

EPIGRAMMATUM
ANTHOLOGIA PALATINA.

VOLUMEN TERTIUM.

PARISIIS. — EXCUDEBANT FIRMIN-DIDOT ET SOCII, VIA JACOB, 56.

EPIGRAMMATUM
ANTHOLOGIA PALATINA

CUM PLANUDEIS ET APPENDICE NOVA

EPIGRAMMATUM VETERUM EX LIBRIS ET MARMORIBUS

DUCTORUM,

ANNOTATIONE INEDITA **BOISSONADII**,

CHARDONIS DE LA ROCHETTE, **BOTHII**, PARTIM INEDITA **JACOBSII**,

METRICA VERSIONE **HUGONIS GROTII**, ET APPARATU CRITICO

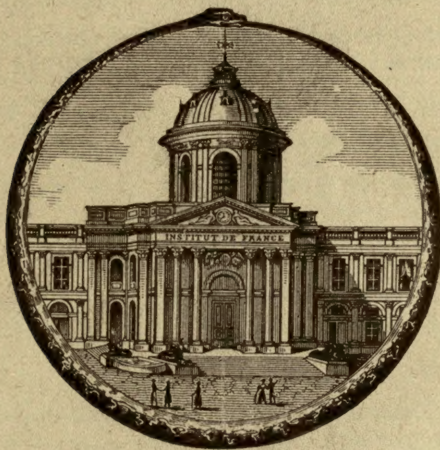
INSTRUXIT

ED. COUGNY.

GRÆCE ET LATINE.

VOLUMEN TERTIUM,

CUM INDICIBUS EPIGRAMMATUM ET POETARUM.

PARISIIS,

EDITORIBUS FIRMIN-DIDOT ET SOCIIS,

INSTITUTI FRANCICI TYPOGRAPHIS,

VIA JACOB, 56.

M DCCC XC

ANTHOLOGIA
EPIGRAMMATUM GRÆCORUM.
APPENDIX NOVA

CAPUT I.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ ΑΝΑΘΗΜΑΤΙΚΑ

1. ΟΡΦΕΩΣ (?).

Ἀργὼ τὸ σκάφος εἰμί, θεῷ δ' ἀνέθηκεν Ἰάσων,
Ἴσθμια, καὶ Νεμέοις στεψάμενον πίτυσιν.

2. ΟΜΗΡΟΥ?

Φοῖβε ἄναξ, δῶρόν τοι Ὅμηρος καλὸν ἔδωκα
σῇσιν ἐπιφροσύναις, σὺ δ' ἐμοὶ κλέος αἰὲν ὀπάζοις.

3. ΑΡΙΟΝΟΣ (?).

Ἐπὶ τῷ τοῦ Ἀρίονος ἀναθήματι ἐπὶ Ταινάρῳ.

Ἀθανάτων πομπαῖσιν Ἀρίονα Κυκλέος υἱὸν
ἐκ Σικελοῦ πελάγους σῶσεν ὄχημα τόδε.

4. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Εἰς τὸ Κυψελιδῶν ἀνάθημα ἐν Ὀλυμπίᾳ.

Αὐτὸς ἐγὼ χρυσοῦς σφυρήλατός εἰμι κολοσσός.
Ἐξώλης εἴη Κυψελιδῶν γενεά.

5. ΑΛΛΟ.

Νῆα μέλαιναν τήνδ' ἱδρύσατο τῇδ' Ἀγαμέμνων
Ἑλλήνων στρατιῆς σῆμα πλοϊζομένης.

6. ΑΛΛΟ.

Ζηνί μ' ἄγαλμ' ἀνέθηκαν Ὀλυμπίῳ ἐκ Χερονήσου
τεῖχος ἑλόντες Ἀράτου· ἐπῆρχε δὲ Μιλτιάδης σφίν.

EPIGRAMMATA DEDICATORIA

1. ORPHEI (?).

Argo navis sum, me deo dedicavit Jason,
Isthmia, et Nemea coronatum pinu.

2. HOMERI ?

Phœbe rex, donum tibi Homerus pulcrum dedi
ob tuos afflatus, tuque mihi gloriam sempiter-
[nam præbeas.

3. ARIONIS (?).

In Arionis dedicato apud Tænarum monumento.

Immortalium ductu Ariona Cyclis filium
e Siculo mari servavit hoc vehiculum.

4. ANONYMUM.

In Cypselidarum Olympicum votum.

Ipse ego aureus malleo-fabricatus sum colossus.
Pereat Cypselidarum genus.

5. ALIUD.

Navem nigram hancce statuit hîc Agamemnon,
Græcorum exercitus monumentum navigantis.

6. ALIUD.

Jovi me ornamentum dicavere Olympio illi qui e Cher-
[soneso oriundi
oppidum cepere Arati: ducebat autem Miltiades illos.

---

3. ARIONIS (?).

Hoc vectus Cyclei proles evasit Arion
ex maris insidiis, dis ducibus, Siculi. GESNER.

5. ANONYMUM.

De nave e lapidibus in Eubœa posita ab Agamemnone.

Hæc est nigra ratis donum majoris Atridæ,
cum dedit in ventos classis Achiva sinus. H. GROTIUS.

6. ALIUD.

De donario quodam Miltiadis.

Hoc Cheronestiacæ victores urbis Arati,
sub duce Miltiade, donum posuere Tonanti. H. G.

7. ΑΛΛΟ.

Κου[φαγόρας ἀνέθη]κεν Διὸς γ[λ]αυκώπιδι κούρῃ.

8. ΑΛΛΟ.

Νικάνδρη μ' ἀνέθηκεν ἑκηβόλῳ ἰοχεαίρῃ,
κούρη Δεινοδίκεω τοῦ Ναξίου, ἔξοχος ἀλ[λ]έων,
Δεινομένεος δὲ κασιγνήτη, Φράξου (?) δ' ἄλοχος [μ[ήν.

9. ΑΛΛΟ.

Νάξιος Εὐεργός με γένει Λητοῦς πόρε, Βύζεω
παῖς, ὅς πρώτιστος τεῦξε λίθου κέραμον.

10. ΑΛΛΟ.

Κλεισθένης μ' ἀνέθηκεν ὁ Πόντιος ἐξ Ἐπιδάμνου,
νικήσας ἵπποις καλὸν ἀγῶνα Διός.

11. ΑΛΛΟ.

Ὄγκας νηὸς ὅδ' ἐστὶν Ἀθηνᾶς, ὅν ποτε Κάδμος
εἵσατο, βοῦν θ' ἱέρευσεν, ὅτ' ἔκτισεν ἄστυ τὸ Θήβας.

12. ΑΛΛΟ.

Μνάματ' Ἀπολλωνίας ἀνακείμεθα, τὰν ἐνὶ πόντῳ
Ἰονίῳ Φοῖβος ᾤκισ' ἀκερσεκόμας·
οἳ γᾶς τέρμαθ' ἑλόντες Ἀβαντίδος ἐνθάδε ταῦτα
ἔστασαν σὺν Θεοῖς ἐκ Θρονίου δεκάταν.

13. ΑΛΛΟ.

Ἡρακλέης τεμένισσα Κυθήρᾳ πασιφαέσσῃ,
Γηρυονέως ἀγέλας ἠδ' Ἐρύθειαν ἄγων,
τᾶς μ' ἐδάμασσε πόθῳ πασιφάεσσα θεά.
Τῆδε δέ μοι τεκνοῖ παῖδ' Ἐρύθοντα δάμαρ,
νυμφογενὴς Ἐρύθη· τῇ τόδ' ἔδωκα πέδον
μναμόσυνον φιλίας φηγῷ ὑπὸ σκιερᾷ.

7. ALIUD.

Cuphagoras dicavit Jovis cæsiis-oculis filiæ.

8 ALIUD.

Nicandra me dedicavit longe-jaculanti *deæ* sagittis-[gaudenti,
filia Dinodicis Naxii, egregia inter alias,
Dinomenisque soror, Phraxique conjux sane.

9. ALIUD.

Naxius Evergus me Latonæ soboli dedit, Byzæ
filius, qui primus fabricavit ex lapide tegulam.

10. ALIUD.

Cleosthenes me dicavit Pontius ex Epidamno,
cum vicisset equis in pulcro certamine Jovis.

11. ALIUD.

Oncæ templum hocce est Minervæ, quod olim Cad-[mus
fundavit, bovemque mactavit, quando condidit [urbem Thebas.

12. ALIUD.

Monumenta Apolloniæ dicata sumus, quam in mari
Ionio Phœbus condidit intonsus:
qui terræ fines cum cepissent Abantidos, hic ista
statuere cum Diis, e Thronio *reportatam* decu-[mam.

13. ALIUD.

Hercules (*ego* templum feci Cythereæ omnibus-[conspicuæ,
Geryonis armenta-boum atque Erythiam agens,
cujus me domuit amore omnibus-conspicua dea.
Hîc et mihi peperit filium Erythonta uxor,
nympha-genita Erythe: cui hocce dedi solum
monumentum amoris, fago sub umbrosa.

---

9. ALIUD.

Sub Byzæ statuis in Naxo.

Naxius hoc Phœbo dedit et tibi, Delia, Byza,
de patre, cujus opus tegula prima fuit. H. G.

10. ALIUD.

In Cleosthenis donario.

Ad mare sum geniti Cleiosthenis ex Epidamno
donum, teste citis cum Jove vicit equis. H. G.

11. ALIUD.

In Minervæ templo, quod consecravit Cadmus.

Hoc Oncæ templum Cadmus dedit ipse Minervæ,
mactavitque bovem, Theben cum condidit urbem. H. G.

12. ALIUD.

Inscriptum scamno lapideo ab Apolloniatis consecrato, in quo deorum imagines erant.

Urbs super Ionios quæ stans pulcherrima fluctus
Phœbeum Phœbo condita nomen habet.
Sub ditione sua fines quia fecit Abantum,
hæc simul et decimam consecrat ex Thronio. H. G.

13. ALIUD.

Omnivagæ Veneri Alcides hæc arva dicavit,
Geryonis vaccas Erytho dum pellit ab agro,
quas dea mox insano ultrix furiavit amore.
Ast ego, Nympharum soboles, hic mæsta peremto
Eurytioni Erythe genitrix, sub tegmine fagi,
huncce dedi campum, monumentum et pignus amoris.
BUHIERUS.

14. ΑΛΛΟ.

Ἀνάθημα Διομήδους.

Τυδείδης ἀνέθηκε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης,
νικήσας ἵπποισιν ἐπὶ πλατὺν Ἑλλήσποντον.

15. ΑΛΛΟ.

Δήμῳ Ἀθηναίων ἀ[νέθηκεν ἐὼν Ἑ]κάληθεν
Ἀλκίφρων· [ὁ δὲ τ]όνδε δρόμον ποίησεν [ἄρισ]τον
Δήμητρός τε χάριν [καὶ].....

16. ΑΛΛΟ.

Δέξο, ἄναξ, Κρονίδα Ζεῦ Ὀλύμπιε, καλὸν ἄγαλμα
ἱλάῳ θυμῷ τοῖς Λακεδαιμονίοις.

17. ΑΛΛΟ.

Παῖ Διός, Ἐκφάντου δέξαι τόδ' ἀμεμφὲς ἄγαλμα·
σοὶ γὰρ ἐπευχόμενος τοῦτ' ἐξετέλεσσε τροπῆον.

18. ΑΛΛΟ.

[Ἐνθάδ'] Ἐχέμβροτος Ἀρκὰς ἐθήκατο Ἡρακλῆϊ
νικήσας τόδ' ἄγαλμ' Ἀμφικτυόνων ἐν ἀέθλοις
Ἕλλησ' αὐλῳδῶν μέλπεα καὶ ἐλέγους.

19. ΑΛΛΟ.

Λαοδίκης ὅδε πέπλος· ἑᾷ δ' ἀνέθηκεν Ἀθηνᾷ
πατρίδ' ἐς εὐρύχορον Κύπρου ἀπὸ ζαθέας.

20. ΑΛΛΟ.

Ὑβλαίῳ κήρυκι τόδ' Ἀρχίᾳ, Εὐκλέος υἱῷ,
δέξαι ἄγαλμ' εὔφρων, Φοῖβ', ἐπ' ἀπημοσύνῃ,
ὃς τρὶς ἐκήρυξεν τὸν Ὀλυμπίᾳ αὐτὸς ἀγῶνα,
οὔθ' ὑποσαλπίζων, οὔτ' ἀναδείγματ' ἔχων.

21. ΘΑΛΟΥ (?)

Θαλῆς με τῷ μεδοῦντι Νειλέω δήμου
δίδωσι, τοῦτο δὶς λαβὼν ἀριστεῖον.

22. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Εὐτελίδας καὶ Χρυσόθεμις τάδε ἔργα τέλεσσαν
Ἀργεῖοι, τέχναν εἰδότες ἐκ προτέρων.

14. ALIUD.

Donarium Diomedis.

Tydides dedicavit pugna strenuus Diomedes,
cum vicisset equis juxta latum Hellespontum.

15. ALIUD.

Populo Atheniensium dedicavit qui est Hecale- [oriundus
Alciphron : iste hocce curriculum fecit optimum
Cererisque gratia et.....

16. ALIUD.

Accipe, rex Saturnie, Jupiter Olympie, pulcrum [signum
propitio animo in Lacedæmonios.

17. ALIUD.

Fili Jovis, Ecphanti accipe hocce quod-reprehendi- [nequit donarium:
tibi enim votum-faciens hoc perfecit tropæum.

18. ALIUD.

Hîc Echembrotus Arcas posuit Herculi,
cum-vicisset, hocce ornamentum, Amphictyonum [in certaminibus
Græcis tibia-accinens carmina et elegos.

19. ALIUD.

Laodices hicce peplus : suæ autem dedicavit Mi- [nervæ
in patriam *missum* spatiosam Cypro ex divina.

20. ALIUD.

Hyblæo præconi Archiæ, Euclis filio, hocce
benevolens accipe ornamentum, Phœbe, propter [incolumitatem.
Qui ter edixit Olympiæ ipse certamen,
tuba non accinente, neque fasciis collum tuenti- [bus.

21. THALETIS (?)

Thales me regenti Nilei populum
dat, qui bis accepit hoc virtutis-præmium.

22. ANONYMUM.

Eutelidas et Chrysothemis hæcce opera perfecere
Argivi, artis scientes ex prioribus.

---

14. ALIUD. *Donarium Diomedis.*

Tydides dedit hoc Diomedes, voce tremendus,
cum vicisset equis Phryxei ad littora Ponti. H. G.

16. ALIUD.

Inscriptum donario Lacedæmoniorum.

Rex superum pulcrum, tibi quod datur, accipe munus,
et Lacedæmoniis numine dexter ades. H. G.

19. ALIUD.

In donario quodam Laodices.

Laodice peplum de Cypro misit, ut esset
armigeræ patria munus in urbe deæ. H. G.

21. THALETIS (?).

Poplum regenti Nilei Thales donum
me dat, bis assecutus Græciæ palmam.

DIOG. LAERT. DID.

22. ANONYMUM.

Sub effigie Theopompi, cujus filius erat Theopompus luctator.

Hoc opus Argivi fecerunt artis avitæ
ingenio, Eutelides Chrysothemisque simul. H. G.

23. ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Πατρὶς μὲν Κόρκυρα, Φίλων δ' ὄνομ'· εἰμὶ δὲ Γλαύ- [κου
υἱός, καὶ νικῶ πὺξ δύ' Ὀλυμπιάδας.

24. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ (?)

Εἰς Ὄρριππον.

Ὀρρίππῳ Μεγαρεῖ μεγαλόφρονι τῇδ' ἀρίδηλον
μνῆμα θέσαν, φάμᾳ Δελφίδι πειθόμενοι·
ὃς δὴ μακίστους μὲν ὅρους ἀπελύσατο πάτρᾳ,
πολλὰν δυσμενέων γᾶν ἀποτεμνομένων.
Πρῶτος δ' Ἑλλήνων ἐν Ὀλυμπίᾳ ἐστεφανώθη
γυμνός, ζωννυμένων τῶν πρὶν ἐνὶ σταδίῳ.

25. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Δῆμος Ἀθηναίων σε, Νεοπτόλεμ', εἰκόνι τῇδε
τίμησ', εὐνοίης εὐσεβίης θ' ἕνεκα.

26. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Καὶ γὰρ ἐγὼ κλεινῶν εἰμ', ὦ ξένε, λείψανον οἴκων,
στυλὶς ἐν Οἰνομάου πρίν ποτ' ἐοῦσα δόμοις·
νῦν δὲ παρὰ Κρονίδην κεῖμαι τάδ' ἔχουσα τὰ δεσμὰ
τίμιος· οὐδ' ὀλοὴ δαίσατο φλὸξ με πυρός.

27. ΑΛΛΟ.

Εὔθυμος Λοκρὸς Ἀστυκλέους τρὶς Ὀλύμπι' ἐνίκων·
εἰκόνα δ' ἔστησεν τήνδε βροτοῖς ἐσορᾶν.

28. ΑΛΛΟ.

Ὧδε στὰς ὁ Πελασγὸς ἐπ' Ἀλφειῷ ποκα πύκτας
τὸν Πολυδεύκειον χερσὶν ἔφανε νόμον,
ἆμος ἐκαρύχθη νικαφόρος· ἀλλά, πάτερ Ζεῦ,
καὶ πάλιν Ἀρκαδίᾳ καλὸν ἄμειβε κλέος,
τίμασον δὲ Φίλιππον, ὃς ἐνθάδε τοὺς ἀπὸ νάσων
τέσσαρας εὐθείᾳ παῖδας ἔκλινε μάχᾳ.

29. ΑΛΛΟ.

Ἀρξάμενοι πρῶτοι τειχίζειν οἵδ' ἀνέθηκαν
βουλῆς καὶ δήμου δόγμασι πειθόμενοι.

23. SIMONIDIS.

Patria Corcyra, Philon nomen: sum autem Glauci
filius, et vinco pugil duas Olympiadas.

24. EJUSDEM (?)

In Orrippum

Orrippo Megarensi magnanimo hîc præclarum
monumentum posuere, oraculo Delphico obe- [dientes:
qui sane longinquissimos fines liberavit patriæ,
multam terram hostibus sibi-resecantibus.
Primus autem Græcorum Olympiæ coronatus est
nudus, cincti cum fuerant priores in stadio.

25. EJUSDEM.

Populus Atheniensium te, Neoptoleme, imagine [hacce
honoravit, benevolentiæ pietatisque causa.

26. ANONYMUM.

Etenim ego illustris sum, o hospes, reliquiæ do- [mus,
columna quæ in Œnomai prius olim fui ædibus:
nunc autem juxta Saturnium jaceo hæcce habens [vincula
pretiosa: neque perniciosa voravit flamma me [ignis.

27. ALIUD.

Euthymus Locrus Astyclis *filius*, ter Olympia vici:
imaginem autem statuit hancce mortalibus vi- [dendam.

28. ALIUD.

Hîc stans Pelasgus juxta Alpheum olim pugil
Pollucis manibus in-lucem-edidit legem,
cum prædicatus est victor: sed, pater Jupiter,
et iterum Arcadiæ pulcram redde laudem,
honoraque Philippum, qui hîc ex insulis
quatuor pueros recta depressit pugna.

29. ALIUD.

Qui cœperunt primi *Piræum* munire *eumdem* illi [dedicarunt
senatus et populi decretis obtemperantes.

---

23. SIMONIDIS.

Cestibus intrepidus vici bis Olympia, civis
Corcyræ, Glauco de genitore, Philon. H. G.

25. EJUSDEM.

Effigie colit hac te pro pietate fideque
mens populi Cecropis grata, Neoptoleme. H. G.

26. ANONYMUM.

In tabella quadam de columna, quæ sola ex Œnomai domo supererat.

Illa ego sum magnis superans ex ædibus, intra
Œnomai quondam visa columna lares:
nunc Jovis in magni retinent me vincula templo,
ignibus et tantis intemerata color. H. G.

30. ΑΛΛΟ.

Ἄλ[κων ἀνέθηκε[τῆ]ντεα.

Ἰσχύ[λ]λου, θ[ε]οῦ ὅς τοῖς δαμοσίοις ἐν ἀέθλοις
τετράκι τε [σ]τάδιον νίκη κα[ὶ] δὶς τὸν ὁπλίτα[ν.

31. ΑΛΛΟ.

Ἐπὶ τῷ Ἀθήνησιν πρὸς τῇ Ἀκαδημίᾳ Ἔρωτι.

Ποικιλομήχαν' Ἔρως, σοὶ τόνδ' ἱδρύσατο βωμὸν
Χάρμος ἐπὶ σκιεροῖς τέρμασι γυμνασίου.

32. ΑΛΛΟ.

Παρ]θένῳ Ἐκφάντου με πατὴρ ἀνέθηκε καὶ υἱὸς
ἐνθάδ' Ἀθηναίῃ μνῆμα πόνων Ἄρεος,
Ἡγέλοχος· μεγάλη[ν] δὲ φιλοξενίης ἀρετῆς τε
πάσης μοῖραν ἔχων τήνδε πόλιν νέμεται.

33. ΑΛΛΟ.

Πότνι', ἀπαρχὴν τήνδε Μένανδρο[ς θῆκ' ἀπὸ τέχ-
εὐχωλὴν τελέσας, σοὶ χάριν ἀντ[ιδιδούς, [νης,
Αἰγιλιεύς, υἱὸς Δημητρίου, ᾧ[πολὺν ὄλβον
σῶζε, Διὸς θύγατερ, τῶνδε χάρ[ιν θεμένη.

34. ΑΛΛΟ.

Πύθων Ἑρμῇ ἄγαλμα Ἑρμοστράτου Ἀβδηρίτης
ἔστησεν πολλὰς θησάμενος πόληας.
Εὔφρων ἐξεποίησ' οὐκ ἀδαὴς Πάριος.

35. ΑΛΛΟ.

Ὃς τὴν ἱππάφεσιν ἐν Ὀλυμπίᾳ εὕρετο πρῶτος,
τεῦξέ με Κλειοίτας υἱὸς Ἀριστοκλέους.

36. ΑΛΛΟ.

Τὴν ὑπάτην ἄφεσιν..... της στῆσεν, Ἀθηνᾶν
εὐχόμενος πάτρῃ τὴν γλυκερὴν ὑγίην.

37. ΑΛΛΟ.

Ἑλλάδος εὐρυχόρου σωτῆρες τόνδ' ἀνέθηκαν,
δουλοσύνης στυγερᾶς ῥυσάμενοι πόλιας.

38. ΑΛΛΟ.

Μνᾶμ' ἀρετᾶς ἀνέθηκε Ποσειδάωνι ἄνακτι

30. ALIUD.

Alcon dedicavit arma.

Ischylli *filius*, Dei qui publicis in certaminibus
quaterque in stadio vincebat et bis armato *cursu*.

31. ALIUD.

In Amorem qui Athenis est, prope Academiam.

Qui-varia-machinaris, Amor, tibi hancce statuit
Charmus, ad umbrosos terminos gymnasii. [aram

32. ALIUD.

Virgini Ecphanti me pater dicavit et filius
hîc Minervæ, monumentum laborum Martis,
Hegelochus : magnum sane amoris-in-hospites vir-
[tutisque
cunctæ pretium habens hancce urbem colit..

33. ALIUD.

Veneranda, primitias hasce Menander posuit artis,
votum exsecutus, tibi gratiam rependens,
Ægiliensis, filius Demetrii, cui multam felicitatem
serva, Jovis filia, pro hisce gratia reddita.

34. ALIUD.

Pytho Mercurio simulacrum Hermostrati *filius* Ab-
statuit, multas cum condidisset urbes. [derita
Euphron effecit non imperitus Parius.

35. ALIUD.

Qui equorum-carceres Olympiæ excogitavit pri-
fecit me Cleœtas filius Aristoclis. [mus,

36. ALIUD.

Supremam emissionem..... tes statuit, Minervam
precans patriæ dulcem sanitatem.

37. ALIUD.

[cavere,
Græciæ spatiosæ servatores huncce *tripodem* di-
servitute invisa postquam liberavere civitates.

38. ALIUD.

Monumentum virtutis dicavit Neptuno regi

---

31. ALIUD.

Inscriptum Cupidini, dedicato in Academia.

Charmus, Amor sollers, istam tibi dedicat aram,
in quo gymnasii desinit umbra loco. H. G.

35. ALIUD.

Sub statua Cleœtæ Athenis.

Cleiœtas natus me fecit Aristoclis, is qui
primus Olympiacos carcere misit equos. H. G.

37. ALIUD.

Tutores Græcæ posuere hæc munera gentis
servitii a patria cum repulere jugum.

(DIOD. SIC. DID.

Παυσανίας, ἄρχων Ἑλλάδος εὐρυχόρου,
Πόντου ἐπ' Εὐξείνου, Λακεδαιμόνιος γένος, υἱός
Κλευμβρότου, ἀρχαίας Ἡρακλέος γενεᾶς.

Pausanias, moderator Græciæ spatiosæ,
Pontum ad Euxinum, Lacedæmonius genere, filius
Cleombroti, antiquæ Herculis gentis.

39. ΑΛΛΟ.

Παντοδαπῶν ἀνδρῶν γενέας Ἀσίας ἀπὸ χώρας
παῖδες Ἀθηναίων τῷδε ποτ' ἐν πελάγει
ναυμαχίᾳ δαμάσαντες, ἐπεὶ στρατὸς ὤλετο Μήδων,
σήματα ταῦτ' ἔθεσαν παρθένῳ Ἀρτέμιδι.

39. ALIUD.

Omnifarias hominum gentes ex Asia regione obortas
Atheniensium filii hocce olim in mari
navali pugna postquam domuere, et exercitus periit Medorum,
monumenta ista posuere virgini Dianæ.

40. ΑΛΛΟ.

Μνᾶμά τ' ἀλεξάνδρου πολέμου, καὶ μάρτυρα νίκας
Δελφοί με στᾶσαν, Ζανὶ χαριζόμενοι,
σὺν Φοίβῳ πτολίπορθον ἀπωσάμενοι στίχα Μήδων,
καὶ χαλκοστέφανον ῥυσάμενοι τέμενος.

40. ALIUD.

Monumentum belli ad-repugnandum-suscepti, et testem victoriæ
Delphi me statuere, Jovi gratificantes,
auspice Phœbo, urbium-vastatrices postquam repulere cohortes Medorum,
et ære-coronatum servavere templum.

41. ΑΛΛΟ.

α. Τῷ Διὶ τἀχαιοὶ τἀγάλματα ταῦτ' ἀνέθηκαν,
ἔγγονοι ἀντιθέου Ταντααλίδα Πέλοπος.

β. Πολλὰ μὲν ἄλλα σοφοῦ ποιήματα καὶ τόδ' Ὀνάτα
ἔργον, ὃν Αἰγίνῃ γείνατο παῖδα Μίκων.

41. ALIUD.

a. Jovi et Achæi signa hæc dedicavere,
geniti e Tantalida diis-pare Pelope.

b. Multa alia periti opera et hoc Onatæ
opus *est*, quem in Ægina genuit filium Micon.

42. ΑΛΛΟ.

Υἱὸς μέν με Μίκωνος Ὀνάτας ἐξετέλεσσεν,
αὐτὸς ἐν Αἰγίνῃ δώματα ναιετάων.

42. ALIUD.

Filius me Miconis Onatas perfecit,
ipse in Ægina domos habitans.

43. ΑΛΛΟ.

Πραξιτέλης ἀνέθηκε Συρακόσιος τόδ' ἄγαλμα
καὶ Καμαριναῖος· πρόσθ' ἄρ' ἐν Μαντινέᾳ
Κρίνιος υἱὸς ἔναιεν ἐν Ἀρκαδίᾳ πολυμήλῳ
ἐσλὸς ἐὼν καί Ϝοι μνᾶμα τόδ' ἐστ' ἀρετᾶς.

43. ALIUD.

Praxiteles dedicavit Syracusius hocce simulacrum
et Camarinæus : antea autem Mantineam
Crinis filius habitabat in Arcadia multas-oves-habente
qui bonus erat, et ei monumentum hocce est virtutis.

44. ΑΛΛΟ.

Σόν ποτε νικήσας, Ζεῦ Ὀλύμπιε, σεμνὸν ἀγῶνα

44. ALIUD.

Tuum olim qui-vicit, Jupiter Olympie, nobile certamen

---

39. ALIUD.

Cecropia hoc quondam in pelago cum classe juventus
devicit populos omnigenos Asiæ,
Medorum periitque exercitus : ista tropæa
protinus erexit, virgo Diana, tibi. PLUT. DID.

40. ALIUD.

Tester ut antiqui robur palmamque duelli,
votivum Delphi me statuere Jovi;
auspice qui Phœbo Medum pepulere cohortes,
fortiter et nitidam huic asseruere domum.
DIOD. SIC. DID.

41. ALIUD.

In donario quorumdam Achæorum.

a. Hæc, qui Tantalidæ Pelopis sunt sanguis, Achæi
auctori generis dona dedere Jovi. H. G.

In eodem donario.

b. Hoc opus ille idem, qui plurima doctus Onatas
fecit in Ægina patre Micone satus. H. G.

42. ALIUD.

In quodam Thasiorum donario in Olympia.

Hoc opus effecit prognatus Onata Micone,
cui domus Æginæ est, quam maris ambit aqua. H. G.

44. ALIUD.

In donario quodam Dinomenis, Hieronis filii.

In ludis, Elææ, tuis, rex magne deorum

τεθρίππῳ μὲν ἅπαξ, μουνοκέλητι δὲ δίς,
δῶρ' Ἱέρων τάδε σοι ἐχαρίσσατο· παῖς δ' ἀνέθηκε
Δεινομένης πατρὸς μνῆμα Συρακοσίου.

quadriga semel, bisque solitario-equo, [dicavit
dona Hieron hæcce tibi gratificatus est: filius autem
Dinomenes patris monumentum Syracosii.

45. ΑΛΛΟ.

Εἰς ἐγχειρίδιον.

Θάησαί μ'· ἐτεὸν γὰρ ἐν Ἰλίου εὐρέϊ πύργῳ
ἦν, ὅτε καλλικόμῳ μαρνάμεθ' ἀμφ' Ἑλένῃ.
Καί μ' Ἀντηνορίδης ἐφόρει κρείων Ἑλικάων·
νῦν δέ με Λητοΐδου θεῖον ἔχει δάπεδον.

45. ALIUD.

In pugionem.

Intuere me : vere enim in Ilii vasta turri [mus.
eram, quando ob Helenam pulcricomam pugnare-
Et me Antenorides ferebat rex Helicaon :
nunc autem me Latoïdæ divinum habet solum.

46. ΑΛΛΟ.

Κλευ]θέρσης ἀνέθηκεν Ἀθηναίῃ πτολιούχ[ῳ
πα[ῖς] Ζωΐλου· Νήτης δ' ἔ[ργο[ν] [ἔ]τευξε τόδε.

46. ALIUD.

Cleo]therses dicavit Minervæ urbis-præsidi
filius Zoili : Netes autem opus hocce confecit.

47. ΑΛΛΟ.

Οἰνία Οἰβώτας στάδιον νικῶν ὅδ' Ἀχαιοῖς
πατρίδα Πάλειαν θῆκ' ὀνομαστοτέραν.

47. ALIUD.

Œniæ *filius* Œbotas stadium vincendo hicce [Achæis
patriam Paleam effecit celebriorem.

48. ΑΛΛΟ.

Ἀρχέδημος ὁ Θηραῖος, ὁ νυμφόληπτος
φραδαῖσι Νυμφῶν τἄντρον ἐξηργάξατο.

48. ALIUD.

Archedemus Theræus, nympharum-spiritu-correp- [tus
Nympharum consiliis hocce antrum effecit.

49. ΑΛΛΟ.

Τερπῶν εἰμι θεᾶς θεράπων σεμνῆς Ἀφροδίτης·
τοῖς δὲ καταστήσασι Κύπρις χάριν ἀνταποδοίη.

49. ALIUD.

Terpon sum deæ famulus augustæ Veneris;
iis qui statuerunt *me* Cypris gratiam reddat.

50. ΑΛΛΟ.

Ὠκυδρόμας Λύκος Ἴσθμι' ἅπαξ, δύο δ' ἐνθάδε νίκαις
Φειδώλα παίδων ἐστεφάνωσε δόμους.

50. ALIUD.

Celeriter-currens Lycus Isthmia semel, duabusque [hîc victoriis
Phidolæ filiorum coronavit domos.

51. ΑΛΛΟ.

Ἐπὶ τοῦ Ἀθήνησιν ἐν Πυθίου Ἀπόλλωνος βωμοῦ.

Μνῆμα τόδ' ἧς ἀρχῆς Πεισίστρατος Ἱππίου υἱός
θῆκεν Ἀπόλλωνος Πυθίου ἐν τεμένει.

51. ALIUD.

In ara Apollinis Pythii, Athenis.

Monumentum hocce sui magistratus Pisistratus [Hippiæ filius
posuit in Apollinis Pythii templo.

---

quadrigis iterum victor equoque simul,
hæc Hieron dedit esse sui monumenta, sacravit
natus Dinomenes, ambo Syracosii. H. G.

45. ALIUD.

In pugionem.

Aspice me : nos pulcricoma ut per bella ciebat
Tyndaris, Iliaca nempe sub arce fui,
rex Antenorides Helicaon quem tulit; at nunc
ipsi Latoidæ terra sacrata tenet.
NATAL. COM. EMEND.

47. ALIUD.

Sub statua Œbotæ.

Œniæ hic Œbotas, stadio qui victor Achæus
Paleiæ patriæ gloria magna fuit. H. G.

50. ALIUD.

In donario Lyci, Phidolæ filii.

Bis Lycus hic celeri cursu, semel Isthmia vicit,
Phidolæ sertis hinc decorata domus. H. G.

51. ALIUD.

In aram, quæ in Pythii Apollinis templo erat, apud Athenienses.

Quo gestus signetur honos Pisistratus hoc dat
Hippiades templo, Pythie Phœbe, tuo. H. G.

52. ΑΛΛΟ.

Υἱός Δινύττα, Δάμαρχος τήνδ' ἀνέθηκεν
εἰκόν' ἀπ' Ἀρκαδίας Παρράσιος γενεάν.

52. ALIUD.

Filius Dinyttæ, Damarchus hancce dedicavit
imaginem ex Arcadia Parrhasius gente.

53. ΑΛΛΟ.

Ναὸς μὲν φιάλαν χρυσέαν ἔχει, ἐκ δὲ Τανάγρας
τᾶς Λακεδαιμονίοις συμμαχίδος γε τεθὲν
δῶρον, ἀπ' Ἀργείων καὶ Ἀθηναίων καὶ Ἰώνων
τὰν δεκάταν νίκας εἵνεκα τῶ πολέμω.

53. ALIUD.

Templum scutum aureum habet, a Tanagra
suæ cum Lacedæmoniis societatis positum
donum, ab Argivis et Atheniensibus et Ionibus
relatæ decumam victoriæ causa belli.

54. ΑΛΛΟ.

Πυθαγορέω φίλος υἱὸς Ἀρίμνηστός μ' ἀνέθηκε,
πολλὰς ἐξευρὼν εἰνὶ λόγοις σοφίας.

54. ALIUD.

Pythagoræ dilectus filius Arimnestus me posuit,
qui multas reperit in orationibus artes.

55. ΑΛΛΟ.

Ἄρτεμί, σοι τόδ' ἄγαλμ' [ἱέρωσ' ὠδῖνα φυγοῦσα
Ἀσφαλίω μήτηρ [Φ]έρσι[ς, Ὄρω θυ]γάτηρ.

Τῶ Παρίω ποίημα Κ[ολώτ]ο[υ, ὃς ἦν τᾷ[δε φεύγων.

55. ALIUD.

Diana, tibi hocce simulacrum sacravit, cum partus [dolores effugerit,
Asphalii mater Phersis, Ori filia.

Parii opus Colotæ, qui ibi erat exul.

56. ΑΛΛΟ.

Ζηνὶ θεῶν βασιλεῖ μ' ἀκροθίνιον ἐνθάδ' ἔθηκαν
Μενδαῖοι, Σίπτην χερσὶ βιασσάμενοι.

56. ALIUD.

Jovi deorum regi me primitias hic posuere
Mendæi, Sipte manibus expugnata.

57. ΑΛΛΟ.

Ἐπὶ τῷ Ὀξύλου ἀνδριάντι ἐν τῇ ἀγορᾷ τῶν Ἠλείων.

Αἰτωλός ποτε τόνδε λιπὼν αὐτόχθονα δῆμον
κτήσατο Κουρῆτιν γῆν δορί, πολλὰ καμών·
τῆς δ' αὐτῆς γενεᾶς δεκατόσπορος Αἵμονος υἱὸς
Ὄξυλος ἀρχαίην ἔκτισε τήνδε πόλιν.

57. ALIUD.

Super Oxyli statua in Eleensium foro.

Ætolus olim, hocce populo indigena relicto, [bores:
acquisivit Curetida terram hasta, post multos la-
sed ejusdem generis decima-soboles, Hæmonis filius
Oxylus antiquam condidit hancce civitatem.

58. ΑΛΛΟ.

Ἐπὶ τῇ εἰκόνι Αἰτωλοῦ ἐν Θερμοῖς τῆς Αἰτωλίας.

Χώρης οἰκιστῆρα παρ' Ἀλφειοῦ ποτε δίναις,

58. ALIUD.

Super imagine Ætoli Thermis in Ætolia.

Regionis conditorem, juxta Alphei olim vortices,

---

52. ALIUD.

Sub statua Damarchi in Olympia.

Istam Damarchus Dinyttæ filius Arcas
ortu Parrhasius dedicat effigiem. H. G.

53. ALIUD.

Inscriptum clypeo cuidam insculptam habenti Medusam Gorgona.

Ex auro phiala est templo data, capta Tanagra
cum foret, in Spartes partibus illa fuit.
Munus ab Argivis, ab Ionibus atque ab Athenis
prædæ de domitis hostibus hæc decima est. H. G.

54. ALIUD.

Qui tulit in lucem multa et præclara reperta,
gnatus Arimnestus Pythagoræ hoc posuit.
PORPH. DID.

56. ALIUD.

In quodam Mendæorum donario.

Mendæi summo me sacravere Tonanti,
intrepida Sipten cum domuere manu. H. G.

57. ALIUD.

In Eleorum foro sub Oxyli statua.

Hanc prius Ætolus linquens ab origine gentem
Curetum ferro quæsiit arva sibi.
Sanguine ab illius decimus, puer Hæmonis, urbem
Oxylus hanc veteri condidit in patria. H. G.

58. ALIUD.

In basi statuæ Ætoli, Endymionis filii.

Qui ripas, Alphæe, tuas habitavit, ibique

τρεφθέντα σταδίων γείτον' Ὀλυμπιάδος,
Ἐνδυμίωνος παῖδ' Αἰτωλὸν τόνδ' ἀνέθηκαν
Αἰτωλοὶ σφετέρας μνῆμ' ἀρετῆς ἐσορᾶν.

nutritum, stadii in vicinia Olympici,
Endymionis filium Ætolum huncce dedicavere
Ætoli, quod suæ ipsorum virtutis monumentum
[spectaretur.

59. ΑΛΛΟ.

Ἤγνισα δ' Ἑρμείαο δόμους, μεγάλης τε κέλευθα
Ματρὸς καὶ δὴ πρωτογόνου κούρας, ὅθι φασὶ
Μεσσήνην θεῖναι μεγάλαισι θεαῖσιν ἀγῶνα
Φλυάδεω Κλείνοιο γόνου Καύκωνι ἁδοῦσαν.
Θαύμασα δ' ὡς σύμπαντα Λύκος Πανδιόνιος φὼς
Ἀτθίδος ἱερὰ ἔργα παρ' Ἀνδανίῃ θέτο κεδνῇ.

59. ALIUD.

Lustravi Mercurii domos, magnæque vias
Matris et quoque primigenæ puellæ : ubi dicunt
Messenen instituisse magnis deabus certamen
Phlyadis Clini filio Cauconi placitam.
Miratus sum quare omnia Lycus Pandionius vir
ex Attica sacra apud Andaniam posuerit felicem.

60. ΑΛΛΟ.

Κλειτόριοι τόδ' ἄγαλμα θεῷ δεκάταν ἀνέθηκαν
πολλᾶν ἐκ πολίων, χερσὶ βιασσάμενοι.
Καὶ ταύτης μετρηταὶ Ἀρίστων ἠδὲ Τελεστὰς
αὐτοκασίγνητοι χᾶμα Λάκωνες ἔσαν.

60. ALIUD.

Clitorii hocce signum deo decumam dedicavere
multis ex urbibus manu expugnatis.
Et mensores qui fuere, Ariston atque Telestas
fratres-germani et simul Lacones erant.

61. ΑΛΛΟ.

Μαινάλιος Ξενοκλῆς νίκασα Εὐθύφρονος υἱός,
ἀπτὴς μο[υ]νοπαλᾶν τέ[σ]σαρα σώμαθ' ἑλών.

61. ALIUD.

Mænalius Xenocles vici Euthyphronis filius
involucris (*i. e. parvulus*) cum lucta-sola-uten-
[tium quatuor corpora oppressissem.

62. ΑΛΛΟ.

Ὁ..... ος σ' ἱέρωσ' Ἀσκληπιῷ ἠδὲ ὁμοβώμοις
πρῶτος ἱδρυσάμενος θυσίαις θείαις ὑποθήκαις.

62. ALIUD.

N..... te consecravit Æsculapio atque *iis* quibus- [eædem-aræ *sunt*,
primus qui statuit sacrificiis ex divinis monitis.

63. ΑΛΛΟ.

... θάνης μ' ἀνέθηκεν Ἀθηναίᾳ [πολιούχῳ
.... ρίου δεκάτην τοῦ τέκνου εὐξ[αμένου.

63. ALIUD.

... thanes me dedicavit Minervæ urbis-custodi,
pecuniæ decumam filius cum vovisset.

64. ΑΛΛΟ.

Ὃς τόδ' ἄγαλμ' ἀνέθηκε, Φιλόστρατός ἐστ' ὄνυμ' [αὐτοῦ·
πατρὶ δὲ τῷ τήνου Δαμοφόων ὄνυμα.

64. ALIUD.

Qui simulacrum hocce posuit, Philostratus ejus no- [men est :
patrique illius Damophoon nomen.

65. ΑΛΛΟ.

Ὦ τροφὲ Πουλυδάμαντος ἀνικάτου Σκοτόεσσα.

65. ALIUD.

O nutrix Polydamantis invicti Scotoessa.

66. ΑΛΛΟ.

Οἵδ' ἀπὸ πεντήκοντα νεῶν θάνατον προφυγόντες

66. ALIUD.

Hi e quinquaginta navibus morte devitata

---

vicinus stadio crevit Olympiaco,
Ætoli Ætolum natum patris Endymionis
hoc ob virtutem constituere loco. H. G.

59. ALIUD.

Mercuriique domos lustravi,... viasque
Primigenæ gnatæ Cereris cum matre, ubi dicunt
Messenen magnis festa instituisse deabus,
quam Caucon Clini Phlyidæ gnatus amavit.
Miror, cuncta Lycus quare Pandione cretus
Andaniam magnis portarit mystica Athenis.
ROM. AMAS. EMEND.

60. ALIUD.

Inscriptum a Clitoriis scamno aheneo in quo Jupiter.

Clitorii prædæ decimam, quæ fortibus ausis
urbibus ex multis rapta, dedere Jovi.
Mensoresque duo hujus Ariston atque Telestas,
germani fratres et Lacedæmonii. ROM. AMAS. EMEND.

65. ALIUD.

O Scotoessa altrix invicti Polydamantis. R. A.

66. ALIUD.

E decies quinis fugere triremibus Orcum

πρὸς σκοπέλοισιν Ἄθω σώματα γῇ πέλασαν
δώδεκα, τοὺς δ' ἄλλους ὄλεσεν μέγα λαῖτμα θαλάσ- [σης
νῆάς τε στυγεροῖς πνεύμασι χρησάμενας.

ad scopulos Athonis corpora terræ admoverunt
duodecim, alios autem perdidit magna maris vo- [rago
navesque horrendis flatibus usas.

67. ΑΛΛΟ.

Ξυνὸν Ἀθανοδώρου τε καὶ Ἀσωποδώρου τόδε Ϝέργον·
χὼ μὲν Ἀχαιός, ὁ δ' ἐξ Ἄργεος εὐρυχόρου.

67. ALIUD.

Commune Athenodorique et Asopodori hocce opus [est:
ille autem Achæus, hic ex Argo spatiosa *oriun-* [*dus.*

68. ΑΛΛΟ.

Δειναγόρης μ' ἀνέθηκεν ἑκηβόλῳ Ἀπόλλωνι.

68. ALIUD.

Dinagoras me dicavit longe-jaculanti Apollini.

69. ΑΛΛΟ.

Ἐπὶ τῇ Κλέωνος τοῦ ᾠδοῦ εἰκόνι ἐν Θήβαις.

Πυθέα υἱὸς ὅδ' ἐστὶ Κλέων Θηβαῖος ἀοιδός,
ὃς πλείστους θνητῶν ἀμφέθετο στεφάνους
κρατὸς ἐπὶ σφετέρου, καί οἱ κλέος οὐρανόμηκες.
Χαῖρε, Κλέων, Θήβας πατρίδ' ἐπευκλεΐσας.

69. ALIUD.

Super Cleonis cantoris statua apud Thebanos.

Pytheæ filius hicce Cleon est, Thebanus cantor,
qui inter mortales plurimas circumdedit coronas,
capiti suo, et ei gloria cælum altitudine attingit.
Salve, Cleon, qui Thebas patriam tanta-gloria- [auxisti.

70. ΑΛΛΟ.

α. Ἐν πολυθαήτῳ τεμένει Διὸς ὑψιμέδοντος
ἕστηκ', ἀνθέντων δημοσίᾳ Σαμίων.

70. ALIUD.

a. In valde-conspicuo fano Jovis in-alto-regnantis
constitutus sum, dedicantibus publice Samiis.

71. ΑΛΛΟ.

β. Ἀθάνατον πάτρᾳ καὶ Ἀριστοκρίτῳ κλέος ἔργων,
Λύσανδρ', ἐκτελέσας δόξαν ἔχεις ἀρετᾶς.

71. ALIUD.

b. Immortali patriæ et Aristocrito laude factorum,
Lysander, perfecta, gloriam habes virtutis.

72. ΑΛΛΟ.

Χαρμαντίδου Γοργίας Λεοντῖνος.

α. Τὴν μὲν ἀδελφὴν Δηικράτης τὴν Γοργίου ἔσχεν,
ἐκ ταύτης δ' αὐτῷ γίγνεται Ἱπποκράτης,
Ἱπποκράτους δ' Εὔμολπος, ὃς εἰκόνα τήνδ' ἀνέθη- [κεν,
δισσῶν, παιδείας καὶ φιλίας, ἕνεκα.

β. Γοργίου ἀσκῆσαι ψυχὴν ἀρετῆς ἐς ἀγῶνας
οὐδείς πω θνητῶν καλλίον' ηὗρε τέχνην,
οὗ καὶ Ἀπόλλωνος γυάλοις εἰκὼν ἀνάκειται,
οὐ πλούτου παράδειγμ', εὐσεβείας δὲ τρόπων.

72. ALIUD.

Charmantidæ *filius* Gorgias Leontinus.

a. Sororem Deicrates Gorgiæ habuit
atque ex illa ei natus est Hippocrates,
Hippocratisque Eumolpus *filius fuit* qui effigiem [hancce dedicavit,
de duobus, doctrina et amicitia, caussis.

b. Gorgia exercendi animi virtutis in certamine
nemo adhuc mortalium meliorem invenit artem,
cujus et Apollinis in campis effigies dedicata est,
non divitiarum argumentum, sed pietatis morum.

---

ejecta ad scopulos corpora montis Atho
ter quater; at reliquos fractis cum navibus hausit
horrificis grassans flatibus aura maris.
DIOD. SIC. DID.

69. ALIUD.

Sub effigie Cleonis, cantoris Thebani.

Pytheades Thebis satus hic, quo nemo coronis
ditior, insignis carminis arte Cleon.
Cujus ad astriferas sedes it gloria : salve
ergo, Cleon, Thebis maxima fama tuis. H. G.

70. ALIUD

Sub statua Lysandri, Aristocriti filii

a In magni quem stare vides Jovis augure luco
me posuit claræ publica cura Sami. H. G.

71. ALIUD.

b Ad patriam, Lysander, Aristocritumque redundat
laus tua : nec mortem gloria tuta timet. H. G.

73. ΑΛΛΟ.

Πόλυλλος Πολλυλίδου Παιανιεύς.

Εἰκόνα τήνδ' ἀνέθηκε Πολύστρατος, αὐτοῦ ἀδελφόν,
μνημοσύνην θνητοῦ σώματος ἀθάνατον.

73. ALIUD.

Polyllus Polyllidis *filius* Pæaniensis.

Imaginem hancce dedicavit Polystratus, suum ip-
[sius fratrem,
memoriam corporis mortalis immortalem.

74. ΑΛΛΟ.

Ἡδυγέλωτι χορῷ Διονύσια [Σ]ῖμ[ος] ἐνίκα,
μνημόσυνον δὲ θεῷ νίκης τόδε δῶρον [ἔθηκεν,
δήμῳ μὲν κόσμον, ζῆλον πατρὶ κισσοφο[ροῦντι.
Τοῦδε δ' ἔτι πρότερος στεφανηφόρον [εἷλετ' ἀγῶνα.

74. ALIUD.

Dulce-ridenti choro Dionysia Simus vicerat, [suit,
ob memoriam ergo victoriæ deo hocce donum po-
populoque decus, exemplum quod imitetur pater
[hedera redimitus.
Hocce enim etiam prior coronam afferens suscepit
[certamen.

75. ΑΛΛΟ.

α. Τοιῶνδ' ἀνδρῶν ἡ πόλις ὁππόταν αὖτ[ις ἁμάρτῃ,
ἐ]χθροὶ στήσαιεν Ζηνὶ τροπαῖον ἕδος. [δρὸς
β. Κ]τώμενον εὔκλειαν δορὶ καὶ χερὶ τόνδε πρὸς ἀν-
..... σ[τ]όκρ[ιτ]ον ὤλεσε θοῦρος Ἄρης.

75. ALIUD.

a. Talibus viris civitas si quando carebit,
hostes statuent Jovi signum-victoriæ delubrum.
b. Adeptum bonam-laudem et hasta et manu, per
[virum
[hostilem, Plistocrit]um perdidit acer Mavors.

76. ΑΛΛΟ.

Ἐξ οὗ Κέκροπα λαὸς Ἀθηναίων ὀνομάζ[ει
καὶ χώραν Παλλὰς τήνδ' ἔκτισε δήμῳ Ἀ[θηνῶν,
οὐδεὶς Σωσιβίου καὶ [Π]ύρ[ρ]α μείζονα θνητ[ῶν
φυλὴν Κεκροπιδῶν ἔργῳ ἔδρασ' ἀγαθά.

76. ALIUD.

Ex quo Cecropem populus Atheniensium nominat
et regionem Pallas hancce creavit populo Athena-
[rum,
a nullo mortalium majora quam a Sosibio et Pyr-
tribus Cecropidarum accepit bona. [rha

77. ΑΛΛΟ.

Κήρυκ' Ἀθανάτων Ἑρμῆ στῆσάν μ' ἀγοραίῳ,
σοὶ μὲν, ἄναξ, δῶρον, κόσμου δ' αὐτοῖσι τιθέντες
αὐτοκασίγνητοι παῖδες πατρὸς ἐξ Ἀγασίππου,
Πασικράτης Εὐωνυ[μεύς], Ἀγασικλῆς Εὐωνυ-
[μεύς].

77. ALIUD.

[ræo,
Præconi Immortalium Mercurio statuerunt me Ago-
tibi quidem, rex, donum decusque sibi ponentes
germani fratres, filii ex patre Agasippo,
Pasicrates Evonymensis, Agasicles Evonymen-
[sis.

78. ΑΛΛΟ.

[Ἀργαλέου πολέμου κρυερὸν νέφος οἵδε φυγόντες]
κλειναῖς οἰκ]οδομαῖς Τᾶνον θεὸν ἱδρύσαντο.

78. ALIUD.

Operosi belli diram nubem isti cum effugissent,
inclitis ædificationibus Tanum deum statuerunt.

79. ΑΛΛΟ.

Εἰκόνα Φοίβῳ στῆσ' ἀντιστὰς Φανόμαχος Σό[ου,
ἀθάνατον θνητῷ πατρὶ γέρας τελέσας,
Παιρισάδεος ἄρχοντος, ὅσην χθόνα τέρμονες ἄκροι
Ταύρων Καυκάσιός τ' ἐντὸς ἔχουσιν ὅροι.

79. ALIUD.

Imaginem coram Phœbo statuit adstans Phanoma-
[chus Soi *filius*
immortalem mortali patri senectutem efficiens,
Pærisade regnante, quantam terram termini summi
Taurorum Caucasidisque regionis intra se ha-
[bent fines.

80. ΑΛΛΟ.

Σ]ωθεὶς ἐκ μεγάλων κινδύνων, εἰκόνα τήνδε
στῆσεν Λυσίμαχος Παλλάδι Τριτογενεῖ.

80. ALIUD.

Servatus e magnis periculis imaginem hancce
statuit Lysimachus Palladi Tritonidi.

81. ΑΛΛΟ.

« Ὡς ἀγαθὸν καὶ παῖδα καταφθιμένοιο λιπέσθαι, »

81. ALIUD.

« Quam bonum *est* et filium defuncti relinqui, »

εἶπε μ[ελιγ]λώσσων ἴδρις ὁ Πιερίδων·
τοῦτ' ἐτύμως ἐπ' ἐμοί, φίλε, κέκριται· ἂν γὰρ ἀνεῖ-
μνάμαν ἁ κακία, παῖς πάλιν εἰργάσατο. [λεν
Καλὰν δ' ἐκσώζων γενέτᾳ χάριν, οὐ βιότου φῶς
δεύτερον, ἀλλὰ κλέους ἧψ' ἱερὸν βίοτον.
Αἰνῶ Μουσάων σεμνὸν γένος· εἰς ἀρετὰν γὰρ
δῶκαν ἐμοὶ τέκνου ζῶσαν εὐφροσύναν.

dixit suaviloquentium vir sciens Pieridum :
hoc vere in me, amice, exploratum est : quam enim
memoriam malignitas, filius refecit. [dempsit
Pulcramque servans genitori gratiam, non vitæ [lucem
alteram, sed laudis tamen accendit sacram vitam.
Laudo Musarum castum genus : in virtutis enim
dedere mihi filii viventem lætitiam. [gratiam

82. ΑΛΛΟ.

Ἑλλήνων ἦρχον τότ' Ὀλυμπία, ἡνίκα μοι Ζεὺς
δῶκεν νικῆσαι πρῶτον Ὀλυμπιάδα
ἵπποις ἀθλοφόροις· τὸ δὲ δεύτερον αὖτις ἐφεξῆς
ἵπποις· υἱὸς δ' ἦν Τρώϊλος Ἀλκινόου.

82. ALIUD.

Græcis præeram tunc Olympiæ, quando mihi Ju-
dedit vicisse primum Olympia [piter
equis cursu-victoribus : secunda vice iterum dein-
equis : filius autem eram Troilus Alcinoi. [ceps

83. ΑΛΛΟ.

Ἐξ οὗτ' Εὐρώπην Ἀσίας δίχα πόντος ἔνε[ιμεν,
οὐδείς πω Λυκίων στήλην τοιάνδ' ἀνέθηκεν
δώδεκα θεοῖς ἀγορᾶς ἐν καθαρῷ τεμένει,
νει]κέων καὶ πολέμου μνῆμα τόδ' ἀθάνατον·
Χέρσ]ις δ' Ἁρπάγου υἱός, ἀριστεύσας τάδε πάντων
χερσὶ πάλην Λυκίων τῶν τότ' ἐν ἡλικίᾳ.
Πολλὰς δ' ἀκροπόλεις σὺν Ἀθηναίᾳ πτολιπόρθῳ
πέρσας συγγενέσιν δῶκε μέρος βασιλείας.
Ὧν χάριν ἀθάνατόν οἱ ἀπεμνήσαντο δικαίαν·
ἑπτὰ δ' ὁπλίτας κτεῖνεν ἐν ἡμέρᾳ [Ἀρ]κάδας ἄνδρας,
Ζηνὶ δ' ἔπει τροπαῖ' ἀπὸ τῶν δ' ἔστησεν ἁπάντων,
καλλίστοις δ' ἔργοις κατὰ καὶ γένος ἐστεφάνωσεν.

83. ALIUD.

Ex quo Europam ab Asia dividit pontus,
nullus adhuc Lyciorum cippum talem dicavit
duodecim diis fori in puro septo, [tale :
jurgiorum et belli monumentum hocce immor-
Chersis autem Harpagi filius hæc *fecit* omnium [optimus
manuali lucta Lyciorum qui tunc in ætatis flore [fuere.
Multisque arcibus, adjuvante Minerva urbium-vas-
vastatis, cognatis dedit regni partem. [tatrice,
Propter quæ gratiam immortalem ei persolverunt, [quæ justa est :
septemque armatos uno die occidit Arcades viros,
et Jovi dehinc tropæa ex his omnibus erexit,
optimisque operibus genus suum decoravit.

84. ΜΑΜΕΡΚΟΥ.

Τάσδ' ὀστρειογραφεῖς καὶ χρυσελεφαντηλέκτρους
ἀσπίδας ἀσπιδίοις εἵλομεν εὐτελέσιν.

84. MAMERCI.

Hasce ostro-pictos et auro-ebore-electro-intectos
clipeos clipeolis cepimus vilibus.

85. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Τιμόθεος φιλίας τε χάριν, ξύνεσίν τε προτιμῶν
Ἰσοκράτους εἰκὼ τήνδ' ἀνέθηκε θεαῖς.

85. ANONYMUM.

[timans
Timotheus amicitiæ gratia, ingeniumque pluris æs-
Isocratis, imaginem hancce dedicavit deabus.

86. ΑΛΛΟ.

Ἰσοκράτους Ἀφαρεὺς πατρὸς εἰκόνα τήνδ' ἀνέθηκε
Ζηνί, θεούς τε σέβων καὶ γονέων ἀρετήν.

86. ALIUD.

Isocratis patris Aphareus effigiem hancce dicavit
Jovi, deosque colens et parentum virtutem.

87. ΑΛΛΟ.

Τοιάδε τις δείξας παραδείγματα παισὶν ἑαυτοῦ
μᾶλλον ὀρέξασθαι τῆς ἀρετῆς προτρέπει.

87. ALIUD.

Talia aliquis quum ostenderit exempla suis liberis
magis ad quærendam virtutem *eos* impellit.

88. ΑΛΛΟ.

Κόσμον Ἄρης πατρίδι στῆσε ἐνθάδε παῖδα Πίδωνος

88. ALIUD.

Ornamentum Mars patriæ statuit hîc filium Pidonis

---

84. MAMERCI.

Insignes ostroque auroque ebore atque electro
vicimus hos clipeos simplicibus clipeis.

ANTON. TUDERT.

Τιμαγόραν, νίκης ναυμάχου ἡγεμόνα

Timagoram, victoriæ navalis ducem.

89. ΑΛΛΟ.

Παμμάχον, ὦ Θήβα, κρατέοντά με παῖδα[ς ἀγῶνα
 καὶ τὸ πάλιν μεσάταν ἁλικίαν τίς ἐρεῖ
τοίας ἐκ προβολᾶς εὐάγκριτον; Ἅδε Νέμειος
 νίκα μοι λεκτῶν ἦλθεν ἀπ' ἠϊθέων
πατρὸς δῶμα Τρίακος· ἄεθλα γὰρ οἱ παρὰ Δίρκᾳ
 ἀμφαδὸν Ἑλλάνων πλεῖστα φέροντι νέοι.

89. ALIUD.

Omnigeno, o Theba, vincentem me pueros certa- [mine
 et rursus mediam juventutem quis dicet
ex tanto initio judicatu facilem? Hæcce Nemea
 victoria mihi delectis venit ab adolescentibus
patris in domum Triacis : præmia *e certaminibus* [qui apud Dircen *incolunt*
 manifesto Græcorum plurima referunt juvenes.

90. ΑΛΛΟ.

Τήνδε Φιλωνίδεω τιμὴν ἱδρύσατο πατρίς,
 εἰκόνα τὴν ἀρετῆς πὰρ Διὶ δεικνυμένη,
κοσμήσασα θεῷ θεῖον βροτῶν, οὗ βίος ἁγνός
 καὶ λόγος ἔστεπται Νεστορέαις χάρισι.

90. ALIUD.

Hancce, Philonidis in honorem, posuit patria
 effigiem virtutis apud Jovem demonstrans,
quæ adornavit deo divinum inter mortales, cujus [vita sancta
 et eloquentia coronata sunt Nestoreis leporibus.

91. ΑΛΛΟ.

Ὦ Λίνε, πάντα θεοῖσι τετιμένε, σοὶ γὰρ ἔδωκαν
Ἀθάνατοι πρώτῳ μέλος ἀνθρώποισιν ἀείδειν
ἐν ποδὶ δεξιτερῷ, Μοῦσαι δέ σε θρήνεον αὐταὶ
μυρόμεναι μολπῆσιν, ἐπεὶ λίπες ἡλίου αὐγάς.

91. ALIUD.

O Line, a diis cunctis honoribus-ornate, tibi nempe [dederunt
Immortales primo melos hominibus canere
pede dextro, Musæque de te lamentatæ sunt ipsæ
flentes carminibus, quando liquisti solis splendores.

92. ΒΟΙΣΚΟΥ.

Βόϊσκος ἀπὸ Κυζικοῦ, παντὸς γραφεὺς ποιήματος,
τὸν ὀκτάπουν εὑρὼν στίχον, Φοίβῳ τίθησι δῶρον.

92. BOISCI.

Boiscus Cyzicenus, omnigeni scriptor poematis
octametrum cum invenisset versum, Phœbo dica- [vit donum.

93. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Εἰκόνα τήνδ' ἀνέθηκε Φορύστας παῖς ὁ Τρίακος
 κήρυξ νικήσας καλὸν ἀγῶνα Διός·
ἄλλους τ' ἀθλοφόρους πτανοῖς ποσὶν εἷλον ἀγῶνας,
 εὐόλβου δὲ πάτρας ἄστυ καλὸν στεφανοῖ.

93. ANONYMUM.

Effigiem hancce dicavit Phorystas, filius Triacis,
 præco qui vicit in pulcro certamine Jovis;
alia et unde-præmia-reportantur alatis pedibus su- [peravi certamina,
 felicisque patriæ urbs pulcra *me* coronat.

94. ΑΛΛΟ.

Τίκτε Τέχνα τὸν ἄριστον ἀμύντορα πατρίδος αἴης,
 οἷον Ζεὺς ὦρσεν, οἷον Ὅμηρος ἔφη....

94. ALIUD.

Peperit Techna optimum defensorem patriæ terræ,
 qualem Jupiter edidit, qualem Homerus cecinit...

95. ΑΛΛΟ.

Σῆς ἕνεκεν, Λητοῦς τοξαλκέτα κοῦρ', ἐπιπνοίας
 τήνδ' ἕλε Νικοκρέων τετράκερων ἔλαφον.

95. ALIUD.

Tuum propter, Latonæ arcipotens fili, afflatum
 huncce cepit Nicocreon quatuor-cornibus *insignem* cervum.

96. ΑΛΛΟ.

Ματρόπολίς μοι χθὼν Πέλοπος, τὸ Πελασγικὸν Ἄρ- [γος,
 Πνυταγόρας δὲ πάτηρ, Αἰακοῦ ἐκ γενεᾶς·

96. ALIUD.

Metropolis mihi terra Pelopis, Pelasgicum Argos,
 Pnytagoras autem pater Æaci de gente :

---

95. ALIUD.

Quatuor insignem quod cervum cornibus altis
Nicocreon cepit, munus, Apollo, tuum est.

GESNER.

Εἰμὶ δὲ Νικοκρέων, θρέψεν δέ με γᾶ περίκλυστος
 Κύπρος, θειοτάτων ἐκ προγόνων βασιλῆ.
Στᾶσαν δ' Ἀργεῖοί με χάριν χαλκοῖο τίοντες
 Ἥρᾳ ὃν εἰς ἔροτιν πέμπον ἄεθλα νέοις.

97. ΑΛΛΟ.

Εἰκὼν ἥδ]ε σαφῆς δηλοῖ[τύπον· ἔργ]α δὲ καὶ νοῦς
νῦν ζ]ώει παρὰ πᾶσι σαφῆ· [σεμ] νὴ δέ με μοῖρα
ἤγαγεν εἰς ναὸν περικαλλέα Παλλάδος ἁγνῆς,
 καὶ] πόνον οὐκ ἀκλεᾶ τόνδ' ἐλάτρευσα θεᾷ.

98. ΑΛΛΟ.

Ἐπί τινος ἔργου ἐπιγεγραμμένον ἐν Πυθοῖ.

Τεῦξ' Ἑλικὼν Ἀκεσᾶ Σαλαμίνιος, ᾧ ἐνὶ χερσὶ
 πότνια θεσπεσίην Παλλὰς ἔτευξε χάριν.

99. ΑΛΛΟ.

Σοὶ τόδ' Ἀλέξανδρος Μακεδὼν κέρας ἄνθετο, Παιάν,
 κάνθωνος Σκυθικοῦ χρῆμά τι δαιμόνιον,
ὃ Στυγὸς ἀχράντῳ Λουσηΐδος οὐκ ἐδαμάσθη
 ῥεύματι, βάσταξεν δ' ὕδατος ἠνορέην.

100. ΑΛΛΟ.

Οὐδὲ Τύχης σε δάμασσε παλιγκλίναντα τάλαντα,
 δυσμενέων ὀλοὴν ὕβριν ἀλευάμενον·
. . . . . ᾗ σε τέλος θανάτοιο κίχανεν,
 ὡς παύρους προτέρων ἀνέρας ἀγχιθέων·
τῷ ῥα καὶ ἁζόμενος σοφίης ἑὸν ἡγητῆρα
 στῆσεν Ἀλέξανδρος κλεινὸν ἅπασι θεόν.

101. ΑΛΛΟ.

Υἱ]ὸν Νικομ[άχ]ου σοφίη[ς ἐ]πιίστορα πάσης
 στῆσεν Ἀλέξανδρος θεῖον Ἀριστοτέλην.

102. ΑΛΛΟ.

Μουνοπάλης νικῶ δὶς Ὀλύμπια Πύθιά τ' ἄνδρας,
 τρὶς Νεμέᾳ, τετράκις δ' Ἰσθμῷ ἐν ἀγχιάλῳ,
Χεῖλων Χείλωνος Πατρεύς, ὃν λαὸς Ἀχαίων
 ἐν πολέμῳ φθίμενον θάψ' ἀρετῆς ἕνεκεν.

Sum autem Nicocreon, aluitque me terra circum- [flua
 Cyprus, divinis ex atavis regem.
Statuerunt me Argivi gratiam de ære persolventes,
 Junoni quod ad festum-diem misi præmia juve- [nibus.

97. ALIUD.

Effigies hæcce manifesta monstrat formam : opera [autem et mens
nunc vivunt apud omnes manifesta : venerabilis- [que me sors
duxit in templum perpulcrum Palladis castæ,
 et labore non inglorio hoc colui deam.

98. ALIUD.

Cuidam operi inscriptum Delphis.

Fecit Helicon Acesæ *filius* Salaminius, cui in ma- [nibus
 veneranda divinam Pallas posuit gratiam.

99. ALIUD.

Tibi hocce Alexander Macedo cornu dedicavit, [Pæan,
 asini Scythici, rem quamdam mirabilem,
quod Stygis puro Luseidis non domitum est
 liquore, sustinuitque aquæ robur.

100. ALIUD.

Non Fortunæ te domuere e-contrario inclinantes [lances,
 inimicorum exitiosam vim effugientem :
. . . . . qua te mortis finis attigit, [proximi :
 ut paucos veterum *illorum* viros qui-diis-erant-
quare igitur et venerans suum in sapientia ducem,
 statuit Alexander *hunc* clarum omnibus deum.

101. ALIUD.

Filium Nicomachi scientiæ omnis peritum
 statuit Alexander divinum Aristotelem.

102. ALIUD.

Solummodo luctator bis vici in Olympiis Pythiis- [que viros,
 ter Nemeæ, quaterque apud Isthmum mari-vi- [cinum,
Chilon Chilonis *filius* Patrensis, quem populus [Achæorum
 in bello interfectum sepeliit virtutis causa.

---

98. ALIUD.

Operi inscriptum in Pytho.

Hoc Helicon Acesæ fecit Salaminius, ipsa
 instituit cujus docta Minerva manus. H. G.

99. ALIUD.

Istud Alexander, Scythici, tibi dat Macetum Rex
 cornu asini, dignum numine, Phœbe, tuo.
Nam Stygis invictum diræ furialibus undis
 sustinuit rabiem cuncta domantis aquæ. H. G.

102. ALIUD.

Sub statua Chilonis Achæi in Olympia.

Pythia bis lucta Chilon, bis Olympia vici,
 ter Nemeæ, bimaris littoris urbe quater;
ortus eram Patris, at gens mihi Marte perempto
 præmia, virtutem propter, Achæa dedit. H. G.

103. ΑΛΛΟ.

Ὑπνώδης Φίλιος Κύπριος γένος ἐκ Σαλαμῖνος,
 υἱὸς Ἀριστῶνος, Ναύλοχον εἶδεν ὄναρ,
Θεσμοφόρους τ' ἁγνὰς, ποτνίας, ἐν φάρεσι λευκοῖς·
 ὄψεσι δ' ἐν τρισσαῖς, ἥρωα τόνδε σέβειν
ἤνωγον πόλεως φύλακον χῶρόν τ' ἀπέδειξαν
 ὧν ἕνεκα ἵδρυσεν τόνδε θειὸν Φίλιος.

103. ALIUD.

Somniculosus Philius Cyprius genere, ex Salamine,
 filius Aristonis, Naulochum vidit in somniis,
Legiferasque puras, venerandas, in palliis albis;
 terque conspectæ heroa huncce coli
jusserunt, civitatis custodem, locumque indicaverunt,
 cujus rei causa statuit huncce deum Philius.

104. ΑΛΛΟ.

Εἴ τις ἄρ' ἀνθρώπων μὴ πείθεται οἷα παρ' ἡμῖν
 γίνεται, εἰς τήνδε γνώτω ἰδὼν ὑδρίαν·
ἣν οὐχ ὡς ἀνάθημα θεοῦ καλόν, ἀλλ' ἐπίδειγμα
 χειμῶνος μεγάλου θῆχ' ἱερεὺς Στράτιος.

104. ALIUD.

Si quis hominum non credit qualia apud nos
 eveniunt, noscat hancce intuitus hydriam :
quam non ut donarium deo pulcrum, sed exemplum
 hiemis magnæ posuit sacerdos Stratius.

105. ΑΛΛΟ.

Νικίας με ἀνέθηκεν Ἀπόλλωνι, υἱὸς Θρασυμήδεος,
ἔργων ὧν ὁ πατὴρ ἠργάσσατο τὴν δεκάτην σοι.

105. ALIUD.

Nicias me dicavit Apollini, filius Thrasymedis,
operum quæ pater confecit decumam tibi.

106. ΑΛΛΟ.

Ἐμπεδίωνος παῖδες Ἀθηναῖοι δύ' ἐνίκων,
Διοφάνης ἀγένειος [ἐν] Ἰσθμῷ παγκρατι[αστής,
καὶ πρόγονος Στέφ[ανος]· ῥώμην δὲ χερῶν ἐπέδειξαν.

106. ALIUD.

Empedionis filii Athenienses duo vicerunt,
Diophanes *adhuc* imberbus (*i. e.* inter pueros) in [Isthmo pancratiastes,
et natu-major Stephanus : vim autem manuum ostenderunt.

107. ΑΛΛΟ.

Εἰκόνα τήνδ' ἀνέθηκεν [Ἀπή]μων πατρὸς ἑαυτοῦ
ἀθανάτοισι θεοῖς, κοσμῶν ἱερὰν Σαλαμῖνα.

107. ALIUD.

Imaginem hancce dicavit [Ape]mon patris sui
immortalibus diis, decorans sacram Salamina.

108. ΑΛΛΟ.

Οὔριον ἐκ πρύμνης τις ὁδηγητῆρα καλείτω
 Ζῆνα, κατὰ προτόνων ἱστίον ἐκπετάσας·
εἴτ' ἐπὶ Κυανέας δίνας δρόμος, ἔνθα Ποσειδῶν
 καμπύλον εἱλίσσει κῦμα παρὰ ψαμάθοις,
εἴτε κατ' Αἰγαίην πόντου πλάκα νόστον ἐρευνᾷ,
 νείσθω, τῷδε βαλὼν ψαιστὰ παρὰ ξοάνῳ.
Ὧδε τὸν εὐάντητον ἀεὶ θεὸν Ἀντιπάτρου παῖς
 στῆσε Φίλων, ἀγαθῆς σύμβολον εὐπλοΐης.

108. ALIUD.

Secundum e puppi quis viæ-ducem invocato
 Jovem, per rudentes velum cum extendit;
sive ad Cyaneos vortices cursus *sit*, ubi Neptunus
 curvum circumvolvit fluctum cum arenis,
sive per Ægæum maris æquor reditum quærat,
 eat, projectis ad hanc statuam placentis.
Hic propitium semper deum Antipatri filius
 statuit Philon, bonæ navigationis signum.

109. ΑΛΛΟ.

Αἵδε ποτ' Ἀσίδα γαῖαν ἐπόρθησαν πολύχρυσον,

109. ALIUD.

Isti *clipei* Asiam terram vastarunt auro-abundantem,

---

104. ALIUD.

Si quis in hoc nostro quæ fiunt axe, recusat
 credere, ab hoc fiat doctior urceolo.
Hunc non quippe Deo donum prælustre sacerdos
 dat Stratius, sed quo sæva notatur hiems. H. G.

108. ALIUD.

Urion inclamato Jovem comitemque ducemque
 navita, cum ventis pandere vela parat.
Sive ad Cyaneas immani in vortice petras
 tendat, ubi horrificis æstibus unda premit,
sive iter Ægæi scopulosa per æquora tentet,
 tutus, ubi huic statuæ liba sacrarit, eat.
Huncce deum hic posuit nautis lætabile signum
 præsidiumque Philo, filius Antipatri. BENTL.

109. ALIUD.

Inscriptum Macedonum clypeis quos Jovi Dodonæo Pyrrhus consecravit.

Hæ quæ sunt Asiæ regnum populata superbum

αἵδε καὶ Ἕλλασιν δουλοσύναν ἔπορον.
Νῦν δὲ Διὸς ναῷ ποτὶ κίονας ὀρφανὰ κεῖται
τᾶς μεγαλαυχήτω σκῦλα Μακεδονίας.

isti quoque Græcis servitutem attulere.
Nunc autem Jovis templi columnis deserta adjacent
superbæ spolia Macedoniæ.

110. ΑΛΛΟ.

Ἦ μάλα δὴ ποθέουσα νέαν ἔτι Κυδίου ἥβην
ἀσπὶς ἀριζήλου φωτός, ἄγαλμα Διί,
ἇς διὰ δὴ πρώτας λαιόν ποτε πῆχυν ἔτεινεν,
εὖτ' ἐπὶ τὸν Γαλάταν ἤκμασε θοῦρος Ἄρης.

110. ALIUD.

[ventam,
Valde quidem desiderans novam adhuc Cydiæ ju-
scutum multum-æmulandi hominis, oblectamen-
[tum Jovi *adjaceo*,
per quod primum lævum olim cubitum intendit,
cum in Gallum valuit acer Mavors.

111 ΑΛΛΟ.

. . . .
. . . .
Πεζοὶ δ' ἱππῆές τε γέρας θέσαν, οὓς προέηκεν
δᾶμος ὁ Βοιωτῶν τοῦδε μεθ' ἁγεμόνος
ῥυσομένους Ὀπόεντα, βαρὺν δ' ἀπὸ δεσμὸν ἑλόντες
φρουρᾶς Λοκροῖσι τεῦξαν ἐλευθερίαν.

111. ALIUD.

. . . .
. . . .
Pedites autem equitesque præmium posuere, quos
populus Bœotorum, hocce cum duce [præmisit
liberaturos Opuntem, gravi autem vinculo ablato,
e custodia Locris fecere libertatem.

112. ΑΛΛΟ.

Ἐσθ]λοῖς οὐ κενεὰ μόχθων[χ]άρις· ἔργα [δ]ὲ χειρ[ῶν]
τᾶς γν]ώμας μύθων πολλὸν ἀφαυρότερα·
οἷς καὶ] Ἀγεστράτου υἱὸς ἐν ἀστοῖσιν Ξενόφαντος
καὶ] ξείνοις ἀρετᾶς ἄξια πόλλ' ἔκαμε.
Φ]αντὶ καὶ οἱ ταύταν νόστου χάριν εἰκόνα θέντες,
τ]αῦτα καὶ εὐκλειῶν γράμματα Πιερίδων.

112. ALIUD.

Bonis non vana laborum gratia : opera autem ma-
mentis verbis multo debiliora : [nuum
quibus et Agestrati filius inter cives Xenophantus
et externos virtute digna multa fecit. [suere,
Dicunt et qui hanc, itineris gratiam, imaginem po-
et has gloriosarum litteras Pieridum.

113. ΑΛΛΟ.

Βαιὸν ὁδοιπορίης ἔτι λείπεται· ἀλλὰ πρὸς αἶπος
τὴν ὀλίγην ἀνύσεις ἀτραπιτὸν διέπων
χειρὸς ἀφ' ἡμετέρης λαιῆς, ξένε· κἀμὲ προσείπας
χαίρειν, εἰσστείχεις πρὸς φιλίου τέμενος
ἥρωος Ἀντιγόνου. Μοῦσαι δέ σοι εἴ τι νέμουσιν
ἐσθλόν, ἀπάρχεσθαι δαίμοσιν ἐκ μελέτης·
καὶ γὰρ ἀοιδοῖσιν θυμέλη καὶ σηκὸς ὑπ' ἄγκει
τῷ ἐπιγόνου κούρῳ ξυνὸς ὁμευνετίδος,
καὶ δρόμος ἠιθέοισιν ἱδρύεται ἠδὲ παλαίστρη
λουτρά τε καὶ ταρσῷ Πὰν ὁ μελιζόμενος.
Ἀλλ' ἀσινὴς ἔρχευ καὶ ἀπ' Ἀρκαδίης τεμενουρὸν
Ἑρμῆν οὐ μέμψει τρηχέος ἐκ Φενέου.

113. ALIUD.

Paulum itineris jam superest; sed ad summum
parvam conficies viam dirigens
manu ab nostra sinistra, hospes : et mihi dicto
vale, ingrederis ad amici nemus-sacrum
herois Antigoni. Musæ vero si quid tibi tribuunt
boni, primitias-solve diis *manibus* diligens :
etenim poetis thymele *est* et septum sub valle
epigoni filio commune cum uxore, [læstra
et curriculum adolescentibus statuitur, atque pa-
balneaque et digitorum-ordine Pan qui-modula-
[tur.
Verum illæsus vade, et ab Arcadia sacri-septi-cus-
[todem
Mercurium non incusabis aspero ex Pheneo.

114. ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Κόγχος ἐγώ, Ζεφυρῖτι, παλαίτερον· ἀλλὰ σὺ νῦν με,

114. CALLIMACHI.

[me,
Concha ego, Zephyriti, prius *eram;* sed tu nunc

---

scuta, quibus subiit Græcia victa jugum;
orba viris pendent templo Jovis, apta columnæ,
detracta a tumidis arma Macedonibus. H. G.

110. ALIUD.

In clypeo Cydiæ, dedicato Jovi Liberatori.

Ætatis juvenilis amor tutelaque, scutum
Cydia quod gessit, nunc decus esto Jovi.
Quod lævo cubito trajectus in agmine primo
pugnavit, cum Mars irruit in Galatas. H. G.

114. CALLIMACHI.

De navita pisce.

Concha fui, Zephyriti, vetus : sed nunc tibi primum

Κύπρι, Σεληναίης ἄνθεμα πρῶτον, ἔχεις
ναυτίλον· ὃς πελάγεσσιν ἐπέπλεον, εἰ μὲν ἀῆται,
τείνας οἰκείων λαῖφος ἀπὸ προτόνων,
εἰ δὲ Γαληναίη, λιπαρὴ θεός, οὖλος ἐρέσσων
ποσσί νιν, ὡς ἔργῳ τοὔνομα συμφέρεται.
Ἔκ τ' ἔπεσον παρὰ θῖνας Ἰουλίδος, ὄφρα γένωμαι
σοί τε περίσκεπτον παίγνιον, Ἀρσινόη, [πνους),
μηδ' ἐμοὶ ἐν θαλάμῃσιν ἔθ', ὡς πάρος (εἰμὶ γὰρ ἄ-
τίκτηται νοτερῆς ὤεον Ἀλκυόνης.
Κλεινίου ἀλλὰ θυγατρὶ δίδου χάριν· οἶδε γὰρ ἐσθλὰ
ῥέζειν, καὶ Σμύρνης ἐστὶν ἀπ' Αἰολίδος.

Cypri, Selenææ donarium primum, habes
nautilum; qui pelago supernavigabam, si quidem [spirabat *ventus*,
intendens propriis velum ex rudentibus,
sin autem Tranquillitas *aderat*, mollis dea, cur- [vus impellens
pedibus eam, ut rei ipsi nomen convenit.
Delapsus sum autem ad littus Iulidis, ut fierem
tibi quoddam conspicuum ludicrum, Arsinoe.
neque mihi in cubilibus jam, ut antea (sum enim
pariatur humidæ ovum Alcyones. [exanimis),
Cliniæ vero filiæ da gratiam : scit enim bona
facere, et Smyrna *oriunda* est Æolide.

115. ΗΔΥΛΟΥ.

Ἡ διαπινομένη Καλλίστιον ἀνδράσι (θαῦμα,
κοὐ ψευδὲς) νῆστις τρεῖς χόας ἐξέπιεν·
ἧς τόδε σοί, Παφίη, ζωροῖς μέτροισι θυωθὲν
κεῖται πορφυρέης Λέσβιον ἐξ ὑέλου·
ἥν γε σάου πάντως, ὡς καὶ πάλι τῶν ἀπ' ἐκείνης
σοὶ τοῖχοι γλυκερῶν σῦλα φέρωσι πόθων.

115. HEDYLI.

Quæ ad bibendum provocat viros Callistium (mira- [culum quidem,
sed non falsum) jejuna tres congios ebibit :
cujus hocce tibi, Paphia, meri vini mensuris odo- [ratum
positum est splendido ex vitro Lesbium *vas* :
quam quidem serva omnino, ut et rursus illorum [qui ab ea *sunt*
tui muri dulcium spolia ferant amorum.

116. ΠΟΣΕΙΔΙΠΠΟΥ.

Τοῦτο καὶ ἐν ποταμῷ καὶ ἐπὶ χθονὶ τῆς Φιλαδέλφου
Κύπριδος ἱλάσκεσθ' ἱερὸν Ἀρσινόης,
ἣν ἀνακοιρανέουσαν ἐπὶ Ζεφυρηΐδος ἀκτῆς
πρῶτος ὁ ναύαρχος θήκατο Καλλικράτης.
Ἡ δέ τοι εὔπλοιην δώσει, καὶ χείματι μέσσῳ
τὸ πλατὺ λισσομένοις ἐκλιπανεῖ πέλαγος.

116. POSIDIPPI.

Hoc et in aqua et in terra *uxoris* Philadelphi
Cypridos Arsinoes propitiate templum,
quam regnantem in Zephyrio littore
primus navarchus posuit Callicrates.
Ea quidem bonam navigationem, et hieme media,
latum precantibus mite faciet mare.

117. ΦΑΛΑΙΚΟΥ.

Χρυσωτὸν κροκόεντα περιζώσασα χιτῶνα

117. PHALÆCI.

Inauratam croceam qua præcincta est, tunicam

---

me mittit donum Luna novella, Venus :
navita dicebar piscis : si flabra faverent,
tendebam proprio vela rudente mea.
Aere tranquillo vectabar in æquore remis;
conveniens rebus sic mihi nomen erat.
Nunc delapsus aquis in littus Iulidos adsum,
ut tibi sim lusus, nobilis Arsinoe.
Non ultra Alcyone, quando mihi vita recessit,
ut prius, in nostris sedibus ova parit.
Clinias accipiat me, te donante, benigna.
Namque animo et Smyrnes est genus Æolidos. H. G.

115. HEDYLI.

Miraclum potando viris Callistion : haustus
tertius est illi congius ante cibum.
Quos admensa tibi, Venus, incendebat odore
purpureo quamvis Lesbia vina vitro.
Hanc, dea, tu serva, quibus illa emunget amantes,
dotetur paries ut tuus a spoliis. H. G.

116. POSIDIPPI.

De Venere, quæ in Zephyrio colitur.

Quos aqua, quos tellus habet, hoc accedite templum,
fratris amans colitur quo Venus Arsinoe;
has etenim dominam Zephyreo littore sedes
Callicrates classis ductor habere dedit.
Hæc dea felices cursus pacemque profundo,
hiberna quamvis nocte rogata, dedit. H. G.

117. PHALÆCI.

De bibacula.

Intertextum auro croceum quem gessit amictum

τόνδε Διωνύσῳ δῶρον ἔδωκε Κλεώ,
οὕνεκα συμποσίοισι μετέπρεπεν· ἶσα δὲ πίνειν
οὔτις οἱ ἀνθρώπων ἤρισεν οὐδαμά πω.

hancce Baccho dono dedit Cleo,
propterea quod in conviviis excellebat : æqualiter [autem bibendo
nullus hominum cum ipsa contendit unquam.

118. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Δεξιτερήν,] πα]ράγ]ω[ν κῆπον, ξ[ένε, τοῦτο χαρά- [δρης
. . . χ]εῦμα λιπών, ἀτ[ραπὸν] ἐξανάβα.
Εἰ δ' . . . . καὶ πατρὶ ἐπείγῃ
ἱερά, τῆ[ς] λαιῆς βαῖνε [δι'] αἱμασιέων.
Οὗτοι κ[α]ί μ' ἐκάμοντο τὸν ἐν γονάτεσσι Πρίηπον
ἔργα καὶ βωμοὺς συγγενέων ἐφορᾶν.

118. ANONYMUM.

Dexteram, præteriens hortum, hospes, hocce tor- [rentis
... flumine relicto, per semitam ascende.
Si vero. . . . . et patri facere-properas
sacra, læva incede per sepes.
Isti et me fecere genibus innixum Priapum
opera *sacra* et aras cognatorum observantem.

119. ΕΡΑΤΟΣΘΕΝΟΥΣ.

Εἰ κύβον ἐξ ὀλίγου διπλήσιον, ὦ 'γαθέ, τεύχειν
φράζεαι, ἢ στερεὴν πᾶσαν ἐς ἄλλο φύσιν
εὖ μεταμορφῶσαι, τόδε τοι πάρα, κἂν σύ γε μάνδρην,
ἢ σιρόν, ἢ κοίλου φρείατος εὐρὺ κύτος,
τῇδ' ἀναμετρήσαιο, μέσας ὅτε τέρμασιν ἄκροις
συνδρομάδας δισσῶν ἐντὸς ἕλῃς κανόνων.
Μηδὲ σύ γ' Ἀρχύτεω δυσμήχανα ἔργα κυλίνδρων,
μηδὲ Μενεχμείους κωνοτομεῖν τριάδας
δίζηαι· μηδ' εἴ τι θεουδέος Εὐδόξοιο
καμπύλον ἐν γραμμαῖς εἶδος ἀναγράφεται.
Τοῖσδε σύ γ' ἐν πινάκεσσι μεσογράφα μυρία τεύχοις
ῥεῖά κεν, ἐκ παύρου πυθμένος ἀρχόμενος.
Εὐαίων Πτολεμαῖε πατήρ, ὅτι παιδὶ συνηβῶν
πάνθ' ὅσα καὶ Μούσαις καὶ βασιλεῦσι φίλα
αὐτὸς ἐδωρήσω· τὸ δ' ἐς ὕστερον, οὐράνιε Ζεῦ,
καὶ σκήπτρων ἐκ σῆς ἀντιάσειε χερός.
Καὶ τὰ μὲν ὣς τελέοιτο· λέγοι δέ τις ἄνθεμα λεύσσων·
Τοῦ Κυρηναίου τοῦτ' Ἐρατοσθενέους.

119. ERATOSTHENIS.

Si cubum ex minore duplicem, o bone, facere
cogitas, seu solidam omnem naturam in aliam [figuram
bene transformare, hocce tibi *instrumentum* ad- [est, sive tu sane septum,
aut sirum, aut profundi putei latam cavitatem [metiri,
hac *ratione* metireris, medias cum terminis extre- [mis
concurrentes inter duas sumpseris regulas.
Neque tu quidem Archytæ difficilia-tractatu opera [cylindrorum,
neque Menechmias tres coni sectiones
quæras; neque si qua pii Eudoxi
in lineis curva figura describitur.
Hisce tu quidem ex tabulis medias proportionales [innumeras feceris
facile, a parvo fundamento incipiens.
O felix ævi Ptolemæe pater, cum filii sodalis agens
omnia quæ et Musis et regibus amica *sunt,*
ipse donaveris; utinam in posterum, cœlestis Ju- [piter,
et sceptra a tua accipiat manu.
Hæc quidem ita efficiantur, dicatque quis donarium [hoc intuens :
Cyrenæi hoc est Eratosthenis.

120. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ἐπὶ τῇ Ἀράτου εἰκόνι χαλκῇ.

Βουλαὶ μὲν καὶ ἄεθλα, καὶ ἁ περὶ Ἑλλάδος ἀλκὰ
τοῦδ' ἀνδρὸς στάλαις πλάθεται Ἡρακλέους·
ἄμμες δ' εἰκόν', Ἄρατε, τεάν, νόστοιο τυχόντες,
στάσαμεν ἀντ' ἀρετᾶς ἠδὲ δικαιοσύνας
σωτῆρος, σωτῆρσι θεοῖς, ὅτι πατρίδι τᾷ σᾷ
δᾶμον ἴσον, θείαν τ' ὤπασας εὐνομίαν.

120. ANONYMUM.

In Arati simulacro æneo.

Consilia quidem et certamina, et pro Græcia virtus
hujusce viri columnis appropinquat Herculis :
nos autem imaginem, Arate, tuam, reditum adepti,
statuimus, pro virtute atque justitia [tuæ
tua ipsius servatoris, servatoribus diis, quia patriæ
populum æquo-jure-utentem, divinamque dedisti [bonarum-legum-vim.

121. ΑΛΛΟ.

Πατρὸς ἀριζήλοιο Πολυκρίτου υἷα σὺν ἵππῳ

121. ALIUD.

Patris valde-clari Polycriti filium cum equo

---

nunc Bromio Bromii dat studiosa Cleo,
propterea in mensa bene quod se gessit, et alter
nec potuit tantum, tam cito nec bibere.

H. G.

δέρκεο Βοιωτῶν ἀρχὸν ἀεθλοφόρων·
ὶς γὰρ ἐνὶ πτολέμοις ἁγήσατο τὰν ἀσάλευτον
νίκαν ἐκ πατέρων τηλόθεν ἀρνύμενος,
καὶ τρίτον ἱππήων· Ὀπόεντα δὲ πολλάκι τάνδε
καὶ χερὶ καὶ βουλᾷ θῆκ' ὀνομαστοτέραν,
ἐν δ' ἀρχαῖς ἀχάλινος ὑπ' ἀργύρου ἔπλετο πάσαις,
ἀστῶν εὐνομίας θέσμια παρθεμένων·
τῷ καὶ ἀείμναστον Νικασιχόρῳ κλέος ἔσται,
πίστις ἐπεὶ πάντων κοίρανος ἁγνοτάτα.

adspice Bœotorum principem in-certaminibus-
bis enim in bellis dux-fuit, inturbatam [victorum :
victoriam a patribus e-longinquo servandam-sus-
[cipiens,
et tertium [ab]equitibus : Opuntemque sæpe hancce
et manu et consilio fecit nobiliorem, [nia fuit,
inque imperiis omnibus non-freno-ductus a pecu-
cum a civibus bonarum-legum instituta propo-
[sita essent :
cui semper-memoranda et Nicesichoro fama erit,
fides quippe omnium domina purissima.

122. ΑΛΛΟ.

Ἀρχία υἱὸς ὅδ' ἐστ' Ἀλκαίνετος, ὃς δορὶ σώ[ζων
πατρίδος ἀκρόπολιν τέρμ' ἔλαβεν βιότου.

122. ALIUD.

Archiæ filius hic est Alcænetus, qui hasta servans
patriæ arcem finem cepit vitæ.

123. ΑΛΛΟ.

Ἀντιπάτροιο θύγατρα νέην ἔτι Καλλικλείαν
Λίνδος ἀνέστασεν πρεσβυτάτα πολίων,
μάμμης ἠυκόμοιο χαριζομένη γεράε[σσιν
ᾗ ποτε καὶ χρυσῆν εἰκόνα θῆκε Κόρη[ς.

123. ALIUD.

Antipatri filiam adhuc juvenem Callicleam
Lindus dicavit antiquissima urbium,
aviæ bene-comatæ gratificans honoribus,
quæ olim *inter alia* etiam inauratam imaginem
[posuit Proserpinæ.

124. ΑΛΛΟ.

Εὐρυδίκη Ἱεραπολιῆτις τόνδ' ἀνέθηκε
Μούσαις, εὔιστον ψυχῇ ἑλοῦσα πόθον.
Γράμματα γάρ, μνημεῖα λόγων, μήτηρ γεγαυῖα
παίδων ἡβώντων, ἐξεπόνησε μαθεῖν.

124. ALIUD.

Eurydice Hierapolitis huncce dicavit
Musis, bonæ-scientiæ animo conceptum amorem.
Litteras enim, monumenta orationum, mater cum
[esset facta
liberorum adultorum, studuit didicisse.

125. ΑΛΛΟ.

Χαῖρέ] μοι, κάλλιστε καλῶν ἠιθέων Πολύστρατε,
ἀλκίμ]ῳ μάλιστα πάντων Ἡρακλεῖ τετιμένε,
ὃς πάλαι] δάμης ὑπ' αἰχμῆς θουρίων Μολινιδᾶν,
πυκνὸν] Ἀλκίδῃ κορύσσων οὐλαμὸν παραστάτης,
ἔγχος ὀξ]ύνας σιδήρῳ τὸ πρὶν ἐστομωμένον.
Ἀλλ' ἔθνησκες· ἐκ δ'] ἄρ' ὄσσων οὐ πάρος δεδευ-
Ἡρακλεῖ κατῆλ]θε δάκρυ καὶ γοηρὸν ἴαχεν,[μένων
χαλκέῳ χαίτην δ' ἄπλ]εκτον ἐσκύθιξε φασγάνῳ.....

125. ALIUD.

[lystrate,
Salve mihi, pulcherrime pulcrorum juvenum Po-
a forti maxime omnium Hercule honorate, [rum,
qui quondam domitus hasta violentorum Molinida
densum armans agmen Alcidæ socius-adstans,
ensem acutum-fecisti ferro, qui prius ore-clauso erat.
Sed mortuus es : ex oculis ergo non antea made-
[factis
Herculis descendit lacrima, et flebiliter clamavit,
æneoque comam non intextam totondit cultro.....

126. ΑΛΛΟ.

Σωκρά]της (?) Σωκράτους Θορίκιος.

Οὐ δοῖεν σεμνᾶς ἂν ἀπὸ φρενὸς ἄξια Μοισᾶν
δῶρά σοι Ὠγυγίων υἷες Ἐριχθονιδᾶν·
τοὔνεκά] σοι τέχνας ἔδοσαν τέρας· αἱ γὰρ Ἀθ[ᾶναι
σπεύδουσιν] τοιῷδ' ἀνδρὶ τεκεῖν χάριτα.

126. ALIUD.

Socrates (?) Socratis *filius* Thoricius, [Musis
Non dare potuissent magnifica etiam mente digna
dona tibi Ogygiorum filii Erichthonidum :
quapropter tibi artis dedere miraculum : namque
student tanto viro parere gratiam. [Athenæ

---

124. ANONYMUM.

Eurydice, Musis, Hierapolietis, amorem
pectore quem fovit testificata, dicat.
Sermonum monimenta, parens ætatis adultæ
gnatos, quas didicit, litterulas docuit.

PLUT. XYLAND.

127. ΑΛΛΟ.

Χερσί τε καὶ [τέχνα]ις ἔργων τόλμαις τε δικαίαις,
θρεψαμένη τέκνων γε[νεά]ν, ἀνέθηκε Μέλιννα
σοὶ τήνδε μνήμην, θεὰ Ἐργάνη, ὧν ἐπόνησεν,
μοῖραν ἀπαρξαμένη κτεάνων, τιμῶσα χάριν σήν.

127. ALIUD.

Manibusque et arte operum fiduciaque justa,
cum educavisset liberorum sobolem, dedicavit [Melinna
tibi hancce memoriam, Dea Ergane, rerum quas [elaboravit,
parte bonorum in primitias data, in honore-habens [gratiam tuam.

128. ΑΛΛΟ.

Ἐπὶ νεοπολιτᾶν προστατᾶν ἀφικόμαν
Ἑρμᾶς Ἀφροδίτᾳ πάρεδρος· ἀλλὰ χαίρετε.
Οἵτινες δ' οἱ προστάται, γραφὴ παροῦσα σημανεῖ·
Τιμοκλείδας, Κριταγόρας, Ἀριστάγαθος, Σιλεωνίας,
Τιμοτέλης, Πάννικος, Εὐκλῆς, Κρέων, Φίλων, Ἀρ- [χέστρατος,
Ἀγαθόδωρος, Ξενόκριτος, Τελέσων, Πολιάνθης, Σω- [σικλῆς.

128. ALIUD.

Novorum-civium auspiciis adveni
Mercurius Veneri socius : sed gaudete.
Quinam fuerunt illi patroni, scriptura præsens si- [gnificabit :
Timoclidas, Critagoras, Aristagathus, Sileonias,
Timoteles, Pannicus, Eucles, Creon, Philon, Ar- [chestratus,
Agathodorus, Xenocritus, Teleson, Polianthes, So- [sicles.

129. ΑΡΙΣΤΟΚΡΕΟΝΤΟΣ.

Τόνδε νέον Χρύσιππον Ἀριστοκρέων ἀνέθηκε,
τῶν Ἀκαδημιακῶν στραγγαλίδων κοπίδα.

129. ARISTOCREONTIS.

Huncce juvenem Chrysippum Aristocreon dicavit,
Academicorum nodorum cultrum (*i. e.* qui cæ- [dit).

130. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ

Ζηνὸς ἰὼ κραιπναῖσι γεγαθότες ἱπποσύναισι,
κοῦροι ἰὼ Σπάρτας Τυνδαρίδαι βασιλεῖς,
Αἰνεάδας Τίτος ὔμμιν ὑπέρτατον ὤπασε δῶρον,
Ἑλλήνων τεύξας παισὶν ἐλευθερίαν.

130. ANONYMUM.

Jovis io! rapidis gaudentes equorum-curriculis,
filii io! Spartæ Tyndaridæ reges,
Æneades Titus vobis summum largitus est donum,
Græcorum filiis parta libertate.

131. ΑΛΛΟ.

Τόνδε σοι ἀμβροσίοισιν ἐπὶ πλοκάμοισιν ἔθηκε
κεῖσθαι, Λατοΐδα, χρυσοφαῆ στέφανον,
ὃν πόρεν, Αἰνεαδᾶν ταγὸς μέγας· ἀλλ' Ἑκάεργε,
ἀλκᾶς τῷ θείῳ κῦδος ὄπαζε Τίτῳ.

131. ALIUD.

Hancce tibi ambrosiis super crinibus fecit
quæ-imponeretur, Latoida, auro-splendentem [coronam,
quam dedit Æneadum dux magnus. Sed, o-qui-longe [operaris,
fortitudinis gloriam divino præbe Tito.

132. ΑΛΛΟ.

Νόσσος Μυρμιδόνος κούραν Διὸς ἄνθετο παῖδα
Ἄρτεμιν εὐόλβῳ τῷδε παρὰ προπύλῳ,
Φοίβῳ Ἀγυεῖ τάνδε νέμων χάριν, οὗ περὶ κρατὶ
δάφνας εὐσάμους κλῶνας ἀναστρέφεται,

132. ALIUD.

Nossus Myrmidonis *filius* virginem Jovis dedica- [vit filiam
Dianam prædives hocce juxta vestibulum,
Phœbo Agyeo hancce tribuens gratiam, cujus circa [caput
lauri insignes ramos redimit;

---

130. ALIUD.

Clara Jovis soboles, studium quam mulcet equorum,
Spartani reges, Tyndariumque genus,
hoc Titus Æneades summo vos munere donat,
quo duce libertas mœnia Græca tenet.

GUARIN. VERON

131. ALIUD.

Hæc tibi, Latonæ stirps o præclara, corona
aurea cæsariem contegat ambrosiam,
quam Titus, Æneadum dux ingens, attulit : ipsi
da, Pharetrate, viro fortia gesta cani.

GUARIN. VERON.

ἄλλας τοι τιμὰς] ἐπιθήσων, Φοῖδ' ἐπὶ τῷδε,
ὡς ἄ[ρα] τᾷ μεγάλᾳ [τέρψῃ] ἐπ' εὐσεδίᾳ.

alios tibi honores additurus, Phœbe, super hoc,
ut magna gaudeas pietate.

133. ΑΛΛΟ.

Γεῦξεν Ἀριστομένης Μεσσάνιος Ἀγία υἱός.

133. ALIUD

Fecit Aristomenes Messenius Agiæ filius.

134. ΟΝΕΣΤΟΥ.

Ὠρανία.

α. Ἀστέρας ἠρεύνησα σοφῇ φρενὶ πατρί τ' ἐοικὸς
οὔνομ' ἔχω· λέγομαι δ' ἡ Διὸς Οὐρανίη.

134. ONESTÆ.

Urania.

a Sidera investigavi docta mente, patrique simile
nomen habeo; dicorque Jovis Urania.

135. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Πολύμνια.

Θ ε ι

β. Ἡ Ζηνὸς Διὶ τόνδε Πολύμνια νέκταρος ἀτμὸν
πέμπω, τὴν ὁσίην πατρὶ τίνουσα χάριν.

135. EJUSDEM.

Polymnia.

Th e i

b Jovis *filia* Jovi huncce Polymnia nectaris halitum
mitto, sacrum patri munus ferens.

136. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Θάλεια.

σ π ι

γ. Θάλει' ἐπ' εἰρήνης σοφίη..... γαῖα πᾶσα·
εἰρήνῃ λοιβὰς τάσδε Θάλεια χέω.

136. EJUSDEM.

Thalia.

s p i

c Thalia in pacis sapientia..... terra omnis :
paci libationes hasce Thalia fundo.

137. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τερψιχόρα.

δ ε ς

δ. Κ]ισσὸς Τερψιχόρῃ, Βρομίῳ δὲ πρέψεν ὁ λωτός,
τῇ μὲν ἵν' ἔνθεος ᾖ, τῷ δ' ἵνα τερπνότερος.

137. EJUSDEM.

Terpsichora.

d e s

d Hedera Terpsichoram Bromiumque decet lotus,
hanc, ut deo plena sit, hunc, ut jucundiora ferat.

138. ΑΔΗΛΟΝ.

Αὕτη Μνημοσύνη, Διὸς εὐνέτις, ἣ τέκε Μούσας.

138. INCERTUM.

Ipsa Mnemosyne, Jovis conjux, quæ peperit Musas.

139. ΑΛΛΟ.

Θεῖον Ἀλέξανδρον, τὸν ὁμώνυμον, ἄλσεϊ μέσσῳ
ὁ γνώριμός μ' ἔστησε τὸν διδάσκαλον.

139. ALIUD.

Divinum Alexandrum cognominem luco medio
discipulus me statuit magistrum.

140. ΑΛΛΟ.

Ὦ μάκαρ, ὦ Φιλέταιρε, σὺ καὶ θείοισιν ἀοιδοῖς
καὶ πλάστῃσιν, ἄναξ, εὐπαλάμοισι μέλεις,
οἳ τὸ σὸν ἐξενέπουσι μέγα κράτος, οἱ μὲν ἐν ὕμνοις,
οἱ δὲ χερῶν τεχνὰς δεικνύμενοι σφετέρων,
ὡς ποτε δυσπολέμοις Γαλάταις θοὸν Ἄρεα μίξας
ἤλασας οἰκείων πολλὸν ὑπέρθεν ὅρων,
ὧν ἕνεκεν τάδε σοι Νικηράτου ἔκκριτα ἔργα
Σωσικράτης Δήλῳ θῆκεν ἐν ἀμφιρύτῃ,
μνῆμα καὶ ἐσσομένοισιν ἀοίδιμον· οὐδέ κεν αὐτὸς
Ἥφαιστος τέχνην τῶνγε ὀνόσαιτ' ἐσιδών.

140. ALIUD.

O beate, o Philetære, tu et divinis poetis
et fictoribus, princeps, peritis curæ es,
qui tuam enarrant magnam potentiam, illi in hymnis,
hi autem manuum artes ostendentes suarum,
quod olim, cum difficilibus-pugnatu Galatis celeri commixto marte,
expulisti domesticos longe ultra fines,
quorum causa hæcce tibi Nicerati eximia opera
Sosicrates Delo posuit in circumflua,
monumentum vel posteris celebrandum : neque ipse
Vulcanus artem horum vituperaret intuens.

141. ΑΛΛΟ.

Τοῦτο Λυκόρτα παιδὶ πόλις περικαλλὲς ἄγαλμα
ἀντὶ καλῶν ἔργων εἵσατο Πουλυβίῳ.

141. ALIUD.

Hoc Lycortæ filio civitas perpulcrum simulacrum
pro pulcre gestis statuit Polybio.

142. ΑΛΛΟ.

Παλλὰς Ἐρεχθειδᾶν ἀρχαγ[έτι, σὸ]ν κατὰ ναὸν
ἅδε το[ι ἵ]δρύθη φιλτέρα Ἡρ[ακλέ]ους,
Βουταδέων ἐτύμων ἐξ αἵμ[ατος], ἇς [γ]ενέτωρ μὲν
ταγὸς ἔφυ στρατιᾶς πεντάκι Παυσίμαχος,
τοὶ πρόγονοι δ' ἄνθησαν ἐν Αἰγείδαισι Λυκοῦργος
χὠ χθονὶ τιμάεις Ἀτθίδι Διογένης,
ὧν τῷ μὲν ῥήτωρ λόγος ἅνδανεν, τοῦ δὲ δι' ἔργα
ἔδρακεν ἀρχαίαν πατρὶς ἐλευθερίαν.

142. ALIUD.

Pallas, Erechthidum dux, tuo in templo
ista erecta est tibi dilectior Hercule,
Butadarum vero e sanguine, cujus pater quidem
imperator fuit exercitus quinquies Pausimachus,
atavique floruere inter Ægeidas Lycurgus
et ille qui terra Attica honoratus fuit Diogenes,
quorum uni eloquens oratio placuit, alterius per [opera
vidit antiquam patria libertatem.

143. ΑΛΛΟ.

Εἴ τι πάθος μερόπων γεραὸς νόος εὗρ' ἐνὶ τέχνᾳ
φαμὶ σέ νυν κατιδεῖν εὐξυνέτοις πραπίσι,
κρίναντ' ἰητρῶν σοφὰ δόγματα καὶ τὸ περισσὸν
ἐκ βύβλων ψυχῆς ὄμματι δρεψάμενον,
Εὐϊάδος τ', Ἀργαῖε, πορεῖν γάνος ἀμερίοισιν
οἴνας, γυιοπαγεῖς ῥυόμενον καμάτους·
ἀνθ' ὧν σοῦ τέχνας ἐρατὸν κλέος οὔποτ' ὀλεῖται,
λαμπρότερον δ' ἄστρων ἔσσεται οὐρανίων.

143. ALIUD.

Si quem morbum hominum prisca mens invenerit [per artem
dico te sane perspexisse sagaci ingenio,
utpote qui æstimasti medicorum perita placita, et [quod præstat
in libris animi oculis decerpsisti,
Eviique, Argæe, dedisse voluptatem unum-diem-[durantibus (i. e. *mortalibus*)
vini, membra-ligantes labores depellentem :
pro quibus tuæ artis amatum decus nunquam pe-[ribit,
splendidiusque astris erit cælestibus.

144. ΑΛΛΟ.

Εἰκόνα σου, Πολύκλεις, ἀνὰ παστάδα τάνδε πολῖται
θῆκαν· ὁ μυριέτης δ' οὐ μαρανεῖ σε χρόνος·
ἐν βουλαῖς μὲν ἄριστον, ἀγῶσι δὲ τοῖς περὶ πάτρας
ἄλκιμον, ἐν δὲ βίῳ σώφρονα δερκόμενοι.

144. ALIUD.

Imaginem tuam, Polycles, in porticu hacce cives
posuere; — et sexcentorum-annorum non conta-[befaciet te tempus : —
in consiliis quidem optimum, certaminibusque pro [patria
validum, inque vita prudentem qui te viderint.

145. ΑΛΛΟ.

Εἷς δρόμος, εἷς στέφανος· νίκης κρίσις ἀμφοτέροι-[σιν
ἔλλαχεν ἰσοταχής· οὔνομα δ' Ἱππόλυτος.
Ταῦτα δὲ κηρύσσοντος ἀκούσας Εὔαγρος ἡμῶν
στῆσεν ἀγωνοθέτης εἰκόνας ἀμφοτέρων.

145. ALIUD.

Unum curriculum, una corona : victoriæ judicium [ambobus
obvenit ob parem celeritatem; nomen autem [Hippolytus.
Hæc cum proclamantem audisset *præconem,* Eva-[grus nostras
posuit agonotheta effigies amborum.

146. ΑΛΛΟ.

Εὐσεβέσιν κλήροις, Ποσιδώνιε, τρίς σε λαχόντα
δέρκομαι, ἐν Διδύμοις στέμμασιν ἀθανάτοις,
τοῖον ὃν Ἀπόλλων σε προφήτην ἠσπάσατ' αὐτός,
λῆμμα, κρίσιν μητρός τ' εὐσεβίην δικάσας·
οὐ κλέος οὐδ' αἰὼν ἐπιλήσεται· ἄνδρα γὰρ εἶδεν
τῶν πρὶν λειτουργῶν οὐδενὶ λειπόμενον.

146. ALIUD.

Piis sortibus, Posidoni, ter te electum
video in Didymis infula immortali *ornatum,*
qualem suum te Apollo prophetam dilexit ipse,
assumptionem *tuam,* sententiam *de te dictam* [matrisque pietatem judicio-approbans :
cujus famam ne ævum quidem oblivione-obruet; [virum enim vidit
illorum qui antea munere-functi-sunt, nulli ce-[dentem.

---

144. ALIUD.

Ӕde tibi hac statuam cives posuere, Polycles;
extinguent nomen sæcula nulla tuum.
Nam fuit in patriæ virtus spectata periclis,
consilium prudens, vita modesta tibi. H. G.

147. ΑΛΛΟ.

Σοῦ λάμπει μὲν δόξα, καλοῖς δ' ἐσθλὰν χάριν ἔργοις
ὤπασεν ἁ κλεινὰ πρεσβυτέρων ξύνοδος,
εἰκόν' ἀναστήσασα σέθεν, μορφᾶς τύπον ἔμπνου,
καί σ' ἐν Ὁμηρείῳ γυμνασίῳ θεμένα,
πᾶσιν δ' ἔγν]ωσεν Θεογείτονος υἷα Μεγακλέα,
ἀνδριάν]τα καλὸν δεῖγμ' ἀρετᾶς θεμένα.

147. ALIUD.

Tua splendet quidem gloria, pulcrisque bonam gra- [tiam operibus
dedit illustre seniorum concilium, [rantis,
quod imaginem erexit tuam, formæ ad instar spi-
et te in Homereo gymnasio posuit, [clem,
omnibusque notum-fecit Theogitonis filium Mega-
cum statuam pulcrum virtutis specimen posue- [rit.

148. ΑΛΛΟ.

Πρῶτος ἐγὼ Τρώων Πισάτιδος ἔρνει ἐλαίας
στεφθεὶς καρύχθην, τοὔνομ' Ἀκεστορίδης.
Καὶ μὰν καὶ Λουσοί με κατέστεφον ἠδ' Ἐπίδαυρος
καὶ Φενεὸς Νεμέα τ' ἴαχεν ἀθλοφόρον·
ἦ ῥα τόθ' Ἑρμοκρέοντος ἐς υἱέα λείπετο πώλων
αἷμα παλαιγενέων κραιπνοῦ Ἐριχθονίου.

148. ALIUD.

Primus ego Troum Pisææ ramo oleæ
coronatus præconis-voce-dictus-sum, nomine [Acestorides.
Et quidem et Lusi me coronarunt atque Epidaurus
et Pheneos Nemeaque clamavit *me* victorem :
sane quidem tunc Hermocreontis filio cessit equo- [rum
sanguis priscorum velocis Erichthonii.

149. ΑΛΛΟ.

Λαμπάδα νικήσας σὺν ἐφήβοις τήνδ' ἀνέθηκα
Εὐτυχίδης, παῖς ὢν Εὐτυχίδου Ἀσθμονεύς.

149. ALIUD.

Lampada, postquam vici cum ephebis, huncce di- [cavi
Eutychides, filius qui sum Eutychidis Asthmo- [nensis.

150. ΑΛΛΟ.

Διφίλου Ἀνθεμίων τόνδ' ἵππον θεοῖς ἀνέθηκεν,
θητικοῦ ἀντὶ τέλους ἱππάδ' ἀμειψάμενος.

150. ALIUD.

Diphili Anthemion *filius* huncce equum diis dica- [vit,
cum mercenaria pro classe equestrem mutavisset.

151. ΑΛΛΟ.

Ἀμφότερ', ὠρχεύμην τε καὶ ἐν Μώσαις ἐδίδασκον
ἄνδρας· ὁδ' αὐλητὰς ἦν Ἄνακος Φιαλεύς.
Εἰμὶ δὲ Βακχείδας Σικυώνιος· ἦ ῥα θεαῖσιν
τᾷ Σικυῶνι καλὸν τοῦτ' ἀνέκειτο γέρας.

151. ALIUD.

Utrumque *feci*, saltabamque et ad Musas docebam
viros : tibicen autem erat Anacus Phialensis.
Sum quidem Bacchidas Sicyonius : sane diis
Sicyone pulcrum hoc erectum est munus.

152. ΑΛΛΟ.

α. Ἀσπ]ίδα καὶ Νίκην Παλλὰς χερὶ θ[ῆκ]α γελῶσα·
ἄλ[λων οὐ χρήζω πρὸς Κύπριν ἐρχομένη·
β. Κεκρο]πίδης μ' ἀνέθηκε πάτρης ἄπο πατρίδ' ἐς [ἄλλην
Ἑρ]μόδοτος Παφίοις Φειδιακὴν χάριτα.

152. ALIUD.

a. Clypeum et Victoriam Pallas *ego* in manu po- [sui ridens :
aliis *armis* non mihi-opus est ad Cyprin venienti :
b. Cecropides me dedicavit qui a patria in aliam [patriam *transiit*
Hermodotus Paphiis Phidiaca gratia.

153. ΚΟΡΝΗΛΙΟΥ ΣΥΛΛΑ.

Τόνδε σοι αὐτοκράτωρ Σύλλας ἀνέθηκ', Ἀφροδίτη,

153. CORNELII SULLÆ.

Hancce coronam dictator Sulla dicavi, Venus,

---

149. ALIUD.

Sacravit sociis hanc lampada victor ephebis
Soterides Pantho ille Tychidæ ab Asthmona. H. G.

150. ALIUD.

Factus eques, nuper qui mercenarius, istum
Anthemion Diphili dis quoque sacrat equum.
J. MEURS.

151. ALIUD.

Utraque perfeci : saltavi, hominesque docebam
Musas : tibicen *regis* erat Phialeus.
Bacchidas ego sum Sicyonius; ista supernis
præmia pulcra deis in Sicyone jacent. NATAL. COM.

153. CORNELII SULLÆ.

Hanc tibi, sancta Venus, mitto dux Sulla coronam,

ὥς σ' εἶδον κατ' ὄνειρον ἀνὰ στρατιὴν διέπουσαν,
τεύχεσι τοῖς Ἄρεος μαρναμένην ἔνοπλον.

quod te vidi in somnis præ exercitu regentem,
armis Martis pugnantem instructam.

154. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ὑπέρτατε κ]ο[ίραν[ε κό[σ]μου καὶ χθον|ός, Σάραπι,
ὀχοῦσά τε κρατὶ σελήνην ἀμφίκυρτο[ν, Ἶσι,
ὑμῖν τάδε καίρια τέχνης χαλκὸν εἰς καμούσης
ἱδρύσατο τῆς Θεοπείθους εἰκόνος τύπωμα
Ἐνυαλίου κατ' ἔνοπλον σχῆμα Μητρόδωρος,
νέοισι τὸν ἄρσενα τέκνου θ[υμ]ὸν ἐκκαλύπτων
ὃν ἔσχε δὶς ἐννέα πλήθων [τ]οὺς ἐτῶν ἀριθμοὺς
πάτρας ὕπερ εἰς φονόεσσαν δηίων φάλαγγα.

154. ANONYMUM.

Summe rex mundi et terræ, Sarapi, [plenam] Isi,
vehensque *tu* capite lunam circum-curvam (*i. e.* fe-
vobis hæc opportuna artis in æs laborantis [rens),
erexit Theopithis imaginis formam
in armigera Martis specie Metrodorus,
juvenibus marem filii animum retegens
quem habuit bis novem implens annorum numeros
pro patria in cruentam hostium phalangem.

155. ΑΔΗΛΟΝ.

Νείλου περάσας καρποφόρον μέγαν πόρον
Δημήτριος ἥκω πρὸς μεγάλην Ἶσιν θεάν,
μνείαν ἐπ' ἀγαθῷ τῶν γονέων ποιούμενος
καὶ τῶν ἀδελφῶν καὶ φίλων μου κατ' ὄνομα.

155. INCERTUM.

Nili trajecto frugifero magno flumine,
Demetrius venio ad magnam Isin deam,
memoriam de bono parentum faciens,
et fratrum et amicorum meorum nominatim.

156. ΑΛΛΟ.

Εὔοδε Πάν, σοὶ τόνδε πάϊς Γλαύκου πόρε κόσμον
Ζηνόδοτος σωθεὶς γῆς ἀπὸ τῆς Ἀράβων.

156. ALIUD.

O prosperum iter-præbens Pan, tibi hocce Glauci
[filius ornamentum dedit
Zenodotus servatus e terra Arabum.

157. ΑΛΛΟ.

Ξεῖνον τιμήσαντες, ὁδοιπόροι, ἥρωα τόνδε
εὔοδον, εἶτ' αὐτοὶ στείχετε σωζόμενοι.
Φείδων Ἀμβρύωνος ὁ Κρὴς ἀνέθηκε τὸ γράμμα
καὶ τιμάς, ἥρως, ᾧ δίδου εὐτυχίαν.

157. ALIUD.

Externum cum honoraveritis, viatores, heroem [huncce
iter-secundantem, dein ipsi procedite servati.
Phidon Ambryonis *filius* Cretensis dedicavit titu-
et honores, heros, cui da felicitatem. [lum

158. ΑΛΛΟ.

Ἔστησεν Βρομίῳ Διοκλῆν [Τιμ]οστ[ρά]το[υ υἱὸν
ἐν] θά[δε] τεχνιτῶν μουσοπόλων σύνοδος.

158. ALIUD.

Statuit Bromio Dioclem Timostrati filium
hic artificum musarum-famulorum synodus.

159. ΚΑΤΙΛΙΟΥ.

Καίσαρι ποντομέδοντι καὶ ἀπείρων κρατέοντι
Ζανί, τῷ ἐκ Ζανὸς πατρός, Ἐλευθερίῳ,
δεσπότᾳ Εὐρώπας τε καὶ τῆς Ἀσίδος, ἄστρῳ ἁπάσας
Ἑλλάδος, ὃς σωτὴρ Ζεὺς ἀνέτειλε μέγας,
Ἴσιδος ἐν νάσῳ Κατίλιος ἁγνὸν ἔθηκε
γράμμ' ἀπ' Ἀλεξάνδρου δεῦρο μολὼν πόλιος,
καὶ μέγαν ἐκ μεγάλων Τουρράνιον, ἄνδρα δίκαιον,
Αἰγύπτω πάσας φέρτατον ἀγεμόνα,
στάλᾳ ἐνεστάλωσεν, ἵν' εἰς τόδε νάσω ἔδεσθλον
πᾶς ὁ μολὼν ὑμνῇ τὸν χθονὸς ὀλβοδόταν·
τᾷδε Φίλαι φωνεῦντι· καλὸν πέρας Αἰγύπτοιο
ἐμμὶ καὶ Αἰθιόπων γᾶς ὅριον νεάτας.

159. CATILII.

Cæsari maris-regnatori et continentium imperatori
Jovi, Jove-patre nato, Liberatori,
domino Europæque et Asiæ, sideri totius
Græciæ, qui servator Jupiter ortus est magnus,
Isidis in insula Catilius sacrum posuit
titulum, qui ex Alexandri huc venerat urbe,
et magnum ex magnis Turranium, virum justum,
Ægypti totius præstantissimum ducem,
cippo instituit, ut in hanc insulæ sedem
quisquis venerit, celebret eum qui *huic* terræ
[dat-divitias;
sic *eum* Philæ vocant : pulcher terminus Ægypti
sum et Æthiopum terræ finis novissimæ.

160. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

ΚΑ Κἀμὲ τὸν εὐτέχνου φωτὸς στίχον, ὦ φίλε, βῆμα

160. EJUSDEM.

Et me sollertis viri carmen, o amice, gressum

---

armatam, quia te legionibus induperantem
vidi, acies inter, sævaque tela virum. H. G.

ΤΙ τίμιον ἀμπαύσας ἔκμαθε καὶ χάρισαι
ΑΙ λιταῖς ἱστορίαις λιτὸν πόνον, οἷα πέπαιγμαι
ΟΥ οὐδένα μηνύων, οὗπερ ἔφυν γενέτου.
ΤΟΥ Τοῦ δὲ καλοῦ πλώσας, φησί, ξένε, χεύματα [Νείλου
ΚΑΙ καιρὸν ἔχω φωνεῖν· χαίρετε πολλά, Φίλαι.
ΝΙ Νικῶμαι πέτραις τε καὶ οὔρεσιν, ὦ καταράκται·
ΚΑ κἀγὼ ἔχω τεύχειν ἱστορικὴν σελίδα
ΝΟ νοστήσας καὶ ἰδὼν Νικάνορα καὶ γένος, ἄλλο
ΡΟΣ ρος κατάλοιπον ἔχω· τοῦτο γάρ ἐστι τέλος.

honorabilem premens disce et gratificare
parvis studiis parvum laborem, quemadmodum lusi
nullum indicans, quonam sim genitore.
Per pulcri advectus, ait, hospes, fluenta Nili
opportunum dicendi tempus habeo; multum va- [lete, Philæ.
Vincor saxisque et montibus, o cataractæ :
et ego habeo quare faciam historicam paginam
quod redii et vidi Nicanora et prolem, ceterum
ris reliquum habeo : hic enim est finis.

161. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

. . . . καὶ Φίλαι
. . . . κατὰ ψ[υχὰν χάριν·
Νείλου δ' ἐ] πε[λ]θὼν ἀμβολὰς Κατίλιος
σοφὸν λαβὼ]ν γραφεῖον εἰς μνάμαν τόδε
μναμεῖον] ἁγνὸν ἐνεκόλαψ' ἐν ἱαρῷ,
ἐμοῖς προσώ]ποις τὰς καλὰς δρακὼν Φίλας.
Τὸ σεμνὸν εἴ]τῳ μὴ συνέζευκται, ξένε,
μισητὸς ἀ]στ[οῖς ἐσ]τ', ἀ[νιη]ρὸς θεοῖς·
ὁ δ' εὐσεβὴς ὢν] οὐδὲ κάρφος ἐβλάβη,
. . . .
φίλος βροτοῖσι] καὶ θεοῖς τ[ιμ]ωμένος·
Ἑρμῆς δὲ τ]ό[νδε] καὶ κα[λὴ] σώζοι Κύπρις.

161. EJUSDEM.

. . . . et Philæ
. . . . . secundum animum (*i. e.* ex animi sen- [tentia), grates *agit.*
Nilique aggressus ripas Catilius,
docto sumpto stilo, in memoriam hocce
monumentum purum insculpsi in templo,
meis oculis pulcras intuitus Philas.
Sanctimonia si cui non conjungatur, hospes,
odiosus civibus est, molestus diis :
qui autem pius est, ne hilo quidem læsus est,
. . . .
amicus mortalibus, et a diis honoratus :
Mercurius ergo huncce et pulcra servet Cypris.

162. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ἤλθομεν Αἰγύπτοιο πέρας, περικαλλέα νῆσον,
Ἴσιδος Ἰναχίης γαῖαν ἐποψόμενοι
καὶ Νείλου βαθὺ χεῦμα, ὃς Αἴγυπτον πολύολβον
αἰὲν ἔτος σώζει Καίσαρος εὐτυχίαις.
Χαῖρε, ἄνασσα Φιλῶν· χαίροις θ' ἅμα καὶ σύ, Σά- [ραπι,
γαῖαν ἐναντιπέρα ναίων, Ἄβατον πολύσεμνον,
καὶ πέμψαις σώους ἐς Κρόνου ἐμπόριον.

162. ANONYMUM.

Venimus in Ægypti terminum, perpulcram insu- [lam,
Isidis Inachiæ terram invisuri
et Nili profundum flumen, qui Ægyptum prædivitem
semper quotannis servat Cæsaris felicibus aus- [piciis.
Salve, regina Philarum; salveque simul et tu, Sa- [rapi,
terram ex-adverso habitans, Abatum valde-vene- [randum,
et deducas *nos* salvos in Saturni emporium.

163. ΑΛΛΟ.

Νῆσον ἐς, Αἰγύπτοιο πέρας, περικαλλέα, σεμνήν,
Ἴσιδος, Αἰθιόπων πρόσθεν, ἀφιξάμενοι,
εἴδομεν ἐν Νείλῳ ποταμῷ νέας ὠκυπορούσας
ἀξιθέους αἳ ναοὺς ἤγαγον Αἰθιόπων
γαῖαν ἐς ἡμετέρην πυρηφόρον, ἀξιθεώρον,
ἣν πάντες βροτοὶ ἄνδρες ἐπὶ χθονὶ σεμνύνουσιν

163. ALIUD.

In insulam, Ægypti terminum, per pulcram, vene- [randam,
Isidis, Æthiopibus præjacentem, cum venisse- [mus,
vidimus in amne Nilo naves cito-permeantes
dignas deo, quæ ædiculas ducebant Æthiopum
terram in nostram tritici-feracem, dignam spectatu,
quam cuncti mortales viri in tellure venerantur.

164. ΑΛΛΟ.

Φθέγξαο, Λατοΐδα· σὸν γὰρ μέρος ὧδε κάθηται
Μέμνων, ἀκτῖσιν βαλλόμενος πυρίναις.

164. ALIUD.

Locutus es, Latoïda; nam tuî pars hîc sedet
Memnon, radiis percussus igneis.

165. ΚΕΛΣΟΥ.

Ἴσιδι καρποτόκῳ Κέλσος τόδε γράμμ' ἀνέθηκα

165. CELSI.

Isidi frugiparæ Celsus huncce titulum dedicavi

μνησθεὶς ἧς ἀλόχου καὶ τεκέων φιλίων,
καὶ πάτρης γλυκερῆς Πτολεμαΐδος, ἣν ἐπόλισσεν
Σωτὴρ Ἑλλήνων Νιλογενὲς τέμενος.

memor meæ conjugis et liberorum dilectorum,
et patriæ dulcis Ptolemaïdis, quam urbem-condidit
Soter Græcorum Nilogenum templum.

166. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ἰούνιος ἔνθα Σαβῖνος ἔχων ἱ[ππ]αΐδα πόρπαν
ἵκτο Συηναίας ἑσμὸν ἄγων στρατιᾶς,
ἃ πανεορτεύουσαν ἑοῖς ἐγάνωσεν ἰάκχοις
Ἶσιν τὰν σώζειν κόσμον ἐπισταμέναν. . . . . .
αὐτὰ δ' Ἶσις ἐθαυμασάμην. . . . .
. . . ἱππεί]ας ἧκεν ἔχων ἀγέλας,
οὗτος γὰρ κατὰ μ[ῶλον ἕεις τότε καὶ [π]άρος ἀνὴρ
. . . . καὶ στέφος ἁρμόσατο.

166. ANONYMUM.

Junius huc Sabinus habens equestrem fibulam
venerat Syenææ examen agens militiæ,
quæ festam-panegyrim-agitantem lætitia-affecit [suis in-Bacchum-hymnis
Isim quæ servare mundum novit. . . .
ipsaque Isis mirata sum. . . . .
. . . . . equinos venit habens greges,
ille enim quoad laborem unus tunc et prius vir
. . . . . et coronam adornavit.

167. ΑΣΚΛΗΠΙΟΔΟΤΟΥ.

Ζώειν, εἰναλίη Θέτι, Μέμνονα, καὶ μέγα φωνεῖν
μάνθανε, μητρῴῃ λαμπάδι θαλπόμενον,
Αἰγύπτου Λιβυκῇσιν ὑπ' ὀφρύσιν, ὧν ἀποτάμνει
καλλίπυλον Θήβην Νεῖλος ἐλαυνόμενος,
τὸν δὲ μάχης ἀκόρητον Ἀχιλλέα, μήτ' ἐνὶ Τρώων
φθέγγεσθαι πεδίῳ, μήτ' ἐνὶ Θεσσαλίῃ.

167. ASCLEPIODOTI.

Vivere, marina Thetis, Memnonem et magnum loqui
disce, materna lampade ut-fovetur,
Ægypti Libycis sub verticibus, a quibus abscindit
portis-pulcris *ornatam* Theben Nilus incitatus [(*i. e.* citatis fluctibus decurrens),
pugnæ autem insatiabilem Achillem, neque in Troum
vocem-edere campo, neque in Thessalia.

168. ΑΛΛΟ.

Ἁ νίκα πύκταισι δι' αἵματος· ἀλλ' ἔτι θερμὸν
πνεῦμα φέρων σκληρᾶς παῖς ἀπὸ πυγμαχίας
ἔστα παγκρατίου βαρὺν ἐς πόνον· ἁ μία δ' ἀὼς
δὶς Δωροκλείδαν εἶδεν ἀεθλοφόρον.

168. ALIUD.

Victoria pugilibus per sanguinem : sed etiam ca- [lidum
spiritum ferens duro puer ex pugilatu
ad gravem stetit pancratii laborem : una autem [dies
bis Doroclidam vidit victorem-certaminis.

169. ΑΛΛΟ.

α. Π(όπλιος) Κορνήλιος, Εἰρηναίου υἱός, Ἀρίστων [Ἐφήσιος,
παῖς παγκρατιαστής, νικήσας Ὀλυμπιάδι σξ', Διὶ [Ὀλυμπίῳ.

β. Οὗτος, ὁ παιδὸς ἀκμὴν ἀνδρὸς δ' ἐπικείμενος ἀλκή[ν,
οὗτος, ἐφ' οὗ τὸ καλὸν καὶ σθεναρὸν βλέπεται,
τίς, πόθεν εἶ, τίνος, εἰπέ, τίνων ἐπινείκια μόχθων
αὐχήσας ἔστης Ζηνὸς ὑπὸ προδόμοις;
— Εἰρήναιος ἐμοὶ γενέτης, ξένε, τοὔνομ' Ἀρίστων,
πατρὶς Ἰωνογενὴς ἀμφοτέρων Ἔφεσος·
ἐστέφθην ἀνέφεδρος Ὀλύμπια παγκρατίῳ παῖς,
τ[ρ]ισσὰ κατ' ἀντιπάλων ἆθλα κονισάμενος.

γ. Ἀσίδι μὲν πάσ[ῃ] κηρύσσομαι, εἰμὶ δ' Ἀρίστων
κεῖνος, ὁ παγκρατίῳ στεψάμενος κότινον,
Ἑλλὰς ὃν εἶπε τέλειον, ὅτ' εἶδέ με παιδὸς ἐν ἀκμῇ
τὴν ἀνδρῶν ἀρετὴν χερσὶν ἐνεγκάμενον·
οὐ γὰρ ἐν εὐτυχίῃ κλήρου στέφος, ἀλλ' ἐφεδρείης
χωρὶς, ἀπ' Ἀλφειοῦ καὶ Διὸς ἠσπασάμην·
ἑπτὰ γὰρ ἐκ παίδων παλάμας μόνος οὐκ ἀνέπαυσα,

ζευγνύμενος δ' αἰεὶ πάντας ἀπεστεφάνουν·

169. ALIUD.

a. P(ublius) Cornelius Irenæi filius Ariston Ephesius,
puer pancratiastes, cum vicisset Olympiade ccvii, [Jovi Olympio.

b. ille qui pueri flori virique adjacet robori,
ille, in quo aliquid pulcri et validi conspicitur,
quis, unde sis, ex quo, dic, quorum præmia labo- [rum
gloriatus stes Jovis in atriis?
— Irenæus mihi genitor, hospes, nomen Aristo,
patria Ionis utriusque Ephesus : [cratio puer,
coronatus sum Olympia, nullo secutore, de pan-
triplici in adversarios certamine commisso.

c. Asia quidem in omni prædicor, sumque Aristo
ille qui de pancratio coronatus sum oleastro,
Græcia quem dixit perfectum, cum vidit me pueri [in flore
virorum virtutem manibus ferentem
non enim ex felicitate sortis corona *fuit*, sed secu- [tore
absque, ab Alpheo et Jove salutatus sum :
septem enim e pueris artibus unus non requiem- [dedi,
cinctus autem semper omnes corona privavi :

τοίγαρ κυδαίνω γενέτην ἐμὸν Εἰρήναιον
καὶ πάτρην Ἔφεσον στέμμασιν ἀθανάτοις.

itaque illustrem-facio genitorem meum Irenæum
et patriam Ephesum coronis immortalibus.

170. ΑΛΛΟ.

Ἦλθον δὲ καὶ ἐγὼ πρὸς σέ, Πάν, Θηβῶν [ἄπο
Ἀθηνίωνος ἔκγονος Ποσείδη[ος.

170. ALIUD.

Veni et ego ad te, Pan, Thebis
Athenionis filius Posideus.

171. ΑΛΛΟ.

Τᾶς με[λέ]τας ἄνθημα διάκτορον ἔνθα με κεδνοὶ
θ[έντ]ο παλαι[σ]τριτᾶν ἠιθέων φ[ύ]λα[κ]α,
ἔργμ]ασιν εὐτάκτοισι μεμαλό[τε]ς ἄκρον ἔφηβοι
καὶ φιλί[αι] Χαρίτων τε ἄμμιγ' ὁμοφροσύναι,
τοὶ περὶ γυμνασίαρχον ἀεὶ μεδέοντα Φίλισκον
σ[ω]φροσύνα[ς], Σῖμον [τ' ἔ]γγ[ονο]ν Ἀρχαγόρου,
οὕνεκ' ἐ[γὼ πι]νυτ[ά]τα καὶ ἀγλαὸν ἤθεσι κόσμον
δῶ[κ]α καὶ ἐκ μώμου πάντοθεν εἰρυσάμην.

171. ALIUD.

Exercitationis ministrum *hocce* donario hic me [studiosi
posuere palæstritarum juvenum custodem,
quibus summæ curæ sunt opera bene-ordinata [ephebi
et amicitiæ Gratiarumque simul concordiæ,
qui circumstant gymnasiarchum semper studen- [tem Philiscum
modestiæ, Simumque filium Archagoræ,
quoniam ego sapientiam et nitidum moribus ordi- [nem
dedi, atque ex probro undique detraxi.

172. ΑΛΛΟ.

Δόξαν συν[εφή]βοις, χρηστότητος εἵνεκεν
Κάλλιπ[π]ος Ἀντιφῶν τε [τὸν κο]σμήτορα.

172. ALIUD.

Epheborum consilio, probitatis causa,
Callippus Antiphonque *posuere* moderatorem.

173. ΑΛΛΟ.

Τόνδε ἀπὸ δαδούχων ἱερῆς μητρός τε γεγῶτα,
ἣ τελετὰς ἀνέφαινε θεοῖν παρ' ἀνάκτορα Δηοῦς,
Αἴλιον Ἀπολλώνιον, κλεινὸν κοσμήτορα παίδων,
στῆσεν ὁμώνυμος υἱός, ὃς ἄρχων ἦεν ἐφήβων.

173. ALIUD.

Huncce ex daduchis sacerdoteque matre genitum,
quæ initiationis ritus edocuit, dearum ad regem, [Cereris,
Ælium Apollonium, inclitum moderatorem pue- [rorum,
statuit ejusdem nominis filius, qui magistratus [erat epheborum.

174. ΑΛΛΟ.

Ἱππέα Ῥωμαίων τὸν ἐν ἠιθέοισιν ἔφηβον,
Κήρυκος Ζήνωνος ἀφ' αἵματος υἱέος υἱόν,
Ζήνωνος Ζήνωνα, κλυτῶν προγόνων κλυτὸν ἔρνος,
πατρὸς καὶ μητρὸς Στρατόλας παραμύθιον εἶναι.

174. ALIUD.

Equitem Romanorum inter adolescentes ephebum,
Cerycis Zenonis e sanguine filii filium
Zenonis Zenonem, inclitorum avorum inclitam pro- [lem,
posuere ut patri et matri Stratolæ solatio esset.

175. ΑΛΛΟ.

Φουνισουλανὸς ἐνθαδὶ Χαρίσιος
στρατηγὸς Ἑρμώνθιός τε καὶ Λάτων πάτρης,
ἄγων δάμαρτα Φουλβίαν ἀνήλυθεν
σοῦ, Μέμνον, ἠχήσαντος ἕν[εκ', ἐπεὶ] μήτηρ
ἡ σὴ χυθεῖσα σὸν δέμας ἀ[μφ' Ἠὼς σ]τέφει·
θύσας τε καὶ σπείσας τε κα[ὶ κλύων σαφ]ῶς
τοῦτ' αὐτὸς ἠύτησεν εἰς σεῖο κλ[έος·
Λάλον μὲν Ἀργὼ παῖς ἐὼν ἐ[γὼ 'μάθον,
λάλον δὲ φηγὸν τὴν Διὸς [Πελασγι]κοῦ,
σὲ δ' αὐτὸν ὄσσοις μοῦνον ἐδρά[κη]ν [ἐμοῖς,
ὡς αὐτὸς ἠχεῖς καὶ βοήν τιν' [ἐκχέεις.
Τοῦτον δέ σοι χάραξε τὸν στίχων[χόρον,
ὅσ' εἶπες αὐτῷ, φίλτατος, τε[λῶν πάλιν.

175. ALIUD.

Funisulanus hic Charisius
prætor Hermontheosque et Latorum patriæ,
adducens uxorem Fulviam rediit
te, Memnon, propter sonantem, ubi mater
tua effusa corpus tuum Aurora circum cingit :
litatoque et libato et audita clare tua voce,
hoc ipse clamavit in tuam gloriam :
« Loquentem Argo, cum puer eram, didici,
« loquentem quoque æsculum Jovis pelasgici,
« te autem ipsum solum vidi oculis meis,
« ipsum sonantem et vocem quamdam emittentem. »
Hunc ergo tibi insculpsit versuum chorum,
pro his quæ dixisti ei, amicissime, *hoc* rependens

176. ΑΛΛΟ.

Εὐφράτης παῖς ἦλθον, ἔθ' αἱ πλοκαμῖδες ἐπῆσαν·
 ἑξάκι νικήσας πατρίδ' ἐπη[υ]κλεῖσα.

176. ALIUD.

Euphrates puer veni; adhuc cincinni supererant :
 sex victoriis patriæ gloriam attuli.

177. ΙΟΥΛΙΑΣ ΒΑΛΒΙΛΛΗΣ.

Μέμνονα πυνθανόμαν Αἰγύπτιον ἀλίω αὔγᾳ
 αἰθόμενον φωνῆν Θηβαϊκῶ 'πὺ λίθω·
Ἀδριανὸν δ' ἐσιδὼν τὸν παμβασιλῆα πρὶν αὔγας
 ἀελίω, Χαίρην εἶπέ Ϝοι, ὡς δυνοτόν.
Τιτὰν δ' ὄττ' ἐλάων λευκοῖσι δι' αἰθέρος ἵπποις
 ἐν] σκίᾳ ὡράων δεύτερον ἦχε μέτρον,
ὡς χαλκοῖο τυπέντος ἴη Μέμνων πάλιν αὔδαν
 ὀξύτονον χαίρων, καὶ τρίτον ἆχον ἴη.
Κοίρανος Ἀδριανὸς χάρε, δὶς δ' ἀσπάσσατο καὖτος
 Μέμνονα· καὶ Βαλβίλλα κάμε Ϝοισι πόνοις
γρόππατα σαμαίνοντά τ' ὅσ' εὖϜιδε κὤσσ' ἐσάκουσε·
 δᾶλον παῖσι δ' ἔγεντ' ὥς Ϝε φίλεισι θέοι.

177. JULIÆ BALBILLÆ.

Memnona audieram Ægyptium solis splendore
 accensum loqui Thebano e lapide;
Adrianum autem cum-vidisset omnium-regem ante splendorem
 solis, Salve, dixit ei, ut fieri poterat.
Sed Titan, quando progrediens albis per æthera equis
 in umbra horarum secundam habuit mensuram,
sicut æris percussi misit Memnon iterum vocem
 auctam gaudens, et tertium sonum misit.
Rex Adrianus gavisus est, bisque salutavit et ipse
 Memnonem, et Balbilla fecit suo labore
scripta significantia quæque bene vidit et quæ audiit :
 perspicuum fuit omnibus eum a diis amari.

178. ΤΗΣ ΑΥΤΗΣ.

Ἔκλυον αὐδήσαντος ἐγὼ 'πὺ λίθω Βάλβιλλα
 φωνὰς τᾶς θείας Μέμνονος ἢ Φαμένωθ.
Ἦνθον ὔμοι δ' ἐρατᾷ βασιλήϊδι τῆδε Σαβίννᾳ·
 ὥρας δὲ πρώτας ἄλιος ἦχε δρόμου.
Κοιράνω Ἀδριάνω πέμπτῳ δεκότῳ τ' ἐνιαυτῷ.
 φῶτα δ' ἔχεσκεν Ἄθυρ εἴκοσι καὶ πέσυρα
 εἰκόστῳ πέμπτῳ δ' ἄματι μηνὸς Ἄθυρ.

178. EJUSDEM.

Audii locuti ego e lapide Balbilla
 voces divinas Memnonis seu Phamenoth.
Veni autem cum amabili regina ista Sabinna :
 horas primas sol habebat cursus.
Regis Adriani quinto decimoque anno;
 luces autem habebat Athyr viginti et quatuor
 vigesimo quintoque die mensis Athyr.

179. ΤΗΣ ΑΥΤΗΣ.

Χθίσδον μὰν [κλύομες τῶ] Μέμνονος [ἀντιάσαντες,
 ὅς πάλιν ἀλλοτρίως λᾶξεν ἄναυδος [ἔων·
πρήσθη γὰρ σέπτα μόρφα βασιλήϊδος, αἰ μὴ
 ἐλθοίσᾳ γ' αὔτᾳ θήϊον ἆχον ἴη.
Μὴ καί τοι βασίλευς κοτέσῃ, ὅ νυ δᾶρον ἀνία
 τὰν σέμναν κατέχει κουριδίαν ἄλοχον.
Χὼ Μέμνων τρέσσαις μεγάλως μένος ἐκ βασι[λήων
 ἐξαπίνας αὔδασ· ἃ δ' οἴοισ' ἐχάρη.

179. EJUSDEM.

Heri tandem audivimus Memnonem, adeuntes,
 qui rursus insolenter desiit mutus esse;
exarsit enim veneranda figura reginæ, nisi
 ipsi, cum advenisset, divinum sonum mitteret.
Ne et sane rex irasceretur, quod diu dolor
 augustam detineret legitimam conjugem.
Atque Memnon, ut qui magnopere timuit iram regum,
 subito locutus est : illa autem, postquam-audiit, gavisa est.

180. ΤΗΣ ΑΥΤΗΣ.

Χαῖρε, καὶ αὐδάσαις πρόφρων ἔμε. . . . .,
 τὰν. . . . .
γλῶσσαν μέν τοι τ. . , ...
 Καμβύσαις ἄθεος. . . . .
δῶκέν τοι ποίναν τῷ σῷ οἰκτ[ίρματος ἠδ' ἃς
 τόλμας, ἃς Ἆπιν . . . .
ἀλλ' ἔγω οὐ δοκίμωμι σέθεν τό. . . . . .
 ψύχαν δ' ἀθανάταν. . . . .
Εὐσέβεες γὰρ ἐμοὶ γένεται σέ. . . . .
 Βάλβιλλός τε σόφος κἀντίοχος. . . . .
Βάλβιλλος γένετ' ἐκ μᾶτρος βασιλήϊδος Ἄκ[μας,
 τῶ πάτερος δὲ πάτηρ Ἀντίοχος βασίλευς·
κήνων ἐκ γενέας κἄγωλόχον αἶμα τὸ κάλον,
 Βαλβίλλας δ' ἔμεθεν γρόπτα τόδ' εὐσέβ[εος,

180. EJUSDEM.

Salve, et locutus benevolus me. . . . .
 . . . .
linguam quidem. . . . .
 Cambyses impius. . . . .
dedit sane pœnas ob tuos dolores utque suam
 audaciam qua Apim. . . . .
Sed ego non approbo tuam . . . . . .
 animam autem immortalem. . . .
Pii enim me genitores te. . . . . . .
 Balbillusque sapiens et Antiochus. . .
Balbillus natus est matre regia Acme
 patris autem pater Antiochus rex :
istorum ex gente et ego sortitus sum sanguinem pulcrum
 Balbillæque meî piæ scriptum hocce est.

181. ΤΗΣ ΑΥΤΗΣ (?)

Αὐτὸς καὶ γεραρῶ, Μέμνον, πάϊ Τιθωνοῖο,
 Θηβάας θάσσων ἄντα Διὸς πόλιος
ἢ Ἀμένωθ, βασίλευ Αἰγύπτιε, τὼς ἐνέποισιν
 ἴρηες μύθων τῶν παλάων ἴδριες.
. . . .

181. EJUSDEM (?)

Ipse et venerabor *te* Memnon, fili Tithoni,
 Thebarum sedens in conspectu Jovis urbis,
sive Amenoth, rex Ægyptie, ut dicunt
 sacerdotes fabularum veterum scientes.
. . . .

182. ΓΕΜΕΛΛΟΥ.

Θῆκέ σε φωνήεντα θεὰ ῥοδοδάκτυλος Ἠώς,
σὴ μήτηρ, κλυτὲ Μέμνον· ἐελδομένῳ μοι ἀκοῦσαι
σῆς φωνῆς· λυκάβαντι περικλυτοῦ Ἀντωνίνου
δωδεκάτῳ καὶ μηνὶ Παχὼν τρισκαίδεκ' ἔχοντι
ἤματα δίς, δαῖμον, τεῦ ἐσέκλυον αὐδήσαντος,
ἠελίου λίμνης περικαλλέα ῥεῖθρα λιπόντος.
Τὸν πάλαι ἀντολίης βασιλῆά σε θῆκε Κρονίων
οἰκουρὸν πέτρου, φωνὴν δ' ἀπὸ πέτρου ἧκας.
Ταῦτα δ' ἔγραψε Γέμελλος, ἀμοιβαδὶς ἐνθάδ' ἀνελ-
σὺν κεδνῇ ἀλόχῳ Ῥουφίλλῃ καὶ τεκέεσσι. [θὼν

182. GEMELLI.

Effecit te vocalem dea roseis-digitis Aurora,
tua mater, inclite Memnon : cupienti mihi audisse
tuam vocem : anno valde-incliti Antonini [*dedit*
duodecimo et mense Pachon tredecim habente
dies, bis, deus, te audivi loquentem,
sole maris perpulcra fluenta linquente.
Antiquum orientis regem te fecit Saturnius [sisti.
domum-servantem saxosam, vocemque e saxo emi-
Hæc scripsit Gemellus, vicissim huc regressus
cum proba uxore Rufilla et liberis.

183. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Τούτοις τοῖς ἐλέγοις Πετρωνιανός σε γεραίρω
 αὐδήεντι θεῷ μουσικὰ δῶρα διδούς,
πατρόθεν οὔνομ' ἔχων Λουκίλιος, Ἰταλὸς ἀνήρ.
 Ἀλλὰ σύ μοι ζώειν δηρόν, ἄναξ, χαρίσαι.
Πολλοὶ ἅμα στείχουσι δαήμεναι, ἢ ῥ' ἔτι Μέμνων
 τοῦ λοιποῦ γῆρυν σώματος ἐντὸς ἔχει.
Αὐτὰρ ὅ γε στείνων κεφαλῆς τ' ἄτερ ἥμενος αὐδᾷ
 ὕβριν Καμβύσεω μητέρι μεμφόμενος·
εὖτ' ἂν δ' Ἥλιος φαέθων ἀκτῖνας ἀνίσχῃ,
 ἦμαρ σημαίνει τοῖς παρεοῦσι βροτοῖς.

183. ANONYMUM.

His elegis Petronianus te honoro
 vocali deo musica dona donans,
ex patre nomen habens Lucilius, Italus vir.
 Verum tu mihi vivere diu, princeps, concede.
Multi simul veniunt ut discant an adhuc Memnon
 in reliquo corpore vocem intus habeat.
Atqui ille gemens atque sine capite sedens loquitur
 injuriam Cambysis matri querens :
cum autem Sol splendidus radios attollit,
 diem nuntiat, qui-adsunt, mortalibus.

184. ΚΑΙΚΙΛΙΑΣ ΤΡΕΒΟΥΛΛΗΣ,

δεύτερον ἀκουσάσης Μέμνονος.

Αὐδῆς τὸ πρόσθεν μοῦνον ἐξακούσαντας
νῦν ὡς συνήθεις καὶ φίλους ἠσπάζετο
Μέμνων ὁ παῖς Ἠοῦς τε καὶ Τιθωνοῖο.
Αἴσθησιν ἄρα τῷ λίθῳ καὶ φθέγματα
ἡ φύσις ἔδωκε δημιουργὸς τῶν ὅλων;

184. CÆCILIÆ TREBULLÆ,

quæ iterum audierat Memnona.

Vocem prius semel qui-audiverant
nunc ut familiares et amicos comiter-accepit
Memnon, filius Auroræ et Tithoni.
Sentiendi-vim igitur lapidi et vocem
Natura dedit artifex omnium?

185. ΤΗΣ ΑΥΤΗΣ.

Ἔθραυσε Καμβύσης με τόνδε τὸν λίθον,
βασιλέως ἐῴου εἰκόν' ἐκμεμαγμένον.
Φωνὴ δ' ὀδυρμὸς ἦν πάλαι μοι, Μέμνονος
τὰ πάθη γοῶσα, ἣν ἀφεῖλε Καμβύσης.
Ἄναρθρα δὴ νῦν κάσαφῆ τὰ φθέγματα
ὀλοφύρομαι τῆς πρόσθε λείψανον τύχης.

185. EJUSDEM.

Fregit Cambyses me huncce lapidem,
in regis eoi imaginem efformatum.
Vox autem lamentatio erat olim mihi, Memnonis
ærumnas gemens, quam sustulit Cambyses.
Inarticulatos jam nunc et obscuros sonos
ejulo, pristinæ reliquias fortunæ.

186. ΑΛΛΟ.

Μάρκιος Ἑρμογένης ἔκλυον μέγα φωνήσαντος
Μέμνονος, ἀντέλ[λουσαν ἰδ]όντος [μητέρα σεμνήν.

186. ALIUD.

Marcius Hermogenes audii magnum clamantem
Memnonem, surgentem ubi vidit matrem veneran-
[dam.

187. ΠΑΙΩΝΟΣ.

Αὐδήεντά σε, Μέμνον, ἐγὼ Παίων ὁ Σιδήτης
 τὸ πρὶν ἐπυνθανόμην, νῦν δὲ παρὼν ἔμαθον.

187. PÆONIS.

Loquentem te, Memnon, ego Pæon Sideta.
 prius acceperam, nunc autem præsens didici.

188. ΜΕΤΤΙΟΥ ΠΑΙΩΝΟΣ.

Εἰ καὶ λωβητῆρες ἐλυμήναντο δέμας σόν,
ἀλλὰ σύ γ' αὐδήεις, ὡς κλύον αὐτὸς ἐγώ.
Μέττιος, ὦ Μέμνον, Παίων τάδ' ἔγραψε Σιδήτης.

188. METTII PÆONIS.

Etsi violatores vitiavere corpus tuum,
tu tamen vocalis es, ut audivi ipse ego.
Mettius, o Memnon, Pæon hæc scripsit Sidetes.

189. ΚΑΤΟΥΛΟΥ.

Εἰ καὶ λωβητῆρες ἐλυμήναντο κολοσσόν,
θειοτάτου νύκτωρ ὀμφὴν ἔπι Μέμνονος ἦλθον·
ἔκλυον ἧς Κάτουλος ταγὸς ὁ Θηβαΐδος.

189. CATULI.

Etsi violatores vitiavere colossum,
divinissimi noctu vocem Memnonis adii :
quam audivi Catulus ego præfectus Thebaïdos.

190. ΠΑΡΔΑΛΑ.

Ὁ Σαρδιηνὸς Παρδαλᾶς δὶς ἤκουσα·
μεμνήσομαί σου κἀν ἐμῆσι βύβλοισιν.

190. PARDALÆ.

Sardianus Pardalas bis audii :
meminero tui et in meis libris.

191. ΦΑΛΕΡΝΟΥ.

Μέμν]ων οἶδε λαλεῖν ὅσ[α] ῥήτωρ, οἶδέ τε σιγᾶν,
εἰδὼς καὶ φωνῆς νεῦρα καὶ ἡσυχίας·
καὶ γὰρ ἰδὼν Ἠῶ τὴν μητέρα, τὴν κροκόπεπλον
ἤχησεν λιγυρῆς ἡδύτερον λαλίης.
Ταῦτα Φάλερνος ἔγραψε ποιητὴς ἠδὲ σοφιστὴς
ἄξια καὶ Μουσῶν, ἄξια καὶ Χαρίτων.

191. FALERNI.

Memnon scit loqui quantum orator, scitque silere,
sciens et vocis nervorum et quietis : [velatam
etenim intuitus Auroram matrem croceo-peplo-
insonuit arguta suavius loquela.
Hæc Falernus scripsit poeta atque sophista,
digna et Musis, digna et Gratiis.

192. ΑΡΕΙΟΥ.

Ὦ πόποι, ἦ μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι.
Ἤ μάλα τις θεὸς ἔνδον, οἳ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
ἤϋσεν φωνῇ κατὰ δ' ἔσχεθε λαὸν ἅπαντα.
Οὐ γάρ πως ἂν θνητὸς ἀνὴρ τάδε μηχανόωτο.
Ἀρείου Ὁμηρικοῦ ποιητοῦ ἐκ Μουσείου ἀκούσαντος.

192. ARII.

O dii, profecto ingens miraculum hoc oculis video.
Certe omnino aliquis deus *est* intus, *eorum* qui
[cœlum latum tenent,
clamavit voce, cohibuitque populum omnem.
Nequaquam enim mortalis vir hæc machinatus esset.
Arii Homerici poetæ, ex Museo, qui-audiit *hæc*
[*sunt*.

193. ΑΡΡΙΑΝΟΥ.

Σ]ὸν δέμας εὔσκευον τεῦξαν θεοὶ αἰ[ὲν ἐόντες]
φεισάμενοι χώρης πυρίδα μαζο[μένης],
ἐς μέσον εὐθύναντες ἀρουραίο[ιο τραπέζης],
νήσου π[ετ]ραίης ψάμμον ἀπωσάμενοι.
Γείτον[α] πυραμίδων τοίην θέσαν εἰσοράασθαι,
οὐ τὴν Οἰδιπόδαο βροτοκτόνον, ὡς ἐπὶ Θήβαις,
[τῇ δὲ θεᾷ] Λητοῖ πρόσπολον ἁγνοτά[την,]
[τὴν ἐπιτη]ροῦσαν πεποθημένον ἔσθλον Ὄσειριν,
γαίης Αἰγύπτοιο σεβάσμιον ἡγητῆρα,
οὐράνιον, μέγαν, αὐτομέδοντα. . . . .
εἴκελον Ἡ[φαίστῳ], μεγαλήτορα. . . . .
. . . .
γαῖαν ἀθυρῶσθαι. . . . .

193. ARRIANI.

Tuum corpus bene-instructum fabricavere dii qui
parcentes terræ triticum pinsenti, [semper sunt
in medium dirigentes ruralis tabulæ,
insula petrosa arenam amoventes, [*sphingem*,
Vicinam pyramidum talem posuere spectandam,
non eam quæ Œdipi homicida *sphinx*, ut apud
sed deæ Latonæ famulam castissimam, [Thebas,
eam quæ diligenter-observat amatum bonum Osirin,
terræ Ægyptiacæ venerabilem ductorem,
cœlestem, magnum, per se-regem. . . . . .
similem Vulcano, magnanimum. . . . . . .
. . . .
terram reclusam esse.

194. ΟΥΡΑΝΙΟΥ.

Θηβαίας σύριγγας ἐγὼ καὶ Μέμνονα σεμνὸν
θαύμασα τῆς τέχνης Οὐράνιος κυνικός.

194. URANII.

Thebæas cavernas ego et Memnona venerandum
miratus-sum ob artem Uranius cynicus.

195. ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ.

Πάσας μὲν σύριγγας ἐθαύμασεν Ἡράκλειος·
  ἀλλὰ λέγει πάντων Μέμνονα θειότατον.

195. HERACLII.

[Heraclius :
Omnes quidem subterraneas-cavernas miratus est
  sed ait omnium rerum Memnona maxime divinam.

196. ΚΑΤΥΛΛΙΝΟΥ.

Ἔνθ' ἀναβὰς ἐχάραξε Κατυλλῖνος ἐν προθυραίοις
  τέχνην θαυμάζων λατομιῶν ἱερῶν.

196. CATULLINI.

Huc cum-ascendisset insculpsit Catullinus in vesti-
  artem mirans lapicidinarum sacrarum. [bulo

197. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ἀγαθῇ τύχῃ.

Τήρης Παίων (?) . . . Ἀπόλλωνος ἑταῖρον
  Ὀρφέα δαιδαλέης θῆκεν ἄγαλμα τέχνης,
ὃς θῆρας καὶ δένδρα καὶ ἑρπετὰ καὶ πετεηνὰ
  φωνῇ καὶ χειρῶν κοίμισεν ἁρμονίῃ.

197. ANONYMUM.

Bonæ fortunæ.

Teres Pæon (?) . . . Apollinis sodalem
  Orpheum, dædalæ posuit simulacrum artis
qui feras et arbores et reptilia et volucria
  voce et manuum sopivit modulatione.

198. ΑΔΗΛΟΝ,

Ἀμφὶ παραστάσι ταῖσδε Σαραπίδος ἑστίαι ἁγναί·
  βωμὸν Βαρκαιὸς Καρνεάδης ἔθετο,
Εὐκρίτου υἱός, ξεῖνε, νεώκορος ἅ θ' ὁμόλεκτρος
  Πύθιας ἁ τήνου καὶ θυγάτηρ Ἐράσω.
Ἀνθ' ὧν ὦ κραίνουσα Διὸς μεγαλαυχέας οἴκους,
  θυμάρην βιοτᾶς ὄλβον ἔχοιεν ἀεί.

198. INCERTI.

Juxta postes hosce Serapidis *sunt* foci puri :
  aram Barcæus Carneades posuit
Eucriti filius, hospes, neocorus ipsaque conjux
  Pythias ejus, et filia Eraso.
Pro quibus o regens Jovis magnificas domos,
  gratam vitæ felicitatem habeant semper.

199. ΙΟΥΝΙΩΡΟΣ.

Ἀκταῖς τὴν ὅμορον Σινοητίσιν Ἀφρογένειαν,
  ξεῖνε, πάλιν πελάγους βλέψον ἀνερχομένην·
ναοί μοι στίλβουσιν ὑπ' Ἤιονος, ἥν ποτε κόλποις
  Δρούσου καὶ γαμετῆς θρέψεν ἄθυρμα δόμος.
Ἐκ δὲ τρόπων Πειθώ τε καὶ Ἵμερον ἔσπασε κείνης
  πᾶς τόπος, εἰς ἱλαρὴν ἄρτιος εὐφροσύνην·
Βάκχου γὰρ κλισίαις με συνέστιον ἐστεφάνωσεν,
  εἰς ἐμὲ τῶν κυλίκων ὄγκον ἐφελκομένη·
πηγαὶ δ' αὖ περὶ πέζαν ἀναβλύζουσι λοετρῶν,
  παῖς ἐμὸς ἃς καίει σὺν πυρὶ νηχόμενος·
μή με μάτην, ξεῖνοι, παροδεύετε γειτνιόωσαν
  Πόντῳ καὶ Νύμφαις, Κύπριδα, καὶ Βρομίῳ.

199. JUNIORIS.

Ripis finitimam Sinuessanis Aphrogeniam (*i. e.*
  [spuma genitam *Venerem*),
  hospes, iterum mari aspice exsurgentem :
templa mihi fulgent ab Æone *structa* quam olim
  [gremio
  Drusi et conjugis aluit oblectamentum domus.
Ex moribus Suadam et Amorem traxit hujus
  omnis locus, in hilarem accommodatus lætitiam;
Bacchi enim umbraculis me sociam coronavit (*i. e.*
  [ornavit),
  ad me (*i. e.* in meum honorem) calicum ampli-
  [tudinem (*i. .e* calices amplos) trahens.
Fontes autem circa pedes *templi* scatent balneo-
  filius meus quos urit, cum igne natans : [rum,
ne me frustra, hospites, præterite, quæ vicina sim
  Ponto et Nymphis, Cyprida, et Bromio.

200. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Τόνδε Λυκο[κλείδης καὶ Ξειναγόρας] κατ' ὄνειρον
  τῷ ξείνων ἐφόρῳ βωμὸν ἔθεντο Διί.

200. ANONYMUM.

Hancce Lycoclidès et Xenagoras in somniis
  hospitum custodi aram posuere Jovi.

201. ΑΛΛΟ.

Ὑψιμέδων, ὕπατε πάτερ εἰρήνης βαθυκά[ρπου,
σὸν Ἐλαίου βωμὸν ἱκετεύομεν ἡμεῖς,
Θρήϊκες οἱ ναίοντες ἀγακλυτὸν ἄστυ τὸ. . . . .
Ἀρτεμίδωρος σὺν ἀδελφῷ τε καὶ τεκέεσσιν,
οὕνεκά οἱ ἐπένευσας ἰδεῖν [ἄ]λλο[ς ἔκτοθε γαῖαν.

201. ALIUD.

Alte-regnans, summe pater pacis fructuosæ,
tuam Misericordis aram supplices-adimus nos,
Thraces habitantes celeberrimam urbem. . . . .
Artemidorus cum fratre et liberis,
quia sibi annuisti videre, extra mare, terram.

202. ΑΛΛΟ.

Λατυέων ἁ πόλις

Σώσανδρον Τολμαίου εὐεργέτην τοῖς θεοῖς.

Τὸν μέγαν ἐν βουλαῖς τε καὶ ἤθεσι καὶ φρενὸς ἀλκῇ
Σώσανδρον, κλεινῶν ἔκγονον Αἰνιέων,
Τολμαίου κλυτὸν υἷα πόλις Λάτυια φιλόπλου
χάλκεον ἀντ' ἀρετᾶς εἵσατο τᾷδε θεοῖς·
τόνδε γὰρ ἁγητῆρα δι' εὐξυνέτοιο μερίμνας
σωτῆρα, κτίστην, ἄλλον ἔδεκτο Δία.
Ἡρώων θρέπτειρ', ἐναρηφόρε, πότνι', ἀγώνων
σὸν κλέος, εἰ τοιούσδ' ἄνδρας ἔχεις, Ὕπατα.

202. ALIUD.

Latyensium civitas

Sosandrum Tolmæi (filium) beneficum diis.

Magnum in consiliisque et moribus et mentis vi
Sosandrum, inclitorum prolem Æniensium,
Tolmæi inclitum filium civitas Latyia navigandi-[studiosa
æneum pro virtute statuit hîc diis:
huncce enim ducem propter sagacem curam,
servatorem, conditorem, alterum accepere Jovem.
Heroum nutrix, spolia-ferens, veneranda, certami-[num
tua *est* gloria, si tales viros habes, o Summa.

203. ΑΛΛΟ.

Κούρᾳ καὶ Δάματρι οἶκον καὶ ἄγαλμ' ἀνέθηκεν
Χρυσογόνης μήτηρ, Ἱπποκράτους δ' ἄλοχος,
Χρύσινα, ἐννυχίαν ὄψιν ἰδοῦσ' ἱεράν·
Ἑρμῆς γάρ νιν ἔφησε θεαῖς Ταθνῇ προπολεύειν.

203. ALIUD.

Proserpinæ et Cereri domum et imaginem dicavit
Chrysogones mater, Hippocratisque conjux,
Chrysina, nocturnam speciem cum vidisset sa-[cram:
Mercurius enim eam jussit deabus Tathnæ famulari.

204. ΑΛΛΟ.

Κοσμη]τεύοντος Ἀθηναίου, [σύσ]τρεμμ' ἀνέθηκεν
τῶν ἰδίων πολέμαρχος Ἀπολλοφάνης συνεφήβων.

204. ALIUD.

Moderator cum esset Athenæus, globum dicavit
suorum militiæ-dux Apollophanes adolescentiæ-[sociorum.

205. ΑΛΛΟ.

Ἑρμᾶν Ἀλέξανδρος μ' Ἀλεξάνδρου πατρός
ἔστασ' ἐφήβων εὐκλεᾶ κοσμήτορα.

205. ALIUD.

Hermam Alexander me Alexandri patris
statuit, epheborum gloriosum moderatorem

206. ΑΛΛΟ.

Ἆθλα τὰ τῆς νίκης Ὡράριος Ἡρα[κλείτου
λαμπάδας Ἑρμείᾳ θῆκε καὶ Ἡρακ[λεῖ.

206. ALIUD.

Præmia victoriæ Horarius Heracliti *filius*,
lampades dicavit Mercurio et Herculi.

207. ΑΛΛΟ.

Διονυσόδωρος ἦρχε, Δεξικλῆς μ' ὅτε
νίκης ἄεθλον ἔλαβεν ἠϊθέων χορῷ.

207. ALIUD.

Dionysodorus magistratu-fungebatur, Dexicles me [quando
victoriæ præmium accepit adolescentium choro.

208. ΑΛΛΟ.

Ἄρχων Διονυσόδωρος Εὐκάρπου τέχνης
πάσης με κῦδος κωμικῆς, τραγικῆς, χορῶν,
τὸν διθύραμβον τρίποδα θῆκ' Ἀσκληπιῷ.

208. ALIUD.

Magistratus Dionysodorus Eucarpi arte *factum*
omnis me decus comicæ, tragicæ, chororum
dithyrambum tripoda posuit Æsculapio.

209. ΑΛΛΟ.

Ἰητῆ[ρι νόσων], φαεσιμ[βρό]τῳ Ἀπό[λλ]ωνι
ἄνασσα[ν] Ἐφέσου, Κρησίαν φαεσφόρον,
εὐχὴν ἔθηκεν Εὔτυ[χος τέκνων ὕπερ.

209. ALIUD.

Curatori morborum, luci-mortalium Apollini
reginam Ephesi, Cressiam luciferam,
votum posuit Eutychus pro liberis.

210. ΑΛΛΟ.

Ὃν βασιλῆς ἔστεψαν ἐπ' εὐδικίῃ βιότοιο
καὶ σταδίοις ἱεροῖς στῆσαν ἀεθλοθέτην,
ξυστάρχην Κεκρόπεσσι καὶ ἀθλητῆρσι Τρύφωνα,
πάτρη κοσμητὴν παισὶν ἑοῖς ἔθετο,

210. ALIUD.

Quem reges coronaverunt ob æquitatem vivendi
et stadiis sacris statuere athlothetam,
xystarcham Cecropidis et athletis Tryphona
hunc patria moderatorem pueris suis constituit,

κλεινότατον Κεκρόπων ἐρικύδεος ἕρμα πόληος,
σωφροσύνης παίδων ῥύτορα καὶ βιότου.

inclitissimum Cecropidarum valde-gloriosæ colu-
modestiæ puerorum custodem et vitæ. [men urbis,

211. ΑΛΛΟ.

Νίκας Ἀλκιβιάδου σημήιον ἐνθάδε κεῖμαι·
στᾶσε δέ μ' οὐ μολπᾶς, ἀλλ' ἀρετᾶς ἄεθλον.

211. ALIUD.

Victoriæ Alcibiadis signum hic positum fui :
statuitque me non carminis, sed virtutis præ-
[mium.

212. ΑΛΛΟ.

Φοίβῳ ἀκειρεκόμῃ καὶ υἱεῖ βωμὸν ἔθηκεν
ἀρητὴρ Μαΐωρ α . . . .

212. ALIUD.

Phœbo intonso et *ejus* filio aram posuit
sacerdos Major. . . . .

213. ΑΛΛΟ.

Φ]οῖβον ἀκερσεκόμην, ἑκατηβόλον Ἀπόλλωνα
ἱ]δρυσάμην Σή[μων], κόσμον [ἐμῇ] πατρ[ίδι.

213. ALIUD.

Phœbum intonsum, longe-jaculantem Apollinem
statui Semo, decus meæ patriæ.

214. ΑΛΛΟ.

Σ]οὶ τόδε, συρικτά, ὑ[μνη]πόλε, μείλιχε δαῖμο[ν,
ἁγνὲ λοετροχόων κοίρανε Ναϊάδων,
δῶρον Ὑγεῖνος ἔτε[υξε]ν, ὃν ἀργαλέης ἀπὸ νούσου
αὐτός, ἄνα[ξ], ὑγιῆ θήκαο προσπελ[ά]σ[ας·
πᾶσι γὰρ [ἐν τεκέ]εσσιν ἐμοῖς ἀνα[φ]ανδὸν ἐπέστης
οὐκ ὄναρ, ἀλλὰ μέσου ἤματος ἀμφὶ δρόμους.

214. ALIUD.

Tibi hocce, fistulator, hymnos-tractans, placide
pure lavacra-fundentium rex Naiadum, [deus,
donum Hyginus (*i. est* Valentinus) fecit, quem gravi
[ex morbo
ipse, princeps, validum fecisti accedens :
omnes enim inter liberos meos palam adstitisti
non somno, sed medium diei per cursum.

215. ΑΛΛΟ.

Ἄνθετο μέν μ' Ἐπίδαυρος Ἀριστείδαο Φίλιππον
Περγαμόθεν, θείας κοίρανον ἱστορίας·
ἀγλάϊσαν δέ μ' ἄνδρες, ἐπεὶ πολεμογράφον αὐδὰν
ἔκλαγον ἁμερίων κόσμον ἐπερχόμενος.

215. ALIUD.

[pum
Dedicavit me Epidaurus Aristidis *filium* Philip-
Pergamo *oriundum,* divinæ principem historiæ :
illustrarunt me viri, postquam bella-scribentem vo-
emisi mortalium decus aggressus. [cem

216. ΑΛΛΟ.

Καὶ τόνδ' ἠλύσιός τε δόμος καὶ χω. . . . .
Γλαυκίου υἷα μιῆς δεύτερον. . . . .
Ζηνὸς ἐνὶ προὔχοντα χοροστασίῃ. . . . .
αὐτοκασιγνήτῳ ξύνδρομον. . . . .
Ἀλλ' ἐπὶ καὶ τῷ στῆσε πόλις τόδ'. . . . .
λάϊνον ἀτμήτου σᾶμα θε. . . . .

216. ALIUD.

Et huncce Elysiaque domus et. . . . . .
Glauciæ filium unius secundum. . . .
Jovis præstantem in choro. . . . . .
fratri-germano comitem. . . .
Sed super et eo statuit civitas hocce. . . . .
lapideum non secti monumentum. . . .

217. ΑΛΛΟ.

Σοὶ πλάκα τήνδ' ἀνέθηκα, κόρη Διὸς ὑδατόεσσα,
πηγὴ Νυμφάων ἄφθιτε, νᾶμα φίλον·
ἔνθα πάλαι βασιλῆες ἀπὸ πτολέμοιο καμόντες
ἔγχεα καὶ κόρυθας κάτθεσαν ἱππολόφους,
ἐξ οὗ δὴ Δορύκναμα τεὸς λάχεν οὔνομα χῶρος,
χῶρος ὅδε χλιαρῇ τερπόμενος λιβάδι.
Πάντα δέ σοι νῦν ταῦτα διεργατίναις παλάμαισι
τρισσὸν ὑπὸ λυκάβαντ' ἀκάματος τελέω.

217. ALIUD.

Tibi tabulam hancce dedicavi, filia Jovis aquosa,
scatebra, inter Nymphas incorrupta (*i. e.* peren-
[nis), lympha amica;
ubi quondam reges bello fatigati [natas,
hastas et galeas deposuere equinis-crinibus-(or-
ex quo sane Dorycnama tuus sortitus-est nomen
locus ille tepido gaudens liquore. [locus,
Omnia autem tibi nunc ista laboriosis manibus
tertium sub annum indefessus perfeci.

218. ΑΛΛΟ.

Εἰκόνα κοσμητοῦ Ἑρμείου παῖς Θεόδωρος
Ἡρακλέους ἱερῆος ἀνέστησεν σὺν ἐφήβοις.

218. ALIUD.

Moderatoris imaginem Hermei filius Theodorus
Herculis sacerdotis erexit cum ephebis.

219. ΑΛΛΟ.

Σχῆμα τόδ' Ἑρμείαο καὶ εἰκόνας Ἡλιοδώρου
κεστροφόροι ξυνῷ τῷδ' ἀνέθεντο τύπῳ·
τοῦ μέν, ἐπεὶ θεός ἐστι καὶ [εὔα]δε παισὶν ἐφήβοις,
τοῦ[δ', ὅ]τι κοσμητῶν ἔξοχον εἷλ[ε κλέος].

219. ALIUD.

Figuram hancce Mercurii et imagines Heliodori
cestrophori communi hocce posuere typo :
illius, quia deus est et placet pueris ephebis,
hujus, quod inter moderatores eximiam cepit laudem.

220. ΑΛΛΟ.

Εἰκόνα τήνδε Ποθεινὸς ἐν ἐφήβοισι παλαίστραν
τεύξας κοσμητοῦ θήκατο Νυμφοδότου.

220. ALIUD.

Imaginem hancce Pothinus, inter ephebos lucta
parata, moderatoris posuit Nymphodoti.

221. ΑΛΛΟ.

Ἦρχε μὲν Ἡρώδης, κοσμήτεε δ' ἐσθλὸς [Ἰάκχο]υ
ἱροπόλος νυχέων μυστιπόλ[ων] ** οδων·
Διογένης δ' ἐχάραξ' ἑτάρου [ἕνεκα] Μαρκιανοῖο,
τάνδε γραφάν, φιλίης μνημόσυνον θέμενος·
τῶν δ' ἄρ' ὁ μὲν Πτολεμαῖον ἐπώνυμον ἔλλαχε φυλᾶς,
χἄτερος] Ἡρακλέους ἔγγονον Ἀντίοχον.

221. ALIUD.

Magistratus erat Herodes, moderator qui bonus Iacchi
sacrorum-curator in noctibus mysticis...
Diogenes sculpebat sodalis causa Marciani
hancce scripturam, et amicitiæ monumentum posuit;
quorum unus Ptolemæum sortitus est a quo tribus habuit nomen,
et alter] Herculis gnatum Antiochum.

222. ΑΛΛΟ.

Ἑρμῆν Χρυσίππου κοσμήτορος ἐσθλοὶ ἔφηβοι
ἀντ' ἀρετῆς πάσης θῆκαν ἀριπρεπέως.

222. ALIUD.

Mercurium Chrysippi moderatoris probi ephebi
pro virtute omni posuere valde-decenter.

223. ΑΛΛΟ.

Συνέφηβοι Δαμοκράτους.

Δαμοκράτη, νέον Ἑρμείαν, υἱὸν Διοκλῆος,
ἀμφὶ παλαίστραισιν στήσαμεν ἡμετέραις,
παῖδες ἀνίκατοι, σθεναροί, κρατεροὶ συνέφηβοι,
Ἑρμάωνι θεῷ πλεῖον ἀγαλλόμενοι·
βουλαῖσι πινυτοῖο Φιλουμένου, ὃς πλέον ἄλλων
ἐστὶν ἐπιστατέων γυμνασίαις πρύτανις.

223. ALIUD.

Damocratis synephebi.

Damocratem, novum Mercurium, filium Dioclis,
prope palæstras statuimus nostras,
pueri invicti, robusti, validi synephebi,
Mercurio deo magis gloriantes;
ex sententia prudentis Philumeni, qui plus quam alii
præfecti est in exercitationibus-gymnasticis primus.

224. ΑΛΛΟ.

Μήτηρ Μαρκιανοῦ, θυγάτηρ Δημητρίου εἰμί.
Τοὔνομα σιγάσθω· τοῦτ' ἀποκληζομένη,
εὖτέ με Κεκροπίδαι Δηοῖ θέσαν ἱεροφάντιν,
αὐτὴ ἀμαιμακέτοις ἐγκατέκρυψα βυθοῖς·
οὐκ ἐμύησα δ' ἐγὼ Λακεδαιμονίης τέκνα Λήδης,
οὐδὲ τὸν εὑράμενον παυσινόσους ἀκέσει[ς·
οὐδὲ τὸν Εὐρυσθῆϊ δυώδεκα πάντας ἀέθλ[ους
ἐξανύσαντα μόγῳ καρτερὸν Ἡρα[κλέα·
τὸν χθονὸς εὐρυχόρου δὲ καὶ ἀτρυγέτ[ης μεδέοντα,
τὸν καὶ ἀπειρεσίων κοίρανον ἡμερί[ων,
ἄσπετον ὃς πάσαις πλοῦτον κατέχευε πόλεσσιν,
Ἀδριανόν, κλεινῆς δ' ἔξοχα Κεκροπίης.

224. ALIUD.

Mater Marciani, filia Demetrii sum.
Nomen taceto : hoc seclusa *vulgo*,
cum me Cecropidæ Cereri instituerunt hierophantriam,
ipsa inexpugnabilibus (*i. e.* immensis) occultavi profundis :
non initiavi quidem ego Lacedæmoniæ liberos Ledæ,
neque eum qui invenit, quibus-cessant-morbi remedia;
neque eum qui Eurystheo duodecim omnes labores
perfecit conatu validum Herculem;
sed terræ spatiosæ et infructuosi *maris* regem,
infinitorum *numero* dominum mortalium,
immensas qui cunctis divitias effudit urbibus,
Adrianum, inclitæ autem maxime Cecropiæ.

225. ΑΛΛΟ.

Σοί, Παιῆον ἄναξ, Ἀσκληπιέ, τήνδ' ἀνέθηκεν
εὐξάμενος στήλην λαϊνέην ὁ Βάλης,

225. ALIUD.

Tibi, Pæan rex, Æsculapie, hancce posuit,
voto-facto, columnam ex-lapide Valens,

---

225. ALIUD.

Hanc opifer statui, Phœbo tibi nate, columnam
marmoream voto præcipiente Valens;

νούσου ἐπεί μ' ἀκέσω βαρυαλγέος, οὕνεκα τῶν πρὶν,
ὧν πάθον, ἰαθεὶς ἐκ σέθεν, οἶδα χάριν.
Τοῦ δ' αὖ μέλλοντος λοιποῦ βίου, ὃν [γε διάξω,
ἕξω σοι ψυχὴν αἰεὶ ὀφειλέτιδα.]

cum me morbo gravem-dolorem *afferente* exemeris, qua de causa illis prius
quæ passus-sum sanatis a te, gratiam habeo :
futuræ autem reliquæ vitæ, quamcunque degam
habebo tibi animam semper beneficio-devinctam.

226. ΑΛΛΟ.

Σωτῆρ' ἀνθρώπων Ἀσ[κληπιὸν ἰητῆρα,
ὅς] φρενὸς ἐξ ἰδίης γράμ[ματ' ἐφεῦρε σοφά,
Πλειστάρχου Δοκιμεὺς Ἀσκληπιάδης ἀνέ[θηκε
πατρὶ τέκος, Παιὰν ὡς ἐκέλευσεν ἄναξ.
Ἱλήκοις, ὦ Φοῖβε, σὺν υἱεῖ τῷδ' Ὑγίειαν,
δοίη θ' ὑμετέρην ὑμνολογοῦντι χάριν.

226. ALIUD.

Servatorem hominum Æsculapium medicum,
qui mente propria litt[eras reperit sapientes,
Plistarchi *filius* Docimeus Asclepiades dedicavit
patri filium, Pæan ut jussit rex.
Propitiam-fac, o Phœbe, cum filio hocce Hygiam,
detque vestram hymnum-cantanti gratiam.

227. ΑΛΛΟ.

Ἀμφὶ λίθῳ, σωτὴρ Ἀσκληπιέ, χρυσὸν ἔχευεν
. . . νος ὑπὲρ τέκνων [Σ]ιλουίου εὐξάμενος.

227. ALIUD.

Circa lapidem, salutis-auctor Æsculapie, aurum effudit
. . . nus pro liberis Silvii precatus.

228. ΑΛΛΟ.

Ἀσκληπιῷ ἰητῆρι Διὸς Σωτῆρος ἄγαλμα
σὺν βάσει ἀργυρέῃ γύψου μεστῇ ἀνέθηκεν,
ἄσταθμον ὡς εἴη καὶ ἀτίμητον καὶ ἄχραντον.

228. ALIUD.

Æsculapio medico Jovis Servatoris effigiem
cum fundamento argenteo gypsi pleno dicavit
ut neque pendi posset, nec æstimari nec pollui.

229. ΑΛΛΟ.

Ζ]ηνὸς καὶ Μαίας ἐρικυδέος ἀγλαὸν Ἑρμῆ[ν
εὐκάρπου [στ]ῆ[σ]εν τόνδ' ἐπὶ φυταλίης
Βάκχων Ζωοῦς υἱ[ός, ὅπως ῥαδ]ινὴ διὰ παντὸς
ἄμπελος ὡραῖον καρπὸν ἔχῃ βοτρύων.
Ἀλλ' ἵλαος, ὦναξ, Ζωοῦς γένος εὔφρονι θυμῷ
σῶζε, διδοὺς αὐτοῖς ἄφθονον ὄλβον ἀεί.

229. ALIUD.

Jovi et Maiæ valde-gloriosæ splendidum Mercurium
huncce posuit fructuosum juxta hortum
Bacchon Zous filius, ut tenera per omne *tempus*
vitis tempestivum fructum habeat uvarum.
Sed propitius, o rex, Zous sobolem benivolo animo
serva, dans iis copiosam felicitatem semper.

230. ΑΛΛΟ.

Πισαῖοι Σπερχειὸν ἀμύμονος εἵνεκα μολπῆς.

230. ALIUD.

Pisæi Sperchium *statuerunt* inculpati gratia cantus.

231. ΑΛΛΟ.

Δῆμος Ἐρεχθείδης με Νέρωνα δὶς εἵσατ' ἐφήβων
σωφροσύνης ἄρχοντα, κλέος τέ μοι ὤπασεν ἐσθλόν,
στέμμασιν ἰφθίμοισιν ἐπασσυτέροισι πυκάσσας.

231. ALIUD.

Populus Erechthides me Neronem bis statuit epheborum
qui modestiam regerem, gloriamque mihi bonam tribuit,
coronis generosis frequenter ornato.

232. ΑΛΛΟ.

Ἄλλοτε μ[ὲν σταδίοις με κατέ]στεφεν Ἑλλὰς ἅ[πασα
ἅρματι νικήσαντα Δ[ιὸς Πισαῖον ἀγῶνα.
ἄ]λ[λο]τε δ' ἐν Νεμέῃ, Πυθοῖ[δίς, πέμπτ]ον ἐν Ἰσθμῷ,
εὐμ]όχθ[ου] νίκης ἆθλα [φέ]ροντα πάτρῃ,
ἑξ]ήκονθ' ἱ[ερ]ῶν ὧν ἔλαβον στεφάνων
ἐν] πλείστοις ἱεροῖς, οἷς [θ]έμα κεῖτο μόνον.

232. ALIUD.

Alias quidem stadiis me coronavit Græcia omnis
curru cum vicissem in Jovis Pisæo certamine,
alias autem Nemeæ, Pythone bis, quintum in Isthmo,
honesto-labore-partæ victoriæ præmia ferentem patriæ,
sexaginta sacrarum quas accepi coronarum
in plurimis sacris quibus pecunia proposita tantum est.

233. ΑΛΛΟ.

Ἄλλ]οις παυσαμένοισιν, [ἀεθλεύοντι δὲ μούνῳ

233. ALIUD.

Aliis qui cessaverant, certanti autem soli

---

quippe labore gravi per te morbique levatus
æstibus, hoc grates nomine lætus ago.
Et quotcunque mihi restabit vita per annos,
[nunquam non animæ debitor hujus ero.] H. G.

Πο]ρ[φ]υρίῳ βασιλεὺς τοῦτο [δέδωκε γέρας·
πολλάκι νικήσας γὰρ ἑοὺς π[όρεν ὠκέας ἵππους,
λάζετο δ' ἀντιπάλων καὶ πά[λιν ἐστέφετο.
Ἔνθεν ἔην Πρασίνοις ἔρις ἄσπε[τος, ἔνθεν ἀϋτή·
« ὡς Βενέτους, τέρψῃ, κοίρανε, κα[ὶ Πρασίνους. »

P orphyrio rex hanc dedit mercedem : [equos,
sæpe enim victor-factus suos suppeditavit rapidos
accepit autem adversariorum *equos* et rursus coronatus est.
Unde erat Prasinis lis infinita, inde ista *fuit* vox :
« ut Venetos, delectet, o rex, et Prasinos. »

234. ΑΛΛΟ.

Ἑρμῆν Ναιάδων συνοπάονα θῆκέ με τῇδε
ἐσθλὸς ἀνὴρ κρήνης Κάρπος ἐπ' ἀενάου.

234. ALIUD.

Mercurium Naïadum comitem posuit me ibi
bonus vir Carpus juxta fontem perennem.

235. ΑΛΛΟ.

Ἑρμῆ τετρακέφαλε, καλὸν Τελεσαρχίδου ἔργον,
πάνθ' ὁρᾷς.

235. ANONYMI

Mercuri quadriceps, pulcrum Telesarchidæ opus,
cuncta vides.

236. ΑΛΛΟ.

Ἑρμῆς δίκαιος εἰμί, καί με Σ[ώστρατο]ς
ἔστησ' ἔλεγχον τῶν δικαίων καὶ ἀδίκων.

236. ALIUD.

Hermes justus sum, et me Sostratus
posuit indicem justarum rerum et injustarum.

237. ΑΛΛΟ.

Οὔρεσι Ταλλαίοισιν ἱδρυμένε Μαιάδος Ἑρμῆ,
σπονδὴν καὶ θυσίην δέξο φιλοφρόσυνος,
ἥν σοι Σαλούϊος Μηνᾶς λοιβαῖσι γεραίρει,
κτήσεος ἐξ ὁσίης ψυχικὰ δῶρα διδούς.
Καὶ πρὶν μὲν ζώσης ἀλόχου φάος εἰσορoώσης,
σὺν κείνῃ κατ' ἔτος σοὺς ἐγέραιρε τόπους.
Ἀνθ' ὧν δ' ἐγχρονίσας ἐπετήσιον οὐκ ἀπέδωκε,
συμβίου ἁγνοτάτας τοῦδε καταφθιμένας,
ἀλγήσας φρένα πολλά, μαθὼν δ' ὅτι δεῖ τά γε θεῖα
τιμᾶν, διπλῆν σοι τήνδ' ἔπορεν θυσίην.
Καὶ σὺ δὲ παντοκράτωρ Ἐριούνιε, τόνδε φυλάσσοις
ζωόν, ὅπως τιμᾷ σὸν δι' ὅλου τέμενος.

237. ALIUD.

Montibus in Tallæis insidens, Maia-nate Mercuri,
libationem et victimam accipe benevolus,
quam tibi Salvius Menas poculis honoris-gratia [affert
ex re pie parta ex-animo dona dans.
Et prius quidem vivente uxore (et) lucem vidente,
cum illa quotannis tuos honorabat locos.
Pro quibus autem moratus tempus-annuum non reddidit *sacra*,
consorte castissima ipsius defuncta.
Quamvis doluerit animo multa, gnarus *tamen* oportere divina
colantur, duplam tibi hancce obtulit hostiam.
Et tu quidem omnipotens Eriunie (*i. e.* valde-utilis) huncce serves
vivum, ut colat tuum per-omne *tempus* lucum.

238. ΑΛΛΟ.

Εὐσεβίης ἅμα καὶ πινυτῆς τήνδ' οὕ[νεκα δῆμος
σ[τῆσεν Καλλιρόην, Ἀρτέμιδος πρόπολον.

238. ALIUD.

Pietatem simul propter et prudentiam hancce populus
posuit Callirhoen, Dianæ famulam.

239. ΑΛΛΟ.

Ἐρρηφόρον πατήρ με, πότνα, σ[οί, θεά,
Σαραπίων μήτηρ τ' ἔθηκ[ε Χ]ρη[σίμη
τὴν σὴν Θεανὼ πέντε καὶ [συνομαίμονες·
δὸς δ' οἷς μὲν ἥβην, οἷς [δὲ γηράσκειν καλῶς.

239. ALIUD.

Sacra-ferentem pater me, veneranda, tibi, dea,
Sarapion materque dicavit Chresima
tuam Theano et quinque sorores :
his da juventutem, illis senectutem pulcram.

240. ΑΛΛΟ.

Κούρην υἱῆος περιώνυμον ἱεροφάντις
θῆκε θεαῖς ἰδίαις μύστιν Ἀθηναΐδα.

240. ALIUD.

Filii claro nomine puellam sacrorum-antistita
dicavit deabus propriis sacris-initiatam Athenaïda.

---

235. ALIUD.

Sub statua Mercurii quadricipitis in Ceramico.

Majugena o quadriceps, bene quem Telesarchida fecit,
cuncta vides. H. G.

241. ΑΔΡΙΑΝΟΥ.

Παντοίης ἀρετῆς στάθμην, ῥυσίπτολιν ἄνδρα,
ἔξοχον Ἑλλήνων πρόκριτον Αὐσονίων,
κλεινοῦ Κοδράτοιο φίλον πατέρ', ᾧ βασιλεῖον
Ἁρμονίη θάλαμον πῆξατ' ἐπ' εὐγαμίῃ,
Ἀδριανὸς Μούσαισι μέλων ἀνέθηκε Σεούηρον,
εἰκὼ χαλκείην, οὕνεκα προστασίης.
Ὑ[μῖν δ',] ἄνδρες Ἴωνες, ἀγάλματα καλὸν ὁρᾶσθαι
αἰὲν, ὅτ' ἔστεπται πλησίῳ ἐν τεμένει.

242. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ὦ παῖ τοξότα Κύπριδος λιγείης,
Θεσπιαῖς Ἑλικωνίαισι ναίων
Ναρκίσσου παρὰ κῆπον ἀνθέοντα,
ἱλήκοις· τὸ δέ τοι δίδωσι δέξο,
ἀκροθίνιον Ἀδριανὸς ἄρκτου,
ἣν αὐτὸς κάνεν ἱππόθεν τυχήσας.
Σὺ δ' αὐτῷ χάριν ἀντὶ τοῦ σαόφρων
πνέοις οὐρανίας ἀπ' Ἀφροδίτης.

243. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Κλευνίκη Ἑρμαγόρου δεκάτην μ' ἀνέθηκε Ἀφρο-[δ[ίτῃ.

244. ΑΛΛΟ.

Ἀμφότερον ῥητῆρα δικῶν μελέτῃσί τ' ἄριστον
Λολλιανὸν πληθὺς εὐγενέων ἑτάρων.
Εἰ δ' ἐθέλεις τίνες εἰσὶ δαήμεναι οὔνομα πατρὸς
καὶ πάτρης, αὐτῶν τοὔνομα δίσκος ἔχει.

245. ΑΛΛΟ.

Παῖς μὲν ἐὼν ὄνομ' ἔσχεν Ἀθήναιος, αὐξόμενον δὲ
ὠνόμασαν τοκέες δῖον Ἀθηνόφιλον.

246. ΑΛΛΟ.

Νίκαν μὲν Πτολεμαίου ἐπώνυμοι, Ἀτταλίδας τε
λαὸς ἕλεν, φυλᾶς τ' ἔκγονοι Ἀδριανοῦ,
Αἰγεΐδας τε φερεστέφανος, Πανδιονίδαι τε
αἱμά τ' Ἐρεχθειδᾶν, κοῦροι ἐγερσιβόαι,
ῥυθμοῖσιν δ' ἕσποντο πολυπτύκτοις ἀγαθοκλεῖς
. . ρσοις αὐλοβόαν Ζώσιμον ὀσσόμενοι·
. . . . . ἄρχεν Ἀθανάοις, ἔντυνε δὲ μολπὰν
. . . νος ψαλμοῖς ἀμφικρότοισι Τρύφων,
. . . . ανασσα χοραγία· ἀμφὶ δ' ἐνίκα
. . . . . ι ατ' ἀγλαΐα τρίποδος.

247. ΝΙΚΟΜΗΔΟΥΣ (?)

α. Τὰν παιδὸς καλλίσταν εἰκὼ τάνδε θεοῖο,
Παιᾶνος κούρου ματρὸς ἀπ' ἀρτιτόκου,

241. ADRIANI.

Omnigenæ virtutis regulam, servatorem-civitatis [virum,
eximium inter Græcos, primum-judicatum Au-[soniorum,
incliti Quadrati amatum patrem, cui regium
Harmonia thalamum posuit felicibus-nuptiis,
Adrianus Musis qui-curæ-est dedicavit Severum,
effigiem æneam, propter præfecturam.
Vobis, viri Iones, simulacra pulcrum videre
semper, cum coronata sunt propinquo in tem-[plo.

242. EJUSDEM.

O fili arcipotens Cypridis jucundæ,
Thespiis Heliconiis habitans
Narcissi prope hortum florentem,
propitius esto : quod quidem dat tibi accipe
primitias Adrianus ursæ,
quam ipse occidit ex equo nactus.
Tu autem illi gratiam pro hoc modestus
adflare velis cælesti ab Venere.

243. ANONYMUM.

Cleonice Hermagoræ *filia* s. *uxor* decimam me di-[cavit Veneri.

244. ALIUD.

Eumdem actorem causarum et declamationibus [optimum
Lollianum *statuit* multus-numerus nobilium so-[dalium.
Si velis quinam sint didicisse nomine patris
et patriæ, eorum nomen discus habet.

245. ALIUD.

Dum puer erat, nomen habuit Athenæus, cum [adolevit
nominavere parentes divum Athenophilum.

246. ALIUD.

Victoriam qui a-Ptolemæo-nomen-habent, Attali-[desque
populus tulit, tribusque Adriani gnati,
Ægeidesque qui-coronas-adiscipitur, Pandionidæ-[que
sanguisque Erechthidarum, juvenes qui-cient, [pugnam-
numeros et sequuntur multiplices bona-laude-
. . . . tibicinem Zosimum videntes : [ornati
. . . . præerat Atheniensibus, apparabatque cum [cantu-choros
. . fidium-pulsu utrinque-exercitarum Tryphon.
. . . . choragia : circumque vincebat
. . . . decus tripodis.

247. NICOMEDIS (?)

a. Pueri divini pulcherrimam hancce imaginem,
Pæanis parvuli e matris partu-recentis,

δαιδάλλων μερόπεσσιν ἐμήσαο, σεῖο, Βοηθέ,
εὐπαλάμου σοφίης μνᾶμα καὶ ἐσσομένοις.
Θῆκε δ' ὁμοῦ νούσων τε κακῶν ζωάγρια Νικομήδης, καὶ χειρῶν δεῖγμα παλαιγενέων.

β. Οἷόν ἐμαιώσαντο νέον τόκον Εἰλήθυιαι
ἐκ Φλεγύου κούρης Φοίβῳ ἀκερσεκόμῃ,
τοῖόν τοι, Παιὰν Ἀσκληπιέ, σεῖο Βοηθὸς
χειρὸς ἄγαλμ' ἀγαθῆς τεῦξεν ἑαῖς πραπίσιν.
Νηῷ δ' ἐν τῷδε ζωάγρια θῆκεν ὁρᾶσθαι,
πολλάκι σαῖς βουλαῖς νοῦσον ἀλευάμενος,
σὸς θεράπων, εὐχῆς ὀλίγην δόσιν, οἷα θεοῖσιν
ἄνδρες ἐφημέριοι τῶνδε φέρουσι χάριν.

artificiose-faciens mortalibus excogitasti, tuæ, o peritæ artis monumentum vel posteris. [Boethe.
Posuitque simul et, post morbos malos, vitæ-servatæ-præmium Nicomedes, et manuum documentum antiquarum.

b. Qualem *te* protulerunt-in-lucem novum fetum Ilithyiæ e Phlegyæ filiæ *utero* Phæbo intonso,
talem sane, Pæan Æsculapie, tuam Boethus imaginem manus peritæ fecit ingenio.
Templo in hocce pro-vita-servata-præmia posuit quæ-viderentur,
sæpe tuis consiliis morbo vitato,
famulus tuus, ex votis parvum donum, qualia diis homines breves in horum *beneficiorum* ferunt gratiam.

248. ΜΑΞΙΜΟΥ ΑΠΑΜΕΩΣ (?)

Ποιητὴν ἔστησαν Ἀπαμέα Μάξιμον ἀστοὶ
ἀράμενον δοιῶν στέμματ' Ὀλυμπιάδων.

248. MAXIMI APAMENSIS (?)

Poetam statuerunt Apamensem Maximum cives
qui reportavit coronas duobus ex Olympiis.

249. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Κυρήνην πολίων μητρόπολιν ἣ στέφει, αὕτη
ἠπείρων Λιβύη τρισσὸν ἔχουσα κλέος·
ἐνθάδ' ὑπὲρ μελάθροιο λεοντοφόνον θέτο Κάρπος
εὐ[ξ]άμενος, μεγάλης σῆμα φιλοξενίης.

249. ANONYMUM.

Cyrenam urbium metropolin quæ coronat, hæc *est*
terrarum Libya triplicem habens gloriam: [pus,
hîc supra domum posuit leonis-interfectricem Carvoto facto, magnæ monumentum hospitalitatis.

250. ΑΛΛΟ.

Τ]ίμ[ω]ν Τιμαίο[υ θέτ' Ἀναξίθε]μιν Θεοτί]μου,
τὸν φίλο[ν, εὐνοί]α[ς μνη[μοσύνης θ' ἕνεκεν.

250. ALIUD.

Timon, Timæi *filius* posuit Anaxithemin Theotimi *filium*,
amicum *suum*, benivolentiæ memoriæque gratia.

251. ΑΛΛΟ.

Πάντες χοραγοὶ πᾶς τε φυλέτας χορὸς
ἄγαλμα δήμῳ Κέκροπος ἐστάσαντο με,
ἑκούσιοι μεθέντες ἐξ ἀγωνίας,
ὡς μὴ φέροι τις αἶσχος ἀποκισσούμενος·
ἐγὼ δὲ ἑκάστῳ τόσσον εὐκλείας νέμω,
καθ' ὅσσον αὐτῷ ξυνὸς ὢν ὀφείλομαι.

251. ALIUD.

Omnes choragi omnisque tribulis chorus
ornamentum populo Cecropis erexerunt me,
libenter missum-facientes e certaminibus,
ne quis inferret dedecus hedera-privatus.
Ego autem cuique tantum laudis tribuo,
quantum ei communitate adjutus debeo.

252. ΑΛΛΟ.

Σοὶ τόδ' ἔτευχε, Φιλόργιε, βῆμα θεήτρου
Φαῖδρος Ζωΐλου βιοδώτορος Ἀτθίδος ἄρχος.

252. ALIUD.

Tibi hocce struxit, Philorgie, suggestum theatri
Phædrus Zoili *filius* victum-largientis Atticæ magistratus.

253. ΑΛΛΟ.

Σοὶ τάδ' Ὀνήτ]ωρ μῆλα, πατρώιε, σήματα νίκης
Πυθῴης ἱερῆς τ' ἀντίθεμ' εὐεπίης·
τὸν Νεμέη Θήβη τε καὶ εὐρύχορος Λε[βάδεια
μηδοφόνος τε Πλάται' ἠγλά[ισεν στεφάνοις,
ἀσπίς τ' Ἀργείη, θώρηξ. . . . .
δισσάκι Ῥαριά[δος. . . . .
Φοῖβε, σὺ δ' εὐ. . . . .
. . . .

253. ALIUD.

Tibi hæc Onetor mala, patrie *deus*, insignia victoriæ
Pythicæ sacræque dedico facundiæ:
quem Nemea Thebæque et spatiosa Lebadea,
medicidæque Platææ ornaverunt coronis,
clypeusque Argivus, lorica. . . . .
bis. . . . .
Phœbe, tu autem. . . . .
. . . .

254. ΑΛΛΟ.

Ὦ Διὸς Ἀλκμήνης τε μεγασθενὲς ὄβριμον αἷμα,
ἵστορ ἀταρβήτων, Ἡράκλεες, καμάτων,
ἠνίδε, τοὶ τόδ' ἄγαλμα φέρων κρητῆρος ἀγητόν
θῆκα θοῶν ἀέθλων πλεῖον [εὐ]γλυφέων,
οὕς ποτ', ἄναξ, ἐτέλεσσας, ὑπερφιάλους ἀδίκους τε
ἄνδρας ἰδ' ὠμηστὰς θῆρας ἐναιρόμενος·
τῷ σε καὶ υἷα Δίκη Κρονίδης θετὸν ἐγγυάλιξε,
εὖτέ μιν ὑβρισταὶ φῶτες ἄτιμον ἄγον.
Ἤπιος εὐμενέων τε πέλοις, ἐπεική νύ μοι αἰεί
εὐχομένῳ τε πάρει χεῖρά θ' ὕπερθεν ἔχεις·
καὶ δὴ νῦν μ' ἐσαῶσας ἀμεί[βον]τα κλυτὰ φῦλα
Κελτῶν καὶ Λιγύων ἄστυ πρὸς Αὐσόνιον.
Αὐτὸν ἀλεξητῆρα κακῶν, αὐτόν σε δοτῆρα
παντοίης ἀρετῆς κλῄζομεν, Ἡράκλεες.

254. ALIUD.

O Jovis Alcmenæque magnis-viribus-prædite, fortis sanguis,
sciens intrepidorum, Hercules, laborum,
ecce, tibi hocce ornamentum ferens crateris admirabile
posui acrium certaminum plenum bene-cælatorum,
quæ olim, o rex, perfecisti, superbos injustosque
viros atque sævas belluas occidens.
Quapropter te et filium Justitiæ Saturnius adoptivum in manus-tradidit
quando eum protervi homines inhonoratum abduxerunt.
Placidus benevolusque sis, cum sane mihi semper
precanti adsis, manumque super *me* habeas :
et nunc me servasti mutantem inclitas gentes
Celtarum et Ligurum urbe Ausonia.
Eumdem propulsatorem malorum, eumdem te datorem
omnigenæ virtutis celebramus, Hercules.

255. ΑΛΛΟ.

Τὸν Διὸς Ἀλκμήνης τε γόνον τιμαῖσιν ἀέξων
υἱὸς Λασθενέος στῆσεν ἄγαλμα τόδε,
μνήμην ἀθάνατον σώζων πατρός τε καὶ αὐτοῦ
Λαφανέος, κλεινῷ Λοξίου ἐν τεμένει.

255. ALIUD.

Jovis Alcmenæque filium honoribus augens
filius Lasthenis statuit ornamentum hocce,
memoriam immortalem servans patrisque et ipsius
Laphanis, illustri Loxiæ in templo.

256. ΑΛΛΟ.

Ἴσιδος εὐπλοκάμοιο καὶ Ἄμμωνος κεραοῖο,
Ἁρποκράτου τε διπλοῦ εἴδεϊ φαινομένου
βωμὸς ἐγώ. Σὺν παισὶ δ' ἔθηκεν Κλῖνος Ἀνουβίων
ἄγγελον εὐσεβίης ἠδὲ θυηπολίης.

256. ALIUD.

Isidis bene-comatæ et Ammonis cornuti,
Harpocratisque duplicis forma visi
ara ego *sum*. Cum liberis autem posuit Clinus Anubion *hoc monumentum*
nuntium pietatis atque sacri-officii.

257. ΑΡΙΣΤΕΙΔΟΥ.

Ποιητὴς ἀέθλων τε βραβεὺς αὐτός τε χορηγός,
σοὶ τόδ' ἔθηκεν, ἄναξ, μνῆμα χοροστασίης.
Οὐκ ἀφανὴς Ἕλλησιν Ἀριστείδης ἀνέθηκε
μύθων ἀενάων κύδιμος ἡνίοχος.

257. ARISTIDIS.

Poeta, certaminumque judex idem et choragus,
tibi hocce posuit, o rex, chororum-informatorum monumentum.
Non ignotus Græcis Aristides dedicavit
orationum perennium gloriosus auriga.

258. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ἀγαθῇ τύχῃ.

Αὔτη παρθενίκη ἐλαφηβόλος ἀρήτειραν
θήκατο κυδ[αλίμ]ην Γ[λα]υκίεω θύγατρα,
ὑδροφόρον Βήραν Πατνίην παραβώμι' ἐφέζαι
σπαιρόντων αἰγῶν ἔμβρυα καλλιθύτων.
Εἰν Ἄργει δ' ἐτράφη γε]ρ[α]ρὴ π[α]ῖς, ἠδὲ τιθήνης
ἐ[κ γενεῆς Β]ή[ρου] ἔκτροφός ἐστι Πάτνος,
νῆσος ἀ[γα]υ[ο]τάτη Λητωΐδος ἧς προβέβηκε
β]ένθεσιν [εἰν ἁλίης] ἕδρανα ῥυομένη·
εἰς ὅτε μιν Σκυθ[ίηθεν ἀρήϊος εἷσεν Ὀρέστης
ῥυσαμένην στυγερ]ῆς μητροφόνου μανίης·

258. ANONYMUM.

Bonæ fortunæ.

Sibimet ipsi virgo cervorum-venatrix sacerdotem
instituit nobilem Glauciæ filiam
hydrophoram Veram, Patniam quæ juxta-aram contineret
corpus-jactantium caprarum fetus pulcre-immolatarum.
Argis autem nutrita est veneranda puella, atque nutricis
ex gente Veri alumna est Patnus,
insula splendida Latoïdos ex qua provenit
in fundo maris sedes tuens,
donec eam e Scythia martius sedere-jussit Orestes,
quæ exemisset *ipsum* qua-urgebatur-matricida, dementia :

κὰν] δεκά[τῃ κούρη θυγ[άτηρ σοφοῦ ἰητῆρος
Γλαυκί[εω 'ν α[ὐλαῖς Ἀρτέμιδος Σκυθίης,
Αἰγαίου πλεύσασα ῥόου δυσχείμερον οἶδμα,
ὄργια κ[αὶ θαλίην, ὡ]ς θέμις, ἠγλάϊσεν.
Εὐτυχῶς.

et decima *die* virgo filia prudentis medici
Glauciæ, in aulis Dianæ Scythicæ,
Ægæi navigato fluenti procelloso æstu,
orgia et festivas epulas, ut justum est, adornavit.
Prospera fortuna.

259. ΑΛΛΟ.

Ἀλκίδου Βάσσον γενεῆς, ἐρικυδέα φῶτα,
βουλὴ καὶ δῆμος, ναέται ζαθέης Ἐπιδαύρου,
ἀντ' εὐεργεσίης, τὴν πολλάκι δῶκε πόληϊ,
εἰκόνι τῇδε γέρηραν, θεῶν βουλαῖον ἀνάκτων.
Ψηφίσματι βουλῆς.

259. ALIUD.

Bassum ex Alcidæ progenie, valde-gloriosum virum,
senatus et populus, incolæ divinæ Epidauri,
pro beneficiis, quæ sæpe dedit urbi
effigie hacce honoravere, deorum consiliarium [principum.
Senatus consulto.

260. ΑΛΛΟ.

Οὐδὲν ἀφαυρότερος χρυσοῦ λίθος, εἰ πλέον ἀνθῇ
παρθενίης αἰδοῖ πεπυκασμένος· εἰμὶ δὲ γείτων
Ῥιπάνη καθαροῖο Σαράπιδος, ἔνθα με βουλὴ,
θῆκε χαρισσαμένη ἀρετῇ πατρός, ὃν περὶ πάντων
τίμησαν βασιλῆες, ἐλευθε[ρίῃ] βιότοιο
μάρτυρι πιστεύσαντες ἐ[πιστασ]ίην Ἀμίσοιο
. . . . .ἀπαιδείῃσι . . . .
. . . .

260. ALIUD.

Nequaquam vilior auro lapis, si magis floreat
virginitatis pudore instructus : sum autem vicina
Ripana puri Sarapidis, ubi me senatus
posuit, gratificata virtuti patris, quem super omnes
honoravere reges, libertati vitæ
testi adhibita-fide de diligentia Amisi,
. . . .
. . . .

261. ΑΛΛΟ.

Τὸν πρὸ πύλαις ἥρωα, τὸν ἄλκιμον ἐν τριόδοισι,
τὸν κλεινὸν ναέτου θῆκαν ἐρισθενέος
Κλαυδιανοῦ πρὸ δόμοισι σοφοτεχνήιες ἄνδρες·
τεῦξαν ὁμῶς γλυφικῆς ἀμφὶ καὶ εὐγραφίης,
Κλεῖτος ὁ σὸς Καπίτων γλύψας, γράψας δὲ φίλος [σοι
Ἰανουάριος θεράπων εἵνεκεν εὐσεβίης.
Ζώγρει, δέσποτ' ἄναξ, τὸν σὸν ναετῆρα μετ' ἡμῶν
Κλαυδιανόν, Θρηκῶν πρῶτον ἐν εὐσεβίῃ.

261. ALIUD.

Qui ante portas *est*, heroem, fortem in triviis,
inclitum posuere incolæ valde-potentis
Claudiani ante domos periti-artifices viri : [ram,
fabricaverunt simul per sculpturam atque pictu-
Clitus tuus Capito qui sculpsit, pinxit autem ami-
Januarius famulus propter pietatem. [cus tibi
Cape-vivum, domine rex, tuum incolam nobiscum
Claudianum, Thracum primum in pietate.

262. ΑΛΛΟ.

Λεὼς ἐφήβων τόνδε κοσμητὴν θέτο
Ὄνασον Ἑρμάωνι κυδήνας ἴσον.

262. ALIUD.

Epheborum populus huncce moderatorem *suum*
Onasum æque ac Mercurium celebrans. [posuit

263. ΜΑΡΚΕΛΛΟΥ.

α. Πότνι' Ἀθηνάων ἐπιήρανε, Τριτογένεια,
ἥ τ' ἐπὶ ἔργα βροτῶν ὁράᾳς, Ῥαμνουσιὰς Οὖπι,
γείτονες ἀγχίθυροι Ῥώμης ἑκατονταπύλοιο,
πίονα δὴ καὶ τόνδε, Θεα[ί], τιμήσατε χῶρον,
δῆμον Δηώοιο φιλόξεινον Τριόπαο,
τόφρα κε καὶ Τριόπειαι ἐν ἀθανάτοις ἀλέγησθον.
Ὡς ὅτε καὶ Ῥαμνοῦντα καὶ εὐρυχόρους ἐς Ἀθήνας
ἤλθετε, δώματα πατρὸς ἐριγδούποιο λιποῦσαι,
ὣς τήνδε ῥώεσθε πολυστάφυλον κατ' ἀλωήν,

263. MARCELLI.

a. Veneranda Athenarum domina , Tritogenia,
quæque opera mortalium inspicis, Rhamnusia Opi,
vicinæ prope-fores Romæ centum-portas-habentis,
pinguem ergo et huncce, Deæ, honorate locum,
populum Cereris hospitalem Triopæ,
ut et Triopiæ apud immortales numeremini.
Sicut cum et Rhamnunta et spatiosas Athenas
ivistis, sedibus patris valde-sonantis relictis,
sic huncce properate uvis-abundantem ad vineam,

---

263. MARCELLI.

O bona Athenarum præses, Tritonia virgo,
cuique hominum curæ res sunt, Rhamnusias Upi,
Urbis vicinæ, quæ stat centum inclita portis;
hunc et vos celebrate locum pinguem ubere glebæ,
dictum Deoï Triopæ de nomine pagum;
ut notæ hinc sitis, Triopeia numina, divæ.
Ac velut Actæas si quando invisitis arces
et Rhamnuntem, alto delapsæ vertice cæli;
sic, divæ, huc properate, hæc consita vitibus arva,

λήϊά τε σταχύων, καὶ δένδρεα βοτρυόεντα,
λειμώνων τε κόμας ἁπαλοτρεφέων ἐφέπουσαι.
Ὕμμι γὰρ Ἡρώδης ἱερὴν ἀνὰ γαῖαν ἔηκε,
τὴν ὅσσην περὶ τεῖχος ἐΰτροχον ἐστεφάνωται,
ἀνδράσιν ὀψιγόνοισιν ἀκινήτην καὶ ἄσυλον
ἔμμεναι. Ἡ δ' ἐπί οἱ ἐξ ἀθανάτοιο καρήνου
σμερδαλέον σείσασα λόφον κατένευσεν Ἀθήνη,
μή τῳ νήποινον βῶλον μίαν ἢ ἕνα λᾶαν
ὀχλίσσαι, ἐπεὶ οὐ Μοιρέων ἀτρῆες ἀνάγκαι,
ὅς κε θεῶν ἑδέεσσιν ἀλιτροσύνην ἀναθείη.
Κλῦτε περικτίονες καὶ γείτονες ἀγροιῶται·
ἱρὸς οὗτος ὁ χῶρος, ἀκινητοί τε θέαιναι,
καὶ πολυτίμητοι, καὶ ὑποσχεῖν οὔας ἑτοῖμαι·
μηδέ τις ἡμερίδων ὄρχους, ἢ ἐς ἄλσεα δένδρων,
ἢ ποίην χιλῷ εὐαλδέϊ χλωραθέουσαν
δμωὴν κυανέου Ἄϊδος ῥήξειε μάκελλαν,
σῆμα νέον τεύχων, ἠὲ πρότερον κεραΐζων.
Οὐ θέμις ἀμφὶ νέκυσσι βαλεῖν ἱερόχθονα βῶλον,
πλὴν ὅ κεν αἵματος ᾖσι, καὶ ἔκγονος ἐσσαμένοιο,
(κείνοις δ' οὐκ ἀθέμιστον) ἐπεὶ τιμάορος ἵστωρ.
Καὶ γὰρ Ἀθηναίη [ποτ'] Ἐριχθόνιον βασιλῆα
νηῷ ἐγκατέθηκε, συνέστιον ἔμμεναι ἱρῶν.
Εἰ δέ τῳ ἄκλυτα ταῦτα, καὶ οὐκ ἐπιπείσεται αὐτοῖς,
ἀλλ' ἀποτιμήσει, μή οἱ νήτιτα γένηται·
ἀλλά μιν ἀπρόφατος Νέμεσις, καὶ ῥόμβος ἀλάστωρ
τίσονται, στυγερὴν δὲ κυλινδήσει κακότητα.
Οὐδὲ γὰρ ἴφθιμον Τριόπεω μένος Αἰολίδαο
ὤναθ', ὅτε νηὸν Δημήτερος ἐξαλάπαξεν.
Τῷ ἤτοι ποινὴν καὶ ἐπωνυμίην ἀλέασθαι
χώρου, μή τοι ἕπηται ἔπι Τριόπειος Ἐρινύς.

264. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

β. Δεῦρ' ἴτε, Θυβριάδες, νηὸν ποτὶ τόνδε, γυναῖκες,

segetesque spicarum, et arbores racemosas,
pratorumque comas saginatorum assequentes.
Vobis enim Herodes sacram terram concessit,
quantam circum murus bene-currens coronavit,
ut viris postea-venturis immutabilis et inspoliata
esset. Illa autem ei ex immortali capite
terribilem agitans cristam annuit Minerva, [dem
ne cui impune *foret* glebam unam vel unum lapi-
movisse, quippe non Parcarum placidæ necessitates
illi qui deorum delubris nefariam-vim intulerit.
Audite, accolæ, et vicini agrestes :
sacer hic locus, immutabilesque Deæ,
et multum-honoratæ, et præbere aurem paratæ :
neque quis *in* cultarum *vitium* ordines, aut in lu-
[cos arborum,
aut herbam ad pabulum alimonia-plenum vire-
ministrum nigri Orci impingat ligonem, [scentem
monumentum novum faciens, seu prius exscindens.
Non jus *est* circumjicere mortuis sacræ-terræ
[glebam,
nisi *illi* qui sanguinis sit, et oriundus ex conditore,
(illis autem non injustum), quippe *adest* pœnæ-
[exactor testis.
Etenim Minerva olim Erichthonium regem [rum.
in templo deposuit, contubernalem futurum sacro-
Sin autem alicui non-audita *sint* ista, neque
[obediat iis
sed dehonestet, non illi impune fiat :
sed eum quam-affari-non-licet Nemesis, et rhom-
punient, horribilemque volvet miseriam. [bus ultor
Non enim magnanimum Triopæ robur Æolidæ
profuit, quando templum Cereris vastavisset.
Ideo sane pœnam et cognomen vitare *oportet*
loci, ne te persequatur Triopia Erinys.

264. EJUSDEM.

b. Huc adeste, Tibrides, ad hoc templum, mulieres,

---

et lætas segetes, et amicta arbusta racemis
lustrantes, mollique virentia gramine prata.
Vobis Herodes tellurem hanc rite sacravit,
quanta patet circum muri vallata corona,
usque vel ad seros mansura intacta nepotes.
Sic namque horrificas divino vertice cristas
concutiens, visa est nutu adsensisse Minerva;
non glebam hunc ulli, lapidemve impune movendum;
nec Parcæ faciles, aut illi parcere promptæ
qui divûm sanctas violaverit impius ædes.
Auribus accipite hæc, vicina et rustica pubes,
hic sacer est locus, et divæ non sede movendæ
multa coli dignæ atque aures adhibere paratæ.
Dispositas ne quis vites arbustaque læta
et late irrigui viridantem graminis herbam
audeat orcivo fodiens exscindere rastro,
sive novum statuat, vetus evertatve sepulchrum.
Luce nefas cassum sacra circumdare terra,
ni trahat ex illo genus, hanc qui condidit ædem;
olli quippe licet. Testis vindexque Minervæ
numine præpositus, nigri regnator Averni,
et templi et pariter sacrorum acceptus honore.
Hæc si audita neget sibi quis, neque scire laboret,
insuper aut habeat, non impunitus abibit.
Hunc cita sed Nemesis, atque irrequietus Alastor
tristibus urgebunt tali pro crimine pœnis.
Nec Triopam quondam, cui sanguinis Æolus auctor,
juvit sacratum Cereri temerasse novale.
Quisquis eris, pœnamque loci, nomenque memento,
ut fugias, nec te Triopea sequatur Erinnys.

264. EJUSDEM.

Ite agite, o Latiæ, templum hoc celebrate, puellæ,

Ῥηγίλλης ἕδος ἀμφὶ θυοσκόα ἱρὰ φέρουσαι.
Ἡ δὲ πολυκτεάνων μὲν ἔην ἐξ Αἰνεαδάων,
Ἀγχίσεω κλυτὸν αἷμα καὶ Ἰδαίης Ἀφροδίτης.
Γήματο δ' εἰς Μαραθῶνα, θεαὶ δέ μιν Οὐρανιῶναι
τίουσιν, Δηώ τε νέη, Δηώ τε παλαιή,
τῇσί περ ἱερὸν εἶδος ἐϋζώνοιο γυναικὸς
ἄγκειται· αὐτὴ δὲ μεθ' ἡρῴνῃσι νένασται
ἐν μακάρων νήσοισιν, ἵνα Κρόνος ἐμβασιλεύει.
Τοῦτο γὰρ ἀντ' ἀγαθοῖο νόου εἴληχεν ἄποινον.
Ὥς οἱ Ζεὺς ᾤκτειρεν ὀδυρόμενον παρακοίτην,
γήρᾳ ἐν ἀζαλέῳ χήρῃ περικείμενον εὐνῇ·
οὕνεκά οἱ παῖδας μὲν ἀμύμονος ἐκ μεγάροιο
ἅρπυιαι Κλωθῶες ἀνηρείψαντο μέλαιναι
ἡμίσεας πλεόνων· δοιὼ δ' ἔτι παῖδε λιπέσθην
νηπιάχω, ἀγνῶτε κακῶν, ἔτι πάμπαν ἀπύστω,
οἵην σφιν νηλὴς κατὰ μητέρα πότμος ἔμαρψεν,
πρίν περ γηραιῇσι μιγήμεναι ἠλακάτῃσι.
Τῷ δὲ Ζεὺς ἐπίηρον ὀδυρομένῳ ἀκόρητον,
καὶ βασιλεὺς Διῒ πατρὶ φυὴν καὶ μῆτιν ἐοικώς,
Ζεὺς μὲν ἐς Ὠκεανὸν θαλερὴν ἔστειλε γυναῖκα
αὔρῃσι Ζεφύροιο κομιζέμεν Ἠλυσίῃσιν·
αὐτὰρ ὁ ἀστερόεντα περὶ σφυρὰ παιδὶ πέδιλα
δῶκεν ἔχειν, τὰ λέγουσι καὶ Ἑρμάωνα φορῆναι,
ἦμος ὅτ' Αἰνείαν πολέμου ἐξῆγεν Ἀχαιῶν,
νύκτα διὰ δνοφερήν· ὁ δέ οἱ περὶ ποσσὶ σαωτὴρ
παμφανόων ἐνέκειτο σεληναίης κύκλος [αὐγῆς]·
τὸν δὲ καὶ Αἰνεάδαι ποτ' ἐνερράψαντο πεδίλῳ,
[ἔμμεναι ὀψιγόνοισιν εὐ]ηγενέεσσι γεραῖα·
οὔ μιν ὀνόσσηται καὶ Κεκροπίδην περ ἐόντα,
Τυρσηνῶν ἀρχαῖον ἐπισφύριον γέρας ἀνδρῶν,
Ἕρσης ἐκγεγαῶτα καὶ Ἑρμέω, εἰ ἐτεὸν δὴ
Κήϋξ Ἡρώδεω πρόγονος Θησηϊάδαο.

Regillæ circum simulacrum haruspicina sacra fe-
[rentes.
Illa prædivitibus quidem *oriunda* erat ex Æneadis,
Anchisæ inclitus sanguis et Idææ Veneris.
Nupsit autem Marathone, deæque eam cælicolæ
honorant, Ceresque nova, Ceresque vetusta,
quibus sacra imago bene-cinctæ mulieris
dicata-est : ipsa autem inter heroïdas versatur
in beatorum insulis, ubi Saturnus regnat.
Hoc enim pro bona mente nacta est præmium.
Sic ei Jupiter misertus est lamentantem maritum,
senectute in arida, viduo jacentem in cubili :
quia ipsi liberos quidem ex domo labe-carenti
rapaces Parcæ detruserunt nigræ,
dimidiam-partem plurium : duo autem adhuc
[pueri reliqui-sunt
infantes, ignari malorum, adhuc omnino nescientes
qualem sibi immitis matrem sors ceperit,
priusquam senilibus misceret colis.
Illi autem Jupiter commodum *dedit* lamentanti,
[quo-satiari non potest,
et rex Jovi patri et natura et prudentia similis,
Jupiter quidem in Oceanum florentem commisit
auris Zephyri ferendam Elysiis : [mulierem
atque ille (*rex*) siderea circa malleolos (*i. e.* pedes)
[talaria filio
dedit habere, quæ dicunt et Mercurium gessisse
quando Æneam bello eduxit Achæorum, [lutaris
noctem per caliginosam. Ei autem circa pedes sa-
collucens inhærebat lunaris circulus jubaris :
hunc et Æneadæ quondam insuerunt calceo,
quod foret posteris nobilibus præmium.
Non ejus pœnitebit, quamvis Cecropides est,
Tyrrhenorum antiquum malleolos-tegens decus
Herse nati et Mercurio, si vere quidem [virorum,
Ceyx Herodis *fuit* atavus Theseidæ.

Regillæ circum effigiem sacra rite ferentes.
Hæc erat Æneadum de sanguine creta potentum,
Anchisæ Venerisque Idææ clara propago;
nupta tamen Marathone fuit; dilecta deabus
cælicolis, magnæ Cereri, Cererique minori,
sacra quibus stat femineæ sub imagine formæ :
ipsa locum sed habet veteres heroïdas inter,
insulæ ubi florent Saturno rege beatæ.
Hæc illi morum atque piæ data præmia mentis,
conjugis et luctum sic Juppiter ipse levavit
mœrentis viduum extrema jam ætate cubile;
et sibi, quod dulces, præstantia pignora, natos
lanificæ Harpyiæ nigræ rapuere sorores,
dimidium numero ex omni : modo bina relicta,
parva, ignara malorum, et adhuc heu! nescia qualem
abstulerit matrem sibi inexorabilis Orcus,
ante colus seræ explesset quam fila senectæ.
Huic flenti sine fine dedit solatia luctus
Juppiter, atque Jovi par mente et corpore princeps.
Juppiter Oceano uxorem post funera misit
Elysii Zephyri portandam mollibus auris.
At princeps lunata pedum dat vincula nato :
qualia Mercurius quondam gestasse putatur,
quum flamma Æneam, belloque eduxit Achivûm
per noctem : at multa cum luce salutifer illi
circulus hærebat pedibus, lunæ æmulus orbi :
quem talo adsutum mox nexuit Æneadum gens,
nobilibus clarum Ausoniis insigne futurum.
Cecropidem quamvis, Graiaque ab gente profectum,
hunc talare decus Tuscorum exornat avorum
Mercurio atque Herse genitum, si creditur olim
Ceryx Herodis Thesidæ sanguinis auctor.
Ille et honoratos inscribit nomine fastos,
in domino sedes primas tenet ille senatu;
nec quemquam Hellas habet genere eloquiove priorem
Herode : hinc illum linguam vocitavit Athenarum.

Τοὔνεκα τιμήεις καὶ ἐπώνυμος, ἧ μὲν ἄνασσαν
ἐς βουλὴν ἀγέρεσθαι, ἵνα πρωτόθρονες ἕδραι·
Ἑλλάδι δ' οὔτε γένος βασιλεύτερος, οὔτε τι φωνὴν
Ἡρώδεω· γλῶσσαν δέ τέ μιν καλέουσιν Ἀθηνέων.
Ἡ δὲ καὶ αὐτή περ καλλίσφυρος Αἰνειώνη,
καὶ Γανυμηδείη, καὶ Δαρδάνιον γένος ἦεν
Τρωὸς Ἐριχθονίδαο. Σὺ δ', εἰ φίλον, ἱερὰ ῥέξαι,
καὶ θῦσαι (θυέων ἀτὰρ οὐκ ἀέκοντος ἀνάγκη)·
εἰκέ τοι εὐσεβέεσσι καὶ ἡρώων ἀλεγίζειν.
Οὐ μὲν γὰρ θνητή, ἀτὰρ οὐδὲ θέαινα τέτυκται·
τοὔνεκεν οὔτε νεὼν ἱερὸν λάχεν, οὔτε τι τύμβον,
οὐδὲ γέρα θνητοῖς, ἀτὰρ οὐδέ θεοῖσιν ὅμοια.
Σῆμα μέν οἱ νηῷ ἴκελον δήμῳ ἐν Ἀθήνης·
ψυχὴ δὲ σκῆπτρον Ῥαδαμάνθυος ἀμφιπολεύει.
Τοῦτο δὲ Φαυστίνῃ κεχαρισμένον ἵσταται ἄγαλμα
δήμῳ ἔνι Τριόπεω, ἵνα οἱ πάρος εὐρέες ἀγροί,
καὶ χορὸς ἡμερίδων καὶ ἐλαιήεντες ἄρουραι.
Οὐ μὲν ἀτιμήσειε θεὴ βασίλεια γυναικῶν
ἀμφίπολον γεράων ἔμεναι καὶ ὀπάονα νύμφην.
Οὐδὲ γὰρ Ἰφιγένειαν ἐΰθρονος Ἰοχέαιρα,
οὐδ' Ἕρσην γοργῶπις ἀπητίμησεν Ἀθήνη·
οὐδέ μιν ἡρώνῃσι παλαιῇσιν μεδέουσα
Καίσαρος ἰφθίμοιο παρόψεται ὄμπνια μήτηρ
ἐς χορὸν ἐρχομένην προτεράων ἡμιθεάων,
ἣ λάχεν Ἠλυσίῃσι χοροστασίῃσιν ἀνάσσειν,
αὐτή τ', Ἀλκμήνη τε, μάκαιρά τε Καδμειώνη.
. . . .

Ideo honoratus et nomine-annum-notans *consul fuit* qui reginam
in curiam admitteretur, ubi primis-in-subselliis sedes sunt :
Græciæ autem neque genere magis-rex, neque eloquio
quam Herodes : linguam quidem eum vocant Athenarum.
Hæc autem et ipsa quidem pulcros-pedes-habens Æneone
et Ganymedea et Dardanium genus erat
Trois Erichthonidæ. Tu autem, si amicum est, sacra facito,
et hostiam-cædito (hostiarum atqui non invito necessitas) :
decet sane pios et heroas curare.
Non enim mortalis, at neque diva facta est :
quocirca neque templum sacrum sortita-est, neque tumulum,
neque præmia mortalibus, sed neque diis congrua.
Monumentum quidem ei *est* templo simile in populo Athenarum :
sed anima circa sceptrum Rhadamanthi versatur.
Sed hoc Faustinæ dilectum assidet simulacrum
pago in Triopio, ubi ei prius *erant* lati agri,
et chorus cultarum-vitium et oleis-consita arva.
Non quidem eam spreverit dea regina mulierum
quæ comes honorum suorum foret et pedissequa nympha.
Neque enim Iphigeniam pulcrum-thronum-habens *dea* quæ-sagittis gaudet,
neque Hersen horrenda-aspectu aspernata est Minerva :
neque eam ipsa heroinis veteribus imperans
Cæsaris magnanimi despiciet alma mater
venientem in chorum priorum semidearum.
cui obtigit Elysiis choreis regnare,
ipsique et Alcmenæ et beatæ Cadmi-filiæ.

265. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Παῖδα Ξειναγόρα καὶ Πραξαγόρας ἐσορᾷς με
τὸν μύστην Δηοῦς Ξειναγόραν ὄνομα.

265. ANONYMUM.

Filium Xenagoræ et Praxagoræ vides me
mystam Cereris, Xenagoram nomine.

266. ΑΛΛΟ.

Μυστῶν ἡγητῆρα Πολύζηλον, πατρὸς ἐσθλοῦ

266. ALIUD.

Mystarum ducem Polyzelum, patris boni

Atque hæc pulcra quidem, quam conspicis, Æneone,
et Ganymede sata sanguine, Dardanioque
Troïs Erichthonidæ. Cui sacrificare voluntas,
sacrificet : nec enim invitum dare tura necesse est,
sed si cui heroum cura est non temnere cultum.
Nec mortalis enim, sed nec dea jure putanda est.
Nec templum illa quidem, sed nec sortita sepulcrum :
non hominum, sed nec divûm mereatur honores.
Par templo moles huic surgit in urbe Minervæ,
ast anima in regno Rhadamanthi læta vagatur.
In pago Triopæ Faustinæ hæc grata locatur
effigies; hic olim illi sua pinguia rura,
ordine ubi positæ vites, oleæque feraces.
Nec dea femineæ dux et regina catervæ
abnuet hanc nympham sacris sibi adesse ministram;
spreta sagittiferæ nec enim Iphigenia Dianæ,
cæsia non Hersen est aspernata Minerva,
nec quæ inter priscas regnum tenet heroïnas
Cæsaris hanc magni possit contemnere mater,
mixta choris cupiet quum ludere semidearum :
ipsa etenim Elysias moderatur sorte choreas,
cumque ipsa Alcmeneque, beataque Cadmeone. SALM.

Ξειναγόρου μητρός θ' Ἑρμιππίδος, ἐν ζαθέοισιν
εἷσε θεαῖν [δαπέδοισιν ἑὸν γεννητῆρα Νεό]φρων.

267. ΑΛΛΟ.

Τοῦτον ὃν εἰσοράᾳς, τύπον ὄρθιον Ἀντωνίνου
Δωρόθεος πτελέῃ θήκατο κρυπτόμενον.

268. ΑΛΛΟ.

Παίδων μὲν τὰ πρῶτα πάλην ἔστεψέ με πάτρη
καὶ κύδηνε κλυτῇ εἰκόνι χαλκελάτῳ·
παγκράτιον δ' ἀνδρῶν κοινὸν Λυκίων μετέπειτα
ἀράμενος πάτρῃ θῆκ' ἐρατὸν ξόανον.

269. ΑΛΛΟ.

Γειαρότας δοιοὺς τούσδ' ἐθέμην Σάγαρις
ἀντὶ βοῶν ζώντων τοὺς Δοκιμεῖς ἀρότας,
οὓς ἐσάωσε θεὸς ὅτε βούβρωστις κατὰ γαῖαν
σαρκοβόρος δεινή τε φόνον βρίθουσα ἄλυκτον,
κόσμον ἐπέσχεθε πάντα· ἐμοὶ φύγον ἐκ καμάτοιο
ἐργατίναι, καλοί, ξανθοὶ γαίης ἀροτῆρες.
Καὶ βόας ἐρρύσω, ψυχὰς δὲ βροτῶν ἐσάωσας,
καὶ Γαλατῶν γαίης ἤγαγες ἐς πατρίδα·
υἱά τ' ἐμὸν κύδηνας ἐνὶ Τρώκμοις ζαθέοισι.
Τοὔνεκεν οὐ μέγα δῶρον ἐγὼ τὸν βωμὸν ἔθηκα·
τίς γὰρ δῶρον ἄνακτι θεῷ ἀντάξιον εὕροι;

270. ΑΛΛΟ.

Εὐβούλου Πολλίων κληΐζομαι· ἔστι δὲ πάτρη
Νῦσά μοι εὐκλείης· πόλιος δ' ἐγέρηρέ με δῆμος
Τράλλεος εἶν ἀέθλοισιν ἀταρβέος Ἡρακλῆος.

271. ΑΛΛΟ

Ἀσκληπιοῦ με δμῶα πυρφόρο[ν, ξένε,
Πείσωνα λεύσσεις, ἱππικόν [θ'] ἡ[γήτορα,
ἄρξαντ' Ἀθηναίοις δὲ τὴν ἐπ[ώνυμον.

272. ΑΛΛΟ.

Ἄλσος μὲν Μούσαις ἱερὸν λέγε τοῦτ' ἀνακεῖσθαι,
τὰς βίβλους δείξας τὰς παρὰ ταῖς πλατάνοις,
ἡμᾶς δὲ φρουρεῖν· κἂν γνήσιος ἐνθάδ' ἐραστὴς
ἔλθῃ, τῷ κισσῷ τοῦτον ἀναστέφομεν.

273. ΑΛΛΟ.

. . . .
. . . .
καὶ μετὰ λαοφόνον ξίφος υἱέος ἤρκεσα πάτρῃ,
κτεῖνα δ' Ἀχιλλῆα γήραος εὐφραδίῃ·
ἐς δέκατον δ' ἐκράτησα Πανελλήνων ἐνιαυτόν·
πρὸς δὲ μίτον Μοιρῶν οὔτις ἔχει δύνασιν.

Xenagoræ, matrisque Hermippidis *filium*, in valde-
[divinis
posuit dearum regionibus suum genitorem Neo-
[phron.

267. ALIUD.

Hanc quam vides, effigiem erectam Antonini
Dorotheus sub ulmo conditam posuit.

268. ALIUD.

[mihi patria
Puerorum quidem in lucta primam dedit coronam
et *me* decoravit inclita effigie ex-ære-ducto-facta:
pancratio autem virorum communi Lyciorum deinde
suscepto, patriæ posui amabile simulacrum.

269. ALIUD.

Terræ-aratores binos hosce posui Sagaris
pro bobus viventibus, Docimenos aratores,
quos servavit deus, cum magna-fames per terram
carnivora diraque cædem imponens inevitabilem,
mundum obtinuit totum: mihi fugerunt ex labore
opifices, probi, flavi terræ aratores.
Et boves liberasti, animasque mortalium servasti,
et Galatarum terra duxisti in patriam:
filiumque meum illustrasti inter Trocmos divinos.
Quocirca non magnum donum ego hanc aram posui:
quis enim donum principi deo æqui-pretii inveniret?

270. ALIUD.

Eubuli Pollio *filius* appellor: est autem patria
Nysa mihi gloriosa; civitatis me munere-ornavit
[populus
Trallis, in certaminibus intrepidi Herculis.

271. ALIUD.

Æsculapii me famulum tædiferum, hospes,
Pisonem vides, equestrem ducem,
functum apud Athenienses magistratu eponymo,

272. ALIUD.

Lucum quidem Musis sacrum dic hunc excrevisse,
libris ostensis istis juxta platanos,
nosque custodes-esse: et, si genuinus huc amator
venerit, hedera hunc coronamus.

273. ALIUD

. . . .
. . . .
et post *poplicidam* ensem filii, subveni patriæ,
occidique Achillem senectutis facundia;
in decimum annum superior fui universis-Græcis;
sed adversus Parcarum colum nemo habet po-
[tentiam.

274. ΑΛΛΟ.

Ἦρχεν ὁ Μηνογένης (?) μὲν, ἐκοσμήτευε δ' ἐφήβων
Μάρκελλος, πινυτῆς σύντροφος εὐδικίης·
ἐν δ' ἄρ' ἠϊθέοισιν ἐφήβοισιν κρατεροῖσιν
τὴν πυμάτην τάξιν Μάξιμος ἦρε πάλης·
τοῦ δὲ πανάξιος ὢν Ἀσκληπιάδης στεφανοῦτο
τὴν πρώτην παίδων τάξιν ἀφ' Ἡρακλέους.
Φωνή. . . . .

274. ALIUD.

Archon erat Menogenes, cosmetesque ephebornm
Marcellus, simul-nutritus prudente cum et bona-
inter autem juvenes ephebos validos [justitia :
in ultimo ordine Maximus victoriam retulit e
[lucta :
hujusce omnino-dignus Asclepiades coronatus est
in primo puerorum ordine ex Hercule.
Vox. . . . .

275. ΑΛΛΟ.

Στῆσεν Ἀχ[εί]ριστος στήλην μεγακυδέσιν ἀστοῖς
πατρὸς τοὔνομ' ἔχων δημόθεν Εὐπυρίδης,
ἐκπρεπέως ἀέθλοισιν ἐπασκήσας καὶ ἐφήβους,
καὶ στεφάνου κῦδος μοῦνος ἐνεγκάμενος.

275. ALIUD.

Statuit Achiristus *hanc* columnam inclitissimis ci-
patris nomen habens, pago Eupyrides, [vibus
egregie ad certamina cum et exercuisset ephebos
et coronæ decus unus tulisset.

276. ΑΛΛΟ.

Δηοῦς καὶ Κούρης θεοείκελον ἱεροφάντην,
κυδαίνων πατέρα, στῆσε δόμοις Κλεάδας,
Κεκροπίης σοφὸν ἔρνος, Ἐρώτιον, ᾧ ῥα καὶ αὐτὸς
Λερναίων ἀδύτων ἶσον ἔδεκτο γέρας.

276. ALIUD.

Cereris et Proserpinæ diis-similem hierophantam,
honorans patrem, statuit domi Cleadas,
Cecropiæ sapientem sobolem, Erotium, cui et ipse
Lernæorum adytorum par accepit munus.

277. ΑΛΛΟ.

Σωτῆρα] βουλῆς γενόμενον δήμου τε ἅμα
ξανθαῖσί με] σταχύεσσιν ἠγλαισμένον
καλῷ, π]ολυκάρπῳ βασιλέω[ν] μ[ητρ]ῶν στέφει,
εἰκόνα ἀ]νέθηκε λαΐνην Φιλήμονος
πόλις στρ]ατηγοῦ τήνδε κἀρχοντος θεοῖς.

277. ALIUD.

Servatorem *qui fui* senatus populique simul
flavis me spicis ornatum
pulcra fructuosa, qua regum matres, corona,
imagine dicavit lapidea Philemonis
civitas hacce exercitus-ducis et magistratus diis.

278. ΑΛΛΟ.

Ἄλλην Πηνελόπειαν ἐγείνατο κυδαλίμη χθὼν
Σπάρτη, Τισαμενοῦ θεσπεσίου θύγατρα.
Τοίη μῆτιν ἔην ἠδ' ἤθεα καὶ νόον ἐσθλόν,
ἔργα τ' Ἀθηναίης ἠδὲ σαοφροσύνην·
ταύτῃ καὶ γένος ἔσχες ἐτήτυμον, Ἡράκλεια,
Ἡρακλέους, Φοίβου, πρὸς δέ τ' [Ὀλυ]μ[π]ιάδων,
οἵ σε κατ[οιχομένην ἕδ]ραισιν ἀνηρείψα[νθ'] αἷς
αὐτοκασιγν[ήτην θᾶκον ἐς ἀθανάτων].

278. ALIUD.

Aliam Penelopen genuit gloriosa tellus
Sparta, Tisameni divini filiam.
Talis erat mente et moribus et ingenio bono,
operibusque Minervæ et modestia :
itaque et genus habebas certum, Heraclea,
Herculis, Phœbi, prætereaque Olympiadum,
qui te, ut decessisti, abstulere in sedes suas,
germanam-sororem in domum immortalium.

279. ΑΛΛΟ.

Βάκχῳ μὲ Βάκχον καὶ Προσυμναίᾳ θεῷ
στάσαντο Δηοῦς ἐν κατηρεφεῖ δόμῳ,
τὸν Ἀρχε[λά]ου παῖδα ὁμώνυμον πατρί.
Ταὐτῷ δ[έ] με, ξεῖ[νε], ἐν χρόνῳ δέμας κλυτῷ
Βάκχον Λ[υ]αίῳ, γῆς δὲ πυρφόροις θεα[ῖς
Φοίβῳ Λυκεί[ῳ θ'] οὕνεκα ἀντίτων. . . . .
Δά]μαρ τίθ[ει με καὶ προσύ[μνα]ιος λέ[ως
α[ὐτοῦ] τε Φοίβου [π]υρφόροι λυ[κοκτ]όνου.

279. ALIUD.

Baccho me Bacchum et Prosymnæ deæ
statuerunt Cereris in bene-tecta domo,
Archelaum filium cognominem patri.
Eidem autem me, hospes, tandem corpus inclito
Bacchum Lyæo, terræque igniferis deabus
Phœbo Lyceoque, propter repensa . . . .
Uxor ponit me et prosymnæus populus
ipsiusque Phœbi igniferi luporum-interfectoris.

---

275. ANONYMUM.

Hanc ab Achiristo, cives, capitote columnam,
qui gente Euporides, de patre nomen habens,
seu juvenes docuit, sive in certamina venit,
ante alios semper serta decusque tulit.

H. G.

280. ΑΛΛΟ.

Ἀ[γ]ρεῖ δ' Ἄρτεμις ἀ[γροτέ]ρη, καλοῖς ἐνὶ [πέπλ]οις,
Μαρκιανὴν ἱερῷ δερκομένη [θαλάμῳ·
ο[ὗ Δ]ιὸς ἀρητὴρ [ἠρᾶ] το, πατὴρ ἱερήων,
ἄρ]τ[ι πυ]κ[νὸ]ν Φιλίο[υ σ]τέμμ' ἀναδησάμενος·
ἡ] δ' ἐφο[ρῶσα θεὸ[ς σὺν Μ[αρκ[ιανῇ γ]ενετῆρα,
. . . .

280. ALIUD.

Quasi venatu capit Diana venatrix pulcris in peplis
Marcianam in sacro conspicata thalamo :
ubi Jovis precator (*i. e.* sacerdos) precabatur pater [(*i. e.* princeps) sacerdotum,
paullo ante firma Philii (*i. e.* Jovis amicitiæ præ- [sidis) infula redimitus.
Videns autem dea cum Marciana genitorem,
. . . .

281. ΑΛΛΟ.

Τὸν σοφὸν ἐν ἀνδρέσσιν Ἰωνικὸν ἄνδρα μέγιστον
Κύϊντον Ἰούλιον Μίλητον οἱ τεχνῖται ἀνέθηκαν.

281. ALIUD.

Sapientem inter viros Ionem virum maximum
Quintum Julium Miletum artifices statuerunt.

282. ΑΛΛΟ.

Ἐλευσίνιον γόνῳ με παῖδα Μακαρέως
στήσαντο παῖδες εὐκλεᾶ κοσμήτορα,
Φοίβου προφήτην, Οἰνέως ἐπώνυμον.

282. ALIUD.

Eleusinium genere me filium Macarei
erexere pueri gloriosum moderatorem,
Phœbi interpretem, ab Œneo nomen-habentem.

283 ΑΛΛΟ.

α. Ὁ προγόνοις ἐφάμιλλος, ὁ τὴν μεγάλην πλέον [αὔξων
Ἀρχέλεως γενεὴν πράξεσι ταῖς ἰδίαις,
ἀντίδοσιν τελετῆς τῆς ταυροβόλου χάριν ἔγνω,
βωμὸν ἀναστήσας Ἄττεω ἠδὲ Ῥέης.
Οὗτος Κεκροπίην αὐχεῖ πόλιν, οὗτος ἐν Ἄργει
ναιετάει, βίοτον μυστικὸν εὖ διάγων·
αὐτόθι γὰρ κλειδοῦχος ἔφυ βασιληΐδος Ἥρης,
ἐν Λέρνῃ δ' ἔλαχεν μυστιπόλους δαΐδας.

β. Δαδοῦχός με κόρης Βασιλῆς Διὸς ἱερὸς ἥκων
Ἥρας κλεῖθρα φέρων βῶμον ἔθηκε Ῥέῃ
Ἀρχέλεως, τελετῆς συνθήματα κρυπτὰ χαράξας
ταυροβόλου πρῶτον δεῦρο τελειομένης.

283 ALIUD.

a. Majorum æmulus, ille, qui magnum plus auget
genus Archelaus facinoribus suis,
pro remuneratione, initiationis taurobolii gratiam [novit,
ara exstructa Atyos atque Rheæ.
Ille Cecropiam gloriatur urbem, ille Argis
habitat, vitam mysticam bene degens :
hîc enim cliduchus (claviger) est reginæ Junonis,
atque Lernæ sortitus est mysticas faces.

b. Daduchus (tædifer) me Basileæ Jovis filiæ sacer [veniens,
Junonis pessulos ferens, aram posuit Rheæ
Archelaus, qui initiationis insignia occulta exsculp- [sit
taurobolio primùm hîc patrato.

284. ΑΛΛΟ.

Ἵππῳ νικήσαντα Θεόπροπον ἔστεφε Πίσα,
εὐπατρίδην Ῥόδιον, συγκλητικῶν γενετῆρα.

284. ALIUD.

Equo victorem Theopropum coronavit Pisa,
patricium Rhodium, senatorum genitorem.

285. ΑΛΛΟ.

Δεσποίνῃ Νεμέσει καὶ συννάοισι θεοῖσιν
Ἀρριανὸς βωμὸν τόνδε καθιδρύσατο.

285. ALIUD.

Dominæ Nemesi et in-eodem-templo-cultis diis
Arrianus aram hancce consecravit.

286. ΑΛΛΟ.

α. Δοκτικίου μορφῆς μὲν ἔχω τύπον· εἰκόνα δ' αὐτοῦ
θεσπεσίης ἀρετῆς φορέει στόμα φωτὸς ἑκάστου.

β. Τίς τόδε καλὸν ἄγαλμα; τίνος χάριν; ἢ τίνι φωτῶν;
— Ἡ πόλις ἀντ' ἀγαθῶν Δοκτικίῳ μεγάλων.

286. ALIUD.

a. Docticii formæ quidem habeo imaginem : effigiem [vero ipsius
divinæ virtutis fert os viri cujusque.

b. Quis hocce pulcrum simulacrum *posuit*? Cujus rei [gratia? aut cuinam virorum?
— Civitas pro meritis Docticio magnis.

---

281. ALIUD.

Egregium studio virtutis et artis Iona
Quintum Miletum collegæ hic constituerunt.

H. G.

287. ΑΛΛΟ.

Εὐσεβέων κλυτὸν ἄστυ πανόλβιον ἄνδρ' ἀνέθηκε
Ζωσ[ι]μιανείδην, ἀγωνοθετῆρα Σέβηρον,
ὄφρα καὶ ἐσσομένοισι. . . . . βρο[τοῖσιν.

287. ALIUD.

Piorum inclyta urbs beatissimum virum dicavit
Zosimianiden, agonothetam Severum,
ut et posteris. . . . . mortalibus.

288. ΑΛΛΟ.

Εἰκόνα λαϊνέην ἐρι[κύ]δεος ἀθλοθε[τῆ]ρος
ἀντ' ἀρετᾶς στῆσεν . . . .
. . . .

288. ALIUD.

Imaginem lapideam valde-illustris designatoris-lu-[dorum]
pro virtute statuit . . . .
. . . .

289. ΑΛΛΟ.

Εἰκόν]α Μόνδωνος παιδὸς πατρός τε Φιλίνου
ἡ πόλις ἔστησεν σωφροσύνης ἕνεκα.

289. ALIUD.

Imaginem Mondonis filii patrisque Philini
civitas statuit propter ejus prudentiam.

290. ΑΛΛΟ.

Ῥωμανοῦ πραπίδεσσι Συρακοσίων τόδε ἄστυ
ἐκ καμάτων ἀνέπνευσε καὶ εἶδεν ὀνείατος ὥρην.
Τοὔνεκα λαϊνέην μὲν ἀνεστήσανθ' οἱ ἄριστοι
εἰκόνα, τῆς σοφίης δὲ καὶ ἐν στήθεσσιν ἔχουσιν.

290. ALIUD.

Romani ingenio Syracusiorum urbs ista
e laboribus respiravit et vidit prosperitatis horam.
Quapropter lapideam erexerunt optimates
effigiem, prudentiæque *ejusdem imaginem* in pec-[tore habent.

291. ΑΛΛΟ.

Παν]τακλῆς μ' ἀνέθηκεν ἀδελφεός· εἰμὶ δὲ κεῖνος
Πυθο]κλέης, πλείστων ἀντιτυχὼν ἀέθλων·
Ἑλλαδικαὶ νῖκ[αι] τ[ρε]ῖς καὶ δέκα τὰς [Νεμέῃ τε
καὶ π]αρὰ Πειρήνην Κασταλίην τ' ἔλ[α]βον,
τρεῖς δ' ἔτι καὶ Ζεὺ]ς οἶδεν Ὀλύμπιος ὡς ἐτύμας [τοι
εἰπεῖν ἐξ ἱ] εροῦ [φθ] εγγόμενος στόματος·
ἄσπετα δ' ἄλλων φ[ῦλ' οὐκ ἄν τις ἀριθμήσειεν,
οὓς ἀν' Ἀχαιΐδα] γῆ[ν ἠ]γαγόμην στεφάνους,
ἀλλ' ὁπόσ' αὐλῳ]δός τε καὶ ἐγκυκλίοισι χοροῖσιν
ὅσσα τε κωμῳ]δός, ταῦτα καταγράφεται,
ἡνίκα Βοιωτῶν] με παν[ήγ]υρι[ς] ἐστεφάνωσεν
. . . . .πρῶτ' ἀπενεγκάμενον.
Ὁ στέφανος Μούσαις Ἑλι[κω]νίσι καὶ Διονύσῳ
Κ]αδμείῳ, τριτάτην κῦδος ἐμοῖς γενέταις.
Καὶ βασιλεῖς δώροισιν ἐτίμησαν τὸν ἀοιδόν,
υἱὸν Ἀριστάρχου θεοῖς φίλον Ἑρμιονῆ.

291. ALIUD.

Pantacles me posuit frater : sumque ille ego
Pythocles (?), plurima qui retuli præmia :
Græcæ *fuerunt* victoriæ tres et decem quas Nemeæ[que]
et juxta Pirenen Castaliamque accepi,
tresque etiam Jupiter vidit Olympius, quas veras [sane]
diceret, e sacro locutus ore ;
infinita autem aliarum genera nemo numeraret
quas in Achaïcam terram attulimus coronas,
sed quot tibicenque et solennibus choris
quotque comœdus, hæc conscribuntur,
quando Bœotorum universalis cœtus me coronavit
. . . . prima cum retulissem.
Corona Musis Heliconiadibus et Baccho
Cadmeo *sit*, tertio *loco* decus meis parentibus.
Et *ipsi* reges donis honoravere cantorem,
filium Aristarchi diis dilectum, Hermionium.

292. ΑΛΛΟ.

Εὐθυντῆρι τύχης Βήλῳ Σέξστος θέτο βωμόν,
τῶν ἐν Ἀπαμείᾳ μνησάμενος λογίων.

292. ALIUD.

Rectori fortunæ Belo Sextus posuit aram,
ea quæ Apameæ habuit recordatus oracula.

293. ΑΛΛΟ

Ἡλικίην παῖς εἰμί, βρέτας δ' ἐστήσατο Φῆλιξ,
Ἡρακλέους εἰκώ· οἶσθά με καὶ Προδίκου.

293. ALIUD.

Ætate sum puer ; statuam posuit Felix,
Herculis imaginem : me nosti ex Prodico.

294. ΑΛΛΟ.

Θειολόγου Λαίτοιο μετάρσιον ὕμνον ἀκούσας
οὐρανὸν ἀνθρώποις εἶδον ἀνοιγόμενον·

294. ALIUD.

Divina-loquentis Læti cum sublimem hymnum au-[dissem,
cælum hominibus apertum vidi;

---

293. ALIUD.

Ævo me puerum Felix sacravit : imago est
Herculis : ex Prodico sat tibi notus ero.

H. G.

εἰ κατὰ Πυθαγόρην ψυχὴ μεταβαίνει ἐς ἄλλον,
ἐν σοί, Λαῖτε, Πλάτων ζῇ πάλι φαινόμενος.

si, ut Pythagoræ placet, anima transit in alterum,
in te, Læte, Plato vivit rursus in lucem-editus.

295. ΑΛΛΟ.

Ἰητρῷ Τροφίμῳ πίσυνοι θηρεύτο[ρε]ς ἄνδρες
τῆς γλυκερῆς ὑγίης δῶρον ἀν]ε[ιλ]όμεθα·
ἀνθ' ὧν χαλκείην τήνδ' εἰκόνα θήκαμεν ἀνδρός,
ἐγγὺς θηρείων ἱστάμενοι στομάτων.

295. ALIUD.

Medico Trophimo confisi venatores viri
dulcis sanitatis donum recepimus :
pro quibus æneam hancce imaginem posuimus viri
juxta belluina ora constitutam.

296. ΑΛΛΟ.

Τὸν θεράπων] πρῶτον Παιήονος, ἔξοχον ἐσθλῶν
ἰητρῶ]ν, ἀρετῆς εἵνεκα καὶ σοφίης,
. . . . .μώρου Νικίαν Ἄρεος πάγος.

296. ALIUD.

Pæonis (*i. e.* Apollinis sive Æsculapii) famulorum
[primum, eximium inter bonos
medicos, virtutem propter et scientiam
filium Aleximori (?) Niciam statuit Areopagus.

297. ΑΛΛΟ.

Δίς με σοφιστὴν πρῶτον Ἀθήνηθεν καλέσαντο
Σώτηρον βουλῆς δόγμασιν Ἀνδροκλίδαι·
πρώτῳ δ' ἀντ' ἀρετῆς τε βίου σοφίης τε λόγο[ιο
ὥρισαν ἐν τιμαῖς μυρ[ία] δῶρα τελεῖν.

297. ALIUD.

Bis me sophistam principem Athenis evocavere
Soterum senatûs decretis Androclidæ : [rum
primo *mihi* pro virtute vitæ, sapientiaque verbo-
decrevere honoris causa sexcenta dona dare.

298. ΑΛΛΟ.

Ἀργολικοῖς ὅκα πάντες ἐ[νὶ σταδίοισιν ἀριστεῖς]
ἤλασαν ἐκ δίφρων εἰς ἔριν ἀν[ιόχον],
σοὶ καλόν, ὦ Διότιμε, Φορωνίδος [ἔκ ποτε γαίας]
κῦδος, ἀειμνάστους δ' ἦλθες ὑπὸ στεφάν[ους]·
ἀστῶν γὰρ πράτιστος ἀφ' Ἑλλάδος ἱππικὸν [ε]υχος
ἄγαγες εἰς ἀγαθῶν οἶκον Ἀγηνοριδᾶν.
Αὐχεῖ καὶ Θήβης Καδμηΐδος ἱερὸν ἄστυ
δερκόμενον νίκαις εὐκλέα ματρόπολιν,
πατρί τε σῷ τελέσει Διονυσί[ῳ ἱρὰ Δ]ίωνος,
Ἑλλὰς ἐπεὶ τρανῆ τόνδ' ἐβόασε [θρόον]·
οὐ μόνον ἐν ναυσὶν μεγαλύνε[αι ἀμφιελίσσαις],
ἀλλ' ἔτι καὶ ζευκτοῖς ἀθλο[φορεῖς ὄχεσιν].

298. ALIUD.

Argolicis cum cuncti in stadiis fortes
invecti sunt curribus in certamen lora-tenens,
tibi pulcrum, o Diotime, Phoronide e terra
decus *fuit*, æternùmque memorandas assecutus
[es coronas :
civium enim *tuorum* primus e Græcia equestrem
[laudem
adduxisti in bonorum Agenoridûm domum.
Superbit et Thebarum Cadmeiarum urbs sacra
videns victoriis bene-insignitam metropolin,
patrique tuo peraget Dionysio Dionis *filio* sacra,
quippe cum Græcia clarum huncce emisit cla-
non modo navibus curvis gloriaris, [morem :
sed etiam et junctis victorias-refers curribus.

299. ΝΕΣΤΟΡΟΣ ΛΑΡΙΑΝΔΕΩΣ (?)

Ἡ βουλὴ τίμησεν ἀγασσαμένη τὸν ἀοιδὸν
Νέστορα καὶ μολπῆς εἵνεκα καὶ βιότου·
εἰκόνα δ' ἐξετέλεσσε καὶ εἴσατο πατρίδος ἄρχων
Κορνοῦτος θαλερῆς ἐν τεμένεσσι Κόρης,
ὄφρα καὶ ὀψίγονοί περ ἐν ἄστεϊ παῖδες ἔχοιεν
σῆμα φιλοξενίης καὶ δέλεαρ σοφίης.

299. NESTORIS LARYANDENSIS (?)

Senatus honoravit magni-faciens poetam
Nestora et carminis causa et vitæ :
simulacrumque effecit et statuit patriæ magistratus
Cornutus florentis in templo Proserpinæ,
ut et posteri, vel in urbe pueri, habeant
monumentum liberalitatis-in-hospites et illece-
[bras sapientiæ.

300. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Μαρκιανοῦ στίλβει τύπος Ἑλλάδος ἀνθυπάτοιο.

300. ANONYMUM.

Marciani fulget simulacrum proconsulis Græciæ.

301. ΑΛΛΟ.

Οὗτος ὁ τῆς Ἀσίης ὑψαύχενα θῶκον ὑπάρχων
πυργώσας καθαροῖς [λ]ούμασιν Ἀχόλιος·
ᾧ βουλὴ μεγάλων ἀγαθῶν χάριν εἰκόνα χαλκῆν

301. ALIUD.

Ille, dum Asiæ imperium-teneret, superbam sedem
instruxit puris balneis Acholius : [æneam
cui senatus magnorum meritorum gratia imaginem

στησαμέν[η τιμὴν ὥπασε θ]ειοτάτην,
ἠδ' ὅτι λαϊνέων δαπέδων κρηπῖδα πορίσας
τεῦξεν Ἐλευθερίης ἐνναέταις τέμενος.

statuit, honorem tribuens divinum,
et quia lapideorum pavimentorum jacto fundamento
condidit Eleutheriæ habitantibus templum.

302. ΑΛΛΟ.

Θεῷ μεγίστῳ καὶ καλῇ Μοίρᾳ Οὐάλης
ἀρχὴν λαχὼν ἔπαρχον Μισηνῶν στόλου,
ἔστησα βωμὸν ἐκτελῶν εὐχὴν ἐμήν.

302. ALIUD.

Deo maximo et bono Fato Valens
imperium consecutus ut præfectus Misenensi classi,
statui aram votum solvens meum.

303. ΑΛΛΟ.

Δοιούς σοι Διόδωρος ἐθήκατο, Σῶτερ, ὀνείρους
ἀντὶ διπλῶν ὄσσων, φωτὸς ἐπαυράμενος.

303. ALIUD.

Duo tibi Diodorus posuit, Servator, somnia,
pro gemino oculo, lucem nactus.

304. ΑΛΛΟ.

Σωθεὶς ἐκ πολλῶν καὶ ἀμετρήτων μάλα μόχθων
εὐξάμενος ἀνέθηκα Γενίου εἰκόνα σεμνήν.

304. ALIUD.

Servatus e multis et immensis plane calamitatibus
quam voveram dicavi Genii imaginem magnificam.

305. ΑΛΛΟ.

Εἰκόνι χαλκείῃ σε Πρόβον, τὸν ὕπαρχον Ἀθήναις
Ἀντόλιος [στῆ]σεν Ἑλλάδος ἀνθύπατος.

305. ALIUD.

Imagine ænea te Probum legatum Athenis
Anatolius statuit Græciæ proconsul.

306. ΑΛΛΟ.

Βουλῆς μ' Ἀρείας ψῆφος ἔστησ' ἐνθάδε
Πομπωνιανὸν παῖδα τὸν Διονυσίου,
γένους θ' ἕκατι κἀρετῆς, ὅση νέῳ.

306. ALIUD.

Senatus Martii (Areopagi) decretum me hîc posuit
Pomponianum, filium Dionysii,
generisque gratia et virtutis, quanta juveni *esse* [*potest*.

307. ΑΛΛΟ.

Ἄμφω ἀριστότοκος καὶ ἀγλαόπαις ἐστὶν
Τιβέριος, ὃς Μαρκελλῖνον τέκετ' ἔξοχ[ον] ἀνδρῶν·
οὗτος καὶ πατρίδ' ἑὴν ἔσωσεν παρ' ἄνακτος·
εἴθε νῦν καὶ χρυσέοισιν ἀγάλμασιν ὧδε δυναίμην
ἀνστήσειν, Μαρκελλῖνε, πεποθημένον πατρίδι κῦδος,
ὃς τόδε σῆμα ποιήσας, ἀρετῆς μνήμην ἀνέγειρα
αὐτῷ καὶ γενετῆρι καὶ υἱάσι κυδαλίμοισιν.

307. ALIUD.

Simul et optimam sobolem et pulcros pueros habet
Tiberius, qui Marcellinum genuit eximium inter [viros :
hic et patriam suam servavit principis auspiciis :
utinam nunc et aureis simulacris sic possem
erigere *te*, Marcelline, desideratum patriæ decus,
qui hocce monumentum cum-fecerim, virtutis *tuæ* [memoriam excitavi
ipsi et patri et filiis gloriosis.

308. ΑΛΛΟ.

Εἴθε σε καὶ χρυσέῳ ἀγάλματι ὧδε δυναίμην
Τιβέριον στήσειν, πεποθημένον πατρίδι κῦδος.

308. ALIUD.

Utinam te et aureo simulacro sic possem
Tiberium te statuere, desideratum patriæ decus.

309. ΑΛΛΟ.

Εἴ καί τις προτέρων ἀνδρῶν τῷ Ἑρμῇ ἔρεξεν
ἱερά, καὶ Νίκῃ τοιάδε δῶρα πρέπει·
ἣν πάρεδρον Βρομίῳ κλεινοῖς ἐν ἀγῶσι τεχνιτῶν
Πραξιτέλης δισσοῖς εἵσατ' ὑπὸ τρίποσιν.

309. ALIUD.

Et si quis priorum hominum Mercurio fecit
sacra, et Victoriam talia dona decent :
quam assidentem Bromio inclitis in certaminibus [artificum
Praxiteles statuit geminis in tripodibus.

310. ΑΛΛΟ.

a. Εἵσατο τήνδ' Ἑκάτην πολυώνυμον Ἀρτεμίδωρος,
φωσφόρον ἣν τιμῶσιν ὅσοι χώραν κατέχουσιν·
μνημόσυνον Θήρας πόλεως παριοῦσιν ἔτευξεν
βάθρα τάδ', ἔστησέν τε μέλαν λίθον Ἀρτεμίδωρος.

310. ALIUD.

a. Posuit hancce Hecaten multa-nomina-habentem [Artemidorus
luciferam quam honorant quicunque regionem ha- [bitant ;
monumentum Theræ urbis prætereuntibus effecit
sedes hasce, statuitque nigrum lapidem Artemi- [dorus.

β. Ἥκω Πρίαπος τῇδε Θηραίων πόλει
ὁ Λαμψακηνὸς πλοῦτον ἄφθιτον φέρων,
[καὶ σύμμαχος] πάρειμι καὶ παραστάτης
[τοῖσιν] πολίταις τοῖς τ' ἐνοικοῦσιν ξένοις.

b. Venio Priapus huic Theræorum urbi
Lampsacenus divitias incorruptas afferens,
et auxiliator adsum et socius
civibus inhabitantibusque externis.

311. ΑΛΛΟ.

Βωμὸν δορποφό[ροις ταῖς] νύμφαισιν μ' ἀνέθ[ηκεν]
ἡ Νίκα] Παπιανοῦ ἔκ τ' ἄρα Μυρσινέας.

311. ALIUD.

Aram *dapiferis* nymphis me dedicavit
Nice ex Papiano atque Myrsinea.

312. ΑΛΛΟ.

Ὀρθείῃ δῶρον Λεοντεὺς ἀνέθηκε βοαγός. βψλ'
μῶαν νικήσας, τάδε ἔπαθλα λαβών. βψλ'

καί μ' ἔστεψε πατὴρ εἰσαρίθμοις ἔπεσι. βψλ'

312. ALIUD.

Orthiæ donum Leonteus dedicavit puerorum-ductor
qui musa vicit, hæcce præmia accepit,

et me honoravit pater paribus-numeris versibus.

313. ΑΛΛΟ.

Ὀρ[θαγόρας εἰρήν[ης] ἄρξας στήσατο βώμους
Φοίβῳ καὶ κούρῃ Ἀρτέμιδι εἵνεκεν εὐχῆς,
μέτρον στήσας πλησθείσαις πηγαῖς ὑπὸ Νυμφῶν,
ἄμφω ὅπως ποταμὸς λαγόνων ῥείθροισιν ὁδεύοι,
. . . .

313. ALIUD.

Orthagoras irenarchus statuit aras
Phœbo et virgini Dianæ ob votum,
mensura statuta impletis fontibus a Nymphis,
ambas ut amnis torrentium alveis iter-faceret,
. . . .

314. ΑΛΛΟ.

Εὐσεβίης τόπος οὗτος, ὃν ἔκτισεν ἐγγύθι λίμνης
ἔξοχος ἐν στρατίῃ Ἀμμώνιος, ᾧπερ ἐΐσην
ἀθάνατοι φιλέοντες εὐφροσύνην τε καὶ ὄλβον
δῶκαν ἔχειν, στρατιῇ τε φέρειν κλέος αἰὲν ἀγαστόν.

314. ALIUD.

Pietatis locus iste *est*, quem condidit prope lacum
excellens in militia Ammonius, cui parem
immortales amantes lætitiamque et felicitatem
habere dederunt, militiaque ferre laudem semper [admirandam.

315. ΑΛΛΟ.

Ἧδε κυρεῖ πάντως ἡ σφὶγξ καὶ θεῖον ὅραμα.
Σῶμα γὰρ εἰ νοέεις ὕψος θ' ὅπερ ἔπλετο τῇδε,
πλάσματος εὐωποῖο νοήσεις κόσμον ἅπαντα,
ἱερόν, ὡς ἐφύπερθε πρόσωπον ἔχει τὸ θεόπνουν,
γυῖα δὲ καὶ δέμας οἷα λέων· βασιλεὺς ὅ γε θηρῶν·
δεινὸν μὲν τὸ θέαμ'· ἀτρεκὲς δ' εἴ τίς γε νοήσει,
ὄψιν ἔχει δεινῶπος ἐπώνυμον Ἡφαιστείνας·
. . . . .ἐκ τῆς θεότητος.
Ἐσθλῆς αὐτὰρ ἔγωγε θέας ἀπιὼν ἐχάραξα.

315. ALIUD.

Hæcce adest omnino sphinx et divinum spectacu- [lum.
Corpus enim si percipis altitudinemque quæ huic [data-est,
figuræ aspectu-gratæ percipies ordinem totum,
sacrum, quomodo desuper faciem habeat quæ- [deum-spirat,
membraque et staturam qualia leo: rex ille ferarum:
stupendum quidem spectaculum. Vere autem si [quis percipit,
aspectum habet terribilis-visu nomini-congruentem [Hephæstinæ
. . . . ex divinitate.
Pulcro autem recedens ab aspectu scripsi.

316. ΑΛΛΟ.

Αὐλῆς νῦν [ἐσορᾷς] πρόθυρον μόνον· εὖτε δὲ πᾶ[σαν
Μάξιμος ἐκτελέσῃ, αἶψα δὲ τοῦτο πέλοι,
ὄψεαι Ἀλκινόου προφερέστερα δώματα πάντα·
τέκνοις δ' ἐκτελέοι καὶ τεκέων τέκεσιν.
Τελείῳ.

316. ALIUD.

Aulæ nunc [aspicis] vestibulum solum; sed cum [omnem
Maximus perfecerit, — cito autem hoc fiat, —
videbis Alcinoi *ædibus* præstantiores ædes omnes:
liberis autem perficiat et liberorum liberis.
Perfectori *Jovi*.

317. ΑΛΛΟ.

α. Ἵλαθί μοι, Βαλμαρκώ[θ], κοίρανε κωμῶν,

317. ALIUD.

a. Propitius-esto mihi, Balmarcoth, rex vicorum,

καὶ κλῦέ μου, δέσποτα, νῦν Ἱλάρου.

atque exaudi me, domine, nunc Hilarum.

β . . . . .ρων ἀνέθηκα
τηλόθεν ἐκ νήσοιο Ῥόδου τέχνασμα ποθεινόν,
Ἄμμωνος κεραοῦ χάλκεον ἀντίτυπον,
. . . προχέοντα βροτοῖς ἱερόδρομον ὕδωρ.

b . . . . dedicavi [rabile,
e longinquo, ex insula Rhodo artificium deside-
Ammonis cornuti æneam figuram [aquam.
[cunctis] profundentem mortalibus sacrato-cursu

318. ΑΛΛΟ.

Μνῆμα τόδ' ὑψιφανὲς Δη[οῦ]ς [ζ]α[κόρ]οιο δέδορ-
μυρίον ἐν σοφίῃ κῦδος ἐνεγκαμένου, [κας
ὃς τελετὰς ἀνέφηνε καὶ ὄργια πάννυχα μύσταις
Εὐμόλπου, προχέων ἱμερόεσσαν ὄπα,
ὃς καὶ δυσμενέων μόθον οὐ τρέσεν, ἀλλ' ἐσάωσεν
ἄχραντ' ἀρρήτων θέσμια Κεκροπίδαις·
ὦ μάκαρ, ὃν καὶ δῆμος ἐπεστεφάνωσε γεραίρων
. . . .

318. ALIUD.

Monumentum hocce excelsum Cereris ministri vides
plurimam sapientia gloriam adepti,
qui ritus exhibebat et orgia nocturna mystis
Eumolpi, profundens suavissimam vocem,
qui vel hostium impetum non timuit, sed servavit
impollutas mysteriorum leges Cecropidis :
o fortunatum, quem et populus coronavit munerans
. . . .

319. ΑΛΛΟ.

Ἀλκῇ καὶ μύθοισι καὶ ἐν μούσαισι κρατίστους
ἄνδρας ἀγακλειτοὺς τέτροφε Κεκροπίη,
ὧν ἕνα καὶ Δέξιππον, ὃς ἱστορίην ἐσαθρήσας
αἰῶνος δολιχήν, ἀτρεκέως ἔφρασε.
Καὶ τὰ μὲν αὐτὸς ἐπεῖδε, τὰ δ' ἐκ βίβλων ἀναλέξας
ηὕρατο παντοίην ἱστορίης ἀτραπόν.
Ἦ μέγα κλεινὸς ἀνήρ, ὃς νοῦ ἄπο μυρίον ὄμμα
ἐκτείνας, χρονίους πρήξιας ἐξέμαθε.
Φήμη μὲν περίδωτος ἀν' Ἑλλάδα, τὴν ὁ νεανθὴς
αἶνος Δεξίππῳ δῶκεν ἐφ' ἱστορίῃ.
Τοὔνεκα καὶ παῖδες τὸν ἀγακλειτὸν γενετῆρα
μορφήεντα λίθου θῆκαν ἀμειβόμενοι.

319. ALIUD.

Fortitudine et orationibus et litteris optimos
viros valde-inclitos aluit Cecropia,
quorum unum et Dexippum, qui historiam specu-
temporum longam, vere exposuit. [latus
Et hæc quidem ipse vidit, illa autem cum ex libris
reperit variam historiæ viam. [collegisset,
Profecto valde inclitus *ille* vir, qui e mente innu-
[meros oculos
intendens, longos rerum-successus edidicit.
Fama quidem celebrata per Græciam, quam recens-
laus Dexippo dedit ob historiam. [florida
Quocirca et filii valde-inclitum genitorem
lapide effictum dedicaverunt gratiam-referentes.

320. ΑΛΛΟ.

Νηὸν [μὲν] σιγαλόεντα Σαράπιδος ὑψιμέδοντος,
ἠδ' αὐτὸν χρυσοῦ παμφανόωντα βολαῖς,
στήσαντο ζάκορός τε Διόσκορος, ἠδὲ Κυρίλλου
εὐνέτις, ἡ μακάρων μή ποτε ληθομένη,
καὶ δύο τῆς αὐτῆς γενεῆς ἕνα θεσμὸν ἔχοντες,
οἷσι μέμηλε κλυτῆς ἔργα νεωκορίης.

320. ALIUD.

[gnantis,
Templum quidem stupendum Sarapidis in-alto-re-
atque ipsum aureis collucentem jactibus (*i. e.*
struxerunt æditiuusque Dioscorus et Cyrilli [radiis)
conjux, beatorum (*i. e.* deorum) nunquam oblita,
et duo ejusdem famili unum ritum habentes,
quibus curæ-sunt inclitæ opera neocoriæ.

321. ΑΛΛΟ.

Ἑσπερίης πάσης χθονὸς ὄβριμον ἰθυντῆρα,
Μαρκελλῖνον ἄθρει θαρραλέως ταμίην,
Ἑλλάδος ἀγλαὸν ἔρνος, ὃς εὐδοκίῃ καὶ ἀρωγῇ
κουφίζων πόλιας, θῆκεν ἐλαφροτέρας.

321. ALIUD.

Hesperiæ totius terræ fortem rectorem
Marcellinum cum-fiducia specta quæstorem,
Græciæ clarum germen, qui benevolentia et auxilio
allevans urbes, *eas* fecit commodiore statu.

---

320. ALIUD.

Cuncta gubernantis fecere Serapidis ædem,
auri quod radiis nobile fulget opus,
sacrorum cui cura, Dioscorus, atque Cyrilli
uxor, mente pia numina semper amans,
et duo concordes animorum fœdere noti,
æditúos istud quos sibi limen habet H. G.

321. ALIUD.

Marcellum fera mors rapuit, qui Vesperis axem
rexit, et Odrysio quæstor in orbe fuit :
sanguine de Graio germen prælustre, levavit
Cycladicas urbes qui bonitate sua.

Τοὔνεκα καὶ προθύροισι Δίκης, ἐπιμάρτυρα θεσμῶν
βουλῆς καὶ Πύρρου στῆσεν ἐφημοσύνῃ.

322. ΑΛΛΟ.

α. Ἀγαθῇ τύχῃ.

Ἀνθεμίου παῖς οὗτος, ὃς ἀνθυπάτων μέγ' ἀμείνων,
ὑπάρχου πατρὸς ζηλῶν τρόπον ἠδ' ὑπάτοιο,
ἶσα Διὸς θέμιδι φαίνων χραίσμη[σιν] ἅπασιν.

β. Ἀγαθῇ τύχῃ.

Ἀσίδος ἀνθύπατον, μεγαλήτορος υἱὸν ὑπάρχου
Ἀνθεμίδην Ἰσίδωρον ἐν εἰκόσι μαρμαρέῃσιν
Ὑπαίπων ναετῆρες ἐτίσαμεν εἵνεκεν ἀρχῆς.

323. ΑΛΛΟ.

Ἡ διασημοτάτη Ἐρύθρου πόλις, ἡ μακάρων γῆ
Κεκροπὶς ἠλιόθεν κῦδος ἀειραμένη
τῆς πανηγύρεως ἀγορανόμον οὔνομα Κάρπον
τοῖς ἰδίοις ἔργοις εἶδεν ἀταλλόμενον·
ἔστι δέ μοι γενέτης ᾧ εὔχομαι ἰσοφαρίζειν
Ζωσιμίων τιμαῖς ἄγχι παριστάμενος.

324. ΑΛΛΟ.

Εἰκόνα τήνδ' ἐσάθρει· πέλεται δὲ τοῦ ἁγνοῦ ὑπάρ-
ἐς Κρητῶν πόλιν, ἣν μοῦνος ἔθηκα νέην. [χου
Ἀγχίθυρος δ' ἕστηκα Δίκης πέλας· εἰμὶ Δίκης γὰρ
ἤπιος ἰθυδίκοις, τοῖς δ' ἀδίκοισι δέος.
Στῆσε δὲ Καλλίνικος ἐνηής, δόγματι νήσου,
γαίης Ἰλλυρίδος δεύτερον ἠέλιον.

325. ΑΛΛΟ.

Διφίλου οὗτος ὅδ' ἐστι τύπος τοῦ Διφίλου υἱοῦ,
ὃς καὶ ἐπὶ στρατιὴν δόξαν ἔχεν μεγάλην.

326. ΑΛΛΟ.

Ἄττις τὸν Ἑρμῆν εἵσαθ'· Ἑρμῆς δ' Ἀττίῳ
ο[ἶκον φυλάττ]οι καὶ γένος φίλους θ' ἅμα.
. . . . Ἑρμῇ δ' ἐπ' ἄλειφα χεύσομαι
φυλαττομένῳ δῶμα τόδ' Ἀττιάδων·
. . . . Ἑρμῆς [δ' ἐρ]ιούνιος.

327. ΑΛΛΟ.

Σοὶ τόδ' ἄγαλμα, θεά, Π. . . . .
. . . .

Quamobrem et in Justitiæ vestibulo hunc asser-
[torem legum
senatus et Pyrrhi statuit mandatum.

322. ALIUD.

a. Bonæ fortunæ.

Anthemii filius hic, qui proconsulibus multo melior
legati patris æmulatus mores atque consulis, [*fuit*,
paria Jovis justitiæ ostendens auxiliatus est omni-
[bus.

b. Bonæ fortunæ.

Asiæ proconsulem, magnanimi filium legati
Anthemidem Isidorum in imaginibus marmoreis
Hypæporum incolæ honoravimus ob magistratum.

323. ALIUD.

Illustrissima Erythri urbs, beatorum terra
Cecropis, ab sole gloriam adepta
mercatus agoranomum nomine Carpum
propriis officiis vidit crescentem :
est autem mihi genitor, cui opto æquiparari
Zosimion honoribus prope adstans.

324. ALIUD.

[legati
Imaginem hancce intuere : est quidem integri
in Cretensium urbe, quam solus effeci novam.
Propinquus-foribus positus sum Justitiam juxta :
[sum enim Justitiæ
recta-sequentibus mitis, injustis autem terror.
Statuit *me* Callinicus benignus, decreto insulæ,
terræ Illyriæ alterum solem.

325. ALIUD.

Diphili hæc ista est forma Diphili filii,
qui vel in militia gloriam habuit magnam.

326. ALIUD.

Attius Mercurium posuit : Mercurius Attio
domum custodiat et genus amicosque simul.
. . . . Mercurio autem unguenta infundam
custodienti domum hancce Attiadum.
. . . . Mercurius valde-utilis.

327. ALIUD.

Tibi hocce decoramentum, Dea, P. . . . .
. . . .

Tutor ob id legum (Pyrrhus sic jussit, et omnis
curia) Justitiæ ponitur ante fores. H. G.

324. ALIUD.

Præsidis effigiem, qui Cretæ missus ad urbem
fecit, ut hæc niteat jam nova tota, vide.
Justitiæ sto præ foribus, quia recta sequentum
tutor, at injustis maximus horror eram.
Hic Callinicus posuit, poni insula jussit
me, sol qui Illyriis gentibus alter eram. H. G.

Ν]ικιέης οὗ πατρὸς ὁμώνυμος, ἠδὲ σύν[ευνος.
. . . .
Σεῖο δὲ καὶ νηοῖο θύρας τεύξαντο [φα]εινάς,
. . . .
Οἱ δ' αὐτοὶ δάπεδον πυκνοῖς στορέσαντ' οὐδοῖσιν
καὶ βωμοὺς ἱεροὺς τεῦξαν ἑαῖς δαπάναις,
καὶ νηοῦ δ' ἐπὶ κρατὶ μετήορ' ἀγάλματα θῆκαν
τρισσά, δύω Νίκας, μέσσα [δὲ] Π[ερσεφόνη]ν.
Χαῖρε, θεά, τοῖσδεσσι καὶ ἱλήκοις Παρίοισιν,
[δισσὰ]ς ἐν παλάμαις ἀραμένη δαΐδας,
καὶ τοῖς μὲν φιλέουσι Πάρον γλυκερὸν φέρε φέγγος,
τοῖς δ' ἐθέλουσ' ἀδικεῖν πυρσὸν ἄναπτε κακῶν,
μᾶλλον δ' ἐμπόδιον καὶ τοῖς κακοεργέσι θείης,
μή τι κακὸν ῥέζειν, ἐσθλὰ δὲ πάντα πόλιν.
Ἵλαθι πᾶσι, μάκαιρα, πολυλλίστη δὲ πόληϊ,
κούραις καὶ κούροις, τοῖς καὶ ἐπεσσομένοις.
Ἔξοχα δ' ἱλήκοις, καί σφιν μάλα χάρματα δοίης,
Νικίᾳ ἠδ' ἀλόχῳ παισί τε τῶνδ' ἐρατοῖς,
καὶ παισὶν παίδων, τοί κεν μετόπισθε γένωνται·
ἵλαθι, τοὔνεκα σεῦ νηὸν ἔ[θηκε γονεύς (?).
Τόνδε σοι, ὦ δᾳδοῦχε Διὸς τέκος, ὕμνον ἔτευξεν
Νικιάδης, ὅς σεῦ ἵλατο δᾷ[δα φέρων.]

Nicias, quod pater, idem habens nomen, atque
. . . . [conjux.
Tui et fani januas effecere splendidas.
. . . .
Iidem et solum compactis stravere pavimentis,
et aras sacras effecere sumptibus suis,
et in templi vertice excelsa simulacra posuere
tria, duo Victorias, mediamque Proserpinam.
Salve, dea, hisce et sis propitia Pariis,
binas manibus extollens faces,
et Parum amantibus mitem affer lucem, [lorum,
volentibus autem eam lædere ignem subjice ma-
immo et impedimenta maleficis apponas,
ne quid mali fiat, sed omnia bona urbi. [et urbi,
Propitia sis omnibus, beata, multis-precibus-petita,
puellis et pueris, iis *qui nunc sunt* et futuris.
Maxime autem propitia sis, et iis multa gaudia
[addas,
Niciæ atque uxori, liberisque eorum dilectis,
et liberis liberorum, qui postea nascentur. [genitor.
Propitia sis, propterea quod tibi templum dicavit
Huncce tibi, o tædifera, Jovis filia, hymnum fecit
Niciades, qui tuam *te* sibi-propitiavit facem ferens.

328. ΑΛΛΟ.

Ὁ κρατερὸς πολιοῦχος ἄναξ ἠγείρατο ταύτην
νεύματι τῷ σφετέρῳ χαλκοτύπου παλάμαις
στήλην Εὐδάμοιο, τὸν εὖ ἐνοήσατο θεσμὸς
πειθόμενον σκήπτροις αἰὲν ἀκηρασίοις.
Δέρκεό μοι, φίλος, ὧδε νοήμονα τέκτονα χαλκοῦ
Ἡφαίστου σοφίῃ σῶμα μιμησάμενον.

328. ALIUD.

Fortis urbis-custos princeps erexit hancce
nutu suo, ærarii-fabri manibus, [imperator
statuam Eudami, quem bene intellexit lex (*i. e.*
obedientem sceptris semper intemeratis.
Aspice mihi, amice, sic intelligentem fabrum æra-
Vulcani arte corpus imitatum. [rium

329. ΑΛΛΟ.

Ἐκ γενεῆς περίβωτον, ἀπ' ἀνθυπάτων καὶ ὑπάρχων,
Πλούταρχον, καθαρῇσιν ἀοίδιμον εὐνομίῃσιν,
προφρονέως Μεγαρῆες ἀειμνήστοις ἐπὶ ἔργοις
εἰκόνι λαϊνέῃ στῆσαν ἀγασσάμενοι.
Πάντῃ Πλουτάρχοιο κλέος, πάντῃ δέ τε θαῦμα,
πάντῃ δ' εὐνομίης εὖχος ἀπειρέσιον,
υἱέος Εὐρίοιο, τὸν Ἀλκαθόου ναετῆρες
πολλῶν ἀντ' ἀγαθῶν ἀμφὶ Δίκης τεμένει.

329. ALIUD.

[bus *ortum*
Genere celebratum, ex proconsulibus et prætori-
Plutarchum propter puras decantatum et bonas-
[leges
libenter Megarenses ob semper-memoranda opera
imagine lapidea statuere mirati.
Ubique Plutarchi laus est, ubique et admiratio,
ubique et æquitatis decus infinitum
filii Evrii, quem Alcathoi incolæ
multis pro beneficiis juxta Justitiæ templum *po-*
[*suere.*

330. ΑΛΛΟ.

Δῆμος Ἐρεχθῆος βασιλῆα λόγων ἀνέθηκεν
Πλούταρχον σταθερῆς ἕρμα σαοφροσύνης,
ὅς καὶ τρὶς ποτὶ νηὸν Ἀθηναίας ἐπέλασσεν
ναῦν ἐλάσας ἱεράν, πλοῦτον ὅλον προχέας.

330. ALIUD.

Populus Erechthei regem eloquentiæ erexit
Plutarchum firmæ fulcrum prudentiæ,
qui et ter ad templum Minervæ appulit
navem deducens sacram, opibus cunctis profusis.

331. ΑΛΛΟ.

Τὸν θεσμῶν ταμίην Ἑρκούλιον ἁγνὸν ὕπαρχον
Πλούταρχος μύθων ταμίης ἔστησε σοφιστής.

331. ALIUD.

[legatum
Legum qui dispensator fuit, Herculium sanctum
Plutarchus orationum dispensator sophista sta-
[tuit.

332. ΑΛΛΟ.

Τὸν πρόμαχον θεσμῶν [Ἑρκού]λιο[ν, ἶσο]ν ἅπασιν,

332. ALIUD.

Propugnatorem legum Herculium, parem omnibus,

ἑζόμενον θώκων [ὑ]ψόθεν αἰπυτάτων,
δεινὸς Ἀθηναίων Ἀπρωνιανός σε σοφιστὴς
στῆσε παρὰ προμάχῳ Παλλάδι Κεκροπίῃ.

sedentem sedilibus super altissimis,
peritus Atheniensium Apronianus te sophista
posuit apud propugnatricem Pallada Cecropiam.

333. ΑΛΛΟ.

Ἑρκόλιον τὸν ἔπαρχον ἀνέστησαν Μεγαρῆ[ες
παντοίω[ν ἐθν]ῶν καὶ πόλεων φύλακα.
Τείχεα δείμα[το κ]αὶ [πόρ]ον ἔμπεδον ὤπασε Νυμφῶν,
ἄστεα καὶ βουλὰς π[άντ' ἐφ]ορῶν σοφίῃ.

333. ALIUD.

Herculium præfectum statuere Megarenses
omnigenorum populorum et urbium custodem.
Muros exstruxit et viam stabilem præbuit Nympharum,
urbes et consilia omnia inspiciens sapienter.

334. ΑΛΛΟ.

Φωσφόριον Μεγαρῆες Ἀριστονόοιο καμόντες
εἰκόνα λαϊνέην στῆσαν ἐπ' εὐδικίαις,
οὕνεκα πυργώσας πόλιας, κρατεραλγέα, θοῦρον
τεῦξεν ἀτάρβητον δήϊον ἐνναέταις.

334. ALIUD.

Phosphorium Megarenses Aristonoi *filium* cum-labore-parantes
effigiem lapideam posuere justis de causis,
quia cum turribus muniisset urbes, eum qui validum-afferebat-dolorem, acrem
fecit non-jam-formidolosum hostem incolis.

335. ΑΛΛΟ.

α. Ἀρχὸν ἐμὲ Θεόδωρον Ἀχαιῶν εἰκόνι τῇδε
στῆσε Θεμιστοκλέης νεύματι Κεκροπίης.

β. Ἀρχὸν ὁρᾷς Θεόδωρον, ὃς εὐδικίῃς ἀγανῇσι
σῶσε Πανελλήνων σώματα καὶ πόλιας.
Τοὔνεκά μιν κατὰ ἄστυ Θεμιστοκλέης ἀνέθηκεν
εἰκόνι λαϊνέῃ· τῶς γὰρ ἄνωγε πόλις·
εὐχόμενος μετέπειτα θεῷ γεννήτορι πάντων,
καὶ χαλκοῦν στῆσεν νεύματι Θευδοσίου.

335. ALIUD.

a. Præfectum me Theodorum Achæorum hacce imagine
statuit Themistocles, jussu Cecropiæ.

b. Præfectum vides Theodorum, qui bonis et mitibus judiciis
servavit Omnium-Græcorum corpora et urbes.
Quapropter eum in urbe Themistocles dicavit
imagine lapidea : ita enim jusserat civitas :
precatus postea deum creatorem omnium,
et æneum *simulacrum* statuit, annuente Theodosio.

336. ΑΛΛΟ.

Πιτθεῖδαι Θεόδωρον· ἐπεὶ πόλιν ἠέξησε
πευκαλίμοις ἀγανῆς μήδεσι προστασίης,
ναὶ μὴν καὶ κτεάτεσσιν· ἐπεὶ λίπε πᾶσι νέμεσθαι
ἄργυρον ἐς γενεὴν πᾶσαν ἐπεσσομένην.

336. ALIUD.

Pitthidæ Theodorum *statuerunt* : quia urbem auxit
prudentibus placidæ curis præfecturæ,
utique quidem et donis; quia reliquit omnibus distribuendam
pecuniam in generationes omnes futuras.

337. ΑΛΛΟ.

Τὸν κλυτὸν ἡγεμονῆα Χαρίσιον ἄνθετο κούρα,
Σπάρτας ἁ πρώτα, Πηνελόπεια νέα,
ἣν μέγα χάρμα πάτρᾳ Σπαρτιατικὸς ἠέξησεν,
κυδάλιμος γενέτωρ κυδαλίμαν θύγατρα.

337. ALIUD.

Inclitum præsidem Charisium dedicavit filia,
Spartæ prima *mulierum*, Penelope nova,
quam grande gaudium patriæ Spartiaticus aluit,
gloriosus genitor gloriosam filiam.

338. ΑΛΛΟ.

Στῆσε Σαβινιανὸν τὸν ἀοίδιμον ἡγεμονῆα
ἀντ' εὐεργεσίης ἡ πόλις ἡ σφετέρη.

338. ALIUD.

Posuit Sabinianum celebrem ducem
pro beneficentia civitas sua.

339. ΑΛΛΟ.

Ἐκ δεκάπεντ' ἀνδρῶν Φοίβου στεφανηφόρος ἱρεὺς
Κρήσκηνς, ἠγάθεός τε Λεόντιος, ἔνσοφοι ἄνδρες,
ὃς μὲν ἀπ' ἀντολίης, ὃς δ' ἄρ' ἀφ' ἑσπερίης,
ὄργια συρρέξαντε θεᾷ παμμήτορι Ῥείῃ
κριοβόλου τελετῆς καὶ ταυροβόλοιο φερίστης,
ἤμασι μυστιπόλοις βωμὸν ὑπερτίθεσαν.

339. ALIUD.

Unus ex quindecimviris Phœbi coronam-gerens sacerdos
Crescens, sanctusque Leontius, sapientes viri. [*fecti*,
qui hic ab oriente, ille autem ab occidente *pro*-
orgia cum simul-fecissent omnium-parenti Rheæ
crioboli et tauroboli ritu egregio
in diebus quibus-sacra-curantur, aram imposuere.

340. ΠΕΤΡΩΝΙΟΥ ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΥ (?)

Μητέρι τῇ πάντων Ῥείῃ, τεκέων τε γενέθλῳ,
  Ἄττει θ' ὑψίστῳ καὶ συνιέντι τὸ πᾶν,
τῷ πᾶσιν καιροῖς θεμερώτερα πάντα φύοντι,
  κριοβόλου τελετῆς ἠδ' ἔτι ταυροβόλου
μυστιπόλος τελέθων, τοῦτον συνθήκατο βωμόν,
  δῶρον Ἀπόλλωνος θεῖον ἔχων ἐπίκλην.

340. PETRONII APOLLODORI (?)

Matri omnium, Rheæ, natorumque generi,
  Attidique altissimo et omne intelligenti,
illi qui omnibus temporibus melius-composita om-[nia gignit,
  crioboli sacerdotii et quoque tauroboli
mysta qui fuit, hanc constituit aram,
  donum Apollinis divinum habens cognomen.

341. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Εἷς Βαΐτ, εἷς Ἀθώρ, μία Τωμβία, εἷς δὲ Ἄκωρι,
  χαῖρε, πάτερ κόσμου, χαῖρε τρίμορφε θεός.

341. ANONYMUM.

Unus Baït, unus Athor, una Tombia, unus et Acori,
  salve, pater mundi, salve triformis deus.

342. ΑΛΛΟ.

Πανί τε καὶ Νύμφαις Μαίης γόνον ἔνθ' ἀνέθηκεν
Ἑρμείαν Διὸς υἱόν, ...
Οὐίκτωρ, Λυσιμάχου παῖς, Ἑρ[μαΐο]υ δ' ἅμα [Π]α-[νός
ἀρητήρ. . . . .

342. ALIUD.

Panique et Nymphis Maia natum hîc dedicavit
Mercurium Jovis filium, ...
Victor, Lysimachi filius, Mercurii-Panis . . .
sacerdos. . . . .

343. ΑΛΛΟ.

Τήνδε θεὰν ἀνέθηκε φιλευήχῳ Διόπανι
  Οὐίκτωρ ἀρητὴρ Λυσιμάχοιο γόνος.

343. ALIUD.

Hancce deam dedicavit bonum-sonum-amanti Jo-[vi-Pani
  Victor sacerdos Lysimachi gnatus.

344. ΑΛΛΟ.

α. Τατι]ανὸς μετὰ δικανικὴ[ν τοῖς ἄ]ρχουσιν συγκα-[θεσθείς,
ἡγεμόνι, βικαρίῳ, ἀνθυπά[τῳ], δυσίν τε ἐπάρχοις,
ἀρχὴν Θηβαίων λάχεν, ε[ἶτ'] Αἰγύπτου πάσης,
κεῖθεν ὑπατικὸς Συρίης, ἠδ' [ἔπ]αρχος ἑῴας, [νείς·
θησαυρῶν τε θείων κόμ[ης], εἶτ' ἔπαρχος μέγας φα-
ταῦτα δ' ἔτι πράττων ἔτ[εσι] τριάκοντα καὶ τρισίν,
δέξατ' ἀείδιον ὑπάτων [λάχος] εἵνεκα πάντων.

. . . .

β. Οἱ θ]εῖοι βασιλεῖς τοῖς ἔρ[γοισιν] χαίροντες
εἵνεκ' ἀμοιβῆς ὑπατίας τί[μησαν] ἀφθάρτω[ς
ὡς ἂν αὐτῷ κῦδος καὶ τιμὴν ὀπάσοιεν
πάντας ἐπ' ἀνθρώπους ἅμα τ[οὺς τότε] καὶ μετέπειτα,
οὕνεκ' ἀπειρεσίους πόνους [ἐξή]νυσεν ἀρχαῖς.

344. ALIUD.

a. Tatianus, postquam jurisconsultus fuit, magistra-[tuum assessor,
præsidis, vicarii, proconsulis, duorumque præfec-[torum,
magistratum Thebæorum sortitus est, dein Ægypti [totius,
inde consularis Syriæ, atque procurator orientis,
thesaurorumque divinorum comes, deinde præ-[fectus magnus designatus :
hæc autem adhuc agens annis triginta et tribus,
accepit æternam consulum sortem, ob omnia.

. . . .

b. Divini reges his *ejus* operibus gaudentes
ob remunerationem consularem honoraverunt sin-[cere
ut illi gloriam et honorem tribuerent,
inter omnes homines simul qui tunc erant et qui [deinde erunt,
quia immensos labores peregit in magistratibus.

345. ΑΛΛΟ.

Ἰταλίης ἄρχοντα φιλόπτολιν ἐστήσαντο
  βουλὴ καὶ βασιλεύς, τὸν σοφὸν Εὐσέβιον.

345. ALIUD.

Italiæ præsidem civitatis-amantem statuerunt
  senatus et princeps sapientem Eusebium.

---

340. ALIUD.

Cælestis Matri generis, generique beato,
  Attique in toto quem nihil orbe latet,
qui res quæque suo maturas tempore profert,
  Crioboli flamen Taurobolique sacri,
cujus Apollineum signatur nomine munus,
  hanc aram vera relligione dicat. H. G.

345. ALIUD.

A sapiente datus rege et sapiente senatu
  Æmiliæ sapiens præses hic Eusebius. H. G.

346. ΑΛΛΟ.

Εἰς ἄγαλμα Κλαυδιανοῦ.

Εἰν ἑνὶ Βιργιλίοιο νόον καὶ μοῦσαν Ὁμήρου
Κλαυδιανὸν Ῥώμη καὶ βασιλεῖς ἔθεσαν.

347. ΑΛΛΟ.

Δημοκύδης τόδ' ἄγαλμα Τελεστοδίκη τ' ἀπὸ κοινῶν
εὐξάμενοι στῆσαν παρθένῳ Ἀρτέμιδι
σεμνῷ ἐνὶ ζαπέδῳ κούρῃ Διὸς αἰγιόχοιο
τῶν γενεὴν βίοτον τ' αὔξησεν ἀπημοσύνῃ.

348. ΑΛΛΟ.

Ἀζομένη κούρην Λητωΐδα ἰοχέαιραν,
Ἄρτεμιν Ὀρθωσίην, πόλεως περὶ τείχεα πάντα,
εἰμ' ἱερῆς ἐγὼ Ἀσκληπιάς· ἐκ δὲ τοκήων
πατρὸς Εὐκτιμένου Ἀσκληπιάδαο γενέσθην,
μητρὸς σεμνοτάτης Νικηφόριδος γένος ἐσθλόν·
οἱ δ' εὖ γεινάμενοί με δόσαν ἱερῆδα [τῇδε] θεαίνῃ,
βουλῆς καὶ δήμου ψηφισσαμένης περ' ἐμεῖο.

349. ΑΛΛΟ.

Τῷ σεμνύνοντι τοῖς τρόποις τὴν ἀξίαν
ὕπατος ὑπάρχων προσφέρω Φι[λό]ξε[νος.

350. ΑΛΛΟ.

Τουτὶ τὸ δῶρον τῇ σοφῇ γερουσίᾳ
ὕπατος ὑπάρχων προσφέρω Φιλόξενος.

351. ΑΛΛΟ.

α. Λάμπει καὶ φθιμένοις ἀρετῆς φάος, οἳ περὶ πάτ[ρης
πολλὰ [π]ονησάμενοι [ξυ]νὸν ἔθεντ' ὄφελος·
Ἀσκληπιοδότῳ λόγος ἥρμοσεν, [ᾧ] πόλις ἥδε
οἷάπερ οἰκιστῇ τόνδ' ἀνέθηκε τύπον.

β. Τήκει καὶ πέτρην ὁ πολὺς χρόνος, [ἀλλ'] ἀ[ρετάων
Ἀσκληπιοδότου τὸ κλέος ἀθάνατον,
ὅσσα καὶ οἷα πόρεν [γ]έρα πατρίδι· τοῖς ἐπὶ π[ᾶσιν
καὶ τόδε μετρείσθω ξυνὸν ἔρεισμα θόλου.

352. ΑΛΛΟ.

Ὅτι τὰ λεγόμενα ἑπτὰ θεάματα ἐστὶ ταῦτα·
Κενὸν φρύαγμα τῶν πάλαι πυραμίδες,
Αἴγυπτος ὥσπερ εἶχε κόμπον ἢ πλάνος,

346. ALIUD.

In Claudiani statuam.

In *se* uno *habentem* Virgilii mentem et musam [Homeri
Claudianum Roma et reges posuere.

347. ALIUD.

Democydes hocce simulacrum Telestodiceque ex [communibus *bonis*
post votum statuerunt virgini Dianæ,
venerando in solo, filiæ Jovis ægida-habentis,
quorum progeniem victumque auxit in incolu- [mitate.

348. ALIUD.

Venerans puellam Latoida sagittis-gaudentem,
Dianam Orthosiam, urbis in omni murorum circuitu
sum sacerdos ego Asclepias : e parentibus
patre Euctimeno Asclepiade nata sum,
matris venerabilis Nicephoridis proba soboles,
illi autem qui bene genuere me dedere sacerdo- [tem divæ,
ex senatus populique de me decreto.

349. ALIUD.

Illi qui moribus *suis* decoravit dignitatem
consul *ego* qui sum offero Philoxenus.

350. ALIUD.

Hocce donum sapienti senatui
consul *ego* qui sum offero Philoxenus.

351. ALIUD.

a. Splendet vel mortuis virtutis lumen, qui pro patria
multa perpessi communem susceperunt utilita- [tem :
Asclepiodoto optime convenit sententia, cui civitas [ista
sicut conditori hocce dicavit simulacrum.

b. Consumit et petram longum tempus, sed virtu- [tum
Asclepiodoti laus immortalis *est*, *de iis*
quot et quanta dedit munera patriæ : quibus cum [omnibus
et hoc numeretur commune fulcimentum tholi.

352. ALIUD.

Quæ dicuntur septem miracula hæc sunt :
Inanis fastus antiquorum pyramides,
Ægyptus ut habebat jactationem fallax,

---

346. ALIUD.

In effigiem Claudiani.

Uni Claudiano reges et Roma dederunt
Virgilii sensus, carmina Mæonidæ. H. G.

352. ALIUD.

Priscorum inanis pyramides superbia,
jactavit Ægyptus quibus se callida,
Phariæque turris astra tangens summitas

καὶ πύργος ἄστροις ἐξισούμενος Φάρου,
μέγας κολοσσὸς ὁ θρυλλούμενος Ῥόδου,
καὶ Κυζίκου φέριστος ἀπραγὴς δόμος,
τῆς Ἀρτέμιδος τῆς Ἐφεσίας δόμος,
καὶ τύμβος ἐξάκουστος ὁ τοῦ Μαυσώλου,
τὸν ὅνπερ ἐξήγειρεν Ἀρτεμισία,
ἡ Μαυσώλου τάλαινα σύζυγος πάλαι,
καὶ τὸ θέατρον Λυκίας τῆς τῶν Μύρων,
ὅπερ κατεσπάραξεν Ἰσμαὴλ γόνος,
καὶ Ῥουφίνιον ἄλσος ἐν τῷ Περγάμῳ,
οὗπερ τὸ κάλλος πᾶσαν ἔδραμε χθόνα.

et turris astris exæquata Phari,
magnus colossus ille celebratus Rhodi,
et Cyzici egregia, non fragilis domus,
Dianæ Ephesiæ domus,
et tumulus exauditus *omnibus* Mausoli,
quem erexit Artemisia,
Mausoli misera conjux olim,
et theatrum Lyciæ Myrorum,
quod disturbavit Ismaelis genus,
et Rufinium nemus Pergami,
cujus pulcritudo omnem percurrit terram.

ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ
ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

CHRISTIANORUM
EPIGRAMMATA

353. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

† Πίστιν ἔχων βασίλειαν ἐμῶν μενέων συνέριθον,
σοί, μάκαρ Ὑψίμεδον, τόνδ' ἱερὸν ἔκτισα νηόν,
Ἑλλήνων τεμένη καὶ βωμοὺς ἐξαλαπάξας,
χειρὸς ἀπ' οὐτιδανῆς Ἰοβιανὸς ἔεδνον ἄνακτι.

353. ANONYMUM.

Fidem habens reginam meorum consiliorum sociam,
tibi, beate in-alto-regnans, hocce sacrum condidi [fanum,
Græcorum templis et aris vastatis,
manu vili Jovianus, donum domino.

354. ΑΛΛΟ.

Κίο]να πορφυρέην καὶ ἀργυρέην βασίλειαν
δ]έρκεο, ἔνθα πόλῃ θεμιστεύουσιν ἄνακτες.
Τοὔ]νομα δ' εἰ ποθέεις, Εὐδοξία. Τίς δ' ἀνέθηκεν;
Σι]μπλίκιος, μεγάλων ὑπάτων γόνος, ἐσθλὸς ὕπαρ-[χος.

354. ALIUD.

Columnam porphyreticam et argenteam reginam
aspice, ubi civitati jus dicunt domini.
Nomen autem si quæris, Eudoxia. Quis dedicavit?
Simplicius, magnorum consulum genus, bonus [legatus.

355. ΑΛΛΟ.

Εἰς τὸν ναὸν τοῦ Κύρου.

Κῦρος μέν σ' ἐδόμησεν, ἔθηκε δὲ κῦρος ἁπάντων,
δεσπότις ἡμετέρη, τῶν ἐπὶ γῆς θαλάμων.
Ἔνθεν ἐπορνυμένη Βυζαντίδος ἀμφιπολεύεις
κύκλον ὅλον, χαρίτων νάμασι πληθομένη.

355. ALIUD.

In fanum Cyri.

Cyrus quidem te ædificavit, dedicavit autem summa-[potestas omnium,
domina nostra, quæ sunt in terra, sedium.
Unde adorta Byzantidis obis
circulum totum, gratiarum rivis plena.

356. ΑΛΛΟ.

Παρθένε παμβασίλεια, τεὸς δόμος οὐρανός ἐστιν·
ἔμπης τῶν χθονίων πρῶτα φέρων θαλάμων
οὗτος ἐκεῖσ' ἀνάγει. Σὺ δὲ θῆκας, παρθένε, γῆθεν
ἄντυγος οὐρανίης ἠερίην κλίμακα.

356. ALIUD.

Virgo omnium-regina, domus tua cælum-est :
tamen terrestrium primas offerens sedium
iste *te* huc adducit. Tu autem posuisti, virgo, e [terra
ad fornicem cælestem aeriam scalam.

357. ΑΛΛΟ.

Δόξης] ὀρθοτόμου ταμίης καὶ ὑπέρμαχος ἐσθλός,

357. ALIUD.

Sententiæ rectæ dispensator et propugnator bonus.

---

magnus colossus ille, celebris in Rhodo;
et Cyzici domus ruinæ nescia,
ædes Dianæ nobilisque apud Ephesum;
tumulusque Mausoli, exauditus omnibus,
cujus perhibetur auctor Artemisia :
Mausolus olim conjugem hanc miseram habuit;
Lyciæ theatrum in urbe conditum Myris,
quod Ismaeli stirps adæquavit solo;
Rufiniusque dictus lucus Pergami,
cujus per orbem pulcritudo cognita est. G. XYLAND.

ἀρχιερεὺς θεόπνευστος ἐδείματο κάλλος ἄμετρον
[Ἀντίπατρ]ος κλυτόμητις ἀεθλοφόρους μετ' ἀγῶνας,
κυδαίνων μεγάλως θεομήτορα παρθένον ἁγνὴν
Μαρίαν πολύϋμνον, ἀκήρατον, ἀγλαόδωρον.

summus-sacerdos a-deo-afflatus ædificavit pul-
[crum-opus immensumque
Antipater prudentia-inclitus post certamina unde-
[præmium-retulit,
magna gloria-efferens dei-matrem virginem castam
Mariam multum-decantatam, intemeratam, splen-
[dida-dona-ferentem.

358. ΑΛΛΟ.

Ἄλλοι μὲν βασιλῆες ἐτιμήσαντο θανόντας
ἀνέρας, ὧν ἀνόητος ἔην πόνος· ἡμέτερος δὲ
εὐσεβίην σκηπτοῦχος Ἰουστινιανὸς ἀέξων
Σέργιον αἰγλήεντι δόμῳ θεράποντα γεραίρει [των
Χριστοῦ παμμεδέοντος· τὸν οὐ πυρὸς ἀτμὸς ἀνάπ-
οὐ ξίφος, οὐχ ἑτέρη βασάνων ἐτάραξεν ἀνάγκη,
ἀλλὰ θεοῦ τέτληκεν ὑπὲρ Χριστοῖο δαμῆναι,
αἵματι κερδαίνων δόμον οὐρανοῦ. Ἀλλ' ἐνὶ πᾶσιν
κοιρανίην βασιλῆος ἀκοιμήτοιο φυλάξοι,
καὶ κράτος αὐξήσειε θεοστεφέος Θεοδώρας,
ἧς νόος εὐσεβίῃ φαιδρύνεται, ἧς πόνος αἰεὶ
κἀκ κτεάνων θρεπ]τῆρες ἀφειδέες εἰσὶν ἀγῶνες.

358. ALIUD.

Alii quidem reges honoravere mortuos
viros, quorum amens erat labor : noster autem
pietatem sceptriger Justinianus *honoribus* augens
Sergium splendida domo famulum muneratur
Christi omnium-rectoris : quem non ignis vapor
[adurens,
nec gladius, non alia tormentorum vis turbavit,
sed tulit Deo pro Christo affligi,
sanguine emens domum cæli. Sed in omnibus
imperium regis vigilantis custodiat,
et potentiam augeat a-deo-coronatæ Theodoræ,
cujus mens pietate illuminatur, cujus labor semper
et ex bonis alentes non-parcæ sunt contentiones.

359. ΑΛΛΟ.

Μείζονα τοῦ προτέροιο σὺν ἀσφαλέεσσι θεμέθλοις
εἰς ἔδαφος νεύοντα Γεώργιος οἶκον ἔγειρεν,
Ἀντιπάτρου γενετῆρος ἀμείνονα κόσμον ἀνύσας,
μάρτυρι Σεργίῳ περικαλλέα νηὸν ὀπάσσας. †

359. ALIUD.

Majorem priore cum immotis fundamentis
in sede sua labantem Georgius domum erexit,
qui Antipatri genitoris meliorem ornatum perfecit,
et martyri Sergio valde-pulcrum templum dedit.

360. ΑΛΛΟ.

Ἐξεπόνει τό]δε κάλλος ἑῇ θρεπτήρια [π]ά[τρῃ
ἐξ ἰδίων κα]μάτω[ν ὁ] Φιλάγριος, ὄφρα σαώσῃ
ἄστυ τε καὶ ν]αέτας, ὅτε χείματος ἵσταται ὥρ[η·
πολλὸν Χριστὸς] ἄχραντος ἐπὶ χρόνον οὔνομα τοῦτο
παντοκράτωρ ἀλό]χου τε μένειν νεύοι Θεοδώρης,
. . . .

360. ALIUD.

[tionis-præmia
Efficiebat hocce pulcrum-opus suæ patriæ educa-
ex propriis laboribus Philagrius, ut servaret
urbem et incolas, quando hiemis adest hora :
Christus impollutus multum in tempus nomen hoc
omnipotens conjugisque manere annuat Theodoræ,
. . . .

361. ΑΛΛΟ.

Ὡς οἷα ποιεῖ πίστις ἡ Κωνσταντίνου,
τοῦ πατρικίου καὶ τριηράρχου, ξένα!
Χρυσάργυρον γὰρ τὸν Γολγωθᾶ δεικνύει,
Γολγωθᾶ τοῦτον· καὶ γὰρ ὁ σταυροῦ τύπος.

361. ALIUD.

Quam sola facit fides Constantini,
patricii et trierarchi, extraordinaria (*i. e.* mira)!
Ex argento-deaurato enim Golgotha monstrat,
Golgotha huncce : etenim crucis forma *est*.

362. ΑΛΛΟ.

Ὡραῖον εἰς ὅρασιν ὀφθὲν τὸ ξύλον
γεύσει με νεκροῖ τοῦ θεοῦ κατ' εἰκόνα·

362. ALIUD.

Pulcrum aspectu visum lignum
gustatione me enecat, adversus Dei imaginem;

---

362. ALIUD.

Pulcrum videri me tamen gustu necat
lignum Dei pendentis ad imaginem;
natura sed divina quem pulcrum facit.
Mihi vita Christus, mortuus carne in cruce.

Hanc cujus arcam Romuli rex imperi
pulcher corona fulgida ex virtutibus
pulcram esse fecit gemmeis fulgoribus
victor per ipsum barbarorum et dæmonum.

H.G.

ραῖος ὤν, κάλλει δὲ θείας οὐσίας,
ζωοῖ με Χριστὸς σαρκικῶς θανὼν ξύλῳ·
οὗ τήνδε θήκην Ῥωμανός, γῆς δεσπότης
ραιότησιν ἀρετῶν ἐστεμμένος,
χάρισιν ὡράϊσε τιμίων λίθων
ιτῶν δι' αὐτοῦ δαίμονας καὶ βαρβάρους.

pulcher cum sit, decore divinæ essentiæ,
vivificat me Christus carnaliter mortuus in ligno :
cujus hancce thecam Romanus, terræ dominus
pulcritudinibus virtutum coronatus,
gratiis pulcram-fecit pretiosorum lapillorum,
vincens per illud dæmonas et barbaros.

363. ΑΛΛΟ.

Ὕλης τὸ λαμπρὸν καὶ σοφὸν τὸ τῆς τέχνης,
κάλλους τὸ τερπνόν, σχήματος τὸ ποικίλον,
τῶν ἔνδον ἡ βλύζουσα θαυματουργία,
τοῦ δημιουργήσαντος ὁ ζέων πόθος,
ὑπερφέρουσι τῆς κιβωτοῦ τῆς πάλαι·
ὅσῳ γὰρ αὐτὰ τῶν πρὶν ἐξῃρημένα,
μείζων τοσούτῳ πίστις ἡ Θεοφάνους,
προσευκτικὸν σκήνωμα τῶν αἰτημάτων
τεύξασα, καλλύνασα τοῦτο σὺν πόθῳ
εἰς ψυχικὴν κάθαρσιν, εἰς βίου σκέπην.

363. ALIUD.

Materiæ splendor et solertia artis,
pulcritudinis jucunditas, formæ varietas,
quæ-sunt-intus eorum emanans mirum-opificium,
illius qui fabricavit fervens amor,
superant arcam illam antiquam :
quanto enim *magis* ista prioribus excellentia-sunt,
tanto major fides *est* Theophanis,
aditu-facile-precibus tabernaculum postulantium
quæ fabricavit, quæ decoravit hoc cum amore
in animæ purgationem, in vitæ tutelam.

364. ΑΛΛΟ.

Στύλος πυρὸς πρὶν Ἰσραὴλ ὁδηγέτης
εἰς τὴν ἁγαστὴν γῆν ἀπὸ τῆς Αἰγυπτίας·
καὶ νῦν στύλος σοι, Συμεών, θεῖε πάτερ,
ἐκ γῆς ὁδηγὸς εἰς τρίβον οὐρανίαν.
Κοσμῶ τὸ λοιπὸν σὴν σεβασμίαν κάραν
ὁ βασιλικὸς Βασίλειος ἐκ πόθου.

364. ALIUD.

Columna ignea olim Israelis dux *fuit*
in venerandam terram ab terra Aegyptia :
et nunc columna tibi, Symeon, divine pater,
e terra dux *est* ad viam cælestem.
Orno in reliquum *tempus* tuum colendum caput
ego regius minister Basilius ex amore.

365. ΑΛΛΟ.

Σύ, Χριστέ, κόσμου κοίρανος καὶ δεσπότης·
σοί νυν προσηῦξα τὴν σὴν δούλην πόλιν,
καὶ σκῆπτρα τάδε, καὶ τὸ τῆς Ῥώμης κράτος·
φύλαττε ταύτην, σῶζέ τ' ἐκ πάσης βλάβης.

365. ALIUD.

Tu, Christe, mundi rex *es* et dominus :
tibi igitur adauxi tuam servam civitatem,
et sceptra hæc et Romæ imperium :
custodi eam servaque ab omni noxa.

366. ΑΛΛΟ.

Ὁ Μιχαὴλ πλουτῶ σε τὸν Χριστοφόρον,
κράτει κράτος σου, μάρτυς, ἐστηριγμένος,
καί σε στεφανῶ· σῶν δ' ἀπαρχῶν τὸ στέφος.

366. ALIUD.

Ego Michael te ditavi Christophorum
per virtutem tuam, o martyr, virtute firmatus.
et te corono : tuarum enim primitiarum corona *est*.

367. ΑΛΛΟ.

Σὸς κόσμος ἐστί, σταυρέ, πίστις καὶ πόθος·
οὕτως σε κοσμεῖ καὶ βασιλὶς Μαρία·
ὃν οἱ σπαλαγμοὶ τοῦ θεοῦ τῶν αἱμάτων
δόξαν θεϊκὴν ἐστόλισαν καὶ κράτος·
πῶς δοξάζουσι μαργαρῖται καὶ λίθοι;

367. ALIUD.

Tuus ornatus est, o crux, fides et amor;
sic te exornat et regina Maria :
quam stillæ Dei sanguineæ
gloria divina vestierunt et robore :
quomodo *te* gloria-augent margaritæ et lapilli?

368. ΑΛΛΟ.

Καὶ τοῦτο γοῦν σοι προσφέρω πανυστάτως

368. ALIUD.

Et hoc igitur tibi offero postremum

---

365. ALIUD.

Tibi, Christe, mundi domine, rectorque optime,
urbem hanc tibi quæ serviat modo subdidi,
et sceptra, romanamque omnem potentiam :
hanc tu malis defende semper ab omnibus.

G. XYLAND.

ἤδη προσεγγίσασα ταῖς Ἅιδου πύλαις
τὸ θεῖον ἀνάθημα, τὸ ζωῆς ξύλον,
ἐν ᾧ τὸ πνεῦμα τῷ τεκόντι παρέθου
καὶ τῶν πόνων ἔληξας ὧν ἐκαρτερεῖς,
οἷς τοὺς πόνους ἔπαυσας, οὓς κατεκρίθην,
καὶ κρατεῖν ἐποίησας ἡμᾶς ἐν πόνοις.
Ταύτην διδωμί σοι τελευταίαν δόσιν
θνήσκουσα καὶ λήγουσα κἀγὼ τῶν πόνων,
ἡ βασιλὶς Δούκαινα λάτρις Εἰρήνη,
χρυσενδύτις πρίν, ἀλλὰ νῦν ῥακενδύτις,
ἐν τριχίνοις νῦν, ἡ τὸ πρὶν ἐν σουσίνοις,
τὰ ῥάκια στέργουσα πορφύρας πλέον,
πορφυρίδα κρίνουσα, τὴν ἐπωμίδα
μελαμβαφῆ ἔχουσα ὡς δέδοκτό σοι.
Σὺ δ' ἀντιδοίης λῆξιν ἐν μακαρίοις
καὶ χαρμονὴν ἄληκτον ἐν σεσωσμένοις.

jam propinquans Ditis portas,
divinum donarium, vitæ lignum,
in quo spiritum genitori commendasti,
et laborum finem-habuisti, quos sustinebas,
quibus labores terminasti, ad quos damnata eran
et vincere effecisti nos in laboribus.
Hanc do tibi ultimum donum,
moriens et exempta et ego laboribus,
regina Ducæna famula *tua* Irene,
aurea-veste prius, sed nunc pannosa-veste-indut
in setosis vestibus, quæ prius in susinis,
pannos amans magis quam purpuram,
purpuream-stolam damnans, epomida
nigro-colore-imbutam habens, ut placitum est tib
Tu autem rependas sortitum inter beatos
et gaudium incessabile inter salute-donatos.

369. ΑΛΛΟ.

Ἔχεις με Χριστόν, αἷμα σαρκός μου φέρων.

369. ALIUD.

Habes me Christum, sanguinem carnis meæ feren

370. ΑΛΛΟ.

Αἵματος ζωηφόρου τερπνὸν δοχεῖον
ἐξ ἀκηράτου Λόγου πλευρᾶς ῥυέντος.

370. ALIUD.

Vivifici sanguinis vas jucundum
qui ex incorrupti Verbi latere fluxit.

371. ΑΛΛΟ.

Ξύλῳ κρεμασθεὶς φῶς ἀμαυροῖς ἡλίου,
τάφῳ δὲ κρυφθεὶς ἐνδύεις ἀφθαρσίαν,
τυθεὶς πρόκεισαι ζωοποιὸς ἑστία.
Χήρας δέδεξαι λεπτά, δέξαι καὶ τόδε.

371. ALIUD.

Ligno suspensus lumen obscuras solis,
sepulcroque conditus induis incorruptibilitatem,
immolatus appositus es vivificum epulum.
Viduæ accepisti obolos, accipe et hocce.

372. ΑΛΛΟ.

Καὶ πρὶν ὑπούργει τὸ τρύβλιον δεσπότῃ
κεῖνο, μαθητὰς ἑστιῶντι τοὺς φίλους,
καὶ νῦν ὑπουργεῖ τοῖς μελιγμοῖς δεσπότου
μάρτυρι τοῦτο δῶρον εἰσειργασμένον.

372. ALIUD.

Et olim usui-erat patina Domino
hæcce, discipulos convivio-excipienti amicos,
et nunc usui est partitionibus Domini
martyri hoc donum ad-id-factum.

BREVIS ANNOTATIO IN CAPUT I

I. Ex Dion. Chrysost. *Orat.* xxxvii. Dederunt
runckius in *Anal.* ii. cxxxii b.; Jacobsius t. III, 176,
333) Cf. *Animadd.* t. III, P. I, p. 365, *Append.*
. 123, post Gesnerum God. Hermannus in *Orphicis*
. 474 sq. « In certamine navium apud Corinthum à
eptuno et Apolline instituto, Ἀργὼ ἐνίκα καὶ μετὰ
αῦτα οὐκ ἔπλευσεν· ἀλλ' αὐτὴν ἀνέθηκεν ὁ Ἰάσων ἐν-
αῦθα τῷ Ποσειδῶνι, καὶ τὸ ἐπίγραμμα ἀνέγραψεν, ὃ
έγουσιν Ὀρφέως εἶναι· Ἀργὼ κ. τ. λ. Dion. Chr.
bid. » *Jac.* Vs. 2 « στεψάμενον media voce et ad
κάφος relatum hoc indicare videtur, navem a se
psa, h. e. a suis vectoribus, coronatam esse... » *Gesn.*

II. Pseudo-Hesiod. Ἀγών, p. 154, ed. Boisson.
Narratur ibi Homerus phialam auream accepisse
filiis Midæ, pro epigrammate, cujus initium :
αλκέη παρθένος εἰμί, eamque Delphis dicasse Apol-
ini cum hac inscriptione. » *Jac.*

III. Jam editum in notis, *Anthol.* ed. Didot, t. II,
. 633, cum hac Benndorfii nota : « quæ fuit aut ficti-
a inscriptio aut novitia ; » servavit Ælian. *Hist.*
n. xii, 45. Monumenti ipsius sine ulla inscriptionis
ommemoratione mentionem faciunt Herodotus I, 24,
ausan. III, 25 et Dio Chrysost. *Orat.* xxxvii, p. 455.
– Cf. A. Gell. xvi, 19 et Solin. cap. vii, 6.

IV. « Ex Suida in Κυψελιδῶν ἀνάθημα. Insculptum
uisse traditur hoc distichon colosso Jovis a Cypselo
lympiæ dedicato, quod eum ex voto fecisse post
yrannidem occupatam, tradidit Agaclytus l. II, et
ristotel. *Œcon.* I, 1. » *Jac.* — Cf. Pausan. V, 2,
laton : *Phædr.* p. 236, B, et Apellam Pontic. ap.
umdem Suidam, l. c., qui inscriptionem diversa
atione protulit.

Νάξιος εἰμὶ ἐγώ, παγχρύσεος εἰμὶ κόλοσσος,
ἐξώλης κ. τ. λ.

ubi nihil priore versu ineptius... Fictum videtur
pigramma. » *Jac.*

V. Apud Procop. *De Bello Gothic.* IV, p. 629,
dit. Paris. f° : ..... Τοῦτον τὸν τρόπον ἐκ λίθων πολ-
ῶν καὶ ἡ ναῦς ἐκείνη πεποίηται, ἣν Ἀγαμέμνων ὁ τοῦ
Ἀτρέως τῆς Εὐβοίας ἐν Γεραιστῷ ἀνέθηκε τῇ Ἀρτέμιδι
ροσιούμενος κἂν τούτῳ τὴν ἐς αὐτὴν ὕβριν, ἡνίκα διὰ
ὸ τῆς Ἰφιγενείας πάθος τὸν ἀπόπλουν ἡ Ἄρτεμις ξυνε-
ώρει τοῖς Ἕλλησιν. Ἃ δὴ γράμματα ἐν πλοίῳ τούτῳ
τηνικάδε ἢ ὕστερον ξυσθέντα δηλοῖ ἐν ἑξαμέτρῳ. Ὧν
ὰ μὲν πλεῖστα ἐξίτηλα χρόνῳ τῷ μακρῷ γέγονε· τὰ δὲ
ρῶτα καὶ ἐς τόδε διαφαίνεται, λέγοντα ὧδε· Νῆα μέ-
ιναν...
Καὶ ἐν ἀρχῇ ἔχει· Τήνιχος (*lege* Τύννιχος) ἐποίει
ρτέμιδι Βολοσίᾳ· οὕτω γὰρ τὴν Εἰλείθυιαν ἐν τοῖς
ω χρόνοις ἐκάλουν, ἐπεὶ καὶ βολὰς τὰς ὠδίνας ἐνόμι-
ον (*Etymol.* ὠνόμαζον).

VI. Ex Pausan. VI, 19, 6 : Antiquis litteris atticis
istichon inscriptum eburneo Amaltheæ cornu, quod
Iiltiades, Cypseli (non Cimonis, ut vult Pausanias)
lius, Jovi Olympico dedicaverat. Post Facium in
otis ad hunc Pausaniæ locum errorem animadvertit
acobsius. — Lemma ap. Grotium, *Floril. Gr. Man-*
s. sec. p. 326 : Τὸ ἐπί τινι Μιλτιάδου ἀναθήματι.

VII. *Athenis* in arce. Kirckhoff *Corp. insc. att.* 355,
qui duo fragmenta Βουστροφηδόν scripta composuit.
G. Kaibel. *Epigr. gr. e lapid. conlect.* 738.

VIII. In *Delo* insula reperit Homollus, edid itque,
*Monuments grecs publ. p. l'Assoc. p. l'encour. des
étud. gr.* n. 7, 1878, p. 62, iterumque *Bullet. de
corresp. hellén.* 1879, I-II, Jan. et Febr. p. 3-12 et
Tab. I; inde Fränkel in *Archäol. Zeitung* 1879, Zwei-
tes und drittes Heft. p. 85 : Βουστροφηδόν scriptum
est epigramma antiquis litteris quæ nonnullam legendi
varietatem permittunt. — Vs. 1. Homol. (ἐ)κηβολ(ω)ι,
lapis habet ΒΚΒϹΟΓΟΙ. — Vs. 2. Homol Δεινο-
δικο(υ) τοῦ Ναξίο(υ), Fränkel, melius ex Kirch-
hoffio Δεινοδίκεω, quod satis apparet ex lapide
ΔΕΙΝΟΔΙΚΒΟ ΤΟΝΑΒΣΙΟ. Dubitabat de
ultimo verbo ἄλλων (?) Homollus, quod optime legit
Fränkel S. Kirchhoff. ἀλ(λ)έων ex lapide ΑΛΒΟ
— Vs. 3. Viri nomen plane incertum, quod sic ex-
hibetur lapide ΘΒϷ ΑΒΖΟ.

IX. Ex Pausan. V, 10, De templo Jovis Olym-
pico : Κέραμος δὲ οὐ γῆς ὀπτῆς ἐστιν, ἀλλὰ κεράμου
τρόπον λίθος ὁ Πεντελῆσιν εἰργασμένος. Τὸ δὲ εὕρημα
ἀνδρὸς Ναξίου λέγουσιν εἶναι Βύζου, οὗ φασιν ἐν Νάξῳ
τὰ ἀγάλματα, ἐφ' ὧν ἐπίγραμμα, εἶναι Νάξιος κ. τ. λ.
— Vs. 1. vulgo εὔεργος pro quo Lœscherus et Syl-
burgius videre scribendum esse Εὔεργος nomen propr.
— Vs. 2, ὃς ad Bysen patrem referri debet. Lemma
ap. Grotium : Τὸ ἐπὶ τοῖς Βύζου ἀγάλμασιν, ἐν Νάξῳ.

X. Ex Pausan. VI, 10, 7 : Ἐνίκα μὲν δὴ τὴν ἕκτην
Ὀλυμπιάδα καὶ ἑξηκοστὴν ὁ Κλεοσθένης, ἀνέθηκε δὲ
ὁμοῦ τοῖς ἵπποις αὐτοῦ καὶ εἰκόνα καὶ τὸν ἡνίοχον...
καὶ ἐλεγεῖον τόδε ἐστὶν ἐπὶ τῷ ἅρματι. — « In Κλεο-
σθένης antepenultima corripitur, ut media in εὐκαμπὲς
apud Leonid. Tarent. Epigr. XXV [*Anth. Pal.* Di-
dot. VI, 4] ubi vid. not. t. I, P. II, p. 85. » *Jacobs.*

XI. Servavit Eurip. scholiastes *in Phœniss.* 1062 :
Δοκεῖ γὰρ Ἀθηνᾶ συμπράξαι τῷ Κάδμῳ κατὰ τῶν Σπαρ-
τῶν· διὸ καὶ ἱδρύσατο ταύτην, Ὄγκαν προσαγορεύσας
τῇ τῶν Φοινίκων διαλέκτῳ· ἐπεγέγραπτο δὲ τῷ ἱερῷ
τούτῳ· Ὄγκας νηὸς κ. τ. λ. De Onca dea seu Siga
vide Pausan. IX, 12, 2. Hesych. : Ὄγγα Ἀθηνᾶ ἐν
Θήβαις ἐστί, χωρίον ἐπώνυμον ἔχουσα. De eadem et adi
Heyne, *ad Apollod.* pp. 553 et 618. Cf. Nonn. XLIV,
38. sqq..... αὐτόματος δὲ — λάϊνος Ὀγκαίης ἐλελίζετο
βωμὸς Ἀθήνης, — ὃν ποτε Κάδμος ἔδειμεν, — ἀμφὶ δὲ
θεῖον ἄγαλμα πολισσούχοιο θεαίνης, — αὐτομάτη ῥαθά-
μιγγι θεόσσυτος ἔβλυεν ἱδρώς. Cf. et ejusdem Nonni V,
15 : Λάϊνος Ὀγκαίης ἐρυθαίνετο βωμὸς Ἀθήνης, schol.
Pind. *Ol.* II, 48, Ttetz. *ad Lycophr.* V, 1225, etc.
Dederunt Grot. *Floril. Gr. Mant. sec.* p. 328, et
Hier. Bosch. *Obss.* et *nott. ad Anth. gr. H. Grot.*
p. 130.

XII. Ex Pausan. V, 22, 3. « Olympiæ prope τὸ
Ἱπποδάμιον statuæ erant heroum, qui ad Trojam
pugnaverant, Lycii, Myronis filii, opera. Has Apol-
loniatæ, qui ad Ionium mare habitant, Jovi dedica-
verant. Erat autem inter eas ipsius Jovis statua, ad
cujus pedes carmen antiquis litteris exaratum lege-
batur. » *Jacobs.* Vs. 1. Brunck. metri gratia, Ἀπολ-
λονίας. « Originem suam Apolloniatæ referebant ad

Apollinem, cujus imago etiam in eorum numis expressa conspicitur. » *Jac.* « Abantis est regio Epiri ad montes Ceraunios, ab Abantibus appellata, qui post bellum Trojanum, una cum Locrensibus ex Thronio urbe ad Ceraunios montes delati, urbem condidere et ipsam Thronium appellatam. Hi postea a finitimis Apolloniæ civibus bello superati a loco, quem habitabant, pulsi sunt. » *Id.* — Vs. 4. Vulgo τοῖς; scribit θεοῖς L. Dindorf. una syllaba, ut sæpe in inscriptionibus. — Hoc dedit epigr. Grotius in *Mantiss. sec.* sub hoc lemmate : Ἐπίγραμμα βάθρῳ τινὶ λιθίνῳ ἐπιγραφὲν ὑπὸ τῶν Ἀπολλωνιατῶν ἀνατεθέντι, ἐφ' ᾧ θεῶν τινῶν ἀγάλματα.

XIII. Apud Pseudo-Aristotelem, *Mirabil. Auscult.* c. 133. Edidit emendatam hanc inscriptionem v. clariss. E. Eggerus, *Epigraphices græcæ Specimina selecta,* in-8° 1844, p. 1, sq. Jam multi vario successu tractaverant (Vid. Scip. Maffei *Galliæ Antiquitates*, etc., p. 161 sq. Lettre de M. Bouhier, ancien président, etc.), cum V. Doct. quidam in *Dissert. De epigramm. quibusdam græcis,* p. 17, priorum, Salmasii, Vossii, Buherii, etc., laboribus usus et nova conatus satis probabilem textum exhibuit. Sed non ab re alienum erit ipsa Pseudo-Aristotelis verba afferre : Τῆς καλουμένης Αἰνιακῆς χώρας περὶ τὴν ὀνομαζομένην Ὑπάτην λέγεται παλαιά τις στήλη εὑρεθῆναι, ἣν οἱ Αἰνιᾶνες τίνος ἦν εἰδέναι βουλόμενοι, ἔχουσαν ἐπιγραφὴν ἀρχαίοις γράμμασιν, ἀπέστειλαν εἰς Ἀθήνας τινὰς κομίζοντας αὐτήν. Πορευομένων δὲ διὰ τῆς Βοιωτίας, καί τισι τῶν ξένων ὑπὲρ τῆς ἀποδημίας ἀνακοινουμένων, λέγεται αὐτοὺς εἰσαχθῆναι εἰς τὸ καλούμενον Ἰσμ νιον ἐν Θήβαις· ἐκεῖθεν γὰρ μάλιστα ἂν εὑρεθῆναι τὴν τῶν γραμμάτων ἐπιγραφήν, λέγοντες εἶναί τινα ἀναθήματα ὁμοίους ἔχοντα τοὺς ῥυθμοὺς τῶν γραμμάτων ἀρχαία. Ὅθεν αὐτους φασιν ἀπὸ τῶν γνωριζομένων τὴν εὕρεσιν ποιησαμένους τῶν ἐπιζητουμένων ἀνκγράψαι τούσδε τοὺς στίχους. Ἡρακλέης, κ. τ. λ.

Vs. 1, vulg. τεμένισσε; Φερσεφαάσσῃ, Salm. (*in Scylac. geogr. not.* p. 5.) τεμένιζε Κυθήρας Φερσεφαάσσῃ, Vossius (*Observv. ad Pomp. Melam,* III, 6.) τεμενίσσατο Κούρᾳ Περσεφαάσσᾳ, Buherius τεμένισσε Κυθήρᾳ Πασσιφαέσσᾳ. — Vs. 2, vulg. Γηρυονείας ἀγέλας ἐλάων ἠδ' Ἐρύθειαν ἄγων; Salm. τῇ δ' ἀγέλην ἐλάων, ἐκ δ' Ἐρύθης ἀνάγων, Vossius Γηρυονῆ' ἠλάων ἠδ', Ἐ, α., Buhier, Γηρυονείας βοῦς, ἐξ Ἐρύθου ἀνάγων. — Vs. 3, vulg. τὰς δ'... Πασιφάεσσα. Salm. τόν δ'... Φερσεφάεσσα, Voss. et Buhier. τὰς δ , etc. ut in vulg. — Vs. 4, vulg. τῇδε δέ μου τέκνῳ τῷ δ' Ἐρύθου τε δάμαρ... Salm. (qui tres reliquos versus pro altera inscriptione habet) : Τηλεδάμῳ τέκνῳ καὶ Εὐρύτῳ ἡ δάμαρ αὐτοῦ... Voss. Τηλεδάμῳ τέκνῳ τῷτ' Εὐρυτίωνι δάμαρ πρίν... Buhier. Τῇδε δ' ἐμῷ τέκνῳ τῷ δ' Εὐρυτίωνι δαμέντι... — Vs. 5, vulg. et Salm. δὴ τόδ'; cett. τῇ τόδ'. Salm. ἔθηκα. — Vs. 6, vulg. dedimus; Salm. ὑποσκιερόν, Voss., φιλότα (?) φυτὰ δ' ὑπὸ σκιερᾷ. — Subjicit Pseudo-Aristoteles : Τούτῳ τῷ ἐπιγράμματι ἐπεχώρησε καὶ ὁ τόπος ἐκεῖνος Ἔρυθος καλούμενος, καὶ ὅτι ἐκεῖθεν τὰς βοῦς καὶ οὐκ ἐξ Ἐρυθείας ἤγαγεν· οὐδὲ γὰρ ἐν τοῖς κατὰ Λιβύην καὶ κατ' Ἰβηρίαν τόποις οὐδαμοῖ τὸ ὄνομά φασι (λ)έγεσθαι τῆς Ἐρυθείας.

XIV. In *Floril. græc. Mantiss. quarta,* p. 437, edit. Hier. Bosch.

XV. *Eleusine.* Ex schedis Fourmonti, edit. Bœckh. *Corp. insc. gr.* t. I, n. 27..... « Mista scriptura ex βουστροφηδὸν antiquissimo et vulgari ratione..... Versus fuerunt manifesto, qui ultima linea intacta relicta sic restituendi videntur..... » *Bckh.* « Eleusine septimo Magnorum Mysteriorum die gymnicum celebrabatur antiquissimum, de quo locos collegit Meursius *Eleusin.* c. 28, et in illo certamine ob fruges inventas, ob quas hordeum pro præmio fuit, stadium dicitur primum institutum fuisse. V. schol. Pind. *Olymp.* IX, 150, a me editum, p. 228. Et stadio ib. jam ante Olymp. 79, vicerunt Corinthii Oligæthidæ auctore Pindaro, *Olymp.* XIII, extr. Adde explicationes nostras p. 192. Non igitur dubium Eleusine antiquitus stadium (δρόμον) exstructum fuisse. Sed hæc inscriptio stadii Eleusinii recens et splendidius adornati dedicatio esse videtur. Quæ quando facta sit, ignoramus. Alciphronis nomen nihil nos docet. » *Id.* — Vs. 1. Ἑκάληθεν ab Hecale, δήμου τῆς Λεοντίδος φυλῆς. — Vss. 2-3. G. Kaibel. Sic restituit Ἀλκίφρον[ος παῖς τ]όνδε δρόμον ποίησεν [ἄμεμπ]τον ‖ Δήμητρός τε χάριν [κούρης θ' ἕνεκ'] ἠπιο]δώρου.

XVI. Ex Pausan. V, 24, 3. Lemma ex eodem Ζεὺς... ἀνάθημα δὲ λέγουσιν εἶναι Λακεδαιμονίων, ἡνίκα ἀποστᾶσι Μεσσηνίοις δεύτερα τότε ἐς πόλεμον κατέστησαν. Unde Jacobsius : « Legebatur hoc distichon in basi statuæ Jovis Olympiæ, quam Lacedæmonii bello secundo cum Messeniis dedicasse ferebantur. » — Est in *secunda Mantissa Floril. gr. Grotii,* cum lemmate : Τὸ ἐπί τινι τῶν Λακεδαιμονίων ἀναθήματι ἐπίγραμμα. — Nuperrime hanc inscriptionem rursus edidit Curtius ex lapide ipso *Olympiæ* reperto (V. *Archäol. Zeitung,* 1876, p. 49 sq., sic :

Δέξο, Fάναξ Κρονίδα Ζεῦ Ὀλύμπιε, καλὸν ἄγαλμα
ἱλήFῳ θυμῷ τῷ Λακεδαιμονίῳ.

XVII. Ex *Melo* insula; in canaliculo columnæ collect. Nanian. Venetiis, insculptum hoc epigramma edidit Thiersch. *Griech. gr.* p. 51 ; repetiit *Pandora* t. VIII, Januar. 1858, p, 432. — Vs. 2. apogr. habet ΕΤΕΛΕΣΣΕ ΡΟΓΗΟΝ, ubi puncto post ἐτέλεσσε litteræ unius spatium indicatur, in vetustioribus apographis sic figuratæ ˥. Erravere ergo, ut mihi videtur, qui, ut Thiersch, illius vestigii nullam rationem habuere; qui legit hunc versum ita : σοὶ γὰρ ἐπευχόμενος τοῦτ' ἐτέλεσσε ῥόφον, pro aspiratione accipiens H quod Π postpositum est. Philetas (*Pandor. l.* c.) eadem ratione pro ῥόφον non sine labore excogitavit ΠΡΟΠΗΟΝ, πρόφων pro πρόφρων. Vid. Bœckh. n. 8. Dedimus τροπῆον ionice pro τροπαῖον. Pro tropæo. Ecphantus hic noster fortasse, ut vinosus ille Xenophon Eratosthenis epigrammatii (*A. P.* VI, 77), qui cadum inanem Baccho dono dedit, sic deo intactum τροπεῖον, torcular, dedicavit.

XVIII. Est apud Pausan. X, 7 ; sic restituit Cyprius Philetas (Νεὰ Πανδώρ. 15 mart. 1861, p. 595), μέλπεα admittens, a μέλπος, quanquam, ait, hoc absit lexicis vocabulum. Sic autem vulgo legitur :

Ἐχέμβροτος Ἀρκὰς ἔθηκεν Ἡρακλεῖ.
Νιμήσας τόδ' ἄγαλμ' Ἀμφικτυόνων ἐν ἀέθλοις,
Ἕλλησιν δ' ᾄδων μέλεα καὶ ἐλέγους.

Pausan. ἐν ἄθλοις, Ἕλλησι δ' ἀείδων κ. τ. λ. — Antea scripserat : Τῆς δὲ τεσσαρακοστῆς ὀλυμπιάδος καὶ ὀγδόης..... ἔτει τρίτῳ ἆθλα ἔθεσαν οἱ Ἀμφικτύονες· κιθαρῳδίας μὲν καθὰ καὶ ἐξ ἀρχῆς, προσέθεσαν δὲ καὶ αὐλῳδίας ἀγώνισμα, καὶ αὐλῶν· ἀνηγορεύθησαν δὲ νικῶντες..... καὶ αὐλῳδὸς Ἀρκὰς Ἐχέμβροτος..... Δευτέρᾳ δὲ Πυθιάδι οὐκ ἐπὶ ἄθλοις ἐκάλεσαν ἔτι ἀγωνίζεσθαι..... καὶ αὐλῳδίαν τε κατέλυσαν, καταγνόντες οὐκ εἶναι τὸ ἄκουσμα εὔφημον· ἡ γὰρ αὐλῳδία μελέτη τε ἦν αὐλῶν τὰ σκυθρωπότατα, καὶ ἐλεγεῖα καὶ θρῆνοι προσᾳδόμενα τοῖς αὐλοῖς. Μαρτυρεῖ δέ μοι καὶ τὰ τοῦ Ἐχεμβρότου τὸ ἀνάθημα, τρίπους χαλκοῦς ἀνατεθεὶς τῷ Ἡρακλεῖ τῷ ἐν Θήβαις· ἐπίγραμμα δὲ ὁ τρίπους εἶχεν Ἐχέμβροτος κ. τ. λ. Κατὰ τοῦτο μὲν τῆς αὐλῳδίας ἐπαύσθη τὸ ἀγώνισμα.

XIX. Ex Pausan. VIII, 5, 3. « Tegeæ ostendebatur velum Laodices, Agapenoris filiæ, qui, Troja expugnata, cum Arcadum classe Cyprum delatus Paphum ibi condidit. Hinc Laodice ἔπεμψεν ἐς Τεγέαν τῇ Ἀθηνᾷ τῇ Ἀλέᾳ πέπλον. Patriam appellabat Tegeam, unde Agapenor originem ducebat. » *Jacobs.*

XX. Ex Polluce, IV, 92, p. 401, unde exhibuere multi, Brunck. *Anal.*, *Lectt.* p. 274, n. CCCXIII[b], Jacobs. (Vid. *Animadvv.* vol. III, P. II, p. 61), *Append.* n. 372, etc.« Ex verbis a Polluce huic epigrammati additis intelligitur Archiam Hyblæum primum ex peregrinis fuisse, qui Olympiæ in præconum certamine victoriam referret, et quidem ita, ut tribus Olympiadibus continuis competitores superaret. Idem Delphis victoriam reportavit. Ob triplicem illam palmam statua ei Delphis exposita cum epigrammate. » *Jac.* De præconum certaminibus adi Pausan. V, 22. — Vs. 2. ἐπ' ἀπημοσύνῃ, quod incolumis illud certamen peregit. — Vs. 4. ἀναδείγματα, « fasciæ sunt intelligendæ, quibus præcones collum circumdabant, ne nimis inflarentur arteriæ. » *Jac.*

XXI. Diog. Laert. I, I, 29, κατὰ τὸν Καλλίμαχον, ait, i. e. testante Callimacho in Ἰάμβοις ex Leandro Milesio. In hoc epigr. agitur de phiala quam reliquerat Arcas quidam, Bathycles nomine, darique sapientum principi jusserat. Data autem erat Thaleti, atque in orbem rursus Thaleti qui eam Apollini Didymæo misit. — Vs. 1. Μεδοῦντι Ν. δήμ., hoc est Apollini Milesio.

XXII. Ex Pausan. VI, 10, 5. « Legebatur hoc distichon in statua Demarati Heræensis qui Olympia vicit ἐν ὁπλίταις Ol. LXV et Ol. LXVI. Primus hanc palmam accepit, asseverante Pausania, V, 8... Eutelidæ et Chrysothemidis sculptorum nomina ex hoc uno epigrammate habemus cognita. » *Jacobs.* — H. Grotius, *Floril. græc. mantiss. sec.*, p. 320, sub hoc lemmate : Τὸ ἐπὶ τῇ εἰκόνι Θεοπόμπου, οὗ παῖς ἦν Θεόπομπος ὁ παλαιστής.

XXIII. Dedit Pausan. VI, 9, 9, hæc præfatus : Παρά γε τοῦ Γέλωνος τὸ ἅρμα ἀνάκειται Φίλων, τέχνη τοῦ Αἰγινήτου Γλαυκίου. Τούτῳ τῷ Φίλωνι Σιμωνίδης ὁ Λεωπρέπους ἐλεγεῖον δεξιώτατον ἐποίησε. « Philonis Corcyræi ἐν παισὶν δρόμῳ νενικηκότος mentionem facit Pausanias, VI, 14; Philonis pugilis Christodorus in Ecphr. 229. [*Anth. Pal.* II ed. Didot.] » *Br.* — Vs. 2. νικῶ por νίκη emendatio est Amasæi quam, etsi probaret, non in textum recepit Brunckius; νίκη Grotius quoque retinuerat.

XXIV. Thucyd. schol. lib. I, 6. — Thucyd. I, 6 : « Olim vero etiam in corporis exercitationibus in Olympiaco certamine subligacula circum pudenda gestantes athletæ certabant, nec multi sunt anni ex quo hic mos desiit. » Schol. Ἀπὸ Ὀρσίππου Μεγαρέως ἐγυμνώθησαν ἐν τοῖς ἀγῶσιν, ὡς δηλοῖ καὶ τὸ ἐς αὐτὸν ἐπίγραμμα. Primum et postremum distichon citat scholiasta. Marmor exstat, an. 1769 in valle Megarensi repertum. Nunc in Museo nummario Parisiensi asservatur. Sæpe editum est, primo in *Magas. Encycl.* ann. VI (1800), t. III, p. 356 sq. Dederunt postea Jacobs *Anthol. Palat. Paralip.* p. 796; *Anthol. Palat.* t. II, p. 843 (Cf. nott. t. III, p. 945) et *Append.* n. 272, Bœckh. *Corp.* n. 1050. Hic suspicatur epigramma ab ipso Simonide præstantissimo ejus ætatis epigrammatum scriptore et Megarensibus quam maxime dedito factum esse (Cf. ap. eumdem n. 1051 et notas). De Orsippo vide Pausan. I, 44, 1; quem scriptores omnes, Pausanias l. c. scholiast. Hom. et Thucyd., Etymologic. p. 242, Eustathius *ad Iliad.* p. 1324 Ὄρσιππον vocant : Megaricam nominis formam servavit lapis. — Vs. 1. G. Kaibelius Μεγαρῆς με δαίφρονι.

XXV. « Servatum in primis Palatinarum membranarum foliis » (*Jac.*) est hoc epigramma et in codice magnæ Biblioth. Parisinæ n. 1773.

XXVI. Ex Pausan. V, 20, 7. Ex eodem epigrammatis hujusce lemma est : Ἣν δὲ καλοῦσιν Οἰνομάου κίονα οἱ Ἠλεῖοι, ἔστι μὲν πρὸς τὸ ἱερὸν τοῦ Διὸς ἰόντι ἀπὸ τοῦ μεγάλου βωμοῦ..... Οὗτος ὁ κίων ἐν οἰκίᾳ τοῦ Οἰνομάου, καθὰ λέγουσιν, εἱστήκει· κεραυνώσαντός τε τοῦ θεοῦ (Cf. ibid. V, 14, 7), τὴν μὲν ἄλλην ἠφάνισεν οἰκίαν τὸ πῦρ, ὑπέλιπε δὲ τὸν κίονα ἐξ ἁπάσης μόνον. — Vs. 1, vulg. κείνων. — Vs. 2, pro στυλίς et ἐοῦσα Dorvillii (*ad Chariton.* p. 74) emendationibus, lect. vulg. retinet Jacobs, στῦλος et ἐνοῦσα. — Vs. 3. τὰ δεσμὰ explicat ipse Pausanias (*ibid.*) : πεποίηνται δὲ ἔρυμα εἶναι ξυλίνῳ κίονι πεπονηκότι ὑπὸ τοῦ χρόνου καὶ τὰ πολλὰ ὑπὸ δεσμῶν συνεχομένῳ. — Vs. 4. « vulgatum δέξατο in δαίσατο mutabat Sylburg, probante Dorvilio.» — Lemma ap. Grotium, *Mantiss. sec. Floril. gr.* p. 328 : Τὸ ἐπὶ τῷ πινακίῳ, περὶ τοῦ ἐκ τῆς Οἰνομάου ὑπολειφθέντος κίονος.

XXVII. *Olympiæ.* Ex Weilio editum est ab Ern. Curtio in *Archäol. Zeitung,* 1878 zweites Heft. p. 82. Sub disticho scriptum est Εὔθυμος Λοκρὸς ἀπὸ Ζεφυρίου ἀνέθηκε.

Πυθαγόρας Σάμιος ἐποίησεν.

De Euthymo adi Pausan. VI, 6, 2 : Τὰ δὲ ἐς Εὔθυμον τὸν πύκτην, οὔ με εἰκὸς ὑπερβαίνειν ἦν τὰ ἐς τὰς νίκας αὐτῷ καὶ τὰ ἐς δόξαν ὑπάρχοντα τὴν ἄλλην. Γένος μὲν δὴ ἦν ὁ Εὔθυμος ἐκ τῶν ἐν Ἰταλίᾳ Λοκρῶν, οἳ χώραν τὴν πρὸς τῷ Ζεφυρίῳ τῇ ἄκρᾳ νέμονται, πατρὸς δὲ ἐκαλεῖτο Ἀστυκλέους... Ὁ δὲ οἱ ἀνδριὰς τέχνη τέ ἐστιν Πυθαγόρου καὶ θέας ἐς τὰ μάλιστα ἄξιος. Cf. de Euthymo Suid. v. Εὔθυμος, qui Pausaniam exscripsit, Ælian. *V. H.* VIII, 18, et Plin. VII, 47, qui, ut fusius Pausanias, eum memorat « ter fuisse Olympiæ victorem, semel victum. » — Vss. 1-2. Aut legendum Ὀλύμπια νικῶν, aut subaudiendum aliquid e. c. πατρίς, a quo pendeat ἔστησεν, quia parum verisimile est Euthymum prima persona induci loquentem, ἐνίκων, *vincebam*, deinde autem de eodem dici ἔστησεν, tertia persona, *statuit :* fortasse scriptum fuit vs. 1. ἐνίκα.

XXVIII. *Olympiæ.* Ex apographo Weilii editum in *Archäol. Zeitung,* 1878, 2 Heft, p. 84 sq. tractavit Ern. Curtius. — Vs. 1 sqq. De Pelasgo Arcade, V. Pausan. VIII, 1, 2. Idem de Philippo pugile, VI, 8 : Ἀζὰν ἐκ Πελλήνης Φίλιππος κρατήσας πυγμῇ παῖδας... Φιλίππου δὲ τοῦ Ἀζᾶνος Μύρων τὴν αὐτὴν εἰκόνα ἐποίησε.

XXIX. Ex Suida, s. v. Πρὸς τῇ πυλίδι Ἑρμῆς. « Philochorus dicit de *Mercurio ad portulam* collocato novem archontes, qui *Piræum munire cœperant, hunc dedicantes,* sic Mercurii statuæ subscripsisse. » *Suid.* — Cf. Demosth. *contr. Evergum,* p. 1146; vid. Harpocr. s. v. Ἑρμῆς ὁ πρὸς τῇ πυλίδι et Πρὸς τῇ πυλίδι Ἑρμ. et Phot. s. v. Ἑρμῆς ὁ πρ. τ. π.

XXX. *Argis. Corp. inscr. gr.* præf. n. 17, ex schedis Fourmonti; Franz. *Element.* n. 28; Ross. *Inscriptt. gr. ined.* n. 55; Lebas-Foucart, *Inscr. gr. et lat.*, etc. P. II, Argolide, n. 108. — Supplementa sunt G. Kaibelii, *Epigr. gr.*, etc., 936. Antea legebatur..... χων ἀνέθηκε τάντεα — Ἴσχυλλος Θίοπος quod nomen ut novum notabatur. — Vs. 3. σπάδιον,

doric. pro στάδιον, Cf. lat. *spatium*. Lapis habet ἀνέθεκε; νίκε, antiq. formam pro νίκῃ, doricum imperfectum.

XXXI. Apud. Athen. XIII, p. 609 : Καὶ Χάρμου τοῦ πολεμαρχήσαντος θυγατέρα ἔλαβεν Ἱππίας (Πεισίστρατος) περικαλλεστάτην οὖσαν τῷ μετ' αὐτὸν τυραννεύσαντι. Συνέβη δὲ, ὥς φησι (Κλείδημος), τὸν Χάρμον ἐραστὴν τοῦ Ἱππίου γενέσθαι, καὶ τὸν πρὸς Ἀκαδημίᾳ Ἔρωτα ἱδρύσασθαι πρῶτον, ἐφ' οὗ ἐπιγέγραπται : Ποικιλομήχαν'..... Cum multis Brunck., Jacobs., etc. Hier. Bosch. in *Floril. græc. Mantissa secunda*, Tit. III, n. XXIV. sub hoc lemmate : Τὸ ἐπὶ τῷ Ἔρωτι ἐπιγραφὲν, τῷ πρὸς Ἀκαδημίᾳ ἱδρυθέντι.

XXXII. *Athenis* in arce. Edidit Kirchhoff *Corp. insc. att.* 374 ; inde G. Kaibel *Epigr. gr. e lapid.* etc. 752. — Sub tetrasticho legitur Κρίτιος καὶ Νησιώτης ἐποιησάτην. Hegelochi patri sicut filio nomen erat Ecphantus. — Vs. 3. μεγάλη[ν] dubium videtur, cum ΜΕΓΑΓΕ ΤΕ habeant apographa; sic correxit Kirchhoff; reliqui μεγάλης ΜΕΓΑΛΗΣ, quod scripturæ vestigiis melius convenit.

XXXIII. *Athenis* in arce. Kirchhoff, *C. inscr. att.* 397, cujus supplementa sunt. Inde G. Kaibel., *Epigr. gr. e lap.*, etc. 753. Idem hoc epigr. olim tractaverat (*De Monum. aliquot græc. carm.* p. 40) et posuerat v. 3. ὧν ἕνεκ' αἰεὶ et v. 4 τόνδε χαριζομένη. — Vs. 3. Αἰγιλιεὺς, ab Αἰγιλίας qui δῆμος τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς est.

XXXIV. *In Piræi pæninsula Eetionia.* Edid. Hirschfeld *Diar. arch.* 1873, p. 108, unde G. Kaibel. *Ep. gr. e lap.* 759. — Vs. 2. « πόληας pro πόλιας scriptum nescio poetæ an lapicidæ sit error. » *G. K.*

XXXV. Exhibet Pausan. VI, 20, 14 : Τὸ μὲν δὴ ἐξ ἀρχῆς Κλεοίτας ἐστὶν ἄφεσιν μηχανησάμενος, καί [φασι] φρονῆσαί γε ἐπὶ τῷ εὑρήματι ὡς καὶ ἐπίγραμμα ἐπὶ ἀνδριάντι τῷ Ἀθήνησιν ἐπιγράψαι. Cf. id. I, 24. Lemma ap. Grotium, *Mantiss. sec.* p. 322 : Τὸ ἐπὶ τῷ Ἀθήνησιν ἀνδριάντι Κλεοίτου. Locum hunc de carceribus illustrat Salmas. *ad Solin.* p. 643, et Gédoyn *Sur les courses de chevaux*, dans les *Mém. de l'Acad. des Inscript.* XI, 519 sq. in-12. — Vs. 1. vulg. σευ, inter verba ἱππάφεσιν et Ὀλυμπίᾳ, quod delevit Facius, et claudicantem fecit versum. — *Brunck.* et Jacobs. εὕρατο.

XXXVI. « Ad magnum lapidem in agro *Athenarum.* » Cyriacus, p. XIV, n. 100, et ejusdem ex schedis Muratorius t. I, p. CXLII, 5. Habet etiam Bonada. Ex his edidit, ut potuit, Bœckh. *Corp.* t. I, p. 474, cum hac nota : « In Attica, ut Corinthi, culta Ἀθηνᾶ ἱππία, eaque in demo Acharnis, ubi simul Minerva Hygiea culta est; igitur Acharnis quidam in stadii vel hippodromi carceribus Minervæ signum cum his verbis posuit pro ἀφέσει. Rem declarat locus Pausaniæ, I, 31, extr. : Ἔστι δὲ Ἀχαρναὶ δῆμος· οὗτοι θεῶν Ἀπόλλωνα τιμῶσιν Ἀγυιέα καὶ Ἡρακλέα· καὶ Ἀθηνᾶς βωμός ἐστιν Ὑγείας· τήνδ' Ἱππίαν Ἀθηνᾶν ὀνομάζουσι, κ. τ. λ. (Cf. Soph, *Œd. Col.* 1066, Pausan. I, 30, extr.). » Edidit et Ph. Lebas. *Voyage*, etc. *Inscriptt. rec.* t. I, *Attiq.* p. 12, n. 27 a. — Vs. 1. Supplet Ph. Lebas Φερεκράτης.

XXXVII. Apud Diodor. Sicul. XI, 33 : Οἱ δ' Ἕλληνες (post Platæensem victoriam) ἐκ τῶν λαφύρων δεκάτην ἐξελόμενοι κατεσκεύασαν χρυσοῦν τρίποδα, καὶ ἀνέθηκαν εἰς Δελφοὺς ἐπιγράψαντες ἐλεγεῖον τόδε· Ἑλλάδος κ. τ. λ. « Dubium est, sitne hoc epigramma tripodi inscriptum. Pausanias [Lacedæmoniorum rex], insculpi jusserat :

Ἑλλήνων ἀρχηγός, ἐπεὶ κ. τ. λ.

[V. *Anth. Palat.* ed. Didot. VI, 197], quod Lacedæmonii eraserunt, substitutis earum civitatum nominibus, quæ barbaros ad Platæas prostraverant. Thucydid. I, 132, à quo non dissentit Demosthenes, seu quis alius auctor orat. *in Neær.* p. 740. Itaque, si hoc distichon in tripode fuerit scriptum, oportet earum, quas dixi, civitatum nomina subjecta fuisse arbitreris. » *Wesseling.*

XXXVIII. Apud Athen.,XII,s. 50, p.536,ex Nymph. Heracleot. in libr. *De sua patria*, VIII : Παυσανίας..... περὶ Βυζάντιον διατρίβων, χαλκοῦν τὸν ἀνακείμενον κρατῆρα τοῖς θεοῖς τοῖς ἐπὶ τοῦ στόματος ἱδρυμένοις, ὃν ἔτι καὶ νῦν εἶναι συμβαίνει, ἐτόλμησεν ἐπιγράψαι, ὡς αὐτὸς ἀναθεὶς, ὑποθεὶς τόδε τὸ ἐπίγραμμα, διὰ τὴν τρυφὴν καὶ ὑπερηφανίαν ἐπιλαθόμενος αὐτοῦ· Μνᾶμ' ἀρετᾶς κ. τ. λ. — Vs. 4, vulg. Κλεμβρότου. Scripsimus Κλευμβρότου, dorice, Vid. *Annuaire de l'Assoc. p. l'encourag. des Étud. gr.* 1876, p. 149. *Lett. de Brunck* quas primum edidimus.

XXXIX. Ex Plutarch. *De Herod. malig.* XXXIV, 8, et. *Themist.* VIII, « qui hoc carmen insculptum fuisse tradit uni columnarum ex marmore quæ stabant circa templum Dianæ, in Artemisio, promontorio Eubœæ. ». *Jac.* — Vs. 4. σήματα, columnas, de quibus Plutarchus, l. c. : στῆλαι κύκλῳ λίθου λευκοῦ πεπήγασιν· ὁ δὲ λίθος τῇ χειρὶ τριβόμενος, καὶ χρόαν καὶ ὀσμὴν κροκίζουσαν ἀναδίδωσιν.

XL. Ex Diodoro Sicul. XI, 13. dedere Bonad. *Anthol.* p. 76, Brunck. *Anal.* t. III, p. 178, n. CXLIII, Jacobs. *Append. Epigr.* n. 242. « Xerxes, irruptione in Græciam facta, manum misit, quæ Delphici Apollinis templum diriperet. Et jam Persæ usque ad Minervæ templum penetraverant, cum ingens tempestas exorta eos in fugam conjecit. Quo facto, Delphi tropæum posuerunt ad Minervæ templum cum hoc epigrammate. Sic hæc apud Diodorum traduntur. At in epigrammate ipso Delphi Persas, Apolline juvante, fugasse dicuntur, quod cum Herodoti narratione (VIII, 38) convenit. » *Jac.* — Vss. 2 et 3 ἀπωσαμένοις et ῥυσαμένοις legere maluit Walckenarius, quod recepit *Anthol. Pal.* gallicus interpres, Dehèque, t. II, p. 248, *Append.*

XLI. Ex Pausan. V, 25, 10. « Achæi Jovi Olympico dedicaverunt statuas heroum, qui in bello Trojano cum Hectore, fortissimos Græcorum ad singulare certamen provocante, congressuri erant. Prius distichon insculptum statuæ Idomenei; alterum legebatur in ejusdem clypeo. » *Jacobs.* 2, vs. 1. Onatam, Miconis filium floruisse constat Ol. LXXVIII. Cf. *Anthol. Pal.* epigr. Antipatri, IX, 238, et in hac nostra sylloge, XLII.

XLII. Ex Pausan. V, 25, 13, et VIII, 42, 10. Primum Herculi æneo in Olympia a Thasiis dicato, Onatæque operi, inscriptum est hoc distichon super ænea basi; dein iterum in donariis, ejusdem artificis operibus, quæ ab Hierone pro equestribus victoriis promissa, Dinomenes filius, post ejus mortem dedicavit. — Micon, Onatæ pater, si Plinio credimus (XXXIV, 8), « athletis spectabatur. » — Vs. 1. vulg. Υἱός μέν γε. — Vs. 2. Vindob. et Mosc. codd. αὐτὸο sc. ἄγαλμα vel ἀνάθημα. — In inscriptione lib. VIII, 42, 10, pro αὐτὸς legitur Νάσῳ, quam sic versibus latinis vertit Amasæus :

Ista Micone satus simulacra effinxit Onatas,
insula in Ægina cui patria atque domus.

XLIII. *Olympiæ*. Edidit E. Curtius, *Archäol. Zeitung*, 1876, p. 48, n. 6.

XLIV. Ex Pausan. VIII, 43, 9-10. Repetiere post multos Brunck. *Anal.* III, p. 174, CXVIII, Jacobs. *Append. Epigr.* n. 325. « Hoc carmine utitur Pausanias ad definiendum Onatæ ætatem. Onatas enim Miconis filius, Ægineta, τὰ ἀναθήματα, quæ ab Hierone pro victoriis e certaminibus reportatis voto promissa Dinomenes post patris mortem dedicavit, elaboraverat. » *Jacobs.* Vid. supr. 42. Υἱὸς μέν με Μίκωνος. — Grotius dedit cum lemmate : Τὸ ἐπί τινι Δεινομένους τοῦ Ἱέρωνος ἀναθήματι.

XLV. Habet Athenæus, VI, sect. 21, p. 232 : Ἱστορεῖ... Φανίας ἐν τῷ περὶ τῶν ἐν Σικελίᾳ τυράννων, ὡς χαλκῶν ὄντων τῶν παλαιῶν ἀναθημάτων καὶ τριπόδων, καὶ λεβήτων, καὶ ἐγχειριδίων, ὧν ἐφ' ἑνὸς καὶ ἐπιγεγράφθαι φησίν· Θάησαί μ'.....

XLVI. *Erythris*. Hamilton, *Researches, etc.*, n. 231; Ross. *Arch. Aufs.* II, 67; Lebas, V, 38; G. Kaibel. *Epigrr. gr. e lap.* etc. 769. — Vs. 1. Ross. ΣΗΣ; ejusdem conj. Κλευθέρσης. Hamilt. apogr. ΑΙ..... ΘΕΡΣΗΣ. — Vs. 2. Rossii supplementa sunt.

XLVII. Ex Pausan. VII, 17, 7. « Œbotæ, Œniæ filio, Dymæo, victoria contigerat Ol. VI. Statua ipsi posita est secundum oraculi monitum Ol. LXXX. Cf. Pausan. VI, 3. Nihil illa statua fuit illustrius. Nam cum Œbotas primus Achæorum palmam Olympicam tulisset, athletæ Achæi, priusquam in certamen descenderent, ejus statuæ parentare, palmamque adepti eamdem coronare solebant. » *Jacobs.* Vs. 1. Kulmius ὤνατο, interposito post νικῶν puncto. Vulg. Ἀχαιός. — Vs. 2. Ἐκαλεῖτο δὲ (Δύμη) τὰ μὲν ἀρχαιότερα Παλεία. » *Pausan.*

XLVIII. *In antro prope Vari apud veterem Anaphlystum, ubi fere Paneum collocat Strabo.* Bœckh. *Corp.* 456, Kirchhoff. 431, G. Kaibel. 762. — Vs. 2. Ἐξηργάξατο, sic Bœckh, Kirchhoff et G. Kaibel.; qua de forma *Thesaurum* adi s. v. ἐξεργάζομαι, ubi L. Dindorf scripsit ἐξηργάσατο, ut Hase in Φραδή, cum tamen idem in νυμφόληπτος dederat ἐξηργάξατο.

XLIX. *Antipoli* (Antibes) ædicula reperta. Edid. Frœhner, *Revue archéol.* 1867, I, 360; inde Kaibel, *Epigr. gr.*, etc. n. 784. V. id. præf. p. XVII : « Terpon eorum dæmonum numero accedit quales sunt Τύχων, Γοργὼν, Κηδαλίων et alii. » Loquitur ædicula. — Vs. 2. Lapis habet ΚΑΤΣΤ — ΧΑΡΙΑΝΤΑΠΟΔΟΙΗ.

L. Ex Pausan. VI, 13, 10. Inscripti sunt hi versus statuæ equi nomine Lyci, quo Phidolæ filii victoriam retulerant, quod satis compertum est ex ipso Pausania : Ἐγένετο δὲ καὶ τοῦ Φειδώλα τοῖς παισὶν ἐπὶ κέλητι ἵππῳ νίκη, καὶ ὅ τε ἵππος ἐπὶ στήλη πεποιημένος, καὶ ἐπίγραμμά ἐστιν ἐπ' αὐτῷ. Post alios tamen Jacobsius ipse erravit de Lyco quem unum esse Phidolæ filiorum arbitrabatur. — Vs. 1. Ὠκυδρόμοις malebat Camerarius sine causa; notanda est tamen cum Jacobsio forma ὠκυδρόμας quæ raro occurrit. — Vs. 2. in cod. quodam Pausaniæ Dorvillius *ad Chariton.* legisse dixit Ἴσθμια πύξ; perperam. — Exhibet Grotius, *Flor. gr. Mant. sec.* p. 320, sub lemmate : Τὸ ἐπὶ τοῦ Λύκου τοῦ Φειδώλα ἀναθήματι.

LI. Apud Thucyd. VI, 54 : «... Πεισίστρατος ὁ Ἱππίου τοῦ τυραννεύσαντος υἱός, τοῦ πάππου ἔχων τοὔνομα, τῶν δώδεκα Θεῶν βωμὸν τὸν ἐν τῇ ἀγορᾷ ἄρχων ἀνέθηκε, καὶ τὸν τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Πυθίου. Καὶ τῷ μὲν ἐν τῇ ἀγορᾷ προσοικοδομήσας ὕστερον ὁ δῆμος Ἀθηναίων μεῖζον μῆκος τοῦ βωμοῦ ἠφάνισε τοὐπίγραμμα. Τοῦ δ' ἐν Πυθίου ἔτι καὶ νῦν δηλόν ἐστιν ἀμυδροῖς γράμμασι λέγον τάδε· Μνῆμα...., Sibi videtur v. cl. Cumanudes Ἀθην. 1877, p. 149, eruisse ipsum Pisistrati marmor et inscriptionem quæ sic est uno quidem versu :

ΜΝΕΜΑΤΟΔΕΗΕΣΑΡ+ΕΣΠΕΙΣΙΣΙ.....
ΥΙΟΣ ΘΕΚΕΝΑΠΟΛΛΟΝΟΣΠΥΘ...
ΕΝΤΕΜΕΝΕ.

LII. Ex Pausan. VI, 8, 2 : « Inscriptum statuæ Damarchi, filii Dinyttæ, Arcadii ex Parrhasiorum populo, qui Olympiæ coronatus fuerat. » *Jacobs.* Huncce pugilem fama erat, quam vanorum hominum figmentum arbitratur Pausanias, in Jovis Lycæi sacris in lupum conversum, decimo rursus anno recepisse hominis figuram. — Vs. 1. codd. Faciani habent. Δινύτα.

LIII. Ex Pausan. V. 10, qui hos versus inscriptos fuisse tradit scuto aureo, quod sub Victoriæ statua in fastigio templi Olympici collocatum erat. Hinc apparet vv. φιάλαν χρυσέαν in ipso carmine non de scypho, sed de scuto, quod scyphi formam referebat, accipienda esse. Erat illud munus Tanagræorum, sub quorum mœnibus Athenienses et Argivi a Lacedæmoniorum Bœotiorumque copiis superati erant Ol. LXXX, 4. Cf. Diod. Sic. XI, 82; Pausan. I, 29; Thucyd. I, 107 sq.

Vs. 4, vulgo in fine præcedentis versus comma ponitur et vs. 4 τῷ πολέμῳ legitur, quod Camerarius mutavit in τῶ πολέμω. *Jacobs.* — Exhibuit Grotius in *Mantiss. sec. Floril. gr.* p. 318, cum lemmate : Ἐπίγραμμα ἀσπίδι τινὶ ἐπιγραφὲν ἐπειργασμένην ἐχούσῃ Μέδουσαν τὴν Γοργόνα.

LIV. In Porphyr. *Vita Pythagoræ,* ex Durid. *Annal.* lib. 2, qui παῖδά τ' αὐτοῦ ἀναγράφει Ἀρίμνηστον, καὶ διδάσκαλόν φησι γενέσθαι Δημοκρίτου· τὸν δ' Ἀρίμνηστον κατελθόντ' ἀπὸ τῆς φυγῆς χαλκοῦν ἀνάθημα ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Ἥρας ἀναθεῖναι τὴν διάμετρον ἔχον ἐγγὺς δύο πηχέων, οὗ ἐπίγραμμα ἦν ἐγγεγραμμένον τόδε· Πυθαγορέω κ. τ. λ.

LV. Edidit post alios Bœckhius (*Corp.* t. I, p. 39, n. 24) hanc inscriptionem ex Peloponneso, ut fertur, Anconam delatam. Welckerus qui eam quoque dedit in *Epigr. Spicil. alt.* p. 7, sq., rectissime judicat, filii matrisque nominibus vs. 2 positis, statuam infantis recens nati a puerpera ex voto dicatam Dianæ Ilithyiæ significari, ut in Sapphus epigrammate Aristo puellæ recens natæ imaginem Dianæ consecrat. — Repetiit Philetas Cyprius in Νέᾳ Πανδώρᾳ 1861, p. 599, *a*, cujus lectiones recepimus. — Vs. 1. Bckh. : ἱέρησ' ᾠδῖσιν [ἀμοιβὴν]. — Vs. 2. pro nomine patris quod videbatur incertum, Welckerus conjiciebat Ἔρω, ab Ἔρος « quæ vox eadem atque Ἔρως : » hoc nomen jam statuerat Corsinus. — Vs. 3. De Pario artifice Colota, vid. Pausan. V, 20. Scribebat Corsinus καλὸν Διάεο ἔργον, ubi justissime notat Philetas ταυτολογίαν in verbis ποίημα et ἔργον. Longe aliter restituit G. Kaibelius, vs. 2. Θερσι[έ]που[ς, θυ]γ[ά]τερ. Vs. 2. Τοῦ Παρίου ποίημα Κριτωνίδεω εὔχομαι εἶναι. Nomen conjecerat Kirchhoffius Κλειππίδεω; lapis habet Κ//Ι//Ο////ΔΕΟΕΥΙC.

LVI. Ex Pausan. V, 27, 12; inscripto Jovis femori, quem Mendæi, Thraciæ populus, ex Ionia oriundus. Olympiæ dedicaverunt. Sipte, ut ait ipse Pausanias, Thraciæ castellum vel urbs esse videtur. — Vs. 2, mallet Jacobsius βιασσάμενοι, ut in epigr. vot. 57 *infra;* eamdem formam retinuit Grotius, qui hoc epigramma sub hoc lemmate exhibuit : Τὸ ἐπί τινι τῶν Μενδαίων ἀναθήματι.

LVII. Ex Strab. X, 3, p. 463. De Oxylo vide Strabonem, VIII, p. 354 et p. 357, et Pausan. V, 3, p. 381. Lemma ap. Grot. : Τὸ ἐν τῇ ἀγορᾷ τῶν Ἠλείων ἐπὶ τῷ Ὀξύλου ἀνδριάντι. — Vs. 1. τόνδε δῆμον, Eleos, qui se pro autochthonibus habebant. — Vs, 2. Κουρῆτιν γῆν, Ætoliam a primis ejus incolis appellatam. *Jac.* — Cf. epigr. sequens Χώρης οἰκιστῆρα et notas.

LVIII. Ex Strabone X,3, p. 463, repetierunt Brunck. *Anal.* III, p. 193, n. CCIX (Vid. Jacobs. *Animadvv.* t. III, P. I, p. 412 sq.) et Jacobs. *Append.* n. 386. Hæc ab Ephoro se mutuatum esse profitetur Strabo; unde apparet « Ætolum, Endymionis filium, ex Elide in eam regionem venisse, quæ ab ipsius nomine Ætolia nuncupata est, Curetasque, qui eam tum habitabant, expulisse. Post decimam ætatem, Oxylum, Æmonis filium, ex Ætolia in Elidem profectum, urbem ibi condidisse. » *Jac.* Vid. supr. epigr. 57 Αἰτωλός ποτε. — Vs. 2. Brunck. rectius θρεφθέντα. J. Scalig. σταδίου. — Lemma ap. Grot. Τὸ ἐπὶ τῇ βάσει τῆς Αἰτωλοῦ, τοῦ Ἐνδυμίωνος, εἰκόνος.

LIX. Pausan. IV. 1, 5. « Messenen magnarum dearum initia Caucon Eleusine veniens deportavit. Fuit Caucon Clini filius, Phlyi nepos..... Magnarum vero dearum initia, multis post Cauconem annis, Lycus, Pandionis filius, quam augustissima, quamque celeberrima ut essent, effecit. Lucum hac etiam ætate Lyci nominant, ubi ille antistites mysteriorum lustravit..... Quod autem hic Lycus Pandionis fuerit filius aperte declarant versus, qui sunt ad Methapi effigiem. Nam et Methapus quosdam initiorum ritus reformavit. Fuit hic quidem Atheniensis patria, initiorum, orgiorumque et cujusvis modi sacrorum designator. Idem vero et Cabirorum Thebanis initia constituit, et juxta Lycomidarum septum imaginem cum inscriptione dedicavit. Ea inscriptio, cum alia, tum in primis, quæ ad Methapum pertinent, testatur. » In ea loquitur ipse Methapus. « Indicat et eadem inscriptio Messenen venisse Cauconem, Phlyi nepotem; alia præterea de Lyco, et illud in primis, veterem initiorum sedem Andaniam fuisse. Vs. 1 in codd. et editionibus corrupto Kuhnius post δόμους aliquid deesse suspicatur : ita fortasse supplendum, quod recepimus μεγάλης τε κέλευθα ματρὸς, v. seq. pro πατρός. Jacobs. *Append. Lips.* retinet ἥγνισα et legit ἥγνισα δ' Ἑρμείαο... Per *Mercurii* vero *domum* idem Cerycum Atticorum a Mercurio oriundorum familiam intelligendam esse conjecit, de quibus vid. Pausan. ipsum I, 38. — Vs. 2 Κόρης πρωτογόνης (*sic*) ara memoratur a Pausan. I, 31, 3. L. Dindorf : Δάματρος καί. — Vs. 4. Facius : Κλεινοῖο..... Καυκωνιάδαο quod suspicabatur corruptum esse, cum de Caucone ipso loquatur inscriptio.

LX. Ex Pausan. V, 23, 7. « Insculptum epigr. statuæ Jovis, quam Clitorii dedicaverant Olympiæ. » *Jacobs.* — Brunck. dedit in *Analectis* III, 177, n. CXXXVI. — Vs. 2. βιασάμενοι, sic codd. Vindob. et Mosc.; vulgo βιασσάμενοι quod recepit Facius. Vs. 3 corruptus sic legebatur καὶ μετρεῖτ' Ἀρ. ἡ δὲ τελετάς, quem ita restituendum Kuhnius conjiciebat : καὶ μέτρα ποιείτην κ. τ. λ. Scribendum est καὶ ταύτης μετρηταί, id est decimæ mensores. — Vs. 4 et mutilum supplebat Kuhn. καὶ Λακεδαιμόνιοι. Sed e codd. mss. Vind. et Mosc. qui exhibent κατὰ Λάκων καὶ ἐκ σέθεν et κατὰ Λάκων ἐσέθεν erui potuit quæ, ut videtur, vera est lectio. — « Clitorii fuerunt in Arcadia, cives urbis Κλείτορος, quam Azanis filius condidisse dicitur. » *Jacobs.* Vid. Pausan. VIII, 4.

LXI. *Olympiæ.* Ex apographo Weilii edidit Ern. Curtius in *Archäol. Zeitung.* 1878 2 Heft, p. 83 sq. Supra scriptum Ξενοκλῆς Εὐθύφρονος Μαινάλιος, et in ora lapidis Πολύκλειτος ἐποί(η)σε. — De hoc palæsta vide Pausan. VI, 9, 2 : Μετὰ τούτου (Θεογνήτου) τὴν εἰκόνα Ξενοκλῆς Μαινάλιος ἕστηκε παλαιστὰς καταβαλὼν παῖδας... Ξενοκλέους δὲ τὸν ἀνδριάντα Πολύκλειτός ἐστιν εἰργασμένος. — Vs. 2. ἀπτής dorice pro ἀπτήν.

LXII. *Athenis*, prope Asclepium, i. e. Æsculapii templum, edidit v. cl. Cumanudes in *Athenæo*, ann. 6 (1877), t. VI, p. 137, qui conjicit marmor esse aræ basim, ad cujus erectionem pertinet epigramma. — Vs. 1. Nomen mutilum esse potest. Ὄρριππος vel Ὄρσιππος. Dii ὁμόβωμοι Æsculapii sunt Hygia, Panacea, Jaso, Somnus, Telesphorus, etc. Vid. inf. Adhortat. Epigr. Ὑγεῖα, βροτοῖσι κ. τ. λ. — Vs. 2. θείαις ὑποθήκαις eodem fere sensu quo sunt verba hæc quæ sæpe in inscriptt. variis occurrunt : προστάξαντος τοῦ θεοῦ, κατὰ ἐπιταγήν, ἐξ ἐπιταγῆς τοῦ θεοῦ, κατὰ τὸ πρόσταγμα τοῦ θ., κατὰ κέλευσιν θ., κατὰ μαντείαν, κατ' ὄναρ, κατ' ὄνειρον, et similia. *Cuman.*

LXIII. *Athenis* in arce. Kirchhoff. 349, inde G. Kaibel., 756. Vs. 2. lapis habet ΕΥΧ... « ab initio ἀργυ]ρίου supplendum » conjicit G. Kaibel, qui hæc subjicit : « Filiolus enim pro patris fortasse reditu votum susceperat, susceptum qui unus potuit pater ratum fecit. »

LXIV. *Æginæ* repertum; a, v. cl. Prockeschio exscriptum edidit Rhangabes *Antt. hell.* t. I, p. 29, n. 34; est et in *Corp.* 2138 *d*, apud Lebas. I, 6, et G. Kaibel. 761. — Subter legitur [nomen artificis] ἐποίησε.

LXV. Ex Pausan. VII, 27, 6 : inscriptum Polydamantis statuæ, quod argumento erat Thessalis e nullo unquam certamine discessisse inferiorem Polydamanta contendentibus. De quo plura vid. ap. Pausan. supr. VI, 5.

LXVI. E Diod. Sicul. XIII, 41. Id inscriptum erat in templo Minervæ ad Coroneam a duodecim nautis qui soli ex Epiclis naufragio effugerant (ante Christum natum 411), deditque Diodorus, ut fatetur, ex Ephoro, qui monumentum viderat. Δηλοῖ δὲ τὸ περὶ τούτων ἀνάθημα κείμενον ἐν τῷ περὶ Κορώνειαν νεῷ, καθάπερ φησὶν Ἔφορος, τὴν ἐπιγραφὴν ἔχον ταύτην· Οἵδ' ἀπὸ κ. τ. λ.

LXVII. *Olympiæ*, die 27 nov. 1878 repertum edidit E. Curtius, *Archæol. Zeitung.* 1878, viertes Heft, p. 181, n. 220, antiquissimis litteris ΞΑΘϟϺ+. Athenodorus et Asopodorus artifices, ut Polycletis discipuli memorantur a Plinio XXXIV, XIX, 8.

LXVIII. In basi statuæ Apollinis Naxii, nunc in Berolinensi Museo, edidit Fränkel. in *Archäol. Zeitung*, 1879, zweites und drittes Heft, p. 84. Non aliunde notum viri propr. nomen Δειναγόρης.

LXIX. Ap. Athen. I, p. 19 : Ἐν δὲ Θήβαις Πινδάρου

μὲν οὐκ ἔστιν εἰκὼν, Κλέωνος δὲ τοῦ ᾠδοῦ, ἐφ' ἧς ἐπιγέγραπται· Πυθέα κ. τ. λ. — « De hoc Cleone, Thebano tibicine, nihil invenio; eum ante Alexandrum Magnum floruisse apparet ex historia quam Athenæus addit ex Polemone, de Thebano quodam, qui patria profugus aurum in sinu statuæ Cleonis condidit, idque triginta post annos, patria restaurata, inde protraxit. » *Jac.*

LXX-LXXI. Ex Pausan. VI, 3, 15 : Λύσανδρον δὲ τὸν Ἀριστοκρίτου Σπαρτιάτην ἀνέθεσαν ἐν Ὀλυμπίᾳ Σάμιοι· καὶ αὐτοῖς τὸ μὲν πρότερον τῶν ἐπιγραμμάτων ἐστίν, Ἐν πολυθαήτῳ κ. τ λ. Τοῦτο μὲν δὴ τοὺς τὸ ἀνάθημα ἀναθέντας μηνύει· τὸ δ' ἐφεξῆς εἰς αὐτὸν ἔπαινός ἐστι Λυσάνδρου, Ἀθάνατον κ. τ. λ. — Hæc statua Lysandri posita est post victoriam ad Ægos potamum de Atheniensibus relatam. — β. vs. 1. vulgo πάτραν; codd. Casaub. et Vindob. bene exhibent πάτρᾳ. In utroque codice est Ἀριστοκράτῳ, de quo vid. Facii notam 10 ad libr. III, c. 6.

LXXII. *Olympiæ* repertum in angulo N.-E. templi Jovis, edidit Fränkel in *Archäologische Zeitung*, 1877, p. 43, n. 54. Vs. 1. habet lapis per assimilationem ΤΗΜ ΜΕΝ, ΤΗΓ ΓΟΡΓΙΟΥ. Hoc simulacrum et inscriptum titulum memoraverat Pausanias, VI,17,5:... Καὶ τὸν Λεοντῖνον Γοργίαν ἰδεῖν ἔστιν· ἀναθεῖναι δὲ τὴν εἰκόνα ἐς Ὀλυμπίαν φησὶν Εὔμολπος ἀπόγονος τρίτος Δηικράτους συνοικήσαντος ἀδελφῇ τῇ Γοργίου. Οὗτος ὁ Γοργίας πατρὸς μὲν ἦν Χαρμαντίδου, λέγεται δὲ ἀνασώσασθαι μελέτην λόγων πρῶτος ἠμελημένην τε εἰς ἅπαν, καὶ ἐς λήθην ὀλίγου δεῖν ἥκουσαν ἀνθρώποις. Εὐδοκιμῆσαι δὲ Γοργίαν λόγων εἵνεκα ἔν τε πανηγύρει τῇ Ὀλυμπικῇ φασι, καὶ etc.

LXXIII. Olim *Athenis*, nunc in Brit. Mus. marmor Elginianum. Primus ediderat Cyriac. Ancon. *Epigr.* p. xv, n. 105; deinde Murator. t. II, p. MLXVI, 3, ex quo habet Jacobs. *Paralip. Anthol.* II, n. 15, p. 766 et *Anthol. Pal. Append.* n. 150, Bœckh. *Corp.* n. 747. — Cf. St. A. Cumanud. Ἀττ. ἐπιγρ. ἐπιτύμβ. p. 124, n. 969. Nuperrime tandem retulit ex marmore ipso Newton. *Anc. Grr. Inscr. Brit. Mus.* n. LVI. « Titulus hic sepulcralis non est, sed defuncti fratris imaginem dedicat Polystratus. Cujus imago dedicatur supra scriptum est nomen Polylli Polyllidis fil. Pæaniensis. » *Bckh.* Vs. 1. Jacobs., dempto puncto, Πόλυλλος verbi ἀνέθηκε subjectum esse credebat, et Πολυστράτου... ἀδελφοῦ legere voluit, cum Muratorio, « imaginem Polystrati sui fratris. » Lapis habet ΠΟΛΥΣΤΡΑΤΟΣ.

LXXIV. In λαμπρέων παράλων pago attico. Ed. Lebas. I, 85, G. Kaibel. *Epigg. gr. e lap. conl.* n. 925, et alii. Keilii sunt supplementa. — Vs. 3. Lebas φίλον pro ζῆλον scripserat; Keil. κισσοφόρῳ δὲ, G. Kaibel. κισσοφοροῦντι. — Simus, Dionysiorum victor, patrem ad sui exempli imitationem impulit, et vicit quoque pater.

LXXV. *Athenis* ad ecclesiam Catholicon. Edidit Pocock. *Inscriptt.* P. I, c. 5, sect. 4, p. 55. Epitaphium est in plures milites. Inde retulit Bœckh. *Corp.* t. I, n. 173 et Cumanudes in Ἀττ. ἐπιγ. ἐπιτύμβ. p. 396, n. 3487. Distichon posterius est in altero latere ejusdem lapidis. Initio secundi versus videtur adjectivum ad ἀνδρὸς periisse, deinde nomen viri celebrati, exempli causa, Πλειστόκριτον. In productione syllabæ ον nullam difficultatem esse sciunt metrici. — Cf. epigr. atticum simile ap. Pausan. X, 21, 3, in hac nostra sylloge n. 110 : Ἦ μάλα δὴ ποθέουσα κ. τ. λ. — Vs. 1. G. Kaibel. Εἰ] τοιῶνδε ἀνδρῶν εἴη πόλις, οὔποτ' ἂν αὐ[τῆς. — Vs. 4. *Id.* ἐχθροῦ Ἀριστόκριτον.

LXXVI. *Athenis.* Ex schedis Fourmonti, *Corp. insc. gr.* 85. Bœckhii supplementa sunt nisi quod vs. 3. pro θείην scripsit Kalbelius θνητῶν. — Subscriptum est tetrasticho : Ἔδοξεν τῇ Κεκροπίδι φυλῇ ἐπὶ Χαρισάνδ[ρου ἄρχοντος] τῇ κυρίᾳ ἀγορᾷ χρύδδην ψηφισαμένων τῶ[ν φυλετῶν ἐν ἀκροπόλει.

Ὀνήτωρ Κηφισοδώρου Μελιτεὺς εἶπ[εν· Ἐπειδὴ] Πυρρ[ῆς... ἀνὴρ ἀγαθὸς γεγένηται περὶ τὴν φυλὴν καὶ τὰ κοιν[ά, ἐπαινέσα]ι αὐτὸν [ἀρετῆς ἕνεκεν καὶ] χρυσῷ στεφάνῳ ἀπὸ πεντακοσίων στεφανῶσαι κ. τ. λ. — Charisander archon fuit Ol. CI, 1, vel anno 375 a. Ch. n.

LXXVII. Ex *Imbro* insula. Edid. Akerblad. *Sopre due laminette di bronzo,* etc., p. 22, indeque Jacobs. *Anthol. Palat. Addend.* T. III, p. 100. Integer titulus est Londini in Museo Strangfordiano. Repetiit Bœckh. *Corp.* n. 2156, atque ex marmore ipso Newton. *Anc. Gr. Inscriptt. Mus. Brit.* n. LVIII. — Vs. 1. Lapis habet κήρυκι. Statua erat Hermæ Agoræi, in agora (foro), juxta porticum Pœcilen posita. V. Lucian. *Jup. trag.* c. 33 : ὁ σὸς, ὦ Ἑρμῆ, ἀδελφός ἐστιν ὁ ἀγοραῖος ὁ παρὰ τὴν Ποικίλην. — Vs. 3. Boisson. *Epist. Holsten.* p. 454, voluerat οἵδε κασίγνητοι, sed in lapide legitur ΑΥΤ] ΟΚΑΣΙΓΝΗΤΟΙ.

LXXVIII. *Inter Busirin et Memphin.* Ex Bœckhio *Corp.* 4702 edidit G. Kaibel. *Epigrr. gr. e lap.*, etc., n. 775. « Chabriæ mercenarios a. 360 titulum posuisse apte conjecit Bœckh. » *G. K.* — Vs. 2. Οἰκοδομαῖς Franz., idemque nonnulla supplevit in reliquo titulo qui ita est :

Λυσίκριτος Ἀθηναῖ(ος)	Σωσικλῆς Ἀθηναῖ(ος)
Ἀνδρόχαρις Νισύρι(ος)	Δημήτριος Ἀθηναῖ(ος)
Μνασιγένης Βοιωτ(ός)	Ἀπολλωνίδης Κορί(νθιος)
Ἐπιτέλης Κυρανα(ῖος)	Πυθόδωρος Ἀθηναῖ(ος)
Στράτων Καρυανδ(εύς)	Ἀριστόβουλος Ἀθην(αῖος).

...καὶ τ[ὴ]ν τρά[πεζ]αν ἀνέθεσαν Ἀμυρταῖος Ῥόδιος [καὶ...

Tanus deus nullo alio documento notus est.

LXXIX. Lapis *Panticapei* ex ruderibus repertus ad oppidum *Kertsch.* an. 1823. Edidit Köhlerus, *De numm. Spartoc.* p. 59. — Tractavit Welcker. *Syllog. epigr.* edit. sec. n. 168. — Repetiit Bœckh. *Corp. insc. gr.* n. 2104. — Vss. 3-4. Subtilius, ut videtur, notavit Koehler. parti hujus terræ ut regem, parti ut archonta præfuisse Pærisadem. — Cf. *ib.* n. 2107.

LXXX. *Athenis,* edidit v. cl. Rhangabes primum in *Diurn. archæol. Athen.* n. 22, posterius in *Antt. hell.* t. II, p. 723, n. 1008; Ph. Lebas, *Voyage,* etc., *Inscriptt. Attiq.* n. 32. Subscriptum est litteris recentioribus quibus Romana denuntiatur ætas, alius titulus, qui nulla ratione ad priorem pertinet. Non idem est atque is qui legitur apud Lebas, l. c. Λυσίμαχος Λυσιθείδου Ἀγρυλῆθεν; memorat quemdam M. Licinium Crassum Frugi. Notat Lebas ex *Corp. insc. gr.* n. 6810 non absimilem inscriptionem, sed multo recentiorem, repertam esse in Germania, in cœmeterio juxta Aschaffenburgum, quæ ita est. neque si linguam neque si metrum spectes, probabilis :

Σωθεὶς ἐκ πολλῶν καὶ ἀμετρήτων μάλα μόχθων,
εὐξάμενος ἀνέθηκα Γενίου εἰκόνα σεμνήν.

Confert et Lebas, *Anthol. Pal.* XIII, 13. epigr. quod suspicatur exscriptum fuisse Athenis, in basi exornata donario Palladi Tritonidi dedicato. Lebas, *ibid.*, p. 26.

LXXXI. *Ephesi* in suburbio. J. T. Wood. *Discov.*

at Ephesus; Inscriptt. p. 32, n. 10. — Vs. 1. confert Wood. Hom. *Od.* Γ, 196. — Vs. 5. lapis habet ΕΞΣΩΖΩΝ.

LXXXII. In lamina ænea *Olympiæ* repertum die 6 Junii 1879 edidit A. Furtwängler, *Archæol. Zeitung*, 1879 zweites und drittes Heft, p. 145 sq. n. 288. — Vs. 1 Ἑλλήνων ἦρχον, i. e. Ἑλλανοδίκης eram, Græcis in ludis Olympiacis præeram; ex quo, auctore Pausania, VI, 1, lex ab Eleis facta est ne quis Ἑλλανοδικούντων equos immitteret. — Vs. 3. De equis ἀθλοφόροις cf. Hom. *Il.* I, 124 et 266 : ἵππους — πηγοὺς, ἀθλοφόρους, οἳ ἀέθλια ποσσὶν ἄροντο. — De Troilo, Pausan. *ibid.* : Πλησίον δὲ τοῦ Κλεογένους, Δεινόλοχός τε κεῖται, Πύρρος τε καὶ Τρώϊλος Ἀλκίνου...γεγόνασι δέ σφισιν οὐ κατὰ ταυτὰ αἱ νῖκαι... τῷ Τρωΐλῳ δὲ τελείᾳ τε συνωρίδι, καὶ πώλων ἅρματι· ὀλυμπιάδι δ. ἐκράτει δευτέρᾳ πρὸς ταῖς ἑκατόν... Τούτου μὲν δὴ τὸν ἀνδριάντα ἐποίησε Λύσιππος.

LXXXIII. *Xanthi*, a Fellow. repertum; ex Lebasii apographo edidit Franz. *Corp. insc. gr.* T. III, p. 147, n. 4269. et *Addend.* p. 1122. Ex expressa gypso imagine quæ in museo Britannico est, rursus exhibuit Leake (*Transact. of the Royal Society*, etc. Vol. II, 1847, p. 27), cujus textum receperunt Lebas et Waddington, n. 1249. — His in versibus hoc notandum duobus hexametris succedere pentametros duo, deinde sequi duo disticha et hexametros quatuor : quo ordine recentioris ætatis opus arguitur. Ille, de quo agitur, « Harpagi filius, nescio qua occasione bello exorto regnum legitimum instituit, atque ita optime meruit de Lyciis. In ejus belli memoriam stelam duodecim diis Xanthi in foro posuit. cui stelæ postea hic ipse titulus inscriptus est haud dubie ab propinquis illius..... Ætas tituli accuratius definiri non potest. » Vs. 6. G. Kaibel ex Bergkio et Maur. Schmidt. credit hîc παλὴν esse pro Βαλὴν i. e. Βασιλεύς. Cf. schol. *ad Æschyl. Pers.* 659 (al. 656) qui laudat Euphorionem; vide et Sext. Empiric. I, 17. Hesych. : Βαλὴν, Βασιλεύς, Φρυγιστί., etc. Unde vertendum : Omnium optimus manibus i. e. factis et operibus, *rex*. Vs. 10, « Arcades memorantur; sed Arcades sæpenumero mercenarii stipendia fecerunt. » *Franz.* — Vs. 1 parum apte ex epigr. Simonidis sumpsit auctor quod ab Atheniensibus post victoriam ap. Eurymedontem partam positum est. V. Aristid. t. II, p. 209, 512, ed. Dindorf., Ὑπὲρ τῶν Τεττάρων, apud quem legitur ἔκρινε. — Vs. 5, conjecit Martinus ἔκτισ' ὅδ' Ἅρπαγος οἷος ἀριστεύσας τὰ ἅπαντα. Sed verbum animo repetendum est ex vs. 2. Leak. Σπάρ]σις; Waddington, Σμέρδις ὅδε Ἀ. — τὰ ἅπαντα. — Vs. 9. iid. ἀθάνατοί. Vs. 11, iid. πλεῖστα pro ἔπειτα. — Vs. 12, pro κατὰ, iidem Κ[α.]ίκα, ubi Leake gentis auctoris nomen latere opinatur.

LXXXIV. Apud Plutarch. in *Timol.* XXXI. « Unde apparet hoc distichon Mamerci esse Catanæorum tyranni, ejusdemque poetæ tragici qui illud scutis mercenariorum Timoleontis a Carthaginiensibus devictorum, inscribendum curavit. » *Jac*...... τὰς ἀσπίδας ἀναθεὶς τοῖς θεοῖς ἐλεγεῖον ὑβριστικὸν ἐπέγραψε· Τάσδ' ὀστ... — Vs. 1. ὀστρειογρ. ὀστρείῳ, τουτέστι πορφύρας ἄνθει κεχρωσμένας. *Coray.* In Parisin. cod. B et vett. editt. χρυσελεφαντεπιλέκτρους, correxit Xylander cujus conjectura firmatur cod. Par. C. « Irridebat Mamercus hostium cladem vocabulo tragicam simulante gravitatem. » *Held.*

LXXXV. Ex Plutarch. *X Orat.* IV, 27, inscriptum epigr. statuæ ex ære, Leocharis operi (Λεωχάρους ἔργῳ), quam Isocrati Timotheus, Cononis filius, dedicaverat Eleusine Ἔμπροσθεν τοῦ προστώου. — Vs. 2. θεαῖς, Cereri et Proserpinæ.

LXXXVI. Servaverunt Plutarch. *X Orat.* IV, 41 et Photius, *Myriobl.* CCLX : ἑτέραν δὲ εἰκόνα ἔστησεν αὐτοῦ πρὸς τῷ Ὀλυμπιείῳ ἐπὶ κίονος χαλκῆν ὁ θετὸς παῖς Ἀφαρεύς, [καὶ ἐπέγραψεν]· Ἰσοκράτους κ. τ. λ.

LXXXVII. *Athenis* in arce. *Ephem.* 179, Rangab. 989, G. Kaibel. 940. Supra scriptum Ν]ῖκαι ἐξ Παναθήναια παί[δων Θαργήλια... Tituli, ut apparet, fragmentum tantum modo habemus.

LXXXVIII. *Astypalææ*. O. Rayet, *Bullet. de corresp. hellén.* 1879, p. 483 sq. — Repertum est ann. 1871 : litteris correctis et bene insculptis testatur esse alterius partis IV sæculi a. n. Chr. — Πίδων propr. viri nomen hactenus ignotum.

LXXXIX. *Thebis* repertum hoc epigramma edidit St. A. Cumanudes in Ἀθηναίῳ, 1875, p. 477, ex ectypo apographoque misso ab Epaminonda Coromantzo. — Vs. 1. Παμμάχος ἀγὼν hîc est παγκράτιον puerorum. — Vs. 3. προβολὴ hîc dicitur eodem sensu atque ἀφορμή. Εὐάγκριτον non in lexicis occurrit; quanquam *Thesaurus ling. gr.* dedit δυσάγκριτον, alio tamen sensu. — Titulo subscriptum statuarii nomen : Τισικράτης ἐποίησε. De hoc artifice, Lysippi discipulo, ut editori græco visum est, vid. Plin. XXXIV, 8, à quo cum Lysippi imitatoribus annumeretur Tisicrates, facile conjeceris epigramma nostrum ad prima Macedonicæ dominationis tempora pertinere.

XC. *Olympiæ*. Edidit Dittenberger, in *Archäologische Zeitung* 1877 (1878), p. 194, n. 104. Supra tetrastichon legitur Ἁ πόλις ἁ τῶν Μεσσανίων Φιλωνίδαν Διογένεο; ἄριστα πολιτευσάμενον, Διὶ Ὀλυμπίῳ. — Vss. 1-2. ad verbum : Huncce Philonidis honorem posuit patria, imaginem virtutis apud Jovem monstrans. Ni fallor, legitur in *Arch. Zeit.* δεικνυμένῃ.

XCI. Servavit Eustathius *ad Iliad.* Σ (XVIII), 570, p. 1223. Retulit Brunck. in *Anal.* t. III, p. 252, n. 480 (Vid. Jacobs. *Anim.* t. III, P. II, p. 140 sq.); dedit et Jacobs. *Append.* n. 390. — Vs. 3. Br. et Jacobs. : Μοῦσαι δέ σ' ἐθρήνεον.

XCII. Est apud Marium Victorinum gramm. et rhetor. *De Orthog. et de ration. carmin.* lib. IV, p. 2528, de iambico metro; disticho præmisit hæc grammaticus quod quasi epigrammatis lemma est : « Admonemur hic quod apud Græcos celebratur, non prætermittere, Boiscum Cyzicenum supergressum hexametri legem iambicum metrum in octametrum versum extendisse, sub hujusmodi epigrammate. Βοΐσκος κ. τ. λ. »

XCIII. In pariete ecclesiæ prope rudera *Tanagræ*. Edidit Leakeus, *Mus. crit. Cantabr.* vol. II, fasc. VIII, p. 570 atque ex illo Rossius, *Inscc.* p. 308 (tab. XLV) et Boeckh. *Cor. insc. gr.* t. I, n. 1582. Repetiit St. A. Cumanudes in Ἀθηναίῳ, 1875, p. 475. « Subscripta hæc erant imagini Phorystæ ab ipso dedicatæ : prius distichon e persona scribentis dictum est, alterum e persona imaginis, quæ pro ipsa Phorystæ persona censetur. Phorystas manifesto Tanagræus est, et vicit in Jovialibus nescio quibus præco. Vide de præconum certaminibus inscriptt. seqq. Cf. Cicer. *ad Famil.* V, 12, extr., Pollux. IV. 91, Athen. X, p. 415, A. Idem in aliis

ludis cursu vicerat, et voce et pedibus eximius, quippe lateribus validis præditus. In fine statuarius scriptus est, Καφισίας ἐπόεισε; ἐπόεισε est Bœoticum. » *Bœckh.* — Vs. 4 ubi lapis habet στεφανο, legere voluit Bœckhius στεφανῷ.

XCIV. Prope *Ilium novum*, in loco qui nunc dicitur Eski-Atschi-Kevi « tabula marmorea reperta, ex cujus inscriptione pauca tantum legi poterant, edita ex Huntii *Diario* ap. Walpol. *Mem.* p. 107. Tractavit Welckerus *Syllog. epigr. gr.* n. 44, p. 53, ed. sec. (ed. prim. n. 14). Repetiit Bœckh. *Corp.* n. 3625. » — Vs. 2. apogr. dedit ΕΦΥ, « Ἔφη debetur Welckero. » — G. Kaibel. 1080, non matris nomen esse censet Τέχνα, qui sit vertit : *ars exsculpsit,* additque hæc : « Hectoris heroum et statuam Julianus Ilii se vidisse narrat in epistola nuper ab Henningio edita (*Hermæ* IX, 257) v. 16 : ἡρῷόν ἐστιν Ἕκτορος ὅπου χαλκοῦς ἕστηκεν ἀνδριὰς ἐν ναΐσκῳ βραχεῖ· τούτῳ τὸν μέγαν ἀντέστησαν Ἀχιλλέα κατὰ τὸ ὕπαιθρον. »

XCV. Apud Ælian. *Hist. Animal.* XI, 40, inde Brunck. *Anal.* III, 173, et Jacobs. (*Animadd.* vol. III, P. II, p. 154). *Append.* n. 319. Vs. 1. vulg. ἐπινοίας, correxit Boisson. ad Marini *Vit. Procl.* p. 115. — Vs. 2. Τετράκερων δὲ ἔλαφον Νικοκρέων ὁ Κύπριος ἔσχεν, καὶ ἀνέθηκε Πυθοῖ, καὶ ὑπέγραψε· Σῆς ἕνεκεν...

XCVI. *Argis.* Multi edidere et Lebas et Foucart. *Inscc. gr. et lat. recueil.*, etc. Mégar. et Pélop., Argolide, n. 122. — Vs. 3. Nicocreon, Phytagoræ filius, Nicoclis nepos et Evagoræ pronepos, primum annales evolventibus occurrit an. a. Ch. 321. De quo si plura quæras, adi in libro supra laudato luculentam v. cl. Waddingtoni notam. *Ibid.*, p. 56 sq. — Vs. 7. ἔροτις cypr. dialect. pro ἑορτή. Hesych. : ἐροτήν, ἑορτὴν Κύπριοι.

XCVII. *Athenis* ad Parthenonem. Ed. Ross. *Arch. Aufs.* I, 174 ; inde G. Kaibel. n. 850. Subscriptum est Νικόμαχος ἐπόησεν. « Nicomachus sæculi IV exeuntis sive III ineuntis artifex. Cf. Ross. *l. s. s.* Videtur epigramma mulieris statuæ subscriptum fuisse, cujus nomina, lapide superne fracto, perierunt. » *G. K*

XCVIII. Servavit Athen. II, p. 48 : Ἤκμασε δ' ἡ τῶν ποικίλων ὑφή, μάλιστα ἐντέχνων περὶ αὐτὰ γενομένων Ἀκεσᾶ καὶ Ἑλικῶνος τῶν Κυπρίων. Ὑφάνται δ' ἦσαν ἔνδοξοι· καὶ ἦν Ἑλικὼν υἱὸς Ἀκεσᾶ, ὥς φησιν Ἱερώνυμος. Ἐν Πυθοῖ γοῦν ἐπί τινος ἔργου ἐπιγέγραπται· Τεῦξ' Ἑλικών.....

XCIX. Citat Ælian. in *Nat. Anim.* X, 40 : Ἐν τῇ Σκυθίᾳ γῇ γίνονται ὄνοι κερασφόροι καὶ στέγει τὰ κέρατα ἐκεῖνα τὸ ὕδωρ τὸ Ἀρκαδικὸν τὸ καλούμενον τῆς Στυγός, τὰ δὲ ἄλλα ἀγγεῖα διακόπτει πάντα, κἂν ἦ σιδήρου πεποιημένα. Τούτων τοι τῶν κεράτων ὑπὸ Σωπάτρου κομισθῆναί φασιν Ἀλεξάνδρῳ τῷ Μακεδόνι, καὶ ἐκεῖνον πυνθάνομαι θαυμάσαντα εἰς Δελφοὺς ἀνάθημα ἀναθεῖναι τῷ Πυθίῳ τὸ κέρας καὶ ὑπογράψαι ταῦτα· Σοὶ τόδ' Ἀλ... Dat et Stobæus in *Eclog. Phys.* lib. LII, 48 ex Porphyrio. — Inde repetierunt Brunck. *Anal.* III, p. 182, n. CLXII, Jacobs. (v. *Animadd.* t. III, P. I, p. 378), *Append.* n. 324. — Vs. 2. multi codd. σχῆμα, Gesn. κτῆμα; Kuhn. ad *Var. Hist.* I, 27, χρῆμά τι. — Vs. 3. Ælian. Stob. ἀγράντου, Brunck. ἀχράντῳ. Var. codd. Λουσηθίδος, Gesn. Λουσιάδος; Reines. Λουσηΐδος, quod Grotius et Schneider. Apud Ælianum est Λουθησιάδος. « Λουσηΐς dicitur ab urbe, cui nomen Λουσοί, de qua, præter Stephanum, videndus Pausanias, VIII, 18, 2. » *Br.* — Vs. 4. Editt ante Schn. βάσταζεν; Stob. Heeren. βάσταξε, Grotius βάσταξεν.

C. *Athenis* ad vestibulum arcis; Cyriacus edidit. *Inscrr. Ancyr.* p. XV, n. 113, atque ex schedis Cyriaci Muratorius, t. II, p. DCLXXI et iterum ex suis t. III, p. MDCCLXXVI, 4. Hinc Jacobs. *Paralip.* II, 800, et *Append.* n. 276, Bœckh. *Corp.* n. 911. Hic : « Ante οὐδὲ unum et alterum distichon deest cum ejus nomine cujus statuæ hæc subscripta erant. » Vs. 1. παλιγκλίναντα in lexicis desideratur. G. Kaibel. n. 847 scripsit πάλιν κλίναντα. — Vs. 3. lacuna manifesta est, unde nomen urbis vel regionis excidisse videtur. Bœckhius tamen post Buttmannum lacunam statuit post θανάτοιο et supplevit πολυκλαύτοιο; G. Kaibel. χεροῖν ἰδίαιν. — « Welckerus suspicatus est hoc epigramma ad Aristotelem pertinere; vss. 1-4 autem ad ejus voluntariam mortem referri et vs. 2 ad fugam Athenis in Eubœam, quo post obitum Alexandri concessit, inimicorum obtrectationes evitans. Et hæc conjectura manifesto vera est. » *Bckh.*

CI. *Athenis,* herma capite fractus. *Ephem.* 3447, coll. *C. insc. gr.* 136, G. Kaibel. *Epigrr. gr. e lap. conlect.* p. 348, n. 848. Litteræ Ρ Σ bonæ ætatis.

CII. Ex Pausan. VI, 4, 6. De hoc Chilone Patrensi addit idem : Εἰ δὲ Λυσίππου τοῦ ποιήσαντος τὴν εἰκόνα τεκμαιρόμενον τῇ ἡλικίᾳ συμβαλέσθαι δεῖ με τὸν πόλεμον ἔνθα ὁ Χείλων ἔπεσεν, ἤτοι ἐς Χαιρώνειαν Ἀχαιοῖς τοῖς πᾶσιν ὁμοῦ στρατεύσασθαι ἢ ἰδίᾳ κατ' ἀρετήν τε καὶ τόλμαν Ἀχαίων μόνος Ἀντιπάτρου μοι καὶ Μακεδόνων ἐναντία ἀγωνίσασθαι περὶ Λάμιαν φαίνεται τὴν ἐν Θεσσαλίᾳ. Hoc idem de eodem dicit Pausanias lib. VII, 6, 5. — Vs. 1. Μουνοπάλης Camerarii emendatio est pro vulgato μοῦνος πάλῃ; habent Facii codd. μούνῳ quod Camerarii conjecturæ favet. Huetius, p. 79, malebat μουνοπάλη, de quo vocabulo Hesychius μουνοπάλαι οἱ μόνῃ τῇ πάλῃ νικῶντες.

CIII. *Priene;* edidit Chandler *Syllog. Inscript.* p. 13, deinde Brunck *Anal. Lectt.* p. 288, n. 291b, Jacobs (Vid. *Animadvv.* vol. III, P. II, p. 42 sq.), *Append.* n. 376, Bœckh *Corp.* n. 2907, et Lebas et Waddington ex lapide ipso, *Inscriptt. explic.* V. *Asie. Min.* sect. I, *Ionia.* — IX. Priene, n. 186. — Vs. 1. lapis ἐξαλαμῖνος pro ἐκ Σαλαμῖνος, sicut ἐξυβριτᾶς pro ἐκ Συβριτᾶς (Lebas et Wadd. n. 66), etc. — Vs. 2. Brunckius conjecerat Ἀριστονόου; Bœckhius pro Ναύλοχον, Ἄνδροχλον. Lapis habet ΝΑΟΛΟΧΟΝ, Ναόλοχον, propria regionis forma, Naulochi qui fortasse fuit heros oppiduli conditor, quem Philius viderat in somnis, quemque coli jubebant deæ Θεσμοφόροι, Ceres et Proserpina. — Vs. 3. lapis λεοκοῖς, linguæ Prienensis forma, ut Ναόλοχος, sicut infra ionicæ dialecti sunt πόλεως et θειόν. — De his omnibus vid. Lebas et Waddington commentarium, *ib.* p. 72 sq. — « Statuæ herois divino honore culti hæc suscripta erant. » *Bckh.*

CIV. Ex Strabone qui hoc epigr. ex Eratosthene laudat II, I. 16. Repetiit post alios Brunckius *Anal.* III, p. 234, n. 393, et deinde Jacobs *Append. epigr.* 162, uterque cum hoc ex Strabone lemmate excerpto : Ἐν τῷ Ἀσκληπιείῳ τῶν Παντικαπαιέων, ἐπὶ τῇ ῥαγείσῃ χαλκῇ ὑδρίᾳ διὰ τὸν πάγον.

CV. *Calymnæ,* in oppido insulæ ejusdem nominis. Edidit Ross. *Inscr. inedd.* 298, unde G. Kaibel *Epigrr. gr.*, etc., 778. — Vs. 1. sic legendus : Νικίας μ' ἀνέθηκεν Ἀπόλλων' υἱὸς (unius syllabæ) Θρασυμήδους.

CVI. *Athenis* in arce. Ex Rossii Bursianique apographus Keil. *Bullet. acad. Petropol.* 1859, XVI, 98, sq., Kaibel. *Epigrr. gr. e lap. conl.* n. 941. Supra scriptum est Διοφάνης Ἐμπεδίωνος νίκη Ἰσθμοῖ. — Vs. 2. « Diophanes inter pueros (ἀγένειος), inter viros juvenesve (πρόγονος) vicerat Stephanus. »

CVII. In insula Salamine, prope vicum *Ampelaki* repertum, edidit Spon. *Itin.* t. III, P. II, p. 92 (in-12, 1724, t. II, p. 316), Wheler. *Itin.* p. 421. Repetiit Bœckh. *Corp.* t. I, n. 408. — Vs. 1. « Exempli causa in trium apud Sponum litterarum spatio colloco litteras ΑΠΗ. Supra versus legitur Νικοκλέους Ἡγησίππου Ἀναγυράσιος. Ergo Apemon (?) patris erat Nicoclis qui erat ipse Hegesippi filius. »

CVIII. Ex lapide ipso in Anglia servato edidit Edm. Chishull *Antiqq. Asiat.* p. 59. Dehinc Brunck *Anal.* III, p. 192, n. 203, Jacobs (vid. *Animadvv.* vol. III, P. I, p. 408), *Append.* n. 283, Bœckh *Corp.* n. 3797, et alii. « Scriptum est epigr. in statuam Jovis Οὐρίου, i. e. secundos navigantibus ventos excitantis; » *Jac.*, cujus celebre delubrum a Byzantio 120 stadiis distans a navigaturis Pontum sacra accipiebat. — Vs. 3. alii δρόμους. — Vs. 5. εἶτα plurimi. — ἐρευνᾷ Donius.

CIX. Ex Pausan. I, 13. « Adscripti fuerunt hi versus spoliis Macedonum, quæ Pyrrhus, Antigono devicto, Jovi Dodonæo dicavit..... Hoc epigramma Brunckius Leonidæ ex conjectura tribuit. » *Jac.* — Dedit H. Grotius in *Florileg. Græc. Mantissa secunda*, p, 317, cum lemmate : Ἐπίγραμμα ταῖς Μακεδόνων ἀσπίσι, τῷ ἐν Δωδώνῃ Διὶ ὑπὸ Πύρρου ἀνατεθείσαις, ἐπιγραφέν.

CX. Servavit Pausan. X, 21, 5; retulere multi; H. Steph. in *Append. Anthol.* p. 504, 10, Bonad. *Inscr.* p. 71, Brunck *Anal.* III, 177, Jacobs *Append. Anth.* n. 202. « In illustri illa Gallorum in Græciam irruptione, quæ Brenni nomen conspicuum reddidit, pugna commissa est ad Thermopylas, ubi Græci copias contraxerant, duce Callippo Atheniensi. Nam Atheniensibus in illo tam gravi bello a reliquis Græciæ populis ἡγεμονία concessa erat..... Cydiæ scutum a propinquis et amicis Jovi Liberatori dedicatum est, addito epigrammate Ἦ μάλα δή. ... Pugnatum est illud prælium Ol. CXXV, 1. » *Jac.* — Cum necesse sit subaudire κεῖμαι sive ἧμαι, suspicatur Jacobs scriptum fuisse in vs. 1. pro vulg. Ἦ μάλα δή, ἧμαι δή.

CXI. *Delphis*, edidit Ulrichsius, *Reisen und Forschungen in Griechenland*, etc. vol. I, p. 435, cf. p. 38; unde repetiit Ern. Curtius, *Anecdd. Delphic.* p. 7. Berolin, MDCCCXLIII, 4°. Quando titulum exscripsit Ulrichsius, neque superiores, ut fatetur, duas lineas neque artificis nomen, utpote mutilata, legere potuit, et Curtius addit : « Nos, quum Delphos venimus, lapidem barbara manu fractum vidimus, ut tantum fines singulorum versuum legerentur. » Vss. 1-2 supersunt hæc : ΠΕΙΣΤΟΣΕΞΕΕΛΛΑΔΟ-ΣΕΜ. Vs. 5. Ulrichs. et Curtius habent ῥυσαμένους. — Ex conjectura Ulrichsii de anaglypho quod narrat a se cum hoc epigrammate fuisse repertum, id fragmentum ad Gallorum irruptionem (280-278 ant. Ch.) referri posset. Pausan. X, XXIII, 7. — Bergk. *Diar. arch.* 1850, p. 172 arbitratur hoc « subscriptum fuisse Ptolemæi Lagi fil. statuæ, quo duce Bœotia, Phocis, Locris Cassandri præsidiis liberatæ sunt anno fere 311. » *G. K.*

CXII. *Rhodi.* Ed. Rossius, *Hellen.* I, 108, n. 73, qui plurima restituit. « Videtur Xenophantus ad nescio quam civitatem legatus missus consilio et prudenti facundia adjutus bene rem gessisse. » *G. Kaibel.* Præscriptum legitur..... Ξενοφάν]του, [καθ' υἱοθεσίαν] δὲ Ἀπήμονο[ς, καὶ τὸ Ἐρατ]ιδείων κοινὸν [Ξε]νόφαντον Ἀγεστράτου θεοῖς, et subscriptum Τιμόχαρις Ἐλευθερναῖος ἐποίησε.

CXIII. *Cnidi.* Edidit C. T. Newton, *Further Papers respecting the excavations at Budrum and Cnidus*, p. 67 (vid. et pp. 59 et 60). — Vs. 5. significatur heroum Antigoni, filii Demetrii Poliorcetæ, qui, cum Antigonus pater διάδοχος fuerit, ipse recte ἐπίγονος dicitur (vs. 8). Uxorem duxerat Philam, Antiochi sororem (vs. 8) anno fere 276. — Vs. 7 et ss. De Museo herois adjuncto vid. celeberrimos titulos quos jam diu et sæpe editos repetiit Bœckhius, *Corp. inscr. gr.* t. II, 2448. — Vs. 11-12. De Mercurii cultu apud Pheneatas adi Pausan. V, 27, 5 et præcipue VIII, 14, 7. — Nuper hanc inscriptionem iterum edidit G. Kaibel, *Epigrr. gr. e lapid. conlect.* 781.

CXIV. Ex Athen. VII, 106, p. 318, multi repetierunt, inter quos Brunck. *Analectt.* t. I, p. 468 n. 31, Jacobs. edit. Lips. t. I, p. 219, n. 31 (vid. *Animadvv.* t. I, P. II, p. 282 sqq.) et *Append. Palat. Anth.* n. 45. Hier. Bosch. *Anthol.* t. III, *Mantiss. secund.* p. 346, cum hoc lemmate Εἰς ναυτίλον τὸν ἰχθὺν, etc. « Nautilus loquitur a Selenæa, Cliniæ filia, Smyrnensi, in templo Veneris Arsinoes Zephyritidis consecratus. Eleganter hoc epigramma versibus Gallicis reddidit Ricardus ad Plutarch. *Moral.* t. I, p. 77. » *Boiss.* « Des coquilles de nautile servaient aux jeux, à la parure des jeunes filles qui, lorsqu'elles se mariaient, les consacraient à Vénus avec les autres jouets de leur enfance. Ici Séléné, fille de Clinias, s'étant mariée en Egypte, offre un nautile dans le temple de Zephyrium, bâti en l'honneur d'Arsinoé, femme de Ptolémée Philadelphe, qu'on y honorait sous le nom de Vénus. » *Dehèq.* — Vs. 1. Vulg. παλαίτερος, Brunck. Boiss. παλαίτερον, conjicit Jacobs. πάλαι τέρυς. — Vs. 5. Omnes γαληναίη, Boiss. Γαλ. cui apponitur λιπαρὴ θεός. Casaub. αὐτὸς pro οὖλος. — Vs. 6. vulgo ποσσὶν ἵν'; Casaub. : τοῖς ποσὶν, sive ποσσὶν ἑοῖς; Brunck, Jacobs. ex Tanaq. Fabr. ποσσὶν ἀεί. — Vs. 8. vulg. σοὶ τὸ... τι correct. Ernesti est. — Vs. 10. Ex Bentleio Brunck; Ernestus vero legit τίκτεται αἰνοτέρης; mallet Jacobsius τηρεῖται γοερῆς, cuj. vide notam. — Vss. 11-12 parum, ut videtur, intellexit Grotius.

CXV. Ex Athen. XI, p. 486, B. « Callistium, quæ vel viros potando superabat, Veneri poculum ex vitro dedicat. » *Jac.* — Vs. 2. χοῦς, mensura attica octo cotylas continens. — Vs. 3. « Παφίη, secundum Piersonum (*ad Mœrin* p. 413), Arsinoe est, Venus Zephyritis, in cujus templo suspensa donaria Hedylus descripsit. Λέσβιον hoc loco non vinum Lesbium esse, sed poculi genus, apparet ex verbis Athenæi, huic carmini præmissis : Λέσβιον ὅτι ποτηρίου εἶδος, Ἡδύλος παρίστησιν ἐν Ἐπιγράμμασιν οὑτωσὶ λέγων· Ἡ διαπινομένη... » *Jac.* Athen. vet. editt. ἧστο δέ; Piersoni correctio est. — Vs. 5. vulgo πάντων. — Vs. 6. Πότων Brunck; tamen πόθων jam scripserat Stephanus.

CXVI. Athen. VII, p. 318. Ἔγραψε δὲ καὶ Ποσείδιππος εἰς τὴν ἐν τῷ Ζεφυρίῳ τιμωμένην ταύτην Ἀφροδίτην τόδε τὸ ἐπίγραμμα· Τοῦτο καὶ κ. τ. λ. — Vs. 1. ποταμῷ. « Positum erat hoc templum in promontorio haud

procul a Nicopoli, non ad Nili ostium, sed in ipso littore maris. Hinc colligo poetam non ποταμῷ scripsisse, sed

Τοῦτο καὶ ἐν πόντῳ καὶ ἐπὶ χθονί...

Hæc enim sibi invicem opponi solent. » *Jac.* — Epigramma tamen ἀδέσποτον quod a. v. cl. Brunet de Presle acceptum edimus, habet vs. 1. Μέσσον ἐγὼ Φαρίης ἀκτῆς στόματός τε Κανώπου κ. τ. λ. Quod vide inter ἐπιδεικτικά.

CXVII. Extat ap. Athen. X, 440, cum hoc lemmate : Φάλαικος δ' ἐν τοῖς ἐπιγράμμασι γυναῖκά τινα ἀναγράφει πολυπότιν, Κλεὼ ὄνομα· Χρυσωτὸν... quod in breve contraxit Hier. Bosch. *Floril. Gr. Mantiss.* II : Εἰς γυναῖκά τινα πολυπότιν. — Vs. 2. vulgo τῶδε Διον..., Χλεώ. correxit Casaubon.; — Vs. 4. vulg. οὐδ 'ἅμα πω, emendavit Toup.

CXVIII. *Halicarnassi.* Newton, *Discoveries* I, tab. 96, 65, unde G. Kaibel, *Epigrr. Gr.*, etc. n. 782. Prioris editoris sunt supplementa. — Vs. 1. lapis habet ΓΑ'Α'ΤΩΙ... ΕΝΕΤΟΥΤΟΑ ΛΑΡΗΣ. — Vs. 5. « Pronomen οὗτοι, si recte haberet, nominatos fuisse doceret homines ad minimum duo; nullo autem artificio versui tertio, ubi patet lacuna, duo incluseris hominum nomina; nam πατέρα non hominem, sed deum intelligendum esse res ipsa clamat. Sequitur v. 5. initium non sine vitio traditum esse ΟΥΤΟΙΚΑ /// ΛΕ ΚΑΜΟΝΤΟ, quo sublato, hæc tentavi :

εἰ δ[ὲ πρὶν ἐξανύσαι κἀμοὶ] καὶ πατρὶ ἐπείγῃ
ἱερά, τῆ[ς] λαιῆς βαῖνε [δι'] αἱμασιῶν·
οὖ[ρ]ο[ν γ]ά[ρ] μ' ἐκάμοντο κ. τ. λ.

Ubi *pater* Priapi Mercurius est ejusque sacellum significatur v. 6 verbis βωμοὺς συγγενέων. Itaque viatorem alloquitur Priapus vitansque ne per hortos iter quærat, rectam viam monstrat; additque quasi jocatus : si tamen priusquam iter persequaris mihi patrique sacram vis operam impendere, per hos frutices (Cf. *Anth. Plan.* IV, 236) molestam sane viam ingredere ad sinistram; me enim custodem posuerunt et hortorum et patris aræ. » *G. K.*

CXIX. Ap. Eutocium Ascalonitam *in Archimedis sphæram et cylindrum,* p. 22, ed. Basil. 1544, ad calcem Epistolæ Eratosthenis ad Ptolemæum..., unde discimus « problematis de cubo duplicando mentionem primum injectam esse in tragœdia; ubi cum Minos Glauco filio sepulcrum exstrui vellet, isque, cui hoc negotium imposuerat, dixisset, monimentum centum quaquaversus pedum fore, Minos respondit : Μικρόν γ' ἔλεξας βασιλικοῦ σηκὸν τάφου· διπλάσιος ἔστω· τοῦ κύβου δὲ μὴ σφαλῇς (Eurip. *Polyid.*). Postea idem problema denuo propositum est Deliis, oraculo eos Apollinis aram duplicare jubente. » « Describit poeta hoc carmine, difficilioribus aliorum rejectis, simplicissimam, quam ipse excogitaverat, problematis illius solvendi rationem. Utebatur ad eam rem instrumento quodam, ita concinnato, ut ejus ope inter duas datas lineas mediæ proportionales facillimo negotio reperiri possent. Hoc instrumentum publice in templo suspendit, inscriptione addita, qua ejus usum breviter declararet. » *Jac.* Si quis de hac quæstione plura velit, adeat Theod. Reimeri peculiarem librum. *De cubi duplicatione*, Götting. 1798, 8°, ubi ipsum Eratosthenis carmen exhibitum est ac notis illustratum. Vid. et Jacobs. in Anthol. Lips. *Animadvv.* t. I, P, II, ubi quoddam Reimeri libri breviarium habebis.

CXX. Plutarch. in *Arato,* 14. « Inscriptum fuit hoc epigramma statuæ ex ære, ab exulibus, quos Aratus revocaverat, ei collocatæ. » *Jac.* — V. 6. vulg. δαῖμον' ἴσον ex Henrico Stephano; antiqq. editt. δαίμονι σῷ, unde Reiske δαίμονα σόν, Solan. δαιμονίην. Reiske conjecit etiam, δᾶμον ἴσον i. e. τὴν τῶν δημοτῶν ἰσότητα. Proponebat Jacobs. ἁρμονίαν, θείαν τ. ὦ. εὖν.

CXXI. Prope *Atalantam* urbem, in Locride. Edidit ex O. P. Stamatace Steph. A. Cumanudes in *Athenæo* gr. ann. I, t. I, p. 484 — Vs. 4. ἀρνύμενος videtur hic eodem sensu accipi quo apud Hom. Od. A, 5: ἀρνύμενος ἥν τε ψυχὴν καὶ νόστον ἑταίρων. — Vs. 4-5. locus, ut videtur, corruptus, ubi quid velint verba ἐκ πατέρων καὶ τρίτον ἱππήων, haud satis liquet. — Vs. 7. vocis ἀχάλινος non alterum hoc sensu novimus exemplum. — Vs. 9, hic primum apparet, antea ignotum, Nicesichori nomen. — Vs. 10 ad fidem tituli pertinet; testimonia enim cujuscunque generis vocabantur πίστεις.

CXXII. *Atalante.* ed. Wachsmuth. *Mus. Rhen.* XXVII, 614.

CXIII. *Lindi Rhodiorum* in arce. Ed. Rossius *Arch. Aufs.* II, 609, cujus sunt supplementa.

CXXIV. Refert hoc epigramma Plutarchus *de Pueror. Educat.* 20. Inde repetierat Bonad. *Antholog.* p. 121, Brunck. *Anal.* III, p. 183, n. CLXVIII et Jacobs. *Append. Epigr.* n. 182. Εὐρυδίκη Ἰλλυρὶς οὖσα καὶ τριβάρβαρος, ὅμως ἐπὶ τῇ μαθήσει τῶν τέκνων, ὀψὲ τῆς ἡλικίας ἥψατο παιδείας. *Plut.* — Vs. 1. « Urbs Illyriæ Hierapolis ex hoc uno tantum loco, ni fallor, cognita est. » *Jacobs.*

CXXV. In Achaiæ vico qui ἡ κάτω Ἀχαΐα vocatur, veteris *Dymæ* loco; edidit Rhangabes, 2218, unde G. Kaibel. *Epigrr. gr.* 790. Hic titulo lucem afferre putat Pausaniam VII, 17, 8, quod pro vero habendum est si, ut Kaibelio placet, quæ de Sostrato dicit auctor, de Polystrato, confusis inter se nominibus, intelligendum credideris. Quibus autem argumentis suam confirmat opinionem Kaibelius, videsis. « Litteræ cum Macedonicæ quam vocant ætatis sint, ante annum 208 scriptus titulus videtur, quo quidem anno urbs fidem Philippo regi servatam Romanorum excidio luebat, eis autem quæ proxime antecedunt temporibus crebris Eleorum Ætolorumque incursionibus petebantur Dymæi frustraque Aratum auxilio vocabant, donec ann. 219 cum Elei, Ticho castello prope Dymen sito capto, jam ipsi urbi obsidionem minarentur, mercenariorum manu coacta, Philippo rege auxilio veniente, hostes feliciter fugaverunt agrosque eorum ingressi vastaverunt. Hanc fortasse victoriam Polystrati operæ tribuebant, qui, ut olim Herculis, ita civium tum παραστάτης exstitisset; gratias autem referentes heroi veteres renovabant honores, restitutoque sacello diu neglecto, titulum inscripserunt in rei bene gestæ memoriam... » *G. K.* — Versus trochaicî sunt. — Vs. 3. fortasse legendum δαμεὶς.

CXXVI. *Athenis*, ad viam in Arcem, in marmore. Edid. Dodwell. *Itin.* etc. t. I, p. 318, deinde Bœckh. in *Corp.* t. I, n. 411; qui rursus tractavit in *Addendis,* n. 411b : « Ex vs. 4. medici honores fuisse conjicio, cui statua dicata, quæ utpote insigni arte elaborata τέχνας τέρας dici videtur. » *Bœckh.* Aliter restituit hoc epigramma G. Kaibelius, *Epigrr. gr. e lap. conl.* p. 346, n. 845 :

Ὁ δῆμος Σωκρά]τη Σωκράτους Θορίκιον.
Ἦ μάλα σ]ᾶς ἐ]δάη[σ]αν ἀπὸ φρενὸς ἄξια Μοισᾶν,
Σώκρατε]ς, ὡ[γ]υγίων υἷες Ἐριχθονιδᾶν·
τοὔνεκά] σοι σο[φ]ίας ἔδοσαν γέρας· αἱ γὰρ Ἀθῆναι
ἴσασιν] τοιῷδε ἀνδρὶ τε[λ]εῖν χάριτα.

CXXVII. *Athenis* a cl. v. Pittace repertum edidit v. cl. Rhangabes in *Antiq. Hell.* t. II, p. 730, n. 1030, deinde Ph. Lebas. *Voyage,* etc., *Inscriptt. rec.* etc. Attiq. p. 10, n. 24; dedit etiam Ross. *Arch. Aufs.* I, 83, G. Kaibel. *Epigrr. gr. e lap.*, etc., n. 776. — Vs. 1. Rhangab. supplebat π[όνῳ οὐ σμικρῷ]. — Vs. 3. De cultu Minervæ Erganæ (Opificis), quæ textoriam artem, tibiam et mulierum manu opera conficienda invenit, vid. Pausan. I, 24, III, 17, IV, 24, IX, 26; Diod. sic. V, 73; Plutarch. *Symp.* III, 4; Procl. *in Tim.* p. 52; Phot. *Lexic.; Etymol. Magn.*

CXXVIII. *Cnidi.* Edidit Newton. *Discoveries I,* tab. 90, 31, coll. II, 460, unde G. Kaibel. *Epigrr. gr.*, etc., n. 783. Προστάται, patroni isti non publico munere funguntur, sed eorum patrocinio XV virorum qui Cnidiam civitatem adepti sunt, Mercurius Veneri πάρεδρος collocatur.

CXXIX. Plut. *De Stoic. repugn.* II, 5 (p. 1033, E): Ἀριστοκρέων, ὁ Χρυσίππου μαθητὴς καὶ οἰκεῖος, εἰκόνα χαλκῆν ἀναστηλώσας ἐπέγραψε τόδε τὸ ἐλεγεῖον· Τόνδε νέον κ. τ. λ. — De Aristocreonte vid. Diog. Laert. lib. VII, in Chrysippo. — Vs. 2. celeberrimo illi gordiano nexui alluditur, quem Alexandrum referunt ἀμηχανοῦντα λῦσαι τῇ μαχαίρᾳ, καὶ πολλὰς ἐξ αὐτοῦ κοπέντος ἀρχὰς φανῆναι. Plut. *Alex.* XVIII. Cf. Justin. XI, 7, etc.

CXXX. Servavit Plutarch. in *Flamin.* XII: Καὶ αὐτὸς δὲ μέγιστον ἐφρόνησεν ἐπὶ τῇ τῆς Ἑλλάδος ἐλευθερώσει. Ἀνατιθεὶς γὰρ εἰς Δελφοὺς ἀσπίδας ἀργυρᾶς καὶ τὸν ἑαυτοῦ θυρεὸν ἐπέγραψε· Ζηνὸς, ἰὼ!...

CXXXI. Ap. eumd. in *Flamin.* XII: Ἀνέθηκε δὲ καὶ χρυσοῦν τῷ Ἀπόλλωνι στέφανον, ἐπιγράψας· Τόνδε τοι κ. τ. λ. — Vid. supr. ejusdem altero donario insculptum, epigr. n. 130: Ζηνὸς, ἰώ...

CXXXII. Olim *Halicarnassei,* postea apud comit. Guilfordum; ex schedis Demetrii Schinæ edidit Walpolius, *Travels,* p. 576, n. 41; hinc Welcker. *Epigr. Spicil.* II, n. 23, p. 8. et *Syllog. Epigr.* n. 121. p. 170, et Bœckh. *Corp.* n. 2661. — Welckerus signum Dianæ Προστατηρίας seu Προδόμου, quæ et Hecate, intelligit, quam dedicari Apollini Ἀγυεῖ seu Προστατηρίῳ ad propylum consentaneum est. — Vss. 5 et 6, « certa via restitui nequeunt ». *Bckh.*

CXXXIII. *Olympiæ* repertum aprili mense 1877, ex apographo Hirschfeld edidit Dittenberger *Archäol. Zeitung.* 1877. 2 Heft. p. 96, unde repetivit G. Kaibel. *Epigrr. gr.*, etc., n. 1100ᵃ præfat. Supra scriptum est [ἡ πόλις ἡ... | τὸν δεῖνα] Ἀλεῖον, τὸν α[ὑ]τᾶς πρόξενον [καὶ εὐεργέ]ταν, ἑλλανοδικοῦντα Διὶ Ὀλυμπίῳ. — Ante Chr. n. factum videtur editori.

CXXXIV. In Musarum templo *Heliconio;* edidit Steph. Cumanudes in Ἀθηναίῳ, 1878, p. 282 ex apographo et descriptione Coromantzi. Dedit etiam sequens epigrammation.

CXXXV. In Musarum templo *Heliconio;* jam dederat v. cl. Decharme, *Archiv. des Missions scientif.* 2ᵉ série, t. IV, p. 536, n. 51. « Hocce distichon basi statuæ Polymniæ insculptum erat. Verbis τόνδε νέκταρος ἀτμὸν indicari videtur effictam fuisse libamen offerentis habitu Polymniam... » Supra exstant litteræ Θ ε ι. initium nominis Θεισπιεες, *i. e. Thespiæ* (Musæ), quod supra duobus seqq. epigr. continuatur. — Subscriptum est Ὀνέσ(του).

CXXXVI. In eodem loco repertum edidit *ibid.* Steph. Cumanudes. Supra sunt tres litteræ σ π ι quibus continuatur inceptum nomen in præced. epigr. Θεσπι... Subscriptum est rursus [Ὀνέσ]του. — Vs. 1. mutilus habet in lapide aliquid simile ΣΒΛΑΛΟΙ inter voces σοφίη et γαῖα.

CXXXVII. In eodem Musarum templo; edidit v. cl. Decharme, *Archiv. des Miss. scientif.* 2ᵉ série, t. IV, p. 537, n. 52. Dedit ut præcedentia de Musis Thespiis epigrr. v. cl. Cumanudes in Ἀθηναίῳ. *ibid.* subscriptum est iterum nomen Ὀνέστου, scilicet, ut videtur, poetæ, cujus in *Anthol. pal.* IX, 230 tetrastichon habes quod ad eamdem rem pertinere facile credideris. Fortasse de sequenti epigr. μονοστίχῳ n. 138 idem conjiciendum.

CXXXVIII. *Constantinopol. Corp. inscr. gr.* 2037.

CXXXIX. « Prope *Athenas* in via qua ad Menidam itur. Repperit Tupperus; Dobræus communicavit cum Boissonadio qui edidit *ad Max. Planudis Metam.* p. 263 (Ovid. Lemar. t. V), et mihi notitiam hujus dedit tituli. » Ea Bœckhius, qui *Corp. inscr. gr.* t. I, n. 411 b inseruit. — Vs. 1. « ἄλσος recte Wilamowitz academiam intelligit. » *G. Kaib.*

CXL. *Deli* repertum edidit Th. Homollus, *Monuments grecs publiés par l'Association pour l'encouragement des Etudes gr.*, fasc. 8, 1879, p. 44 sqq. n. 6. — Philetærus erat Eumenis Perg. regis frater qui, ut ex hoc titulo apparet, cum absentis fratris loco regnum administraret, a Galatis victoriam retulit. — V. *Corp. insc. gr.*, n. 122, populi Atheniensium decretum quo honoratur Philetærus et cf. *ibid.* n. 3527 monumenti inscriptionem ab eodem dedicati Apollini χρηστηρίῳ in quodam Asiæ minoris templo. Ceterum de his omnibus adi Homolli dissertationem.

CXLI. *Olympiæ* repertum edidit Fränkel in *Archäologische Zeitung*, 1877, p. 193, n. 101, cum variis commentariis.
Infra: Ἀγαθῇ τύχῃ. Ἡ πόλις ἡ Μεσσηνίων ἀνέθηκεν ἄριστα πολιτευσάμενον Τίτον Φλάβιον Πολύβιον, ἀρετᾶς ἕνεκεν καὶ εὐνοίας ἃς ἔχων διατελεῖ εἰς αὐτάν, συνεπιψηφισαμένης καὶ τῆς λαμπροτάτης Ὀλυμπικῆς βουλῆς.

CXLII. Marmor Choiseulianum fractum et male servatum, Catal. Dub. n. 229; *Mus. reg. Catal.* Clarac, n. 616. Primo ediderat Bœckh. ex schedis Mülleri et tabulis Claraci, *Corp.* n. 666, deinde in *Addendis,* etc., p. 916, « ex schedis Köhlerianis duplicibus, in quibus notatur titulum ad templum Poliadis s. Erechtheum in arce inventum esse. Apographum multo melius, utpote vetustius, est. » — Dedit etiam Ph. Lebas. *Inscrr. rec.* n. 31. « Perspicere licet, mulieri Poliadis sacerdoti ad templum Erechtheum dicatam fuisse statuam, cui subscriptum olim epigr. hoc. Nomen sacerdotis plintho, opinor, statuæ inscriptum erat. *Bckh.* » De sacerdote Poliadis ex gente Butadarum v. Müller. *De Minerv. Pol.* p. 13. De Ἀθηνᾷ ἀρχηγέτιδι cf. ad n. 477, ubi Bœckh. se refert ad schol. Aristoph. *Av.* 515. τῆς δὲ Ἀρχηγέτιδος Ἀθηνᾶς τὸ ἄγαλμα γλαῦκα εἶχεν ἐν τῇ χειρί. « Nempe Minerva auctor est civitatis cognominis. » Cf. etiam n. 476: Ἀθηνᾷ ἀρχηγέτιδι... — Vs. 2: « Construo φιλτέρα τοι, *tibi di-*

lectior. Si quis tamen Philteram censuerit nomen mulieris esse (Philotera aliunde nota est), pro Ἡρακλέος aliud nomen reponendum erit. » *Bckh.* — Vs. 5. intellige Lycurgum, celebrem oratorem athen. — Vs. 7. marmor habet ΩΝΤΩΙΜΑΡΗΤΩΛΟΓΟΣ. — In fine artifices subscripti : Εὔχειρ καὶ Εὐβουλίδης Κρωπίδαι ἐποίησαν. Euchir, Eubulidis filius, Atheniensis statuarius est ap. Pausan. VIII, 14, 7. Euchir sine patris nomine ap. Plin. XXXIV, 19, 34 et sic etiam Eubulides ap. Pausan. I, 2, 4, Plin. l. c. 29.

CXLIII. Edidit v. cl. Cumanudes, in *Philistor.* t. I (1861), p. 198, n. 11. — Cum ista inscriptione, sed in alio lapide insculpta, hæc inventa est quæ perspicue ad eumdem virum pertinet (Cuman. *ibid.*). Ἀργαῖον Ἀργαίου Πλ[ωθέα?] Βατάκης Βατάκου Πειρα[ιεὺς] θεραπευθεὶς ἀνέθηκεν. Δημήτριος Φίλωνος Πτελεάσιος ἐποίησεν. — Pro Πλωθέα scribit editor *ibid.* infr. p. 430, Φλυέα. Argæus medicus aliunde ignotus est. — Vss. 5-6. de usu vini curando articulorum morbo adhibiti vid. Diosc. V, 4 et 15, Plin. *H. N.* XXIII, 3, 21 et 26. — Vs. 6. Horat. (*Epist.* I, 1, 31) item dicit *nodosam* chiragram. Antipat. (*Anth. Pal.* VI, 219, 6) vocem γυιοπαγεῖ usurpat de nive.

CXLIV. « Ex *Delo* translatum *Venetias* in ædes Frid. Contareni. » Bœckh. *Corp.* 2308. — Edidit Gruter. *Thesaur.* MXCIX, 3. Hinc Fleetwood. *Syllog.* p. 146, 2, Brunck. *Anal.* III, p. 281, n. DCXI, Jacobs. *Anthol.* Lips. t. IV, p. 246 (Vid. *Animadd.* t. III, p. 204) et *Append.* n. 149.

CXLV. *Pergami* repertum a cl. v. A. Choisy, edidit majusculis et vulgaribus litteris cum commentatione et gallica versione, v. cl. G. Perrot, *Rev. Archéolog.* 1876 p. 201 sq.; ex novo repertoris ipsius apographo dedimus. — Vs. 2. G. Perroti pro ἔλαχεν legentis ἔλλαχεν conjectura novo nostro apographo comprobata est. — Ἰσοταχής, quod fugerat doctiss. editorem omnibus in lexicis habes. — Vs. 4. Perrotus in majusculis ΑΜΦΟΤΕΡΟΝ, correxit in minusculis ἀμφοτέρων, quod habet lapis, ut testatur v. cl. A. Choisy.

CXLVI. Prope *Miletum;* edidit Chandler. *Antt. Ion.* t. I, p. 40. Exstat in Ἑρμῇ λογίῳ, 1812, p. 187, unde translatum hoc epigr. in *Mus. critic. Cantabr.* p. 554, tractavit Welckerus *Epigr. gr.* 1819, p. 12, *Syllog. Epigr.* p. 293 sq. — Repetiit Bœckh. *Corp. insc. gr.* 2884; postremo G. Kaibel. 858, cum nova locorum quorumdam explicatione. — Vs. 4. Λῆμμα esse pro λῆμα nescio qua ratione censebat esse Jacobs, assentiente Bœckhio. — Vs. 5. Lapis habet εἶλεν quod satis intelligi poterat, *deprehendit.*

CXLVII. *Chii*, in Palæo Castro; ediderunt Walpol. in Clark. *Itin.* t. II, P. I, p. 191, atque ex schedis Akerbladii Bœckh. *Corp.* n. 2221. — Cf. Welcker. *Syll. Inscr.* p. 205 sqq. Supra scriptum legitur :

Οἱ πρεσβύτεροι Μεγακλέα Θεονείτονος, γονῇ δὲ Δαμονίκου, ἄρξαντα τοῦ πρεσβυτικοῦ, εὐσεβείας ἕνεκεν τῆς εἰς τοὺς θεοὺς καὶ ἀρετῆς καὶ φιλοτιμίας τῆς εἰς ἑαυτούς.

— Vs. 1. lapis habet ΕΡΓΟΥ. — Vs. 4. Gymnasium Homereum aliunde non est notum. — Vs. 5. non græce dictum puto πᾶσιν δ' ἔγνωσεν, *omnibus notum fecit;* ἔγνωσεν etiam barbare fictum, pro quo legam πᾶσι δ' ἐδήλωσεν. Ultimum distichon sic explevit Fiorillus :

ἐσθλὰ δ' ἐπλήρωσεν.....
τῷ δ' ἐν γυμνασίῳ.....

Welcker vero partim ex Jacobsii conjectura :

Πρός τ' ἀποχρύσωσεν.....
Πᾶσιν ἐν ἀνθρώποις.....

CXLVIII. *Olympiæ* repertum edidit Fränkel in *Archäologische Zeitung,* 1877, p. 47, n. 55.

CXLIX. Ex Maff. *Mus. Veron.* LXIII, 1 (ubi legis ΑΘΜΟ...), edidit Bœckh. *Corp.* t. I, n. 243. Dederat et Jacobs in *Anthol. Palat. Append.* n. 230, et ante omnes Gruterus *Inscriptt.*, p. CCCXVII, 3. et H. Bosch. *Flor. gr. Mantiss. tert.* cum Grotii versione. — Vs. 1. νικήσας, *post victoriam* in λαμπαδηφορίαις. — Vs. 2. Grotius : Σωτηρίδης Πάνθων ὁ Τυχίδου Ἀσθ.

CL. Ex Polluc. *Onomast.* VIII, 131. Jacobs. *Append.* n. 146. Retulerat Meursius in *Cecropia,* cap. XXIX, cum his Pollucis verbis : Ἀνθεμίων δ' ὁ Διφίλου καλλωπίζεται δι' ἐπιγράμματος, ὅτι ἀπὸ τοῦ θητικοῦ τέλους εἰς τὴν ἱππάδα μετέστη· καὶ εἰκὼν ἔστιν ἐν ἀκροπόλει, ἵππος, ἀνδρὶ παρεστώς, καὶ τὸ ἐπίγραμμα. Διφίλου κ. τ. λ.

CLI. Apud Athen. XIV, 20, p. 629 : inde repetiit Brunck. *Anal.* III, 184, n. CLXXI, Jacobs. (Vid. *Animadd.*, vol. III, part. I, p. 384 sq.) *Append.* n. 116. Laudavit Athenæus ex Amphione Thespiensi in lib. II : Περὶ τοῦ ἐν Ἑλικῶνι Μουσείου. — Vs. 2. legebat Natalis de Comitibus ἄνακος quem sibi fingebat esse eodem sensu quo ἄνακτος et genitivo casu singulari nominis, cujus est ἄναχες, ων, singulari numero prorsus inusitati.

CLII. *Neapaphi* hodie *Bafo.* Ex apographo suo edidit v. cl. Waddington. *Inscriptt. recueil.* etc., n. 2788, jam antea datum à Ph. Lebas. Vid. n. 1356 (ex Borrelli schedis male tractatis a Bailio) atque a L. Rossio, *Rheinisches Museum,* 1850, VII, p. 512. — Vs. 1. « Sæpe repræsentata est Pallas dextera manu parvam Victoriam tenens, et sinistra clypeo imposita. » *Wadd.* — Vs. 4. Φειδ. χάρ. his verbis significari videtur Phidiæ operis imminutum exemplar.

CLIII. « Servavit Appian. *de Bell. civ.* I, p. 411. Corn. Sulla Veneri coronam aut securim dedicat. In τόνδε intelligitur στέφανον, vel πέλεκυν; nisi forte olim τούσδε, ad utrumque referendum, scriptum fuerit. » — Cf. *Inscr. lat.* ap. Pithœum IV, p. 146 et in *Anthol. lat.* t. I, p. 39, n. LXIV :

Hæc tibi, diva Venus, deponit munera Sulla,
in somno monitus, Martis armatus in armis,
pugnantem atque acies armatas inter agentem.

Præterea notandum est epigrammati suprascriptum esse ap. Appianum hoc : Ἔπεμψε δὲ (ὁ Σύλλας) καὶ στέφανον χρύσεον καὶ πέλεκυν, ἐπιγράψας τόδε· Τόνδε κ. τ. λ. Cf. infr. *Orac.* Πείθεό μοι.

CLIV. *Cyzici.* Ex ectypo edidit G. Perrot, *Rev. archéol.* 1876, p. 270, unde G. Kaibel. *Epigr. gr.*, etc., p. 533, n. 874a *Addend.*, qui hasce notas subjecit : « Litteræ editori videntur I ant. Chr. n. sæculi esse; Theopithum conjicit occidisse cum patriam a Mithridate ann. 73 obsessam defenderet. Filii statuam Martis armigeri specie indutam dedicat Metrodorus Isidi et, ut videtur, Sarapidi. Metri genus plane singulare ut ἐνόπλῳ σχήματι (vs. 5) responderet electum videtur; cf. Bergk *das aelteste Versmaas der Griechen* (Freib. 1854) p. 7 adn.** »

CLV. In insula *Philis. Corp. inscr. gr. Add.* III, 4936 *b*; Letronne, *Recueil,* etc. II, 16. Subscri-

ptum est ἔτους δευτέρου, Μεχεὶρ δεκάτῃ, i. e. auctore Letronnio, anni 79 dies mensis Februarii undevicesimus, regnante Ptolemæo Auleta. Alterum epigramma eodem loco repertum ex Demetrii versibus exscriptum est, mutatis tantum nominibus, verbisque quo corrumpitur metrum interpolatis, sic : Vs. 2 Σαραπίων Ἀριστομάχου ἥκω..... τὴν ἐν Φίλαις.

CLVI. *Apollonopoli magna*, hodie *Edfu;* edidit Cailliaud *tab*. VIII, 2; ex apographo Nestoris L'Hôte Letronnius *Revue de Philol.* I, 4, p. 299. — Vs. 2. legebat Letronn. τῆς Σαβαίων.

CLVII. *Apollonopoli magna*. Edidit Letronn. *Revue de philol.* I, 4, 1845, p. 302 (cf. p. 402), unde admissum est in *Corp. inscr. gr.* 4838*b*. — Vs. 4 διδόναι εὐτυχίαν idem valet atque quod latine dicitur *salutem dare*, aut *vale*, χαῖρε.

CLVIII. *Thebis*. Edidit ex suo apographo G. Kaibelius, *Epigrr. gr. e lap. conlect.* p. 362, n. 876. Disticho præscriptum est Τὸ κοινὸν τῶν περὶ τὸν Διόνυσον τεχνιτῶν τῶν ἐν Θήβαις Διοκλῆν Τιμοστράτου Διονύσῳ, quod legitur in *Corp. inscr. gr.* n. 1600. — De artificum poetarum, qui circa Bacchum versantur, synodo seu collegio cf. Boethum in *Anth. Pal.* IX, 248, 4 : κατὰ τραγικῶν τέθμια μουσοπόλων.

CLIX. In *Philis* insula, in magno templo. Edidit Hamilton. *Ægypt.*, p. 52. Partem inde citat Letronnius, *Journ. des savants* 1821, p. 305, et 1824, mense Maio; universam inscript. illustravit idem in *Bulletin des sciences historiques*, etc., Férussac, t. III, 1825, p. 399. Boeckh-Fr. *Corp. inscr.* n. 4923. — « Titulus hic aut anno XV aut anno XX Cæsaris Augusti positus est, anno XV aut anno X ante Christ. nat. » Quod conjiciebat Letronnius. « Postea Lenormant docuit in lapide esse ΚΓ; quod si est, titulus pertinet ad annum VII ante Chr. Auctor epigr. est Catilius Nicanoris filius quem Letronnius putat esse nepotem Arii philosophi Alexandrini, quo præceptore usus est Augustus adolescens (Dio. Cass. LI, 16. Cf. Plut. *Anton.* 81. Bckh-Fr.). » — De Catilio et Nicanore vid. epigr. seq. in quo duo hæc nomina acrosticho exstant. — Vs. 1-4. Augusti laudes, qui in titulo Tentyritico *C. insc. gr.* n. 4715. Ζεὺς Ἐλευθέριος vocatur. Pater Julius et hic dicitur Ζεύς. Cf. Dion. Cass. XLIV, 6 : Δία τε αὐτὸν Ἰούλιον προσηγόρευσαν. — Vs. 5. ἁγνὸν ἔθηκε γράμμα refertur ad aliam inscriptionem.

CLX. In insula *Philis*. Edid. Hamilton. *Ægypt.*, p. 51 sq., Gavius, *Mon. nub.* tab. XII, 53, Welcker. *Syll. epigr.* edit. alt. n. 194, p. 244 sq., etc.

« Vs. 3. οἷα πέπαιγμαι docere poterat lusum inesse epigrammati. — Loquitur ipsum epigramma; simulat se auctorem ipsius non indicare; sed inde a vs. 5. refert quid senserit auctor per flumen advectus in insulam Philas; qua occasione prodit patrem auctoris Nicanorem. » *Bckh.-Fr.* — Cf. n. 4923. « Idemque vss. 5-9 loquentem inducit poetam quem γενέτην suum vocat. » *G. Kaib.*

CLXI. In insula *Philis*. *Corp. inscr. gr.* 4924. De Catilio poeta vid. anteced. epigrammata. Vs. 2. « Catilius Philis ab insula decedens, deam et insulam valere jubet et ex animi sententia grates agit. » — Vs. 4. « forma ἱαρῶ equidem non offendor; μναμεῖον, quia aliud vocabulum versu non capit, videtur vocem μνάμαν argutius repetere ex vs. 4. » — Vs. 7 » τὸ σῶφρον mavult Wilamowitz. » — Vs. 9. « Sententia videtur *qui sancte* (ἁγνῶς) *vivit, divina utitur sorte*. — Vs. 11. « Φίλος Wilamowitz, reliqua supplevit Franz. » — Vs. 12. « Wilamowitz Ἑρμῆς δὲ πέμποι καὶ κ. τ. λ. » *G. Kaibel.*

CLXII. In insula *Philis*. Edidit Gau *Monum. Nub.* tab. XII, n. 42, cum interpretatione Niebuhrii, et inde Bœckh-Franz. *Corp.inscr.gr.* III, p. 437, n. 4944, cum hac confessione : « Restitutio nostra non ab omni parte certa est. » Postea repetiit Franzius, in *Addendis*, inscriptionem quam ediderat Letronnius ex schedis Lenormanti et Wilkinsoni (*Rec. des inscr. gr.*, etc., p. 166 sqq. n. CXX, CXXI; cf. tab. XXI, fig. F.) Aliud apographum et dederat Bailiius *Fasc.inscrr.* III, p. 200, 204. — Vs. 2. Isidem Inachiam vocat Callimachus, Epig. LX (Brunck. *Analectt.* XXV; *Anthol. Pal.* Didot. VI, 150), quia eadem quæ Io esse credebatur. — Vs. 4. αἰὲν ἔτος idem valet atque ἔτος εἰς ἔτος in Soph. *Antig.* v. 341 : Ἰλλομένων ἀρότρων ἔτος εἰς ἔτος, pro quo schol. ἔτος ἐξ ἔτους; non autem id quod apud Xenoph. *de Rep. Laced.* VIII, 4 : ἀεὶ ἄρχειν τὸ ἔτος quod significat *per totum annum imperare*. Cum εὐτυχίαις suppl. ἐπί, quod exprimi solet, « cum prospera Cæsaris fortuna. » — Vs. 6. In Abato insula Sarapidis seu Osiridis sepulcrum esse credebant (Diod. Sicul. I, 22, Plut. *Is. et Osir.* p. 359); quæ prope Philas sita, cum aliis nisi sacerdotibus non pateret (vid. Senec. *Nat. quæst.* IV, 2, 7), ita vocata erat. — Vs. 7. Ἡμᾶς habet lapis quod cum pentametrum turbet, delevimus. Κρόνου ἐμπόριον idem esse quod ἠλύσιον seu μακάρων νήσους recte monet Letronnius. Cf. Pind. *Olymp.* II, 70.

CLXIII. In insula *Philis*. Edidit Gau, *Monum. Nub.* tab. XII, n. 41; Letronn. *Journ. des sav.* 1825, p. 229 (Cf. *Mémoires de l'Acad. des Inscript.*, etc., t. X, 1833. p. 184) et postea *Recueil des inscr. gr.* p. 166 sqq., Welcker. *Syll. epigr.* n. 195, p. 246, ed. sec., et Bœckh-Franz. *C. insc. gr.* T. III, n. 4943 et in *Addend.* p. 1232 sq. — « Auctor descripsit pompam navalem Blemmyarum et Nubensium quibus vetusto more concessum erat, ut statis temporibus imagines Isidis ex insula Philis in suam terram deducerent, unde sacris paratis sollenniter revehebant. » Rem ex Prisco illustravit Letronn. ll. cc. — Vs. 4. ναοὶ sunt ædiculæ portatiles quibus conditæ erant imagines deæ... ναοὺς ut monosyllabum pronuntiandum. » *Bckh.-Fr.* Hos titulos ætati Augusti tribuit Letronne.

CLXIV. *Thebis*, in Memnonis crure sinistro; *Corp.* 4720, etc. Supra scriptum est : Imp. Domitiano Cæsare Aug(usto) Germanico c(onsule) XVII, T, Petronius Secundus pr(æfectus) Æg(ypti) audit Memnonem hora I pr(idie) idus mart(ias) et honoravit eum versibus græcis infra scriptis. — Et sub disticho, curante T. Attio Musa, præf. coh. II Thebæorum. — Anni p. Chr. n. 95, dies XIV mensis Martii.

CLXV. In insula *Philis*. Edidit Parthey, *De Philis insula*, p. 52, et inde Letronn. *Journ. des Sav.* 1831, p. 409, et Welcker. in *Mus. Rhen.* ann. I (1832), fasc. II, p. 296; Bœckh.-Franz. *Corp. inscr. gr.* n. 4925. Repetiit Letronn. ex Lenormanti et Wilkinsoni apographis, *Rec. des Insc. gr.*, p. 187 sq. n. CXXXIII; cf. tab. XVIII. Vid. et *Corp. inscr. gr.* T. III, p. 1227, *Addend.* — Vs. 4 ad Ptolemæum Sotera Ptolemaïdos conditorem spectat.

CLXVI. In insula *Philis*, in magno pylone, sub inscript. *Corp.* n. 4923. Ex schedis Lenormant edidit Letronne, *Rec. des Inscript.*, etc., p. 189, n. CXXXV (Cf. t. XXV), et inde Franz. in *Corp. inscr. gr.* t. III,

p. 1250, *Addend.* n. 4935*b*. — Vs. 1. « Verba ἔχον ἱππαίδα πόρπαν designant equitem trabeatum. » *Fr.*, id est qui trabeam gerit fibula instructam. « Nota adjectivum ἱππαΐς, ἱππηΐς formatum ab ἱππεύς, ut βασιληΐς a βασιλεύς. » — Vs. 2. « ἑσμὸς στρατιᾶς Συηναίας est i. q. εἴλη στρατιωτῶν ἱππέων τῆς Συηναίας στρατιᾶς. » *Fr.* — Vs. 3. Legebat Letronne γᾶπαν ἑορτεύουσαν κ. τ. λ. Novum verbum est πανεορτεύειν pro πανηγυρίζεσθαι. G. Kaibel ἔνθ]α πανο[π]τεύουσαν. — Vs. 4. id. [ὅλον σ]ώζειν.

CLXVII. Basi statuæ Memnoniæ insculptum hoc epigr. primus edidit Pocockius in *Descript. Itin. Ægypt.* t. I, p. 149. Tractavere multi, et nuper ex novo apographo Bœckh-Fr. in *Corp.* n. 4747. — Vs. 1. μέγα φωνεῖν Leichii est, ubi volebat Dorvill. χάδέα φ.; Reisk. μηκέτ' ἄφωνον. — Vs. 2. Dorvill. μάνθαν', ἐπὶ Τροίης ἄλλοκ' ἀπολλύμενον. — Vss. 3 et 4. Dorvilliana restitutio est; præter ὧν, pro quo scribebat οὗ, Toupius ἐνθ'. — Vs. 3. lapis ex Pocock. apogr. ΕΥΡΑΟΣ, quod servavit Reisk., Jacobs. ex Brunckio Νεῖλος. — Vs. 5. Dorvill. ἐπὶ Τρ. — Vs. 6. lapis Pocock. : ΦΟΕΙΓΕCΕΑΙ, restituit Dorvill. φθέγγεσθαι, Reisk. εὑρήσεις πεδίῳ. — Supra scriptum Ἀσκληπιοδότου ποιητοῦ τοῦ ἐπιτρόπου.

CLXVIII. *Thera* in insula. Edid. Henzen., *Ann. Instit.* 1864, p. 107, G. Kaibelius, 942. Supra scriptum Δωροκλείδας Ἱμείροντος Ἑρμᾷ καὶ Ἡρακλεῖ.

CLXIX. *Olympiæ* repertum die 24 april. 1878 edidit W. Dittenberger. *Archäol. Zeitung.* 1878. zweites Heft, p. 90 sq. — β. vs. 7, ἀνέφεδρος est certator quocum victore nullus fuit qui congredi auderet; lexicis, ni fallor, abest hoc vocabulum. — Cf. infr. γ vss. 5-6. — γ. Vs. 3. eum quasi virum perfectum mirata est Græcia, quamvis adhuc esset in puerili flore. — Vs. 5. Non felici sorte ei obtigit victoria. — Vs. 6. Ἀλφειός, deus fluvialis est, Jovis amicus; Pausan. V, 13, sub fin. : Olympiæ, in quibusdam sacris, aruspices cinerem ex Prytaneo deportant, eoque aqua ex Alpheo amne diluto, aram Jovis oblinunt : ὑπὸ δὲ ἄλλου τὴν τέφραν ὕδατος ποιηθῆναι πηλὸν οὐ μήποτε ἐγγένηται· καὶ τούτου εἵνεκα ὁ Ἀλφειὸς νενόμισται τῷ Ὀλυμπίῳ Διὶ ποταμῶν μάλιστα εἶναι φίλος. Idem legitur in schol. ad Pindar. *Ol.* X, 58, et in Plutarch. *De Oracul. defect.* XXVIII.

CLXX. In deserto cui nomen *Elithya,* in templo parvo. *Corp. inscr. gr.* 4835[b]. — Vs. 1. Θηβῶν ἄπο, Franz; Θηβῶν ἀγός Letronne. — Vs. 2. Lapis « ΠΟΣΕΙΔΗ Wilkinson, ΠΟΣΕΔΗ Caillaud, unde littera Η certa videtur; Ποσείδιος Letronne, Ποσείδεος Franz. Versus scazon ab nomine proprio excusationem habet. » *G. K.*

CLXXI. *Teno* in insula; edid. ex Francisci Desippæ pessimo apographo *Ephem.* 3408; inde G. Kaibelius *Epigr. grr.*, etc, n. 948. Supra scriptum est Οἱ] ἐφηβεύσαντες ἐπὶ γυμνασιάρχου Φιλίσκου τοῦ Φιλίσκου, Σίμου τοῦ Ἀρχαγόρου Ἑρμῇ καὶ Ἡρακλεῖ. — Sequuntur Epheborum nomina. Vs. 2. Apogr. dat ΠΑΛΑΙΤΡΙΤΑΝΗΙΘΕΟΝΦΙΛΑΣΑΙ, correxit Bergkius *Fleckeis. Ann.* 81, p. 63, conjecit G. Kaibelius παλαιστρίταν ἤιθεοι φύλακα. — Vs. 3. Keil. σχήμασιν.

CLXXII. *Athenis*, herma mutilus. Edid. minusculis litteris Dittenberger *Hermæ* XII, 7. (*Corp. inscr. Attic.* III, 749), deinde G. Kaibel. *Epigrr. gr. e lap. conlect.* n. 953.

CLXXIII. *Athenis*, herma apud gymnasium quod dicunt Hadrianeum. Edid. Franz. *Bullet. archéol.* 1835, p. 210, inde G. Kaibel. n. 950. — Ælius Apollonius πατρόθεν Lycomida, μητρόθεν Phyllida fuit.

CLXXIV. *Athenis*, herma. Cumanudes edidit *Palingen.* 1865, mens. Nov. n. 22, unde G. Kaibelius *Epigrr. gr.*, etc., n. 951. — Vs. 2. « De gente Cerycum orti filius, pater, avus homonymi. » *G. K.*

CLXXV. In Memnonis crure sinistro. *Corp. inscr. gr.* 4721, coll. Add. III, p. 1201. Cf. *ibid.* 4722 : Λούκιος Φουνεισουλανὸς Χαρείσιος στρατηγὸς Ἑρμωνθείτου καὶ Λατοπολείτου ἤκουσα Μέμνονος δίς... σὺν τῇ γυναικὶ Φουλβίᾳ Θὼθ η, ἔτους ζ̄ Ἀδριανοῦ τοῦ κυρίου. id est ann. 123. — Vs. 3. Bailie ἐὴν ἤλυθεν; Franz, ἐλήλυθεν. — Vs. 5. suppl. Wilamowitz. — Vs. 6. pro κάρτα φιλοθέως vel θεοσεβῶς, scripsit G. Kaibelius (995) καὶ κλύων σαφῶς quod sensus postulare videtur. — Vs. 8. suppl. Letronnius, conjecerat Franz. ἐγὼ κλύον. — Vs. 12. « Ὄχλον ego, χορόν pulcre, sed vereor ne ultra poetæ ingenium, [recepit] Wilamowitz. *G. K.* — Vs. 13. Πάλιν Wilamowitz; « conjicerem χάριν, nisi sic probabilius esset ὧν εἶπες αὐτῷ scripturum fuisse poetam. » *Id.*

CLXXVI. Prope *Thessalonicam* inventus cippus, in quo mirmillo exsculptus est altera manu fascinam et pugionem tenens. Edid. v. cl. de Longpérier, *Rev. archéol.* 1849, p. 198 sqq. Inde G. Kaibel. *Epigrr. gr.*, etc., n. 945, qui Vs. 1. pro αἴθ' ἑ quod lapis habere videtur scriptum esse vidit ἔθ' αἱ. Laudat idem Petronii locum c. 57 : « et *puer,* inquit, *capillatus* in hanc coloniam veni, etc. » — Vs. 2. Ἐπηυκλέισα. Cf. Simon. Epigr. 125 : νίκαις ἱππόβοτον πατρίδ' ἐπευκλείσας, et id. Epigr. 156 : ἑπτάκι νικήσας ἐς γόνατ' οὐκ ἔπεσεν. — *Anthol. append.* 308 : Χαῖρε, Κλέων, Θήβας πατρίδ' ἐπευκλείσας κ. τ. λ.

CLXXVII. In Memnonis crure sinistro; edidit Pocock. *Descr. Orient.*, t. I, p. 105; inde Jacobs. *Paralip.* n. 73 et *Append.* n. 394, Letronn. *Journ. des Sav.* 1831, mens. Jun. n. XIX, p. 150 sq., etc. Bœckh.-Fr. n. 4725. Repetiit Letronn. *Recueil des Inscript.*, etc. p. 351, n. CCCXLIII ex schedis Nestoris L'Hôte et Franz. in *Addend.* p. 1202. — Supra scriptum est Ἰουλιὰς Βαλβίλλης, ὅτε ἤκουσε τοῦ Μέμνονος ὁ Σεβαστὸς Ἀδριανός. — « In restituendis his versibus nihil fere nobis reliqui fecit Letronnius. Nomen poetriæ Βαλβίλλης certum est (V. n. 4727 sqq.). Hæc Balbilla e comitatu Sabinæ Augustæ fuit, et in versibus gr. faciendis satis versata, sed mirum quantum læta dialecto æolica. Hinc explicandæ sunt formæ e reconditiore æolismo petitæ. (Cf. n. 4727.) » *B.-Fr.* — Vs. 1-2. Varia tentavit Letronnius, donec acquiesceret in eo ut πὺ ad morem æolicum, audacius dictum putaret pro τί..... Nobis visa est esse præpositio ἀπὺ, quæ forma ex titulis æolicis notissima est. — Vs. 4. de forma δύνοτον vid. Ahrens *De Græc. sing. Dial.* I, p. 582. Ceterum sonum Memnon edidisse dicitur πρὶν αὐγᾶς ἁλίω, quod est n. 4722 πρὶν πρώτης ὥρας. — Vs. 5. De λευκοῖς ἵπποις quos locos attulit Jacobs. *Anthol.* t. XIII, p. 827, iis addidit Letronnius schol. Sophocl. ad *Ajac.* v. 697, Theocr. *Idyll.* XIII, 11, Bœckh. ad Pind. *Ol.* VI, 95. — Vs. 6. ἐν σκίᾳ ὡράων nunc dictum pro σκιοθήρῳ s. ὡρολογίῳ. — Vs. 9. sic restituebat Bailie; G. Kaibel. n. 991 χ[ήρ]αις quod jam conjecerat Wilamowitz. — Vs. 10, χάμεν pro ἔχαμεν quo sensu et Theocritus XXVI, 5 adhibuit verbum et hodie usurpatur a Græcis. G. Kaibelius falsa esse asserens quæ dedimus, hæc proposuit non sine dubitatione. Μέμνονα· κά[πιθέμαν] καλ-

λ[ιλογο]ισι πόνοις. — Vs. 11, γρύππατα æolice sunt γράμματα. Cf. *Corp. ins. gr.*, n. 4730, in hac sylloge nostra n. 180 ultimo versu. — Vs. 12, παῖσι æolice p. πᾶσι. — Titulus positus est ann. p. Chr. 130, quo anno Thebas adiit Adrianus (Cf. *ibid.* n. 4727). Ex *Bœckh-Fr.*

CLXXVIII. Bœckh-Fr. *Corp. insc. gr.* 4721. In Memnonis pede sinistro. Edidit. Pocock. *Descr. Or.* p. 105, Hamilton. *Ægypt.* p. 174. Tractarunt multi, inter quos Jacobs *Abhandl.*, etc., p. 136, *Anth. Pal. Append.* n. 392, *Paralip.* p. 822 sqq. n. 71, Champoll.-Figeac. *Annales des Lagides*, t. I, p. 413 sqq., Letronn., *Journ. des Sav.* 1831, mens. Jun. et *Comment. de stat. voc. Memn.* n. XXI, p. 161 sqq. — Vs. 1. Lapis habet ΠΥΛΙΘΩ ΒΑΛΒΙΛΛΑ. « Aliud hoc est specimen poeticum Balbillæ. » *B.-Fr.*; pro quo vulgo legebatur Πόβλιος Βαλβῖνος. — Vs. 3. Σαβίννᾳ. Sabina Augusta audivit Memnonem diebus XXIV et XXV mensis Athyr, anno imperatoris XV, sive diebus XX et XXI mensis novembris, ann. p. n. Christ., 130. Bis eam audivisse docet n. 4728 (Σαβεῖνα Σεβαστὴ ἐντὸς ὥρας α̅ τοῦ Μέμνονος δὶς ἤκουσε). Igitur Balbillam altero die addidisse versum ultimum negligentius cum priore conjunctum censuit Letronnius... Proditur hic nomen Ægyptiacum statuæ Memnonis Φαμενώθ, pro quo dicitur n. 4731 Ἀμενώθ, omisso præfixo *Phi* et n. 4805, Ἀμενώθης, si quidem in monumentis Ægyptiis ubique audit Amenoth'ph, Amenoftes vel Phamenoph; Φαμένωφα appellat Pausanias I, 42; sed forma græca est Ἀμένωφις. » *B.-Fr.* — Vs. 4. Bckh.-Fr. ἦχε δρόμος, Cretico more, pro δρόμως, i. e. δρόμους. — Vs. 7 subjectum crediderim a quadratario.

CLXXIX. In statua Memnonis; edidit primus Letronnius, *Journ. des Sav.* 1831. Mense Junio et *Comment. de Stat. Voc. Memn.* n. XXIII, p. 167 sqq. ex schedis Saltii; postea *Recueil des Inscript.*, etc. t. II, p. 361, n. CCCXLV (tab. XXXVI, 24) ex schedis Nestoris L'hôte. Franz qui jam id dederat in *Corp. inscr. gr.* III, p. 371, n. 4729, repetiit *ibid.* in *Addend.* p. 1202 b. Ex novo apographo edidit Bailius *Fasc. Inscrr.* III, p. 246. quo etiam usus est Franz. *ibid.* Supra scriptum est : "Οτε τῇ πρώτῃ ἡμέρᾳ οὐκ ἠκούσαμεν τοῦ Μέμνονος. » Recentius iterum tractavit G. Kaibel. n. 989 ita :

Χθίσδον μὰν, [φίλε] Μέμνον, ὅς [οὐ φώνην ἐθέλησας,
  ὡς πάλιν ἀλλοτρίως βάξιν [ἄναυδος [ἔρυς·
..... γὰρ σέ[π]τα μόρφα βα[σιληΐδος, [αἴ Foι
  ἐ[λ]θοίσαι [γ' α]ὖται θήιον ἄ[χον ἴη[ς·

— Vs. 5 extr. [ἀπεῦσαν. — Vs. 7 extr. Ἀ[δρ]ιάνοιο.

CLXXX. In Memnonis crure sinistro. *Corp. inscr. gr.* 4730, coll. *Add.* III, p. 1202 sq., G. Kaibel. *Epigrr. gr. e lap. conl.* p. 416, n. 991. Varia sunt supplementa quæ, ut multum discrepant neque satis certis indiciis firmantur, omisimus. — Vs. 1. Bailie supplevit δέχνυσο, Μέμνον, — Vs. 2. G. Kaibel. μέγα δυστυχίαι σᾶι ἔτι μυρομέναν· — Vs. 3. « "τμᾶξε certum puto, quamvis audacter dictum de adempta a Cambyse voce. » *G. K.* — Vs. 4. De ipsa re cf. Herodot. III, 27, 29, etc., cujus verba adeo similia sunt, Ælianum, Hist. anim. X, 28 : τοῦτό τοι καὶ Ὦχος ὁ Πέρσης εἰδὼς ἀπέκτεινε μὲν τὸν Ἆπιν, ἐξεθέωσε δὲ τὸν ὄνον ἐς τὰ ἔσχατα λυπῆσαι θέλων τοὺς Αἰγυπτίους. Ἔδωκε δὲ ἄρα αὐτὸς δίκας τῷ ἱερῷ βοΐ οὐ μεμπτὰς οὐδὲ ἥττονας Καμβύσου τοῦ πρώτου τὴν ἱεροσυλίαν ταύτην τετολμηκότος. — Vs. 5. Bailie τῶ σῶ οἰκίστω ὀλέθρω, Kaibel. οἰκτίρματος ἠδ' ἄς. — Vs. 7. Frantz. τόγε κᾶλον ὀλεσθαι, Kaibel. τό γε θῆον ὀλ.. — Vs. 8. Bailie ἄθλιε, σῶσδες ἔτι; G. Kaibel ἄφθιτε, σῶσδε ἄι. — Vs. 9. Wilamowitz σέπτας ἀπὸ ῥίσδας, conjecit G. Kaibel. (σὲ δὲ Fίδμεν οἴω.); Letronne σέ [ποτ' ἀσπάσδοντο. — Vs. 10. Suppl. Frantz.

CLXXXI. In Memnonis crure sinistro. Primus edidit Pocock *Desc. Or.* t. I, p. 105; inde multi : Jacobs *Abhandl.*, etc. p. 143, *Paralip.* p. 824, n. 72, Letronn. *Journ. des Sav.*, 1831, m. jun. et in *Comment. de Stat. voc. Memn.* n. XXXV, p. 176 sq.; et Bœckh.-Fr. *Corp.* 4731. — Suprascriptum legitur : "Οτε σὺν τῇ Σεβαστῇ Σαβείνῃ ἐγενόμην παρὰ τῷ Μέμνονι. Jacobs. : vs. 1. 'γὼ Μέμνονα Τιθωνοῖο; vs. 2. Θηβαίας θάσσοντ'; vs. 3. ἡδυμελῶς δ' ἄειδ', Αἰγύπτιοι, ὡς...; vs. 4. παμπαλαίων. — Nullum dat scriptura dubii locum, quam majusculis ediderunt Bœckh.-Franzius. Attamen vs. 1 init. scripsit G. Kaibel. n. 992, Αὔως.

CLXXXII. In latere meridionali basis Memnonis. Edidere multi, Jollois et Devilliers in descr. Theb. in *Descr. Ægypt. antt.* t. I, p. 106, Boissonad. in *Comment. epigr.* ad calcem Epistolarum Holstenii, p. 445 sqq., Letronn. *Journ. des Sav.* 1831, p. 374, accuratissime in *Comment. de Stat. voc. Memn.* n. XXXVI, p. 192 sqq., Franz. in *Corp. insc. gr.* t. III, p. 375 sq. n. 4738. — « Supplementa vss. 4, 5, 6, 9, 10. Letronnio debentur. Auctor ex locutionibus Homericis (Cf. *Od.* Β, 4, *Il.* Υ, 407, *Od.* Μ, 438, *Il.* Π, 76, *Od.* Γ, 1) quas memoria suppeditabat, epigramma composuit paulo verbosius. Videtur sæpius visisse Memnonem; quod conjicio ex litteris residuis, quæ subjectæ sunt titulo Εὐτυχῶς. Σὺν Ῥουφίλλῃ..... Σὺν Λογγίνῃ, ubi indicare videtur quo die una cum uxore Rufilla, quo die cum liberis adfuerit hinc vs. 9, vox ἀμοιβαδίς. In epigrammate memorat eum diem quo ei bis audita est vox Memnonia, diem XIII mensis Pachon. anni XI vel XII imperatoris Antonini (d. VIII mensis Maii a. p. Chr. 149 vel 150). » *Franz.*

CLXXXIII. In statua Memnonis, infra n. 192 ὦ πόποι; edidit Letronnius *Journ. des Sav.* 1831, p. 375, et illustravit in *Comment. de Stat. voc. Memn.* n. L, p. 224 sq. — Vs. 1. Nominis Πετρωνιανός quarta syllaba brevis est. — Vs. 3. Kaibel, n. 1000, auctore Heckero *Comment. de Anthol.* (1852) p. 63, pro Λουκίλιος restituit Αὐρήλιος. — Vs. 5. id. ex Heckero ἀναστείχουσι... εἰ ῥ'... — Vs. 7. Cobet apud Heckerum στέρνων.

CLXXXIV. In Memnonis crure sinistro; accurate tractavit Letronnius in *Comment. de stat. voc. Memn.* n. XLI, p. 202 sq. Edidit post multos Franzius *Corp. inscr. gr.* n. 4740 « Trebulla quæ de re eadem hexametros malos scripsit (V. *Corp.* n. 4738) nunc tentavit trimetros, qui etsi meliores fecit, tamen non potuit quin admisceret choliambos duos. » *Fr.* Jam eadem poetria consarcinaverat hos trimetros (Corp. 4739) quorum claudicat prior :

τῆς ἱερᾶς ἀκούουσα φωνῆς Μέμνονος
ἐπόθουν σε, μῆτερ, κἀξακούειν εὐχόμην.

CLXXXV. In Memnonis pede sinistro infra titulum 4740 *Corp. inscr. gr.* Bœckh.-Fr. (supr. n. 184) in quo sub n. est 4741. Edid. Pocock. *Desc. Or.* p. 105 et *Inscript.* p. 81, n. 21, Hamilton l. c. 173, Jacobs. *Paralip.* p. 821, n. 70, *Append. Anthol.* n. 391. Accuratissime tractavit Letronnius *Comment.*, etc. n. XLII et XLIII. Supra scriptum est : Καικιλία Τρεβοῦλλα ἔγραψα ἀκούσασα τοῦδε Μέμνονος. — Vs. 3. Bckh.-Fr. ὀδυρτὸς, quod reposuit G. Kaibel.

CLXXXVI. In Memnonis crure sinistro. *Corp. inscr. gr.* 4735, coll. *Add.* III, p. 1203. — Ejusdem est ti-

ulus latinus apud Letronnium, *Recueil*, etc., II, 373 : « Q. Marcius Hermogenes præf. classis Aug. IV exaudit Memnonem hora I nonis Martiis. Serviano III et Varo coss. » *i. e.* ann. 134 mensis Martii die VII.

CLXXXVII. In Memnonis crure sinistro; edid. Pocock. *Desc. Or.* t. I, p. 105; tractavit Letronn. *Journ. des Sav.* 1831, p. 376; *Comment. de stat. voc. Memn.* n. XLIV, p. 209; repetiit Franzius *C. inscr. gr.* n. 4743. — Vs. 1. legebatur Πανίων nomen dissyll. correxit Wescher *Comptes rendus de l'Acad. des inscript.* 1871, VII, 278 ex titulo sequenti. Σιδήτης ab Side urbe Pamphyliæ. *G. Kaibel.* n. 1006.

CLXXXVIII. In Memnonis crure sinistro. *Corp. inscr. gr. Add.* III, 4761 c. Melius Wescher, *Comptes rendus de l'Acad. des Inscriptions,* 1871, VII, p. 278. Vid. anteced. titulum.

CLXXXIX. In Memnonis crure sinistro; tractavit Letronnius *ibid.* et post hunc et multos alios Franzius *C. inscr. gr.* n. 4745. « Catulus erat ἐπιστράτηγος Thebaidis. Epistrategi imperatorum ætate fere semper romani homines erant. » *Fr.* Κάτουλος habet ου breve quod refert u latini nominis, quod eadem quantitate est. Inscriptionis sensum ita explicat Letronnius l. c. : « Quoique le colosse ait éprouvé des mutilations, il n'en a pas moins conservé une voix que je suis venu entendre. » Νύκτωρ autem accessit Catulus, haud dubie ut adesset sole oriente. *Fr.*

CXC. In Memnonis cruce sinistro. Versus choliambos restituit Letronnius *ibid.* quem secutus est Franzius *C. inscr. gr.* n. 4744. Idem Pardalas qui videtur fuisse rerum scriptor inscripsit sese et syringibus Thebarum (Vid. *Corp. inscr.* n. 4812). Conjecit et Letronnius τὰς βύβλους posse quoque de peregrinatoris Diario accipi posse. G. Kaibelius putat « Pardalæ pariter ac Catilio Nicanori de Ægypti miraculis librum edere consilium fuisse. »

CXCI. In Memnonis crure sinistro; edid. Wescher. *Comptes rendus de l'Acad. des Inscr.*, etc. 1871, VII, 281. Præscripta sunt hæc... τῷ σοφιστῇ — ... ων..

CXCII. « In statua Memnonis. Ediderunt Hamiltonus *Ægypt.* p. 172, et Walpol. *Mem.* p. 467. Illustravit Letronnius, *Journ. des Savants*, 1823, p. 751-758; unde repetiit Welcker. *Syllog. Epigr.* n. 199, p. 249, ed. alt. Iterum tractavit Letronn. in *Comment. stat. voc. Memnon.* n. XLIX, p. 217 sqq. Sunt Homeri versus, primus *Il.* XIII, 99; XV, 286; XX, 344; XXI, 54 (Cf. *Od.* XIX, 36, Hymn. *in Mercur.* 219); secundus, *Od.* XIX, 40; tertius *ib.* XXIV, 530, ubi legitur, φωνῇ; quartus *ibid.* XVI, 196. « Ex igitur genere est parodiarum quæ vulgo Ὁμηρόκεντρα seu Ὁμηροκέντωνες vocantur. Auctor Arius fuit Homericus poeta ex Museo Alexandrino; » *Bckh.-Fr.* τῶν ἐν Μουσείῳ σιτουμένων ἀτελῶν. Vid. Letronn. *l. c.*

CXCIII. Ad oppidum *Gizeh*, in ungui Androsphingis. Edita est inscriptio in *Quarterly Review*, n. 38. Lond. Jan. 1819, p. 411, unde repetiit Welcker *Syll. epig.* n. 170, p. 220 ed. alt. Lapis nunc fractus asservatur in Museo publico Parisiis, et accuratissime delineavit Claracius. *Inscriptt. du Musée*, etc., tab. LVII, 496. A. n. 866. Citat Letronnius *Journ. des Sav.* 1830, p. 505 et *Recueil des inscr.* t. II, p. 481. Est et in *Corp. inscr. gr.* t. III, p. 344, n° 4700 sq. Bœckh.-Franz. — Nuperrime (1874) eamdem inscript. edidit Nerutzus in *Athenæo* græco, ann. 2. t. 2. p. 31, præmissa hac nota : τὴν Σφίγγα κατακεχωσμένην οὖσαν ὑπὸ τοῦ ἄμμου, πλὴν τῆς ἐξεχούσης κεφαλῆς, περιεκάθηρεν ὁ Mariette πρὸ εἴκοσι περίπου ἐτῶν δι' ἐξόδων τοῦ φιλαρχίου δουκὸς De Luynes· παρὰ διαφόρους ἄλλας ἐπιγραφὰς ἀνεκαλύφθησαν καί τινες ἑλληνικαὶ ἐπὶ τῶν προσθίων ποδῶν, ὧν ἡ μᾶλλον ἀξία λόγου ἔχει ὡς ἑξῆς· Σὸν δέμας κ. τ. λ. — Vs. 8. extr. Nerutz. ἄνακτα. — Vss. 10-11 voc. αὐτομέδοντα, μεγαλήτορα quos jam legebat Dr. Youngius. *Quarterly Review*, l. c. p. 412. — Vs. 13. duo verba quæ supersunt dederat et Youngius, *ibid.* ἀθυροῦν lexicis deest, quæ tamen exhibent θυροῦν. — Subscriptum est, quod poetæ fortasse nomen fuit, Ἀρριανός. Androsphinx ille in regione Letopolitana positus erat, quæ arenosa fuit (Herodot. II, 8, Diodor. I, 63). — Vs. 2. Franz. πυρίδ' ἀμαζομένης. — Vs. 3. ἀρουραῖον τράπεζαν putat Letronn. campum esse in quo sunt pyramides. — Vs. 4. νῆσος πετραία eidem videtur sphinx esse ut quæ sese extollat in regione arenosa. « Non quæsierunt interpretes qualem deam sibi finxerit Arrianus poeta sphingem, quæ res quamvis in infinita numinum Ægyptiorum confusione lubrico sit, tamen hoc loco dubium non est quin sphinx Isidis personam induerit. Cf. Plut. *Is. et Osir.* c. 52. » *G. K.* n. 1015.

CXCIV. In syringe Rhamsis IX; ex schedis Champollionis et Wilkinsoni ediderunt Letronnius *Rec. des inscr.*, etc. p. 295, n. CCXLVIII (cf. tab. XXV, 43), Franz. *Corp. Inscr. gr.* t. III, p. 1212, *Addend.* n. 4807 h. « Letronnius, qui versus plures sequi putabat, vs. 2 legebat θαυμαστῆς τέχνης. Nihil deesse videtur. Et θαύμασα verum est, ut docet etiam Wilkinsoni apographum. » *Fr.*

CXCV. In syringe, seu regio sepulcro prope Thebas. Ex schedis Wilkinsoni edidit Letronn. *Rec. des inscr.* p. 265 sq. n. CCII; postea Franzius *Corp. insc. gr.* t. III, p. 1210, *Addend.* n° 4791 b.

CXCVI. « *Antinoes,* in meridiem, prope rudera urbis, quam Psinaulam putat Jomardus (Cf. *Descr. de l'Égypte antiq.* : *Heptanomide*, p. 13 sq. tab. LXIII, fig. 6), specus sunt in quibus Wilkinson incisas inscriptt. reperit; edidit Letronn. *Rec. des inscr.* t. II, p. 455, n. DX. » Fr. *Corp. inscr. gr.* t. III, p. 1190, *Addend.* n. 4705 i. — Vs. 1. Quod in lapide superest ΕΛΑ . . . ΞΕ optime restituit Letronn. ἐχάραξε, qui et προθυραίοις aut προπυλαίοις proposuit : prius, ut litterarum reliquiis melius conveniens, recepimus. Pro nomine Κατυλλῖνος fortasse legendum Κατουλλῖνος, nisi in latini nominis græca transcriptione, lapicidæ seu auctoris errorem credideris. — Vs. 2. vitiosum notat Franzius qui bene correxit mutato verborum ordine, servavit tamen λαυτόμιον, cujus formæ nullum est, quod sciam, aliud exemlum, pro quo reposuimus λατομιῶν sive λατομίων. G. Kaibel. n. 1021 scribit Λαοτόμων.

CXCVII. In Hæmo monte, *Beroe,* in loco hodie dicto *Eski-Zaghra* : ex Bondi apographo edidit v. cl. Alb. Dumont, *Bullet. de corr. hell.* 1878, p. 400 sqq. n. 1.

CXCVIII. *Tauromenii* repertum edidit G. de Spuches : « D'una greca epigrafe trovatasi in Taormina. » Palerm. 1862. Repetiit Ritschl, *Mus. Rhen.* XXI, 140 (*Opusc.* I, 784); deinde G. Kaibel, n. 824a. Misit v. cl. E. Egger cum hac nota : « Les caractères paraissent de date impériale. » « Litterarum ex formis Cavedonus (*Atti e memorie delle Disputazioni di storia patria,* etc., 1863, I, probante Ritschelio titulum ante scriptum collegit quam Augustus exactis incolis Tauromenio urbi præsidium

romanum imposuerit. » *G. K.* — Vs. 1. Le Bas, *Voyage archéol.* III, n. 822, mentionem facit de templo Serapidi dicato Tithoreæ, et memorant *Ephemerid. archéol.* n. 2628, collegium Σαραπιαστῶν. — Vs. 2. lapis habere videtur ΛΟΕΤΟ, quod ad neocori munus pertinet. — Vs. 3. lapis : ΤΕΙΝΕ; emendatum est in ΤΕΙΝΔΕ dorice pro τῆδε, quod receperamus, suspicati tamen ταὶ δὲ, quod sententiæ melius videtur convenire. G. Kaibelii scripturam admisimus. Quod attinet ad Serapidis neocoros Farnesius lapis ap. Gruter. p. 314, 1, memorat M. Aurelium quemdam Asclepiadem πρεσβύτατον τῶν νεωκόρων τοῦ μεγάλου Σαράπιδος, de quibus conf. Firmic. Matern. *De error. pr. relig.* p. m. 432. — Pro αὐθομολέκται quod quid sit non video, scripseram ex minusculis αὐθομόλεκτρ[ος], vocabulum quod, etsi lexicis deest, optimæ tamen notæ, ut sexcenta alia ejusdem generis, esse judicaveris; hic tamen ut ubique in hoc epigr. emendationes G. Kaibelii recepi. — Vs. 4. Ἐράσω, mulieris nomen nusquam alibi repertum; cujus tamen diminutivum quoddam habes Ἐράσιλλα in *inscript. Att.* ap. Bœckh. I, p. 246, 59. Ceterum neminem fugit plurima esse quæ priorem partem ἐρασι habent propria nomina. — Vs. 5. legebatur Ἀνθηνός s. Ἀνθηνόν, urbs ignota, nomine affinis Anthenæ, Laconiæ urbi, ap. Stephan. Byzant. Cf. Plin. IV, 5, Anthane, oppidum, quod, Pliniano tempore, fuerat. Pro quo scripsit G. Kaibel. ἀνθ' ὧν ὦ κρ., quod magis placuit.

CXCIX. Circa *Sinuessam* in Campania repertum edidit Viscontus in *Lettera su due monimenti ne' quali e memoria d'Antonia Augusta;* inde Jacobs. II *Paralipom.* n. 3, p. 755 sq., et *Append.* n. 110. « Scriptum est in templum et statuam Veneris [Anadyomenes], ab Eone, Drusi et Antoniæ liberta, ad Sinuessanum littus collocatam » *Jac.* : « Unde denuo emergentem dicit poeta vel potius dea ipsa, quæ loquens introducitur, non sine lucri cupidine domini tabernarum vinariarum quarum in regione posita statua est, » *Bœckh.*, quod non satis liquet. — De auctore Pompeio Juniore vide *Notitiam Poetarum* ap. Jacobs. et Dehèque, t. II, p. 413. — Nuper rursum edidit G. Kaibel, 810.

CC. *Athenis* ad Erechtheum. Edidit Ross. *Arch. Aufs.* I, 179, deinde G. Kaibel. *Epigrr. gr.*, etc. 791. — Nominum supplementa sunt Rossii : « videntur illi pro Atheniensium hospitio gratias agere. » *G. K.*

CCI. « *Athenis,* in Odeo Herodis. De anaglypho superest inferior viri pars (Artemidori) juxta aram adstantis. » G. Kaibel, *Epigr. gr. e lapid. conlecta,* 792. — Vs. 1. superest in lapide ΒΑΘΥΚΑΙΙ; restituit Pittaces. — Vs. 2. Ἐλαίου, pro Ἐλέου. « Ceterum poterat scriptor integrum hunc facere versum σόν θ' Ἐλέου θ' ἱεροὺς βωμοὺς ἱκετεύομεν ἡμεῖς. » — Vs. 3. conjiciebat Pittaces urbis nomen Σάρδεων, cui non assentitur G. Kaibel, « quoniam non rotunda Є, sed vulgari E forma utitur lapidarius, » superest tamen ..ΡΔC

CCII. Prope *Hypaten* repertum Παλιγγενεσίᾳ misit v. cl. Verettas, cum brevi commentario, ibique editum 30 Decemb. 1876, repetiit diarium aliud Παρνασσός 1877, p. 72, unde transiit in *Bullet. de Corresp. Hellénig.* febr. 1877, p. 120. Si Verettæ credis, Alexandri ætatis est titulus hic, ubi apparet urbis adhuc ignotæ nomen Latyia. — Inde quoque constat Ænianes fuisse etiam, ut testatur Eustathius (ad *Il.* B, 749), Ænienses (Αἰνιεῖς) dictos. Arbitratur et Verettas Sosandrum hunc nostrum Tolmæi fortasse esse filium, cujus nomen in quibusdam Ænianum nummis argenteis occurrit. De ceteris vide *Bullet. de Corresp.*, etc. l. c. — Nuperrime repetiit hoc epigramma Georg. Kaibel. *Epigr. græc. ex lapidibus conlecta,* 1878, Berol. p. XVIII-XIX, qui notat ad vs. 6, σωτῆρα καὶ κτίστην et Olympium sæpius vocari Hadrianum. *Corp. inscr.* 321 sqq. — Vs. 7. « Ἡρώων qualis est Sosander. » *Id.*

CCIII. *Boudroum.* Edidit Newton. *Further papers respecting the excavations at Budrum and Cnidus,* p. 19. — Verbum Ταθνῇ quod non occurrit in lexicis græcis, conjiciebat Newton nomen esse loci ubi exstructus fuerat ὁ οἶκος, i. e. τέμενος.

CCIV. *Athenis,* herma. *Ephem.* 2235 : præscriptum est Ἀγαθῇ τύ]χῃ — ἐπὶ ἄρχοντος Φ]λ. Ἀρριανοῦ Παιανιέως. In subscriptis notatur Abascanti pædotribæ annus decimus. — Vs. 1, quamvis ab initio abundet syllaba, aliter suppleri non potest. Cf. alterum titulum in *Ephem.* 1862, n. 107 : Ἀλκιδάμου κοσμητεύοντος ἔφηβοι et fragmentum quoque Athenis repertum, in quo legitur ἄνθεσαν] Ἀλκαμένους κοσμητεύοντος ἔφηβοι, et multa alia.

CCV. *Athenis* herma. Litteris minusculis edid. Dittenberger Hermæ XII, 9 (*Corp. inscr. Attic.* III, 753); G. Kaibel. *Epigr. gr.*, etc., 965 : « Alexandrum cosmetam Dittenberger eumdem esse vidit, qui in titulo *Philistoris* IV, 272 Commodi ætate scripto, archonte Tib. Claudio Bradua Attico Marathonio, memoratur. » *G. K.*

CCVI. Inter Elgin. marmora; ediderunt Osann. *Syllog.* p. 153, Bœckh. *Corp.* t. I, n. 250, Welcker. *Syllog. Epigr. gr.*, n. 128, et novissime Newton *Anc. gr. Inscr. in Brit. Mus.* n. XLII. — Vs. 1. Bœckh. et conjiciebat Ἡρακλείδου et Ἡρακλεώτης, subjiciens posterius de demo attico intelligendum esse, eo tamen incerto, et adire suadebat *Corp.* n. 842; addere poterat et nn. 843 usque ad 850, ubi apparet Ἡρακλεώτις aut etiam Ἡρακλεώτης, propr. nomen. De lampadibus in Lampadophoria præmio datis vid. *ibid.* ad n. 243. Mercurio et Herculi eæ lampades dedicantur ut præsidibus certaminum. Conf. similem dedicationem Byzantii, *Corp. inscr.* n. 2034 : Ὀλυμπιόδωρος Μενδιδώρου (nam sic scribendum vidit Lebas, 1474) στεφανωθεὶς τᾷ λαμπάδι τῶν ἀνήβων τὰ βοσπόρια τὸ ἆθλον Ἑρμᾷ καὶ Ἡρακλεῖ. — Vs. 2. Θῆκε pro ἀνέθηκε, ut in *Anthol. Pal.* VI, 129 etc.

CCVII. Edidit Cumanudes in *Athenæo,* 1877, p. 147, n. 27. — Vs. 1. ἦρχε i. e. ἄρχων ἦν, v. sq. epigr. Donarium dei in templo suspensum loquitur. — Repertum in Æsculapii ædis ruderibus, *Athenis.*

CCVIII. Eodem loco repertum dedit in eodem diario Ἀθηναίῳ, *ibid.* v. cl. Cumanudes, eodem lapidi inscriptum cum præcedente; sub altero legitur : Ἀσκληπιῷ κ] Ὑγιεία, καὶ Σεβαστῷ Καίσαρι... [ἱερέως διὰ] βίου Ζήνωνος τοῦ Λευκίου Ῥαμνουσίου; sub hoc autem : .... ἐπὶ ἄρχοντος καὶ ἱερέως Δρούσου ὑπάτου Πολυχάρμου τοῦ Πολυκρίτου Ἀζηνιέως. Hæc epigr. aut fragmenta diversorum temporum esse videntur; fragmenta sane sunt ætatis Romanæ. — Vs. 3. fort. leg. τοῦ διθυράμβου s. τῶν διθυράμβων, sin aliter, διθύραμβον adjectivum esse pro διθυραμβικὸν credas oportet, quod nullius, quod sciam, exempli auctoritate nititur.

CCIX. *Augustoduni* in *Corp. inscr.* 6797 legi-

tur. VVs. 1-2. Franzii supplementa sunt. Cressia, Κρησία, Britomartis, Βριτόμαρτις est, quo nomine gentiliter, ut refert Solinus, XI, Dianam appellabant Cretes.

CCX. *Athenis* prope Prytaneum inventus herma. St. Cumanudes *Philist.* I, 518; inde G. Kaibel. n. 969. Subscriptum est : Ἐπὶ τῆς ἀρχῆς τῆς Γαίου Κυίντου Ἱμέρτου Μαραθωνίου τὸν κοσμητὴν τῶν ἐφήβων Τρύφωνα Θεοφίλου Ὑβάδην οἱ υἱοί, Σάτυρος καὶ Θεόφιλος τὸν πατέρα καὶ Ἀπολλώνιος Θεόφιλον τὸν θεῖον, αὐτὸς δὲ ἑαυτὸν παρέστησα τῷ ἰδίῳ κοσμητῇ Ῥούφῳ Ἐλευσίῳ. Sequitur magistratuum et ephebrorum index. — Vs. 1. Βασιλῆς, i. e. imperatores romani. — Vs. 5. cf. infr. inter *Sepulcr.* Βάσσος, ἐῆς πάτρης... Vs. 11 sive partis II (*b*), 3 : Βάσσος τύμβον ἔτευξεν. ἐρισθενὲς ἕρμα πόληος.

CCXI. *Athenis* in Parthenonis pariete. Edid. Lüders, *Bullet. arch.* 1872, p. 251. Subscriptum legitur ἐπὶ ἱερείας Ἀλεξάνδρας τῆς Λέοντος ἐκ Χολλειδῶν. — « Alexandra, Eteti uxor, Isidis sacerdos in titulo ap. C. Curtium, *Diar. arch.* 1871, p. 17. » *G. K.*

CCXII. *Epidauri.* Ex apogr. suo edidit P. Foucart. *Inscrr. gr. et lat.*, etc. Part. II, Mégar. et Pélopomn. Dedicata est ara Apollini et Æsculapio. Ut postulabat metrum, hujus nominis in locum positum est υἱεῖ, quo titulus infimæ ætatis esse arguitur. Ἀρητὴρ jam sacerdotis sensu est apud Homerum. » [*Il.* A, 11, 94, Σ, 78]. *Fouc.* — Vs. 2. Sacerdotis nomen est Major.

CCXIII. *Catanæ. Corp. inscriptt. gr.* 5649 d. — Vs. 2. Supplebat Franz. κόσμον [φίλη εἶναι] πατρ[ίδι, nescio quo metro.

CCXIV. *Romæ,* in basilica Julia. Edid. Matranga, *Bullet. arch.* 1853, p. 136. — Vs. 5. confert E. Curtius *Act. societ.* Götting. 1859, VIII, 166, Aristid. *Orat.* I, init. : τὰ μὲν ἐκ τοῦ φανεροῦ παρὼν (ὁ Θεός), τὰ δὲ τῇ πομπῇ τῶν ἐνυπνίων. — V. Welckeri disputationem *de Incubatione,* Kl. Schr. III, 144 sqq.

CCXV. *Epidauri.* Stephan. A. Cumanudes in Ἀθηναίῳ, 1875, p. 273-74, ἐκ τῆς Παλιγγενεσίας, 18 Jul. 1874, cui miserat gymnasiarcha Nauplii, Dem. Petrides. — Vs. 2. simili dicendi figura Homerum dixit Archias κοίρανον ὕμνων *Anthol. Palat.* VII, 213, et Hecatum (Apollinem) ἀοιδῆς κοίρανον Christodorus, *Ecphr.* in *Anthol. Palat.* II, 1, v. 267.

CCXVI. In Ἀθηναίῳ 1876, p, 421, n. 15, dedit v. cl. Cumanudes. Suprascriptum legitur Ἡ ἐξ Ἀρείου πά[γου βουλὴ καὶ ἡ βουλὴ [τῶν...] καὶ ὁ δῆμος Τι......... φαντον Ἀχαρν[έα], et infra : Ἀντιφῶντος[..;..] — ζακορεύοντος Μαρκ....... Βησαιέως.

CCXVII. *Mitylenis* in oppido. Est in Pocock. *Inscriptt. ant.* P. I, 64, S. 6, n. 19, p. 47. Anton. Askew asportavit in Britanniam; inde in *Analecta* Brunckii translatum est, t. III, p. 190 (et in Jacobsii *Append.* n. 323). Cf. *Animadd.* vol. III, P. I, p. 402. Dedit et vir doct. (Hermann). *Dissert. de Epigr. quibusdam gr.* p. 13. — Vs. 1. Bœckh. : Σοὶ πλάκ' ἀν' ἦ[μαρ] ἀνῆκε κ. τ. λ. Tibi planum hocce concessit filia Jovis, etc. — Vs. 2. id. Πηγὴ Νυμφάων, Ὄρφιτε κ. τ. λ., fons, (una) Nympharum Orphite, etc. « Romanus homo Orphitus s. Orfitus habuit Mitylenis fundum Dorycnama dictum, in quo lacus fuit; σοί Orphito, πλάκα, planum lacus, ut πλάξ de mari dicitur. Ἀν' ἦμαρ ἀνιέναι dixit auctor pro ἐς φάος, hoc quoque licentius. » *Bckh.* Ὄρφιτε jam dederat Taylor ad Demosth. Or. *de Fals. leg.* — Vs. 4. *id.* κάθθεσαν, ut Σαπφώ et talia. — Vs. 5. Jacobs. post alios Δορύναμα; vir Lips. l. c. : « Vix credibile est neminem in Δορύκναμα incidisse, cum tamen apertissime hoc illi loco nomen fuisse ostendant ea quæ præcedunt. Tabulam, qui posuit epigr., fonti consecravit tepido, quo olim fessos pugnando artus reges recreaverant. » — Vs. 6. V. Lips. ὁ δὲ λιαρῇ. Jacobsius et cett. ἐλαιηρῇ. — Vs. 7. Jacobs et cett. δι' ἐργατίναις quod barbare dicitur; διεργατίνης tamen lexicis deest. — Vs. 8. omnes : τρ. υ. λυκάβαν γραμματικὸς τελέω. « Λυκάβαν pro λυκάβαντα heteroclitum est. » *Bckh.*

CCXVIII. Edidit Cumanudes, *Philistor.* t. I (1861) p. 428, n. 2. — Vs. 1. satis compertum τὸν κοσμητὴν magistratum Atheniensem esse cui gymnasiorum cura erat mandata. Teles. ap. Stob. *Flor.* 98, 72 : Ἔφηβος γέγονεν, ἔμπαλιν τὸν κοσμητὴν φοβεῖται, τὸν παιδοτρίβην. De voce κοσμητὴς cf. Mart. II, 90, 1 : Quintiliane, vagæ *moderator* summe juventæ.

CCXIX. Idem v. cl. S. A. Cumanudes. *Philist.* t. III, (1862), p. 60 sq. n. 1. Supra scriptum est : Ἡ ἐξ Ἀρείου πάγου βουλὴ καὶ ἡ βουλὴ τῶν ἑξακοσίων καὶ ὁ δῆμος ὁ Ἀθηναίων τὸν κοσμητὴν Ἡλιόδωρον, Πειραιέα. Infra versus habes nomina archontis, magistrorum (παιδευτῶν) et epheborum : quæ inter exstant Heliodori Piræi, magistri, et Zopyri, Heliodori filii, ephebi. Κεστροφόρος deest *Thesauro.* — Vs. 3. Εὔαδε restitutio est v. cl. Cumanudis (v. *ib.* p. 62). — Vs. 4. ut potuimus, ex. grat. supplevimus, ex Pindar. *Nem.* III, 123 sqq. : Ἐν δὲ πείρᾳ τέλος διαφαίνεται, ὧν τις ἐξοχώτερος γένηται κ. τ. λ. Scribi etiam potuisset εἶχε μέρος. Postea nonnullis aliis ejusdem lapidis fragmentis repertis, v. cl. Cumanudes (*Philist.* t. IV, p. 468 sq.) eamdem inscriptionem repetiit, integramque dedit, lætus quod re vera probaretur sua de v. εὔαδε conjectura. Ex novo apographo et certum esse apparet quod scripseramus ipsi Vs. 4. ὅτι. Sed pro τέλος aut μέρος, quæ tentaveramus, lapis melius exhibuit κλέος.

CCXX. *Athenis.* Edidit Spon. (*Voyage d'Italie*, etc., t. II, p. 306) qui notavit hoc monumentum à Whelero in Angliam missum fuisse cum novem decemve aliis pulchris marmoribus; non distinxit versus in suo apographo; inde repetiit Bœckh. *Corp.* t. I, p. 375, n. 270. Subscriptum est : Ἐπὶ τῆς Γαίου Ἰουλίου Κασίου Στιριέως ἀρχῆς κοσμητῆς ἐφήβων Ὦλος Πόντιος Νυμφόδοτος Ἀζηνιεύς. Stiria pagus est atticus tribus Pandionidis, Azenia Hippothoontidis. — Vs. 2. κοσμητὴς est gymnasii rector, seu moderator eodem sensu quo dicitur a Martiale (Epigr. II, 90, 1) Quintilianus vagæ *moderator* juventæ.

CCXXI. S. A. Cumanudes, in *Philistor.* t. III, (1862), p. 62 sq. n. 2. — Vs. 1. editor supplevit Ἰάκχου, cum dubitationis signo. — Vs. 2. pro νυχίων scripsimus νυχέων et restituimus μυστιπόλων, collato versu 6 epigr. anonymi in *Append.* Jacobs. n. 164 : ἤμασι μυστοπόλοις βωμὸν ὑπερτίθεσαν; quod vertit v. doct. Dehèque : « Ont *dans les jours consacrés à la fête*, élevé cet autel. » — Sub reliquis. οδων latet, ut opinor, κοσμήτου nomen ὁ Ῥόδων verbi gratia, quod legitur in inscriptione *Philistoris*, t. III, v. 279. Scripsit G. Kaibel, 957 : νυχίων μυστιπό[λος συν]όδων. — Vs. 5. περιφραστικῶς significatur Ptolemais tribus Attica, in honorem Ptolemæi Evergetæ sic appellata, quæ prius Ἀντιγονὶς vocabatur. — Vs. 6. eadem ratione designatur tribus Antiochis. Pro χάτερος Kaibel αὐτὸς δ'. Sub versibus scriptum est

Ἐκεσ]τροφυλάκει Εὐτυχίδης Ἀσκληπιοδώρου Αἰξωνεύς.

CCXXII. V. cl. St. A. Cumanudes in *Philistor.* t. III, p. 283, n. 3, cum nonnullis, ut solet, animadversionibus. Disticho subscriptum est Παιδοτριβοῦντος διὰ βίου Ἀβασκάντου τοῦ Εὐμόλπου Κηφισιέως ἔτος ζ, et inter alia, hæc : οἱ ἐπὶ Κλ. Χρυσίππου ἔφηβοι φίλοι καὶ συ(ν)στάται μείναντες, quorum sequuntur nomina.

CCXXIII. « *Spartæ,* in Museo, in Herma quadrato qui olim protomen Damocratis sustinuit. » Reperit et edidit Rossius *Inscrr. gr. inedit.* fascicul. I. p. 29. tab. III, 29. Dehinc et ex lapide ipso Lebas. *Rev. archéolog.* 1844, p. 708. Repetitum in *Voyag.*, etc. *Inscriptt.* etc. *Laconie;* n. 167. — Vs. 6. « Ἐπιστατέων est genitivus ab ἐπιστάτης, non participium, sensusque est : qui alios (gymnasiorum) præfectos dexteritate in exercitationibus gymnasticis antecellit. Nam γυμνασία est exercitatio gymnastica, dexteritas quam quis continuatis hujus generis exercitationibus sibi comparavit. » *Ross.*

CCXXIV. *Eleusine*, repertum, Lutetiam translatum a Choiseulio multi edidere, primus ante omnes Villoison. *Proleg. in Hom.* p. 53, et *Mém. Acad. Inscriptt.* t. XLVII, p. 330, qui simul ac e terra eruebatur, exscripserat; post alios Bœckh. *C. i. gr.* n. 434. Nuper repetiit ex marmore ipso Frœhner, *Mus. du Louvre, les Inscriptt. gr.* p. 137, sq, n. 63. — Vs. 1. Fr. Μήτηρ. — Vs. 2. οὔνομα. — Titulus hic videtur esse ann. p. Chr. nat. 125. — Marcianus hic noster occurrit etiam in inscript. attica, edita in *Philistore,* III, 62.

CCXXV. *Venetiis,* olim in domo Friderici Contareni procuratoris D. Marci, tabula *Delo* allata; inest anaglypho expressa mulier mortua porrecta, passo capillo, infra ara, in quam thus imponit togatus; ab altera parte aræ stat taurus. Infra est inscriptio. Primus edidit Gruter. *Thesaur.* p. 1073, 4; inde Brunck. *Anal. Lectt.* p. 287, n. CLXII[b], Jacobs. (*Animadd.* vol. III, P. I, p. 378), *Append.* n. 322. et Bœckh. *Corp.* 2292. — Vss. 5-6. deerat finis; supplevit Grotius, *Floril. Græc. Mantiss. tert.*

CCXXVI. In acropoli Smyrnæ repertum, editum est primum in *Monatsber. der Berl. Ak.* 1875, s. 10, et nuperrime repetitum in eadem *Relatione,* 1876, 22 juin, p. 349. majusculis et minoribus litteris. Vss. 1-2. haud insulse ut mihi videtur, restituti erant :

...... Ἀσκληπιῷ ἰητῆρι
..... γράμματ' ἐφεῦρε σοφά

G. Kaibel..... Ἀσ[κληπιόν, ἔργον ἄμεμπτον. — σο]ὶ φρενὸς ἐξ ἰδίης γρ[άμμα τόδ' εὑράμενος. Vs. 5. quod in marmore satis clare legitur ἰλήκοις retinui, pro ἡλήκοις quod prior nescio qua ratione finxerat editor. Vs. 6. lapis habet δοίη, pro quo prius editum erat δοιη[ς] θ'. — De hymno quem Phœbo Pæani, Æsculapio et Hygiæ cantabant Asclepiades medici vid. infra Ὑγίεια, πρεσβίστα et Ἥδη χαῖρε.

CCXXVII. *Romæ,* in plintho statuæ. *Corp. inscr. gr.* 5975. — Vs. 1. supplevit G. Kaibelius qui « nec O. Mülleri ἐν ποσὶ σῶ nec Welckeri conjecturam ἐν κόλπῳ probari posse » dicit, ubi lapis habet ϽѠϹѠΤΗΡ — Vs. 2. « init. nomen velut Σέμνος. » *G. K.*

CCXXVIII. *Smyrnæ. Corp. inscr. gr.* 3159. Veronæ descripsit Wilamowitz, et inde G. Kaibel. *Epigr. gr. e lap. conl.* p. 327, n. 805. suprascriptum est Κό(ιν)τος) Βαλέριος Ἰουλιανὸς Σμυρ(ναῖος).

CCXXIX. Ad *Plagiam* Lesbi insulæ oppidum. Conze, *Itin. insul. Thrac.* tab. XVI, 1, unde G. Kaibel. *Epigrr. gr. e lap. conl.* n. 812. — Vs. 3. Kaibelii sunt supplementa, qui et πυκινή proposuit. « Mercurius in hortis positus Priapi vice fungitur. » *Id.*

CCXXX. *Olympiæ,* die 27 Decembr. 1879 repertum ex apographo Purgoldii edidit W. Dittenberger, *Archäol. Zeitung,* 1878 viertes Heft, p. 210, n. 331. Subter scriptum est Ὀλ(υμ)π(ιάδι) σνγ' = 233 post Chr.

CCXXXI. *Athenis*, herma. G. Kaibelius, *Epigrr. gr. e lap. conl.* p. 406, n. 971, præscriptum est... καὶ οἱ σ[υνέφηβοι] τόν συν [στρεμμα] τάρχην M. Αὐρ. Τελέσ]φορον Τερτίου [Κηφι]σιέα κοσμιότητο[ς] πάσης ἕνεκεν. — Τελέσφορος τὸν ἑαυτοῦ σωφρονιστήν. Κηφισιέα incertum Neubaueri supplementum. « Bene vero idem titulum in *Philist.* IV, 344, 4, ubi memoratur Aurelius Nero ὑποσωφρονιστής, eodem anno positum vidit, i. e. archonte Aurelio Laudiciano circa ann. 240. » *G. K.* — Vs. 1. δῆμος Ἐρεχθείδης ἐφήβων i. e. Omnes ephebi attici. *Id.* — Telesphorus hujusce tituli fortasse idem est ac Telesphorus ephebus qui cum olim Philemonis cosmetæ imaginem posuerit, et ipse a Diocle ejusque sodalibus imagine honoratur, in tituli fragmento (Lebas. I, 148) ubi legitur

Ὅς] ποτ[ε] γυμνασίῳ Φιλήμονος ἔστανεν Ἑρμῆν
νῦν σ[τ]ήκω κἀγὼ Τελέσφορος.....

CCXXXII. Supra scriptum est : Τ. Δομίτ(ιον) Προμ(η)θέα Ὦαθεν παράδοξον περιοδονίκην τὸν ἀντικοσ[μητή[ν Τ. Δομίτ(ιος) Προμηθε[ὺς] Ὦαθεν καὶ Τ. Δομίτιος) [Νά]ρκισσος τὸν [ἑαυτῶν] πατέρα. Ὀλύμπια Πύθια Ἴσθμ[ια] [Νέμεια] . . . ᾱ β̄ ᾱ ᾱ

Athenis. Edid. Miller, *Revue arch.* 1872, p. 354, cujus et G. Kaibelii sunt supplementa. — Vs. 3. Supplebat ille Πυθοῖ τε καὶ ἔσχον ἐν Ἰσθμῷ. Vs. 5. lapis ΞΗΚΟΝΘΙ...ѠΝ « quæ aliter legi nequeunt, quanquam mirus est genitivus *sexaginta coronarum* ἀσυνδέτως positus et quidem pendens ab ἆθλα vocabulo v. 4, magisque etiam mirus liberior vocis στεφάνων usus, cum quidem ἀγῶνας θεματικοὺς et στεφανίτας inter se opponi pateat. » *G. K.*

CCXXXIII. *Constantinopoli* supra anaglyphum, in quo auriga exsculptus est in quadriga adstans, flagellum coronamque manibus tenens magna victori plausus ferentium caterva cinctus. Equorum nomina appicta Νικοπόλεμος, Ῥαδιᾶτος, Πύρρος, Εὐθύνικος. — Henzen, *Bullet. arch.* 1847, p. 122, G. Kaibel. *Epigrr. gr.*, etc. p. 388; n. 935. Infra scriptum : Δῆμος Πρασίνων. — Ἄγεται, οὐκ ἄγεται, οὐ μέλει μοι· δὸς ἡμῖν Πορφύριν, — Πρασίνοις Πορφύριν. — Ἔτερψεν εἰς Βένετον, τέρψει καὶ εἰς Πράσινον· — εἰ δ' αὐτός, λάβε τὸ δημόσιον. — G. Kaibelii sunt supplementa ex *Anth. Plan.* V, 340. — Vs. 2. « Porphyrius Calliopas, natione Afer, celeberrimus quinti sextique sæculi apud utramque factionem auriga, idemque variarum circensium seditionum auctor et dux. » — Βασιλεύς, fortasse Anastasius. — Vs. 5. Postulant Prasini ut sibi cedatur Porphyrius auriga; imperatori enim jus erat aurigas alteri factioni tradendi. Eadem paullo immodestius flagitant Prasini in eis quæ subscripta sunt. Minatus esse imperator videtur, nisi quietem agerent, certamina fori ut omnino

prohiberentur; respondent illi *sive fient, sive non fient* (ἄγεται, οὐκ ἄγεται, scilicet τὸ ἱππικόν, *cede Porphyrium,* et adjiciunt ad ipsum Porphyrium conversi *si ipse audes, sume pannum prasinum;* hoc enim esse τὸ δημόσιον demonstravit Reiske, ad Constant. Porphyr. *Cærim. aul. Byzant.* p. 344 sq. — Videntur hæc a seditiosis scripta esse. » *G. Kaib.*

CCXXXIV. *Athenis.* Edidit Pocock. *Inscriptt.* p. 51, n. 22. Inde Jacobs. in *Paralip.* II, p. 773, n. 23, et *Append.* n. 177. — Vs. 1. συνοπάονα, rarum vocabulum, cujus alterum modo habes exemplum ap. Orph. *Hymn.* xxx, 5. — Vs. 2. Marmor, ut videtur, ΚΡΑΤΟ, quod forsan a typotheta depravatum pro ΚΑΡΠΟ, restituit Jacobsius. Legit tamen G. Kaibelius κρατὸ[ς], cum hac nota : κρατός recte Bœckh.; videtur labrum dici, quo fons influit, sicut Cæsar *B. G.* IV, 10, Rheni fluminis ostia *capita* dixit.

CCXXXV. Apud Grot. *Mantiss. sec.* p. 326, sub hoc lemmate : Τὸ ἐπὶ τῷ ἀγάλματι Ἑρμοῦ τετρακεφάλου τοῦ ἐν τῷ Κεραμεικῷ, et alios. Memorant Photius, *Lexic.* s. v. Ἑρμῆς τετρακέφαλος, Eustath. *Il.* p. 1353, 8.

CCXXXVI. *Argis. Expédit. de Morée* t. II, p. 97, Ross., *Inscrr. gr. ined.* n. 54. Welker. *Rhein. Mus.* 1842, p. 213, Lebas.-Foucart. *Inscrr. gr. et lat. rec.*, etc. Mégar. et Pélopon., Argolid. n. 113. « Satis compertum est Mercurium nocturni custodis partes obtinuisse, ut Hermes apud Athenienses. Igitur si quid noctu in viis ageretur, testis erat et index rerum justarum injustarumve per tenebras actarum. Ille ergo qui eum dedicavit et fortasse ante domi fores statuerat, non, ut verisimile est, in animo habuit ei tantas adsignare partes quas sibi finxere interpretes, sed tantummodo omnes admoneri voluit testem, quidquid agebant, adesse. » *Fouc.*

CCXXXVII. In agro *Rhythymnio*, ad radices montis Idæ in Creta; edidit Gruter. *Thesaur.* p. MLXVIII, 1. cum interpretatione latina Feulani. Deinde alii et Brunck. *Anal.* III, 183, n. 169, Jacobs. (*Animadd.* vol. III, P. I, p. 382), Append. n. 282; Bœckh. *Corp.* 2569. Supra scriptum est : Ἄρτεμις ἡ Σαλουΐου θυγάτηρ. — Vs. 1. Grot. Ταλλείοισιν. — Vs. 2. Grotii apograph., φιλοφροσύνης. — Vs. 3. Σαλούϊος ex Murat. *Bœckh.*, Σαλλόνιος *Jac.* — Vs. 5 « expressus videtur ex Homero, *Il.* A, 88 : Οὔτις ἐμεῦ ζῶντος καὶ ἐπὶ χθονὶ δερκομένοιο. » *Id.* — Vs. 8. « συμβίου pro ἀλόχου, τοῦδε ad Salvium referendum. » *Id.*

CCXXXVIII. *Thebis,* edid. Lebas. III, 560, Keil. *Syll. inscr. Bœot.* p. 174, G. Kaibel. *Epigrr. gr. e lap. conl.* p. 337, n. 869, qui pro verbo δῆμος proponit μήτηρ.

CCXXXIX. *Athenis* in arce. Ed. Rossius *Arch. Aufs.* II, 657 cum Keilii adnot. 14, cujus sunt supplementa.

CCXL. *Eleusine, Ephem.* 3771, *Bullet. arch.* 1860, p. 181. — Vs. 1. « hierophantis nomen ex sacrorum ritu tacetur. » *G. Kaibel.*

CCXLI. *Ephesi,* edidit J. T. Wood. *Discoveries at Ephesus,* Inscriptions, p. 10, n. 7. — Vs. 1. ῥυσίπτολιν, civitatis defensorem. Cf. Æschyl. *Sept. c. Theb.* 120. — Vs. 3. Κόδρατος, Quadratus : fuere multi hujusce nominis, præter Ummidium Quadratum de quo vid. Tacit. *Ann.* XII, 45 et 54; XIV, 26. — Vs. 5. Hadrianus videtur Quadrati, sive forsitan Severi fuisse cliens. Supra scriptum est Ὑπατικὸν ποντιφίκα Ὑμμιδίου Κοδράτου πατέρα κῆδε[στήν]. Sequens linea desideratur. — In nota quæ secundo Woodii volumini addita est, F. J. A. Hortus aliter legit quædam hujus tituli et interpretatur. Vs. 5. ἀνέθηκέ σε Οὔηρον; cetera et ad ejusdem ætatis (a. post Chr. 139) principes refert, et finiendo, « poeta Hadrianus, inquit, fuisse potest libertus aut quilibet qui alio nomine ab Annio Vero penderet. » Th. Mommsenius et, eo auctore, G. Kaibelius (cujus vid. notam ad n. 888 a. Addend.) existimant hunc esse Hadrianum Cæsarem, et Severum (L. Catilium) C. Ummidii patrem fuisse, consulem II ann. 120, qui postquam, Hadriano imperante, magna fuerat auctoritate, ut Urbis præfectus, gratia excidit et successorem accepit. — Vs. 8. ἑσταότ' [Ἀρτέμιδος πλ]ησίῳ ἐν τεμένει. *G. Kaib.*

CCXLII. Apud *Thespias.* Cumanudes *Ephem. arch.* 1869, n. 336. « Hadriani Cæsaris et anathema et versus esse credebat Cumanudes. » De re ipsa vid. Dion. Cass. LXIX, 10. Περὶ τὰς θήρας ἐσπουδακέναι λέγεται... καὶ πόλιν ἐν τῇ Μυσίᾳ οἰκίσας Ἀδριανοῦ θήρας αὐτὴν ὠνόμασεν. Quibuscum cf. quæ Marium Maximum secutus Spartianus tradit (Hadr. c. 20) : *oppidum* Hadrianotheras *in quodam loco quod illic et feliciter venatus esset et* ursam occidisset *aliquando constituit.*

CCXLIII. In *Pharo* insula Adriæ. *Corp. inscr. gr.* Add. II, 1837 *d.* « Cf. tit. ibid. inventum *Corp. inscr. gr.* 1837 *e.* Ὀργιλῶ Δημάρχου Ἀφροδίτῃ δεκάτην. » *G. K.*

CCXLIV. *Athenis,* repertum in basi ex marmore Pentelico, in qua erecta erat δικῶν ῥητῆρος statua. Tetrasticho præmissum est : [βουλὴ τῶν Πενταχοσίων] καὶ ὁ Δῆμος τῶν [Ἀθηναίων] ἐτίμησεν Πόπλιον Ὀρδεώνιον..... Λολλιανὸν... τὸν σοφιστήν. Edidit v. cl. K. S. Pittaces Ἀρχαιολ. Ἐφημερ. 1838, Jun. et Jul. p. 106 sq., n. 53. — Vs. 1. imitari videtur poeta Hom. *Il.* I, 443 : Μύθων τε ῥητῆρ' ἔμεναι, πρηκτῆρά τε ἔργων. Cf. Leont. Scholast. Epigr. *Anth. Pal.* VII, 579. — Fortasse non fuit ille utique causidicus s. causarum actor, sed tantummodo, ut moris erat apud Athenienses, λογογράφος, id est *orationum scriptor*, quas pretio emptas pronuntiabant apud judices dicendi imperiti litigantes. — V. E. Eggeri Dissertat. *An Athenienses causidici professionem noverint* (Mémoires de Litt. anc. p. 368) ubi laudatur hic inter alios Platonis locus *Euthyd.* XXXI, p. 305, B : Πότερον τῶν ἀγωνίσασθαι δεινῶν ἐν τοῖς δικαστηρίοις ῥήτωρ τις ἢ τῶν τοὺς τοιούτους εἰσπεμπόντων ποιητὴς τῶν λόγων οἷς οἱ ῥήτορες ἀγωνίζονται. — Vs. 3. Pittac. εἰ δὲ θέλετε τίνες κ. τ. λ. Lapis : ΕΙΔΕΘΕΛΕ. Ε. — Vs. 4. Pittac. αὐτῶν τε ὄνομα, quod et lapis habere videtur. « Sodalium nomina inscripta erant disco ex quodam metallo, quod basi erat affixum, ubi etiam nunc apparet incisura quædam cui insertus fuerat discus. » *Pittac.*

CCXLV. Ex schedis Fourmonti edidit Bœckh. *Corp.* n. 406. inscriptionem hanc quæ in basi olim Eleusine posita, mox Salaminem translata, nunc est in æde Beatæ Virginis. Supra distichon scriptum legitur : Ἀγαθῇ τύχῃ. Κατὰ τὰ δόξαντα τῇ Ἀρείου πάγου βουλῇ καὶ τῇ βουλῇ τῶν χ' τὸν ἀφ' ἑστίας μυηθέντα Ἀθήναιον τὸν καὶ Ἐπαφρόδιτον, Ἀθηναίου περιοδονίκου υἱόν, Φλυέα. « ..... Mirum quod, cum alterum ejus nomen in superiore parte sit Epaphroditus, in versibus is postea δῖος Ἀθηνόφιλος vocatus dicatur. Quam rem vide an ita expedias. Parentes Athenæum, quod omnibus civibus carus esset, Ἀθηνόφιλον vocarunt; sed cives dixerunt Ἐπαφρόδιτον,

quod gratiosus et venustus esset : ex qua denominatione fluxit altera, qua eum vocarunt parentes. » *Bckh.* Sed errasse nobis videtur vir doct. Bœckh., cum in decreto Athenæus possit non idem esse atque Athenæi filius Epaphroditus. Quod si unus esset et idem, legendum esset τὸν αὐτὸν καὶ, etc.

CCXLVI. Dedimus ex Cumanude in *Philist.* t. III, (1862), p. 461 sq. n. 3, qui tituli hujusce tam misere mutilati restitutionem haud facilem sibi videri fatetur. Eodem fere tempore editum fuerat in Ἀρχαιολ. Ἐφημ. 1862, Jul. p. 163 sq. n. 165. Nonnulla sunt verba quæ in lexicis, neque vel in *Thesauro* reperias, hæc : vs. 3. φερεστέφανος; vs. 4. ἐγερσιβόαι ; vs. 5. πολυπτύκτοις, ἀγαθοκλεῖς; vs. 6. αὐλοβόαν ; vs. 8. ἀμφικρότοισι. — Vs. 1. Πτολεμαίου ἐπών., de hac periphr. conf. supr. eod. cap. n. 221. Ἦρχε μὲν Ἡρώδης. — Lect. variet. in Ἀρχαιολ. Ἐφημερ. : Vs. 5. δὲ ἕποντο, lapis tamen habere videtur ΔΕϹΠΟΝΤΟ. — Vs. 9. ἀμφὶ δὲ νίκα, lapis ΑΛΛΦΙΔΕΝΙΚΑ. — Cf. infr. epigr. n. 274. Ἦρχεν ὁ Μηνογένης.

CCXLVII *a*. *Romæ*, in basi eruta in vicinia Thermarum Trajani. Supra scriptum est : Τῷ Ἀσκληπιῷ σῶστρα καὶ χαριστηρία Νικομήδης ἰατρός : « Dedicat Nicomedes signum Æsculapii antiquius (χειρῶν δεῖγμα παλαιγενέων) quam templa hujusce dei quæ exstructa memorantur ab scriptoribus » (Vid. Bœckh. *Corp. insc. gr.* 5974). — A multis editum est hoc epigramma, quos recenset Jacobs. *Anthol. gr.* Lips. vol. II, part. 3. — Post quos Bœckh.-Franz. in *Corp. inscr. græc.* l. c. — Vs. 3. Boethus ille qui hic nominatur, cælator est et statuarius cujus *Puer anserem strangulans* celebratur a Plinio *H. N.* XXXIV, 19, 23, et a quo παιδίον γυμνὸν, *puerulum nudum* Veneris ad pedes sedentem cælatum memorat Pausanias V, 17, 4. — De Boetho cf. et Cicer. *in Verr.* II, 2, 14, et Virgil. *Cul.* 67, ubi quidem nonnulli legunt *Rhœci* pro Boethi. « Signum quod hic celebratur, repræsentabat, ni fallor, infantem Æsculapium, quem e Coronide nympha, filia Phlegyæ, natum fabulabantur. » *Bckh.-Fr.*

CCXLVII *b*. « Hoc epigramma eidem lapidi insculptum ac superius cum titulo : Τῷ βασιλεῖ Ἀσκληπιῷ σῶστρα καὶ χαριστήρια Νικομήδης Σμυρναῖος ἰατρός, scriptum est in eamdem Æsculapii imaginem. » *Jacobs.* — Edidit post alios multos Bœckh.-Franz. *Corp. inscr. gr.* n. 5974. — Vs. 1. Bœckh.-Fr. νέον, Brunck., Jacobs. νέων. — Vs. 2. marmor. ἀκειρεκόμῃ, sine causa mutavit Salvinius.

CCXLVIII. *Panormi*. Juxta Cyzicum repertam inscriptionem hanc in basi statuæ pulchris litteris exaratam, edid. Letronnius, *Journ. des Savants* a. 1830. p. 504, dehinc Welckerus *Mus. Rhen.* a. 1833, p. 296 et ex his Marquardtus p. 162. Inde repetiit Bœckh. *Corp.* n. 3672. Maximus ille Apamensis, non in Smyrnæis, sed in Cyzicenis Olympiis vicerat. Præeunt titulum verba solita Ἀγαθῇ τύχῃ.

CCXLIX. « *Cyrenæ*, prope templum Veneris. Anaglypho exsculpta mulier (Λιβύη) coronam imponens alterius mulieris (Κυρήνης) fronti, quæ nudis brachiis leonem adsurgentem jugulat. » G. Kaibelius, qui edidit n. 842 a. Addend. ex Smithio et Porcherio *Discoveries at Cyrene*, tab. LXXVI, coll. p. 114. — « Cyrenes et Libyæ figuræ in Amphionis Cnosii anaglypho fuere, quod descripsit Pausan. X, 15, 6. » *G. K.*

CCL. *In valle Chimæræ Lyciæ* repertum edidit Franz. *Corp. insc. gr.* Addend. III, 4329 b. — Vs. 1. Lapis habet EIMON.... IMIN. — Franzii sunt supplementa. — Vs. 2. Sic restituit, audentius G. Kaibel. (*Epigrammata græca e lapidibus conlecta*, n. 899) :

T]ὸν φίλο[ν· αὐτὰρ ἔπαινοί] ἄμνη[στοι οἳ ἔσονται.

CCLI. *Athenis* ad στοὰν Ποικίλην. *Ephem.* 3785, inde G. Kaibel. *Epigrr. gr.*, etc. 927. Suprascriptum est ὁ δῆμος ἐνίκα. Λούκιος Φλάουιος Φλάμμας Κυδαθηναιεὺς [ἦρχε. — Vs. 3. « legebatur με θέντες, correxit Neubauer. » *G. K.*

CCLII. *Athenis* repertum in marmore effosso ex ruderibus Dionysii theatri edidit v. cl. Cumanudes in *Pandora*, I August. 1862, p. 203. — Vs. 1. Φιλόργιε i. e. Bacche. « qui orgia celebrare amat. » Idem epitheton Veneri dedit Philodemus, *Anth. Palat.* X, 25 : Κύπρι φιλόργιε. Βῆμα θ. hic suggestus non aliud est ac thymela, ut patet ex Polluce, IV, 123 : Ἡ θυμέλη εἴτε βῆμά τι οὖσα εἴτε βωμός. Cf. *Anthol. Pal.* VII, 51 : τὰ Βάκχου βήματα. Quod corrigebat Jacobs. codic. lect. ἤματα. — Vs. 2. Cumanudes arbitratur hunc Phædrum Zoili filium eumdem esse qui heliotropium quod in Catholico exstat, instruxit. Legitur enim in inscriptione horologii quod huic ædi affixum est, Φαῖδρος Ζωΐλου Παιανιεὺς ἐποίησε. — Βιοδώτωρ usurpavit Orph. H. 72, 2. Βιοδώτορα θνητῶν et Julian. Ægypt. (*Anth. Pal.* VII, 585) piscatoris Mygdonis cymbam vocat βιοδώτορα, μάρτυρα μόχθων.

CCLIII. *Athenis*, edidit G. Kaibel. n. 931. « μῆλα cur σήματα νίκης Phœbo donaverit ille satis explicare non queo. In promptu est Ἀπόλλων μαλόεις Lesbiorum, sed nihil hoc profecimus, neque huc pertinent quæ Melitensi Herculi offerri solebant mala. » — Hæc Kaibelius, qui meminisse posset ludorum Pythicorum μῆλα esse præmia in epigr. *Anth. Pal.* IX, 357, 4 :

Τέσσαρές εἰσιν ἀγῶνες ἀν' Ἑλλάδα, τέσσαρες ἱροί...
Ἆθλα δὲ τῶν, κότινος, ΜΗΛΑ, σέλινα, πίτυς.

quod vertit Ausonius, *Eclog.* p. 235 ed. Bipont. — Jacobsius contulit Max. Tyr. *Dissert.* V, 8 et VII, 4; Aret. p. 77, 2. Notandum quoque puerorum in Ægypto mala esse præmia in schola. Plat. *Leg.* VII, p. 819. B.

CCLIV. *Romæ*, in villa Aldobrandini. Edidit Henzen. *Ann. Instit.* 1857, p. 102. — Vs. 7. « Δίκη quæ Hesiodo aliisque filia Jovis est, hoc loco conjux ejus cogitari videtur. Cf. Sophocl. *Œdip. Col.* 1381, παλαίφατος Δίκη ξύνεδρος Ζηνὸς ἀρχαίοις νόμοις. » *G. K.* — Vs. 11. ἀμείβοντα, mutantem, i. e. linquentem pro alia sede.

CCLV. Edidit Montefalcon. in *Diar. Ital.* p. 425, qui censet in Apollinis τεμένει fuisse Æsculapii sacellum in quo Hercules, ad quem pertinet titulus, dicatus erat. — Ex Montefalc. habent id Brunck. *Anal.* III, p. 188, Jacobs. (*Animadvv.* Vol. III, P. I, p. 396), *Append.* n. 353, et Bœckh. *Corp.* n. 1794 *a*. Supra scriptum : Μαχατὰς πόησε. Deinde in fine epigrammatis Λαφανὴς Λασθένεος Ἀσκλαπιῷ ἀνέθηκε, Μαχατὰς ἐπόησε.

CCLVI. Missum Ægypto a cl. vir. Mariette, tractavit, gallice vertit et edidit v. cl. E. Miller. *Rev. Arch.* T. 27, an. 1874. p. 51 sq. — Vs. 2. Est in apogr. Καρποκράτην, διπλοῖς. Milleri sunt emendationes.

CCLVII. Apud ipsum Ἱερῶν λόγ. Δ. edit. G. Din-

dorf. t. I, p. 515 sq. Explicat ipse Aristides qua occasione hoc epigramma composuerit, p. 514. « Καὶ τοίνυν καὶ χόρους ἔστησα δημοσίᾳ δέκα τοὺς σύμπαντας, τοὺς μὲν παίδων, τοὺς δὲ ἀνδρῶν κ. τ. λ. « Ἐδόκει χρῆναι ἀναθεῖναι τρίποδα ἀργυροῦν, ἅμα μὲν τῷ θεῷ χαριστήριον, ἅμα δὲ μνημεῖον τῶν χορῶν οὓς ἐστήσαμεν· καὶ ἐμοὶ μὲν παρεσκεύαστο ἐλεγεῖον τοιονδί· Ποιητὴς κ. τ. λ. Ἔπειτα δύο τινὰ ἐπὶ τούτοις ἕτερ' ἦν ἔπη, ὧν τὸ μὲν τοὔνομα εἶχε τοὐμόν, τὸ δ' ὅτι προστασίᾳ τοῦ Θεοῦ ταῦτα ἐγίγνετο. Ἐνίκησε δὲ ὁ Θεός. Ἡ γὰρ ἡμέρᾳ ἔδει γίγνεσθαι τὴν ἀνάθεσιν, ταύτῃ μοι δοκεῖν ἢ μικρόν τι πρὸ αὐτῆς περὶ τὴν ἕω, ἢ καὶ ἔτι θᾶττον ἀφικνεῖται θεῖον ἐπίγραμμα ἔχον οὑτωσί· Οὐκ ἀφανὴς κ. τ. λ. τοῦτό τε ἐπιγράφειν ἐδόκουν καὶ τὸ ἀνάθημα ἀναθήσειν ὡς δὴ Διΐ.» Inde repetiit Jacobs. *Append.* n. 301. — Vs. 4. Timotheum musicum eadem ratione poeta quidam vocat κιθάρας δεξιὸν ἡνίοχον. Brunck. *Anal.* ἀδέσπ. 538. Vid. infr. in capit. III.

CCLVIII. *Patmi* repertum edidit Rossius, *Inscrr. græc. ined.* fasc. II, p. 70-74, n. 190, Ric. Bergmann., Berolin. 1860, atque inde I. Sakkelius in *Pandora* t. XIX, n. 435, p. 48.—«Edocemur hac inscriptione, quamvis mutila, delubrum fuisse Dianæ Scythiæ etiam in Patmo insula. » *Ross.* — Vs. 2. Rossius hic quærens sanctæ virginis nomen, proponebat Κυδίππην, sed ex Bergmanni apographo nomen Vera est in v. sequenti, ubi legebat Rossius ἦν ἐν Πάτνῳ. — Vs. 3. de virginibus hydrophoris mentionem facit Porphyrius, *De Abstin.* p. 157, 1, atque in inscriptione Milesia ap. Bœckh. vol. II, p. 505, n. 2885, 1, est quædam Malia Rufina Artemidis Pythiæ hydrophora, τελέσασα τὴν ὑδροφορίαν εὐαρέστως τοῖς πολίταις. Cf. *ibid.* n. 2879, 5 : ἡ ὑδροφόρος Τρυφῶσα. — Παραβώμια sunt omnia quæ sacrificium comitantur, et quæ per alium ac sacerdotem ipsum fieri licet. V. Eurip. *Iphig. Aul.* 1568 sqq., *Hec.* 525 sq., *Electr.* 792, 800 sqq. — Vss. 5-6. In Rossiano apogr. supersunt tantum nonnullæ sensu carentes reliquiæ... ἡ π[αῖ]ς ἡ δὲ τιθήνη ‖ Ἐκ [τ]ε[ρ]έ[ν]ης [ἤ]δη[ς]. Nullam fere lacunam indicat Bergmann. — Vs. 7. Ross. ἀ[μ]αυ-[ρο]τάτην; Sakkelius, ut ex Bergmanno, ἀγανοτάτη, in quo claudicat versus. — Vs. 8. Rossius tantum habet. [Β]ένθεσιν... ἕδρανα ῥυομένη; Ἁλίη s. ἁλία pro mari poni rarum est. — Vs. 9. prioris hemistichi nihil apud Rossium, nisi ν[η]ον. Audacius conjecit Bergmann. Σκυθίηθεν. — Vs. 10. desunt ap. eumdem priora duo verba. — Vs. 11. Ross. : [τή]ν δ' Ἑκάτην φάνην cum dubii signo ad ult. vocem. — Vs. 13. Ross. dedit πλω[ο]ῦσα πό [ρον; Sakkelius altera typothetæ menda πλοόσασα, barbare. — Vs. 14. Apud Rossium superest tantum [ώ]ς θέμις, ἠγλάϊσεν. Nuper tractavit G. Kaibel. n. 872, nonnullis tamen desperatis locis.

CCLIX. Ex Paciaudi *Mon. Pelop.* t. II, p. 6 et *Mus. Nanian.* n. 55, tractavit Welcher. *Spicil. Epigr.* I, 17, repetiit Bœckh. in *Corp.* n. 1167. — Vs. 1. Bassus fuit Heraclides. — Vs. 4. « Θεοὶ ἄνακτες haud dubie imperatt. Romani sunt. Plures autem cum commemorentur, duobus fortasse simul imperantibus Bassus consiliarius fuit; in promptu est M. Aurelium et L. Verum intelligi. » *Bckh.* Vid. *Sepulcr. epigr.*

CCLX. *Sinopæ*, ex apographo quod a Xanthopulo acceptum misit Keilius, edidit B.-Franz. *Corp.* n. 4158, in *Addendis* repetiit Franz. III, p. 1114, quod paulum dissimile ex Wernickii schedis et suis ipsius conjecturis dederat. Vs. 1. scripserat εὐκλέος ἀνθεῖ. — Vs. 3. Ῥιπάνη propr. mulier. nom. aliunde non cognitum. Occurrit tamen Ripanus quidam (C. Julius) in *Inscr.* ap. Murat. 172, 1; conjicit G. Kaibelius Τιτιανή. — Vs. 6. Franz. ἐλευθερίην, quod recepit G. Kaibel.

CCLXI. Alicubi Thraciæ. « Inter vss. 1 et 2 anaglyphum, quo eques citato cursu dextrorsum properans, altera manu frena, altera hastam tenens, canum comitante caterva, exsculptus est. » Egger., *Ann. Inst.* 1868, p. 133, coll. Benndorff., *Goett. gel. Anz.* 1869, p. 2062 sqq. Subscriptum est Ὀρφίτῳ καὶ Σωσσίῳ Πρίσκῳ ὑπάτοις, εἴδοις νοεμβρίοις. — Annus est 149 post Christ. nat. — « Heroem deum esse apud Thraces non in ultimis habitum sat multæ docent similibus anaglyphis additæ inscriptiones... Vetustissimum exemplum quinti seculi hoc habe (*Rev. archéol.* 1876, p. 182 :

Εὔφαμος καὶ τοὶ συν-
δαμιουργοὶ ἀνέθηκαν
τῷ Ἥρωι. »

G. Kaib. — Vs. 3. σοφοτεχνεὺς lexicis deest, ut in vs. sequenti γλυφική et εὐγραφία.

CCLXII. Edidit in *Philistor.* t. III (1862) p. 282, n. 2. v. cl. Cumanudes, cum notis. Sub iambicis scriptum est ἡ ἐξ Ἀρείου πάγου βουλὴ τὸν κοσμητὴν τὸν ἐπὶ Κλ. Λυσιάδου ἄρχοντος Ὄνασον Τροφίμου Παλληνέα γραμματεύσαντα τοῦ συνεδρίου κ. τ. λ. ad quæ notat editor τὸν ἐπώνυμον ἄρχοντα Cl. Lysiadem hic primum occurrere.

CCLXIII-CCLXIV. Lapides Triopii reperti *Romæ*, in via Appia, a. 1607, nunc in Museo publico Parisino adservantur. — Plurimi ediderunt, quorum notitiam vide apud Franz, *Corp. inscr. græc.* t. III, p. 916, n. 6280, ubi eadem poematia ex apographo Visconti « accuratissime descripto » reperies. Primus edidit prius Fred. Morellus, Paris. 1607, in-4°, posterius Salmasius, Paris. 1619, in-4°, Brunckius post alios utrumque *Anal.* II, p. 300 (cf. *Emendatt.* p. 198), Jacobsius *Animadd.* II, P. II, p. 366. *Append.* nn. 50 et 51, nuperrime ex marmoribus ipsis repetiit Froehner *Inscrr. du Musée du Louvre*, p. 9 sqq. nn. 7-8. Poetæ nomen secundæ tantum inscriptioni præpositum legitur. α. vs. 3. « γείτονες, quia Triopium in vicinitate Romæ, tertio lapide ab urbe, situm erat. » *Jac.* — Vs. 12. Loca diis consecrata recte monuit Salmasius ἀνειμένα χωρία appellari. — Vs. 17. « Solemnia verba hæc in monimentorum consecratione, ne quis inde lapidem moveret, cespitem velleret. » *Salm.* Similes imprecationes ubique in suis monimentis inscripserat Herodes : Εἰκόνας γοῦν ἀνετίθει σφῶν θηρώντων τε καὶ τεθηρακότων, καὶ θηρασόντων, τὰς μὲν ἐν δρυμοῖς, τὰς δ' ἐπ' ἀγροῖς, τὰς δὲ πρὸς πηγαῖς, τὰς δὲ, ὑπὸ σκιαῖς πλατάνων, οὐκ ἀφανῶς, ἀλλὰ ξὺν ἀραῖς τοῦ προκόψοντος ἢ κινήσοντος. Philostr. *Soph.* II, in Herod. Vita. — Vs. 18. Μοιρέων ἀνάγκαι, pœnæ fatales, mala divina vindicta immissa; cf. Orph. *Hymn.* I, 9, XXVII, 9. *Viscont.* — Vs. 24. Marmor. ΧΛΩΡΑ ΘΕΟΥΣΑΝ, conjiciebat Casaubonus χλωρανθέουσαν, uno verbo scribit Frœhner χλωραθέουσαν. — Vs. 28. Lapis habet ἔκγενος. Ἑσσαμένοιο pro εἰσαμένοιο; cf. Thucyd. III, 58. — Vs. 29. lapis : ἔστωρ, quod Casaubonus de columna interpretabatur; recte vidit Salmasius esse εἴστωρ pro ἵστωρ. — Vs. 30. In mente habuit poeta quod de Erechtheo, eodem ac Erichthonio, dixit Homerus. *Iliad.* B. 547. — Vs. 34. ῥόμβος ἀλάστωρ, Schneidero judice, his vocibus significatur vehemens et quasi a Furiis immissa agitatio mentis; comparat ῥόπτρον Δίκης (Eurip. *Hipp.* 1172, *al.* 1162-3). — Vs. 36. « Legentibus poeta in memoriam revocat pœnam Triopæ qui Cereris sacrum nemus violare ausus sit, irro-

gatam. » *Jac.* — Vs. 37. Marmor habet νειὸν pro νηόν. — Vs. 38. Marmor ΑΛCACΘΑΙ, pro αλέξασθαι.

β. « Dedicatio statuæ Regillæ. — Herodes Atticus, consul Romanus, in matrimonium duxerat Anniam Regillam, sororem Annii Atilii Braduæ, quem ad consulatum pervenisse constat ann. p. Chr. 130, Hadriani temporibus. Erat mulier et generis nobilitate et divitiarum copia illustris, quippe quæ generis originem ab Ænea repetebat, et prædia satis ampla ad viam Appiam, ubi Herodis Triopium erat, marito in dotem attulerat. Quatuor Regilla Herodi liberos pepererat (cf. vss. 15. sq.), binas filias, Panathenaidem et Elpinicen, et totidem filios, quorum unus Atticus, insignis stuporis puer (Philostr. *Sophist.* Herod. X. p. 557 sq.). Nobilis hæc mulier cum octavum annum jam mensem gravida, subita morte periisset, cumque essent, qui eam jussu mariti verberibus affectam periisse dicerent, Herodes a fratre defunctæ mulieris in judicium vocatus, sed criminis absolutus est. Nihil autem omisit, quo conjugis memoriam coleret. Theatrum ei exstruxit Athenis eodem loco quo sepulta erat, ut ἡρῴου loco esset; idque tantæ magnificentiæ fuisse tradit Philostratus, *op. cit.* V. ut in omnibus Romani imperii terris nullum suî simile habuerit. Deinde etiam omnem ejus ornatum muliebrem Eleusine in Cereris templo dedicavit. Cum autem in Triopio suo haberet fanum et Cereri dedicatum et Faustinæ, Regillæ statuam in hoc fano posuit, ut tanquam heroina et majorum illarum dearum σύνναος coleretur. Ad hujus simulacri consecrationem matronæ Romanæ invitantur hoc carmine. » *Jac.* — Vs. 1. Jacobs. ποτί. — Vs. 14, id. Ἅρπυιαι κλωθῶες, « Parcæ, quæ immatura morte exstinxerunt infantes illos. » — Vs. 19. cett. ut marmor, ἐπίηρον, Frœhner. ἐρίηρον. — Vs. 20. Βασιλεὺς est M. Aurelius Antoninus. — Vs. 22. Jupiter Zephyrum jussit mulierem in beatorum sedes traducere. Obversabatur poetæ locus Homeri in *Od.* Δ, 563 *sqq.* — Vs. 27. vulgo αἴγλης, Viscont. et Frœhner. αὐγῆς. — Vs. 29. Mutilatum sic restituit Salmasius et inde Brunck. atque Jacobsius : σύμβολον Αὐσονίοισιν εὐγενέεσσι γεραιόν. Novissimus editor ap. Jacobs. : υἱάσιν Αὐσονίων εὐηγενέεσσι γεράα. G. Kaibel. n. 1046 a. ἔμμεναι Αὐσονίοις εὐ]ηγενέεσσι γέρα[τ]α. Frœhneri restitutionem dedimus. — Vs. 33. omnes Κήρυξ de quo Jacobsii notam vide, ex versione gallica Deheq. reposuimus Κήϋξ. — Vs. 34. sqq. « Salmasii versionem correxit Viscontus, quæ talis erat : Sic et honoratur, sic nomine dignus habetur; || Olli quippe datum domini partem esse senatus. || Nec quemquam Hellas habet genere eloquiove priorem ; || hinc illum linguam vocitant Herodis Athenæ. — Vs. 42. marmor. εἰ δέ τοι, ΕΙΔΕΤΟΙ, emendavit Orellius. — Vs. 49, Visconti restitutio est, et verbis ἵνα οἱ πάρος εὐρέες ἀγροί « indicatur illas possessiones, quas Triopii nomine appellaverat Herodes, Regillæ olim fuisse. Idem affirmat columna Capitolina : *Annia Regilla, Herodis uxor, lumen domus, cujus hæc prædia fuerunt.* » *Jac.* Hic et emendata est Salmasii versio quæ ea erat :... satis templum prætexitur agris. — Vs. 58, Salmasii versio quam correxit Viscontus : ipsa etenim Elysias moderatur *diva* choreas.

CCLXV. *Salamine*, in basi quæ haud dubie Eleusine Salaminem translata erat. Ex schedis Fourmonti edidit Bœckh. *Corp. inscr. gr.* t. I, n. 390.

CCLXVI. *Eleusine.* Ex schedis Cockerellianis edidit Walpol. *Travels,* p. 573, n. 37. Tractavit Welcher. *Spicil. Epigr.* II, p. 23. — Vs. 1. Μυστῶν ἡγητὴρ est μυσταγωγός. De homine vide stemma n. 385. *Bckh.*

CCLXVII. *Ephesi.* Edidit Chishullius *Antiquitt. asiat.* P. II, p. 7; est et apud Brunck. *Anal.* III, p. 184, n. 172, Jacobs (Vid. *Animadvv.* t. III, P. I, p. 385), *Append.* n. 365, Bœckh. *Corp.* n. 2967. — Vs. 2. « ὑπὸ πτελέῃ sæpius mortui conduntur, ut docent Anthol. epigrammata. » *G. K.* — Cf. Hom. *Iliad.* Z, 419 sq.

CCLXVIII. *Œnoandis.* Ediderunt Spratt et Forbes, II, p. 290, inde B.-Franz *Corp.* n. 4380 m. et *Addend.* p. 1169, postremo Ph. Lebas et Waddington. *Inscriptt. rec.*, etc. n. 1233. — Supra scriptum est : Ἀγωνοθετοῦντος Ἰουλίου Λουκίου Πετιλίου Εὐαρέστου, πανηγύρεως ε' [ἀγώνων] Εὐαρεστείων, ἧς αὐτὸς συνεστήσατο ἐξ οἰκείων χρημάτων, Πόπλιος Σθένιος Φρόντων Οἰνοανδεὺς, υἱὸς Ποπλίου Λικιννιανοῦ, στεφθεὶς ἀνδρῶν παγκράτιον κοινὸν Λυκίων. — Vs. 3 παγκράτιον κοινὸν Λυκίων est unus ex ludis ab communi Lyciorum concilio institutis habitisque, qui πανηγύρεων pars erant. — V. Le Bas et Waddington, *ibid.* n. 1221.

CCLXIX. *Apolloniæ.* Edid. Arundell, *Discov. in Asia min.* t. II, p. 428; repetiit Bœckh.-Franz. *C. inscr. gr.* t. III, p. 58, n. 3973. Damus ex Le Bas et Waddington, *Inscript. gr. et lat.* p. IV; sect. IX, Pisidia, II, Apollonia, n. 1192.

Supra scriptum ἔτους ζμς, quibus signatur annus 247 (Cf. B.-Frz. *Addenda et corrigenda*). Vs. 1, ubi lapis habet γειοαρότας Bœckh.-Franzius legit, inutili correctione γῆς ἀρότας; aut pro dissyllabo pronuntiandum erat γειοα, aut tollendum ο, quod fieri solet, quodque fecimus. Cf. Antip. Thessal. epigr. *Anth. Pal.* IX, 23 : Γειαρότης Ἄρχιππος, et Archiæ, in *Anth. Planud.* IV, 94 : Αἰγινόμοι γειαρόται Νεμέης. — Vs. 2. « Τοὺς Δοκιμεῖς videtur esse id, quod Δοκιμηνοὺς scilicet ex marmore Docimeno factos, » (Vid. *Thesaur. ling. Gr.* s. v. Δοκίμειον, ubi laudatur Stephan. Byz. : Τὸ ἐθνικὸν Δοκιμεὺς κατὰ τέχνην, κατὰ δὲ τὴν συνήθειαν Δοκιμηνός· ἀφ' οὗ τὰ μάρμαρα οὕτω φασί). Vs. 7. B.-Frz. ἐγρυσω pro ἐκρύσω ex Arundellii apographo. — Vs. 9. conjiciebat Arundell. ἵδρυσας; ubi ex novo apographo certius legitur κύδηνας. Τρόκμοις, gens Galatiæ Trocmi.

CCLXX. *Trallibus* (Guzelhissar) in cœmeterio Armeniorum; edid. Pocock. *Inscriptt. ant.* I, 2, 9, p. 17, n. 1; quod exemplum tentavit Letronn. *Journ. des Sav.* 1825, Jul. p. 399. Ex his Welcker. *Syll. Epigr.* edit. alt., p. 210. Bœckh. n. 2936. — Post tres versus legitur in titulo : Ἀγωνοθετούντων καὶ ἀναθέντων τοὺς ἀνδριάντας Μ. Αὐρ. Συμμάχου Κυανίου καὶ Μ. Αὐρ. Ἑρμείου. — Vs. 3. pro ἀταρβέος, quod sane legendum est, lapis habere videtur ἀταρβές, sic ΑΤΑΡΒΕC.

CCLXXI. Marmor Elgin. Viscont. n. 40. *Synops. Mus. Brit.* n. 197; Lebas, *Attique,* P. I, n. 337; ex schedis a Rossio missis edidit Bœckh. *Corp.* t. I, n. 402; repetiit ex lapide Newton, *Anc. Gr. inscr. Brit. Mus.* n. LII. Iambicis subdita sunt hæc : Κατὰ τὸ ἐπερώτημα τῶν συνεδρίων· ἱερέως... Ἀγαθόποδος Φλυέως. « Titulus statuæ subscriptus ministri Æsculapii tædiferi, qui olim, quantum video, equitum dux fuerat et archon eponymus : sed tum quum statua dedicaretur, tædifer fuit... Synedrium haud dubie concilium sacerdotum est, ἱερὰ γερουσία. » *Bœkh.*

CCLXXII. « In notis J. B. Zenobetti *in Meleagri Idyll.* p. 20. » *Br.* « Hermæ insculptum fuit. » *Jac.* Edidere post Zenobettum Winckelmann. *in den Nachr. von den Herculanensischen Entdeckungen*, II, p. 94; Brunck, *Anal.* III, p. 183, n. 167, Jacobs. (*Animadd.* III, I, p. 380), *Append.* n. 113, Bœckh-Franz. *C. inscr. gr.* n. 6186. — Vs. 2. Bœckh-Fr. Βόδλους. — Vs. 3. ἡμᾶς, *Musas* puta.

CCLXXIII. In marmore in Britanniam allato, unde, incertum. Post alios edidere iidem hoc fragmentum in *Corp. inscr. gr.* t. IV, part. 1. p. 15, n. 6854 f. « Loquitur Priamus, cujus statua basi hoc epigrammate instructæ imposita erat. Et gloriatur is, se etiam post Hectoris necem patriæ defendendæ parem fuisse. Noti enim stratagematis, quo Achilles Paridis et Deiphobi manu periit, auctor ferebatur Priamus. Dictys IV, 10 : tum utroque exercitu sacrificio insistente Priamus tempus nactus Idæum ad Achillem super Polyxena cum mandatis mittit. » Schol. Eurip. *Hec.* 385 : λέγεται γὰρ κληθῆναι αὐτὸν πρὸς τοῦ Πριάμου ὡς φίλον καὶ φονευθῆναι πρὸς Ἀλεξάνδρου διὰ βέλους. Tzetz. *Posthom.* 387. παραιφασίῃσι Πριάμου. Tangit hanc fabulam Lycophron, 271.

CCLXXIV. *Athenis.* Ex schedis Fourmonti, edid. Bœckh. *Corp.* t. I, n. 246. Suprascriptum est Φιλαδέλφεια. Ἀγαθῇ τύχῃ. Philadelphia, Septimo Severo imperante, instituta in honorem Caracallæ et Getæ φιλαδέλφων sunt, et manserunt etiam post Severi obitum. — Vs. 1. lapis habere videtur ΜΑΧΕΝΟΜΕΝΟCΕΝΗC. « Manifesto primum designatur archon eponymus. Marcellus cosmetes potest idem esse qui n. 245 ἐγκωμιόγραφος est, quanquam hoc incertum. Sed Asclepiades et Maximus debent iidem haberi qui n. 245. Et Maximus quidem n. 245, col. III, vs. 5. vicit γ̄ πάλην, item col. III, vs. 22, in Athenæis; quidni ibidem in Philadelphiorum victoribus, quorum nomina perierunt, fuerit post γ̄ πάλην scriptus? Asclepiades vero ibidem col. III, vs. 3 victor est ᾱ πάλην, et potuit etiam in Philadelphiorum recensu eodem loco positus esse. Quæ cum tam accurate conveniant, non dubito titulum hunc ad eosdem ludos referre de quibus n. 245, atque arbitror τὴν πυμάτην τάξιν τῆς πάλης esse illud γ̄ πάλην, et τὴν πρώτην παίδων τάξιν esse illud ᾱ πάλην. Ceterum hoc ita intellige τὴν πρώτην τάξιν, ἥ ἐστιν ἡ τάξις τῶν παίδων. Tertia est ἠιθέων ἐφήβων κρατερῶν, quod convenit in ephebos eos qui εἰς ἄνδρας ἐγγεγραμμένοι dicuntur; et cum n. 245 viri desint, qui n. 231 recensentur, hos ephebos sive tertios puto esse ipsos viros, ut γ πάλην idem sit quod ἄνδρας πάλην. Tertio loco in hoc epigrammate nominatus erat victor β̄ πάλην : sed hoc distichon periit. Cœperat id a φωνή... Fuit tale quiddam : Medii autem ordinis victorem proclamavit præconis vox... Ἧρε τὴν πυμάτην τάξιν πάλης paulo brevius dictum pro hoc : ἧρε τὸ ἆθλον κατὰ τὴν πυμ. τάξ. πάλης. Primi ordinis victor est athleta expertus et probatus; hinc tertii ordinis victor eo dignus dicitur. Πανάξιος ὢν etsi incertum est, vix tamen reppereris melius. » *Bckh.* Lapis : ΤΟΥΔΕΤΑ''CΑΞΙΡΕΟC.

CCLXXV. Apud Gronov. *Thesaur. antiq. gr.* t. IV, p. 718, Joann. Meurs. *De populis Attic.*, Εὐπυρίδαι, not. *a.*, prius distichon exhibuit, totum epigramma dedit Gruter. : *Inscrr.* p. 317. Supra scriptum κοσμητεύοντος Πλουτάρχου Ἀχαρνέως, et in fine : ἀγωνοθετήσας Ἀδριανείων, « Hinc apparet Achiristum vicisse in ludis ab Hadriano Athenis institutis. » *Jac.* Vs. 1. lapis ΑΧΗΡΙCΤΟC. G. Kaib. Ἀχ[ώ]ριστος. Vs. 2. lapis habet εὐπωρίδης male, et « Hesychius Εὐπηρίδαι pro Εὐπυρίδαι, ut est apud Stephan., δῆμος Λεοντίδος φυλῆς, et apud Etymol. auctorem, sic appellati, ait iste, ὅτι ἐν Ἀθήναις πρῶτον τὸ πῦρ εὑρῆσθαί φασι κατὰ τὸν δῆμον τοῦτον, ἐκλάμψεως γενομένης. » *Meurs.* — Vs. 3. vulg. ἐφήβοις, suspicatur Casaubonus ἐκ βρεφέων ἀέθλοισιν ἐπ. καὶ ἐφ' ἥβης, improbante Salmasio, *in Æl. Spartian. not.* p. 50 B. C. — Subter scriptum est Ἀγωνοθετήσας Ἀδριανείων. — Σεβήρεια — Ἀντώνεια — Ἀντινόεια — Κομμόδεια.

CCLXXVI. Ex marmor. Oxon. p. 111. edidit Bœckh. *Corp.* n. 405, post Brunck. *Anal.* III, p. 281. n. 612, et Jacobs. *Anth. Pal. Append.* n. 145 (Cf. ejusdem *Animadvv.* t. III, P. II, p. 205. « Epigramma hoc non ab omni parte recte intellectum est. Erotius eo celebratur Atheniensis (Κεκρ. σοφ. ἔρν.) qui Cereris et Proserpinæ hierophantes, Eleusine puta, fuit. Hujus statuam domi posuit Cleadas filius : hic tamen non Eleusinius hierophantes fuit, sed Lernæus : nam Lernæ quoque Demetria mystèria fuisse notum est. Igitur Cleadas dicitur *par patri munus honorificum accepisse*, hierophantiam *Lernæorum adytorum.* Cleadam Lern. hieroph. fuisse docet Epigr. *Anth. Pal.* IX, 688. Unde simul patet Cleadam esse Argivum, id quod ipsa nominis ratio mihi statim suggesserat. At pater est Atheniensis, quippe Attici hierophantæ cum Lernæis connubio juncti erant. Unde Erotii filius haud dubie ex Argiva matre ortus, Lernæorum hierophantes constitutus est. Δόμοις autem filii domus significatur, qui tum Athenis habuerit domum necesse est. Nempe retinebat is Atticam civitatem. Erotium puto defunctum esse. » *Bckh.* — Vs. 3. ᾧ pendere ab ἔδεκτο credebat Dehèque (*Anth. Pal.* trad. fr. t. II, p. 233), ut in Homeri *Iliad.* B, 186 : Δέξατο οἱ σκῆπτρον, « il a reçu *de lui* le sceptre. »

CCLXXVII. *Athenis.* Le Bas I, 136; ex meliore Kœhleri apographo Dittenberger *Herm.* XII, 13 sq. (*Corp. insc. Attic.* III, 726) qui sic restituit : Vs. 1. κήρυκα. — Vs. 2. τιμῶσα, τὸν. — Vs. 3. καὶ τῷ. — Vs. 4. eodem modo. — Vs. 5. γνώμῃ στρ]ατηγοῦ. — Vs. 3. « Matres Augustorum dubitanter intuli, sed cf. supr. Καίσαρος ἰφθίμοιο. n. 264, v. 56. Faustina dicitur, Aurelii mater, Cereris specie induta, neque unam fuisse in Cereris sacra religionemque adscitam notum est. » *G. Kaibel* n. 886 a, Addend.

CCLXXVIII. *Spartæ.* — Edidit Ross. *Reisen im Peloponnes.* p. 23, inde P. Foucart. *Inscr. gr. et lat.*, etc. part. II, n. 162 *d.* Versibus suprascriptum est : [Ἡ πόλις] τὴν σεμνοτάτην καὶ φιλοσοφωτάτην καὶ εὐγενεστάτην Ἡράκλειαν Τισαμενοῦ παρὰ τῇ ἁγιωτάτῃ Ὀρθίᾳ Ἀρτέμιδι ἱδρύσατο, ἀρετῆς πάσης καὶ σωφροσύνης καὶ εὐσεβείας ἕνεκα, προσδεξαμένου τὸ ἀνάλωμα τοῦ προσφιλεστάτου ἀνδρὸς αὐτῆς Μαρ. Αὐρ. Εὐτυχιανοῦ τοῦ (Εὐτυχιανοῦ). Qua dedicatione pleraque ad rem pertinentia docemur. De ceteris vid. v. cl. Foucarti luculentissimas notas. Mariti prænominibus Marc. Aurel. satis apparet titulum non esse M. Aurelii regno priorem. — Quatuor ultimi versus ad divinam Jamidum originem spectant, qui sese Phœbo ortos contendebant, et ad affinitatem cum Heraclidis qui hac etiam ætate multi supererant.

CCLXXIX. *Lernæ.* Edid. Conzius et Michaelis, *Annal. Instit. Archæol.*, 1861, p. 21, unde Foucart. *Inscriptt. gr. et lat. recueil.* etc. Mégar. et Péloponn. n. 1426. In priorum editt. apographo octo versus habet titulus, sed non ita transcriptos ut probabiliter

restitui possent. Itaque tres tantum primos dedit Foucart; alios repetimus ex G. Kaibelio. Βάκχος non dei modo nomen est sed et initiati (schol. Aristoph. *Equit.* v. 408) aut etiam sacerdotis Bacchi (Hesych., Βάκχος). Lernæ quotannis ad lacum Alcyonium celebrabatur in honorem Bacchi cum mysteriis festus dies... (v. Gerhardt. *Griechische Mythol.* § 443, et § 454, 5). « Duobus numinibus consecrata est statua, quæ cultu communi consociabantur in Lernæo luco. Ἐντὸς δὲ τοῦ ἄλσους ἀγάλματα ἔστι μὲν Δήμητρος Προσύμνης, ἔστι δὲ Διονύσου καὶ Δήμητρος καθήμενον ἄγαλμα οὐ μέγα (Paus., II, 37, 1). » *Fouc.* — Vs. 3. ὁμώνυμον πατρί. Cf. epigr. a v. cl. Cumanude editum, quod repetiimus in hac sylloge Ὁ προγόνοις, infr. n. 283 et de cultu communi Cereris et Proserpinæ apud Lernæos, Δηοῦς καὶ Κούρης, supr. n. 276.

CCLXXX. *Cyrenis.* « Ex schedis proxeni Sardiniæ tunc Tripoli habitantis (1827) *Corp. inscr. gr.* 5173, » inde G. Kaibel, n. 873. « Epigramma videtur subscriptum fuisse mulieris statuæ, quam ipsa Diana cum patre, Jovis sacerdote, sacra facientem conspicata suam fecerat sacerdotem. — Vs. 1. Franz. αἱρεῖ, Kaibel, ἀγρεῖ ob sequentem vocem ἀγροτέρη. Franz. τόξοις.

CCLXXXI. Edidit Gruter. *Inscriptt.* p. CCCXXX, 5, inde Grotius in *Floril. gr. Mant. tert.* p. 398, cum versione metrica. — Vs. 2. τεχνῖται. Videsis an fuerit Q. Julius Miletus *histrio*, cum hoc sensu, sæpe vocabulum τεχνίτης, *artifex*, usurpatum sit ut gallice *artiste*. Cf. Athen. XIV, p. 615, B, de L. Anicio : Μεταπεμψάμενος τοὺς ἐκ τῆς Ἑλλάδος ἐπιφανεστάτους τεχνίτας, καὶ σκηνὴν κατασκευάσας μεγίστην ἐν τῷ κίρκῳ, πρώτους εἰσῆγεν αὐλητὰς ἅμα πάντας, post quos ὀρχησταὶ δύο εἰσήγοντο... καὶ πύκται τέσσαρες ἀνέβησαν ἐπὶ τὴν σκηνὴν μετὰ σαλπιγκτῶν καὶ βυκανιστῶν κ. τ. λ. — Cuidam artificum collegio adscriptus est Miletus.

CCLXXXII. Edidit v. cl. Cumanudes. *Philistor.* t. III. (1862) p. 277, n. 1). Subscripta sunt nomina archontis, gymnasiarchorum, agonothetarum, etc. — Vs. 3. verbis Οἰνέως ἐπώνυμον significatur filius Macarei puerorum moderator esse tribus Œneidis.

CCLXXXIII. α. Hunc titulum damus ex *Philistore*, t. III (1862), p. 454 sq. in quo edidit v. doct. Cumanudes, cum sequente inscriptione, ad eumdem virum sacrum pertinente. — Vs. 3 ἀντίδοσιν suppl. κατὰ et cf. solennem in inscriptt. lat. formulam *tauropolium accepit hostiis suis*, etc., *percepto taurobolio*, *ex perceptis tauroboliis* VI aram constituit et consecravit, etc. hæc omnia ap. Gruterum. — β. De primi versus sententia Pausan. VI, 20, 1 adire jubet v. cl. Cumanudes, ubi legitur : Τὸ δὲ ὄρος τὸ Κρόνιον... ἐπὶ δὲ τοῦ ὄρους τῇ κορυφῇ θύουσιν οἱ Βασίλαι καλούμενοι τῷ Κρόνῳ κατὰ ἰσημερίαν τὴν ἐν τῷ ἦρι Ἐλαφίῳ μηνὶ παρὰ Ἠλείοις. Quem locum minime ad rem pertinere arbitror, quippe de qua legendum puto Βασιλῆς pro βασιλᾶν quod dedit Cumanudes, et ἱερὸς pro ἱερᾶς. Βασιλὴ s. potius Βασίλη per synalœphen pro Βασίλεια, est Jovis filia, ut testatur Euphronius, apud scholiast. Aristoph. in *Av.* v. 1535, sqq. quæ ea quæ ad immortalitatem pertinent administrat; sed melius hic facit ipsius Aristophanis locus : ἐὰν μὴ παραδιδῷ Τὸ σκῆπτρον ὁ Ζεὺς τοῖσιν ὄρνισιν πάλιν, Καὶ τὴν Βασίλειάν σοι γυναῖκ' ἔχειν διδῷ. — Τίς ἐστιν ἡ Βασίλεια; καλλίστη κόρη, Ἥπερ κεραμεύει (al. ταμιεύει) τὸν κεραυνὸν τοῦ Διός, Καὶ τἄλλα ἁπαξάπαντα, τὴν εὐβουλίαν, Τὴν εὐνομίαν κ. τ. λ. Notandum quoque est Βασίλειαν alteram esse Rheæ sororem, pro qua accipi potuit. Vid. quæ de Basilea tradit Diodorus sic. III, 57.

CCLXXXIV. *Olympiæ.* Edid. W. Dittenberger, *Archäolog. Zeitung.* 1876, p. 141, n. 19. — Vs. 1. Θεοπρόπος rarum quidem pr. nomen, non tamen ignotum, occurrit in schol. Hom. *Il.* Σ, 486. — Ἵππῳ, i. e. ἵππω κέλητι.

Vs. 2. lapis ΣΥΝΚΛΗΤΙΚΩΝ.

CCLXXXV. In lapide affixo parieti in via quæ a *Nova-Capua* ad veterem ducit. Editum in Gudianis *Inscriptt.* p. 55, repetierunt Brunck. *Anal.* III, p. 183, n. 166, Jacobs. *Anthol.* Lips. t. IV, p. 150 (V. *Animadvv.* t. III, part. I, p. 380, Bœckh.-Franz. *Corp.* n. 5876. Græcis versibus additum est distichon latinum ex quo qui sint illi σύνναοι θεοὶ intelligitur :

Justitiæ, Nemesi, Fatis, quam voverat aram,
Numina sancta colens, Cammarius posuit.

CCLXXXVI. *Laodiceæ ad Lycum.* Edidit Thomas Smith. *Notit. VII eccles. Asiæ*, p. 42, et inde B.-Franz. *Corp. insc. gr.* n. 3943.

CCLXXXVII. *Catanæ. Corp. inscr. gr.* n. 5727. — Vs. 1. εὐσεβέων; de viris istis ap. Catinenses conferunt Paus. X, 28, 4 : Περὶ πλείστου γὰρ δὴ ἐποιοῦντο οἱ πάλαι γονέας, ὥσπερ ἔστιν ἄλλοις τε τεκμήρασθαι καὶ ἐν Κατάνῃ τοῖς καλουμένοις Εὐσεβέσιν κ. τ. λ. ; cui addendus Auct. libri *De mundo* VI : Ἔνθα καὶ τὸ τῶν Εὐσεβῶν γένος ἐξόχως ἐτίμησε τὸ Δαιμόνιον, Sever. *Ætna*, v. 642 : Sed vere cessere domus et jura *Piorum*; Solin. V, 15. Horum (Amphinomi et Anapi) memoriam ita posteritas munerata est, ut sepulcri locus nominaretur Campus *Piorum*.

CCLXXXVIII. *Spartæ*, juxta theatrum. Ex Fourmont. *Corp. inscr. gr.* 1397. Vs. 3 superest tantum ЄΙϹΑΛΥΚΟΥΡΓ.

CCLXXXIX. *Thebis.* Edidit G. Kaibel. *Herm.* VIII, 424, deinde *Epigrr. gr. e lap. conl.* 890. subscriptum disticho est Ψ (ηφίσματι) β(ουλῆς) δ(ήμου), et in dextra ejusdem lateris parte : Τὸν γλυκύτατο[ν πα]τέρα Τ. Φλ(άουιον) Φιλ[εῖνον] Μόνδωνος [υἱὸν] Φλ(αουία) Εὐπραξι[ς θυ]γάτηρ ψ. β. [δ]. « Statuam poni decrevit senatus populusque ponendamque mandavit Eupraxidi filiæ. » — Vs. 1. « Philinus Mondonis et pater et filius erat. » *G. K.* — Cf. Keilium, *Syll. Bœot.* n. XIX, p. 85 et n. XXXIV, p. 134.

CCXC. *Syracusis*, in basi in Museo publico. Edid. multi, et post ceteros Bœckhius-Franz. *C. inscr. gr.* n. 5408. Suprascriptum est latinis verbis : *Perpenna Romanus, patronus populi Syracusani.* — Vs. 2. Welckerus tuetur Visconti conjecturam καὶ ἔδρακεν εἴαρος ὥρην. (Cf. *Anthol. Pal.* V. 169). — Vs. 3. οἱ ἄριστοι sunt senatus optimates, qui suo et populi nomine statuam erexere. Perpennam hunc suspicatur Viscontius eumdem esse, qui ann. 252 sub Treboniano Gallo imperator creatus dicitur (Aur. Victor. *Epit.* 30).

CCXCI. *Hermionæ.* Ex schedis Fourmonti edid. Bœckh. *Corp. inscr.* t. I, n. 1212. — « Epigramma de cantore Hermioniensi celebri qui præter alios ludos Isthmia et Pythia atque, ut opinor, Olympia vicerat. » Sexdecim versus habet quos frustra restituere tentavit Bœckhius. Ex G. Kaibelio supplementa damus. Quatuor postremos edidit Jacobs. *Anth. Palat.* t. III, p. 968. — Vs. 4. τριτάτην absolutum est, *tertio*. Corona est decus primum Musis, dein

Baccho, tertio parentibus. — Vs. 5. Βασιλεῖς. Titulus est ætatis *Imperatorum* : lyrica quoque poesis, ut scenica, apud Græcos tum neutiquam a ludis publicis exulabat. — Vs. 6. θεοῖς una syllaba, ut sæpe.

CCXCII. Loco veteris Galliæ oppidi, cui nomen Vasio Vocontiorum. Edid. v. cl. Renierus, *Mélang. épigr.* p. 129; Herzog. *Gallia Narbon. app. epigr.* n. 444, et G. Kaibel. *Epigr. gr. e lap. conl.* n. 846. In altero lapidis latere legitur :

Belus fortunæ rector mentisque magister
ara gaudebit, quam dedit et voluit.

Severi fere ætate, teste Reniero, Sextus Apamea in Galliam profecturus, oraculum consuluerat de itinere, eratque, ubi salvus eo pervenisset, Belo aram constituere jussus.

CCXCIII. *Romæ* in ædibus Vaticanis, in basi Termini elegantis, Herculis pueri exuviam leonis induti cum clava in manu sinistra. Edidere multi, F. Ursinus in *Imagg.* p. 61, Pighius in *Hercule Prodicio* p. 14, Gruter. p. XLV, 1, Murator. *Thes. Inscrr.* p. LX, 6, Brunck. *Anal.* t. III, p. 121, n. 186, Jacobs. (v. *Anim.* Vol. III, P. I, p. 396.) in *Append.* n. 198, Bœckh.-Franz. *Corp.* n. 5984b, et nos ipsi in Dissert. de *Prodico Ceio,* etc. (1857) p. 87. — Pighii versio :

Solibus exiguis puerum me discite : Felix
Herculeum signum collocat ex Prodico.

CCXCIV. *Athenis,* in pariete occidentali Parthenonis. Lueders, *Bullet. arch.*, 1872, p. 251; G. Kaibel. *Epigr. gr. etc,* p. 364, n. 882. — « Videtur Lætus Plotini fuisse æqualis. » *G. K.* — Vs. 1. « μετάρσιον ὕμνον nescio *carmina* interpreter an *philosophiam,* an denique *declamationes.* » *Wilamowitz.*

CCXCV. *Corinthi* prope Junonis ædem. Cyriacus. In basi venatorum figuræ. Edit. in *Corp. inscr. gr.* 1106; apud G. Kaibel. *ibid.* n. 885. « Venatores illi (circenses) certamine vulnerati Trophimo medico, qui eis medicatus fuerat, gratias referunt. »

CCXCVI. *Athenis* in arce. Edidit G. Kaibelius, *Epigr. gr. e lap. conlect.* n. 886. — Vs. 1. Supplebat ἀμφιπόλων Wilamowitz. — Vs. 3. « Senarius ab patris nomine incipiens, » Ἀλεξιμώρου ex. gr. pro Ἀλεξιμόρου *qui mortem avertit* (ut ἐγχεσίμωρος pro ἐγχεσίμορος *qui hasta mortem affert,* Martis epitheton), sive *qui insaniam amovet.*

CCXCVII. *Ephesi.* Edid. J. T. Wood. *Discoveries at Ephesus,* Inscript. p. 12, n. 11. Supra scriptum est... Βουλὴ... τῶν μαθη[τῶν.] Τ. Φλ. Ὑψικλῆς Τι[ανός]· Ῥόδιος... Τ. Φλ. Πλαικιανὸς Ἐφέσιος· Ῥόδιος Πρεῖσκος· Τ. Κλ. Καλλίξενος Κιλβιανός· Ἱεραπολίτης Κλ. Σάλβιος· Αὐρ. Ἄτταλος Φωκαεύς· Νεικαεὺς Αἰλ. Λυκεῖνος· Λει. Μάρκελλος Ἀγκυρανός· Ἀντιοχεὺς Μεττιανός· Κόλων Καύνιος. — Vs. 2. Androclidæ, ab Androclo qui Ephesi conditor fuisse credebatur, Strab. XIV, I, 3. — Sophista quidam Soterus nomine, qui Ephesi habitavit, aliquando cum contemptu ap. Philostratum, *Sophist. vit.* II, 23, occurrit.

CCXCVIII. *Sidone.* edid. Waddingtonus III, n. 1866 a et Renanus, *Mission de Phénicie,* p. 371 sq. Restituerunt vv. cl. Egger et Miller. — Vs. 1. Dübner. ἀριστέες ἐν σταδίοισιν. — Vs. 3. Φορωνίδος ἐκ Νεμεαίας; Renanus ἔχθορε (pro ἐξέθορε) γαίας, *emicuit,* homerica forma. — Vs. 9. vix intelligi potest, conjicit Renanus [Σίδ]ωνος, et vs. 11, μεγαλύνεται ὑμετέρα χθών. — Vs. 12. ζευκτοῖς... ὄχεσιν, ut apud Plutarchum, *Moral.* p. 278 b, 280 c, et Eustath. *ad Iliad.* E. 486. In eodem marmore legitur : Σιδωνίων ἡ πόλις Διότιμον Διονυσίου δικαστήν, νικήσαντα Νέμεα ἅρματι. Τιμόχα[ρι]ς Ἐλευθερναῖος ἐποίησε.

CCXCIX. *Cyzici* a. 1741 repertum edid. Marquardtus, *Cyz.* p. 162; deinde Bœckh. *Corp.* n. 3671. « Nestorem, quem peregrinum fuisse docet v. 6, non diversum puto ab Nestore Laryandensi Lycio, qui, Suida teste, imperante Alexandro Severo vixit : huic certe ætati et litteræ tituli conveniunt et carminis indoles. Ejusdem supersunt fragmenta *A. P.* IX, 129, 364, 537. » *G. K.*

CCC. *Romæ,* in museo Lateranensi; primus edidit G. Kaibel; *Epigrr. gr. e lap. conl.* n° 918. — Cf. infr. n. CCCV, Ἀντόλιος... Ἑλλάδος ἀνθύπατος.

CCCI. *Sardibus.* Ediderunt Le Bas et Waddington, V, 629, inde G. Kaibelius, *Epigrr. gr.*, etc. 903. « Lydia inde ab IV sæculo exeunte consulari permissa est, neque hoc tempore titulus antiquior. » — Vs. 2. Le Bas et Waddingt. δούμασιν pour δώμασιν. — Vs. 4. G. Kaibel, ut Lebasius, τορήσας quod quid significet haud satis video; legi πορίσας; videsis tamen Lebasii interpretationem : « Les deux derniers vers signifient probablement qu'Acholius, en élevant des remparts dont les fondations étaient dans le roc, avait garanti la liberté des habitants contre les attaques du dehors... et les constructions d'Acholius furent sans doute motivées par l'invasion des barbares qui, sous le règne de Valérien, ravagèrent l'Asie et brûlèrent le temple d'Éphèse. » — Ἐλευθερίης (quod apud Le Bas. scriptum est ἐλευθερίης) τέμενος, G. Kaibelio judice, « fortasse templum est ubi τὸ κοινὸν τῆς Ἀσίας celebraretur. » Suadeo tamen ut conferatur Pindarus ap. Plutarchum, *Themist.* VIII, παῖδες Ἀθηναίων ἐβάλοντο φαεννὰν κρηπῖδα ἐλευθερίας.

CCCII. *Miseni,* nunc Neapoli in Museo. *Corp. inscr. gr.* 5794. Præscriptum est latine : Deo magno et Fato bono Val(erius) Valens, v(ir) p(erfectissimus), præfectus classis Misen(ensis) p(iæ) v(ictricis) Gordianæ votum fecit.

CCCIII. *Lebenæ Cretensium;* edit. in *Journal of Philol.* 1855, II, 106, n. 3. — Vs. 1. « Paus. II, 26, 9. Ἐκ δὲ τοῦ παρὰ Κυρηναίοις τὸ ἐν Λεβήνῃ τῇ Κρητῶν ἐστιν Ἀσκληπιεῖον. Quod somnia dedicat, per somnium Diodorus videtur oculorum valetudinem reparavisse. » *G. K.*

CCCIV. Prope *Ascaphum* Germaniæ. *Corp. inscr. gr.* n. 6810. G. Kaibel., n. 840. — Cf. Horat. *Epist.* II, 2, 187.

CCCV. *Athenis.* Ed. Koehler., *Hermæ* IV, 132; inde G. Kaibel. n. 902. — Anatolium Kœhlerus putat consulem a. 440 esse.

CCCVI. *Athenis.* Edidit Pocock. *Inscr. Ant.* P. I, c. 5, 3, 4, p. 55. Titulus mutilatus exstat in schedis Fourmonti. Repetiit Bœckh. *Corp.* n. 426. In textu « nota, ait, plene scripta με Ἀρείας τε ἕκατι καὶ ἀρετῆς; » quod sæpe fit. — Vs. 2. Fourmont. Ποντωνιανόν. — Subter scriptum est : Ἐπὶ ἱερέως Αὐρ. Πολλίωνος) Μελιτέως. « Signum) significare videtur patris nomen idem esse ac filii. » *Bckh.*

CCCVII. *Borechath Sabæorum,* hodie Breike. Ex apographo suo v. cl. Waddington. *Inscriptt. re-*

cueill., etc. Syrie, n. 2414. — Vs. 1. ἀμφὼ videtur esse pro ἀμφότερον. — Vs. 6. Waddingt. ἀνεγίρας. — Vs. 7. lapis υἱόσι.

CCCVIII. *Amræ*. Ex apographo suo Waddington, *Inscr. gr. et lat.* etc., n. 2082. Versus hi duo sunt fere iidem atque vss. 4 et 5. tituli præcedentis : ex eodem fonte facile fluxisse credas, aliquo antiquiore poeta qui fortasse scripserat :

Εἴθε σε καὶ χρυσέοις ἐν ἀγάλμασιν ὧδε δυναίμην
ἀνστῆσαι......, πεποθημένον Ἑλλάδι κῦδος.

Conf. G. Kaibelius *Anth. Plan.* V, 335 :

ἔπρεπε μὴν χρυσέῳ ἐν ἀγάλματι μὴ δ' ἐνὶ χαλκῷ
τοῦτον τοῖς ἄλλοις εἴκελον ἑστάμεναι.

« Tiberius Marcellini pater filiusve videtur fuisse. » *G. K.*

CCCIX. *Athenis*. Edidit in *Philistor.* t. IV (1862), p. 93, n. 3, v. cl. S. A. Cumanudes qui hanc inscriptionem ad Macedonica tempora, ex litterarum forma, pertinere arbitratur. — Vss. 1-2. lapis habet Ἑρμεῖ, Νίκει. — Vs. 3. In vase picto quod multi descripserunt, repetiitque nuperrime v. doctiss. Fr. Lenormant in *Dictionn. des Antiqq. gr. et rom.* fascic. 4, p. 625, fig. 705, art. *Bacchus*, repræsentatur Victoria Dionyso πάρεδρος, quæ tripodem choragicum exornat, dum altera Victoria, et ea quoque alata taurum sacrificia adducit. De diis παρέδροις v. G. D'Arnaud dissertationem.

CCCX. « *Theræ* in promontorio D. Stephani extra mœnia oppidi, in sella saxo incisa; pars *a* et epigrammatis *b* vss. 1-2. in superiore parte sellæ scripti sunt, reliqua infra. » *Bckh.* Edidit Bœckhius (*Corp. Addend.* n. 2465 b.) ex schedis Prokeschii et Gerhardus et Rossius *Itin. Insularum maris Æg.* t. I, p. 61. — « Necesse est statua Hecatæ illo loco posita fuerit prope quam simul sellam istam lapideam fecit Artemidorus... Sunt potius duo epigrammata, vel certe unum ex duabus partibus non conjunctis compositum. » *Bœckh.* — Vs. 1. vid. nonnulla hujusce deæ nomina in primo Orphic. hymn. : Εἰνοδίην Ἑκάτην κλήζω, τριοδῖτιν, ἐραννήν, κ. τ. λ.

CCCXI. In insula *Paro* repertum edidit v. cl. Olympius in Ἀθηναίῳ, p. 20, nº 7, qui existimat vs. 2. Μυρσινέαν nomen esse *demi* insulæ, notatque haud procul ab horto ubi reperta est hæc inscriptio, parvum esse vicum Μυρσίνην appellatum. Parentum Nices esse videntur nomina Παπιανὸς et Μυρσινέα. — Δορποφόρος non in lexicis invenitur. G. Kaibelius. n. 828 a. δορποφόρον.

CCCXII. In loco dicto *Magoula*, non procul a Sparta. Ex apographo Bucydis edidit Eustratiades, unde Foucart. *Inscrr. gr. et lat.*, etc. II part. n. 162 *c.* — Vs. 1. Ὀρθία θεὰ est Orthia Artemis. — Βοαγὸς est gregis puerorum ductor ap. Spartanos. Hesych. : βουάγορ· ἀγελάρχης, ὁ τῆς ἀγέλης ἄρχων παῖς. Λάκωνες. De istis gregibus βούαις s. ἀγέλαις, eorumque ducibus, βουαγοῖς s. βοαγοῖς vid. Bœckh. *C. inscr. gr.* tom. I, p. 612, *ib.* n. 1426 b : προσδεξαμένου τὸ ἀνάλωμα τοῦ ἀξιολογωτάτου βοαγοῦ αὐτοῦ. Cf. nn. 1241, 24; 1350, 14; 1453, 9. Vid. et Foucart. *ibid.* n. 168, 9, not. — Vs. 2. μῶαν, laconice pro μῶσαν, μοῦσαν, forsitan idem ac βοῦαν; βοῦα enim videtur factum esse per syncopen e βουσόα. (Etym. M. p. 208, 7). Cf. Hesych. s. v. μούσαξ, ὁ ὑπὸ τοῦ βοαγοῦ τρεφόμενος. — Vs. 3. hexametri spatium vacuum, qui non insculptus est neque etiam factus propter hujus generis difficultatem. — Vs. 4. Versus pares numero, ἰσάριθμα ἔπη, ita nominantur quia si numerorum qui litteris singulis repræsentantur, summam facias, eadem in singulis versibus est, hic, 2730 = βψλ'.

CCCXIII. Juxta rudera *Ariassi*, hod. Evdir-Khan; Spratt. et Forb. II, p. 282, Franz. *Corp. inscr. gr.* n. 4341, f. *Addend.* p. 1159. Franzii sunt supplementa, quæ recepit Waddington, *Inscriptt.* n. 1358. — Vs. 1. εἰρήνης ἄρξ. Cf. Le Bas. et Waddingt. n. 57. Not. de *Irenarcho* : « *L'irénarque* était chargé de maintenir la paix et l'ordre public. C'était un commissaire de police ou officier de paix, comme nous disons, plutôt qu'un juge de paix. » — Vs. 4. λαγόνων; vocabulum hoc significat lacunas, montium cavitates, et inde torrentis alveum, quo sensu hic usurpatum est. Insculpti sunt versus in basi prope magnum aquæ ductum aut receptaculum sita, quo trajiciebatur urbs media. « Intelligo : *utramque aram posuit, ut jam fluvius superstagnantes fontium undas suis aquis subfunderet;* aræ enim aggeris loco coercendis fluctibus inserviebant » *G. Kaibel.* n. 808, qui nihil desiderandum indicat.

CCCXIV. In urbe Orman, vetere *Philippopoli*. Edidere Welcker. *Syll. epigr.* n. 98, p. 125, edit. alt., Franz. *Corp.* etc., n. 4633, atque ex apographo suo, v. cl. Waddington. *Inscriptt. rec.*, etc. Syrie, n. 2015. — Vs. 1. lacus (λίμνη) qui hic memoratur, magnum est receptaculum juxta veteris urbis rudera, ubi adhuc asservantur pluviales aquæ, per hiemem collectæ.

CCCXV. Apud Androsphingem. Edidit Franzius post Letronn. (*Recueil des inscript.* t. II, p. 483 sq. n. DXLII); *Corp. inscr. gr.* t. III, p. 1188, n. 4700 b. — Vs. 1. Letronn. qui legit πάντων σφίγξ ἡ καὶ θ. ο., putat excidisse versum, eumque primum, quo explicatur πάντων. — Vs. 2. idem proposuit χῶμα γὰρ ἀγνοέεις ὕψος θ' ὅπερ ἔπ. τ. — Vs. 3. Lapis ex apographo habere videtur ΗΦΑϹΜΑΤΟϹ. Letronn. φάσματος εὐεργοῖο. — Vss. 4-5. « Recte legit Letronn. qui θεόπνουν monet christianum quidquam sonare. » *Fr.* — Vs. 6. Letronn... κεν τὸ θέαμά τις ἀτρεχέως γε νοήσει. — Vs. 7. apogr. ΤΝϹΧΕΙΤΕΙΗΟΤΟΕΤΙ ωΝΑΜΟΝΗϹΑϹΙΟΝΔΕ. « Hephæstina est uxor Ægypti » *Fr.* — V. 8. locus plane, ut videtur, desperatus, qui ita se habet : ΚΕ/ΚΕΤϹΑΝΤΘ ΛΕΙΑΙΟΜΕΔϹϹΙΓϹ. — Vs. 9. sic legit Letronn.; pro ἀπιὼν Bœckh. Σαραπίων. — Nuper hoc epigr. repetiit G. Kaibel. *Epigr. gr. e lapidibus conlecta*, p. 428, n. 1016, qui suo modo fere quemque versum tractavit, sic « Vs. 1. Ἤδε κυρεῖ πάντων σφίγξις κ. τ. λ.; mihi lusisse videtur poeta *omnium est et tortrix et spectaculum divinum.* » — Vs. 2. (de Franzii restitutione quam recepimus); « at altitudo et corpus vix bene inter se conjunguntur; » ipse [εἰ] νοέεις [σὺ σο]φ[ῶ]ς. — Vs. 7. « Ὄψιν ἔχει, recte Franz. videtur scripsisse; reliqua ejus supplementa inepta; conjeceram olim ὄψιν ἔχει [τ]έ[ρν]ο[ι]ο ἐπω[μαδ]όν. » — Vs. 9. Σαραπίων recepit G. Kaibel.

CCCXVI. *Zoravæ*. Edidit ex apographo suo v. cl. Waddington. *Inscriptt. recueill.* etc. Syrie, etc. n. 2484. De Jove Τελείῳ vid. Pausan. VIII, 48, 6; Pindar. *Ol.* XIII, 164 (Bœckh. edit. 115), *Pyth.* I, 130 (Bœckh. edit. 67), etc. Adi inprimis Preller. *Griechische Mythol.* p. 114. — Vs. 3. *Odyss.* H, 84 sqq.

CCCXVII. Ad Balmarcoth templum; *Sidone apud Berytum, in Jovis templi ruderibus, G. Kaibel*). Edidit de Saulcy, *Voyage* etc. Atlas, tab. 57, Letronn. *Revue archéol.* 3e ann. p. 78, Franz. *Corp. inscr. gr.* n. 4536 et *Addend.* p. 1176, v. cl. Waddington, ex suo ipsius apographo, *Voyage*, etc. *Inscriptt. rec.*, etc. n. 1855, Syrie. Pertinet titulus ad fontem cujus orificium Jovis Ammonis caput imitatur. Præscriptum habet lapis M. Ὀκτάουιος Ἵλαρος εὐξάμενος ἀνέθηκα ὑπὲρ σωτηρίας Κ..... ου Εὐτύχους καὶ τέκνων. De posteriore nomine conjecerunt Κόσμου vel Κοΐντου. — Vss. 1-2. uno pede carent; « utriusque numeri sustentari poterunt addita utrique voce ἵλαθι. » *G. K.* — Vs. 6. omisit, ut videtur, lapicida vocem qua complebatur hexameter, fortasse πάντεσσι sive πιστοῖσι; G. Kaibel. εἰς ὑγίην.

CCCXVIII. Edid. Chandler. *Inscriptt.* p. 78, n. 123, Brunck. *Anal.* t. III, p. 315, n. 750, Jacobs. t. IV, p. 283 (Cf. *Animadd.* t. III, P. II, p. 356), *Anth. Pal. Append.* n. 246. Post alios, Bœckh. *C. inscr. gr.* n. 401, qui « Inscriptio, ait, est quidem sepulcralis; non tamen dubito hierophantæ imaginem appositam fuisse. » Nuper dedit et hunc titulum St. A. Cumanudes Ἀττ. ἐπιγ. ἐπιτύμβ. p. 399, n. 3504. — Vs. 1. in lapide ιαι...οιο; restituit Bœckhius Ζακόροιο. — Vs. 5. « De hostium Eleusinem petentium impetu dicitur : fuerunt, opinor, Gothi qui circa ann. 269 Achaiam omnem vastaverunt, deinde a Dexippo Atheniensi fusi, Epirum, Acarnaniam, Bœotiam pervagati sunt. » *Bckh.* Vid. seq. epigr.

CCCXIX. Edidit Pocock. *Inscriptt. antiq.* p. 59, n. 60, deinde *Analectis* inseruit Brunckius t. III, p. 274, n. 584, et Jacobs. *Append. Anth. Pal.* n. 111. (Conf. *Animadd.* t. III, P. II, p. 191). Exhibuit tandem Bœckh. *Corp.* t. I, n. 380. Elegis præscriptum hoc est : Κατὰ τὸ ἐπερώτημα τῆς ἐξ Ἀρείου πάγου βουλῆς καὶ τῆς βουλῆς τῶν ΨΝ καὶ τοῦ δήμου τοῦ Ἀθηναίων, τὸν ἄρξαντα τὴν τοῦ βασιλέως ἐν θεσμοθέταις ἀρχήν, καὶ ἄρξαντα τὴν ἐπώνυμον ἀρχήν, καὶ πανηγυριαρχήσαντα καὶ ἀγωνοθετήσαντα τῶν μεγάλων Παναθηναίων, οἴκοθεν ἱερέα παναγῆ, Πό. Ἑρέν. Δέξιππον Πτολεμαίου Ἕρμειον, τὸν ῥήτορα καὶ συγγραφέα, ἀρετῆς ἕνεκα οἱ παῖδες. « Herennii Dexippi historici librorum excerpta apud Photium superesse notum est; floruit autem seculo IIIo, Aureliano et Probo impp., circa ann. 270. Ipse cum Atheniensibus, quorum dux fuit, Gothos vicit, circa ann. 269 (Trebell. Poll. *Gallien.* 13). »

CCCXX. *Romæ.* Titulus est anni p. Chr. 299, mensis martii die 27, qui dies, ut monuit Corsinus, est primus mensis Ægyptii Pharmuti. Edidit Gruter. *Thesaur.*, etc. p. LXXXV, 5. Inde Brunck. *Anal.* III, p. 188, n. 189, Jacobs. (*Animadd.* vol. III, P. I, p. 397), *Append.* n. 256, Hier. Bosch. cum versione Grotii, *Florileg. Græc. Mantiss. tert.*, Bckh.-Franz. *Corp.* 6002, etc. — Vs. 1. νηόν, monosyll. — Vs. 2. βολαῖς, de radiis intelligendum, explicatque Viscontus (*Mus. Pio-Clem.*, t. VI, p. 25) de Sarapide radiato : alii aliter interpretantur. — Vs. 5. καὶ δύο. « Intelligendi duo alii ex eadem gente, qui æditorum munere in eodem Sarapidis templo fungebantur. » *Jac.* — Subscriptum est Πρὸ ς Καλανδῶν] Ἀπριλίων, Φαρμουθὶ ā ὑπάτων τῶν κυρίων ἡμῶν Διοκλητιανοῦ Σεβ(αστοῦ) τὸ ζ καὶ Μαξιμιανοῦ Σεβ(αστοῦ) τὸ ϛ, τόπος ἐδό[θη] ὑπὸ Βαλερίου κωμ..... αντος ὑπατικοῦ ἱερέων ναῶν.

CCCXXI. *Gortyne.* Ex Grutero p. MXCVI, Brunck. *Lectt.* p. 287, n. DCXIIc, Jacobs. (*Animadvv.* vol. III, P. II, p. 206), *Append.* n. 179, Bœckh. *Corp.* n. 2589, titulus ejusdem ætatis ac n. 2588, ubi et ejusdem Pyrrhi mentio est. — « Marcellinum quæstorem pro prætore statua honorat senatus Gortynius. » — « Ἑσπερίης (vs. 1) est Κρήτης. Creta enim Hesperi filia (Meurs. *Cret.* I, 2). » *Bœckh.* — Vs. 2. Gruter., Brunck. et cett. Μάρκελλον, ὁ θρασὺς μάρψε μόρος ταμίην. — Vs. 3. antea legebatur Κυκλάδων γῆς. — Vs. 6. priores, βουλὴ καὶ Πύρρον θῆκεν; Grotius jam Πύρρου, qui tamen in ceteris veterem Gruteri scripturam secutus est. « Quis ille Pyrrhus fuerit, et an hujus nominis tyrannum, aut supremum magistratum, aut præsidem habuerit Cretæ urbs Gortyna, ubi repertus literatus hic lapis, ignoro. » *Br.*

CCCXXII. *Hypæpis.* Editum in Μουσείῳ καὶ Βιβλιοθήκῃ Smyrnæ 1875, p. 114, unde repetiit G. Kaibel. *Epigrr. gr.*, etc. Addend. n. 903 a. — Vs. 3. χραίσμησιν restituit editor et subscripta, quæ sunt προνοησαμένου τ[ῆς ἀναστάσεως] Ἀπολλωνίου ἀρχιμάγου.

CCCXXIII. Le Bas et Waddington, *Inscriptt. gr. et lat.*, etc. part. V, *Asie Min.* sect. 1. *Ionie*, III *Erythres*, n. 55. Verisimile est hunc titulum inscriptum fuisse basi statuæ a Zosimione erectæ in honorem Carpi patris, ex senatus Atheniensis decreto, Erythris, in urbe Ioniæ, quæ, ut memorat Pausanias (VII, 4, 5), adsentiente nostro epigrammate, Atheniensium erat colonia. Supra inscriptæ sunt, sub usitata formula Ἀγαθῇ Τύχῃ initiales litteræ Ψ. Β. Α. quibus significari facile credas, quod sæpe fit, ψήφῳ s. ψηφίσματι βουλῆς Ἀθηναίων; notandum est Erythris fuisse, testante Pausania (VII, 5, 4), Minervæ Poliadis templum et simulacrum. Vere insignis fuit Erythræ urbs, quæ sæpe apud veteres scriptores laudatur. Vid. Herodt. I, 142, etc.; *Homer. vita*, 18; Cic. *in Verrem*, act. II, lib. I, 19; Plin. XXXI, 2, 10; Athen. III, 112 b, VI, 259 b. VII, 325 e. Amm. Marcell. XXXI, p. 465, in-4, 1636. — Vs. 1. Erythrus, eponymus Erythrarum heros, filius erat Rhadamanthi qui eum ut cognominem sibi urbem in Asia conderet, excitavit. (Diod. sic. V, 83, 3; cf. *ibid.* 79, 1). — Vs. 2. cur ab sole gloriam Erythris obvenisse dicatur mihi non satis apparet; fortasse aliquid commune fuit, quod nos fugit, hanc urbem inter et Erytheam insulam ubi erant Solis boves (Apollod. *Bibl.* I, 6.). — Vs. 3. G. Kaib. στῆσε, qui v. seq. scripsit ἀγαλλόμενον, servato vocabulo ἔνδον. — Vs. 4. pro ἔνδον quod lapis habere videtur, legi εἶδεν; supplevi ἀταλλόμενον, non ἀταλλόμενος quod quid velit non video. — Vs. Ζωσιμίων nusquam adhuc repertum viri nomen.

CCCXXIV. Edidit Gruterus Gortyne repertum, MXCVIII, 6. Inde Brunck. *Lectt.* p. 286, epig. DCXIIb., Jacobs. III, 281, (*Animadvv.* t. III, p. 205) et Bœckh. *Corp.* t. II, p. 431, n, 2592, 5. — Vs. 1. Istius rarissimi præfecti nomen non servatum est. — Vs. 2. πόλιν, Gortynem. — Vs. 3. pro Δίκης scribit κριτῆς Bœckh.; — vs. 4. ἀδικοῦσι, melius congruente utroque cum scripturæ vestigiis. — Vs. 6. « Frequens apud hos poetas et sophistas comparatio, » (Jacobs) quæ ridiculam magniloquentiam redolet qua utitur l'*Intimé* in Racinii nostri *Litigatoribus* III, 3 : « Ce soleil d'équité qui n'est jamais terni. »

CCCXXV. In insula *Paro.* Edidit Olympius in Ἀθηναίῳ, 1875, p. 21, n. 8; fuit et in hoc monumento Diphili figura, nunc, ut superest, valde mutilata. — Nihil de tempore certum.

CCCXXVI. *Romæ.* Franz. *Corp. inscr. gr.* 5953. G. Kaibelii (n. 816). sunt supplementa. Præscriptum lapis habet :

Ἑρμῆς. — Lucri repertor atque sermonis dator
infas (*sic*) palæstram protulit Cyllenius.

et subscriptum :

Interpres divum cæli terræque meator
sermonem docui mortales atque palæstram.
. . . . usque terræ
Jovis nuntius et precum minister.

CCCXXVII. In *Paro*. Ex schedis Furmonti edidit Bœckh. *C. inscr. gr.* t. II, p. 348, n. 2388, 2 : « Titulus Proserpinæ dicatus, quod patet ex verbis Διὸς τέκος. Faces fert Proserpina non minus quam mater. » De cultu Cereris et Proserpinæ Pario vide ad n. 2384 *Corp. inscr. gr.* — Vs. 7. Fourmonti apogr. ΣΤΟΙΕΑΝ ϘΨϘΟΙΣΙΝ. Pro οὐδοῖσιν, melius, opinor, scribas θυέεσσιν, *victimis*, vel στορέσαντο θύοισιν. — Vs. 11 tresque sequentes edidit Jacobs. *Anth. Pal.* t. III, p. 958.

CCCXXVIII. *Sinopæ*. Edidit post Hamiltonum (*Research. in As. Min.* Vol. II, n. 58.). Franz. *Corp.* n. 4158, atque ex v. cl. Salicis apographo v. cl, Waddington, *Voyage*, etc. *Inscriptt. rec.*, etc. n. 1812. — Vs. 3. Salic. ЄΥΛΑΜΟΙΟ. « Welckerus annotat voce θεσμὸς h. l. intelligendum esse Imperatorem, plura congerens de voce στήλη quæ hoc loco et recentiore ævo significat statuam (Cf. Zoega *De Obel.* p. 571, n. 4, Gloss. vett. et Suid. s. v.). Affert præterea multa alia exempla. » *B.-Franz.* — In Salicis apogr. sunt tres cruces quibus arguitur christiana ætas, quanquam nihil in titulo idem doceat.

CCCXXIX. *Megaris* repertam hanc inscript. protulit Jo. Taylor. *ad Demosthenem* t. II, p. 358, unde Brunckius in Notis in Theognidem, (v. 751) p. 296, Jacobsius in II *Paralip.* p. 770, sq. n. 20 et *Append.* n. 163, Bœckh. *Corp. inscr. gr.* n. 1080; Ph. Le Bas. *Inscriptt. rec.* Mégarid. n. 59. « Plutarchus, Evrii filius, generis nobilitate et justitia clarus, statua ob beneficia nescio quæ a Megarensibus ornatus, aliunde non notus est. » *Jac.* Vid. seqq. duo epigrammata. — Vs. 7. Ἀλκαθέου, Tayl., male; correxit Brunck. — « Alcathous a Megarensibus pro urbis conditore habebatur. Theogn. v. 751. » *Id.*

CCCXXX. *Athenis*. Editum in Ἐφημ. Ἀρχ. n. 2577, repetiit Ph. Le Bas, *Voyage*, etc., *Inscriptt.* Mégaride, p. 37, 59. Æqualis erat Plutarchus sophista præfecti Herculii. Vid. in hac ipsa syllog. nn. 329 et 331.

CCCXXXI. *Athenis* in occidentali muro Pœciles, cujus frons recentiore ætate ædificata; ex schedis Fauvelii Köhlerianis, edidit Bœckh. *Corp. inscr. gr.* t. I, n. 373[b]. Ultima voce omissa, edidit ex alio Fauveliano apographo Boissonad. in *Maxim. Planud. Metamorph.* p. 653, Ph. Le Bas, *Voyage*, etc., *Inscriptt.* Mégaride, p. 37, 59. — Cf. *Corp.* n. 1080 hîc supr. 329 ubi idem est, opinor, Plutarchus. Vss. 1 et 2 ταμίην id verbum sæpe metaphorice usurpatur. Cf. Pind. Isth. VI, (V), 84 (57) Φυλακίδᾳ γὰρ ἦλθον, ὦ Μοῖσα, ταμίας Πυθέᾳ τε κώμων... Ol. XIII, 9 (7) : ταμίαι ἀνδράσι πλούτου, *Anth. Pal.* VI, 42, 4 : Σύ μοι βιότου τῶν ἀγαθῶν ταμίας, etc.

CCCXXXII. *Athenis*, in museo. Edidit G. Kaibelius, *Epigrr. gr. e lap. conl.* p. 377, n. 912. Si recte restituit nomen Ἑρκούλιον, dubitari nequit quin sit vir ille idem atque in antecedenti et sequenti titulis.

CCCXXXIII. *Megaris*. Ex schedis Furmontianis edidit Osann. *Syll.* II, 49, et inde Bœckh. *Corp. inscr. gr.* t. I, n. 1081. Ph. Le Bas, *Voyage*, etc. Mégaride, n. 60. — Imperante Theodosio juniore præfectus Illyriæ fuit Herculius, ann. 408-412. Vid. Le Bas et Waddington. *ibid.* p. 37.

CCCXXXIV. *Æginæ*. Edidit Keil. *Rhein. Mus.* 1859, p. 502; dedit et Le Bas. *Inscriptt. gr. et lat.*, etc. P. II, Mégarid. et Pélop. n. 61. « Cognomen Phosphorius, rarissimum, fuit L. Aurelii Avianii Symmachi (Orell. n. 1186) qui Romæ præfectus fuit ann. 364; ad quem verisimile est hunc pertinere titulum. Symmachi scriptoris pater fuit. » *Fouc.*

CCCXXXV. Edidit Jacobsius post Chandler. *Sylloq. Inscr.* p. 58, n. 48, et Brunck. *Anal.* III, p. 280, n. 610, Jacobs. *Anthol. Pal. App.* n. 118. Repetiit Bœckh. *Corp.* t. I, n. 373. « Est *Athenis* in basi rotunda quæ sacram mensam sustinet in ecclesia S. Theodori, prope monasterium Capucinorum. » *Bckh. ex Chandl.* — Vs. 4. « Sub imperatore Theodosio I, an. Chr. 380. » *Chandl.*

CCCXXXVI. Edidit Richard. Chandler. *Inscriptt. ant.* p. 80, inde Brunck. *Lectt.* p. 287, ep. CCCLIX, 6, Jacobs. (V. *Animadvv.* vol. III, P. II, p. 76), *Append.* n. 299, Bœckh. *Corp.* 1187. Inter rudera *Trœzenis* repertum. — Vs. 1. Πιτθεῖδαι, Trœzene *Pitthea* Ovid. *Metam.* XV, v. 296. Lapis : ΗΕΞΗΕΕ, Brunck. ἐξήγειωε, Chandl. ἐξεσάωσεν, Jacobs. ἠέξησε. — Vs. 3. Chandler. κτεάτιστον quod ad ἄργυρον referebat.

CCCXXXVII. *Spartæ*. Edidit Le Bas, *Rev. archéol.* 1844, p. 713, inde ex schedis Furmonti Bœckh. *Corp.* n. 1409; repetierunt Le Bas et P. Foucart, *Insc. gr. et lat.*, etc. part. II, Mégar. et Péloponn. n. 181. Subscriptum est Δημητρίου τοῦ Δημητρίου γλυφή.

CCCXXXVIII. *Bostræ*. Edidit post alios Kirchhoff. *C. inscr. gr.* t. IV, p. 277, n. 8606. « Titulum inscriptum fuisse apparet basi statuæ, quæ a Bostrenorum civitate posita fuerat in honorem Sabini ducis; qui non diversus fortasse fuit ab eo quem a Constantio imperatore Orientis copiis præfectum bellum adversus Persas per Mesopotamiæ oras administrasse narrat Ammianus Marcellinus XVIII, 5 *sqq.* XIX, 3. Sane et propter crucem in capite versus prioris appictam Christianis temporibus tribuendus titulus et sæculo post Christ. IV multo recentiorem quominus censeamus impedit versuum bonitas. » *Fr.* — Vs. 2. lapis habet ἀνθ' εὐεργεσίης, vitio e prava pronuntiandi consuetudine orto. — V. Waddington. *Inscriptt. rec.* Syrie, n, 1912.

CCCXXXIX. *Romæ*. Edidit Salmasius *ad Scriptt. Hist. Aug.* t. I, p. 805, et post hunc alii multi inter quos Brunckius *Anal.* t. III, p. 189, n. 191, Jacobs. *Anth.* Lips. t. IV, p. 157 (Vid. *Animadvv.* t. III, P. I, p. 400), *Append.* n. 164, et Franz. *Corp.* n. 6012 c. — Cf. seq. epigr. 341. Μητέρι τῇ πάντων. — Supra scriptum est Μητρὶ θεῶν.

CCCXL. *Romæ*, in æde Divi Nicolai, in Calcaria, in ara grandi in duas partes fissa, unde descripsit Smetius, f° XIX v°, Boissardus t. III, *Antiqq.* p. 47 et t. V, p. 33 sq., Gruter, p. XXVIII, 1, etc. Repetiit Burmann. in *Anthol. lat.* I, p. 32, ubi scriptores, qui de taurobolio et criobolio tradiderunt, diligenter recensentur (Cf. Vandale, *Dissert. de Oracul.* p. 122. 157 sqq. et 180). Post tam multos ediderunt Brunckius

III, p. 189, n. 190, Jacobsius IV, 156, n. 190 (Comment. III, part. 1, p. 398 sqq.), Bœckh-Fr. 6012 b. — « In ara, cui hæc inscripta, conspicitur Cybele turrita cum tympano, a leonibus vecta; subtus taurus; in sinistro latere Attis cum mitra, dextra fistulas et crotala, sinistra pedum tenens. A tergo ipsius stat pinus et sub ea aries, subtus deinde taurus seorsim. » *Jacobs.* Attribuitur hoc epigramma Petronio Apollodoro ex inscriptionis auctoritate, in qua conjuncta duo hæc nomina exhibentur cujusdam idem sacrum munus obtinentis : *Petronius Apollodorus v. c. pontifex major xv vir. sacr. fac. pater sacr. dei invicti Mithræ taurobolio criobolioque percepto,* etc. *aram dicavit.* — Vs. 1. Hegius legebat Μητέρι τῇ πάντων θνητῶν τε θεῶν τε γενέθλῳ. — Vs. 2. idem est Attis cum sole, quapropter dicitur omnium esse sciens. — Vs. 3. θερμερώτερα legebat Scaliger in *Notis* ad Gruterum, claudicante versu; sed manifesto habet lapis ΘΕΜΕΡШΤΕΡΑ, a θέμερος quod apud Hesych. est βέβαιος, εὐσταθής. — Vs. 6. « Is qui sacris matris deûm initiatus hanc aram exstruxit, Apollodorus nuncupabatur. Quod nomen quum versus non caperet, poeta id circumscripsit ἔχων ἐπίκλην Ἀπόλλωνος δῶρον, plane ut Hermodorum Meleager, *Anth. pal.* IV, 1, 44, ὑμνοθέταν Ἑρμοῦ δῶρον ἀειδόμενον et Dioscoridem *ibid.* v. 24. ὅς Διὸς ἐκ κούρων ἔσχεν ἐπωνυμίην. » *Jacobs.*

CCCXLI. « Amuletum Ægyptiacum (en forme de tête de grenouille; Revers, deux divinités assises; l'une, à tête de grenouille, l'autre, à tête d'épervier) edidit Gardner Wilkinson, *Manners and Customs,* etc. t. IV, p. 232. » *Fr.* Repetierunt Letronnius, *Recueil des inscriptions,* etc. t. I, p. 378 (Cf. tab. XV, n. 3) et Franzius, *Corp. inscr. gr.* t. III, p. 457, n. 4971. « Compositum in speciem syncretismi gnostici. » *Fr.* — Vs. 1. correxit G. Kaibel. μία τῶν βία, una eorum vis.

CCCXLII. *Paniæ.* Ex diversis apographis edidit v. cl. Waddington. *Inscriptt. rec.* Asie, Syrie, etc. n. 1891. — Est etiam in *Corp. inscr. gr.* n. 4538 *b.,* in *Addend.* p. 1179. — Vid. infr. n. 343 : Τῆνδε θεὰν ἀνέθηκε. — Vs. 3. Ἑρμαίου κ. τ. λ. Suppl. Bailie, collato Ἑρμόπαν, Hygin. *Astron.* II, 28, Franz. Ἑρμογόνου.

CCCXLIII. *Cæsareæ Philippi,* in Paneo sub cellula rupi incisa. Edid. Welcker. *Mus. Rhen. philos.* a. I, 1832, p. 295 et Bœckh.-Franz. ex schedis Seetzenii. *C. inscr. gr.* t. III, p. 244, n° 4538; v. cl. Waddington. ex diversis apographis, *Voyage,* etc. *Inscr. rec.,* etc. n. 1892. Welckero nomen Διόπαν cum Διονύσῳ et Διΐ Βάκχῳ componendum videtur, « nec male conjicit Pani τῷ φιλευήχῳ *deam* Echo fuisse dedicatam, allegans *Anthol.* VI, 87, *Planud.* IV, 153-156. » *Bckh.-Fr.* — Vs. 2. correxit idem pro γόνοις γόνος quod in lapide esse videtur ex apographis quibus usus est gallicus editor. — « Victor Echus imaginem nymphæ a Pane amatæ suo deo dedicat. » *G. K.*

CCCXLIV. *Sidymis* Lyciæ. *Corp. inscr. gr.* 4266 e; G. Kaibel. *Epigrr. gr. e lap. conl.* 919. — Tatianus iste natus in provincia Lycia (V. *Cod. Theod.* IX, 38, 9; Cf. Claudian. *In Rufin.* I, 232) consul fuit ann. p. Chr. n. 391. Ejusdem viri titulum exhibet *Corp. inscr.* 4816 : Τατιανὸς ἡγεμὼν τῆς Θηβαΐδος ἱστορήσας ἐθαύμασεν τὸ θαῦμα ξυνὸν τῶν σοφῶν Αἰγυπτίων. — Restituit fere titulum Franzius. — Vs. 1. Lapis habet ΙΙΑΝΟC, Tatiani nomen invenit O. Seeckius. — Vs. 6. Franz. δέ τι πράττων. — Vs. 12. Sententia Homerica, *Il.* K. 212 :

μέγα κέν οἱ ὑπουράνιον κλέος εἴη
πάντας ἐπ' ἀνθρώπους.

CCCXLV. *Romæ.* Edidit *Gruter. Thesaur.* p.cccxcix, unde repetierunt inter alios Brunck. *Anal.* III, p. 236, n. 403, Jacobs. (V. *Animadvv.* vol. III, P. II, p. 102), *Paralip.* II, 31, p. 778, *Append.* n. 218, Welcker. *Syllog. Epigr.* p. 216, n. 166 ed. alt. et Franz. *Corp.* n. 6232. — Vs. 1. Sic restituebat Casaubonus : Ἰταλίης ἄρχοντα ἀγάκλυτον ἀνστήσαντο, Brunck. et Hagenbuch. : Τιμῆς ἄρχοντος λογίου χάριν ἐστήσαντο, Welckerus cum Grotio : Αἰμιλίης ἄρχοντα σοφώτατοι ἐστήσαντο. — Vs. 2. H. Boschius *ad Anthol. Mantiss.* III, p. 185, βασιλεῖς. — Epigrammati græco præscriptus est titulus latinus hicce : « Cronio Eusebio V. C. consulari Æmiliæ, addita prædictæ provinciæ contuitu vigilantiæ et justitiæ ejus etiam Ravennatensium civitate, quæ antea Piceni caput provinciæ videbatur, vicario Italiæ, quæ potestas supradicto viro ob testimonium anteacti honoris est adtributa, petitione senatus contemplatione vitæ atque eloquentiæ ejus ab invictiss. principibus est delata. » Et hoc subscriptum est : « Dedicata V idus novembris Cos. Fl. Mallio Theodoro V. C. » — (Anno Urb. conditæ 1152, post Christ. 399).

CCCXLVI. *Romæ,* in tabula marmorea ann. 1493 reperta, in foro Trajani inter ruinas effossa. « Claudiani statuam hic ponentes in uno simul Virgilium et Homerum posuerunt. » *Jac.*

Edidit Gruterus, p. cccxci; inde multi inter quos Brunck. *Anal.* III, p. 275, n. 589, Jacobs. *Anth. Lips.* t. IV, p. 241 (Vid. *Animadd.* t. III, P. II, p. 193), et *Append.* n. 158. Epigrammati græco suprascriptus est titulus latinus hicce : « Cl. Claudiano V. C. tribuno et notario, inter cæteras ingentes artes prægloriosissimo poetarum, licet ad memoriam sempiternam carmina ab eodem scripta sufficiant, attamen testimonii gratia ob judicii sui fidem DD. NN. Arcadius et Honorius, felicissimi ac doctissimi imperatores, senatu petente, statuam in foro divi Trajani erigi collocarique jusserunt. » — Vs. 2. βασιλεῖς, reges, sunt Arcadius et Honorius imperatores.

CCCXLVII. In insula *Paro* repertum, in basi qua sine dubio erecta fuerat Dianæ statua, edidit v. cl. Olympius (Ἀθηναίου 1876, p. 8, n. 3) qui notat tertiam Δημοκύδης syllabam correptam esse contra usum. — Vs. 4. confert idem Theognidis distichon 758-9 : Ζεὺς μὲν κ. τ. λ.

CCCXLVIII. Bœckh. *Corp.* n. 1064. *Megaris* in basi statuæ mulieris stola demissa indutæ, sine capite, quam emit Rich. Worsley. Edid. Viscontus *Monum. Gab.* p. 151. Præterea dedit Villoisonus *Act. Acad. Inscript.* t. XLVII, p. 334, Jacobs. *Anthol. Palat.* t. III. *Addend.* p. xciv. — Vs. 2. de Dianæ Orthosiæ cultu Herodt. vid. IV, 87. — Vs. 4. « Εὐκτιμένου nomen propr. esse puto patris, qui genere sit Asclepiades; etsi res est ambigua. » — Vs. 6. Heptameter « perperam, ait Jacobs., addita voce θεαίνῃ. Haud pauca sunt in inscriptt. exempla hujus modi interpolationum metrum corrumpentium, quæ nec a poetis profecta videntur, nec a quadratariis, sed ab iis, qui illas inscriptt. faciendas curaverunt, perspicuitatis plerumque causa. » — Cf. ad n. *Corp.* 954. « Hoc loco τῇδε ejicio, et lego ἱερῆα, ut ap. Pind. *Pyth.* IV, 125. ὑπερῆα. Ὀρθωσίην trissyllabum est, contracto ίη, ut passim in lapidum titulis. » *Bœckh.*

Verisimilius videtur poetam licentia usum, quæ in ætate infima cum propr. nom. non caperet versus, usurpari solebat, secundam ὀρθωσίην syllabam ut dactylus fieret, corripuisse.

CCCXLIX. Diptychon Mediolani in museo Trivultiano. Mommsen, *Corp. inscr. lat.* V, 8120. G. Kaibel, *ibid.* p. XXIV : « Anno post Christum n. 525. » Sub versibus græcis legitur :

Fl. Theodo(rus) Filoxenus Sotericus Filoxenus
vir ill. com. dom. ex magistr. per Thracia
et consul ordin.

CCCL. Diptychon compendiense. Ex Gorio Mommsen, *ibid.* 8120 adn.; G. Kaibel. *ibid.*

CCCLI. *Aphrodisiade* Cariæ, *Corp. inscr. gr.* 2851, G. Kaibel. *Epigrr. gr. e lap. conl.* 889. *Anth. Pal.* IX, 704 posterius exhibuit tetrastichon; prius autem ex Heckero editum est in editionis Didoteæ notis. « Asclepiodotum recte [post Brunckium] Jacobsius [*Anth. Pal.* IX, 704] intelligit eum, qui inter Procli discipulos claruit sub Anastasio Dicoro (491-518). Natione Alexandrinus imprimis coluit Aphrodisiensium urbem, studiis physicis præcipue deditus. Cf. Suidæ ex Damascio Asclepiodoti disciplulo excerpta. » — Vs. 8. « ξυνὸς θόλος videtur ædificium quoddam ab Asclepiodoto usui publico destinatum, in cujus vicinia ejus statua posita erat. Ex Suida hæc ad rem faciunt : πολλὰ συνεισήνεγκεν εἰς τὰ ἱερὰ, τῆς οἰκείας φύσεως ἔκγονα μηχανήματα, ἀγάλματά τε διακοσμῶν καὶ ὕμνους προστιθεὶς ἔστιν οἷς. »

CCCLII. Apud Cedren. 81, p. 170. Dedit Piccolus e cod. Florent. 3, pl. 31, p. 149, *Suppl. à l'Anthol.* p. 197 sq. — Vs. 1. cod. Flor. πυραμίδων, male. — Vs. 5. de hoc Apollonidis templo, quæ mater erat Attali et Eumenis, vid. *Anth. Palat.* Did. t. I, cap. III, et Annotationem. — In edit. Paris. 1647, quintus est καὶ τύμβος κ. τ. λ. atque post septimum, sextum nostrum, τῆς Ἀρτέμιδος κ. τ. λ., legitur τὸν ὅνπερ ἐξήγ. unde consequeretur ab Artemisia, Mausoli conjuge, Dianæ Ephesiæ templum fuisse conditum aut instauratum, quod nusquam alibi legimus. Ceterum hic versus de Dianæ templo deest cod. Flor. — Vss. 10-11. nulla alia est, quam quidem noverimus, de Myrorum theatro mentio, deque ejusdem exscidio ab Arabis patrato. De urbe Myris vid. Strab. XIV, cap. 3, p. 665-666. Plin. V, 28. Steph. Byz. Μύρα. In *Oracul. Sibyll.* IV, 109 dicuntur καλὰ Μύρα (Cf. V, 125 sqq.) — Vs. 12. Rufinium lucum inter præcipua terrarum miracula numerat auctor epigr. DCLVI, *Anthol. Palat.* IX, de quo vide notam, qua fatetur Jacobsius se de luco Pergami speciatim nihil reperisse.

CCCLIII. *Corcyræ.* Edidit Spon, *Itin. Ital.* I, p. 293, Montefalc. *Diar. Ital.* p. 427, cum versione latina et inde multi, inter quos Brunck. *Anal.* III, p. 231, n. 325 (Vid. Jacobs. *Anim.* III, 2, p. 88), Jacobs. *Anth. Pal. Append.* n. 298, Kirchhoff. *C. inscr. gr.* IV, p. 278, n. 8608. « Jovianus gloriatur, quod, paganorum templis eversis, Christo sacram ædem exstruxerit. Hoc circa ann. 363 factum esse videtur. » *Jacobs.* — Vs. 4. Suadet metrum ut ionice ἔεδνον legamus, etsi habeat, ut videtur, lapis ἔδνον (ΕΔΝΟΝ).

CCCLIV. *Constantinopoli.* Edidit Kirchhoff. *Corp. inscr. gr.* t. IV, p. 288, n. 8614. Columna illa cum simulacro reginæ argenteo erecta est in honorem Eudoxiæ Augustæ, anno p. Christ. 406, qui fuit duodecimus imperii Arcadii mariti, collapsa est terræ concussa motu a. 732, regnante Leone Isaurio. — Vs. 3. In nomine Εὐδόξια correpta est ultima, latino more, syllaba. — Vs. 4. Simplicius erat urbis præfectus. Titulo græco appositus hic latinus est : *Dominæ nostræ Eudoxiæ semper Augustæ V. Cl. Simplicius, præfectus urbis dedicavit.*

CCCLV. E. Crameri *Anecdd. Paris.* t. IV, p. 305, Piccolus, *Suppl. à l'Anthol.* p. 138. — Vs. 1. Kramer. ἐδόμησε, θῆκε, correxit Piccolus in notis. — Vss. 1-2. Kramer. Κῦρος ἁπάντων δεσπότις ἡμ. τ. ἐπὶ κ. τ. λ. emendavit Piccolus, commatibus post ἁπάντων et ἡμετέρη interpositis. Ludit poeta verbis forma quidem similibus Κῦρος, κῦρος, sensu autem discrepantibus. — Vs. 2. Cf. poster. epigr. vs. 2. — Vs. 3. cod. ἀμφιπολεύει, correxit Kramerus. — Cyrus ille hujus templi ædificator, Constantinopolis, Theodosio juniore regnante, erat præfectus : de quo vid. Ἐκλογ. Ἱστοριῶν inter ejusdem Crameri *Anecdota gr. Paris.* t. II, p. 310 : Κῦρος, ἔπαρχος τῆς πόλεως, ἀνὴρ σοφώτατος καὶ ἱκανὸς, ἔκτισε τὰ τείχη τῆς πόλεως, ὅπερ ἐξέπληξε τὸν δῆμον, διὰ τὸ κάλλος καὶ τὸ τάχος τῆς τοῦ τείχους κτίσεως· καὶ ἐποίησεν ἐκβοῆσαι καθελομένου τοῦ βασιλέως ἐν τῷ ἱππικῷ· « Κωνσταντῖνος ἔκτισε, Κῦρος ἀνενέωσε. » Φθονηθεὶς οὖν διαβάλλεται ὡς ἑλληνόφρων· δημευθεὶς οὖν καὶ ἀποχαρεὶς, χειροτονεῖται ἐν Σμύρνῃ ἐπίσκοπος.

CCCLVI. E. Cramer. *Anecdd. Paris.* p. 305, Piccolus, *Suppl. à l'Anthol.* p. 138. Hoc epigramma superioris alteram partem esse credam. Virgo divina, omnium regina, quam alloquitur poeta, eadem est quam adiit verbis δεσπότις ἡμετέρη... χαρίτων νάμασι πληθομένη... Οὗτος (Vs. 3) Cyrus ille est qui templum Virgini Mariæ dedicatum, ædificaverat. Interpungendi varietates adhibuit Piccolus, quas admisimus.

CCCLVII. *Bostræ.* Ex suo apographo edidit v. cl. Waddington, *Voyage*, etc., *Inscriptt. recueill.*, etc. Syrie. n. 1914. Antipater hic, ut videtur, erat Bostræ archiepiscopus, regnante Leone imperatore (457-474). — Vs. 3. κλυτόμητις, Homeric. epith. Cereris, *Hymn.* XIX, 1. — Vs. 5 (παρθένον) πολύϋμνον, ἀκήρατον, de his adjunctis cf. Euripid. *Ion.* 1074 et *Troad.* 670; ἀγλαόδωρον homericum est, *H. in Cerer.* 54, 192, 497.

CCCLVIII. *Constantinopoli* in æde sancti Sergii. Edidit Nicol. Alemannus in *Notis historic. in Hist. arcanam Procopii*, ad cap. X., ex ms. Vatic. : « In templo vero S. Sergii, quæ domus pridem Justiniani adhuc patricii fuit, hæc exstabat inscriptio, quam in mss. Vatic. codicibus legi. » Edidit quoque Kirchhoff. *Corp. inscr. gr.* t. IV, p. 299, n. 8639. — Vs. 10. Θεοστεφής, usitatissimum verbum sub imperatoribus Byzant. de regia majestate. Vid. inscr. libri Constantini imp. *De admin. imp.* : τὸν θεοστεφῆ καὶ πορφυρογέννητον βασιλέα; inscr. Epist. Gregor. Palamæ, publicatæ a Boivino *ad Niceph. Greg.* p. 788 : τὴν θεοστεφῆ βασιλίδα et sexcenta alia.

CCCLIX. *Deir-el-Kadi* Auranitidis. — Ex apographo suo v. cl. Waddington. *Inscriptt. rec.* etc. Syrie, n. 2412. — Vs. 4. fortasse scribendum, ut sæpe fit in inscriptt., Σεργείῳ. — De sancti Sergii martyrio et cultu vide Waddington. *ibid.* sub n. 1915 notas; periit sub Galerio Maximo Cæsare.

CCCLX. *Garrimay* prope *Aphrodisiam*, exscriptum a Falkenero edidit Henzen. *Annal. Inst. archéol.* 1852, p. 137, inde Kirchhoff. *Corp. inscr. gr.* n. 8633. Dedit et v. cl. Waddington. *Voyage... In-*

scriptt. etc. n. 1593, cum nova restitutione, quam asserit magis Falkeneri apographo congruere; fatetur tamen in dubio esse vocem Παντοκράτωρ, ult. vers. Christianam addit esse inscriptionem, sed non, ut Kirchhoffio placuit, tam infimæ quam est Justiniani regnum ætatis, quippe qui sexto seculo semper scribebatur ω, pro Ω. Locutionis Χριστὸς ἄχραντος exemplum habes in titulo Hadrianis exscripto a v. cl. G. Perrot, *Galat.* p. 65 : ἐν ἁγίῳ τε τόπῳ εὔδει Χριστοῦ ἀχράντου. G. Kaibelius carmen plane integrum esse arbitratur. *Epigrr. gr.* etc. n. 1067.

CCCLXI. « *Venetiis* in thesauro ædis S. Marci, quo Constantinopoli ablata esse theca putanda est. » Kirchhoff. in *Corp. inscr. gr.* t. IV, p. 371, n. 8812, ex Melet. *Geogr. vet. et nova,* p. 257, ubi hoc lemma legitur : « Εἰς θήκην τινὰ τοῦ ζωοποιοῦ σταυροῦ ἠργυρωμένην. » Thecam hanc in qua crucis simulacrum (τύπος) inclusum erat, Golgotha vocaverat Constantinus ille.

CCCLXII. *Trajecti ad Mosam* in templo D. Virginis in cruce geminata ex auro gemmisque eleganter et artificiose confecta, in qua veræ crucis particulam inclusam esse putant. Edidit post multos Kirchhoff. *Corp. inscr. gr.* t. IV, p. 363, n. 8792. — Vs. 1. ξύλον de arbore paradisi illa intelligendum. Romanus imp. a quo dedicatam esse crucem testatur vs. 5, quotus sit non satis constat.

CCCLXIII. In parte antica tabernaculi argentei quod asservatur in monasterio S. Floriani Laureacensi (Lorch, juxta civitatem *Ens* in Norico Ripensi) — Vs. 3. legimus cum Grutero (p. CLXXIII, 6) βλύζουσα, ut pote ubi βλήζουσα, etiamsi pro βλίζουσα accipias, sensu caret. — Vs. 5. pro τὸ πάλαι scripsimus τῆς πάλαι, quia arca illa quæ hic memoratur nobis videtur esse illa fœderis arca adeo in Vetere Testamento celebrata. — Edita est hæc inscriptio in *Corp. inscr. gr.* t. IV, p. 370, n. 8808.

CCCLXIV. *Florentiæ* in cœnobio Camaldulensium. — Sex senarii sunt quatuor lineis dispositi; multis locis corruptos emendare tentavit Kirchhoffius in *Corp. inscr. gr.* t. IV, p. 371, n. 8811, sed non semper ei bene cessit. — Vs. 1 et 3, στῦλος scribit pro στύλος quod dederat A. Maius in *Scriptt. veter. Coll. nova,* V, p. 462, n. 1. — De verbo ὁδηγέτης *Thes. ling. gr.* adi, ubi hæc forma variis exemplis probatur. — Vs. 2. Αἰγυπτίας conjectura est Kirchhoffii. — Vs. 3. idem cum dicit σοὶ aut scriptum male aut lectum pro eo quod debebat, σύ, sibi ignotam esse S. Symeonis Stylitæ historiam satis monstrat : σοί omnino necesse est legere.

CCCLXV. Apud Cedren. in *Histor. Compend.* p. 322, edit. Paris. typ. reg. 1647, p. 322, 120 : Ὅτι ἐν τῷ φόρῳ (τῆς Κωνσταντίνου πόλεως) ὁ πορφυροῦς κίων παρ' αὐτοῦ ἤδρασται· καὶ ἡ στήλη αὐτοῦ ἐστιν, ἐν ᾗ γεγραμμένοι εἰσὶ στίχοι τέσσαρες· Σὺ, Χριστὲ κ. τ. λ. — Vs. 2. Edit. Paris. νῦν. Προσηῦξα dubia forma pro προσηύξησα quam fortasse scripsit poeta, sic melius constituto versu :

σοί νυν προσηύξησα τὴν δούλην πόλιν...

CCCLXVI. *Constantinopoli* olim in æde S. Jacobi, nunc in abbatia S. Vincentii Galliæ diœcesis Carnotensis... os capitis S. Christophori reconditum inter duplex ex ære aurato hemisphærium, in medio in oralem formam apertum, ubi S. Christophorus militis armati more depictus conspicitur, dextra hastam tenens, sinistra scuto innixus. Edidit Du Cange in *Const. Christ.* IV, p. 112. unde repetiit Kirchhoff. *Corp. inscr. græc.* t. IV, p. 366, n. 8796. « Michaelem hunc esse VII Ducam imperatorem (1071-1078) suspicatur Ducangius. — Vs. 3. « τὸ στέφος dicitur os illud e sancti cranio depromptum, quo auro incluso honoris quasi corona ille coronatus est. » *Kirchh.*

CCCLXVII. In lipsanotheca S. Marci *Venetiis.* Edidit Montefalc. in *Diar. Ital.* p. 54 : « Est istic alia crux (Vid. seq. epigr. Καὶ τοῦτο γοῦν...) ex vero quoque, uti dicunt, crucis Christi ligno confecta, in qua inscriptio alia nondum, ut aiebant, lecta, etc. » Ὃν οὐ σταλαγμοὶ... Post Montefalc. dedit Kirchhoff. in *Corp. insc. gr.* IV, n. 8714. — Versuum ordinem restituimus ex prioris editoris ipsius monitu (*Palæogr. gr.* p. 311), qui in *Diario* tertium ante primum et secundum posuerat. — Vs. 4. Montefalc. ἐστόλισαν cum asterisco. « Hæc autem Maria Augusta, si conjectare licet, uxor fuerit Nicephori Botaniatæ (sive Michaelis Ducæ, ut Kirchhoffio placuit ann. Chr. 1067) qui imperabat ann. 1078. » *Montef.*

CCCLXVIII. « *Venetiis* in lipsanotheca S. Marci in cruce Constantinopoli videlicet illuc advecta... vidit et edidit etiam Montefalconius in *Diario Ital.* p. 53. » Kirchhoff. *Corp. inscr. gr.* t. IV, p. 334, n. 8721. Alloquitur Christum pia donatrix, « Irene Ducæna, Alexii Comneni imperatoris uxor, quæ marito anno p. Chr. 1118 defuncto superstes versus vitæ finem monachæ vestem induit. Qua extrema tempestate crucem nostram ab ea ecclesiæ alicui Constantinopoli pietatis testificandæ gratia oblatam esse, titulus docet, reginam ætate prægravatam et vestitus monachalis habitu sordidam inducens.» *Kirchh.*—Vs. 11. χρυσενδύτις et ῥακενδύτις lexicis et *Thesauro* quoque absunt. — Vs. 12. τρίχινα. Vestes monachorum ex pilis camelorum contextæ, perinde ac divi Joannis Baptistæ vestis de qua Matthæus, III, 4 : Αὐτὸς δὲ ὁ Ἰωάννης εἶχε τὸ ἔνδυμα αὐτοῦ ἀπὸ τριχῶν καμήλου... — Vs. 16. λῆξιν fortasse ab λήγω, cesso, *cessationem, quietem,* quod indicare videtur, solito hac ætate verborum lusu, vers. seq. ἄληκτον, *non cessans.*

CCCLXIX-CCCLXX. *Venetiis* in pyxidibus, « in quibus servantur, aiunt, aliquot stillæ sanguinis Christi. Quæ vasa, quemadmodum et cruces memoratæ nn. 367-368, Constantinopoli Venetias ablata sunt. » Hæc Montefalconius, qui ea epigrammatia edidit et latine vertit in *Diario Italic.* p. 55.

CCCLXXI. *Venetiis* in thesauro ædis S. Marci, apud Meletium in *Geogr. vet. et nova,* p. 257 cum hoc lemmate εἴς τινα δίσκον. Edidit inde Kirchhoff. in *Corp. inscr. gr.* t. IV, p. 371, n. 8813.

CCCLXXII. *Trecassibus* (Troyes) in sacrario ecclesiæ S. Petri, in patina ex iaspide a Garnerio episcopo, qui ann. 1205 Constantinopoli obiit supremum diem Latinorum castra secutus, missa, argenteo margine cincta, cui inscriptus titulus. Edidit Nic. Camuzat in *Promptuario sacrarum antiquitatum Tricassinæ diœcesis,* 1610, p. 116 b. et inde transiit in *Corp. inscr. gr.* t. IV, p. 371, n. 8810. — Emendavit Kirchhoff. ὑπούργει pro ὑπουργεῖ, ἐστιῶντι pro ἐσθιῶντι, μάρτυρι pro μαρτυρεῖ. — Vs. 3. pro μειλιγμοῖς dedimus μελιγμοῖς a μελίζειν, quod quidem dicitur de sacerdote sacram hostiam in partes dividente in *Liturgia S. Jacobi.* Vid. Du Cange, *App. Gl.* p. 130. Ceterum nec μειλιγμὸς nec μελιγμὸς in lexicis inveniuntur. Abest quoque εἰσεργασμένον.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

ΕΠΙΤΥΜΒΙΑ

1. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Σᾶμα τόδ' Ἀρνιάδα· χαροπὸς τόνδ' ὤλεσεν Ἄρης
βαρνάμενον παρὰ ναυσὶν ἐπ' Ἀράθθοιο ῥοFαῖσι
πολλὸν ἀριστεύFοντα κατὰ στονόFεσσυν ἀFυτάν.

2. ΑΛΛΟ.

Στάλα ΞενFάρεος τοῦ Μείξιος εἰμ' ἐπὶ τύμ[β]ῳ.

3. ΑΛΛΟ.

Οἰκείοις δακρύοις ἁ γειναμένα κατακλαίει
Πιττακὸν ἥδ' ἱερὰ Λέσβος ἀποφθίμενον.

4. ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Ὦ ξεῖν', εὔυδρόν ποτ' ἐναίομεν ἄστυ Κορίνθου,
νῦν δ' ἄμμ' Αἴαντος νᾶσος ἔχει Σαλαμίς.
Ἐνθάδε Φοινίσσας νῆας καὶ Πέρσας ἑλόντες
καὶ Μήδους, ἱερὰν Ἑλλάδα ῥυόμεθα.

5. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἀνδρὸς ἀριστεύσαντος ἐν Ἑλλάδι τῶν ἐφ' ἑαυτοῦ
Ἱππίου Ἀρχεδίκην ἥδε κέκευθε κόνις,
ἣ πατρός τε, καὶ ἀνδρός, ἀδελφῶν τ' οὖσα τυράννων,
παίδων τ', οὐκ ἤρθη νοῦν ἐς ἀτασθαλίην.

6. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἦ σεῦ καὶ φθιμένας λεύκ' ὀστέα τῷδ' ἐνὶ τύμβῳ
ἴσκω ἔτι τρομέειν θῆρας, ἀγρῶστι Λυκάς·
τὰν δ' ἀρετὰν οἶδεν μέγα Πήλιον, ἅ τ' ἀρίδαλος
Ὄσσα, Κιθαιρῶνός τ' οἰονόμοι σκοπιαί.

EPIGRAMMATA

SEPULCRALIA

1. ANONYMUM.

Monumentum hocce Arniadis : trux eum perdidit [Mavors
pugnantem juxta naves, ad Aratthi fluenta
valde strenuum se gerentem, in gemebunda pugna.

2. ALIUD.

Cippus Xenaris Mixis filii sum in tumulo.

3. ALIUD.

Familiaribus lacrimis, quæ genuit, deflet
Pittacum hæc sacra Lesbus defunctum.

4. SIMONIDIS.

Hospes, aqua-abundantem olim habitabamus ur-[bem Corinthum,
nunc autem nos Ajacis habet insula Salamis.
Hic Phœniceis navibus et Persis deletis
et Medis, sacram Græciam servavimus.

5. EJUSDEM.

Viri qui principatum-tenuit in Græcia inter æqua-[les
Hippiæ Archedicen (filiam) hicce tegit pulvis,
quæ patris et viri fratrumque cum esset regum,
filiorumque, non elata est animo ad-superbiam-[insanam.

6. EJUSDEM.

Tua quidem exstinctæ alba ossa hocce in tumulo
scio etiam terrere feras, venatrix Lycas :
Virtutem sane *tuam* novit magnum Pelion, et [valde-clara
Ossa, Cithæronisque ubi-pascunt-oves speculæ.

---

3. ALIUD.

In Pittaci monumento.

Pittacon urbs Lesbi sacra quæ genuit Mitylene
intulit et tumulo, lacrimarumque addidit imbrem.
H. GROTIUS.

4. SIMONIDIS.

Hospes, aquosa olim nobis est culta Corinthus :
Ajacis nostros insula habet cineres.
Hic Pœnum naves, Persas Medosque prementes,
tutati bene te, Græcia diva, sumus. PLUT. DID.

5. EJUSDEM.

Hippia quam genuit, laudem virtutis adeptus,
Archedicen isto pulvere terra tegit.
Quæ reges habuit fratresque patremque virumque
et natos, nec erat facta superba tamen. H. G.

6. EJUSDEM.

Mortua sis quamvis, et nunc genus omne ferarum
ad tua venatrix contremit ossa Lycas.
Quæ tua vis fuerit, scit celans lustra Cithæron,
Ossæumque nemus, Peliacumque jugum. H. G.

7. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Υἱοῦ ΤλασίαϜο Μενεκράτεος τόδε σᾶμα,
Οἰανθέως γενεάν· τόδε δ' αὐτῷ δᾶμος ἐποίει.
Ἦς γὰρ πρόξενϜος δάμου φίλος, ἀλλ' ἐνὶ πόν[τῳ
ὤλετο, δαμόσιον δὲ καθ[ίκετο πένθος Οἰάνθην].
Πραξιμένης δ' αὐτῷ [πρόφρων] ἀπὸ πατρίδος ἐνθὼν,
σὺν δάμῳ τόδε σᾶμα κασιγνήτοιο πονήθη.

7. ANONYMUM.

Filii Tlasiæ Menecratis hocce monumentum est,
Œanthensis gente : hocce ei populus fecit.
Erat enim hospes populi amicus, sed in mari
periit, publicusque invadit luctus Œanthen.
Praximenesque ei prompto-animo e patria veniens,
cum populo hocce monumentum fratris confecit.

8. ΑΛΛΟ.

Τοῦ]πικλέος παιδὸς Δαμασιστράτου ἐνθάδε σῆμα
Πεισιάναξ κατέθηκε· τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων.

8. ALIUD.

Epiclis filii Damasistrati hìc monumentum
Pisianax posuit : hoc enim honor mortuorum.

9. ΑΛΛΟ.

Σῆμ]α τόδ' [ἐ]γ[γ]ὺς ὁδοῦ Θεοσήμου [στῆσα. . .
ἀν]δρὸς ἐμο[ί τ]ε φίλου κἀγαθοῦ ἀμφ[ότερον.

9. ALIUD.

Monumentum hocce prope viam Theosemi statui...
viri mihique amici et boni simul.

10. ΠΙΝΔΑΡΟΥ.

Χαῖρε δὶς ἡβήσας, καὶ δὶς τάφου ἀντιβολήσας,
Ἡσίοδ', ἀνθρώποις μέτρον ἔχων σοφίης.

10. PINDARI.

Salve, qui bis pubes-fuisti, et bis sepulcrum adiisti,
Hesiode, hominibus mensuram præbens sapien-[*tiæ*.

11. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Εἴτ' ἀστό]ς τις ἀνὴρ εἴτε ξένος ἄλλοθεν ἐλθών,
Τέ[ττ]ιχον οἰκτείρας ἄνδρ' ἀγαθὸν παρίτω,
ἐν πολέμῳ φθίμενον νεαρὰν ἥβην ὀλέσαντα·
ταῦτ' ἀποδυράμενοι νεῖσθ' ἐπὶ πρᾶγμ' ἀγαθόν.

11. ANONYMUM.

Seu civis quis vir, sive hospes aliunde veniens,
Tettichum misertus virum bonum, præterito,
in bello interemptum nova juventute amissa :
hæc lamentati ite ad rem bonam.

12. ΑΛΛΟ.

Σῆμα τόδε Κύλων παίδων ἐπέθηκε θανόντων·
μνῆμα φιλημοσύνης. . . . .

12. ALIUD.

Monumentum hocce Cylon liberorum posuit mor-
signum amoris. . . . . [tuorum;

13. ΑΛΛΟ.

[Ἐνθά]δε [Φ] . . . . . κατέθηκε θανοῦσαν
Λαμπίτω αἰδοίην, γῆς ἀπὸ πατρῴης.

13. ALIUD.

Hic Ph. . . . . . . deposuit mortuam
Lampito pudicam, terra procul a patria.

14. ΑΛΛΟ.

Λοι]μῷ θανούσης εἰμὶ [σῆμα] Μυρίνης.

14. ALIUD.

Peste peremptæ sum monumentum Myrinæ.

15. ΑΛΛΟ.

Σῆμα φίλου παιδὸς τόδε Δημάνθης ἀνέθηκεν
Στησίου, ὃν θάνατος δακρυόεις κατέχει.

15. ALIUD.

Monumentum cari pueri hocce Demanthes erexit
Stesii, quem mors lacrimosa tenet.

16. ΑΛΛΟ.

Ἑλλάδι καὶ Μεγαρεῦσιν ἐλεύθερον ἆμαρ ἀέξειν
ἱέμενοι θανάτου μοῖραν ἐδεξάμεθα.
τοὶ μὲν ὑπ' Εὐβοίᾳ [ναυσικλύτῳ], ἔνθα καλεῖται
ἁγνᾶς Ἀρτέμιδος τοξοφόρου τέμενος,

16. ALIUD.

Græciæ et Megarensibus liberum diem (*i. e.* liber-[tatis tempus) augere
cupientes, mortis conditionem accepimus :
illi quidem ad Eubœam navibus-claram, ubi voca-
castæ Dianæ arciferæ templum, [tur

---

10. PINDARI.

Salve, cui pubes, tumulusque bis obtigit unus,
tu sapis Hesiodus, quantum homini sapere est.
(Cælius ap. Lil. Gyral. *Dial.* II *De poet. Hist.*)

τοὶ δ' ἐν ὄρει Μυκάλας, τοὶδ' ἔμπροσθεν Σαλαμῖνος,
[νηῶν Φοινισσῶν ἐξολέσαντες Ἄρην·]
τοὶ δὲ καὶ ἐν πεδίῳ Βοιωτίῳ, οἵτινες ἔτλαν
χεῖρας ἐπ' ἀνθρώπους ἱππομάχους ἰέναι.
Ἄστοι δ' ἄμμι [πόρον] γέρας ὀμφαλῷ ἀμφὶ πόληος
νεικέων ἡμετέρων ἀλλοδαπῶν παρ' ὅρων.

hi autem in monte Mycales, alii ante Salamina,
navium Phœniciarum deleto Marte :
aliique Bœotio in campo, qui sustinuere
manus cum hominibus ex-equo-pugnantibus [committere.
Cives ergo nobis dedere munus umbilicum juxta [urbis
jurgiorum nostrorum externis ab finibus.

17. ΑΙΣΧΥΛΟΥ.

Αἰσχύλον Εὐφορίωνος Ἀθηναῖον τόδε κεύθει
μνῆμα καταφθίμενον πυροφόροιο Γέλας·
ἀλκὴν δ' εὐδόκιμον Μαραθώνιον ἄλσος ἂν εἴποι,
καὶ βαρυχαιτήεις Μῆδος ἐπιστάμενος.

17. ÆSCHYLI.

[hocce tegit
Æschylum, Euphorionis [filium], Atheniensem
monumentum, qui-mortuus-est apud tritici-fe-[racem Gelam;
Virtutem autem clarum Marathonis nemus diceret
et densam-habens-cæsariem Medus, qui satis [eam] novit.

18. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Εὐχίδας Πυθῶδε θρέξας ἦλθε τᾷδ' αὐθημερόν.

18. ANONYMUM.

Euchidas Pytho currens ivit hac eodem die.

19. ΑΛΛΟ.

α. Ἀθάνατόν με θα[νοῦσιν ἔθηκαν σῆμα πολῖται
σημαίνειν ἀρετ[ὴν τῶνδε καὶ ἐσσομένοις,
καὶ προγόνοις . . . . ἀρετῆς δὲ
νίκην εὐπόλεμον μνῆμ' ἔλαβον σφ[ετέρας.
β. Αἰθὴρ μὲν ψυχὰς ὑπεδέξατο, σώ[ματα δὲ χθὼν
τῶνδε Ποτιδαίας δ' ἀμφὶ πύλας ἔδ[αμεν·
ἐχθρῶν δ' οἱ μὲν ἔχουσι τάφου μέρος, ο[ἱ δὲ φυγόντες
τεῖχος πιστοτάτην ἐλπίδ' ἔθεντο [βίου.
γ. Ἄνδρας μὲν πόλις ἥδε ποθεῖ καὶ δ[ῆμος Ἐρεχθέως,
πρόσθε Ποτιδαίας οἳ θάνον ἐν προμάχοις·
παῖδες Ἀθηναίων, ψυχὰς δ' ἀντίρρο[πα θέντες,
ἠ[λλ]άξαντ' ἀρετὴν καὶ πατ[ρίδ'] εὐκλ[είσαν.

19. ALIUD.

a. Immortale me mortuis posuere documentum cives
quod doceat virtutem istorum et futuros,
et majores . . . . virtutis autem [suæ.
victoriam ex-felici-bello monumentum cepere
b. Æther quidem animas excepit, corporaque terra
horum Potidææ circa portas domuit.
Hostium quidem alii habent sepulcri partem, alii [autem qui effugerunt
murum fidissimam spem sibi posuere vitæ.
c. Viros sane urbs ista desiderat et populus Erechthei,
ante Potidæam qui mortui sunt in primis ordi-[nibus;
filii Atheniensium, animas æquale pretium ponentes,
emerunt virtutem et patriam celebrem-effecerunt.

20. ΑΛΛΟ.

Προκλεῖδας τόδε σᾶμα κεκλήσεται ἐγγὺς ὁδοῖο,
ὃς περὶ τᾶς αὐτοῦ γᾶς θάνε μαρνάμενος.

20. ALIUD.

[viam.
Proclidas hocce vocabitur monumentum, prope
qui pro sua ipsius terra pugnans mortuus est.

21. ΑΛΛΟ

Ἡρόδοτον Λύξεω κρύπτει κόνις ἥδε θανόντα,
Ἰάδος ἀρχαίης ἱστορίης πρύτανιν,
Δωριέων πάτρης βλαστόντ' ἄπο, τῶν ἄρ' ἄπλητον
μῶμον ὑπεκπροφυγὼν Θούριον ἔσχε πάτρην.

21. ALIUD.

Herodotum Lyxis filium tegit pulvis hicce mortuum,
Ionicæ veteris historiæ principem,
Dorium patria oriundum, quorum sane inexpletam
vituperationem cum effugisset, Thurium habuit [patriam.

22. ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ.

Οἵδε Συρακοσίους ὀκτὼ νίκας ἐκράτεσαν

22. EURIPIDIS.

Hi Syracusanos octo victoriis superarunt

---

18. ANONYMUM.

It Pytho Euchidas et luce revertitur una. FR. BARBAR.

21. ALIUD.

De Herodoto.

Herodotus Lyxæ jacet hoc post fata sepulcro,
Ioniæ princeps conditor historiæ :
Doris origo viro; quippe omni labe vacantem
magnanima nasci par fuit ex patria.

H. GROTIUS.

ἄνδρες, ὅτ' ἦν τὰ θεῶν ἐξίσου ἀμφοτέροις.

viri, quando erant dii æqui utrisque.

23. ΑΛΛΟ.

Μνᾶμ' ἐπ' Ὀλ[αF]ειδᾳ μ' ὁ πατὴρ ἀνέθηκε θανόντι
Ὄσσιλος, ᾧ πένθος θῆκεν ἀποφθίμενος.

23. ALIUD.

Monumentum super Olaida me pater imposuit mortuo
Ossilus, cui luctum imposuit defunctus.

24. ΑΛΛΟ.

Ἀστοῖ[ς κ]αὶ ξείνοισι φανεὶς φίλο[ς εἰμί nomen defuncti
ὅ]ς ποτ' ἀριστεύων ἐν προμάχοις ἔπεσον.

24. ALIUD.

Civibus et externis qui adfui amicus, sum. . . .
qui olim optime-me-gerens in prima-acie cecidi.

25. ΑΛΛΟ.

Σοῦ μὲν δὴ πατρὶς δὴν, Κέρκινε, Φοξίου υἱέ,
Ποντιὰς Ἡράκλει', ἕξει ἄχος φθιμένου·
ἡμ[ετέρ]ων ἐν χερσὶ φίλων· ὅ[θεν οὔ] ποτ' ἐπαίνου
λήσομεθ'· ἦ μάλα γὰρ [σὴν φ]ύσιν ἡγησάμην.

25. ALIUD.

De te sane patria diu, Cercine, Phoxiæ fili,
Pontica Heraclea habebit dolorem defuncto
nostrorum in manibus amicorum : unde nunquam laudes *tuas*
obliviscemur : equidem multum tuam indolem miratus sum

26. ΙΠΠΙΟΥ ΗΛΕΙΟΥ (?)

Σύζυγος ἦν μία πᾶσι πατρίς, καὶ μοῖρα δὲ πάντας
ὤλεσεν ἠϊθέους, ὦ παροδῖτα, μία.
Πάντας τ' αὐτὸς ἔχει πόντος, καὶ εἰκόνας αὐτὸς
τεῦξε λυγροῖς πορθμοῦ ὀλλυμένων ῥοθίοις
οὗ τὸ καλὸν κοσμεῖ περικείμενον οὔνομα τύμβοις,
οὗ γλυκύς ἐσθ' ἡμῖν κἂν φθιμένοισιν ἔρως.

26. HIPPIÆ ELEI (?)

Conjuncta erat una omnibus patria, et fatum quidem omnes
perdidit juvenes, o viator, unum.
Omnesque idem habet mare, et imagines ipse *hic*
fecit tristibus freti perditorum fluctibus,
cujus pulcrum decorat circa-positum nomen tumulos
cujus dulcis est nobis vel inter mortuos amor.

27. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ἀρίστων.

Ἦ μάλα δή σε φίλως ὑπεδέξατο γαῖα ὑπὸ κόλπους
ὄλβιον αἰῶνος μᾶκος ἀμειψάμενο[ν·
καί σοί γε ὡραία χάρις ἦλυ[θεν α]ὕτη, Ἀρίστων,
δεινοῦ (?) [ἐλευθ]ερίαν (?) τοῦ δεσμο[ῦ (?)...
. . . .

27. ANONYMUM.

Ariston.

Sane quidem te valde amice suscepit terra in gremio
beatam ævi longitudinem prætergressum;
et tibi quidem tempestiva gratia venit ista, Ariston,
gravis liberationem vinculi *afferens*. . .
. . . .

28. ΘΕΑΙΤΗΤΟΥ.

Περὶ Κράντορος.

Ἥνδανεν ἀνθρώποις, ὁ δ' ἐπιπλέον ἥνδανε Μούσαις
Κράντωρ, καὶ γήρως ἤλυθεν οὔτι πρόσω.
Γῆ, σὺ δὲ τεθνειῶτα τὸν ἱερὸν ἄνδρ' ὑπόδεξαι·
ἦ ῥ' ὅγε καὶ κεῖθι ζώει ἐν εὐθυμίῃ.

28. THEÆTETI.

De Crantore.

Placuit hominibus, magisque placuit iste Musis
Crantor, et senectæ pervenit non ad longinqua.
Terra, tu vero mortuum sacrum virum suscipe :
certe et ibi vivit in tranquillitate-animi.

29. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

. . . . ἐλθόντα ποθ' ὧδε κέκευθε
ἁ κόνις] Ἀργείων θυμὸν ἀφέντα πολει.

29. ANONYMUM.

. . . . cum venisset olim hîc tegit *eum*
pulvis Argivorum civitati qui vitam amisit.

30. ΙΠΠΩΝΟΣ.

Ἵππωνος τόδε σῆμα, τὸν ἀθανάτοισι θεοῖσιν
ἶσον ἐποίησεν Μοῖρα καταφθίμενον.

30. HIPPONIS.

Hipponis hocce monumentum, quem immortalibus diis
parem effecit Parca exstinctum.

---

28. THEÆTETI.

De Crantore.

Humano gratus generi, multoque Camœnis
gratior, in senii limine Crantor obit.
At sanctum tu sume virum post funera, tellus :
tranquillus, credo, nunc quoque vivit ibi. H. G.

31. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Σῆμα τόδ' Οἰναίου Διονυσίου· τῶν δ' ἔτι πρόσθεν,
Πείθωνος πατρὸς οὗ, καὶ Φειδίππου τόδε θείου
τούτου, τῶν τ' ἄλλων ὧν τύπος εἰκόν' ἔχει.

31. ANONYMUM.

Monumentum hocce *est* Œnæensis Dionysii, eorumque qui ante fuerunt,
Pithonis, patris ejus et Phidippi hocce *idem* avunculi
hujus, aliorumque quorum repræsentatio imaginem habet.

32. ΑΛΛΟ.

Ὦ τὸν ἀειμνήστου σ'ἀρετᾶς παρὰ πᾶσι πολίταις
κλεινὸν ἔπαινον ἔχοντ', ἄνδρα ποθεινότατον
παισί φίλῃ τε γυναικί· τάφου δ' ἐπὶ δεξιά, μῆτερ,
κεῖμαι σῆς φιλίας οὐκ ἀπολειπόμενος.

32. ALIUD.

O te semper-memorandæ virtutis apud omnes cives
inclitam laudationem qui-habes, virum desideratissimum
liberis *tuis* dilectæque uxori! Tumuli ad dexteram, mater,
jaceo, ab amicitia tua non deficiens.

33. ΑΛΛΟ.

Ἐνθάδε [Π]υθοκλῆς κεῖται πολλοῖσι ποθεινὸς
καὶ Σάτυρος νέος ὢν ἔσχεν ἐπωνυμίαν.
Παῖς Ἡρακλείδου, μητρὸς δ' Ἀριαστίδος ἐστί·
[π]ατρὶς δ' ἐστ' Ἔφεσος κλεινοτάτη πόλεων.
Θρεφθεὶς δ' ἐν χθονὶ τῇδε θάνεν μέγα πῆμα φίλοισ[ι
τῇ τε κασιγνήτῃ πένθεα πλεῖστα λιπών.
Ἀριαστίς. Πυθοκλῆς.

33. ALIUD.

Hîc Pythocles jacet multis desiderabilis
et Satyrus, cum puer esset, habuit cognomen.
Filius Heraclidis, matrisque Ariastidis est :
patria autem est Ephesus, clarissima urbium.
Nutritusque in terra hacce mortuus est, magnum damnum amicis,
sororique mœrores plurimos linquens.
Ariastis. Pythocles.

34. ΑΛΛΟ.

Ἐνθάδε τὴν ἀγαθὴν καὶ σώφρονα γαῖ' ἐκάλυψεν
Ἀρχεστράτην. . . ἀνδρὶ ποθεινοτάτην.

34. ALIUD.

Hic bonam et prudentem terra texit
Archestratam. . . viro valde-desiderandam.

35. ΑΛΛΟ.

Οὔνομα μὲν τοὐμὸν καὶ ἐμοῦ πατρὸς ἥδ' ἀγορεύει
στήλη καὶ πάτραν, πιστῶν δ' ἔργων ἕνεκ' ἔσχον
Πιστὸς ἐπωνυμίαν, οὐ σπάνις ἀνδρὶ τυχεῖν.

35. ALIUD.

Nomen quidem meum et mei patris hæcce proloquitur,
columna et patriam, fideliter ob facta habui
Fidelis cognomen, quod consequi homini rarum est.

36. ΑΛΛΟ.

Γλυκέρα Θουκλείδου.

Οὗ σπάνις ἐστὶ γυναικὶ, ἐσθλὴν καὶ σώφρονα φῦναι
τὴν αὐτὴν δοκίμως, τοῦδε τύχεν Γλυκέρα.

36. ALIUD.

Glycera Theoclidis *uxor*.

Quod mulieri rarum est, bonam et castam natura esse
eamdem vere, hocce sortita est Glycera.

37. ΑΛΛΟ.

Σωσῖνος Γορτύνιος χαλκόπτης.

Μνῆμα δικαιοσύνης καὶ σωφροσύνης ἀρετῆς τε
Σωσίνῳ στῆσαν παῖδες ἀποφθιμένῳ.

37. ALIUD.

Sosinus Gortynius æris-coctor.

Monumentum justitiæ et prudentiæ virtutisque
Sosino erexere liberi defuncto.

38. ΑΛΛΟ.

Ἐνθάδε γῆ κατέχει τιτθὴν παίδων Διογείτου
ἐκ Πελοποννήσου τήνδε δικαιοτάτην.

38. ALIUD.

Hîc terra tenet nutricem liberorum Diogitis
Peloponneso oriundam, — hancce justissimam.

39. ΑΛΛΟ.

α. Εἰ] τοιῶνδ' ἀνδρῶν εἴη πόλις, οὔποτ' ἂν αὐ[τῆς
ἐχθροὶ στήσαιεν Ζηνὶ τρόπαιον ἕδος.

39. ALIUD.

a. Si talium virorum esset urbs, nunquam ejus
hostes statuissent Jovi tropæi sedem.

β. Κ]τ[ώμ]ενον εὔκλειαν [δ]ορὶ καὶ χερὶ τόνδε πρὸς [ἀ[νδ]ρὸς
ἐχθροῦ Ἀρι]σ[τ]όκ[ριτ[ον ὤλεσε θοῦρος Ἄρης.

. . . .

b. Consecutum gloriam hasta et manu huncce ab viro
hoste Aristocritum perdidit acer Mavors.

. . . .

40. ΑΛΛΟ.

Μνησαρχίδης Μνησάρχου Ἁλαιεύς.

Εἰ τὰ θεῶν τιμᾶν χρηστῶν τ' ἔργων ἐπιθυμεῖν
καὶ τὸ δικαιοσύν[η τε φίλον] τε φίλοισι προσεῖναι
δόξα ἀρετή τε βροτοῖς, καὶ ἀνεγκλήτως βιοτεῦσαι,
πάντα σὺ ταῦτ' ἔσχες, Μνησαρχίδη, ἀπροφασίστως.

40. ALIUD.

Mnesarchides Mnesarchi *filius* Halæensis.

Si res Deorum colere, bonaque opera cupere
et justitiæque amicisque amicum adesse
laus virtusque mortalibus, et citra-culpam vixisse,
omnia tu ista habuisti, Mnesarchida, sine dubi- [tatione.

41. ΑΛΛΟ.

Κ[υδίμαχ]ος [Θ]οραιε[ύς.

Κυδίμαχο[ν] χθὼν [ἥδε τ]αφῆς στε[γέεσ]σι καλύ]- [πτει
ὄλβιον, εὐαίωνα, βί[ου] πλεύσαντα πρὸς ὅρμον·
παῖδα[ς γὰρ] παίδω[ν ἐ]σιδὼν καὶ γῆρα[ς ἄ]λ[υπον
τὴν πάντων κοινὴν μοῖραν [ἔχει] φθίμενος.

41. ALIUD.

Cydimachus Thorensis.

Cydimachum terra hæcce sepulturæ tegmine operit
felicem, beato-ævo-usum, vitæ cum navigasset ad [portum :
pueros enim puerorum postquam viderat et senec- [tutem tristitiæ-expertem,
omnium communem sortem habet defunctus.

42. ΑΛΛΟ.

Εὐ]θύκριτος [Οἰν]αῖος (?)

Ἐνθάδε τὸν πάσης ἀρετῆς ἐπὶ τέρμα μολόντα
Εὐθύκριτον πατρία χθὼν ἐκάλυψε τάφῳ,
μητρὶ φίλον καὶ πατρί, κασιγνήταις τε ποθεινὸν
πᾶσί θ' ἑταίροισιν σύντροφον ἡλικίας.

42. ALIUD.

Euthycritus Œnæus.

Hîc omnis virtutis terminum aggressum
Euthycritum patria tellus texit sepulcro,
matri carum et patri, sororibusque desideratum
omnibusque sociis sodalem ætatis.

43. ΑΛΛΟ.

Ἐνθάδε τὴν πάσης ἀρετῆς ἐπὶ τέρμα μολοῦσαν
Φαναγόραν κατέχει Φερσεφόνης θάλαμος.

43. ALIUD.

Hîc ad omnis virtutis terminum aggressam
Phanagoram tenet Proserpinæ thalamus.

44. ΑΛΛΟ.

Ἐνθάδε Θέρσανδρον καὶ Σίμυλον, ἄνδρε ποθεινὼ
πατρίδι Κερκύρᾳ δέξατο γαῖα τάφῳ.
Πρέσβεις ἐλθόντας κατὰ συντυχίαν δὲ θανόντας
παῖδες Ἀθηναίων δημοσίᾳ κτέρισαν.

44. ALIUD.

Hîc Thersandrum et Simylum, viros desiderabiles
patriæ Corcyræ, accepit terra sepulcro.
Legati cum venissent, casuque essent mortui,
Atheniensium filii publice exsequias-fecere.

45. ΑΛΛΟ.

Ἥδε χθὼν κόλποισι Φασηλίτην Θεοδέκτην
κρύπτει, ὃν ηὔξησαν Μοῦσαι Ὀλυμπιάδες·
ἐν δὲ χορῶν [τραγικῶν] ἱεραῖς τρισὶ καὶ δέχ' ἁμίλ- [λαις
ὀκτὼ ἀγηράντους ἀμφεθέμην στεφάνους.

45. ALIUD.

Hæcce terra in sinu Phaselitam Theodectem
tegit, quem *donis* auxere Musæ Olympiades :
namque in chororum [tragicorum] sacris tribus [et decem certaminibus
octo senectutis-expertes mihi circumdedi coronas.

46. ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ ΤΟΥ ΧΙΟΥ.

Ἑρμείου εὐνούχου ἠδ' Εὐβούλου ἅμα δούλου,
σῆμα κενὸν κενόφρων τεῦξεν Ἀριστοτέλης.
Ὃς διὰ τὴν ἀκρατῆ γαστρὸς φύσιν, εἵλετο ναίειν
ἀντ' Ἀκαδημείας βορβόρου ἐν προχοαῖς.

46. THEOCRITI CHII.

Hermiæ eunucho simul et Eubulo servo
monumentum inane inanis posuit Aristoteles.
Qui propter immodicam ventris naturam habitare [maluit
pro Academia in gurgite luti.

47. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Μακαρεὺς Λακιάδης. Ἀρχέβιος.

Εἴ σε τύχη προὔπεμψε καὶ ἡλικίας ἐπέβησεν,
ἐλπίδι γ' ἦσθα μέγας τῶτε δοκεῖν, Μακαρεῦ,
ἡνίοχος τέχνης τραγικῆς Ἕλλησιν ἔσεσθαι·
σωφροσύνῃ δ' ἀρετῇ τ' οὐκ ἀκλεὴς ἔθανες.

47. ANONYMUM.

Macareus Laciadensis. Archebius.

Si te fortuna prius-*justo*-misit, et juventutem *tuam*
[aggressa est,
spe saltem eras magnus, et *hominum* opinione,
te tragicæ artis Græcis aurigam fore : [Macareu,
prudentiaque virtuteque non inglorius mortuus es.

48. ΑΛΛΟ.

Πότνια σωφροσύνη, θύγατερ μεγαλόφρονος αἰδοῦς,
πλεῖστά σε τιμήσας εὐπόλεμόν τ' ἀρετήν,
Κλείδημος Μελιτεὺς Κλειδημίδου ἐνθάδε κεῖται.
. . . .

48. ALIUD.

Veneranda modestia, filia magnanimi pudoris
multa qui te coluit, habilem-que-ad-bellum virtu-
Clidemus Melitensis Clidemidis *filius* hîc jacet. [tem
. . . .

49. ΑΛΛΟ.

Διιτρέφης Ζωΐλου Παριηνὸς στρατιώτης,
Δημοφῶν Μητροδώρου Παριηνὸς στρατιώτης.

Μνῆμα φίλη μήτηρ με Διιτρέφει ἐνθάδ' ἔθηκεν
καὶ Περικλεῖ φθιμένοιν Μητρίχη αἰνόμορος·
Ἀγνής τ' ἐνθάδε οἱ θυγάτηρ καὶ ἀδελφὸς ἔχουσιν
μοῖραν Δημοφῶν τῆς μέτα πᾶσι βροτοῖς.

49. ALIUD.

Diitrephes Zoili *filius*, Parianus miles.
Demophon Metrodori *filius*, Parianus miles.

Monumentum cara mater me Diitrephi hîc posuit,
et Pericli mortuis Metriche infelix :
Agnesque hîc ejus filia et frater habent
sortem Demophon, cujus participes sunt cuncti
[mortales.

50. ΑΛΛΟ.

Μνῆμα Μνησαγόρας καὶ Νικοχάρους τόδε κεῖται·
αὐτὼ δ' οὐ παραδεῖξαι ἀφείλετο δαίμονος αἶσα
πατρὶ φίλῳ καὶ μητρί, λιπόντε ἀμφοῖν μέγα πένθος,
οὕνεκα ἀποφθιμένω βήτην δόμον Ἄϊδος εἴσω.

50. ALIUD.

[situm est :
Monumentum Mnesagoræ et Nicocharis hocce po-
eos autem quominus ostentarentur dempsit fatum
patri dilecto et matri, relicto ambobus magno luctu,
propterea quod extincti introierunt domum Orci.

51. ΑΛΛΟ.

Σύμμαχος Σίμωνος Χῖος.

α. Πλεῖστα μὲν εὐφρανθεὶς βιότῳ, λύπαις δ' ἐλαχίσταις
χρησάμενος, γήρως τέρμα μολὼν πρὸς ἄκρον,
Χῖος μὲν γενεὰν βλαστών, πατρὸς δὲ Σίμωνος
Σύμμαχος ἐν δαπέδοις Κεκροπίας ἐκλίθην.
β. Ἡ μὲν καλλικόμοις πτόρθοις βοτρυώδεος οἴνης
Χῖος ἀγαλλομένη Συμμάχῳ ἐστὶ πατρίς,
αἱ δὲ θεοῖσι μάλιστα φίλαι θνητοῖσί τ' Ἀθῆναι
σῶμα σὸν ἐν κόλποις κρύψαν ἀποφθίμενον.

51. ALIUD.

Symmachus Simonis *filius* Chius.

a. Plurima lætatus in vita, ærumnisque paucissimis
usus, senectutis terminum assecutus summum,
Chius gente ortus, patreque Simone [sum.
Symmachus in solo Cecropiæ *terræ* repositus
b. Illa pulcricomis ramis racemosæ vitis
Chios superbiens Symmacho patria est,
hæ autem diis dilectissimæ mortalibusque Athenæ
corpus tuum in sinu texere extinctum.

52. ΑΛΛΟ.

Οἵδε πάτρας ἕνεκα σφετέρας εἰς δῆριν ἔθεντο
ὅπλα καὶ ἀντιπάλων ὕβριν ἀπεσκέδασαν·
μαρνάμενοι δ' ἀρετῆς καὶ λήματος οὐκ ἐσάωσαν
ψυχάς, ἀλλ' Ἀΐδην κοινὸν ἔθεντο βραβῆ,
οὕνεκεν Ἑλλήνων, ὡς μὴ ζυγὸν αὐχένι θέντες

52. ALIUD.

Isti patria pro sua in prælium tulerunt
arma et adversariorum vim dissipaverunt :
pugnantesque cum virtute et voluntate non ser-
[vaverunt
animas, sed Orcum communem statuere arbi-
pro Græcis, ne jugo cervici imposito [trum,

---

52. *Apud Demosthenem in Oratione de Corona.*

Hi sunt pro patria qui fortiter arma tulerunt,
hostiles credunt dum nihil esse minas.
Vicerunt virtute metum, sperata nec illis
vita, sed ex ipsa præmia morte petunt.
Tantus amor Graiûm, ne gens tot libera seclis

δουλοσύνης, στυγερὰν ἀμφὶς ἔχωσιν ὕβριν.
Γαῖα δὲ πατρὶς ἔχει κόλποις τῶν πλεῖστα καμόντων
σώματ', ἐπεὶ θνητοῖς ἐκ Διὸς ἥδε κρίσις.
Μηδὲν ἁμαρτεῖν ἐστι θεῶν καὶ πάντα κατορθοῦν·
ἐν βιοτῇ Μοῖραν δ' οὔτι φυγεῖν μερόπων.

servitutis, odiosam circum se haberent vim.
Terra autem patria habet in sinu eorum qui multa [sunt-perpessi,
corpora, quia mortalibus ex Jove hocce judicium [est.
Nihil peccare deorum est, et omnia feliciter-gerere;
in vita autem hominum Parcam nequaquam fu- [gere *est.*

53. ΑΛΛΟ.

Μνᾶμα [βλέπεις ἐ]πὶ σώματι κείμενον ἀνδρὸς ἀρίστου·
Πυθίων ἐκ Μεγάρων δαιώσας ἑπτὰ μὲν ἄνδρας,
ἑπτὰ δ' ἀπορρήξας λόγχας ἐνὶ σώματ' ἐκείνων
εἵλετο τὰν ἀρετάν, πατέρ' εὐκλεΐζων ἐνὶ δήμῳ.
Οὗτος ἀνὴρ ἐσάωσεν Ἀθηναίων τρεῖς φυλάς,
ἐκ Παγᾶν ἀγαγὼν διὰ Βοιωτῶν ἐς Ἀθήνας·
εὐκλεΐσ' Ἀνδοκίδαν δισχιλίοις ἀνδραπόδοισιν.
Οὐδένα πημάνας δ' ὅ γ' ἐπιχθονίων ἀνθρώπων
ἐς Ἀΐδα κατέβα, πᾶσιν μακαριστὸς ἰδέσθαι.

53. ALIUD.

Monumentum aspicis super corpore positum viri [optimi;
Pythion ex Megaris occisis septem viris,
septemque fractis lanceis in eorum corpore,
anteposuit virtutem, patrem illustrans apud popu- [lum.
Vir ille servavit tres Atheniensium tribus
e Pagis reductas per Bœotos Athenas : [ptis.
illustrem-fecit Andocidem bis-mille hostibus-ca-
Nulloque unquam læso eorum-quos-terra-sustinet [hominum,
in Orcum descendit, qui omnibus beatissimus vi- [deri potuerit.

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ (?)

Εἰς τοὺς παρ' Ὁμήρῳ ἥρωας ἐπιτάφια.

54. (21) **Ἐπὶ Πηνέλεω κειμένου ἐν Βοιωτίᾳ.**

Τόνδ' ἐπὶ Κηφισῷ ποταμῷ θέσαν ὠκὺ ῥέοντι
παῖδες Βοιωτῶν σώφρονα Πηνέλεων. . . .

55. (19) **Ἐπὶ Ἀσκαλάφου καὶ Ἰαλμένου.**

Ἀσκαλάφου Τροίῃ φθιμένου καὶ Ἰαλμένου ἥδε
ὀστέα πληξίππων γῆ Μινυῶν κατέχει.

56. (16) **Ἐπὶ Αἴαντος τοῦ Ὀϊλέως, κειμένου ἐν Μυκόνῳ τῇ νήσῳ.**

Ἐνθάδε τὸν Λοκρῶν ἡγήτορα γαῖα κατέσχεν
Αἴαντ' Οἰλιάδην ἐν πελάγει φθίμενον.

57. (33) **Ἐπὶ Ἐλεφήνορος κειμένου ἐν Τροίῃ.**

Νήσου ἀπ' Εὐβοίης Ἐλεφήνορα ἀρχὸν Ἀβάντων
ἐνθάδ' ἐνὶ Τροίῃ μοῖρα κατέσχε βίου.

ARISTOTELIS (?).

In Homericos heroas epitaphia.

54. Super Peneleo in Bœotia sepulto.

Huncce ad Cephisum amnem celeriter fluentem [posuere
Bœotorum filii prudentem Peneleum.

55. Super Ascalapho et Ialmeno.

Ascalaphi Trojæ mortui et Ialmeni hæcce
ossa agitantium-equos Minyarum terra tenet.

56. Super Ajace Oïlei filio, in Mycono insula sepulto.

Hîc Locrorum ductorem terra habuit
Ajacem Oiliadem in ponto mortuum.

57. Super Elephenore in Troade sepulto.

Qui insula ab Eubœa venit, Elephenora ducem [Abantum,
hîc in Troade fatalis vitæ terminus inhibuit.

---

subdita jam collo ferret herile jugum.
Sopiat illorum post multos terra labores
corpora : namque hoc est ab Jove jus hominum.
Effectum dare quidquid agas, errare nec unquam,
cœlicolum est : fatum non datur effugere. H. G.

54. *De Peneleo in Bœotia sito.*

Ad vada Cephissi populus Bœotus humavit
insignem sancto pectore Peneleon.

55. *De Ascalapho et Jalmeno.*

Ascalaphus, rapuit quem Troja, et Jalmenus, ambo
quondam equites, Minyûm nunc tumulantur humo.

56. *De Ajace Oïlei sito in Mycono insula.*

Hac est tectus humo, quem sæva peremerat unda,
Ajax Locrorum ductor Oïleïdes.

57. *De Elephenore sito in Troade.*

Ortus ab Eubœa princeps Elephenor Abantum
in tibi vicina, Troja, sepultus humo est.

58. (34) Ἐπὶ Μενεσθέως κειμένου Ἀθήναις.

Ταξίλοχος λαῶν, υἱὸς Πετεῶο Μενεσθεὺς
ἐνθάδ' ἐνὶ κλεινῇ πατρίδι μοῖραν ἔχει.

58. Super Menestheo Athenis sepulto.

Cohortium ordinator, filius Petei, Menestheus
hîc in clara patria fatum habet.

59. (7) Ἐπὶ Αἴαντος Τελαμωνίου κειμένου ἐν Τροίῃ.

Ἁδ' ἐγὼ ἁ τλάμων Ἀρετὰ παρὰ τῷδε κάθημαι
Αἴαντος τύμβῳ, κειραμένα πλοκάμους,
θυμὸν ἄχει μεγάλῳ βεβολημένα, εἰ παρ' Ἀχαιοῖς
ἁ δολόφρων Ἀπάτα κρέσσον ἐμεῦ δύναται.

59. Super Ajace Telamonio in Troade sepulto.

Hæc ego infelix Virtus huic assideo
Ajacis tumulo, tonsa cicinnos,
animum dolore ingenti percussa, si apud Græcos
dolos-cogitans Fraus me plus pollet.

60. (8) Ἐπὶ Τεύκρου κειμένου ἐν Σαλαμῖνι τῆς Κύπρου.

Ἰῶν ὠκυμόρων ταμίην Τελαμώνιον ἥδε
Τεῦκρον ἀποφθίμενον γῆ Σαλαμὶς κατέχει.

60. Super Teucro Salamine in Cypro sepulto.

Telorum citam-mortem-afferentium rectorem Telamonium hæcce
Teucrum exstinctum terra Salamis tenet.

61. (14) Ἐπὶ Διομήδους κειμένου ἐν τῇ ὁμωνύμῳ νήσῳ.

Αἰνητὸν πάντεσσιν ἐπιχθονίοις Διομήδη·
ἥδ' ἱερὰ κατέχει νῆσος ὁμωνυμίη.

61. Super Diomede in insula ejusdem nominis sepulto.

Laudatum omnibus terricolis Diomedem
hæcce sacra tenet insula ejus-nomine-dicta.

62. (35) Ἐπὶ Σθενέλου καὶ Εὐρυάλου κειμένων ἐν Ἄργει.

Ἀργεῖος Σθένελος Καπανήϊος ὧδε τέταπται
τύμβῳ, καὶ τούτου πλησίον Εὐρύαλος.

62. Super Sthenelo et Euryalo Argis sepultis.

Argivus Sthenelus Capaneius hîc sepultus est
tumulo, et illi proximus Euryalus.

63. (1) Ἐπὶ Ἀγαμέμνονος κειμένου ἐν Μυκήναις.

Λεύσσεις Ἀτρείδεω Ἀγαμέμνονος, ὦ ξένε, τύμβον,
ὃς θάν' ὑπ' Αἰγίσθου οὐλομένης ἀλόχου.

63. Super Agamemnone sepulto Mycenis.

Vides Atridæ Agamemnonis, o hospes, tumulum,
qui interfectus est ab Ægistho et perniciosa conjuge.

64. (2) Ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ.

Μνῆμα τόδ' Ἀτρείδεω Ἀγαμέμνονος, ὅν ῥα κατέκτα
δῖα Κλυταιμνήστρη Τυνδαρὶς οὐχ ὁσίως.

64. Super eodem.

Monumentum hocce est Atridæ Agamemnonis quem quidem occidit
divina Clytæmnestra Tyndaris non pie.

65. (3) Ἐπὶ Μενελάου.

Ὄλβιος, ὦ Μενέλαε, σύ τ' ἀθάνατος καὶ ἀγήρως
ἐν μακάρων νήσοις, γαμβρὲ Διὸς μεγάλου.

65. Super Menelao.

Felix, o tu Menelae, immortalisque et senii-expers es
in beatorum insulis, o gener Jovis magni.

---

58. *De Menestheo Athenis sito.*
Quem genuit Peteos, aciem struxisse Menestheus
doctus, in illustri conditus est patria.

59. *De Ajace Telamonio in Troade sito.*
Fortis ad Ajacis tumulum (miserere, viator)
flens sedeo Virtus dilacerata comas,
corde dolens toto, Fraudem se nube tegentem
quod Graii proceres antetulere mihi.

60. *De Teucro sito Salamine Cypri.*
De Telamone satus, certis dare fata sagittis
cui fuit ars, Teucer nunc Salamine jacet.

61. *De Diomede sito in sui nominis insula.*
Laudati cunctis mortalibus insula nomen
quæ tenet et cineres hæc Diomedis habet.

62. *De Sthenelo et Euryalo, qui Argis siti.*
Hîc Sthenelum, cujus Capaneus pater, et domus Argi,
juxtaque Euryalum patria gleba tegit.

63. *De Agamemnone sito Mycenis.*
Atridæ tumulum spectas Agamemnonis, hospes,
uxor et Ægisthus quem necuere dolo.

64. *De eodem alterum.*
Atridæ, qui nunc jacet hîc, Agamemnoni vita est
rapta Clytæmnestræ crimine Tyndaridos.

65. *De Menelao.*
Felix digne Jovis gener, o Menelae, beata
expers tam senii quam necis arva tenes.

66. (9) Ἐπὶ Νέστορος κειμένου ἐν Πύλῳ.

Τὸν βαθύνουν, ψυχήν τε νόημά τε θεῖον ἔχοντα,
ἄνδρ' ἀγαθὸν κατέχω, Νέστορα τὸν Πύλιον.

66. Super Nestore Pyli sepulto.

Alta-mente-præditum, animumque ingeniumque [divinum habentem
virum bonum teneo, Nestora Pylium.

67. (10) Ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ.

Νέστορα τὸν Πυλίων ἡγήτορα ἥδε θανόντα
γῆ κατέχει, βουλῇ φέρτατον ἡμιθέων.

67. Super eodem.

Nestora Pyliorum ductorem hæcce mortuum
terra tenet, consilio optimum semideorum.

68. (11) Ἐπὶ Ἀντιλόχου κειμένου ἐν Τροίᾳ.

Μνῆμ' ἀρετῆς υἱοῦ τοῦ Νέστορος, Ἀντιλόχοιο,
ὃς θάνεν ἐν Τροίῃ ῥυσάμενος πατέρα.

68. Super Antilocho in Troade sepulto.

Monumentum virtutis filii Nestoris, Antilochi,
qui mortuus est in Troade, servato patre.

69. (30) Ἐπὶ Ἀγαπήνορος.

Ἀρχὸς ὅδ' ἐκ Τεγέης Ἀγαπήνωρ, Ἀγκαίου υἱός,
κεῖθ' ὑπ' ἐμοί, Ταφίων πελτοφόρων βασιλεύς.

69. Super Agapenore.

Dux hicce Tegea-oriundus, Agapenor, Ancæi filius
jacet sub me, Taphiorum peltatorum rex.

70. (31) Ἐπὶ Ἀμφιμάχου καὶ Διώρου.

Ἀρχός τ' Ἀμφίμαχος, Κτεάτου πάϊς ἠδὲ Διώρης,
ἐνθάδ' ἐνὶ Τροίῃ μοῖραν ἔχουσι βίου.

70. Super Amphimacho et Diore.

Dux Amphimachus, et Cteati filius Diores,
hîc apud Trojam fatalem-terminum habent vitæ.

71. (36) Ἐπὶ Θαλπίου καὶ Πολυξένου ἐν Ἤλιδι.

Οἵδε Πολύξεινος καὶ Θάλπιος Ἤλιδι δίῃ
δμηθέντες κρυεροῦ δῶμ' Ἀΐδαο ἔβαν.

71. Super Thalpio et Polyxeno in Elide.

Isti Polyxenus et Thalpius in Elide divina
ævo domiti horrendi Plutonis domos adiere.

72. (25) Ἐπὶ κενοταφίου Μέγητος ἐν Δουλιχίῳ.

Μνῆμα Μέγητι θοῷ, μεγαθύμου Φυλέος υἱῷ,
Δουλίχιοι τεῦξαν· σῶμα δὲ πόντος ἔχει.

72. Super cenotaphio Megetis in Dulichio.

Monumentum Megeti celeri, magnanimi Phylei filio,
Dulichii erexerunt : corpus autem pontus habet.

73. (12) Ἐπὶ Ὀδυσσέως κειμένου ἐν Τυρρηνίᾳ.

Ἀνέρα τὸν πολύμητιν, ἐπὶ χθονὶ τῇδε θανόντα,
κλεινότατον θνητῶν τύμβος ἐπεσκίασεν.

73. Super Ulysse in Tyrrhenia sepulto.

Virum valde-prudentem, in terra hacce mortuum,
clarissimum mortalium tumulus obumbravit.

74. (13) Ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ.

Οὗτος Ὀδυσσῆος κείνου τάφος, ὃν διὰ πολλὰ
Ἕλληνες πολέμῳ Τρωϊκῷ εὐτύχεσαν.

74. Super eodem.

Hoc Ulyssis illius sepulcrum *est*, propter quem [multa
Græci bello Trojano feliciter-gessere.

---

66. *De Nestore in Pylo sito.*

Virtute egregium, divina mente, profundum
consilio, Pylium Nestora terra tego.

67. *Alterum de eodem.*

Consilii quo non alter præstantior heros,
contegit hæc Pylium Nestora terra ducem.

68. *De Antilocho jacente in Troade.*

Nestoris Antilochum, virtus quem clara parente
servato celebrat, Troica terra tegit.

69. *De Agapenore in Cypro.*

Ancæi jacet hîc natus, Tegeus Agapenor,
peltatos regnum cui fuit in Taphios.

70. *De Amphimacho et Diore.*

Amphimachus ductor Cteato satus, atque Diores
in terra fati vim subiere Phrygum.

71. *De Thalpio et Polyxeno sitis Elide.*

Elidos ex sacra Jovis urbe Polyxenus, atque
Thalpius ad nigram Ditis iere domum.

72. *De Megete in mari mortuo, sed cui monumentum structum in Dulichio.*

Dulichii tumulum celeri posuere Megeti,
cui genitor Phyleus; at mare corpus habet.

73. *De Ulysse sepulto in Etruria.*

Cui dedit ante alios famam sollertia, mortem
hac sibi vir terra repperit et tumulum.

74. *De eodem alterum.*

Qui Phrygas adversum Graiis fuit utile sidus.
illius hæc tellus corpus Ulyssis habet.

75. (23) Ἐπὶ Θόαντος.

Υἱὸν ὑπερθύμου Ἀνδραίμονος ἠδὲ θυγατρὸς
Γόργης τῆς Οἰνέως ἥδε κόνις κατέχει.

75. Super Thoante.

Filium magnanimi Andræmonis et filiæ
Gorges OEnei hicce pulvis tenet.

76. (15) Ἐπὶ Ἰδομενέως καὶ Μηριόνου κειμένων ἐν Κνωσσῷ.

Κνωσσίου Ἰδομενῆος ὁρᾷς τάφον· αὐτὰρ ἐγὼ τοῦ
πλησίον ἵδρυμαι Μηριόνης ὁ Μόλου.

76. Super Idomeneo et Merione Cnossi sepultis.

Cnossii Idomenei vides sepulcrum; atque ego eum
prope positus sum Meriones Moli *filius*.

77. (18) Ἐπὶ Τληπολέμου κειμένου ἐν Ῥόδῳ.

Ἅδ' Ἡρακλείδην ῥηξήνορα θυμολέοντα
Τληπόλεμον κατέχει κυματόεσσα Ῥόδος.

77. Super Tlepolemo Rhodi sepulto.

Hæcce Heracliden qui-viros-frangebat, leonino-[animo-præditum
Tlepolemum tenet fluctibus-pulsata Rhodus.

78. (40) Ἐπὶ Δηϊπύλου.

Δηϊπύλου κόρσης εὐειδέος Ὀρμενίοιο
μνῆμα τόδ' εὔκλειον· γείνατο Τληπόλεμος.

78. Super Deipylo.

Deipyli capitis formosi Ormeno-nati
monumentum hocce præclarum : genuit Tlepo-[lemus.

79. (17) Ἐπὶ Νιρέως κειμένου ἐν Τροίᾳ.

Ἐνθάδε τὸν κάλλιστον ἐπιχθονίων ἔχε γαῖα,
Νιρέα, τὸν Χαρόπου παῖδα καὶ Ἀγλαΐης.

79. Super Nireo in Troade sepulto.

Hic pulcherrimum terricolarum habet humus,
Nirea, Charopi filium et Aglaes.

80. (29) Ἐπὶ Φειδίππου καὶ Ἀντίφου.

Φείδιππον Τροίην πέρσαντ' ἠδ' Ἄντιφον ἥρω
γαῖα πατρίς, κώμη ἥδ' Ἐφύρα κατέχει.

80. Super Phidippo et Antipho.

Phidippum qui-Trojam-vastavit et Antiphum heroa
terra patria, vicus hicce Ephyra tenet.

81. (4) Ἐπὶ Ἀχιλλέως κειμένου ἐν Τροίᾳ.

Παῖδα θεᾶς Θέτιδος Πηληϊάδην Ἀχιλῆα
ἥδ' ἱερὰ Προποντὶς ἀμφὶς ἔχει πεδίῳ.

81. Super Achille in Troade sepulto.

Filium deæ Thetidos Peliaden Achillea
hæcce sacra Propontis circum tenet solo.

82. (5) Ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ.

Θεσσαλὸς οὗτος ἀνὴρ Ἀχιλεὺς ἐν τῷδε τέθαπται
τύμβῳ· ἐθρήνησαν δ' ἐννέα Πιερίδες.

82. Super eodem.

Thessalus ille vir Achilleus in hocce sepultus est
tumulo : quem deflevere novem Pierides.

83. (6) Ἐπὶ Πατρόκλου κειμένου μετὰ Ἀχιλλέως.

Πατρόκλου τάφος οὗτος· ὁμοῦ δ' Ἀχιλῆϊ τέθαπται·
ὃν κτάνεν ὠκὺς Ἄρης Ἕκτορος ἐν παλάμαις.

83. Super Patroclo cum Achille sepulto.

Patrocli sepulcrum hoc; cum Achille sepultus est :
quem occidit rapidus Mars Hectoris manibus.

---

75. *De Thoante.*

Cui pater Andræmon fortissimus, optima Gorge
Œneis genitrix, hac requiescit humo.

76. *De Idomeneo et Meryone sitis in Cnosso.*

Cnossius Idomeneus hoc conditur aggere; propter
hunc ego Meriones sum situs, ille Moli.

77. *De Tlepolemo sepulto Rhodi.*

Belligerum, quo nec leo fortior, Hercule natum
Tlepolemum tegit hæc æquore cincta Rhodos.

78. *De Deipylo.*

Deipyli monumenta vides illustria, pulcher
qui fuit, Ormenius de patre Tlepolemo.

79. *De Nireo sito in Troade.*

Hic situs est, homines forma qui vicerat omnes,
Nireus, ex Charopo natus et Aglaïa.

80. *De Phidippo et Antipho.*

Phidippum Trojæ domitorem, heroaque magnum,
Antiphon, hìc Ephyre, quæ dedit ipsa, tegit.

81. *De Achille, qui in Troade jacet; colitur vero et in Leuce insula.*

Cui pater est Peleus, Thetis est cui mater, Achillem
hac sub humo clausum sacra Propontis obit.

82. *De eodem alterum.*

Mortuus hanc sub humum cum Thessalus ivit Achilles,
Pierides lacrimis permaduere novem.

83. *De Patroclo cum Achille sito.*

Patroclus hic situs est, tumulo quoque junctus Achilli,
quem Mars ipse manu perculit Hectorea.

84. (26) Ἐπὶ Ποδάρκους κειμένου ἐν Σικυῶνι.

Γῆ μὲν Ἀχαιῒς ἔθρεψε Ποδάρκην Ἄκτορος υἱόν·
ὀστέα δ' αὖ Σικυὼν γῆ κατέχει φθιμένου.

84. Super Podarce Sicyone sepulto.

Terra quidem Achæa aluit Podarcen, Actoris fi-
ossa autem Sicyonia terra tenet defuncti. [lium;

85. (24) Ἐπὶ Φιλοκτήτου.

Τόξων Ἡρακλέους ταμίην, Ποιάντιον υἱόν,
ἥδε Φιλοκτήτην γῆ Μινυὰς κατέχει.

85. Super Philoctete.

Sagittarum Herculis possessorem, Pœantis filium,
hæcce Philocteten terra Minya habet.

86. (29) Ἐπὶ Εὐμήλου.

Υἱὸς ὅδ' Ἀδμήτοιο Φερητιάδης Εὔμηλος
νέρθ' ὑπ' ἐμοὶ κεῖται, μοῖραν ἔχων θανάτου.

86. Super Eumelo.

Filius hicce Admeti, Pheretiades Eumelus
in terra sub me jacet, fatum habens mortis.

87. (20) Ἐπὶ κενοταφίου Ποδαλειρίου καὶ Μαχάονος ἐν Τρίκκῃ.

Οἵδ' Ἀσκληπιάδαι Ποδαλείριος ἠδὲ Μαχάων,
πρόσθεν μὲν θνητοί, νῦν δὲ θεῶν μέτοχοι.

87. Super cenotaphio Podalirii et Machaonis Triccæ.

Hi Asclepiadæ Podalirius atque Machaon, [cii.
antea quidem mortales, erunt nunc deorum so-

88. (22) Ἐπὶ Εὐρυπύλου κειμένου ἐν Ὀρχομενῷ.

Πάτρῃ ἐν Ὀρχομενῷ Εὐαίμονος ἀγλαὸν υἱόν,
Εὐρύπυλον, κρύπτει δακρυόεσσα κόνις.

88. Super Eurypylo Orchomeni sepulto.

Orchomeni, in patria, Euæmonis splendidum filium
Eurypylum, tegit lacrimis-madefactus pulvis.

89. (27) Ἐπὶ Πολυποίτου καὶ Λεοντέως.

Ἄρχοντες Λαπιθῶν Πολυποίτης ἠδὲ Λεοντεὺς
ἐν γαίῃ Μήδων τέρμ' ἀφίκοντο βίου.

89. Super Polypœte et Leonteo.

Duces Lapitharum Polypœtes atque Leonteus
in terra Medorum terminum obiere vitæ.

90. (32) Ἐπὶ Γουνέως.

Σῆμα τὸ μὲν Γουνῆος ὁρᾷς· ψυχὴ δὲ θανόντος
ἀέρ' ἐς ὑγρὸν ἔβη, σῶμα δὲ πόντος ἔχει.

90. Super Guneo.

Monumentum quidem Gunei vides; anima autem [mortui
aera per humidum exiit, corpusque pontus habet.

91. (28) Ἐπὶ κενοταφίου Προθόου.

Σῶμα μὲν ἐν πόντῳ Προθόου Τενθρηδόνος υἱοῦ
κεῖται· ἀνοίκτιστον δ' οὔνομα τύμβος ἔχει.

91. Super cenotaphio Prothoi.

Corpus in ponto Prothoi Tenthredonis filii
jacet, indefletumque nomen tumulus habet.

92. (37) Ἐπὶ Ταλθυβίου κειμένου ἐν Μυκήναις.

Ταλθύβιον θεράποντα, θεῶν κήρυκα καὶ ἀνδρῶν,
ὧδε Μυκηναίων δῆμος ἔθαψεν ἅπας.

92. Super Talthybio Mycenis sepulto.

Talthybium ministrum, Deorum præconem et viro-
hîc Mycenæorum populus sepelivit omnis. [rum,

---

84. *De Protesilai fratre Podarce sito in Sicyone.*

Actoriden tellus nutrivit Achiva Podarcen :
extincti cineres urbs Sicyonis habet.

85. *De Philoctete.*

Arcus Herculei dominum Pœante creatum,
terra Philocteten occulit hæc Minyas.

86. *De Eumelo.*

Eumelus servanda mihi sua tradidit ossa
prosatus Admeto patre Pheretiade.

87. *Triccæ in cenotaphio Podalirii et Machaonis.*

Olim Asclepiadæ Podalirius atque Machaon
mortales fuerant, nunc sed uterque Deus.

88. *De Eurypylo sito in Orchomeno.*

Hæc patria Orchomeni tellus Euæmone natum
Eurypylum lacrimis humida facta tegit.

89. *De Polypœte et Leonteo.*

Ductores Lapithûm Polypœtes atque Leonteus
in Medo morti succubuere solo.

90. *De Guneo.*

Guneos hic tumulus : liquidas effluxit in auras
spiritus, æquoreæ corpus habetis aquæ.

91. *In cenotaphio Prothoi.*

Corpus habent Prothoi, geniti Tenthredone, fluctus
immites : tumulus nomen inane gerit.

92. *De Talthybio Mycenis sito.*

Isto præconem divûmque hominumque Mycene
Talthybium posuit post sua fata loco.

93. (38) Ἐπὶ Αὐτομέδοντος κειμένου ἐν Τροίῃ.

Αὐτομέδοντ', Ἀχιλῆϊ ἐὸν καὶ πιστὸν ἑταῖρον,
ἥδε κατεσκίασε Τρωὰς ἄρουρα τάφῳ.

93. Super Automedonte in Troade sepulto.

Automedontem, Achillei bonum et fidelem socium,
hæcce obumbravit Troas humus sepulcro.

94. (46) Ἐπὶ Ἕκτορος κειμένου ἐν Θήβαις.

Ἕκτορι τόνδε μέγαν Βοιώτιοι ἄνδρες ἔτευξαν
τύμβον ὑπὲρ γαίης, σῆμ' ἐπιγιγνομένοις.

94. Super Hectore Thebis sepulto.

Hectori huncce magnum Bœoti viri fecere
tumulum terræ *suæ tutelam,* monumentum poste- [ris.

95. (47) Ἐπὶ Πυραίχμου κειμένου ἐν Τροίᾳ.

Ἐλθὼν ἐξ Ἀμυδῶνος ἀπ' Ἀξίου ὧδε Πυραίχμης
ὠκύμορος πάντων νόσφι φίλων ἔθανεν.

95. Super Pyræchme Trojæ sepulto.

Qui-venit Amydone procul ab Axio, hîc Pyræchmes
cito-fato-peremptus omnibus longe ab amicis
[mortuus est.

96. (45) Ἐπὶ Λαομέδοντος.

Ἐνθάδε Περγαμίδην κεύθει χθὼν Λαομέδοντα,
ἵππων ὠκυπόδων εἵνεκ' ἀποφθίμενον.

96. Super Laomedonte.

Hîc Pergamiden tegit tellus Laomedontem,
equorum pedibus-celerum causa interemptum.

97. (43) Ἐπὶ Αἰήτου κειμένου ἐν Κολχίδι.

Αἰήτην Κόλχοισι πολυχρύσοισιν ἄνακτα
ἐνθάδε πανδαμάτωρ Μοῖρα θεῶν κτέρισεν.

97. Super Æete in Colchide sepulto.

Æeten *qui fuit* Colchis multum-auri-habentibus rex
hîc omnia-domans Parca deorum funere-ornavit.

98. (41) Ἐπὶ Ζήθου κειμένου ἐν Θήβαις.

Ἑπταπύλων Θηβῶν βασιλεὺς ὅδε κεῖται ὑπόχθων
Ζῆθος, ὃν Ἀντιόπη γείνατο παῖδ' ἀγαθόν.

98. Super Zetho Thebis sepulto.

Septem-portas-habentium Thebarum rex ille jacet
[subterraneus
Zethus, quem Antiope peperit filium bonum.

99. (48) Ἐπὶ Ὀρφέως κειμένου ἐν Κικονίᾳ.

Θρήϊκα χρυσολύρην Οἰάγρου παῖδα θανόντα
Ὀρφέα ἐν χώρῳ τῷδε θέσαν Κίκονες.

99. Super Orpheo in Ciconia sepulto.

Thracem auream-lyram-gerentem OEagri filium
Orphea in loco hocce posuere Cicones. [mortuum

100. (42) Ἐπὶ Πυλάδου κειμένου Φωκίδι.

Υἱὸς ὅδε Στροφίου Πυλάδης ἐν Φωκίδι γαίῃ
κεῖται, ἐπεὶ παντὸς μοῖραν ἔπλησε βίου.

100. Super Pylade in Phocide sepulto.

Filius hicce Strophii Pylades in Phocide terra
jacet, postquam totius sortem implevit vitæ.

101. (44) Ἐπὶ Ἀταλάντης ἐν Ἀρκαδίᾳ.

Κούρης Ἰασίοιο πολυκλείτης Ἀταλάντης
σῆμα, πέλας στείχων, ἀτρεκές ἐστι τόδε.

101. Super Atalanta in Arcadia.

Filiæ Iasii valde-inclitæ Atalantæ [hocce.
monumentum, o qui juxta incedis, certum est

---

93. *De Automedonte in Troade.*

Automedon, comes ille fide spectatus Achilli,
in campis tumulum possidet Iliacis.

94. *De Hectore sito Thebis.*

Bœoti struxere viri, monumenta futuris
gentibus, hunc tumulum nominis Hectorei.

95. *De Pyræchme in Troade.*

Axius hunc, Amydon de quo bibit amne, Pyræchmen
miserat; occubuit quam procul ille suis!

96. *De Laomedonte.*

Veloces ob equos privatum munere vitæ,
terra hæc Pergamiden Laomedonta tegit.

97. *De Æëte in Colchide.*

Æëten, tellus cui paruit aurea regi
Colchica, quem cernis cespite fata tenent.

98. *De Zetho Thebis.*

Condidit hîc septem portis urbs inclita Zethum,
Antiopa regem de genitrice bonum.

99. *De Orpheo sito apud Ciconas.*

Inclitus aurata fide Thrax Œagrius Orpheus
mortuus hæc Ciconum munere busta tenet.

100. *De Pylade in Phocide.*

Filius hic Strophii Pylades post fata quiescens
in terra positum Phocide corpus habet

101. *De Atalanta in Arcadia.*

Dignus quem videas tumulus; celeberrima fama
Jasii soboles hîc Atalanta jacet. H. G.

102. (49) (Ἐπὶ Πρωτεσιλάου ἐν Χερρονήσῳ ἀναιρεθέντι.)

Τόνδ' ὄχθον μνήμην ἀρετῆς χάριν ἐξετέλεσσαν
Ἑλλήνων παῖδες Πρωτεσίλᾳ φθιμένῳ.

102. (Super Protesilao in Chersoneso occiso.)

Huncce tumulum *in* memoriam, virtutis gratia,
Græcorum filii Protesilao mortuo. [confecerunt

103. (50) (Ἐπὶ Πανδάρου.)

Τηλεβόλου ῥυτῆρα, Λυκάονος ἀγλαὸν υἱὸν,
ἐκ Ζελέας, κατέχει Πάνδαρον ἥδε κόνις.

103. (Super Pandaro.) [didum filium,

Eminus-ferientis-teli jaculatorem, Lycaonis splen-
Zelea *oriundum* tenet Pandarum hicce pulvis.

104. (51) (Ἐπὶ Δόλωνος.)

Πατρὶς μὲν κρύπτει με Δόλων' Εὐμήδεος υἱόν·
πᾶσιν ἀπαγγέλλω τοῖς παριοῦσι μαθεῖν.

104. (Super Dolone.)

Patria me tegit Dolona, Eumedis filium :
omnibus *hoc* denuntio præsentibus, ut discant.

105. (52) (Ἐπὶ Ῥήσου.)

Ὕπνῳ καὶ καμάτῳ δεδμημένον ἐνθάδε Ῥῆσον
Τρῶες δὴ θάψαν Τευκρίδος αἰγιαλῷ.

105. (Super Rheso.)

Somno et labore domitum hîc Rhesum
Troes sepelivere Teucriæ in littore.

106. (53) (Ἐπὶ Σαρπηδόνος.)

Κᾶρες καὶ Λύκιοι βασιλεῖς Σαρπηδόνα δῖον
Ξάνθου ἐπὶ προχοαῖς ἀενάου ἔθεσαν.

106. (Super Sarpedone.)

Cares et Lycii reges Sarpedona divinum
Xanthi perennis ad ostia posuere.

107. (54) (Ἐπὶ Γλαύκου.)

Εὐώδης κυπάρισσος ὁμοῦ καὶ λάϊνος ὄχθος,
ἐνθάδε τὸν Λύκιον Γλαῦκον ἔχει φθίμενον.

107. (Super Glauco.)

Bene-olens cyparissus unà et lapideus tumulus
hîc Lycium Glaucum habent defunctum.

108. (55) (Ἐπὶ Μέμνονος.)

Μέμνων Τιθωνοῦ τε καὶ Ἠοῦς ἐνθάδε κεῖμαι
ἐν Συρίῃ Βήλου πὰρ ποταμοῦ προχοαῖς.

108. (Super Memnone.)

Memnon Tithonique et Auroræ filius hîc jaceo
in Syria Beli juxta fluminis ostia.

109. (56) (Ἐπὶ Πείρωος καὶ Ἀκάμαντος.)

Πελτοφόρου Θρήκης Ἀκάμας καὶ Πείροος ἥρως
ἕδραν ναίοντες τήνδ' ἔλαχον φθίμενοι.

109. (Super Piroe et Acamante.) [heros

Armata-peltis Thracia oriundi Acamas et Pirous
hanc sedem incolentes sorte-tulerunt mortui.

110. (57) (Ἐπὶ Τληπολέμου κειμένου ἐν Τροίῃ.)

Τόνδ' Ἡρακλείδην εὐήνορα τηλόθι πάτρης
Τληπόλεμον κρύπτει χῶρος ὅδ' ἀνθεμόεις.

110. (Super Tlepolemo jacente in Troade.)

Heraclidem huncce magnanimum procul a patria
Tlepolemum recondit hic locus floribus-obsitus.

111. (58) (Ἐπὶ Πυλαιμένους κειμένου ἐν Τροίῃ.)

Ἑρμεία, στερεᾶς πέτρης τέκος, ἔννεπε πᾶσιν
Παφλαγόνος μοῖραν τοῦδε Πυλαιμένεος.

111. (Super Pylæmene jacente in Troade.)

Hermes, duri saxi progenies, dic omnibus
Paphlagonis fatum hujus Pylæmenis.

112. (59) (Ἐπὶ Αἰνείου.)

Αἰνείαν Κύπριδός τε καὶ Ἀγχίσου φίλον υἱὸν
ἐνθάδε μοῖρα θεῖον ἤγαγεν εἰς Ἀΐδην.

112. (Super Ænea.)

Æneam Veneris et Anchisæ dilectum filium
hîc fatum deorum duxit ad inferos.

113. (60) (Ἐφ' Ἕκτορος κειμένου ἐν Ὀφρυνίῳ λόφῳ τῆς Τροίας.)

Ἕκτορι τόνδε τάφον Πρίαμος μέγας ἐξετέλεσσεν,
ὄχθον ὑπὲρ γαίης, μνῆμ' ἐπιγιγνομένοις.

113. (Super Hectore in Ophrynio colle Troadis sito.)

Hectori hoc sepulcrum Priamus magnus perfecit,
tumulum supra terram, monumentum posteris.

114. (61) (Ἐπὶ Πενθεσιλείας.)

Στήσω σε σπεύδοντα, δορυσσόε, Πενθεσιλείας
αἰπὺν ἐσαθρῆσαι τύμβον Ἀμαζονίδος.

114. (Super Penthesilea.)

Sistam te festinantem, hasta-acer, Penthesileæ
ut excelsum adspicias tumulum Amazonidis.

115. (62) (Ἐπὶ Κύκνου.)

Θυμὸν δὴ Κύκνου καὶ ὑπερφιάλους ἐπινοίας
αἰθὴρ λαμπρὸς ἔχει, σῶμα δὲ τύμβος ὅδε.

115. (Super Cycno.)

Animum Cycni et ferocem mentem
æther splendidus habet, corpus vero hoc sepulcrum.

116. (63) (Ἐπὶ Ἀσίου.)

Ἵππων ὠκυπόδων ἐλατὴρ θρασυκάρδιος...
. . . .

116. (Super Asio.)

Equorum celeripedum agitator audax...
. . . .

117. (64) (Ἐπ' Ἀλεξάνδρου.)

Ἐνθάδε πῦρ τὸ Τρώων, Ἑλλάδος ἄλγος ἁπάσης,
ὁ Πριάμοιο Πάρις ψύχομαι ἀκρολόφοις.

117. (Super Alexandro.)

Hîc incendium Trojanorum, Græciæ cunctæ luctus,
Priami *filius*, Paris algeo in tumuli cacumine.

118. (65) (Ἐπ' Ἀχιλλέως καὶ Πατρόκλου.)

Ἄνδρε δύω φιλότητι καὶ ἐν τεύχεσσιν ἀρίστω
χαίρετον, Αἰακίδη, καὶ σὺ, Μενοιτιάδη.

118. (Super Achille et Patroclo.)

Viri duo amore et armis optimi
salvete, Æacida, et tu, Menœtiada.

119. (66) (Ἐπὶ Νέστορος.)

Ἡδυεπὴς Νέστωρ Πύλιος, Νηλήϊος ἥρως,
ἐν Πύλῳ ἠγαθέῃ τύμβον ἔχει τριγέρων.

119. (Super Nestore.)

Sermone-dulcis Nestor Pylius, Neleius heros;
in Pylo divina sepulcrum habet ter-senex.

120. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Νώτῳ μὲν μαλάχην τε καὶ ἀσφόδελον πολύριζον,
κόλπῳ δ' Οἰδιπόδαν Λαΐου υἱὸν ἔχω.

120. EJUSDEM.

Dorso quidem malvamque et asphodelum radicosum,
gremio autem OEdipum Laii filium habeo.

121. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Εὐρυμάχου ψυχὴν καὶ ὑπερφιάλους διανοίας
αἰθὴρ ὑγρὸς ἔχει, σῶμα δὲ τύμβος ὅδε.

121. ANONYMUM.

Eurymachi animum et ingentes mentes
æther liquidus habet, corpus autem hicce tumulus.

122. ΑΛΛΟ.

α. Οὐθεὶς μόχθος ἔπαινον ἐπ' ἀνδράσι τοῖς ἀγαθοῖσι
ζητεῖν, ηὕρηται δ' ἄφθονος εὐλογία,
ἧς σὺ τυχὼν ἔθανες, Διονύσιε, καὶ τὸν ἀνάγκης
κοινὸν Φερσεφόνης πᾶσιν ἔχεις θάλαμον.

β. Σῶμα μὲν ἐνθάδε σὸν, Διονύσιε, γαῖα καλύπτει,
ψυχὴν δ' ἀθάνατον κοινὸς ἔχει ταμίας.
Σοῖς δὲ φίλοις καὶ μητρὶ κασιγνήταις τε λέλοιπας
πένθος ἀείμνηστον σῆς φιλίας φθίμενος·
δισσαὶ δ' αὖ πατρίδες σ', ἡ μὲν φύσει, ἡ δὲ νόμοισιν,
ἔστερξαν πολλῆς εἵνεκα σωφροσύνης.

122. ALIUD.

a. Nullus labor laudem hominibus bonis
quærere, repertaque est copiosa gloria,
quam consecutus tu obiisti, Dionysi, et hunc qui necessario
communis omnibus est, Proserpinæ tenes thalamum.

b. Corpus hîc tuum, Dionysi, terra tegit,
animum autem immortalem communis habet arbiter.
Tuis sed amicis et matri sororibusque liquisti
desiderium æternum tuæ amicitiæ moriendo :
duæ autem patriæ te, una quidem natura, altera legibus *data*,
dilexere, multam ob prudentiam.

123. ΑΛΛΟ.

Ἅδ' ἐγὼ ἁ Φοίβοιο σαφηγορὶς εἰμὶ Σίβυλλα,
τῷδ' ὑπὸ λαϊνέῳ σάματι πυθομένα,
παρθένος αὐδάεσσα τὸ πρὶν, νῦν δ' αἰὲν ἄναυδος,
μοίρᾳ ὑπὸ στιβαρᾷ τάνδε λαχοῦσα πέδαν.
Ἀλλὰ πέλας Νύμφαισι καὶ Ἑρμῇ τῷδ' ὑπόκειμαι,
μοῖραν ἔχοισ' Ἑκάτω τᾶς τότ' ἀνακτορίας.

123. ALIUD.

Illa ego Phœbi sum recta-interpres Sibylla,
hocce sub lapideo monumento putrefacta,
virgo voce-prædita prius, nunc autem semper voce-carens,
fato ab gravi hancce nacta compedem.
Sed prope Nymphas et Hermam huncce subjaceo,
partem habens Hecati (*i. e.* Apollinis) imperii.

124. ΦΙΛΙΣΚΟΥ.

[Νῦν,] ὦ Καλλιόπης θύγατερ, πολυηγόρε Φρόντι,
δείξεις εἴ τι φρονεῖς καί τι περισσὸν ἔχεις·
τῷ γὰρ ἐς ἄλλο σχῆμα μεθαρμοσθέντι καὶ ἄλλοις
ἐν κόσμοισι βίου σῶμα λαβόνθ' ἕτερον,
δεῖ σ' ἀρετῆς κήρυκα τεκεῖν τινα Λυσίᾳ ὕμνον,
δύντα κατὰ φθιμένων καὶ στέφος ἀθάνατον,
ὡς τό τ' ἐμῆς ψυχῆς δεῖξαι φιλέταιρον ἅπασι
καὶ τὴν τοῦ φθιμένου πᾶσι βρότοις ἀρετήν.

124. PHILISCI.

Nunc, o Calliopes filia, diserta Phrontis,
ostendes an aliquid in-mente habeas et aliquid
[quo ceteris præstes :
mihi enim in aliam formam translato et aliis
in mundis vitæ corpus nacto aliud, [hymnum,
oportet tu virtutis præconem parias aliquem Lysiæ
qui descendat ad mortuos, et coronam immor-
[talem,
quibus animi mei amor in sodales omnibus signifi-
et mortui in omnes mortales benignitas. [cetur

125. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ἐσλῆ[ς] τοῦτο γυναικὸς ὁδὸν παρὰ τήνδε τὸ σῆμα
λεωφόρον Ἀσπασίης ἐσ[τ]ὶ καταφθιμ[έν]ης (*sic*)·
ὀργῆς δ' ἀ[ντ]' ἀγαθῆς Εὐω..δης τόδε μν[ῆ]μα
αὐτῇ ἐπέστησεν τοῦ παράκοιτις ἔην.

125. ANONYMUM.

Bonæ mulieris hoc sepulcrum viam juxta hancce
publicam Aspasiæ est defunctæ :
studio autem pro bono Evo..des hocce monumen-
ei instituit, cujus conjux erat. [tum

126. ΑΛΛΟ.

α. Ψυχὴ μὲν προλιποῦσα τὸ σόν, [Δημήτριε, σῶμα
οἴχεται εἰς Ἔρεβος· σωφροσύν[η δὲ τρόπων
θάλλει ἀγήρατος· τύμβῳ δέ σ[ε θῆκεν ἑαυτῇ
Ἔρξις ἴσον στέρξασ' οἷσί τε ἴ[σον τέκεσιν.

β. Ἄφθονον εὐλογίας πηγήν, Δημ[ήτριε, καλὸν
ἀσκήσας κόσμον σωφροσύνη[ς, ἔλαβες·
ὧν σε χάριν στέρξασ' Ἔρξις. . . . . . .
μνημεῖον φιλίας τεῦξε τάφ[ον φθιμένῳ.

126. ALIUD.

a. Anima quidem relinquens tuum, Demetrie, corpus
abiit in Erebum : sed modestia morum
floret senectutis-expers; tumuloque te credidit ut
[semet ipsam
Erxis pariter diligens, pariterque ut suos natos.

b. Abundantem elogii fontem, Demetrie, ut pulcrum
qui colueris ordinem modestiæ, accepisti :
quam ob rem te diligens Erxis. . . . . .
monumentum amoris fecit sepulcrum defuncto.

127. ΑΛΛΟ.

Τοὺς ἀγαθοὺς ἔστερξεν Ἄρης ἐφίλησε δ' ἔπαινος
καὶ γήρᾳ νεότης οὐ παρέδωχ' ὑβρίσαι·
ὧν καὶ Γλαυκιάδης δηΐους ἀπὸ πατρίδος εἴργων
ἦλθ' ἐπὶ πάνδεκτον Φερσεφόνης θάλαμον.

127. ALIUD.

Bonos dilexit Mars, amavitque laus [afficiendos :
et senectuti juventus non tradidit contumelia-
unde et Glauciades hostes a patria arcens
ivit in omnia-recipientem Proserpinæ thalamum.

128. ΑΛΛΟ.

Ὃν μεγάλ' αὐ]χήσασα πατρὶς Θή[β]η ποτ' ἐ[F]ώλπει
πρωτεύσειν πάσης Ἑλλάδος εἰς ἀρετήν,
πρὶν [διά]νοιαν τέρμα λαβεῖν, βίον, ᾧ κε[χάρητο,
ὤλ[εσεν ἡ φ]θονερὰ τ[οῖς ἀ]γαθοῖσι τύχ]η.
. . . . . οχων ἔθανεν Διογείτον[ος υἱός,
ἐν πολέμῳ κοσμ]έων γῆς πατρίας δύναμιν.
Ν. . . . . οἰκείᾳ γνώμῃ Θηβαῖος ἔτευξεν.

128. ALIUD.

[verat
Quem magnopere gloriata patria Theba olim spera-
in primo loco fore totius Græciæ ob virtutem,
prius exspectatio quam finem adepta esset, vitam
perdidit invida bonis sors. [qua gavisa erat,
. . . . . mortuus est Diogitonis filius,
in bello decorans terræ patriæ potentiam.
N. . . . . proprio consilio, Thebanus fecit.

129. ΑΛΛΟ.

Ἀσπασίας ναόν τε καὶ εὔγραπτον θέτο μορφὰν
Διογενὶς στοργᾶς ἀντιτίνουσα χάριν.

129. ALIUD.

Aspasiæ fanumque et bene-cælatam posuit figuram
Diogenis amicitiæ gratiam rependens.

---

123. ALIUD
De Erophila Sibylla.

Quæ populis Phœbi responsa Sibylla ferebam,
mortua nunc hoc sub marmore fio cinis.
Virgo canora diu, nunc omni tempore muta,
fatorum sic me vincula dira ligant.
Proxima Mercurio sed sum sita, proxima Nymphis,
ut vetus ad Manes me comitetur honos. H. GROT.

130. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ Η ΧΟΙΡΙΛΟΥ.

Εὖ δεδαὼς ὅτι θνητὸς ἔφυς, ὃν θυμὸν ἄεξε
τερπόμενος θαλίῃσι· θανόντι τοι οὔτις ὄνησις.
Καὶ γὰρ ἐγὼ σποδός εἰμι, Νίνου μεγάλης βασιλεύων.
Ταῦτ' ἔχω, ὅσσ' ἔφαγον καὶ ἐφύβρισα, καὶ μετ' ἐρώτων
τέρπν' ἔπαθον· τὰ δὲ πολλὰ καὶ ὄλβια κεῖνα λέλει- [πται·
ἡ δὲ σοφὴ βιότοιο παραίνεσις οὐδέποτ' ἐσθλή,
κεκτήσθω δ' ὁ θέλων σοφίης τὸν ἀπείρονα πλοῦτον.

130. ANONYMI SEU CHOERILI.

Bene expertus te esse mortalem natura, animum [auge
delectans te conviviis : mortuo tibi nullus usus.
Etenim ego cinis sum, Ninivæ magnæ cum rex sim.
Hæc habeo, quantacunque comedi et superbii, et [cum amoribus
jucunda passus sum : pleraque vero et beata illa [relicta sunt :
at sapiens de vita admonitio nunquam bona;
habeat qui vult sapientiæ infinitas divitias.

131. ΧΡΥΣΙΠΠΟΥ Η ΚΡΑΤΗΤΟΣ ΠΑΡΩΔΙΑ.

Εὖ εἰδὼς ὅτι θνητὸς ἔφυς, σὸν θυμὸν ἄεξε,
τερπόμενος μύθοισι. Φαγόντι τοι οὔτις ὄνησις.
Καὶ γὰρ ἐγὼ κακός εἰμι, φαγὼν ὡς πλεῖστα, καὶ [ἡσθεὶς.
Ταῦτ' ἔχω ὅσσ' ἔμαθον καὶ ἐφρόντισα, καὶ μετὰ [τούτων
ἐσθλ' ἔπαθον· τὰ δὲ λοιπὰ καὶ ἡδέα πάντα λέλειπται.

131. CHRYSIPPI SIVE CRATETIS PARODIA.

Bene sciens te natura esse mortalem, tuum ani- [mum auge,
delectans orationibus. Epulato tibi nullus usus.
Etenim ego malus sum, epulatus quam plurima, [et gavisus.
Hæc habeo quotcunque didici et meditatus sum, [et cum istis
bona passus sum : reliqua autem et jucunda om- [nia relicta sunt.

132. ΑΔΗΛΟΝ.

Προξενίας ἀρετῆς τε χάριν προγόνων τε καὶ αὐτοῦ
ἐνθάδ' Ἀθηναῖοι Πυθαγόρην ἔθεσαν
υἱὸν δημοσίᾳ Διονυσίου, ἱππόβοτον δὲ
πατρίδα Σαλυβρίαν ἵκετ' ἄχος φθιμένου.

132. INCERTI.

Juris-hospitii virtutisque gratia et avorum et ipsius
hîc Athenienses Pythagoram posuere
Dionysii filium publice, equos-que-pascentem
in patriam Selymbriam venit luctus mortui.

133. ΑΛΛΟ.

Οὐχὶ πέπλους, οὐ χρυσὸν ἐθαύμασεν ἐν βίῳ ἥδε,
ἀλλ' ἐπὶ σωφροσύνῃ σπούδασεν ἠδ' ἀρετῇ·
ἀντὶ δὲ σῆς ἥβης, Διονυσία, ἡλικίας τε
τόνδε τάφον Μοιρῶν νῦν γε λέλογχας ὕπο.

133. ALIUD.

Neque peplos, neque aurum mirata est in vita [hæcce,
sed castitati studuit et virtuti;
pro tua juventute, Dionysia, ætatisque flore
hocce sepulcrum a Parcis nunc sortita es.

134. ΗΔΥΛΟΥ.

Τοῦτο Θέων ὁ μόναυλος ὑπ' ἠρίον ὁ γλυκὺς οἰκεῖ
αὐλητής, μίμων κὴν θυμέλῃσι χάρις.
Τυφλὸς ὑπαὶ γήρως οἴχωκε, Σκιρπάλου υἱός,

134. HEDYLI.

Theon *monaules* hoc sub sepulcro dulcis habitat
tibicen, mimorum vel in scenis flos.
Cæcatus senectute abiit, Scirpali filius,

---

130. CHŒRILI (?).

Cum te mortalem noris, præsentibus exple
deliciis animum : post mortem nulla voluptas.
Namque ego sum pulvis, qui nuper tanta tenebam;
hæc habeo quæ edi, quæque exsaturata libido
hausit : at illa manent multa et præclara relicta.
Hoc sapiens vitæ mortalibus est documentum,
quod mihi sit cordi. Nummi cumulentur et aurum
immensum reliquis, cupiunt qui multa tenere.

NAT. COM.

131. CHRYSIPPI SIVE CRATETIS.

Cum te mortalem cognoveris, excole mentem,
lætatus ratione; cibi nil copia prodest.
Sæpius ipse malus sum lætus pluribus esis.
Sunt mihi quæ didici, sunt quæ meditatus et una
quæ bene sum passus. Sunt cetera cuncta relicta.

NAT. COM.

134. HEDYLI.

Hic servat tumulus tibicinis ossa Theonis,
eximia in mimis gratia cujus erat.
Cæcus erat senio : solamen Scirpalus illi

νήπιον ὅν γ' ἐκάλει Σκίρπαλος Εὐπάλαμον,
κυδαίνων αὐτοῦ τὰ γενέθλια· τοῦτο γὰρ εἶχε,
τὰν παλαμᾶν ἀρετὰν αἴσιμα σημανέων.
Ηὔλει δὲ Γλαύκης μεμεθυσμένα παίγνια Μουσέων,
καὶ τὸν ἐν ἀκρήτοις Βάτταλον ἡδυπότην,
ἢ τὸν Κώταλον, ἢ τὸν Πάγκαλον· ἀλλὰ Θέωνα
τὸν καλαμαυλήτην εἴπατε, χαῖρε Θέων.

quem infantem vocabat Scirpalus Eupalamum,
celebrans ejus natalitia : hoc enim habuit *nomen*,
manuum virtutem, ut par est, significaturus.
Tibia canebat Glaucæ musto-ebria ludicra Musarum,
et inter pocula mera Battalum suavem-potorem,
aut Cotalum aut Pancalum; sed Theoni
calamo-canenti dicite : « Salve, Theon! »

135. ΑΔΗΛΟΝ.

Σοφὴ μὲν ἤμην, ἀλλὰ πάντ' οὐκ εὐτυχής.

135. INCERTI.

Sapiens quidem eram, sed non in omnibus fortu- [nata.

136. ΑΛΛΟ.

Σῶμα σὸν ἐν κόλποις, Καλλιστοῖ, γαῖα καλύπτει,
σῆς δ' ἀρετῆς μνήμην σοῖσι φίλοις ἔλιπες.

136. ALIUD.

Corpus tuum in sinu, Callisto, terra celat,
tuæ autem virtutis memoriam tuis amicis liquisti.

137. ΑΛΛΟ.

Σῶμα μὲν ἐνθάδ' ἔχει σὸν, Δίφιλε, γαῖα θανόντο[ς,
μνῆμα δὲ σῆς ἔλιπες πᾶσι δικαιοσύνης.

137. ALIUD.

Corpus hîc habet tuum, Diphile, terra mortui,
sed monumentum tuæ liquisti omnibus justitiæ.

138. ΑΛΛΟ.

. . . .
σ[ῆς δ' ἀρετῆς καὶ σωφροσύνης μνημεῖον ἅπασιν
λείπ[εις, οἰ[κτρ[ὰ παθὼν μοίρας ὕπο δαίμονος ἐχθροῦ.

138. ALIUD.

. . . .
Tuæ virtutis et modestiæ monumentum omnibus
linquis, tristia passus sortis jussu numinis inimici.

139. ΑΛΛΟ.

Ὀστέα μὲν καὶ σάρκας ἔχει χθὼν, παῖδα τὸν ἡδύν,
ψυχὴ δ' εὐσεβέων οἴχεται εἰς θάλαμον·
εἰ δ' ὄνομα ζητεῖς, Θεογείτων, Θυμούχου παῖς,
Θηβαῖος γενεὰν κεῖμαι κλειναῖς ἐν Ἀθήναις.

139. ALIUD.

Ossa quidem et carnes habet terra, puerum dulcem,
animus autem piorum abiit in thalamum :
si nomen quæris, Theogiton, Thymuchi filius,
Thebanus gente jaceo inclitis in Athenis.

140. ΑΛΛΟ.

Εἰκὼν μνῆμα χρόνου, τιμὴ δὲ κασιγνήταισιν
τοῖν. . . . .
Καλλιστοῦς τε Φίλης τε, οἷν ἡ πίστις διέμεινεν
ἀρ. . . . .

140. ALIUD.

Imago monumentum temporis, honor autem soro-
. . . . [ribus
Callistusque Philæque, quibus fides permansit
. . . .

141. ΑΛΛΟ.

Τηλοῦ πατρίδος ὧς ἔθανον κλειναῖς ἐν Ἀθήναις
Ἐρσηΐς, γνωστοῖσιν πᾶσι λιποῦσα πόθον.

141. ALIUD.

Procul a patria sic mortua-sum inclitis Athenis
Erseis, notis omnibus relicto desiderio.

142. ΑΛΛΟ.

Σῆς ἀρετῆς μνημεῖα, Θεοφίλη, οὔποτε λήσει,
σώφρων καὶ χρηστὴ, πᾶσαν ἔχουσ' ἀρετήν,
καὶ ἐργάτις.

142. ALIUD.

Tuæ virtutis monumenta, Theophila, nunquam la- [tebunt,
ut quæ casta et bona, omnem habueris virtutem,
et sedula opifex.

---

natus erat; natum Scirpalon ille suum
natalem celebrare suum jubet : hoc erat illi
namque unum, pueros posse docere, super.
Ille jocatricis canit ebria carmina Glauces,
et nunquam dulci Battalon usque mero.
Cotalon aut etiam vel Pancalon. At Theo nobis
est dicendus, ave, flare perite Theo.

H. GROT.

143. ΑΛΛΟ.

Πολυκράτης Πολυαράτου Κριωεύς.
Πο[λύμν]ηστος Πολυαράτου Κριωεύς.
Νικοπτολέμη Νικοκράτους Κεφαλῆθεν
Πο]λυαράτου Κριωέως γυνή.

Σῆς ἀρετῆς, Νικοπτολέμη, χρόνος οὔποτε λύσει
μνήμην ἀθάνατον σῷ πόσει ἣν ἔλιπες.
Εἰ δέ τις εὐσεβίας παρὰ Περσεφόνῃ χάρις ἐστίν,
καί σοι τῆςδε μέρος δῶκε τύχη φθιμένῃ.

143. ALIUD.

Polycrates Polyarati *filius* Crioensis.
Polymnestus Polyarati *filius* Crioensis.
Nicoptoleme Nicocratis Cephaleensis *filia*
Polyarati Crioensis conjux.

Tuæ virtutis, Nicoptoleme, tempus nunquam solvet
memoriam æternam quam marito tuo liquisti.
Sed si qua pietatis gratia apud Proserpinam est,
et tibi hujusce partem dedit fortuna mortuæ.

144. ΑΛΛΟ.

Νικόβολος Μυννίχου Ἰτεαῖος.

Σῆς ἀρετῆς ἕστηκεν ἐν Ἑλλάδι πλεῖστα τροπαῖα
ἔν τ' ἀνδρῶν ψυχαῖς, οἷος ἐὼν ἔλιπες,
Νικόβολ', ἠελίου λαμπρὸν φῶς, Περσεφόνης δὲ
δῶμα ποθεινὸς ἐὼν σοῖ[σι φίλοι]ς κατέβης.

144. ALIUD.

Nicobolus Mynnichi *filius* Iteæus.

Tuæ virtutis statuta sunt in Græcia plurima tropæa
inque virorum animis, qualis cum esses, liquisti,
Nicobole, solis fulgidum lumen, Proserpinæque
domum, desiderabilis cum esses tuis amicis, de-[scendisti.

145. ΑΛΛΟ.

Οὗτος ὃς ἐνθάδε κεῖται ἔχει μὲν τοὔνομα Κρῖον,
φωτὸς δὲ ψυχὴν ἔσχε δικαιοτάτου.

145. ALIUD.

Ille qui hîc jacet, habet quidem nomen Crium,
viri autem animum habuit justissimi.

146. ΑΛΛΟ.

Πένθος κουριδίῳ τε πόσει καὶ μητρὶ λιποῦσα
καὶ πατρὶ τῷ φύσαντι Πολυξένη ἐνθάδε κεῖται.

146. ALIUD.

Quæ luctum legitimoque marito et matri reliquit
et patri qui genuit, Polyxena hîc jacet.

147. ΑΛΛΟ.

Ζηλοῖ σ' Ἑλλὰς πᾶσα, ποθεῖ θ' ἱεροῖς ἐν ἀγῶσιν,
Εὐθία, οὐκ ἀδίκως, ὃς τέχνῃ, οὐχὶ φύσει,
ἐν βοτρυοστεφάνῳ κωμῳδίᾳ ἡδυγέλωτι
δεύτερος ὢν τάξει πρῶτος ἔφυς σοφίᾳ.

147. ALIUD.

Æmulatur te Græcia omnis, desideratque sacris in [certaminibus,
Euthia, non injuste, qui arte, non natura,
in comœdia serto-ex-uvis-redimita suaviter-ridente
cum secundus eras ordine, primus fuisti sol-[lertia.

148. ΑΛΛΟ.

Μουσάων πρόπολον τῇδ' Ὀρφέα Θρῆκες ἔθηκαν,
ὃν κτάνεν ὑψιμέδων Ζεὺς ψολόεντι βέλει,
Οἰάγρου φίλον υἱόν, ὃς Ἡρακλῆν ἐδίδαξεν, . . .
εὑρὼν ἀνθρώποις γράμματα καὶ σοφίην.

148. ALIUD.

Musarum famulum hîc Orphea Thraces posuere
quem occidit in-alto-regnans Jupiter, flammante [telo,
. . . .
OEagri dilectum filium, qui Herculem erudierat,
et repererat hominibus litteras et sapientiam.

149. ΑΛΛΟ.

Πολλά σε ἔπαινος ἐπευκλέϊσεν νεότητος ἐν ἀκμῇ
παῖδα μὲν ὄντα νέων κοσμιότητι τρόπων,
ἤδη δ' αὐξηθέντα νόμων πατρίων θεραπείᾳ,
ἐν συνό[δοις] ὅ[τ]' Ἄρης ἀντιπάλους συνάγοι,
ἱππομαχοῦντα· ἀρετῇ γὰρ ἐτόλμησας στεφανῶσαι
πατρίδα καὶ προγόνους· μνῆμα δὲ σῆς ἀρετῆς
στ[ῆσε] πατὴρ Θεο[κλ]ῆς, ἀειμνήστοισι δ' ἐπαίνοις
κόσμησε ἥδε πόλις καὶ κατὰ γῆς φθίμενον.

149. ALIUD.

Sæpe te laudatio celebravit adolescentiæ in flor
cum puer quidem *adhuc* eras, ob modestiam in [teneris morum,
juventute autem auctum, ob legum patriarum cul-[tum,
in congressibus, ubi Mars adversarios cum aliis [alios committit,
ex-equo-pugnantem : virtute enim voluisti coronare
patriam et majores : monumentumque virtutis [tuæ
posuit pater Theocles, semperque-memorandis lau-[dibus
ornavit hæc civitas vel sub terra defunctum.

150. ΑΛΛΟ.

Ἦ μάλα δὴ περὶ σεῖο λυγρὸν πότμον ἔκλυε πάτρα,
ἀλκίμη Ἀμφιλόχων γαῖα θρασυπτολέμων,
οὕνεκεν Ἰλλυριοῖσιν ὑφ' ἱππομάχοισι δαμάσθης·
ὀστέα δ' ἐν νάσῳ τᾷδ' ἕταροι κτέρισαν.
Καὶ σοῦ ἀποφθιμένου πιστοὶ φίλοι οὐκ ἐλάθοντο,
Σίννα, φυλόπιδος δ' ἐξέρυσαν στυγερᾶς
Ἀμφίλοχοι θρασέων εὖ εἰδότες ἔργον ἀκόντων,
οἵ σε μέγ' ἀχνύμενοι συγγενῆ ἐκτέρισαν.

151. ΑΛΛΟ.

Κρήτα μὲν πατρίς μου, ὁδοιπόρε, τίκτε δὲ μάτηρ
Νικώ, Σωσιάναξ δ' [ἦεν ἐ]μὸς γενέτας· [ἀνδρῶν
Πραξαγόρας δ' ὄνομ' ἔσχον ἐπικλέες· ὅν πρὶν ἐπ'
θήκατο Λαγείδας κοίρανος ἡγεμόνα.

152. ΑΛΛΟ.

Ἀνθεμίδος τόδε σῆμα κύκλῳ στεφανοῦσιν ἑταῖροι
μνημείων ἀρετῆς οὕνεκα καὶ φιλίας.

153. ΑΛΛΟ.

Τοὺς δέ ποτε φθιμένους ὑπὲρ Ἑλλάδος ἀντία Μήδων,
μητρόπολις Λοκρῶν κεύθει ὁμοῦ Ὀπόεις.

154. ΑΝΥΤΗΣ.

Ὤλεο δήποτε, Μαῖρα, πολύρριζον παρὰ θάμνον,
Λοκρὶ, φιλοφθόγγων ὠκυτάτη σκυλάκων,
τοῖον ἐλαφρίζοντι τεῷ ἐγκάτθετο κώλῳ
ἰὸν ἀμείλικτον ποικιλόδειρος ἔχις.

155. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ἐπὶ τῷ Λαΐδος τάφῳ παρὰ τῷ Πηνειῷ.

Τῆσδέ ποθ' ἡ μεγάλαυχος, ἀνίκητός τε πρὸς ἀλκὴν
Ἑλλὰς ἐδουλώθη κάλλεος ἰσοθέου
Λαΐδος, ἣν τέκνωσεν Ἔρως, θρέψεν δὲ Κόρινθος·
κεῖται δ' ἐν κλεινοῖς Θετταλικοῖς πεδίοις.

156. ΠΥΘΕΑ.

Πυθέα μνῆμα τόδ' ἐστ' ἀγαθοῦ καὶ σώφρονος ἀνδρός,
ὃς κυλίκων ἔσχεν πλῆθος ἀπειρέσιον
ἀργυρέων χρυσοῦ τε καὶ ἠλέκτροιο φαεινοῦ,
τῶν προτέρων πάντων πλείονα πασάμενος.

157. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ἐσλὸς ἐὼν Πολύειδος Ἐχέ[φρωνος] φίλος υἱός

150. ALIUD.

Profecto de te tristem casum audiit patria
fortis Amphilochorum terra bello-audacium,
quod ab Illyriis equitibus afflictus esses;
ossaque in hacce insula socii justis honoravere.
Et te mortuum fideles amici non obliti sunt,
Sinna, prælioque abstulere horrendo [lorum,
Amphilochi, audacium bene scientes operis jacu-
qui tibi magnopere dolentes cognato justa-per-
[solverunt.

151. ALIUD.

Creta quidem patria mea, viator; peperit autem
Nico, Sosianaxque erat meus genitor. [mater
Praxagoram nomen habui gloriosum, quem antea
constituit Lagides rex ducem. [super viros

152. ALIUD.

Anthemidis hocce monumentum circum coronant
ob memoriam virtutis et amicitiæ. [sodales

153. ALIUD.

Qui olim mortui sunt pro Græcia adversus Medos,
metropolis Locrum *hos* tegit simul Opus.

154. ANYTES.

Periisti ergo, Mæra, radicosum juxta dumum,
Locri, amata-voce-præditarum velocissima ca-
tantum agili tuo injecit pedi [num,
venenum immite varium-habens-collum vipera!

155. ANONYMI.

Super Laïdis tumulo juxta Peneum.

Hujusce olim superba invictaque viribus
Græcia serva-facta est pulcritudinis divinæ
Laïdis, quam peperit Amor, aluitque Corinthus:
jacet autem in inclitis Thessaliæ campis.

156. PYTHEÆ.

Pytheæ monumentum hocce est boni et sapientis
qui poculorum habuit numerum infinitum [viri,
ex argento auroque et electro splendido,
plura quam priores omnes adeptus.

157. ANONYMI.

filius,
Qui bonus erat, Polyidus Eche[phronis] dilectus

---

153. ALIUD.

De quibusdam, qui in Thermopylis ceciderunt

Hos pro Grajugenis Medo sub Marte jacentes
Locrorum princeps condidit urbs Opois. H. GROT.

155. ALIUD.

In Laidos sepulcro apud Peneum.

Capta fuit cujus cælesti Græcia vultu
illa ferox, nullo gens data Marte capi,
Lais Amoris erat soboles et alumna Corinthi,
quam nunc Thessalia nobilis abdit humus.

οἶκον ἀμαυρώσας ὤλετ' ἄωρος ἐών.

domo *mea* tantum-non-exstincta, periit imma- [turus.

158. ΑΛΛΟ.

Ἦν χρόνος ἡνίκα τόνδε σοφώτατον Ἑλλὰς ἔκλειζεν
Γαστρωμιαίταν παῖδα Δαμασσαγόρα,
ᾧ Πά[φος ἦν μὲ]ν ἕδος, πρόγονοι δ' ὀνομαστοὶ ἀπ' [αὐτῆς,
ἔκγονοι Ἀτρειδᾶν Ἑλλάδος ἀγεμόνων.

158. ALIUD.

Fuit tempus cum huncce sapientissimum Græcia [celebravit
Gastromiætam filium Damassagoræ,
cui Paphus erat quidem sedes, proavique nobiles [ab ipsa *oriundi*
posteri Atridarum Græciæ ducum.

159. ΑΛΛΟ.

Μητρὸς παντοτέκνου πρόπολος σεμνή τε γεραιρὰ
τῷδε τάφῳ κεῖται Χαιρεστράτη, ἣν ὁ σύνευνος
ἔστεργεν μὲν ζῶσαν, ἐπένθησεν δὲ θανοῦσαν·
φῶς δ' ἔλιπ' εὐδαίμων παῖδας παίδων ἐπιδοῦσα.

159. ALIUD.

Matris omniparentis famula, venerandaque ministra
in hocce sepulcro Chærestrata jacet, quam conjux
dilexit viventem, deflevìtque mortuam :
lumen autem liquit felix, postquam liberorum li- [beros viderat.

160. ΑΛΛΟ.

Μαῖα καὶ ἰατρὸς Φανοστράτη ἐνθάδε κεῖται
οὐθενὶ λυπηρά, πᾶσιν δὲ θανοῦσα ποθεινή.

160. ALIUD.

Obstetrix et medica Phanostrata hîc jacet
nemini molesta, omnibus autem, cum mortua est, [desiderabilis.

161. ΑΛΛΟ.

Γοῦργος χρυσοχόος κεῖμαι πολλοῖσι ποθεινός.

161. ALIUD.

Gurgus auri-fusor jaceo multis desiderabilis.

162. ΑΛΛΟ.

Ὤλεο δὴ στυγερῷ θανάτῳ προλιποῦσα τοκῆας,
Πωτάλα ἐν γαστρὸς κυμοτόκοις ὀδύναις·
οὔτε γυνὴ πάμπαν κεκλημένη, οὔτε τε κούρη,
πένθος πατρὶ λίπες, μητρί τε τῇ μελέᾳ.

162. ALIUD.

Periisti profecto tristi morte, relictis parentibus,
Potala, in ventris ad fœtum edendum doloribus;
neque mulier omnino vocata, neque puella,
luctum patri liquisti, matrique tuæ miseræ.

163. ΑΛΛΟ.

Ο]ὐκ ἐπόνησ' Αἴαντος ἐγὼ πλέον οὐδὲ Ἀχιλῆο[ς,
οὐδὲ ἀρετὴν ἔσχον μείζονα τῶν πρότερον,
ξ]εῖνε, πολυπλάγκτου δὲ Ἄρεος ἐγραφόμαν
πιστὸς ἀεὶ προμάχεσθαι, ἐπεὶ ῥυτῆρά με τόξῳ
α]ἴνεσε καὶ Κρῆτα πᾶσα κατ' εὐστοχίαν.
Εὐκλειὲς δέ με γῆρας ἐδέξατο τὸν Διδυμάνδρο[υ
παῖδα Κίμωνα· χρόνος δὲ εἷλέ με ὁ πανδαμάτω[ρ.

163. ALIUD.

Non laboravi ego plus quam Ajax aut Achilles,
neque virtutem habui majorem quam veteres,
hospes; errabundi autem Martis *famulus* scri- [bebar
fidus qui semper primo-ordine-pugnarem, cum [missorem me arcu
laudavit etiam Creta omnis ob solertiam-in-ja- [culando.
Gloriosa autem me senectus excepit Didymandri
filium Cimonem : sed tempus rapuit me omnium- [domitor.

164. ΑΛΛΟ.

Εἷλε σόν, Ηράκλειτε, καὶ αἰνετὸν υἷα [Λ]εαί[ν]ης
εἷλεν θαρραλέης [αἶσ]α Λέοντα μάχης·
ἀγχιάλου Σαλαμῖνος ὁ γὰρ κλήροισιν ἀμύνων
δυσμενέων ὀλοὸν τραῦμα κατηγάγετο.
Ζηλοῦτ' ἀλλὰ νέοι τὸν ὁμήλικα· [κά]θθανε γάρ που
μηδοφόνων ἀρετᾶς μνωόμενος πατέρων.

164. ALIUD.

Cepit tuum, Heraclite, et laudabilem filium Leænæ
cepit audacis sors Leontem pugnæ :
maritimæ Salaminis ille enim prædiis propugnans
ab hostibus exitiosum vulnus accepit. [est fere
Æmulemini heus! juvenes æqualem : mortuus enim
eorum-qui-Medos-occiderunt virtutem patrum [recordatus.

165. ΑΛΛΟ.

Τήνω τοι τόδε σᾶμα τὸ λαϊνόν, ὦνερ, Εὐθυδάμω,
ὅς ποκ' ἐν ἀμφιάλῳ πρᾶτος ἔγεντ' Ἰθάκᾳ

165. ALIUD.

Illius *est* hocce monumentum lapideum, o vir, Eu- [thydemi,
qui olim in mari-cincta primus fuit Ithaca

καὶ βουλᾷ καὶ χερσὶν ἐς Ἄρεα· Τιμέᾳ δὲ παιδὶ
ἔλλιπε καὶ κτῆσιν καὶ κλέος ἀθάνατον.

166. ΑΛΛΟ.

Ὀστέα μὲν κρύπτει Τμῶλος νεάταισιν ὑπ' ὄχθαις
Ἑρμίου, ὀγκωτὰ δὲ ἀμφιβέβακε κόνις
τηλεφανής· ξεστὰ δὲ πέτρα καθύπερθε ἀγορεύει
τὸν νεκὺν ἀφθόγγῳ φθεγγομένα στόματι.
Τοῦτο δέ οἱ κενέωμα τάφου ποθέοντες ἑταῖροι
Σμύρνης ἀγχιάλοις χεῦαν ἐπ' ἀϊόσιν.

167. ΑΛΛΟ.

Χαῖρε, Κρίτων· σοὶ μέν γε καὶ εἰν Ἀΐδαο δό[μοισιν
ὄντι τεῆς ἀρετῆς οὐχὶ λέλοιπε κλέος·
τοιγάρτοι παίδων σε φίλαι χέρες, ὡς θέμις ἐστὶ,
κρύψαν, ἐπεὶ γήρως ὄλβιον ἦλθε τέλος.

168. ΑΛΛΟ.

Ἥδε πέτρος κεύθει Γραφικοῦ δέμας· εἰς μακάρων δὲ
ψυχὴν θεσπεσίην θῆκε θεὸς πέδιον,
οὕνεκ' ἦν πανάριστος· ἐν ἠγαθέοις δὲ πολίταις
πρῶτα φέρων πινυτῆς κῦδος ἐκαρπίσατο.
Εὔξατο δ' αὖ μακάρεσσι καὶ ἱμερτὴν παράκοιτιν
τοῦδε λαχεῖν τύμβου, γήραος εὖτε τύχοι.

169. ΑΛΛΟ.

Ἄρτι με νυμφιδίων κραδίην πεπληθότα λέκτρων
Ζωΐ]λον αἰακτῷ τῷδ' ὑπένασσε τάφῳ,
καλ]ή τε γνωτή τε παναιδοίη Στρατονίκη
ξυν]ά τ' Ἀλέξανδρον κοῦρον ὁμηγενέα,
ἀστ]οῖς καὶ ξείνοισι προσηνέας, ἐσθλὰ μὲν εἰπεῖν,
ἐσθλὰ δὲ καὶ ῥέξαι πάντας ἐπισταμένους.
Λητογενὲς, σὺ δὲ παῖδας ἐν ἥρωεσσι φυλάσσοις,
εὐσεβέ]ων αἰεὶ χῶρον ἐπερχόμενος.

170. ΑΛΛΟ.

Μικκὸς Μυρσινῶν, παῖς Μυρσίνου, Ἀστακίδου δὲ
χρηστοῦ γραμματικοῦ θρέμμα ποθεινότατον.

171. ΑΛΛΟ.

Ἐσθλὸν τῇδ' ἱερῆα καὶ εὐσεβῆ ἀμφικαλύπτει
χθὼν ἥδε Κλιτοφῶντα τὸν Ἐρασισθένους·
στήλην δ' ἔστησεν θυγάτηρ ἐπὶ σήματι τήνδε
αὔξουσα φήμην πατρὸς εὐκλεᾶ γραφῇ·

172. ΑΛΛΟ.

Μηθεὶς ἀνθρώπων θαυμαζέτω εἰκόνα τήνδε,
ὡς περὶ μέν με λέων, περὶ δ' ἐκ πρῴρας τετάνυσται·
ἦλθε γὰρ ἐχθρολέων τἀμὰ θέλων σποράσαι·
ἀλλὰ φίλοι τ' ἤμυναν καί μου κτέρισαν τάφον οὗ τῇ

et consilio et manu *valida* in Martem : Timeæ autem filio
reliquit et opes et laudem immortalem.

166. ALIUD.

Ossa quidem tegit Tmolus ultimis sub oris
Hermiæ, tumorque circumstat pulveris [nunciat
procul-apparens : politum autem saxum superne
mortuum experte-loquelæ loquens ore. [sodales
Hanc autem ei vacuitatem sepulcri desiderantes
Smyrnæ maritimis ingesserunt in littoribus.

167. ALIUD.

Salve, Crito : tibi quidem etiam in Orci domibus
manenti tuæ non cessavit virtutis gloria :
igitur liberorum te amicæ manus, ut justum est,
texere, quando senectutis beatus venit finis.

168. ALIUD.

Hicce lapis tegit Graphici corpus ; in fortunatorum [autem
animam divinam posuit deus campo,
quod erat valde-optimus : inter egregios cives
principatum tenens sapientiæ gloriam decerpsit.
Precatus est autem *divos* felices, ut et amabilis [conjux
huncce sortiretur tumulum, senectam postquam [attigisset.

169. ALIUD.

Nuper me sponsalibus corde satiato lectis
Zoilum luctuoso hocce compressit tumulo
pulcraque amataque valde-pudica Stratonica
et mecum Alexandrum puerum ejusdem-generis,
civibus et externis benignos, bona quidem dicere,
bonaque et facere omnes scientes.
Latonigena, tu autem prolem inter defunctos custodias,
piorum semper sedem adiens.

170. ALIUD.

Parvus Myrsinon, Myrsini filius, Astacidisque
boni grammatici alumnus valde-amabilis.

171. ALIUD.

Bonum hîc sacerdotem et pium circumtegit
terra hæcce Clitophontem Erasisthenis *filium* :
cippumque statuit filia in monumento huncce
augens famam patris celebrem inscriptione.

172. ALIUD.

Nullus hominum miretur imaginem hancce,
quomodo circum me leo, circumque a fronte ex- [tendatur.
venit enim inimicus-leo mea volens spargere :
verum amici depulere et meo justa-fecere tumulo. [non illic

οὔ γ' ἔθελον φιλέων, ἱερᾶς ἀπὸ νηὸς ἰόντες·
Φοινίκην δὲ λιπὼν τῇδε χθονὶ σῶμα κέκρυμμαι.

173. ΑΛΛΟ.

Παῖδά τοι ἰφθίμαν Δαμαινέτου ἅδε Κρατίσταν,
Αρχεμάχου δὲ φίλαν εὔνιν ἔδεκτο κόνις·
ἃ ποθ' ὑπ' ὠδίνων στονόεντι κατέφθιτο πότμῳ
ὀρφανὸν ἐν μεγάροις παῖδα λιποῦσα πόσει.

174. ΑΛΛΟ.

Χαίρειν τὸν κατὰ γᾶς εἴπας, ξένε, Διογένη με,
βαῖν' ἐπὶ σὰν πρᾶξιν, τύγχανέ θ' ὧν ἐθέλεις.
Ἐννεακαιδεκέτης γὰρ ὑπὸ στυγερᾶς ἐδαμάσθην
νούσου, καὶ λείπω τὸν γλυκὺν ἀέλιον,
ἀνίκ' ἔδει με γονεῦσι τίνειν χάριν· ἡ δὲ συνήμων
λάθα εἰς ἀφανῆ τόνδε [μ' ἔκρυφε τάφον.

175. ΑΛΛΟ.

Φανοστάτη Ἐξηκεστίδου ἐξ (Αἰξωνέων)
πρ[εσϐυτέρα].

Αὐτοὶ υἱωνοί μ' ἐ[πὶ σή]μ[ατ]ι τῇδ' ἀνέθηκαν,
ζηλωτὸν στέφανον τοῖς παριοῦσιν ὁδόν.

176. ΑΛΛΟ.

Μυρί' ἀποφθιμένοιο τάφῳ περὶ τῷδε χυθεῖσα
παιδὸς Ἀλεξάνδρου μύρατο Καλλιόπα,
ὠκύμορον καὶ ἄτεκνον ἐπεὶ θέτο τάνδ' ὑπὸ γαῖαν,
ἑπτακαιεικοσέτους πνεῦμα λιπόντα βίου,
ἵστορα παιδείας, τόξῳ κλυτόν, ᾧ ποκα λῃστὰς
ἀνδροφόνους ἁλίαις κτεῖνεν ἐπὶ Στροφάσιν.
Ἀλλ' ἴθι νῦν, παροδῖτα, τὸν ἐκ χθονὸς Ἀλκινόοιο
αἶρ' εἰπών, ἀγαθοῦ παῖδ' ἀγαθὸν Σατύρου.

177. ΑΛΛΟ.

Εἴ τινα γῆ κατέχει χρηστὴν, καὶ τήνδε γυναῖκα,
οὐδεμιᾶς θνητῆς λειπομένην ἀρετῇ·
εὐδαίμων δ' ἔλιπεν βίοτον καὶ πᾶσι ποθεινή.

178. ΑΛΛΟ.

Εἴ τις ἐν ἀνθρώποις ἀρετῆς ἕνεκ' ἐστεφανώθη,
πλεῖστον ἐγὼ μετέχων τοῦδ' ἔτυχον στεφάνου
χρυσοῦ· Ἀθηναίων δ' ἐστεφάνωσε πόλις·
εὐδαίμων δ' ἔθανον, παίδων παῖδας καταλείπων.

179. ΑΛΛΟ.

Ὦ]μοι κάλλιστε καλῶν ἠϊθέων Πολύστρατε,
δί]ῳ μάλιστα πάντων Ἡρακλεῖ τετιμένε·

ubi sane volebam amans, sacra e nave euntes :
Phœnicen autem qui-reliqui, hacce terra corpus [meum tectum fuit.

173. ALIUD.

Filiam generosam Damæneti hicce Cratistam
Archemachique dilectam conjugem cepit pulvis:
quæ olim in partu lamentabili absumpta est fato,
orbum in domo puerum linquens marito.

174. ALIUD.

Valere, qui sub terra sum, cum dixeris, hospes, [Diogeni mihi.
vade ad rem tuam, atque assequere quæ vis.
Undeviginti enim annis natus gravi oppressus sum
morbo, et linquo dulcem solem, [socia autem
ubi oportebat me parentibus pendere gratiam;
oblivio in obscuro hocce me condidit sepulcro.

175. ALIUD.

Phanostrata Execestidis *uxor* ex Æxonensibus
natu-major.

Ipsi nepotes me in monumento hîc posuere
invidendum decus prætereuntibus viam.

176. ALIUD.

Plurimum sepulcro in hocce effusa defuncti
filii Alexandri ploravit Calliope,
cito-fato-*raptum* et sobolis-expertem cum *eum* [composuisset hacce sub terra,
septem-et-viginti-annos *natum* cum spiritum li- [quit vitæ,
educatione-puerili institutum, arcu inclitum, quo [olim prædones
homicidas maritimas interfecit juxta Strophades.
Sed ito nunc, viator, qui *fuit* ex Alcinoi terra
illi vale dicens, boni filio bono Satyri. [*oriundus*

177. ALIUD.

Si quam terra bonam, et hancce tenet mulierem,
nulli mortali inferiorem virtute;
felix autem liquit vitam et omnibus desiderata.

178. ALIUD.

Si quis inter homines virtutis causa coronatus est,
maximam ego *virtutis* partem-habens hancce [obtinui coronam
auream : Atheniensiumque coronavit *me* civi- [tas :
felix ergo mortuus sum, liberorum liberos relin- [quens.

179. ALIUD.

O mihi pulcherrime pulcrorum juvenum, Poly- [strate,
divo maxime omnium Herculi honorate :

ὅς οὐ] δαμεὶς ὑπ' αἰχμῇ θουρίων Μολινιδᾶν,
ἀλλ'] Ἀλκείδῃ, κορύσσων οὐλαμόν, παραστάτης
θάνες ὀξ]ύνας σίδηρ[ον τ]ὸ πρὶν ἐστομωμένον·
πᾶσι δὲ] παρ' ὄσσων οὐ πάρος δεδευμένων
πικρὸν κατῆλθε δάκρυ, καὶ γοερὸν ἴαχε,
. . . . . ἔκτον ἐς κ[ῆρ] θίξε φασγάνῳ.

qui non domitus hasta ferocium Molinidûm,
sed Alcidæ, exercens agmen, socius
mortuus es, cum acuisses ferrum prius induratum :
omniumque ex oculis non antea madefactis
amaræ defluxere lacrimæ, et gemebunde sonuit,
. . . . . sextum *te* in cor attigit ense.

180. ΑΛΛΟ.

Ὅστις, καὶ τίνος εἰμί, τὰ πρόσθεν γράμματα φράζει·
ἀμφὶ δ' ἐμῆς μοίρης πᾶς ἐδάκρυσε λεώς·
οὕνεκεν οὐκ ἔφθην χλαῖναν περὶ αὐχένι θέσθαι
κώμῳ ἐν ἠγαθέῳ, παυσάμενος βιότου.

180. ALIUD.

Quis, et cujus sim quæ proposita-est inscriptio lo- [quitur;
de meo autem fato omnis collacrimavit populus :
quia non prius curaveram lænam circa collum po- [nere
in commissatione valde-divina, cessavi a vita.

181. ΑΛΛΟ.

Τέχνας μὲν παράσαμον ἔχει τάφος· εἰμὶ δὲ Χρύσω[ν,
πατρὶς δ' ἐστὶ Κνίδος, γᾶ δέ μ' ἔχει Ῥοδία.

181. ALIUD.

Arte quidem insignem *virum* habet sepulcrum; [sum autem Chryson,
patriaque est Cnidus, terra autem me habet [Rhodia.

182. ΑΛΛΟ.

Μνῆμα τόδ' εἰ]σάθρησον, ὁδοιπ[όρε], Καλλιρο[είης,
ἡλικίης] κεδνῆς ἣν ἕλε πρόσθ' Ἀΐδης·
πατρίδα] δὲ φράζευ Σέλγην· γυάλοις δ' ἐνὶ Τήλου
προσφι]λὲς ἐνναέταις ἤνυσα τέρμα βίου·
τοὔνεκ]α λοιβαῖσιν [π]άρ[εδ]ρος θυσίαισί τε θάσσω,
τίμι]α τ' εὐσεβίης πᾶσιν ἔθη[κ]α [γ]έρα.

182. ALIUD.

Monumentum hocce intuere, viator, Callirhoes,
quam ætatem ante maturam cepit Pluto;
patriam autem dic *esse* Selgam; in vallibus Teli
amicum inhabitantibus peregi terminum vitæ :
quapropter libationibus assistens sacrisque sedeo,
pretiosaque pietatis omnibus posui præmia.

183. ΑΛΛΟ.

Εὔδιον ἐκ μακάρων ἀνύσαντά σε τὰν ἀόρατον,
Γοργία εὐγήρως, ἀτραπιτὸν βιότου,
ὄλβου τηλεθάοντος, ἐκοίμισεν ὕπνος ὁ λήθης,
κἄντα πρὸς ἑπταπόρου στᾶσέ σε Πληϊάδος.
Ἔξοχα δ' αἰνήσασα θεόκτιτος ἅδε σε γαῖα
φροντίδι πανδήμῳ σὸν δέμας ἐκτέρισεν,
οὕνεκα καὶ πατέρων ἐπὶ γυμνάδος ἠδὲ φιλόπλου
πρόσθε νέων ἀγέλας ἔδρακεν ἁγεμόνα,
ἄλλα τ' ἐνὶ ζωᾷ τελέσαντά σε μυρία δάμῳ
καρύσσει φάμα φέγγος ὑπ' ἀελίου,
ἐσθλὸν ἐν ἀμερίοισιν, Ἀριστέου υἱὸν ἄριστον,
δόξαν ἐὰν ἁπαλοῖς παισὶ λιπόντα φίλαν.

183. ALIUD.

Serenum ex fortunatis *unum*, qui perfecisti invisi- [bile,
Gorgia senectute felix, iter vitæ,
beatitudine florente, sopivit *te* somnus Lethes,
et in conspectu præstituit te septem-vias-haben- tis Pleiadis.
Eximie autem laudato te, a-diis-condita hæc terra
consensu publico corpori tuo exsequias solvit,
quia et patrum gymnasio et navigandi-studioso
antea juniorum gregi te viderat præpositum,
aliaque in vita exsecutum te millia populo
prædicat fama sub luce solis,
probum inter mortales, Aristeæ filium optimum,
qui laudem tuam teneris pueris reliquisti amatam.

184. ΑΛΛΟ.

Φιλίστ[ιον χαῖρε.

Δοιαὶ μὲν δεκάδες σε τελειοτόκων ἐνιαυτῶν
ἤδη καὶ τριτάτου κύκλος ἐπεῖχεν ἔτευς
μισγομέναν φθιμένοισι, Φιλίστιον, ἁνίκα π[ένθος]
πατρὶ πολυθρήνῳ κάλλιπες Ἁρπαλίᾳ,
δῶμα δ' Ἀριστάνδροιο λελογχότος ἄκριτον αἶ[σαν]
καὶ τέκνα κρυερᾷ θῆκας ἐν ὀρφανίᾳ.
Ἄγῆνος κλυτὸν αἷμά σε δ' ὕστατον ὕπνον ἑλό[ντος]
πικρὸς ὅδε ζοφερᾷ τύμβος ἔδεκτο κόνει.

184. ALIUD.

Philistium salve.

Duæ quidem decades te perfectum-partum-eden- [tium annorum
jam et tertii circulus inhibuit anni
mixtam defunctis, Philistium, cum luctum
matri multum-gemebundæ reliquisti Harpaliæ,
domumque Aristandri nacti communem sortem
et liberos horrenda posuisti in orbitate.
Agenis inclytum sanguinem te, qui supremum [somnum cepit,
acerbus hicce tenebroso tumulus accepit pulvere.

185. ΑΛΛΟ.

. . . .
ὁ μουσοτέχνας μ' ἐκ[τρ]έφει Καλλίκ[ριτ]ος
πᾶσαν μάθησιν ὑμνο[π]ο[ι]ὸν ἐνδιδούς·
εἰς μέτρα θ' ἥβης ὡς ἀνη[γ]όμην, τότε
ἄωρος εἰς ἄ[κα]μπτον [ῴχό] μην τρ[ίβ]ον·
ἔχεις ἅπαντα μῦθον· εὐόδει, ξένε.

185. ALIUD.

. . . .
Musarum-artifex me nutrivit Callicritus
qui omnem scientiam hymnificam mihi dedit : [tum
quando autem juventutis gradum assecutus sum,
immaturus eam unde-non-flecti-potest-iter, ingres-
[sus sum viam :
narrationem habes totam : prospere-progredere,
[hospes.

186. ΑΛΛΟ.

Ἐνταῦθα κεῖται Μίμας Μακεδὼν στρατηγέτης.

186. ALIUD.

Hîc situs est Mimas Macedo ductor-exercitus.

187. ΑΛΛΟ.

Τὸν θρ[ασὺν ἐν θή[ρ]αις Δαμάρατον, [ξένε, λεύσσεις
λαμπρὰ κυναγεσίας ἔργα πονη[σάμενον·
ὃν γενέτας ἔσπειρε Ἀμμώνιος, ἐσ[θλὸν ἐν ὅπλοις
κ]αὶ βουλᾷ, πίστει δ' ἔξοχον ἀμερ[ίων.
Εἰκοσ]έτη δ' ἔκλαυσαν ὁμήλικες· ὅν[τι δὲ τοίῳ,
ὡς θέμις] εὐσεβέων, πατρὶς [ἔτευξε τάφον.

187. ALIUD.

Audacem in venatibus Damaratum, hospes, vides
splendida venationis opera exsecutum :
quem genitor creavit Ammonius, bonum in armis
et consilio, fideque excellentem inter mortales.
Viginti-annos-natum defleverunt æquales : cui, cum
[esset talis,
ut lex piorum *est*, patria struxit tumulum.

188. ΑΛΛΟ.

α. Τύμβον μὲν, Φι[λάδελφε, Γλύκων] σοι δεῖματ' [ἑτα[ῖρος,
ὅν τ' ἔλιπες τῆς [σῆς ἔξοχον] υἷα τέχνης.
Ὅσσον γὰρ σὺ κράτιστος ἰητρῶν ἔπλεο πάντων,
τόσσον τῶν ἄλλων ἔξοχός ἐστι Γλύκων.
Ψυχὴ δ' ἐκ ῥεθέων πταμένη μ[ε]τὰ δαίμονας ἄλλους
ἤλ[υ]θε σή, ναίεις δ' ἐν μακάρω[ν] δαπέδῳ.
Ἵλαθι καί μοι ὄπαζε νόσων ἄκος ὡς τὸ πάροιθεν,
νῦν γὰρ θειοτέρην μοῖραν ἔχεις βιότο[υ.
Ἄξιον, ὦ Φιλάδελφε, ἀρετ[ῆς πό]τμον ἔλλαχες αἴσῃ,
[τῆς τ'] ἰητορίης ἔξοχε καὶ σ[οφίης.
Οὐ γὰρ δὴ νοῦσος. . . . .

188. ALIUD.

a. Tumulum quidem, Philadelphe, Glycon tibi
[exstruxit familiaris,
quemque reliquisti tua egregium filium in arte.
Quantum enim tu optimus medicorum eras om-
tantum aliis excellens est Glycon. [nium,
Anima autem e membris volans inter deos alios
abiit tua, habitasque in beatorum solo.
Propitius-esto et mihi præbe morborum remedium,
[sicut antea,
nunc enim diviniorem sortem habes vitæ.
Dignum, o Philadelphe, virtute fatum tibi-obtigit
medicinaque excellens et sapientia. [justa-sorte.
Non enim sane morbus. . . . .

189. ΑΛΛΟ.

β. . . . . ωνδε
γον. . . α . . . . ην ν[οῦσ]ος ἔλυ [σε μέ] νος.
Οἷον δὲ ὑπνώο[ντος] ἐρεύθεται ἄνθεα μήλ[ων,
τοῖος καὶ νέκυς ὢν κ[εῖσο] κατὰ [λ]εχέων.
Νῦν σ[ε, φίλος], δύναμαι θαρρῶν εὐδαίμονα κλήζειν,
ὄλβιε καὶ ζωῆς, ὄλβιε καὶ θανάτου.
Εἰ θάνεν Ἱπποκράτης αλα. . . . . οὐδ' ἄρ' ἐγώ γε
τοῦ πάλαι Ἱπποκ[ρά]τους οὐδὲν ἀσημότερος.
Ἀλλ' ἔτυμον ψυχὴ μένει [ἀθανάτ]η Φιλαδέλφου,
σῶμα δὲ [θνητὸν ἐ]ὸν χθὼν ἱερὴ κατέχει.

189. ALIUD.

b. . . . .
. . , ... morbus solvit animum.
Qualiter autem dormientis rubescunt flores malo-
talis et jam mortuus jacebas in lectis. [rum,
Nunc te, amice, possum confidens felicem vocare,
beate et propter vitam, beate et propter mortem.
Si mortuus est Hippocrates... non sane ego quidem
vetere Hippocrate nequaquam obscurior.
Sed vere anima manet immortalis Philadelphi, [bet.
corpus autem, cum mortale sit, terra sacra cohi-

190. ΑΛΛΟ.

γ. Χαῖρε, γύναι, Πάνθεια, παρ' ἀνέρος, ὃς μετὰ μοῖ-
σὴν ὀλοοῦ θανάτου πένθος ἄλαστον ἔχω. [ραν
Οὐ γάρ πω τοίην ἄλοχον ζυγίη ἴδεν Ἥρη
εἶδος καὶ πινυτὴν ἠδὲ σαοφροσύνην.

190. ALIUD.

[fatum
c. Salve, uxor, Panthea, viri *tui* verbis, qui post
tuum, perniciosæ mortis luctum indelebilem ha-
[beo.
Non enim adhuc talem conjugem jugalis vidit Juno

Αὐτή μοι καὶ παῖδας ἐγείναο πάντας ὁμοίους,
αὐτὴ καὶ γαμέτου κήδεο καὶ τεκέων,
καὶ βιοτῆς οἴακα κατευθύνεσκες ἐν οἴκῳ
καὶ κλέος ὕψωσας ξυνὸν ἰητορίης.
Οὐδὲ γυνή περ ἐοῦσα ἐμῆς ἀπελείπεο τέχνης·
τοὔνεκά σοι τύμβον τεῦξε Γλύκων γαμέτης,
ὅς γε καὶ ἀθ[ανά]τοιο δέμας κεύθει Φιλαδέ[λφου
[ἔ]ν[θα] καὶ αὐτὸς ἐγὼ κείσο]μαι.
. . . . . ισμου. . . . .

forma et prudentia atque castitate.
Eadem mihi et filios peperisti omnes similes,
eadem et maritum curabas et natos,
et vitæ gubernaculum regebas in domo,
et laudem exaltasti communem medicinæ.
Neque quamvis mulier eras mea amovebare arte :
quapropter tibi tumulum fecit Glycon maritus,
qui quidem et immortalis corpus tegit Philadelphi,
ubi et ipse ego jacebo. . . . .

191. ΑΛΛΟ.

Ἔστ]ιν τοὔνομά μοι Ἀφροδίσιος, ὦ παροδῖτα,
εἰμὶ δ' Ἀλεξανδρεύς, τῶν δὲ χορῶν ὁ μέσος.
Θνήσκω δ' οἰκτροτάτῳ θανάτῳ διὰ τὴν ἄλοχόν μου,
κ]λεψίγαμον, μιεράν, ἥν περὶ Ζεὺς ὀλέσει.
Ταύτης γὰρ λάθριος γαμέτης καὶ ἀμὸν γένος αὐχῶν
εἷλκέ με κἀφ' ὕψους δισκοβόλησε νέον.
Δὶς δέκατον γὰρ ἔτος κατέχοντά με, κάλλος ἔχοντα
κλώσασαι Μοῖραι πέμψον ἄγαλμ' Ἀΐδῃ.

191. ALIUD.

Est nomen mihi Aphrodisius, o viator,
sumque Alexandrinus, et chororum præfectus.
Morior autem miserrima morte, per meam uxorem,
furatam-connubium, sceleratam, quam perdet [Jupiter.
Ejus enim clandestinus maritus, vel mei generis *esse* glorians,
traxit me et ab alto projecit juvenem.
Bis decimum nempe annum habentem me pul-[chritudinemque,
evolutum-fusis Parcæ miserunt oblectamentum [Diti.

192. ΑΛΛΟ.

Τὸν πινυτὸν κατὰ πάντα, καὶ ἔξοχον ἐν πολιήταις
ἀνέρα, γηραλέου τέρματ' ἔχοντα βίου,
Ἀΐδεω μυχίοιο μέλας ὑπεδέξατο κόλπος,
εὐσεβέων θ' ὁσίην εὔνασεν ἐς κλισίην·
μνῆμα δ' ἀποφθιμένοιο παρὰ τρηχεῖαν ἀταρπὸν
τοῦτο πάϊς κεδνὴ τεῦξε σὺν εὐνέτιδι.
Ξεῖνε, σὺ δ' ἀείσας Δημοκλέος υἱέα χαίρειν
Δημοκλέα, στείχοις ἀβλαβὲς ἴχνος ἔχων.

192. ALIUD.

Prudentem in omni re, et eximium inter cives
virum, grandævæ terminos assecutum vitæ,
Ditis latebrosi niger accepit sinus,
piorumque sacro collocavit in lecto :
monumentum autem defuncti prope asperam se-[mitam
hoc filius proba fecit cum conjuge.
Hospes, tu autem accinens Democlis filium valere
Democlem, prætereas inoffensum gradum habens.

193. ΑΛΛΟ.

Ἕβδομον εἰς δέκατόν τε βίου λυκάβαντα περῶντα
Μοῖρά με πρὸς θαλάμους ἅρπασε Φερσεφόνας.
Λαμπάδα γὰρ ζωᾶς με δραμεῖν μόνον ἤθελε δαίμων,
τὸν δὲ μακρὸν γήρως οὐκ ἐτίθει δόλιχον.
Ἄρτι δ' ἐφηβείας θάλλων Διονύσιος ἀκμαῖς
καὶ σελίσιν Μουσῶν, ἤλυθον εἰς Ἀΐδαν.
Ἀλλά, πάτερ μᾶτέρ τε, προλείπετε πικρὸν ὀδυρμόν,
τέρμα γὰρ Μοῖρ' ἐπέκρανε τόδε.

193. ALIUD.

Septimum in decimumque vitæ annum cum intra-[rem
Parca me ad thalamos rapuit Proserpinæ.
Lampada enim vitæ me cucurrisse unam voluit deus,
longumque senectutis non proposuit cursum.
Modoque adolescentiæ florens Dionysius præmiis
et paginis Musarum, deveni ad Orcum.
Sed, pater materque, relinquite acerbum lamentum,
terminum enim pro pietate Parca effecit huncce.

194. ΑΛΛΟ.

Ἰκαρίου μὲν παῖδα πολυζήλωτον Ὅμηρος
ὕμνησ' ἐν δέλτοις ἔξοχα Πηνελόπην.
Σῶμ', ἀρετήν, καὶ κῦδος ὑπέρτατον οὔτις ἔπαι[νος

194. ALIUD.

Icarii quidem filiam multum-invidendam Homerus
cecinit in libris egregie Penelopen.
Corpus, virtutem et gloriam summam nullæ laudes

---

193. ALIUD.

Ad nigra Persephones trahor ecce cubilia : cœptus
jam mihi post decimum septimus annus erat.
Sic voluit fatum brevibus me flexibus et non
longa senectutis currere per spatia.
Pubere vix florens ævo Dionysius atque
musarum foliis, ad loca Ditis eo.
Parcite jam lacrimis, oro, materque paterque,
clauserat hoc vitam limite Parca meam. H. GROT.

ἰσ[χύει] λιγυρῶν ᾆσαι ἀπὸ στομάτων·
οὕνεκ' ἄ[ρ'] εἰς ἕ[δρ]ας [σ]ε, Νομων[ία, ἤγαγ' Ὀλύμ-
τηκεδόνι στυγερ[ῇ] Ζεὺς φθιμένην Κρονίδης. [που

valent argutis canere ab oribus :
Quamobrem in sedes te, Nomonia, duxit Olympi
tabe gravi Jupiter extinctam Saturnius.

195. ΑΛΛΟ.

Τούσδε θανόντας ἔχει ξείνους τάφος, οἳ περὶ Δῆλον
μαρνάμενοι ψυχὰς ὤλεσαν ἐν πελάγει,
τὴν ἱερὰν ὅτε νῆσον Ἀθηναῖοι κεράϊζον
κοινὸν ἄρη βασιλεῖ Καππαδόκων θέμενοι.

195. ALIUD.

Hosce mortuos habet externos sepulcrum, qui circa
pugnantes animas perdiderunt in mari, [Delum
sacram cum insulam Athenienses vastarent, [tes.
communem martem Cappadocum regi adjicien-

196 ΑΛΛΟ.

Βιττὼ καὶ Φαινὶς φίλη ἡμέρη, αἱ συνέριθοι,
αἱ πενιχραὶ γραῖαι, τῇδ' ἐκλίθημεν ὁμοῦ·
ἀμφότεραι Κῷαι, πρῶται γένος· ὦ γλυκὺς ὄρθρος,
πρὸς λύχνον ᾧ μύθους ᾔδομεν ἡμιθέων.

196. ALIUD.

Bitto et Phænis mitis amica, in-lanificio-sociæ,
pauperes anus, hîc recubuimus simul :
ambo Coæ, primæ genere; o dulcem auroram, [rum.
cum ad lucernam fabulas canebamus semideo-

197. ΑΛΛΟ.

Ἄρτι σε τὸν θάλλοντα νέοις ἐπὶ γυμνάδος ἔργοις,
ἄβας καλλίστοις ἄνθεσι τερπόμενον,
ἠίθεον, Πρώταρχε, πατὴρ ἐκαλύψατο τύμβῳ,
ὀστέα δ' ὀγκωθεὶς οὗτος ἔδεκτο τάφος·
πρόσθεν δ' ὁ πρέσβυς πυκινῷ δεδμημένος ἄλγει
Ἰσιάδ' ὠκύμορον μύρετο θυγατέρα·
αἰάξας δ' ἄπληστα παλίνδρομον ἔλλαβε πένθος·
Πρώταρχος γαμετὴν γὰρ στονάχησε λίην.
λάϊνα δ' ὄγκωσεν τάδε σήματα· τὰς γὰρ ἀφ' ὑμῶν
Ἅδης γηροτρόφους ἐλπίδας ὠρφάνισεν.

197. ALIUD.

Jam te florentem novis in gymnasio operibus,
juventæ pulcherrimis floribus gaudentem,
adolescentem, Protarche, pater operuit tumulo,
ossaque amplificatum istud recepit sepulcrum :
antea autem senex multo domitus dolore
Isiada ociore fato *raptam* deflebat filiam :
inexpletumque lamentatus recurrentem (*i. e.* no-
[vum) accepit luctum :
Protarchus uxorem enim ingemuit valde.
Lapideaque amplificavit hæc monumenta : etenim
Orcus seniorum-altrices spes abripuit. [a vobis

198. ΑΛΛΟ.

Ἥν] ποτ' Ἀθηναίη. . . . .
ἔτρεφεν ἀλλοτρίων ἀμ[φί]πολον ταλάρων,
ἔδρ]αμε παιδὸς ἕκητι καὶ ἐς βασιλῆος ἱκέσθαι,
ὅς] ῥα καὶ ἀφνειῶν εἷσεν ἐπὶ κτεάνων·
ἔμ[πης δ' οὐ ζώουσαν ἀπήγαγ[εν· ἀλλὰ τάφους γε
Κεκρ]οπίους Λιβυκῶν ἀντ[ὶ λάχεν ψαμάθων.
. . . .

198. ALIUD.

Quam quondam Athenæa. . . . .
aluit alienorum ministram calathorum,
properavit filiæ causa vel in regis *domum* ire,
qui et divitibus constituit super prædiis :
tamen non viventem abduxit; sed sepulcra quidem
Cecropia Libycis sortita est pro arenis.
. . . .

199. ΑΛΛΟ.

Αδ' ἀρετὰν στέρξασα καὶ ἔνδικα λέκτρα ξυνεύνου,
Νικίου ἱμερτὰ παῖς, ξένε, Θειοφίλα
κεῖται ὑπὸ σκιερὰν Σύρου κόνιν, ἃ βαρυπενθὴς
ὀρφανὸν ἐν ζωοῖς παῖδα λιποῦσα πατρός,
ὑστάτιον τελέσασα τὸν ἐκ Μοιρέων ἐνιαυτὸν
πέμπτον, ἐπὶ τρισσαῖς πλησαμένα δεκάσιν·
τοὔνεκά μιν τὰν πρόσθε περίφρονα, καὶ μακαριστὰν
Ἑστιαῖος φθιμέναν τῷδ' ὑπέθηκε τάφῳ.

199. ALIUD.

Hæcce, quæ virtutem dilexit et justum lectum con-
Niciæ amabilis filia, hospes, Theophila [jugis
jacet sub umbroso Syri pulvere, quæ, gravi allato
orbum inter vivos filium liquit patris, [dolore,
ultimum peractum volentibus Parcis annum
quintum super *additum* trinis cum expleverat
[decadibus :
quapropter eam antea valde-prudentem et beatam
Hestiæus extinctam huic supposuit tumulo.

---

196. ALIUD.

Hîc Bitto Phænisque (vale lux alma) jacemus,
lanarum tractrix utraque, pauper, anus :
Coæ nobilibus proavis. O grata lucerna,
cui res semideûm diximus ante diem.

H. GROT

200. ΑΛΛΟ.

Ἤλυθες οὐκ ἀδόατος ἐνὶ τρισσαῖς δεκάδεσσιν,
Θεύδοτε, τὰν ζώοις οἶμον ὀφειλομέναν,
καὶ σὲ τὸν ἐν σπονδαῖσι γεγαθότα πουλὺ μετ' ἀστῶν
μάτηρ αἰάζει μυρομένα πρύτανιν.
Πέτρος ὅδε ξείνοισι βοάσεται, ὡς ἀΐδαλος
ἀσφαλὲς ἀνθρώποις οὐδὲν ἔνειμε Τύχα.
Εἴης τοι σὺν πατρὶ κεχαρμένος, ὄφρ' ἂν ἐς αἰῶ
Σώστρατος ἐν φθιμένοις μυρίον αἶνον ἔχῃ.

200. ALIUD.

Venisti non indefletus in tribus decadibus,
Theodote, per viam animantibus debitam,
et te in libationibus lætatum multum cum civibus
mater luget dolens prytanin.
Lapis hicce advenis clamabit quomodo incerta
tutum hominibus nihil tribuerit Fors.
Utinam sane sis cum patre lætus, ut in æternum
Sostratus inter mortuos plurimam laudem habeat.

201. ΑΛΛΟ.

Λυσίμαχε, υἱὲ Εὐχαρίωνος, χαῖρε.

Λυσίμαχον, μύθοισι προσηνέα πᾶσι πολίταις
καὶ ξείνοις, Νομάδων ἔκτανε θοῦρος Ἄρης·
ᾧ ἔπι πᾶς ἐλεεινὸν ἐπεστενάχησε θανόντι,
οἰκτείρων θαλερὴν ἀνέρος ἡλικίην.

201. ALIUD.

Lysimache, Eucharionis fili, vale.

Lysimachum verbis comem omnes erga cives
et externos Nomadum occidit violentus Mars :
super quo quisque miserabiliter ingemuit mortuo,
miseratus floridam viri ætatem.

202. ΑΛΛΟ.

Ἰσ[θμὲ, π]αλαι[γ]ενέος νήσου πέδον, ἄφθι[τ]ε δῆμ[ε,
σοὶ μεγάλων δώρων καὶ νέκυς οἶδα χάριν·
εἰκόνι καὶ στεφάνοισιν ἀειμνήσθοισι [γερασθεὶς]
σῆμά τι τοῦ πικροῦ ῥῦσιν ἔχω θανάτου.

202. ALIUD.

Isthme, vetustæ insulæ solum, incorrupte popule,
tibi magnorum donorum et mortuus gratiam
[habeo :
imagine et coronis semper-memorandis [donatus]
monumentum aliquod acerbæ redemptionem ha-
[beo mortis.

203. ΑΛΛΟ.

α. Λάϊνα σοι τύμβῳ δωρήματα Θεῖος ἔτευξα,
Ἀτθὶς, ὁ δὶς τῆς σῆς ἡλικίης προγέρων,
εὐξάμενος χειρῶν ἀπὸ σῶν κόνιν· ἄκριτε δαῖμον,
ἀμφοτέροις ἡμῖν ἔσβεσας ἠέλιον.

203. ALIUD.

a. Lapidea tibi ad sepulcrum dona Thius struxi,
Atthis, qui bis tuæ ætati senectute-præsto,
precatus manibus ab tuis pulverem : inconsulte
ambobus nobis extinxisti solem. [Deus,

204. ΑΛΛΟ.

[ποῦσα,
β. Ἀτθὶς ἐμοὶ ζή[σ]α[σ]α καὶ εἰς ἐμὲ πνεῦμα λι-
ὡς πάρος εὐφροσύνης, νῦν δακρύων πρόφασιν,
ἁγνὰ, πουλυγόης, ἔτι πένθιμον ὕπνον ἰαύεις,
ἀνδρὸς ἀπὸ στέρνων οὔποτε θεῖσα κάρα,
Θεῖον ἐρημώσασα σὸν οὐκέτι· σοὶ γὰρ ἐς Ἅδαν
ἦλθον ὁμοῦ ζωᾶς ἐλπίδες ἀμετέρας.

204. ALIUD.

[tum liquisti
b. Atthis quæ mihi vixisti atque mei gratia spiri-
ut antea lætitiæ, nunc lacrimarum causam,
pura, multum-defleta, jam nunc luctuosum som-
[num dormis,
quæ viri seorsum pectore nunquam posuisti caput,
Thio deserto tuo non amplius : tibi enim in Orcum
abiere simul vitæ spes nostræ.

205. ΑΛΛΟ.

γ. Οὐκ ἔπιον Λήθης Αἰδωνίδος ἔσχατον ὕδωρ,
ὥς σε παρηγορίην κἀν φθιμένοισιν ἔχω,
Θεῖε πλέον δύστηνε, γάμων ὅτι τῶν ἀμιάντων
νοσφισθεὶς κλαίεις χηροσύνην θαλάμων.

205. ALIUD.

c. Non bibi Lethes Plutoniæ extremam aquam,
quippe quæ te solatium vel apud mortuos habeam,
Thie nimis infelix, conjugio quippe impolluto
orbatus defles viduitatem thalami.

206. ΑΛΛΟ.

δ. Τοῦτο σαοφροσύνης γέρας Ἀτθίδι τᾷ πολυκλαύτῳ,
οὐκ ἶσον, οὐδ' ἀρετᾶς ἄξιον· ἀλλ' ἐθέμαν
μνάμαν εἰς αἰῶνα φερώνυμον αὐτὸς ἀνάγκᾳ
Θεῖος νηπιάχῳ πνεῦμα χαριζόμενος.
Οἴσω γὰρ καὶ τοῦτο χάριν σέο, καὶ τὸν ἀπηνῆ
ὄμμασι τοῖς στυγνοῖς ὄψομαι ἠέλιον.

206. ALIUD

d. Hoc modestiæ præmium Atthidi multum-deflendæ
neque par, neque virtute dignum : sed posui
memoriam in ævum nomen-ferentem ipse necessi-
Thius infanti spiritum gratificans. [tate *coactus*
Feram enim et hanc a te gratiam, et inclementem
oculis tristibus videbo solem.

207. ΑΛΛΟ.

Σῆμα Φίλωνος ἄθρησον, ὁδοιπόρε, Καλλιπο[λ]είτο[υ
συνέτιδος κεδνῆς, ἣν ἕλε πρόσθε Ἀΐδης·
πάτρην δὲ φράζου Σέλγην· γυάλοις δ' ἐνὶ Τήλου
προσφιλὲς ἐνναέταις ἤνυσα τέρμα βίου·
οὕνεκα λοιβαῖσιν πάρεδρος θυσίαισί τε θάσσων,
δεῖξα μετ' εὐσεβίης πᾶσιν ἔθη πάτρια.

207. ALIUD.

Monumentum Philonis intuere, viator, Callipolitæ
conjugis probæ, quam cepit prius Orcus;
patriam autem dic esse Selgen : in vallibus Teli
amica incolis obii terminum vitæ :
quia libationibus assidens sacrisque celerior
omnibus ostendi cum pietate mores patrios.

208. ΑΛΛΟ.

Ὀκτωκαιδε[κέ]τιν με χυτὴ κ[όν]ις ἥδε καλύπτει
Καλλιστὼ μητρὸς δεξαμένην ὄνομα,
ἣ λείπω πανόδυρτον ἐνὶ μεγάροισιν ἀνίην,
πατρί τ' ἐμῷ Ζώ[ῳ] δάκρυα λυγρότατα·
ναίω δ' εὐσεβέων ἁγνὸν περικαλλέα χῶρον
σ[ύ]νθρονος ἡρώων εἵν[ε]κα σωφροσ[ύ]ν[η]ς.
Ἀκμὴν δ' οὐ γενετῆρες ἐμήν, οὐχ ἐσθλὸς ὅμαιμος,
οὐ πόσις, ἀλλ' Ἀΐδης λυγρὸς ἐκαρπίσατο.
Τοῖός τοι θνητῶν μογερὸς βίος, ὧν ἀτέλεστοι
ἐλπίδες, αἷ[ς] μοιρῶν νήματ' ἐπικρέμαται.
Ἀλλά μοι, ὦ γενετῆ[ρε]ς, ἐσαθρήσαντες ὁ θνητῶν
ὡς φέρεται πάντων λυγροπαθὴς βίοτος,
ἤδη δυστήνου κατὰ δώματα λήγετε πένθους·
καὶ φθιμένᾳ γὰρ ἐμοὶ τοῦτο ποθεινότατον.

208. ALIUD.

Duodeviginti annis natam me adgestus pulvis iste
quæ Callisto matris accepi nomen, [tegit
cui linquo omnino-flebilem in domo tristitiam,
patrique meo Zoo lacrimas mœstissimas :
habito autem puram piorum perpulcram sedem,
adsidens heroibus, propter modestiam.
Ætatis meæ flore non parentes, non bonus frater,
non conjux, sed Pluto tristis fruitus est.
Talis sane mortalium ærumnosa vita, quorum irritæ
spes *sunt,* quibus parcarum fila impendent.
Sed mihi, o parentes, considerantes mortalium
quomodo feratur omnium miserabilis vita,
jam miseri in domo finem-facite luctus : [derium.
etenim defunctæ mihi hoc summum affert desi-

209. ΑΛΛΟ.

Ἡλικίης χοϊκῶν, ὁ δὲ δαίμων ἔφθασε τοὺς χοῦς.

209. ALIUD.

Ætatis choïcarum *eram;* sors autem prævertit
[Choas (*i. e.* Choum festum).

210. ΑΛΛΟ.

Ἡλικίαν μὲν ἐμὴν ταύτην δεῖ πάντας ἀκοῦσαι·
εἰκοστῷ καὶ πέμπτῳ ἔτει λίπον ἡλίου αὐγάς·
τοὺς δὲ τρόπους καὶ σωφροσύνην ἣν εἴχομεν ἡμεῖς,
ἡμέτερος πόσις οἶδεν ἄριστ' εἰπεῖν περὶ τούτων.

210. ALIUD.

Ætatem meam hanc oportet omnes audiant :
vicesimo et quinto anno reliqui solis splendores :
mores enim et modestiam quæ nobis fuerunt,
noster conjux scit optime dicere de istis.

211. ΑΛΛΟ.

Ἀ]θάνατος φιλία σῆς ψυχῆς ἐστι παρ' ἀνδρί
. . . .

211. ALIUD.

Immortalis amor tuæ animæ superest in viro
. . . .

212. ΑΛΛΟ.

Μοῖρ]α καὶ Εἰλείθυια καὶ ὠδ[ῖν]ες τὸ περισσὸν
Μουσάων μελέδημ' ἄγαγον εἰς Ἀΐδαν,
γαστρὸς ἀπωσαμέναν μόρον ἔγκυον· ἁ δὲ νεανὶς
Ἡραῒς εὐτεύκτῳ τῷδ' ὑπένεστι τάφῳ.

212. ALIUD.

Parca et Ilithyia et puerperii-dolores summam *hanc*
Musarum curam deduxerunt in Orcum, [autem
utero cum expulisset sortem gravidam : puella
Heraïs bene-structo hocce subest tumulo.

213. ΑΛΛΟ.

Ἀμ]ίσου πολιῆτιν, ἀρίζαλον Κλεο[νίκαν,
Β]ιθυνὰν ἀρετᾶς εἵνεκα Πανελόπα[ν
ἅρπασε] δυσπενθὴς Ἀΐδας· σεμνὸν δὲ τὸ [κούρας
σκᾶν]ος ὑπὸ στάλᾳ κρύπτεται αἰενάῳ·
τὰν ἁπα]λὰν κεύθει μορφὰν τάφος, ἀλλ' ἀμ]άραντον
πνεῦμα μένει κείνας ἐς φάος ἀθάνατον.

213. ALIUD.

Amisi civem, multum-æmulandam Cleonicen,
Bithynam virtutis causa Penelopen, [puellæ
rapuit gravem-luctum-afferens Orcus : castum enim
involucrum (*i. e.* corpus) sub cippo conditur pe-
[renni :
teneram quidem tegit formam sepulcrum, sed incor-
spiritus manet illius in lumine immortali. [ruptus

214. ΑΛΛΟ.

Θευδότα, ἁ μάτηρ σε κατέστολε· δακρυόεις γὰρ
ἁρπάξας σ' Ἀΐδας σὰν ἐμάρανεν ἀκμάν·
Συγκέχυται γενέτας δὲ Ποσείδιππος, κλυτὸν ἔρνος
ζαλωτὸν πέμψας Περσεφόνας θαλάμοις,
γυμνάδος αὐστηρὸν διετῆ πόνον ἐκτελέσαντα,
ἀρτίχνουν, γονέων ἐλπίδα γηραλέην.

215. ΑΛΛΟ.

Ξεῖνε, Φιλητᾶς εἰμί· λόγων ὁ ψευδόμενός με
ὤλεσε, καὶ νυκτῶν φροντίδες ἑσπέριοι.

216. ΑΛΛΟ.

Ἁδίστας Μενέδημος ἔην πόσις· ἤροσε δ' αὐτὰν
Βούτιχος· Αἰανὴ κρύψε καταφθι[μέ]ναν,
τίκτε δ' ἐνὶ κλ[άρ]οις Κερκίνιον· ἐκ δὲ Φιλίππου
υἱοῦ τῶν ὁσίων ἀντίασεν κτερέων·
τοίγαρ Κρηταιεῖ Ῥαδαμάνθυι τοῦτο παρ' Ἅιδᾳ
εἶπεν, ὅτ' ὠδίνων παιδὸς ἔχει χάριτας.

217. ΑΛΛΟ.

Ξεῖν', ἔπεχε παρ]ιὼν ἴχνος, εἰ θέλεις γνῶναι
τίς ἐσθ' ὑποταφε]ὶς τῇδε λαΐνῃ στήλῃ.
Ἐνταῦθα κεῖται] χρηστὸς ἐν φθίτοις ἀνήρ,
γλύκιστον ὃς] λέλοιπεν ἡλίου φέγγος
ὅλον δρόμον ἐτ]ῶν μηδέπω τελειώσας.
Πολλοῖς ἀρέσα]ι δέδοκτο, μοῦνος ἀνθρώπων,
ὃς πάντας]ἀρετῇ τοὺς ὁμήλικας προὗχεν
εὔνους, δί]καιος, θεοσεβής, φιλάνθρωπος.
Πᾶς οὖν ἑτ]αίρων τὸν τεὸν μόρον κλαίει·
πολὺς] μὲν ὄχλος οἰκετῶν σε δακρύει,
ἄθλιε·] τί δ' ἦσθα σεμνὸς ὡς δοκεῖν εἶναι
κἂν ὄν]τα παῖδα τοῖς νοήμασιν πρέσβυν;
Δεινὸ]ν, ποθητὴ μῆτερ, εὔνασον θρῆνον
πέ]νθους τιθηνόν, ὅς μάτην σε πημαίνει·
οὐδεὶς γὰρ ἐξήλυξε τὸν μίτον Μοιρῶν,
οὐ θνητός, οὐκ ἀθάνατος, οὐδ' ὁ δεσμώτης
οὐδ' αὖ τύραννος βασιλικὴν λαχὼν τιμὴν
θεσμοὺς ἀτρέπτους διαφυγεῖν ποτ' ᾠήθη.
Φαέθοντα Τιτὰν οὐκ ἔκλαυσ' ὅτ' ἐκ δίφρων
ἀπ' οὐρανοῦ κατέπεσεν εἰς πέδον γαίης;
Ἑρμῆς δ' ὁ Μαίας οὐκ ἔκλαυσεν ὃν παῖδα
Μύρτιλον ἀπὸ δίφρων κύμασιν φορούμενον;
οὐδ' αὖ Θέτις τὸν στεναρὸν ἔστενεν παῖδα
ὅτ' ἐκ βελέμνων θνῆσκε τῶν Ἀπόλλωνος;
ο[ὐ]δ' αὖ βροτῶν τε καὶ θεῶν πάντων ἄναξ
Σαρπήδον' οὐκ ἔκλαυσεν, οὐκ ἐκώκυσεν,
οὐδ' αὖ Μακηδὼν ὁ βασιλεὺς Ἀλέξανδρος
ὃν τίκτεν Ἄμμων θέμενος εἰς ὄφιν μορφήν;

214. ALIUD.

Theodota, mater te composuit : lacrimosus enim
qui te rapuit Dis tuum marcidum fecit florem :
conturbatus est genitor Posidippus, clarum germen
invidendum cum misisset Proserpinæ thalamis,
quod gymnasii durum biennem laborem peregerat,
nuper-lanugine-obductum, parentum spem senectutis.

215. ALIUD.

Hospes, Philetas sum : orationum quæ mentitur, *illa* me
perdidit, et noctium cogitationes vespertinæ.

216. ALIUD.

Hedistes Menedemus erat conjux : seminavit autem eam
Butichus : Æane obtexit defunctam,
peperitque in prædiis Cercinium : per autem Philippum
filium justa assecuta est funebria.
Igitur Cretæo Rhadamantho hoc apud Orcum
dixit, cum partus-doloribus-cruciata pueri habeat grates.

217. ALIUD.

Hospes, siste præteriens gradum, si velis nosse
quis sit *ille* qui sepultus fuerit sub hocce lapideo cippo.
Hic jacet probus inter defunctos vir,
dulcissimum qui reliquit solis lumen
toto nondum perfecto annorum curriculo.
Multis placuisse visus est unus hominum
qui omnes inter æquales virtute præstitit
benivolens, justus, pius-in-deos, humanus.
Igitur quisque sociorum fatum tuum deflet;
multa quidem turba famulorum te lacrimatur,
miser; cur autem eras hac gravitate, ut videreris esse,
quamvis puer, mente senex?
Diram, desiderata mater, sopias lamentationem
luctus nutricem, quæ frustra te lædit;
nemo enim effugit filum Parcarum,
neque mortalis, neque immortalis, neque captivus,
neque vel tyrannus regium adeptus honorem
leges immotas effugere unquam cogitavit.
Phaethontem nonne Titan deflevit, cum cursu
e cælo decidit in solum terræ?
Mercuriusque Maiæ *filius* nonne deflevit suum natum
Myrtilum, e curru in fluctus delatum?
Nonne et Thetis gemitu-dignum ingemuit natum,
quando telis interiit Apollinis?
Quin et mortalium nonne et deorum omnium rex
Sarpedonem deflevit, et lamentatus est?
Nonne et Macedo rex Alexander
quem genuit Ammon mutata *sua* in anguem figura?

---

215. ALIUD.

Ipse Philetas sum, mentitus perdidit olim
quem sermo, et noctu cura profusa simul.

NAT. COMIT. EMEND.

218. ΑΛΛΟ.

Οὐκ ἔστ' οὐδὲν τέρμα βίου θνητ[ῶν ἐπι]νοί[α]ις,
  ἀλλὰ τύχη κρείσσων ἐλπίδος ἐξεφάνη,
ἣ καὶ Τιμοκλέην Ἀσωπίχου ἠφάνισ' υἱόν
  πρόσθε, πρὶν ἐνδεῖξασθ' ἔργα πρέποντα φύσει·
ὃς Βασίλεια Διὸς καὶ ἐν Ἡρακλέους τρὶς ἐνάθλοις
  ἵπποις νικήσας δώματ' ἐπηγλάϊσεν.

218. ALIUD.

Non est ullus vitæ terminus mortalium consiliis,
  sed fortuna præstantior spe apparuit,
quæ et Timoclem Asopichi sustulit filium [ram *suam*:
  priusquam ostendisset opera quæ-decerent natu-
qui in Regalibus-ludis Jovis et in Herculis ter certa-
  equis cum vicisset, domum honore-auxit. [minibus

219. ΑΛΛΟ.

Ὄντως δίζηαι, ξένε φίλτατε, τίς, πόθεν εἰμί, [δης,
Κῶ[ς] μέν μοι πατρίς ἐστιν· ἐγὼ δ' ὄνομα Νικομή-
Μουσάων θεράπων, ᾄδων θυμέλαισιν Ὁμήρῳ,
δόξαις ἐγγελάσας, περίκειμαι νήδυμον ὕπνον.

219. ALIUD.

Reipsa quæris, hospes amicissime, quis, unde sim?
Cos quidem mihi patria est: egoque nomine Ni-
[comedes,
Musarum famulus canens in pulpitis Homero,
gloriæ qui arrisi, jaceo in suavi sopore.

220. ΑΛΛΟ.

Ἐνθάδε τὸν πάσῃσι κεκασμένον ἀγλαΐῃσιν
  εἷλε φθόνος, δυνατῶν μήτι· καὶ οὐκ ἐθέλων. . .

220. ALIUD.

Hîc virum omnibus ornatum splendidis dotibus
  rapuit invidia, potentium fraude: atque nolens...

221. ΑΛΛΟ.

Νούσων ἰητῆρα. . . Κράτωνα Κυιντ. . .
. . . . Γαργήττιον ἥδε κ[αλύπτει [μῆς.
χθών, φιλίους δὲ τ[ύπους δείκνυ[σιν ὁ λάϊνος Ἑρ-

221. ALIUD.

Morborum medicum. . . . Cratonem Quint. . . .
. . . . Gargettium hæcce contegit [curius.
terra, dilectasque formas ostendit lapideus Mer-

222. ΑΛΛΟ.

α. Στάς, ξένε, τάνδ' ἄθρησον ἐπὶ στάλᾳ Κλεοπάτραν,
  ἂν φθόνος εἰς Ἀΐδαν, οὐ χρόνος ἠγάγετο,
μορφᾶς ᾇ πρωτεῖον ἔχειν δωρήσατο Κύπρις,
  ἔργα δ' Ἀθαναία τερπνὰ σαοφροσύνας,
Μοῦσα δὲ καὶ σοφίαν, καὶ πακτίδα τὰν φιλέραστον
  συμφωνεῖν ἐρατοῖς δειξαμένα μέλεσι·
καὶ γνοὺς ὡς θανάτοιο οὐδὲν γλυκερώτερον αὐγᾶς,
  ζῆθι κάλων τείνας οὔριον εὐφροσύνας.

222. ALIUD.

[Cleopatram,
a. Stans, hospes, hancce contemplare in cippo
  quam *fati* invidia ad Orcum, non tempus *diu-*
[*turnum* duxit,
cui formæ principatum habere dederat Cypris,
  operaque Minerva grata sapientiæ, [deditam
Musa autem et doctrinam, quæ et lyram amoribus-
  consonam-facere docuit cum blandis cantibus:
et sciens mortis nihil *esse* dulcius luce, [tis.
  vive, rudentibus intentis vento-secundo volupta-

223. ΑΛΛΟ.

β. Εἰ καί σου κεύθει κάλλος νέον, ὦ Κλεοπάτρα,
  τύμβος, καὶ φροῦδον σῶμα λέλογχε κόνις,
ἀλλ' ἀρετὰ βιοτᾶς αἰεὶ ζωοῖσι μέτεστι,
  ψυχᾶς μανύουσ' εὐκλέα σωφροσύναν.

223. ALIUD.

[patra,
b. Etsi tuam tegat pulcritudinem juvenilem, o Cleo-
  tumulus, et evanidum corpus sortitus sit pulvis,
saltem virtus vitæ semper inter vivos manet,
  animæ memorans inclitam modestiam.

224. ΑΛΛΟ.

Τὴν τρίβον ὃς παράγεις, ἀλύπως τόδε σῆμα νοήσας
  μή, δέομαι, γελάσῃς, εἰ κυνός ἐστι τάφος.
Ἐκλαύσθην. Χεῖρες δὲ κόνιν συνέθηκαν ἄνακτος,
  ὅς μου καὶ στήλῃ τόνδ' ἐχάραξε λόγον.

224. ALIUD.

Qui viam pergis, absque luctu hocce monumentum
  ne, precor, rideas, si canis est tumulus. [cernens,
Sum defleta. Manusque domini pulverem conges-
  qui meo cippo et hæc insculpsit verba. [sere,

---

224. ANONYMI.

Tu sine mæstitia monumentum hoc cerne, viator,
  ne, quæso, ride, si canis est tumulus·
sum defleta: cinis domino compostus ab ipso,
  qui nostro et cippo talia verba dedit.

SALVIN.

225. ΑΛΛΟ.

Οὗτος ὁ γῆς τέμνων σταχυηφόρον αὔλακα Δηοῦς
Εὔτυχος, ἡ γονέων ἐλπίς, ἔπειτα γόος,
εἴκοσι τῶν πάντων ἐτέων ὑπὸ τῷδε κέκρυμμαι
σήματι, μήτε νόσῳ μήτ' ὀδύνῃσι τακείς.
Τεθνειὼς δ' οὐχ οἷος ὀδύρομαι· ἄλλοτι πένθος
ἀμφοτέροις ἔλιπον λυγρὸν ἐμοῖς τοκέσι.

225. ALIUD.

Ille *ego* terræ secans spiciferos Cereris sulcos
Eutychus, parentum spes, deinde luctus,
viginti annos in-summa natus sub hocce lateo
monumento, neque morbo, neque doloribus con-
[sumptus.
Mortuus autem non solus doleo; alium sedenim lu-
ambobus reliqui tristem parentibus meis. [ctum

226. ΑΛΛΟ.

Δοιὼς Ἱππομέδοντας ὁμᾶ χθὼν ἅδε καλύπτει,
παῖδά τε καὶ γενέταν, ἄμφω ἀποφθιμένως,
παῖδα μὲν ἐς λαιὰν ἐσιόντων χεῖρα τεθέντα·
δεξιὰ δ' ἀντετάφη γηραὸς Ἱππομέδων.
Ἀμφοτέροις δ' ἐπέθηκε χυτὰν κόνιν Ἱπποδάμεια
μάτηρ Ποικιλίω, ἐκγόνω ἀμφοτέρων,
ὅς σφισι τώσδε τάφως ἐνεώσατο, τείχισε δ' Ἀΐδαν,
πάππῳ καὶ θείῳ λοισθοτάτας χάριτας.

226. ALIUD.

Geminos Hippomedontes simul tellus hæcce conte-
filiumque et genitorem, ambos exstinctos; [git,
filium quidem ad sinistram manum introeuntium
[positum;
dextera autem sepultus est senex Hippomedon.
Ambobusque imposuit effusum pulverem Hippoda-
mater Pœcilii, sobolis amborum, [mia
qui illis hæcce sepulcra renovavit, muroque cinxit
[Orcum,
avo et avunculo supremas gratias.

227. ΑΛΛΟ.

Θ. Κ.

Μητρὶ φίλῃ Ἀγέλῃ καὶ Λαρέτᾳ ἐσθλῇ ἀδελφῇ
Ἰούλιος Ἀντιγένης μνῆμ' ἐπόησε τόδε.

227. ALIUD.

D. M.

Matri dilectæ Agelæ et Laretæ bonæ sorori
Julius Antigenes monumentum hocce fecit.

228. ΑΛΛΟ.

Θ. Κ.

Φιλήτῳ τόδ' Ἀβασκαντὶς γαμετὴ συνομεύνῳ
σῆμα κατοιχομένῳ μνημοσύνης ἕνεκεν.

228. ALIUD.

D. M.

Phileto hocce Abascantis uxor conjugi
monumentum pereunti memoriæ causa.

229. ΑΛΛΟ.

Ὁδῖτα, βαιὸν σάματι σταθεὶς πάρα
μάθοις κεν ἀτρέκειαν. Ἴσθι δ' ὡς πατρὸς
Ἀθηνίωνος οὗν ταφῇσι κλῄζεται,
καὶ Μνασέαν αὔδασον οὔνομα φθιτοῦ·
καὶ γνῶθι μύθους, οἷς σοφῶς ἐτέρπετο.
Ἁ μὲν τὰ κόσμου σεμνὰ καὶ δι' ἀστέρων
δι[ῆλθ]ε τὰν πυρωπὸν αἰθεροδρόμων
κέλευθον, ἅ δε] καὶ γεωμόρον τέχναν
γραμμαῖσιν ἰχνεύτειραν· εὐ[ο]δεῖν δέ οἱ
κατεῖδ' Ὁμήρου δέλτον, ἅς ἐνὶ πτυχαῖς
ὅ[τε] πλανάτας ἐστὶ Λαρτίου γόνος
καὶ μῆνις Αἰακίδαο· τῶν ἐπ' ἀτρεκές
δ[ῆ]θ' ἐξ ἁπάντων ἐσθλὸν ἄρατο κλέος.
Νέον δ' ἐν ἀκμᾷ κοῦρον, ᾧ πόρεν τέχναν,
ὄνυ[μ]' Εὔν[ομον λιπών με, τε]τρώκοντα δὴ
ὑπ' ἀλίῳ πλειῶνας εἰσιδὼν φάος
ποθεινὸς ἀστοῖς τάνδ' ὑπήλυθε χθόνα.

229. ALIUD.

Viator, paulisper monumentum prope adstans,
discas veritatem. Scito patre
Athenione, qui in sepulcro est, eum dici,
et Mnaseam eloquere nomen mortui;
et nosce orationes quibus sapienter delectabatur.
Tum mundi magnifica et per astrorum
discucurrit igneam æthera-percurrentium
viam, tum et geometricam artem [sibi
lineis indagatricem; prosperumque-iter-præbere
vidit Homeri librum, cujus in plagulis
et erro est Laertii filius,
et ira Æacidæ : de quibus veram
sane ab omnibus et bonam obtinuit laudem.
Juventutis in flore filium, cui dedit artem,
nomine Eunomum linquens me, quadraginta
sub sole annos cum viderat lumen,
desideratus civibus hancce subiit terram.

230. ΑΛΛΟ.

Εἶ, φίλε,] πυνθάνεαι τίς ἔφυν, ξένε, τίς[τ'] ἐγενήθην,
ὦ]παροδῖτα, μάθε, στὰς ὀλίγον πρὸ τάφων.
Γεννᾷ μὲν Γλαῦκός με πατήρ, τίκτει δέ με μήτηρ
Χρυσογόνη, καί μευ δύσμορος οὐκ ὄνατο.
Τηλόθι γὰρ πάτρης Βιθυνίδος ὤλεσα θυμόν,
ναυτιλίῃ [λυγρῇ] νηΐ τ' ἐμῇ πίσυνος·
κεῖμαι δ' ἐν Σχερίῃ παρὰ θῖν' ἁλὸς ἠνεμόεσσαν,
ὕστατα λυγρὸν ἐμοὶ δερκόμενος πέλαγος.

231. ΑΛΛΟ.

Ὧ, σοφία καὶ μοῦσα, συνέσπετε, [βάσ]κ[α]νος ἡμῶν
φύντα τις ἑπταετῆ ὤλεσε μοῖρα νόσῳ·
ᾧ γόον οὐχ ὑμέναιον ἐδᾳδουχήσατο, μήτηρ
οἰκτρὰ σὺν γενέτῃ χρύσιον ὠλέσατο.
Κόσμος γὰρ γενέταισι τραφεὶς φιλίοις τε συναίμοις
ὤλετο, καὶ γοερὸν πένθος ἔλειπε δόμοις·
ἄρκεο, μοῖρα, θανόντι νέῳ, δίσσων δὲ συναίμων
φείδεο, καὶ γονέων λυγρὸν ἄπειργε δοκόν.

232. ΑΛΛΟ.

Βαιόν σοι τὸ μεταξὺ βίου θανάτοιό τ' ἔθηκε
καὶ τύμβου, Καπίτων, καὶ θαλάμοιο Τύχη,
νύκτα μίαν ψεύστιν καὶ ἀνηλέα, τὴν ἄνις αὐλῶν,
τὴν δίχα σοι παστῶν, τὴν ἄτερ εἰλαπίνης·
αἲ αἲ τὴν ἐπὶ πέπλα καὶ εἰς ἀμύριστα πεσοῦσαν
στέμματα καὶ βίβλους σεῖο, πρόμοιρε, τέφρην,
οἳ θρήνοισι βοητὸν ὑμήναον, οἳ προκελεύθους
λαμπάδας ὑστατίου καὶ κενεοῖο λέχους.

233. ΑΛΛΟ.

α. Πάτρω]ν [εἰμί]· πατρὶς Λυ[κίων μ'] ἐλοχεύσατο [γαῖα.
Ῥώμ]α δ' ἐν τιμαῖς πρά[γματά μου δέχ]εται.
Ὦ]μάκαρ, [ἐς φάος] ἀελίου πάλιν [οὔ μ' ἀπο]πέμπεις,
εὐπά[τριδ' ἀλλ' ἐφορᾷς τηλό]θι θαπτόμενον.

234. ΑΛΛΟ.

Εἰς τὸν αὐτόν.

β. Οὐ βάτοι, οὐ τρίβολοι τὸν ἐμὸν τάφον ἀμφὶς ἔχου- [σιν

230. ALIUD.

Si, amice, scitaris quis fuerim, hospes, quisque [natus essem,
o viator, disce, stans parumper ante sepulcrum.
Genuit quidem Glaucus me pater, peperit autem me [mater
Chrysogona, et me misera non fruita est.
Procul enim patria Bithynia amisi animam,
navigationi funestæ navique meæ fidens :
jaceo autem in Scheria juxta littus maris ventosum,
supremum intuens mihi funestum pelagus.

231. ALIUD.

Cui, sapientia et musa, operam dabatis, invida [nostri
natum aliqua septennem perdidit sors morbo :
cui gemitum, non hymenæum cum-face-prætulit [mater
misera cum genitore suas delicias amisit.
Decus enim qui nutritus-erat parentibus carisque [fratribus,
periit, et lamentabilem luctum reliquit domibus :
contenta-esto, sors, mortuo puello, duobus sed fra- [tribus
parce, et a parentibus triste amove telum.

232. ALIUD.

Parvum tibi intervallum vitæ mortisque statuit
et tumuli, Capito, et thalami Fortuna,
noctem unam mendacem et immitem, hanc sine [tibiis,
hanc sine toro-nuptiali, hanc absque epulo :
heu, heu, qui in vestimenta et in carentia-unguen- [tis incidit
serta et in libros tuos, o præmaturo-fato-rapte, [cinerem!
hei lamentis celebratum hymenæum! hei prævias
lampadas extremi et vacui lecti!

233. ALIUD.

a. Patron sum : patria Lyciorum me peperit tellus.
Roma meas res (*id est* me), tum in honores ex- [cipit.
O beate *Æsculapi*, in lucem solis rursum non me [deducis,
sed licet nobili-patre-natus, cernis procul se- [pultum.

234. ALIUD.

In eumdem.

b. Non sentes, non tribuli sepulcrum meum cir- [cumdant,

---

230. ALIUD.

Basilides annorum XXII *heros, vale.*

Quis fuerim quæris, quibus et natalibus , hospes?
ut discas, paulo siste gradum ad tumulum.
Chrysogone peperit, genuit me Glaucus, at illis
nullum equidem potui reddere promeritum.
Nam procul a patria perii Bithynidos ora
navicula temere fretus et arte mea.
Nunc Scheriæ jaceo ventoso in littore, tandem
exitiale mihi respiciens pelagus. SCIP. MAFF.

οὐδ' ὀλολυγαία νυκτερὶς ἀμπέταται·
ἀλλά με πᾶν δένδρος χαρίεν περὶ ῥίσκον ἀνέρπει
κυκλόθεν εὐκάρποις κλωσὶν ἀγαλλόμενον.
Ποτᾶται δὲ πέριξ λιγυρὴ μινυρίστρι' ἀηδὼν
καὶ τέττιξ γλυκεροῖς χείλεσι λιρὰ χέων,
καὶ σοφὰ τραυλίζουσα χελιδονίς, ἥ τε λιγύπνους
ἀκρὶς ἀπὸ στήθο[υς ἡδὺ χέουσα μέλος].
Πάτρων ὅσσα βροτοῖσιν ἐράσμια πάντ' ἐτέλεσσα
ὄφρα καὶ εἰν Ἀΐδᾳ τερπνὸν ἔχοιμι τόπον·
τἆλλα δὲ πάνθ' ἃ λέλοιπα καὶ ἐν νεότητι κατέκτην
ᾤχετο πλὴν ἃ πρὶν ζῶν ἀπεκαρπισάμην.

neque ululans noctua circumvolat;
sed mihi circa cistam omnis arbor grata assurgit
ex-omnibus-circa-locis fructuosis ramis exsul- [tans.
Volitatque circum arguta exili-et-flebili-voce can- [tillans luscinia
et cicada ore dulci proterva fundens,
et perite balbutiens parvula-hirundo, atque stri- [dula-efflans
locusta e pectore gratum fundens melos.
Patron quæcunque mortalibus amica sunt, omnia
ut et in Orco lætum haberem locum : [perfeci
alia autem omnia quæ reliqui et in juventute possedi
periere, præter quos prius vivens fructus de- [cerpsi.

235. ΑΛΛΟ.

γ. Πατὴρ Πάτρων μέν, Ἀπποληΐα δ' ἐγώ·
τεκνῶ δὲ δισσὰ τέκνα, πατέρα δ' εὖ λέγω.

235. ALIUD.

c. Pater Patron erat, Appoleiaque ego :
peperique duos liberos, patremque laudo.

236. ΑΛΛΟ.

α. Εἰς ἴα σου, Πώμπτιλλα, [κ]αὶ [εἰ]ς κρίνα βλα[σ]τ[ή]- [σειεν
ὀστέα κα[ὶ] θαλλο[ῦ]ς ἐν πετάλοισ[ι] ῥόδων
ἡδυπνόου τε κρόκου καὶ ἀγηράντου ἀμαράντ[ου,
κεἰς καλὰ βλαστήσαις ἄνθεα λευκοΐου,
ὡς ἴσα Ναρκίσσῳ τε πολυκλαύτῳ θ' Ὑακίνθῳ
κ]αὶ σὸν ἐν ὀψιγόνο[ις] ἄνθος ἔχοι τι χρόνος.
Ἥδε γ[ὰ]ρ, ἡνίκα πνεῦμα μέ[λ]ων ἀπέλυε Φίλιππος
σιγῇ]ν ἀκροτάτοις χε[ίλ]εσι προσπελάσας,
σ[τᾶ]σα λι[π]οψυχ[ο]ῦντος ὑπὲρ γαμέτου Πώμ- [πτιλλ[α
τὴν κείνου ζωὴν ἀντέ[λα]βεν θα[ν]ά[τ]ου.
Τ]οίην [συ]ζυ[γί[η]ν ἔτεμεν θεὸς ὥστε θανεῖν μὲν
Πώμπτιλλαν γλυκεροῦ λύτρον ὑπὲρ γαμέτου,
ζῆν δ' ἄ[κ]οντα Φίλ[ιπ]πον ἐπευχόμενον διὰ παντὸ[ς
συγκεράσαι ψυχ[ῇ] πνεῦμα φιλανδροτάτῃ.

236. ALIUD.

a. In violas tua, Pomptilla, et in lilia pullulent
ossa, et in frondes cum foliis rosarum [ranti,
suaviter-spirantisque croci et senio-expertis ama-
et in pulcros *utinam* pullules flores leucoii, [thi
ut æque ac Narcissique multum-defletique Hyacin-
et tuum apud posteros florem habeat-aliquem [tempus.
Hæc enim, cum spiritum e membris emittebat [Philippus,
tacite summis labris *ad eum* accedens,
stans, eum-deficiente animo, supra maritum Pom-
hujus vitam accepit mortis *suæ* pretio. [ptilla
Tale conjugium divisit deus, ut mortua sit quidem
Pomptilla, dulci redemptionis-pretium pro ma- [rito;
vivat autem invitus Philippus, preceturque omni [*tempore*
ut commisceat spiritum animæ mariti-amantis- [simæ.

237. ΑΛΛΟ.

β. Ἔστρεψεν Μοιρῶν μία νήματα· τῆς δ' ἀνέπλησεν
ταῖς ἰδίαις εὐχαῖς θυμὸν ἱλασσαμένη
ἡ περίφρων Πώμπτιλλα [Φιλίππου κεδνὴ ἄκοιτις
ἥτις ὑπὲρ γαμέτου [τὸν βί]ον ἐξέλιπεν.

237. ALIUD.

b. Evolvebat Parcarum una fila : cujus sed enim
precibus suis animum, quam placavit [explevit
magnanima Pomptilla Philippi proba conjux
quæ pro marito vitam reliquit.

238. ΑΛΛΟ.

Ἄνθεα πολλὰ γένοιτο νεοδμήτῳ ἐπὶ τύμβῳ,
μὴ βάτος αὐχμηρή, μὴ κακὸν αἰγίπυρον,

238. ALIUD.

Flores multi nascantur recens-exstructo in tumulo,
ne rubus hirsutus, ne malum bucranium *nascatur*.

---

238. ALIUD.

Plurimus hunc tumulum flos ambiat, atque facessant
hinc rubi horrentes, ægipyrusque mala.

At violæ huc coeant, et amaracus, et narcissus;
omnia circa te, Vibie, sunto rosæ.

MURATOR.

ἀλλ' ἴα, καὶ σάμψυχα, καὶ ὑδατίνη νάρκισσος,
Οὐίβιε, καὶ περὶ σοῦ πάντα γένοιτο ῥόδα.

sed violæ, et amaraci, et mollis narcissus,
Vibi, et circum te omnia nascantur rosæ.

239. ΑΛΛΟ.

Τόνδ' ὁ παλαιστροφύλαξ Ἀμμώνιος εἵσατο βωμὸν
αὐτὸς ἔτι ζωᾶς τὸ γλυκὺ φέγγος ὁρῶν,
ἠρίον ὄφρα γένοιτο· τόν, ὦ Μαίας κλυτὲ κοῦρε,
Ἑρμείη, πέμποις χῶρον ἐπ' εὐσεβέων.

239. ALIUD.

Hancce palæstræ-custos Ammonius statuit aram
ipse adhuc vitæ dulce lumen videns,
sepulcrum ut fieret: quem, o Maiæ inclite fili,
Mercuri, mittas in sedem piorum.

240. ΑΛΛΟ.

Τοὔνομα Εὐριπίδ[ης τοὐμῷ π]ατρί. Ἔνθάδε κεῖμαι
οὐ πολὺ μικροχρόνῳ τῷδε βίῳ παραβάς.

240. ALIUD.

Nomen Euripides meo patri. Hîc jaceo
non multum in hacce parvi-temporis vita pro- [gressus.

241. ΑΛΛΟ

Ὀκτωκαιδεκάτου με καταρχόμενον λυκάβαντος,
ἄρτι τε ῥητορικῆς ἔργα διδασκόμενον,
Λέσβῳ ἐν εὐδένδρῳ βαρυαλγὴς νοῦσος ἐδάμνα,
κοὐκέτ' ἐς ἱμερτὴν γαῖαν ἔβην Ἐφέσου.
Αὐτοκασίγνητος δὲ καμὼν μάλα πολλά, τοκεῦσι
πένθος ἐπ' ὠκυάλου νηὸς ἔδωκε φέρειν.
Ναίω δ' ἡρώων ἱερὸν δόμον, οὐδ' Ἀχέροντος·
τοῖον γὰρ βιότου τέρμα σοφοῖσιν ἔνι.

241. ALIUD.

Octavum-decimum me ingredientem annum,
nuperque rhetorices opera discentem,
Lesbo in bene-arbusta gravem-dolorem-ferens [morbus domuit,
neque jam in amabilem terram Ephesi veni.
Frater autem germanus labores multos perpessus, [parentibus
luctum in rapida nave dedit ferendum.
Habito autem heroum sacram domum, non Achе- [rontis:
talis enim vitæ terminus sapientibus est.

242. ΑΛΛΟ.

α. Τὸν Ἑστιαίου τῆς τραγῳδίας γραφῆ
Εὐανδρίδαν κέκρυφ' ὁ τυμβίτας πέτρος
ζήσαντα πρὸς πάντ' εὐσεβῶς ἀνὰ πτόλιν
ἐτῶν ἀριθμὸν ὀγδοήκοντ' ἀρτίων.

β. Οὐχὶ κεναῖς δόξαις ἐζηκότα τόνδε δέδεκται
τύμβος ὅδ' ἐκ προγόνων, ταῖς δ' ἀπὸ τῆς σοφίας,
ταῖς ἀπὸ Σωκράτεω πινυταῖς μαλά, τοῦ τε Πλάτωνος,
κοὐκ Ἐπικουρείοις, ἡδονικαῖς, ἀθέοις,
Ἑστιαῖον, τὸν φύντα πατρὸς κλεινοῖο Μενάνδ[ρου(?)]
ἐσθλοτάτην βιοτᾶς ἐξανύσαντος ὁδόν.
Κούφη γαῖα, χυθεῖσ' ὁσίως, κρύπτοις σὺ τὸν ἄν[δρα(?)
[κλίνοντ' εὐσεβέων εἰς(?) ἱεροὺς θαλάμο[υς.

242. ALIUD.

a. Hestiæi *filium* tragœdiæ scriptorem
Evandridam texit sepulcrale saxum,
qui-vixit in omnes pie per urbem
annos numero octoginta integros.

b. Non in vanis gloriis vita-functum huncce accepit
tumulus hicce post proavos, at in iis quæ ex sa- [pientia *sunt*
quæ ex Socrate doctrinis præsertim et ex Platone,
non autem Epicureis, voluptariis, deos-tollenti- [bus,
Hestiæum genitum a patre inclito Menandro(?)
optimam vitæ emenso viam.
Levis terra, injecta pie, tegas tu virum(?)
inclinantem piorum in sacras sedes.

243. ΑΛΛΟ.

Μνῆμα φιλοφροσύνης Ἄστῃ τόδε Δάφνις ἔτευξε
καὶ ζῶσαν στέρξας, καὶ φθιμένην ποθέων.

243. ALIUD.

Monumentum amicitiæ Astæ hocce Daphnis struxit
qui et vivam dilexit et exstinctam desiderat.

---

241. ALIUD.

Octavus decimusque mihi cum curreret annus,
jamque in rhetorica non rudis arte forem,
frondifera in Lesbo, morbo correptus, obivi:
non iterum est Ephesus cara videnda mihi.
Attulit ad miseros heu! fratris cura parentes
relliquias, pelagus nave secante, meas.
Nunc Acheronte procul sacrata heroibus arva
(nam finis doctos excipit iste) colo.

H. G.

244. ΑΛΛΟ.

Τοὔνομα μὲν Χαρίας, Θήβη πατρὶς, ἀλλὰ θανόντα
Ποιμάνδρου χυδανὴ γαῖα κατεσκίασε.

244. ALIUD.

Nomen Charias, Thebe patria; sed mortuum
Pœmandri prodiga terra obumbravit.

245. ΑΛΛΟ.

Κἂν τροχάδην βαίνῃς, φίλ' ὁδῖτα, βαιὸν ἐπίσχ[ες].
Ἥγισεν ἀ[θ]ανά[των με] χορός· τὸ δὲ σῶμα καλύπτει
γαῖα, λαβοῦσα γέρας τοῦθ', ὃ δέδωκε, πάλιν.
Βῆ γάρ μοι ψυχὴ μὲν ἐς αἰθέρα καὶ Διὸς αὐλάς,
ὀστέα δ' εἰς Ἀΐδην ἄτροπος εἷλε νόμος·
Τοῦτ' ἔλαχον μέγα δῶρον ὑπ' αὐτῶν Οὐρανιώνων
Εὐλάλιος γαμικός, μοῦνος ἐνὶ φθιμένοις.

245. ALIUD.

Etsi cursim eas, amice viator, parumper morare.
Consecravit autem me immortalium chorus, atque
[corpus tegit
terra, quæ donum cepit hoc, quod dederat, rursus.
Abiit enim mihi anima quidem in æthera et Jovis
[aulam,
ossa autem ad Ditem inevitabilis rapuit lex.
Hoc sortitus-sum magnum donum ab ipsis Cælico-
Eulalius nuptiis-aptus, solus inter mortuos. [lis

246. ΑΛΛΟ.

Τύμβε, τίνος τόδε σῆμα τεὸν ὑπὸ λισσάδα κε[ῖται];
τίς φράσον οἰκτροτάτην μοίραν ἐνεγκάμενο[ς];
— Δημῶναξ, Σαλαμὶς ὃν ἐθρέψατο παῖδα φέριστεν,
ἐμπορίαις πικρὸν δ' εἰς Ἀχέροντ' ἔμολεν,
πόντον ἐπιπλώσας ἁλιμυρέα καὶ πολυκλαύτῳ
ματέρι καὶ γενέτᾳ στυγνὰ λιπὼν δάκρυα.
Οὐχ ἧψαν φῶς γὰρ τὸ γαμήλιον, οὐδ' ὑμέναιον
ἔκλαγον, ἀλλὰ γόους ὀκτακαιεικοσέτους.
Οὐ κακὸς ἐστ' Ἀΐδας· πάριθι, ξένε, χαῖρε προσείπας,
κοινὸς ἐπεὶ θνατοῖς ὁ πλόος εἰς φθιμένους.

246. ALIUD.

[saxo jacet?
Tumule, cujum hocce monumentum tuo sub polito-
Quis, fare, tristissimam sortem nactus? [mum,
— Demonax, Salamina quem aluit puerum opti-
in mercatura autem acerbum ad Acherontem iit,
mare cum navigasset salsum et multum-flenti
matri ac genitori graves liquit lacrimas.
Non accenderant enim facem nuptialem, neque
[hymenæum
clamaverant, sed gemitus in *filium* octo-et-vi-
[ginti-annos *natum*.
Non malus est Pluto. Transi, hospes, salute data,
communis quippe mortalibus est navigatio ad
[mortuos.

247. ΑΛΛΟ.

Τέθαμμ' ὁ Μακρόσειρις ἐν νήσῳ μακρᾷ,
ἔτη βιώσας πεντάκις τὰ χίλια.

247. ALIUD.

Sepultus ego sum Macrosiris in longa insula,
vitæ peractis annis mille quinquies.

248. ΑΛΛΟ.

Ἡ γενεῇ δόξῃ τε καὶ ἐν Μούσῃσι Τύριννα
ἔξοχος, ἡ πάσης ἄκρα φέρους' ἀρετῆς,
ἐννεάδας τρισσὰς ἐτέων ζήσασα, τοκεῦσιν
δυστήνοις ἔλιπον δάκρυα καὶ στοναχάς. [αὐτὴ
Πᾶς γὰρ ἐμοῦ φθιμένης χῆρος δόμος· οὔτε γὰρ
λείπομαι, οὔτ' ἔλιπον βλαστὸν ἀποιχομένη.
Ἀντὶ δὲ πατρῴου καὶ ὑψορόφοιο μελάθρου
λιτὴ τοὐμὸν ἔχει σῶμα λαχοῦσα πέτρη.
Εἰ δ' ἦν εὐσεβέων ὅσιος λόγος, οὔποτ' ἂν οἶκος
ούμὸς ἐμοῦ φθιμένης ταῖσδ' ἐνέκυρσε τύχαις.

248. ALIUD.

Quæ genere famaque et apud Musas Tyrinna
eximia fui, et omnis summa tuli virtutis,
novenos cum ter annos vixissem, parentibus
miseris liqui lacrimas et gemitus.
Omnis enim, me exstincta, vidua domus : neque
linquor, neque liqui sobolem abiens. [enim ipsa
Pro paternis et excelsis ædibus
exigua meum habet corpus nacta petra. [mus
Sin autem esset piorum justa ratio, nunquam do-
mea ipsius exstinctæ in hasce incidisset fortunas.

249. ΑΛΛΟ.

Ὀστέα μὲν καὶ σάρκας ἐμὰς σπιλάδες διέχευαν
ὀξεῖαι, κρημνῶν ἅλμ' ὑποδεξάμεναι·
ψυχὴ δ' αἰθέριον κατέχει πόλον· ἀξυνέτων δὲ
βουλαῖς ἀνθρώπων τοῦδ' ἔτυχον θανάτου.

249. ALIUD.

Ossa quidem et carnes meas rupes diffuderunt
acutæ, e præcipitibus-locis saltum suscipientes :
anima autem ætherium habitat polum : stultorum-
[que
consiliis hominum hancce nactus sum mortem.

250. ΑΛΛΟ.

Κλαύδιος ἰητὴρ Ἀγαθήμερος ἐνθάδε κεῖμαι,
παντοίης δεδαὼς κραιπνὸν ἄκεσμα νόσου·
ξυνὸν τοῦτο δ' ἐμοὶ καὶ Μυρτάλῃ εἷσα συνεύνῳ
μνῆμα· μετ' εὐσεβέων δ' ἐσμὲν ἐν Ἠλυσίῳ.

250. ALIUD.

Claudius Agathemerus medicus hîc jaceo,
doctus rapidum remedium omnigeni morbi
commune hoc mihi et Myrtalæ statui conjugi
monumentum : cum piis autem sumus in Elysio,

251. ΑΛΛΟ.

Ἀλκείδου με τραφέντα φίλοις ἐν γυμνασίοισιν
λυπηρὸς δαίμων ἥρπασεν ἀφ]ν[ιδί]ως·
εἴκοσι γὰρ καὶ πέντε μόνους λυκάβαντας ὁδεύσας
σκῆνος νῦν κεῖμαι Πλουτέος ἐν μελάθροις.
Ἀφθάρτοις Μούσαις γὰρ ἐπίστιον αὐτὸς ἐς αἰὲν
ἣν ὁ λεὼς νεῦεν, νύμφιος ᾦξα μονήν·
Μουσ]ῶν γὰρ κληδοῦχον Ἔρως φύγε κοὐκ ἐθέλοντα
Ῥήμιος ἐκ μητρὸς καὶ πατρὸς ἐξ Ὀμαλοῦ
οἳ νῦν οὐκετ' ἔχουσιν ἐμὸν θάλος. Ἀλλὰ παρέρχου,
φίλε ὁδοιπόρε, πᾶς τοὔνομα διζόμενος.

251. ALIUD.

Alcidæ me nutritum amicis in gymnasiis
tristis deus rapuit subito : [feci,
viginti enim et quinque tantum annos iter-cum
inane involucrum nunc jaceo Plutonis in ædibus.
Incorruptis Musis enim contubernalem ipse in [æternum,
quam populus annuit, sponsus aperui sedem :
Musarum enim clavigerum *me* Amor fugit vel nolen-
Remidis voluntate matris et patris Omali, [tem
qui nunc non jam fruuntur luce mea. Verum transi,
amice viator, quisquis es, nomen inquirens.

252. ΑΛΛΟ.

Μναμεῖον τόδε σεῖο πατὴρ ἐποίησεν ἑαυτοῦ
χερσὶν πᾶσιν ὁρᾶν σᾶς ἀρετᾶς ἕνεκεν·
καὶ ἐγὼ ὕπερθ' ἑστῶσα προσημαίνω παριοῦσιν
ὡς υἱὸν Μόσχου τόνδ' ἔχω Ἑρμοκράτην
Χαλκιδέων χώρας ἐνθάδ' ἀποφθίμενον.

252. ALIUD.

Monumentum hocce tuus pater fecit suis ipsius
manibus omnibus videndum propter tuam vir- [tutem :
et ego superne posita significo prætereuntibus
filium Moschi a me teneri Hermocratem
Chalcidensium ibi terræ defunctum.

253. ΑΛΛΟ.

Ὁ] πρὶν ἐνὶ ζωοῖσι φίλοις φίλος, ὁ πρὶν ἐν ἀστοῖς
ἡδύς, ὁ Πιερίδων γυμνασίου τε φίλος,
Κλειογένης, υἱὸς Θεοδώρου, τῷδ' ὑπὸ τύμβῳ
κεῖ]ται Ἀλεξάνδρᾳ μητρὶ λιπὼν δάκρυα·
τὰς γὰρ] ἀεὶ γενέταισιν ὀφειλομένας ὑπὸ τέκνων
[πρὶν τῖσαι χάριτας κάτθαν' ἄωρος ἐών.]

253. ALIUD.

Qui prius inter vivos amicos amicus, qui prius [inter cives
gratus, qui Pieridum gymnasiique amicus *erat*,
Cliogenes, filius Theodori, hocce tumulo
jacet, Alexandræ matri relictis lacrimis :
semper enim parentibus debitas a liberis
priusquam solvisset grates, mortuus est quamvis [immaturus esset.

254. ΑΛΛΟ.

Φαρνάκεω στάλαν δέρκευ, ξένε, τὸν βαρὺς Ἅδης
ἔκλασεν ἀγρεύσας δύσμορον ἡλικίην,
τέχνῃ παιδοτρίβαν, ἔτεσιν νέον, ἐκ δὲ Σινώπας
πατρίδος, ἐξ ἀρετᾶς πρὸς δύσιν οἰχόμενον.
Οὐ κάλπιν κρύπτει γῆ Βοσπορίς, οὐδὲ λέληθεν
γυμνάσιον κωφοῖς δάκρυσι μυρόμενον.
Αἱρετίσας δὲ πατὴρ στοργᾷ φύσιν ἐπροτέρησεν,
σχημάτιον τύμβῳ σᾶμα λίθου θέμενος.

254. ALIUD.

Pharnacis cippum aspice, hospes, quem gravis
domuit, capta infelici ætate, [Orcus
arte pædotribam, annis juvenem, atque Sinope
patria, impellente virtute, ad occidentem profec-
Non urnam tegit terra Bosporia, neque latuit [tum.
gymnasium irritis lacrimis madefactum.
Quo autem electo, pater amore naturam superavit,
qui imaguncolam tumulo lapideum monumentum [posuit.

255. ΑΛΛΟ.

Ἰχνεύεις, ὦ ξεῖνε, τίς εἴμ' ἐγὼ ἢ κατὰ γαίης,

255. ALIUD.

Investigas, ô hospes, quæ sim ego quæ sub terra *sum*,

---

250. ALIUD.

Claudius hac condor tellure Agathemerus, omnis
nota celer fuerat cui medicina mali :
Myrtala, juncta toro, tumulo quoque jungitur : ambo
valle pios inter vivimus Elysia.

H. GROTIUS.

ἢ τίνες οἱ πατέρες τὴν μελέην ἔτεκον;
Πεύσῃ· ἐγὼ γὰρ ἐραστὸν Ὀλυμπιὰς οὔνομ' ἐκλήθην,
παῖς ἡ Πατροκλέους, μητρὸς Ὀλυμπιάδος·
λυγρὴν δ' οἶμον ἔβην ἐτέων κύρσασα δὶς [ἑπτά
παρθένος, ἓν δ' ἔλαχον σῆμα τόδ' ἀντὶ γάμου.

aut qui parentes miseram *me* genuerint?
Disces: ego enim amabili Olympias nomine appellata sum,
filia Patroclis, matrisque Olympiadis:
luctuosam autem viam ingressa sum, postquam annos bis septem attigeram
virgo, unumque sortita sum monumentum hocce pro nuptiis.

256. ΑΛΛΟ.

Ῥηνῷ πὰρ ποταμῷ γενόμην, Πόλλιττα δὲ μήτηρ,
Κυΐντιανὸς δὲ πατὴρ, Προυσιάδος δὲ πάτρης,
Καλπουρνιανὸς δ' οὔνομ'· ἔτη δ' ἐπὶ πέντε λόγοισιν
εἰν Ἐφέσῳ σχολάσας εἰκοσετὴς ἔθανον.

256. ALIUD.

Rhenum juxta flumen natus sum; Pollitta *erat* mater,
Quintianus autem pater, Prusiade patria,
Calpurnius nomine; annos quinque litteris
Ephesi postquam vacassem, viginti-annis-*natus* mortuus sum.

257. ΑΛΛΟ.

Σεμνὸν ἀεὶ ζήσας βίοτον, μάκαρ Ἀρτεμίδωρε,
σωφροσύνην διὰ σὴν χαῖρε καὶ ἐν φθιμένοις.

257. ALIUD.

Honestam semper qui vixisti vitam, beate Artemidore,
modestiam ob tuam gaude vel inter defunctos.

258. ΑΛΛΟ.

Τὴν σὴν εὔνοιαν καὶ πίστιν, Φαῖδρε, λαλοῦντες
ἐν βιοτῆς μέτροις οὔ ποτε παυσόμεθα.

258. ALIUD.

De tua benovolentia et fide, Phædre, loquentes
vel in *tota* vitæ mensura nunquam cessabimus

259. ΑΛΛΟ.

Εἰ καὶ μοιρίδιον τέλος ἦγέ σε γῆς ὑπὸ κόλπους,
Σώπατρε σεμνὲ, θανὼν, χαῖρε καὶ ἐν φθιμένοις.

259. ALIUD.

Etsi fatalis finis te abduxit terræ sub sinum,
Sopater venerande, mortuus gaude vel inter defunctos.

260. ΑΛΛΟ.

[Ἐλθόντες] πρὸς τοὺς Καρπαιέος ὀρθὰ φρονεῦντας
[ἀστοὺς ἐν] τούτῳ σήματι κεκλίμεθα.
[Ἡ μὲν γὰρ] Ξενὼ εἰμ'· ὁ δ' ἐμὸς πόσις ἐγγύθ' ἐμεῖο
[κεῖται· ὁμοῦ δ' ὁσ]ίως, ὡς βίον ἐπνέομεν,
ἔζημεν σεμν]οί· μακάρων [δὲ] μοῖραν ἔχοντες
κείμεθα], κεὐσεβέων ἐν σκιεροῖς θαλάμοις.

260. ALIUD.

Cum venimus ad Carpei recta sentientes
cives, in hoc monumento siti-sumus.
Ego enim Xeno sum, atque conjux meus juxta me
jacet; simul autem pie, dum vitam spiravimus,
viximus sancti; beatorumque sortem habentes
jacemus, atque piorum in umbrosis sedibus.

261. ΑΛΛΟ.

Ἡ πολὺ Σειρήνων λιγυρωτέρη, ἡ παρὰ Βάκχῳ
καὶ θοίναις αὐτῆς χρυσοτέρη Κύπριδος,
ἡ λαλίη φαιδρή τε χελιδονὶς, ἔνθ' Ὁμόνοια
κεῖμαι, Ἀτιμήτῳ δάκρυα λειπομένη,
τῷ πέλον ἀσπασίη βαιῆς ἄπο· τὴν δὲ τοσαύτην
δαίμων ἀπροϊδὴς ἐσκέδασεν φιλίην.

261. ALIUD.

Quæ multo Sirenis *eram* cantu-suavior, et apud Bacchum
et mensas ipsa magis-aurea Cypride,
quæ garrula lætaque hirundo, ibi Homonœa
jaceo, Atimeto lacrimas linquens,
cui fueram gratissima a parvulis: tantam autem
deus improvisus (*i. e.* ex improviso) dissipavit amicitiam.

262. ΑΛΛΟ.

α. Ἐνθάδε Διάλογος καθαρῷ πυρὶ γυῖα καθήρας,
ἀσκητὴς σοφίης ᾤχετ' ἐς ἀθανάτους.

262. ALIUD

a. Hîc Dialogus postquam puro igne membra purgavit,
athleta sapientiæ abiit ad immortales.

---

261. ALIUD.

Sirenas potui cantu quæ vincere, qua nec
in vino et dapibus dulcior ipsa Venus,
hic Homonœa tegor, modo garrula sicut hirundo,
nunc sed Atimeto sum dolor et lacrimæ,
cui dilecta fui jam parvula: vis fera fati
quam subito talem rupit amicitiam!

H. GROTIUS.

β. Ἐνθάδε Διαλόγοιο σαόφρονος ὀστέα κεύθει
γυμνάς, ὃς ἀμφ' ἀρετὴν ἔπλετο καὶ σοφίην.
Ἀλλὰ τὰ μὲν κεύθει μικρὰ κόνις ἀμφιχυθεῖσα,
ψυχὴν δ' ἐκ μελέων οὐρανὸς εὐρὺς ἔχει.

263. ΑΛΛΟ.

Ἐνταῦθ' ἀρχιερεὺς ἐγώ ποτ' ᾤκουν,
ἄνθος ξυράμενος νέων ἰούλων,
ψυχὴν εὐσεβίης ὕπερ τεθηλὼς
καὶ σεμνῆς μακάρων ὑπηρετείας.
Ἀλλ' εἰς γῆρας ἵκοισθε πάντες ἑξῆς,
μνείαν Μητροφάνους ὅσοι ποιεῖσθε·
νὴ τὸν Δία συντηρήσω.

264. ΑΛΛΟ.

Ὁ κλεινὸς ἶνις βασιλέως Ἀμάζασπος,
ὁ Μιθριδάτου βασιλέως κασίγνητος,
ᾧ γαῖα πατρὶς Κασπίας παρὰ κλῇθρας,
Ἴβηρ Ἴβηρσιν ἐνθαδὶ τετάρχυται,
πόλιν παρ' ἱρήν, ἣν ἔδειμε Νικάτωρ,
ἐλαιόθηλον ἀμφὶ Μυγδόνος νᾶμα.
Θάνεν δ' ὀπαδὸς Αὐσόνων ἀγακλειτῶν
μολὼν ἄνακτι Παρθικὴν ἐφ' ὑσμίνην,
πρίν περ παλάξαι χεῖρα δηΐῳ λύθρῳ,
ἴφθιμον αἰαῖ χεῖρα δουρὶ καὶ τόξῳ
καὶ φασγάνου κνώδοντι, πεζὸς ἱππεύς τε.
Ὁ δ' αὐτὸς ἶσος παρθένοισιν αἰδοίαις
. . . .
. . . .

265. ΑΛΛΟ.

Σῆμα μὲν ἐν στήλῃ γλυπτῇ θέσαν, ἡνίκ' ἐγὼ μὲν
ἀελίου γλυκερὴν λεῖπον ἐπεσχαρίην·
Ῥηνείης δέ μ' ἔδεκτο μυχὸς καὶ ἀλάμπετον οὖδας
Ἀΐδεω, μάρ[ψαν(?) γαῖαν] ὑπὸ σκοτίην,
πατρὸς μὲν Δημοσθένεος, [ἐτέων] δύο κεἴκοσι μ'
Ἴστε δέ· με τριτάτην αἵματος ὀλλυμένην [οὖσαν.
(Ὦ μητρὸς στυγερῆς καὶ ἀδελφεοῦ εἵνεκ' ἐμεῖο)·
νοῦσος ἀκωλύτῳ μόρσιμον εἷλε τύχῃ.

b. Hîc Dialogi prudentis ossa tegit [sapientia.
gymnasium, qui in virtute *exercitatus* fuit et
Sed illa quidem tegit exiguus pulvis circumfusus,
animum autem e membris *egressum* vastum [cælum habet.

263. ALIUD.

Hîc summus sacerdos ego quondam habitabam,
flore detonso novæ lanuginis,
animo autem ad pietatem florente
adque sanctum deorum ministerium.
Sed usque ad senectutem venite omnes ordine,
memoriam Metrophanis quotcunque facitis:
quam per Jovem conservabo.

264. ALIUD.

Inclitus filius regis Amazaspus,
idem et Mithridatis regis frater,
cui terra patria *fuit* Caspias juxta portas,
Iber ab Iberis hîc humatus est
urbem ad sacram, quam ædificavit Nicator
propter Mygdonis, quo virent-olivæ, fluentum.
Mortuus est comes Ausoniorum inclitorum
cum-iisset principi Parthicum ad bellum,
prius quidem quam inquinasset manum hostili [cruore,
fortem eheu! manum hasta et arcu
et gladii mucrone, pedes equesque.
Ille idem par virginibus pudicis
. . . .
. . . .

265. ALIUD.

Signum quidem in cippo exsculpto posuere, quando [ego sane
solis dulce liqui planum-foci (*i. e.* terram);
Rheneæ autem me accepit sinus, et luce-carens
Orci, rapiens terram sub caliginosam, [solum
patre Demosthene *genitam*, annis duo et viginti [natam.
Scitote autem: me tertiam ex progenie pereuntem
(O matrem afflictam et fratrem *afflictum* propter
morbus inevitabili sorti destinatam cepit [me):

---

264. ALIUD.

Hic regis ille sanguis est Amazaspus,
et Mithridatis regis inclitus frater,
cui terra genitrix Caspias apud portas,
Iber sepultus hîc Iberico more,
in urbe, quam Nicator in solo struxit,
pingues olivas quod ferens rigat Mygdon.
Obivit ille, dum comes Latinorum
ad bella vadit Parthica imperatori,
manum priusquam sanguine hostium tinxit,
invictus eheu! cujus hasta vel mucro
domare peditis posset hostium turmas:
Nunc ille tantus virginum jacet fato. H. GROTIUS.

265. ALIUD.

In cippo nomen scuipserunt: en Glycerena
Æli dicta fui, dicta et Epeschatia:
Me Rhenea suo, vix cognita terra, recessu
excepit, Ditis dum feror ad tenebras.
Viginti atque duos quum agerem annos, tertia patrem
orbavit, Parca fila secante, dies.
O qui, me amissa, mater fraterque doletis,
morbus me et fatum et sors domina abripuit.

SC. MAFF.

266. ΑΛΛΟ.

Εὐτύχου ἠρίον εἰμί, καὶ οὐ κενόν· ὀστέα γάρ μοι
πέμψεν ἀδελφειοῦ φροντὶς ἀπ' Ἰταλίης·
ἄλγεα δ' ἔλλιπε πατρί, πολὺ πλεῖον δὲ τεκούσῃ,
ἃ τρίτον ὠδίνων οὐκέτ' ἀριθμὸν ἔχει.
Στοργὴν δ' οἰχομένοιο περικλαίουσιν ἀδελφοί,
παῖδες δ' ὀρφανίην, χηροσύνην δὲ γυνή.
Εἰ δὲ τριήκοντα ζωῆς μόνον ἔσχ' ἐνιαυτοὺς
καὶ δύο, τῷ φθονερῷ δαίμονι μεμφόμεθα.

266. ALIUD.

Eutychi sepulcrum sum, neque vacuum : ossa enim [mibi
misit fratris cura ab Italia : [parenti,
dolores quidem reliquit patri, multo autem magis
quæ triplum partuum non jam habet numerum.
Amorem inde defuncti deflent fratres,
liberique orbitatem, viduitatemque mulier.
Siquidem triginta vitæ tantum habuit annos
et duo, invido numini exprobramus.

267. ΑΛΛΟ.

Κ(οΐντου) Σουλπικίου Μαξίμου καίριον.
Τίσιν ἂν λόγοις χρήσαιτο Ζεὺς ἐπιτιμῶν Ἡλίῳ
ὅτι τὸ ἅρμα ἔδωκε Φαέθοντι.

Ἡμετέρου κόσμοιο φαεσφόρον ἁρμελατῆρα
οὐχ ἕτερον πλὴν σεῖο θεοὶ ποίησαν ἄνακτες·
τίπτε κακόφρονα θῆκας ἐφ' ἀψίδεσσιν Ὀλύμπου
υἱέα καὶ πώλων ἄφατον τάχος ἐγγυάλιξας,
ἡμετέρην οὐδ' ὅσσον ὑπό(δ) δείσας ἐπαρωγήν;
Οὐ τάδε πιστὰ θεοῖς σέο δήνεα· ποῖ Φαέθοντος
εὐσταθὲς ἅρμα φορεῖτο; τί σοῦ πυρὸς ἀκ[α]μάτοιο
φλὸξ ἄχρι καὶ θρόνον ἦλθεν ἐμὸν καὶ ἐπ' εὐρέα [κόσμον;
Μίγνυτο καὶ κύκλοισι ὑπερμενὲς ἄχθος ἀπ' εἴλης·
Ὠκεανὸς χέρας αὐτὸς ἐς οὐρανὸν ἤερταζε.
Τίς ποταμῶν οὐ πᾶσαν ἀνεξηραίνετο πηγήν;
Καὶ σπόρος ἐς Δήμητρα καταίθετο, καί τις ἄπλατον
ἀζαλέην ἔκλαυσε παρὰ δρεπάναισι γεωργός,
σπείρων εἰς ἀχάριστα μάτην θ' ὑπὸ κυφὸν ἄροτρον
ταῦρον ὑποζεύξας ὑπό τ' ἀστέρα βουλυτοῖο
κάμψας ἄρρενα γυῖα σὺν ἀχθεινοῖσι βόεσσι·
γαῖα δ' ὑπέστενε πᾶσα κακόφρονος εἵνεκα κούρου·
καὶ τότ' ἐγὼ πυρὶ φέγγος ἀπέσβεσα· μηκέτι παιδὸς
μύρεο λυγρὸν ὄλεθρον, ἑοῦ δ' ἔχε φροντίδα κόσμου,
μή ποτε χειρὸς ἐμῆς φλογερώτερον ἔγχος ἀθροιήσῃς.
Γίνωσκ' οὐρανίοιο Διὸς νόον· οὐ μὰ γὰρ αὐτὴν
Ῥείην ἄλλο τ[ι τ]οῦδε κακώτερον ἴδεν Ὄλυμπος·
κόσμος ἐμὸς σὴ πίστις ἔφυ μεγακύδεος ἔργου.
Οἰχέσθω τὰ πάροιθε, τὰ δ' ὕστερα φροντίδι κεῦθε·
οὐ σὸς ἔφυ· πώλων γὰρ ἀπείριτον [ο]ὐ σθένος ἔγνω,
ῥυτήρων οὐδ' ἔσχε πολυφραδὲς ἔργον ἀνύσσαι.
Ἔρχεο νῦν, πάλι κόσμον ἐποίχεο, μὴ τεὸν εὖχος
ἀλλοτρίαις παλάμαισι πόρῃς ἀμένηνα πονήσας·
μούνῳ σοὶ πυρόεντος ἐπειγομένῳ κύκλοιο

267. ALIUD.

Quinti Sulpicii Maximi versus extemporales.
Qua oratione usus sit Jupiter Solem objurgans
quod currum suum Phaethonti commisisset.

Nostri mundi luciferum aurigam
non alium ac te dii fecere reges :
quid igitur stultum posuisti in rotis Olympi [dasti;
filium et *ei* equorum immensam velocitatem man-
nostrum neque vel minime subveritus auxilium?
Non ea deorum fide digna sunt tua consilia. Quò [Phaethontis
firmus currus ferebatur? Quid ignis tui indefessi
flamma usque ad thronum venit meum et in vas- [tum mundum?
Mixtum est et orbibus *cælestibus* pervalidum solis- [splendore onus :
Oceanus manus ipse ad cælum tollebat.
Quis fluviorum non omni siccabatur fonte?
Et semen in Cererem (*i. e.* in terram) *jactum*, com- [burebatur, et nonnullus immensum
aridam *fieri eam* deflevit juxta falces agricola,
serens in ingrato *solo*, frustraque sub curvo aratro
taurum subjungens, subque sidere quo exsolvun- [tur boves,
inflexis masculis membris cum laboriosis bobus :
terra quoque subgemebat omnis malesanum pro- [pter puerum.
et tunc ego igne lùmen exstinxi : ne jam filii
defleas luctuosum exitium, tui sed age curam mundi,
ne quando manus meæ ardentiorem hastam con- [cipias.
Nosce cælestis Jovis mentem : non, per enim ipsam
Rheam, aliud hocce miserius vidit Olympus :
mundus meus, fides tua (*i. e.* tuæ fidei creditus) [præclara res fuit.
Abeant quæ prius fuere, posteriora reconde mente :
non tuus est : equorum enim infinitum non robur [novit,
habenarum neque habuit qui valde-consultum opus [perficeret.
I ergo nunc, rursus mundum aggredere, ne tuum [decus
alienis manibus dedas, ut qui imbecilla fecisses :
uni tibi ignei festinanti circuli

ἀντολίη καὶ πᾶσα (καλὸς δρόμος) ἔπλετο δυσμή·
σοὶ τόδε πιστὸν ἔδωκε φέρειν νόος, ἄφθιτον εὖχος.
Φείδεο γῆς καὶ παντὸς ἀριπρεπέος κόσμοιο,
ἴσχε δρόμον μεσάταισιν ἐπ' ἀψίδεσσιν Ὀλύμπου·
ταῦτα πρέποντα θεοῖς, ταῦτ' ἄρκια· μαίεο, δαῖμον
μειλίχιον πάλι φέγγος, — ὁ σὸς παῖς ὤλεσε πουλύ· —
καὶ τὸν ἀπειρέσιον μέγαν οὐρανὸν αὐτὸς [ὅ]δευε,
ἥμισυ μὲν γαίης νέρθεν, τὸ δ' ὕπερθε τανύσσας·
οὕτω γὰρ πρέψειε τεὸν φάος Οὐρανίδαισι,
καὶ φωτῶν ἀκάκωτος ἀεὶ λειφθήσεται εὐχή,
πρηυμενῆ δ' ἕξεις Ζηνὸς νόον· ἢν δ' ἑτέρη τις
λείπεταί σευ φροντὶς ἀταρβ[έ]ος, ἵστορες αὐτοὶ
ἀστέρες ὡς πυ[ρό]εντος ἐμοῦ μ[έ]νος αἶψα κεραυνο[ῦ]
ὠκύτερον πώλων. . . . . δέμας. . . . . . .

ortus et omnis — pulcher cursus — mandatus est [occasus;
tibi hocce pignus dedit ferendum mens, incorruptum [decus.
Parce terræ et omni valde-decoro mundo,
tene cursum media in testudine Olympi :
hæc deos decent; hæc diis satis-digna : captes, dive,
dulcissimum rursus lumen : tuus filius perdidit [multum :
et per infinitum magnum cælum ipse iter facito,
per medium spatium inter et terram et ea quæ sunt [super :
sic enim placeret tuum lumen Cælicolis,
et hominum nullo-malo-affectæ semper preces lin- [quentur,
mitemque habebis Jovis mentem: sin autem iterum
negligatur cura tibi non *pœnæ* metuenti, conscia
erunt sidera ignei mei robur statim fulminis [ipsa
citius equis. . . . [tuum] corpus. . . . . . .

Ἐπιγράμματα

α. Μοῦνος ἀπ' αἰῶνος δύο καὶ δέκα παῖς ἐνιαυτῶν
Μάξιμος ἐξ ἀέθλων εἰς Ἀΐδην ἔμολον·
νοῦσος καὶ κάματός με διώλεσαν· οὔτε γὰρ ἠοῦς,
οὔτ' ὄρφνης μουσέων ἐκτὸς ἔθηκα φρένα.
Λίσσομαι, ἀλλὰ στῆθι δεδουπότος εἵνεκα κούρου,
ὄφρα μάθῃς σχεδίου γράμματος εὐεπίην,
εὐφήμου καὶ λέξον ἀπὸ στόματος τόδε μοῦνον
δακρύσας· « Εἴης χῶρον ἐς ἠλύσιον·
ζωούσας ἔλιπες γὰρ ἀηδόνας, ἃς Ἀϊδωνεὺς
οὐδέποθ' αἱρήσει τῇ φθονερῇ παλάμῃ.

β. Βαιὸν μὲν τόδε σῆμα, τὸ δὲ κλέος οὐρανὸν ἵκει,
Μάξιμε, Πιερίδων ἐκ σέο λειπομένων·
νώνυμον οὐδέ σε Μοῖρα κατέκτανε νηλεόθυμος,
ἀλλ' ἔλιπεν λήθης ἄμμορον εὐεπίην.
Οὔτις ἀδακρύτοισι τεὸν παρὰ τύμβον ἀμείβων
ὀφθαλμοῖς σχεδίου δέρξεται εὐστιχίην·
ἄρκιον ἐς δόλιχον τόδε σοι κλέος· οὐ γὰρ ἀπευθὴς
κείσεαι οὐτιδανοῖς ἰδόμενος νέκυσι·
πουλὺ δὲ καὶ χρυσοῖο καὶ ἠλέκτροιο φαεινοῦ
ἔ(σ)σετ' ἀεὶ κρέσσων ἣν ἔλιπες σελίδα.

Epigrammata.

a. Unus ætate duorum et decem puer annorum
Maximus e certaminibus in Orcum veni :
morbus et labor me perdidere : neque enim mane,
neque noctu musis abstinui mentem.
Precor, age, sta mortui gratia pueri,
ut discas extemporalis scripti facundiam,
pioque dic ore hocce solum
lacrimatus : *Utinam* sis sede in elysia :
viventes enim liquisti luscinias, quas Pluto
nunquam tollet invida manu.

b. Parvum quidem hocce monumentum; gloria au- [tem it ad cœlum
Maxime, Pieridibus a te relictis :
sine-nomine non te Parca occidit immisericors,
sed reliquit *tuam* oblivionis expertem facundiam.
Nemo siccis tumulum tuum præteriens
oculis extemporalis carminis cernet bonos-ver- [sus
sufficiet in longum *tempus* hæcce tibi gloria : non [enim incognitus
jacebis nullius-pretii mortuis conspectus :
multo sane et auro et electro lucido
erit semper pretiosior quam liquisti pagina.

268. ΑΛΛΟ.

Οὐχ ὁσίως ἥρπαξας ὑπὸ [χθόνα], κοίρανε Πλουτεῦ,
πενταέτη νύμφην πᾶσιν ἀγαλλομένην·
οἷα γὰρ ἐρχομένου ῥόδον εὔπνοον εἴαρος ὥρῃ

268. ALIUD.

Non pie rapuisti sub terram, rex Pluto,
quinquennem nympham omnibus decoratam;
ut enim incipientis veris in hora, bene-olentem rosam

---

268. ALIUD.

Quinquennem Nympham rapuisti, ferree Pluto,
moribus et forma corporis eximiam,
utque rosam teneram radicitus exstirpasti,
quæ fragrantem aperit vere novo calicem.
Verum age, Alexandræ lacrimis qui spargitis urnam,
quantumvis carum mittite flere caput.
Digna quidem fuerat facies, quæ nupta deabus
ornaret cupidi lucida tuta Jovis.
At tales animas, antiquæ credite famæ,
non Orcus, rapiunt sed sibi Naïades.

DORVILL.

ἐξέτεμες ῥίζης, πρὶν χρόνον ἐκτελέσαι.
Ἀλλ' ἄγ'· Ἀλέξανδρα κἂν φίλατο, μηκέ—' ὀδυρμοὺς
ἱμερτῇ κούρῃ σπένδετε μυρόμενοι.
Εἶχεν γάρ, χάριν εἶχεν ἐφ' ἡδυχρόοισι προσώποις,
αἰθέρος ὥστε μένειν ἀθανάτοισι δόμοις.
Τοῖς πάρος οὖν μύθοις πιστεύσατε· παῖδα γὰρ ἐσθλὴν
ἥρπασαν, ὡς τερπνήν, Ναΐδες, οὐ θάνατος.

exsecuisti radice, ante tempus quam perfecerit.
Verum age, licet Alexandra amata fuerit, ne am- [plius lamenta
desiderabili puellæ libate gementes.
Habuit enim gratiam, *adeo* habuit in suave-colo- [rato vultu
ut ætheris maneat in æternis sedibus.
Pristinis igitur verbis credite; puellam scilicet [egregiam
rapuere, ut jucundam *sibi*, Naiades, non mors.

269. ΑΛΛΟ.

Εὕδεις, ὦ φιλότεκνε Μελάνθιε, καὶ βαθὺν ὕπνον
εὕδεις, ἰατρῶν ὦ πολυπειρότατε·
ἀλ]λ' Ἀΐδας ζωοῖσιν ἐναντίος, ὅς τὸν ἀρωγόν
νούσων εἰς μερόπων οὐκ ἐφύλαξεν ἄκη.

269. ALIUD.

Dormis, o liberorum-amans Melanthi, et alto somno
dormis, medicorum o peritissime;
sed Pluto viventibus adversus, qui defensorem
morborum in hominum curationem non servavit.

270. ΑΛΛΟ.

Εἰς ἑαυτόν.

Τὸν τέχνῃ λάμψαντα Μελάνθιον ἰητῆρα
χθώ[ν με Κῶ]ως κρύπτει πρέσβυν ἀλυπότατον.

270. ALIUD.

In se ipsum.

Arte splendentem Melanthium medicum
terra me Coos tegit senem omnino-tristitiæ-ex- [pertem.

271. ΑΛΛΟ.

D. M.

Νύμφαι κρηναῖαί με συνήρπασαν ἐκ βιότοιο,
καὶ τάχα που τιμῆς εἵνεκα τοῦτ' ἔπαθον,
νηπίη, οὐδὲ δυοῖν ἐτέοιν τέλος ἐξανύσασα,
Φιλησίη τὴν κλῆσιν, Αὐσονὶς γένος.

271. ALIUD.

D. M.

Nymphæ fontanæ me abripuerunt e vita,
et forsan honoris causa hoc passa-sum,
parvula, neque duorum annorum fine peracto,
Philesia nomine, Ausonia gente.

272. ΑΛΛΟ.

Θ. Κ.

Εἴκοσί με ζήσαντα καὶ ἑπτὰ μόνους ἐνιαυτοὺς
Παυλῖνον γαίη δέξατο νερτερίη·
καί μοι ἀδελφειὴ κεῖται νέη ἐγγὺς Ὑγείη
ἑπταέτις· τῆς δ' ἦν οὔ τι γλυκειότερον.

272. ALIUD.

D. M.

Viginti me cum vixissem et septem modo annos
Paulinum terra accepit infera:
et mihi soror adjacet junior prope Hygia
septennis; qua quidem nihil erat dulcius.

273. ΑΛΛΟ.

Τὴν Διὸς ἀμφίπολόν με Χελιδόνα, τὴν ἐπὶ βωμοῖς
σπένδειν ἀθανάτων γρῆυν ἐπισταμένην,
εὔτεκνον, ἀστονάχητον, ἔχει τάφος· οὐ γὰρ ἀμαυ- [ρῶς
δαίμονες ἡμετέρην ἔβλεπον εὐσεβίην.

273. ALIUD.

Jovis famulam me Chelidona, in aris
immortalium libare anum scienten
felicem-sobole, non-gemitibus-indulgentem habet [sepulcrum: non enim hebetibus-oculis
numina nostram pietatem viderunt.

274. ΑΛΛΟ.

Ἤματι μὲν γενόμην ᾧ καὶ κλυτότοξος Ἀπόλλων,
τεσσαρακαιδεκέτης δ' ἐξέλιπον βιότην·
ταυτῷ δ' ᾧ γενόμην θάνον ἤματι, τηνίκα Φοίβῳ
ἀστοὶ πανδήμους ἐξετέλουν θυσίας.

274. ALIUD.

Die quidem natus sum quo et arcu-insignis Apollo,
quatuordecim annis-*natus* reliqui vitam:
eodemque quo natus eram mortuus sum die, cum [Phœbo
cives publica faciebant sacra.

---

272. ALIUD.

Addideram septem viginti messibus annos,
infera Paulinum me sibi terra rapit:
me juxta tumulata soror septennis Hygëa
qua nihil aspexit suavius alma dies.

H. GROT

275. ΑΛΛΟ.

Ἁδ' Ἡρακλείδην κατέχει κόνις, ὅν βαρὺς Ἀίδας
εἴρυσεν ἀϊθέων ἥλικος ἐξ ἀγέλας·
ἄρτι γὰρ εὐμόχθου ἐπὶ γυμνάδος ἀγνὸν ἐφήβου
σχῆμα λαχὼν ἐρατὰν ὤλεσεν ἁλικίαν·
ἄρτι δ' ἀριθμὸν ἐτῶν ἓξ καὶ δέκα τερπνὸς ἀμείβων
Σμερτομάρα στυγερὸν ματρὶ λέλοιπε γόον.

275. ALIUD

Hicce Heraclidem tenet pulvis, quem gravis Orcus
detraxit juvenum æquali grege : [ephebi
nuper enim bene-laborioso in gymnasio sanctam
conditionem sortitus, amabilem amisit ætatem;
nuperque numerum annorum sex et decem jucun-
[dus præteriens
Smertomaræ diram matri reliquit gemendi-cau-
[sam.

276. ΑΛΛΟ.

Δέρκεο τόνδε, ξεῖνε, καταφθιμένοιο Φίλωνος
τύμβον, ὅς ἐμμούσοις γράμμασιν εὐξυνέτως
παιδείαν ἤσκησεν, ἅπασι δὲ κοινὸν ἐν ἀστοῖς
ἦθος Λαρύμνης προσφιλέως ἔθετο·
τὸν καὶ ἔτ' ἀκμαῖον βίοτον λείποντα καθ' ἥβην
κῆδος ὁμοφρονέως πᾶσ' ἐδάκρυσε πόλις.

276. ALIUD.

Intuere huncce, hospes, defuncti Philonis
tumulum, qui doctis scriptis intelligenter
disciplinam exercuit, omnibusque commune in ci-
ingenium Larymnæ amice indidit : [vibus
cujus et, florentem adhuc vitam cum liquit juventæ,
in funere unanimis omnis lacrimavit civitas.

277. ΑΛΛΟ.

Ἄγγελε Φερσεφόνης, Ἑρμῆ, τίνα τόνδε προπέμπεις
εἰς τὸν ἀμείδητον Τάρταρον Ἀΐδεω;
— Μοῖρά τις αἰκέλιος τὸν Ἀρίστων' ἥρπασ' ἀπ' αὔρης
ἑπταετῆ· μέσσος δ' ἔστιν ὁ παῖς γενετῶν.
— Δακρυχαρὴς Πλούτων, οὐ π[αιγνί]α ἅπαντα βρό-
σοὶ νέμεται; τί τρυγᾷς ὄμφακας ἡλικίης; [τεια

277. ALIUD.

Nuntie Proserpinæ, Mercuri, quemnam hunc ducis
in risu-carentem Tartarum Ditis?
— Sors quædam indigna Aristonem rapuit ab aura
septennem : mediusque est puer inter patres.
— O lacrimis-gaudens Pluton, nonne ludibria
[omnia mortalia
tibi tribuuntur? quid carpis immaturas-uvas
[ætatis?

278. ΑΛΛΟ.

Ἡ Ῥώμη ξ]είνῳ κούφη πέλεν, ἥ σε μάκαιρα
εὔνων εἰ]ς οἶκον δεσποτέων ἔθετο.
Ὧν ζῶσαν καὶ μνῆ]στιν ὁρᾷς Σατύροιο θανόντος,
οὕνεκεν οὐ] πίστις σῆς κατέδυ πόλεως.

278. ALIUD.

Roma hospiti levis fuit, quæ te beata
benevolorum in domum dominorum posuit.
In quibus viventem et memoriam vides Satyri mor-
quia non fides tuæ demersa est civitatis. [tui,

279. ΑΛΛΟ.

α. Τύμβον ὁρᾷς, παροδῖτα, περικλειτῆς Ῥοδογούνης,
ἣν κτάνεν οὐχ ὁσίως λάεσι δεινὸς ἀνήρ·
κλαῦσε δὲ καὶ τάρχυσ' Ἀβιάνιος ἣν παράκοιτιν,
καὶ βαιὴν στήλῃ τῇδ' ἀπέδωκε χάριν.

β. Ὄνομα τὸ πρίν με πᾶς ἔκλησεν Ἐπαγαθώ·
νῦν δὲ Ῥοδογούνην βασιλίδος τὸ ἐπώνυμον.

279. ALIUD.

a. Tumulum vides, viator, inclitæ Rhodogunæ,
quam occidit impie lapidibus nefarius vir :
deflevit autem et sepelivit Abianius suam conjugem,
et parvum cippo huicce reddidit honorem.

b. Nomine prius me quisque vocabat Epagatho :
nunc autem Rhodogunam reginæ cognominem.

280. ΑΛΛΟ.

Οἳ στύγιον χῶρον ὑποναίετε, δαίμονες ἐσθλοί,
δέξασθ' εἰς Ἀΐδην κἀμὲ τὸν οἰκτρότατον,
οὐ κρίσει ἐκ Μοιρῶν ἡρπασμένον, ἀλλὰ βιαίως
αἰφνιδίῳ θανάτῳ μήνιος ἐξ ἀδίκου,
ἄρτι μὲν ἐν προκοπῆς τάξει παρὰ δεσπότῃ ὄντα·
ἄρτι δὲ καὶ γονέων ἐλπίδ' ἐμὴν στερέσας,
οὐ δέκα πέντ' ἐτέων, οὐδ' εἴκοσι τέρμ' ἐνιαυτῶν
ἐκτελέσας, γοερὸς οὐκ ἐσορῶ τὸ φάος.
Τοὔνομά μοι Ὕπατος· λίτομαι δ' ἔτι τὸν συνόμαιμον,
τοὺς δὲ γονεῖς κλαίειν μηκέτι τοὺς τάλανας.

280. ALIUD.

Quæ stygiam sedem inhabitatis, numina bona,
accipite in Orcum et me miserrimum,
non judicio Parcarum ereptum, sed violenter
subita morte ira ex injusta, [rum essem;
nuper quidem cum in incrementi ordine apud he-
nuper autem et parentibus spe mea orbatis,
non decem et quinque annorum, neque viginti ter-
perfecto, flebilis non video lucem. [mino annorum
Nomen mihi Hypatus : precor autem adhuc con-
[sanguineum *fratrem*
parentesque miseros non jam flere.

281. ΑΛΛΟ.

Ξανθίππην Ἀκύλα μνήμῃ βιότου παρέδωκε,
βωμῷ τιμήσας σεμνοτάτην ἄλοχον,
παρθένον ἧς ἀπέλυσε μίτρην, ἧς ὥριον ἄνθος
ἔσκεν, ἐν ἡμιτελεῖ παυσάμενον θαλάμῳ.
Τρεῖς γὰρ ἐπ' εἴκοσιν οὗ τελέωσε βίου ἐνιαυτούς,
καὶ μετὰ τούσδ' ἔθανεν τοῦτο λιποῦσα φάος.

281. ALIUD.

Xanthippam Aquila memoriæ hominum tradidit
ara honoratam venerandam conjugem,
virginem cujus solverat zonam, cujus maturus flos
erat, in inchoato cessans thalamo.
Tres enim super viginti suæ peregerat vitæ annos
et post hosce mortua est, hac relicta luce.

282. ΑΛΛΟ.

Ἡ πατρὶς μὲν μοῦστι Λύκων πόλις· εἰμὶ δ' Ἀπολλᾶς
ἐν Φαρίῃ γαίῃ θυμὸν ἀποφθίμενος
νήπιος· ἡρπάσθην δ' ἑκκαιδεκάτου ἐνιαυτοῦ
ἕκτον ἀωροσύνῃ μῆνα παρερχόμενος.
Νῦν δ' Ἀβυδηναίου τὸν Ὀσείριδος ἀμφιπολεύω
θῶκον καὶ φθιμένων οὐκ ἐπάτησα δόμους·
ἀθανάτων καὶ τέκνα μεμορμένον οἶτον ἔπεισιν,
ἀλλ' οἰκεῖ μακάρων Ἠλύσιον πεδίον·
ἔνθ' ἅμα παισὶ θεῶν μ' ἀγαγὼν Κυλλήνιος Ἑρμῆς
ἵδρυσε καὶ Λήθης οὐκ ἔπιον λιβάδα.

282. ALIUD.

Patria mihi est Lycopolis : sumque Apollas
in Pharia terra spiritu destitutus
infans : raptus-sum sexti-decimi anni
sextum *hac* immaturitate mensem egressus.
Nunc autem Abydeni Osiridis versor
in sede, et mortuorum non calcavi domos.
Immortalium vel gnati destinatam mortem adeunt,
sed habitant beatorum Elysium campum,
ubi cum pueris deorum me adductum Cyllenius Mer-
collocavit, et Lethes non bibi liquorem. [curius

283. ΑΛΛΟ.

Πατρὶς μὲν Κασσώπα, πατὴρ δέ μοι ἦν Μενέδημος,
μάτηρ δ' ἐξετέκνωσεν Ἀριστοκράτει' Ἐχενίκαν·
δισσὰ δὲ τέκνα λιποῦσαν ὁ παντοβαρὴς λάβε μ'
ἄκριτον, ἄστοργον θηρὸς ἔχων κραδίην. [Ἅδης
Ἀνδρὶ δὲ τέκν' ἔλιπον Λυσιξένῳ, ἠδὲ γονεῦσιν
ὀρφανὰ ταῦτα τρέφειν ματρὸς ἔρημα νέας,
ἡμετέραν δ' ἀρετὰν οὐ φθέγξομαι, ἁ γὰρ ἀτέρμων
πᾶσά τοι Ἤπειρος γαῖα φέροπλος ἐρεῖ.

283. ALIUD.

Patria Cassopa, paterque mihi erat Menedemus,
materque peperit Aristocratia Echenicen :
duosque liberos linquentem qui-omnes-gravat ce-
[pit me Orcus
inconsultum, amoris-expers belluæ cor habens.
Viro autem liberos reliqui Lysixeno, atque pa-
[rentibus
qui alerent orbos eos, matre juvene carentes;
meam virtutem non loquar, namque infinita
omnis quidem Epirus terra armigera dicet.

284. ΑΛΛΟ.

Ἠδ' Εὐνοστιδέων θήκη, ξεῖνε, Εὔφρονα κρύπτει
χρηστόν, ὃς ἐν ζωοῖς ἤπι' ἔκευθε νόῳ
καὶ δὲ σέο κρύπ[τει κάλλος ν]έον [ἡ κόνις ἥδε
χρηστήν, ἡ. . . . .

284. ALIUD.

[nem tegit
Hocce Eunostidarum conditorium, hospes, Euphro-
probum, qui inter viros mitia celabat mente,
atque tuam tegit pulcritudinem novam hicce pulvis
probam, quæ. . . . .

285. ΑΛΛΟ.

Ἄρτι γενειάσκων Μούσαις φίλο[ς, ἐσθλὸς ἑ]τ[αίροις
κεῖμαι ἀδελφειῶν ὕστατος α. . . . .
ὧν ὁ μὲν ἐν Κύπρῳ μοῖραν λάχε. . . . .

285. ALIUD.

Modo pubescens Musis amicus, bonus sodalibus
jaceo fratrum ultimus. . . . .
quorum unus in Cypro fatum obiit. . . . . . .

286. ΑΛΛΟ.

Ἄρτι ν]έας βαίνουσαν ἐς ἐλπίδας, ἄρτι τὰ θεῖα
στέμματα Κα[ρν]ε[ί]αις δερκομέ[νην θυσίαις
Μοῖρα θοὴ μάρψασα παρ' ἀνέρος ἥρπασε κόλπων,
οἷά τις ἰοβόρος διψὰς ἔχι[δνα φιλεῖ,
Σμύρναν τὰν φιλότεκνον· ἐπ' ἀνδρὶ δὲ παῖδα λέλοιπα
ὀκταέτιν· θνήσκω δ. . . . .
μναμόσυνον προλιποῦσα πόσι κατὰ δῶμα θύγατρα
Μαινίῳ· ὑψίστου δ' ἠρίον ἄ]γχι Διός·

286. ALIUD.

Modo novas ingredientem spes, modo divinas
vittas Carneis videntem in festis
Parca cita captam a viri sinu *me* rapuit,
ut aliqua veneno-nutrita dipsas vipera solet,
Smyrnam liberorum-amantem : cum marito autem
puellam octennem, moriorque. . . . [reliqui
memoriam linquens conjugi in domo filiam
Mænio, altissimumque sepulcrum prope Jovem;

ἐνθάδε γάρ με σύνευνος ἔθηκ' Ἀπολλώνιος καὶ
τοῦτό μου ἐν νούσοις δῶρον [ἄριστον ἔην.
Ἥρ]πακεν οὖσαν ἄμεμπτον, ἀφ' οὗ σέβας· εἶχον
[ἄνακτος
ζῶσα καὶ ἐν φθιμένοις τοῦτό γε δασα[μένη].
Τοίνυν οὐ τύμ[βο]ν κατὰ γῆς, μακάρων δὲ λέλογχα
χῶρον καὶ τὰ θεῶν δώματα χρυσοπαγῆ.

hîc enim conjux collocavit Apollonius, et
hoc mihi in morbis donum optimum erat.
Abripuit *me* quæ-eram inculpata, ex quo veneratio-
[nem habui domini
vivens, et inter defunctos hæc quidem pars mea est.
Igitur non tumulum sub terra, sed beatorum sor-
[tita sum
sedem et deorum domos ex-auro-factas.

287. ΑΛΛΟ.

Θ. Κ.

Μαργαρίδος τόδε σῆμα ἑῆς Εὔηνος ἔτευξεν
εἵνεκα μνημοσύνης τῆς φιλίης ἀλόχου.
Κούρην γάρ μιν ἔγημεν ἔτη τρία καὶ δέκ' ἔχουσαν·
πεντήκοντα γάμων δ' ἔτεα πλησαμένη
κάτθανεν, ἑξήκοντα τριῶν ἐτέων γεγαυῖα,
εὐφράνασα πόσιν παντὶ ἑῷ βιότῳ.

287. ALIUD.

D. M.

Margaridis suæ hocce monumentum fecit Evenus
in memoriam amatæ conjugis. [bentem :
Puellam enim eam duxit annos tres et decem ha-
quinquaginta matrimonii annis expletis,
mortua est sexaginta tribusque annis nata,
postquam attulerat gaudium conjugi per totam
[vitam.

288. ΑΛΛΟ.

Μάγνης ἐκ Φρυγίης· Σκυθίη δέ με παρθένος ἁγνὴ
ἔτρεφ' ἐλαιηρῷ Μανθίῳ ἐν πεδίῳ
παλίσκιον λιπόντα Μαγνήτων πόλιν.

288. ALIUD.

Magnes ex Phrygia : Scythia autem me virgo casta
nutrivit in Manthio oleis-consito campo,
umbrosam qui-reliqueram Magnetum urbem.

289. ΑΛΛΟ.

Πωπιλίης τάφος οὗτος· ἀνὴρ δ' ἐμὸς αὐτὸν ἔτευξεν
Ὠκεανός, πάσης ἐμπέραμος σοφίης.
Κούφη τοίγαρ ἐμοὶ πέλεται κόνις· ἐν δ' Ἀχέροντι
ὑμνήσω τὴν σήν, ὦ ἄνερ, εὐσεβίην.
Μέμνεο κὴν ζωοῖς ἐμέθεν, καὶ πολλάκι τύμβῳ
σπεῖσον ἀπὸ βλεφάρων δάκρυ' ἀποιχομένῃ,
καὶ λέγε Πωπιλίην εὕδειν, ἄνερ· οὐ θεμιτὸν γὰρ
θνήσκειν τοὺς ἀγαθούς, ἀλλ' ὕπνον ἡδὺν ἔχειν.

289. ALIUD.

Popiliæ sepulcrum hoc *est* : virque meus id ex-
Oceanus, omnis peritus sapientiæ. [struxit
Levis itaque mihi est pulvis; et in Acheronte
canam tuam, o vir, pietatem.
Memor-esto etiam inter vivos mei, et sæpe tumulo
affunde ex oculis lacrimas in-eam-quæ-abiit,
et dic Popiliam dormire, vir; non enim fas est
mori bonos, sed dulcem habere somnum.

290. ΑΛΛΟ.

Οὐ φιλία κέκληκε τριακοστῷ λυκάβαντι
ἡ Μοῖρ' ὠδίνων φόρτον ἀειρομένην
Πῶλλαν πολλὰ λιποῦσαν ἀπεχθέα δάκρυα μητρί·
μητέρα τὴν μήπω πικρὸς ἔμαρψ' Ἀΐδης.

290. ALIUD.

Non amica vocavit me tricesimo in anno
Parca partus onus suscipientem
Pollam, quæ multas liqui odiosas lacrimas matri,
quam matrem nondum acerbus cepit Orcus.

291. ΑΛΛΟ.

Κ. Θ.

Ἐνθάδε Κυμαίων κεῖμαι καλῆς ἐπὶ γαίης
ἡλικίης τελέσας δὶς δέκα καὶ δύ' ἔτη.

291. ALIUD.

D. M.

Hîc Cumæorum jaceo pulcra in terra
ætatis perfectis bis decem et duobus annis.

292. ΑΛΛΟ.

Θειοτέλου[ς] τόδε σᾶμα, τὸν ἤροσεν ἁ φερέκαρπος
Ποιμάνδρου γενεή, τίμιον Ἐννεότα·
τ]ὸν καὶ χθὼν ἐδάκρυσεν, ἐπεὶ φάος ἔσβεσεν Ἅ[δης
λαμπρὸν ἀριζάλου φαινόμενον σοφίης.
Ἆ θνατοί, κραδίην φ[αύ]λην ἔχετ', ἢν δὲ νοῆτε
κρέσσονα, [β]ασκαίνει τοῖς ἀγαθοῖ[ς Ἀΐδης.

292. ALIUD.

[ctiferum
Theotelis hocce monumentum, quem seminavit fru-
Pœmandri genus, honorabile Enneotæ *filii :*
quem et terra deflevit, cum lucem exstinxit Orcus
fulgidam multum-æmulandæ apparentem sapien-
[tiæ.
Ah! mortales, cor tenue habetis, sin autem cogitetis
majora, invidet bonis Orcus.

293. ΑΛΛΟ.

Τὸν Χαρίτων με [γ]έμοντ' ἐσορᾷς κλεινὸν Χαρίτωνα,
μοῖραν ἀναπλήσαντ' Αὐσονίῃ ἐνὶ γῇ·
τίκτε δὲ Σαρδονίη με [πε]ρίρρυτος, ἐν δ' ἄρα Τάρσῳ
πίστιν ἔχον ταβούλης χρήματος Αὐσονίου.
Ἀλλ' ἄρ' ἐσαθρήσας φωτὸς δέκα τρὶς λυκάβαντας
πρὸς πέντε, φθίμενος τήνδ' ἐπίκειμαι κόνιν.

293. ALIUD.

Charitum (*i. e.* Gratiarum) me plenum vides incli- [tum Charitonem,
qui fatum explevi Ausonia in terra; [Tarsi
peperit autem Sardinia me circumfusa *mari*, et sane
fidei meæ commissa fuit tabula census Ausonii.
Sed postquam videram lucis decem ter annos [vere.
cum quinque, defunctus hocce super jaceo pul-

294. ΑΛΛΟ.

Χρῆμα τὸ πᾶν Θείας, βαιᾶς κυνός, ἠρία κεύθει,
εὐνοίας, στοργῆς, εἴδεος ἀγλαΐαν·
κούρη δ' ἁβρὸν ἄθυρμα ποθοῦσ' ἐλεεινὰ δακρύει
τὴν τροφίμην, φιλίας μνῆστιν ἔχουσ' ἀτρεκῆ.

294. ALIUD.

Quidquid fuit Thea, parvula canis, sepulcrum tegit,
benivolentiæ, amoris, formæ decus: [ter deflet
puella autem molles delicias desiderans miserabili-
alumnam, amicitiæ memoriam habens certam.

295. ΑΛΛΟ.

Ὤλετ[ο ποντ]οπόροις θυμὸ[ν τέρ]ψασα δ' ἀηδὼν
ἀθανάτοις, κόλπῳ Κυπρί[δος ᾀ]σομένη.

295. ALIUD.

Periit pontivagis quæ animum delectavit luscinia
immortalibus, in sinu Cypridis cantatura.

296. ΑΛΛΟ.

Δακρυόεις ἀλόχῳ Γλυκέρᾳ τόδε σῆμα προμοίρῳ
τεῦξα Γαλακτῖνος ἀρτιθαλεῖ φθιμένῃ.

296. ALIUD.

Lacrimabundus uxori Glyceræ hocce monumentum [præmaturo-fato-peremptæ
ædificavi Galactinus in novo-flore exstinctæ.

297. ΑΛΛΟ.

Τραϊανοῦ τάφος οὗτος, ὃς εὐσεβὲς εἶχε νόημα.

297. ALIUD.

Trajani sepulcrum hoc, qui piam habuit mentem.

298. ΑΛΛΟ.

Βάσσος ἐγὼν ὅδ' ἐκεῖνος, ὃν ἔκτανε Δύσφορος ἀνήρ.

298. ALIUD.

Bassus ego hic ille, quem occidit Dysphorus vir.

299. ΑΛΛΟ.

Καλλίτεκνον σεμνὴν ὅδε τύμβος ἔχει σε, Ἀφροδίτη.

299. ALIUD.

Egregios-liberos-habentem castam hicce tumulus [habet te, Aphrodita.

300. ΑΛΛΟ.

Θ(εοῖς) Κ(αταχθονίοις).

Εὕρεσιν ἐνθάδε γῆ κατέχει θανάτοιο λαχοῦσαν
μητέρα τὴν εὔτεκνον· εὐδαίμονες παροδῖται.

300. ALIUD.

D(is) M(anibus).

Euresin hîc terra cohibet quæ mortem sortita est
matrem sobole-felicem; felices viatores *sunt* (vel *sunto*).

301. ΑΛΛΟ.

Θ(εοῖς) Κ(αταχθονίοις).

Μήτηρ μοι σεμνὴ Διδύμα παρακοιμηθεῖσα·
ἑπτὰ δὲ δίς μ' ἐτέων Δημήτριον αἶα κέκευθεν.

301. ALIUD.

Dis Manibus.

Mater juxta me veneranda Didyma dormit; [cultat
me autem bis septem annorum Demetrium terra oc-

302. ΑΛΛΟ.

α. Γῆρας ἐρημώσασα πατρὸς νέκυς ἐνθ[άδε κεῖμαι
Καλλιτύχη, φθονερῷ δαίμονι χρησαμ[ένη·
Μοῦσαι δὲ εὐχωλαῖσι ἐπήκοοι οὐ]κ ἐγένοντο
πατρὸς ἐμοῦ ζακόρου· μοῖρα δ' ἔχει με [πέδῳ
Ἀσκραίῳ κρύψασα· τίς ἐλπίδας οὐ[κ ἐδάκρυσεν
τὰς ἀτελεῖς γονέων, εἰς ἐμὲ δερκόμε[νος;

302. ALIUD.

a. Senectute deserta patris mortua hîc jaceo
Callityche, invido fato usa:
Musæ quidem non precibus aures præbuere
patris mei æditui: parcaque habet me solo
Ascræo conditum: quis spes non deflevit
irritas parentum, me aspiciens?

β. Σουλπικίου ζακόροιο λυγρὰ παῖς ἐνθ[άδε κεῖται
Καλλιτύχη, δύ' ἐτῶν πληсαμένη [δεκάδας.

b. Sulpicii æditui misera filia hîc jacet
Callityche, duas annorum quæ implevit decadas.

303. ΑΛΛΟ.

Ἤν τις ἐμὰν μετὰ μοῖραν ἐμὸν βίον ἐξερεήνῃ,
χὥτις ἔην, τί δ' ἔρεξα, καὶ οὔνομα πατρίδος ἀμῆς,
μανύσ[ει λίθ]ος ἅδε καὶ ἐσσομένοισιν ἀκούην·
πάτρα μοι πέλεται ματρόπολις Εὐξείνοιο,
ἄστυ περικλήϊστον ἐϋμελίαο Τόμ[οιο.
Οὔνομα δ' ἦν Σκλάδατος, τέχναν δεδάη[μαι ἄνακτος
Ἱπποκράτος θείοιο καὶ ἐσσομένοισιν ἀκούην.

303. ALIUD.

Si quis meum post fatum meam vitam perquirat,
et quis essem, quidque fecerim, et nomen patriæ
[nostræ,
docebit lapis hicce et futuros quod-est-audiendum:
patria mihi est metropolis Euxini,
urbs percelebris hastæ-tractandæ-periti Tomi. [cipis
Nomen autem erat Scladatus, artem didiceram prin-
Hippocratis divini et quod-est-futuris-audiendum.

304. ΑΛΛΟ.

Καππαδόκων ἔθνους πολυανθέας οἶδατ' ἀρούρας·
κεῖθεν ἐγὼ φυόμην ἐκ τοκέων ἀγαθῶν·
ἐξ[ό]τ[ε] τοὺς λιπόμην, δύσιν ἤλυθον ἠδὲ καὶ ἠῶ·
οὔνομά μοι Γλάφυρος καὶ φρενὸς εἴκελον ἦν.
Ἑξηκοστὸν ἔτος πανελεύθερον ἐξεβίωσα
καὶ καλὸν τὸ τύχης καὶ πικρὸν οἶδα βίου.

304. ALIUD.

Cappadocum populi florida novistis arva;
inde ego ortus sum e parentibus bonis;
ex quo eos reliqui, occidentem adii atque auroram;
nomen mihi Glaphyrus et menti simile erat (*i. e.*
[ingenio meo quadrabat).
Sexagesimum annum vitæ liberæ vixi
et, si quid fortunæ pulcrum et si quid vitæ acer-
[bum est, vidi.

305. ΑΛΛΟ.

. . . . φίλα δέ με γεί[νατο μήτηρ,
Πρῖμος δ' οὔνομά μοι, [Μαντινέη] δὲ πάτρη.
Εἰκοστὸν λυκά[βαντα καὶ] ὄγδοον οὐκ ἔτι πλήσας,
ἥρπασμαι, γαμετῇ παῖδα λιπὼν Ἰόλην. [τρης
Οὐδὲ λα]θεῖν εἶα με [τ]αχὺς δρόμος οὐδὲ [παλαίσ-
κῶμος· ἐν εἰλαπίναις δ' ἐσθλὸς [ἀεὶ κλέο]μαι.
Ταῦτα μαθών, ξένε, πῖνε, γ[έλα, κώμ]αζε, μυρίζου·
κοινὰ γάρ ἐστι [βροτο]ῖς ταῦτα τὰ συνθέματα.

305. ALIUD.

. . . . phila me genuit mater
Primusque nomen mihi, Mantinea autem patria.
Vicesimum annum et octavum cum nondum imple-
raptus sum uxori filiam linquens Iolam. [veram,
Neque ignorari me sivit celer cursus neque palæstræ
comissatio: in convivis autem fortis semper ce-
[lebror.
Hæc edoctus, hospes, bibe, ride, comissare, un-
[guentis-imbuitor:
communes enim sunt mortalibus hæ conditiones.

306. ΑΛΛΟ.

Σπενδοφόρῳ τόδε σᾶμα κλυτοὶ τεύξαντο τροφῆες,
δωδεκέτους Μοιρῶν οἶμον ἀμειβομένου.

306. ALIUD.

[parentes,
Spendophoro hocce monumentum inclyti fecere
postquam duodecim-annos-*natus* Parcarum viam
[*vita* mutasset.

307. ΑΛΛΟ.

Μητρὸς καὶ θυγατρὸς παιδός τ' ἔτι τύμβος ὅδ' εἰμί,
οἳ λάχον ὠκίστην ἀτραπὸν εἰς Ἀΐδην,
ὧν ὁ μὲν ἐν κούροισιν Ἀλεξάνωρ ἐκαλεῖτο,
ἡ δ' Ὑγίεια, γάμου πρόσθεν ἀποφθιμένη.
Ἄρρενι δ' ἠϊθέῳ παιδείην ὤπασε Μοῦσα,
ἣν Ἀΐδης φθονερὸς νόσφισεν αὐξομένου.
Καὶ μήτηρ μὲν ἔχει παῖδας δύο, τρισσὰ δὲ πένθη
νῦν κλαίει γαμέτης ἄμμιγα καὶ γενέτης.

307. ALIUD.

Matris et filiæ puerique etiam tumulus hicce sum,
qui sortiti sunt celerrimam ad Orcum viam,
quorum hic inter adolescentes Alexanor vocabatur,
illaque Hygiea, ante nuptias exstincta.
Mari autem adolescenti eruditionem dedit Musa,
quam Orcus invidus ei abstulit crescenti.
Et mater quidem habet liberos duos, ternos sed
nunc deflet maritus simul et genitor. [luctus

308. ΑΛΛΟ.

Κεκροπία μὲν ἐμοὶ σαόφρων πέλει, ὦ ξένε, μήτηρ,
ξυνὸν γῆς πατρίας οὔνομ' ἐνεγκαμένη,
ἐκ δὲ πατρὸς γενόμην μεγακύδεος ἐν Κεκρόπεσσι
Θειοφίλου προγόνοις καὶ γένει εὐπατρίδου.

308. ALIUD.

Cecropia quidem mihi prudens est, o hospes, ma-
commune telluris patriæ nomen quæ tulit, [ter,
patre autem ortus sum valde-glorioso inter Cecro-
Theophilo atavos et genere patricio. [pidas

Οἷς βρε]φέων καὶ πρὶν μὲν ἀνήρπασεν ἄγριος αἶσα
τερπνῶν] παρθενικὴν ἄνθος Ἀθηναΐδα·
ἀμφὶ δ' ἐμεῦ καὶ δῆμος ἅπας ἐδάκρυσεν Ἀθήνης,
εἵνεκεν ἡλικίας τ' ἠδὲ σαοφροσύνης,
καὶ κάλλευς μελέων ἀνδρηΐου· ὥς τε μάλιστα
παιδείᾳ πινυτῇ καὶ σοφίῃ μελόμην.
Δάκρυα δ' οὐ ψύχει γενέτης ἐμὸς οἰκτρός, ὀλέσσας
εὐφροσύνην βιότου καὶ χέρα γηροκόμον.
Μέτρον μοι ζωῆς ἔτη εἴκοσιν, οὔνομα Φαῖδρος·
χήρας Λευκείας λέκτρ' ἀλόχου λιπόμην.
Κούρην δ', ἣν τέκομεν, γεραροὶ κομέουσι τοκῆες
βαιὴν ἀντὶ τόσης δύσμοροι ἀγλαΐης.

Quibus inter parvulos et antea quidem abstulit fera
jucundos florem, virginem Athenaida : [parca
de me autem et populus omnis lacrimavit Minervæ,
propter ætatemque et modestiam, [maxime
et membrorum pulchritudinem virilem, quippe
disciplinæ prudenti et sapientiæ operam-dabam.
Lacrimas autem non siccat genitor meus misera-
[bilis, qui perdidit
lætitiam vitæ et manum quæ-senectutem-*suam*-
[curaret.
Mensura mihi vitæ anni viginti, nomen Phædrus ·
viduæ Luceiæ cubile conjugis liqui.
Puellam autem, quam peperimus, venerandi curant
parvam, pro tanto miseri splendore. [parentes

309. ΑΛΛΟ.

α. Ἄρτι με νυμφιδίων ἀπὸ δύσμορον ἥρπασε παστῶν
δαίμων ἐς τριτάτην νεισόμενον δεκάδα,
ἀρτιβίου περόωντα κατ' εὐκλέα θέσμια δόξας
στυγνὸς ἄπαιδα δόμοις ἀμφεκάλυψ' Ἀΐδης
Ἀντιφόωντα, γοναῖσι Σοφοκλέος ὃν τέκε μάτηρ
Ἥρω, τᾷ λιπόμαν οὐ τέκος, ἀλλὰ τάφον.
Αἰαῖ, τίπτε, Τύχα, με τὸν εὐκλέα πατρίδι κόσμον,
τλάμονα δυσπενθὴς ὠρφάνισας βιότου;

309. ALIUD.

a. Nuper me infelicem rapuit sponsalibus thalamis
deus in tertiam iturum decada, [tem famæ
recentis-vitæ secundum gloriosas leges transeun-
invisus liberis-carentem domi circumtexit Pluto
Antiphoontem, quem Sophoclis semine peperit
[mater
Hero, cui reliqui non sobolem, sed sepulcrum.
Eheu, quidnam, Fortuna, me gloriosum patriæ
miserum luctuosa privavisti vita? [decus,

310. ΑΛΛΟ.

β. Ὁ τύμβος ἐσθλὸν υἷα τὸν Σοφοκλέος
Εὐρυμενίδην κέκευθεν, ᾧ βίου μόνα
ἐτῶν διεξάμειπτο διπλόα δεκάς·
κατεῖδε δ' οὔτι νυμφικῶν ἐφίμερον
παστὸν γάμων πάρεδρον, ἀλλ' ὑπ' ὀλβίων
σφαλεὶς μελάθρων στυγνὸν ἦλθ' ὑπ' Ἀΐδαν,
δυσπενθὲς Ἡροῖ ματρὶ καὶ συναίμοσι
λιπὼν φίλαισιν ἄλγος· ἁ δ' ἁλιστεφὴς
δόξας ἕκατι τῷδε πατρία Θάσος
τὰ σεμνὰ τιμᾶς δῶρ' ἔνειμεν εὐκλέους.

310. ALIUD.

b. Tumulus hic bonum Sophoclis filium
Eurymenidem contexit, cui vitæ solùm
annorum præterierat duplex decas :
vidit autem nequaquam sponsalium amabilem
thalamum nuptiarum consortem, sed sub beatis
sedibus deceptus invisum subiit Orcum, [ribus)
luctuosum Heroi matri et consanguineis (*i. e.* soro-
linquens amatis dolorem : mari autem cincta
gloriæ gratia huic patria Thasus
sancta honoris incliti dona tribuit.

311. ΑΛΛΟ.

γ. Οὐ γάμον, οὐχ ὑμέναιον ἐμοὶ [φίλα ἄνυσε μάτηρ
Ἥρω, ἀποφθίμενον δ' ἐστενάχησε γόοι[ς, [μους,
εἰκοστὸν τανύσανθ' ἐτέων δρόμον· ἄμμε δ' ὁμ[αί-
τλάμονες, ἐν δισσοῖς μησὶν ὅδ' ἔσχε τάφος·
πατρὸς δ' εὐόλβοιο Σοφοκλέος ἄρσενα γ[ένν]αν
ὠκύμορον φθιμέναν ἐστενάχησε Θάσος·
μάτηρ δ' ἁ μεγάλ[αυχος] ἐφ' υἱάσιν, ἁ πάρος εὔπαις,
οὐχὶ τέκη, κω[φοὺς δ'] ἀντὶ δέδορκε τάφους.

311. ALIUD.

c. Non nuptias, non hymenæum mihi dilecta per-
Hero, defunctumque ingemuit luctu, [fecit mater
vicesimum qui tetenderam annorum cursum; nos
[autem consanguineos,
o miseri, in duobus mensibus hocce habuit se-
[pulcrum :
patrisque felicis Sophoclis masculam sobolem
celeri-fato exstinctam ingemuit Thasus; [les,
materque jactabunda de filiis, cui prius bona pro-
non liberos, surda autem pro *iis* vidit sepulcra.

312. ΑΛΛΟ.

Ἴδριν Ἀθηναίης πάντων Διονύσιον ἔργων
ἡ ξείνη Πατάρων γῆ με λαβοῦσα κρατεῖ

312. ALIUD.

Scientem Minervæ omnium Dionysium operum
aliena Pataranorum terra me acceptum tenet

Τμώλου ἀπ' ἀμπελόεντος· ἔχω δὲ κλέος καὶ ἐν αὐτοῖς
ᾠδείῳ μεγάλην ἀμφιβαλὼν ὀροφήν.

Tmolo ab vitifero; habeo autem gloriam vel apud [eos,
odeo magnum qui circumdederim tectum.

313. ΑΛΛΟ.

[Αὐρη]λία Ζμύ[ρ]να, χαῖρε.

Ζμύ]ρνης οὗτος ὁ τύμβος, ὃν εἰσοράᾳς, π]αροδῖτα,
ἔστι π]αρὰ φθιμένοις [ἀέ]ναος θάλαμος·
ἣν γονέες πενθοῦντες ἐπὶ τριόδου κατέθαψαν,
ἑξαέτη λυ[γ]ρὴ[ν] μοῖραν ἐνεγκαμένην.

313. ALIUD.

Aurelia Smyrna, salve.

Smyrnæ iste tumulus, quem vides, viator,
est apud mortuos perennis thalamus :
quam parentes lugentes in trivio sepelivere,
quæ sex-annos-*nata* diram fati-legem tulit.

314. ΑΛΛΟ.

Πᾶσι θεοῖς θύσας καὶ σωθεὶς πάντοθ' ὑπ' αὐτῶν
εἰς τύμβον κεῖμαι ἐννέ' ἔχων δεκάδ[α]ς.

314. ALIUD.

Qui omnibus diis sacra-feci et servatus-fui semper [ab illis
in tumulo jaceo, novem habens decadas.

315. ΑΛΛΟ.

Πάνθ' ὅσα τοῖς χρηστοῖς φθιμένοις νόμος ἐστὶ γε- [νέσθαι,
τῶνδε τυχὼν κἀγὼ τόνδε τάφον κατέχω.

315. ALIUD.

Omnia quæ probis defunctis jus est fieri,
hæc nactus et ego huncce tumulum teneo.

316. ΑΛΛΟ.

Οὔνομα Θεσμοφάνην με πατὴρ φίλος ἠδ' ἅμα μήτηρ
κίκλησκον, δυεροῦ πρὶν θανάτοιο τυχεῖν·
ἑπτὰ δέ μοι Μοῖραι περιτελλομένους ἐνιαυτοὺς
ἐκλώσαντο μίτοις, ἄτροπα γραψάμεναι.
N]αὶ [μὴ]ν καὶ πάντων με καλῶν, ὅσα παισὶ φερί- [στοις,
πλησεν προφρονέως κλεινὸς ἐμεῖο πατήρ.
Πάσας γὰρ λοιβάς τε καὶ ὅσσα μέμηλε θεοῖσιν,
εἵνεκ' ἐμῆς ψυχῆς οὐ λίπε, μειλιχίοις.
Καὶ γάρ μ' Εὐμ[όλποιο] θυηπόλοι, εἰρεσιώνην
τε]ύξαντες, [μεγάλην ὦπ]ασαν εὐκλεΐην·
στέμμα δὲ [καὶ κισσοῖο] Διωνύσου θιασῶται
πυρφόρ[οι] ἐ[ς τόδε μοι μνῆμα] κατεξετέλουν.
H]ρα καλὸν [σ]έ[βας εἰμ', εἰ μὴ ψευδ]ὴς λόγος ἀν- [δρῶν
παῖδας [ἀποθνήσκειν, οὓ]ς φιλέουσι θεοί.
Τοὔνεκά μοι, πάτερ ἐσθλέ, φανήσει· μηκέτι σεῖο
τειρόμενος γλυκερὴν τρῦχε χρόνῳ κραδίην.

316. ALIUD.

Nomine Thesmophanem me pater dilectus atque si- [mul mater
vocabant, ærumnosam priusquam mortem obie- [ram :
septemque mihi Parcæ exactos annos
neverunt colis, immutabilia quæ scripserant.
Næ profecto omnibus me decoris quæ *sunt* optimis [pueris,
cumulavit libentissime clarus pater meus.
Omnes enim libationes atque quæcunque curæ sunt [diis,
propter meam vitam non omisit, mitibus.
Etenim me Eumolpi sacerdotes, ramo-felicis-oleæ
parato, magna prosecuti-sunt gloria,
coronamque et ex hedera Bacchi sodales
igniferi ad hocce monumentum mihi perfecerunt.
Certe pulcra et veneranda res *ego* sum, si non fal- [sum quod narrant homines,
pueros mori, quos amant dii. [neu jam tuum
Quapropter, mihi, pater bone, in conspectum venies;
atterens cor dulce consumas tempore.

317. ΑΛΛΟ.

Τερπνῆς ἄνθος ἐφηβείης] φίλον ὤλεσα Πρίσκος,
ἕβδομον [ἡν]ίκ' ἔτος κακὸν ἤλυ[θε]· δὴ τότε γάρ με
δακρυόεις Ἀΐδης σὺν [Ὀ]ρειάσιν ἠΐστωσεν·
τύμβος δὲ στονόεις ὅδε [μ'] ἴσχει, ὅς ῥα τέτυκται
ἀγχοῦ Νυμφάων, ὅθεν α[ἰεὶ] ἄστυ Ἀθήνης
πᾶσιν [ἀπ]αγγελέει [μ]ε παρο[ῦσιν τ'] ἐσσομένοις τ[ε.

317. ALIUD.

Jucundæ florem adolescentiæ amœnum amisi Pris- [cus,
septimus quando annus malus venit; tunc enim me
lacrimosus Orcus cum Oreadibus e-conspectu-sus- [tulit;
tumulusque gemendus hicce me tenet, qui ex- [structus-est
prope Nymphas, unde semper urbs Athenæ
omnibus nuntiabit me et iis-qui-nunc-sunt et iis-qui- [posthac-erunt.

318. ΑΛΛΟ.

Ἀττικοῦ Ἡρώδης Μαραθώνιος, οὗ τάδε πάντα
κεῖται τῷδε τάφῳ, πάντοθεν εὐδόκιμος.

318. ALIUD.

Attici *filius* Herodes Marathonius, cujus hæc omnia
jacent hoc sepulcro, omnibus-de-causis illustris.

---

318. ALIUD.

Herodem Maratho genuit, pater Atticus, ossa
hic tumulus condit, gloria non moritur.

PHILOSTR. ED. DID.

319. ΑΛΛΟ.

Τόνδ' ἀρετῇ προὔχοντα νέων, φίλον ἀθανάτοισι,
μουσοπόλον Φιλότιμον, ὁμώνυμον υἱέα πατρί,
Σύμφορος ἐσθλὸν ἑταῖρον ἀνέστησεν συνέφηβος,
πίστιν καὶ ζώοντι φέρων, μνήμην τε θανόντι.

319. ALIUD.

Huncce virtute præstantem inter-juvenes, carum [immortalibus,
Musarum-famulum, Philotimum, cognominem fi-[lium patri,
Symphorus bonum sodalem statuit adolescentiæ-[socius,
fidem et viventi afferens, memoriamque mortuo.

320. ΑΛΛΟ.

Ζήσας ὡς δεῖ ζῆν ἀγαθὸς δ' ἐν ἅπασι νομισθεὶς
Θρέπτος ἀκμὴν νέος ὢν ᾤχετ' ἐς ἡμιθέους.

320. ALIUD.

Postquam vixit ut oportet vivere, bonusque inter [omnes habitus,
Threptus ætate vigens juvenili abiit ad semideos.

321. ΑΛΛΟ.

Θρέπτος ὁ παῖς Μούσαις ἀρέσας, ὃν ἐπῄνεσεν Ἑλλὰς
καὶ περίφρων Ἀσίη καὶ νοεροὶ βασιλεῖς,
οὐκέτι ταῖς θυμέλαις ταῖς εὐστεφάνοις παρεδρεύω,
τερπνὰ μέλη κελαδῶν τοῖς λιγυροῖσι χοροῖς·
οὐδὲ σύνευνον ὁρῶν φιλοσύγγαμον οὐδὲ τὰ τέκνα,
κεῖμαι τοῦτον ἔχων οἶκον ὑπαΐδιον.
Παροδῖτα, χαῖρε.

321. ALIUD.

Threptus puer qui Musis placuit, quem laudavit [Græcia
et valde-prudens Asia et sapientes reges,
non jam pulpitis ubi-pulcris-coronis-donabar ad-[sideo,
jucundos cantus edens argutis choris :
neque conjugem videns amatam neque liberos,
jaceo hanc habens domum sempiternam.
Viator, salve.

322. ΑΛΛΟ.

Ὧδ' Ἐπάφου γέννημα σοφοῖς ἐπιείκελος ἀνήρ,
κεῖμαι, Ῥωμαίων σπέρμα πολυκτεάνων,
κληζόμενος Δέκιμος Σερουΐλιος, εἰς ἔτη ἐλθὼν
ἐννέα που δεκάδων καὶ τρία, ὡς ἔλεγον.

322. ALIUD.

Hîc Epaphi progenies sapientibus assimilis vir,
jaceo, Romanorum sanguis locupletum,
vocatus Decimus Servilius, in annos progressus
novem decadum et tres, ut dixeram.

323. ΑΛΛΟ.

Ἑκτόρεον τύμβον [τ]ὸν ἐθαύμασε θεῖος Ὅμηρος.
. . . .

323. ALIUD.

Hectoreum tumulum quem miratus est divinus Ho-[merus.
. . . .

324. ΑΛΛΟ.

Ἰσόν τοι τοκεέσσι Θράσων γέρας ὤπασε [τιμᾷ
Θευγένει ἀντ' ἀγαθᾶς τοῦτο διδασκαλίας,
ἐσθλὰ δαεὶς Παίωνος ἀλεξητήρια νούσων,
οἷς πολλοὺς θανάτου ῥύσατο καὶ καμάτων.
Ἀλλά τις αἰνείτω τὸν ἀεὶ χρόνον ἀνέρα τοῦτον,
ὅς κε φίλου λάθαν μηδὲ θανόντος ἕ[τλα.

324. ALIUD.

Par sane parentibus (*i. e.* muneri parentibus dato) [Thrason munus per honorem dedit
Theogeni pro bona hocce disciplina,
bona edoctus Pæanis remedia morborum,
quibus multos morte liberavit et ærumnis.
Sed quicunque laudet in æternum virum huncce
qui ne amici quidem mortui oblivionem ferat.

325. ΑΛΛΟ.

Ὁ δῆμος Ληναῖον Ἀρτεμιδώρου.

Καὶ τὸ πρὶν ἐν πολέμοις τηρῶν πύργον, παροδῖτα,
καὶ νῦν τηρήσω, ὡς δύναμαι, νέκυς ὤν.

325. ALIUD.

Populus Lenæum Artemidori *filium honorabat.*

Et qui prius in bellis servabam turrim, viator, [sim.
et nunc *ego* servabo, ut possum, cum mortuus

326. ΑΛΛΟ.

Τρινακρίη γαίη με λοχεύσατο, τοὔνομα Οὐήραν,
σωφροσύνης βιότῳ κῦδος ἐνειχαμένην·
κουρίδιος δὲ πόσις κρύψε χθονὶ τῇδε καλύψας
δακρυχέων ἐπ' ἐμοὶ συχνὸν ἀπὸ βλεφάρων,
κηδεύσας ἀρετῆς ἀντάξιον ἡμετέρῃσιν
ἡλικίης ἐτέων εἴκοσι καὶ τετόρων.

326. ALIUD.

Trinacria tellus me peperit, nomine Veram,
pudicitiæ in vita laudem adeptam :
legitimusque conjux contexit hacce humo occul-[tam,
lacrimas effundens mihi crebras ex oculis,
cum solvisset exsequias virtutibus nostris dignas,
ætatis vicesimo et quarto anno.

Ὦ θνητῶν ὀλίγος τε βίος καὶ ἄφευκτος ἀνάγκη,
ὥς με τάχος βιότου νόσφισε καὶ γαμέτου.

O mortalium brevem vitam! o inevitabilem neces-
quam cito a vita sejuncta fui et conjuge! [sitatem!

327. ΑΛΛΟ.

Ἀντιοχῆ Θεμίσωνος ἀεθλοφόρον κόνις ἥδε
κεύθει δωδεκέτη παῖδα Θεμιστοκλέα,
ὃς βουλὰν καὶ θάρσος ἔχων ἴσ' ὁμωνύμῳ ἀνδρί
θν]ήσκει τὴν Μοιρῶν οὐ προφυγὼν δύναμιν.

327. ALIUD.

[pulvis hicce
Antiochensem Themisonis certaminum-victorem
tegit, duodecim-annis-*natum* filium Themisto-
qui consilio et audacia par cognomini viro [clem,
moritur, Parcarum cum effugere vim non posset.

328. ΑΛΛΟ.

Δμωῒς δρηστοσύνῃσι κεκασμένη οἷσι ποθεινή
θρεψαμένοις, τύμβου τοῦδε θανοῦσ' ἔλαχεν.

328. ALIUD.

[derabilis
Ancilla strenuitate-in-agendo instructa suis desi-
qui aluerunt, tumulum huncce mortua sortita est.

329. ΑΛΛΟ.

Ἀρτεμίδωρος Εἰαρίνῳ καὶ Σπόρῳ τοῖς ἀδελφοῖς
μνείας χάριν.

Τῇδε καταφθιμένους διδύμους δύο φῶτας ἀρίστους
Εἰάρινον τύμβος καὶ Σπόρον εἷς ἔλαχεν·
πατρὶς δ' Ἡράκλεια, καὶ Ἀρτεμίδωρος ὁ τεύξας
λάϊνον ἀμφοτέροις βωμὸν ὕπερθε τάφου.

329. ALIUD.

Artemidorus Earino et Sporo fratribus
memoriæ gratia.

Hîc defunctos geminos duo viros optimos
Earinum tumulus et Sporum unus sortitus est:
patria quidem fuit Heraclea, et Artemidorus fecit
lapideam ambobus aram imponendam sepulcro.

330. ΑΛΛΟ.

Σῆμά με Νυκτελίοιο νεοστεφὲς οἰχομένοιο
δυστήνων ὁράᾳς δακρυόεν τοκέων.

330. ALIUD.

[tum
Monumentum me Nyctelii defuncti recens-corona-
miserorum vides lacrimis madefactum parentum.

331. ΑΛΛΟ.

Ἐξ ἀγαθῶν πατέρων ἀγαθὸς φὺς ἐνθάδε κεῖται.

331. ALIUD.

E bonis patribus bonus natus hîc jacet.

332. ΑΛΛΟ.

α. Ἦλθον ἐς ἀθανάτους πολλοὶ κατ' Ὀλύμπιον ἕδρην·
ἀλλὰ θεὸς τούτων ἐστὶ πατὴρ ὁ μέγας,
ὃς κόσμον διέταξε, Σελήνην νυκτὶ κελεύσας
πείθεσθαι, Τιτᾶν' ἡμεριναῖς χάρισιν·
ᾧ πεισθεῖσα δέμας μὲν ἐπὶ χθονὸς ἧς ἀπετέχθην
λείπω, τὴν ψυχὴν δ' ἀθανάτην ἔλαχον.
Ἐν γαίῃ μὲν σῶμα τὸ συγγενὲς, οὐράνιος δὲ
ἤλυθεν ἡ ψυχὴ δῶμα κατ' οὐ φθίμενον.
Κεῖται μὲν γαίῃ φθίμενον δέμας, ἡ δὲ δοθεῖσα
ψυχή μοι ναίει δώματ' ἐπουράνια.
Ἀθάνατος ψυχὴ τὰ μὲν οἰκία τῶν ἐν Ὀλύμπῳ
ναίω, σῶμα δ' ἐμὸν γαῖα φέρει φθίμενον.
Ἓν μὲν ὑπ' ἀγκαλίσιν φέρομαι τέκνον ἑνδεκέτηρον
Εὐόδῳ, ὃς πόσις ἦν ὁππότ' ἔναιε δόμους,
τεσσαρακονταέτης δὲ πρὸς οὐρανὸν ἀστεροέντα
ἤλυθον, ἐν γαίῃ σῶμ' ἐμὸν ἐνθεμένη.

332. ALIUD.

a. Ivere multi ad immortales, in Olympiam sedem:
sed deus illorum est pater magnus,
qui mundum ordinavit, Lunam nocti jubens
parere, Titana diurnis gratiis: [nita,
cui parens, corpus quidem in terra qua eram ge-
linquo, animam autem immortalem sortita sum.
In terra quidem *est* corpus *ei* cognatum, cœlestis
abiit anima in domum incorruptam. [autem
Jacet quidem in terra corruptum corpus, data autem
anima mihi habitat cœlestes domos. [Olympo
Immortalis anima *ego* sedes eorum qui sunt in
colo, corpusque meum terra gerit corruptum.
Unum quidem in ulnis fero puerum undecennalem
Evodo, qui maritus erat quando colebat domos,
quadraginta-annos-[nata] ad cœlum stellatum
ivi, corpore meo in terra deposito.

333. ΑΛΛΟ.

Εἰς τὸν αὐτόν.

β. Τοῦτ' Εὔοδος βροτοῖς πᾶσι παραινῶ·
Τὴν ψυχὴν μεγάλως καλόν τ' ἔχθες,
καὶ τρυφῇ βίοτον παρηγόρησον,
εἰδὼς ὡς καταβὰς ἐς πῶμα Λήθης,

333. ALIUD.

In eumdem.

b. Hoc Evodus mortalibus cunctis suadeo:
Animam magnifice pulcreque depone,
et deliciis vitam solare,
sciens, ubi descenderis ad pocula Lethes,

οὐδὲν τῶν ἐπάνω κάτω ποτ' ὄψει,
ψυχῆς ἐκ μελέων ἀποπταθείσης.

te nihil eorum quæ-supra-*sunt,* cum-*sis* in-inferis,
anima ubi e membris avolaverit. [unquam visurum,

334. ΑΛΛΟ.

Ἡρπάχθη Μεγάρα Μάρκου· αἰεὶ δὲ προσεῖπεν
κουρίδιον γαμετήν, [σ]ῶμα φίλον, φθαμένη.
Ἡρπάχθη, δαίμων δὲ πικρῆς οὐ λήθετο μοίρης,
ἅμα καὶ ἐν μεγάροις υἱέα λειπόμενον
Ῥοῦφον ἄφνω ἥρπαξε, δόμους δ' [ἔκδ]υσ' ἐλεεινούς·
κήδεσι καὶ γοερῇ πᾶσ' ἐδάκρυσε πόλις.
Ἀλλὰ τύχης οὐκ ἔστι φυγεῖν ἀμε[τά]τροπα δῶρα,
Μάρκε· τ[ί]ς ἀπλήστου πένθεος ὠφελίη;
Τέθλαθι, καὶ γὰρ ἄνακτες, ἀ[μει]δήτῳ ποτε πένθει
κύρσαντες, τοίης ἄλγος ἔχουσ' ὀδύνης.

334. ALIUD.

Rapta-est Megara Marci *conjux;* sed *ea* semper [affata est
legitimum maritum, corpus dilectum, quæ prior- [abiit.
Rapta-est, deusque non acerbæ oblitus est sortis,
simul et in ædibus filium relictum [les :
Rufum repente rapuit, domosque exuit miserabi-
exsequiis et lugubris cuncta lacrimavit civitas.
Sed fortunæ non licet effugere immutabilia dona,
Marce; quænam inexpleti luctus utilitas *est?*
Macte-animo, etenim reges non-ridentem aliquando [luctum
nacti, talis molestiam habent doloris.

335. ΑΛΛΟ.

Νυμφιδίου θαλάμοιο λιπὼν δυσπενθέα κόσμον,
καὶ γονέων οἰκτρῶν δακρυόεντα δόμον,
κεῖμαι ἐς αὐχμηροὺς καὶ ἀλαμπέας Ἀΐδος εὐνάς,
εἰκοσιτέσσαρ' ἔχων Κασσιόδωρος ἔτη.
Ἀπροϊδὴς νοῦσός με συνήρπασε· μουνογενῆ δὲ
νηπίαχον κούρην λείπω ὑπ' ἠέλιον.

335. ALIUD.

Nuptialis thalami relicto luctuoso ornatu,
et parentum miserorum lacrimabunda domo,
jaceo in fœdis et obscuris Orci cubilibus,
viginti quatuor habens Cassiodorus annos.
Improvisus morbus me abripuit: unigenamque
parvulam puellam linquo sub sole.

336. ΑΛΛΟ.

Τὸν τάφον ἠργάζοντο γεραιοτέροις· ὁ δὲ δαίμων
νηπίου ἀντεβόλησ' ἑπταετε[ῖ] κλίματι.
Συγγενέες γενέται τε ὁμοῦ ὃν ἔθρεψαν ἔθαψαν
Γάϊον· ὦ μερόπων ἐλπίδες οὐ μόνιμοι.

336. ALIUD.

Hoc sepulcrum ædificabant senioribus : sed deus
parvuli occurrit septenni inclinationi. [peliverunt
Consanguinei parentesque simul quem aluerant, se-
Gaium : o hominum spes non stabiles!

337. ΑΛΛΟ.

Ἄρτι με γευόμενον ζωᾶς βρέφος ἥρπασε δαίμων,
οὐκ οἶδ' εἴτ' ἀγαθῶν αἴτιος, εἴτε κακῶν.
Ἀπλήρωτ' Ἀΐδα, τί με νήπιον ἥρπασας ἄφνω;
τί σπεύδεις; οὐ σοὶ πάντες ὀφειλόμεθα;

337. ALIUD.

Me, cum vix libarem vitam puerulus, rapuit deus
nescium utrum bonorum mihi fuerit auctor, an [malorum.
Insatiabilis Pluto, quid me infantem subito rapuisti?
quid properas? nonne tibi omnes debemur?

338. ΑΛΛΟ.

Ἄρτι γενειάζοντά μ' ὁ βάσκανος ἥρπασε δαίμων·
ὀκτωκαιδεκέτης ἔστιχον εἰς Ἀΐδην·
μῆτερ ἐμή, θρήνων ἀποπαύεο, λῆξον ὀδυρμῶν
καὶ κοπετῶν· Ἀΐδης οἶκτον ἀποστρέφεται.

338. ALLUD.

Recenti lanugine-signatum me invidus rapuit deus :
octo-et-decem-annos-*natus* cessi ad Orcum :
mater mea, a lamentis cessa, desine fletus
et planctus : Orcus misericordiam aversatur.

339. ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΜΑΓΝΗΤΟΣ.

Φράζε τίνος γονέος, σέο τ' οὔνομα καὶ πόσιν αὖδα,

339. DIONYSII MAGNETIS.

Fare cujus patris *sis*, tuumque nomen et conjugem [loquere.

---

336. ALIUD.

Maturis tumulum fecere; at numen iniquum est,
septennique puer climate corripitur.
Una contumulant quem frustra aluere parentes
Gaium : o spes hominum, quam brevis atque levis.
E. MILLER.

337. ALIUD.

Infantem quid me rapis, insatiabilis Orce?
Omnes debemur nos tibi : quid properas? H. G.

339. DIONYSII MAGNETIS.

Dic, mulier, quisnam genitor? quod nomen? et ipsum

καὶ χρόνον εἰπὲ, γύναι, καὶ πόλεως ὅθεν εἶ.
— Νίκανδρος γενέτωρ, πατρὶς Πάρος, οὔνομα δ' ἦν
Σωκρατέα· φθιμένην Παρμενίων δ' ἔθετο [μοι
σύλλεκτρος τύμβῳ με· χάριν δέ μοι ὤπασε τήνδε,
εὐδόξου ζωᾶς μνῆμα καὶ ἐσσομένοις.
Καί με πικρὰ νεαροῖο βρέφους ἀφύλακτος Ἐριννὺς
αἱμορύτοιο νόσου τερπνὸν ἔλυσε βίον·
οὔθ' ὑπ' ἐμαῖς ὠδῖσι τὸ νήπιον ἐς φάος ἦγον,
ἀλλ' ὑπὸ γαστρὶ φίλᾳ κεύθεται ἐν φθιμένοις.
Τρισσᾶς ἐκ δεκάδος δὲ πρὸς ἓξ ἐτέων χρόνον ἦλθον,
ἀνδρὶ λιποῦσα τέκνων ἀρσενόπαιδα γονάν·
δισσὰ δὲ πατρὶ λιποῦσα καὶ ἱμερτῷ συνομεύνῳ,
αὐτὰ ὑπὸ τριτάτῳ τόνδε λέλογχα τόπον.
Ἀλλὰ σὺ παμβασίλεια θεὰ, πολυώνυμε Κούρα,
τήνδ' ἄγ' ἐπ' εὐσεβέων χῶρον, ἔχουσα χερός·
τοῖς δὲ παρερχομένοισι θεὸς τέρψιν τινὰ δῴη,
εἴπασιν χαίρειν Σωκρατέαν κατὰ γῆς.

et ætatem dic, mulier, et urbe ex qua sis.
— Nicander genitor, patria Paros, nomenque erat
Socratea : mortuam Parmenio posuit [mihi
conjux me in tumulo : gratiam autem mihi dedit [hancce
probatæ vitæ monumentum etiam futuris.
Et me acerba quæ teneri infantuli curam-non-ha-[buit, Furia
morbi quo-profluit-sanguis, gratam solvit vitam;
neque meo partu infantulum in lucem adduxi,
sed sub utero amico conditur inter mortuos.
E tertia decade autem ad sex annorum tempus veni,
viro linquens liberorum masculam sobolem [jugi,
duos quidem linquens patri et eidem optabili con-
ipsa sub tertio huncce sortita sum locum.
Verum tu, omnium-regina dea, multa-nomina-*ha-*[*bens*, Cora,
hancce (Socrateam) duc in piorum sedem, pre-[hensa manu;
et prætereuntibus deus lætitiam nonnullam duit
qui dixerint valere Socrateam sub terra.

340. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ὁ δῆμος Λεοντεῖ Εὐρυδίκου ἥρωι.

Τὸν δ' ἀρετὰν ἀμείψασα Λεοντέα Εὐρυδίκοιο
τίμησεν πάτρα γυμνάδος ἐν τεμένει·
ἄρτι γὰρ ἐκ χλαμύδος νεοπενθὴς ᾤχετ' ἐς Ἅδα
ὀκτωκαιδεκέτης, ματρὶ λιπὼν δάκρυα·
ὃν στεφάνῳ τίμησε πόλις καὶ σήματι τῷδε
μανύουσ' ἀγαθῶν καὶ προγόνων ἀρετάν.
Ὦ Μοίρας ἄτρυτοι ἀναγκαστῆρες ἄτρακτοι,
τὸν ἱερὸν πέμψαιτ' εἰς δόμον εὐσεβέων.

340. ANONYMUM.

Populus Leonti Eurydici *filio* heroi.

Virtutem remunerata, Leontem Eurydici *filium*
honoravit patria intra gymnasii claustra;
nuper enim ex sago recenti-luctu ivit ad Plutonem
octodecim-annos-*natus*, matri linquens lacrimas:
quem corona honoravit civitas et monumento hocce
demonstrans bonorum et avorum virtutem.
O Parcæ indefessi, necessitate-urgentes fusi,
in sacram mittite *eum* domum piorum.

341. ΑΛΛΟ.

Ἐνθάδε Σώτηρον Χαιρωνέα χαλκεοτέχνην
Αἰδηψοῦ δ[άπε]δον τὸν φίλιον κα[τέχ]ει,
ἀντ' ἰδίας πατρί[δος γ]ὰρ ἐπήνεσεν ἐνθ[άδε ναί]ειν
ταῖς ἱλαραῖς αἰ[ὲν ᾐόσι τερπόμενος.

341. ALIUD.

Hîc Soterum Chæronensem ærarium-fabrum
Ædepsi solum amicum tenet,
pro propria enim patria maluit hîc habitare
lætis semper littoribus delectatus.

342. ΑΛΛΟ.

Σῆμα τόδ' ἥρωος [δ] πατὴρ παρὰ ταῖσδε πύλαισιν
Πυθικὸς ἵδρυσεν παιδὸς ἐπὶ φθιμένου,
Ῥήτρου πᾶ[σι φί]λου, [κα]λοῦ, πινυτοῖο καὶ ἐσθλοῦ,
τοῦ νεα]ροῦ, βιοτῆς τυτθὸν [ἐπαυρομένου].

342. ALIUD.

Monumentum hocce herois pater juxta hasce portas
Pythicus statuit puero super mortuo,
Rhetro omnibus dilecto, pulcro, prudenti et probo,
juniore, vitæ paululum uso.

---

conjugem, et ætatem; quave es in urbe sata?
— Nicander genitor, patria est Paros, et mihi nomen
Socratea : exstinctam Parmenio tumulat
me consors; hujus monumenti munus ab illo est,
quod decus æternum posteritatis erit.
Mi tenerum infantem pariturae sanguinolenti
vis morbi dulcem hunc abstulit atra dies.
Me vero languente, in lucem haud prodiit infans,
urna infelici venter at ipse fuit.
Sex ac ter denos vixi annos; mascula proles
a me jucundo est pulcra relicta viro.
Duplex illa quidem, dilecto cara marito;
tertia quem cernis mi dedit ipsa locum.
At tu hanc, Persephone, vario quæ nomine culta es
excipe, eamque piis insere, diva, choris.
Tum qui prætereunt, certent hoc fundere votum:
Socratea æternum gaudeat et valeat.

SC. MAFFEIUS

343. ΑΛΛΟ.

Κόδρου τοῦτο πέσημα Μελανθείδαο [ἄνακτος,
ξεῖνε, τὸ καὶ μεγάλην Ἀσίδα τειχίσα[το,
σῶμα δ' ὑπ' ἀκροπόληι φέρων τάρχυσεν Ἀθήνης
λαός, ἐς ἀθανάτους δόξαν ἀειράμε[νος.

343. ALIUD.

Locus hic est ubi-cecidit Codrus Melanthides rex,
hospes, propter quod in magna Asia mœnia [exstructa sunt;
corpus autem sub arce ferens sepelivit Minervæ
populus, ad immortales ejus gloriam extollens.

344. ΑΛΛΟ.

Ἔλπις ἐμοίγ' ὄνομ' ἐ[στί], πατρὶς δ' Ἀσίης προὔχουσα
Λαοδίκει', ἔθανον δ' ὀκ[τω]καιδεκέτις.

344. ALIUD.

Elpis mihi quidem nomen est, patriaque in Asia [primas-tenens
Laodicea, mortua autem sum octo-et-decem-an- [nis *nata*.

345. ΑΛΛΟ.

Παρθενόπην κύνα θάψεν ἄναξ ἑὸς ᾗ συνάθυρεν,
ταύτην τερπωλῆς ἀντιδιδοὺς χάριτα.
Ἔστ' ἄθλον στοργῆς ἄρα καὶ κυσίν, ὥς νυ καὶ ἥδε
εὔνους οὖσα τροφεῖ σῆμα λέλογχε τόδε.
Ἐς τόδ' ὁρῶν χρηστὸν ποιοῦ φίλον, ὅς σε προθύμως
καὶ ζῶντα στέργοι καὶ νεκρὸν ἀμφιέποι.

345. ALIUD.

Parthenopen canem sepelivit herus suus, cum qua [ludebat,
hanc delectationis rependens gratiam.
Est præmium amoris vel canibus, sicut et hæcce,
ut blanda erat nutritori, monumentum hocce sor- [tita est.
Quo conspecto, bonum tibi amicum para, qui te [prompto-animo
et viventem diligat et mortuum curet.

346. ΑΛΛΟ.

. . . .
. . . . βιοτὴν [γ]αίῃ ἐν Αὐσονίῃ.
Αἰεὶ δὲ μνήμῃ σε φυ[λά]ξομεν ὡς παρέοντα
εἵνεκεν ἰ[θ]είας εἵνεκά τ' ἀγλαΐης·
ο[ὐ]δὲ μὲν ἐν θαλίῃ σέο λησόμεθα, οὐδὲ παλαίστρᾳ,
ἀμφοτέρης ἀρετῆς σῆς ἐ[π]ιδευόμενοι.
Οἷ ὡς μὲν θαλίῃσι λυροκτύπος, ὡς δὲ κραταιῇ
ἀμφὶ π[ά]λῃ βιότου [ἄν]θος ἔχων ἔθανες.

346. ALIUD.

. . . .
. . . . vitam terra in Ausonia.
Semper autem memoria te servabimus ut præsen- [tem,
propter justitiam, propterque decus :
neque quidem in convivio *solenni* te obliviscemur, [neque in palæstra,
duplice virtute tua privati.
Hei! quam-bene in conviviis lyram-pulsans, quam- [bene valida
de lucta vitæ florem habens mortuus est!

347. ΑΛΛΟ.

Σαββίων Στεφάνου.

Ἐφθάσθης, δύστανε, τύχης δηλήμασι, καί σευ
πάντα λέλειπτ' ἀρετῆς, οἷς ἔπι τρυχόμεθα,
ἦθος, νοῦς, ἀκμή· Μοῦσαι δέ σ' ἀειδέμεν ἡμῖν
τέρπουσαι νυνὶ θρηνολογοῦσι, τάλαν.
Ματέρι πένθος ἔφυς, λύπα πατρί· οἷα δὲ δένδρου
κλὼν νῦν ἐκλάσθης ἔνδρομος εἰς Ἀΐδαν,
Σάββιον· ἀλλ' ἔστω σοὶ ὁ πᾶς κοῦφος λίθος, ὥστε
πᾶσι πάρος ζώων ἧς σὺ προσηνότατος.

347. ALIUD.

Sabbio Stephani *filius*.

Occupatus es, infelix, fortunæ ictibus, et quæ in [te *erant*
relicta sunt omnia virtutis *bona*, propter quæ [afflictamur,
mores, mens, flos ætatis : Musæ autem te cantare [(*i. e.* cantantem) nobis,
delectantes, nunc lugubre-celebrant, miser.
Matri dolor natus es, luctus patri; qualisque arboris
ramus nunc fractus es, incurrens ad Plutonem,
Sabbio : sed esto tibi omnis levis lapis, sicut
omnibus antea vivens eras tu mitissimus.

348. ΑΛΛΟ.

α. Ἐτῶν δ]εκοκτώ, μονογενῆ καὶ παρθένον
Θεοδο]σίαν ἔθαψε Δωρόθεος πατήρ,
ἣν μ]ελλόνυμφον Τυβὶ μηνὸς εἰκάδι
νηλεές, ἀνήρεις, δαῖμον, ὃς τὸν ἔμπαλιν
οἷ νόστον οὐκ ἔκλωσας, ὥσπερ ἤλπισεν.

348. ALIUD.

a. Annos decem et octo *natam*, unicam *filiam* et [virginem
Theodosiam sepelivit Dorotheus pater,
quam jam nupturam Tybi mensis vicesima die,
immitis, sustulisti, deus, qui retrorsum
ei reditum non neveris, ut speraverat.

β. Ὀκτω]καιδεκέτης ἔτι παρθένος, οἰογένεια
  Θευ]δοσία κεῖται Δωροθέου θυγάτηρ.
Μοῖρα δὲ, ν]ηλεόθυμε Χάρων, τί σε τόσσον ἐνηὴς
  τέρ]ψε λιποῦσα πατρὶ πένθος ἀπειρέσιον;

349. ΑΛΛΟ.

Σεμνὴν Πηνελόπην ὁ πάλαι βίος, ἔσχε δὲ καὶ νῦν
  σεμνὴν Φηλικίταν, οὐ τάχα μειοτέρην·
βουλομένης δὲ θανεῖν ἀνδρὸς προτέρην σφετέροιο
  ἔκλυες, ὦ δαῖμον, πολλάκις εὐχομένης.
Τοιγάρτοι καὶ ἐμεῖο δικαιοτέρην ὄπ' ἄκουσον
  εὐχομένου, Πλούτων, ἢν εἰς Ἀΐδαο περήσω,
  εὑρεῖν τὴν ἰδίαν Φηλικίταν παρά σοι.
Κλαύδιος ἰητὴρ Ἀγαθῖνος τήνδ' ἀνέθηκεν
  εἰκόνα, Φηλικίτας μάρτυρα σωφροσύνης.

350. ΑΛΛΟ.

Ἰόπη χρηστὴ χαῖρε.

Τίς τοὐμὸν δύστηνον ἐπ' οὔνομα γράψε τὸ χαῖρε;
  τίς κωφὴν ματέως θήκατό μοι χάριτα;
Οὔτε γὰρ εἰσορόω λαμπρὸν φάος, οὔτ' ἐσακούω,
  ὄστεα καὶ σποδιὴ κειμένη ἐν χθονίοις.
Π. . . . . δ' ἄλλα, πάτερ, θρήνων, φίλε, παύεο· μῆ-
  Πρειμιγένει', ἀπόθου θυμοδακεῖς ὀδύνας. [τερ
Τῆς ἐν ἐμοὶ λύπης παραμύθιον ἐν φρεσὶ θέσθε
  τοῦτό γε· Καὶ μακάρων παῖδες ἔνερθεν ἔβαν.

351. ΑΛΛΟ.

Τιμόθεος Δασεῖος χαῖρε.

Τιμόθεος ὁ Πάτρας ὅσιος φῶς, παῖς δὲ Δασεῖος,
  τρεῖς δεκάδας ἐτέων τερματίσας ἔθανες.
Ἆ τάλαν, οἰκτείρω σε, πολυκλαύστῳ ἐπὶ τύμβῳ,
  η[ὗν δὲ συνηρώων χῶρον ἔχοις φθίμενος.

352. ΑΛΛΟ.

Ἡδίστης τόδε σῆμα θυγατρὸς παιδικόν ἐστίν.

353. ΑΛΛΟ.

Φιλοκράτης Φιλοκράτους Σιδώνιος.

Οὐ νόθον ἐκ προτέροιο, Φιλόκρατες, ἤνεσας ἥβ[αν].

b. Octo-et-decem-annos-*nata*, adhuc virgo, unige-
  Theodosia jacet Dorothei filia. [nita,
O parca, o immisericors Charon, quid te tantum
  [benigna
  delectavit *ea* linquens patri luctum infinitum?

349. ALIUD.

Venerandam Penelopen vetustum ævum, habuit
  [autem et præsens
  venerandam Felicitatem, fortasse non minorem;
quam, cum vellet mori maritum ante suum,
  audisti, o deus, sæpe *id* precantem.
Ergo et meam, quæ justior est, vocem audi
precantis, o Pluto, si ad Orcum transiero,
  invenire meam Felicitatem apud te.
Claudius medicus Agathinus hancce dedicavit
  effigiem, Felicitatis testem prudentiæ.

350. ALIUD.

Iope bona vale.

Quis miserum in nomen meum scripsit vale?
  quis vanam frustra mihi posuit gratiam?
Neque enim video clarum lumen, neque audio,
  ut quæ ossa et cinis jaceo apud inferos.
Igitur, pater, lamentari, amate, desine; mater
  Primigenia, depone animum-mordentes dolores.
Luctus qui de me est solatium menti addite
  hocce : Et beatorum (*i. e.* deorum) pueri sub
  [terram ivere.

351. ALIUD.

Timothee Dasei *fili* vale.

Timothee, Patræ pium lumen, filiusque Dasei,
  tribus annorum decadibus finitis, mortuus es.
Ah! miser, te lugeo multum-defleto in tumulo,
  bonum habeas simul-*sepultorum*-heroum lo-
  [cum, exstinctus.

352. ALIUD.

Suavissimæ hocce monumentum filiæ puellare est.

353. ALIUD.

Philocrates Philocratis *filius* Sidonius.

Non spuriam, Philocrates, laudasti voluptatem a
  [priore

---

349. ALIUD.

Penelopen antiqua ætas celebravit honestam,
  haud minor hac nostra Felicitas resonat.
Linquere quum vitam cuperet carum ante maritum,
  audiit orantem sæpe, deditque deus.
Ergo meam quoque, Pluto, audi, quæ justior illa
  prex est, [dum non ut præmoriar rogito,
at cum decedam], sedesque invisam Acherontis,
  te prope ut aspiciam conjugis ora meæ.
Claudius hanc medicus posuit mœrens Agathinus,
  testem virtutis conjugis effigiem.

SCIP. MAFF.

σεῖο βίου, πινυταῖς θηγόμενος πραπίσιν·
ἦ γὰρ ἀπὸ πράτας μεμελημένος ἧς Ἐπικούρου
δόγμασιν εὐξυνέτοις, [ὡ]ς θ]έμις, ἁλικίας·
αὖθι τύχης δ' οἴακι παλιμπλανέος βιότοιο
εἴκων, ἐν Μινυαῖς φωτὰς ἐπαθλοχομεῖς·
κεῖσαι δ' ἀγχόθι παιδὸς ἑοῦ, ψαύων μελέεσσιν,
ἀσμένος ἐκ ζωᾶς εἰς προθανόντα μολών.

vita tua, ut qui acuebare prudentibus consiliis:
sane enim, a prima, curatus fueras Epicuri
præceptis valde-doctis, ut justum erat, ætate;
posthac autem fortunæ gubernaculo errabundæ vitæ
morem-gerens, apud Minyas viros in-certaminibus-decoras;
jaces jam juxta filium tuum, cum contingens membris,
libensque e vita ad-eum-qui-prior-mortuus est, egressus.

354. ΑΛΛΟ.

Ἦ πᾶσιν μακάρεσσι βροτοῖσί τε προσφιλὲς αἰεί,
ἀσπασίοισι λόγοις τὸν παριόντα νέμω·
εἰ δὲ θέλεις γνῶναι στήλης τύπον, ὦ παροδῖτα,
Θαλλοῦσάν μ' ἐσορᾷς· μητρὶ δὲ τήνδε χάριν
μνήμης Θάλλος. . . . . ἀρετῆς εἰδὼς ἱερὸν δή. . .
. . . .

354. ALIUD.

Equidem omnibus et beatis (*i. e.* diis) mortalibusque grata semper,
comibus verbis accedentem pasco:
si autem vis nosse cippi figuram, o viator,
Thallusam me vides; matri autem hancce gratiam
memoriæ Thallus *posuit* virtutis sciens sacrum sane...
. . . .

355. ΑΛΛΟ.

Τίς Μοιρῶν μίτον ὔμμιν ἐκλώσατο, παῖδες, ἄωρον,
Ἐλπίδος ἐκ μητρὸς καὶ πατρὸς Ἀρχιτέλεος;
Πρῶτον δ' ἀνθήσαντας ὑπὸ κροτάφοισιν ἴουλον
ἥρπασεν ἡ προπετὴς Μοῖρα διωξαμένη,
Θειοφάνη Νῖρόν τε, νέους δ' ἐμαρήνατο δαίμων
ἄμφω πρωθήβας, ἔρνεσιν εἰδομένους.

355. ALIUD.

Quæ Parcarum filum vobis nevit, pueri, intempestivum,
Elpide matre et patre Architeleo *nati?*
prima florentes *vos* sub temporibus lanugine
rapuit præceps Parca prosecuta
Theophanem Nirumque, juvenes contabefecit deus
ambo primam-pubertatem-agentes, ramis similes.

356. ΑΛΛΟ.

Εἶσεν ἀ]ν[ὴρ πινυ]τὸς Μῖσις [τ]ήνδ' εἰκόνα τεύξας
μνημοσύνης ἕνεκεν νυμφιδίας ἀλόχου·
τοὔνομ' Ἀθηναῒς εἰμὶ καὶ ἐν φθιμένοις μετὰ λύπης
εἰμί, λιποῦσα πόσιν καὶ τέκνα μοι φίλια.
Μοίρης μοι φθονερὸς τοῦτ' ἐπέκλωσε μίτος.

356. ALIUD.

Constituit vir prudens Misis hanc imaginem qui fecit
memoriam propter novæ conjugis:
nomine Athenais sum, atque inter mortuos cum dolore
sum, ut quæ reliqui maritum et dilectam sobolem.
Parcæ mihi invidum hoc nevit filum.

357. ΑΛΛΟ.

Θρέψε πάτρη Ῥώμη κλυτὸς ἡνίοχος Πολυνείκης
υἷε δύω Μακάριν Τατιανόν τε κάσιν.

367. ALIUD.

Aluit patriæ Romæ inclitus auriga Polynices
filios duo Macarium Tatianumque fratrem.

358. ΑΛΛΟ.

Σεμπρώνιος Νικοκράτης.

Ἤμην ποτὲ μουσικὸς ἀνήρ,
ποιητὴς καὶ κιθαριστής,
μάλιστα δὲ καὶ συνοδίτης.
Πολλὰ βυθοῖσι καμών,
ὁδοιπορίαις δ' ἀτονήσας,
ἔμπορος εὐμόρφων γενόμην,
φίλοι, μετέπειτα γυναικῶν.
Πνεῦμα λαβὼν δάνος οὐρανόθεν,
τελέσας χρόνον, ἀνταπέδωκα·
καὶ μετὰ τὸν θάνατον
Μοῦσαι τὸ σῶμά μου κρατοῦσιν.

358. ALIUD.

Sempronius Nicocrates.

Eram olim musicus vir,
poeta et citharista,
maxime autem et synodo-adscriptus.
Multum *maris in* alto fatigatus,
et itineribus lassatus,
mercator formosarum factus-sum,
amici, deinde mulierum.
Spiritum cum-accepissem pro-deposito cœlitus,
finito tempore, reddidi;
et post mortem
Musæ corpus meum obtinent.

359. ΑΛΛΟ.

Εὐφρανθεὶς συνεχῶς, γελάσας, παίξας τε, τρυφήσας
καὶ ψυχὴν ἱλαρῶς πάντων τέρψας ἐν ἀοιδαῖς,
οὐδένα λυπήσας, οὐ λοίδορα ῥήματα πέμψας,
ἀλλὰ φίλος Μουσῶν, Βρομίου, Παφίης τε βιώσας,
ἐξ Ἀσίης ἐλθὼν Ἰταλῇ χθονὶ ἐνθάδε κεῖμαι,
ἐν φθιμένοις νέος ὤν, τοὔνομα Μηνόφιλος.

360. ΑΛΛΟ.

Εἰς θρήνους ἐφύλαξας Ἀτίνιαν, ὦ κακὲ δαῖμον,
οὐχ ὁσίως ποινὴν εὐσεβίης κατέθου·
Ῥουστικὸν ἡγεμονῆα πόσιν, καὶ παῖδα τιθηνὸν
Πομπήϊον, μαζῷ θελγόμενον γλυκερῷ,
μητέρα δ' Ἀργογενῆ Πομπήϊαν, ἠδὲ Πούδεντας
υἱὸν καὶ πάππον· φεῦ θανάτων ἀνίσων.
Πάππος μὲν γενεῆς προπάτωρ πέλεν· ἠΐθεος δὲ
ᾤχετ' ἔχων οὐδὲν πλὴν δάκρυον πρὸ τάφου.

361. ΑΛΛΟ.

Τὴν κύνα Λεσβιακῇ βώλῳ ὑπεθήκατο Βάλβος
— εὐξάμενος κούφην τῇ κατὰ γῆς σκύ[λα]κι, —
δουλίδα καὶ σύμπλουν πολλῆς ἁλός· ᾗ κε παρά- [σχοις
ἀνθρώποις ἀλόγοις ταὐτὰ χαριζομένη.

362. ΑΛΛΟ.

Γαῖα κατ' ἐμπ]ορίην σ' ἐλθόντα πο[τ' ἥ]δε κέκευ- [θεν,
Σώγενες,] Ἀργείων θυμὸν ἀφέντα πόλει.

363. ΑΛΛΟ.

Υἱὸς ἐγὼ γενόμην Ἀγαπωμένου, ᾧ με μιγεῖσα
Κουΐντα τέκεν θαλερῇ Ῥηγίῳ ἐν διερῷ·
ἐνδυκέως δὲ τρέφοντες Ἀτίμητόν μ' ἐκάλεσσαν·
δῶρα δὲ Μουσάων καὶ βρέφος ὢν ἀγαπῶν,
δωδεκατὴς ἦλθον Ῥώμην, φίλε, τῆς με καλύπτει
ἥδε νέον βῶλος, πατρὶ λιπόντ' ἄχεα.

364. ΑΛΛΟ.

α. Κατίλλι[ος θύγατρ' ἔθαψεν ἐν χθονί,
Δημητρίᾳ τόδ' αἰπὺ [δω]μήσας λίθου

359. ALIUD.

Qui lætatus continuo sum, risi, lusique, laute-vixi
et animum hilariter omnium oblectavi cantibus,
qui neminem dolore affeci, neque contumeliosa [verba misi,
sed qui amicus Musarum, Bromii, Paphiæque vixi,
cum ex Asia venissem in Italam terram, hîc jaceo,
inter mortuos juvenis, nomine Menophilus.

360. ALIUD.

In questus servasti Atiniam, o male deus,
non pie pretium pietatis reposuisti :
Rusticum ducem maritum, et puerum lactentem
Pompeium, mamma allectum dulci,
matremque *Argigenam* Pompeiam, atque Pudentes
filium et avum : heu mortes inæquales!
Avus quidem gentis proavus fuit : puerulus autem
abiit habens nihil præter lacrimas ante sepulcrum.

361. ALIUD.

Canem Lesbiaca sub gleba posuit Balbus
— precatus levem eam *esse* sub terra catellæ, —
servam et navigationis-sociam in multo mari : cui [*id* possis præstare
hominibus rationis-expertibus eadem gratificans.

362. ALIUD.

Terra hæc te qui olim ad mercaturam venisti, tegit,
Sogenes, Argivorum civitati amissa vita.

363. ALIUD.

Filius ego fui Agapomeni, cui me conjuncta
Quinta peperit pulcra Rhegii in *regione* humida :
benigneque nutrientes Atimetum me vocavere;
dona autem Musarum vel parvulus diligens,
duodecennis veni Romam, amice, cujus me tegit
hæcce tenerum gleba, relictis patri doloribus.

364. ALIUD.

a. Catillius filiam sepelivit in terra,
Demetriæ hocce altum qui exstruxit e lapide

---

359. ALIUD.

Vixi in deliciis, semper lusuque jocoque,
cunctorum animos festivo carmine mulsi, [dens,
haud hominum cuiquam gravis, haud convicia fun-
dilectus Bromio, Venerique, novemque Camenis,
ex Asia veniens, Itala tellure sepultus
hic jaceo, juvenis, nomine Menophilus. H. GROT.

360. ALIUD.

Luctus Atiniano per te, sævissima Parca,
perpetua merces pro pietate datur.
Namque ereptus ei frater dux Rusticus, atque
Pompeius sugens ubera cara puer,
Et Pompeia parens astris sata, deinde Pudentes,
dispare quam fato, natus avusque simul.
Auctor avus generis, juvenis spes maxima, præter
heu! lacrimas tumulum nil habet ante suum.
H. GROT.

ἀγλ]άϊσμα λέκτρων· ἀλλ' ἄγαν σμικρὸν μέρος
ζωῆς παρέσχεν ἐν [βρ]οτοῖς Μοιρῶν νόμος.

β. Εἰ καὶ χηλὸς ἔχει δέμας ἀγλαὸν, αὐτὰ[ρ ἐ]ς αἴ-
ψυχὴ ἔβη ἐμέθεν· φθέγξομ' ἀριφραδέως· [θρη]ν
ἠϊθέοις γὰρ ἔδωκε θεὸς μετὰ μοῖραν ὀ[λέθρου
ὡς ζώουσι λαλεῖν πᾶσιν ἐπιχθονίοις.
Οὔθ' ἅμα παρθενικῇσιν ἐγὼ χορὸν εὐρὺν [ἄθ]υρον,
(ἤκαχε γάρ με λυγρὰν μητέρ' ἀποφθίμεναι),
οὔτε με νυμφοκόμοις θαλάμοισιν ἐσήγαγε Νόσ[σος
κουρίδιον γενέτης πρὸς πόσιν ἐρχομένην·
ἀλλ' ἔτι μ' ἀδμήτην, ἀταλάφρονα, Μοῖρ' ἐκίχανεν
Χρυσίδα καὶ γαμίης ἐλπίδος ἐστέρεσεν.

Ἀϊδίου μνήμης τύμβον ἐπαι[ρόμεθα.

decus lectorum. Sed nimis parvam partem
vitæ præbuit inter mortales Parcarum lex.

b. Etsi arca habet corpus decorum, at in æthram
anima abiit mea : eloquar valde-perspicue :
adolescentibus scilicet dedit deus post sortem exitii
ut viventibus loqui cum cunctis in-terra-versan-
[tibus.
Neque cum puellis ego choro amplo ludebam,
(doluit enim mihi mœstæ quod matrem amisissem),
neque me sponsam-adornantibus thalamis intro-
[duxit Nossus
genitor, ad conjugem cui juveni nupsissem in-
[gressam :
sed me adhuc indomitam, teneram, Parca assecuta
Chrysidem, et nuptiarum spe me orbavit. [est

Æternæ memoriæ tumulum ereximus.

365. ΑΛΛΟ.

Ἰσίων Προθύμου Μιλήσιος.

Μοιρίδιοι κλωστῆρες, ἰὼ, πανάφυκτον ἀνάγκῃ
ζεῦγμ' ἐπὶ δυστήνοις παισὶ βροτῶν θέμενοι,
τοῦ με χάριν προφυγόντα πικρὰν ὠδῖνα τεκούσης
ἠγάγετ' ἱμερτοῦ πρὸς φάος ἠελίου;
[Νῦν μέν] τοι σπείρασι λιπὼν αἰώνια πένθη
εἰκοσέτης φθιμένων στύγ[ν' ὑπὸ δώματ' ἔβην.]

365. ALIUD.

Ision Prothymi *filius* Milesius.

Parcarum fila, heu! quæ inevitabile necessitate
vinculum miseris mortalium filiis imposuistis,
quamobrem elapsum me amaro partu matris
adduxistis ad optabile solis lumen? [luctu
Nunc quidem iis-qui-genuere *me* relicto æterno
viginti-annos-*natus* mortuorum invisas domos
[subii.

366. ΑΛΛΟ.

Τύμβος Ὀνασικράτειαν Ὀνασάνδροιο σύνευνον
κρύπτει, λείπουσαν μοῦνον ἐπ' ἠέλιον
υἱὸν Ὀνάσανδρον γαμέτου μέτα· ἀλλὰ σὺ, δαῖμον,
τῇ φθιμένῃ κούφην γαῖαν ὕπερθεν ἔχοις.

366. ALIUD.

Tumulus Onasicrateam Onasandri conjugem
tegit, quæ relinquit solum in solis-luce
filium Onasandrum cum marito : sed tu, deus,
defunctæ levem terram superne teneas.

367. ΑΛΛΟ.

Ο]ὐλιάδης κεῖται, παροδοιπόρε, τῷδ' ὑπὸ τύμ[βῳ
ὃς κλέος ἐν τῷ ζῆν πᾶσιν ἔδειξε ἀρε[τῆς·
ἦν γὰρ ἐν ἐργασίῃ τε μέγας καὶ πᾶσιν [ἐρασ]θεὶς,
οὕνεκεν εἰς Ἀΐδου τήνδε χάριν φέρ[εται.

367. ALIUD.

Uliades jacet, viator, hocce sub tumulo,
qui gloriam vivendo omnibus ostendit virtutis :
erat enim in opificiis magnus et ab omnibus ama-
quapropter in Orco hancce gratiam fert. [tus,

368. ΑΛΛΟ.

Νίκην ἐνθάδ' ὁρᾷς, παροδῖτα, τήνδε θανοῦσαν
ᾗ [τε]ῦξεν τύμβον κλεινὸς ἐμοὶ γαμέτης,
ᾧ λείπω κατὰ δῶμα καλῶν βλαστήματα τέκνων,
τιμῆς εἵνεκ' ἐμῆς μνημοσύνης τε χάριν.

368. ALIUD.

Nicen hîc vides, viator, hancce mortuam
cui fecit tumulum gloriosus mihi maritus,
cui linquo domi pulcrorum sobolem liberorum,
honoris causa mei memoriæque gratia.

369. ΑΛΛΟ.

[σθαι
Μ[η]νογένης δ' [δ' ἐγώ·] τέχνην δ' ἵπποι[σιν] ὀχεῖ-
εὖ εἰ[δὼς] ἔθανον λοιμοῦ [νε]φ[έλῃ] καταλη[φ]θείς.

369. ALIUD.

Menogenes ille ego : artis autem equis insidendi
bene sciens, mortuus sum pestilentiæ nebula de-
[prehensus.

370. ΑΛΛΟ.

Ὀστέα [ἐπὶ ξ]είνης τ[ά]δ[ε] δέρκεο τῷδ' ἐνὶ τύμβῳ
Σιλουανοῦ μελέου [λί]ψ[α]να [π]υ[ρ]καϊῆς·

370. ALIUD.

Ossa in aliena *terra* hæc intuere hocce in tumulo
Silvani miseri reliquias rogi :

πόντος καὶ γαίη δάσσαντό με κα[ὶ τ]ρ[ίτ]ατον πῦ[ρ·
ἦτορ ὕδω[ρ, γαίη δ' ὀστέα, σῶμα πυρή.

pontus et terra inter-se-diviserunt me et tertius
cor aqua *habet*, terra ossa; corpus ignis. [ignis:

371. ΑΛΛΟ.

Σήματα συνθραυσθέντα παλαιγενέων ἡρώων
ἐν μακροῖσι χρόνοις Λούκιος ἡρμόσατο.
Τοιγὰρ ὅσοι τιμᾶτε τάφους νεκύων, παροδῖται,
Λούκιον εὐφήμως τίετ' ἀμειβόμενοι.

371. ALIUD.

Monumenta confracta antiquorum heroum
per longum tempus Lucius concinnavit. [tores,
Ergo quotcunque honoratis mortuorum sepulcra, via-
Lucium bonis-verbis honorate remunerantes.

372. ΑΛΛΟ.

Πόπλιο[ν. . . . γή]ρως ἐπὶ τέρμα μολόντα
εὐσεβ[έ]ων χῶρος δέξατο, πᾶσι φίλον.
Ἀσπάζεσθ' ἥρωα, τὸν οὐκ ἐδαμάσσατο λύπη.

372. ALIUD.

Publium. . . ., senectutis terminum cum adiisset,
piorum locus accepit, omnibus carum.
Comiter-accipite heroem (*i. e.* defunctum) quem
[non domuit mæstitia.

373. ΑΛΛΟ.

Αὐτὸς Ζεὺς Κρονίδης ὑψίζυγος αἰθέρι ναίων
σῶμα πυρὶ φλέξας στέρνων ἐξείλετο θυμόν.
Οὐκ ἤμην βροτός· ἰθὺ παρέστην μητέρι σεμνῇ
νυκτὶ μελαινοτάτῃ ἑρμηνεύουσα τάδ' οὕτως·
Μῆτερ Μειλιτίνη, θρῆνον λίπε, παῦε γόοιο,
ψυχῆς μνησαμένη, ἥν μοι Ζεὺς τερπικέραυνος
τεύξας ἀθάνατον καὶ ἀγήραον ἤματα πάντα
ἁρπάξας ἐκόμισσ' εἰς οὐρανὸν ἀστερόεντα.

373. ALIUD.

[habitans
Ipse Jupiter Saturnius in-alto-sedens, in æthere
corpus *meum* postquam igne incenderat, e pectore
[sustulit animam.
Non eram mortalis: statim adstiti matri venerandæ
per noctem nigerrimam, interpretatus hæcce ita:
Mater Melitina, planctum linque, cessa a gemitu,
animæ memor, quam mihi Jupiter fulmine-gaudens
cum fabricasset immortalem et senectutis exsor-
[tem per omnes dies,
ereptam abstulit in cælum stellatum.

374. ΑΛΛΟ.

Χαῖρε, Συρακοσία Μελίτη, πολύκλαυτε Μενίσκῳ
ἀνδρί, θανοῦσα τεᾶς οὕνεκα σωφροσύνας.

374. ALIUD.

Salve, Syracosia Melite, multum-deflenda Menisco
viro, mortua tuæ causa pudicitiæ.

375. ΑΛΛΟ.

Μητρᾶν Ε. . . . . ἔχει τάφος οὗτος ἄλυπον,
ἄσβεστον λύπην πᾶσι λιπόντα φίλοις.

375. ALIUD.

Metram. . . . . *filium* habet sepulcrum hoc qui,
[ut mæroris-expers fuit,
sic inexstinctum mœrorem cunctis reliquit amicis.

376. ΑΛΛΟ.

Καίαμος εὐφρονέων πολυλήϊος ἐνθάδε κεῖται,
ἐξ ἰδίης στρατιῆς σῆμα πο[νη]σάμενος.

376. ALIUD.

[jacet,
Cæamus bene-sapiens multas-prædas adeptus hic
qui e propria militia monumentum exstruxit.

377. ΑΛΛΟ.

α. Ἔξοχο]ν οὐδ' ἐπίελπτον ἔην κάλλος τε νόος τε
καὶ σθέν]ος ἠνορέη θ' ἑξαέτους βρέφεος
Νικοκρ]άτευς, ὃν τίκτε γυνὴ καλή τε καὶ ἐσθλὴ
. . . . αἰδοίη Νικοκράτευς ἄλοχος,
ἀνδρὸς τ]οῦ κλέος εὐρὺ Πανέλλησίν τε καὶ αὐτοῖς
Αἰνεά]δαις σοφίης εἵνεκεν ἠδ' ἀρετῆς.
Πατρὶς δ'] Ἀντιόχεια κλυτῆς ἀλόχοιο παρ' ὄχθαις
Μαιάν]δρου ποταμοῦ καλλινάου χθαμαλαῖς·
οὕνε]κεν ἁρπάξας Ἐριούνιος Εὐβουλῆϊ
κεῖνον] ἄθυρμα φέρεν Φερσεφόνῃ τ' ἀλόχῳ,
πικρὸν] ἄχος λείπων πάππῳ μεγακυδεῖ φωτὶ
Μουσαί]ῳ πάτραις τ' ἠδὲ γονεῦσι φίλοις.

377. ALIUD.

a. Eximia neque sperabilis erat pulcritudoque
et vis et virtus septennis pueruli [mensque
Nicocratis, quem peperit mulier pulcraque et bona
. . . . . pudica Nicocratis uxor,
viri cujus gloria ingens *est* omnibus-Græcis et
Æneadis, sapientia causa et virtutis. [ipsis
Patria autem Antiochia *erat* inclitæ uxoris ad ripas
Mæandri amnis pulcre-fluentis humiles. [(Plutoni)
Quocirca abreptum Eriunius (Mercurius) Eubuleo
illum oblectamentum tulit Proserpinæque uxori:
acerbum dolorem linquens avo valde-inclito viro
Musæo, patriæ utrique atque parentibus amicis.

378. ΑΛΛΟ.

β. Ἔνθάδε τὴν ἱερὰν [κεφ]αλ[ὴν κατὰ γαῖα καλύπτει
Ἀμπέλιον λο. . . . .
Μουσαῖος φιλόπατρις. . . . .
αἰνοπαθὴς Παυλῖνα τε μ[ήτηρ ἐνθάδ' ἔταψαν
καλὴν ἠδ' ἀγαθὴν καὶ μείλιχον ἠδὲ θεουδῆ,
μουνολεχῆ προτέραις ἐναρίθμιον ἡρωίναις·
οὕνεκα δὴ σοφίῃ τε σαοφροσύνῃ τε[νόοιο
πουλύ τι πασάων προφερεστάτη ἔσκε [γυναικῶν.
Καὶ δ' αὐτὴ πάτρη μιν ὑπείροχα κυδαίνο[υσα
πᾶσ' ἅμα μυρομένη τε τάφοις ἐνεθήκατ[ο τοῖσδε.

378. ALIUD.

b. Hîc sacrum caput terra contegit
Ampelium. . . . .
Musæus patriæ-amans. . . . .
gravia-patiens, Paulinaque mater hîc sepelierunt
pulcram atque bonam et mitem atque deo-probatam,
unicubam, prioribus annumerandam heroinis;
quoniam sane sapientia modestiaque mentis
multo omnibus præstantissima erat mulieribus.
Ipsa etiam patria eam summopere celebrans
universa simul deflensque sepulcris hisce indidit.

379. ΑΛΛΟ.

Ἰου[λίᾳ].

Μύσιδι Δημοκράτης ἀλόχῳ περικαλλέα τεῦξε
τόνδε τάφον, μνήμης σωφροσύνης [θ'] ἕνεκεν.

379. ALIUD.

Juliæ.

Mysidi Democrates uxori perpulcrum fecit [que.
hocce sepulcrum, propter memoriam modestiam-

380. ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΛΑΕΡΤΙΟΥ.

Εἰς Πολέμωνα.

Οὐκ ἀΐεις; Πολέμωνα κεκεύθαμεν, ὃν θέτο τῇδε
ἀρρωστίη, τὸ δεινὸν ἀνθρώποις πάθος·
οὐ μᾶλλον Πολέμωνα, τὸ σῶμα δέ· τοῦτο γὰρ αὐτὸς
βαίνων ἐς ἄστρα διάβορον θῆκεν χαμαί.

380. DIOGENIS LAERTII.

In Polemonem.

[suit hîc
Nonne audis? Polemonem condidimus, quem po-
morbus, gravis hominibus casus : [ipse
non sane Polemonem, sed corpus *ejus* : hoc enim
proficiscens ad astra quod peredatur deposuit
[humi.

381. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἰς Κράντορα.

Ἐπέκλυσε καί σε, Κράντορ, ἡ νόσων κακίστη,
χοὔτω μέλαν κατῆλθες Πλουτέως ἄβυσσον.
Καὶ σὺ μὲν ἐκεῖθι χαίρεις, σῶν λόγων δὲ χήρη
ἕστηκεν Ἀκαδήμεια καὶ Σόλοι, πατρίς σευ.

381. EJUSDEM.

In Crantorem.

Inundavit te quoque, Crantor, morborum pessimus,
et sic descendisti nigram sub Plutonis abyssum.
Et te quidem illic gaudes, tuis autem sermonibus
exstitit Academia et Soli, patria tua. [vidua

382. ΑΡΚΕΣΙΛΑΟΥ.

Εἰς Μηνόδωρον.

Τηλοῦ μὲν Φρυγίη, τηλοῦ δ' ἱερὴ Θυάτειρα,
ὦ Μηνόδωρε, σὴ πατρίς, Καδανάδη.
Ἀλλὰ γὰρ εἰς Ἀχέροντα τὸν οὐ φατὸν ἶσα κέλευθα,
ὡς αἶνος ἀνδρῶν, πάντοθεν μετρεύμενα.

382. ARCESILAI.

In Menodorum.

Procul quidem Phrygia, procul autem sacra Thya-
o Menodore, tua patria, Cadanade. [tira,
Sed enim ad Acherontem haud fandum æqua iti-
ut sermo hominum *est,* undique dimensa. [nera,

---

379. ALIUD.

Ob castos mores uxori Mysidi gratus
inclita Democrates hæc monumenta dedit.

H. GROT.

380. DIOGENIS LAERTII.

In Polemonem.

Non audis? Polemona recondimus; abstulit illum
immane, morbus, gentis humanæ malum.
Imo non Polemona, viri sed corpus : id ille
humi reliquit, ætheris scandens viam. H. GROT.

381. EJUSDEM.

In Crantorem

Qui morbus ante plurimos te, Crantor, ecce messit :
sic regis inferni nigros ad gurgites abisti.
Et ipse nunc gaudes ibi; mœret sed heu! loquelis
Academia orba nunc tuis, et urbs Soli paterna.

H. GROTIUS.

382. EJUSDEM.

In Menodorum.

Hinc longe Phrygia est, longe Thyatira, paterna
urbs, Menodore, quæ tibi, Cadanade.
Verum hominum quemvis, æqualiter undique distans,
innominatos ducit ad manes via.
Sed grege de famulo qui te dilexerat unum,
hoc te sepulcro nunc honestat Eudamus.

H. GROTIUS.

Σῆμα δέ τοι τόδ' ἔρεξεν ἀριφραδὲς Εὔδαμος, ᾧ σὺ
πολλῶν πενεστέων ἦσθα προσφιλέστερος.

At tumulum tibi hoc fecit insignem Eudamus, cui
multis penestis fuisti carior. [tu

383. ΜΕΝΕΚΛΕΟΥΣ.

Ὁ τᾶς ἀοιδᾶς ἁγεμὼν ἀν' Ἑλλάδα,
ὁ παντάπασιν ἐξισώσας τὰν λόγῳ
καὶ ἀτάραχον ἐν βροτοῖς θεύσας ὁδὸν
Πυρρωνιαστὰς Μενεκλέης ὅδ' ἤμην ἐγώ.

383. MENECLIS.

Cantus ductor in Græcia,
qui omnino adæquavi quæ in oratione *sunt*
et imperturbatum inter mortales cucurri iter
Pyrrhoniasta Menecles ille ego fui.

384. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Φλῶρος Καικιλίου Στάκτης θ' ἅμα δεῦρ' ὑπόκειται,
ἐξ ἄλλου τύμβου δεύτερα κλαιόμενος,
ἓξ ἐτέων ὥρης, ὀλίγον δέμας, ἀλλὰ τέλειον,
θρεπτῆρσιν λείπων ἡλικίης ἔλεον.
[Δεύτερα] δ' οὐκ ἄκλαυτον ἔχων τάφον· οὐδὲ γὰρ [ἔνθα
φείσαντο, προτέρων μνησάμενοι δακρύων.
Δειλαῖαι τροφέων κεῖναι χέρες, αἳ συνέλεξαν
τὴν ὀλίγην σποδιὴν οὐκ ὀλίγης ὀδύνης.

384. ANONYMUM.

Florus Cæcilii Stactesque *filius* hîc subjacet,
ex alio tumulo iterum defletus,
sex annorum ætate, parvum corpus, sed perfectum.
pueritiæ nutritoribus relicta miseratione.
Iterum autem non indefletum habens sepulcrum;
[non enim ibi
pepercere *lacrimis*, priorum memores lacrimarum.
Miseræ nutritorum illæ manus, quæ collegerunt
parvum cinerem, non parvo dolore.

385. ΑΛΛΟ.

Μείλιχος ἡδυεπὴς πολιῷ τε κάρῃ πολιόφρων
ἧς στέφανος χαρίτων, ἀγλαΐη βιότου·
ἀλλά σε πόρρω πατρίδος ἠδ' ἀλόχου καὶ τέκνων
μοῖρ' ὀλοὴ μερόπων ἔσπασεν εἰς Ἀΐδαν.

385. ALIUD.

Melichus suaviloquus, cum cano capite cani-*senis*-
[mentem habens
eras decus gratiarum, splendor vitæ :
sed te longe a patria atque conjugis et natorum
sors exitiosa mortalium traxit ad Orcum.

386. ΑΛΛΟ.

Εὐσεβὲς εἰς θρέψασαν, Διοκλῆ, ὁσιώτατε πάντων·
κουφοτάτης φίλτρον, ἆ λίθος, [εἶ φιλίης.

386. ALIUD.

[omnium:
Pie *fecisti* in eam-quæ-*te*-aluit, Diocles, piissime
levissimæ, ah! lapis, es amicitiæ amoris-docu-
[mentum.

387. ΑΛΛΟ.

Εἰς ἔλαφον διωκομένην καὶ καταφυγοῦσαν
πρὸς θάλασσαν, καὶ ὑπὸ σαγηνευτῶν κρατηθεῖσαν.

Ἥ μ' ἔτεκ', ἔκφυγον, εἰς ἅλα δ' ἔδραμον· ἦ ῥα ματαία
κρέσσονα μητρὸς ἔχειν μητρυιὰν ἐλπομένη.
Κτείνει δ' ἰχθυβόλος, φεῦ αἴσχεος· οὐδὲ κυνηγός,
οὐδὲ δρομάς με κύων, ἀλλὰ λίνον κατέχει.
Οὐδ' ἀδίκως ἐδίκασσε δίκη· τί γὰρ ἔλλιπον αἶαν
τὴν φιλίην, μούνων εἵνεκα θηροφόνων;

387. ALIUD.

In cervam quæ, cum a venatoribus exagitaretur et
confugisset
ad mare, a piscatoribus sagena capta est.

Quæ me peperit, fugi, inque mare cucurri, sane
[quidem stulta
meliorem matre fore mihi novercam sperans.
Occidit autem *me* piscator, proh pudor! neque ve-
neque velox me canis, sed rete tenet. [nator,
Neque injuste judicavit justitia : quid enim reli-
[queram terram
amicam, solos ob ferarum-interfectores?

388. ΑΛΛΟ.

Εἰς εὐνοῦχον.

Ἐνθάδε τὴν μιαρὰν κεφαλὴν κατὰ γαῖα καλύπτει,

388. ALIUD.

In eunuchum.

Hîc spurcum caput terra contegit,

---

384. ANONYMUM.

Florus Cæcilii et Stactes jacet hîc, tumulo actus
ex alio, atque novas promeritus lacrimas.
Natus sex annos, exilia membra, sed apta;
ætatis florem flevit uterque parens.
Nec caruit lacrimis iterati cura sepulcri :
luctus nam memores anterioris erant.
Vix legere altores potuerunt urna ab inani
exiguum cinerem, at non dolor exiguus.

SC. MAFFEIUS.

ἄρρενα καὶ θῆλυν, εἰς τέλος οὐδέτερον.

marem et feminam, sed qui ad finem neuter est.

389. ΑΛΛΟ.

Τίκτε Τύχη, σπεῖρεν δὲ Σεραπιακὸς — ταχύποτμοι
ἄμφω — θηλυτέραν παῖδα Σεραπιάδα·
κεῖμαι δ' ἑξαέτης· τύμβον δέ μοι, ὅς μ' ἀτίτηλεν,
τεῦξεν, νικήσας πάντας ἐπ' εὐσεβίῃ,
κλεινὸς ἐν ἀνθρώποισι Δομεστικός, ὅς μ' ἔτι τυτθὴν
οὖσαν δουλοσύνης ἐξάγαγεν στυγερῆς.

389. ALIUD.

Peperit Tyche, genuitque Serapiacus — celeri- [fato-*rapti*
ambo — femineam sobolem Serapiada :
jaceoque sexennis, tumulumque mihi, qui me de- [licate-nutriit,
fecit, devictis omnibus pietate,
clarus inter homines Domesticus, qui me, cum [adhuc parvula
eram, servitute tristi exemit.

390. ΑΛΛΟ.

Τιμάνδρα Κυπάρης κεῖτ' ἐνθάδε, κάτθανεν, αἰαῖ,
μηδὲ τὸν ἑξαέτη πλησαμένη βίοτον.

390. ALIUD.

Timandra Cypares *filia* jacet hîc, et mortua est,
nondum sexenni impleta vita. [eheu!

391. ΑΛΛΟ.

Κρί]σπιον εἰκοσέ[τη] χρυσ[έης θεοῦ ὄντα πολίταν,
Κυ]προγενῆ, τοκέων βά[κτρον. . . . .
ἔκλα]σε συνθραύσας δαίμων βαρύς, οἱ δ' ἐφ]έρον]το
ὡς] σκίπωνι γονῆς γῆρας ἐρειδόμενοι
Τερτία [ἠ] δ' ὁ τάλας Διονύσιος· αἰσίμ[ου ἤθους
δεῖγμα Τύχη θνητοῖς θῆκεν ἀνωμαλίην.
Ἦ ῥα θεοῖς οὐκ ἔστι βροτῶν λόγος, ἀλλὰ τ[υχό]ντες
αὐτόματ[οι] ζωὴν εὑρόμε[θ'] ἢ [θ]άνα[τον.

391. ALIUD.

Crispium viginti-annos-*natum* aureæ deæ qui erat [civis,
Cyprium, parentum subsidium. . . . . .
fregit morbo-conflictatum deus gravis, illique effe- [rebant
tanquam baculo parentes senectutem firmantes
Tertia atque miser Dionysius : fatalis indolis
exemplum Fortuna mortalibus proposuit hanc a- [regula-aberrationem.
Profecto Diis non habetur mortalium ratio, sed [ferentes
quod fert fors, vitam invenimus vel mortem.

392. ΑΛΛΟ.

Εἴ τι παρ' Αἱμονιεῦσι γένος πολιοῖο Φέρητος,
εἴ τι παρ' Εὐρώτᾳ κόμπασαν Οἰβαλίδαι
ἀνδράσιν ἐν προτέροις καθαρώτατον, οἳ βασιλήων
παῖδες καὶ μεγάλων ἦσαν ἀπ' ἀθανάτων·
τοῦτο λαχὼν Ἄδμητος ἴ[σ]ο[ν πι]νυτῆτι [καὶ] αἰδοῖ
μοῖραν ἀνέπλησεν ῥιγεδανοῦ βιότου,
μητρὶ λιπὼν ἀλόχῳ τε βαρὺν πόνον· ἀλλὰ τί θαῦμα;
καὶ Θέτις Αἰακίδην κλαῦσεν ἀποφθίμενον.

392. ALIUD.

Si quod apud Thessalos genus cani Pheretis,
si quod juxta Eurotam gloriati sunt Œbalidæ
homines inter priores purissimum, qui ab regibus
pueri et magnis erant orti immortalibus :
hoc sortitus Admetus pariter prudentia ac pudore
conditionem implevit horribilis vitæ,
matri linquens uxorique gravem dolorem : sed [quid mirum?
et Thetis Æacidam deflevit defunctum.

393. ΑΛΛΟ.

Οὐ μόνον [ἠ]υχούμην Λακεδαίμονος ἐκ βασιλήων,
ξ]υνὰ δὲ Θετταλίης ἐκ προγόνων γενόμην·
σώζω δ' Ἀδμήτου κατ' ἴσον κλέος, ὡς ὄνομ' ἔ[σ]χ[ον.
Εἰ δὲ δύω λείποντα τριηκοστοῦ ἔτεός με
Θευκλείδα πατρὸς νόσφισε μοῖρ' ὀλοή,
τετλάτω ὡς Πηλεύς, ὡς προπάτωρ τε Φέρης·
οὐδὲ γὰρ ἄρ[κε]σιν ἔσχεν· ἐπεὶ πάντως ἂν ὑπέστη
δὶς θανέε[ι]ν [αὐ]τὸς [ζῶν]τ' ἐ[μὲ] λειπόμενος.

393. ALIUD.

Non modo jactabam *me esse ortum* Lacedæmonis [e regibus
communi autem origine Thessaliæ ab atavis [natus sum :
servoque ex æquo Admeti gloriam, sicut nomen [habui.
Si me duodetriginta annos natum
a Theuclida patre sejunxit sors exitiosa,
ferat ut Peleus, utque generis auctor Pheres :
neque enim auxilium habuit : quippe omnino tu- [lisset
bis mori ea lege ut me viventem ipse relin- [queret.

394. ΑΛΛΟ.

Τύμβῳ τῷδε Βόηθον Ἀριστόδικος κτερέϊξε
παῖδα φίλον· τροφέων δ' ὤλετο πᾶσα χάρ[ις.

394. ALIUD.

Tumulo hocce Boethum Aristodicus honoravit
puerum dilectum : parentum periit omnis lætitia.

395. ΑΛΛΟ.

Τά[ν] μεγάλαυχον ὁ[ρ]ᾶ[ς. . . . οὔνο[μ'] ἀνέγ[νως,
ἃς κλ[έ]ος ἐν Κρήτᾳ μίμνεται ἀθάνατον·
δόξῃ γὰρ γονέων, ἀρετᾷ [δ'] ἀνδρὸς συνο[μα]ίμου
Φείδωνος γεν[ε]ᾶς ἔκκριτον ἀθανάτων
μναστῆρα σὺ δέδεξαι ἐπίφθονον.—[Ἀλλ'] ἐτέκνωσας
σᾶς ἀλόχου, Πείσω[ν], ἔγγονον ἰσόθεον.
Ἀλλὰ [Ζ]εῦ Κρονίδα, σώζοις γόνον ὃν κατέλειπ[ον,
Σων[α]ύταν δεκέτη, δόξαν ἔχοντ' ἀρετᾶς.

395. ALIUD.

Magnificam vides. . . . . . . nomen legisti,
cujus gloria in Creta manet immortalis :
existimatione enim parentum, virtuteque viri fra-
Phidonis genere selectum immortalium [tris
procum tu accepisti invidendum. — Sed genuisti
ex uxore tua, Pison, filium diis-parem. [reliqui,
Sed Jupiter Saturnie, salvum faxis filium quem
Sonautam decennem, famam habentem virtutis.

396. ΑΛΛΟ.

D. M.

α. Χρηστὸς τέθαπτ' Εὔβουλος ἐνθάδε ξένος,
ἑταῖρος ἀγαθός, χρυσοχόος Κορίνθιος.

β. Εὔβουλος μὲν ἔγωγε· πατρὶς δέ μοί ἐστι Κόριν-
καὶ προχοαῖς χαίρω ταῖς ἀπ' ἐμῶν ἑτάρων. [θος·

396. ALIUD.

D. M.

a. Bonus sepultus est Eubulus hîc hospes,
sodalis honestus, auri-fusor Corinthius.

b. Eubulus quidem ego : patriaque mihi est Corin- [thus;
et laticibus gaudeo qui *profunduntur* a meis [sodalibus.

397. ΑΛΛΟ.

Θ. Κ.

Ἔν τε φίλοισι φίλοιο, καὶ ἰητῆρος ἀρίστου,
παιδείης θ' ἱερῆς ἐγγύθεν ἁψαμένου,
σῶμ' Ἀσκληπιάδου καὶ υἱέος ἐνθάδε Βήρου;
ὡς ἐπέτελλε φίλοις, εἷς ὅδε τύμβος ἔχει.

397. ALIUD.

D. M.

Inter amicos amici, et medici optimi,
disciplinamque sacram e propinquo aggressi,
corpus Asclepiadæ et filii hîc Veri
ut mandavit amicis, unus hicce tumulus habet.

398. ΑΛΛΟ.

Φλαβιανῷ ἥρωι πατὴρ Δῶρος τόδε σῆμα
ἓξ ἐπὶ τοῖς δέκ' ἔτη μοῦνα βιωσαμένῳ.
Μοῖρα γὰρ Αἰολίδος πάτρης ἀπάνευθε Μυρίνης
θάψε τε καὶ Μουσῶν εὔνιν ἔθη κἀρετῆς.

398. ALIUD.

Flaviano heroi pater Dorus hocce *struxit* monumen- [tum
qui sex super decem annos modo vixit.
Parca enim Æolide patria procul a Myrina
sepeliitque et Musis orbum fecit et virtute.

399. ΑΛΛΟ.

Γλαυκία ἐστὶ τάφος· παῖς δ' ἀνέθηκε νέος,
δείξας ἐκ μικροῦ πρὸς πατέρ' εὐσεβίην.
Οὐκ ἔφθης, ὦ τλῆμον, ἰδεῖν γόνον, οἷος ἂν ἦν σοι
γηραιῷ τεύχειν οὐ τάφον, ἀλλὰ βίον.
Ἡ φθονερὰ δ' ὑμᾶς πάντ' ἀδικοῦσα τύχη
μητρὶ μὲν ἐν γήρᾳ δάκρυ θήκατο, τῇ δὲ γυναικὶ
* χηρίαν, δυστήνου παιδὸς ἅμ' ὀρφανίῃ.

399. ALIUD.

Glauciæ est sepulcrum : filius autem exstruxit [juvenis,
demonstrata a parvo in patrem pietate. [tibi
Non potuisti, o miser, videre sobolem, qualis foret
seni ad faciendum non sepulcrum, sed victum.
Sed enim invida vos omnibus injuriis-afficiens [fortuna
matri quidem in senectute lacrimas imposuit, uxori [autem
viduitatem, cum infelicis pueri orbitate.

400. ΑΛΛΟ

Ὀππιανὸς κλέος εἷλον ἀείδιον· ἀλλά με Μοίρης
βάσκανος ἐξήρπασε μίτος, κρυερός τ' Ἀΐδης με
καὶ νέον ὄντα κατέσχε, τὸν εὐεπίης ὑποφήτην.

400. ALIUD.

Oppianus gloriam adeptus sum æternam : sed me [Parcæ
invidum abripuit filum, horrendusque Orcus me,
etsi junior essem, obtinuit, pulcræ-eloquentiæ [interpretem.

---

397. ALIUD.

Insignis medici qui summus amicus amicis,
et vera sophiæ mente propinquus erat,
hæc Asclepiadæ tellus, cui junctus (amicis
sic placuit) Verus filius, ossa tegit. H. GROTIUS.

398. ALIUD.

Flaviano Dorus pater hoc heroi sepulcrum,
cui sex annorum vita decemque fuit :
quem fatum Argolica patria procul urbe Myrina
virtuti eripuit Pieridumque choro. H. GROTIUS.

Εἰ δὲ πολύν με χρόνον ζωοῖς μίμνειν φθόνος αἰνὸς
εἴασ', οὐκ ἄν τίς μοι ἴσον γέρας ἔλλαχε φωτῶν.

Sin autem multum me tempus inter-vivos manere [invidia dira
sivisset, non mihi æquale quisquam decus sortitus [esset mortalium.

401. ΑΛΛΟ.

Ἀφλέκτους Ὑμέναιος ἐμῶν ἠείρατο πεύκας
ἀμφὶ διπλῶν, ὅτε μοι φέγγος ἀνεῖχε, γάμων·
ἄγε δυοῖν ζευχθεῖσα φίλοις ξυνάοσι τέκνων
οὐδὲ σὺν ὁπλοτέρῳ μακρὸν ἔτεινα βίον·
ἀλλ' ὁ μὲν ἀκμαῖος στέργων ἐμὸν ὤλετο λέκτρον,
τρισσὰ ἐν ἐμοῖς κόλποις ὀρφανὰ τέκνα λιπών·
εἰς δὲ δόμους ἀέκουσα φίλου πάλιν ἤλυθον ἀνδρός,
ὡς θέμις, ἀρχαίων κηδομένη λεχέων·
ἀλλὰ καὶ ὃν ποθέουσα πλέον, φιλέοντα δὲ μεῖζον
προὔλιπον ἀμφὶ διπλοῖς νηπιάχοισι πόσιν·
τὸν δ' ἐμὸν ἐχθαίρων ἄδικον μόρον οἰκτρὰ γοᾶται
ἧς ζωῆς τέκνων οὕνεκα φειδόμενος.
Τίς δὲ κόρας ἀδάκρυτος, ὅταν φρενὶ πότμον ἀ[νέσχ]οι
τὸν βαρύν, ὥς με τρίτῳ νὺξ ἐμάρανε φάει;
Ἡ δέ με πρὶν σώζουσα πολύστονος Εἰλείθυια
πάσας ἀπρήκτους λοίσθιον ἔσχε λιτάς,
ἀμφὶ δέ μ' ὠδίνεσσι δυσηπαθέσιν μογέουσαν
θῆκ' Ἀΐδης ἔμπνουν εἰς μυχὸν εὐσεβέων.
Οὕνεκα καὶ πρὸς τέκνα καὶ ἀνέρας, οἷσσιν ἀνέσχον
εὐχὴν ἐξ ὁσίου, τέρμ' ἐπέβην βιοτῆς.

401. ALIUD.

Flamma-carentes Hymenæus sustulit tædas [tias:
circa meas duplices, cùm mihi lumen erexit, nup-
quæ duobus juncta dilectis communem sobolem [habentibus sociis
neque cum juniore longam extendi vitam:
sed ille ætate-florens amans meum periit lectum,
tres in meo sinu orbos liberos linquens:
atque domos invita dilecti iterum ingressa sum viri,
ut justum, priscum curans lectum:
quem quidem diligens magis amantemque *me* magis
reliqui cum geminis infantibus virum:
meumque odio-persequens injustum fatum misera-
suæ vitæ liberorum gratia parcens. [biliter gemit
Quis autem oculis non-lacrimantibus *foret,* cum [sortem mente susceperit
gravem, ut me tertia nox contabefecerit luce?
Quæ autem me prius servavit multos-gemitus- [eliciens Ilithyia
omnes *meas* postremo irritas habuit preces,
et me inter dolores toleratu-difficiles laborantem
posuit Orcus spirantem in penetralibus piorum.
Quocirca et ad liberos et viros pro quibus tuli
votum ex pio *corde,* terminum obii vitæ.

402. ΑΛΛΟ.

Πρωθήβην ἔτι κοῦρον, ἔτι χνοάοντος ἰούλου
δευόμενον, φθονερὴ Μοῖρα καθεῖλε βίου,
πολλὰ σοφῆς χερὸς ἔργα λελοιπότα. Βάσκανε δαῖ-
οἵας οὐχ ὁσίως ἐλπίδας ἐξέταμες. [μον,
Ἀλλὰ σύ, Γαῖα, πέλοις ἀγαθὴ κούφη τ' Ἀκυλίνῳ,
καὶ δὲ παρὰ πλευρὰς ἄνθεα λαρὰ φύοις,
ὅσσα κατ' Ἀραβίους τε φέρεις, ὅσα τ' ἐστὶ κατ' Ἰν-
ὡς ἂν ἀπ' εὐόδμου χρωτὸς ἰοῦσα δρόσος [δούς,
ἀγγέλλῃ τὸν παῖδα θεοῖς φίλον ἔνδοθι κεῖσθαι,
λοιβῆς καὶ θυέων ἄξιον, οὐχὶ γόων.
Εἰκοσετῆ τὸν παῖδα θοὴ κατενήρατο Μοῖρα,
χἄστιν ἐν εὐσεβέων ἧν διὰ σωφροσύνην.

402. ALIUD.

[rescente lanugine
In prima-pubertate adhuc juvenculum, adhuc flo-
carentem, invida Parca sustulit e vita,
multis peritæ manus operibus relictis. Malevola
quales non pie spes excidisti! [sors,
Verum tu, Terra, fias bona levisque Aquilino,
atque juxta latera flores suaves edas,
quotquot apud Arabasque fers, quotquotque sunt
ut ex bene-olente corpore exiens ros [apud Indos,
nunciet puerum diis dilectum intus jacere,
libatione et sacris dignum, non gemitibus.
Viginti-annos natum puerum cita sustulit Parca,
et est in piorum *sedibus* ob modestiam.

403. ΑΛΛΟ.

Θ. Κ.

Ἐνταῦθα κεῖμαι τῆς Ἀθηναίων χθονὸς
Ἑρμῆς πολίτης εἴκοσι ζήσας ἔτη·
μνήμης δὲ τύμβον τεῦξε Κάλλιστος φίλος.

403. ALIUD.

D. M.

Hîc jaceo Atheniensium terræ
Hermes civis viginti qui-vixi annos;
memoriæ *gratia* tumulum fecit Callistus amicus.

404. ΑΛΛΟ.

Ἀλέξανδρος τοῦ Ἀγαθ[ίνου.

Μνή]μης ἕκατι τήνδε ὁ Ἀλέξανδρος σορόν

404. ALIUD.

Alexander Agathini *filius.*

Memoriæ causa huncce Alexander loculum

ἀΐδι]ον οἶκον τευξάμη[ν τῇ φιλτάτῃ
σεμ]νῇ συνεύνῳ· οὓς συνή[γ]αγεν γάμῳ
Κύπρ]ις, κυροῦντα[ς] ἄλλον ἐξ ἄλλ[η]ς χθο[νός,
λέκ]τρον τ' ἔδωκε μέχρι τέλους ἐπήρατον.
Βάλ]λε, ὦ παροδῖτα, [δά]κ[ρυ]ο[ν] ἐντυχὼν γραφαῖ[ς.

sempiternam domum ædificavi amatissimæ
venerandæ conjugi : *nos* quos conjunxit nuptiis
Cypris, nanciscentes, alterum post alteram, terram,
lectumque dedit, usque ad finem, amabilem.
Mitte, ô viator, lacrymam incidens in inscriptionem.

405. ΑΛΛΟ.

Πόλεων μέν εἰμι δύο πολίτης ἐπιφανῶν,
Πρυμνησσέων τε καὶ σοφῶν Κοτιαέων,
θρεπτὸς γενόμενος Ζωτικοῦ, Λεωνίδης
Ψόφαξ ὁ κληθείς· ταῦτα τοῖς φίλοις λέγω·
Παῖξον, τρύφησον, ζῆσον· ἀποθανεῖν σε δεῖ.

405. ALIUD.

Urbium quidem sum duarum civis illustrium,
Prymnessensiumque et sapientium Cotiæensium,
alumnus qui fui Zotici, Leonides
Psophax cognominatus : hæc amicis dico :
Lude, voluptati indulge, vive : mori te oportet.

406. ΑΛΛΟ.

Ἑπταέτους ὁ τάφος παιδὸς πατρός τε σὺν αὐτῷ·
Μαρκελλῖνος ἔην ἀμφοτέρων ὄνομα·
ἄλλοι μὲν στεφάνοισι, χοαῖς, δακρύοις τε καὶ ᾠδαῖς
τιμῶσιν τὸν σόν, Μαρκελλῖνε, τάφον·
ἀντὶ χοῶν δ' ὁ πατὴρ ψυχὴν ἰδίαν ἐπέδωκεν,
κοινὸν ἔχειν ἐθέλων οὔνομα καὶ θάνατον.

406. ALIUD.

Septennis sepulcrum *est* pueri patrisque cum illo :
Marcellinus erat amborum nomen : [cantibus
alii quidem coronis, libationibus, lacrimisque et
honorant tuum, Marcelline, sepulcrum :
pro libationibus autem pater animam suam addidit,
commune habere volens nomen atque mortem.

407. ΑΛΛΟ.

Ἐνθάδε Σωσιπάτρα κεῖμαι ἐπὶ σήματι τῷδε,
Μοίρης ἀμβροσίης ἐκτελέσασα μίτον.

407. ALIUD.

Hîc Sosipatra jaceo in monumento hocce,
Parcæ divinæ perfecto filo.

408. ΑΛΛΟ.

Τίκτομαι ἐν Παγαῖς καὶ οὔνο[μα τοῦτο κ]αλοῦμαι
κ]αὶ [θ]νήσκω π[η]γᾶς δυσμ[ενέεσσι ῥοα]ῖς.

408. ALIUD.

Nata sum in Pegis (*i. e.* Fontibus) et hoc nomine
et morior fontis inimicis fluentis. [vocor,

409. ΑΛΛΟ.

Ἑστὼς διστάζεις τίς ὕπεστιν τῷδ' ὑπὸ τύμβῳ;
— Ἀνὴρ εὖ ζήσας τρεῖς ἐτέων δεκάδας,
τοὔνομ' Ἀπολλοφάνης, πίστει μέγας ἠδ' ἔτι δόξῃ,
ὃς προλέγει θνητοῖς εὐφροσύνης μετέχειν.
Τὴν δ' ἐπιτυμβίδιον θῆκεν χάριν, ὃν τρέφε παῖδα·
τοὔνομα καὶ τέχνην ἦν Διόδωρος ὅδε.

409. ALIUD.

Adstans dubitas quis subsit hocce sub tumulo?
— Vir qui bene vixit tres annorum decadas,
nomine Apollophanes, fide magnus et quoque fama,
qui præmonet mortales lætitiæ participes-esse
Hancce sepulcralem *ei* dedit gratiam *ille* quem aluit
et nomine et arte erat Diodorus iste. [filium ;

410. ΑΛΛΟ.

α. Κλαίει μέν σ' ὁ τεκνῶν, κλαίει δ' Ἀγαθάγγελος
μυρόμενος φιλίην τερπνοτάτην ἀλόχου, [ὡνήρ
μύρονται σ' ἀδελφοὶ Μηνᾶς καὶ Δάψιλος ἄμφω
ἠδ' ὅσσοι σ' ἐφίλουν κηπόθεον διόλου.
Γηραλέη δὲ, κόμην πολιὴν πάλλουσα, καθ' ὥραν
ἠρίον ἀμφὶ τεὸν, Μοῦσα, χέω δάκρυα

410. ALIUD.

a. Deflet et te qui-genuit, deflet et Agathangelus vir
deplorans amicitiam jucundissimam conjugis,
deplorant et fratres Mena et Dapsilus ambo
atque quotcunque amabant te et requirebant
[semper.
Vetula autem *ego* comam canam excutiens pro
[ætate
sepulcrum circum tuum, Musa, fundo lacrimas.

---

409. ALIUD.

Ambigis inspectans, tumulus quem contegat iste?
— Qui annorum exegit tres decadas, hominem,
nomine Apollophanem, virtute et nomine magnum
qui vita functos lætitiam docuit.
Funereum hoc posuit donum olli filius. Heic est
qui Diodorus re et nomine rite fecit.

SC. MAFF.

β. Κεῖσαι δή, τέκνον καλόν, προλιποῦσα τοκῆας
ἠδὲ κασιγνήτους καὶ πόσιν ἀμφιθαλῆ,
νούσου ὑπὸ στυγερῆς δεδαμασμένη· αὐτὰρ ἔμοιγε
πένθος ἀνίητον κάλλιπες οἰκτροτάτῃ.
Γραῖα δ' ἀνήκεστον πένθος κατὰ μοῖραν ἔχουσα
ἀμφὶ τεὴν στήλην, Μοῦσα τέκνον, χέομαι.

b. Jaces quidem, proles pulchra, relictis parentibus,
atque fratribus et conjuge florentissimo,
morbo horribili domita : atqui mihi
luctum insanabilem reliquisti miserandæ : [bens
vetulaque immedicabilem dolorem, ut par est, ha-
circum tuum cippum, Musa proles, effundor.

411. ΑΛΛΟ.

Ἐνθάδε Νεῖλος κεῖται, ἀνὴ[ρ π]ροφερέστατος ἀνδρῶν
ῥητορικός, μέγα θαῦμα, φέρων σημεῖον ἐφ' αὑτῷ,
ἡσύχιος, κεδνὸς καὶ μείλιχος ἠδὲ σοφιστής.

411. ALIUD.

Hîc Nilus jacet, vir præstantissimus virorum,
eloquens, magnum miraculum, signum sibi *impres-*
[*sum* ferens,
placidus, honestus, blandus atque magister.

412. ΑΛΛΟ.

Αἰαῖ συλλέκτροιο σαόφρονος, αἰαῖ ἀνιγροῦ
δαίμονος, ὃς ζωᾶς εἷλε φίλαν ἄλοχον·
καὶ σὺ μέν, ὦ πάντιμε, γόων ἀπάτερθεν ἰαύεις,
μοχθηρὸν μερόπων ἐκπρολιποῦσα βίον·
σὸς δὲ πόσις δύστλητα πανημέριος τολυπεύσει,
ὄσσων ἀέναον δάκρυον ἐκπροχέων·
οὐ γὰρ ἀμειλίκτους κραδίης ὀδύνας ἀκ[έοι]το
ἀθάνατος παλάμῃ κρᾶτ' ἐπαφησά[με]νο[ς],
ἐς δ' ὅσον ἐμπνείει βίοτόν τε ἐπὶ ἦμαρ ἐρύκε
δύσμορος ἀντλήσει πένθος ἀεξίβιον.

412. ALIUD.

Heu! eheu! conjugem pudicam, eheu! malum
numen, quod vita sustulit dilectam uxorem :
et tu quidem, o honoratissima, procul a gemitibus
misera hominum relicta vita : [dormis,
tuus autem maritus toleratu-difficilia per-totum-
[diem conficiet,
oculis sempiternas lacrimas effundens :
Non enim implacabiles cordis dolores sanaret
immortalis (*i. e.* deus) manu caput demulcens,
quatenus autem spirabit, vitamque retinebit in diem,
infelix hauriet luctum cum-vita-crescentem.

413. ΑΛΛΟ.

Σῆμα Φιλίνῳ τοῦτο φίλῳ δεῖμεν θεράποντι
Ἱπποκράτης πάσης εἵνεκεν εὐνοΐης.

413. ALIUD.

Monumentum Philino hoc amico ædificavit famulo
Hippocrates omnem propter benevolentiam.

414. ΑΛΛΟ.

Τύμβος ὅδε κρύπτει κούρης σεμνῆς καὶ ἀμέμπτου
σῶμα κατοιχομένης, περικαλλέος, ἧς ἐπιγείων
παρθενικὴν ζώνην οὔ τις ἔλυσε βροτῶν.

414. ALIUD.

Tumulus iste tegit puellæ castæ et inculpatæ
corpus defunctæ, valde-pulcræ, cujus terrestrium
virgineam zonam nemo solvit mortalium.

415. ΑΛΛΟ.

Παῖδά με τεθνειῶτ' Ἰταλὴ κατὰ γαῖα καλύπτει
νηπίαχον, γνωτοῖς πᾶσιν ἄχος φιλίης,
πατρί τ' ἐμῷ μέγα πῆμ' ἔλιπον καὶ μητρὶ ταλαίνῃ,
οἷς ἔπορον δεινὴν ἄλγεσιν ἀμπεχόνην.
Εἰ δὲ θέλεις γνῶναι, τίς καὶ πόθεν, οὔνομα τοὐμόν·
Ἔκλεκτός τοι ἐγὼ κικλήσκομαι· αὐτὰρ ἔπειτα
Παλλάς μοι μήτηρ, Ταΰγετος γενέτωρ.

415. ALIUD.

Puerum me mortuum Itala tellus obtegit
infantem, notis omnibus dolorem *præ* amicitia,
patrique meo ingentem luctum reliqui et miseræ
[matri,
quibus dedi horrendum ad eorum dolores vesti-
[tum.
Quod si vis nosse quis sim et unde, nomenque
Eclectus sane ego vocor; atque inde [meum :
Pallas mihi mater, Taygetus genitor.

---

415. ALIUD.

Infantem tellus tegit hæc me funere raptum;
omnibus heu! caris causa doloris eram :
præcipue luxere pater, miserandaque mater;
mœstitiæ vestis prætulit ipsa notas.
Quod si scire cupis, quis et unde, et nomine quo sim,
Eclectus mihi nomen erat, dum vita manebat;
mater erat Pallas, Taygetusque pater. H. GROT.

416. ΑΛΛΟ.

Ἐνθ]άδ' ἐγὼ κεῖμαι καί με χ[θ]ὼν ἥδε καλύπτει
Ὀ]νάσου. . . ασ. . . τος μ[ή]πω οἰόμενος·
οὐ γὰρ πο[ν]ηρὸς ἐών, [ἀ]λλὰ δικαιότατος,
τήνδ' ἐ[θ]έ[μην] ἀ[ρ]ετὴν τοῖς παριοῦσιν ὁρᾶν.

417. ΑΛΛΟ.

Ἄνδρα σοφόν, Μούσαισι τετιμένον, ἐσθλὸν ἑταῖρον
πᾶσι φίλοις, ἀγαθῷ χρησαμένον βιότῳ
Εἰρήναιον ἔδεκτο πάτρης Μεροπηΐδος ὄντα
Σύρος.

418. ΑΛΛΟ.

Πλῶτις ὁ πολλὰ καμὼν ἐν γυμνασίοισι φιλάθλοις
κεῖμαι ἁλικλύστῳ πὰρ χθονὶ Πειραέως,
ζωῆς καὶ καμάτων τέρμα δραμὼν ταχινόν·
οὕτω γὰρ Μοῖραι κλωστὸν ἔθεντο μίτον.

419. ΑΛΛΟ.

Συνναδεὺς θεράπων Ἀπολλώνιος ἐνθάδε Μόσχου
λιτῇ ὑπὸ στήλῃ κέκλιμαι ὠκύμορος·
ἣν παρίοις εὔφημος ἀεί, ξένε, μηδ' ἐπὶ λύμῃ
χεῖρα βάλοις· φθιμένων ὠκυτάτη Νέμεσις.

420. ΑΛΛΟ.

Πάσῃ κοσμηθεὶς ἀρετῇ, Τιτάνιε δῖε,
ἔγγονε Παιῶνος, νῆσον ἔχεις μακάρων.
Ὀστέα δ' ἱερὰ σεῖο περικλυτὸς ἀμφιβεβήκει
Φοῖβος, ἐπ' ἠϊθέοις τίμια πάντα νέμων,
ὄφρ' Ὑακίνθῳ μὲν γουνὸς περίδωτος Ἀμύκλης,
σοὶ δὲ Λυκαονίη ἔνδιον ᾖ Πιτάνη.
— Πᾶσιν ἰητορίης ἀπ' ἐμῆς Ἕλλησιν ἀμύνων,
υἱῷ ἐπαρκέσσαι ὃς μόνον οὐ δυνάμην. . .
. . . .

421. ΑΛΛΟ.

Ἐνθάδε κεῖμαι δάμαρ ὑπάτου ἥρωος ἀγαυοῦ,
Ἀρρίου μοι φιλίου, τῷδε μιγεῖσα μόνῳ·
ἦν δέ κεν ἐκ προγόνων ποτὲ τοὔνομα Πουβλιανή μου·
— Σκιπιάδαι δ' ἔπελον, εὐγενίῃ δ' ἔπρεπον. —
Χηρείᾳ τ' αὐτῇ τὸν ἅπαντα χρόνον μείνασα,
κὠκυμόρων τεκέων πένθεϊ τακομένη.
Ἐν βιότῳ δὲ πόνον πουλὺν μάλ' ἔτλην μογέουσα,
Μούσαισιν μοῦνον τὴν φρένα θελγομένη.

422. ΑΛΛΟ.

Σῶμα κόπῳ τὸ βαρηθὲν ὑπὸ κρηπῖδι ἐρείσας
δηναιῆς ἀποθοῦ φόρτον ὁδοιπορίης.

416. ALIUD.

Hîc ego jaceo et me terra hæcce tegit
Onasi. . . . . nondum credens :
non enim cùm malus essem, sed justissimus,
hancce posui virtutem quam prætereuntes vide-
[rent.

417. ALIUD.

Virum sapientem, a Musis honoratum, bonum so-
omnibus amicis, bona usum vita [dalem
Irenæum accepit patria Meropide oriundum
Syrus.

418. ALIUD.

[minum-amicis
Plotis ego qui multa laboravi in gymnasiis certa-
jaceo in terra quæ-mari-alluitur Piræi,
vitæ et laborum terminum assecutus celerem :
ita enim Parcæ quod nebant posuere filum.

419. ALIUD.

Synnadensis famulus Apollonius hîc Moschi
parva sub stela jaceo cita-morte-peremptus :
quam prætereas bona-verba-faciens semper, hos-
[pes, neque ad noxam
manum injicias : defunctorum *ultrix* citissima
[Nemesis.

420. ALIUD.

Omni decoratus virtute, Titanie dive,
Pæonia soboles, insulam habitas beatorum.
Ossaque sacra tua inclitus tuitus est [buens,
Phœbus, supra juvenes *tibi* pretiosa cuncta tri-
ut Hyacintho quidem solum celebratum Amycles,
et tibi *sit* Lycaonia sedes Pitane.
— Omnibus Græcis medicina mea opem-ferens,
qui filium adjuvare solum non potui. . . .
. . . .

421. ALIUD.

Hîc jaceo conjux summi herois nobilis,
Arrii mihi dilecti, huic conjuncta uni :
erat autem ex proavis olim nomen Publiana meum :
— Scipiadæ erant, bono-genere conspicui. —
In viduitateque ipsa totum tempus quæ mansi,
et cito-fato-abreptorum liberorum luctu tabui.
In vita autem ærumnas multas valde tuli laborans,
cum Musis modo mentem meam demulcens.

422. ALIUD.

Corpus lassitudine gravatum, sub basi applicato
onere, diuturno depone ab itinere.

423. ΑΛΛΟ.

Κήρυξ καὶ τάφος εἰμὶ βροτοῦ πάρος ἀρχεχόροιο,
Εὐτύχους αἰάζων κῆρα μινυνθάδιον,
ὃς θνητοῖς ψυχὴν πείσας ἐπὶ σώμασιν ἐλθεῖν,
τὴν αὑτοῦ μέλεος οὐκ ἀνέπεισε μένειν.

423. ALIUD.

Præco et sepulcrum sum mortalis antea qui choris- [præerat,
Eutychis deplorans sortem brevi-tempore-du- [rantem;
qui mortalia animam cum-persuasisset in corpora [ut veniret,
suam ipsius miser non persuasit ut maneret.

424. ΑΛΛΟ.

Φρόντιζ' ἕως ζῇς, πῶς καλῶς ταφήσεαι,
καὶ ζῆσον, ὡς ζήσοις· κάτω γὰρ οὐκ ἔχεις
οὐ πῦρ ἀνάψαι, οὐδὲ δειπνῆσαι καλῶς.
Ἐγὼ λέγω σοι ταῦθ' ἅπαντα πειράσας·
ἐντεῦθεν οὐθεὶς ἀποθανὼν ἐγείρεται.

424. ALIUD.

Cura dum vivis quomodo pulcre sepeliaris,
et vive ut vivas : in inferis enim non habes
quomodo ignem accendas, neque cœnes pulcre.
Ego dico tibi hæc omnia expertus;
inde nullus mortuus expergiscitur.

425. ΑΛΛΟ.

Θ. Κ.

Ἐνθάδε κεῖται ἀνὴρ πολλῶν ἀντάξιος ἄλλων
Πομπήιος Διοκλῆς τέρματ' ἔχων σοφίης.

425. ALIUD.

D. M.

Hîc jacet vir multis æquiparandus aliis,
Pompeius Diocles terminum assecutus sapientiæ.

426. ΑΛΛΟ.

Θ. Κ.

Ἤμην ὡς ἤμην φωνὴν καὶ πνεῦμα καὶ εἶδος,
ἀρτιτόκου φωτὸς ψύχιον ἔνδοθ' ἔχων,
αἴσιος ἐν φιλότητι καὶ ὄλβιος ἐν πραπίδεσσι,
μηδὲν ἄγαν φρονέων, θνητὰ δὲ πάνθ' ὁρόων.
Ἦλθον, ἀπῆλθον ἄμεμπτος, ἃ μὴ θέμις οὐκ ἐδό- [κευσα,
εἴτ' ἤμην πρότερον εἴτε χρόνοις ἔσομαι.
Παιδεύθην, παίδευσα, κύτος κόσμοιο πέδησα,
θείας (ἐξ) ἀθανάτων φωσὶ φράσας ἀρετάς.
Κεῦθε, γαῖα φίλη, με· τί δ' ἁγνὸν ὅμως ὄνομ'; [ἤ]μην
πᾶσι Φίλητος ἀνὴρ τῆς Λυκίης Λιμύρων.

426. ALIUD.

D. M.

Eram ut eram et voce et mente et forma,
recens-nati hominis animulam intus habens,
faustus in amicitia, et beatus in consiliis,
nihil nimium cogitans, mortaliaque omnia *esse* [videns.
Adii, abii inculpatus, quæ non fas est non specu- [latus sum,
seu prius eram, sive postea ero.
Edoctus fui, edocui, mundi capacitatem coegi
divinas immortalium hominibus interpretatus [virtutes.
Occulta, terra amica, me : quodnam autem sanc- [tum *erat* nomen? eram
omnibus Philetus vir e Lycia Limyrorum oriun- [dus.

427. ΑΛΛΟ.

α. Οὐκ ἤμην, γενόμην· ἤμην, οὐκ εἰμί· τοσαῦτα.
Εἰ δέ τις ἄλλ' ἐρέει, ψεύσεται· οὐκ ἔσομαι.
Χαῖρε δίκαιος ὤν.
β. Ὦ παῖ, φυλάσσου, μὴ σφαλῇς· ἡ γλῶσσά τοι
αὐτὴ μὲν οὐδέν, ἡνίκ' ἂν λέγῃ, πονεῖ,
ὅταν δ' ἁμάρτῃ, πολλὰ προςβάλλει κακά.

427. ALIUD.

a. Non eram, natus sum; eram, non sum : hoc tan- [tum.
Sin autem quis aliud dicet, mentietur : non ero.
Salve (*s.* gaude), si justus sis.
b. O fili, cave ne titubes; lingua sane
ipsa nequaquam, si quando loquatur, laborat :
sed ubi erraverit, multa affert mala.

428. ΑΛΛΟ.

Φιλοστράτα βέβηκα πηγὰς εἰς ἐμάς,
λειποῦσα δεσμὸν ᾧ φύσις συνεῖχέ με.

428. ALIUD.

Philostrata abii fontes ad meos,
relicto vinculo quo natura cohibuerat me.

---

423. ALIUD.

Eutychis hic ego sum tumulus præcoque choragi :
non levis est de te, Parca, querela mihi.
Auctor namque animæ cum sis in corpus ut intret,
crudelis, cur non auctor es ut maneat?

H. GROT

Ἐ]πὶ τοῖς δέκα γὰρ τέσσαρα ἐκπλήσασ' ἔτη,
πέμπτῳ τὸ σῶμα καταλέλοιπα παρθένος,
ἄπαις, ἄνυμφος, ἤίθεος. Ὅτῳ γὰρ ἔρως
ζωῆς ἔνεστιν, ἀφθόνως γηρασκέτω.

429. ΑΛΛΟ.

Ὑστάτιον Γενέτειρα φίλου μεμνημένη ἀνδρὸς
δεικνύω ἀλόχοις ἤθεα σωφροσύνης.

430. ΑΛΛΟ.

Φῶτα θεοῖς ἴκελον, στυγερῶν ἰήτορα νούσων,
Μοίρῃ ὑπ' ἀτρέπτῳ Κίμβερα τύμβος ἔχει·
ὃν πινυτὴ παράκοιτις ἀνιηρὸν ποθέουσα
θάψεν ἀκοιμήτοις δάκρυσιν Ἀνδρομάχη.

431. ΑΛΛΟ.

Φο[ί]βης [ἐνθάδε σῆμα. . . . .
εἵνεκα κεδνο[σύνης· . . . . . .
τιομένη βασιλεῦσιν ἀγακλέσι, μητρὶ ποθητή
ἤδη γηραλέη τέρμα λάχον βιότο[υ·
ἐννεακαιδεκέτις γὰρ ἀπὸ χθονὸς Ἠ[λυσιόνδε
ἐρχομένη πεδίον θνητὸν ἔλυσα [βίον.
Ἀλλ' Ἀίδης β]ουλῇσιν ἀκαμπέσιν ἅρπασ' ἀνά[γκης
αἰθέρι δοὺς ψυχ]ήν, σῶμα δὲ Κεκροπίῃ.

432. ΑΛΛΟ.

Ἦλθες ἐμῆς ζωῆς γλυκερώτερος, ὅς μ' ἀπέλυσας
νούσων καὶ καμάτων καὶ μογερᾶς ποδάγρας.

433. ΑΛΛΟ.

Οὐ ξένος, ἀλλ' ἀστὸς τύμβῳ ὑπὸ τῷδε τέθαμμαι,
εἰκοσέτης Ἀκύλας πατρὶ λιπὼν ὀδύνας.
[Ζῆθι], πατέρ, καὶ χαῖρε θυγατράσιν, ἅς φθονερός [τοι
δαίμων ἀντ' ἐμέθεν ὤπασε γηροκόμους.

434. ΑΛΛΟ.

Ἕκτον ἐπ' εἰκοστῷ πλήσας ἔτος Ἄβγαρος ἔνθα
ταρχύθη, Μοιρῶν ὡς ἐπέκλωσε μίτος,
ᾧ φθόνος ὡς ἄδικός τις ἀπέσβεσεν ἀρχόμενον φῶς,
λυπήσας τὸ γένος καὶ φιλίους ἑτάρους·
τύμβον δ' Ἀντωνῖνος ἑῷ θέτο τοῦτον ἀδελφῷ,
οἷσιν ὁ πρὶν βασιλεὺς Ἄβγαρος ἦν γενέτης.

435. ΑΛΛΟ.

Σ[ῶ]μα [π]έτρος κα[τ]έ[χει τ]ὸ Λεωνίδα. . . .

Super enim decem quatuor impletis annis,
in quinto corpus dereliqui virgo,
sine-liberis, sine-conjuge, juvenis. Cuicunque ergo [amor
vitæ inest, large *ille* senescat.

429. ALIUD.

Etiam post-omnia Genetira cari memor viri
doceo uxores mores pudicitiæ.

430. ALIUD.

Virum diis similem, tristium medicum morborum,
fatum per immutabile Cimberem tumulus habet:
quem sapiens uxor cum-dolore desiderans
sepelivit insopitis lacrimis Andromache.

431. ALIUD.

Phœbes hîc monumentum. . . . .
propter modestiam. . . . .
honorata a regibus valde-inclitis, a matre desiderata
jam grandæva, terminum nacta sum vitæ:
undeviginti enim annis *nata* e terra Elysium
ingressa campum mortalem exsolvi vitam.
Sed Pluto consiliis rigidis necessitatis *me* rapuit
ætheri dans animam, corpusque Cecropiæ *terræ*.

432. ALIUD.

Venisti mea vita dulcior, *Mors* quæ me exemisti
morbis et doloribus et ærumnosa podagra.

433. ALIUD.

Non externus, sed civis tumulo sub hocce sepultus [sum,
viginti-annos *natus* Aquila, patri relictis doloribus.
[Vive], pater, et gaude filiabus, quas invidus tibi
deus pro me dedit senectutis-curatrices.

434. ALIUD.

Sextum supra vicesimum cum-implevisset annum, [Abgarus hîc
sepultus est, Parcarum ut destinavit filum,
cui invidia — quam injusta! — aliqua exstinxit in- [choatam lucem,
mœrore-afficiens genus et amatos sodales:
tumulum autem Antoninus suo posuit hunc fratri,
quibus ille-qui-prius-erat rex Abgarus erat ge- [nitor.

435. ALIUD.

Corpus petra continet Leonidæ. . . . . [hujusce

---

429. ALIUD.

Sic etiam post fata memor Genetera mariti
matronas doceo moribus esse probis. H. GROTIUS.

434. ALIUD.

Qui sex bisque decem compleverat Abgarus annos,
Parcarum duro est hîc situs imperio.
Primævam exstinxit lucem cui livor iniquus,
mœrore afficiens et genus et socios.
Germano hunc tumulum fratri dedit Antoninus,
Abgarus olim rex queis fuerat genitor.

JAC. SIRMOND.

σὺν γαμετῇ ἁγνῇ Ἀφροδισί[ᾳ]· ἆθλα δὲ τοῦδε
παγκρατίων κρατέρων θέσπισε μοῖρα μ[ένειν·
σῆμα δὲ τεῦξε γονεῦσι φίλοις Νεί[κις] καὶ ἑαυτῷ
Ἀμμιανῇ τε ἐρατῇ γαμετῇ.

436. ΑΛΛΟ.

Εἰκόνα μὲν γραπτάν, οἷα πέλει ἀμφιπό[λοιο,
θήκαμεν ἐ[ργ]οπόνου [Παλλ]άδος ἐν τεμένει,
. . . .

437. ΑΛΛΟ.

Ἀχιλλέως παῖς, στωικὸς Θεόξενος
ἐνταῦθα Πατρεύς, ἀλλ' ἄγαν κεῖται νέος.

438. ΑΛΛΟ.

Πατρίδος ἐκ Σμύρνης βροτοί [μ'] Εὐθαλέα καλέεσκον,
εἵνεκ' ἐμῆς ὥρης καὶ μεγέθους ἐρατοῦ.
Ἀλλά με Μοῖρ' ὀλοή, πρὶν ἰούλοις πλῆσαι παρειάς,
ἥρπασε παρ φιλίων, οὓς τροφέας ἐκάλουν.

439. ΑΛΛΟ.

Βωμὸν τόνδ' Ἀφρίκᾳ ἀνέθηκε Τιτιανός,
πολλὰ περικλαύσας παῖδα ποθεινότατον.

440. ΑΛΛΟ.

Νικαίης προλιπὼν Βιθυνίδος ὢν ἔτι κοῦρος
ἄστυ κλυτόν, γαίην ἦλθον ἐς Αὐσονίων,
Ῥώμῃ δ' ἐν ζαθέῃ ψήφους καὶ μέτρα διδάξας
μνῆμ' ἔλαχον Βασιλεύς, ἔργον ἐμῆς πραπίδος.

441. ΑΛΛΟ.

Ἤϊθεον Καλόκαιρον ἔχει τόδε σῆμα, λιπούσης
ψυχῆς ἀθανάτου σῶμα νέοιο κόρου.
Σπεῦδεν ὁδὸν θείην γὰρ ἀποπρολιποῦσα μερίμνας
πευκεδανοῖο βίου, ὡς ἀνίῃ καθαρή.

442. ΑΛΛΟ.

Στήλλην Παρθενόπης ἴδιος γαμέτης ἐπόησεν
λαΐνην, ἀλόχῳ τοῦτο χαριζόμενος.

443. ΑΛΛΟ.

Τεῦ σ' ἐνέπειν χρῆν τύμβον; — Ἀγακλειτοῖο Νέπ[ωτος.
— Καὶ τίς Κεκροπιδῶν γείνατο τόνδε; φράσον.
— Οὐκ ἦν ἐκ γαίης Κεκροπηΐδος, ἀλλ' ἀπὸ Θρήκης.

cum conjuge casta Aphrodisia : præmia autem
pancratiorum validorum vaticinata est parca ma-[nere :
monumentum fecit parentibus caris Nicis et ipsi
Ammianæque dilectæ conjugi.

436. ALIUD.

Imaginem quidem pictam, qualis est ministræ,
posuimus laboriosæ Palladis in templo,
. . . .

437. ALIUD.

Achillis filius, stoicus Theoxenus
hîc, Patrensis, jacet, sed nimium juvenis.

438. ALIUD.

Patria Smyrna *oriundum* mortales me Euthalem [appellabant,
ob meam florentem-formam et staturam amabilem.
Verum me Parca funesta, prius lanugine quam im-[plerem genas,
rapuit ab amicis, quos nutritores (*i. e.* parentes) [vocabam.

439. ALIUD.

Aram hancce Africæ dicavit Titianus
multis effusis fletibus in puerum amabilissimum.

440. ALIUD.

Nicææ postquam deserui Bithyniæ, qui adhuc ju-[venis eram,
urbem inclitam, in terram veni Ausoniorum,
et Romæ, in urbe divina, ubi numeros et mensuras [docui,
monumentum consecutus sum Basileus, opus [mei ingenii.

441. ALIUD.

Adolescentem Calocærum habet hocce monumen-[tum, ex-quo-reliquit
anima immortalis corpus novi juvenci.
Carpsit enim viam rectam, relictis curis
amaræ vitæ, ut abiret pura.

442. ALIUD.

Stelam Parthenopes proprius conjux fecit
lapideam, uxori hocce gratificans.

443. ALIUD.

Cujus te dicere oporteret esse tumulum?—Valde-in-[cliti Nepotis. -
Et quis Cecropidarum genuit huncce? fare. —
Non erat terra Cecropia oriundus, sed e Thracia.

---

441. ALIUD.

Conditur hoc tumulo juvenis Calocærus; abivit
morte carens animus corpore ab æditui :
quippe sacrum meditans iter, hujus inania vitæ
spreverat, ut posset purior ire domum.

H. GROTIUS

444. ΑΛΛΟ.

Σμικρὸς οὐ σμικρὸν καλύπτω τύμβος ἄνδρ', ἐπεὶ σο-
δῶρα Μουσέων μέγιστα, τῶν ὅδ' ἔξοχον λαχὼν [φῶν
Ἁρποκρατίων πρὸς ἀστῶν τρὶς μάκαρ κλ[είζεται,
οὕνεκ' ἦν ῥήτωρ μὲν εἰπεῖν, φιλόσοφος δ' ἃ χρὴ νοεῖν.

444. ALIUD.

[sapientium
Parvus non parvum tego tumulus virum, quippe
dona Musarum maxima *sunt*, quæ hicce supra-
[modum sortitus
Harpocration a civibus ter beatus celebratur,
quippe qui erat orator dicendi philosophusque quæ
[oportet sentiendi peritus.

445. ΑΛΛΟ.

Βαιὸν ἐπιστήσας ἴχνος ἐνθάδε τύμβον ἄθρησον
παιδὸς ἄφνω μαζῶν μητρὸς ἀποπταμένου·
ᾤχετο δ' ἐν νεκύεσσι λιπὼν πατρὶ πένθος ἄληκτον,
δισσὴν πληρώσας πεντάδα τῶν συνόδων.
Τοῖος δ' ἦν γεγαώς, οἷος πότ' ἔφυσεν Ἴακχος,
ἢ θρασὺς Ἀλκείδης, ἢ καλὸς Ἐνδυμίων.

445. ALIUD.

Paulisper sistens gradum hîc tumulum aspice.
pueri qui subito a mammis matris avolavit :
abiit autem ad mortuos, relicto patri luctu non-
[desinente,
duplice impleta pentade interluniorum.
Talis erat natus, qualis olim exstitit Iacchus,
aut audax Alcides, aut pulcher Endymion.

446. ΑΛΛΟ.

Αἰλίῳ Νέπωτι Ἀβάσκαντος καὶ Χαρίτι(ο)ν τῷ τέκνῳ
μνείας χάριν.

Τίς πατρίς ἐστί σοι; — Νέπως ὄνομ' ἐστί σοι; —
Πατρὸς Ἀβασκάντου δωδεκέτης γενόμαν. [Ἔστιν.
—Τί στέφος ἐν τύμβοις; — Νικηφόρον· οὐκ ἀδαὴς
παγκρατίων γενόμην οὐδὲ πάλης ἱερᾶς. [γὰρ
Στεφθεὶς δ' ἐν πάτρῃ τόσσους ἀνέθηκα τοκεῦσι
πρὶν στεφάνους, οὓς νῦν ἀντέλαβον τεθνεώς.

446. ALIUD.

Ælio Nepoti Abascantus et Charitium filio
memoriæ gratia.

Quæ tibi patria est? — Nepos nomen est tibi? —
Patri Abascanto duodecennis natus eram. [Est.
— Quæ corona in tumulo? — Victorialis : non
pancratii eram, neque luctæ sacræ. [ignarus enim
Coronatusque in patria tot dedicavi parentibus
prius coronas, quot nunc vicissim accepi mortuus.

447. ΑΛΛΟ.

Τέσσαρα τέκνα λιπὼν Νικήφορος ἐνθάδε κεῖμαι
ἐν χρηστῆς ἀλόχου πνεῦμα λιπὼν παλάμαις·
εὐδαίμων Ἑλένη παιδὸς μόρον οὐκ ἐσιδοῦσα,
ἀλλ' ὁ πατὴρ ἔτλη Λούκιος οὐχ ὅσια·
εἶδε γὰρ ὀφθαλμοῖς τὸν ἐμὸν νέκυν, εἶδε δὲ τέκνου
πώ[μα]τι λαινέῳ σῶ[μ]α κ[ατ]ι[σχό]μενον.

447. ALIUD.

Quatuor natos linquens Nicephorus hîc jaceo
in bonæ conjugis relicto spiritu manibus :
felix Helena filii fatum non vidit,
sed pater *meus* tulit Lucius non pia :
vidit enim oculis meum cadaver, viditque filii
operculo lapideo corpus contentum.

448. ΑΛΛΟ.

Τὸν ἐν βροτοῖς φανέντα καὶ παίξαν[τα πρὶν
ἐνθάδε μ' ὁρᾶτε τῇδε σὺν ὁμαί[μονι
λιπόντα τὸν μοχθηρὸν ἀνθρώπ[ων βίον,
χῶρον δ' ἔχοντα ζώσιμον θεοῖς [ὁμοῦ.
Λοιπὸν παραινῶ πατέρα καὶ τὴν μ[ητέρα
φέρειν τὰ Μοιρῶν Πλουτέως κελ[εύσματα.

448. ALIUD.

Qui inter mortales fulsi et lusi prius
hîc me videte hacce cum sorore,
relicta misera hominum vita,
locumque habentem ubi vivere licet cum diis.
Quod superest, suadeo patri et matri
ut ferant Parcarum et Plutonis imperia.

449. ΑΛΛΟ.

Μουσῶν προφῆτιν εὐ. . . . ντεν . . . .
κάλ]λει τ' ἀκμαίαν πεντεκαιδε[κ. . . .
δαίμων ὁ πικρὸς τῷδ' ἔθηκεν [ἐν τάφῳ·
στήλῃ δ' ὁρῶν μου τοὔνομ' ἐγ[γεγραμμένον
κλαῦσόν με, παροδῖθ', ὅτι θάλαμον. . .
λείπω δὲ δάκρυ[α κ]αὶ γόους τροφοῖς ἐμοῖς,
Μοιρῶν γὰρ ἄνισος τοῦτ' ἐπέκλωσεν μίτος.

449. ALIUD.

Musarum sacerdos. . . . .
pulcritudine florentem quinque et decem. . .
numen crudele hocce posuit in sepulcro :
cippoque videns meum nomen inscriptum
defle me, viator, quod thalamum. . .
Linquo autem lacrimas et gemitus parentibus meis,
Parcarum enim inæquale hoc destinavit stamen.

450. ΑΛΛΟ.

Ἀπίας Λεωφάντου, φύσει δὲ Ἡροστράτου· χρηστὴ χαῖρε.
Ἡρόστρατε Φιλώτου, χρηστὲ χαῖρε.

Τίς ἦρα τύμβῳ τῷδ' ὑπέσσ'; — Ἡρόστρατος
πατρὸς Φιλώτεω. — Τίς δέ τευ πάτρα; — Τέως.
— Τέχνα; — Θαλασσοεργός. — Ἐντί τευ δόμοις
παῖς; — Ὃν τύχᾳ γε τερπνὸν ἐς βίου τέλος
γέρας ποδαγέτησα. — Ποῖ δ' ἐτέων ἔβας;
— Ἀριθμὸν ἑξάκοντα λειπόμαν τρισίν.
— Κοῦφα κόνις τοι. — Τὶν δὲ, ὁδῖτ', ὁ λεὼς πέλοι.

450. ALIUD.

Apiæ Leophanti, natura autem Herostrati *filiæ sepulcrum :* o bona *Apia,* vale.
Herostrate, Philotæ *fili,* bone, vale.

Quis igitur tumulo huicce subes? — Herostratus,
patris Philotæ *filius.* — Quænam et tibi patria? — Teos.
— Ars? — Maris-opifex. — Est ne tibi domi
puer? — Quem, forte quidem, jucundum, in vitæ finem,
munus deduxi. — Quonam annorum ivisti?
— *Quoad* numerum sexaginta inferior-eram tribus.
— Levis pulvis tibi! — Et tibi, viator, populus sit!

451. ΑΛΛΟ.

Πέντε καὶ ἑξήκοντα ἐτῶν μέγα σῆμα καλύπτει
Εὔτυχον οἰκονόμον πολλὴν φιλίην πορίσαντα.

451. ALIUD.

Quinque et sexaginta annos *natum* magnum monumentum tegit
Eutychum dispensatorem, qui multæ amicitiæ aditum-fecit.

452. ΑΛΛΟ.

. . . . ἴχνεσι . . . . ον, ὁδῖτα·
κοῦρος ἐγὼ καλέω σε, θεῷ φίλος, οὐκέτι θνητός,
ἠίθεος, κούροισιν ὁμηλικίῃ πανόμοιος
πλωτήρων σωτῆρσιν, Ἀμυκλαίοισι θεοῖσιν,
πλωτὴρ καὐτὸς ἐών· πόντου γ' ἐνὶ κύμασιν ἥσθην.
Εὐσεβίῃ τροφέων δὲ λαχὼν τόδε σῆμα πέπαυμαι
νούσων καὶ καμάτοιο καὶ ἄχθεος ἠδὲ πόνοιο·
ταῦτα γὰρ ἐν ζωοῖσιν ἀμείλιχα σάρκες ἔχουσιν·
ἐν δὲ τεθνειῶσιν ὁμηγύριές γε πέλουσιν
δοιαί, τῶν ἑτέρη μὲν ἐπιχθονίη πεφόρηται,
ἡ δ' ἑτέρη τείρεσσι σὺν αἰθερίοισι χορεύει·
ἧς στρατίης εἷς εἰμί, λαχὼν θεὸν ἡγεμονῆα.

452. ALIUD.

[Ne velocibus prætereas] gressibus [tumul]um, viator :
adolescens ego adloquor te, Deo carus, non jam mortalis;
Venerem-non-expertus, adolescentibus pari-ætate omnino-similis
nautarum sospitatoribus, Amyclæis diis,
nauta et ego qui fui : ponti quidem in fluctibus gaudebam :
Pietate vero parentum sortitus hocce monumentum requievi
a morbis et labore, nec non ab curis et ærumnis;
hæc enim, inter viventes, non-dulcia carnes habent [(*i. e.* patiuntur);
apud mortuos autem cœtus profecto exstant
duo, quorum alter quidem terrestris (*i. e.* per terras) fertur,
alter vero sideribus cum cælestibus choreas-ducit :
cujus militiæ unus *nunc* sum, sortitus deum ductorem.

453. ΑΛΛΟ.

α. Μή μου παρέλθῃς τοὐπίγραμμ', ὁδοιπόρε,
ἀλλὰ σταθεὶς ἄκουε, καὶ μαθὼν ἄπει.
Οὐκ ἔστ' ἐν Ἅιδου πλοῖον, οὐ πορθμεὺς Χάρων,
οὐκ Αἰακὸς κλειδοῦχος, οὐχὶ Κέρβερος κύων.
Ἡμεῖς δὲ πάντες οἱ κάτω τεθνηκότες
ὀστέα τέφρα τε γεγόναμεν, ἄλλο δ' οὐδὲ ἕν.
Εἴρηκα. Δι' ὀρθῆς ὕπαγε, ὁδοιπόρε,
μὴ καὶ τεθνηκὼς ἀδόλεσχός σοι φανῶ.

β. Μὴ μύρα, μὴ στεφάνους στήλλῃ χαρίσῃ· λίθος ἐστίν·
μηδὲ τὸ πῦρ φλέξεις· εἰς κενὸν ἡ δαπάνη.
Ζῶντί μοι, εἴ τι ἔχεις, μετάδος· τέφραν δὲ μεθύσκων
πηλὸν ποιήσεις, κοὐχ ὁ θανὼν πίεται.
Τοῦτ' ἔσομαι γὰρ ἐγώ· σὺ δὲ τούτοις γῆν ἐπιχώσας
εἴφ' ὅτ' ἐγὼ οὐκ ἦν, τοῦτο πάλιν γέγονα.

453. ALIUD.

a. Ne meam prætereas inscriptionem, viator,
sed stans audi, et gnarus abi.
Non est apud Orcum navigium, non vector Charon,
non Æacus claviger, non Cerberus canis.
Nos autem omnes qui in inferis, mortui, sumus
ossa cinisque facti sumus, aliudque nihil.
Dixi : Recta *te* subduce, viator,
ne, vel mortuus, loquax tibi videar.

b. Ne unguenta, ne coronas cippo gratificare : lapis est :
neque ignem accendes : in cassum *foret* impensa.
Viventi mihi, si quid habes, partem da; cinerem inebrians
lutum facies, neque mortuus bibet.
Hoc ero enim ego : tu autem istis injecta terra,
dic : quod ego non eram, hoc rursus factus sum.

454. ΑΛΛΟ.

Τίς ἦν σ' ὁ θρέψας; — ἦν Κίλιξ Ἀθήναιος.
— Χρηστὸν τὸ θρέμμα, τίς καλῇ; — Νουμήνιος.
— Πόσων δὲ θνήσκεις τῶν ἐτῶν; — Δὶς εἴκοσιν.
— Ἐχρῆν σ' ἔτι ζῆν. — Ἀλλὰ καὶ θανεῖν ἐχρῆν·
— Γενναῖα σοῦ, καὶ χαῖρε. — Καὶ σύ γ', ὦ ξένε·
σοὶ γὰρ μέτεστιν ἔτι χαρᾶς, ἡμῖν δ' ἅλις.

454. ALIUD.

Quis erat qui te aluit? — Erat Cilix Athenæus.
— Bonus tu alumnus, quis vocaris? — Numenius.
— Quot *natus* annis mortuus es? — Bis viginti.
— Oportebat te adhuc vivere. — Sed et mori oportebat.
— Generosa *hæc* tua, et salve. — Et tu quidem, ô hospes;
tibi enim pars est adhuc gaudii; nobis sane abunde.

455. ΑΛΛΟ.

Ψυχρὸν ὕδωρ δοίη σοι ἄναξ ἐνέρων Ἀϊδωνεύς,
ὦ Μέλαν, ἥβης γάρ σοι ἀπώλετο φίλτατον ἄνθος.

455. ALIUD.

Frigidam aquam duit tibi rex Manium Pluto,
o Mela, juventæ enim tibi periit amatissimus flos.

456. ΑΛΛΟ.

Ἡλικίῃ, μορφῇ, φρεσί, Μούσαις, σωφροσύνῃ τε,
ἐν πᾶσιν πρέψασα κατὰ χθόνα, φῶς λίπες ἠοῦς,
κἀμ' ἔφυγες ποθέοντα, καὶ οὐκ ἐσάθρησας ἰοῦσα.
Τοιγὰρ ἐγὼ τόδε σῆμα φίλοις σταθμοῖσιν ἔτευξα,
ὄφρα σε καὶ νέκυν οὖσαν ἐμοῖς μελάθροισιν ὁρῴην,
οὔνομά μοι γλυκύ, Μέσσι', ἀειμνήστη παράκοιτι.

456. ALIUD.

Ætate, forma, ingenio, Musis, modestiaque,
inter omnes conspicua, in terra, lucem liquisti auroræ (*i. e.* diei)
et me fugisti diligentem, neque *me* respexisti abiens.
Igitur ego hocce monumentum propriis in sedibus feci,
ut te vel mortuam meis sub tectis videam,
cujus nomen mihi dulce, Messia, est, æternæ-memoriæ conjux.

457. ΑΛΛΟ.

Τὸν σοφίῃ προὔχοντα, καὶ εὐτεκνίης ἀροτῆρα,
τὸν πατέρ' ἡμέτερον πολλοῖσι χρόνοις γεγαῶτα,
τὸν τρὶς ἀριστεύσαντα, σὺν ἐντίμοισι φίλοισιν
Εὐτόνιοι παῖδες πατέρ' Εὐτόνιον τεθνεῶτα
πολλάκις ὑμνήσωμεν ἐνὶ στήλαισι γραφέντα.

457. ALIUD.

Sapientia præstantem et pulcræ-sobolis satorem,
patrem nostrum multis annis natum,
qui ter in principatu fuit, cum honoratis amicis
Eutonii filii patrem Eutonium mortuum
sæpe celebrabimus in cippo scriptum.

458. ΑΛΛΟ.

Θ. Κ.

Ἄνθος] ὁρᾷς γαίης τὸ ποθούμενον ἐν στεφέεσσιν·
οὔνομά μοι τόδ' ἔφυ· Ὑάκινθος ἐνθάδε κεῖμαι.

458. ALIUD.

D. M.

Florem vides terræ amatum in coronis:
nomen mihi hocce fuit : Hyacinthus hîc jaceo.

459. ΑΛΛΟ.

Μήπω γευσάμενος ἥβης ὤλισθον ἐς Ἀΐδου
δάκρυα καὶ στοναχὰς λείψας αἰῶνι γονεῦσιν·
δύσμορος οὐδ' ἐνόησα βροτῶν ψαῦσαι βιότοιο.
Ἑπτὰ μόνους λυκάβαντας δύω καὶ μῆνας ἔζησα,
ὧν τρεῖς ἐξετέλουν Διονύσῳ ὄργια βάζων.
Ἡρόφιλον δ' ἐκάλουν με πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ.
Ἔγνως, ὦ παροδῖτα, τίς ἤμην· οὐκ ἐγενήθην.

459. ALIUD.

Nondum gustata juventa, delapsus-sum ad Orcum,
lacrimas et gemitus linquens in-æternum parentibus:
infelix non scivi quid sit mortalium libasse vitam.
Septem solos annos et duo menses vixi,
quorum tres peregi Baccho orgia dicens.
Herophilum autem vocabant me pater et veneranda mater.
Nosti, o viator, quis essem : non fui.

460. ΑΛΛΟ.

Ἀσίδος ἀρχιερῆος ἄγαν κλυτοῦ υἱέα Μίθρου
Λούκιον ἀθλοθετῆρα πάτρης Σμύρνης ἐρατεινῆς,
εὐγενίῃ σοφίῃ τε κεκασμένον ἔξοχον ἀνδρῶν,
Αὐσόνιον δάπεδον, βωμός θ' ὅδε, σῆμά τε κρύπτει.

460. ALIUD.

Asiæ summi-sacerdotis valde incliti filium Mithræ
Lucium certaminum-judicem patriæ Smyrnæ amœnæ,
nobilitate sapientiaque ornatum, præstantissimum virorum,
Ausonium solum, araque hæcce, monumentumque tegit.

461. ΑΛΛΟ.

Οὐκ ἔθανες, Πρώτη, μετέβης δ' ἐς ἀμείνονα χῶρον,
καὶ ναίεις μακάρων νήσους θαλίῃ ἐνὶ πολλῇ,
ἔνθα κατ' Ἠλυσίων πεδίων σκιρτῶσα γέγηθας
ἄνθεσιν ἐν μαλακοῖσι, κακῶν ἔκτοσθεν ἁπάντων·
οὐ χειμὼν λυπεῖ σ', οὐ καῦμ', οὐ νοῦσος ἐνοχλεῖ,
οὐ πείνη σ', οὐ δίψος ἔχει σ'· ἀλλ' οὐδὲ ποθεινὸς
ἀνθρώπων ἔτι σοι βίοτος· ζώεις γὰρ ἀμέμπτως
αὐγαῖς ἐν καθαραῖσιν Ὀλύμπου πλησίον ὄντος.

461. ALIUD.

Non mortua-es, Prote, sed transisti in meliorem [locum,
et incolis fortunatorum insulas in jucunditate multa,
ibi in Elysiis campis exultas gaudio
flores inter molles, malorum expers omnium :
nec frigus molestum tibi est, nec calor, non te [morbus turbat,
non fames te, non sitis tenet te; sed neque exopta- [bilis
hominum adhuc tibi vita est; vivis enim sine que- [relis
in pura luce Olympi qui juxta est.

462. ΑΛΛΟ.

Τοῦτο γὰρ ἐν ζωοῖσιν ἐπώνυμον ἔσκε γυναικί
εἵνεκεν ἧς ἀρετῆς καὶ σωφροσύνης μάλ' ἀρίστης.
Τεῦξε δὲ τόνδε τάφον φίλιος πόσις Εὔτροπος αὐτῇ
οἷ τ' αὐτῷ, μετόπισθεν ὅπως ἔχοι ἀμπαύεσθαι
σὺν φιλίῃ ξυνῶς ἀλόχῳ, κεκλωσμένον αὐτῷ
τέρμ' ἐσιδὼν βιότου ἀλύτοις ὑπὸ νήμασι Μοιρῶν.

462. ALIUD.

Hoc scilicet inter viventes de ejus nomine fuit mu- [lieri
ob ejus virtutem et castitatem valde optimam.
Fecit autem huncce tumulum amans maritus Eutro- [pus illi,
sibique ipsi, ut postea haberet ubi requiesceret
cum amata simul uxore, destinatum sibi
finem cum vidisset vitæ insolubili sub stamine Par- [carum.

463. ΑΛΛΟ.

Χαίροις, ὦ παροδῖτα· τιμῆς εἰσάκουσον ἐμεῖο.
Οὔνομα δὴ Γλυκίαν, ἐσορᾷς δέ με παρθένον οὖσαν·
τὴν δ' ἄρ' ἐμὴν νεότητα πατὴρ Παίδερως ἐνέγραψεν,
καὶ μήτηρ Γλυκία, καὶ Τιμογένης ὁ ἀδελφός,
μήτρωες Μάρκος καὶ Νίκυς, αἱ δέ τε μάμμαι
Τιμογενὶς καὶ Ψυχὴ τὴγγονον ἐκτίμησαν
. . . . . . ἔμ' ἣν οὐπώποτ' ἐέλπισα τιμήν.

463. ALIUD.

Salve, ô viator : honores audi meos.
Nomen quidem Glyciam, videsque me quæ virgo [eram;
juventam autem meam pater Pæderos inscripsit
et mater Glycia et Timogenes frater,
avunculique Marcus et Nicys, atque amitæ
Timogenis et Psyche neptem honoraverunt
. . . . . . me hoc, quem nunquam speraveram, ho- [nore.

464. ΑΛΛΟ.

Μηνόφιλον τάφος οὗτος ἔχει, πολυπενθέα παῖδα,
ὃν Χαρίτων τρισσῶν πανεπήρατον εἶδος ἔχοντα
αἰνοτόκων γονέων φθόνος ἥρπασεν, ὃν καθορᾶτε
ὀκτὼ μόνοις ἔτεσιν βεβιωκότα, μησί τε πέντε.

464. ALIUD.

Menophilum sepulcrum hoc habet, multum-defle- [tum puerum,
quem Gratiarum trium admodum-amabile simula- [crum habentem
infelicibus parentibus invidia rapuit, quem videtis
octo tantum annos vita-assecutum, mensesque [quinque.

465. ΑΛΛΟ.

. . . . βιό[τ]ε[υ]ον
Πάντες γά[ρ μ' ἐπό]θουν, ἤμην γὰρ πᾶσι προσηνής,

465. ALIUD.

. . . . vivebam
omnes enim me amabant, eram quippe omnibus [mitis,

---

461. ALIUD.

Non equidem exstincta es, Prote : meliora petisti
sed loca; jamque arvis gaudes habitare beatis,
Elysium festis persultans læta choreis,
floribus uber ubi tellus, ignara malorum :
non te sæva lues lædit, nec bruma nec æstas,
esuries tibi nulla, sitis tibi nulla, nec ævi
est desiderium nostri : nam libera vivis
lumine in ætherio, rerum vicina parenti.

H. GROTIUS.

461. ALIUD.

Mortua non es, Prima, loca in meliora migrasti :
teque beatorum dapibus tenet insula festis.
Elysia exsultans passim per plana vagaris
mollibus in pratis; cura et procul exsulat omnis.
Non te lædit hiems, æstus, non denique morbus;
non sitis atque fames cepit, vitæque prioris
te desiderium tenet. Inculpabile namque
ævum agitas felix, nitidaque in luce refulges,
proxima qua sedes clarum contingit Olympum.

ANT. MAR. SALVINUS.

καὶ στεφάνους ἐφόρουν, πολλ[οῖς δὲ μύ]ροισιν ἐχρώμην,
καὶ [μ]ε[τὰ δόρπον] ἐκοιμώμην κλισμῷ [ἐνὶ καλῷ,
ἐνδεδύμην δὲ τὸ σῶ[μ' ἐν αθύρμα]σι χρώμασι θείοις,
κάλλος ἔχουσα τύποισι, ταφῆς ἔτυχον μετὰ τοῦτο,
καὶ ζῶ κοὺκ ἔθανον τοῖον [ἔχουσα] τάφον.

et coronas gerebam, multisque unguentibus utebar,
et post cœnam, recubabam lecto super pulcro,
induta corpore inter ludicra coloribus divinis,
pulcritudinem habens vultus, sepulturam adepta posthæc,
et vivo neque mortua sum quæ talem habeo sepulcrum.

466. ΑΛΛΟ.

Ἐνθάδε μὲν κεῖμαι, καὶ σώματος οὗτος ὁ τύμβο[ς·
εἰ[μ]ὴ μνῆμα, μετὸν [τὸ] κλέος ἐστὶ τάφος.

466. ALIUD.

Hîc quidem jaceo, et corporis iste tumulus;
nisi memoria sit, quæ adest gloria est sepulcrum.

467. ΑΛΛΟ.

Οὗτος Σωκάρτης Γορτύνιος (nomen patris)
πάντοίης ἀρετῆς ἔξοχος ἡνίοχος,
ὃν μήτηρ μὲν ἔτικτεν ἐνὶ Κρήτῃ εὐρείῃ
ἠύκομος Σθενίη, φερτάτῳ Αὐσονίων
εὐνηθεῖσ' ὑπ' ἔρωτι, κασιγνήτους τε κρατίστους
καὶ πλείστων ὑπάτων κρέσσονας ἡγεμόνας·
ἀλλὰ ἑ νοῦσος ἔμαρψε κακὴ καὶ μοῖρα βαρεῖα
ἥρωα, πρὶν ἰδεῖν παῖδας ἀεξομένους.
Τούτου κουριδίη ἄλοχος καὶ [κεδ]νὰ εἰδυῖ[α
ἔστησ' Εὔπραξις, κῦδος ἑῇ πατρίδ[ι·
οὐ γάρ τις κατὰ γαῖαν, ὅσαις Διόθεν γένος [ἐστί,
μείζονα τῇδε πόλει κόσμον ἔθηκε γ[υνή.

467. ALIUD.

Hic *est* Socartes Gortynius (*nomen patris*)
omnigenæ virtutis eximius auriga,
quem mater peperit in Creta lata
bene-comata Sthenia, præstantissimo Ausoniorum
lecti-fœdere-juncta per amorem, fratresque optimos
et plurimis consulibus meliores duces :
sed eum morbus corripuit malus et parca gravis
heroem, prius filios quam vidisset adultos.
Hujus justa uxor et proba sciens
statuit Eupraxis, gloria suæ patriæ :
nulla enim in terris, *earum* quibus ex Jove genus est,
majus huic civitati ornamentum posuit mulier

468. ΑΛΛΟ.

Σωφροσύνας αἰδοῦς τε ἐτύμου χάριν, ὦ μάκαρ Ἑρμᾶ,
Νίκανδρος χαίροι καὶ παρὰ Φερσεφόνᾳ.

468. ALIUD.

Prudentiæ verecundiæque veræ causa, o beate Mercuri,
Nicander gaudeat vel apud Proserpinam.

469. ΑΛΛΟ.

Ἡρώων τὸν ἄριστον ὁρᾶτέ με Παρμενίωνα
ὅν ποθ' ὁ προπάτωρ ἔτρεφε Παρμενιών,
πατρί τε καὶ πάπποις καὶ πατρίδι κῦδος ἄριστον,
παιδείας ἀγαθαῖς ἡδόμενον μελέταις,
υἱὸν Μνησιέπου καὶ Παγκλείτης νέον ἔρνος,
κάλλει καὶ πινυταῖς τερπόμενον πράπισιν.
Τὸν τρισκαιδεκέτη δὲ πρὸς ἡρώων χορὸν ἁγνὸν
ἥρπασεν ἐξαπίνης πανδαμάτειρα τύχη.

469. ALIUD.

Heroum optimum videtis me Parmenionem
quem olim avus aluit Parmenion,
patrique et avis et patriæ decus optimum,
disciplinæ bonis delectatum curis,
filium Mnesiepis et Panclitæ tenerum ramum,
pulcritudine et prudenti gaudentem ingenio.
Quem tredecim annos natum ad heroum chorum sanctum
rapuit subito omnium-domitrix fortuna.

470. ΑΛΛΟ.

Τίς σε, γύναι, Παρίην ὑπὸ βώλακα θήκατο; τίς σου
ξυνὸν ὑπὲρ τύμβου σᾶμα τόδ' ἀγλάϊσεν;
— Συγγαμέτας Αὖλος Βαβύλλιος ἔρσε μελίξας
στοργὰν ἀέναον. — Τίς τίνος, εἰπέ, πάτρας;
— Οὔνομ' Ἐπαρχίδα μοι θέτο Σώστρατος ἠδ' ὁμόλεκτρος
Ἀρχίππη, κλεινὴν δόξαν ἐνεικάμενοι.
Ἀν] Μύκονος μὲν ἔθρεψε πάτρα· πολιῆτιν Ἀθηνῶν
Κέκροπος αὐτόχθων δᾶμος ἀναγράφεται.
— Χαῖρε, γύναι, τοιοῦδ' ὁμοσυγγενέταο γεγῶσα.
— Καὶ σὺ χαρείς, ὤνθρωπε, ἕρπε σὺν εὐτυχίᾳ.

470. ALIUD.

Quis te, mulier, Pariam sub glebam posuit? quis tuo
commune super tumulo signum hocce splendidum-effecit?
— Maritus Aulus Babyllius nexuit modulatus
amorem perpetuum. — Quæ cujusnam, dic patriæ?
— Nomen Eparchida mihi imposuit Sostratus, atque ejus conjux
Archippa, inclitam famam afferentes.
Quam Myconus quidem nutrivit patria : civem Athenarum
Cecropis indigena populus adscripsit.
— Vale, mulier, tali communi-patre gaudens,
— Et tu lætus, homo, vade cum bona fortuna.

471. ΑΛΛΟ.

Παρ]θενίαν [λεί]πουσ' ἐρατὴν θυγάτηρ Κλεαρίσ[τ]ης
ἠδὲ Πολυγνώ[του] κεῖται Ἀρισταγόρα.

471. ALIUD.

Virginitatem linquens amabilem filia Clearistæ
atque Polygnoti jacet Aristagora.

472. ΑΛΛΟ.

. . . . [ἄλλοις.
Οὐκ ἤρκει τὰ πά[λαι] γενέταις κακὰ πά[σχον] ἐπ'
οὐδ' ὅσα νήπιος ὢ[ν] ἔπαθον νούσ[ων] κακότησι
γαίῃ ἐν ἀλλοδαπ[ῇ], ὅσα δ' ἐν πελάγε[σσι] μακροῖσιν·
ἀλλ' ὅτε βαιό[ν] ἐπ' οὖδας ἔβη[ν] γαίης ἐρατειν[ῆς,
ἡρπάσθην ὁ [πρό]μοιρος· ἔχουσ[ι δὲ] χείρονας ἄρτ[ι
λύπας καὶ στεναχὰ[ς ἐπ' ἐ]μοὶ δάκρυσιν π[υκι]νοῖσ[ιν
. . . .

472. ALIUD.

. . . . [sunt ob alios.
Non satis erant parentibus quæ olim mala passi
neque quotcunque infans passus sum morborum [malitia
terra in externa, quotcunque et in maribus magnis;
sed cum paullisper in solum terræ amabilis veneram,
raptus sum præmaturo-fato; habent autem *paren*-[*tes* pejores modo
mœrores et gemitus de me cum lacrimis plurimis...
. . . .

473. ΑΛΛΟ.

Νήπιον ὠκύμορον κατέχω χθών, ὦ ξένε, παῖδα,
ζήσαντ' ἐν μελάθροις ἐς λυκάβαντα τέταρτον,
οὔνομα δ' ἐν τοκέεσσι φίλοις κέκλητ' Ἀσιάρχης·
αὐτοὶ δ' οἱ θρέψαν τήνδ' ἐπέθεντο κόνιν
καὶ δακρύοισιν ἔβρεξαν ὅλον τάφον· ἄστατος ὄντως
θνητῶν ἐστι βίος καὶ βραχὺς οὐδ' ἄπονος

473. ALIUD.

Infantem celeri-fato-abreptum teneo terra, hos-[pes, puerum,
qui vixit in domo usque ad annum quartum,
nomen autem inter parentes dilectos dicebatur [Asiarches :
illique qui me aluere huncce injecerunt pulverem
et lacrimis madefecerunt totum sepulcrum : insta-[bilis sane
mortalium est vita et brevis, neque laborum [expers.

474. ΑΛΛΟ.

Ὀκταέτη μ' ἔτι παῖδα κατέκτανεν ἡ βαρύμηνις
Κλωθὼ Καλλικράτη καὶ παρέδωκε τάφῳ.

474. ALIUD.

Octennem me adhuc puerum occidit graviter-irata
Clotho Callicratem et tradidit sepulcro.

475. ΑΛΛΟ.

Καλλικράτης κεῖμαι τύμβῳ τούτῳ, παροδῖτα,
πεντήκοντα ἕνα ζήσας σεμνῶς λυκάβαντας.
Χαίροις, παροδῖτα.

475. ALIUD.

Callicrates jaceo hoc in tumulo, viator,
qui unum et quinquaginta vixi honeste annos.
Valeas, viator.

476. ΑΛΛΟ.

Θεοῖς χθονίοις.

Νῦν Βασίλειος ἐγὼ βρέφος αἴλινον ὧδε Μακρῖνος,
πατρὸς Μακρίνου, Γλυκέρας μητρός με τεκούσης,
ὀκτὼ ἔτη πλήσας, πρὸς τούτοις μῆν' ἐδίων α̅,

476. ALIUD.

Diis manibus.

Nunc ego parvulus miseratione-dignus ita Basi-[lius Macrinus,
patre Macrino, Glycera matre natus,
octo annis expletis, insuper mensem unum vixi.

477. ΑΛΛΟ.

Τύμβον καὶ βωμὸν Μελεάγρῳ ἐνθάδ' ἔτευξαν
Κυριακὴ μὲν τοῦδε πάρος γεγαῶσα σύνευνος,

477. ALIUD.

Tumulum et aram Meleagro hîc exstruxere
Cyriace hujus antea quæ fuit conjux,

---

476. ALIUD.

Macrinus Basilius ego hîc lacrimabilis infans,
quem Glycere mater genuit de patre Macrino,
sum situs, annorum, geminis cum mensibus, octo.
H. GROTIUS.

477. ALIUD.

Hunc simul et tumulum Meleagro sacrat et aram
Cyriace, conjux illi, dum vita manebat:

σὺν δὲ δύω υἱοὶ Δημάγνος καὶ Κλεόνικος
γλυκυτάτῳ γενέτῃ μνημοσύνοιο χάριν.

et cum *ipsa* duo filii Demagnus et Cleonicus
dulcissimo genitori, memoriæ gratia.

478. ΑΛΛΟ.

Κλαυδιανὸν πύκτην λεντιάριοι ἐνθάδ' ἔθηκαν,
τιμῶντες καὶ νῦν εἰκόνι καὶ στεφάνοις.

478. ALIUD.

Claudianum pugilem lintearii hîc posuere,
honorantes et nunc effigie et coronis.

479. ΑΛΛΟ.

Σῶμα κόρης ἁρπαχθὲν ἀνηλίκῳ εὐθαλεῖ ὥρῃ
παρθένου ἀνθοφόρου τύμβος ὅδ' ἐγκατέχει·
ψυχὴ δ' ἀθανάτων βουλαῖς ἐπιδήμιός ἐστιν
ἄστροις, καὶ ἱερὸν χῶρον ἔχει μακάρων.
Οὐδὲ πικρὸν μοιρῶν μίτον ἔκ[φυγεν], οὐδ' [ἐ]δυ[ν]ήθη
ἀνθοῦ[σ]η[ς] ὥρ[ης. . . . .
ἀλλὰ τρισκαιδεκάτου π[ερ]ι[τελλο]μένου [ἐνι]αυτοῦ
γειναμένο[ι]ς [μ]έγ[α] π[ένθ]ος ἑο[ῖ]ς [κατέ]λειψε
[τοκεῦσιν.

479. ALIUD.

Corpus puellæ raptum impubere virente ætate
virginis floriferæ tumulus hicce detinet : [tur
anima autem immortalium voluntate populo misce-
astrorum et sacrum locum tenet divorum.
Neque acerbum parcarum filum effugit, neque po-
florentis juventæ. . . . . [tuit
sed tertiodecimo volvente anno [rentibus.
iis qui-genuerunt magnum luctum suis reliquit pa-

480. ΑΛΛΟ.

Θ. Κ.

Τύμβον μὴ παρίδῃς, παροδῖτα, τῆς Ἀφροδίτης.
Τοῦτον ἐμοὶ Αἰνείᾳ τε τέκνῳ ποίησεν ὁ χρηστὸς
σύμβιος Ἑρμαγόρας, μνημοσύνης ἕνεκεν.

480. ALIUD.

D. M.

Tumulum ne prætermittas, viator, Veneris;
hunc mihi Æneæque filio fecit bonus
consors Hermagoras memoriæ causa.

481. ΑΛΛΟ.

Στέργω καὶ φθιμένα τὸν ἐμὸν πόσιν· οὐ γὰρ ὀθνείαις
φρόντισι θαητὸν τύμβον ἔτευξε βροτοῖς,
καὶ τιμαῖς ἰσόμοιρον ἔθηκεν τὰν ὁμόλεκτρον
ἥρωσιν, φίλτρων εἵνεκα τερπνοτάτων.
Κλεινὸν δ' οὔνομά μοι, ξένε, Κυδίλα· ἐσθλὰ δὲ ναίω
δώματα Φερσεφόνας χώρῳ ἐν εὐσεβέων,
πατρὸς κληζομένα Δαμαινέτου, ἐκ δέ γε ματρὸς
Κλεισφύσσας, δοιῶν εὐγενετᾶν γονέων.
Αἰνείσθω ξυνόμευνος· ἐπεί γε με κἀποθανοῦσαν
ζηλῶν ἀθανάταις ἠγλάισεν χάρισιν.

481. ALIUD.

[spuria
Diligo vel exstincta conjugem meum : non enim
mente spectabilem tumulum exstruxit mortali-
et honoribus æqualem fecit lecti-sociam [bus,
heroibus, amores propter jucundissimos.
Inclitum autem mihi nomen, hospes, Cydila, bo-
[nasque habito
domos Proserpinæ in sede piorum,
patre orta, ut vocant, Demæneta, ex matre autem
Clisphyssa, geminis nobilibus parentibus.
Laudetur tori-consors, quippe qui me et mortuam
studiose-prosequens immortalibus illustravit gra-
[tiis.

482. ΑΛΛΟ.

Ἀπατρίῃ γάθοντα κατέσχε με Ἰλιὰς αἶα,
ἀλκὰν Ἑλλαδικὰν κευθομένα λαγόσιν.

482. ALIUD.

[terra,
Quod-sim-sine-patria gaudentem tenuit me Ilia
virtutem Græcanicam suo occultans gremio.

483. ΑΛΛΟ.

Ὠκύμο[ρ]ος παλάμα[ι]ς ἀλόχου ἔ[λιπ]ες φάος ἠοῦς
ἀργαλέην λύπην σοῖς ἑτάροις θέμενος,
Ἱστόρι[ε],
οἱ ποθεόντες ἀεί σε φιλόφρονα θ[υ]μὸν ἔχοντες
[μ]έλψουσιν μνήμαι[ς] πᾶσι βροτοῖσι φίλον.

483. ALIUD.

Celeri-fato-*abreptus*, conjugis manu liquisti lucem
gravi mœrore tuis sodalibus imposito, [auroræ,
Histori, [habentes,
qui desiderantes semper te, benevolum animum
celebrabunt memoriis, omnibus mortalibus carum.

---

cumque hac Demagnus natus simul et Cleonicus,
ut maneat dulci de patre fama memor.
H. GROTIUS.

480. ALIUD.

Hunc Veneris tumulum noli transire, viator,
hæc etenim monumenta mihi natoque paravit
Æneæ conjux optimus Hermagoras. H. G.

484. ΑΛΛΟ.

Μικρὰ μὲν ἡ λίθος ἐστίν, ἔχει δ' ἡδεῖαν ὀπωπήν
ἔνδον τῶν μορφῶν, ὡς ἴον ἐν ταλάροις.

484. ALIUD.

Parvus quidem lapis est; habet autem gratum as-
intus formarum, ut viola in corbe. [pectum

485. ΑΛΛΟ.

Ὦ φίλε παῖ, σ]οῦ πατρὸς μὴ κλαύσῃς φθιμέ[νοιο.
* ρήσας ὀγδοήκοντα δυσὶν ἔτεσιν,
γαῖάν τε Κεκρόπων ἱερὰν βουλήν τε γε[ρόντων
ηὔξον καὶ μελέτην εἶχον ἐλευθερίης.
Ἑξήκοντ' ἔτε[σιν μετ' ἐμῆς ἐβίωσα γυναικός,
ἐξ ἧς ἔσχα τέκνα γνήσια κοὐχὶ νόθα.
. . . . μο]ρφὴν ἐτύπωσεν.
πᾶσιν ὁρᾶν με. . . . . ς.
Εἰ δὲ θέλεις θέλγειν ψυχὴν [τιθνηκότος ἀνδρός,
θέλξο]ν ἐπισπείσας ὅσσα βροτοῖσι θέμις.

485. ALIUD

O amice fili, ne tuum patrem defleas exstinctum.
qui incessi octoginta et duobus annis,
terramque Cecropidum sacram, consiliumque se-
auxi et curam habui libertatis. [niorum
Sexaginta annos cum mea vixi conjuge,
ex qua habui liberos legitimos, non spurios.
. . . . formam expressit.
omnibus videndum me. . . . .
Si vis oblectare animam mortui viri, [libus fas est.
oblecta libaminibus-supra-factis quantum morta-

486. ΑΛΛΟ.

Ἱερὸς οὗτος ὁ χῶρος, ὃν Αἰνείας ἀγανόφρων
εἵσαθ' ἑοῦ ἑτάροιο σεβάσμιον Ἠιθέοιο
πάντα παλαιγενέεσσιν ἀλιγκίου ἡρώεσσιν
κάλλος τ' ἠνορέην τ' ἀγανοφροσύνην τε νόον τε.
Ἐνθάδε δέ[μνι' ἔχ]ει καὶ Ὀλυμπιὰς ἱμερόεσσα,
Ἠιθέοιο δάμαρ καὶ ἀδελφεὴ Αἰνείαο
ἣ πάσας παράμειψε φιλάνδρους ἡρωίνας,
Ἄλκηστιν πινυτῇ, μορφῇ δ' ἐρατώπιδα Λήδην.
Τοῦτ' ἐτύμως νῆσοι μακάρων πέδον, ἔνθα τε φῶτες
εὐσεβέες ναίουσι δικαιότατοι ἀγανοί τε,
οἳ ξυνὸν ζώοντες ἔχον βίον ἀλλήλοισιν
σὺν κόσμῳ σοφίῃ τε δικαιοσύνῃ τε καὶ αἰδοῖ.
Ἀγγέλλω τάδε βωμός, ὃν Αἰνείας ἀνέθηκεν,
ὄφρα κε κυδαίνωνται ὑπ' ἀντιθέοις γεράεσσιν
πᾶσιν ἐν αἰώνεσσιν ὑπ' εὐσεβίῃσιν ἑταίρων.

486. ALIUD.

Sacer iste locus, quem Æneas mitis
statuit, ubi sodalis suus coleretur Eitheus
omnino priscis similis heroibus
pulcritudine, virtuteque comitateque et mente.
Hîc cubilia habet et Olympias amabilis,
Eithei uxor et soror Æneæ,
quæ cunctas superavit mariti-amantes heroinas,
Alcestin sapientia, formaque amœnos-vultus-ha-
[bentem Ledam.
Vere *est* hoc solum beatorum insulæ, et ubi viri
pii habitant justissimi mitesque, [aliis
qui communem viventes habuere vitam alii cum
cum ordine sapientiaque justitiaque et verecundia.
Prædico hæcce ara quam Æneas dedicavit,
ut celebrentur iis, quibus diis æquiparentur, hono-
cunctis in seculis pietate sodalium. [ribus.

487. ΑΛΛΟ.

Ἰκαρίοιο τάφος νεοπενθέος· ὦ τάφος, ὅσσην
συγκλείσας ἀρετῆς εὐκλείην κατέχεις.
Οὐκ ἴδρις τραγικῆς μούσης, οὐκ εὔλυρος ἀνήρ,
οὐκ ἐπέων ῥητὴρ ἄξια σεῖο φράσει,
οἷος ἔφυς πραπίδας, οἷος χρόα, οἷος ἰούλους,
ὅσσων θ', ὡς πρέσβυς, κοῦρος ἐὼν κράτεες.
Νύμφην δ' ἥν σοι ἐγὼ θεῖος τεὸς ἔτρεφον, οἴ οἴ,
τλήμονα, νυμφεύσων ἥρπασε πρόσθ' Ἀΐδης.
Οὐδὲ γάμων ὑμέναιον ἀείσαμεν· ἀλλ' ἄρα μούνω
παρθενίην ἐρατὴν σώσατε κεἰς Ἀΐδου.

487. ALIUD.

Icarii sepulcrum recens-defleti: o sepulcrum, quan-
inclusam virtutis famam contines! [tam
Non sciens tragicæ musæ, non bene-lyra-canens vir,
non epicorum narrator, ut dignum est, te memo-
[rabit,
qualis natus-esses pectore, qualis corpore, qualis
[lanugine,
quibusque, sicut senex, etsi adolescentulus eras,
[præditus esses.
Puellam autem, quam tibi ego avunculus tuus ale-
[bam, heu! heu!
miseram, ut in matrimonio haberes, rapuit prius
[Orcus.
Neque nuptiarum hymenæum cecinimus; scilicet soli
virginitatem amabilem servastis vel apud Orcum.

488. ΑΛΛΟ.

Παῖδά με] Πλουτάρχου Διονύσιο[ν ὧδε κέκευθε

488. ALIUD.

Filium me Plutarchi Dionysium hæcce texit

γαῖ]α, τὸν αἰθέρι ὡς ἀστέρα λαμπόμενον
ἀθλοφόρον ταχύτητι· τί τὸ πλέον; εἰς Ἀΐδαο
ἤλυθον ἡβήσας [ἐννεακ]α]ιδ]εχέτης,
οὐ τῶν. . . . . πόνος, ἀλλ' ὁ. . .
πένθος ἐφῆ[κε πικρὸν μοῖρ'] ὀλο[ὴ] γενέταις.

terra, qui in æthere ut astrum fulgebat
præmia-ferentem velocitate : quid plura? ad Orcum
veni, postquam pubui novem-et-decem-annos,
non. . . . . labor, sed . . . .
luctum immisit acerbum sors exitiosa parentibus.

489. ΑΛΛΟ.

Πλουτάρχου τόδε σῆμα σαόφρονος, ὃς πολυμόχθου
κύδεος ἱμείρων ἤλυθεν Αὐσονίην·
ἔνθα πόνοισι πόνους ἀνεμέτρεε τηλόθι πάτρης,
μουνογενής περ ἐὼν καὶ πατέρεσσι φίλος.
Ἀλλ' ἑὸν οὐκ ἐτέλεσσε πόθον, μάλα περ μενεαίνων·
πρόσθε γὰρ ἀστόργου μοῖρα κίχεν θανάτου.

489. ALIUD.

[riosæ
Plutarchi hocce monumentum prudentis, qui labo-
gloriæ cupidus venit in Ausoniam : [patria,
illic ex laboribus labores permensus est procul a
unicus quamvis erat filius et parentibus dilectus.
Sed suum non implevit desiderium, quamvis val-
[de cupiens :
prius enim inamabilis lex obtigit mortis.

490. ΑΛΛΟ.

Οὐχὶ πόνῳ δολίῳ τὸ πρίν, ἦλθ' ὅ σοι νῦν ἐπιγράψας,
ἀλλὰ νόσῳ λημφθείς, ἐσχ' ἐπί σοι βίαιον·
Νῦν δέ σοι τήνδε γραφὴν θήσω χάριν, ἧς ἀπὸ κηροῦ
ἀντίτυπον ῥεύσει τοῖς δακρύοις χάριτα.
Εἰ δέ τις ἐστι νόος παρὰ Ταρτάρῳ ἢ παρὰ Λήθῃ,
ἧς ἔσχον σπουδῆς νῦν κατέχεις χάριτα. [σου,
Τίς δ' ἐπί σοι ἐτύπωσε τὰ γράμματα; εἰμὶ τὸ πρίν
αἷμα σὸν ἐν ζῶσιν· λυπεῖς με τέλος κατέχουσα.
Ἀγάθων ἀδελφῇ Ἀτταλίδι μνείας χάριν.

490. ALIUD.

[*hoc* inscripsit,
Non labore doloso *captus* prius, venit qui tibi
sed morbo captus, intendit in te vehementer.
Nunc autem tibi hancce scripturam ponam, cujus
[gratia e cera
repercussam fundet lacrimis gratiam.
Si quis autem sensus in Tartaro aut apud Lethen
quod habui, studii nunc retines gratiam. [*sit*,
Quis ergo in te finxit hæc scripta? sum qui prius
[tuus fui,
sanguis tuus inter vivos : contristas me ut quæ
[finem habeas.
Agatho sorori Attalidi memoriæ gratia.

491. ΕΝΝΟΙΟΥ (?)

Βαιὸν ἐμὲ νύμφαις ἔργον κάμ[εν. . . .
οὐ γάρ μοι σθεναρὴν χεῖρ' ἐπέ[οικε φέρειν
Ἀλλ' ἐν ἐμοὶ καμάτων εὗρεν τέλ[ος, εὗρε δὲ τύμβον
ἀγχόθι λαϊνέης αὔλακος ὑδρο[φόρου,
τὴν αὐτὸς ποίησεν ἐς ἠέρα πολλ[ὸν ἀείρας
νᾶμα φέρειν καθαρὸν ἐνναέταις Κατάνης.

491. ENNOEI (?)

Parvum me Nymphis opus fecit. . . .
non enim mihi validam manum decuit ferre
sed in me laborum reperit finem, reperitque tumu-
prope lapideum sulcum aquæductus, [lum
quem ipse fecit in aera multum erectum
lympham ut ferret puram inhabitantibus Catinæ.

492. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Στήλη μαρμαρέη, τίνος εἶ τάφος; — Ὠκέος ἵππου,
— Τίς δ' ὄνομ'; — Εὐθύδικος. — Τί κλέος; —
[Ἀθλοφόρος.
— Ποσσάκις ἐστέφθη δρόμον; — Πολλάκι. — Τίς
[δ' ἔλαέν μιν;
— Κοίρανος. — Ὦ τιμῆς κρέσσονος ἡμιθέων.

492. ANONYMUM.

[equi.
Stela marmorea, cujum es sepulcrum? — Celeris
— Quisnam nomine? — Euthydicus. — Quæ
[laus? — Certaminum-victor.
— Quoties coronatus-est de cursu? — Sæpe. —
[Quis eum agitabat?
Imperator. — O decus præstantius quam quod
[semideis tribuitur?

493. ΑΛΛΟ.

Διογένης Ἡρακλείδου Μακεδών.

Ἦ ῥα ποθεινὸς πᾶσιν ἔβης δόμον Ἀΐδος, οὔπω
εἴκοσ' ἐτῶν μῆνας δ' ἓξ ἔτι λειπόμενος,
Διόγενες· πένθος δὲ λυγρὸν στυγνόν τε γονεῦσιν

493. ALIUD.

Diogenes, Heraclidis *filius*, Macedo.

Desideratus quidem omnibus adiisti domum Orci,
[nondum
viginti annos *natus*, mensibus sex adhuc defi-
[cientibus,
Diogenes : luctumque tristem gravemque parentibus

κάλλιπες ἀΐδιον γήραϊ τειρομένοις.	reliquisti æternum senectute consumptis.
Ἀλλ' οὐκ ἔστι τύχην προφυγεῖν καὶ δαίμονα θνητοῖς,	Sed non licet sortem effugere et numen mortalibus
οὐδὲ παρώσασθαι μόρσιμον ἦν τὸ χρεών.	nec avertere si qua fatalis est necessitas.

494. ΑΛΛΟ. — 494. ALIUD.

Εἰπεῖν τίς δύναται σκῆνος λιπόσαρκον ἀθρήσας	Dicere quis potest corpus carne-privatum conspi-
εἴπερ Ὕλας ἢ Θερσίτης ἦν, ὦ παροδῖτα;	utrum Hylas fuerit an Thersites, o viator? [ciens

495. ΑΛΛΟ. — 495. ALIUD.

α. Καστρίκιόν με Φίλιππον ἐτύμβευσεν Τίτος υἱός	*a.* Castricium me Philippum tumulavit Titus filius
Εἰονίου πελάγους ἄγχι καταφθίμενον·	Ionium juxta mare defunctum : [fatum,
ὀστέα δ' ἐνθάδ' ἔνεικεν, ἐπεὶ γλυκὺ καὶ μετὰ μοῖραν,	ossa autem huc attulit, quippe dulce, etiam post
οὐχὶ μόνον ζωοῖς πάτριόν ἐστ' ἔδαφος.	non tantum viventibus patrium est solum.
β. Ἡδαίαν Εὐκλείας τὴν καὶ Μαρίαν με θανοῦσαν,	*b.* Hedæam Eucliæ *filiam* et Mariam me mortuam,
μητέρα τὴν ἰδίην υἱὸς ἔθαψε Τίτος,	matrem suam filius sepelivit Titus [tem-patris
ὀκτωκαιδεκέτης λειφθεὶς νέος, ὀστᾶ δὲ πατρός	octo-et-decem-annis relictus adolescens, ossa au-
εἰς ἓν ἔθηκεν ἐμοὶ Δυρραχίου κομίσας·	in unum condidit mihi Dyrrachio asportata,
ἧχι Φίλιππον ἔθαψεν, ἐμὸν πόσιν· ἀλλὰ τροφείων	ubi Philippum sepeliverat, meum maritum; verum [educationis mercedem
μνησθεὶς ἀμφοτέροις τύμβον ἔχωσεν ἕνα.	recordatus ambobus tumulum congessit unum.
γ. Ὃς τὸν ἐμὸν παρὰ τύμβον ἄγεις, Τίτον ἴσθι Φι-	*c.* Qui meum tumulum præteris, Titum scito Phi-
πατρὸς Ἐδεσσαῖον παῖδά με καὶ Μαρίας. [λίππου [Γράπτη·	patris Edessæum filium me *esse* et Mariæ. [lippi [Grapte;
δ. Πατρὶς μέν μοι Ἔδεσσα, τὸ δ' οὔνομα Κλαυδία	*d.* Patria quidem mihi Edessa, nomenque Claudia
κεῖμαι δ' ἐνθάδ' ἐγὼ σύγγαμος οὖσα Τίτου.	jaceo autem hîc ego quæ sum uxor Titi.

496. ΛΟΥΚΟΥΛΛΟΥ. — 496. LUCULLI.

Καὶ σὺ [π]άρος μούσῃσιν ἐνιπρέψας, Θεόδωρε,	Et tu prius qui musis præstans fuisti, Theodore,
τὴν κοινὴν πάντων ἦλθες ἀταρπὸν ἔπι	communem omnium ingressus es viam :
πάτρη σοι γένεος Βιθύνιον, ἐν δ' ἄρ' Ἀθήναις	patria tibi generis Bithynium, Athenis autem
γραμματικῆς τέχνης οὔνομ' ἔδεξο μέγα·	grammatica arte nomen cepisti magnum :
Βύζαντος δὲ πόλει κλέος ἤραο, καί σε θανόντα	Byzantisque in urbe gloriam adeptus es, et te mor-
μήτηρ ὡς λαγόσιν θήκατο δεξαμένη.	mater quasi in utero posuit accipiens. [tuum
Λούκουλλος φιλίας τάδε σοι μνημήϊ' ἔγραψεν,	Lucullus amicitiæ hæc in tui memoriam scripsit,
σῆς γλυκερῆς ψυχῆς κέντρον ἄπαυστον ἔχων.	tui dulcis animi *desiderio* stimulum perpetuum [habens.

497. ΖΩΣΙΜΟΥ. — 497. ZOSIMI.

α. Μαρμαρέη λίθος εἰμί, φέρω δ' ἐν γαστέρι φῶτα	*a.* Marmoreus lapis sum, fero autem in ventre virum
Νήδυμον ὕπνον ἔχοντα καὶ ἐν [φθιμέ]νοισι παρόντα,	Nedymum qui somnum habet atque inter defunc- [tos versatur,
ὃν δῆμος χρυσῷ στεφάνῳ τίμησε γεραίρων·	quem populus aureæ coronæ honoravit mercede :
βουλὴ ταὐτὸν ἔπραξε παρη[γορίην υἱ]οῖο·	senatusque idem fecit in consolationem filii :
κεῖται σῶμα λέοντος ἀ[ρηϊφίλῳ ἐπὶ φωτί.	jacet corpus leonis Marti-carum juxta virum.
Ζώσιμος υἱὸς ἔγραψε, τὸ γὰρ γέ[ρας ἐστὶ θανοῦσιν·	Zosimus filius scripsit, merces enim est mortuis :
ἔμπνουν φθεγγομένην ἀδεῶς [μ' ἐχάραξε] σιδήρῳ.	absque metu spirantem loquentem me sculpsit ferro.
Ὅστις δ' ἂν τολμᾷ θέσθαι νέκυν εἰς ἐμὲ νηδύν,	Quicunque autem audeat ponere cadaver in me
χωρὶς τοῦ παιδὸς πατέρος, οὗ ἔχω κατὰ γαστρός,	seorsum a filio patris quem habeo in ventre, [utero
δώσει τῇ τε πόλει καὶ τῷ ταμείῳ δ[η](νάρια) μυρία.	dabit urbique et ærario decies mille denarios.

498. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ. — 498. EJUSDEM.

β. Σκῆνος μὲν γενετῆρες, ἐπεὶ γέρας ἐστὶ θανοῦσι,	*b.* Involucrum *corporeum* parentes, quia honor est [mortuis,

τιμῶντες κλαίεσκον ἀναίσθητον περὶ τύμβον·
ψυχὴ δ' ἐς τὸ δίκαιον ἔϐη· ἦν δ' οὔνομα τοὐμὸν
Νήδυμος, Ἰταλικῆς Ἀδάης παῖς, ἵμερος ὄντως,
οὐκ ἤμην ἔμπροσθε πολὺν χρόνον· ἔστ' ἐγενήθην,
εἷς ὀλίγων ἐτέων ἐναρίθμιος, ἄστατος αἰών,
οὐκ ἀνέδραστον ἔχων ἴδιον δρόμον· ἧς δ' ἔλαχέν τις
μοίρης, ταύτην ἐκτελέσει· καὶ γὰρ βασιλῆες.
Ταῦτ' ἐπέγραψε πατὴρ ὁ Ζώσιμος εἵνεκ' ἐμεῖο,
αἰείμνηστον ἔχων ψυχῆς πόθον ἀθανάτοιο.

colentes flevere circa sensu-carentem tumulum
anima autem in justum abiit; erat nomen meum
Nedymus, Italæ Adaæ filius, amor merus,
non fui antea multo tempore : quamdiu fui,
unus *fui* paucorum annorum numero-donatus, instabile ævum,
non male-fultum habens proprium cursum : quam autem sortitus est quisquam
sortem eam perficiet : nempe et reges.
— Hæc inscripsit pater Zosimus, propter me,
semper-memoratum habens animæ amorem immortalis.

499. ΑΔΗΛΟΝ.

γ. Πλήρης ὁ φόρτος ἐστί μοι· καλῶς ἔχει.
Κεῖται γὰρ νηδὺν εἰς ἐμὴν ὁ Νήδυμος
κἀκ τοῦδε παιδὸς παῖς γεγὼς ὁ Νήδυμος,
τρίτος δὲ παιδὸς νῦν πατὴρ ὁ Ζώσιμος.
Μύσιν θεῶν τίς μοι δότω καὶ σύμφυσιν·
ἢν γὰρ θίγῃ τις εἰς ἄνοιξιν τὴν ἐμήν,
μήτ' ἐλπίδων ὄναιτο, μὴ τέκνων σπορᾶς,
ἀλλ' ἐγγένους ὄλοιτο πάνριζον γένος.

499. INCERTI.

c. Completum est onus mihi : bene habet.
Jacet enim ventre in meo Nedymus
atque ex eo filio filius natus Nedymus,
tertiusque filii nunc pater Zosimus.
Occlusionem deorum aliquis mihi dato et consociationem :
si quis enim tetigerit *me* ad reserationem meam
ne quidem spe ulla fruatur, neve liberorum prole,
sed consanguineum perdatur radicitus genus.

500. ΑΛΛΟ.

Σοὶ τόδε σῆμα κ[αλὸν] Ἀσκληπιακὸς Φιλ[έρωτι
πεντέτει ἱμερτ[ῷ] παιδὶ πατὴρ ἔκαμ[ον.

500. ALIUD.

Tibi hocce monumentum pulcrum Asclepiacus Phileroti
quinquenni amabili puero pater feci.

501. ΑΛΛΟ.

Τὸν πάσης ἀρετῆς εἰδήμονα φῶτα, Φίλιππον,
πρέσϐυν, κ' Ἀονίης ἐμπέραμον σοφίης,
Αὐσονίων ὕπατον, πατέρα κλυτὸν Ἀντιγόνοιο,
θρέψε Μακηδονίη, δέξατο δ' Ἰταλίη.

501. ALIUD.

Omnis virtutis scientem virum, Philippum,
senem, et Aoniæ peritum sapientiæ,
Ausoniorum consulem, patrem inclitum Antigoni,
aluit Macedonia, suscepitque Italia.

502. ΑΛΛΟ.

Τρεῖς δεκάδας ζήσασα ἐτέων σὺν πέντε. . .
Πάρδαλις ἦλθα θοῶς εἰς Ἀΐδαο δόμο[ν,
ἐσθλὸν ἀποπολιποῦσα φίλον Σωτήριχο[ν ἄνδρα
καὶ παῖδας δοιοὺς ἄρρενας ἠδὲ κόρην.

502. ALIUD.

Quæ tres decadas vixi annorum cum quinque. . .
Pardalis *ego* veni celeriter in Orci domum,
bono relicto quem-diligebam Sotericho viro
*relictis*que filiis duobus atque puella.

503. ΑΛΛΟ.

Ζωΐλος ἡνιόχων προφερέστατος ἐνθάδε κεῖται.

503. ALIUD.

Zoilus aurigarum præstantissimus hîc situs est.

504. ΑΛΛΟ.

Μαρκέλλης τάφος εἰμί. Τίς αὐτὴ γράμματα λέξει,
ἀρτίγαμος κούρη εἴκοσιν οὖσ' ἐτέων.
Αὐτὴ ἡ γεννήσασα καὶ κηδεύσασα ἐπέγραψεν,
ἄχθος ἔχουσα κραδίῃ πένθεος οὐκ ὀλίγου.

504. ALIUD.

Marcellæ sum sepulcrum : hæc quænam *fuerit* inscripta dicent,
recens-nupta puella viginti quæ-erat annorum.
Ipsa quæ peperit et funeris-curam-habuit inscripsit,
onus habens in corde luctus non parvi.

---

501. ALIUD.

Omnia virtutis doctum præcepta Philippum,
Aonia clarum nec minus arte senem,
nutrierat Macetûm tellus, tenet Itala, celsum
fascibus ausoniis, Antigonique patrem. H. GROT.

505. ALIUD.

Post spatia annorum sex vigintique Sabina,
undecimoque die menses post quattuor octo,
nunc jaceo cinis hîc, et quæ me nata secuta est,
fatorum imperiis ostendens matris amorem. H. GROT.

505. ΑΛΛΟ.

Εἰκοσιὲξ λυκάβασιν ἐγὼ ζήσασα Σαβῖνα
καὶ μησὶν τέτρασιν, εἶθ' ἑνδέκατον πάλιν ἦμαρ,
τῇδε σορῷ κεῖμαι θυγατρὸς μέτα, ἥ μ' ἐδίωξεν
δειξαμένη στοργὴν φιλομήτορα δόγμασι Μοιρῶν.

505. ALIUD.

Viginti et sex annis ego quæ-vixi Sabina
et mensibus quatuor, et quoque undecimum diem,
hocce in loculo jaceo cum filia, quæ me prosecuta est
demonstrata charitate amante-matrem, voluntate [Parcarum.

506. ΑΛΛΟ.

Τελεσφόρε χαῖρε.

Ἦν ὥρα συνέχουσα Τελεσφόρον, καὶ ἀπέδησε
τὴν ζώνην αὐτοῦ· . . . .
Πόνος ἐξήρπαξε, καὶ οὐκέτι Μοῖρ' ἀνέμεινε.
Ὦ ταχ[ί]νου θανάτου καὶ γονέων ἀτυχῶν.

506. ALIUD.

Telesphore salve.

Erat tempestas cohibens Telesphorum, et solvit
sibi cingulum. . . . .
Littore eripuit, neque jam morata est Parca.
O celerem mortem et miseros parentes!

507. ΑΛΛΟ.

Ἀμφοτέρων τόδε σῆμα Σαβίνης Αἰμιλιανοῦ τ'
ἀνδρὸς κυδαλιμοῦ καὶ πινυτῆς ἀλόχου.

507. ALIUD.

Amborum hocce monumentum *est* Sabinæ Æmi- [lianique
viri gloriosi et prudentis conjugis.

508. ΑΛΛΟ.

Υἱὸς Ἀ]ριστάρχου κεῖται πτολίαρχος [ἐχ]έφρων,
ἔξοχα τόν ῥ' ἀγάπησε δάμαρ Βασίλεια Λεώκιν.

508. ALIUD.

Filius Aristarchi jacet urbis-præfectus prudens.
excellenter quem sane dilexit uxor Basilia Leocin.

509. ΑΛΛΟ.

Οὐκέτι κηροχύτοισι κατ' οὔρεα τέρπομαι αὐλοῖς
πηκτίδος, οὔτ' ἄντροις, οὐ δένδρεσιν ὑψιπετήλοις,
ἠχὼ δ' οὐ φιλέω, οὐ τέρπομαι ἀγρονόμοισιν·
ἀνδρὸς δ' ἰθυδίκου ποθέων περικαλλέα ἔργα
Ἀμπελίου σκιρτῶ καὶ τέρπομαι, ἔνθα κε Μοῦσαι
ἔστασι τερπόμεναι πλατάνοισι καὶ ὑδατίο[ισιν.

509. ALIUD.

Non jam cera-junctis per montes delector avenis
fistulæ, non antris, non arboribus proceris,
echoque non amo, non delector gregibus :
viri autem justitiæ-cultoris desiderans pulcherri- [ma opera
Ampelii exsulto et delector, ubi Musæ
adstant delectatæ platanis et aquulis.

510. ΑΛΛΟ.

Μοιράων με μίτος πικρὸς ὤλεσεν, οὐ βιότοιο
οὐδὲ φάους γλυκεροῦ πολλὸν ἐπαυράμενον·
εἰ δὲ μαθεῖν σὺ ποθεῖς, τίνα μ' ἐνθάδε τύμβος ἐκευ- [θεν,
οὔνομά μοι Κέρδων πατρὸς ὅμοιον ἔην·
τριάκοντα δέ μιν λυκάβαντας ἀναπλήσαντα
δόγμασι Μοιράων εἷλε μέλας θάνατος.

510. ALIUD.

Parcarum me filum acerbum perdidit, non vita
neque luce dulci multum fruitum :
si discere tu cupis quemnam me hîc tumulus tegat
nomen mihi Cerdon patris simile fuit :
triginta me annos cum impleveram
decretis Parcarum cepit nigra mors.

511. ΑΛΛΟ.

Τίς βροτὸς οὐκ ἐδάκρυσ' ὅτι τόσσον κάλλος ἀπῆλθεν
εἰς ἀέρ'; ἥρπαξαν γονέων Μοῖραι κατ' ἐνωπάν.

511. ALIUD.

Quis mortalium non lacrimavit quod tanta pulcri- [tudo abierit
in aera? Rapuere Parcæ ante ora parentum.

512. ΑΛΛΟ.

Κλαύσατε πάντες ἐμὸν [γο]ερὸ[ν μό]ρον οἱ παριόντες
στάντες ἐμῆς [μικ]ρὸν πρόσθε λυγρῆς σποδιῆς·
κλαύσατε τὴν δύστηνον, ἐφ' ᾗ μέγα πένθος ἔχουσι
νυκτὶ καὶ ἠελίῳ δυστοκέες τοκέ[ες],

512. ALIUD.

Flete omnes meam lamentabilem sortem qui trans- [itis,
stantes parumper ante meum tristem cinerem :
Flete miseram, ob quam magnum luctum habent
nocte et sub sole qui-misere-pepererunt parentes,

---

512. ALIUD.

Interitum plorate meum qui inceditis omnes,
pauxillum stantes ante meos cineres.
Plorate, heu! miseram, miseri quam flere parentes
mœrore ingenti nocte dieque solent.

SC. MAFF.

ἧς ζυγὸν οὐκ εἶδον τὸ γαμήλιον, οὐδ' ὑμέναιον
ᾖσέ τις οἰνοχαρὴς πρόσθεν ἐμῶν θαλάμων.

cujus non videre jugum nuptiale, neque hymenæum
cecinit quisquam vino-lætus ante meos thalamos.

513. ΑΛΛΟ.

Θ. Κ.

Τὴν πάντων γλύκιον τῶν οἴκαδε, τὴν ἀρίζηλον
μητέρα τῆς γαμετῆς Ζωΐλος ἔνθα θέτο.

513. ALIUD.

D. M.

Omnibus dulciorem quæ domi erant, valde-æmulandam
matrem conjugis Zoilus hîc posuit.

514. ΑΛΛΟ.

Σμυρναῖος Μοσχιανός, ἐπεὶ θάνον, ἐνθάδε κεῖμαι,
κωμῳδός, καὶ τοῦτο διακρίνει γε τὸ σῆμα.
Μαρκιανὸς δ' ἔμ' ἔθαψε καὶ ἐκήδευσεν, ὁδῖται,
μήτε νέκυν προλιπών, μήτ' ἐν ζωοῖς ἔτ' ἐόντα·
νοσφισθεὶς βιότου δὲ τέλος καὶ μοῖραν ἔπλησα.

514. ALIUD.

Smyrnæus Moschianus, postquam mortuus sum, hîc jaceo,
comœdus, et hoc indicat sane monumentum.
Marcianus autem me sepelivit et funeravit, viatores,
qui neque mortuum reliquit, neque cum inter vivos adhuc eram;
privatus autem vita finem et fatum implevi.

515. ΑΛΛΟ.

Κόσμησέν με φίλος πατρώιος· ἡ δὲ πατρίς μοι
Πάτρα[ι]· ἀτὰρ κατέχω Πυλάκιον πεδίον.

515. ALIUD.

Adornavit me amicus patrius; patria autem mihi
Patræ; sed teneo Pulacium solum.

516. ΑΛΛΟ.

Θρέψε πάτρη Ῥώμη κλυτὸς ἡνίοχος Πολυνείκης
υἷε δύο Μάκαριν Τατιανόν τε κάσιν.
. . . .

516. ALIUD.

Aluit patriæ Romæ inclitus auriga Polynices
filios duos Macarium Tatianumque fratrem
. . . .

517. ΑΛΛΟ.

Παρθενὶς ἐνθάδε κεῖται ἀγήρατος ἀθανάτη τε.

517. ALIUD.

Parthenis hîc jacet senii expers immortalisque.

518. ΑΛΛΟ.

D. M. S.

Ἐνθάδε Γαιωνᾶς, ὃ κίστιβέρ ποτε Ῥώμης
καὶ δείπνοις κρίνας πολλὰ μετ' εὐφροσύνης,
κεῖμαι, τῷ θανάτῳ μηδὲν ὀφειλόμενος.

518. ALIUD.

D(is) M(anibus) S(acrum).

Hic Gæonas, qui cistifer eram olim Romæ
et in cœnis jura-dedi-sæpe, cum hilaritate,
jaceo, morti nequaquam debitus.

519. ΑΛΛΟ.

Τῆ[δε Ἀλεξάνδρεια κόρη πρόπολος Διονύσου,
κι]στοφόρος τε θεᾶς Νειλώτιδος Ἴσιδος ἁγνῆς,
εἴκοσι δὶς πλήσασα χρόνον κεῖται λυκαβάντων.

519. ALIUD.

Hîc Alexandria virgo famula Dionysi,
cistiferaque deæ Niloticæ Isidis castæ,
quæ viginti bis implevit tempus annorum, jacet.

520. ΑΛΛΟ.

Ἱστορίας δείξας, καὶ χερσὶν ἅπαντα λαλήσας,
ἔμπειρος Βρομίοιο σοφῆς ἱερῆς τε χορείας,

520. ALIUD.

Historias postquam ostendit (ut actor mimus) et manibus omnia locutus est,
peritus Bromii callidæ sacræque choreæ

Cujus amici optatos haud videre hymenæos,
nec sponte oblatos Œnocharæ thalamos.

SC. MAFF.

517. ALIUD.

Parthenis hîc immortalis minimeque senescens.

SC. MAFF.

518. ALIUD.

Gaionas ego qui Romano Tybridi nuper
jura, sed et cœnis ponere doctus eram,
nil morti debens amplius, hîc jaceo.

H. G.

συμπάσχων κείνοις περ ὅσων κινεῖτο προσώποις,
κοσμήσας πᾶσαν θυμέλην διδαχαῖς πολυδόξοις,
οὗτος ὁ παιδείας θαλερῆς ἐγκώμια λείψας,
κεῖται δὴ γήρᾳ βεβαρημένος. Οὐκ ἔθανεν γὰρ
ζώσης ἠυχόροιο τέχνης ἀρεταῖσι μαθητῶν.

eodem-modo-affectus quo illi quorum movebatur
[sub personis
postquam ornavit omnem scenam disciplinis mul-
[tum-illustribus,
ille qui artis florentis laudes *de se* reliquit,
jacet quidem senectute gravatus; non mortuus
[est enim,
vivente cum-pulcris choris arte *ejus* discipulorum
[industriis.

521. ΑΛΛΟ.

Ἀψευδεῖς] μούνη καὶ πρώτη [τοὺς πρὶν ἀοιδοὺς
δεῖξα,] καὶ οὐκέτι μοι μῦθον [ἐρεῖτ' ἀρετήν,
οὐκέτι· νικ]ῶ γὰρ πάσας τὰς σώ[φρονας οὔσας,
κλεινήν τ' Ἄλκησ]τιν καὶ Πηνελόπε[ιαν ἀρίστην
. . . οὔτινα μείζον' . . . .

521. ALIUD.

Minime mendaces sola et prima priscos poetas
fuisse docui, neque jam mihi fabulam *esse* di-
[cetis virtutem,
non jam : vinco enim omnes quæ castæ fuere,
inclitam Alcestin et Penelopen optimam,
. . . neminem majorem. . . . .

522. ΑΛΛΟ.

Ἁγνή μὲν μήτηρ μ' ἐλοχεύσατο, παῖς ἔτι κεδνή,
πρώτας ὠδίνας ῥηξαμένα λαγόνι.
Φαῦστον δ' ὠνόμασεν μήτηρ ἰδίης ἀπὸ μητρός,
γείνατο δ' ἠϊθέους τηλυγέτην τε κόρην.
Πένθος δ' οὔτι ἑκὼν καὶ λύπην δῶκα τεκούσῃ·
μοῖρα γὰρ οὐδὲ γονὴν οὐλομένη πόρε μοι,
ἀλλά με νηλειῶς τρισσῶν ἥρπαξεν ἀδελφῶν
μητρός τε γλυκερῆς κουριδίης τ' ἀλόχου.

522. ALIUD.

Casta quidem mater me peperit, puella *cum* ad-
primos partus enixa ventre. [huc *erat* proba,
Faustum autem nominavit *me* mater sua ab matre,
genuitque pueros natu-que-minimam puellam.
Luctum autem nequaquam volens et dolorem dedi
[genitrici;
sors enim non sobolem perniciosa præbuit mihi,
sed me crudeliter tribus rapuit fratribus
matrique dulci legitimæque uxori.

523. ΑΛΛΟ.

Δωδεκέτους τάφος εἰμὶ Φιλοκλέος, ὃν θέτο μάτηρ
ἀχνυμένα λυγρὸν παῖδα Φιλοκρατέα·
σχέτλιος οὐδ' ἔφθη χλαμύδας περὶ χρωτὶ βαλέσθαι,
οὐδ' ἐσιδεῖν Ἑρμῆν γυμνασίου πρόεδρον.

523. ALIUD.

Duodennis sepulcrum sum Philoclis, quod posuit
deflens miserabilem puerum Philocratem : [mater
infelix nec prius potuit chlamydem circumdare cor-
[pori,
neque videre Mercurium gymnasii præsidem.

524. ΑΛΛΟ.

Ἐκ τῆς τῶν . . . .
. . . .
δὶς] δέκα καὶ δύ' ἐτῶν γεγενημένον· ἐν δὲ λίθῳ μου
τοὔνομα [δυ]στήν[ου γράψ'] ἐλε[ῶν ὁ πάτηρ.
Θνήσκω] δ' οὐχὶ ν[όσ]ῳ βεβαρημένος, ἀλλὰ διώξας
ἵππον ἐπὶ σπουδῆς, α[ἰφν]ιδίως ἔπεσον· [μων
ο[ὐδέ γ' ἐθάλφθην] χερσὶ πατρὸς καὶ μητρὸς ὁ τλή-
κείμενος ἡμιθανής· [Μ]ο[ῖρ' ἐπ]έ[κλ]ωσεν ἐμοῦ
ὑστάτιον ξείν]ου[ς] δέ[χθ]αι λόγον ἀντὶ τροφήων.
Νικᾷ με σφαλερὰ Μο[ῖρ]α δὲ καὶ [δάμ]ασεν·
οὔτε γονεῦσιν ἔην] τιμᾶς χάρις οὔτε γε πάππῳ
βαιὸν [τυμβ]ήρει βῶλον ἐπισ[κ]εδάσαι.
Ἥδιστον γὰρ ἔχειν ἀπὸ σ[υγγενέων] στεφανοῦσθαι·

524. ALIUD.

Ex. . . . .
. . . .
bis decem et duobus annis natum : in lapide autem
nomen miseri scripsit miserans pater. [meum
Morior autem non morbo gravatus, sed cum in-
equum cum studio, repente cecidi : [citassem
neque quidem refocillatus sum patris matrisque
[manibus infelix
jacens semianimis : Parca nevit (*i. e.* decrevit)
[a me
extrema externos accepisse verba loco parentum.
Vicit me lubrica Parca et afflixit :
neque parentibus fuit honoris gratia, neque avo
jam tumulato parvam glebam inspersisse.
Dulcissimum enim *est* habere a cognatis coronam :

σύμπαν πλῆθος ἐμὸν τύμβον ἔχευε τότε·
καὶ τοὺς εἰς αἰεὶ [γε]νέτ[ας ἐν] π[έ]νθ[ε]ι ἔθεντο,
τοὔμου παγκλαύστου δαίμονος, ὡς ἀδικοῖ.
Ἀνθ' υἱοῦ γὰρ νῦν ὡς [τοὺς γονέ]ας σεβάσ[οιτο
ἐγκ]α[τέχει] πυξών, οὐ τέκνον, ἀλλ' ὀθό[νην.

universus populus tum tumulum aggessit mihi;
et meos parentes in æterno luctu collocavere,
ob meam prorsus-lamentabilem sortem, quanta
[*eos* injuria-afficiat.
Filii enim loco nunc qui parentes coleret,
habet buxetum, non filium, sed linteum.

525. ΑΛΛΟ.

. . . . καὶ ὀμ· . . . .
Ἐπαγάθῳ σοι γένοιτο [νεκρῶν ἐν δόμοις]
καλή σου πᾶσα ὥρα, εὐεργε[σίας χάριν.]

525. ALIUD.

. . . .
Epagatho tibi fiat mortuorum in sedibus
pulcra tua omnis hora, beneficentiæ *tuæ* causa.

526. ΑΛΛΟ.

Ἀθάνατος μερόπων οὐδεὶς ἔφυ· τοῦδε Σεβῆρα,
Θησεύς, Αἰακίδαι μάρτυρές εἰσι λόγου.
Αὐχῶ σώφρονα τύμβος ἐμαῖς λαγόνεσσι Σεβήραν
κούρην Στρυμονίου παιδὸς ἀμύμον' ἔχων,
οἵην οὐκ ἤνεικε πολὺς βίος, οὐδέ τις οὕτως
ἔσχε τάφος χρηστὴν ἄλλος ὑπ' ἠελίῳ.

526. ALIUD.

Immortalis hominum nullus est : hujusce Severa,
Theseus, Æacidæ testes sunt dicti.
Glorior tumulus prudentem meo *in* sinu Severam
filiam Strymoniæ sobolis inculpatam habens,
qualem non tulit longum ævum, neque ullum adeo
habuit sepulcrum bonam aliud sub sole.

527. ΑΛΛΟ.

Τέρμα βίου τελέσας παῖς Γαίου ἐνθάδε κεῖμαι,
ἀσκήσας μάλα πᾶν εἶδος ὑποκρίσεως,
ὀκτωκαίδεκ' ἔτη ζήσας Ἀσκληπιόδωρος.
Γῆς ὢν πρόσθε γόνος μητέρα Γαῖαν ἔχω.

527. ALIUD.

Termino vitæ transacto Gaii filius hic jaceo,
qui exercui valde omnes histrioniæ formas,
octo et decem annos vixi Asclepiodorus.
Postquam Terræ proles fui, matrem Tellurem
habeo.

528. ΑΛΛΟ.

Ἐννεακαιδεκάμηνος ἐγὼ κεῖμαι παρὰ τύμβῳ,
ὃν ποίησε πάτηρ Πρόκλος, Συρίης ἀπὸ γαίης.
Οὔνομα δ' ἔστι Πρόκλα· γαίη πατρίς, ᾗ παράκειμαι.

528. ALIUD.

Novem-et-decem-menses-*nata* ego jaceo in tumulo,
quem fecit pater Proclus, Syria e terra *oriundus*.
Nomen autem est Procla : terra, patria, in qua jaceo.

529. ΑΛΛΟ.

Ἀνέρες οἵπερ ἐς Αὐσονίων πέδον ἵκετε, ξεῖνοι,
βαιὸν ἐπὶ τραφερῇ χθονὶ δερκόμενοι τόδε δῶμα
ἀνδρὸς ὀπιζομένου Ζηνὸς νόον αἰγιόχοιο·
ὅς ποτ' ἔδειξε βροτῶν πολυπλάγκτοισιν πραπίδεσσιν
ψυχὴν ἀθανάτην κἀγήραον ἐκ Διὸς αἴσης
μάρτυρα Φοῖβον ἀμυμόσιν ἐν σελίδεσσι χαράξας.
Οὐδ' ἄρα θνητὸς ἔην, ὑπ' ἀνάγκης δ' ὑψιμέδοντος
τύμβῳ εἰναλίῳ πεπεδημένος ἤνυσεν οἶμον,
ἐκ ῥεθέων δ' ἀναστείχων σεμνὸν ἔβη Διὸς οἶκον,
Λητοΐδῃ καὶ Μούσαις βωμὸν ὑπ' ἠέρι τεύξας·
ἰητὴρ δ' Ἀσκληπιάδης μακάρων τρίβον ἤει,
χρημοσύνην δ' ἔλιπεν πολυκήριον ἐν νεκύεσσιν.

529. ALIUD.

Viri qui in Ausoniorum solum venistis, hospites,
parvam in arida terra videntes hancce domum
viri reverentis Jovis mentem ægida-habentis; [niis
qui olim demonstravit mortalium multivagis inge-
animam immortalem et senectutis-expertem ex Jo-
[vis fato
testem Phœbum inculpatis paginis inscribens.
Non sane mortalis erat, sed necessaria-lege *Jovis*
[in-alto-regnantis
tumulo maritimo irretitus perfecit viam,
sed ex membris evadens venerandam venit Jovis
Latoidæ et Musis ara sub aere facta; [domum,
medicusque Asclepiades beatorum semitam petiit,
egestatemque reliquit valde-perniciosam apud
[mortuos.

---

527. ALIUD.

Transacto puer hic jaceo qui Teïus ævo,
nobilis in scenis histrio nuper eram.
Vixi annos denos Asclepiodorus et octo;
matre satum terra nunc quoque terra tegit.

H. G.

530. ΑΛΛΟ.

Φιλοξένη.

Γήρᾳ θανοῦσαν τάφος ἔχει Φιλοξένην.

530. ALIUD.

Philoxena.

Senectute mortuam sepulcrum habet Philoxenam.

531. ΑΛΛΟ.

Κοινὸν φῶς ἰδοῦσα τὸ κοινὸν ἔχω τέλος αἰεί,
πέντε λιποῦσα τέκνων καλλιγόνους σταχύας.
Μὴ μύρου, φίλ' ἄνερ, με· καὶ αὐτὸς ἐκεῖ γὰρ ὁδεύσας
εὑρήσεις τὴν σὴν σύγγαμον Εὐτυχίην.

531. ALIUD.

Communem lucem quæ vidi communem habeo finem [semper,
quinque liberorum relictis pulcri-generis spicis.
Ne defleas, amice vir, me; et ipse enim huc itinere [facto
invenies tuam conjugem Eutychiam.

532. ΑΛΛΟ.

Ἐνθάδε σῆμα Κλέανδρος... φου Εὐτυχιανοῦ,
ὃς Μουσῶν δώροις ἔσχε λόγον Χαρίτων.

532. ALIUD.

Hîc monumentum Cleander *statuit*... Eutychiani,
qui Musarum dono habuit sermonem Gratiarum.

533. ΑΛΛΟ.

Κλεομάνδρου τόδε σῆμα, τὸν ἐν πόντῳ κίχε Μοῖρα·
δακρυόεν δὲ πόλει πένθος ἔθηκε θανών.

533. ALIUD.

Cleomandri hocce monumentum, quem in ponto [attigit Parca;
lacrimosumque urbi luctum attulit mortuus.

534. ΑΛΛΟ.

Σα[λ]ούιος (?) Ἀριστείδου λιθοδαίδαλος ἐνθα τέτευχ- [ται,
ἐκτὸς ἐὼν δακρύων καὶ λυποτόκων ὀδυνάων·
καὶ γὰρ ἐν εὐφρασίαις καὶ αὐλῶν ἥδεσι φωναῖς
δωμηθεὶς, ἀνέλαμψε βροτοῖς λιθοκαλλέα μορφήν.

534. ALIUD.

Salvius Aristidis *filius* e lapide-artificiose-elaborato [hîc fabricatus est,
qui nunc est expers lacrimarum et tristitiam-pa- [rientium dolorum:
etenim in bonis-gaudiis et tibiarum gratis vocibus
ædificatus, fecit-ut-splenderet mortalibus pulcro- [lapide forma.

535. ΑΛΛΟ.

Θ. Κ.

Ἄνδρα φίλον φθίμενον Διονύσιον ἐνθάδ' ἔθηκεν
Δελφὶς ἑὸν τιμῶσ' εἵνεχ' ὁμοφροσύνης.
Καὶ φιλίῃ νίκησεν ἀδελφειῶν ὁμόνοιαν
ἐσθλὸς Ἀθήναιος ἐν θαλάμοιο τέλει,
ὃς τόδε σῆμ' ἐτέλεσσε τεθνειότι θεσμὸν ἀέξων
εἵνεκεν εὐνοίης, ἧς ἔχε, πιστοτάτης.

535. ALIUD.

D. M.

Virum amicum exstinctum Dionysium hîc posuit
Delphis suum honorans propter concordiam.
Et amicitia vicit fratrum concordiam
bonus Athenæus in lecti cura, [gens
qui hocce monumentum confecit mortuo legem adau-
propter benevolentiam, quam habuit, fidelissi- [mam.

536. ΑΛΛΟ.

Αἰλιανῷ τόδε [σῆμα] πατὴρ ἀγαθῷ πι[νυτῷ τε
θ[νη]τὸν κηδ[εύσα]ς σῶμα· τὸ δ' ἀθάνατον
ἐς μακάρων ἀνόρο[υσ]ε κέαρ· ψυχὴ γὰρ ἀείζ[ως,
ἣ τὸ ζῆν παρέχει καὶ θεόφιν κατέβη. [φούς·
Ἔσχεο [σὺ] στοναχῶν, πάτερ, ἴσχε δὲ, μῆτερ, ἀδελ-
σῶμα χιτὼν ψυχῆς· τὸν δὲ θεὸν σέβε μου.

536. ALIUD.

Æliano hocce monumentum pater bono sapientique
mortali peractis justis corpori: sed immortale
in beatorum exsurrexit sedes cor: anima enim sem- [per-vivens *est*,
quæ vitam præbet et a diis descendit. [fratres:
Compesce tu gemitus, pater, contineque, mater,
corpus vestis animæ: deum autem cole meum.

537. ΑΛΛΟ.

Λείψανα Λουκίλλης διδυματόκου ἐνθάδε κεῖται,
ἧς μεμέριστο βρέφη, ζῶον πατρί, θάτερον αὐτῇ.

537. ALIUD.

Reliquiæ Lucillæ gemelliparæ hîc jacent,
cujus divisi-sunt liberi, vivus *unus* patri, alter ipsi.

---

537. ALIUD.

Hic Lucilla jacet, mater de prole gemella
quorum viva patri pars obtigit, altera matri.

H. GROTIUS.

538. ΑΛΛΟ.

Μήτηρ μοι Τατιᾶνα, παρ' ἠρίον ὅστις ὁδεύεις,
 ἤγειρε στήλην σὺν πατρὶ Σωσθενέϊ,
πολλ' ὀλοφυρόμενοι μικρῷ ἔπι· ἦν γάρ ἐμοὶ μεὶς
 ἕβδομος οὐ πλήρης· οὔνομ' Ἰουλιανός.

539. ΑΛΛΟ.

Τύμβος μὲν κρύπτει με τὸν ἐν κόλπ[οισι] τραφέντα,
οὔνομα μὲν Πτολε[μαῖ]ον· ὁ γεννήσας δὲ Σέλευκος.
Πενταετὴς δ' ἱκόμην Ἄϊδος δόμον· οἱ δὲ γονεῖς με
 μύρονται κενεαῖς ἐλπίσι τειρόμενοι.
Ὦ γονέες, τί μάτην κενεῷ προσψύχετε τύμβῳ;
Μοιρῶν γὰρ κλωστῆρι τέλ[ος] βιότοιο τέτυκται.

540. ΑΛΛΟ.

Λαΐνεος στήλη με πέριξ ἔχει· ἐκ δέ με παστῶν
 νύμφην κἀκ θαλάμων ἥρπασ' ἄφνως Ἀΐδας
Πῶλλαν, λυγρὰ γονεῦσι λιπὼν μνημήϊα τέκνου.

541. ΑΛΛΟ.

Εὐτυχίδης Ζωΐλου Μιλήσιος.

Πραξιτέλους ἤνθουν λαοξόος οὔ τι χερείων,
 ἐς δ' ἐτέων δισσὰς ἤλυθον ὀγδοάδας·
οὔνομα δ' Εὐτυχίδης ψευδώνυμον, ἀλλά με δαίμων
 θῆκεν ἀφαρπάξας ὠκύτατ' εἰς Ἀΐδα.

542. ΑΛΛΟ.

Λυσέᾳ ἐνθάδε σῆμα πατὴρ Σήμων ἐπέθηκε.

543. ΑΛΛΟ.

Λευκὰς μὲν πατρίς ἐστιν ἐμοί, σπεῖρεν [δέ με Γόργος(?)
τοὔνομα Δη[μόφιλον] (?)· κεῖμαι δ' ἐν δήμ[ῳ
 [Ἀθηνῶν.

544. ΑΛΛΟ.

Σῆμα πατὴρ Κλεόβουλος ἀποφθιμένῳ Ξενοφάντῳ
 θῆκε τόδ' ἀντ' ἀρετῆς ἠδὲ σαοφροσύνης.

545. ΑΛΛΟ.

Μεῖνον, ἄκουσον ἐμοῦ, [παρ]οδοίπορε, τίς ποτ' ἔφυ με·
Παρδάλας μ' ἔσπειρε πάτηρ, γαστὴρ δέ με τίκτεν
 Εὐτυχίδος·
οὔνομά μοι δὲ Εὐτυχιανός.
Παιδείας γὰρ ἐγὼ πινυτῆς ἤλπισα γενέσθαι
καὶ χάριτ' ἂν δοῦναι μητρὶ καὶ πατρί· νῦν δέ με
 ἥρπασεν οὐχ ὁσίως ἕνδεκ' ἔχοντα ἔτη. [Μοῖρα

538. ALIUD.

Mater mihi Tatiana, ad sepulcrum quisquis iter facis,
 erexit cippum cum patre Sosthene,
multum lamentantes super parvulo: erat enim mihi
 septimus, non plenus: nomen Julianus. [mensis

539. ALIUD.

Tumulus quidem tegit me qui in *parentum* sinu nu- [tritus sum.
nomine Ptolemæum: qui genuit autem Seleucus *est*.
Quinquennisque adii Ditis domum; parentesque [me
 deflent vana spe absumpti.
O parentes, quid frustra inani animam-applicatis
Parcarum enim filo finis vitæ factus est. [tumulo?

540. ALIUD.

Lapideus cippus me circumtenet; atque me ex velis
 novam-sponsam et thalamis rapuit subito Orcus
Pollam, tristia parentibus linquens monumenta so- [bolis.

541. ALIUD.

Eutychides Zoili *filius* Milesius.

Praxitele florebam sculptor nequaquam inferior,
 in annorum duplicem veneram ogdoadem;
nomen vero Eutychides falsum-nomen *est*, siquidem
 deposuit abreptum citissime in Orcum. [me deus

542. ALIUD.

Lyseæ hîc monumentum pater Semon imposuit.

543. ALIUD.

Leucas mihi patria est, genuit autem me Gorgus
nomine Demophilum; jaceoque apud populum
 [Athenarum.

544. ALIUD.

Monumentum pater Cleobulus defuncto Xenophanto
 posuit hocce pro virtute et modestia.

545. ALIUD.

Mane, audi a me, viator, quisnam genuerit me:
Pardalas me sevit pater, uterus autem me peperit
 Eutychidis;
nomenque mihi Eutychianus. [esse
Doctrinæ enim ego prudentis speravi me futurum
et gratiam redditurum matri et patri: nunc autem me
 rapuit non pie undecim habentem annos. [Parca

---

541. ALIUD.

Par ego Praxiteli formare in marmora vultus,
 tota sed annorum vita bis octo fuit.
Eutychides mihi nomen erat, sed fecit, ut esset
 hoc falsum, rapiens me cito Parca nimis.

H. GROTIUS.

546. ΑΛΛΟ.

Μὴ κίνει λίθον ἐκ γαίης, ἄνθρωπε πανοῦργε,
μή σ' ἄταφον, τλῆμον, κύνες ἑλκήσωσι θανόντα.

546. ALIUD.

Ne moveas lapidem e terra, homo maligne,
ne te insepultum, miser, canes discerpant mortuum.

547. ΑΛΛΟ.

Γάϊος εἱμαρτῇ ἀλόχῳ τόδε σῆμα θανούσῃ
θῆκε Λυκειανῇ μνημοσύνης ἕνεκεν,
ᾗ συμ[βίω]σεν ἔτη δέκα πέντε δὲ μῆνας,
σωφροσύνης [ἀρ]ετὴν ἤθεσιν [ἀραμένη.

547. ALIUD.

Gaius fataliter uxori hocce monumentum mortuæ
posuit Lycianæ memoriæ causa,
quæ *secum* convixit annos decem et quinque men-
pudicitiæ virtute moribus suscepta. [ses,

548. ΑΛΛΟ.

Ὡς ῥόδον εἰαρινόν σε βροτόφθορος ἥρπασεν Ἅδ[ης,
Σέμνην· τλητὰ θεὸς ζωῆς * ἀφεῖλέ μ' ἐν αὐτῇ.

. . . .

548. ALIUD [Orcus,

Ut rosam vernam te mortalibus-exitiosus rapuit
Semnam : tolerabilia deus vitæ mihi detraxit in ea.

. . . .

549. ΑΛΛΟ.

. . . .
ἐκθύμως φιλέων δίδυμον κορυφὴν ἀρετάων,
εὐθυτάτην πίστιν ἠδὲ φιλοξενίην·
τῶν μέτα καὶ συνάπηρεν ἀπὸ χθονὸς ἐς βίον ἄλλον,
ξείνοισι προλιπὼν καί γε πένησι πόθον.

549. ALIUD.

. . . .
prompto-animo amans geminum virtutum culmen,
rectissimam fidem atque liberalitatem-in-hospites:
quibuscum et simul migravit e terra in vitam aliam,
hospitibus relicto et pauperibus desiderio.

550. ΑΛΛΟ.

α. Τὴν κυανῶπιν Μοῦσαν, ἀηδόνα τὴν μελίγηρυν,
λιτὸς δδ' ἐξαπίνης τύμβος ἄναυδον ἔχει,
καὶ κεῖται, λίθος ὥς, ἡ πάνσοφος, ἡ περίβωτος.
Μοῦσα καλή, κούφη σοὶ κόνις ἥδε πέλοι.

β. Τίς μου τὴν Σειρῆνα κακῶς κακὸς ἥρπασε δαίμων;
τίς μου τὴν γλυκερὴν ἥρπασ' ἀηδονίδα;
Νυκτὶ μιῇ ψυχαῖσιν ἄφαρ σταγόνεσσι λυθεῖσα
ὤλεο, Μοῦσ', ἐτάκη δ' ὄμματ' ἐκεῖνα σέο,
καὶ στόμα πέφρακται τὸ χρύσεον· οὐδὲν ἔτ' ἐν σοὶ
λείψανον, οὐ κάλλους, οὐ σοφίης πέλεται.
Ἔρρετε μέρμηραι θυμαλγέες· ἄμμοροι ἐσθλῆς
ἐλπίδος ἄνθρωποι· πάντα δ' ἄδηλα τύχης.

550. ALIUD. [viter-canentem,

Cæruleos-habentem-oculos Musam, lusciniam sua-
exiguus hicce repente mutam tumulus habet,
et jacet, ut lapis, omni-scientia-*prædita*, concele-
Musa pulcra, levis tibi pulvis iste fiat. [brata.

b. Quis mihi Sirenem male malus abripuit deus?
quis mihi dulcem rapuit lusciniam?
Nocte una frigidis repente guttis soluta
mortua es, Musa; marcuere oculi illi tui,
et os clausum est aureum : nihil jam in te
reliquum, nec pulcritudinis, nec sapientiæ est.
Abite, curæ animo-dolorem-*afferentes* : expertes
spei homines: omnia incerta fortunæ. [bonæ

551. ΑΛΛΟ.

Μή μου ἐνυβρίξῃς ἁγνὸν τάφον, ὦ παροδῖτα,
μή σοι μηνίσῃ πικρὸν ἔπ' Ἀγεσίλας,

551. ALIUD.

Ne meum violes purum sepulcrum, o viator,
ne tibi irascatur acerbe Agesilaus,

---

550. ALIUD.

a. Musa nigris oculis pulcherrima, dulcis aedon,
sub lapide hoc vili muta repente jacet,
ceu foret ipsa lapis, sic dicta et nobilis illa
Musa jacet : verum sit tibi terra levis.

b. Quod rapuit dulcem mihi numen aedona? Sævi
quæ Sirena mihi sustulit ira dei?
Una nocte nocens heu! te, mea Musa, peremit
occlusitque oculos frigida gutta tuos;
inseruitque ori mellito vincula, sit nunc
ut nihil eloquio de sapiente super.
Ite procul, curæ mortalia corda vorantes,
spe sine; Fortunæ est non nisi fluxa dare. H. G.

551. ALIUD.

Hunc tumulum (sacer est) noli violare, viator,
iratus fiat ne tibi rex Erebi,

Περσεφόνα τε κόρα Δαμάτερος· ἀλλὰ παρέρπων
εἰπὸν Ἀρατείῳ· γαῖαν ἔχοις ἐλαφράν.

Proserpinaque filia Cereris; sed prætergradiens
dic Arateo : terram habeas levem.

552. ΑΛΛΟ.

Πλείστην δὴ θνητῶν ἀρετὴν πατρὶ μητρί τε δείξας
κεῖθ' Ἡρακλείδης ὁ Φίλωνος Δήλιος ὧδε.

552. ALIUD.

Plurimam quidem qui inter-mortales virtutem pa-
[tri matrique ostendit,
jacet hîc Heraclides Philonis *filius,* Delius.

553. ΑΛΛΟ.

Σῆμά τοι, [ὦ] γλυκερὴ Τελεσίλλα, ἐνθάδε [καλὸν
τεῦξεν Ἴδας ἀλόχῳ, λάχεν ἣ οἱ πᾶν τὸ πε[ρισσὸν
πίστεος, εὐνοίης, ἀρετῆς, ἀγα[νοφροσύνης τε,
ὄφρα καὶ ἐσσομένοισι τεὸν κλεὸς ἄφθιτον [εἴη.

553. ALIUD.

Monumentum tibi, o dulcis Telesilla, hîc pulcrum
fecit Idas uxori, quæ sortita est omnem excellen-
[tiam
fidei, benivolentiæ, virtutis, mansuetudinisque,
ut et futuris tua gloria incorrupta semper sit.

554. ΑΛΛΟ.

Ὕπνος ἔχει σε, μάκαρ, πολυήρατε, δῖε Σαβῖνε,
καὶ ζῇς ὡς ἥρως, καὶ νέκυς οὐκ ἐγένου·
εὕδεις δ' ὡς ἔτι ζῶν ὑπὸ δένδρεσι σοῖς ἐνὶ τύμβοις·
ψυχαὶ γὰρ ζῶσιν τῶν ἄγαν εὐσεβέων.

554. ALIUD.

Somnus habet te, felix, peramabilis, dive Sabine,
et vivis ut heros, et mortuus non factus es;
dormis autem tamquam adhuc vivens sub arbori-
[bus tuo in tumulo;
animæ enim vivunt eorum qui valde fuere pii.

555. ΑΛΛΟ.

Εἴθε μή, ὦ πανάριστε Βοκόντιε, σαῖς ἀτέλεστον
ἔργον ἔ[φυ] πραπίσιν τοῖα πονησαμένῳ.

555. ALIUD.

Utinam non, optime Vocontie, tuo imperfectum
opus sit ingenio, qui tanta elaboraveris.

556. ΑΛΛΟ.

Αὐρήλιος Εὐτύχης
τοῖς κατοιχομένοις μνείας χάριν.
Θ(εοῖς) κ(αταχθονίοις).

Κύζικος ἦν μία πᾶσι πατρὶς καὶ μοῖρα δὲ πάντας
ὤλεσεν ἠϊθέους, ὦ παροδῖτα, μία.
Οὐδ' ἡμᾶς [ἀνελών τις ἀνήγαγε συγγενέεσσιν
θάψαι ὀδυρομένοις, ἀλλοτρίας δ' ἐπὶ γῆς
καὶ νέκυάς περ ἀνὴρ ξένος] αὐτὸς ἔχειν ἐπόθησεν
χἠμῖν τεῦξε λυγροῖς μνήματα μυρόμενος·
οὗ τὸ καλὸν κοσμεῖ περικείμενον οὔνομα τύμβους,
οὗ γλυκὺς ἔσθ' ἡμῖν κἂν φθιμένοισιν ἔρως.

556. ALIUD.

Aurelius Eutyches
illis qui interierunt, memoriæ gratia.
Diis Manibus.

Cyzicus erat una omnibus patria, et fatum omnes
perdidit juvenes, o viator, unum.
Neque nos *tollens quis reduxit cognatis*
sepeliendos lugentibus, aliena autem in terra
et mortuos vir, licet alienigena, ipse habere voluit
et nobis fecit miseris monumenta plorans.
Cujus pulcrum ornat circumpositum nomen tumu-
[los,
cujus dulcis est nobis vel inter mortuos amor.

557. ΑΛΛΟ.

Οὔνομα Φιλοκύνηγος ἐμοί· τοῖος γὰρ ὑπάρχων
θηρσὶν ἐπὶ φοβεροῖς κραιπνὸν ἔθηκα πόδα.

557. ALIUD.

Nomen Philocynegus mihi : talis enim cum essem,
feras in metuendas rapidum tuli pedem.

558. ΑΛΛΟ.

Πατρίδος οἰκο[νόμον χερὶ καὶ βουλ]αῖσι κραταιόν,
Γ[αίον Ἀνδρομένους ἐν[θά]δ' ἔχω φθίμενον·
ᾧ τόδε σῆμα πόνησεν ἀδελφεὸς ἠδὲ καὶ αὐτῷ
ζώων Εὐφρόνιος, καὶ Ἰουλία ἄλοχ[ος,

558. ALIUD.

Patriæ administratorem manu et consiliis validum
Caium Andromenis *filium* hîc habeo mortuum :
cui hocce monumentum exegit frater atque sibi
vivens Euphronius, et Julia conjux,

---

et soboles Cereris Proserpina : sed, bone, transi
fatus Arateo : sit tibi terra levis. H. G.

552. ALIUD.
Qui multa moriens patribus virtute probavit
sese Heraclides Philonis Delius hîc est. SC. MAFF.

καὶ παῖδες φθιμένοιο περικ[λεί τ]ου Γ[αΐο]ιο
Εὐφρ[όνι]ος Εὐκτήμων θ' εἵνεκεν εὐ[σεβίης·
Κυίντα τε τῶν γενέτειρα, φίλου μεμνημένη ἀνδρός
δεικνύω ἀλόχοις ἤθεα σωφροσύνης.

559. ΑΛΛΟ.

Μαιανδρίης τῆς Βαχχίου.

Φερσεφόνα, τὺ φιλεργὸν ἀπέσπασας ἀνδρὸς ἀπ' εὐ-
ἄκριτον ἐς θνατοὺς ἁλικίαν θεμένα [νῆς
εἰκοσέτιν, τᾷ κάλλος ἀφώρισε Κύπρις ἐν ἀστοῖς,
ἀλλὰ τύχη σκολιοῖς δόγμασιν ἠντίασεν,
οὕνεκ' ἀλλοδαπὰν Μαιανδρίη ἤλυθε γαῖαν
ἀνδρὶ φιλοστόργους δεικνυμένα χάριτας,
ἀνθ' ὧν μοι τὸ μνῆμα πόσις κτίσεν, οὕνεχ' ἅμ' αὐτῷ
ἔκδημος γενόμαν πατρίδα λειπομένα
Φερσεφόνας δ' ἀδίαυλον ὑπὸ στυγερὸν δόμον ἦλθον,
παυσιπόνω λάθας λουσαμένα πόματι.

560. ΑΛΛΟ.

Μίκκης οὔνομα μοῦνον ἔχει τάφος, εὐσεβέες δὲ
ψυχὴν, καὶ πεδίων τέρμον' ἐς ἠλυσίων
τοῦτο σαοφροσύνης ἔλαχεν γέρας, ἀμβροσίην δέ.
Σώματος ὑβριστὴς οὐκ ἐπάτησε χρόνος,
ἀλλ' [αὐτὴ] νύμφῃσι μετ' εὐσεβέ[εσ]σι καθῆται
ἀνέρος ἐν μνήμῃ κάρτα φυλασσομένη.

561. ΑΛΛΟ.

Χαῖρε, Εὔνομε Εὐνόμου.

Οὔνομα μοῦνον ἔχει στάλα, ξένε, σῶμα δὲ πόντος
πάτρας καὶ Λέσβου μέσσον ὑποβρύχιον·
μήτηρ δὴ πανόδυρτος ἐρημαῖον κατὰ δῶμα
Εὔνομον αἰάζει μυρί' ὀδυρομένα.

562. ΑΛΛΟ.

Οὔνομά μοι Ἐλάτη· πατρὶς θ' ἐστὶν Θυάτειρα.
* *

. . . . καὶ σόν, ὁδῖτα,
ὄλβιον εὐθύνοι πάντα Τύχη βίοτον.
Ὅστις] ἐμεῦ στήλλαν καὶ τὸν λίθον οὐκ ἀδικήσῃ
οὗτος τὰν αὐτὰν μοῖραν ἐμοὶ λαχέτω.

563. ΑΛΛΟ.

Τάφον τὸν ὄντα πλήσιον, βωμὸν δ' ἅμα
ἔτευξα κατὰ γῆς Κλαυδία, ἡ καὶ Δεχάς,
Ἀθηνίωνι γλυκυτάτῳ καὶ φιλτάτῳ,
ἁγνῷ γενομένῳ συμβίῳ, μνήμης χάριν.

564. ΑΛΛΟ.

Πέτρην τήνδ' ἐκόλαψε χάριν μνήμης ἔτι ζωὸς

et filii defuncti incliti Caii
Euphronius Euctemonque propter pietatem :
Quintaque eorum genetrix, dilecti memor viri,
demonstro uxoribus mores pudicitiæ.

559. ALIUD.

Mæandriæ Bacchii (uxoris).

Proserpina, tu operis-amantem detraxisti a viri
ætate sine-judicio in mortales statuta, [cubili,
viginti-annos-natam, cui pulcritudinem attribuerat
[Cypris inter cives,
sed pravis decretis obviam ivit fortuna,
quia alienam Mæandria venisset in terram
viro genuini-amoris ostendens gratos-affectus,
pro quibus mihi monumentum conjux exstruxit, quia
peregrina facta-fui, patria relicta, [secum
Proserpinæque tristes domos, unde non remeare
[licet, subii,
ubi oblivionis per-quam-cessant-dolores potu
[me prolui.

560. ALIUD.

Miccæ nomen solum habet sepulcrum, pii autem
animam, et camporum *usque* ad terminum Ely-
[siorum,
hoc modestiæ sortita est præmium, immortalita-
[temque.
Corporis violator non calcavit *eam* tempus,
sed ipsa conjuges inter pias sedet
viri in memoria valde servata.

561. ALIUD.

Salve, Eunome Eunomi *fili*.

Nomen solum habet cippus, hospes; corpus autem
patriam inter et Lesbum submersum : [pontus
mater ergo flebilis desertam per domum
Eunomum luget plurimum lamentans.

562. ALIUD.

Nomen mihi Elate : patriaque est Thyatira.
* *

. . . . et tuam, viator,
beatam regat omnem Fortuna vitam.
Quicunque meum cippum et lapidem non læserit,
ille eamdem sortem atque ego consequatur.

563. ALIUD.

Sepulcrum qui est proximum, aramque simul
feci in terra Claudia *ego* quæ et Dechas *nominor*,
Athenioni dulcissimo et amicissimo
castoque facto consorti, memoriæ gratia.

564. ALIUD.

Saxum hocce exsculpsit gratia memoriæ, adhuc [vivus

Ῥοῦφος ἐὼν προπάτωρ ἡμετέρης γενεῆς·
ἐν νομικῇ προὔχοντα Κλεόμβροτον ἥρπασε Μοῖρα,
πρῶτα συνεσπόμενον βήματι Βιθυνικῷ.
ὀστέα δ' εἰς πάτρην ὁ πάτηρ ὠπάσσατο Ῥοῦφος,
καὶ κατέθηκεν ἄ[ρας] ἔνθα [περ οἱ] πρόγονοι.
Ἡρῴῳ δ' ἐνὶ τῷδε καὶ ἄλλοι φίλτατοι κεῖνται,
Τιμήεις Χρόνιος υἱός τε Πολυχρόνιος.

cum erat, Rufus avus nostræ stirpis :
in legibus præstantem Cleombrotum rapuit Parca
prima consequutum in foro Bithynico :
ossa autem in patriam pater attulit Rufus,
et deposuit sublata ubi *sunt* proavi.
In heroo hocce et alii amicissimi jacent,
Timeis Chronius filiusque Polychronius.

565. ΑΛΛΟ.

Πάντῃ μὲν κῦδος Τερτύλλου . . . .
ἔκ τε σοφῶν ἔργων ἔκ τ' ἀγαθῶν πατέρων·
νῦν δ' ἔτι που καὶ μᾶλλον, ἀρηϊφίλων ὅτε φωτῶν
τόσσην ἐν σταδίοις ἐστόρεσεν στρατιήν,
ἄρκτους πορδάλιάς τε κατέκτανεν ἠδὲ λέοντας,
σφῶν κτεάνων πάτρην πρεσβυτέρην θέμενος·
τῷ μετὰ κλεινὸν Ἄρην ἐναγώνιός ἐστι καὶ Ἑρμῆς
νίκην πορσύνων ἀνδράσιν ἀθλοφόροις.
Τοὔνεκα καὶ βασιλῆες ἐπιστέλλειν ἐπένευσαν·
αἱ δ' ἀρεταὶ τούτου καὶ προγόνων πλέονες.
Σῆμα δέ, κεἰ τέχνῃ Φρύγιον λίθον ἔργῳ ἐλέ[γχει,
ψεύδεται· ἐκ γαίης τῆσδε πέφυκε [λίθος.

565. ALIUD.

Ubique quidem *est* Tertulli gloria . . . . .
ex sapienter factis atque bonis parentibus :
nunc adhuc et magis cum Martis-amicorum viro-
tantum in stadiis stravit exercitum, [rum,
ursos, pardalesque occidit atque leones,
suis bonis quod patriam antiquiorem faceret :
cui post inclitum Martem certaminum-studiosus
[adest et Mercurius
victoriam præbens viris præmia-ferentibus.
Propter quod et reges (imperatores) epistolam-
[dare *ad eum* dignati sunt :
sed ipsius plures vel quam avorum sunt virtutes.
Monumentumque, etsi ars Phrygium lapidem opere
mentitur : e terra hacce natus est lapis. [arguit,

566. ΑΛΛΟ.

Οὐ τὸ θανεῖν ἀλγεινόν, ἐπεὶ τόδε πᾶσι πέπρωται,
ἀλλὰ πρὶν ἡλικίης καὶ γονέων πρότερον.
Οὐ γάμον, οὐχ ὑμέναιον ἰδών, οὐ νύμφια λέκτρα,
κεῖμαι, ἐρῶν πολλῶν, ἐράμενος πλεόνων.

566. ALIUD.

Non mori molestum est, quippe cum id omnibus
[sorte distributum sit,
sed *mori* ante *justam* ætatem et ante parentes.
Non nuptias, non hymenæum qui vidi, non geniales
jaceo, amans multos, amatus a pluribus. [toros,

567. ΑΛΛΟ.

Οὔνομά μοι Μενέλαος· ἀτὰρ δέμας ἐνθάδε κεῖται,
ψυχὴ δ' ἀθανάτων αἰθέρα ναιετάει.

567. ALIUD.

Nomen mihi Menelaus : atqui corpus hîc jacet,
sed animus immortalium æthera habitat.

568. ΑΛΛΟ.

. . . . . γ]ενόμην Μ[αρεωτίδι γαίῃ,
κεῖμ]αι δ' ἠγαθέῳ Κέ[κροπος ἐ]ν δαπέδῳ.

568. ALIUD.

. . . . . Natus sum in Mareotica terra,
jaceo autem in valde-divino Cecropis solo.

569. ΑΛΛΟ.

α. Πατρὸς ἐπ' εὐσε[βίῃ] με κενὸς τάφος ὧδε κατέσχεν,
ἀλ]λ' οὐκ ἐν γαίῃ τῇδε θανὼν ἐτάφην·
Σμυρναία δὲ κόνις μ' ἐκαλύψατο, γηραλέης δὲ
ἐλπίδος οὐκ ἦλθον πρὸς πολιὸν πλόκαμον·
παῖδα δ' Ἀκινήτου με συνώνυμον ἥρπασε πατρὸς
Μοῖρα, κακὸν γονέων χηροσύνης δάκρυον.

β. Νεωτέρου Ἀνικήτου ἐπιτάφιον.

Ὅστις νεκρὰν πρόσοψιν ἀφανίσει τέκνου
οὕτως ἀώροις περιπέσοιτο συμφοραῖς.

569. ALIUD.

[habuit,
a. Patris per pietatem me inane sepulcrum hîc
sed non in hacce terra mortuus sepultus sum :
Smyrnæus autem pulvis me contexit, senilisque
spei non veni ad canos crines.
Filium autem Aniceti me cognominem rapuit patris
Parca, malum parentum orbitatis lacrimosum.

b. Junioris Aniceti epitaphium.

Quicunque mortuam speciem nati abolebit,
sic in indecoras incidat calamitates.

570. ΑΛΛΟ.

α. Ὃς δ' ἂν προσοίσει χεῖρα τὴν βαρύφθονον,
οὕτως ἀώροις περιπέσοιτο συμφοραῖς.

570. ALIUD.

a. Quicunque inferet *huic sepulcro* manum gravi-
sic deformes incidat in calamitates. [ter-invidam,

β. Ὃς ἂν δὲ χεῖρα προσαγάγῃ βαρύφθονον,
ταῖς αὐταῖς περιπέσοιτο συμφοραῖς.

b. Quicunque manum *huic sepulcro* admoverit gra- [viter-invidam,
easdem incidat in calamitates.

571. ΑΛΛΟ.

Ἑρμῆς Ἀκμονεὺς καὶ Εὐμενεὺς τῷ υἱῷ μου Εὐκάρπῳ
καὶ ἑαυτῷ καὶ τῇ γυναικὶ Ἀφροδισίῃ.

Ἐμοῦ θανόντος καὶ γυναικὸς καὶ τέκνων
ὃς ἂν ἀνοίξει τύμβον ἢ βλάψει τάφον,
πολλῶν ἀώρων περιπέσοιτο συμφοραῖς.

571. ALIUD.

Hermes Acmoneus et Eumeneus filio meo Eucarpo
et mihi ipsi et conjugi Aphrodisiæ.

Meî mortui et conjugis et natorum
quicunque recludet tumulum lædetve sepulcrum,
multorum deformium incidat in calamitates.

572. ΑΛΛΟ.

Τίς ἂν προσάξει χεῖρα τὴν βαρύφθονον,
πολλαῖς ἀώροις περιπέσοιτο συμφοραῖς.

572. ALIUD.

Sî quis admoverit manum invidia-gravem,
multas indecoras incidat in calamitates.

573. ΑΛΛΟ.

Ὃς ἂν προσοίσει χεῖρα τὴν βαρύφθονον,
Ἑκάτης μελαίνης περιπέσοιτο δαίμοσιν.

573. ALIUD.

Quicunque inferet *huic sepulcro* manum gravi- [ter-invidam,
Hecates nigræ incidat malis geniis.

574. ΑΛΛΟ.

Τύμβον σοι ποίησα, Παπίριε, Γοργὰς ἄτεκνος
μήτηρ πρωτογόνῳ, ἕτερον παῖδ' οὔτιν' ἔχουσα·
πρῶτος γάρ μ' ἐκάλεσσας ἀμήτορα μήτερα, τλῆμον·
καὶ πασάν σ' ἐδίδαξα διδασκαλίην, ταχύμοιρε·
ἀντὶ γάμων δ' ἔστρωσα τάφους, χήρα δ' ἀπελείφθην
ἀνδρός τ' ἠδὲ τέκνου, οὐδὲ πλέον ἢ δάκρυ οὖσα.

574. ALIUD.

Tumulum tibi feci, Papirie, Gorgas prole-carens
mater primogenito, alterum filium non habens :
primus enim me vocasti non-matrem matrem, miser ;
et omnem te docui doctrinam, brevi-fato *donate*;
pro nuptiis autem stravi sepulcra, orba enim re- [licta sum
viroque et filio, quæ neque plus sum quam lacrima.

575. ΑΛΛΟ.

Οὐκ ἀκλεῆ Δεκούρατον ὁρᾷς, ὃν ἀνεῖλε Σαγ[ίττας
λαιῆς χειρὸς ἐμῆς οὐ προφυγὼν θάνατον.

575. ALIUD.

Non ingloriosum Decoratum vides, quem sustulit [Sagitta,
qui sinistra manu mea non effugit mortem.

576. ΑΛΛΟ.

Νύσης εὐτάκτου τε καὶ ἐργατίδος τόδε σῆμα.

576. ALIUD.

Nysæ modestæque et laboriosæ hocce monumen- [tum *est*.

577. ΑΛΛΟ.

Πραιτωριανόν ἐμὲ στρατιώτην ἔνθα Φίλητον
σωθέντ' ἐκ καμάτων ἥδε κόνις κατέχει.
Ἡ δ' Ἀλκίμιλλα μελλόνυμφος δυστυχής.

577. ALIUD.

Prætorianum me militem hîc Philetum
liberatum e laboribus hicce pulvis tenet.
Hæcce *est* Alcimilla brevi-futura-sponsa infelix.

578. ΑΛΛΟ.

Πολλὰ πονησάμενος βιότου [τάδε τέρματ' ἀφῖγμαι
σὺν γαμετῇ ἀλόχῳ Λαο[δίκῃ καταβάς·
κεῖμαι δ' εἰν Ἀΐδῃ ζοφερὴν ἐπιει[μένος ἀχλύν,
μητρὶ λιπὼν πένθος λυγρὸν [ἐλεινοτάτῃ·
ἀλλά γ', ἐμαὶ ψυχαί, δυ' ἀδελφιδέ[οι συνόμαιμοι,
χαίροιτ' εὐσεβίης εἵνεκεν εἰ[λικρινοῦς,
στήλῃ τιμήσαντες ἐμὸν τά[φον ἀθανάτοις τε
Πιερίσιν· πάπποι δ' ἔλθετε π[ευσόμενοι.

Ἀσκληπιόδωρε Δίωνος, χαῖρε.

578. ALIUD.

Postquam multa laboravi, vitæ hos terminos adii
cum propria conjuge Laodice degressus :
jaceoque in Orco tenebrosa indutus caligine,
matri linquens luctum gravem miserabili :
verum, o meæ animæ, duo fratris-filii consanguinei,
valete sinceram propter pietatem,
qui cippo honoravistis meum sepulcrum immorta- [libusque
Pieridibus : avique *mei* venite percontaturi.

Asclepiodore Dionis *fili*, vale.

579. ΑΛΛΟ.

Ζητεῖς, ὦ παροδῖτα, τίς ἡ στήλη, τίς ὁ τύμβος,

579. ALIUD.

Quæris, o viator, quis sit cippus, quis tumulus,

τίς δ' ἐν τῇ στήλῃ εἰκὼν νεότευκτος ὑπάρχει.
— Υἱὸς Τρύφωνος τοὔνομα Τάτον ἔχων,
τεσσαρακαιδεκέτη δόλιχον βιότου σταδιεύσας·
τοῦθ' ὅ ποτ' ὢν γέγονα, στήλλη, τύμβος, λίθος, εἰκών.

580. ΑΛΛΟ.

Ἤμην ἐν ζωοῖς· φάος [ἡδὺ δὲ] λεῖπον ἀγεννῶς.
Οὔνομά μοι Χρηστῖνος τὸ πρὶν, ἀνέθρεψε δὲ γαῖα
Βιθυνῶν πρώτη Νικομήδεια, κτεῖνε δ' Ἀχιλλεύς·
ταῦτα δὲ πάντα μίτοις Μοιρῶν πάθον, ὡς ἄνθρωπος.

581. ΑΛΛΟ.

Ἐνθάδε γῆ κατέχει νέον ἀνέρα, ᾧ πατρὶς ἦεν
καλὴ χθὼν Δοκίμοιο, τὸ δ' οὔνομά οἱ τόδ' ἔκειτο
Παπίας Πασικράτους· κάθθανε δ' —υυ—

582. ΑΛΛΟ.

Ἀπολλωνίδη ἐσθλὲ, σε μὲν γοάοντε γονῆε
μυρομένω θάψαν φέρτατον ἠΐθεον,
δεξι]όν [ἰη]τῆρα· μέγα στενάχουσι δ' ἑταῖροι
ὀκτωκαιδεκέτες ἄνθος ὁμηλικίης·
τόνδε δὲ βωμὸν ἔθηκε πανύστατα δῶρα Μένανδρος
φίλος ἀδελφείου μηδενὶ λειπόμενος.

583. ΑΛΛΟ.

Πατρὶς μὲν Μύνδος· γενέτωρ δέ μευ ἔπλετ' Ἰάσων·
στοργᾷ δ' Εὐβούλου κούρα ἀνεγραφόμαν.
Τέκνον δ' ἀρτιγάλακτον Ἰάσονα ματρὶ λιποῦσα,
ζωᾶς ἐστερόμαν εἰνεακαιδεκετίς.
Αἰακτὰν δὲ θύγατρα κατεστενάχησε Στράτεια,
οἷά τις εἰναλία δάκρυσιν ἀλκυονίς.
Τοὔνεκα τὰν κατὰ γᾶς Μύρτον, ξένοι, αὐδήσαντες
χαίρειν, τὰν αὐτὰν ἀντινέμεσθε χάριν.

584. ΑΛΛΟ.

Αὐτῷ συγγενέσιν τέ μ' ἐδείματο σῆμα φαεινὸν
Αἰνείας βριαρῆς κῦδος ἔχων στρατιῆς,
πρόσθε πύλης ἀείναον, ἄφθιτον, οὔτινος αὐτῷ
αὐτοκασιγνήτων χεῖρας ὀρεξαμένου.
Τοὔνεκα τῷδε μὲν ἐσθλὰ πόροι θεός· εἰ δέ τις αἰνῆς
κερδοσύνης μετέχει, ἄλγεα τῷδε δότω.

585. ΑΛΛΟ.

Ἤ μ' αἰζηὸν ἀμείλικτος περιήρπασε Μοίρη
ἄρτι κλυτῶν Παφίης ἀψάμενον θαλάμων·
πένθεσι δ' οὐχ ὁσίοισι δυσέκβατος . . .
. . . στοναχεῖν παῖδ' ἕτερον μελάθροις.
Εἰ δὲ θέλεις γνῶναι τὸν ἐμὸν βίον, ὦ παροδῖτα,

quæ in cippo effigies recens-facta sit.
— Filius Tryphonis nomen Tatum habens,
quatuordecim-annorum curriculum vitæ stadio-emensus :
hoc quod olim fui, sum, cippus, tumulus, lapis, effigies.

580. ALIUD.

Eram inter vivos : lumen dulce reliqui sine sobole;
nomen mihi Chrestinus prius; aluit terra
Bithynorum prima Nicomedia, occidit autem Achilles :
hæcque omnia Parcarum filis passus sum, ut homo.

581. ALIUD.

Hîc terra tenet juvenem virum, cui patria erat
pulcra Docimi terra, nomenque illi hocce inditum
Papias Pasicratis *filius* : mortuus est autem. . .

582. ALIUD.

Apollonide bone, te quidem deplorantes parentes
flentes sepelierunt optimum juvenem,
peritum medicum : magnopere gemunt sodales
octodecim-annos-*natum* florem ejusdem-ætatis *ac sunt ipsi*;
hancce autem aram posuit ultima dona Menander
ut amicus fratris nemini cedens.

583. ALIUD

Patria quidem Myndus : genitorque meus fuit Jason :
amicitiaque Eubuli filia adscripta sum.
Filium autem a-lacte-recentem Jasonem matri linquens,
vita orbata sum novem-et-decem-annos *nata*.
Miserabilemque filiam deflevit Stratia,
qualis quædam marina lacrimis halcyonis.
Quapropter quæ sub terra *est* Myrto, hospites, dicentes
valere, eamdem invicem habeatis gratiam.

584. ALIUD.

Ipsi cognatisque me exstruxit monumentum splendidum
Æneas validæ laudem habens militiæ,
ante portam, æternum, incorruptibile, nemine ei
fratrum manus adhibente.
Quapropter illi bona duit deus; sin autem quis maiæ
lucrandi-cupidinis particeps-sit, dolores isti duit.

585. ALIUD.

Me juvenem non-mellita abripuit Parca
nuper claros Paphiæ assecutum thalamos :
luctibus autem non piis inaccessus. . . .
. . . gemere puerum alterum tectis.
Sin autem vis nosse meam vitam, o viator,

ἡ μέν μοι τέχνη λαοξόος, οὔνομα Μειδίας,
ἐς δὲ θεοὺς ἀνέλυσα καὶ ἀθανάτοισι μέτειμι·
ὅσσους γὰρ φιλέουσι θεοὶ θνήσκουσιν [ἄωροι.

erat quidem mihi ars lapicida, nomen Midias,
ad deos discessi et inter immortales versor :
quos enim amant Dii moriuntur immaturi.

586. ΑΛΛΟ.

Χαῖρε.

Ἄνθος ἀνερχόμενον, Στεφανήφορος ἐνθάδε κεῖται
πημαντὸς . . . .
. . . . Νυμφῶν παρὰ λούτροις μοῖραν ἔπλησεν
ἐτῶν γ'.

586. ALIUD.

Vale.

Flos exoriens, Stephanophorus hîc jacet
læsus . . . .
. . . . Nympharum juxta lavacra fatum implevit.
annorum III.

587. ΑΛΛΟ.

Ἡ τὸν ἀπειρέσιον θνητῶν βίον ἐκτελέσασα
Ἀβροσύνη, ἀρετῇ ἥ [ποτε] λαμπροτάτη,
κεδνὴ ζήσασ' ἐνδόξως ἕκατον λυκάβαντας,
ἐνθάδε [νῦν] κεῖμαι σήματι τῶν γενετῶν.

587. ALIUD.

Illa ego quæ infinitam pro mortalibus vitam peregi,
Abrosyne, virtute olim illustrissima,
proba quæ vixi honorifice centum annos,
hîc nunc jaceo in monumento parentum.

588. ΑΛΛΟ.

Τίς, τίνος ἦν εἴρῃ· — Κλάδος οὔνομα. — Καὶ τίς
[ὁ θρέψας;
— Μηνόφιλος· θνήσκω δ'. — Ἐκ τίνος; — Ἐκ
[πυρετοῦ. —
Καὶ τὸ πόσων ἐτέων; — Τρισκαίδεκα. — Ἀρά γ'
[ἄμουσος; —
Οὐ τέλεον, Μούσαις δ' οὐ μέγα φιλάμενος·
ἔζων δ' Ἑρμείῃ μεμελημένος, ἐν γὰρ ἀγῶσιν
πολλάκις αἰνητὸν στέμμα πάλας ἔλαχον.
Ἀπφία ἡ θάψασα δ' ἐμ' ἡ τροφὸς, ἥ μοι ἔτευξεν,
εἰκόνα καὶ τύμβῳ σῆμ' ἐπέθηκε τόδε.

588. ALIUD.

Quis, cujus essem rogitas : — Cladus nomine. —
[Et quis *est* qui *te* aluit?
— Menophilus; morior autem. — Unde? —
[Febri. —
Et quot annis *natus*? — Tredecim. — Numquid
[musarum-expers? —
Non omnino, Musis vero non magnopere dilectus :
vivebam tamen Mercurio ut qui-curæ-eram, nam-
[que in certaminibus
sæpe laudabilem luctæ coronam nactus sum.
Apphia quæ sepelivit me nutrix mea fuit, quæ
[mihi fecit
imaginem et tumulo monumentum hocce imposuit.

589. ΑΛΛΟ.

. . . . . π]αίδων ἄωρον. . . . .
καὶ] θρῆνος γονέων ἀπαρήγορον ἐνθάδ' [ἀθρ]ήσας,
γνῶθι τέλος βιότου· διὸ παῖζε τρυφῶν ἐπὶ κόσμῳ
πρὶν σῶν παίδων πένθος τοῖον ἀθρῆσαι ἐπὶ τύμβοις.
Τίς ἡμετέρων γονέων παρήγορος ἔσται ἐν οἴκῳ,
ἢ θρῆνος παύσει πολυώδυνον ἐκ βιότοιο; [σει;
Τίνα χερσὶ κρατήσ[ει] ἢ περιπτύξεται ἢ τίνα κλαύ-
Μηνόφιλον θρηνεῖ· [Τ]έρτυλλαν παρήγορον ἕξει
ἢ Μαιάδων τὸν ἄριστον; πλείω πένθος ὤπασε τούτοις.
Πᾶν γένος καὶ δῆμος ἡμετέρους γονεῖς στοναχ[ήσει
τοὺς πολύπαιδας ἄπαιδας, ἐν στέρνοις ἰὸν ἔχοντας,
ὧν βίος ἠμαύρωται παίδων χάριν ὧν τέκον αὐτοί.
Καὶ θρῆνος βαρύδουπον ἔχει πατὴρ Εἰλάσιος οἴκοις

589. ALIUD.

. . . . . de liberis intempestivum. . . . [intuitus,
et lamenta parentum quæ solatium-non-capiunt hîc
nosce finem vitæ : quamobrem lude deliciis-indul-
[gens in mundo,
prius tuorum liberorum luctum talem quam videas
[in sepulcris.
Quis nostrorum parentum consolator erit in domo,
aut lamenta excludet ærumnosa e vita?
Quem manibus tenebit (parens uterque) aut am-
[plectetur aut quem flebit?
Menophilum luget; Tertullam consolatricem ha-
[bebit
aut Mæadum optimum? majorem luctum dedit iis.
Omne genus et populus *omnis* nostros parentes
[miserabitur,
qui multos-liberos *habuere* liberorum-orbos, in
[pectore telum habentes,
quorum vita obscurata est liberorum gratia, quos
[genuere ipsi.
Et lamenta graviter-sonantia habet pater Ilasius

σὺν φιλίῃ συνεύνῳ, ἡμετέρῃ μητρὶ, Σωφρονίῃ.
Λείψατε νῦν θρήνους, γόους, στοναχὰς, ἱκνούμεθα [νεκροί,
καὶ σκέπ[τεσθε κε]νοῖς Μαιαδίου λείψανον οἴκοις
τεχθεῖσαν Πρισκιανὴν, πενταμηνίαιον κατ[αθήκην.

590. ΑΛΛΟ.

Παῖδες μὲν πατρὶ ταῦτ', ἄλοχος γαμέτῃ δὲ ἔτευξεν
ἀντὶ φιλοφροσύνης Τελεσφόρῳ Ἀλεξάνδρῳ·
Χρήσιμος οὐνόμασιν, Ἀλεξάνδρεια δὲ μήτηρ,
σῆμά τε καὶ βωμὸν τεῦξαν ἀποφθιμένῳ.

591. ΑΛΛΟ.

Ἴδρις Ἀθηναίης Τρόφιμος τόδε σῆμ' ἐποίησα
αὐτῷ καὶ τεκέεσσιν· ἐς ἡμέτερον δ' ἄρα τύμβον
ὅς χ' ἕτερον θάψῃ, ὅγε ποινῆς εἵνεκα δώσει
τῷ ταμίᾳ χρυσοῦς ὀκτάκι τοι δεκάτους.

592. ΑΛΛΟ.

Μήτηρ υἱεῖ Δόμνα πατήρ τ' ἔστησεν Ἀπελλᾶς
τόνδε πρὸ ἡλικίης βωμὸν ἀποφθιμένῳ,
οὐ γάμον, οὐχ ὅσα τερπνὰ παρ' ἀνθρώποισιν ἰδόντι,
εἰκοσέτην δὲ φάους ἐκτελέσαντι δρόμον.
Πατρὶ καὶ ὠκυμόρῳ ταὐτὸν πέλεν οὔνομα παιδὶ,
λυπρὰ δυσ[τήνοις. . . . .

593. ΑΛΛΟ.

Τερσεὺς καὶ Πυλάδης Πυλάδῃ πατρὶ τύμβον ἔτευξαν
καὶ Ἀμίῃ ζώσῃ μητέρι μειλιχίῃ.

594. ΑΛΛΟ.

Κυρίλλῃ τόδε παῖδες ἀμύμονι σᾶμα τεκούσῃ
τεῦξαν ἀποιχομένῃ σωφροσύνης ἕνεκεν.

595. ΑΛΛΟ.

Μνῆμα τόδ' Αὐ]ρηλία τεχνήσατο δῖα γυναικῶν
ἀνδρὸς ἀρι[στ]ῆος ἔργμασι καὶ σοφίῃ,
nomen defuncti ὃς] πᾶσι περικτιόνεσσι θεὸς ὣς
τίετο, [πρὶ]ν βιότου [τοῦ]δ' ἐπὶ τέρμ' ἐπέβη.
Ἦν γὰρ, ἐπεὶ καὶ δῆρις ἔην. . . . .
μοῦ[ν]ο[ς] ἔτ' ἀ[ντι]πάλοις δεῖμα κατε[ρχομένοις.

596. ΑΛΛΟ.

Ἰουλιανὸς Ἀλεξάνδροιο ἀνὴρ σοφὸς ἐνθάδε μίμνω
σὺν σεμνῇ ἀλόχῳ Ἀγαπήτῃ ἀνδρὶ ποθητῇ,
σύν τε φίλοισι τοκεῦσι καὶ τέκνῳ αἰὲν ἐοῦσιν.

597. ΑΛΛΟ.

Μεῖνόν μοι π[αράγων], μ[εῖ]νον, ξένε· μή με παρέλ- [θῃς·
Ἀντωνῖνος ἐγὼ, κεῖμαι δ' ὑπὸ τύμβον ἄναυδος,
ὃν κόσμησε. . . . . ἔρως.

cum dilecta conjuge, matre nostra, Sophronia. [domi
Linquite jam lamentationes, gemitus, querelas, [obtestamur mortui,
et tueamini Mæadii reliquias viduis in ædibus
partam Priscianam, quinque-mensium depositum.

590. ALIUD.

Filii quidem patri hæc, conjuxque marito struxit
pro benevolentia Telesphoro Alexandro :
Chresimus nomine *fratrum*, Alexandriaque mater
monumentumque et aram struxerunt defuncto.

591. ALIUD.

Sciens Minervæ Trophimus hocce monumentum feci
ipsi-*mihi* et liberis : in nostrum igitur tumulum
qui alium sepelierit, ille pœnæ causa dabit
quæstori aureos octies certe decem.

592. ALIUD.

Filio mater Domna paterque statuit Apella
hancce aram ante ætatem exstincto,
qui non nuptias, non quæcunque jucunda sunt apud [homines vidit,
et viginti annorum lucis peregerat cursum.
Patri et celere-fato-rapto idem fuit nomen filio,
tristis miseris. . . . .

593. ALIUD.

Terseus et Pylades Pyladi patri tumulum ædifici- [cavere.
et Amiæ viventi matri dulcissimæ.

594. ALIUD.

Cyrillæ *sui* liberi hocce monumentum egregiæ pa- [renti
fecere decedenti, modestiæ causa.

595. ALIUD.

Monumentum hocce Aurelia exstruxit dia inter mu- [lieres
viri excellentis factis et doctrina,
. . . . . . qui omnibus vicinis ut deus
honorabatur, priusquam vitæ terminum adiit.
Erat enim, cum vel contentio erat. . . . .
solus adhuc adversariis terror aggredientibus.

596. ALIUD.

Julianus Alexandri *filius* vir sapiens hîc maneo
cum veneranda conjuge Agapeta viro dilecta,
cumque caris parentibus et nato qui semper sunt.

597. ALIUD.

Mane mihi dum transis, mane, hospes; ne me præ- [tereas;
Antoninus ego, jaceoque sub tumulo mutus,
quem ornavit. . . . . amor. . . . . .

598. ΑΛΛΟ.

Βάσσος ἀνὴρ Βόστρης ἐρικυδέος ἄκρον ἄωτον
τύμβον ἐϋξέστοις λάεσιν ἱδρυσάμην.

598. ALIUD.

Bassus *ego* vir, Bostræ valde-gloriosæ summus flos,
tumulum politis lapidibus posui.

599. ΑΛΛΟ.

Πάντα χθὼν φύει καὶ ἔμπαλιν ἀμφικαλύπτει·
τοὔνεκα μή στοναχοῖ τις ἀπὸ χθονὸς εἰς χθόνα δύνων.
Ὅταν κάμῃς, τοῦτο τὸ τέλος.

599. ALIUD.

Omnia terra parit et rursus circumtegit :
itaque ne quis gemat e terra in terram ingrediens.
Cum defunctus-es, hic *est* finis.

600. ΑΛΛΟ.

Διονυσόδωρε, χαῖρε. — Καὶ σύ γ', ὦ φίλε.
— Τὸ νῦν ἔχον γίνωσκέ μ' ὧδε κείμενον
καλὸν καὶ ἀγαθὸν καὶ καλῶς ἐζωκότα,
Λιμναγενῆ γεγονότα, πᾶσι προσφιλῆ.

600. ALIUD.

Dionysodore, salve. — Et tu quidem, o amice.
Nunc nosce me hîc jacentem
probum et pulcre vita usum,
qui Limnagenes fui, et omnibus amicus.

601. ΑΛΛΟ.

Κύδνῳ ἐπ' ἀργυρόεντι, ἀπ' Εὐφρήταο ῥοάων
Περσίδος ἐκ γαίης ἀτελευτήτῳ ἐπὶ ἔργῳ
κινήσας στρατιάν, τόδε Ἰουλιανὸς λάχε σῆμα,
ἀμφότερον βασιλεύς τ' ἀγαθός, κρατερός τ' αἰχμη-
[τής.

601. ALIUD.

Cydnum juxta argenteum, ab Euphratis fluentis,
Persica e terra, infectum ad opus [monumentum,
cum movisset exercitum, hocce Julianus sortitus est
rex idemque bonus, fortisque bellator.

602. ΑΛΛΟ.

α. Καὶ ζῶσαι πλούτου πατρικοῦ μέρος εἶχον· ὁμοίως
τὴν αὐτῶν φιλίαν καὶ χρήματα ταῦτ' ἐνόμιζον.
β. Οὐδένα λυπήσασα τέκνων δ' ἐπιδοῦσα... παῖδας,
τῆς κοινῆς μοίρας πᾶσιν ἔχει τὸ μέρος.

602. ALIUD.

[buere : similiter
a. Et viventes divitiarum paternarum partem ha-
suam ipsarum amicitiam et opes has existimabant.
b. Neminem quæ læsit, postquam liberorum vidit li-
sortis omnibus communis partem habuit. [beros

603. ΑΛΛΟ.

Πολλὰ μεθ' ἡλικίας ὁμοήλικος ἡδέα παίσας
ἐκ γαίας βλαστὼν γαῖα πάλιν γέγονα.
Εἰμὶ δ' Ἀριστοκλῆς Πειραιεύς, παῖς δὲ Μένωνος.

603. ALIUD.

Postquam multa cum æquali juventute et grata col-
e terra cretus terra rursus factus-sum. [lusi
Sum autem Aristocles Piræus, filiusque Menonis.

604. ΑΛΛΟ.

Ὀλυμπιόδωρος· Πολεμώ· Σώτιος.

Σώτιον ἐνθάδε γῆ κατέχει τέχνην τε κράτιστον
ἣν εἶχεν πάντων ὄντα φύσιν τ' ἀρετῆς,
ἀστοῖσίν τε ποθεινόν· ἀεὶ γὰρ πᾶσιν ἀρέσκων
ἦν, ψυχήν τε φίλοις ἔσχε δικαιοτάτην.

604. ALIUD.

Olympiodorus; Polemo; Sotius.

Sotium hic terra tenet, arteque optimus,
quam habuit qui fuit omnium et natura virtutis,
civibusque desiderabilis : semper enim omnibus
[placens
erat, animumque in amicos habebat justissimum.

605. ΑΛΛΟ.

Αὐτό με γευομέναν [γλυ]κεροῦ βιότου κατὰ δῶ[μα
ἀνδρὸς κουριδίου μοίρη [σ]βέσεν, ὠκύμορος δὲ

πεντεκαιεικοσέτης δόμον Ἄϊδος ἀστυφελίκτου

605. ALIUD.

Nunc ipsum me fruentem dulci vita in domo
viri matrimonio-juncti sors exstinxit, rapido-que-
[fato-abrepta
quinque-et-viginti-annos *nata* domum Ditis immoti

---

601. ALIUD.

Incassum bello Persas aggressus inani
rex idem bonus et fortis bellator in armis
Julianus, tumidis jacet huc Euphratis ab undis
(quà volvit Cydnus turgentem argenteus amnem)
advectus, tumuloque sub hoc post fata quiescit.

G. XYLANDER.

ἤλυθον, Ἀτρ.ο.. δοιοὺς παῖδας προλιποῦσα
ἄρτι νεηγενέας, [αὐτὴ δ' Ἀ]πρώνια δύσμορός [εἰμι.
(οἴμοι)
Παίδων νηπ[ιάχων, π]όσιος θυμαρέος ἐ[σθλοῦ,
ἠδὲ] νέας ὥρης καὶ φ. . . . .

veni, Atr. . . . duobus liberis relictis
paullo-ante recens-natis, ipsa autem Apronia in-
(hei mihi!) [felix sum.
Liberorum infantium, conjugis placentis boni
atque novæ ætatis et. . . . .

606. ΑΛΛΟ.

Αἰνείᾳ τόδε σῆμα πάτηρ Τιμοκλῆς ἐπέθηκεν.

606. ALIUD.

Æneæ hocce monumentum pater Timocles imposuit.

607. ΑΛΛΟ.

Νικίας Νικίου Ἐρετριεύς.

Σῆμα τόδ' ἐν κενεῇ κεῖται χθονί, σῶμα δ' ἐπ' ἀγροῦ
Ὠρειοῦ κρύπτει πυρκαϊὴ φθιμένου·
τὸν δέ τι παπταίνοντ' ἐπὶ γούνασι πατρὸς μάρψας
Ἀΐδης ᾧ σκοτίας ἀμφέβαλεν πτέρυγας·
ἡ δ' ὁσίαν στέρξασα λέχους Κύπ[ριν χέ]εν ἡμῖν
χῶμα καὶ ἐν ξεστῷ γράμμ' ἐτύπωσε πέτρῳ.
Δηλοῖ δ' οὔνομα πατρὸς ἐμόν θ' ὅδε τύμβος, ὁδῖται.
ἀλλ' ἴτε, τέρμ' ἀγαθῆς τ' ἐξανύοιτε τρίβου.

607. ALIUD.

Nicias Niciæ Eretriensis.

Monumentum hocce in vacua positum est terra; cor-
Oreo tegit ustrina defuncti: [pus autem in agro
hunc aliquid circumspicientem in genibus patris
Orcus, cui tenebrosas circumdedit alas: [rapuit
illa autem quæ justam amavit lecti Venerem infu-
[dit nobis
aggerem, et in polito scriptum formavit lapide.
Indicat et nomen patris et meum hicce tumulus,
[viatores:
sed ite, et terminum bonæ assequimini viæ.

608. ΑΛΛΟ.

Χαῖρε, τάφος Μελίτης· χρηστὴ γυνὴ ἐνθάδε κεῖται.
(Φιλοῦντα) ἀντιφιλοῦσα τὸν ἄνδρα Ὀνήσιμον ἦσθα
[κρατίστη·
τοιγαροῦν ποθεῖ θανοῦσάν σε, ἦσθα γὰρ χρηστὴ γυνή.
Καὶ σὺ χαῖρε, φίλτατ' ἀνδρῶν· ἀλλὰ τοὺς ἐμοὺς φίλει.

608. ALIUD.

Salve, Melitæ sepulcrum: bona mulier hic jacet.
(Amantem) vicissim-amans virum Onesimum eras
[optima:
proinde desiderat mortuam te, eras enim bona mu-
[lier.
Et tu, salve, amicissime virorum; sed et meos ama.

609. ΑΛΛΟ.

Γαῖα μὲν εἰς φάος ἧκε, Σιβύρτιε, γαῖα δὲ κεύθει
σῶμα, πνοὴν δ' αἰθὴρ ἔλαβεν πάλιν, ὅσπερ ἔδωκεν·
πατρὶ δὲ σῷ καὶ μητρὶ λιπὼν λύπας ὑπ' ἀνάγκης
ᾤχου ἀναρπασθεὶς ἑπτὰ ἔτη γεγονώς.

609. ALIUD.

Terra quidem in lucem misit, Siburti, terraque tegit
corpus, spiritum autem æther recepit, qui dederat:
patri inde tuo et matri relictis luctibus necessita-
abiisti raptus, septem annos natus. [tis-lege

610. ΑΛΛΟ.

Σῆμα τόδ' Εὐδαίμων Διονυσίῳ ὅν ῥ' ἕταρον ὣς
φίλατο, καὶ Μούσαις ἔξοχα φιλαμένῳ.
Εἰ καί μοι θυμός, Διονύσιε, τείρεται αἰνῶς
ἀμφὶ σοί, ἀλλ' ἔμπης, οἷα πάρεστι, δέχου
ὕστατα δή, φίλε, δῶρα· τὰ δ' ἄλλα τοι, ὅσσα ἔοικε,
καὶ πάρος Εὐδαίμων δῶκε, καὶ οἰχομένῳ.
Ζωὸν μὲν μεθέηκεν ἐλεύθερον, οὐδὲ πάροιθεν
οὔ σύ γ' ἐπειρήθης πώποτε δουλοσύνης.
Ἦ γὰρ ἔης αὐτῷ κεχαρισμένος ἐξ ἔτι παίδων,

610. ALIUD.

[dalis instar
Monumentum hocce Eudæmon Dionysio, quem so-
amabat, et Musis supra-modum dilecto.
Etsi mihi animus, Dionysi, valde teritur
propter te, attamen, qualia adsunt, accipe
suprema sane, amice, dona: alia quidem, quotquot
et antea Eudæmon dedit, et pereunti. [decuit,
Vivum quidem emiserat *te* liberum, neque prius
tu certe expertus eras unquam servitutem.
Quippe etenim ei carus eras jam a pueris,

---

610. ALIUD.

Eudæmon socio Dionysio ad instar amico,
caro etiam Musis, hæc monumenta dedi.
Et quamvis ob te, Dionysi, maximus angor
me excruciet, tamen hæc accipe, qualia sint
munera, amice, extrema. Tibi quæcunque decebat
præstiti et ante et idem præsto abeunti etiam.
Vivum donavi te libertate; sed illa
et prius utebaris, neque servus eras.
Namque inter servos etiam acceptissimus, aptus

ἤπιος, ἐσθλὸς ἰδεῖν, εὔνοος, ἀγχίνοος,
καρπαλίμως γράψαι σημήϊα διπλόα φωνῆς
Ἑλλάδος εὖ εἰδὼς ἠδὲ καὶ Αὐσονίων.

mitis, bonus visu, benevolus, perspicax,
raptim scribere signa dupla vocis
Græcæ bene sciens atque vel Ausoniorum.

611. ΑΛΛΟ.

Γλήνῳ Νιγρῖνος παιδὶ καὶ νέκυν στέργων.

611. ALIUD.

Gleno Nigrinus filio, vel mortuum diligens.

612. ΑΛΛΟ.

Μνήμην τῆς ἰδίας γαμετῆς μετὰ μοῖραν ἄτρεπτον
ἐν στέρνοισιν ἔχων, ἴδιος πόσις, ὢν ἔτι ζωός,
ἥτις ἔφυ, στήλαις, παροδοιπόρε, τοῦθ' ὑπέγραψα.
Πρῶτον μὲν τύπος ἦν αὐτῇ χρυσῆς Ἀφροδίτης,
εἶχε δὲ καὶ ψυχὴν ἀφελῆ στέρνοισι μένουσαν·
ἦν ἀγαθή, νομίμοις δὲ θεοῦ παρεγίνετο πᾶσιν·
οὐδὲν ὅλως παρέβαινε· χαρίζετο λειπομένοισιν·
δουλὶς ὑπάρχουσα στέφανον τὸν ἐλεύθερον ἔσχεν·
ζωοὺς τρεῖς ἐκύησε γόνους, μήτηρ ἐγενήθη
δισσῶν ἀρρενικῶν· τὸ δὲ θῆλυ τρίτον κατιδοῦσα
ἠοῦς ἑνδεκάτης ἔλιπε ψυχὴν ἀμερίμνως.
Κάλλος δ' αὖ μετὰ μοῖραν Ἀμαζόνος ἔσχεν ἄπιστον,
ὥστε νεκρᾶς πλέον ἢ ζώσης ἐς ἔρωτα φέρεσθαι.
Εἰκοστὸν δὲ βιώσασάν ἀφελῶς ἐνιαυτὸν
Μαρκιανὴν Ἑλίκην ζοφερὸς τάφος ἔνθα καλύπτει.

612. ALIUD.

Memoriam propriæ uxoris post fatum immutabile
in pectore habens, proprius ejus maritus, qui-sum
quæ fuit, cippo, viator, hoc delineavi. [adhuc vivus,
Primum quidem forma erat ei aureæ Veneris;
habuit autem et animum simplicem in pectore ma-
[nentem;
erat bona, legibusque dei addicta erat cunctis;
quarum nihil omnino transcendebat : gratificaba-
[tur derelictis;
serva cum fuisset, coronam liberam habuit;
vivos tres concepit fœtus, mater*que* facta est
duorum masculorum; femineum autem tertium cum
[viderat
aurora *esse* undecima, liquit animam sine-cura.
Pulcritudinem autem etiam post fatum Amazonis
[habuit incredibilem,
ita ut mortuæ magis quam viventis in amorem quis
[ferretur.
Vicesimum autem cum vixerat simpliciter annum,
Marcianam Helicen tenebrosum sepulcrum hîc tegit.

613. ΗΡΩΟΝ.

Εἰς τὸν Θεόδωρον τὸν δικασπόλον.

Παρθένον αἰγλήεσσαν ἀπὸ χθονὸς αἰθέρα βᾶσαν,
ἥν τε Δίκην καλέουσιν, ἀπ' αἰθερίων πάλιν ἠθῶν
ἰθυδίκης Θεόδωρος ἐπὶ χθόνα δεύτερον αὖθις
ἤγαγεν ἰδμοσύναισι νόμων καὶ ἤθεσι χρηστοῖς.
Τῷ δὲ παρεζομένη λαᾶσι δίκαζε τἀληθῆ,
ὡς νύμφη ἀλίαστος, παρθένος ἄφθορος οἷα.
Ἀλλ' ὅτε Μοῖρ' ὀλοὴ καὶ τόνδε φίλης αἰῶνος
ἐκτέμνειν ἠβούλετο, λῖνα δὲ πάντα λέλοιπεν,
οὐδ' οὕτως ἀπάνευθεν ἀπῴχετο, ἀλλ' ἐνὶ τύμβῳ
τῷδε παρεζομένη μινύρεται· ἆ μέγα θαῦμα,
ἄθρησον καὶ ἀστέρας εἰδώλοιο γυναικὸς
φέγγος ἀμαυροτέρους, καὶ ἐς πόλον ἵκετο πένθος.
Ἀλλά, Νόμοι, γοάειτε Δίκης ἀπάνευθεν ἐόντες·
τίς δὲ Δίκην παράκοιτιν ὁμοῦ καθαράν τε φυλάξοι;

613. HEROUM.

In Theodorum judicem.

Virginem splendidam a terra ad æthera egressam
quamque Justitiam vocant, ab ætheriis rursum sedi-
rectus-judex Theodorus in terram iterum denuo [bus
adduxit scientia legum et moribus bonis. [tem,
Cui adsidens lapidibus judicavit *secundum* verita-
ut sponsa non-cessans, virgo incorrupta qualis.
Sed ubi Parca exitiosa et huncce amabili vita
exsecare voluit, fila autem omnia defecere,
neque adeo procul abiit, sed super tumulo
huicce assidens lamentatur; ah! magnum miracu-
intuere et stellas imaginis mulieris [lum!
luce obscuriores, et usque ad polum ivit luctus.
Verum, o Leges, gemite, Justitia cum procul absitis:
quis autem Justitiam conjugem simul castamque
[servet?

---

et solers fueras, et sapiens et amans.
Docte notis brevibus sermonem scribere utrumque
Argolicum egregie, nec minus Ausonium.

SC. MAFFEUS.

611. ALIUD.

Gleno Nigrinus pater, amans et exstinctum.

H. GROT.

614. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ὃς πάσας χάριτας καὶ τὰς φρένας ἐνθάδ' ἔκλεισε,
κεῖται Καρουέντις πολὺ φίλτατος οἷσι τοκεῦσι.
Τρισμάκαρος δὲ λίθος τόσσον ἔχων ἀγαθόν.

614. ALIUD.

Qui gratias omnes et ingenii-dotes hîc inclusit,
jacet Caruentis multum amicissimus parentibus suis.
Ter-beatus sane lapis tantum habens bonum.

615. ΑΛΛΟ.

Πατρὶς μὲν ζαθέη Ῥώμη, Βασιλεὺς δὲ πατήρ μοι,
Ἀττίκιλλα δ' ἐγὼ λεγόμην καλὸν οὔνομα μητρός·
κουριδίῳ δὲ πόσει παῖδας λίπον ἡβώοντας
τέσσαρας, οἵ με νέαν τῷδ' ὑπέθεντο τάφῳ.

615. ALIUD.

Patria quidem valde-divina Roma, Basileusque mihi [pater,
Atticillaque ego dicebar pulcro nomine matris;
legitimoque conjugi liberos reliqui pubescentes
quatuor, qui me juvenem hocce supposuere sepul- [cro.

616. ΑΛΛΟ.

Θ. Κ.

Πατρὶς ἐμοὶ Ζήνωνι μακαρτάτη ἔστ' Ἀφροδισίας,
πολλὰ δὲ ἄστεα πιστὸς ἐμαῖσι τέχναισι διελθὼν
καὶ τεύξας Ζήνωνι νέῳ προτεθνηκότι παιδὶ
τύμβον, καὶ στήλην καὶ εἰκόνας αὐτὸς ἔγλυψα,
ταῖσιν ἐμαῖς παλάμαισι τεχνασσάμενος κλυτὸν ἔργον.
Ἔνθα φίλῃ ἀλόχῳ Κλυμένῃ καὶ παιδὶ φίλοισιν
τεῦξα τάφον· ζήσας δὲ ἐτῶν κεῖμαι ἑπτάκι δέκα.
Ἐνθάδε νῦν κείμεσθ' ἅμα οἱ ψυχὰς ὀλέσαντες,
καὶ Κλυμένη ἄλοχος καὶ ἐγὼ τρίτος αὐτὸς ὑπάρχων.

616. ALIUD.

D. M.

Patria mihi Zenoni beatissima est Aphrodisias,
qui multas urbes arti meæ fidens percucurri
et feci Zenoni juniori ante *me* mortuo filio
tumulum, et cippum et imagines ipse sculpsi,
meis manibus artificiose fabricatus inclitum opus.
Ubi amatæ uxori Clymenæ et filio, *ambobus* amatis
feci sepulcrum, postquam vixi annorum decadibus [septem, jaceo;
ibi nunc jacemus simul, anima amissa,
et Clymena uxor et ego qui sum tertius ipse.

617. ΑΛΛΟ.

Κύριλλος τόδε σῆμα φίλῳ ποιήσατο παιδὶ
Κλειοφόρῳ, τριετεῖ, ὃν ἀφείλατο Μοῖρα κραταιή,
πρὶν γλυκεροῦ βιότοιο ἐς ἡλικίης τέλος ἐλθεῖν.
Ἀλλ' εἴ γ' ἐν φθιμένοισί τις αἴσθησις, τέκνον, ἐστίν,
κοῦφον ἔχοις γαίης βάρος εὐσεβίης ἐνὶ χώρῳ.

617. ALIUD.

Cyrillus hocce monumentum caro fecit filio
Cliophoro tribus-annis-*nato*, quem sustulit Parca [violenta,
prius dulcis vitæ quam in ætatis finem venisset.
Sed si in mortuis aliquis sensus, fili, est,
leve habeas terræ pondus pietatis in loco.

618. ΑΛΛΟ.

Θ. Κ.

Ἥλιον θνητῶν παίδων βέλτιστον ἁπάντων
κάλλει τε γνώμῃ τε τρόποις τ' αἰδημοσύνῃ τε
εἰκοστῷ λυκάβαντι δόμους Ἀΐδαο μολόντα
σεμνὸς παῖς [ὁ] Μύρων τιμήσας ἔξοχ' ἁπάντων
τῷδε τάφῳ κοσμεῖ μνημοσύνης ἕνεκεν.

618. ALIUD.

D. M.

Helium mortalium puerorum optimum omnium
pulcritudineque menteque moribusque pudicitiaque
vicesimo anno domos Ditis ingressum
venerandus puer Myron qui *eum* honoravit supra [omnes
hocce sepulcro decorat memoriæ causa.

619. ΑΛΛΟ.

Τυτθὸν ἐμὸν παρὰ τύμβον ἐπεὶ μόλες, ὦ ξένε, βαιὸν
στῆσον ἴχνος παύροις γράμμασιν εἰσορόων.
Ζωὸς ἐὼν [βασιλεῦσιν ὁ]μίλεον· ἐν δέ τε παίδων
εὐγενέων ἱερῆς ἦρξα διδασκαλίης.
Καὶ δὴ 'καλεύμην Ταξιάρχης ἐν βροτοῖς·
οὐ γὰρ ἐν ἑξαμέτροις ἥρμοσε τοὔνομ' ἐμόν.

619. ALIUD.

Parvum prope meum tumulum cum veneris, o [hospes, parumper
siste gradum, paucis lineis oculos adhibens :
Dum vivebam ego, regum in societate versabar; [atque in puerorum
nobilium *ædibus* sacræ præeram disciplinæ.
Et equidem appellabar Taxiarches inter mortales:
quod iambico versu significavi, non enim hexa- [metris quadrat nomen meum.

620. ΑΛΛΟ.

Θ. Κ.

Μνῆμ' ἀρετῆς, Μοίρας τὸ τέλος, φίλον οὔνομα, Χρη-
σωφροσύνης ἱερᾶς ἥτις μέγαν ἔσχεν ἔπαινον, [στή,
ἐνθάδε νῦν κατὰ γῆς σῶμ' ἀνέπαυσε πόνων,
τὴν συνετὴν ψυχὴν μακάρων εἰς ἀέρα δοῦσα
πρόσθεν μὲν θνητή, νῦν δὲ θεῶν μέτοχος,
αἰείμνηστος ἅπασι, φίλοισί τε καὶ τεκέεσσι·
τόνδε τάφον σοφίης ἕνεκεν κυδνῇ παράκοιτι
τεῦξ' Ἐπαφρᾶς συνόμευνος, Ἀλεξάνδροιο πολίτης.
Ἄγνετι, εὐψύχει· κἀμὲ μένει τὸ θανεῖν.

620. ALIUD.

D. M.

Monumentum virtutis, Parcæ vectigal, dilectum
[nomen, Chreste,
quæ modestiam ob sanctam magnas habuit laudes,
hîc nunc sub terra corpus quieti-dedit ab labori-
[bus,
intelligentem animam beatorum in aera cum-dedit
prius quidem mortalis, nunc autem deorum socia,
cujus sempiterna *erit* memoria omnibus, amicisque
[et liberis :
hocce sepulcrum sapientiæ gratia inclitæ conjugi
fecit Epaphras lecti-socius, Alexandri civis.
Agneti, adsis animo ; et me manet mori.

621. ΑΛΛΟ.

Ὄλβιον ἐνθέμενος βίοτον, καρποῖς ἐπέχαιρον,
βῶλον ἐπιψήχων πυροφόροις βοτάναις.
Ἠδέ με χεῖρες ἔπαιον ἀπεργέες, ἡνίκα θέρμα
ἀκτῖνα προλίποιεν ἐφ' ἡμεριῶν καταδῦσα,
γηθοσύνῃ Δημήτρος ἀγαλλόμενον ἐχέτλησιν.
Ἄφνω δ' ἐν προκοπαῖς ἔλιπον βίον εἵνεκα Μοίρης,
ἁρπασθεὶς τέκνων καὶ γλυκερῆς ἀλόχου,
ἥτις ἐμοί γε μένει, μετὰ ἔξοχα δῶρα, καμόντι,
στεψαμένη καμάτῳ οἶκον ἐς ἀίδιον,
καὶ θρήνοις κλαύσασα πολὺν χρόνον [οὐ λάβεν ἄν-
ἠρεμίην κοίτης ἐς τέλος ἀραμένη. [δρα,
. . . .

621. ALIUD.

Beata mihi instituta vita, fructibus gaudebam,
glebam adfricans triticeis herbis.
Et me manus pascebant otiosæ, cum calor
radios *solis* relinqueret per dies deciduus,
gaudio exsultantem ob Cereris sulcos.
Subito autem inter progressus reliqui vitam, vo-
raptus liberis et dulci conjugi, [lente Parca,
quæ mihi quidem manet, post egregia dona, ex-
[stincto,
ornata labore domum usque ad æternam,
et lamentis lacrimata multum tempus virum non
otio lecti usque ad finem accepto. . . [accepit
. . . .

622. ΑΛΛΟ.

Ζώσιμος Εὐτυχέους [Χ]ρομίῳ [θε]ίῳ Ἀρυκανδεὺς
τύμβον ἑαῖς παλάμαις χῶσε κατοιχομένῳ,
οὐ φα[ύλοις] ὃς πατρίδ' ἑὴν κόσμησε πόνοισιν
ναοδάμου τέχνης ἐργασίας τελέσας.
Πρῶτον Ἀθηναίας [προκαθηγέτιδος πολύσεμνον
δῶμα χαρισσάμενος θῆκε πάτρῃ δαπάνας.
Δεύτερα ταρφειῆς δάφνης στέφανον περὶ κρατὶ
τῷ πολιῷ στεφθεὶς εὐσεβίην τέλεσεν·
ὃς διὰ μὲν παντὸς βιότου φιλίην πρὸς ἅπαντας
αἰδοσύνην δείξας τέρμα τόδ' εὗρε πόνων.

622. ALIUD.

[densis
Zosimus Eutychis *filius* Chromio avunculo Arycan-
tumulum suis manibus erexit defuncto,
qui non parvis patriam suam ornavit laboribus,
in-templo-struendo artis operibus confectis.
Primam Minervæ præsidis multum-reverendam
ædem posuit, gratificatus patriæ impensas.
Secunda-vice densa ex lauro corona caput
canum redimitus pietatem implevit :
qui per totam vitam amabili in omnes
adhibita reverentia, huncce terminum invenit
[laborum.

623. ΑΛΛΟ.

Ἀπφία ἐγὼ κεῖμαι Μενεκλεῖ μίγα τῷδε σὺν ἀνδρί·

623. ALIUD.

Apphia ego jaceo Menecle simul hocce cum viro

---

620. ALIUD.

Aspice vectigal fati, virtutis honorem,
Chresta pudicitiæ jacet hîc celeberrima laude.
Longa sub his glebis otia corpus habet :
felices animam prudentem misit in auras
mortalis quondam, nunc sociata deis :
et natis memoranda suis et semper amicis.
Hæc Synomerus ei sapientis præmia vitæ
civis Alexandri struxit monumenta maritus.
Tu ne, sancta, dole : me quoque fata manent.

H. GROTIUS.

καὶ γὰρ ζῶντες ὁμοῦ τοῦτο γέρας λάχομεν.
Καὶ λίπομεν δύο τέκνα, νέον δέ γε Ἀρτεμίδωρον,
ὅς χάριν εὐσεβίης τεῦξεν τύμβον φθιμένοισιν.
Χαίρετε δ' οἱ παριόντες, κεὐχὰς θέσθ' ὑπὲρ αὐτοῦ.

etenim viventes una hunc honorem sortiti-sumus.
Et liquimus duo liberos, juvenem quidem Artemi-[dorum,
qui pro pietate sua exstruxit tumulum defunctis.
Valete ergo qui præteritis, et preces date pro eo.

624. ΑΛΛΟ.

Χαῖρε μάκαρ, πολύολβε θεῶν, Ὑπερεῖον ἐλ[αύνω]ν·
πάντων γὰρ [φ]ίλο[ς] ἐσθλός, πάτρης πρόμος ἐν-
. . . . [θάδ]ε ν[α]ίει.

624. ALIUD.

Salve, beate, ditissime deorum, Hyperion agitans [equos:
omnium enim amicus bonus, patriæ princeps hîc
. . . . [habitat.

625. ΡΟΥΦΟΥ.

Τὸ ζῆν ὁ ζήσας καὶ θανὼν ζῇ [ζῶ]ν φίλοις·
ὁ κτώμενος δὲ πολλὰ μὴ τρυφῶν σὺν τοῖς φίλοις
οὗτος τέθνηκε περιπατῶν καὶ ζῇ νεκρ[οῦ βίον.
Ἐγὼ δὲ ἐτρύφησα Μηνογένης ὁ καὶ [ε]ὐσταθής,
μετέδωκα ἐμαυτοῦ πάντα τῇ ψυχῇ καλά,
ἄμαχος ἐβίωσα με[τὰ φί]λων καὶ συγγενῶν,
μηδέποθ' ὑπούλως [ἢ] δολίως λαλῶν τινι.
Οὗτος ὁ βίος μοι γέγονεν, ὅταν ἔζων ἐγώ,
ἐς πάντα δ' ηὐτύχησα ἐμαυτὸν πιστεύσας θεῷ,
τὸ δ' ὀ[φ]ει[λ]όμενον ἀπέδωκα τῷ φύσει τέλος.

Ῥοῦφος ἐπ[οίησ]α Μηνογενεῖ μου γλυκυτάτῳ πατρὶ
καὶ Παυλίν[ῃ μητρὶ τῇ] φιλάνδρῳ μέχρι τέλους.

625. RUFI.

Inter vivendum qui vixit amicis, vel mortuus vivit [semper vivus *iis*:
qui autem multa possedit, non deliciis-indulgens [cum amicis
is mortuus est *vel* ambulans (*i. e.* vivens) et vivit [cadaveris vitam.
Ego autem deliciis-indulsi Menogenes et composita-[mente
impertivi meo ipsius animo omnia bona,
alienus-a-pugna vixi cum amicis et cognatis,
nunquam simulate vel dolose locutus cuipiam.
Hæc vita mihi facta est, quamdiu vixi ego,
in omnibusque secunda-fortuna-usus sum, meipsum [committens deo,
et debitum reddidi naturæ vectigal.

Rufus feci Menogeni dulcissimo patri meo
et Paulinæ matri mariti-amanti usque ad finem.

626. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Γαῖα μὲν ἥδε δέμας κεύθει κλεινοῖο [nomen defuncti,
βωμὸς δ' ἀργύφεος λείψανα φωτὸς ἔχει.

626. ANONYMUM.

Terra hæcce corpus tegit incliti [Menandri?],
ara autem candida-textura reliquias viri habet.

627. ΑΛΛΟ.

Ἤλυθον ἐκ Κρ[ή]της· [Κ]ίσαμος πόλις ἐ[σ]τὶ πατρίς [μοι,
οὔνομα [Κ]α[λλ]ιστώ· λέκτροις ἐδόθην δὲ πρὸς οἴκους
ἀν[δ]ρὸς Ἐ[πι]κτήτου, ᾧ καὶ τέκνα δισσὰ λιποῦσα
βουλομένων Μοιρῶν ἤλυθον εἰς Ἀΐδην·
σωφροσύνης δ' ἀρετὴν οἶδεν ἐμὸς γαμέτης,
ὃς καὶ τύμβον ἐμοὶ μνήμης χάριν ἵδρυσεν ἔνθα.

627. ALIUD.

Veni e Creta; Cisamus civitas est mihi patria,
nomen Callisto : lectis data sum ad domos
viri Epicteti, cui et natos duos linquens
volentibus Parcis veni in Orcum :
castitatis autem meæ virtutem novit maritus,
qui etiam tumulum mihi memoriæ causa erexit hîc.

628. ΑΛΛΟ.

Ζ[ώ]ν[ῃ] μὲν πρώ[τι]στα καὶ Ἀττικῷ ἀγλαὰ τέκνα
Ἄφφη, Μένανδρος, Ἀσκληπᾶς καὶ Ἀττικὸς
ζήσαντι ἀμέμπτως τὸν ἐπιμόχθητον βίον.

628. ALIUD.

Zonæ quidem primo loco et Attico splendida sobo-[les
Apphe, Menander, Asclepas et Atticus
huic-qui-vixit inculpatus ærumnosam vitam.

629. ΑΛΛΟ.

Ἀλκιβιάδην Κλον[ίου] κατέχει τόδε σῆμα Κάλης τε
χρηστότατον παίδων ἐ[ννε]ακαιδεκέτη.

629. ALIUD.

Alcibiadem Clonii *filium* tenet hocce monumentum [Calæque
optimum filiorum novem-et-decem-annis-*natum*.

630. ΑΛΛΟ.

Θεσσαλονίκη μὲν πατρὶς ἔπλετο· οὔ[νομα] Ὕλη μ[οι·

630. ALIUD.

Thessalonica mihi patria fuit : nomen Hyle mihi :

κἄμ' Ἄσιος Βατάλου ὑὸς φίλτροισι δάμ[ασσεν
εὐνοῦχός περ ἐών· [οὐδ' ἔμπ]υρον ἦν λάχο[ς ἡμῶν·
κεῖμαι δ' ἔνθα [λάβον νοῦ]σον, ἄνευθε π[άτρης.

et me Asius Batali filius amatorio-poculo subegit
spado etsi erat; neque flammea fuit sors nostra
(*i. e.* et tamen tædæ nuptialis exsors fui);
jaceoque ubi cepi morbum, procul a patria.

631. ΧΕΙΡΙΣΟΦΟΥ (?)

Θ. Κ.

Στήλην ἔθηκαν Νικομήδει συγγενεῖς,
ὃς ἦν ἄριστος ἰητρός, ἐν ζωοῖς ὅτ' ἦν,
πολλούς τε σώσας φαρμάκοις ἀνωδύνοις
ἀνώδυνον τὸ σῶμα νῦν ἔχει θανών.

631. CHIRISOPHI (?)

D. M.

Cippum posuere Nicomedi consanguinei,
qui optimus erat medicus cum inter vivos erat.
quique multos servaverat remediis dolorem-pellen-
dolore-carens corpus nunc habet mortuus. [tibus

632. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Υἱὸς Βίωνος Ἀπίων μὲν ἐνθάδε,
ἄτεκνος, ἄωρος, εἴκοσι πλήσας ἔτη
καὶ τρί' ἐπὶ τούτοις, οἰκτρὸς ἐν τρισὶ ἡμέραις
θανών, ποθεινὸς τοῖς γονεῦσι γενόμενος.
Ὦ παστὸν οὐθείς, οὐχ ὑμέναιον ᾖσέ τις,
οὐ λαμπάδ' ἧψε νυμφικήν, γόοισι δὲ
καὶ δακρύοις πολλοῖσιν ἐνθάδ' ἤγαγον,
οὗπερ κατοικεῖν δεῖ με τὸν λοιπὸν χρόνον.
Μᾶλλον δὲ κλαύσας, πάροδε, τὴν ἐμὴν τύχην,
βαῖν', οὗ φίλον σοι, καὶ τύχοις ὅσων θέλεις.

632. ANONYMUM.

[est,
Filius Bionis Apion quidem hic qui-hoc-loco-situs-
liberis-carens, immaturus, qui viginti explevit an-
et tres insuper, miserandus in tribus diebus [nos,
mortuus, desiderii-causa parentibus factus. [quam,
Cui thalamum nemo, nec hymenæum cecinit quis-
neque facem accendit nuptialem, lamentis vero
et lacrimis multis huc me adduxere,
ubi habitare oportet me reliquum tempus.
Magis atqui cum-defleveris, viator, sortem meam,
vade quo tibi placet, et utinam quæcunque velis,
[adipiscare.

633. ΑΛΛΟ

Πύκτην Λασκέπιον λεύσ[σ]εις ἐμέ, τὸν κατέπεφνεν
πάρδος ὁμοιίου τευξάμενος θανάτου.

633. ALIUD.

Pugilem Lascepium vides me, quem occidit
pardus, similem nactus mortem.

634. ΑΛΛΟ.

Οἱ δισσοὶ συνόμαιμοι, ἰὼ ξένε, τῷδ' ὑπὸ τύμβῳ
ἄψαυστοι τέκνων κείμεθα κουριδίων·
Ἱκέσιος κἀγὼ νεαρὰν πληρούμενος ἥβαν
Ἕρμιππος κρυερὸν τόνδ' ἔχομεν θάλαμον,
Ἀΐδαν ἐγκύρσαντες ἀλάμπετον· εὐγενέτης δὲ
Θεύδοτος οὐ στυγερὸν πένθος ἐφεῖδε πατήρ·
μήτηρ δ' ἡ δύστηνος ὀδύρεται οἷά τις ἀκταῖς
ἀλκυονίς, γοεροῖς δάκρυσι μυρομένα,
Μητρὶς ἡ λιπάδελφος· ἐρημωθεῖσα δὲ τέκνων
γηραιὸν βιοτᾶς τέρμ' ἐνέπλησε κακῶν.

634. ALIUD.

[sub tumulo
Gemini consanguinei-fratres, heus hospes, hocce
expertes liberorum legitimorum jacemus:
Icesius et ego novam implens pubertatem
Hermippus frigidum huncce habemus thalamum,
qui in Orcum incidimus facibus-carentem: sed
[nobili-genere-ortus
Theodotus horrendum luctum non vidit pater:
mater autem misera lamentatur, qualis in littoribus
alcedo, lugubribus lacrimis profluens,
Metris fratribus-destituta; orbataque liberis
senilem vitæ terminum implevit malis.

635. ΑΛΛΟ.

Νὺξ μὲν ἐμὸν κατέχει ζωῆς φάος ὑπνοδοτείρη,
ἀλγεινῶν λύσασα νόσων δέμας, ἡδεῖ ὕπνῳ,
λήθης δῶρα φέρουσ' ἐπ' ἐμοὶ πρὸς τέρμασι μοίρης·
ψυχὴ δ' ἐκ γαίης δράμ' ἐς αἰθέρ' ἐπείκελος αὔρῃ,
κοῦφον ἐπαιωροῦσα δρόμου πτερὸν ἠέρι πολλῷ·
καί με θεῶν μακάρων κατέχει δόμος ἆσσον ἰόντα,
οὐρανίοις τε δόμοισι βλέπω φάος Ἠριγενείης.

Τιμὴ δ' ἐκ Διός ἐστι σὺν ἀθανάτοισι θεοῖσι

635. ALIUD.

Nox quidem meam obtinet vitæ lucem somnifera,
gravibus soluto corpore morbis, dulci somno
oblivionis dona ferens mihi cum terminis fati:
anima autem e terra evasit in æthera similis auræ,
levem efferens ad cursum alam aere multo: [tem,
et me deorum beatorum tenet domus propius eun-
cœlestibusque in sedibus intueor lucem Manege-
[nitæ.
Honor autem ex Jove *mihi* est cum immortalibus
[diis,

Ἑρμείαο λόγοις, ὅς μ' οὐρανὸν ἤγαγε χειρῶν,
αὐτίκα τιμήσας, καί μοι κλέος ἐσθλὸν ἔδωκεν
οἰκεῖν ἐν μακάρεσσι κατ' οὐρανὸν ἀστερόεντα,
χρυσείοισι θρόνοισι παρήμενον ἐς φιλότητα.
Καί με παρὰ τριπόδεσσι καὶ ἀμβροσίῃσι τραπέζαις
ἡδόμενον κατὰ δαῖτα θεοὶ φίλον εἰσορόωσιν,
κρατὸς ἀπ' ἀθανάτοιο πατρὸς θεῶν μειδιόωντος
[νέκταρ ὅτ' ἐν] προχόαισιν ἐπισπένδω μακάρεσσιν.

Mercurio suadente, qui me ad cœlum duxit manu
statim honoratum, et mihi decus præclarum dedit
habitare inter beatos in cælo stellato,
aureis sedibus assidenti in amicitia (*i. e.* inter ami-
Et me juxta tripodas et ambrosiis mensis [cos).
gaudentem epulis dii amicum aspiciunt,
capite ab immortali patre deorum subridente
quando nectar gutturnio libationem-facio beatis.

636. ΑΛΛΟ.

α. Δμωὰν Δωροθέας μετὰ χείρ[εσ]ι τὴν ὁμόδουλον
παρθένον εἰς Ἀΐδην θάπτον ἀπερχομέναν·
ἄρτι δέ τοι, πανάωρε, χοὰς χείουσαι ἀπόδημον
νύμφιον ἐκ πελάγους εἶδον ἐπερχόμενον· [σαι,
ἀλλ' ὁ μὲν ἐγγὺς ἔτλη καὶ σ[τ]ήμεναι καὶ ἐπιδακρῦ-
τοῦ δὲ [σ]ὺ μηδ[έ]ν ἔβης αἰ[σ]θομένα εἰς Ἀΐδαν.

Οὔνομα μὲν Μακέταις ἐπιχώριον· οὕνεκα μεμ-
μηδὲ ἐνί· Κοπρίαν μ' ὠνόμασαν γενέται· [φθῆ
οὐ γὰρ ἄτιμος ἔην παρὰ δεσπόταις, ἀλλά μ' ἔθρε-
αὐτοί, καὶ κοῖτον χερσὶν ἐμαῖς κομιεῖν [ψαν
δῶκαν τιμήεντα· ταχὺς δέ με παρθέν[ον] οὖσαν
δαίμων εἰς Ἀΐδην πέμψεν ἀμειλιχίως.
Ἀλλὰ καὶ ὣς τεθνῶσαν ἐτίμεον ἐνταφίοισιν
καὶ τύμβον γράψαν μνημοσύνης ἕνεκεν.

636. ALIUD.

Ancillam Dorotheæ manibus conservam [ret;
virginem ad Orcum sepeliverunt *servæ* cum abi-
modo autem tibi, o immatura, inferias fundentes
[absentem-a patria
sponsum e mari viderunt advenientem : [mari,
scilicet iste juxta sustinebat et stare et illacri-
hujus autem tu nihil sentiens ivisti ad Orcum.

b. Nomen quidem Macetis (*i. e.* Macedonibus) ver-
[naculum : ideo reprehendatur
nulli : Copriam me nominaverunt parentes :
non enim honore-carebam apud dominos, sed me
[aluerunt
ipsi, et cubile manibus meis curandum
dederunt honoratum : cito autem me virginem
deus in Orcum misit implacabilis.
Sed et ita mortuam honoraverunt funeribus
et tumulum inscripserunt memoriæ causa.

637. ΑΛΛΟ.

Νήπιός εἰμι τυχὼν τύμβου τοῦδ', ὦ παροδῖτα,
ὅσσ' ἔπαθον δὲ βαιῷ τέρματί μου βιοτῆς,

ἐγκύρσας λαϊνέᾳ στήλλῃ, τάχα καὶ σὺ δακρύσεις·

ματρὸς ἀπ' ὠδίνων ὡς εἰς φάος ἤγαγον Ὧραι,
ἐκ γαίης με πατὴρ ἐμὸς εἵλατο χερσὶ γεγηθώς,
καί μ' ἀπέλουσε λύθρου κεὶς σπάργανά μ' αὐτὸς
[ἔθηκεν·
ηὔχετο δ' ἀθανάτοις, ἅπερ οὐκ ἤμελλεν ἔσεσθαι·
Μοῖραι γὰρ πρῶται περί μου κεκρίκεισαν ἅπαντα·
καί μ' ἔτρεφεν γενέτης μου τροφὸν εἰλάμενος,
αὐτίκα δ' ηὐξανόμην εὐερνής, πᾶσι ποθητός.
Ἐν δ' ὥραις ὀλίγαις Μοιρῶν σφραγῖδες ἐπῆλθον,
αἵ με νόσῳ πῆξαν χαλεπῇ διδύμους περὶ . . .
Ἀλλ' ὁ ταλαίφρων γεννήσας ἰάσσατο μοῦνος
τοῦτο, δοκῶν ὅτι Μοῖραν ἐμὴν ἰάμασι θέλγει.
[Καίτοι] καὶ τότε δή μ' ἑτέρα νόσος εἷλε χαχίστη,
τῆς προτέρης νούσου πουλύ τι χειροτέρη·
σῆψιν γὰρ λαιοῦ πεδίον ποδὸς εἶχεν ἐν ὀστοῖς·
εἶτ' ἔταμόν με φίλοι γενέτου, καί μ' ὀστέ' ἀνεῖλαν,
λύπας καὶ στοναχὰς τοῖς μου τοκέεσσι διδόντα·
καὶ ταὖθ' ὡσαύτως ἰάθην πάλιν, ὡς τὰ πάροιθεν·

637. ALIUD.

Infans sum nactus tumulum huncce, o viator;
quæcunque passus sum intra brevem terminum
[meæ vitæ,
cum inveneris in lapideo cippo, forsan et tu la-
[crimabis :
matris ex partu ut in lucem adduxerunt Horæ,
ex terra me pater meus sustulit manibus gaudens,
et abluit saniem et in cunabulis me ipse posuit :

precatusque est immortales quæ non futura erant;
Parcæ enim primæ de me decreverant omnia :
et me aluit genitor, quo alerer eligens, [tus.
protinusque crescebam læta-proles, omnibus ama-
Sed in paucis horis Parcarum decreta obvenerunt,
quæ me morbo fixere gravi geminos circa. . .
Verum infelix genitor curavit solus
hoc, credens Parcam meam curationibus *suis* flecti
Attamen et tum alter morbus me cepit pessimus,
priore morbo multo pejor : [bus :
putredinem enim lævi planta pedis habuit in ossi-
dein exsecuerunt me amici patris, et mihi ossa sus-
dolores et gemitus meis parentibus danti : [tulere,
et hæc eodem-modo mihi sanata sunt iterum, si-
[cut antea :

οὐδ' οὕτως γένεσις δεινὴ πλησθεῖσ' ἐκορέσθη·
ἀλλ' ἑτέραν πάλι μοι γαστρὸς νόσον ἤγαγε Μοῖρα,
σπλάγχνα μοι ὀγκώσασα, καὶ ἐκτήξασα τὰ λοιπά,
ἄχρις ὅτου ψυχὴν μητρὸς χέρες εἷλαν ἀπ' ὄσσων.
Ταῦτ' ἔπαθον βαιῷ τέρματί μου βιοτῆς,
. . . . ξένε, καὶ κατέλειπον
τηκεδόνα σ[τυγερὴν] τοῖσί με γειναμένοις,
αἰνόμορος, λείψας [τρεῖς] συνομαίμονας ἀστεφανώ-[τους.

neque sic nativitas dira, vel plena, satiata est :
sed alium rursus mihi morbum attulit ventris Parca,
viscera quæ mihi tumefecit, atque emaceravit reli-[qua,
donec animam matris *medicorum* manus sustulere [ab oculis.
Hæc passus sum citra brevem terminum vitæ,
. . . . hospes, et reliqui
tabem horrendam illis qui me genuerunt,
infelix, relictis [tribus] germanis non coronatis.

638. ΑΛΛΟ.

Ἄνθρωπος τοῦτ' ἐστί· τίς εἶ βλέπε, καὶ τὸ μένον σε.
Εἰκόνα τήνδ' ἐσορῶν, σὸν τὸ τέλος λόγισαι·
καὶ βιότῳ χρῆσαι, μήθ' ὡς ἐς αἰῶνας ἔχων ζῆν
μήθ' ὡς ὠκύμορος, μὴ γηράσαντά σε πολλοὶ
μαστίξωσι λόγοις, θλιβόμενον πενίῃ.

638. ALIUD.

Homo hocce est : quis sis vide, et quid de te su-[persit.
Imaginem hanc inspiciens, tuum finem supputa,
et vita utere, neque tanquam in sæcula habens [quod vivas,
neque tanquam brevis ævi futurus, ne in senectute [te multi
flagellent verbis, paupertate adflictum.

639. ΑΛΛΟ.

Νῦν κόσμος ἡδύς, σχῆμά σοι θεῖον μέγα·
νῦν οὖν βάδιζε πρὸς θεὸν στεφηφόρος.

639. ALIUD.

Nunc *est* ornamentum gratum, habitus tibi ma-[gnopere divinus :
nunc igitur vade ad Deum coronam-gerens.

640. ΑΛΛΟ.

Ἔνθα σορὸς κατέχει κλυτὸν οὔνομα, παῖδα Τυφῶνα
ὃν θρέψεν Τροφιμᾶς πολυώδυνος ἔλπισι λειφθείς·
μαστοὺς δ' Εὐτυχία κατεκόψατο, οἷς ἔτρεφέν σε
Μοίραις καὶ φθιμένοις, [οἷς] ὀκταέτης ἐν[ε]πώλε[ι]ς.

640. ALIUD.

Hîc loculus habet inclitum nomen, puerum Ty-[phona
quem aluit Trophimas multis-doloribus-afflictus, [spe destitutus ;
mammas autem Eutychia percussit, quibus aluit te
Parcis et defunctis inter quos octo-annis-*natus* [versabaris.

641. ΑΛΛΟ.

Ἰητὴρ μεθόδου, Ἀσιατικέ, προστάτα, χαῖρε,
πολλὰ μὲν ἐσθλὰ παθὼν φρεσί, πολλὰ δὲ [λυγρά.

641. ALIUD.

Medicus *tu* methodicorum, Asiatice, præses, salve,
multa quidem bona passus tuo animo, multa quoque [tristia.

642. ΑΛΛΟ.

Πολλαῖς ἐν πο[λίεσσι τέχνην [ἤσ]κησα πρὸ πάν[των
ψηφο[θ]έτας δώροις Παλλάδος [εὑρ]άμενος,
υἷα λιπὼν βουλῆς σύνεδρον Πρόκλον ἰσότεχνόν μοι,
ὀγδ[ω]κοντούτης [τοῦδε τάφοιο λαχών.

642. ALIUD.

Multis in urbibus artem exercui præ omnibus
tessellatoris, donis Palladis nactus,
relicto filio senatus consessore Proclo, qui eam-[dem quam ego exercet artem,
octogenarius huncce tumulum sortitus.

643. ΑΛΛΟ.

Χρηστοῦ Τεχνᾶνος μνῆμα τοῦ Φρυγὸς τόδε,
ὃς νῦν ποθεινὸς γέγονε τοῖς ἐν τῇ πόλει.

643. ALIUD.

Boni Technanis monumentum Phrygis hocce,
qui nunc desideratus factus est illis qui in *sua sunt* [civitate.

644. ΑΛΛΟ.

Χαῖρε καλή, πασῶν προφερεστάτη εἵνεκε πάντων,
σεμνοτάτη συνόμευνε, καλῶν ὑπόδειγμα φιλάν-[δρων,
Φλαουΐα, τῶν Χαρίτων τοὔνομα κτησαμένη.
Εἰκόνα σῆς ἀρετῆς παῖδας γαμέτῃ προλιποῦσα

644. ALIUD.

Salve pulcra, omnium optima causa omnium (*id* [*est* ob omnes causas),
maxime-veneranda conjux, honestarum exemplar [(mulierum)-mariti-amantium,
Flavia, Gratiarum nomen adepta.
Imagine tuæ virtutis liberis marito relictis,

οὐκ ἔφθης μέγα τοῖς πατρὰν φίλιος τε σύναιμος,
Ἀντιόχειαν ἰδεῖν, γενέτην θ' ἅμα τόν σε ποθοῦντα.

non potuisti cum illis patriam *tu* dilectusque frater,
Antiochiam videre, genitoremque simul te deside-
[rantem.

645. ΑΛΛΟ.

Μοῖραι καὶ Λήθη με κατήγαγον εἰς Ἀΐδαο,
οὔπω νυμφείου θαλάμου καὶ παστάδος ὥρης
γευσαμένην· ἀθιγὴς δ' ἔλιπον φάος ἠελίοιο.

645. ALIUD.

Parcæ et Lethe me deduxerunt ad Orcum,
nondum nuptialem thalamum et cubicularem ho-
expertam : intacta autem liqui lucem solis. [ram

646. ΑΛΛΟ.

α. Κύματα πορθμεύσας κεῖμαι νέκυς ἔνθα Σεκουνδίων,
γῇ πατρίδι κρυφθείς, συνομαίμοσι δάκρυ προλείψας.
[Τ]ρὶς δέκ' ἀναπλήσας ἐτέων τὸ πᾶν, ὕστατ' ἔβαι-
λύπην μέντοι ἔδων σύμπασι βροτοῖς ἐλεοῦσιν [νον·
δίχα μάχης ζήσας· ἐν συσσίτοις δὲ π[ρ]όπασιν
πολλοὺς ἐκφιλέων ἐκτήμην ἄνδρα[ς] ἑταίρους.
Οὔτε πόσεις ἔλαβον, ἔζησα[δ'] ἐν εὐσεβίῃσιν.
Δαίμον' ἀπῃτήθην τὰ τέλη ἃ ἔδει ποτὲ λῦσαι·
ἔλ]λαβον ὡρκωκὼς συνομαίμονας, οὓς προλέλοιπα.
Μητέρ' ἐν εὐσεβίῃ πολλῇ διασώσαθ', ἱκνοῦμαι,
εἰδότες ἀνθρώπων γενεὴ ταχέως ὅτι λήγει.
Σώματα γαρ κατέλυσε Δίκη, ψυ[χὴ] δὲ πρόπασα
ἀθάνατος πωτωμένη ὑψοῦ πάντ' ἐπακούει.

646. ALIUD.

[dio,
Qui fluctus trajeci, *ego* jaceo mortuus ibi Secun-
terra patria tectus, consanguineis lacrimarum-
[causa relicta.
Ter decem annorum impleta summa, postremo abii :
luctum quidem dedi mortalibus cunctis miseranti-
sine lite cum vixerim, inter sodales omnes [bus,
multos adamans acquisieram viros socios.
Neque dominas cepi; vixi autem in pietate.
Fato jussus-sum vectigalia, quæ oportebat olim,
[solvere :
obstrinxeram juratos consanguineos, quos reliqui.
Matrem pietate multa servate, precor,
scientes hominum ætatem celeriter cessare.
Corpora enim solvit Justitia (*i. e.* lex omnibus
[æqua), animus autem omnis
immortalis avolans in altum omnia exaudit.

647. ΑΛΛΟ.

β. Εὐδαίμων ὁ Σεκουνδίων Θεσσαλονικεὺς ἐνθάδε
μήτε δίκην εἴπας, μήτε γυναῖκα λαβών· [κεῖμαι,
ἀλλ' ἔθανον τριακοντ[α]έτης βιότου μέτρ' ἀμείψας·
καὶ φωνῆς ἐπάκουε φίλης· Χαίροις, παροδῖτα.

647. ALIUD.

Felix Secundio Thessalonicensis hîc jaceo,
qui neque jus dixi, neque uxorem duxi;
sed mortuus sum triginta-annos-*natus*, vitæ ter-
[minos egressus,
atque vocem hanc amicam audi : Valesis, viator.

648. ΑΛΛΟ.

Ὁ φθονερὸς ζωῆς με τὸν ἄθλιον ἔφθασε δαίμων
ἀρτιθαλεῖς κ[λάσ]σας ἐλπίδας ἡλικίης.
Καὶ [νῦν τύμ]βος ἔχει τὸ ἐμὸν δέμας ε . . .

648. ALIUD.

Invidus me ob vitam miserum occupavit deus
recens-ortas qui-fregit spes ætatis.
Et nunc tumulus habet meum corpus . . .

649. ΑΛΛΟ.

Σπεῖσον ἐμοὶ δακρύων ὀλίγον, ξένε, καὶ μ' ἐλέησον,
νηπίαχον κούρην ἐν χθονὶ κρυπτομένην·
τέτρατόν ἐστι δ' ἐμοὶ ζωῆς ἔτος· ἥ μ' ἀνέθρεψεν
θάψεν Ἐπίκτησιν τοὔνομα κληζομένην.

649. ALIUD.

[miserere,
Liba mihi lacrimarum aliquantum, hospes, et me
parvulam puellam in terra conditam :
quartus autem est mihi vitæ annus : quæ me aluit,
sepeliit Epictesin nomine vocatam.

650. ΑΛΛΟ.

Ἐνθάδε τήνδ' ἀνέθηκα γραφὴν σημ[άν]τορα τύμβου
υἱὸς εὐσεβίης, μητέρα τὴν ἰδίην·
ἧς ζητεῖς εὑρεῖν τοὔνομα, καὶ τὸ τέκνον
εἴρῃ; [ἀν]θηκεν Μελ[ίτην, κλαῦ[σέν τε Κιανός.

650. ALIUD.

Hîc hancce posui scripturam indicem tumuli
filius pietatis *causa*, matrem propriam :
cujus quæris invenisse nomen, et soboles
quæ sit rogas? posuit Melitam flevitque Cianus.

---

645. ALIUD.
Me fera Parca meis oblitam misit ad Orcum :
nondum experta toros, nondum sociata marito
eripior vitæ, solemque intacta relinquo. H. GROTIUS.

651. ΑΛΛΟ.

Ἡραΐς ἐνθάδε κεῖμαι ἐτῶν, ξένε, πεντάκις ἑπτά·
καὶ σοὶ παραινῶ συν [. . . . .όδῖ]τά, με
μὴ κλαῖε· Μοιρῶν γὰρ μίτος πάντας καλεῖ.

651. ALIUD.

Heraïs hîc jaceo, annis, hospes, quinquies septem
et tibi suadeo. . . viator, me [nata :
ne fleas : Parcarum enim filum omnes vocat.

652. ΑΛΛΟ.

Γαῖά μ' ἔτικτεν ἄφωνον ἐν οὔρεσι παρθένον ἁγνήν,
ἡσύχιον τὸ πάροιθεν, νῦν αὐ[δήεσ]σαν ἅπασιν.
Σμιλιγλύφοις τέχνῃσιν κῆρ' εἰποῦσα θανόντος·
Ἐνθάδε Μάξιμον γραμματικῆς ἐπιΐστορα τέχ[νη]ς,
ἀνέρα σεμνὸν γῆ μήτηρ ἐκάλυψε θανόντα
. . . .

652. ALIUD.

Terra me peperit infantem in montibus virginem
tranquillam prius, nunc vocalem omnibus.[castam,
Scalpro-cælantibus artibus sortem dicens mortui :
Hîc Maximum grammaticæ peritum artis,
virum honestum terra mater texit mortuum
. . . .

653. ΑΛΛΟ.

Ὄλβ[ιος ὃν Μοῖραι παναεικέες ἐ[κπερόωντα
νη]δύος ἀθρήσωσι γαληναίῃσι[ν ὀπωπαῖς·
ὡς] καὶ ἐγὼ Πάνταρχος ἀγαυοτ[άτων ἀπὸ πατρῶν
βλα]στήσας κῦδος μὲν ἐπὶ στρατ[ῷ ἄσπετον εἷλον·
σῶ]μ' ἀποδυσάμενος δ' ἔλαχον [περικαλλέα τύμβον
ἀγ[χινόοις πραπίδεσσι φιλοστόρ[γοιο γυναικός·
ἥ] μοι καὶ παῖδας θυμηδέας, οὓς [τέκεν αὐτή,
σκ[ύμνους αὐχήεντος ὅπως σ[υνέθρεψε λέοντος,
καί με θεο[ῖσ]ιν ἔθηκεν ὁμοίϊον ἀθανάτοισιν·
ἀτρεκέως Πάνταρχος ἐγὼ νῦν [μ' αὐτὸς ἔθηκα
ζηλ]ωτ[ὸ]ν παίδεσσιν ἐμοῖς, οὓς δ[ῖα γυναικῶν
τίκ]τε καὶ ἠέξησεν ἐνὶ μεγάροις [πολυόλβοις,
Πα[ντάρχ[ω]ν χαρίεντα καὶ ἱμερό[εντα γένεθλα.
Τὸ[ν μὲν γὰρ στρατιῆς [ἐ]ναρίθμιο[ν ἡρώεσσιν
τῇ σφ[ετέρῃ τιμῇ περιλαμπέα, τὸν δὲ ποθεινῆς
θρε[ψαμένη πάτρης τηλέκλυτο[ν ἐλπίδ' ἔθηκεν·
νόσ]φι δ' ἐμοὶ θεμένη σῆμα κλυτὸ[ν οἴῳ ἀπ' ἄλλων
θε]σπεσίης ἀρετῆς πάσης κλέο[ς εὐρὺ ἀνῆκεν,
τιμ]ήεις ὡς ἔσχον ἐν ἀνδράσι κα[ὶ μακάριστος,
μακ]ροῖς αἰώνεσσιν, ἕως μένει [οὐρανὸς εὐρύς,
λ]άμπει δ' ἠέλιος φαέθων τροχο[ειδέϊ φέγγει.

653. ALIUD.

Beatus quem Parcæ omnino-injuriosæ exeuntem
utero viderint placidis oculis :
ut et ego Pantarchus præclaris e parentibus
ortus laudem de militia immensam accepi;
corporeque exutus sortitus sum perpulcrum tumu-
prompta mente amantissimæ uxoris : [lum
quæ mihi et filios animo-grato, quos peperit ipsa,
ut catulos superbi nutrivit leonis,
et me diis fecit similem immortalibus :
vere Pantarchus ego nunc me ipse feci
æmulandum filiis meis, quos divina inter mulieres
peperit et educavit in ædibus opulentis,
Pantarchorum lepidam et amabilem prolem.
Unum sedenim ob militiam annumeratum heroïbus
sua dignitate effulgentem, alterum dilectæ
nutritum patriæ valde-inclitam spem fecit :
seorsum autem mihi cum posuisset monumentum
[inclitum soli ab aliis
divinæ virtutis omnis laudem magnam emisit,
honoratus ut eram inter homines sic et beatissi-
longis seculis, donec manet cælum vastum [mus
splendetque sol fulgidus rotundo lumine.

654. ΑΛΛΟ.

Ἄνθος ἐγὼ λεγόμην υἱὸς Ἑρμογένους τε καὶ Ὑρμῆς,
ἀνθήσας δὲ καλῶς, ἔτεσιν δυσὶν οὐχ ὁλοκλήροις,
φωτὸς ἀφαρπασθείς, πρόμοιρον βρέφος ἐνθάδε κεῖ-
κοὐκ οἶδ' εἴτε καλῶς εἴτε κακῶς ἔθανον. [μαι,
Ἀπλήρωτ' Ἀΐδα, τί με νήπιον ἥρπασας οὕτως
σπεύσας τοῦ ζῆν με στερέσαι;
οὐ σοὶ πάντες ὀφειλόμεθα;

654. ALIUD.

Flos ego dicebar, filius Hermogenis et Hormes,
qui florui pulcre annis duobus non integris,
luce abreptus, præmaturo-fato puellus hîc jaceo,
neque scio bene an male mortuus-sim.
Insatiabilis Orce, cur me infantem rapuisti ita
properans me vita orbare?
Nonne tibi omnes debemur?

655. ΑΛΛΟ.

Ἥ ποτε κυδιόωσα ξανθαῖς ἐπὶ κρατὸς ἐθείραις,
καὶ χαριτοβλεφάροις ὄμμασι λαμπομένη,
χιονέοις τε πρέπουσα προσώποις ἠδὲ παρειαῖς,
καὶ γλυκεροῦ στόματος ὄπα λειριόεσσαν ἱεῖσα

655. ALIUD.

Quæ olim gloriabatur flavis in capite crinibus,
et oculis quibus-inerat-gratia fulgebat,
niveoque conspicua erat vultu, atque *niveis* genis,
et dulci ore vocem perinde-ac-lilium-puram emit-
[tebat

χείλεσι πορφυρέοις ἐλεφαντινέων δι' ὀδόντων,
παντοίην τ' ἀρετὴν περικαλλέϊ σώματι θεῖσα,
ἣν τέκεν Εὐτυχίδῃ σθεναρῷ Κιλικία χαριτῶπις,
εἰκοσιπενταέτης Τρυφέρα τῇδ' ἐν χθονὶ κεῖται.
Ἑρμέρως δὲ Ἀριστομάχοιο πατρὸς καὶ μητέ[ρος...
μνῆμ' ἀλόχῳ φιλίῃ θήκατο κουριδίῃ.

labris purpureis elephantinos (*i. e.* eburneos) in-
[ter dentes,
omnigenamque virtutem perpulcro corpori addide-
[rat,
quam peperit Eutychidæ valido Cilicia ore-venusta,
ea viginti-et-quinque-annos-*nata* Tryphera hacce
[in terra jacet.
Hermeros sedenim cui Aristomachus pater et ma-
[ter [Erinna],
monumentum uxori dilectæ et legitimæ posuit.

656. ΑΛΛΟ.

Ῥουφίνης ἐμέθεν Πρόκλος πόσις ἐνθάδε κεῖται
Μοιράων βουλῇσι λιπὼν βίον ἠδ' ἐμὲ χήρην.
Τεῦξα δέ τοι μέγα σῆμα περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ
θηητὸν πάντεσσι, θύρας δ' ἐπέθηκα φαεινάς,
εἴδωλόν τ' ἐθέμην πανόμοιον, σχῆμά τ' ἔθηκα,
οἷον ἔχων ῥητῆρσι μετέπρεπες Αὐσονίοισι,
ἔν τ' αὐτοῖς ὑπάτοις κλέος ἔλλαβες ἔξοχον ἄλλων.
Ἀλλ' οὔτοι νόσφιν γε σέθεν ποτικείσομαι αὐτή,
ὡς πρὶν δ' ἐν ζωοῖσιν ὁμὸς δόμος ἄμμι τέτυκτο,
ὣς καὶ τεθνειῶτας ὁμὴ σορὸς ἀμφικαλύψει.

656. ALIUD.

Rufinæ meus Proclus conjux hîc jacet qui
Parcarum voluntate liquit vitam atque me viduam.
Struxi autem magnum monumentum excelso in
[loco,
omnibus conspicuum, foresque addidi splendidas,
imaginemque posui omnino-similem, habitumque
[dedi
qualem habens inter rhetoras insignis-eras Auso-
[nios,
interque consules laudem adeptus es superiorem
Sed non seorsum ab te adjacebo ipsa, [aliis.
ut antea inter vivos eadem domus nobis facta fuit,
ita et mortuos eadem arca circumteget.

657. ΑΛΛΟ.

Τὴν στήλην, παροδῖται, [ἀποφθιμένοιο ἰδόντες]
εὐφήμῳ γλώσσῃ χαῖρε προσείπατέ με,
αἰῶν' ἐκ]προλιπόντα, ποθητὸν ἀεὶ γον[έεσσιν.
Εἰ δὲ μαθὼν τὸν ἐμὸν μόρον, ὦ ξένε, ῥᾷστά με
[κλαύσεις,
στέρ]ξω· καὶ θνήσκων γὰρ ἔχω νόον οὔ τινα βαιόν.
Κουρέα τὴν τέχνην ἐσορᾷς ἐμὲ τὸν παρὰ μοῖραν
πλήγματι δυστήνῳ πνεῦμ' Ἀΐδᾳ θέμενον.
Ἐξόπιθεν χεὶρ γάρ μ' ἔβαλεν δύστηνον ἐς Ἀΐδην,
κἤλυθον ἐκ ζωῆς ἐν δυσὶν ἑβδομάσιν.
Τὸν βίοτ]ον δ' οὐ πᾶσι τύχη δαίμων τ' ἀλόγιστος,
δῶκ' ἀνύσαι· πρὸ γάμων ἀρτιφυὴς ἔθανον.
Πολλὰ δὲ καὶ μάτηρ μ' ὠδύρετο ὃν κατὰ οἶκον
δειλ]αίη κ[ατ' ἐμοῦ χεῖρα βαλ]οῦ[σα] ῥέθους,
καὶ οἰκτροῖσιν] ἐμὰς θρήνοις φρένας [οἴσατε] παιδὸς
σὺν πατρὶ δυστήνῳ βαλλόμενοι ὀλέτην
δαίμοσιν· ὦ Μοίρης πικρὰ λογιζομένης·
οὓς γὰρ ἔδει ζῶντας τέκνου ὕπο [πρεσ]βεύεσθαι
οὗτοι νῦν αὐτοὶ σῆμ' ἐπέθ[ηκαν ἐμοί.

657. ALIUD.

Stelam hanc, viatores, [mortui videntes,]
pia lingua vale dicite mihi,
qui ævum reliqui semper desideratus parentibus.
Si postquam noveris meum fatum, o hospes, li-
[bentissime me fleveris,
amabo, nam licet mortuus animum non habeo pu-
Tonsorem arte vides me, qui iniqua sorte [sillum.
ictu miserando spiritum Orco dederim.
Quippe a tergo manus me dejecit miserum ad Or-
[cum.
atque egressus-sum vita duabus in hebdomadi-
[bus.
Vivendi spatium sane non omnibus fortuna, deus-
[que ratione-carens
dedit conficere: ante nuptias recens-natus perii,
multaque et mater me deflevit sua in domo...
misera, meo injecta manu corpori,
et mœstis meam lamentis mentem fovete pueri
cum patre misero, projicientes interfectorem
dæmonibus: o Parcæ acerbas supputationes!
quos enim oportebat viventes a filio honorari,
isti nunc ipsi monumentum imposuere mihi.

658. ΑΛΛΟ.

Τὸν θρασὺν ἐν σταδίοις ἐσορᾷς με νέκυν, [παροδῖτα],
(ἓ) Χρυσεόμαλλον ῥητιάριον, τὸν πρὶν δὲ κυνηγόν,

658. ALIUD.

[viator,
Qui audax eram in stadiis vides me mortuum,
(heu!) Chryseomallum retiarium, et ante venatorem,

θήραις ἐν πάσαις παλάμῃ τέχνης ἀρίδηλον.
Ἔκτεινεν δέ με Ἰχθὺς, ὃν οὐκ ἴσχυσα πλανῆναι·
μοῖραν δ' οὐκ ἔφυγον· ἐπεὶ ἦν μίτος οὗτος ὁ Μοιρῶν.

venationibus in cunctis artis peritia præclarum.
Occidit me Ichthys quem evitare non valui :
sortem non effugi, quippe cui erat filum istud Par-
[carum.

659. ΑΛΛΟ.

Τ]ὸν θρασὺν ἐν σταδίοις ἐςορᾷς με νέκυν, παροδῖτα,
τάγματι ῥητιάριν θ' ἕτερον τε πάλῳ Μελάνιππον.
Οὐκέτι χαλκελάτου φωνὴν σάλπιγγος ἀκούω,
οὐδ' ἀνίσων αὐλῶν, κέλαδον τ' ἀνδρῶν ἀνεγείρω.
Φασὶν δ' Ἡρακλέα δύο καὶ δέκα ἆθλα τελέσσαι·
ταῦτα δ' ἐγὼ τελέσας τριςκαιδέκατον τέλος ἔσχον.

659. ALIUD.

Qui audax eram in stadiis vides me mortuum, viator,
ordine retiarium, alterumque sortitione Melanip-
[pum.
Non jam ex-ære-ducto-factæ tubæ vocem audio,
neque imparium tibiarum, neque virorum strepi-
[tum excito.
Dicunt autem Herculem duo et decem labores per-
[fecisse :
tot ego perfectis, tertium-decimum pro fine habui.

660. ΑΛΛΟ.

Καιλεστῖνος πινυτός με ἐδείματο τῷδ' ἐνὶ χώρῳ.
Αὐτῷ καὶ τεκέεσσι φίλῃ τ' ἀλόχῳ ἐποίησεν
νηὸν Πλουτῆι καὶ ἐπαινῇ Φερσεφονείῃ
ἐσθλῆς ἐκ στρατιῆς. Νῦν δ' οὐδενός εἰμι τάφο[ς πω·
οὕτω καὶ μείναιμι πολὺν χρόνον· εἰ δ' ἄρα καὶ δεῖ,
δεξαίμην γηράσκοντας, εὐδαίμονας, τεκνώσαντας.

660. ALIUD.

Cælestinus prudens me ædificavit hocce in loco.
Ipsi (sibi) et liberis dilectæque conjugi fecit
templum Plutoni et metuendæ Proserpinæ
probam post militiam. Nunc autem nullius sum
[adhuc sepulcrum.
sic et [utinam] maneam longum tempus : sin au-
[tem et oportet,
accipiam senescentes, felices, liberis procreatis.

661. ΑΛΛΟ.

Ἐνθάδε τὴν ἱερὴν κεφαλὴν κατὰ γαῖα καλύπτει
ἀνδρὸς θείου Πουβλίου Ἀττείου Καπίτωνος,
ὃς περὶ μὲν νόον ἔσκε βροτῶν, περὶ δ' ἶρα θεοῖσιν
ἀθανάτοισι δέδωκε τοι οὐρανὸν εὐρὺν ἐχοῦσιν.
Τεῦξε δὲ τόνδε τάφον ἑὸς θρεπτὸς Νώνιος Ἀρτμών.

661. ALIUD.

Hîc sacrum caput terra contegit
viri divini Publii Atteii Capitonis, [cra diis
qui mente præstabat mortales, et excellenter sa-
immortalibus dedit, cælum vastum habitantibus.
Fecit autem hocce sepulcrum ejus alumnus Nonius
[Artmon.

662. ΑΛΛΟ.

Εὐδαίμων ἐμὲ Μάλχος ὁ Μαίορος εἵσατο τύμβον
τῆς ἰδιοκτήτου μνῆμα πανευτυχίης·
ἡμιτελὲς δὲ λιπὼν ἔλαχεν μόρον· αὐτίκα δ' υἱὸς
Μαίωρ κρηπῖδ[ας τάσδ' ἐπέθηκε τάφῳ.

662. ALIUD.

[lum,
Beatus me Malchus Majoris *filius* exstruxit tumu-
ejus quam sibi-ipse-acquisivit omnino-bonæ for-
[tunæ monumentum :
semifactum autem linquens nactus est fatum : sta-
[timque filius
Major fundamenta hæc addidit sepulcro.

663. ΑΛΛΟ.

[γραμμαι·
Ἔνθα βλέπε[ις] τύμβον κεν[όν]· ἄταφος ὧδ[ε γέ]-
ἐ[λ]θὼν ἐν πεδ[ίῳ] ληστῶν ὑπὸ [χερ]σὶ τέτρωμαι·
οὔ]νομά μοι Δι[όνυ]σις, ὑὸς Ζωσίμου [κ(αὶ)] Λεαί-
[νης.
Τὸν τ[ρια]κονταέτη κλα[ίο]ις μόρον, ὅστις [ἀ]νέγνως.

663. ALIUD.

[fui :
Hîc vides tumulum inanem : insepultus ita scriptus
iter faciens in campo latronum manibus perii :
nomen mihi Dionysis, filius Zosimi atque Leænæ.
Triginta-annis-*nati* defleas fatum, quicunque legeris.

---

661. ALIUD.

Hic jacet eximia notus pietate fideque
Publius Atteius Capito tellure sepultus,
quo neque mente virum fuerat præstantior alter,
nec sacra cœlicolûm faceret qui dignius aris :
altori tumulum cui Nonius Artemo fecit. H. G.

664. ΑΛΛΟ.

Ἀέναον τόδε σῆμα πατὴρ ἵδρυσε θυγατρί,
ἀθανάτην τιμήν, μνημόσυνον δακρύων.
Μήτηρ δ' ἡ βαρυπενθὴς ἐπὶ τέκνου ταχυμοίρου
ἐνθ' αὐτὴν ζῶσαν συγκατέθηκα τάφῳ,
εἰνὶ κόνει στοργῆς δάκρυσι μυρομένα.
Χαίροις, ἐσθλὲ ὁδῖτα· σοφῶς σοι μάνυε τιμὰν
Πλούτωνος βασιλῆος ἐπιχθονίων ἀνθρώπων,
ᾧ, χωρὶς μακάρων, πάντες ὀφειλόμεθα.
Ἔστι καὶ ἐν φθιμένοις Νέμεσις μέγα, ἔστ' ἐπὶ τύμ-
[Μὴ νοέων] τύμβον ἀλλ' ἢ ἐμοῦ πάριθι. [βοις.

664. ALIUD.

Æternum hocce sepulcrum pater erexit filiæ,
immortale decus, monumentum lacrimarum
Mater autem dolore-gravata juxta prolem cito-fato-
[peremtam
hîc ipsam me viventem composui tumulo,
in cinere præ amore lacrimis perfusa.
Gaudeas, bone viator; sapienter te mone honorem
Plutonis, regis terrestrium hominum,
cui, exceptis beatis (diis), omnes debemur.
Est vel apud mortuos Nemesis magnum; est in
[sepulcris.
Ne cogitans alia quam sepulcrum meum transi.

665. ΙΟΜΗΔΟΥΣ.

Εἰ κλύες Ε[ὐσεβ]ίης [τε καὶ ἐν π]ροτέροι[σι Φιλί]ππου,
τῶν ἀπὸ Κε[ρτ]έννου (?), τῶν ποτ' ἐγει[ρ]αμέν[ων
μίλιον ἠδὲ Τύχης ἱερὸν ἀνάθημ' ἅμα θέντων,
κείνων ἡ σόρος ἥδ', ἣν θέσαν ἐνναέται
ἀντ' εὐεργεσίης Ναμαρήσιοι ἄγχι πυλάων·
ἀλλά μιν ἐκ γαίης πολλὸν ἀπεκρέμασεν,
λείψανα τ' ἄλλοθεν ἄλλα πάλαι φθιμένων συναγεί-
θρεψαμένων θείων θῆκε παρὰ προγόνους [ρας
οἴκου ὑπὲρ νεάτοιο ὑφ' ἀψίδα τήνδ' Ἰομήδης,
Αὐσονίων μούσης ὑψινόου πρύτανις.

665. IOMEDIS.

Si audisti de Eusebia atque in prioribus de Phi-
[lippo,
qui a Certenno oriundi, olim erexerunt
miliarium atque Fortunæ sacrum dedicaverunt,
illorum arca hæcce est, quam posuere incolæ
pro beneficentia *eorum* Namarienses juxta portas:
sed eam e terra multum suspendit,
reliquiisque aliunde aliis olim defunctorum collectis
avunculorum qui *eum* aluerant, posuit prope atavos
domum supra novam sub fornice hocce Iomedes,
Ausoniorum musæ alta-mente-*præditæ* princeps.

666. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Τὸν κλυτὸν ἐν ζωοῖσι, τὸν ἔξοχον ἐν μερόπεσσι,
τὸν πρώτιστον βουλῆς ἠδὲ πόληος ὅλης,
τὸν πτωχοὺς φιλέ[ονθ', εἵ]νεκεν εὐσεβίης,
Εὐστοχίου φίλον υἷα, τὸν ἀθάνατοι φιλέεσκον·
τοὔνεκα καὶ π[ηγαῖς] λοῦσα[ν] ἐν ἀθανάτοις
καὶ μακάρων νήσ[ους] βάλλον [ἐς] ἀθανάτων
Δόμνον ζήσαντα [πέντ'] ἐτέων δεκάδας.

666. ANONYMUM.

Inclitum inter vivos, egregium inter homines,
præcipuum in senatu atque civitate tota,
pauperes amantem, pietatis causa, [bant:
Eustochii dilectum filium, quem immortales ama-
quamobrem et fontibus laverunt immortalibus
et beatorum in insulas miserunt immortalium
Domnum qui vixit quinque annorum decadas.

667. ΑΛΛΟ.

Ῥητορικῆς πόνος οὗτος ὃν ἤνυσε πολλὰ μογήσας
Γαυδέντιος πινυτὸς ἄκρον ἔχων σοφίης·
ἐνθάδε πατρὸς ἑοῦ καὶ μητέρος ὀστέα θῆκεν
τῷ μὲν θρέπτρα διδούς, τῇ δὲ τόκου χάριτας·
ὅσος οἷος μνημεῖον ἐτέλεσεν
αὐτῷ καὶ γενέταις κτῆμα συνηγορίης.

667. ALIUD.

Rhetorices labor iste quem perfecit multis toleratis
Gaudentius prudens summum habens sapientiæ:
hîc patris sui et matris ossa posuit [partus grates:
illi quidem nutritionis-præmia solvens, huic autem
qui, qualis fuit, monumentum exegit,
sibi et parentibus, ex iis quæ acquisiit patroci-
[nando.

668. ΑΛΛΟ.

Τέκνα τέκνων ἐσιδὼν Ἑρμῆς Ἑσπέρου ἐτῶν ξ'
ἡροϊκῷ θανάτῳ τῷδε τέτευχε τάφῳ.

668. ALIUD.

[annorum sex
Postquam natorum natos vidit Hermes Hesperi *filius*
heroïca morte hocce nactus est sepulcrum.

669. ΑΛΛΟ.

Μνῆμά με ὁρᾷς περικαλλές, ἀοίδιμον αἰὲν ὁδίταις·

669. ALIUD.

Monumentum me vides valde-pulcrum, decanta-
[tum semper viatoribus:

ἐστὶ δέ μου καθύπερθε πελειάων δόμος αἰπύς·
Ῥουφῖνος δέ μ' ἔτευξε, θεοῦ δ' ἰότητι τέταγμαι
γηραλέους δέξασθαι, ἀτὰρ νέον οὔποτε πάμπαν·
εἰμὶ δ' ἀλυπότατος κλιντὴρ πάντεσσιν ἑτοῖμος,
υἱάσι θ' υἱωνοῖς τε πολὺ προτὶ γῆρας ἰοῦσιν.
Σάδος Νεοπολίτης οἰκοδόμησεν εὐτυχῶς.

est autem supra me columbarum domus alta :
Rufinus autem me ædificavit deique voluntate jus-
[sum fui
senes accipere, sed juvenem omnino nunquam :
sum autem doloris-vacuissimus lectus omnibus pa-
[ratus,
filiisque nepotibusque longam ad senectutem eun-
Sadus Neopolites ædificavit feliciter. [tibus.

670. ΑΛΛΟ.

Τύμβος ὑπουδαίων μακάρων ὅδε· τῷ ἔνι κεῖται
συγκλήτου φίλον ὄμμα σαόφρων Μαιουρῖνος,
οὗ δύσις ἀντολίη τε μεσημβρίη τε καὶ ἄρκτοι
πιστοτάτου βασιλεῦσιν ἀμωμήτοιό τ' ἐ[πά]ρ[χ]ου
εὐρύ τε καὶ μάλα καλὸν ἀεὶ κλέος ἀείδουσιν·
τεῦξε δέ μιν ὥριστος ἐν ἡμερίοισι Φίλιππος,
αὐτοκασιγνήτης πινυτόφρονος ἔκγονος ἥρως,
χαὐτὸς ἐὼν βασιλῆος ἀμύμονος ἐσλὸς ὀπάων,
καὶ κτίσε πύργον ὕπερθεν ἐϋπτερύγεσσι πελείαις,
λαοτύπων παλάμῃσιν ἐς οὐρανὸν εὐρὺν ἀείρας.

670. ALIUD.

[jacet
Tumulus subterraneorum beatorum hicce : in quo
senatus amatus oculus, prudens Majorinus,
cujus occasus, oriensque meridiesque et ursæ
fidelissimi regibus inculpatique præfecti [nunt :
vastamque et valde pulcram semper gloriam ca-
fecit autem eum optimus inter mortales Philippus
sororis-germanæ prudentis filius heros,
qui-et-ipse fuit regis inculpati bonus minister,
et struxit supra turrim bene-alatis columbis,
lapicidarum manibus in cælum vastum eductam.

671. ΑΛΛΟ.

Ἡ σορὸς ἡ μεσάτη λέχος ἀνέρος Ἀντιόχοιο,
ὅς ποτ' ἐνὶ στρατιῇ κλέος εἵλετο· τὰς δ' ἑκάτερθε
Μάξιμος εὐδαίμων καὶ Γαϊανός, δύο παῖδες,
ἔκτισαν Ἀντιόχοιο, καὶ ἀψῖδα τήνδ' ἐπὶ πάσαις
ἵστασαν ὄφρα πέλοιντο φίλῳ παρὰ πατρὶ θανόντες.

671. ALIUD.

Arca hæc media lectus *est* viri Antiochi,
qui olim in militia gloriam adeptus est : quæ au-
[tem utrinque sunt,
Maximus felix *et* Gaianus, duo liberi, [omnes
condiderunt *eas* Antiochi, et fornicem huncce super
posuere, ut sint dilectum prope patrem mortui.

672. ΑΛΛΟ.

α. Ἀντί σε κυδαλίμας ἀρετᾶς, πολυήρατε κούρα,
ἦξεν εἰς Ἠλύσιον αὐτὸς ἄναξ Κρονίδης.

β. Τηλυγέτην με τοκῆες ἀνέτρεφον ἀλδήσκοντες,
Ἄπτυριν, ἠϊθέων πάμπαν ἀρειοτέρην·
ἀλλά με Μοῖρ' ἐδάμασσεν, ἐπεὶ τόδε μόρσιμον ἦεν,
τύμβον δ' αἶψα γονεῖς τεῦξαν ὀδυρόμενοι,
Ζηνωὶς μήτηρ τε πατήρ τέ μοι Νικό[δημος,
ἄμφω θυμοβόρῳ πένθεϊ τειρόμενοι.

γ. Ἄπτυρι, κλεινὸν ἄγαλμα, καὶ ἐν φθιμένοισι φα-
ὥσπερ ἐνὶ ζωοῖς κῦδος ὀπασσαμένα. [νείης

672. ALIUD.

a. Pro gloriosa virtute te perjucunda puella,
duxit in Elysium rex ipse Saturnius.

b. Sero-natam me parentes educaverunt colentes,
Aptyrin, adolescentibus omnino meliorem :
sed me Parca domuit, quoniam id fatale erat,
tumulumque statim parentes struxere mærentes,
Zenoïs materque paterque mihi Nicodemus,
ambo animum-exedente luctu attriti.

c. Aptyri, nobile decus, vel inter defunctos videri
sicut inter vivos gloriam consecuta. [possis

673. ΑΛΛΟ.

Δέρκεο τὰν ἀρίσαμον, ὁδοιπόρε, τὰν Φερενίκας
εἰκόνα τὰς μελέας, ἂν τάφος οὗτος ἔχει·
ἃ τὸ πρὶν ἐν καλύβαις, νῦν δ' εἰς Ἀχέροντα μολοῦσα,
ἃ στερόμαν τῶν πρὶν νυμφιδίων θαλάμων
πατρὶ γόους προλιποῦσα Φιλοξένῳ, ὃς τόδ' ἔτευξεν
εἴδωλον νύμφας μναμόσυνον θέμενος.

673. ALIUD.

Vide valde insignem, viator, Pherenices
imaginem miseræ, quam sepulcrum hocce tenet :
quæ prius in casis, nunc in Acheronta degressa *sum*,
quæ orbata fui *meis* prius sponsalibus thalamis,
patri gemitibus relictis Philoxeno, qui hocce paravit
simulacrum sponsæ in memoriam positum.

674. ΑΛΛΟ.

Μάρκος τ' ἀδελφὸς καὶ Τρόφιμος σὸς εὐνέτης

674. ALIUD.

Marcusque frater et Trophimus conjux tuus

σοὶ τόνδε τύμβον, ὦ καλὴ Κορινθία,
λάϊνον ἔτευξαν ὠκυμόρῳ μνήμης χάριν.
— Μόνους ἰδοῦσαν εἴκοσ' ἐνιαυτῶν κύκλους
Ἀΐδης κέκευθε τὴν καλὴν Κορινθίαν.

huncce tibi tumulum, o pulcra Corinthia, [gratia.
lapideum fecere rapido-fato abreptæ, memoriæ
— Tantum quæ vidit viginti annorum orbes,
Orcus abdidit pulcram Corinthiam.

675. ΑΛΛΟ.

Γνῶθι μετ' εὐσεβέεσσι σαόφρονα Δωρίδα κεῖσθαι,
ἀντ' ἀρετῆς ἱερὸν χῶρον ἀνευρομένην. [ἐσθλῶν,
Οὐ γὰρ ἅπασιν ὁμῶς θάνατος βαρύς· ἀλλ' ὅτις
οὗτος καὶ θανάτου κοῦφον ἀπέσχε τέλος.

675. ALIUD.

Scias inter pios castam Dorin jacere,
quæ pro virtute sacram sedem invenit.
Non enim omnibus pariter mors gravis: sed quis-
[quis bonorum *fuit*
ille et mortis levem habuit terminum.

676. ΑΛΛΟ.

Πατρὶς μέν μοί ἐστι Λύκων πόλις, εἰμὶ δ' Ἀπόλλ[ων,
ἐν Φαρίῃ γαίῃ θυμὸν ἀποφθίμενος,
νήπιος· ἡρπάσθην δ' ἑκκαιδεκάτου ἐνιαυτοῦ
ἕκτον ἀωροσύνης μῆνα παρερχόμενος.
Νῦν δ' Ἀβυδηναίου τὸν Ὀσίριδος ἀμφιπολεύω
θῶκον καὶ φθιμένων οὐκ ἐπάτησα δόμους·
ἀθανάτων καὶ τέκνα μεμορμένον οἶτον ἐπισπ[εῖν],
ἀλλ' οἰκεῖ μακάρων Ἠλύσιον πεδίον.
Ἔνθ' ἅμα παισὶ θεῶν με φέρων Κυλλήνιος Ἑρμῆς
ἵδρυσε, καὶ Λήθης οὐκ ἔπιον λιβάδα.

676. ALIUD.

Patria quidem mihi Lycopolis, sumque Apollo,
in Pharia terra animo exstinctus,
infans: raptus sum autem sexto-et-decimo anno,
sextum immaturitatis mensem prætergrediens.
Nunc Abydeni Osiridis famulus-obeo
thronum, et defunctorum non calcavi domos:
immortalium vel soboli fatum est mortem assequi,
sed habitant beatorum Elysium campum.
Huc cum pueris deorum me ferens Cyllenius Mer-
posuit, et Lethes non bibi laticem. [curius

677. ΑΛΛΟ.

Πατρὶς μέν μοί ἐστι Λύκων πόλις, εἰμὶ δ' Ἐλήμων
εἴκοσι καὶ ἑνὶ κῆρα κατασβεσθεὶς ἐνιαυτῷ·
Φοίβου καὶ Μουσῶν ὁ θέραψ παντώνυμος ἤμην.

677. ALIUD.

Patria quidem mihi est Lycopolis, sumque Elemon
vicesimo et uno sorte exstinctus anno; [lebratus.
Phœbi et Musarum minister eram ab-omnibus ce-

678. ΑΛΛΟ.

Ὁ τύμβος οὐκ ἄσαμος· ἅδε τοι πέτρος
τὸν κατθανόντα σαμανεῖ, τίς καὶ τίνος
εἰς Ἀΐδαν βέβακεν· ἀλλά μοι σχάσας
τὸ νεκραγωγόν, ὦ φίλ', ἐν πεδίῳ γόνυ,
κολαπτὸν ἄθρει γράμμα διπτύχοις κόραις.
Πατὴρ μὲν Εἰρηναῖος, ἁ δέ τοι πατρὶς
Μέμφις· τὸ δ' οὔνομ' ἀγορεύετ' ἐκ βρέφους
⏓ – | ⏑ – | ⏓ φαῦλον οὐ συνείπετο,
⏓ – | ⏑ – | τὰν Μοῖραν ὡς ἐπέδραμε.

678. ALIUD.

Tumulus hic non signo-caret; hocce sane saxum
mortuum significabit, quis et quo *genitus*
Plutonem adierit: sed mihi demisso
quod mortuos ducit, amice, in solum genu,
insculptum intuere titulum geminis oculis.
Pater *fuit* Irenæus, atque patria
Memphis; nomen autem dicebatur a puero
. . . . vile non consequebatur,
. . . . Parcæ ut incurrit.

679. ΑΛΛΟ.

Ἐνθάδε τὴν ἀρετῆς πινυτὴν κατὰ γαῖα καλύπτει,
Πρέμνου τὴν ἄλοχον, σεμνὸν θάλος, ἔξοχον ἄλλων
Ἰουλιανήν, τὴν μοῖρα φέρει Κρήτης ἀπὸ γαίης,
εἴκοσι πέντε ἔτη ζήσασαν, ἴσον χρόνον ὡς ἐτέτακτο.
Λοιπὸν νῦν, παροδῖτα, φίλον γενέτην ἀεὶ ἐλέαιρε,
ὡς εἰδὼς ὅτι πᾶσι βροτοῖς τὸ θανεῖν ἀπόκειται.

679. ALIUD.

Hic virtutis peritam terra contegit
Premni uxorem, venerandam sobolem, excellentem
Julianam, quam fatum tulit Creta ex terra, [aliis
viginti quinque annos cum vixit, par tempus ut
[jussa erat.
Quod-superest nunc, viator, dilectum genitorem
[semper miserere,
ut gnarus omnibus mortalibus mortem seponi
[(*i. e.* imminere).

680. ΑΛΛΟ.

Πεντήκοντα τριῶν ἐτέων κύκλον ἠδ' ἀνύσαντα

680. ALIUD.

[peregisset,
Quinquaginta et trium annorum orbem cum jam

αὐτὸς ὁ πανδαμάτωρ ἥρπασεν εἰς Ἀΐδην.
Ὦ χθὼν ἀμμοφάνης, οἷον δέμας ἀμφικαλύπτεις
Ἄββα..ου ψυχῆς τοῦ μακαριστοτάτου.
Οὐκ ἀγέραστος ἔφυ γὰρ ἀνὰ πτόλιν, ἀλλὰ καὶ ἀρχῇ
πανδήμῳ ἐθνικῇ ἐστέφετ' ἐν σοφίᾳ.
— Δισσῶν γάρ τε τόπων πολιταρχῶν αὐτὸς ἐτιμῶ
τὴν διμερῆ δαπάνην ἐξανύσας χάρισιν.
Πάντα δέ σοι, ἐπέοιχ' ὅσα τοι, ψυχή, πρὶν ἐκρύδης,
καὶ τέκνων ἀγαθῶν αὐ[ξάνου] ἐν γενεῇ.
Ἀλλὰ σύ, ὦ παροδῖτα, ἰδὼν ἀγαθοῦ τάφον ἀνδρός,
τόνδε κατευφημῶν, τοῖα φράσας ἄπιθι·
« γαῖαν ἔχοις ἐλαφρὰν ἐς τὸν ἅπαντα χρόνον. »

ipse qui omnia-domat *eum* rapuit ad Orcum.
O terra arenæ-similis, quale corpus circumtegis
involucrum animæ Abbani felicissimi.
Non enim inhonoratus fuit civitate, sed et imperio
publico ob genti-peculiarem ornatus est sapien-
— Duobus enim locis præfectus ipse colebare [tiam.
bipartitum sumptum cum-confecisses gratis.
Omnia autem tibi *fuere* quæ, anima, esse par-fuit
[antequam tectus fueris *tumulo*.
et natorum bonorum auctus es in progenie.
Sed tu, o viator, viso probi viri tumulo,
ei bona verba dicens, abito, talia locutus :
« terram habeas levem in omne tempus ! »

681. ΑΛΛΟ.

Μητρὶ δέμας γαίῃ προλιπὼν θεοείκελος ἀνὴρ
πάτρης ἐν ζαθέοις ὄρεσιν, πυκτῷ ὑπὸ τύμβῳ,
οὐλόμενον γῆρας προφυγὼν μεσάτῃ ἐνὶ ἥβῃ,
αἰθερίας ἁψῖδος ἔβη μακάρων μεθ' ὅμιλον,
πάτρην κυδήνας γέρασιν στεφάνοισί τε πολλοῖς,
οὓς ἀναδησάμενος πρῶτος παρέδωκε τέκεσσι.
Τίς ὅδ' ἀνήρ; φήσει τις ὁδιτάων παριόντων·
Τίς μάκαρ οὕτως ἐστί, τίς ὄλβιος ὅν τε σὺ κεύθεις;
Τόνδε ἐγὼ σιγῇ τε καὶ οὐ λαλλοῦσα διδάξω·
Ὠριγένους ἔρνος γλυκερόν, Κάσιος μυροπώλης.
Εὐτύχει.

681. ALIUD.

Matri terræ corpore relicto diis-similis vir,
patriæ in divinis montibus, complicato sub tumulo,
perniciosa senectute vitata, media in juventute,
ætherium fornicem petiit beatorum in cœtum,
postquam patriam illustraverat præmiis coronis-
[que multis,
quibus cum cinctus-esset primus, tradidit liberis.
Quis hicce vir? dicet aliquis viatorum prætereun-
[tium;
Quis beatus ita est, quis fortunatus, quem tu celas?
Hunc ego taciteque et non locuta docebo :
Origenis soboles dulcis, Casius unguentarius.
Felix esto.

682. ΑΛΛΟ.

Ἀμμώνιον θεὸ[ν] ἐν χρηστῷ μεμελημένον εἶδον.
Ἵλαθι, χρηστὲ πάτερ, χρύσεον γένος ἀνθυποφήνας.

682. ALIUD.

Ammonium deum in bono versatum vidi.
Contentus esto, bone pater, qui aureum genus
[pro-te-edideris.

683. ΑΛΛΟ.

Τὸν σοφὸν ἐλλό[γιμον] καὶ παιδεύσαντα ἐφήβους,
τὸν θρέ[ψαν]τα βροτοὺς καὶ ἐν στέρνοισι δικαίοις
παρθενικᾶς τελέσαντ' ἄ[ξ]ια νυμφιδί[ου,
καὶ ζήσαντα καλῶς ἑβδομήκοντα ἔτη·
Κατάγραφος ἐνθάδε κεῖται.

683. ALIUD.

Sapientem nobilem et qui docuit ephebos
et aluit mortales et in pectore justo
virgine peregit digna sponsa
et vixit pulcre septuaginta annos,
Catagraphus hîc jacet.

684. ΑΛΛΟ.

Κουριδίους θαλάμου[ς] Γράπτη λύσασα πρ[ο]λείπω
Ἰανουάριν τὸν [ἐμ]ὸν χρηστότατον γαμέταν·
ὃν σύ, θεὰ Κ[ύ]πρι, μοι φιλέοις σὺν τῷ πατρὶ [Κ]αί[κ]ᾳ,
τέκνα δέ μοι καὐτὸν σώζοιτε, [Θεοί], ἱκετεύω· [τῶν.
τούτους γὰρ προλιποῦσ' ὑπά[γ]ω πάντων ὑπὲρ αὐ-

684. ALIUD.

Legitimis thalamis solutis Grapte *ego* relinquo
Januarium meum optimum maritum :
quem tu, Dea Cypri, mihi ames cum patre Cæca,
liberosque mihi et eum servate, dii, precor.
His enim relictis, abeo omnium eorum gratia.

685. ΑΛΛΟ.

Τὴν συνετὴν ἄλοχον Διονύσιαν ἐνθάδε κεῖσθαι
τύμβῳ τῷδ' ὑπ' ἐμοί, ὃν πόσις ἠγλάϊσεν
ὅπως τοῖς παριοῦσι πέλοι μνημήϊα ταῦτα,
ταῖς σεμναῖς ἀλόχοις μαρτυρία προφέρει.

685. ALIUD.

Prudentem uxorem Dionysiam hîc jacere
hocce subter tumulo me, quem conjux ornavit
ut prætereuntibus sint monumenta hæc,
venerandis uxoribus testimonium profert.

686. ΑΛΛΟ.

Μικρὸν ἐν ἡσ]υχίῃ ζή[σας[χρό]νον εὔτροπον[ἄλλω]ς
Ζωΐλος ὧδε τέθαπται, Ἀλεξάνδρου φίλος υἱός.

686. ALIUD.

Exiguum in otio qui vixit tempus probatis-moribus [frustra,
Zoilus hîc sepultus est, Alexandri dilectus filius.

687. ΑΛΛΟ.

Θάρσει, τέθνηκας γὰρ ἀπενθήτοις ἐπὶ τέκνοις,
ζώουσαν προλιπὼν ἣν ἐπόθεις ἄλοχον.

687. ALIUD.

Macte animo, utpote qui mortuus es non defletos [post liberos,
et viva relicta, quam diligebas, conjuge.

688. ΑΛΛΟ.

Μινακὼ Λίβυος χρηστή.

Εἴ τις ὅλως γέγονεν χρηστὴ γυνή, ἥδ' ἐγώ εἰμι
πρός τε δικαιοσύνην καὶ τοῖς ἄλλοις ἅπασιν·
οὖσα δὲ τοιαύτη χάριν οὐ δικαίαν κεκόνισμαι
οὔτε παρ' ὧν ᾤμην οὔτ' ἀπὸ δαιμονίου.
Οὐδ' ἀπό]τιμος ἀπὸ μητρὸς ἐμῆς καὶ πατρὸς ἄπειμι,
οὐδ' ἀντιρρί]πτω οἵας χάριτάς μοι ἀπέδωκαν,
κἄστι θέμις τοκέας π]αρὰ παίδων κομίσασθαι.

688. ALIUD.

Minaco Libys *conjux* s. *filia* bona.

Si qua omnino fuit bona mulier, ea ego sum
quoad justitiam et in ceteris omnibus;
qualis cum essem, præmio non justo pulvere tecta [fui
neque a quibus sperabam neque a deo.
Non inhonorata procul a matre mea et patre discessi,
neque vicissim-mitto quales gratias mihi dederunt,
et est justum parentes a liberis ferre.

689. ΑΛΛΟ.

Δὶς δέκα καὶ δισσοὺς πλήσας ζωῆς λυκάβαντας
καὶ ποθέσας ἀρετὴν στεργομένην ὀλίγοις
ἤλυθες εἰς Ἀΐδην ζητούμενος οἷς ἀπέλειπες·
πᾶσι γὰρ ἀλγηδὼν ἐσθλὸς ἀποιχόμενος.
Εἰ δέ τις ἐν φθιμένοις κρίσις, ὡς λόγος, ἀμφὶ θα- [νόντων,
Σώγενες, οἰκήσεις εἰς δόμον εὐσεβέων.

689. ALIUD.

Bis decem et duos postquam implevisti vitæ annos
atque amavisti virtutem dilectam paucis,
ivisti in Orcum desideratus illis quos relinquebas:
omnibus enim dolori *est* bonus abiens.
Si quod apud defunctos judicium *est*, ut fama, de [mortuis,
Sogenes, habitatum-ibis in sedem piorum.

690. ΑΛΛΟ.

Ἦν ὅτε μοῦνον Ὑγεινον ἀδελφεὸν οἵ με τεκόντες
πένθεον, ἡνίκ' ἐγὼ πενταετιζομένη
παρθένος ἐν γονέεσσιν ἐθήλεον· ἡ δ' ἀγαπητὴ
ἤλυθα τὴν φρικτὴν εἰς Ἀΐδαο πόλιν.
Ἡ δέ με γειναμένη μήτηρ πενθεῖ, Χαρίτωνος
πολλάκι βοωμένου· Χαῖρε, Πρόκλα θύγατερ.

690. ALIUD.

Erat quando unum Hyginum fratrem qui me genuere
lugebant, cum ego quinquennis-natu
puella inter parentes florebam : dilecta autem *et* [*ego*
deveni horrendam in Orci civitatem.
Et ea quæ me peperit mater luget, Charitone
sæpe clamante : Vale, Procla filia.

691. ΑΛΛΟ.

Ἤμην στολάρχης Ποντικῶν νεῶν ἐγὼ
ἑξηρέτμοις πτέρυξιν ἠγλαϊσμένων,
ἀνὰ στρατὸν Κρισπῖνος εὐκλεὴς ἀνήρ·
Ῥάβεννα δ' ἦν μοι πατρίς, ἀρχαία πόλις.
Ἔγνως τίς ἤμην, καὶ τίνος γένους κυρῶ.
Λοιπὸν φυλάσσου, μή τιν' ἐνθήσῃς τάφῳ
δίκην θ' ὑφέξῃς παρανόμως τυμβωρυχῶν,
φίσκῳ τε δώσῃς * * ,β καὶ τῇ πόλει * * ,α.

691. ALIUD.

Eram classiarius-dux Ponticarum navium ego
sex-remorum alis gaudentium,
in exercitu Crispinus inclitus vir :
Ravenna autem erat mihi patria, antiqua civitas.
Nosti quis essem, et cujus gentis sim.
Ceterum cave ne quem inferas *hoc* sepulcro,
pœnamque subeas eorum qui contra-legem se- [pulcra effodiunt,
fiscoque des *denariorum* duo millia et civitati [*denarios* mille.

692. ΑΛΛΟ.

Ἐπ' ὠκυμοίρῳ οἶκον Ἀσκληπιοδότῳ
πατὴρ Νόητος χῶσεν εὐερκῆ τάφον,
καὶ ξεστὸν οἰκτροῦ παιδὸς ἄνω σήματι
ἔθηκε βωμόν, πενταέτους τ' εἰκὼ τέκνου
κένην ὄνησιν ὀμμάτων χαράξατο,
τὴν πᾶσαν εἰς γῆν ἐλπίδων κρύψας χαράν·

692. ALIUD.

Qui brevis-ævi fuit Asclepiodoto domum
pater Noetus aggessit bene-septum sepulcrum,
et politam miserabilis filii super monumentum
posuit aram, quinquennisque imaginem pueri
inane subsidium oculis exsculpsit,
omne in terra spei *suæ* qui abdidit gaudium;

μήτηρ δ' ἐν οἴκοις ἁ τάλαιν' ὀδύρεται
νικῶσα θρήνοις πενθίμην ἀηδόνα.

materque in ædibus misera luget
vincens lamentis luctuosam lusciniam.

693. ΑΛΛΟ.

Ἄν]δ[ρα] πολύκλαυτον κοινὸς [μὲν] ἀνείλατο δαίμων,
καλλείψαντ' ἄλοχον Δημήτριαν πολύδακρυν·
τοῦ δὲ καταφθιμένου σκῆνος μέλεος χάδε τύμβος,
τὸν νῦν δὴ κόσμησε περίφρων Στρατόνικος,
γνωτῶν εἷς Ἀ[φ]είο[υ] σ[ὺ]ν ἀδελφῷ ἀδελφιδέῳ τε.
Αἰδοῖαι δ' ἀγαπηταὶ ἀνιάζουσι φίλον κῆρ
θυγατέρες κάσιος τε μόρον πατρός τε. . . . . .

693. ALIUD.

Virum multum-deflendum communis sustulit sors,
relicta conjuge Demetria multum-lacrimosa :
defunctique corpus miser cepit tumulus,
quem nunc ornavit prudens Stratonicus,
consanguineorum unus Aphii cum fratre et fratruele.
Venerandæque dilectæ dolore-adficiunt suum cor
filiæ, fratrisque fatum patrisque. . . . . .

694. ΑΛΛΟ.

Ῥουφῖνα Κέλερος ἐξ Ἀριστίνης τ' ἔφυν,
ζωὴ δὲ πλείων μητρὸς ἐν σπλάγχνοις ἐμή,
ὠδῖνα λύπης δ' ἡ τεκοῦσ' ἠλλάξατο·
πρώτην ὁδὸν δὲ στέλλομαι πρὸς Ἀΐδαν,
κλῆρον δὲ μητρὸς τῷδε κληρουχῷ τάφῳ
στήλῃ δὲ φωνῶ ἀνταγωνίας βίου.

694. ALIUD.

Rufina Celeris *filia* ex Aristina nata fui
vitæque major pars mihi fuit in visceribus matris ;
sed parturientis dolorem luctu mutavit parens :
primamque viam ingredior ad Orcum,
sortitionemque matris hocce quod me sortitum [est sepulcro
cippoque clamo adversitates vitæ.

695. ΑΛΛΟ.

. . . .
ἀλλ' ὅτε μοιράων τριπλοῦς μίτος ἐξεκενώθ[η
καὶ λοιπὸν θανάτῳ μετὰ τοῦτο τὸ φῶς μετέβαι[νο]ν,
ψυχὴ μὲν πρὸς Ὄλυμπον ἀνήλλατο, σῶμα δὲ πρ[ὸ]ς [γῆν
καλλυθὲν ἐξεπόθη καὶ οὐδὲν ἔχω πλέον ὀστῶν.
Ὡς οὖν καιρὸν ἔχεις, λοῦσαι, μύρισαι, σπατάλησον
καὶ χάρισαι, δαπάνησον, ἅπερ δύνασαι· τίνι τηρεῖς;

695. ALIUD.

. . . .
sed ubi parcarum triplum stamen exinanitum est
et postremo ad mortem post hanc lucem transii,
anima quidem ad Olympum exsiluit, corpus autem [terra
dissolutum exhaustum est, et nihil habeo præter [ossa.
Dum igitur tempus habes, balneis, unguentis, de-[liciis utere,
et te amabilem-præbe, splendide-vive, quoad po-[tes : cuinam servas?

696. ΑΛΛΟ.

Στέμματ', ἀφ' ὧν πτοίη, καὶ πρήξιες αἱ κενεαυχεῖς,
ἄλλων σήματ' ἔχοιτε, δικασπολίας τ' ἐνέποιτε,
τηκεδόνας βιοτῆς καὶ δουλείην ἐρίτιμον.
Μοῦνον δ' ἡμέτερον βαιὴ [λίθος] οὔνομα φωνοῖ.
Ἀλέξανδρος ὅδ' ἐστὶ, Βαλεντίνῃ δὲ συνεύδει
κεἰν ἐνέρων λιμένεσσι μέγ' αἰνητῇ παρακοίτει.

Τοὺς δ' ἄμφω χάριεν τέλος ἔλλαχεν· οὓς κτερέϊξε

χερσὶ φίλαις θυγάτηρ γλυκερὴ Παυλῖνα τοκῆας,
ἤδη οἱ θαλέθοντα τόκον κατὰ δῶμα λιπόντας,
τριττύος ἐξ αὐτῆς, οἵ μευ μελάθρων μεδέοιεν.
Νηλὴς ὦ θάνατος, πολὺ δή μοι ἀκαίριος ἥκεις.
Χρῆν γὰρ ἐπ' ὠδίνεσσιν ἔχειν χέρα καὶ τότ' ὀλέσσαι·

νῦν δὲ μετὰ πτολέμους κρυερῶν τε λαφύγματα [νούσων
λευγαλέους τε φόβους καὶ θυμοβόρους μελεδῶνας

696. ALIUD.

Stemmata, ex quibus stupor *est*, et facinora inani-[superbia-plena,
aliorum monumenta habeatis, judiciaque dicite,
vitæ tabem et servitutem pretiosam.
Solum autem nostrum parvus lapis nomen clamet.
Alexander hicce est, cumque Valentina dormit,
etiam in mortuorum perfugiis valde laudabili con-[juge.
His ambobus gratus obtigit finis : quibus justa-[solvit
manibus amicis filia dulcis Paulina parentibus,
qui jam ei florentem sobolem in domo reliquerunt,
ternione ex ipso, qui meas ædes curarent.
Immisericors o mors, sane mihi importuna venisti.
Oportebat enim in doloribus manum habere et [tunc perdidisse :
nunc autem post bella, dirorumque haustus mor-[borum,
exitiososque metus, et animum-exedentes curas,

καὶ δίκας ἀμφιλόγους, ῥικνὸν καὶ κώδιον ἄξεις,
λυπρὴν δαῖτα Χάρωνι· νέων δ' ἔμπης πεφίδησο.

697. ΑΛΛΟ.

Θ. Κ.

Σῶμα μὲν ἥδε κόνις κεύθει θεομνήστορος ἀνδρός,
Ναρκισσίωνος πινυτοῦ, ψυχὴ δὲ σύνεδρος
ἀθανάτων· βωμὸν γὰρ ἐδωμήσαντο ταλάφρων
μήτηρ Σαλβία Ματρώνα Σώτας τε ἀδελφός.

698. ΑΛΛΟ.

Εἰ δὲ τολμήσει τις τούτῳ συνθαπτέμεν ἄλλον,
θήσει τῷ φίσκῳ τρὶς δύο χιλιάδας·
τόσσας καὶ Πόρτῳ καταθήσεται· ἀλλὰ καὶ αὐτῆς
τίσει ἀτασθαλίης βλαψιτάφου κόλασιν.

699. ΑΛΛΟ.

Γάϊος Οὐε[ν]οῦσ[τος.

Παῖδά με πενταέτη ὀλίγη ἐκρύψατο κρωσσὸς
ἀ]λλίστου ταχέως ἀντιάσαντ' Ἀΐδεω·
οὔ]νομα δ' [εἰ]δίζησαι, ἐνὶ πρώτοισι Μένης [ἦν.

700. ΑΛΛΟ.

Σατορνῖνος ἐγὼ κικλήσκομαι, ἐκ δέ με παιοὸς
εἰς Διονύσου ἄγαλμ' ἔθεσαν μήτηρ τε πατήρ τε.

701. ΑΛΛΟ.

Σωτηρί[χαν [μ]ε [τ]ύμ[βος] ἐνθάδε, ξεῖνε,
οὗτος καλύπτει· ὡς γὰρ ἤθελεν δαίμων,
τρὶς δέκα παρασχὼν ἐτεά μοι μόνον ζῆσα[ι.

702. ΑΛΛΟ.

Σῆμα τόδ' εἰσοράᾳς ἐπιτύμβιον, ὦ παροδῖτα·
εἱ]μαρτὸν πᾶσιν, οὐχὶ δ' ἐμοὶ δὲ μόνον. [τρώσας,
Εἰ δ' ἐθέλεις σὺ μαθεῖν, [ὦ ξεῖν',] ὅτις ἐστί μ' ὁ
δισσῶν σου ταρσῶν στήσας ἴχνος σὺ μάθε.
Οὐκ ἔφυγον δ' ἀτρεκῶς Μοιρῶν μίτον, ὅς μοι ἐπε-[κλώσθη·
ναύτης γὰρ προλιπὼν φοβερὸν θύμωμα τὸ πόντου
εἰς ἐμὲ τὴν ὀργὴν τοῦ πελάγους ἔθετο.

703. ΑΛΛΟ.

Τρωΐλε, χαῖρε. Καμὼν πολλὴν ἄτροπον χθόν' ἀν' [ἀνδρῶν
καὶ πόντου σπεύσας συνεχῆ συχνὰ κύματα πλεῦ-[σαι,
ὡς ἵνα σοί τι τύχη δῴη καλὸν ἐξαπίνης που,
οὐκ ἔλαβες χάριν ἐκ καμάτων, οὐδέ σε γαῖα
σὴ κατέχει Σπάρτη πολὺ φίλτατον, ἀλλὰ Κορώνη

et causas ambiguas, rugosam et pellem abduces,
tristes epulas Charonti : juvenibus autem omnino [parce.

697. ALIUD.

D. M.

Corpus quidem hicce pulvis tegit deorum-memoris
Narcissionis prudentis, anima autem considet [viri
inter immortales : aram enim ædificarunt patienti-[animo prædita
mater Salvia Matrona Sotasque frater.

698. ALIUD.

Si quis audebit hoc in tumulo consepelire alium,
solvet fisco ter duo millia :
totidem et Portum deferet; sed et ipsius
amentiæ sepulcrum-lædentis dabit pœnas.

699. ALIUD.

Gaius Venustus.

Puerum me quinque-annorum parva texit urna
inexorabilem celeriter qui adii Orcum. [erat.
Nomen si quæsieris, in primis *temporibus* Menes
Jam spes externis semper committimus oris.

700. ALIUD.

Saturninus ego vocor, a pueritia me
in Bacchi honorem dicaverunt materque paterque.

701. ALIUD.

Sotericham me tumulus hîc, hospes,
iste tegit : ita enim voluit deus,
cum ter decem dedit mihi annos modo vivendos.

702. ALIUD.

Monumentum hocce vides sepulcrale, ô viator :
fato-destinatum omnibus, non mihi solum.
Si vis et tu discere, [o hospes], quis sit qui me [vulneravit,
duorum pedum tuorum sistens vestigium tu disce.
Non effugi quidem vere Parcarum filum, quod [mihi netum est;
nauta enim, relicto metuendo furore ponti,
in me maris iram imposuit.

703. ALIUD.

Troile, salve. Postquam laborasti multam indoci-[lem per terram hominum
et ponti properasti continuos crebro fluctus navi-[gare,
ut tibi fortuna daret pulcrum ex-improviso aliquid,
non accepisti gratiam ex laboribus, neque te terra
tua tenet Sparta valde amicissimum, sed Corone

γῆ σε κρατεῖ τύμβοις τὸ πεπρωμένον οὐ προφυγόντα
τεσσαράκοντα μόνους ζήσαντα χρόνους ἐνιαυτῶν.

terra te possidet tumulo, qui fatum non effugeris,
quique quadraginta tantum vixeris tempora an-[norum.

704. ΑΛΛΟ.

Ἀστακίης γαίης Ἀντώνιος ἐνθάδε κεῖμαι·
εἰς χθόνα τὴν Κεκρόπων, ὡς ἔκφερον ἐνθάδε Μοῖραι,
σωθεὶς ἐκ πελάγους τοῦτον ἔχω λιμένα.
Κεντρίκις ἐν σίγνῳ οἰνοχαρής τε φίλοις.
Σωζέσθω εἰς πατρίδα πᾶς ὁ πλοϊζόμενος.

704. ALIUD.

Astacia terra oriundus Antonius hîc jaceo :
in tellure Cecropidarum, ut me detulere huc Parcæ,
servatus a pelago hunc teneo portum.
Centricius signo et hilaris-potor apud amicos.
Servetur in patriam *ductus* quisquis navigat.

705. ΑΛΛΟ.

Δεύτερον εἰς ἔτος ἄρτι παρερχόμενόν με κραταιὴ
Ἕλλαδιν Εἰκονίου νοῦσος ἔπαυσε βίου.

705. ALIUD.

Secundum annum cum modo præteribam, me vio-[lentus
Helladium Iconii filium morbus depulit vita.

706. ΑΛΛΟ.

Θ. Κ.

Τὴν σεμνῶς ζήσασαν, ἀμώμητόν τε σύνευνον,
Παυλῖναν φθιμένην ἐννέα καὶ δέκ' ἐτῶν
Ἀνδρόνικος ἰητρὸς ἀνήρ, μνήμην ἁγιάζων,
τήνδε πανυστατ[ί]ην στήσατο μαρτυ[ρί]ην.

706. ALIUD.

D. M.

Quæ honeste vixit, maculæ-expertem conjugem,
Paulinam exstinctam novem et decem annis *sta-[tuit*
Andronicus medicus vir; memoriam consecrans,
hoc ultimum posuit testimonium.

707. ΑΛΛΟ.

Τὴν πολλοῖς δήμοισι πάρος πολλαῖς τε πόλεσσι
δόξαν φωνάεσσαν ἐνὶ σκηναῖσι λαβοῦσῃ
παντοίης ἀρετῆς ἐν μίμοις, εἶτα χοροῖσι
πολλάκις ἐν θυμέλαις, ἀλλ' οὐχ οὕτω δὲ θανούσῃ
τῇ δεκάτῃ Μούσῃ τὸ λαλεῖν σοφὸς Ἡρακλείδης
μιμάδι Βασσίλλῃ στήλην θέτο βιολόγος φώς·
ἣ δὴ καὶ νέκυς οὖσα ἴσην βίου ἔλλαχε τιμήν,
μουσικὸν εἰς δάπεδον σῶμ' ἀναπαυσαμένη.

707. ALIUD.

Multis in populis antea multisque in urbibus
gloriam ob-vocem in scenis assecutæ
omnigena de arte in mimis, deinde choris
sæpe in pulpitis, sed non ita quidem mortuæ
decimæ musæ loquendi peritus Heraclides
mimæ Bassillæ cippum posuit biologus vir :
quæ sane, jam defuncta, vitæ parem nacta est [honorem
cum musico in solo corpus reliquisset.

708. ΑΛΛΟ.

Σώφρονα Κρησκέντειναν ἔχων τάφος ἐνθάδε κεύθω,
τὴν πάσης ἀρετῆς κῦδος ἐνεγκαμένην·
ἥτις ἐνὶ ζωοῖσι ὅκως ἀνέτελλεν Ἕωος,
νῦν δύνει δ' ὑπὸ γῆν Ἕσπερος ἐν φθιμένοις.

708. ALIUD.

Modestam Crescentinam tenens sepulcrum hîc tego,
quæ omnis virtutis gloriam extulit :
quæ*que* inter vivos sicut surgebat Aurora,
nunc autem occidit sub terra Hesperus inter [defunctos.

709. ΑΛΛΟ.

Ἐνθάδε κεῖμαι ἄναυδον, ἄπνουν, ξένον, ἐνθάδε [κεῖμαι
παιδίον ἐκπρολιπὼν γλυκερὸν φάος ἠελίοιο,
ζήσας μὲν λυκάβαντας ἐγὼ δύο καὶ δύο μῆνας,
ἑβδομάδας δισσάς, μόνον ὥρας ἤματος ἔσχον·
ἐκπρολιπὼν πάτραν Σινώπην τῷδε πρόκειμαι
τύμβῳ· ἐπὶ στήλης κεχαραγμένον οὔνομα τοὐμὸν

709. ALIUD.

Hic jaceo infans, spiritu-carens, hospes; hîc jaceo
puerulus, relicto dulci lumine solis,
postquam vixi annos ego duos et duos menses,
hebdomadas duas : modo horas diei habui :
relicta patria Sinope, huicce præjaceo
tumulo; in cippo insculptum nomen meum

---

709. ALIUD.

Hic jaceo exanimis, sine voce, hîc, heu! jaceo, hospes,
amissa solis prædulcis luce, puellus.
Annos exegi vivens duo, adhuc duo menses,
hebdomadas binas, aliquas vix insuper horas.
Deserui Sinopen patriam, projectus in istum
sum tumulum, in parvo hoc insculpto nomine cippo
Cornutus, luctu his qui me genuere relicto,
infantis lacrimis Acherontia stagna replevi.

S. MAFF

Κορνουτίων κατάκειμαι λιπών, πένθος γονεοῖσι·
τἀμὰ δὲ νηπιάχου δάκρυα πλησ' Ἀχεροντίδα λίμνην.

Cornutio, jaceo, qui reliqui, luctum parentibus;
et meæ infantis lacrimæ implevere Acherontiam [paludem.

710. ΑΛΛΟ.

α. Τὸν πᾶσιν ἡλίκεσσι μειλιχώτατον,
τὸν τοῖς καλοῖσι χρηστόν, δυσμενῆ κακοῖς,
δόξαις δ' ἐν ἄστει μυρίαις αὐ[ξ]ούμενον,
ἀστοῖσι καὶ ξένοισιν οἷσιν εὔνο[μ]ον,
μάρψασα Μοῖρα, σῶμα τήνδ' ὑπὸ χθόνα
δ[έ]δωκ[ε]ν, ἦτορ δ' ο[ὐ]ρανῷ μ[ετ]ά[ρσ]ιον·
τοιοῦτον ἴ[σθι] π[άντ]α Νικοκράτους βίον.

710. ALIUD.

a. Omnibus æqualibus suavissimum,
honestis bonum, malevolum malis,
laudibus in urbe plurimis auctum,
civibus et hospitibus suis justum,
postquam cepit Parca, corpus huic terræ
subdidit, animum autem cælo sublatum *est* :
talem scito *fuisse* totam Nicocratis vitam.

711. ΑΛΛΟ.

β. Εἰκοσιὲξ ἀνύσαντα δυσωνύμους ἐνιαυτοὺς
σφῆλ' ἄτροπος Κλωθὼ Νικοκράτην βιότου,
Νικοκράτην κλυτόμητιν, ἀφ' αἵματος ἀρχιερήων,
πάππου Νικοκράτους, υἱέα Καλλιτύχου.

711. ALIUD.

b. Sex-et-viginti perfunctum infaustis annis
fraudavit nescia-flecti Clotho Nicocratem vita,
Nicocratem inclitum-prudentia, de sanguine maxi- [morum-sacerdotum,
avo Nicocrate, filium Callitychi.

712. ΑΛΛΟ.

γ. Νικοκράτους [λ]αγόνεσσιν ὑπὸ χθονίαισι κέκρυπται
σῶμα, κέαρ δ' ἀνόρουσε πρὸς αἰθέρα δῖαν ἀερθέν.
Σοὶ δὲ χάρις, Πλουτεῦ, ἀκάκῃ θεῷ, εἵνεκα μοίρης.
Πρηὺν [κ]αὶ γλυκ[ύθ]υμον ἀγαλλόμενον μάλα πᾶσιν
υἱὸν Καλλιτύχοιο μένει δῖον φάος ἄλλο.
Πρὶν στυγερῆς ὑπὸ [γῆς ἴμεν ἀθανάτοισιν ἐσώθη.

712. ALIUD.

c. Nicocratis visceribus sub terrenis obtectum est
corpus, animus autem exsiluit ad æthera dium [elatus.
Tibi ergo gratia, Pluto, innoxio deo, ob hoc fatum.
Bonum et miti-animo-præditum, decoratum-valde [ab omnibus,
filium Callitychi manet dium lumen aliud.
Priusquam tristem sub terram iret, inter immor- [tales certe collocatus-est.

713. ΑΛΛΟ.

Ῥουφίνου τάφος οὗτος, ὃν Ἀστέριόν ποτ' ἔκληζον,
ὃς προλιπὼν Ῥώμης δάπεδον, Νείλου πόλιν ἐλθών,
καὶ προκοπαῖς λάμψας, πολλοῖσι δὲ πολλὰ παρασ- [χών,
μηδένα λυπήσας, ἀλλ' εἰς τὸ δίκαιον ἀθρήσας,
Μοιρῶν οὐκ ἔφυγεν τρισσῶν μίτον, ἀλλὰ νεκρωθεὶς
τὴν ψυχὴν ἀπέδωκεν ἐς ἀέρα, σῶμα δὲ πρὸς γῆν.
Ἀλλὰ καὶ εὐσεβίης ἔσχεν κρίσιν ἐν φθιμένοισι,
καὶ πάλιν εἶδε τὸ φῶς νεκρὸς ὤν, καὶ πόντον [ἔπλευσε,
καὶ χώρης ἰδίης ἐπέβη· σὺν παισὶ δὲ κεῖται,
ὧν οὐκ εἶδε τέλος θανάτου, πρῶτος γὰρ ἔθνησκε.
Ἡ δὲ τέκνων δισσῶν μήτηρ σέμν' ἠδὲ φίλανδρος
καὶ πέλαγος διέπλευσε, καὶ ἤγαγε σῶμα βυθοῖσι,
καὶ καμάτους ὑπέμεινε, καὶ ἐν θρήνοις διέμεινε,
καὶ τύμβῳ κατέθηκε, καὶ αἰῶσιν παρέδωκε.
Δαμοστρατείας ταῦτα τῆς φιλανδρίας.

713. ALIUD.

Rufini sepulcrum istud, quem Asterium quondam [vocabant,
qui, relicto Romæ solo, Nilopolin postquam adierat,
et progressibus clarus-factus-erat, multisque multa [dederat,
neminem molestia-affecerat, sed ad justum re- [spexerat,
Parcarum non effugit trium filum, sed mortuus
animam reddidit in aera, corpusque ad terram.
Verum et pietatis habuit famam apud defunctos,
et rursus vidit lucem, etsi mortuus erat, et mare [navigavit,
et regionem propriam ingressus est; cum liberis [jacet,
quorum non vidit mortalem finem, primus enim [moriebatur.
Duorum autem liberorum mater veneranda atque [mariti-amans
et pelagus trajecit, et corpus duxit per profunda
et labores sustinuit, et in lamentis permansit,
et in tumulum deposuit, et æternitati tradidit.
Demostrateæ amoris-in-maritum argumenta.

714. ΑΛΛΟ.

Δαίμοσιν εὐσεβέσιν Γαΐου Ἰουλίου Καρακουττίου.
Ποίησεν Κάσια τῷ τιμίῳ καὶ ἀξίῳ ἀνδρί.
Πᾶσι φίλος θνητοῖς, εἰς τ' ἀθανάτους δεισιδαίμων
κοιμᾶται Καρακούττις ἔχων μνήμην διαπαντός,
τέρψας σύγκλητον, ματρώνας καὶ βασιλῆας,
εὐφρανθεὶς ἐφ' ὅσον Μοῖραι χρόνον ὥρισαν αὐτῷ,
εὐσεβίης ἕνεκεν δοξασθεὶς καὶ μετὰ Λήθην.

714. ALIUD.

Piis Manibus Caii Julii Caracuttii.
Fecit *id* Casia honorato et digno marito.
Cunctis carus mortalibus, in immortales religiosus,
requiescit *ibi* Caracuttius obtinens memoriam per-
[omne-tempus,
qui juvit senatum, matronas et reges,
lætatus in quantum Parcæ tempus statuerunt illi,
pietatis causa magni-æstimatus etiam post Lethen.

715. ΑΛΛΟ.

Τὸν Χαρίτων μετέχοντ' ἐσορᾷς κλεινὸν Χαρίτωνα,
μοῖραν ἀναπλήσαντ' Αὐσονίῃ ἐνὶ γῇ.
Τίκτε δὲ Σαρδονίη με περίρρυτος· ἐν δ' ἄρα Ταρσῷ
πίστιν ἔχον ταβούλης χρήματος Αὐσονίου.
Ἀλλ' ἄρ' ἐσαθρήσας φωτὸς δέκα τρὶς λυκάβαντας
πρὸς πέντε, φθίμενος τήνδ' ἐπίκειμαι κόνιν.

715. ALIUD.

[vides,
Gratiarum *nomine* socium inclitum Charitona
qui fatum implevit Ausonia in terra.
Peperit me Sardinia undis-circumdata : et Tarsi
mihi creditæ sunt tabulæ pecuniæ Ausoniæ.
Sed postquam videram lucis decem ter annos
cum quinque, exstinctus huic subjaceo pulveri.

ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

CHRISTIANORUM EPIGRAMMATA

716. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ἐνθάδ' ἐν εἰρήνῃ κεῖται Ῥουφῖνος ἀμύμων,
θειοσεβής, ἁγίων τε νόμων σοφίης τε συνίστωρ.

716. ANONYMUM.

Hic in pace jacet Rufinus inculpatus, [sciens.
pius in-Deum, sanctarumque legum sapientiæque

717. ΑΛΛΟ.

α. Φῶς πατρικὸν ποθέουσα, σύναιμε, σύνευνε σοφή
[μου,
λούτροις χρισαμένη Χριστοῦ μύρον ἄφθιτον, ἁγνόν,
Αἰώνων ἔσπευσας ἀθρῆσαι θεῖα πρόσωπα,
βουλῆς τῆς μεγάλης μέγαν ἄγγελον, υἱὸν ἀληθῆ,
εἰς νυμφῶνα μολοῦσα καὶ εἰς κόλπους ἀνορούσας
[Αἰώνων πα]τρικοὺς καί. . . . .

β. Οὐκ ἔσχεν κοινὸν βιότου τέλος ἥδε θανοῦσα·
κάτθανε καὶ ζώει καὶ ὁρᾷ φάος ἄφθιτον ὄντως·
ζώει μὲν ζωοῖσι, θάνεν δὲ θανοῦσιν ἀληθῶς.
Γαῖα, τί θαυμάζεις νέκυος γένος; ἢ πεφόβησαι;

717. ALIUD.

a. Lumen paternum desiderans, consanguinea,
[conjux sapiens mea,
lavacris uncta Christi unguento incorrupto, puro,
Æonum properasti visura divinos vultus,
consilii magni magnum nuntium, filium verum,
in nuptiale-conclave ingressa, et in sinus ascendisti
Æonum paternos et. . . . .

b. Non habuit communem vitæ finem hæcce mortua;
et mortua est et vivit et videt lumen reipsa incor-
[ruptum;
vivit quidem viventibus, mortua autem est mor-
[tuis vere.
Terra, quid mirare defunctæ genus? An metuis?

---

714. ALIUD.

Piis manibus Caii Julii Caracuttii.

Cassia fecit honorando dignoque marito.
Omnibus acceptus, magno erga numina cultu,
perpetuo dormit Caracuttus in hocce sepulcro,
reges oblectans, matronasque atque senatum,
postquam hilare vixit, dum fata diique sinebant,
obtinet ob pietatem etiam post funera laudes.

S. MAFF.

718. ΑΛΛΟ.

Ἰχθύος ο[ὐρανίου ἅγ]ιον γένος, ἤτορι σ[εμ]νῷ
χρῆσαι· λαβὼ[ν πηγὴ]ν ἄμβροτον ἐν βροτέοις
θεσπεσίων ὑδά[τω]ν τὴν σήν, φίλε, θάλπεο ψυχὴν
ὕδασιν ἀενάοις πλουτοδότου σοφίης·
Σωτῆρος [δ]' ἅγ' ἰὼν μελιηδέα λάμβανε βρῶσιν,
ἔσθιε πειν[άω]ν, ἰχθὺν ἔχων παλάμαις·
Ἴλ[αθ]ι, ἰχθ[ύ· σὺ γ]ὰρ Γαλιλαίῳ, δέσποτα, σωτὴρ,
εὐόδῳ ἰητήρ· σε λιτάζομαι φῶς τὸ θανόντων.
Ἀσχάνδιε πάτερ, τὠμῷ κ[εχαρ]ισμένε θυμῷ,
σὺν μ[ητρὶ γλυκερῇ καὶ ἀδελφει]οῖσιν ἐμοῖσιν
ἰ[χθύος ἐν δείπν]ῳ μνήσεο Πεκτορίου.

718. ALIUD.

Piscis cælestis sanctum genus, corde casto
utere : accepto fonte immortali inter mortalia
divinarum aquarum, tuum, amice, fove animum
aquis perennibus divitias-suppeditantis sapien-
Salvatorisque, age, iens melleum cape cibum [tiæ :
comede esuriens, piscem qui habeas in manibus.
Propitius esto, piscis; tu enim Galilæo, domine,
[salvator *es*
bonam-viam-sequenti medicus; te precor lumen
Aschandie pater, meo grate animo, [mortuorum.
cum matre dulci et fratribus meis
piscis in convivio memor-sis Pectorii.

719. ΑΛΛΟ.

Ὁ Φωτίου παῖς Φώτιος τοῦ . . . . . ος
ἐκ Ζωΐλου θυγατρὸς ἦν Δημοστράτης·
γῆ σῶμα κρύπτει τῇδέ γ'· ἀλλ' εἰς αἰθέρα
ψυχὴ διέπτη καὶ σύνεστιν οἷς τὸ πρίν·
τὸ γὰρ γέρας τρόπου γε τοῦ χρηστοῦ λάχεν.

719. ALIUD.

Photii filius Photius. . . . . . .
ex Zoili filia fuit Demostrata :
terra corpus tegit hîc quidem, sed in æthera
anima pervolavit et una-est-cum illis qui prius
[*fuere* :
mercedem enim morum bonorum sortitus-est.

720. ΑΛΛΟ.

Σκῆνος μέν σου τῇδε, διοτρεφὲς Ζωσιμιανέ,
κρῦψε γυνὴ στονόεσσα μητρὸς γαίης ἐνὶ κόλπ[οις,
ἐκ στομάτων ἁπαλῶν φωνὴν πολύθρηνον ἱεῖ[σα·
αὐτάρ τοι ψυχὴ εἰς οὐρανὸν εὐ[θ]ὺς ἀνή[κε]ι
χαίρουσ', ἵν' ἀγγέλλειε θεῷ πατρὶ σὴν φιλό[τητα,
ὡς πάντας φ[ιλ]έεσκες, ποθεύμ[ενος αὐτὸς ἅπασιν.

720. ALIUD.

Corpus tuum hîc, generosissime Zosimiane,
condidit mulier gemebunda terræ matris in sinu,
ex ore tenero vocem valde-querulam mittens :
sed sane anima in cælum protinus ascendit
gaudens, ubi nuntiet deo patri tuum amorem,
quippe omnes amabas, dilectus ipse omnibus.

721. ΑΛΛΟ.

† Τυτθὸν γευσαμένη βιότου φωτὸς ἐνθάδε κεῖμαι
καὶ σφετέρων τοκέων παῦσα παραιφασίην.
Ἀλλ' ἔμπης, ψυχή, μέγα γήθεο· δίκτυα λυγρὰ
καὶ γοερὰς παγίδας προὔφυγον ἀμπλακίης.

721. ALIUD.

† Paululum experta vitæ lucem hîc jaceo
et meorum parentum finem-posui monitis.
Verumtamen, anima, magnopere gaude : retia
et flebiles laqueos effugi peccati. [tristia

722. ΑΛΛΟ.

Μηκέτι σῶμα δέχου, σῆμα, μετὰ τούσδε κλιθέντας,
οἵδε γὰρ ὤρκωσαν μερόπων μετόπισθε γενέθλην

μηκέτι τόνδε λᾶαν κινεῖν τινα μηδὲ σαλεύειν·

μάρτυς ἐστὶ δὲ τῶνδ' ἀτρεκὴς ὁ ἅγιος μάρτυς

ὡς καὶ ἐπὶ κάρατός γ' ἐγράφη ἅτε ὄβριμος ὅρκος.

Μήποτε κερτομέων ἐπὶ φθιμένοισι γελάσσῃς
μηδ' ἐκ θυμοῦ δολεροῦ ῥῆμά ποτ' ἐξεμέσῃς
μηδὲ κατ' οὐκέτ' ἐόντος ἔπος ψευδήγορον εἴπῃς·

μή σε λάβῃ πυρόεσσα κρίσις δεινήεσσα γεέννης

722. ALIUD.

[jacentes,
Ne jam corpus accipe, monumentum, inter hosce
hi enim jurejurando-adegerunt hominum poste-
[rum genus
ne quis unquam huncce lapidem moveat aut labe-
[factet :
testis est harum rerum certus sanctus martyr
(testis);
quippe et supra caput inscriptus est ut validum
[jusjurandum.
Ne unquam convicians defunctos irrideas,
neve ex animo doloso vocem unquam eructes,
neve in illum qui jam non est verbum mendax
[eloquaris,
ne te capiat ignibus formidolosum gehennæ judi-
[cium,

καὶ ταρτάρου ἐκ κρυεροῦ ψύχης πολυώδυνον ἄλγος.
Ἄνθρωπε ἔτ' ὕπερθεν ἐών, μὴ πάτει τοὺς ὑπένερθεν
μηδέ μιν ἀμπαυόμενος ἐφίζανε τοῖς φθιμένοισιν.
Τοῖον γάρ καί σε σῆμα μένει ἤματι τελεσφόρῳ
τῶν δ' αὐτῶν καὶ σὺ μεθέξεις ὧν αὐτὸς δρᾶν οὐκ [ἐφυλάξω,
οἴσεις δὲ τάδε πάντα ὅταν σε λάβῃ ἔννυχος ἠώς.
Ταῦτα.

tartaroque ex horrendo animæ ærumnosus dolor.
Homo qui superne adhuc es, ne calca qui subtus [sunt;
neve quiescens insidas defunctis.
Tale enim et te monumentum manet in die qui- [finem-adfert,
et earumdem rerum tu particeps-eris quas ipse [non caveris,
feresque omnia hæc quando te ceperit nocturna [aurora.

723. ΑΛΛΟ.

Μαριτίμα σεμνή, γλυκερὸν φάος οὐ κατέλειψας·
ἔσχες γὰρ μετά σου πᾶν ἀθάνατον κατὰ πάντα·
εὐσεβία γὰρ σὴ πάντοτέ σε προάγει.

723. ALIUD.

Maritima venerabilis, dulce lumen non reliquisti :
habuisti enim tecum omnem immortalitatem in [omnibus;
pietas enim tua semper te producit.

724. ΑΛΛΟ.

Ἐνθάδ' Ἀκυλεινὸν καὶ (τοῦδε) Τιμαίαν συνόμευνον
γαῖα φίλη κατέχει, ψυχῆς ἀποπ[τ]αμένης
οὐρανόν· αἰνάρετον σώφρον ἔχον ἠδὲ ποθεινόν,
θρησκ[ε]ύοντες ἁγνῶς θεὸν ἑτέρᾳ θυ[σί]ῃ.
Ἴσην ἔχον στοργὴν ἀε[ὶ] βίῳ καὶ ὁμοῖα ἔργα.....

724. ALIUD.

Hîc Aquilinum et ejus Timæam conjugem
terra amica tenet; anima evolavit
in-cælum : laudabilem prudentiam habuere et de- [siderabilem,
colentes pure deum alia hostia.
Parem habuere amorem semper in vita et similia [opera.....

725. ΑΛΛΟ.

. . . .
. . . μνημεῖον] δείματο Μαρκιανὴ
υἱῶν παίδεσσιν ἀμύμωσίν τε θυγατέρων
αὐτῆς, κυδαλίμων ἔξοχ' ἐν ἡμερίοις·
τῶν τινα μὴ δέξαιτο νέον παῖδ', ἀλλὰ γέροντα,
πλήσαντα λιπαρῶς κύκλον ἐτῶν ἑκατόν.

725. ALIUD.

. . . .
. . . monumentum ædificavit Marciana
filiorum filiarumque inculpatis liberis
ipsius, gloriosis excellenter inter mortales :
quorum ne quemquam accipiat parvulum, sed se- [nem,
impleto nitide orbe centum annorum.

726. ΑΛΛΟ.

Ἐπιτύμβιον ἐπὶ Κωνσταντίνῳ.

Πλήρης κατέστην καὶ χρόνων τε καὶ πόνων
περιτρέχων γῆν, τὴν ὑγρὰν περιπλέων.
Λίθον δὲ τὸν τρίπηχυν οὐ παρατρέχω·
κεῖμαι δὲ μακρῶν ἐκ κόπων πεπαυμένος,
δίκην φρικώδη προσμένων τὴν ἐσχάτην,
σὸς ὧδε, Σῶτερ, οἰκέτης Κωνσταντῖνος.

726. ALIUD.

Epitaphium in Constantinum.

Plenus constiti et annorum et operum
circumcurrens terram, et æquor circumnavigans.
Lapidem autem *tricubitum* non possum transcur- [rere :
jaceoque longis a laboribus quiescens,
horrendum exspectans ultimum judicium,
tuus hîc, o salutis auctor, famulus Constantinus.

727. ΑΛΛΟ.

α. Βάσσος, ἑῆς πάτρης μεγακυδέος ἀγλαὸν ὄμμα,
ἐκ σφετέρου καμάτοιο γεωπονίης τέ μ' ἔδειμεν,
οἷ τ' αὐτῷ παίδεσσί θ' ὁμῶς κεδνῇ τε γυναικὶ
μνῆμ' ἀγανόν. Βουλαῖσι δ' ἀειζώοιο θεοῖο
γηραλέους πάντας μάλα δέξομαι, εὖτ' ἂν ἕκαστος
τέρμα ποτὶ σφέτερον βιοτῆς πεπρωμένον ἔλθῃ.
Εὐτύχει, Βάσσε.

727. ALIUD.

a. Bassus, suæ patriæ valde-gloriosæ splendidus [oculus,
ex suo labore et agrorum-cultu me ædificavit,
sibique ipsi liberisque pariter sedulæque uxori
monumentum probabile. Voluntate autem semper- [viventis Dei
senes cunctos bene accipiam, donec quique
ad terminum suæ vitæ destinatum venerit.
Bona-fortuna-utere, Basse.

728. ΑΛΛΟ.

β. Αὐτῷ καὶ τεκέεσσι καὶ ἡ πινυτῇ δὲ γυναικὶ
ἐξ ἰδίων κτεάνων πολλὰ πονησάμενος
Βάσσος τύμβον ἔτευξεν, ἐρισθενὲς ἕρμα πολῆος,

728. ALIUD.

b. Sibi-ipsi et liberis et prudenti conjugi suæ
ex propriis opibus postquam multa laboravisset,
Bassus tumulum fecit, validum subsidium urbis,

ὃν βαθὺ γῆρας ἕλοι τέκνα τε γηθόμενον·
αὐτὰρ ὕπερθεν ἐμεῖο πελιάσι καλὸν ἔδειμεν
κόσμου τηλεφανῆ πύργον ἀριπρεπέος.

quem caperet longa senectute et liberis gauden-[tem:
atque supra me columbis pulcram ædificavit
ornatu magnifico turrim longe-apparentem.

729. ΑΛΛΟ.

γ. Βάσσος Ἀβουρίοιο πονήσατο τοῖς ἀγαθοῖς μὲν
χάρματα, τοῖς δὲ κακοῖς εὑράμενος ὀδύνας·
ἀλλά μιν παῖδάς τε ἑοὺς καὶ αἰδοίην παράκοιτιν
δέχεο γηράσαντας ἐς Ἅδου, πότνια νύμφη,
καὶ ψυχὰς προὔπεμπε, ὅθι ξανθὸς Ῥαδάμανθυς.

729. ALIUD.

c. Bassus Aburii *filius* laboravit bonis quidem
gaudia, malis autem inveniens dolores :
sed eum liberosque ejus et pudicam conjugem
accipe senes-factos ad Orcum, veneranda puella,
et animas deducas, ubi flavus *est* Rhadamanthus.

730. ΑΛΛΟ.

Ἀσκληπιοδότης ἱερόν, φίλε, δέρκεο κάλλος
ψυχῆς ἀθανάτης καὶ σώματος· ἀμφοτέροις γὰρ
ἓν φύσις ὤπασε κάλλος ἀκήρατον· εἰ δέ ἑ μοῖρα
ἥρπασεν, οὐκ ἐδάμασσε· θανοῦσα γὰρ οὐ θάνε μούνη
οὐδὲ πόσιν προλέλοιπε, καὶ εἰ λίπε, νῦν δέ τι μᾶλλον
οὐρανόθεν μιν ὁρᾷ καὶ τέρπεται ἠδὲ φυλάσσει.

730. ALIUD.

Asclepiodotæ sacram, amice, aspice pulcritudinem
animi immortalis et corporis : ambobus enim
unam natura dedit pulcritudinem sinceram : si [eam parca
rapuit, non domuit: mortua enim non mortua est sola
neque maritum prius liquit, et si liquerit, nunc et [magis
cælitus eum videt et gaudet atque custodit.

731. ΑΛΛΟ.

† Ἀθηνοδώραν τὴν ἀγαθὴν τὴν Ἀττικὴν
τὴν Θαυμασίου γυναῖκα τὴν φιλένθεον
παιδία τεκοῦσαν καὶ τρέφουσαν νήπια
ἡ γῆ λαβοῦσα τὴν νέαν τὴν μητέρα
κατέχει, γάλακτος δεομένων τῶν παιδίων.

731. ALIUD.

† Athenodoram, bonam Atticam
Thaumasii uxorem numine-afflari-amantem
puerulos quæ peperit et nutriit infantes
terra quæ cepit juvenem matrem
habet, lacte egentibus puerulis.

732. ΑΛΛΟ.

Ἅδ' ἐγὼ ἡ τριτάλαινα, καὶ ἀμφοτέρων βασιλήων
Τιβερίου θυγάτηρ, Μαυρικίου δὲ δάμαρ,
ἡ πολύπαις βασίλεια, καὶ ἡ δείξασα λοχείῃ,
ὡς ἀγαθὸν τελέθει καὶ πολυκοιρανίη,
κεῖμαι σὺν τεκέεσσι καὶ ἡμετέρῳ παρακοίτῃ,
δήμου ἀτασθαλίῃ καὶ μανίῃ στρατιῆς.
Τῆς Ἑκάβης ἔτλην πολὺ χείρονα, τῆς τ' Ἰοκάστης,
αἲ αἲ τῆς Νιόβης ἔμπνοός εἰμι νέκυς.
Ναὶ ναὶ τὸν γενέτην, τί μάτην τὰ νεογνὰ ἔκτειναν,

732. ALIUD.

Illa ego ter-misera, et duorum regum,
Tiberii filia, Mauriciique conjux, [partubus
multos-liberos-habens regina, et quæ monstravi
quam bonum sit vel principum multitudo,
jaceo cum liberis et meo marito,
populi improbitate et furore militiæ *perempta*.
Multo quam Hecuba pejora, quamque Jocasta tuli,
heu! heu! Niobæ spirans sum cadaver.
Næ, næ genitorem, sed quid temere teneram sobo-[lem occiderunt,

---

723. ALIUD.

Illa ego sum infelix, regum modo dicta duorum
Mauritii conjunx, filia Tiberii :
quæ docui fœta numerosis partubus alvo
in multis aliquod regibus esse bonum :
hîc cum prole mea jaceo, cum conjuge : causa est
perfidia in populo, militiæque furor.
Non Hecube tam sæva tulit mala, non Iŏcaste,
ut Niobæ, vivit post mea fata cinis.
De patre prætereo. Sed cur rogo pignora cædi
addita ab humanis libera flagitiis?
Non ultra tibi, Roma, meis a frondibus umbra est,
radicem ventus Thracius exsecuit. H. GROT.

723. EJUSDEM EPIGRAMMATIS.

Hier. Wolfii versio (Anth. lat. t. II. p. 46)

O ego mille modis regum miseranda duorum
Mauritii conjux, filia Tiberii!
Edocui regina satis, fecundaque mater,
quam sint multorum commoda sceptra ducum.
Militis infidi jaceo populique furore,
et mecum conjux progeniesque jacet.
Næ miseræ Niobes ego sum vitale cadaver.
Plurane Cisseis, plura Jocasta tulit?
Esto : jure pater, cur pignora parva necantur,

ἀνθρώπων κακίης μηδὲν ἐπιστάμενα;
ἡμετέροις πετάλοισι κατάσκιος οὐκέτι Ῥώμη,
ῥίζα γὰρ ἐκλάσθη Θρηϊκίοις ἀνέμοις.

hominum malignitatis nequaquam scientem?
Nostris ramis obumbrata non jam Roma *est*:
radix enim fracta est Thraciis ventis.

733. ΑΛΛΟ.

Ποιμένος ἀρίστου τῶν θεορρήτων λόγων
ἦν, παροδῖτα, μνῆμα τῆς μνήμης χάριν·
Μαξιμίων ἔτευξε τοῦτο τοῖς πόνοις.
Ἀλλ' εἰς μείωσιν ἦλθε τῷ χρόνῳ ποτέ,
ἥπερ συνυπάρχει τοῖς χρόνοις ὑπηρέτις.
Ὁ δ' Εὐνόμειος καινίσας τὴν σύστασιν
ὡς σοφὸς ὑπάρχων ἰατρὸς καὶ γεννάδας
ἤγειρεν αὐτὸ προγονικῆς φήμης χάριν,
αὐτὸς προθύμως κληρονομήσας, ὡς πάλαι.

733. ALIUD.

Pastoris optimi a-deo-dictarum orationum
erat, viator, monumentum memoriæ gratia:
Maximion exstruxerat id suis curis.
Sed in deminutionem venerat per tempus olim,
quæ additur temporibus famula.
At Eunomius, renovata constructione,
utpote qui sapiens sit medicus et generosus
erexit id avitæ famæ gratia,
ipse libente-animo hæreditatem-sortitus, ut olim.

734. ΑΛΛΟ.

Ἐνταῦθα κεῖται ὁ στρατηγήσας καλῶς,
Ῥώμην τε φυλάξας ἀβλαβῆ καὶ τὴν Δύσιν
τρὶς ἓξ ἐνιαυτοῖς τοῖς γαληνοῖς δεσπόταις
Ισαάκιος, τῶν βασιλέων ὁ σύμμαχος,
ὁ τῆς ἁπάσης Ἀρμενίας κόσμος μέγας·
Ἀρμένιος ἦν γὰρ οὗτος ἐκ λαμπροῦ γένους.
Τούτου θανόντος εὐκλεῶς ἡ σύμβιος
Σώσαννα σώφρων τρυγόνος σεμνῆς τρόπῳ
πυκνῶς στενάζει ἀνδρὸς ἐστερημένη,
ἀνδρὸς λαχόντος ἐκ καμάτων εὐδοξίαν
ἐν ταῖς ἀνατολαῖς ἡλίου καὶ τῇ δύσει·
στρατοῦ γὰρ ἦρξε τῆς Δύσεως καὶ τῆς Ἕω.

734. ALIUD.

Hîc jacet qui exercitus-duxit pulcre,
Romamque servavit illæsam et Occidentem
ter senis annis serenis dominis
Isaacius, regum in-bellis-socius,
illud cunctæ Armeniæ decus ingens:
Armenius enim erat hic e splendido genere.
Eo mortuo gloriose, consors
Susanna casta, turturis pudicæ instar,
crebra gemit viro orbata,
viro adepto laboribus bonam-famam
in oriente solis et in occasu:
militiæ enim præfuit et Occidentis et Auroræ.

735. ΑΛΛΟ.

. . . .
[τάφῳ τὸ γὰρ μ]ὲν σῶμα κρύπτεται κάτω,
[ἄνω δὲ πρ[ὸς τὸ θεῖον ἡ ψυχὴ μένει,
[ποθοῦσα φ]ῶς ἄφθαρτον, ὃ τρανῶς βλέπει
[τὸ πᾶν ῥύπ]ος φυγοῦσα τῆς ἁμαρτίας.
[Παῖς μὲν γὰρ] οὗτος ἦν ἐτῶν ὡς ἕνδεκα,
[πάγκαλος, ἁπλοῦς, εὐγενής, γλυκὺς λίαν·
ὃν Ισαάκιος, ὅστις ἔξαρχος μέγας
ἔργοις ἐδείχθη τῶν Ἰταλῶν στρατευμάτων,
ἔκλαυσε πικρῶς ἐκ βάθους τῆς καρδίας,
ὡς πρὸς πατρὸς μὲν θεῖος αὐτοῦ τυγχάνων,
ἔχων δὲ πρὸς αὐτὸν σπλάγχνα πατρικοῦ πόθου.

735. ALIUD.

. . . .
sepulcro enim corpus tegitur subtus,
supra autem apud deum anima manet,
amans lucem incorruptam, quam aperte tuetur,
cunctis sordibus vitatis peccati.
Puer enim iste erat annis circiter undecim *natus*,
perpulcher, simplex, generosus, dulcis valde:
quem Isaacius, qui dux magnus
gestis declaratus est Italicorum exercituum,
deflevit amare ex intimo pectore,
utpote patruus ipsius qui erat,
habebatque in eum corda paterni amoris *plena*.

---

humani prorsus nescia turba doli?
Non jam, Roma, meis carpes a frondibus umbram,
eruta Threïcio stirps aquilone jacet.

734. ALIUD.

Hic est sepultus imperator optimus,
secura per quem Roma tutusque Occidens.
Annos per octo per decemque Isaacius
manus serenis fida regum despotis,
illustre toti vixit Armeniæ decus:
nam genere claro natus Armenius fuit.
Hunc morte quamquam nobili raptum, tamen
Susanna conjux, turturis castæ modo,
perenne luget, orba præstantis viri,
viri, labore cui reperta est gloria,
qua Phœbus oritur, quoque se mergit mari,
namque rexit Ortus agmina atque Vesperis.

H. GROTIUS.

736. ΑΛΛΟ.

Εἰς τὸν Μαλεῖνον.

Φύσις, Μιχαὴλ, ὧδε σὴ καὶ σὸς βίος
ἔριν δικαίαν εὗρον· ἄγγελον βίος,
ἡ δ' αὖ φύσις θνητόν σε καὶ βροτὸν λέγει,
συνήγορον λαβοῦσα τούτου τὸν τάφον.

737. ΑΛΛΟ.

Ἄλλος ἔχει πλοῦτον, κἀγὼ τόδε σῆμ' ὁ γεραιὸς
Ἑρμιανὸς χάρταρις ἔσω κοίλης κατὰ πέτρας,
πάντιμον, πολύτευκτον, ὅπερ ποίησα προκρίνας
μᾶλλον ἔχειν πλούτου, καὶ τεθνεὼς ἄγαμαι.

738. ΑΛΛΟ.

Τὸν νέον ὄντα, φίλοι, ζητήσατε, καὶ καθιδόντες
τύμβον ἐμὸν μ' ἥρων ὀνομάζετε· ὦ φίλε, καὶ σὺ
ἐρχόμενος παρ' ὁδῷ, σοὶ φίλον ὄντα νόει.
Πᾶσι δὲ χαίρε λέγω τοῖσι παρερχομένοις.

739. ΑΛΛΟ.

Εἰς τὴν βασιλίδα Ἑλένην.

Κρύπτει σελήνην, ἀλλὰ λαμπρὸς φωσφόρος.
Νῦν Ἑλένην ἔκρυψεν ὁ στυγνὸς τάφος·
ἀλλ' εἰς τοσοῦτον μὴ κατισχύσῃ Χάρων·
ταφεῖσα δ' αὕτη πρὸς νοητὸν φωσφόρον,
ἄνω πρὸς αὐτὸν, ὡς σελήνη πρὸς πόλον,
τὸ φῶς ἀφῆκε· πρὸς δὲ τὴν χθόνα βρίθον
νεύειν ἀνάγκη τὸ σκιῶδες σαρκίον.

740. ΑΛΛΟ.

Ἄλλῃ μὲν ἄλλοι τῶν πάλαι βασιλέων
τόπους προητρέπισαν εἰς ταφὴν ξένους·
ἐγὼ δὲ Βασίλειος, πορφύρας γόνος,
ἵστημι τύμβον ἐν μέσῳ γῆς Ἑβδόμου,
καὶ σαββατίζω τοὺς ἀμετρήτους πόνους,
οὓς ἐν μάχαις ἔστεγον, οὓς ἐκαρτέρουν.
Οὐ γάρ τις εἶδεν ἠρεμοῦν ἐμὸν δόρυ,
ἀφ' οὗ βασιλέα θεὸς κέκληκέ με,
καὶ μαρτυροῦσι τοῦτο Πέρσαι καὶ Σκύθαι,
σὺν οἷς Ἄβασγος, Ἰσμαὴλ, Ἴβηρ, Ἄραψ.

741. ΑΛΛΟ.

Εἰς τὸν ἑαυτοῦ διδάσκαλον Νικηφόρον.

Ἄμφω καλύπτει πράγματα, Νικηφόρε,
λίθος τάφου σε· ζῶντας, ἀγνοίας λίθος.

742. ΑΛΛΟ.

Ἐνταῦθα πᾶς τις ὧς ἀεὶ στὰς εἰπάτω·
εὗρον γὰρ ὄντως Σισινεῖφον (?) εὐπλεκῆ
πράξει, λόγῳ καὶ καρδίας εὐταξίᾳ·
ὃς εὐαρεστήσαντι τῷ παντεργάτῃ

736. ALIUD.

In Malinum.

Natura, Michael, hic tua et tua vita
justam contentionem invenere : angelum vita,
natura autem mortalem te et hominem dicit,
causæ-defensore sumpto hujus sepulcro.

737. ALIUD.

Alius habet divitias, et ego hocce monumentum [senex
Hermianus chartarius intus cava sub lapide,
omnibus honoratum, bene-fabricatum, quod feci, [quia prætuli
magis *id* habere quam divitias, et mortuus [magni-facio.

738. ALIUD.

Juvenis qui sum, *me* amici, quærite, et videntes
tumulum meum, me heroa vocate : o amice, et tu
iens in via, tibi qui sum amicus, de me cogita.
Omnibus et salve dico prætereuntibus.

739. ALIUD.

In reginam Helenam.

Occultat lunam, sed fulgidus, lucifer.
Nunc Helenam occultavit invisum sepulcrum
sed in tantum ne prævaleat Charon :
sepulta sane ipsa ad eum qui-mente-percipitur, [luciferum
sursum ad ipsum, ut luna ad cælum,
lumen pervenit : ad terram autem grave
vergere necesse est umbrosum corpus.

740. ALIUD.

Alibi alii veterum regum
locos præparaverunt ad sepulturam inusitatos :
ego autem Basilius, purpuræ soboles,
statuo tumulum in medio terræ Hebdomi,
et ferior post immensos labores,
quos in præliis sustinui, quos toleravi.
Non enim quisquam vidit quiescere meam hastam,
ex quo regem deus appellavit me;
et testantur hoc Persæ et Scythæ,
quibuscum Abasgus, Ismael, Iber, Arabs.

741. ALIUD.

In suum ipsius magistrum Nicephorum.

Res duæ contegunt, Nicephore,
sepulcri lapis te; viventes, ignorantiæ lapis.

742. ALIUD.

Hic quilibet sic semper stans dicat :
inveni sane reipsa Sisiniphum bene-constitutum
actione, oratione et animi bono-ordine :
qui a clemente rerum-omnium-opifice

ἄνακτι Χριστῷ κατὰ Θεοῦ θεῖον λόγον,
κατετέθη ἐν τούτῳ τῷ τύμβῳ·
μηνὶ Ὀκτουμβρίῳ ι' ἐν ἔτει ,ςφξα' ἰνδ. ς'.

rege Christo secundum Dei divinum verbum,
depositus est in hoc tumulo
mense Octobre, decimo die, in anno VI millesimo
[quingentesimo sexagesimo primo indict. sext.

743. ΑΛΛΟ.

Αἰφνιδίως Ἅρπυια χαλεπὴ πότμου
ἄωρον ἀφήρπασεν· ὢ δεινοῦ πάθους·
κἀνταῦθα συνέκρυψεν, ὡς νέφει, λίθῳ
τὸν ἐν γυναιξὶ λαμπρὸν ἄλλον φωσφόρον,
τὴν μᾶλλον ἀστράψασαν ἄνθρακος λίθου,
τὴν κατάκοσμον ἀρετῶν ταῖς ἰδέαις,
τὸν εὐγενοῦς ὅρπηκα δένδρου καὶ κλάδον,
εἰρηνικὸν ζήσασαν Εἰρήνην βίον·
ἣν γαμετὴν ἔσχηκε παμφαεστάτην
Γεώργιος, φρόνησις ἄκρα καὶ γέρας,
ἀρχοντικῶν ὕπατος ἀρχων ταγμάτων·
ἣ πραέως ᾤκησε γῆν ὡς Εἰρήνη.

743. ALIUD.

Subito Harpyia dura fati
immaturam abripuit : o dirum dolorem!
et ibi contexit, ut nebula, lapide *eam*
quæ fuit inter mulieres fulgidus alter lucifer,
quæ plus splendebat carbonis lapide,
quæ exornata erat virtutum pulcritudinibus,
bene-natæ surculum arboris et ramum,
pacificam quæ vixit, Irenen, vitam :
quam maritam habuit præclarissimam
Georgius, mens summa et honor *summus*
principalium supremus princeps ordinum : [pax].
quæ clementer coluit terram tanquam Irene (*i. e.*

744. ΑΛΛΟ.

Ἐνταῦθα Λουκᾶν, κλεινὸν ἀρχιμανδρίτην,
ταῖς ἀρεταῖς λάμψαντα φωσφόρου δίκην,
πολλοῖς φανέντα πρόξενον σωτηρίας,
μόνῳ θεῷ ζήσαντα τὸν πάντα χρόνον
καὶ σῶμα νεκρώσαντα καὶ πρὸ θανάτου,
ἔκρυψε λάρναξ, ὥσπερ ἥλιον νέφος,
τῇ πρὶν καλανδῶν Μαρτίου μηνὸς τρίτῃ·
ἦν δ' ἡμέρα σάββατον, ὥρα δὲ τρίτη,
ἓξ χιλιάσι τῶν παρελθόντων χρόνων,
ἴσαις δ' ἑκατοντάσιν ἀριθμουμένων
καὶ σὺν δέκα πεντάσιν ἑβδόμῃ μόνῃ.
Ἀλλ', ὢ κορυφὴ καὶ πάτερ τῶν πατέρων,
νῦν ὡς παρεστὼς ἀμέσως τῇ Τριάδι
καὶ τὰς ἀμοιβὰς σῶν πόνων δεδεγμένος
μνήσθητι παίδων πνευματικῶν ὠδίνων
ἐξιλεῶν τὸ θεῖον ὑπὲρ σῶν τέκνων.

744. ALIUD.

Hîc Lucam, inclitum archimandritam,
qui virtutibus effulsit luciferi instar,
multis apparuit *ut* conciliator salutis,
uni Deo vixit *per* omne tempus
et corpus mortuum-effecit vel ante mortem,
texit loculus, tanquam solem nubes,
ante calendas Martii mensis tertia *die* :
erat autem sabbatum, horaque tertia,
sex chiliadibus præteritorum temporum (*i. e.* annorum)
totidemque hecatontadibus numeratis
et cum decem pentadibus hebdomade una.
Verum, o caput et pater patrum,
nunc ut adstans proxime Trinitati
et mercede tuorum laborum donatus
memento filiorum, qui torquent-animos, dolores,
propitians deum pro tuis liberis.

745. ΑΛΛΟ.

Κύκλων μεγίστων ἡλίου δρομημάτων
εἰκάδα διπλῆν σὺν μοναπλῇ πεντάδι
τὸ τοῦ βίου τέτρωρον ἱππεύσας μόνον
ἔπαθλον εὗρον τὸν βραχὺν τοῦτον λίθον
ὃς τὴν ἐμὴν ἐνταῦθα καλύπτει κόνιν.
Οἷς εἰσιτητόν ἐστι τοίνυν ἐνθάδε,
εὐχὰς δότε ξύμπαντες ἱκετηρίους
τῷ τὴν φύσιν μέλλοντι κρῖναι τῶν βροτῶν,
ἵν' ἵλεων εὕροιμι καὶ πρὸ τῆς δίκης
καὶ βασάνων φύγοιμι τὴν καταδίκην.
Ὑμεῖς δὲ, φίλοι σὺν μονασταῖς ποιμένες,
ὀστῶν με τηρήσατε τῶν ἀλλοτρίων
οἰκτρὸν Θεοστήρικτον ἐκ Θεοδώρου
κληθέντα λοῖσθον Πεπαγωμένων γένους.
Ὁ δὲ σπαράξας κἂν βραχύ μου τὸν τάφον

745. ALIUD.

Orbium maximorum solis cursuum
icada duplam cum una simplice pentade
cum vitæ quadrigam duxeram, solum
præmium inveni parvum hunc lapidem
qui meum hîc tegit pulverem.
Quibus igitur huc patet accessus,
preces date omnes supplices
illi qui naturam judicaturus est mortalium,
ut propitium inveniam *eum*, vel ante judicium,
et tormenta effugiam in-pœnam-irrogata.
Vos autem, amici, cum monachis pastores,
ab ossibus me tueamini alienis
miserandum Theosterictum ex Theodoro *natum*,
vocatum ultimum Pepagomenorum gentis.
Si quis disturbaverit vel paulum meum sepulcrum,

ἔκπτωτος ἔσται τῆς Ἐδὲν κληρουχίας,
καὶ τὰς ἀρὰς δέξαιτο τὰς τῶν πατέρων
καὶ χεὶρ θεοῦ ποίνιμος αὐτὸν προφθάσοι.

746. ΑΛΛΟ.

Τὸν ναὸν ὅστις τοῦτον εἰσίεις, ξένε,
δεῦρο πρόσελθε, τόνδε τὸν τάφον σκόπει·
ἀνδρὶ γὰρ ἔνδον οὐ κλέος μέγα φέρει,
ἐκ μὲν γένους γὰρ οὗτος εὐκλεοῦς ἔφυ
τῆς πατρικίων εὐφυοῦς ῥίζης κλάδος
συγκλητικῶν τε πατέρων καὶ πλουσίων·
ἐκ δ' αὖ ψυχῆς πέφυκεν εὐγενεστέρας,
πάσαις χάρισιν ἀρετῶν κεκασμένης.
Ἐκάλλυνε δὲ τὴν φύσιν προαιρέσει
καὶ κατεκόσμει λαμπρότητα τοῦ γένους
τῶν ἀρετῶν χάρισι παντοιοτρόποις.
Ἀλλ' οὐδὲ πλοῦτος οὐδὲ λαμπρότης γένους,
οὐκ ἀρετῶν χάριτες, οὐ δόξα βίου,
ἴσχυσαν αὐτῷ τοῦ τέλους πεφθακότος
θάνατον ἀμύνασθαι τὸν βροτοκτόνον,
ἀλλὰ φθάνει καὶ τοῦτον αἴρει τοῦ μέσου
καὶ τῷ παρόντι κατακαλύπτει τῷ τάφῳ
φλόγα βαλὼν ἄσβεστον ἐν τῇ καρδίᾳ,
καὶ σπλάγχνα τήξας τῆς ταλαίνης συζύγου
στέρησιν ἀνδρὸς ἀγαθοῦ λυπουμένης
καὶ τὴν μόνωσιν, πρὸς δὲ τὴν ἀτεκνίαν.
Γείτωνες αὐτὸν δακρύουσι καὶ φίλοι,
ζητοῦσι τὸν τροφῆα πτωχοὶ καὶ ξένοι.
Ἀλλ' οὐδὲ τὰ δάκρυα τὰ τῆς συζύγου,
οὐ τοὺς ὀδυρμοὺς τῶν φίλων καὶ τῶν ξένων
θάνατος οἰκτείρησεν, ἀλλὰ παρῖδεν·
ἔχει γὰρ ἀμείλικτον ὄντως καρδίαν.
Σὺ δ' ὅστις εἶ καὶ τόνδε τὸν τάφον βλέπεις,
τὸ τοῦ βίου μάταιον ἔνθα μανθάνων,
τοῦ τεθνεῶτος ὑπερεύχου προφρόνως,
ὅπως λύσιν εὕροιτο τῶν ἐπταισμένων
καὶ στάσεως τύχοιτο τῆς δεξιτέρας
ἐν τῇ δικαίᾳ τοῦ θεοῦ φρικτῇ κρίσει,
θανὼν ἔτος τρέχοντος ἡλίου τότε
τοῦ γυροκόσμου χιλιοστὸν ἑξάκις
σὺν τοῖς ἑκατὸν ἀκολούθως ἑπτάκις
χρόνοις πάλιν ἓξ τοῖσδε προστεθειμένοις.
Ἔννατον ἦμαρ ἦν Ἰαννουαρίου,
ἴνδικτος ἡ πρώτη δὲ συνισταμένη,
ὅτε ψυχὴν δέδωκε χερσὶν ἀγγέλων.

747. ΓΕΩΡΓΙΟΥ.

Οὐ δοξομανῶν ἀφρόνως ἐπηρμένον
ἔστησα κακῶς λιθοσύνθετον τάφον.
Τίς γὰρ λόγος σκώληκος εὐτελεστάτου,
κἂν ἐν τόπῳ κρύπτοιτο κοσμιωτάτῳ;
Ἀλλὰ συνειδώς, ὡς ὑπόψιοι λίθοι
γνώμην ἐμὴν κάμψουσιν εἰς κλήρου μνήμην
καὶ δακρύων ῥόθιον ἑλκύσουσί μοι,

exsors erit Eden hereditatis,
et imprecationes accipiat patrum
et manus dei ultrix eum assequatur.

746. ALIUD.

Templum quisquis hocce ingrederis, hospes,
huc accede, hoc sepulcrum aspice :
viro nempe intus non gloriam magnam affert;
e genere enim iste glorioso natus est
patriciorum bene-natæ radicis ramus
conscriptorumque patrum et divitum :
rursus autem ex animo natus est generosiore,
omnibus virtutum gratiis ornato.
Ornabatque naturam studio
et decorabat claritatem generis
virtutum gratiis omnimodis.
Verum neque divitiæ neque claritas generis,
non virtutum gratiæ, non gloria vitæ,
valuerunt ab eo, fine præveniente,
mortem defendere homicidam,
sed aggreditur et hunc tollit de medio
et præsenti occultat sepulcro,
flamma quæ-exstingui-nequit injecta in corde,
et pectore tabescente miseræ conjugis
se privatam viro bono dolentis
et in solitudine, insuperque in puerorum-orbitat
Vicini eum deflent et amici, [*relictam*
requirunt nutritorem pauperes et peregrini.
Sed neque lacrimas conjugis,
neque lamenta amicorum et peregrinorum
mors miserta est, sed neglexit :
immite enim reipsa cor habet.
Tu autem quisquis es et hocce sepulcrum aspicis,
vitæ vanitatem hîc edoctus,
pro mortuo precare benevole,
ut solutionem inveniat delictorum,
et sedem adipiscatur dexteram
in justo tremendoque Dei judicio,
mortuus annum percurrenti sole tum
qui-circuit-mundum, millesimum sexies
cum centum consequenter septies
temporibus *annuis* sex hisce additis.
Nonus dies erat Januarii,
indictioque prima constituebatur,
cum animam tradidit manibus angelorum.

747. GEORGII.

Non gloria-insaniens dementer elatum
statui male lapidibus-compositum sepulcrum.
Quis enim sermo *est* de verme vilissimo,
etsi in loco condatur ornatissimo?
Sed conscius *fore* ut suspecti lapides
notitiam mei flecterent in cleri memoriam
et lacrimarum flumen attraherent mihi,

στησα τοῦτον λιθοσύνθετον τάφον.
ἴτε λοιπὸν κἂν κατὰ στράγγα ῥέειν
ὸ δάκρυόν μου, συμπαθέστατοι φίλοι,
ἄτε, συνθρηνεῖτε, συναίρεσθέ μοι
ρὸς τοὺς στεναγμοὺς, πρὸς τὰς ἱκετηρίας,
ι' ὧν θεὸς δίδωσιν εὐμαρῆ λύσιν
εσμῶν, ὅσους πλέκουσιν αἱ πονηρίαι.
ν τοῦτό μοι μέγιστον αἴτημα, φίλοι·
ὸ δεύτερον δέ· καὶ μὴ παρόψεσθέ μου·
ετὰ τελευτὴν καὶ τὴν ἐν τάφῳ θέσιν,
ετὰ τὸ κατάπαυμα τῶν μακρῶν πόνων,
όνις ἀμυδρὰ τῶν ταπεινῶν ὀστέων
μικτος ἔστω, μὴ πρὸς ἄλλοις ὀστέοις
υσδιάκριτον ἀπολάβῃ τὴν θέσιν.
ὐ' οὐχὶ παράσχοισθε τὴν μικρὰν χάριν;
ὐ' οὐχὶ ὑπάξοισθε τὸν βραχὺν λόγον;
αὶ πρὸς τριάδος, ναὶ πρὸς αὐτῶν κηρύκων
ὧν προστατούντων τῆσδε τῆς ἐκκλησίας,
ηδεὶς παραλύσῃ μοι τὰ βουλητέα.
μὴν ὑφέξει τὴν ἐν ὑστέρῳ δίκην,
πὰν ὁ κοινὸς καὶ κριτὴς καὶ δεσπότης
ὸ πλάσμ' ἐπανάξειεν εἰς θείαν κρίσιν.
εώργιος γέγραφε, ποιμὴν Κερκύρας,
ρηπολίας πέμπτον ἀνύων χρόνον.

statui hoc lapidibus-compositum sepulcrum.
Sinite reliquam saltem guttatim fluere
lacrimam meam, pariter-affecti amici,
sinite, una-lamentemini, adjuvate me
ad gemitus, ad supplicationes
per quas deus dat facilem solutionem
vinculorum, quæ nectunt malitiæ.
Unum hoc mihi maximum postulatum, amici :
secundum autem id : et ne me negligite;
post finem et in sepulcro compositionem,
post cessationem longorum laborum,
pulvis exilis humilium ossium
non-mixtus esto, ne cum alienis ossibus
quæ difficile discernatur, accipiat positionem.
Nonne præbueritis hanc parvam gratiam?
Nonne subjeceritis brevem sermonem?
Næ per Trinitatem, næ per ipsos præcones
qui præsident huicce ecclesiæ,
ne quis infringat quæ me velle-decuit.
Sane subibunt in postero justitiam
quando communis et judex et dominus [cium.
formam (*i. e.* corpus) reduxerit in divinum judi-
Georgius scripsit, pastor Corcyræ,
sacerdotii cum quintum conficeret *annuum* tempus.

748. ΑΔΗΛΟΝ.

ὴν εὐτυχῶς τεκοῦσαν ἄνδρα γεννάδα
εώργιον, πρώτιστον ἀρχόντων ὅλων,
εμνὴν μοναχὴν, εὐσεβῆ Θεοδούλην,
λίθος οὗτος συγκαλύπτει τῷ τάφῳ
ανοῦσαν ἐν γήρᾳ τῷ βαθυτάτῳ.
δ' Ἰαννουάριος εἶχεν ἡμέραν
ὴν ἐσχάτην τε καὶ τελευταίαν μονὴν,
δικτιὼν δ' ὑπῆρχεν ἡ τρίτη τότε
τους διιππεύοντος ἀκριβεστάτως,
αραδραμούσης χιλιάδων ἑξάδος
τῶν, σὺν αὐταῖς ἑξακοσίων ὅλων,
εσσαρακοστοῦ σὺν ὀγδοάδι πάλιν.
αὶ χοῦν μὲν αὐτῆς ἐνθάδε κρύπτει τάφος,
ὴν δὲ ψυχὴν φέρουσιν ἀγγέλων χέρες
ύμφην ἄμωμον, ἁγίαν τῷ δεσπότῃ
ῷ νυμφαγωγῷ καὶ καθαρῷ νυμφίῳ.
αὶ νῦν χορεύει νυμφικῶς ἐσταλμένη,
ῶν ἀρετῶν τὸν πέπλον ἠμφιεσμένη
αὶ τοῖς καλοῖς ἅπασιν ὡραισμένη
αὶ τῶν θεικῶν ἀκτίνων πεπλησμένη.
ς δ' εὐπρόσιτος πρέσβις ὑπὲρ τῶν τέκνων
ιτὰς προσάγει τῷ θεῷ παρρησίᾳ.

748. INCERTUM.

Quæ feliciter peperit virum generosum
Georgium, primum principum omnium,
venerandam monacham, piam Theodulam,
lapis iste contegit sepulcro
mortuam in senectute profunda.
Januarius autem habebat diem
ultimamque et finalem stationem,
indictioque erat tertia tunc
anni perequitantis diligentissime
præterlapsa chiliadum hexade
annorum, cumque iis sexcentis totis,
quadragesimo *quoque* cum ogdoade rursum.
Et pulverem ejus hîc tegit sepulcrum,
animam autem ferunt angelorum manus
sponsam maculæ-expertem, sanctam domino
qui-sponsam-ducit et puro sponso.
Et nunc choros-ducit nuptiali-ritu deducta,
virtutum peplo induta,
et pulcris omnibus decorata,
et divinis radiis impleta.
Scilicet facili-accedens-legatione pro libe
preces admovet Deo libera-voce.

749. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

ναρ τὰ πάντα καὶ σκιὰ κοὐδὲν πλέον·
ὁ γὰρ φέρον τὰ πρῶτα τοῦ λαμπροῦ γένους
αὶ βασιλικῆς ἐκ φυλῆς κατηγμένον
ομνηνόβλαστον κλῆμα τῶν ἐκ πορφύρας

749. ANONYMUM.

Somnium *sunt* cuncta et umbra et nihil amplius :
qui enim prima ferebat splendidi generis
et regia e stirpe productus [oriuntur
e-Comnenis-natus palmes eorum qui ex purpura

ἐκ γῆς ἀνίσχον τῆλε Σικελοκράτους
κόνις καλύπτει καὶ θαλαμεύει σκότος,
καὶ τάφον οἰκεῖ τῆς κατάρας χωρίον
πρίγκηψ Μανουὴλ, τῶν χαρίτων ἡ βρύσις,
τὸ τριακοστόπεμπτον ἀνύων ἔτος.
Δεκὰς ἔην, ἑπτὰ δὲ τοῦ Ἰουνίου·
φυτὸν μαραίνει τῆς ἀγαθοβρυσίας,
κατὰ δισεπτάριθμον ἰνδίκτου κύκλον
καὶ κατὰ χιλιοστὸν ἑξαπλοῦν ἔτος
προσλαβὸν ἐκτὸς καὶ χρόνου περιόδους
ἑπτακοσίας ἐννέα πρὸς ταῖς δέκα.

e terra surgens longe Siculi-regni,
pulvis *eum* contegit et thalamo-habet nox;
et sepulcrum habitat, exsecrationis locum,
princeps Manuel, gratiarum fons,
tricesimum-quintum peragens annum.
Decas erat et *insuper* septem *dies* Junii :
plantam marcidam-facit bonæ-stirpis
per bis-septenarium-numero indicti cyclum
et per millenarium sexies annum
insuper-assumptis, extra et temporis periodos
septingentas, novem præter decem.

750. ΑΛΛΟ.

Εἰς τὸν τῆς τραπέζης.

Τῆς γῆς ὁ κόσμος ὁ γλυκὺς Κωνσταντῖνος
ἐνταῦθα κεῖται, φεῦ πόσος! φρένες πόσαι!

750. ALIUD.

In quemdam a mensa,

Terrarum decus dulcis ille Constantinus
hîc situs-est, heu quantus! mentes quantæ!

751. ΑΛΛΟ.

Πτωχῶν τράπεζα, δεσποτῶν ἡ φαιδρότης,
κόσμος δυναστῶν, ταξέων εὐρυθμία,
τῶν ἀρετῶν πρόγραμμα, τῶν καλῶν ὅρος,
Ῥώμης τὸ κάλλος, δόξα τῶν πατρικίων,
τὴν κοσμικὴν σύγχυσιν ὡς ἔγνω πάλιν,
ἀπῆλθεν εὐθὺς ὁ γλυκὺς Κωνσταντῖνος,
ἰδεῖν τὰ πικρὰ μὴ θελήσας τοῦ βίου.

751. ALIUD.

Pauperum mensa, dominorum nitor,
decus principum, ordinum concinnitas,
virtutum tabula, pulcrorum meta,
Romæ pulcritudo, gloria patriciorum,
mundi confusionem ut novit rursus,
abiit protinus dulcis Constantinus,
videre qui noluit acerba vitæ.

752. ΕΠΙΤΥΜΒΙΑ.

Εἰς τὸν πατριάρχην Κυρὸν Πολύευκτον.

α'. Τίνος σὺ, τύμβε; — Τῶν καλῶν πάντως τάφος.
— Τὸ σῶμα πῶς δὲ φροῦδον; — Ἐξ ἀσιτίας.

752. EPITAPHIA.

In patriarcham Cyrum Polyeuctum.

a. Cujusnam tu, tumule? — Rerum-omnino-pulcra[rum sepulcrum
— Corpus quomodo abiit? — Jejunio.

753. ΑΛΛΟ.

β'. Ὁ τύμβος οὗτός σοι, Πολύευκτε, κλίμαξ,
ἐφ' ἧς σὺ βαίνων ἔδραμες πρὸς αἰθέρα.

753. ALIUD.

b. Tumulus hic tibi, Polyeucte, scalæ
per quas tu gradiens cucurristi ad æthera.

754. ΑΛΛΟ.

γ'. Ὁ νοῦν θεωθεὶς, ὡς ὄρει κρυβεὶς λίθῳ,
δόξαν βροτῶν πέφευγεν, οὐ τέθνηκέ σοι.

754. ALIUD.

c. Iste cujus mens diva-facta-est, ut in monte [abditus saxo *i. e.* antro,
Mortalium gloriam fugit, non tibi mortuus est.

755. ΑΛΛΟ.

δ'. Τίνος σὺ, τύμβε; — Μὴ μάθοις, ἐπεὶ φράσεις·
ὢ ποῖος οἷον, ὢ πόσος κρύπτει πόσον.

755. ALIUD.

d. Cujusnam tu, tumule? — Ne didiceris, quippe [dices :
o qualis qualem! o quantus tegit quantum!

756. ΑΛΛΟ.

ε'. Ὁ πᾶσι φευκτὸς εὐκτός ἐστι νῦν τάφος,
τὸν εὐκτικὸν κλήσει τε καὶ τρόποις φέρων.

756. ALIUD.

e. Quod omnes fugiunt petunt omnes nunc sepul[crum,
petendum-aliquem et nomine et moribus afferens.

757. ΑΛΛΟ.

ϛ'. Θνητὸς δυσὶν σὺ, τῷ τόκῳ καὶ τῷ τάφῳ·
δυσὶν δ' ἄϋλος, τῷ βίῳ καὶ τῷ πόνῳ.

757. ALIUD.

f. Mortalis duobus tu et partu et sepulcro :
duobus autem materiæ-expers, vita et labore.

758. ΑΛΛΟ.

Τίνος σύ, τύμβε; — Νυκτὶ τοῦτό σοι φράσω,
μήπως ἀκούσας ἥλιος λάμψῃ κάτω.

758. ALIUD.

g. Cujusnam tu, tumule? — Noctu hoc tibi dicam,
ne forte, cum-audierit, sol luceat infra.

759. ΑΛΛΟ.

Τὰ χρηστὰ πάντα τύμβος εἷς ἔνδον φέρει·
εἷς εἶχε καὶ γὰρ πάντα πάντων ἐν βίῳ.

759. ALIUD.

h. Quidquid bonum est tumulus unus intus fert :
unus etenim habebat quidquid est omnium in vita.

760. ΑΛΛΟ.

Οὐ νεκρὸς εἶ σύ, πλὴν κρυβεὶς λίθῳ μόνον,
Θεοῦ πρόσωπον, οὐκ ὀπίσθια βλέπεις.

760. ALIUD.

j. Non mortuus es tu, sed occultus saxo tantum,
Dei faciem, non postica vides.

761. ΑΛΛΟ.

Ἐν νυκτὶ κλέψας, μὴ μάτην αὔχει, Χάρων·
οὐκ ἦν σὸς οὗτος, οὐδὲ Μοίρας τῆς κάτω.

761. ALIUD.

k. Noctu furatus, ne temere gloriare, Charon :
non erat hic tuus, neque Parcæ quæ in-inferis est.

762. ΑΛΛΟ.

Ἐν νυκτὶ θνήσκεις, ἥλιον δὲ λανθάνεις,
ὅπως συνεὶς τὸ πρᾶγμα μὴ λάμψῃ κάτω.

762. ALIUD.

l. Noctu moreris, solem autem fallis,
ne, re intellecta, luceat infra.

763. ΑΛΛΟ.

Ὁ φωτὸς υἱὸς προφθάσας τὴν ἡμέραν,
τὸν Χριστὸν εὗρεν ἥλιον, φῶς, ἡμέραν.

763. ALIUD.

m. Lucis filius cum prævenisset diem,
Christum invenit solem, lucem, diem.

764. ΑΛΛΟ.

Ὁ τύμβος εἰς τί; — Μαρτυρεῖ τεθνηκότι
ὡς οὐδὲν ἔσχε πλὴν τρίπηχυν νῦν λίθον.

764. ALIUD.

n. Tumulus ad quid *est*? — Testis est mortuo
eum nihil habuisse præter *tricubitum* nunc lapidem.

765. ΑΛΛΟ.

Μάτην ὁ τύμβος· τῇ φύσει μάρτυς μόνον
τοῦ μὴ δοκῆσαι φάσμα τὸν τεθνηκότα.

765. ALIUD.

o. Vanus est tumulus : solummodo testis *est* natura
non visum esse spectrum *eum* qui mortuus-est.

766. ΑΛΛΟ.

Ὁ πρὶν στυγητός, νῦν πεφιλμένος τάφος.
Κἂν γὰρ στυγητός, ἀλλὰ τοῦ πεφιλμένου.

766. ALIUD.

p. Quod prius odio-erat, nunc dilectum sepulcrum *est*.
Etsi enim odio-est, verumtamen est dilecti.

767. ΑΛΛΟ.

Σοὶ ζῶντι σῶμα τύμβος· ἐν τύμβῳ δέ γε
θεὶς τοῦτο, νῦν ζῇς, τὸν τάφον κρύψας τάφῳ.

767. ALIUD.

q. Tibi viventi corpus *erat* pro-tumulo; in tumulo autem
ut id composuisti, nunc vivis, sepulcrum postquam celavisti sepulcro.

768. ΑΛΛΟ.

Διπλοῦς ὁ τύμβος· εἷς φρενός, νοός, λόγων,
καλῶν τε πάντων· εἷς δὲ τοῦ τεθνηκότος.

768. ALIUD.

r. Duplex tumulus : unus ingenii, mentis, eloquentiæ,
pulcrorum *i. e.* virtutumque omnium : unus autem mortui.

769. ΑΛΛΟ.

Κἂν οὐδὲν ἔσχες, πλὴν ἐφωράθης, Χάρων,
κακοῦργος ὢν κλώψ, νυκτὶ τοῦτον ἁρπάσας.

769. ALIUD.

s. Etsi nihil habuisti, tamen deprehensus es, Charon,
ut maleficus fur, utpote qui hunc noctu rapueris

770. ΑΛΛΟ.

ιθ'. Μὴ συνθανεῖν σοι πάντας αἴτιος τάφος·
τρίπηχυς ὢν γὰρ πάντας οὐ κρύπτειν σθένει.

770. ALIUD

t. Non commori tibi omnes auctor est sepulcrum:
quod ut *tricubitum* est, omnes non tegere valet.

771. ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΤΟΥ ΚΑΛΛΙΚΛΕΟΥΣ.

Τοῦ σοφωτάτου διδασκάλου τῶν ἰατρῶν κυρίου Νικολάου τοῦ Καλλικλέως (*sic*) ἐπιτύμβιοι Ἴαμβοι. — Τὰ πρόσωπα· Ξένος καὶ Τύμβος.

Ξ. Μέγαν ὁρῶ σε, Τύμβε. Τ. Μὴ πλανῶ, ξένε,
τρισσοὶ μένουσιν ἔνδον. Ξ. Εἰπὲ καὶ τίνες.
Τ. Μήτηρ, πατὴρ καὶ τέκνον, ἔμπικρος λόγος.
Ξ. Γένος τὸ μητρὸς οἷον; Τ. Ἐκ Δουκῶν, ξένε.
Ξ. Φῂς τὴν σεβαστὴν Ἄνναν; Τ. Αὐτήν σοι λέγω.
Ξ. Ναὶ καὶ τὸ πατρὸς φράζε. Τ. Παλαιολόγος.
Ξ. Γεώργιον φεῦ τὸν σεβαστόν μοι λέγεις.
Εἰπεῖν ἔχεις τὸν παῖδα; Τ. Γνοὺς φεῦ δακρύσεις.
Ξ. Ἆρ' ἠλιῶσαν εἶχεν ἢ χρυσῆν κόμην;
Τ. Χρυσῆν. Ξ. Ἐκυματοῦτο πρὸς τὸν αὐχένα.
Τ. Ναὶ τῷ ζεφύρῳ παρπνέοντι πολλάκις.
Ξ. Ἔστησας ἡμῖν πᾶσαν ὀρθὴν τὴν τρίχα.
Τ. Ἂν γνῷς τὰ λοιπά. Ξ. Φράζε πρὸς τοῦ κειμένου,
Τὸ βλέμμα τούτου ποῖον; Τ. Ὡς τόξου δόναξ.
Ξ. Ἔπληττε πρὸς τὰ στέρνα; Τ. Ναὶ τὴν καρδίαν.
Ξ. Μὴ πικρὸν ἦν τὸ τραῦμα; Τ. Γλυκάζον, ξένε.
Ξ. Τὸ χρῶμα τούτῳ ποῖον; Τ. Ὀφθαλμοῦ δρόσος·
ὡς γάλα λευκός, ἐξέρυθρος ὡς ῥόδον.
Ξ. Πρόσθες τὸ λεῖπον. Τ. Πρόσχες ἐξηγουμένῳ.
Ξ. Τὰ ῥεῖθρα τούτου πῶς ἐχεῖτο τοῦ λόγου;
Τ. Ὡς ὄμβρος ἡδύς, ὥσπερ αἰθρία δρόσος.
Ξ. Ποταπὸς ἦν τὰ στέρνα; Τ. Σιδηροῦς, ξένε.
Ξ. Ὁποῖος ἦν τὰς χεῖρας; Τ. Ἀρχαῖος Δοῦκας,
ὡς Ἀνδρονῖκος ἄλλος ἢ Κωνσταντῖνος.
Ξ. Ἐς ἀνδρὸς οὗτος ἦλθεν ἐντελῆ χρόνον;
Τ. Ἴουλος οὔπω τὴν γένυν ἐζωγράφει.
Ξ. Πῶς ἦν ἀριστεὺς καὶ πρὸ τῆς ἡλικίας;
Τ. Ἐκ τῶν λεόντων τίκτεται βρέφος λέων.
Ξ. Ἤδη νοῶ τὸν παῖδα· καὶ τίς ἦν, λέγε.
Σεβαστὸς Ἀνδρονῖκος ἐκ Δουκῶν γένους;
Τ. Αὐτὸν λέγεις ἐκεῖνον. Ξ. Ὢ θνήσκει τρόπῳ;
Τ. Ἐκ συγκοπῆς. Ξ. Ἄφυκτα φεῦ! τὰ τῆς νόσου.
Μὴ καὶ πρὸ πατρὸς οὗτος ἦλθεν ἐς τάφον;
Τ. Ναὶ καὶ πρὸ μητρός, ἀλλὰ καὶ τῆς συζύγου.
Ξ. Οἰκτρὸν λέγεις τὸ πρᾶγμα· πλὴν σώζοιντό μοι
γῆν πραέων ὡς κλῆρον εἰσδεδεγμένοι.
Τ. Καί σε, ξένε, θρηνοῦντα νεκροὺς τοὺς φίλους
κατιθύναι τὸ θεῖον εἰς σωτηρίαν.

771. NICOLAI CALLICLIS *FILII.*

Sapientissimi medicorum magistri D. Nicolai Calliclis Iambi sepulcrales. — Interloquuntur Hospes et Sepulcrum.

H. Magnum te video, sepulcrum. S. Ne erres, [hospes.
tres manent intus. H. Dic et quinam.
S. Mater, pater et puer, amarulentum dictu.
H. Genus matris quale? S. Ex Ducis, hospes.
H. Dicisne augustam Annam? S. Ipsam tibi dico.
H. Næ et patris *genus* fare. S. Palæologus.
H. Georgium heu! augustum mihi dicis.
Fari potes et puerum? S. Ubi-noveris, heu! la-[crimabis.
H. Subalbamne habebat an auream comam?
S. Auream. H. Fluctuabat ad cervicem?
S. Næ, sub zephyro leniter-spirante sæpe.
H. Effecisti ut starent nobis omnes recti capilli.
S. Si novisses reliqua... H. Dic per mortuum!
Intuitus ejus quis? S. Ut arcus arundo.
H. Feriebatne pectora? S. Næ, cor ipsum.
H. Num acerbum erat vulnus? S. Dulcescens [hospes.
H. Color ei qualis? S. Oculorum ros,
uti lac albus, rubicundus ut rosa.
H. Adjice quod deest. S. Attende enarrantem.
H. Flumina ejus quomodo effundebantur dicentis?
S. Ceu dulcis imber, ceu matutinum ros.
H. Qualis erat pectore? S. Ferreus, hospes.
H. Qualis erat manibus? S. Priscus Ducas,
sicut Andronicus alter aut Constantinus.
H. In viri venit ille perfectum tempus?
S. Lanugo nondum mentum pingebat.
H. Quomodo fortissimus erat vel ante ætatem?
S. Ex leonibus nascitur catulus leo.
H. Jam intelligo quis sit puer: tamen quis erat? dic
Augustus Andronicus e Ducarum genere?
S. Ipsum dicis illum. H. Quo mortuus est modo?
S. Animæ defectu. H. Inevitabilia heu! quæ morbi [sunt.
Nonne et ante patrem iste devenit in sepulcrum?
S. Næ, et ante matrem, sed et *ante* conjugem. [mihi
H. Lamentabile aliquid dicis: sed serventur *utinam*
in terram bonorum, ut in hereditatem, accepti.
S. Et te, hospes, qui luges mortuos amicos,
dirigat numen ad salutem!

772. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἰς τὸν τάφον τοῦ σεβαστοῦ μακαρίτου κυρίου Ἀνδρονικοῦ.

Πικρὸν τάφος πᾶς· εἰ δὲ καὶ τέκνου τάφος,

772. EJUSDEM.

In sepulcrum augusti defuncti domini Andronici.

Amarum *quid* sepulcrum omne: si vero et gnat

διπλοῦν τὸ κακόν· εἰ δὲ καὶ χρηστοῦ τέκνου,
πλεῖον τὸ δεινόν· εἰ δ' ἀριστέως πάλιν,
ἡ συμφορὰ πῦρ· εἰ δὲ νυμφίου νέου,
ἡ καρδία ῥάγηθι τῶν γεννητόρων.
Προηρπάσας, παῖ, τῶν τεκόντων τὸν τάφον,
ὡς πατρικόν τι κτῆμα καὶ κλῆρον μέγαν.
Πεσὼν δ' ἀφυπνοῖς ὥσπερ ἐκκόπων λέων,
ἡμῖν λιπὼν τὸν θρῆνον ὡς κλῆρον νέον·
πεπώκαμέν πως κρᾶμα κόνδυ πικρίας,
ἐμύσαμεν πρὸς πάντα πάνθ' ἡμῖν κόνις,
καὶ θνήσκομεν τὸ μεῖζον· ἀλλ' ἡμᾶς δέχου
σοὶ συμμενοῦντας τὴν μακρὰν παροικίαν,
μεθ' ἣν μετασταίημεν εἰς τόπον χλόης,
εἰς πραέων γῆν, εἰς ἀναψυχῆς ὕδωρ.

duplex *est* malum; si et boni gnati, [sepulcrum,
multiplex damnum; si et optimatis etiam,
clades ignis *edax est;* si præterea sponsi junioris,
cor frangere parentum.
Præripuisti, fili, parentum sepulcrum,
ut paternum quoddam prædium et magnam here-
[ditatis partem.
Cecidisti et obdormiscis ut defatigatus leo,
relicto nobis planctu, sortis novæ instar: [num,
bibimus quasi barbarico-poculo amaritudinis vi-
clausaque ad omnia nobis omnia tenemus, qui
[pulvis sumus,
et morimur majori parte; sed nos accipe
tecum mansuros in diuturna habitatione,
post quam utinam transferamur in locum virentem,
in bonorum terram, ad refrigerationis aquam.

773. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἰς τὴν εἰκόνα τὴν ἱσταμένην ἐπάνω τοῦ τάφου (Ἀνδρονίκου).

Στάχυν πάθει τμηθέντα, καὶ βότρυν νόσῳ,
σπλαγχνῶν ἐμῶν τὸ τέκνον ἁρπαγὲν βίου
σοὶ τῇ πανάγνῳ νῦν παριστῶ παρθένῳ.
Τούτῳ γένου τὰ πάντα, φῶς, σωτηρία,
Ἐδὲμ, τρυφῆς χωρίον, ἢ χλόης τόπος,
καὶ ζῶν ὕδωρ, καὶ κόσμος εἰς θεῖον γάμον.
Ἡ τοῦ πεσόντος ταῦτά σοι μήτηρ, κόρη,
τὸν σοὶ τόπον κοσμοῦσα, κόσμε τοῦ γένους.

773. EJUSDEM.

In imaginem positam super sepulcro (Andronici).

Spicam dolore sectam et racemum morbo *decer-*
e visceribus meis filium raptum e vita [*ptum*
tibi castissimæ nunc offero virgini.
Illi sis omnia, lux, salus,
Eden, voluptatis sedes, aut viridis-herbæ locus,
et viva aqua, et ornamentum in divinas nuptias.
Illius qui occubuit hæc tibi *sit* mater, o virgo,
locum tibi *dicatum* exornans, ornamentum generis
[*nostri.*

774. ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ ΓΡΗΓΟΡΑ.

Εἰς Θεόδωρον Μετοχίτην.

Ὃς πάρος ἐν σοφίῃ θνητῶν μέγα κῦδος ἔνεγκε,
βαιὸς ὧδι λάας τοῦγε κέκευθε νέκυν.
Δῆμος σεμνῶν Μουσάων ὀλολύξατε πᾶσαι·
ὤλετο κεῖνος ἀνὴρ, ὤλετο πανσοφίη.

774. NICEPHORI GREGORÆ.

In Theodorum Metochitam.

Qui prius in sapientia apud mortales magnam lau-
parvus hîc lapis hujus texit cadaver. [dem tulit
Populus venerandarum Musarum, ingemite omnes:
periit ille vir, periit universa sapientia.

775. ΜΑΞΙΜΟΥ ΤΟΥ ΠΛΑΝΟΥΔΗ

Στίχοι ἐπιτάφιοι εἰς Ἰωάννην τὸν Χαμέαν.

Τί σοι τὸ σεμνὸν, ὦ βροτῶν φύσις, γένος,
εἰ καὶ σὺ πρὸς γῆν καὶ κόνιν καταστρέφεις,
καὶ πρὸς τὸ μηδὲν ὥς τι πρὸς τέλος τρέχεις,
ὡς καὶ τὰ λοιπὰ τῶν ὑπὲρ γῆς ἐμψύχων.
Ἰδοὺ γὰρ ἀνὴρ οὗτος εὐκόσμου βίου,
Θεοῦ φόβον σύνοικον ἐν ψυχῇ φέρων
καὶ τῷδε πρᾶξιν πᾶσαν αὐτοῦ ῥυθμίσας,
καὶ μέτριον φρόνημα καὶ χρηστὸν τρόπον,
ἤθη τε χαρίεντα σὺν τούτοις ἔχων,
καὶ βασιλικῆς ἑστίας ὑπηρέτης,
ἡδὺς, προσηνὴς, πιστὸς, οἰκεῖος μένων,
καὶ, συνελόντα πᾶν ὃ χρὴ φάναι λέγειν,
ἐπάξιος ζῆν μυρίους ἐτῶν κύκλους,
ὡς ἀρετῆς πρόθυμος ὄντως ἐργάτης,
ἀπῆλθεν ἔνθεν καὶ πρὸ γήρως ἡρπάγη,

775. MAXIMI PLANUDÆ

Versus sepulcrales in Joannem Chameam.

Quid tibi venerandum, o mortalium natura, genus,
si et tu ad terram et pulverem vergis,
et ad nihilum sicut aliquem ad finem curris,
ut et reliqua quæ terra sustinet animantia.
Ecce enim vir iste bene-ornatæ vitæ,
Dei timorem contubernalem in animo ferens
et eo totam agendi-rationem suam moderatus,
et modestos spiritus et probum ingenium
moresque gratiosos cum illis habens,
et regiæ sedis minister,
suavis, benignus, fidelis, amicus manens,
et, si paucis verbis quidquid oportet dicere loquar,
dignus qui viveret innumeros annorum orbes,
ut qui erat reipsa virtutis studiosus opifex,
inde abiit, et ante senectutem abreptus est,

ἓξ ὀρφανῶν σύστημα πάντη τεκνίων
λιπών, ἐπειδὴ θάνατον τῆς συζύγου
φθάσας μικρῷ πρὶν ἢ θανεῖν ἠκηκόει.
Πρὸς τῷ τέλει πλὴν καὶ στολῇ μονοτρόπων
πρόσεισι, καὶ τὴν κλῆσιν ἀντ' Ἰωάννου
πρὸς τὴν Ἰωσὴφ ἐξαμείβει γνησίως,
ὁ πᾶσι γνωστὸς Χαμέας Ἰωάννης
καὶ πᾶσιν ἡδὺς καὶ ποθεινός, εἴ γέ τις.
Πᾶς οὖν ὁρῶν στέναζε τὸν θνητῶν βίον
καὶ τῷ θανόντι ψυχικὴν σωτηρίαν
εὔχου, τὰ κοινὰ τοῦ γένους μεμνημένος.

sex orborum cohorte filiolorum omnino
relicta, cum conjugis mortem [set.
se paulo prægressum, antequam moreretur audis-
Ad finem sed enim sub indumento monachorum
accedit, et nomen, pro Joanne,
Josephi nomine commutat sincere,
notus ille omnibus Chameas Joannes
et omnibus placens et carus, si quisquam.
Quisque igitur videns geme mortalium vitam
et mortuo animi salutem
precare, quippe qui generis communia memineris.

BREVIS ANNOTATIO IN CAPUT II.

I. *Corcyræ*. Editt. vide ap. Rossium *Arch. Aufs.* II, 75 sqq. — Recenter repetiit G. Kaibelius in *Epigr. gr. e lap. conl.* n. 180. « In Arniadis prælio interfecti tumulo fortasse posita fuerat leonis imago quam prope inventam sepulcri ἐπίθημα fuisse affirmant. Cf. *Anth. pal.* VII, 161, 426. » *G. K.*

II. *Corcyræ*. Edidit inter alios Bergmannus *Herm.* vol. I, 136.

III. Ap. Diog. Laert. I, 4, 79 : ἐτελεύτησε δ' ἐπὶ Ἀριστομένους τῷ τρίτῳ ἔτει τῆς πεντηκοστῆς δευτέρας Ὀλυμπιάδος, βιοὺς ὑπὲρ ἔτη ἑβδομήκοντα, καὶ αὐτῷ ἐπὶ τοῦ μνήματος ἐπιγέγραπται τόδε· Οἰκείοις κ. τ. λ. Valde depravatum in vulg. editt. emendavit v. cl. Cobet; prius autem sic legebatur : Οἰκεῖοι δακρύοισι λιγαίνομεν, ἣ κατακλαίει — ἐνθάδε Πιττακὸν ἤδ' ἱερὰ Λέσβος. Grot. ex editt. Basil. et Steph., vs. 1. Οἰκείοις ἁ γειναμένα καταθάπτει. Tentabat Menagius :

Οἰκείοις δακρύοις ἁ γειναμένα καταθάπτει
ἐνθάδε Λέσβος ὑὸν Πιττακὸν Ὑρραδίου.

Al :

Οἰκείοις δακρύοισι λιγαινομένη καταθάπτει
ἐνθάδε Λέσβος ἱρὰ Πιττακὸν Ὑρραδίου.

IV. Servaverunt Plutarchus *De Malign. Herod.* XXXIX, 8, sine auctoris nomine et Dio Chrysost. *Orat.* XXXVII, p. 459, edit. F. Morell., qui hoc epigr. Simonidi tribuit, et quasi lemma carminis retulit ita : ἐν Σαλαμῖνι δὲ ἠρίστευσαν (Κορίνθιοι) καὶ τῆς νίκης αἴτιοι κατέστησαν. Ἡροδότῳ γὰρ οὐ προσέχω, ἀλλὰ τῷ τάφῳ, καὶ τῷ Σιμωνίδῃ, ὃς ἐπέγραψεν ἐπὶ τοῖς νεκροῖς τῶν Κορινθίων, τεθαμμένοις ἐν Σαλαμῖνι· ὦ ξεῖν', κ. τ. λ. — Vs. 1. Vulgo Ὦ ξένε. εὔυδρον; cf. Tit. Liv. XLV, 28. — Vs. 2. Dio : μετ' ἅπαντος, recepit tamen Dindorfius ἄμμ'. — Vs. 3. Olim legebatur ap. Dionem ῥεῖα Φ. ναῦς, cujus in textu Reiskius Plutarchi lectionem posuit νῆας. — Vs. 4. Dio : Ἑλλάδ' ἱδρυσάμεθα; conjecit Reiskius Ἑλλάδ' ἐρυσάμεθα. Veneta edit. habet Ἑλλάδι δρυσάμεθα, Frobeniana (1542) ῥυόμεθα; L. Dindorf. in sua Dionis edit. (1857) reposuit Ἑλλάδ' ἱδρυσάμεθα.

V. Apud Thucyd. VI, 59 : Ἱππόκλου γοῦν τοῦ Λαμψακηνοῦ τυράννου Αἰαντίδῃ τῷ παιδὶ θυγατέρα ἑαυτοῦ Ἀρχεδίκην Ἀθηναῖος ὢν (ὁ Ἱππίας) Λαμψακηνῷ ἔδωκεν, αἰσθανόμενος αὐτοὺς μέγα παρὰ βασιλεῖ Δαρείῳ δύνασθαι. Καὶ αὐτῆς σῆμα ἐν Λαμψάκῳ ἐστὶν ἐπίγραμμα ἔχων τόδε· Ἀνδρὸς κ. τ. λ.

VI. Apud Pollucem, V, 48, Brunck. *Anal.* I, 138 Ed. Lips. I, p. 71. Jacobs. *Animadvv.* t. I, P. I, 242 sq.; ejusdem *Append.* n. 80. — Vs. 2. vulgo ἀγρῶσσα, quod dubitat Brunck. an feminino genere dici possit; Grotius ἀγρωσσα; emendavit Schneider. ἀγρῶστι. — Vs. 3. *Append.* Lips. τὸν, perperam; Grot. ἀρίδηλος. — Vs. 4. cum transtulerit v. cl. Dehèq. « les cîmes *verdoyantes* du Cithéron, » legisse videtur ποιόνομοι.

VII. Juxta priscæ *Corcyræ* rudera; edidit v. cl. Rhangabes, *Antt. hell.* t. I, p. 382 sqq. n. 318, qui bello Peloponnesiaco posteriorem hunc titulum arbitratur. « Menecrates quidam Tlasiæ (Tlesiæ) filius, Œanthe, Locrorum urbe, oriundus, Corcyræorum πρόξενος, cum hanc insulam peteret, in fluctibus, non longe a littore, periit. Corcyræi, recepto corpore, amico Locrensi sepulcrum exstruxere. Cujus frater Praximenes, nuntio accepto, cum properasset, monumenti statuendi in partem venit. » *Rh.* — Vs. 3. ἧς doric. pr. ἦν. — Vs. 4. Rhangabis restitutio est, cui litterarum vestigiis quibusdam ducto et nonnulla exempla conferenti certissima videtur. — Vs. 5. Philetas (Διάλεξις περὶ τῆς ἐν Κερκύρᾳ Μενεκρατείου ἐπιγραφῆς, ἐν Κερκ. 1844) supplet γαίας. — Vs. 6. πονήθη pro medio ἐπονήσατο. Edidit et G. Kaibelius op. cit. n. 170.

VIII. St. A. Cumanudes, Ἀττ. ἐπιγρ. ἐπιτύμβ. p. 327, n. 2732. — Vs. 1. Legebatur Τερπικλέος, sed Τερπικλῆς græcum nomen esse negat post Wilamowitzium G. Kaibelius n. 7.

IX. « Inter Atticas. E schedis Mustoxidis Kirchhoff. 473. » *G. K.* — Vs. 1. deest uxoris nomen, quod suppleri non potuit. Kirchoffii sunt supplementa.

X. Ex Suida, sub v. τὸ Ἡσιόδειον γῆρας. — Cf. Proverb. ex cod. Vat. cent. IV, 3, p. 315 : Ἀριστοτέλης ἐν Ὀρχομενίων πολιτείᾳ δὶς τετάφθαι φησὶ τὸν Ἡσίοδον καὶ ἐπιγράμματος τοῦδε τυχεῖν· Χαῖρε... De Hesiodi sepulcro vide Pausan. IX, xxxiii, et *Anthol. pal.* VII, 54. — Vs. 2. Omnes habent μέτρον ἔχων, Grævius in *Lectt. Hesiod.* c. vii, p. 34 ex ms. Vossiano... μέτρα χέων... Conjic. Jacobs. : ἀμβροσίης μέτρον ἔχων σ.

XI. « *Sepoliæ.* Kirchhoff. C. I. A. 463. — Vs. 1. Supplevit Kirchh. *Herm.* V, 53; clausula fere Homerica, *Od.* H, 33, 52; P, 382. — Vs. 2. Τέττιχον restituit Kekule, *Theseum,* p. 159. » *G. K.*

XII. In vico hodie dicto *Liopesi* pone Hymettum montem. Edidit v. cl. Rhangabes *Antt. hell.*, t. I, p. 25, n. 27. Deinde St. A. Cumanudes, Ἀττ. ἐπ. ἐπιτ. p. 358, n. 3085. Lapis habet litteris vetustissimis Σεμα τοδε : κυλον : παιδοι επεθεχεν θανοτοι : μνεμα φιλεμοσυνες. Suspicatur editor scriptum fuisse in secunda pentametri parte sculptoris nomen, quod omnino evanuit. — G. Kaibel. n. 9. scripsit παίδοι[ν] — θανό[ν]τοι[ν...

XIII. *Athenis.* Edidit v. cl. Rhangabes, *Antiq. hell.* t. I, p. 20, n. 22. Sic restituit :

[Ὧδε] φ[ίλην ἄλοχον Μύρων] ἀνέθηκε θανοῦσαν,
Λαμπιτὼ αἰδοίην, γῆς ἀπὸ πατρωΐης.

Subscriptum est sculptoris nomen, sic : Ἔνδοιος ἐποίησεν. Inter 70 et 80 Olympiad. hunc titulum collocat editor, qui de Endœo statuario adire monet Pausan. I, xxvi, 2. — Vs. 2. « Maritum qui posuit monumentum ex Ionica aliqua civitate oriundum fuisse, e dialecto evicit Kirchhoff. *Herm.* V, 54. » *G. K.*

XIV. *Ceratiæ.* Ex Rossii apographo edidit Kirchhoff. 475, cujus sunt supplementa.

XV. *Athenis.* Edidit St. A. Cumanudes, Ἀττ. ἐπιγρ. ἐπιτύμβ. p. 379, n. 3312. — Vs. 1. ἀνέθηκεν

Ross., κατέθηκεν Kirchhoff. Prioris Δημάνθης conjectura est, *Jahn Annal.* 1833, II, 437, ubi lapis Δ solum habet. — Vs. 2. lapis : καθέγει.

XVI. *Palæochorio Megaridis,* qui locus videtur *Rhus* esse. Ex schedis Fourmonti Bœckh. *Corp.* n. 1051. « Τὸ ἐπίγραμμα τῶν ἐν Περσικῷ πολέμῳ ἀποθανόντων καὶ κειμένων ἐνταῦθα ἡρώων· ἀπολόμενον δὲ τῷ χρόνῳ Ἑλλάδιος ὁ ἀρχιερεὺς ἐπ[εμελήθη γραφῆναι (?)], etc. (ἐπ[εσκεύασεν] *G. Kaib.*) Cum poetæ Simonidis nomine hæc leguntur in superiori parte lapidis quem Bœckhius arbitratur V vel VI post Christum sæculo scriptum fuisse. » *Egg.* — Schol. Theocr. XII, 27 ad v. Νισαῖοι... Καὶ Σιμωνίδης ἐπαινεῖ τοὺς Μεγαρεῖς. — Cf. Simonid. fragm. 84, p. 772, ed. Lyric. Bergkii. — Vs. 3. Hom. *Il.* B. 869, *H. ad Ap.* 31, 219. Pind. *Ol.* XIII, 160, *Pyth.* I, 148 sqq. — Vs. 9. τόδε κτέρας Bergk. Subscripsit Helladius epigrammatis restitutor quæ correxit Blomfield. : Μ]έχρις ἐφ' ἡμῶν δὲ ἡ πόλις [κ]α[ὶ] ταῦρον ἐν[ή]γ[ι]ζεν.

XVII. Servatum est hoc epigramma ab scholiasta Æschyli vitæ auctore, qui Gelois id tribuere videtur : Ἀποθανόντα Γελῷοι πολυτελῶς ἐν τοῖς δημοσίοις μνήμασι θάψαντες, ἐτίμησαν μεγαλοπρεπῶς, ἐπιγράψαντες οὕτως. Ab Athenæo vero (XIV, p. 627, D) qui posterius tantum distichon exhibet, ipsi Æschylo imputatur : Αἰσχύλος, τηλικαύτην δόξαν ἔχων διὰ τὴν ποιητικὴν, οὐδὲν ἧττον ἐπὶ τοῦ τάφου ἐπιγραφῆναι ἠξίωσε τὴν ἀνδρείαν, ποιήσας· ἀλκὴν κ. τ. λ. Cui consentire videtur, ut quidem Baylii fert sententia (*Dict.* Art. Eschyle, not. I), Pausanias (lib. I, XIV, 4) : ... Αἰσχύλος, ὡς οἱ τοῦ βίου προσεδοκᾶτο ἡ τελευτὴ, τῶν μὲν ἄλλων ἐμνημόνευσεν οὐδένος δόξης ἐς τοσοῦτον ἥκων ἐπὶ ποίησιν, καὶ πρὸς Ἀρτεμισίῳ καὶ ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχήσας· ὁ δὲ τό τε ὄνομα προτεθὲν καὶ τὴν πόλιν ἔγραψεν. καὶ ὡς τῆς ἀνδρείας μάρτυρας ἔχοι τὸ Μαραθώνιον ἄλσος καὶ Μήδων τοὺς ἐς αὐτὸ ἀποβάντας. Cf. Plut. t. II, p. 604 E, edit. Didot III, p. 730, Περὶ φυγῆς XIII, ubi prius distichon laudavit et in *Cimone,* VIII. — Vs. 2. Πυροφόροιο, « la fromenteuse. » Amyot.

XVIII. Apud Plutarch. in *Aristide,* XX. Delphos ierat Platæensis Euchidas ut, ex oraculo Pythico, inde ignem purum Spartanis et Atheniensibus referret ad sacra Jovi Liberatori facienda, post expulsos Græcia Barbaros. Ἁγνίσας δὲ τὸ σῶμα (ἐν Δελφοῖς) καὶ περιρρανάμενος, ἐστεφανώσατο δάφνῃ· καὶ λαβὼν ἀπὸ τοῦ βωμοῦ τὸ πῦρ, δρόμῳ πάλιν εἰς τὰς Πλαταιὰς ἐχώρει, καὶ πρὸ ἡλίου δυσμῶν ἐπανῆλθε, τῆς αὐτῆς ἡμέρας χιλίους σταδίους ἀνύσας. Ἀσπασάμενος δὲ τοὺς πολίτας, καὶ τὸ πῦρ παραδοὺς, εὐθὺς ἔπεσε, καὶ μετὰ μικρὸν ἐξέπνευσεν. Ἀράμενοι δ' αὐτὸν οἱ Πλαταιεῖς, ἔθαψαν ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Εὐκλείας Ἀρτέμιδος, ἐπιγράψαντες τόδε τὸ τετράμετρον· Εὐχίδας κ. τ. λ. — Erat et Thebis Dianæ Gloriosæ delubrum cum signo quod Scopæ erat opus, de quo vide Pausan. IX, XVII, 1.

XIX. *Athenis.* « In campo Academiæ (i. e. in Ceramico), nunc in Museo Britann. Kirchhoff. 442 ; novum apographum ed. Hicks. *Inscr. gr. Mus. Brit.* I, 111. » — Vss. 1-4. G. Kaibelii (n. 21) supplementa ; 5-12. Bœckhii. — « De re ipsa Thucyd. I, 63. » *G. K.* Bœckh. *Corp.* t. I, n. 170 : « Marmor Elginianum. *Musei Britann. Synops.* n. 290. Primus ediderat Fr. Thierschius a. 1816 folio singulari Monachi impresso.. ; præterea Viscontus : *Mémoire sur une épigramme grecque qui servait d'épitaphe au tombeau des guerriers morts sous Potidée ;* quæ Commentatio in classe hist. et litt. Instit. reg. Franc. lecta est a. 1815, et repetita in libro : *A letter from the chev. Antonio Canova and two Memoirs read to the Royal Institut of France on the sculptures in the collection of the Earl of Elgin,* by the chev. E. Q. Visconti. Vide ibi n. 64 et p. 179 sqq. Ex Thierschianis et Viscontianis repetiit Jacobs. *Anthol. palat.* t. III, p. 971 et *Addend.* p. CIV. » — Dedit ipse v. cl. E. Egger. *Specim. Epigr. ;* recentius Cumanudes Ἀττικ. ἐπιγρ. ἐπιτύμβ. p. 7 sq. n. 9. et nuperrime Newton in *Ancient greek Inscriptt. in the Brit. Mus.* p. 102 cujus textum recepimus. — Vs. 1. Bœckh. et cet. : Ἀθάνατον κλέος οἵδε φίλῃ περὶ πατρίδι θεῖναι... Cui lectioni bene conferebat v. cl. Egger. Simonid. in *Anthol. pal.* VII, 253 : Ἑλλάδι ἐλευθερίην περιθεῖναι, id. *ibid.* 251 : Ἄσβεστον κλέος οἵδε φίλῃ περὶ πατρίδι θέντες. — Vss. 2-3. Supplet Thierschius :

> Ἀθάνατον κλέος οἵδε φίλην περὶ πατρίδ' ἔθεντο,
> σημαῖνεν δὲ μάχη δυσμενέεσσι βίην....

Pro ἱέμενοι quod scripsit, proponebat quoque Bœckhius ἐσσύμενοι vel μαιόμενοι (Pind. *Olymp.* VIII, 5). — Vs. 3. Bœckh. τὸν θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι φέροντες. — Vs. 4. Bœckh. μαρνάμενοι κάθελον et postea in *Addendis :* μνῆμ' ἔλαβον σφέτερον, e vestigiis scripturæ quæ servant schedæ Fauvelianæ, quod legerunt et Cumanudes et ipse Newtonius. — Vs. 5. extr. δ' ὕπνον, *Visc.* — Vs. 6. Bœckh. ἔπεσον, Cuman. ἔδαμεν, Visc. τόνδε... ἔλαχον. Duos versus illos restituit Thiersch. ita :

> αἰθὴρ μὲν ψυχὰς ὑπεδέξατο, σώματα δὲ χθὼν
> τῶνδε Ποτειδαίας γ' ἀμφὶ πύλας ἔλαχεν.

Vs. 9. extr. δάκρυσι τιμᾷ, *Visc.* Confert Eggerus Ennii « Nemo me lacrumis decoret. » — Vs. 10. Idem laudat Simonid. in *Anthol. pal.* VII, 512. — Vs. 12. αἳ πράξαντ' Viscontus, collato Æschinis πρᾶξαι ἐπιτηδεύματα et Virgil. *Æn.* VI, 807 : Virtutem extendere factis ; ἐπράξαντ' Thiersch. ; ἠλλάξαντ' ἀρετὴν virtutem, *id est* laudem virtutis morte pacti sunt. — « Lapidi in Ceramico extra urbem olim in publicis sepulcris posito sex fuerant disticha elegiaca inscripta ex more vulgo recepto. Vid. Pausan. I, XXIX, 9, Demosth. *De Coron.* p. 322, cf. n. 174, atque etiam n. 166. His prædicantur non qui in obsidione Potidææ, sed qui in prima apud Potidæam pugna occisi sunt, Ol. 87, 1, quarto fere mense. » *Bckh.*

XX. In Acarnania septentrionali, loco incerto titulum repertum Rossius edidit in *Bullett. Inst. archæol. Rom.* a. 1840, p. 28, cum notis, et hinc Welckerus *Nov. Mus. Rhenan.* (1841), p. 206. — Repetiit Bœckh. *Corp., Addend.* n. 1794 *h,* inde et exhibuit v. cl. Rhangabes, *Antt. hell.* t. I, p. 380, 1 suppl., ubi vs. 1 scripsit Προκλείδης ; præferebat Bœckhius Προκλείδα genitivum, quod damnat G. Kaibel. n. 182.

XXI. Exstat hoc epigramma ap. Aristophanis scholiastam *ad Nub.* vs. 331 et Steph. Byz. in Θούριοι. « Herodotus, cum propter Lygdamiden tyrannum, qui Halicarnassi dominabatur, Samum commigrasset, indeque patriam reversus expulisset tyrannum, magnam sibi apud cives concitavit invidiam, qua commotus Halicarnassum iterum reliquit, εἰς τὸ Θούριον, ἀποικιζόμενον ὑπὸ Ἀθηναίων, ἐθελοντὴς ἦλθε, κἀκεῖ τελευτήσας ἐπὶ τῆς ἀγορᾶς τέθαπται. » *Jacobs.* ex Suida. — Vs. 3. Steph. τῷ γὰρ quod retinuit Grotius, qui, ut apparet, legebat etiam θούριον (pro θοῦρον aut θούριδα), *bellicosam.*

XXII. Apud Plutarch. in *Nicia* XVII : Ὁ μὲν γὰρ μετὰ τὴν ἧτταν αὐτῶν (τῶν Ἀθηναίων ἐν Σικελίᾳ) καὶ τὸν ὄλεθρον, γράφων ἐπικήδειον, ἐποίησεν · Οἵδε Συρακοσίους κ. τ. λ. Οὐχ ὀκτὼ νίκας, ἀλλὰ πλείονας ἄν τις εὕροι Συρακουσίους νενικημένους ὑπ' αὐτῶν, πρὶν ἐκ θεῶν

τοῦ, ἢ τύχης ἀντίστασίν τινα γενέσθαι τοῖς Ἀθηναίοις, ἐπὶ πλεῖστον αἰρομένοις δυνάμεως.

XXIII. Prope *Thespias*. Ed. Rossius *Epist. ad Bœckhium*. Halis 1850, p. 11. sqq. Ex Schillbachii apographo Keil *Zur Sylloge der bœot. Inschr.* p. 553, n. xxx. — 'ΟλαFείδα Rossii conjectura non certa est. 'Ολαίδας Thebanus ap. Pausan. X, vii, 8, ubi Schubartus ex Keilii sententia 'Ιολαίδας edidit. » *G. K.* — Vs. 2. « Keil "Οσσιλος nomen invenit collato Coorum nomine "Οσσυλος ap. Ross. *Hellen.* I, 95, n. 18. » *Id.*

XXIV. *Thisbæ*. Ex Rossii schedis ed. Keil *Syll. inscr. Bœot.* p. 170.

XXV. « *Tanagræ* fortasse repertus cippus in museo Thebano adservatur. Edidi *Hermæ* VIII, 122. » Hæc G. Kaibelius, qui rursus exhibuit in *Epigrr. gr.*, etc. n. 488, et subjecit : « Tanagræum lapidem esse ideo conjeci, quod Tanagræi olim cum Megarensibus Heracleam coloniam deduxerunt (v. 2), faciliusque Percini apud amicos Tanagræos obitus explicatur... Unus ex amicis, cujus nomen infra scriptum fuit, cippum ponendum carmenque inscribendum curavit. » Is est qui finiendo pro se loquitur, et cujus nomen infra scriptum fuit...] ανδρος.

XXVI. « In lucem protraxit hoc carmen Gualterus in *Inscriptt. Sic.* p. 27, ed. Panorm., p. 6, edit. Messan. Hinc Muratorius in *Thesaur.* p. 748, 4, Dorvill. *ad Chariton.* p. 186, etc. Apte Gualterus comparat Pausaniam V, xxv, 2-4, ubi narratur naufragium triginta quinque puerorum Messaniorum, qui Rhegium ad festum ibi celebrandum missi, una cum chori magistro in illo freto perierunt... » *Jacobs.* Cujus auctoritate fretus « Brunckius hoc epigramma Hippiæ tribuendum censuit. Conjectura probabilis, quamvis non omnino certa. » *Id.* — Opera, ait Pausanias, Elei Callonis erant imagines, cujus nomini forsan alluditur in vs. 5 : οὐ τὸ καλὸν... οὔνομα.

XXVII. In Museo *Thebano*. Edidit B. Haussoullier. *Bullet. de corr. hellén.* 1879, p. 387, sine commentario, inter *Epigr. Bœotic.* n. 27. Litteræ ΑΡΙ-ΣΤΩΝ.

XXVIII. Apud Diogen. Laert. IV, v, 6. Λέγεται δὲ καὶ (Κράντωρ) ποιήματα γράψαι, καὶ ἐν τῇ πατρίδι ἐν τῷ τῆς Ἀθηνᾶς ἱερῷ σφραγισάμενος αὐτὰ θεῖναι· καί φησι Θεαίτητος ὁ ποιητὴς περὶ αὐτοῦ οὑτωσί· "Ηνδανεν κ. τ. λ. — Vs. 2. Confert Is. Casaubonus celebratam Menandri sententiam ὃν οἱ θεοὶ φιλοῦσιν ἀποθνήσκει νέος, quod Plautus sic imitatus est (*Bacchid.* IV, 7, 18) : Quem di diligunt, adulescens moritur. — Vs. 3. Vett. editt. ὑποδέξῃ; conjiciebat Casaub. ὑπεδέξω.

XXIX. *Argis*. Ex apographis Fourmonti et Quineti, edidit inter alios v. cl. Foucart. *Inscrr. gr. et lat.* t. II, Megar. et Pelopon. III, Argolid. n. 131. Supra titulum sunt anaglypha quibus repræsentantur vir et puer stantes ad aram.

XXX. Servatum ap. Clement. Alexandr. in *Cohort.* p. 48, 32, repetiit Brunck. ediditque in *Anal.* III, 330, atque inde Jacobsius in *Anthol.* Lips. t. I, p. 102, cum hoc lemmate : Ἐπιτάφιον, ὃ ἐκέλευσεν ἐπιγραφῆναι τῷ μνήματι τῷ ἑαυτοῦ. (vid. *Animadd.* I. P. I, p. 336.) et in *Append.* n. 44. Habemus nos ex cod. Bibl. patr. Paris. n. 1773, ubi est sub hoc lemmate Ἐπίγραμμα εἰς τάφον "Ιππωνος. « Non satis constat quo tempore floruerit Hippon; sed satis antiquus fuit; certe ante Aristotelem vixit, qui eum commemorat. » *Jac.*

XXXI. *Athenis*. Edidit v. cl. Rhangabes, *Antt. Hell.* t. II, p. 872, n. 1578. In superiore parte erant anaglypha, parvis figuris totum Dionysii genus repræsentantia, quorum pedes tantum supersunt. Tituli litteræ vetustissimæ. — Vs. 1. νυσίου pro dactylo habetur. « Pagi nomen (Οἰναίου) quod raro fit, ideo additum videtur ut tanquam vinosus Dionysius significaretur defunctus. Cf. Melanippidæ fr. 5. ἐπώνυμον — οἶνον Οἰνέως. » *G. K.* — Vs. 3. τύπος « bas-relief. » *Rhang.*

XXXII. *Athenis* in necropoli Piræa. Edidit Rhangabes in *Antt. Hell.* t. II, p. 882, n. 1653. Repetiit Cumanudes Ἀττ. ἐπιγρ. ἐπιτύμβ. p. 159, n. 1261. Supra scriptum est Τηλέμαχος Σπουδοκράτους Φλυεύς, et infra, uxoris nomen Ἱερόκλεια Ὀφιάδου ἐξ Οἴου. — Cf. apud eumdem seqq. titulos s. n. 1654. sq. : Σπουδοκράτης Τηλεμάχου Φλυεύς, et Μελίτη Σπουδοκράτους γυνὴ Φλυέως. Epigramma hoc optimæ ætatis est, ait v. cl. Rhangabes. — Vs. 1. Prius editum fuerat ἀειμνήστους ἀρετάς, quod carebat sensu; correxit Nauckius (*Mus. Rh.* 1848, p. 442). Corrigi tamen et possit ἀειμνήστου ἀρετᾶς. — Vs. 3 sq. Cum matre ante mortua colloquitur Telemachus. — Vs. 4 sic et verti possit : amicitia tua non deficiente, *seu* non relicta.

XXXIII. Sub Lycabetto. Edidit Ross. *Bullet. Archéolog.* 1840, p. 104. IV sæcul. — Inde repetiit G. Kaibel, op. cit. p. 24, n. 71 qui, « Pythocles, ait, puer Ephesi natus, Athenis altus et educatus est; nomen subscriptum Ἀριαστίς, si sororis est, pater materque, si matris, pater prior obiisse putandus est. » — Vs. 2. « Ross. defunctum, cum prior esset, Satyrum, postea Pythoclem nominatum existimat, quod reprobatur aoristo ἔσχεν. Utebatur Satyro cognomento nescio quam ob causam ei indito. » *Id.* Subscriptum est etiam cum Ἀριαστίς nomine, Πυθοκλῆς.

XXXIV. *Athenis*. Ed. Ross. *Intelligenzblatt* 1837, p. 99; G. Kaibel. *Epigrr. gr. e lap. conlect.* p. 18, 51.

XXXV. In *Piræo*. Edidit v. cl. Cumanudes, Ἀττ. ἐπιγ. ἐπιτ. p. 176, n. 1412. Versibus subscripta sunt nomina quæ prænuntiata sunt : Πραξίνους Τερεία, Αἰγινήτης.

XXXVI. *Piræo*. Edidit St. A. Cumanudes, Ἀττ. ἐπιγρ. ἐπιτύμβ. p. 326, n. 2716. « Verba οὐ σπάνις ἐστί et τυχεῖν eadem quæ epigr. xxxv, cui hoc Glyceræ epitaphium similius est quam ut casu factum putes; concinit et ætas et scriptura, eodem denique loco uterque cippus inventus. » *G. K.*

XXXVII. « Supra anaglyphum viri sedentis et discos vel scuta tenentis, olim apud Fauvelium *Athenis;* Museo Parisino intulit Forbinus ubi extat post n. 214. » Edidit Welckerus *Spicil. epigr.* I, 2, p. 4 et postea Bœckh. *Corp.* n. 837. — Repetiit nuperrime v. cl. Cumanudes Ἀττ. ἐπιγρ, ἐπιτύμβ. p. 201, n. 1638. Χαλκόπτης non videtur χαλκοτύπος esse, sed ὃς ὀπτᾷ τὸν χαλκόν, ut σπλαγχνόπτης, qui æs *coquit*, temperat, fundit. Ita etiam Latini *æs*, *aurum*, etc. *coqui* dicunt. Cf. Lucan. *Pharsal.* VI, 405 : immensis *coxit* fornacibus *æra*. — Vs. 2. « Genitivos revocavi (Σωσίνου — ἀποφθιμένου) ex lapidis fide. » *G.* K.

XXXVIII. *Athenis*, in necropoli Piræa. Edidit v. cl. Rhangabes, *Antt. hell.* t. II, p. 899, n. 1826. Sub-

scriptum est matris nomen Μαλίχα Κυθηρία. — Ad Διογείτου referri quoque possunt verba ἐκ Πελοποννήσου. *Rhang.* C Olympiad. videtur esse titulus. — Dedit et hunc titulum Cumanudes in Ἀττ. ἐπιγρ. ἐπιτύμϐ. p. 131, 1922, et G. Kaibelius n. 47 op. cit. — Cf. in Bœckh. *Corp.* n. 808, et ap. v. cl. Cumanudem, in Ἀττικ. ἐπιγρ. ἐπιτύμϐ. p. 169, n. 1549, Melittæ nutricis epitaphium, quod cum e versuum potius fragmentis quam e rectis versibus constet, referre supersedimus, quod ita est : Ἀπολλοδώρου ἰσοτελοῦς θυγάτηρ Μελίττα τίτθη. | Ἐνθάδε τὴν χρηστὴν τίτθην κατὰ γαία καλύπτει. | Ἱπποστράτης καὶ νῦν ποθεῖ σε. | Καὶ ζῶσάν σ' ἐφίλουν, τίτθη, καὶ νῦν σ' ἔτι τιμῶ, | οὖσαν καὶ κατὰ γῆς, καὶ τιμήσω σε ἄχρι ἂν ζῶ. | Οἶδα δέ σοι ὅτι καὶ κατὰ γῆς, εἴπερ χρηστοῖς γέρας ἐστὶν, | πρώτῃ σοι τιμαὶ, τίτθη, παρὰ Περσεφόνῃ Πλούτωνί τε κεῖνται.

XXXIX. *Athenis*, ad ecclesiam catholicam. Bœckh. *C. inscr. gr.* 173 e Pocockio et Mustoxide. — Vs. 1. αὐτῆς restituit Kaibel. *Epigg. gr. conl.* p. 9, 24. — Vs. 3. Idem confert Æschyl. *Agam.* 110, Herm. edit. : σὺν δορὶ καὶ χερί. — Vs. 4. Scribebat Bœckh. Πλειστόκριτον.

XL. *Vraonæ.* St. A. Cumanudes in Ἀττ. ἐπιγρ. ἐπιτύμϐ. p. 444, in *Addend.* n. 170. — Vs. 2. Suppl. G. Kaibel. 65 [ῃ τε φίλο]ν. Subscriptum est Μνήσιππος Χαριταίου Ἁλαιεύς· Μνησ. . . . .

XLI. *Athenis.* E Welckeri schedis edidit Keil. *Mus. Rhen.* XX, 558 et inde G. Kaibel. *Epigrr. conl.* p. 23, 67. Keilii supplementa sunt. — Vs. 2. Confert G. Kaibelius Callimachi V, 117 : Ὀλϐίσταν ἐρέει σε καὶ εὐαίωνα γενέσθαι. — Thoræ, δῆμος tribus Antiochidis Athenarum.

XLII. Dedit post alios Bœckh. *Corp.* n. 805. Nuperrime repetiit v. cl. Cumanudes Ἀττ. ἐπιγρ. ἐπιτύμϐ. p. 119, n. 928 et G. Kaib. n. 49. — « Ad scalam biblioth. S. Trinitatis Cantabrigiæ, super anaglypho sepulcrali vas atticum exhibente, in quo vir et juvenis manus jungentes. *Athenis* marmor allatum fuit ab H. V. Elliot et E. B. Elliot. » *Bckh.* Lin. 1. Legitur et Ἠλιαῖος in quo « litteræ Ηλι omnino incertæ sunt. » *Id.*

XLIII. « In ara sepulcrali eleganter ornata, inter Piræum et portum Phoronem in conspectu Salaminis reperta et a Batavo De Lescluze Museo Leidensi illata. In diario *Messager des Sciences et des Arts à Gand,* 1823, p. 377-389 edidit et commentatus est Leop. Van Æstein. » *Bœckh.* Disticho præscriptum est Φιλοστράτη Φίλωνος. Φίλων Καλλίππου Αἰξωνεύς, et subscriptum Ἀλκιμαχὴ Καλλιμάχου Ἀναγυρασίου. Epitaphium ergo habes trium mulierum et viri unius. Philostrata Philonis qui secundo loco scriptus est, filia videtur; ejusdem fortasse filia est Phanagora et uxor Alcimache. Edidit et Bœckh. in *Corp.* n. 800 b, et repetiit v. cl. Cumanudes in Ἀττ. ἐπιγ. ἐπιτύμϐ. n. 149 et G. Kaibel. n. 50.

XLIV. *Athenis.* Edidit Cumanudes in Ἀττικ. ἐπιγρ. ἐπιτύμϐ. 14, ex *Palingen.* 6 Aug. 1870. Arbitratur vir doct. ille monumentum hoc esse legatorum qui anno 373 ant. nat. Christ. Athenas venerant, « qui opem poscerent, etc. », ut Xenoph. in *Hellenic.* VI, 2, 9, narrat. Vid. et Diodor. XV, 47. « Curtius autem Thersandrum et Simylum Athenas missos esse putat ut agerent de Corcyræis aliisque fœderi marino attico sociandis, ann. 378-7. » *G. K.* n. 37.

XLV. Exstat ap. Steph. Byz. s. v. Φασηλίς, πόλις Παμφυλίας κ. τ. λ. Θεοδέκτης δ' ἦν γένος Φασηλίτης..... Ἀπέθανεν Ἀθήνησι καὶ ἐπιγέγραπται αὐτῷ ἐλεγεῖον τόδε· Ἥδε χθὼν..... Vs. 3. Steph. ἐν δὲ χθὼν, ἱεραῖς τρεῖς καὶ δέκα ἁμίλ. Ruhnken. in notis ad Timæ *Lexic.* p. 11, sq. s. v. ἀκήρατοι, conjiciebat αὐτὰρ ἐπὶ χθονὸς ὢν ἱεραῖς τρισὶ καὶ δέχ' ἁμ... Pined. ante scripserat αὐτὰρ ἐπὶ χθόν' ἐὼν κ. τ. λ. quod recepi F. G. Wagner. *Poet. Trag. fragm.* ed. Didot p. 113 Tyrwhitti (ad Aristot. *Poet.* p. 193) quam post Jacobs. (in *Append.* n. 194), dedimus, emendatio est. — Vs. 4. Steph. ἀκηράτους, Salmas. ἀκηούκτους; Ruhnken. ἀγηράντους.

XLVI. Prius distichon habetur ap. Diog. Laert. e Ambryone in lib. *De Theocrito.* Integrum dat Euseb. in *Præpar. Evang.* XV, 2, p. 793, ubi pro σῆμα μνῆμ. legitur. — Vs. 1. Brunck edidit : Ἑρμείου εὐνούχο τε καὶ κ. τ. λ. — Testante Plutarcho, *De Exil.* IX deridet Theocritus philosophum quod apud Philippum et Alexandrum Aristoteli vitam degere placuit Ἀριστοτέλην δὲ καὶ λελοιδόρηκε Θεόκριτος ὁ Χῖος, ὅτι τὴν παρὰ Φιλίππῳ καὶ Ἀλεξάνδρῳ δίαιταν ἀγαπήσας εἵλετο ναίειν ἀντ' Ἀκαδημίας βορϐόρου ἐν προχοαῖς Ἔστι γὰρ ποταμὸς, περὶ Πέλλην, ὃν Μακεδόνες Βόρϐορον καλοῦσι. « Acumen est in ambiguitate vocis βόρϐορ quæ et fluvium Macedoniæ significat, secundum Plutarchum l. c., et cœni voraginem, ubi jacere dicuntur impii. » *Jacobs.* — Vs 2. Jacobs. : μνῆμα... θῆκε

XLVII. *Athenis* in necrop. Ceram. Edidit, po *Bull. Inst. arch.* 1864, p. 40, *Bull. de l'École. fr. d'At.* 1 vol p. 218, v. cl. Cumanudes, Ἀττικ. ἐπιγρ. ἐπιτύμϐ. p. 96, n. 735. Lin. 1. Λακιάδης, δημότης Λακία Λακία, δῆμος τῆς Οἰνηΐδος φυλῆς. — Vs. 3. ἡνίοχ. τ. τρ. metaphora usitatissima. Cf. Simonid. *Ant. Plan.* I, 2 : Παλαισμοσύνας δεξιὸν ἡνίοχον; anonym epigr. Brunck *Anal.* t. III. p. 264 : Τιμόθεον, κιθ ρας δεξιὸν ἡνίοχον, κ. τ. λ. « Macareus histrio fu tragicus. » *G. K.*

XLVIII. *Athenis;* necrop. Ceram. *Bull. de l'Éc. fr. d'Athènes,* 1 vol. p. 215; inde repetiit St. Cumanudes Ἀττ. ἐπιγρ. ἐπιτύμϐ. p. 111, n. 858. — Vs. Μελιτεὺς a Melita, pago tribus Œneidis. — Vs. nihil nisi incerta vestigia superest. « Vetus epigramma in voc. κεῖται desinere adfirmo testis oculatus. » *G. K.*

XLIX. Marmor Elginianum ubi repertum non constat; edid. Viscont. *Synops. mus. Br.* p. 131, n. 172; Osann. *Syll.* p. 142 sq.; Jacobs *Anthol. Pal.* t. III, p. 969, n. 400. Repetiit Bœckh *Corp. inscr. gr.*, n. 3648. — Vs. 3. Lapis hab ΑΓΝΗΙΣ Ἀγνηΐς, unde Ἀγνής. — Vs. 4. In lap τῆς (ΤΗΣ), quod retinendum. « Metriche mater D trephen et Periclem e Zoilo, deinde Hagneidem Demophontem e Metrodoro viro susceperat. Alter tamen distichon fortasse post matris mortem insc ptum. » *G. K.*

L. *Vari.* St. A. Cumanud. Ἀττ. ἐπιγρ. ἐπιτύ p. 365, n. 3153. — Vs. 1. Scripsit Μνησαγόρα. Vs. 2. ἀφείλετο, *prohibuit* s. *invidit.* Lapis ha ΑΦΕΛΕΤΟ. — Vs. 4, in lapide ΕΣΩ. — Clausula merica.

LI. *Athenis.* Damus ex v. cl. Cumanud. Ἀ ἐπιγρ. ἐπιτύμϐ. p. 295, n. 2486, qui duo distin τετράστιχα ἐπιγράμματα, bonæ quidem ætatis. Vs. 5. Chium vinum apud veteres celeberrim de quo vid. inter multos qui laudavere, Athen 26 : Θεόπομπος δέ φησι, παρὰ Χίοις πρώτοις γενέ

…ν μέλανα οἶνον, καὶ τὸ φυτεύειν δὲ καὶ θεραπεύειν …μπέλους Χίους πρώτους, μαθόντας παρ' Οἰνοπίωνος …οῦ Διονύσου, ὃς καὶ συνῴκισε τὴν νῆσον κ. τ. λ. — …f. Vict. Hugo, *Orient.* XVIII « Chio, l'île des vins, …c. » — G. Kaibelius n. 88 : Vs. 6. « Mira Χίος no…minis trochaica mensura, qua tamen minime defen…ditur epigrammatis quod Simonideum dicitur 119, …s. 4. οὐδ' ἷκεν Χίον ἐς ἀμφιρύτην. — Ceterum Chius …otius quam Atheniensis poeta videtur fuisse. »

LII. Ap. Demosth. in orat. *De Coron.* 89. — …s. 3. Vulgo δείματος, quod retinuit Grotius; Reisk., …aylor. cett. ex Walckenar. (*Ad Ammon. Animadv.* …I. 15), λήματος. Conjic. Jacobs. ἀρετῇ δίχα δείματος, …nale. — Vs. 4. Vulg. βράδην. — Vs. 7. Grot. ἔχῃ. — …ss. 9-10. Omnes et ipse Reisk. distinguunt post ἐν …οτῇ· idem hic posuit ἕτερον pro μερόπων, et οὔ τι …ro οὔτι, hoc sensu : neque licet ut aliud quid effu…iat fatalem necessitatem. — Marckland., Taylor. …πορον (οἱ θεοὶ), vulg. ἔπορεν, quod defendi potest si in …ræcedente versu legis, ut est in quibusdam codici…is, θεοῦ pro θεῶν.

LIII. *Athenis* inter sepulcra ad urbem prope …ortam Acharnensem a. 1810 repertam hanc in…criptionem edidit et explicuit Viscontus in *Hist.* …nstit. *Franc. Class. hist. et litt. Ant.* t. I (1815), …230 sqq. Inde minusculis repræsentatur in gallica …phemeride *Journ. des Sav.* sept. 1816, p. 20. Dedit …acobs. *Anthol. Palat.* t. III, *Addend.* p. CI, dehinc …œckh. *Corp.* t. I, n. 175, et nuperrime v. d. Cuma…udes in Ἀττικῆς ἐπιγρ. ἐπιτύμβ. n. 16. — Vs. 1. …iscont., Μνῆμ' ἴδε τοῦτ', G. Kaibel. Μνᾶμα [τόδ' ἐστ' …πί. — Vs. 2. Πυθίων, dissyllab., est vir qui laudatur. …isc. δαΐξας, *Journ. des Sav.* δῃώσας. — Vs. 7. δισ…λίοις trissyllab. — Vs. 8. Viscont. corrigebat οὐδεὶς … οὐ πημαντὸς ἐπ., in quo damni facti mentionem …esideramus; igitur Jacobs. scripsit. οὐδ. πημ. δ' …' ἐπ. Sed in hoc quoque aliquid offendit, et maxime …ὴρ. displicet in hac sententia. Versibus subjectum …abes : Φυλαὶ αἵδ' εἰσίν· Πανδιονίς, Κεκροπίς, Ἀντιοχίς.

LIV-CXX. « Hæc epigrammata e vetere quodam co…ice Bibl. Mediceæ primus edidit Stephanus ad cal…m *Anthol.* p. 497-502, cum lemmate : Ποῦ ἕκαστος …ῶν Ἑλλήνων ἡρώων τέθαπται καὶ τί ἐπιγέγραπται τῷ …άφῳ. — Partem ea constituisse operis Aristotelei, …uod Peplum inscripserat, apparet ex Eustathio ad *Il.* … 557, p. 285, 20 : Ἱστορεῖ δὲ ὁ αὐτὸς Πορφύριος …αὶ ὅτι Ἀριστοτέλης σύγγραμμα πραγματευσάμενος ὅπερ …λήθη Πέπλος, γενεαλογίας τε ἡγεμόνων ἐξέθετο, καὶ …ῶν ἑκάστων ἀριθμὸν, καὶ ἐπιγράμματα εἰς αὐτοὺς, ἃ …αὶ ἀναγράφεται ὁ Πορφύριος ἐν τοῖς εἰς τὸν Ὅμηρον, …λᾶ ὄντα καὶ οὐδέν τι παχὺ καὶ φλεγμαῖνον ἔχοντα. …στιχα δὲ τὰ ὅλα ἐκεῖνα δίχα τοῦ ῥηθέντος εἰς τὸν …αντα. Ἴσως γὰρ ὁ ἐπιγραμματοποιὸς ἐφιλοτιμήσατο …φιλοτεχνήσατο Heitz), ἀπεναντίας ἐλθὼν τῷ ποιητῇ …ι τῷ λαμπρῷ Αἴαντι πολυλογῆσαι, τοὺς δὲ ἄλλους ἧττον …μνῆναι. Alterum est de Peplo Aristotelico testimo…ium ap. Socratem in *Hist. eccl.* III, 23, p. 165, ed. …aris, 1686. Ausonius Burdigalensis, qui bonam …orum epigrammatum partem in latinum sermonem …onvertit, eorum auctorem ignorasse videtur, cum … præfatione scripserit : *Epitaphia — scilicet titulos …pulcrales, heroum qui bello Trojano interfuerunt. …uæ antiqua quum apud philologum quemdam repe…ssem, latino sermone converti.* Πέπλον, qui ἱστορίαν …μμικτον complexus sit, inter *Aristotelis* opera me…orat Biographus anonymus in Aristot. Opp. t. I, … 66, ed. Bipont..... Peplum hoc carmen sive potius …rminum contextum appellatum esse ab illo velo, …uod in Panathenaicis circumferebatur, cuique præ…r ipsius Minervæ facinora res gestæ intextæ erant, docet Fabricius *Bibl. Gr.* t. III, p. 275 sq. n. t. » *Jacobs.* — Cf. πέπλον παμποίκιλον quem Trojanæ mulieres Minervæ offerunt in *Iliad.* Ζ, 286-310, et in *Æneid.* I, 479-481. Alio ordine edita sunt ab H. Stephano hæc epigrammata, quem secutus est Æ. Heitzius in *Aristotelis fragm.* edit. Didot, p. 312 sqq. et in hac nostra editione numeri uncinis inclusi significant. Ordinem Canterianæ edit. Antverp. 1571, post Jacobsium, dedimus.

LIV. Peneleus, unus ex Bœotorum ducibus, sæpe occurrit in *Iliade* Β. 494; Ν. 92; Ξ, 487 sqq. Π, 335; Ρ, 597-600, cujus genus memorat Pausan. IX, v, 8.

LV. De Ascalapho et Jalmeno ejus fratre, Orchomeniorum ducibus, vid. Hom. *Il.* Β, 512, Ι, 82 et Ν, 478 sqq., ubi prior pugnat et occiditur.

LVI. « In Mycono sepultus esse dicitur Ajax, quod Gyræ rupes, in quibus periit, pars hujus insulæ fuisse dicuntur. » *Jacobs.* — Cf. Virg. *Æn.* I, 45.

LVII. Elephenor, Abantum dux. *Il.* Β, 540, ab Agenore occiditur, *ibid.* Δ. 403.

LVIII. Menestheus, dux Atheniensium, *Il.* Β. 552, (υἱὸς Πετεῶο) et alibi.

LIX. « Ex loco Eustathii supra laudato apparet falli qui hoc carmen Asclepiadæ tribuunt. » *Jacobs.* Idcirco hoc epigramma in Peplum reposuimus, quod et exstat in collect. Florentina, quanquam jam editum fuerit in *Anthol. Pal.* VII, 145, ubi vide notam. — In hujus epigr. parodiam lusit Mnasalcas ap. Athen. IV, p. 163 A et Eustath. p. 285, 25. Vid. infr. hoc epigrammation inter *Irrisoria.*

LX. « Teucer in insula Cypro, ubi urbem Salamina condiderat, obiit. Vid. schol. Pindari *Nem.* IV. 77. » *Jacobs.*

LXI. De Diomedis sepultura vid. Strab. VI, III, 9, p. 235, ed. Didot, ubi legitur : Ἐν δὲ τῇ πλήσιον (τῆς Ἀπουλίας) θαλάττῃ δύο νῆσοι Διομήδειοι προσαγορευόμεναι, ὧν ἡ μὲν οἰκεῖται, τὴν δ' ἐρήμην φασὶν εἶναι· ἐν ᾗ καὶ τὸν Διομήδην μυθεύουσιν ἀφανισθῆναί τινες, κ. τ. λ. — Ausonius, *Epitaph. Her.* VI, edit. Bipont. p. 107 :

Conditur hic, genitore bono melior Diomedes,
crimen ob uxoris pulsus dotalibus agris,
Argyripam, clarosque viris qui condidit Arpos :
Clarior urbe nova, patriæ quam sede vetusta.

Unde satis apparet Ausonium reperisse apud « philologum » suum alia Heroum quam ea quibus contextus erat Aristotelis *Peplus*, epitaphia.

LXII. In *Iliad.* Β, 563 sqq. consociantur cum Diomede Sthenelus Καπανῆος ἀγακλειτοῦ φίλος υἱός, et Euryalus : De his Ausonii epigr. (X) tetrastichum et aliud est atque hoc nostrum, ut cetera Pepli Aristotelei, duobus versibus contentum.

LXIII-LXIV Quod transtulit Ausonius de Agamemnone epitaphium, id omnino ab Aristoteleis de eodem viro epitaphiis differt, neque adhuc repertum est.

LXV. Si credis Homero, fatale erat Menelao transferri in Insulas Beatorum. *Od.* Δ, 561 sqq. Aristotelis distichon plurimis verbis exaggeravit Ausonius (*Epit. Her.* II) :

Felix ô Menelae, deûm cui debita sedes,
decretumque piis manibus Elysium.
Tyndareo dilecte gener, dilecte Tonanti :

conjugii vindex, ultor adulterii :
æterno pollens ævo, æternaque juventa,
nec leti passus tempora, nec senii.

LXVI-LXVII. « Nestor, Nelei filius et Chloridis, inter ἡμιθέους, οὓς ἐκ θείου καὶ ἀνθρωπίνου σώματος φῦναι λέγουσιν, censeri non potest. Præferenda igitur lectio, quam servavit Eustathius p. 206, φέρτατον ἡμερίων [*optimum unum-diem-durantium*]. Ad hæc enim duo in Nestorem epigrammata respicit, quæ memoriæ lapsu pro uno habet : δηλοῖ δὲ τὴν τοῦ γέροντος ἀρετὴν, καὶ τὸ εἰς αὐτὸν παλαιὸν ἐπίγραμμα ὅπερ καὶ φέρτατον ἡμερίων λέγει αὐτὸν, καὶ βαθύνουν, καὶ ψυχὴν ἐν σώματι θείαν ἔχοντα, καὶ ἄνδρα ἀγαθόν. » *Brunck.*

LXVIII « Antilochus, patri in pugna cum Memnone auxilium ferens, occubuisse dicitur ap. Pindar. *Pythic.* VI, 28 sqq. Sed diversa fuit apud veteres de Antilochi morte traditio. » *Jacobs.* Tria hæc epigrammata, de Nestore duo priora, postremumque de Antilocho commiscuit in unum Ausonius (VIII) :

Hoc tegor in tumulo, quarti jam prodigus ævi,
Nestor, consilio clarus et eloquio.
Objecit sese cujus pro morte peremptus
filius, et nati vulnere vivo pater.
Eheu ! cur fatis disponere sic placet ævum,
tam longum, ut nobis, tam breve, ut Antilocho ?

LXIX. De Agapenore, Hom. *Il.* B, 609) : Τῶν (οἳ ἔχον 'Αρκαδίην κ. τ. λ.) ἦρχ' Ἀγκαίοιο πάϊς, κρείων Ἀγαπήνωρ.

LXX. Amphimachus et Diores ap. Hom. *Il.* B, 620 sqq. sunt inter Græcorum duces : quorum prior ab Hectore (*Il.* N, 185), posterior a Piro (*Il.* Δ, 517) interfectus est.

LXXI. Thalpius et Polyxenus, Eleorum principes, in *Iliad.* B, 620, 623.

LXXII. Meges, Phylei filius ex sorore Ulyssis, dux Dulichius fortissimus, *Iliad.* B, 627-630 et alibi ; in Polygnoti tabula (Pausan. X, xxv, 2) vulneratur ab Admeto Meges.

LXXIII-LXXIV. « Ulysses a filio Telegono interfectus, in insulam Æneam, quam νῆσον τῆς Τυρρηνίας vocat schol. in *Odyss.* I, 32, deportatus ibique sepultus est, secundum Hyginum, *Fab.* cxxvii, aliosque. »

LXXV. Dederat Stephanus Εὐαίμονος, sed ex *Iliad.* B, 638 reponendum fuit 'Ανδραίμονος : Αἰτωλῶν δ' ἡγεῖτο Θόας, 'Ανδραίμονος υἱός.

LXXVI. Distichon hoc est apud Diodorum Siculum (V, 79), quo auctore, legebatur in monumento quod ἐν τῇ Κνωσῷ δεικνύουσιν. Addit idem ὅτι τούτους ('Ιδομενῆα καὶ Μηριόνην) ὡς ἥρωας ἐπιφανεῖς τιμῶσιν οἱ Κρῆτες διαφερόντως, θύοντες καὶ κατὰ τοὺς ἐν τοῖς πολέμοις κινδύνους ἐπικαλούμενοι βοηθούς. — Vs. 1. Diod. habet ὅρα, cum Vatic. cod. et ἐγώ τοι pro τοῦ, quod retinet Brunckius, positum pro αὐτοῦ seu τούτου.

LXXVII. De Tlepolemo, Rhodiorum duce, præclare loquitur Hom. *Il.* B, 655 ; a Sarpedone occiditur. *Il.* E, 655 sqq. « Qua auctoritate Rhodi sepultus esse dicatur, ignoro. » *Jacobs.*

LXXVIII. Deipylus, Stheneli amicus in *Iliad.* E, 325, ab Aristotele 'Ορμένιος vocatus, sive ab Ormeno, Amyntoris patre, oriundus, sive ex Ormenio, urbe Thessaliæ ab Ormeno condita.

LXXIX. Homerus, *Il.* B, 671, de Nireo :

Νιρεύς, 'Αγλαΐης υἱὸς Χαρόποιό τ' ἄνακτος,
Νιρεύς, ὃς κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθεν
τῶν ἄλλων Δαναῶν, μετ' ἀμύμονα Πηλείωνα.

LXXX. Junguntur ap. Hom. *Il.* B. 678, Phidippus et Antiphus Θεσσάλου υἷε δύω 'Ηρακλεΐδαο ἄνακτος. — Cf. Diod. sic. V, 54, 1.

LXXXI. Lemma ap. Grotium : 'Επὶ 'Αχιλλέως κειμένου ἐν Τροίῃ, τιμωμένου δὲ καὶ ἐν Λεύκῃ τῇ νήσῳ. Ab Hom. *Od.* Ω, 15 sqq. Achillis mors narratur, et sepultura ἀκτῇ ἐπὶ προὐχούσῃ, ἐπὶ πλατεῖ 'Ελλησπόντῳ (v. 82); secundum alios et Arctin. *Æthiop.* Hom. Didot, p. 583b, quibus assentire videtur Aristoteles, sepultus a Thetide matre in insula Leuce in Propontide sita, de qua, ut Harpocrationi, s. v. Λευκῆς ἀκτῆς, videtur, mentio est ap. Lysiam, *in Alcibiad.* p. 142. Cf. Suidam et Phot. *Lex.*, Pausan. III, xix, 11. — Vs. 2. Correpta media in Προποντίς syllaba vitio manifesto, conjecit verbum hoc Jacobsius ex glossemate irrepsisse.

LXXXII. 'Εθρήνησαν δ' ἑ. Π. Id ex Homero. *Od.* Ω, 60 sq. Idem et narrabat Arctinus, l. c.

LXXXIII. Hom. *ib.* 77 indicat Patroclum cum Achille esse conditum.

LXXXIV. Nusquam ap. Hom. memoratur Podarces, Actoris filius. In *Iliad.* B, 704 et alibi Podarces est frater minor Protesilai, et Iphicli filius.

LXXXV. De Philoct. Hom. *Il.* B, 718 sqq.

LXXXVI. De Eumelo id. *ibid.* 714. Ubi autem sepultus fuerit, ignoratur ; Pheris tamen verisimile est, Thessaliæ urbe, quæ hic loquitur.

LXXXVII. Podalirius et Machaon, Æsculapii filii ap. Hom. *Il.* B, 729 sqq. : οἳ δ' εἶχον Τρίκκην...

LXXXVIII. « Hic non 'Ορχομένῳ scripsit Aristoteles, sed 'Ορμενίῳ, ut apparet ex Homer. *Iliad.* B 734. » *Jacobs.*

LXXXIX. In *Iliad.* B, 740 et 745 memorantur hi viri duo. Vid. et in Νόστων fragm. in Homer. Didot p. 584b., ubi, eversa Troja, cum sociis suis terrestri itinere Colophonem adveniunt.

XC. Homer. *Il.* B, 748. De Guneo vide Auson. *Epit.* XI :

Gunea pontus habet, tumulus sine corpore nomen
fama homines inter ; cœlum animus repetit.

XCI. De Prothoo, Magnesiorum duce, Hom. *ib.* 756 sqq. — « Distichon hoc respexisse videtur Eustathius, p. 17, ubi, postquam diversas nominis ἥρως etymologias protulit, postremam hanc addit οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ ἔρος, ὡς δηλοῦται ἔν τινι τῶν παρὰ Πορφυρίῳ ἐπιγραμμάτων, ἐν ᾧ κεῖται τό· Σῶμα μὲν ἐν πόντῳ κεῖται, πνεῦμα δ' ἀὴρ ὅδ' ἔχει. Unde scribendum videtur :

Σῶμα μὲν ἐν πόντῳ Προθόου Τενθρηδόνος υἱοῦ
κεῖται ἀνοίκτιστον· πνεῦμα δ' ἀὴρ ἐπέχει. » *Brunck.*

Σῆμα Eustathius habet, quod tacite mutavit feliciter tamen Brunckius, favente Eudocia quæ σῶμα dedit in hocce epitaphio, *Viol.* p. 219.

XCII. Duo Talthybii monumenta memorat Pau-

san. III, xii, 6, VII, xxiii, 7, unum Spartæ, juxta Hellenium, alterum apud Ægienses, in Achaia. Nusquam alibi ejus sepulcrum Mycenis fuisse reperi.

XCIII. « Automedon, Achillis auriga, in agro Trojano sepultus. Vixit tamen adhuc in Trojæ excidio. Virg. *Æn.* II, 477. » *Jacobs.*

XCIV. Pausan. IX, xviii, 5 : « Est etiam ad eam, quæ Œdipodia appellatur, aquam Hectoris Priami filii apud Thebanos monumentum : illuc enim ejus ossa ex quodam oraculo ab Ilio a Thebanis deportata sunt. » — Cf. Ttetz. *ad Lycophr.* 1194 et *Homer.* 489, qui etiam hoc epigramma hic exhibet.

XCV. Pyræchmes, Pæonum princeps in *Iliad.* B, 848 memoratur : occisus est a Patroclo, *ibid.* Π. 287-292.

XCVI. « Interpretatio hujus distichi petenda est ex Homer. *Il.* E, 640 sqq. Hercules

— — δεῦρ' ἐλθὼν ἕνεχ' ἵππων Λαομέδοντος,
ἓξ οἴης σὺν νηυσὶ καὶ ἀνδράσι παυροτέροισιν,
Ἰλίου ἐξαλάπαξε πόλιν, χήρωσε δ' ἀγυιάς.

Apollod. II, 6. » *Jacobs.*

XCIX. Vs. 1. Vid. *Anth. Palat.* Didot, VII, 617. epigr. de eodem iisdem verbis incipiens : Θρήϊκα χρυσολύρην... in quo Musæ dicuntur poetam sepelivisse, quem occiderat Jupiter. — Cf. Diog. Laert. Proœm. § 5; Pausan. IX, xxx et Hygin. *Astron.* II, 7. — Phanocles ap. Stob. *Florig.* tit. 64, Orphei mortem cecinit, ut « Bistonides eum, dolis circumfusis, occiderint, gladii acie bene parata; » utque Thraces muliebre scelus ulti sint.

CI. De Atalanta vid. Heyn. ad Apollod. I, 8, p. 119.

CII. Protesilaus jam mortuus erat temporibus Iliadis, ut testatur Homerus *ibid.* 699 sqq. cujus frater erat Podarces. Hom. *ib.* 704 sqq. — Hoc et quæ sequuntur epigrammata in sylloge Florentina desiderantur; addita sunt ex Tzetze et Eustathio et codd. Tzetzes p. 16 Schir. : Ὁ Πρωτεσίλαος ἐν Χερρονήσῳ ἀναιρεθεὶς ἐτάφη· φέρεται δὲ αὐτοῦ καὶ ἐπίγραμμα τόδε· Τόνδ' κ. τ. λ. *Heitz.*

CIII. Pandarum memorat ab Apolline ipso arcum accepisse Hom. *ibid.* B, 826 sq., qui a Diomede occiditur. *ib.* E, 167-296. Tzetz. p. 51 Schir.

CIV. In Dolonem. Vs. 1. Cui Troja patria erat. Vid. Hom. *Il.* K, 314 sqq. : Ἦν δέ τις ἐν Τρώεσσι Δόλων, Εὐμήδεος υἱός... Tzetz. *ib.* p. 65.

CV. In Rhesum : id ex *Iliad.* K, 471 sqq. ductum : Οἱ δ' (Θρῆκες) εὗδον καμάτῳ ἀδδηκότες... Ῥῆσος δ' ἐν μέσῳ εὗδε... Tzetz. *ib.* p. 65.

CVI. Carum reges erant Amphimachus et Nastes, Lyciorum Sarpedon ipse et Glaucus. Hom. *Iliad.* B, 867-876. Sarpedonis corpus Apollo e manibus Græcorum tollit et in Lyciam transferendum dat Somno et Morti, *ibid.* Π, 666-683. — Lyciæ maj. fluvius Xanthus est. Tzetz. *ib.* p. 72.

CVII. Inter illos fuit Glaucus qui occisi Sarpedonis corpus defenderunt. *Iliad.* Π, 593 sqq. Εὐώδης κυπ. Homericum cupressi epitheton, *Od.* E, 64, quod imitatus est Theocr. *Epigr.* IV, 7. ed. Boiss. Nusquam alibi, apud Græcos, quod sciam, occurrit ut feralis arbor, cupressus. Tzetz. *ib.* p. 73.

CVIII. Apud Arctin. in *Æthiop.* frag. in Homer. Didot, p. 583 a, Memnoni Aurora mater, cum ab Jove petiisset, immortalitatem dat. Tzetz. *Posthom.* v. 345. Jacobs.

CIX-CXVII. Quæ sequuntur epigrammata servata sunt quoque a Tzetze *ibid.* p. 44, 54, 52; *Posthom.* 207 Jacobs., *Ante homer* 257 Jacobs; Eustathio *ad Iliad.* p. 356, 30, *ad Odyss.* p. 1698, 25, Tzetze, *Posth.* 698.

CXVIII-CXIX. « Ad *Peplum* hæc duo epigrammata, ἀδέσποτα in *Anthol. Palat.* VII, 143 et 144, retulit Jacobsius. — Cf. Brunck. *Analect.* t. III, n. DCXXII. De priori jure dubitat Bergkius. » *Heitz.*

CXX. « In vasculo Neapolitano fig. rubr. collectionis Carelli (Millingen, *Anc. unedit. Monum.* t. 36), de quo conf. Letronn. *Journ. des Sav.* 1827, p. 501 et Otto Jahn, *Telephos und Troilos* p. 91, visitur cippus sepulcralis, in quo inscriptio est; utrinque figura virilis palliata baculum tenens; in parte aversa adolescens nudus ramum tenens, ex adverso puella ornata, tunica longa induta, tænias et cistum portans. » Ediderunt multi, inscriptionem repetiere Welcker. *Syll. epigr. gr.* ed. alt. n. 103; Franz. *Corp. insc. gr.* t. IV, p. 234. n. 8429. « Epitaphium fictum ex numero eorum quæ in heroas Homericos composita Aristoteles libro Πέπλος inscripto intexuit... Nam Porphyrium, quem constat epigrammata Aristotelia in commentarios Homericos transtulisse suos (Eustath. Iliad. 285. 24, Rom.; 216, Basil.), nihil obstat quominus etiam hoc nostrum quod ad heroem Thebanum (*Iliad.* XXIII, 679; *Odyss.* XI, 270) pertinet, epitaphium ex eodem libro excerpsisse putemus... Quippe Eustathius cum alia ex Porphyrio delibavit ad librum Aristotelium referenda, tum epigramma illud apud Porphyrium exstitisse (Comment. ad *Odyss.* XI, 539, p. 454. Basil.; t. III, p. 1698, Rom. 1542) significavit verbis hisce : ἐφυτεύετο ἐν τοῖς τάφοις (ὁ ἀσφόδελος), ὡς δηλοῖ καί τι τῶν παρὰ τῷ Πορφυρίῳ ἐπιγραμμάτων λέγον ὡς ἀπό τινος τάφου ὅτι νώτῳ μὲν μαλάχην καὶ ἀσφόδελον πολύριζον, κόλπῳ δὲ τὸν δεῖνα ἔχω. » *Fr.* — Cf. Ausonii epigr. XXI, in Hippothoum et Pylæum, quod ex eodem fonte hausit, transtulitque in latinam linguam.

Hippothoum Pyleumque tenet gremio infima tellus,
Caulibus et malvis terga superna virent.

CXXI. *Piræeo.* Edidit v. cl. Cumanudes, Ἀττ ἐπιγρ. ἐπιτύμβ. p. 342, n. 2904. — Vs. 1. ὑπερφιάλους, propr. *superbas,* hic ut interdum in laude positum est pro μεγαλοφυής, ut in Gallico sermone *superbe.* — Cf. in Aristotelis (?) *Peplo* 115 (Ἐπὶ Κύκνου).

CXXII. *Athenis.* Edidere multi; primus, opinor, Rusopulus Ἀρχαιολ. Ἐφημερ. 1862, Decemb. p. 298 et tabl. 43; nuper v. cl. St. Cumanudes (Ἀττ. ἐπιγρ. ἐπιτύμβ. p. 332, n. 2784) ex quo dedimus. — Versibus subscriptum Κῶμος χαιρε....ς καὶ ὁ γράψας. — β. Vs. 2. sic sæpe ap. poetas dictus est Jupiter. Eurip. *Med.* 1412 : Πολλῶν ταμίας Ζεὺς ἐν Ὀλύμπῳ, *ibid.* 470 : Ζῆνά θ' ὃς ὅρκων θνατοῖς ταμίας νενόμισται, et apud Platon. *De Rep.* II, p. 379, E. : οὐδ' ὡς ταμίας ἡμῖν Ζεὺς ἀγαθῶν τε κακῶν τε τέτυκται. — Vs. 5. Lapis : ΠΑΤΡΙΔΕΣΣΗΜ.

CXXIII. Ex Pausan. X, xii, 6. Repetierunt multi, inter quos Jos. Scalig. in *Tibull.* V, 19, 68 :

Herophile Phœbo grataque quod minuit

Bonada, *Anth.* p. 410, Brunck. *Anal.* III, p. 252, n. 479, Jacobs. *Append.* Anthol. n. 101. « Herophiles sibyllæ partes erant in Trojanis fabulis. » *Jac.* Vid. infr. in *Oracul.* « Tradebatur enim Apollinis Sminthei fuisse sacerdos et Hecubæ explicasse illud somnium quo facem ardentem parere sibi visa erat. Ostendebatur ejus sepulcrum in Apollinis luco, cum cippo, cui hoc epigramma insculptum. » *Id.* — Vs. 6. vulgo Ἑκάτῳ perperam, quod optime vidit Brunckius, pro Ἑκάτω, « qui casus est patrius doricus τῆς ἀνακτορίας τοῦ Ἀπόλλωνος. » Namque, ut Strabo, XIII, III, 5, ed. Did., monet, Ἕκατος ὁ Ἀπόλλων.

CXXIV. Ex Plutarcho, X *Orat. vit.* III, 18. Κηληδόνα Phrontida, ἀρετῆς κήρυκα, tumulo Lysiæ impositam orator ipse, ex suo ipsius sepulcro, alloquitur. — Vss. 1-2. Brunck. :

Καλλιόπης θ. π., φροντίδι δείξεις
εἴ τι φρονεῖς, σοφίης.....

Vs. 3. vulgo τὸν γὰρ ἐς α. μεθαρμοσθέντα. — Vs. 5. eadem ratione Homerum appellat Antipat. Sidon. *Anth. pal.* VII, 6 : Ἡρώων κάρυκ' ἀρετᾶς. — Vs. 6. Plut. vulg. (Λυσιδάϊμνον) δόντα καταφθίμενον καὶ σοφῷ ἀθάνατον; Brunck. καταφθιμένῳ καὶ τάφον ἀ.; Reisk. pro σοφῷ κλέος scribebat. — Jacobs. conjiciebat δόξαν ἀποφθ. καὶ στέφος ἀθάν.; tandem emendationem edidit quam accepimus. — Vs. 7. Dabat Brunck. δείξει pro vulg. δεῖξαι quod servavimus, mutato pronomine ὃς in ὡς particulam.

CXXV. In insula *Chio,* in vico hodie dicto *Kourounia.* Edid. B. Haussoullier, *Bullet. de Corr. helléniq.,* 1879, p. 316, n. 4, majusculis et vulgaribus litteris. Insculptum est epigr. στοιχηδόν. — Vs. 2. Notanda est forma καταπθιμένης pro καταφθιμένης; in vetustissima attica inscriptione (*Corp. insc. gr.* 1) legitur ἄπθιτο pro ἄφθιτο. Cf. καταχθονίοις (*Corp.* 916, 1).

CXXVI. *Athenis.* De anaglypho superest mulier sedens et alteri figuræ quæ periit dextram jungens. G. Kaibelius, cui miserat amicus Leo, edidit in *Epigr. gr. e lap. conl.* addend., p. 517 sq. n. 35 a. Supra scriptum

Δημήτριο[ς....
Θεοδότη Σ....

— Vs. 5. Conf. G. Kaibelius epitaph. Dionysii οὔθεὶς μόχθος *supr.* n. 122. vs. 2. ηὕρηται δ' ἄφθονος εὐλογία. — Vs. 7. Kaibelio videtur esse sententia eadem quæ vs. 4, e. g. τεκέεσσιν ὁμοίως, e scripturæ, quæ in lapide supersunt, vestigiis ΕΡΞΙΣΤΕΙΩ.

CXXVII. *Menidii* in Attica repertum, nunc in Museo Varvacii (ἐν τῷ Βαρβακείῳ). Edidit Mylonas, *Bullet. de Corresp. hellén.* 1879, p. 359 sq. Lapis ΤΟΣ ΑΓΑΘΟΣ. — Vs. 3. extr. superest tantum ΕΡΓΩΙ.

CXXVIII. *Thebis.* Edid. Rhangabes, n. 2217. Ex Rossii apographo Keilius, *Syllog.,* p. 174, melius Lebas. III, 553. Hos post omnes G. Kaibelius, n. 489. — Vs. 1. Lapis habet ΠΟΤΕΤΩ. Correxit et supplevit Wilamowitz., nisi quod digamma addidit G. Kaibelius. — Vss. 4-5. Keilii sunt supplementa.

CXXIX. *Chii,* in ecclesia D. Nicolao dicata. B. Haussoullier, *Bullet. de Corresp. hellén.,* 1879, p. 327, n. 17. — Vs. 1. ναὸν, monumentum funebre. Cf. G. Kaibel. *Epigr. gr. etc.,* 109, 1 (?). Εὔγραπτον θέτο μορφάν. Cf. id., *ibid.,* n. 97, 1, vss. 1-2 : εἰκόνα μὲν γραπτάν... θήκαμεν. — Vs. 2. Cf. epigr. Chium, ab eodem editum, in eadem sylloge (*Bull.* etc. n. 4), *supr.* n. 125 : Ἐσλῆς τοῦτο γυναικός... (vs. 3. ὀργῆς δ' ἀντ' ἀγαθῆς.)

CXXX. Quanquam sæpe editum est vulgatissimum hoc epigramma, vel in nostro capite XVI, 27, quod conf., et in cap. VII, 325-326, tamen rursus referre libuit, ex schol. Aristoph. *Av.* 1022, quia illic, ut notat Jacobsius, cum insigni varietate habetur. Atque ab eodem monitus, non omittendam censui Chrysippi parodiam quæ ab Athenæo VIII, 337, A. servata est. Idem lib. XII, 529 docet hocce sepulcrale epigr. litteris chaldaïcis lapideo cippo insculptum a Chœrilo versibus græcis translatum fuisse. — Athen. var. lectt. vs. 5. λέλυνται. — Vs. 6-7. Παραίνεσις· οὐδέποτ' αὐτῆς λήσομαι. Ἐκτήσθω δ' ὁ θέλων τὸν ἀπείρονα χρυσόν. — Versiculos 4 et 5. in latinum sermonem sic vertit Cicero *Tuscul. Quæst.* V, 35 :

Hæc habeo, quæ edi, quæque exsaturata libido
hausit : at illa jacent multa et præclara relicta.

CXXXI. Hæc parodia Crateti a Plutarcho attribuitur, qui vs. 4, pro μετὰ τούτων melius exhibet μετὰ μουσῶν.

CXXXII. *Athenis.* Edidit Cumanudes in Ἀττικ. ἐπιγρ. ἐπιτύμβ. n. 15, jam editum in *Palingen.* 13, mens. aug. 1870. — Vs. 4. Σαλυβρία rara forma est pro Σηλυβρία seu Σηλυμβρία. Κέκληται ἀπὸ Σήλυος, Steph. Byzant. ex Strab. VII, VI, 1. — Supra scriptum est Πυθαγόρου.

CXXXIII. *Athenis,* in arce. Ex St. A. Cumanud. Ἀττ. ἐπιγρ. ἐπιτύμβ. p. 331, n. 2777. — Vss. 2 et 4. G. Kaibel. verba tantummodo ἀλλ' — τόνδε τάφον dat sine supplementis.

CXXXIV. Servavit Athen. IV, 176 C, sed valde depravatum. — Vs. 2. Grot. ex vulg. μίμφ. — Vs. 2. Brunck. ex Casaubono et Toupio,... γήρως· εἶχεν τὸν Σκίρπαλος υἱὸν. Grot. idem. — Vs. 4. Athen. νήπιον ὄντ' ἐκ.; Brunck. νήπ. οὐκ ἐκ.; Casaubon., Grot. νηπίαχόν τ' ἐκ.—Vs. 5. Casaub. ἀείδων; Grotius, Brunck. Athen. edit. nov. ἀείδειν, sublata post Εὐπάλαμον virgula. Τοῦτ. γ. εἶπε, Casaub. — Vs. 6. Casaub. τοὔνομα, τὰν μολπὰν ἥδυμα σ. — Athen. πὰν μαρπὰν ἥδυσμα σ. Toup., Brunck., Grotius τοῦτο πανημερίων ἡδὺ μάσημα νέων. — Vs. 7. Casaub., Toup., Brunck. ηὖλ. δὲ γλεύκους.

CXXXV. Inscriptum fuerat *Cypri* in columna de Demonassa, muliere reipublicæ gerendæ perita, quæ, liberis misere amissis, sibi mortem consciverat. Dio. Chrysost. *Orat.* LXIV.

CXXXVI. In *Piræeo.* Edidit v. cl. St. A. Cumanudes. Ἀττ. ἐπιγ. ἐπιτ. p. 355, n. 3037. Suprascriptum est Καλλιστὼ et infra versus Εὐκολίνη. — Vs. 1. Confert G. Kaibel. n. 56. Speusippi in Platonem epigr. : σῶμα μὲν ἐν κόλποις κατέχει τόδε γαῖα Πλάτωνος. — Cf. etiam seq. titulum.

CXXXVII. In *Piræeo.* Super anaglyphis figuris quæ sunt mulieris sedentis inter virum stantem, cujus dexteræ dexteram jungit, et quem maritum ipsum esse Diphilum facile credas; et senem a tergo stantem, mæsto habitu, reposito dexteræ capite. Edidit v. cl. Rhangabes, *Antt. hell.* t. II, p. 933, n. 2209; repetiit postea St. A. Cumanudes in Ἀττ. ἐπιγρ. ἐπιτύμβ. p. 333, n. 2796, et inde Kaibel. *ibid.*

CXXXVIII. *Athenis*. G. Kaibel. *Epigr. gr. e lapid. conlect.* p. 20, 59 : « Supra anaglypho unus ad minimum hexameter scriptus fuit, nunc quidem deperditus. » — Vs. 2. malim Μοίρας, *Parcæ,* propter apposita δαίμονος ἐχθροῦ.

CXXXIX. St. A. Cumanud. Ἀττικ. ἐπιγρ. ἐπιτύμβ. p. 221, n. 1825, — Vs. 1. hujus structuræ nullum aliud exemplum reperisse dicit editor, quæ ad appositionem referenda est. — Vs. 3. pro Θυμόχου Θυμούχου reposuit, quod poscebat metrum ; ceterum nomen aliunde ignotum. « Pessime insculptum, quamvis bonis temporibus, titulum hunc emendavit restituitque Eustratiades. » *Cuman.* Idem exordium tituli Ephesii quod infra vid. n. 249.

CXL. *Athenis,* in urbe. St. A. Cumanudes, *ib.* n. 3484. « O pro OY scriptum, quo non perspecto, Cumanudes [scripsit] κάλλιστός τε φίλης τε. » *G. Kaib.*

CXLI. In *Piræeo*. Edidit v. cl. Rhangabes, *Antt. hell.* t. II, p. 932, n. 2203. — Supra scriptum est Ἐρσηίς. — Vs. 2. id. nom. pro spondeo numeratur, ut supra 49 Ἀγνηίς, pro qua forma scripsimus Ἀγνῆς. Recentius dedit St. A. Cumanudes Ἀττ. ἐπιγ. ἐπιτύμβ. p. 338, n. 2856 et inde Kaibel. n. 91. — Vs. 1. legit Cumanudes ὅσ' ἔθαν. — Vs. 2. id. γνωτοῖσιν.

CXLII. *Athenis;* sub anaglypho repræsentante mulierem sedentem, cui manum porrigit altera figura. V. Dodwell. *Itin.* I, p. 442 ; tractavit Welcker. *Spicil. epigr.* II, n. 40, p. 18. Dehinc Bœckh. *C. i. gr.* n. 954, et nuper St. A. Cumanudes Ἀττ. ἐπ. ἐπιτ. p. 349, n. 2980. « Epigramma non malum est, nec vituperem quod antepænultima vocis Θεοφίλη producitur. Sed cum poeta Theophilam non satis laudasse mulieris familiaribus visus esset, illi contra metrum addiderunt istud καὶ ἐργάτις. » *Bckh.*

CXLIII. *Athenis.* Edidit v. cl. Cumanudes, Ἀττικ. ἐπιγρ. ἐπιτύμβ. p. 92, n. 699. — Lin. 1. Κεφαλῆθεν. « Κεφαλὴ δῆμος τῆς Ἀκαμαντίδος, ἀφ' ἧς ὁ δημότης λέγεται Κεφαλῆθεν. » *Harpocr.* — Vss. 3 et 4. lapis Περσεφόνει, φθιμένει, pro Περσεφόνηι, φθιμένηι, sicut supra est σῶι.

CXLIV. *Athenis.* Vid. Bœckh. *Corp.* t. I, p. 310, n. 174, ubi male legitur Νικόβουλος; melius dedit v. cl. Cumanudes (Ἀττ. ἐπιγρ. ἐπιτ. p. 59 sq. n. 420), qui multas inscriptt. affert ubi occurrit nomen Εἰτεαῖος (vid. nn. 423-430), de quo adi Harpocr. v. Ἰτεαῖος· Δῆμός ἐστι τῆς Ἀκαμαντίδος Ἰτέα, ἀφ' ἧς ὁ δημότης Ἰτεαῖος, ὥς φησι Διόδωρος. — Vs. 2. G. Kaibel. ψυχαῖς [σ]ῶιος, ex lapide, quem credit ΨΥΧΑΙΣΩΙΟΣ habere.

CXLV. *Athenis.* Edidit v. cl. St. A. Cumanudes, in Ἀττ. ἐπιγρ. ἐπιτύμβ. p. 358, n. 3076. — Vs. 1. lapis : Κρίο pro Κρίου, ut τὄνομα pro τοὔνομα, δικαιοτάτο pro δικαιοτάτου, quod sæpissime fit : attamen scripsimus Κρῖον quod usitatius sane est. Supra scriptum Κρῖος.

CXLVI. *Athenis,* ad Dipylon. Ex v. cl. Cumanude, in Ἀττ. ἐπιγρ. ἐπιτύμβ. p. 374, n. 3264, G. Kaibel. 76, qui ex imagine photographica descripsit : « Anaglypho exsculpta femina sedens capite velato et manu dextra inniso, a dextra puellula matris genua amplexa, a sinistra ancilla manu mento admota. » IV sæculi titulum esse existimat. — Vs. 1. κουριδίῳ πόσει epitheton Homericum quo significatur *qui matrimonio junctus est.*

CXLVII. *Athenis* in necrop. Cer. Damus ex Cumanude, in Ἀττ. ἐπιγρ. ἐπιτύμβ. p. 340, n. 2873. — Vs. 2. lapis : τέχνει pro τέχνηι. — Vs. 3. κωμοιδίᾳ. — Vs. 4. lapis habet ἔφυ, omissa σ littera, quam necessariam non esse credidit lapicida.

CXLVIII. Ex Alcidamantis declamatione Κατὰ Παλαμήδους προδοσίας, in *Orat. græc.* ed. Reisk. t. VIII, p. 75 : γράμματα μὲν δὴ πρῶτος Ὀρφεὺς ἐξήνεγκε παρὰ Μουσῶν μαθών, ὡς καὶ τὰ ἐπὶ τῷ μνήματι αὐτοῦ δηλοῖ ἐπιγράμματα· Μουσάων.....

CXLIX. *Orei* Eubœæ. Ex Papasliotis apogr. in *Diar. arch.* 1856, p. 270. — Vs. 5. Sic legendum vidit Baumeister, pro viri nomine proprio Ἱππομάχων. — Vs. 7. Papasl. Θεόδωρος, Nauck. θεοειδές. Θεοκλῆς G. Kaibelius restituit. — Vs. 8. ἀειμνήστοις correxit Nauckius.

CL. Editum in D. Bernardi de Montfaucon. *Diar. Ital.* p. 423, a Murator. p. 1433, Bonada, t. I, p. 340, Mustoxyd. *Illustr. Corcyr.* t. II, p. 109 sqq. repetierunt Brunck. *Anal.* t. III, p. 309, n. 728, Jacobs. (*Animadd.* vol. III, P. II, p. 314) in *Append.* n. 201 et Bœckh. *Corp.* n. 1914. — Vs. 2. Ἀλκίμα dorice restituit Mustoxydes pro ἀλκίμη quod Ruhnkenio placuerat et inde aliis. G. Kaibel. n. 183 Ἀλκή[ν] ; « nomen defuncti fuisse eo magis credo quod illic terrarum cum in Corcyra Alcinoi insula, tum apud Amphilochios quorum Ἀλκμεὼν est ἥρως κτίστης, plurima nomina ab ἀλκή derivata inveniuntur. » — Vs. 4. ἐν νάσῳ : νᾶσος est Corcyra, ubi reperta hæc inscriptio est.

CLI. *Citii* in Cypro. Bœckh. 2613. — In oppido *Larnaka,* ex parietinis *Citii* repertum edidit Hammer. *Topogr. Ansichten auf einer Reise in die Lev.* p. 177, n. 43, et ex hoc Welckerus in *Mus. Rhen.* Ann. I, Fasc. II, p. 290. Titulus est ætate Ptolemæi 1 Lagi f. vel paulo post scriptus. — Vs. 3-4. Ἡγεμὼν ἐπ' ἀνδρῶν non esse poeticam dictionem notat Bœckhius, sed nomen præfecti militum. Cf. *C. inscr. gr.* 2621, ἡγεμόνα καὶ ἱππάρχην ἐπ' ἀνδρῶν.

CLII. *In Piræeo.* Edidit v. cl. St. A. Cumanudes Ἀττ. ἐπιγρ. ἐπιτ. p. 348, n. 2961. « Intelligendum sic fere videtur : *flores et serta imponunt, monumenta quæ sint et virtutis defuncti et superstitum amicitiæ.* » *G. K.*

CLIII. Ex Strabone IX, 4, dedere Grotius cum lemmate Εἴς τινας τῶν ἐν Θερμοπύλαις πεσόντων, Brunck. *Anal.* t. III, p. 283, n. 625. (Vid. Jacobs. *Animadv.* t. III, P. II, p. 212 sq.) et Jacobs. *Append.* 364. Hæc Strabo : « Ὁ δὲ Ὀποῦς ἐστι μητρόπολις, καθάπερ καὶ τὸ ἐπίγραμμα δηλοῖ, τὸ ἐν τῇ πρώτῃ τῶν πέντε στηλῶν, τῶν περὶ Θερμοπύλας, ἐπιγεγραμμένον πρὸς τῷ πολυανδρίῳ. — Vs. 2. vulgo Ὀπουντία, supplente Xylandro γῆ, quod probat mutatum in γᾶ Olivetus ad Cicer. *Tusc. Disp.* I, 42. Palmerius in *Geogr. ant.* p. 529, conjiciebat χθών. Sed e codicibus qui depravatam lectionem μητρόπολιν Λ. κεύθει νόμων Ὀπόεις, habent, veram scripturam eruere facile fuit, quam post multos dedimus.

CLIV. Ex Polluc. *Onom.* V, p. 502 : Καὶ γὰρ ἡ Τεγεάτις Ἀνύτη Λοκρίδα δόξης ἐμπέπληκεν, ἐφ' ἧς τῷ τάφῳ φέρουσ' ἀνέγραψεν· Ὤλεο δήποτε κ. τ. λ. — Vs. 1. Hesych. Μαῖρα, κύων. — Vs. 2. Vulgo ὠκυτάτων.

CLV. Ex Athen. XIII, p. 589, qui « ex Pole-

mone periegeta narrat Laïdem a Thessalo quodam juvene amatam, Thessalicarum mulierum succubuisse invidiæ, et ab iis in Veneris templo interfectam esse. Eadem fere narrat Plutarch. t. II, p. 768, A. (ed. Didot. *Mor.* 938, 33, *Amator.* XXI, 12). Suidas in Χελώνη. » *Jac.* Διὸ καὶ τὸ τέμενος κληθῆναι Ἀνοσίας (ἀνδροφόνου Plut.) Ἀφροδίτης. Δείκνυσθαι δ' αὐτῆς τάφον παρὰ τῷ Πηνείῳ, σημεῖον ἔχοντα ὑδρίαν λιθίνην καὶ ἐπίγραμμα τόδε· Τῆσδε ποθ' ἡ μ... — Vs. 2. Comp. Jacobsius Propert. II, 5, 2 : Laïs — ad cujus jacuit Græcia tota fores.

CLVI. Apud Athen. XI, p. 465 : Οἶδα δέ τινας καὶ μέγα φρονήσαντας οὐχ οὕτως ἐπὶ πλούτῳ, ὡς ἐπὶ τῷ κεκτῆσθαι πολλὰ ἐκπώματα ἀργυρᾶ καὶ χρυσᾶ. Ὧν εἷς ἐστι καὶ Πυθέας ὁ Ἀρκὰς ἐκ Φιγαλείας, ὃς καὶ ἀποθνήσκων οὐκ ὤκνησεν ἐπιθέσθαι τοῖς οἰκείοις ἐπιγράψαι αὐτοῦ τῷ μνήματι τάδε· Πυθέα μνῆμα...

CLVII. In promontorio insulæ *Amorgi* (vid. Bœckh. n. 2264 v.). Ed. Rossius, l. c. n. XII, atque hinc Welckerus *Nov. Mus. Rhenan.* 1841, p. 208. — Vs. 1. Lapis ΠΟΛΙΙΔΟΣΕΧΕΩ... Πολ[ύ]ιδος Ἐχε[κλῆος], G. Kaib. ex Buechelero. — Vs. 2. ἄωρος, *immaturus*, ut apud Propert. IV, XI, 17, ubi Cornelia de se : *Immatura* licet, tamen huc non noxia veni.

CLVIII. *Palæpaphi.* Ex apographo suo edidit v. cl. Waddington., *Inscriptt. rec. etc.* n. 2802. — Vs. 2. lapis : ΓΑΤΡΩΜΙΑΙΤΑΜ, propr. nom. insolitum, quod diligenter exscripsisse affirmat v. cl. Waddington. — Vs. 4. lapis ΑΓΕΜΟΝΟΝ, Cyprica, ut videtur, forma, pro ἡγεμόνων, nisi credere mavis esse lapicidæ mendam. Recepit G. Kaibel. ἀγεμόνων. — « De Agamemnone ac Menelao, quos traditum est illum Amathuntis conditorem fuisse, hunc in insulam appulisse, vid. Engel. *Kypros* I, p. 228. » *Wadd.*

CLIX. In *Piræeo.* Editum in *Philist.* I, p. 327, repetiit A. Cumanudes Ἀττ. ἐπιγρ. ἐπιτ. p. 78, n. 585. Supra scriptum erat [Χαιρεστράτη Μεν]εκρ[άτους Ἰκαριέως. — Chærestrata quædam, Atheniensis, jam occurrit in *Corp.* Bœckh. n. 155. — Cf. *Anth. lat.* t. II, p. 150. Acon. Fab. Paulinæ epitaph. vs. 41 *sqq.* — Vs. 3. ἔστεργεν Cuman.; aoristus in lapide est ἔστερξεν.

CLX. *Athenis.* Edidit v. cl. Cumanudes in Ἀττ. ἐπιγρ. ἐπιτύμβ. p. 388, n. 3407. — Vs. 1. Ex hoc titulo apparet, quod jam aliunde compertum est, mulieres fuisse apud veteres quæ medicinam profiterentur. Phanostrata nostra et obstetrix et medica fuit, ut constat et vocibus conjunctis μαῖα καὶ ἰατρός, quarum altera, ἰατρὸς, cum sola est, idem valet ac μαῖα. — Cf. Hesych. s. v. Μαῖα et Hellad. ap. Phot. *Bibl.* p. 531, 7, Eustath. p. 859, 51. Sic Latine medica usurpatur ap. Apul. *Met.* 5, et in inscriptt. ap. Grut. 635, 9, 636, 1, 2 et 3, etc.

CLXI. *Athenis,* sub anaglypho. Ex schedis D. St. Martin edidit Bœckh. *C. insc. gr.* n. 930. De nomine dubitat Kaibel. n. 46.

CLXII. *Triccæ.* Lebas, *Rev. archéol.,* 1844, I, 315; Ussing, *Inscr. ined. gr.* (1847), p. 33, ex suo apographo; G. Kaibel. *Epigr. gr. etc.,* 505. — Tertii ante n. Chr. sæculi esse arbitrabatur primus editor. Præscriptum est tetrasticho Πουτάλα Πουταλεία κόρα, Τιτυρεία γυνά, quæ patris Πουτάλου, maritique Τιτύρου Thessalica dialecto præbent nomina. — Subscriptum Ἑρμάου Χθονίου.

CLXIII. In insula *Telo* repertum edidit O. Rayet, *Bullet. de Corresp. hell.,* 1879, I-II, Jan. et Febr., p. 42 sq. Quo ex pravo carmine apparet Cimonem Didymandri filium fuisse quemdam ex mercede conductis sagittariis qui, domino sæpe mutato, diu orbem pervagatus est ut Cretenses illi quibus se ipse comparat, et magnas partes in exercitibus successorum Alexandri tenuerunt. *O. R.*

CLXIV. *In Salamine insula.* Edidit v. cl. St. A. Cumanudes Ἀττ. ἐπιγρ. ἐπιτύμβ. p. 347, n. 2958, qui credebat duo excidisse versus. — Vs. 1. lapis habere videtur ΔΕΑΙΡΙΗΣ. — Vs. 2. Bursian. *Acta Societ. Saxon.* XII, 202, ἔργα δαέντα; Cuman. ἔργα τελοῦντα — Kaibelii (*Epigr. gr. e lap. conl.* p. 11 sq.) restitutionem recepimus. « Leo occidit circa Ol. 137, cujus anno primo coloni attici insulam occupaverunt. » *G. K.*

CLXV. Olim in insula Ithaca. Vid. Jacobs. *Paralip.* p. 815. Ediderat prior Pocockius in *Inscriptt. antiq.* p. 42; rursus tractavit Bœckh. in *Corp. inscr. gr.* n. 1925, qui talia : « Non potuerant, ait, critici hoc bonæ ætatis et elegans epigramma restituere, quod primum et tertium versum in heroicum carmen constringendum putabant : at poeta, quod nomina propria heroico versui aptari nequibant, non sine arte aliud metrum elegit Archilochium asynartetum.

- ⏑⏑ - ⏑⏑ - ⏑⏑ - ⏑⏑ || - ⏑ - ⏑ - ⏑.

Quem morem in epigrammatis contexendis observatum esse docent vel Theocritea. » — Vs. 1. Jacobs. Τηνώτῳ..... ὦπασ' ὁ δᾶμος; Buttmann. ὤρσεν ὁ δᾶμος. — Vs. 2. Jacobs. Πρᾶτος ἀνήρ; Buttmann. ἔγεντ' Ἰθ. quod recepit Bœckh. — Vs. 3. Lapis habet ΤΙΜΕΑΙ.

CLXVI. In museo *Smyrnæo.* Edidit Hirschfield. *Act. acad. Berol. min.* 1874, p. 727. — Inde G. Kaibelius *Epigr. gr. e lap. conl.* p. 87, n. 234. Qui confert vs. 4. Simmiæ epigr. *Anth. pal.* VII, 193 de locusta τερπνὰ δι' ἀγλώσσου φθεγγομένα στόματος. — Vs. 5. χενέωμα non est in *Thesauro.*

CLXVII. In museo *Smyrneo.* Edidit Gelzerus *Mus. Rhen.* XXVII, 461 et Gelzeri nescius Hirschfeld. *Act. acad. Berol. min.* 1874, p. 727. — Post hos repetiit G. Kaibelius, n. 235, qui pro editorum τε vs. 1, reposuit γε. Priorum vs. 1 supplementum est.

CLXVIII. *Ægis* s. *Edessæ,* quæ nunc Βοδενά, in capulo. Edidit Leakius, *Diar. Class.* t. XIII, p. 334; t. XV, p. 164, unde petierunt Boissonad. *ad Luc. Holsten. Epist.* p. 452; Welcker. *Epigr. spec.* I, n. 9, et in *Syllog.* ed. alt. p. 35, atque Bœckh. *Corp. insc. gr.* 1998. — Vs. 3. Lapis habet, ut sæpe fit, ΠΟΛΕΙΤΑΙΣ, utque infra vs. 5. εἱμερτήν.

CLXIX. *Ephesi.* J. T. Wood. *Discoveries, etc.* Inscriptt. from tombs, etc. p. 16, n. 19. — Vss. 1-2. e conjectura nomina restituta sunt. Wood. supplebat Ἀΐδης. — Vs. 3. perspicue legitur... ΗΤΕΓΝΩΤΗΤΕ. De quo confert Woodus Hesych. : γνωτή. ἀδελφὴ ἢ ἐρωμένη; scribebat idem παναιδοίῃ Στρατονίκῃ. — Vs. 4. idem γείνατ'. — Vs. 8. Idem κεκλιμένων. Supplementa G. Kaibelii recepimus, qui confert cum vs. 5 Leonidæ Tarentini (*Anth. Palat.* VII, 440) locum huncce : ἤδει καὶ ξείνοισι καὶ ἐνδήμοισι προσηνέα — ἔρδειν.

CLXX. Edidit ex v. cl. Scordele Syllogus Constantinop. t. VIII (1873-74), p. 170. Vs. 1. Myrsinon s. Myrrhinon, ut nomen prop. nusquam alibi occurrit, neque etiam Myrsinus, seu Myrrhinus, quamquam vulgo innotuit mulieris proprium nomen Myrrhine, Μυρρίνη; quo vocatur Hippiæ conjux ap. Thucyd. VI, 55, et mulier quædam ap. Aristoph. *Lysistr*. 70, etc., et in schol. ejusdem *Nub*. 109, meretrix quædam, *Equit*. 447, Pisistrati uxor, etc. — Astacidis nomen reperitur in Callimachi epigr. 23 : Ἀστακίδην τὸν Κρῆτα...

CLXXI. Edidit in insula Syro repertum Lebas (*Rev. arch.* 1844, I, p. 44, et postea in *Rheinische Museum*, 1848, 1, 83 et tertiùm in *Voyage; Inscr. des Iles*, n. 1896). Repetiit Clon Stephanus in Ἀθηναίῳ, 1875, p. 659 et seorsim in volumine sub titulo Ἐπιγραφαὶ τῆς νήσου Σύρου, in-8°, 1875, p. 54. — Vss. 1 et 4 iambici sunt. — Vs. 4. εὐκλεῆ habere lapidem notavit diligens editor Clon Stephanus, quam vulgarem formam recepit G. Kaibel.

CLXXII. *Athenis* ad Dipylon. « Anaglypho exsculptus homo mortuus in lecto recubans, cujus capiti a sinistra leo imminet; a dextra juvenis nudus homine major opem fert stricto gladio; juxta navis rostrum effictum est. » Post alios edidit v. cl. Cumanudes Ἀττ. ἐπιγρ. ἐπιτύμβ. p. 198, n. 1607. Versibus præscriptum est : Ἀντίπατρος Ἀφροδισίου Ἀσκαλ]ωνίτης· Δομσαλὼς Δομανὼ Σιδώνιος ἀνέθηκεν. Deinde versus duo Phœniceis litteris. — Vs. 3. ἐχθρολέων neque σποράσαι, a σποράζω in *Thesauro* reperiuntur. Ἐχθρολέων inimicus est qui, leonis instar, irruit ut membra hominis dilaceraret. — Vs. 4. Cumanud. ἤμυναν, legimus ἄμυναν, notata penultima, quæ pro correpta numeratur; scripsit idem οὕτῃ, qua verbi et sensus ratione non video, pro τῇδε barbarum, ex οὗτος, ut censet Kaibelius, n. 96. — Vs. 5. Cumanud. οὓς ἔθελον, quod quid significet non liquet. — Ἱερᾶς ἀπὸ νηὸς ἰόντες. Navis, ut videtur, sacra ad quoddam templum ferebat.

CLXXIII. *Athenis*. Edidit v. cl. Rhangabes, *Antt. hell.* t. II, p. 933, n. 2206. — Vs. 1. Non pro certo datur ab editore mulieris nomen Παιδατὼ, ut cujus in lapide tantum supersunt vestigia ΛΙΔΑΤΟ. St. Cumanudes Ἀττ. ἐπιγρ. ἐπιτύμβ. p. 357, n. 3074, scripsit Παῖδά τοι quod cum G. Kaibelio recepimus, Κρατίσταν pr. nomen habentes. Pittaces qui primus ediderat in Ἀρχαιολ. ἐφημερ. 1840, p. 361, n. 456, scripserat [Πα]ῖδα Τρηφθίμαν. — Vs. 3. στονόεντα.

CLXXIV. *Pholegandri*, in anaglypho senem repræsentante, cui adstat canis. Edidit Bœckh. in *Corp. inscr. gr.* n. 2445. Unde G. Kaibel *Epigr. gr. e lap. conl.* p. 69, n. 190, qui non recepit in vs. 6. Bœckhii emendationem λάθα (ΛΛΘΔ), nec supplementum μ' ἔκρυψε τάφον; nihil tamen proposuit.

CLXXV. Nuper in *Venetia*. Editum in *Corp. inscr. gr.* n. 568 repetiit Cumanudes in Ἀττικ. ἐπιγρ. ἐπιτύμβ. n. 147. Lin. 1. quam legit sic G. Kaibelius Φαν. Ἐξ. Αἰξωνέως γυνή, Αἰξωνεῖς, φυλέται s. δημόται τῆς Αἰξωνηίδος φυλῆς. — Sub disticho legitur : Ἐξηκεστίδης Πρωτίονος Αἰξωνεὺς ἀν[έθηκ]ε. — Vs. 1. Fortasse legendum τῷδ', qui ap. G. Kaibelium sic est : Τῷ κλυ]τῷ υἱωνοί (με nomen defuncti) τῇδ' ἀν.

CLXXVI. Olim *Corcyræ*, ubi cum esset, primum edidit Almoro Albrizzi (*Foglietti lett.* mart. 26, an. 1715); tum Murator. t. II, p. MXLI, 5; hinc minusculis Dorvillius *ad Chariton*. p. 352, ed. Lips. Postquam ann. 1759, marmor in museum Nanianum translatum est, æri incisum dedit Paciaudus, *Monum. Pelop.* V. II, p. 189. Ex aliis habent Bonada, t. II, p. 532, Brunck. *Anal.* III, p. 305, n. 714, Jacobs (v. *Animad.* t. III, P. II, p. 293), Append. n. 251 et Bœckh. *Corp.* 1886. — Vs. 3. Dorvill. τῇδ' ἐπὶ γαίᾳ; Bœckh. τᾷδε ὑπὸ γαίᾳ. — Vs. 5. « ἵστορα, et artium liberalium imbutum, et sagittandi peritum. Hujus artis specimen dederat in Strophadibus, ubi latrones sagittis peremerat. » *Jac.* « Scriptum est epigramma hoc in Alexandrum Corcyræum, Satyri et Calliopæ filium, » *Id.* « Ante ann. 227, quo anno Romani Illyriorum latrocinia sustulerunt. » *G. K.*

CLXXVII. *Athenis*. Edidit St. A. Cumanudes in Ἀθηναίῳ, 1875, p. 596, ad Macedonica tempora referendum. Cf. seq. n. 178 : Εἴ τις ἐν ἀνθρώποις.

Versibus subscriptum legitur ... φίλη Ξανθιππίδης
.. ϐ]ούλου Σχαμϐωνίδης.
Quæ sunt nomina defunctæ et patris et demi.

CLXXVIII. *Athenis*. St. A. Cumanudes in Ἀθηναίῳ, 1875, p. 595, qui id epigramma refert ad tempora Macedonica. Supra versus defuncti nomen legitur Ἄρχιππος Σχαμϐωνίδης.

CLXXIX. In vico quodam dicto Κάτω Ἀχαίᾳ. Ex apographo Th. Hypitis v. cl. Rhangabes, *Antt. hell.* p. 935 sq. Versus esse videntur iambici trimetri hypercatalecti. « Epitaphium esse putat editor juvenis cujusdam qui in circo, armis obtusis, decertare solitus, cum ense acuto voluisset uti, in certamine interfectus est, multis cruentisque fortasse reportatis victoriis. » Hæc Rhangabes, qui arbitratur id accidisse postquam Græcia gladiatorios ludos a Romanis victoribus accepisset. — Vs. 1. G. Kaibel. χαῖρέ] μοι. — 2. id. ἀλκίμ]ῳ. — 3. id. ὃς πάλαι. — 4. id. πυκνὸν Ἀλκ. — 5. id. ἔγχος ὀξ]ύνας, σιδήρῳ. — 6. id. ἀλλ' ἔθνησκες· ἐκ δ'] ἄρ'. — 7. id. Ἡρακλεῖ κατῆλ]θε. — 8. id. χαλκέῳ χαίτην δ' ἄπλ]εκτον ἐσκύθιξε φασγάνῳ. — De Molinidis vid. Pausan. II, xv, 1.

CLXXX. Olim *Athenis* prope turrim Andronici Cyrrhestæ, Herma a Dawkinsio Oxonium delatus. Est apud Brunck. *Anal.* III, p. 314, n. 747, Jacobs. (*Animad.* vol. III, P. II, p. 335), *Append.* n. 275, et Bœckh. *Corp.* n. 427. In titulo ex schedis Fourmont., ante versus legitur : Ψηφισαμένης τῆς ἐξ Ἀρείου πάγου βουλῆς τὸν υἱὸν τοῦ κοσμήτου Αὐρ. Ἀφφιανὸν (Appianum) Χρηστὸν Μαραθώνιον οἱ περὶ τὸ Διογένειον συνάρχοντες ἀρετῆς ἕνεκεν.

CLXXXI. *Rhodi*. Edidit Rossius *Diar. archæol.* 1844, p. 133, n. 12. — Repetiit G. Kaibel. *Epigr. gr. e lap. conlect.* p. 72, n. 197.

CLXXXII. *Telo* in insula. Rossius in *Hellenic.* I, 66; indeque G. Kaibel. n. 199. — Vss. 1-2 Hermanni ap. Rossium sunt supplementa, nisi quod v. 1 Καλλιρόης γάρ prætulit. — Vss. 3-4 restituit Buechelerus. — Vs. 6 incerta sunt supplementa. — « θάσσω [vs. 5] fortasse ad anaglyphum spectat. » *G. K.*

CLXXXIII. Prope *Miletum*, in muro veteris aquæductus. Bœckh. *Corp. insc. gr.* n. 2892. — Vs. 4. Pleiades pro cælo dicuntur, sicut ap. Antipatrum Sidon. Epigr. 51 : κείμενον ἑπταπόρων ἀγχόθι Πληιάδων. *Anth. palat.* ed. Didot VII, 748. — Vs. 7. γυμνάδος est γυμνασίου, ut in *Anthol. pal. append.* 103 et 127. In hac syllog. infr. n. 273 : Ἅδ' Ἡρακλείδην... et n. 197 : Ἄρτι σε τὸν θάλλ.

CLXXXIV. In *Corcyra* insula repertum edidit in

Ὥρα, 24 sept. 1877, v. cl. Joannes Romanus, cujus sunt supplementa; repetitum est sub titulo εἰδήσεις in τῷ Παρνασσῷ (30 sept. 1877), p. 716 sq. Ex litterarum forma arguitur esse epigramma ætatis Macedonicæ. — Vs. 1. verborum τελειοτόκων ἐνιαυτῶν haud satis patet sensus; fortasse intelligendum *perfectorum annorum*, nisi potius legas τελειοτρόχων, *orbem*, seu *cursum* perficientium; nullo, fateor, simili exemplo probatum. — Vs. 7. Ἀγῆς s. Ἡγῆς nomen proprium usque adhuc ignotum.

CLXXXV. In Theræ vico *Epanachori*. — Rossius in *Inscriptt. ined.* 118. Emendavit Keil. *Iahnii Annal.* LX, p. 282, alii etiam tractaverunt, inter quos G. Kaibelius, 193. — Vs. 3. lapis servare videtur ΘΗΚΗΣ; « exspectares ΔΗΒΗΣ; at in titulo mutilo judicare difficile est. » — Μουσοτέχνας, dorice pro μουσοτέχνης, lexicis abest.

CLXXXVI. Apud Cedren. *Hist. compend.* ed. Paris. p. 314 : ...ἀναζητούντων τινῶν τὸ σῶμα τοῦ βασιλέως (Οὐάλεντος) εὑρέθη ἐν ᾧ ἐκρύπτετο οἰκήματι, τάφος ἀρχαίου τινὸς ἐπιγεγραμμένος οὕτως· Ἐνταῦθα κ. Μ. Μ.

CLXXXVII. Apud *Eremopolin* Cretæ. Edidit Sprattus *Itin. Cret.* II, 420 coll. tab. Selwynis angli vs. 1-4, G. Kaibelii 5-6 supplementa sunt. Cf. infr. 658-659 duorum Nicæensium epigrammatum initia : Τὸν θρασὺν ἐν σταδίοις ἐσορᾷς με νέκυν, παροδῖτα.

CLXXXVIII. *a. Pergami* repertum marmor an. 1874, missum est Berolinum; primo minusculis literis editum est *Smyrni*, eod. ann. in Ὁμήρῳ, p. 383, sept. 1874, cum hac nota : ἐπὶ μαρμάρου τετειχισμένου ἐπί τινος κρήνης τῆς κατὰ τὴν ὁδὸν Κινικίου, ὅπερ ἐκβαλὼν ὁ Γερμανὸς Χούμαν ἀπέστειλεν εἰς Βερολῖνον, τοῦ ὁποίου ἀντίγραφον παρεχωρήθη τῷ Συλλόγῳ. Novissime e lapide ipso repetiit Carol. Curtius et edidit simul epigraphicis et vulgaribus litteris, cum satis amplo commentario in *Monatsbericht der königlich Preussischen Akademie der Wissenschaften zu Berlin.* Jun. 1876. — Vs. 2. Ὁμηρ. υἷας, sed in lapide nullum esse potest litteræ Σ vestigium. — Vs. 4. Γλύκων et Φιλάδελφος ejus pater et in arte medendi magister, cum Panthea, Glyconis conjuge, e familia medicorum sunt, cujus fortasse monumentum habes in Antipatr. Thessal. epigr. *Anth. pal.* VII, 692, ubi Glycon quidam dicitur τὸ Περγαμηνὸν Ἀσίδι κλέος (sed Glycon iste athleta erat et idem forsan atque ille Glycon cujus membra laudat Horatius, *Epist.* I, 1, 29) et certius quidem in Bruti *Epist. ad Cic.* ubi defenditur suspicione in quam venerat de morte Pansæ, atque apud Sueton. in *Oct. August.* XI. — Vs. 5. Imitatur poeta Homerum, *Iliad.* II, 856, X, 362, cf. *C. i. gr.* 6208, in nostra hac Anthol. Append. n. 529, Ἀνέρες οἵπερ.

CLXXXIX *b. Pergami* in eodem lapide in quo prior et posterior inscriptiones, ab iisdem hæc edita est et iisdem modis. — Vs. 2. Marmor : ΟΙΟΝ ΔΕΥΠΝΩΓ, quod cum ex τοῦ Ὁμήρου apographo supplevissem sic : Οἷον δὲ ὑπνώουσιν, idem et nunc opinor; tamen cum Curtio et Kaibelio recepi ὑπνώοντος. — Vs. 5. Conjicit etiam Curtius νῦν σ[ε ἥρως]. — Vs. 7. legebatur in τῷ Ὁμήρῳ ἀλλ', male, quippe in lapide satis apparent hæc vestigia ΑΛΛ.

CXC. *c. Pergami* repertum 1874, in eodem lapide ac duo priora epigrammata; vid. annotat. — Vs. 3. lapis habet ΤΟΙΗ.... ΖΥΓΙΗΝΙΔΕΝ, ubi ζυγίην ad ἄλοχον pertinere videtur. — Vs. 9. γυνὴ περ ἐοῦσα... Inde apparet non solitam a mulieribus exerceri medicinam, etsi per leges id iis (ex quo tempore, quibus conditionibus, quibusve regionibus, incertum) licuerit, ut conjici potest ex nominibus ἰάτρια, ἰατρίνη, ἰατρὸς γυνή quæ in communem usum venere, quorum primo usus est Alexis comicus (ap. Eustath. p. 859, 51), altero Alex. Aphrod. *Probl.* II, 64; tertium autem præferebat Ælius Dionysius (Eust. *ibid.*). — — Vs. 12. G. Kaibel. κείσομ' ἀποφθίμενος. Tertiæ huic inscriptioni subjiciuntur nonnulla ex quibus sensum eruere haud potuimus, hæc : Αἴ κε θα... σοι ἐκοινων ης καὶ..... ὧδε δὲ καὶ (?) ξυνὴν γαῖαν ἐφεσσάμενος, quæ sic restituit Kaibel :

αἴ κ[ε] θα[νών, ὡς ζῶν] σοι ἐκοινώνησ[α...
ὧδε δὲ κα[ὶ ξ]υνὴν γαῖαν ἐφεσσάμενος.

CXCI. Alexandriæ Troadis. Bœckh. n. 3588. « Marmor Choiseulianum est in Catal. Dubois, n. 177, et in Catal. Claraci n. 671... integrum monumentum edidit Bouillon., *Mus.* t. III, cipp. et inscr. sep. tab. I, 5. Tractavit Welckerus *Syllog. epigr. gr.* ed. sec. n. 51, p. 75 sq. et in libello inscripto : *Zu der Sylloge Epigrammatum græc.* p. 55. » *Bckh.* — Vs. 2. σορῶν, *G. K.* — Vs. 4. Conjic. v. cl. Egger. ἥνπερ ὁ Ζεὺς ὀλέσαι... — Vs. 5. lapis ΑΥΧΩΝ, Kaibelius αἰσχῶν ex Jacobsii conjectura. — Vs. 6. lapis ΙΛΞΣ ubi libentius ἷλξε pro εἷλξε legi quod propius ad traditas litteras accedere videtur. De sensu quo δισκοβόλησεν accipimus, conf. δισκεύειν in *Orphic. Argon.* 1295, de Sirenibus : ἀπὸ δέ σφεας ῥωγάδος ἀκρῆς | Ἐς βυσσὸν δίσκευσαν ἁλιρροθίοιο θαλάσσης.

CXCII. *Smyrnæ.* Ediderunt Paulus Lucas, *Itiner.* t. I, p. 152; Pocock. *Inscriptt. ant.* p. 24; inde alii, inter quos Brunck. *Anal.* t. III, p. 311, n. 735, Jacobs. (V. *Animadvv.* vol. III, P. II, p. 322), *Append.* n. 355, Bœckh. n. 3256; nunc est in Museo Britannico. Notandum est ante versus scriptum esse hinc Ὁ Δῆμος Δημοκλέην Δημοκλέους, illinc Ὁ Δῆμος Δημοκλέην Ἀμφιλόχου. — Vs. 3. Lucas νυχίοιο, Bœckh. id. ex lapide. — Vs. 8. id. Δημοκλέα, ut in marmore (jam Lucas Δηνωκλέα), antea Δημοκλέος. « Passim defuncti iis, qui prætereundo ipsos salutent, precantur ut viam sine offensa perficiant. » *Jac.*

CXCIII. *Chii*, ἔν τισιν ἐρειπίοις παλαιοῦ πύργου. Bœckh. *Corp.* n. 2237. Antea ediderant Gruterus in *Thesauro*, p. MXXXVI, 9 ex schedis Sylburgii, unde Brunck. *Anal.* t. III, p. 311, Jacobs. *Anthol.* Lips. t. IV, p. 279 (Vid. *Animadd.* t. III, part. 2, p. 320. Cf. Letronn. *Journ. des Sav.* 1827, p. 475 sq. — Vs. 3. Gruter. ἄμπαλα, quem secutus est Grotius; correxit Maffeius λαμπάδα, quod receperunt omnes. Akerblad. qui titulum vidit extra urbem Chium, « ad domum Tepegi Bachi, » λαμπάδα exscripsit, quod et se vidisse dixit Walpol. *Mem.* p. 471. — Vs. 4. Bœckh. ex Vidua (*Inscr. Antt.* tab. 41, 3) dedit οὐκέτι θεῖν. — Vs. 5. id. ἐφηβείαις ex Vidua, Akerbl. et Walpol.

CXCIV. *Cleonis.* Ex apogr. doctor. Bursian. edidit v. cl. Rhangabes, *Antt. Hellen.* t. II, p. 937, n. 2220 b. Suprascriptum est Νομώνια Μεγαλοπολῖ[τις] χαῖρε. « Mulieris nomen inusitatum, quod videtur esse e latino translatum (Numenia?) » *Rhang.* Dedit et Keil., *Mélanges gréco-rom.*, t. II, p. 37 et *Epigraphische Excurse,* p. 370, et inde v. cl. Foucart. *Inscriptt. recueill., etc.* Megarid. et Peloponn. n. 143 c. — Vss. 1-3. Rhangabis sunt supplementa, cetera autem Keilii. — Vs. 3. Keil. σὴν δ' ἀρ.; Rhang. ἐπ' αἶαν. Kaibel. damnat ἔπαινος, scribitque ἐπα[ρκῶς. —

Vs. 4. id. λιγυρὸν... στόματος. — Vs. 5. Νομώνιος, *id.* Kaibel. Αὐτὸς ἄρ'] οὖν ἐκά[λ]ε[σ]σεν [ἄν]α[ξ σ]ε, Νομων[ι'] Ο[λ.' — Vs. 6. Rhang. στυγερᾷ. Kaib. [σῶμα μαραινομένην. Notandum nomen Penelopæ semper esse apud Homerum Πηνελόπειαν.

CXCV. Apud Athenæum V, p. 215. « In bello Mithridatico Athenion, quem alii Aristionem vocant, Athenarum tyrannus, Apellicontem misit cum Atheniensium manu ad insulam Delum expugnandam. Quæ expeditio cum felicem habuisset eventum, Apellicon non civium solum, sed ipsius dei opes invadere ausus est. Dum vero Athenienses, militari disciplina remissa, luxuriæ et voluptatibus indulgebant, Orobius, Romanorum dux, eos repente adortus pecudum in morem trucidavit. » *Jac.* Στήσας οὖν τρόπαιον ἐπὶ τῶν τόπων ὁ Ὀρόβιος, καὶ βωμὸν, ἐπέγραψε. Τούσδε θανόντας κ. τ. λ. — Vs. 4. βασιλεῖ, Mithridati.

CXCVI. Est ap. Gruter. p. MXXXIX, n. 10, unde Jacobs. *Paralip.* II, n. 10, et *Append.* n. 137, Bœckh. *Corp.* n. 2236 : « In *Chio* insula in horto, ex schedis Sylburgii. » Depravatum credebat Jacobsius vs. 1, de quo Bœckh. : « Nihil video mutili in hoc titulo, » vertens φίλη ἡμέρη, *mitis amica*, sc. Bittus. Conjiciebat Jacobs. φίλη μερίς, *par amicum*, quod accepit v. cl. Dehèque, qui transtulit : « Pauvres vieilles *qu'ont unies* le travail et l'amitié. »

CXCVII. Bœckh. *Corpus*, n. 2240. Cum notula hac, εὑρέθη ἐν Χίῳ, manu eleganti adscriptum erat edit. epigr. Io. Lascaris Parisinæ a. 1544, unde transcripsit Tollius in *Epist. Itiner.* p. 5. Vid. Jacobs. *Paralip.* p. 761 et *Append.* n. 127. Cippus loquitur. — Vs. 5. Jacobs. πυκινῷ pro πινυτῷ quod est apud Tollium. — Vs. 7. Tollius αἴξας; emendavit Reiskius. — « Vulgo post πένθος non interpungitur, sed post Πρώταρχος; in quo hoc incommodum quod vs. 7 de Protarcho pronuntiatur, quem recta ratio suadet ad patrem Protarchi referri. Quare Henninius vult Πρωτάρχου, sed tum reliqua γαμ. γ. στονάχ. λίην non tam aperte ad subjectum Πρώταρχος referuntur quam debent. Igitur interpunctione mutata scribendum πένθος· Πρώταρχος γαμετὴν γάρ. » *Bckh.* — Vs. 8. Toll. στενάχησε λίην. Non ausus est Bœckh. in στονάχησε mutare. Eldick. στονάχησε φίλην, Reisk. στονάχεσσ' ἰδίην, conjiciebat Jacobs στονάχησεν ἑήν. — « Nimium Protarchus flevit uxorem : hinc defunctus ter præ mœrore auxit et implevit (ὤγκωσε) tumulum, et pater novum luctum nactus est. » *Bckh.*

CXCVIII. *Athenis*, ἐν Μονῇ Ἀσωμάτων. Edidit Cumanudes Ἀττ. ἐπιγρ. ἐπιτ. n. 184. Juxta in præcipua cippi facie adscripta sunt prima Alæensium mortuorum nomina..... ημ..... Ἀλαιεύς· Χαιρελέα Χαιρέου Ἀλαιέως, Εὐβόλιδος γυνή, metricumque epigramma est in latere crassitudinis. *Cuman.* « Mater (de qua agunt vv. 1 sq.) cum filiam, quæ apud regem Ægypti nobili quodam munere fungebatur. (V. 4), moribundam audiisset, eo contendit, at quantumvis festinaverit, non vivam sed mortuam eam secum in patriam abduxit. » *G. K.*

CXCXIX. In insula *Syro*, prope urbis rudera repertum primus edidit Klon Stephanus in Ἀθηναίῳ, 1875, p. 661; *Inscriptt. insul. Syri*, n. 21 et seorsum in vol. ejusdem tituli Ἐπιγραφαὶ τῆς νήσου Σύρου, in-8, 1875, Athen. p. 56. Suprascriptum legitur Θεοφίλα χρηστὴ χαῖρε. Τὸ δὲ περιεχόμενον, inquit editor, ἐστι σαφὲς, ἐξυμνοῦν τὰς ἀρετὰς τῆς περίφρονος καὶ μακαριστῆς Θεοφίλας, Δωρίδος πιθανῶς τὴν καταγωγὴν, θυγατρὸς τοῦ Νικίου καὶ συζύγου τοῦ Ἑστιαίου, θανούσης τριάκοντα πέντε ἐτῶν. Libentius crediderim Histiæum hunc filium, patris orbum, ὀρφανὸν πατρός, matri a qua, cum vidua superfuisset, educatus fuerat, gratæ memoriæ testimonium dedisse.

CC. *Smyrnæ* (?) Apud Chishull. in *Itiner.* p. 168, Tollium, in *Fortuit.* p. 307 sqq. Ex Tollio Murator. in *Thes.* p. 749. Bonad. t. II, p. 516, Dorvill. *in Charit.* p. 523, Toup. in *Addend. ad Theocr.* p. 399, cujus Brunck. recepit lectiones, in *Anal.* III, p. 299, Jacobs. (Vid. *Animad.* vol. III, P. II, p. 262 sqq.) in *Append.* n. 200, et Bœckh. in *Corp.* n. 3328. Anaglypho expressi pater et mater ex adverso sedentes, inter quos puer legens. — Vs. 1. οὐκ ἀδόατος, *non sine luctu et planctu funebri. Bckh.*, « βοᾶν in luctu solemne » *Jac.*, ut latine *conclamare*. — Vs. 3. ἐν σπονδαῖς; sæpe ille cum civibus lætatus erat, ut prytanis, qui libant diis in prytaneo: ridicule tamen ex intemperantiore compotatione eum decessisse conjecit Tollius. *Bckh.* — Cf. Jacobs. *Animadvv.* l. c. p. 263.

CCI. *Panticapæi* (Kertsch). Edidit Franckius *Richtersche Inschriften*, p. 87 sq. (I, 9) coll. p. 498 ex Richteri *Itinerario* inedito, et ex Franckio Welckerus in *Musei Rhenani* t. I (1833), p. 290. Repetiit Bœckh. *Corp. inscr. gr. Addend.* n. 2109 g. Hæc vel sub ara sepulcrali, vel sub monumento sepulcrali, quod imagine defuncti instructum erat, posita fuerunt. Titulus minime recens esse videtur. *Bckh.* — Vs. 4. Nomades hi videntur Scythæ esse Europæi inter Penticapen et Gerrhum fluvios.

CCII. In vico Cephala, in Co insula, repertum edidit Rossius, *Inscrr. gr. ined.* fascicul. III, p. 43, n. 304. Cum defuncti nomen desit qui loquens inducitur, suspicatus est Rossius hoc epigramma cum altero esse jungendum, quod ibidem repertum fuit, quodque ea causa afferre operæ pretium esse nobis, videtur : ὁ δᾶμος ὁ Ἰσθμιωτᾶν ἐτίμασεν τιμαῖς τρίταις Σάτυρον Θεμιστοκλέους ἰατρὸν στεφάνῳ χρυσέῳ ἀπὸ χρυσῶν γ' καὶ εἰκόνι χαλκῇ ἀρετᾶς ἕνεκεν κατὰ τὰν τέχναν καὶ εὐνοίας τᾶς ἐς αὐτόν. Ross. *ibid.* n. 303.

CCIII *a*. *Cnidi*. Edidit C. T. Newton. *Further Papers respecting the excavations at Budrum and Cnidus*, p. 68-69-(2). — Vs. 2. προγέρων non reperitur in lexicis, neque vel in *Thesauro;* scripsit Kaibel. προ[τ]ερῶν.

CCIV *b*. Vs. 3. Πουλυγόης, qui aut quæ multum defletur; *Thesauro* et hoc deest vocabulum; Kaibel. πουλυγόητε.

CCV *c*. Vss. sqq. respondere videtur Athis. — Αἰδωνίς adject. neque in *Thesauro* cett. neque lexicis reperitur.

CCVII. In insula *Telo* repertum an. 1844 a L. Rossio qui tituli partem edidit, quam exscribere potuerat, *Hellenic.*, t. I, fasc. I, p. 66, n. 9. Ex ejus apographo tractavit, audaciusque restituit Hermannus, atque inde prudentius G. Kaibelius, *Epigr. gr. etc.* n. 199.

CCVIII. Apud *Hephæstiam Lemni* urbem. Ex Cyriaci epistola (*Targioni Tozetti Viaggi in Toscana* V, 435) edidit Kirchhoff. *Hermæ* I, 226. Subter scriptum est Καλλιστω Ζώου Ἐλευσεινίου θυγάτηρ, ἡ φιλόστοργος πρὸς γονεῖς, ἁγνὴ περὶ γάμον, [ἡ] καὶ καλὴ καὶ ἀγαθὴ, ἀρετῇ διαφέρουσα — ὁ δῆμος ὁ Ἰμβρίων — ὁ δῆμος ὁ Τενεδίων. — Vs. 11. λυγροπαθής lexicis deest.

CCIX. *Athenis,* in urbe. Edidit Cumanudes Ἀττικ. ἐπιτύμβ. n. 3509. In mediis litteris interposita puellæ XII fere annorum imago. « Videntur χοϊκαὶ appellari quibus per ætatem Choum pompæ sacræ interesse licuit : instabant χόες; at priusquam adessent, puellulam abripuit mors. Χοῦς formam [pro χόας] jure mireris. » *G. Kaib.*

CCX. *Athenis,* in urbe. Edidit Cumanudes, *ibid.* 24. Præscriptum est Φίλαγρος Ἀγγελῆθεν. Ἥγιλλα Φιλάγρου.

CCXI. *Athenis,* in arce. Cumanudes, *ibid.* n. 3498. Epigramma fuit quinque versuum. — Vs. 2. initio legi potest ΑΓΟΡΑΚΑΙ, quod fuerit mulieris nomen velut Κλε]αγόρα seu Πραξ]αγόρα.

CCXII. *Smyrnæ.* In museo Ashmoleano Oxonii descripsit Roehlius, ediditque in *Schedis epigraphicis,* Berol. 1876, p. 2, cujus vs. 1. sunt supplementa. — Vs. 2. « ΑΓΑΓΕΝ lapis; quod ab ipso lapidario correctum esse testatur editor. » *G. K.*

CCXIII. *Panticapæi* in museo. Stephanius, *Bullet. acad. Petropol.* XIII, 163. Inde G. Kaibel. p. 96, n. 250. Supra scriptum Κλεονίκ]α Μήνι[ος] χαῖρε. Vs. 1. Cf. Theocr. XVII, 57 ἀρίζαλος Βερενίκα; Callimach. LIV, 3, edit. Boissonad. : εὐαίων ἐν πᾶσιν ἀρίζαλος Βερενίκα. — Vs. 3. extremo loco suppl. Stephanius τὸ κείνας, Keil. τὸ πρόσθεν, G. Kaibel. τὸ κούρας. — Vs. 5. Stephan. ἢ καλάν, Keil. καὶ καλάν, G. Kaibel. τὰν ἁπαλάν.

CCXIV. In Co insula, in ecclesia ruinosa, haud procul a vico Pyli, repertum edidit Rossius in *Inscriptt. gr. ined.* III fascicul. p. 41, cujus tituli jam dederat minores reliquias ex Helpmanni schedis in ejusdem operis fasciculo II, p. 59, n. 174. — Vs. 1. Helpmanni apogr. dabat ΑΙ..ΗΡΣL-ΓΣΤΟΕΔΑΚΡΥ..... In altero apographo ex quo hoc epigramma iterum edidit, legebatur ΑΙ.....ΣΤΟΛΕΔΑΚΡ....ΣΠΑΡ. Ex illis indiciis satis vere hic versus restitui potuit : κατέστολε *composuit* seu *adornavit.* Vers. totum sic resarcit Kaibel. :

Θευδότα ἁ[μάτ]ηρ σε [τέκε], Στόλε, δάκρυ· ἄ[φν]ως γὰρ.

— Vs. 6. L. Dindorf, in hoc versu citato (*Thes. Ling. gr.* s. v. ἀρτίχνουν) scribebat γηραλέων; sed γηραλέην per hypallagen dictum esse videtur, senilem, i. e. quæ ad senectutem data est.

CCXV. Ap. Athen. IX, 401, ... κινδυνεύεις οὖν ποτε διὰ ταύτας τὰς φροντίδας, ὥσπερ ὁ Κῷος Φιλητᾶς, ζητῶν τὸν καλούμενον ψευδολόγον (nescio quas sermonis ambages) τῶν λόγων ὁμοίως ἐκείνῳ διαλυθῆναι. Ἰσχνὸς γὰρ πάνυ τὸ σῶμα διὰ τὰς ζητήσεις γενόμενος, ἀπέθανεν, ὡς τὸ πρὸ τοῦ μνημείου αὐτοῦ ἐπίγραμμα δηλοῖ. Ξεῖνε... — De Philetæ macie vid. Plut. *An seni capess. resp.* p. 791 E, edit. Did. XV, 3; Ælian. *V. H.* IX, 14; Suid. v. Φιλητᾶς. — Vs. 2. νυκτῶν κ. τ. λ. Cogitationes sunt in seram noctem productæ.

CCXVI. Apud *Æanen* Macedonum. Dedit v. cl. Heuzey in *Rev. arch.,* 1868, II, p. 25, inde repetiit G. Kaibel. *Epigr. gr. etc.* n. 514. — Vs. 3. Cercinium ubi nata est Hediste, erat in Pelasgiotide. — Vs. 5. Lapis : ΙΑΔΑΜ.... — Vs. 6. ΕΙΓΕΝ, litteræ π forma est Γ. — ὅτ' ὠδίνων κ. τ. λ. quia pro doloribus quos parturiendo passa est, filii grati mercedem habet. Conf. Meiæ epitaph. in *Anthol. lat.* IV, CCCXI :

Ut mihi grata vicem natorum turba parabat,
hoc mihi de pario marmore struxit opus.
Manibus atque meis nati pia vota dedere,
persolvere meis manibus inferias.

CCXVII. *Alexandriæ Ægypti,* ubi adhuc est, mense octob. 1879 repertum. Renatus Cagnat. *Revue archéol.* 1880, cujus sunt supplementa. Choliambis trimetris, quod metrum apud Græcos rarum est, utitur poeta. De tempore quo scriptum est epigramma non satis liquet. Litterarum formæ : Α, Δ, Λ, Μ, Ζ ou Ʒ (ξ). — Vs. 5. lapis errore, ut videtur, lapicidæ, ΔΕΧΟΚΤΟ; πολλοῖς ἀρέσαι restituit editor ex duabus epitaphiis ap. G. Kaibelium, LXIV, 3 et CLXIII, 2.

CCXVIII. *Thebis* repertam inscriptionem et ab Epaminonda Coromantzo communicatam edidit St. A. Cumanudes in Ἀθηναίῳ, 1874, p. 478; cujus sunt supplementa. — Vs. 3. Ἀσώπιχος frequens apud Bœotos pr. viri nomen; jam occurrit in inscript. Lebad. *Corp. inscr. gr.* I, p. 759, n. 1575, 9. Kaibel. : Τιμοκλέ[ω]να Σοφ[ων]ίχου, postea tamen in præfatione op. cit. p. XIV, Cumanudis supplementa recepit. — Vs. 5. Regalia Jovis (certamina) instituta Thebis fuerant post Leuctrensem victoriam, jubente, quod quidem finxisse videtur Epaminondas, Trophonio, προστέταχεν ὁ θεὸς αὐτοῖς, ὅταν ἐν Λεύκτροις νικήσωσιν, ἀγῶνα τιθέναι Διὶ βασιλεῖ στεφανίτην. Diod. sic. XV, 53, 4. Pro ἐν ἄθλοις duobus verbis, quod legebat v. doct. Cumanudes, scripsit, quod recepimus, ἐνάθλοις v. doct. P. Foucart. *Revue archéol.* 1875, I, 110, qui notavit voc. ἔναθλος uno exemplo in *Thesauro* occurrere, quod sane potius est repetita ἐν præpositione. — Titulo subscriptum legitur Πολύκλειτος ἐπόεισε, quem statuarium non eumdem esse ac Polycletum illum celeberrimum existimat v. cl. Cumanudes, sed Polycletum quemdam recentiorem, non tamen obscurum artificem, Naucydis discipulum, et Lysippi Sicyonii æqualem.

CCXIX. *Athenis,* sub anaglypho fracto. Carolus Vidua *Inscrr. ant.* (a. 1826), tab. 49, 3. Inseruit Bœckh. *Corp.* t. I, p. 918, n. 863 b. Repetiit Rhangabes, *Antiqq. hell.* t. II, p. 931, n. 2200 et Cumanudes Ἀττ. ἐπιγρ. ἐπιτύμβ. p. 233, n. 1934. — Vs. 2 vitiosus, quod Νικομήδης non intrabat in heroicum. — Vss. 3 et 4. Bœckh. scribebat Ὁμήρου δόξαις ἐγγελ. quod si recipis, Ὁμήρου δόξαις mœrori umbrarum in inferis alludit Nicomedes, utpote qui illic suavi sopore consepultus jaceat. — Vs. 2. Lapis habet ΚΩ. — Vs. 3. Cumanud. Ὅμηρον; Kaibel. qui recepit hanc lectionem, addidit : « Nicomedes talis erat qualem descripsit Achilles Tatius III, 20 : καὶ γάρ τις ἐν αὐτοῖς ἦν τῶν τὰ Ὁμήρου δεικνύντων ἐν τοῖς θεάτροις κ. τ. λ. »

CCXX. *Khulkhula.* Ex apographo Wetzstein. Waddington. *Inscriptt. rec., etc.* Syrie, n. 2537 f. — Vs. 1. Cf. epigr. Hierapol. Phryg. *Corp. i. gr.* 3909. πότνια Νυμφῶν, | νάμασιν, ἀγλαίῃσι κεκασμένη... Vid. infr. inter Demonstrativa, C. III, Ἀσίδος εὑρείης...

CCXXI. Fragm. Mercurii sine capite; edidit v. cl. Cumanudes, *ibid.* p. 56, n. 393. — Vss. 1-2. Sic restituit G. Kaibel partim ex Wilamowitzio.

Νούσων ἰη[τῆρα καὶ ἐσθλὸν δ' ἄνδρα] Κράτωνα
Κυίντ[ου παῖδα φίλον] κ. τ. λ.

CCXXII-CCXXIII. In via quæ *Neapoli* Nolam ducit. Ediderunt Capacius *Hist. Neap.* t. I, p. 44, Reinesius *Syntag. inscr.* cl. XVII, n. 36, p. 824. Ex Reinesio Fleetwood. *Inscriptt.* p. 238, 2, Gorius *Inscr. Etr.* t. II, p. 43 cum interpretatione Salvinii, ex eoque Bonada, *Anthol.* t. II, p. 394. Ex Capacio et Reinesio Brunck. *Anal.* III, p. 313, n. 743, Jacobs. (V. *Animadd.* vol. III, P. II, p. 329 sqq.), *Append.* n. 327, Franz. *Corp.* n. 5819, étc. Sunt duo epigrammata in eamdem Cleopatram. — Vs. 6. Brunck. συμφωνίαν ἑ. μισγέμεναι; scribendum tamen notat μιξαμένα « quod refertur ad ἅ 3 versus ». Kaibel. συμφωνίαν ἐρατοῖς μειξαμένα μέλεσι. — Vs. 7. lapis ΘΑΝΑΤΟΙΟ, quod mutandum in βιότοιο censebat Reinesius, probante Fleetwood. qui tamen, ut postea Kaibel., accepit Walckenarii (*Diatr. in Eurip.* p. 236) emendationem θνητοῖς, omnino inutilem, utpote ubi optimum sensum exhibet θανάτοιο, *nihil mortis,* nihil in morte *dulcius esse luce.* — Vs. 8. Bœckh. εὐφροσύνας; Kaibel. εὐφροσυνᾶ[ν.

CCXXIV. Bandin. *Bibl. Med. Laurent. mss. lat. Catal.* t. II, p. 10. (cod. VIII, p. 44) « Licteræ (*sic*) infra scriptæ repertæ sunt apud sanctum Felicem ad Emam in quadam marmorea tabula. V. Gori, *Inscriptt. antiq. Etrur.* Florent. MDCCXXVI, 4°, t. I, p. 453, n. 97. Corruptam antiquarii incuria et imperitia eleganter docteque restituit et latinis versibus reddidit Salvinius. » *Bandin.* Repetierunt Bonada *Anthol.* t. II, p. 391, Brunckius, *Anal.* III, p. 317, n. 755, Jacobsius (*Animadvv.* III, P. II, p. 341), *Anthol. palat. App.* n. 341, et Franzius, *Corp. inscr. gr.* t. III, p. 940, n. 6310. — Vs. 1. Br., Jacobs., Franz. ἄν πως. — Cf. infr. similia canum epitaphia, 294, 345, 361.

CCXXV. *Athenis,* sub anaglypho prope arcum Hadriani invento. Edidit Dodwell. *Itin.* t. I, p. 387, et inde Bœckh. *Corp.* t. I, n. 948. « Adolescens hic nefanda nece periisse videtur, morte fortasse sponte sumpta. » *Bckh.* — Ex ipso marmore dedit v. cl. St. A. Cumanudes in Ἀττ. ἐπιγρ. ἐπιτύμϐ. p. 343, n. 2912; recentius repetiit commentarioque adornavit G. Kaibel. n. 116.

CCXXVI. *Romæ,* in lapide extra portam Salariam reperto. Fabrettus *Inscriptt.* p. 288, et post multos Brunck. *Anal.* t. III, p. 304, n. 708, et Jacobs. *Anthol. Lips.* t. IV, p. 271. (*Animadvv.* t. III, Part. II, p. 284) et *Append.* n. 147. « Positi sunt hinc inde accentus, quod notabile est. Ceterum epigramma memorabile et formas Doridis severioris. » *Franz.* n. 6241. — Vs. 1. καλύπτη. — Vs. 3. Dor. χῆρα. — Vs. 4. Franz. : « δεξιάδαν δ' ἐτάφη, quod vidit Paciaudus ap. Bonadam. Eam formam Schol. in *Iliad.* VII, 15, sibi videbantur reperire : in quo illi certe non tantum a vero aberrarunt quantum vulgo putatur. Comp. δεξιάδην cum ἀριστίνδην. » Dorvillii emendatio est. — Vs. 7. Brunck., Jacobs. et Eldick. ἐπεχώσατο, « contra marmoris fidem, » ut fatetur Jacobsius.

CCXXVII. *Romæ* repertum. Welckerus *Syllog. inscr. gr.* n. 70, p. 103, edit. alt. Repetiit Franz. in *Corp. inscr. gr.* n. 6198 et inde Kaibel. n. 629.

CCXXVIII. *Romæ.* Edidit Sirmond. *ad Sidon.* p. 103, unde repetiit Jacobs. *Paralip.* II, n. 68, p. 820, et *Append.* n. 380, et Franz. *Corp. inscr. gr.* t. III, p. 931, n. 6294. Bene vidit Jacobs. hoc distichon a quadratario perversum fuisse, et restituit, quod prius sic legebatur et a Kaibelio ipso n. 630 editum est :

Φιλήτῳ τόδε σῆμα κατοιχομένῳ συνομεύνῳ
Ἀβασκαντὶς γαμετή, μνημοσύνης ἕνεκεν.

CCXXIX. « Inter rudera *Palæopolis* Corcyræ, in lapide valde obliterato quæ nunc in museo Prossalendi servatur. » Edidere multi inter quos Græfius est (*Act. Petropol.* vol. VIII, p. 630-647) et Bœckh. *Corp.* n. 1907. « Mnaseas manifesto dicitur carmina didactica composuisse, cosmologica et astronomica, etiam geometrica, opinor, fere ut Aratus, Eratosthenes, alii. De hoc Mnasea aliunde non constat. » *Bckh.* — Vss. 7-8. Græf. δι[φραγέταν π..... ἅ δ' ἀμφὶ γᾶν τε. — Vs. 9. Græf. εὖ δ' ἀηδόνα; lapis : ΕΥΔΔΕΙΝ. « Nihil succurrit nisi εὐοδεῖν; ut sit : prosperum ipsi successum habere cognovit Homeri chartam, in qua Odyssea et Ilias, hoc est prospere æmulatus est heroicam Homeri poesim. » *Bckh.* Kaibel. εὔ[δα]εῖ [νο]ῦ. — Vs. 11. id. ὁ [τρ]ιπλανάτας. — Vs. 12. Lapis habet ΑΚΑΡΝΙΑ, de quo silet Bœckh., tantum confessus Αἰακίδαο Græfio deberi. Corrigebat Hermann. καὶ μῆνις ἁ στρατηλατῶν· εἶτ' ἀτρεκές; Kaibel. ἁ καρ[η]άτων. — Vs. 13. id. μ]άθε[ς] τὰ παντ'. — Vs 15. « Εὔνομον ex. c. dedi, neque με verum judico, sed versum ut potui explevi. » *Bckh.* Welckerus tamen olim tentaverat ὁμευνέτιν τ' ἔλειψε.

CCXXX. *Corcyræ* in basi statuæ ornatissimæ vidit Cyriacus Anconitanus p. XX, n. 135. Ex eo fonte dederunt Holsten. *Nott. et Castigg. ad Stephan. Byz.* v. Σχερία p. 309, Maffeus in *Mus. Veron.* p. 65 cum hac nota : « Latine vertit parum prospere B. Montefalcon. in *Diario Italic.* [p. 428]. Latina et Græca in *Novo Thesauro* [Murator. p. 1079] valde corrupta. XXX et ultra ab hinc annis lapidem acquisivi statimque ita reddere expertus fui : Quis fuerim quæris, etc. » *Sc. Maf.* — Supra versus scriptum est : Βασιλείδης ἐτῶν ΚΓ Ἥρως χαῖρε. — Vs. 1. Bœckh. supplet δ' pro τ'. — Vs. 6. Lapis ex Maffeo ΝΑΥΤΙΛΙΗΛΥΓΡΗ. Ap. Cyriacum initio versus lacuna indicatur. — Vs. 7. Σχερία antiquum Corcyræ nomen. — Est etiam hoc epigr. ap. Brunck. *Anal.* t. III, p. 313, n. 706, Jacobs. (*Animadvv.* vol. III, P. II, p. 280), *Append.* n. 307, Bœckh. *Corp.* n. 1888 et G. Kaibel. n. 186.

CCXXXI. *Prusiæ.* Edidit Ph. Lebas. *Journ. de l'Instr. publ.* sept. 1853, p. 577, unde repetitum a cl. v. Waddington. in *Inscriptt. rec.* p. 284, n. 1170. Lebasius fere omnia restituit — Vs. 1. conjiciebat συνέσπετ' ἀταρπιτοσήμων, sed ultimum verbum quod ipse composuit, difficile admiseris; exempli gratia aliquid tentavimus, plures locos recordati, ubi de parca, de sorte, deo quodam aut fato βάσκανος dicitur, cum genitivo rara quidem structura, sed in Æmiliani epigrammate (*Anthol. Pal.* IX, 736) legitur κώμων βάσκανος. G. Kaibel. n. 413 : Ὦ Σ]οφί[η] καὶ Μο[ῦ]σα συνέ[σ]πε[το καὶ κλέ]ος ἔ[ργ]ων. — Vs. 2. *id.* τ[ρ]ὶς ἑ[πτ]αέτην... — Vss. 3-4, sic primum restituerat Lebas. :

ᾧ γόον, τῷ χ' ὑμέναιον, ἐδᾳδουχήσατο μήτηρ,
οἰκτρὰ δ' ὁ συγγενετὴρ χρύσιον ὠλέσατο.

Vs. 4. Kaibel. Χρυσίον ΩΔΕΣΑΤΟΣ, et in notis conjicit οἰκτροτάτῳ. — Vs. 8. δοκός, *telum* s. δόκος, *laqueus,* Archilochi est, pro quo tamen Kaibel. μόρον, ubi lapis ΔΟΚΟΥ.

CCXXXII. *Cyrenis.* Pacho *Itin. marm. Cyren.*, etc. tab. LXII, 1, Letronn. *Journ. des Sav.* 1828 et Welcker. *Syllog. epigr. gr.* ed. alt. p. 71.

n. 50. Suprascriptum est... χθ, Τι. Πετρώνιος Καπίτων ἐτῶν κ, quo significatur annus XXIX, qui ad imperium Augusti pertinet, et hominem defunctum annos viginti natum fuisse. G. autem Kaibel. K. Θ. primas litteras existimat esse verborum καταχθονίοις θεοῖς. — Vss. 5-6. Cf. Virgil. *Æn.* VI, 221; cf. et *Anthol.* VII, 182, 183, 186, 188, 627, 711, 712.

CCXXXIII-CCXXXV. *Romæ.* Nunc Lutetiæ ex collect. Campan. (Vid. Froehner. *Musée du Louvre, Inscr. gr.* p. 292, nn. 234-241). Descripsit et commentatus est Secchius *Monumm. inediti d'un antico sepolcro di famiglia greca scoperto in Roma sulla via Latina, Roma*, 1842. Edidit et Welcker. *Mus. Rhen.* III, 1845, p. 259 sq., Franz. *Corp. inscr. gr.* t. III, n. 6270, 6271. — In eodem lapide legitur : Πάτρων. [Οἱ συμπρέσ]βεις. Χαῖρε, Πάτρων, χρηστὲ καὶ δίκαιε Πάτρων, Χαῖρε. Πάτρωνος ἰατροῦ. Γυνὴ Πάτρωνος. Θυγάτηρ Πάτρωνος, etc. — Fuit Patron medicus Lycia oriundus. Eum legatione functum esse ex titulo haud procul ab eodem sepulcro reperto (n. 6446) : Νικίας Ὀνησιφόρου τοῦ Νικίου Ξάνθιος τῆς Λυκίας ἀρχιερασάμενος τῶν Σεβαστῶν καὶ πρεσβεύσας ἐκ τρίτου ὑπὲρ τῆς πατρίδος, demonstravit Secchius, qui vidit etiam πρέσβεις esse commemoratos. Hinc explicari potest ἐν τιμαῖς quod habemus in epigrammate primo in quo vs. 2, pro Ῥώμα scripsit Secchius πρεσβέα, Welcker. ἀγλαὰ, pro πράγ. μ. δέχεται, hic πράγμ. μου φέρεται, ille πράκτορά με στέφεται. — Vs. 3. pro ἐς φάος, Secch. ἐνδέεθ'; pro οὔ μ' ἀποπ., οὐκέτι πέμπεις, Welcker.; ἔνθεέ τ'... οὐκ ἀποπέμπ. — Vs. 4. pro ἀλλ' ἐφορᾷς, Secchius ἐν δυσμῇ, Welck. ἐν ξείνῃ — In tit. γ. vs. 1. Ἀππολήία, Apuleia, Patronis filia est. Vid. G. Kaibelii notas, n. 546.

CCXXXVI. *Carali s. Caralibus*, hodie Cagliari, in Sardinia insula, ubi et nunc legi potest, cum aliis nonnullis plerisque latinis, repertum titulum edidit Muratorius t. III, p. MDCXXXVIII, 4; recentius Albert. de la Marmora (*Voyage en Sardaigne*, Part. II, 1840, tab. XXXV, fig. I et p. 486 — 488), cum restitutione et explicatione Lebasii p. 570-586 et Welker. *Mus. Rhen.* vol. VI, 1848, p. 90 sqq, n. 16, postremum, Franz. *Corp. inscr. gr.* III, p. 683 sqq. n. 5759 e et Jacobsius *Anthol. palat. Append.* Lips. n. 404. Dedit Lebasius et in Comment. *Inscriptions de la Grotte de la Vipère*, p. 9. « Hæc epigrammata uni sepulcro imposita satis docent Cassium Philippum ab Imperatore quodam relegatum in insulam Sardiniam fuisse ibique una cum uxore Atilia Pomptilla et fortasse etiam parentibus socerisque degisse. Insulæ iniqua temperies effecisse videtur ut Philippus in gravem morbum inciderit. Itaque pia uxor, ut marito vitam servaret, ipsa se devovit, atque, adnuente Deo, mortua est. Quippe ex superstitione vetere vita pro vita pensari posse putabatur; unde Pomptilla νέας Ἀλκήστιδος (Cf. *Anthol. Palat.* VII, n. 691) famam consecuta est. » *Bckh.-Frz.* Hæc poematia in *Appendice Anthol. palat.* versionis gall. t. II, p. 276 vertit v. cl. Dehèque, quæ et laudavit v. cl. Æ. Eggerus, *Journal des débats*, 4 Déc. 1864. Cujus elegantissimæ translationis haud ingratum fecerimus partem nonnullam afferre : « Que tes cendres, ô Pomptilla, fécondées par la rosée, se transforment en lis et en vert feuillage où brilleront la rose, le safran parfumé et l'impérissable amarante! Puisses-tu devenir à mes yeux la fleur de la blanche primevère, pour que, à l'égal de Narcisse et d'Hyacinthe, cet objet de larmes éternelles, une fleur transmette ton nom aux générations à venir!... » — Multa de uxoris suæ pietate edidit testimonia Philippus : præter græcam inscriptionem nostram, ejus sepulcro insculpi voluit plura latina epigrammata quæ collegit P. Burmannus in *Anthol. lat.* lib. IV, 90, quorum plurimam partem haud ab re alienum erit huc afferre :

Urbis alumna graves casus hucusque secuta
conjugis infelix Atilia cura Philippi,
hic sita sum, manibus gratis sacrata mariti;
pro cujus vita vitam pensare precanti
indulsere dei; ne cesset fama, meremur.
Quod credis templum, quod forte, viator, adoras,
Pomptillæ cineres ossaque parva tegit.
Sardoa tellure premor, comitata maritum,
proque viro fama est me voluisse mori.

Hic Pomptilla jacet, cineri conjuncta Philippi;
. . . .
. . . .
Junonis sedes infernæ cernite cuncti;
Numine mutato fulget Pomptillla per ævum.

Unum et viginti bis juncti viximus annos;
una fides nobis gaudia multa dedit.
Et prior ad lectum cum sim Pomptilla recepta,
tempore tu, dixi, vive, Philippe, meo.
Nunc æterna quies, Ditisque silentia mæsta,
hanc statuere mihi pro pietate domum.

Languentem tristis dum flet Pomptilla maritum,
volvit pro vita conjugis ipsa mori.
Protinus in placidam delabi visa quietem,
occidit; o celeres in mala vota, Dei,
Has audite preces, vitam servate marito,
ut pereat vita dulcior illa mihi.

In ultimo hoc epigramm. legebat Burmannus *voluit* pro vita, quod, metri causa, transponendum dicebat, *pro vita voluit;* legendum *volvit,* i. e. cogitat; scripsimus et *servate* pro *servare*.

CCXXXVII. *Ibid.* Iidem hanc ejusdem monumenti partem ediderunt. — Sic restituebat Lebas. *Inscriptt. de la Grotte de la Vipère* p. 12, vs. 1, Κῆρα [δὲ πι]κρ[άν. — Vs. 2. [ἐξ]ι[λέωσε πάρος. — Vs. 3. χρηστὴ ἀκ. Vid. in utrumque epigr. novum G. Kaibelii commentarium, n. 547.

CCXXXVIII. *Nemausi.* Edidit ex lapide ipso post Sallengrium in *Præfat. Nov. Thesaur. Antiquitt. Rom.* t. I, p. 3 et Benedictinos duo in *Itinerar. litter.* t. I, p. 309, Maffeus in *Antiquitt. Gall.* p. 55, et post multos alios, inter quos Brunck. *Anal.* III, p. 303, n. DCCV, Jacobs. (vid. *Animadvv.* t. III, Part. II, p. 279 sq.) *Append.* n. 120, Franz. *Corp.* III, p. 1038, n. 6789 et G. Kaibel. n. 548. — Cf. Epigrr. in Pomptiliam. — Supra tetrastichon legitur :

D. M.
C. VIBI LICINIAN
V. ANN. XVI. M. VI
C. VIBIVS
AGATHOPVS ET
LICINIA NOMAS
FIL OPTIMO PIISSIM

« Agathopus et Nomas videntur Græci natione servi manumissi a Licinio quodam qui ex familia Vibia fuit. » *Bckh.* Sic transtulerat ipse Maffeus :

Plurimus hunc tumulum flos induat, inque recentem
haud rubi horrentes, ægipyrusque mala.
sed properent violæque et amaracus et narcissus.
Vibie, et omnis humus te prope jam rosa sit.

CCXXXIX. *Pataris.* Walpol. *Travels* p. 342, n. 6. Ex Walpol. Osann. *Auct. Lex. gr.* p. 95. Welcker. *Spicil. Epigr.* n. 49, p. 22 sq. et *Syllog. epigr. gr.* ed. sec. 1828. n. 36, p. 44 sq., et Bœckh.-Franz. *C. inscr. gr.* t. III, p. 152, n. 4284. — Vs. 1. lapis : ΠΑΛΜΙΣΤΡΟΦΥΛΑΞ; Græfius (*Act. Acad. Petrop.* vol. VIII, p. 705), Παλαιστροφύλαξ, quod

vocabulum inventiur apud *Ælian. H. V.* VIII, 14. « Eumdem ἐπιστάτην παλαίσματος vel παιδοτρίβην vocari notat Welcker. » *Bckh.-Fr.* — Vs. 6. Mercurium animarum deductorem, ψυχοπομπὸν, invocat. Eustath. ad Hom. *Od.* Ω, 1. « Ἰστέον ὡς ἐκ τοῦ « Ἑρμῆς δὲ ψυχὰς ἐξεκαλεῖτο, » τὸν ψυχοπομπὸν συντιθέντες τινὲς ἐπίθετον αὐτὸ εἶπον τοῦ Ἑρμοῦ. »

CCXL. *Oppidi novi* ad Lixum (hodie Ksar-el-Kebir ad Oved Loukkos). Editum a v. cl. Tissoto, Galliæ legato, missum v. cl. E. Miller., *Revue arch.* t. XXVIII, ann. 1874, p. 239 sqq. Supra versus lapis habet [ΖΩϹ]ΙΜΟϹ ΝΕΟϹ..... ΛΟϹ..... et infra ΑΛЄΞΑΝΔΡΟ. ЄΤΩΝ Κ. Β.

CCXLI. Apud *Ephesum*. Gruter. *Thes.* p. MXXXV; n. 12. Inde multi; Grotius cum versione metrica, Brunck. *Anal.* t. III, p. 311, Jacobs. (Vid. *Animad.* vol. III, P. II, p. 323). *Append.* n. 269 et Bœckh. *Corp.* 3019. — Vs. 4. Gruter. κουκέτι ἐς. — Vs. 6. perspicue φέρειν habet lapis, quod satis clarum est, quodque sine necessitate in φέρων mutavit Brunckius, approbante Jacobsio; Grotius, φέρειν.

CCXLII. *Mileti.* Edidit v. cl. O. Rayet, *Revue archéol.* t. XXVIII, ann. 1874, p. 113 sq. Supra scripta leguntur nomina Ἀντήνωρ Εὐανδρίδου, Ἀντιφάνης Μοσχίονος, Χίονις Χιόνιδος. Plane ignoti sunt tragicus poeta Evandridas et socraticus Hestiæus; quæ tamen nomina sæpe in titulis Milesiis occurrere testatur editor.

CCXLIII. *Neapoli.* Anaglypho mulier sedet juveni dextram jungens. Martorellus, *Thec. Calam.* t. II, p. 472 sq., Welcker. *Syllog. epigr.* p. 102, n. 69, et Franzius, *Corp. inscr. gr.* 5817, qui conferri jubet ultimam sententiam cum choliambo hoc versu quem edidit sub n. 6221 :

Γληνῷ Νιγρῖνος παιδὶ καὶ νέκυν στέργων.

Repetitum est etiam epigramma hocce in *Bulletin de correspondance archéolog.* 1830, p. 48.

CCXLIV. *Tanagræ.* Minusculis Cumanudes ex antitypomate Stamatacis, in Ἀθηναίῳ ann. 2 (1874), t. II, p. 406. Notum Charias nomen et ap. Andocid. p. 14, 23, et ap. Bœckh. *Corp.* I, p. 306, n. 172, 10. Observat editor romanam ætatem litterarum forma indicari. — Vs. 2. Pœmander, Charesilai filius, nomen suum Tanagricæ regioni dedit, inde Ποιμανδρίδι dictæ. V. Pausan. IX, XX, 1; Plutarch. *Moral.* p. 299, A. — Cf. Lycophr. 326, ubi tamen nonnulli intelligunt Ποιμανδρίαν vas quoddam sacrum ad excipiendum sanguinem; Strab. IX, p. 404, Steph. Byz. s. v. Τανάγρα. De voce χυδανή notat editor καινοφανὲς ἐπίθετον esse, et κατεσκίασε vocem esse sophocleam eodem sensu (*Œdip. Col.* 397 : ἢ καὶ κατασκιῶσι Θηβαία κόνει;).

CCXLV. *Leucosiæ* Cypri. Bœckh. *Corp. inscr. gr.* n. 2647; ex apogr. suo Waddington, *Inscript.* P. VII. *Ile de Chypre*, IV, Leucosia (Nicosia), n. 2771. Multi antea ediderant : Richter. *Itin.* p. 566, n. 23 (Cf. p. 643-679); Vidua, *Inscrr. ant.* tab. 29, 2. — Cf. Letronn. *Journ. des Sav.* 1827, p. 169. Tractavit et Welcker. *Syllog.* an. 1828, p. 41 sqq. — Vs. 1 heptameter sic ex apographis legitur : Κὰν τροχάδην βαίνῃς, φίλε ὦ παροδῖτα, βαιὸν ἐπίσχες (ἐπίσ[χου *Kaib.*). — Vs. 2. Bœckh. ex prioribus apographis ΗΒΗϹΕΝ. ΑΝΑ.... ΧΟΡΟϹ, legere voluit : Ἥρησεν θανάτου με μόρος. Ἥρησεν placuit et Franckio (in *Addend. Inscr. gr. et lat.* Richter. p. 483-498); sed addit μακάρων με χορός, quod, excepto χορὸς verbo, nullo ex apographo educi potest. Ex nova exscriptione ΗΤΙC..Α.ΑΝΑΙ..... ΧΟΡΟC legendum est : ἥγισεν ἀθανάτων με χορός· τὸ δὲ κ. τ. λ. « consecravit me immortalium chorus. » Quam lectionem et sententiam satis probat ult. versus quo gloriatur Eulalius quod nuptiis maturus, integra castitate, ablatus fuerit a Cœlicolis. Waddington. tamen aliter restituit, sic : ἥρπασεν ἀθανάτων με χορός. — Vs. 3. Lapis habet ΗΓΑΡΜΟΙ; emendat Bœckh. Βῆ γάρ μοι. Nonne legi possit ἧ pro ἦε « iit, » ut dicitur ἧμεν pro ἤαμεν, « ivimus, ibamus »?

CCXLVI. *Citii* (hod. *Larnaca*), in insula Cypro. Edidit v. cl. Melch. de Vogüé ex apographo quod miserat v. cl. D. Pierides, *Rev. archéol.* t. XIII, p. 439 sqq. — Est etiam in Πανδώρᾳ, t. XVII, octob. 1866, p. 329, *Inscript. Cypr.*, apud v. cl. Waddington. *Inscriptt. recueill. etc.*, n. 2761 et G. Kaibel. n. 256. — Vs. 8. ὀκτακαιεικοσέτης lexicis deest. — Vs. 9 sic legebatur : Οὐκ ἄκος ἔσται δ' ἀσπάριοι, ξ., χ. πρ. nullo sensu, lapicidæ errore, ut quidem v. cl. Eggero videbatur, qui sic restituere tentabat : Οὐ κακὸς ἔσται δ' ἀσπασμὸς κ. τ. λ., sed prorsus certam v. cl. E. Milleri lectionem accepimus, qui nullam in scriptura mendam agnoscit; lapis enim satis perspicua hæc habet : ΟΥΚΑΚΟΣΕΣΤΑΙΔΑΣΠΑΡΙΟΙ..... ΠΡΟΣΕΙΠΑΣ. Vid. *Revue Archéol.* t. XIV, p. 61 sqq.

CCXLVII. Ap. Phlegon. Trall. in *Hist. gr. Fragm.* a Carol. Müllero editis, Bibl. gr. A. F. Didot, Περὶ θαυμασίων, 46; edit. Io. Georg. Fr. Franz. Halæ, 1822, cap. XVII. Epigrammati id præscriptum legitur : Ὁ δὲ αὐτός (Ἀπολλώνιος ὁ γραμματικός) φησιν πλησίον Ἀθηνῶν νῆσόν τινα εἶναι, ταύτην δὴ τοὺς Ἀθηναίους βούλεσθαι τειχίσαι· σκάπτοντας οὖν τοὺς θεμελίους τῶν τοίχων εὑρεῖν σορὸν ἑκατὸν πηχῶν, ἐν ᾗ εἶναι σκελετὸν ἴσον τῇ σορῷ, ἐφ' ἧς ἐπιγέγραπται τάδε· Τέθαμμ' ὁ.....

CCXLVIII. In *Samo* insula reperit G. Renouard. Editum est in *Diar. class.* t. X, p. 172, *Mus. crit. Cantabr.* t. I, p. 349, a Jacobsio in Wolfii *Analect. litt.* fasc. I, p. 101, inde in Ἑρμῇ λογίῳ 1817, p. 106 sqq., item in *Anthol. pal.* t. III, p. 968, n. 398. Repetiit Bœckh. *Corp.* n. 2258. — Vs. 7. legunt πατρῴοιο, adjecto ap. Bœckh. dubitationis signo.

CCXLIX. Apud Chishull. *Antiqq. asiat.* t. II, p. 12, *Scalæ novæ* repertum. Unde alii et Brunck. *Anal.* t. III, p. 301, Jacobs. (v. *Animadd.* vol. III, P. II, p. 275), in *Append.* n. 272, Bœckh. *Corp.* n. 3026. « In hominem qui sese de rupe præcipitaverat, sive quod improbi nescio qui et nebulones eum persecuti erant, quos conatus erat effugere; sive quod stulti homines ei persuaserant ut auderet facinus arduum. » *Bckh.* Nihil aliud Kaibel. n. 255.

CCL. *Romæ.* Edidit Reinesius, *Syntag. Inscriptt.* p. 610; inde Brunck. *Anal.* III, p. 276, n. 592, Jacobs. (*Animadv.* vol. III, P. II, p. 195), *Append* n. 224, Franz. *Corp.* n. 6197. Dederat et Hier. Bosch. *Florileg. græc. mantiss. tertia*, p. 420, cum hac notula : « Inter Arundeliana, in Anglia » et H. Grotii versione cui præscriptum est : « Ex marmoribus Arundelianis. » — Vs. 1. Claudius ille Agathe-

merus erat inter sodales Persii poetæ ap. philosophum Cornutum, et *doctissimum sanctissimumque* virum eum dicit Suetonius, in *Persii vita*.

CCLI. Prope *Teon*. Ex cod. Askewiano Bœckh. *Corp. inscr. gr.* II, n. 3123. — Vs. 5. Lapis habet, si apographis credimus, ΕΜ . Ε. Bœckh. audacius conjiciebat ἔνειμεν aut ἔδειμεν; nos sine dubitatione ἐς αἰὲν, damus, deinde vs. seq. νεῦεν pro ΝΟΕΝ, ubi ἔνθεν, quod vix credas, Bœckh. legi voluit, « lenissima correctione, » ita tamen ut quasi desperatum locum tandem omitteret. Eumdem hunc versum sic restituit Kaibelius : ἀφθάρτοις Μούσαις γὰρ ἐπ[έ]σ[τεφ]ον αὐτὸς ἐμ[αυτόν. Cui juveni musarum templi cleducho, id est custodi, sepultura in τεμένει assignata erat. — Vs. 6. Nymphius, Νύμφιος, proprium et æditui nomen esse potest; cf. vs. 10. — Vs. 7. sic supplebat Bœckh. : ζῶν· τῶν γὰρ κληδοῦχον ἐκλήρωσάν μ' ἐθέλοντα (marmor ΕΘΕΙΟΝΤΑ). Kaibelii supplementa recepimus Μουσ]ῶν γὰρ κληδοῦχ[ον Ἔρως φύγε κοὐκ] ἐθέ[λ]οντα. — Vs. 8. Ex ΕΚΟΜΜΑΩΝ elicere Bœckhio placuit ἐκ θαλάμου. — Vs. 9. lapis ΟΜΟϹ, quod non φάος (Bœckh) est, sed ΘΑΛΟϹ, θάλος.

CCLII. *Halicarnassi*. Edid. Newtonus I tab. 89, 10, coll. *Diar. arch.* 1859, p. 56. — Vs. 3. « loquitur στήλη ipsi tumulo superimposita. » *G. Kaibel.*

CCLIII. *Halicarnassi*. Edid. Newton. tab. 88, 8, coll. v. II² 699, unde G. Kaibel. n. 207. — Vs. 1 sq. « ὁ πρίν — ὁ πρὶν — ὁ similes particularum οὐ et εἰ eisdem versuum sedibus anaphoræ in Antipatri Sidonii epigrammatis (ejus enim sunt) *Anth. Pal.* VII, 409 et 413. — Vs. 5 sq. supplevi sententiam vulgarem. » *G. K.* — Cf. epigr. neapolitanum in *Anthol. lat.* IV, CCXLVIII :

Quæ mihi debebas supremæ munera vitæ,
infelix solvo nunc tibi, nate, prior...

CCLIV. *Panticapæi*. Anaglypho exsculptus vir adstante puerulo. Edid. Stephanius, *Comptes-rendus etc.* 1861-2. Supra scriptum Φαρνάκη Φαρνάκου χαῖρε. Edidit etiam G. Kaibel. *Epigr. gr. e lap. conlecta*, p. 97, n. 252. — Vs. 4. « Recte Sauppe (*Philol.* XX, 511), ut virtutem artemque ostenderet, Pharnacem in Græciam (πρὸς δύσιν) profectum esse statuit, quamobrem in patria ad cenotaphium inanibus lacrimis deflent mortuum juvenes. » *G. K.*

CCLV. *Sevrihissar* prope *Teon*. Ex schedis Peyssonelii transcripsit Ziegler., edidit Bœckh. *Corp. inscr. gr.* n. 3118. — Cf. *Anthol. lat.* IV, CCXLIV :

Nam tibi dumque viro tædas thalamumque para-[bam,
funera et inferias anxius ecce paro.

CCLVI. *Ephesi*. J. T. Wood, *Discoveries etc.* Inscriptt. from Tombs, etc. p. 16, n. 18. Edidit et Gelzer. *Mus. Rh.* XXVII, 466 et inde G. Kaibel. *Epigr. gr.* n. 229. Supra scriptum Λ. Καλπουρνίῳ Καλπουρνιανῷ Τ. Καλπούρνιος Κυΐντιανὸς Ἀφρικανὸς κατεσκεύασεν σὺν τῇ ἐκβασμιδώσει τὸν βωμόν. Et infra : Ὁ ἐνοχλήσας τούτῳ τῷ βωμῷ ἢ τῷ τύπῳ καταβαλεῖ εἰς τὸν φισκὸν * μύρια. — Vs. 1. G. Kaib. Πωλλῖνα.

CCLVII. *Cypro* in insula. Ceccaldus, *Rev. archéol.* 1875, I, 97. — Vs. 2. Meleagr. *Anth. pal.* VII, 421, 12 : χαῖρε καὶ ἐν φθιμένοισιν. Cf. infr. 259. epigr. Εἰ καὶ μοιρίδιον.

CCLVIII. *Patris*. Pocock. *Inscriptt.* p. 64, n. 10. *Corp. inscr. gr.* 1553, G. Kaibel. *ibid.* 481. — Vs. 2. ἐν βιοτῆς μέτ. vel quandiu viveremus, non ad laudum tuarum finem veniremus. Præscriptum est Δομιτίου Φαίδρου.

CCLIX. *Cypro* in insula. Ceccaldus, *Rev. archéol.* 1875, I, 97, unde repetiit ut n. CCLVII, hoc epigrammation Georgius Kaibel. *Epigr. græc. e lapid. conlect.* p. XI, 288 a et 288 b. Litteræ ЄϹѠ.

CCLX. Epigramma *Mesambrianum* edidit Bœckhius in Addendis *Corp. inscr. gr.* n. 2055 b. Cf. n. 2055. — « Vs. 1. In elementis ΚΑΡΠΑΡΟΣ nomen conditoris Græci latere judico. » *Bckh.* — G. Kaibel. Οὗτος ἔχει τύμβ]ος τοὺς καὶ πάρος. — Vs. 2. idem ξυνῷ δ' ἐν. — Vs. 3. id. ἢ μὲν ἐγὼ]. — Vs. 4. id. δείκνυσε, εὐσε]β[έ]ως. — Vs. 5. id. νῦν δ' ὥσπερ ζ]ωοί.

CCLXI. *Romæ*. Franz. *Corp.* n. 6268. Antea edidere multi quos illic videas; primus Gruter. *Thesaur.* p. DCVII, postea Brunck. *Anal.* t. III, p. 310, n. 732 et Jacobs. (v. *Animadd.* vol. III, P. II, p. 317) in *Append.* n. 210. Dederat hoc et Burmannus (*Anthol. lat.* t. II, lib. IV, p. 91 sqq. epigr. CXLII-CXLVI), cum Grotii et aliorum versionibus, præmissis etiam quatuor hisce latinis inscriptionibus de eadem Atimeti uxore quasi dialogo quodam distributis :

Atimetus Pamphili Ti. Cæsaris A. L. L. Antherotianus sibi et Cl. Homonœæ conlibertæ et contubernali.

I. Tu qui secura procedis mente, parumper
siste gradum, quæso, verbaque pauca lege.
Illa ego, quæ claris fueram prælata puellis,
hoc Homonœa brevi condita sum tumulo,
cui formam Paphie, Charites tribuere decorem,
quam Pallas cunctis artibus erudiit :
nunquam bis denos ætas mea viderat annos;
injecere manus invida fata mihi.
Nec pro me queror hoc; morte est mihi tristior ipsa
mœror Atimeti conjugis ille mei.

ATIMETUS.

II. Si pensare animas sinerent crudelia fata,
et posset redimi morte aliena salus;
quantulacunque meæ debentur tempora vitæ,
pensassem pro te, cara Homonœa, libens.
At nunc, quod possum, fugiam lucemque deosque,
ut te matura per Styga morte sequar.

HOMONŒA.

III. Parce tuam, conjux, fletu quassare juventam,
fataque mœrendo sollicitare mea.
Nil prosunt lacrimæ, nec possunt fata moveri :
viximus, hic omnes exitus unus habet.
Parce, ita non unquam similem experiare dolorem,
et faveant votis numina cuncta tuis.
Quodque meæ eripuit mors immatura juventæ,
id tibi victuro proroget ulterius.

ATIMETUS.

IV. Sit tibi terra levis, mulier dignissima vita,
quæque tuis olim perfruerere bonis.

Sequenti epigrammati quod græcum est, suprascriptum est nomen Homonœa, et subscriptum *Permissu patroni. In. fr. longum. P. V. latum. P. IV.* — Vs. 3. Burm. (Cf. *ib.* p. 121) χελειδόνος, Heinsius ex vetere Moroni codice notaverat : ἡ λαλιὴ φεδροτέρη χελειδονίς. Posterius plures hoc scripsere; Barthius (in *Adversar.* IV, 6, p. 160) emendabat χελειδών. — Vs. 4. Burm. λειπομένη δάκρυα.

CCLXII. *Athenis*. Spon. *Miscellan. erud. ant.* X, 8. p. 320. Brunck. *Anal.* t. III, p. 308, n. 722 (Cf. Jacobs.

Animadv. t. III, P. II, p. 307), Jacobs. *Anth. pal. Append.* n. 171; nuper St. A. Cumanudes, Ἀττ'. ἐπιγρ. ἐπιτύμβ. p. 330, n. 2763 et G. Kaibel. n. 104. Duo esse epigrammata, alterum vs. 1-2; alterum 3-6 haud sine causa putabat Fletwood (*Syll.* p. 249 c.). Dialogus hic videtur philosophus esse. — Vs. 1. καθαρῷ πυρὶ γυῖα καθήρας dicitur utpote rogo crematus. (Vid. Jacobs. *Animadvv.* l. c.): hoc igne, non mystico Eleusinio, purgatus Dialogus ad Superos evolavit, relicto pulvere cinerum. Nam si mysticum ignem cum Bendts. (*Marm. Mystic. Spec.* I, p. 15 sqq.) intelliges, quomodo, quæso, dici potest ἐνθάδε καθαρῷ πυρὶ γυῖα καθήρας, hoc est *in loco sepulcri?* — Vs. 4. γυμνὰς a Schneidero (*Lexic. gr.* h. v.) refertur ad sqq. cum Bonada (t. II, p. 529), et Fletwoodio, ita ut Dialogus γυμνὰς ἀμφ' ἀρετὴν καὶ σοφίαν dicatur, *exercitatus circa virtutem et sapientiam*: idem probant Bendts. et Morgenstern. *ad Richteri Inscriptt.* p. 663, qui insuper pro κεύθει jubet κεῖται rescribi. Sed hæc quamvis speciosa sint, tamen dixeris κεύθει, cujus vestigia etiam Mustoxides servavit, non corruptum videri, et γυμνὰς esse γυμνάσιον recte docuit Jacobs. *Anthol. pal.* t. III, p. 917. Præterea ἔπλετο s. ἐγένετο ἀμφ' ἀρετὴν etiam sine adjectivo est: *deditus erat virtuti*, ἐνεκεῖτο ἀρετῇ. Neque in repetito κεύθει immorandum putaveris. Attamen quum considero prius ΚΕΥΘΕΙ admodum incertum esse, adscitoque κεῖται et voce γυμνὰς ad sqq. relata, universum epigramma multo elegantius fieri, libens adscisco hanc conjecturam. *Bckh.* « Legendum puto..... ὀστέα κεῖται, | γυμνὰς ὃς ἀμφ' ἀρετὴν ἔπ. κ. σοφ. » *Pice.*

CCLXIII. *Damasci.* Waddington. apud Lebas. III, part. VI, n. 2549. — Vs. 1. Lapis ἐντεῦθ' ubi videtur poeta ἐνταῦθα et ἐντεῦθεν confudisse. — Vs. 4. CEMNIIC--YΠHETEIAIC; scripsit Büchelerus *Mus. Rh.* XXVII, 475, σεμναῖς ὑπηρετείαις, G. Kaibel. rectius σεμνῆς. — Vs. 5. AMEIC, copulatis duobus Λ, unde facile erui potuit ΑΛΛ' ΕΙΣ.

CCLXIV. *Romæ,* quo unde et quomodo allatus fuerit lapis ignoratur. Transcripsit Ursinus, edidit Gruterus, p. CCLXXXVIII, 5; repetierunt Grotius *Anthol. græc.* cum adnotatione Hieronymi de Bosch, III, p. 397, Welckerus *Syllog. epigr.* p. 69, Meineke ad Babrii fabulas Æsopeas a Lachmanno editas, Berol. 1845, p. 173, et postremo Franzius, *Corp. inscr. gr.*, t. IV, p. 20, n. 6856.

In hoc epitaphio « celebratur Amazaspus, regis Mithridatis frater, » cujus « mentionem fieri in rebus Tiberii, Caii, Claudii, Neronis » (Tacit. *Ann.* VI, 32, 33, XI, 8, 9, XII, 44, 45, 47; Dion. Cass. LVIII, 26, LX, 8) annotavit Boschius, monuitque, cum illi imperatores ipsi in Parthiam profecti non sint, juniorem quemdam Mithridaten intelligendum esse, ab illo genus ducentem, fortasse regem illum Iberorum, qui una cum aliis regibus a Trajano in fidem acceptus dicitur (Eutrop. VIII, 2). Certe Trajanus intelligi potest imperator ille, quem Amazaspus secutus contra Parthos est. Constat enim et ipsum profectum esse ad bellum Parthicum et sæpe versatum in locis prope Nisibin s. Antiochiam Mygdoniæ, a Seleuco Nicatore conditam (Dion. Cass. LXVI, 26, 30). — Vs. 3. « Κασπίοις παρὰ κλήθροις scripsi pro Κασπίας παρὰ κλῆθρας et vs. 4. Ἴβηρσιν pro Ἴβηρος; hoc quidem etiam Hermannus in litteris ad me datis. » *Mein.* Et nusquam quidem alibi invenitur κλῆθρα s. κλῆθρα pro κλῆθρον s. κλεῖθρον. — Vs. 6. ἐλαιόθηλος deest in *Thesauro.* — Vs. 7. In apographo est ΑΓΗΤΟΡΙ, « dupliciter corruptum, quod in lapide legi vix credibile est, » ait Meineke qui ἀρσιτόλμῳ suspicatur fuisse. — Vs. 10. ΚΑΝΟΖΩΡ subesse ΚΑΙΤΟΞΩΙ conjecit Hauptius, in quo nihil aliud latere credidit Meinekeus. — « Vs. 11 extr. ἱππεύς supplevit Scaliger ad Gruter. p. CCCVII. In fine epigrammatis nonnulla deesse nemo non videt. Hermanni supplementum κάλλει τε μορφῆς καὶ φρενῶν γαληνείῃ Meinekeus protulit; sed plura deesse sponte patet. Exspectatur enim mortis Amazaspi descriptio. » *Franz.* — « At ipse vs. 12 docet hac de re nihil jam exspectandum esse. » *G. K.*

CCLXV. Olim in *Rhenea*, ut epigr. docet ipsum, tum in Museo Veronensi. Subscriptum est anaglypho, in quo mulier sedens, adstante viro, junctis dextris, sub fornice. Edidit Maffeus in *Mus. Veron.* LXI, 5; repetitum est a Jacobs. in *Paralip.* II, p. 805, et Bœckh. *Corp.* n. 2321. Tractavit Herman. *Opusc.* t. V, p. 178. (Cf. Anonym. *Dissert. de Epigr. quibusdam græcis,* Lips. p. 14.) — Vs. 1. Maff. ἡνίκ' ἔπω. — Vs. 2. *id.* Γλυκερήνα, εἶπον Ἐπεσχατίην, Jacobs. correxit ἐπισκοπίην, Herm. ἐπιστατίην et explicat « regnum solis. » Bœckhium sequimur. — Vs. 3. Maff. ΡΗΝΕΙΗΣ, Jacobs. male mutavit in νηλειής, quod retinuere Bœckh. et Hermann. — Vs. 4. mutilatum sic Ἀΐδεω μαρ..... ὑπὸ σκ. restituerunt Bœckh. et Hermannus. — Vs. 5. ut removeatur heptameter omittit Hermannus cum Jacobsio ἐτέων et scribit δύο κεἴκοσι δ' οὖσαν. Bœckh. pro δ' reposuit μ'. — Vs. 6. Maff. ἥματος, Hermann. ἥπατος, « scitote autem: mo hepatis morbus tertiam pereuntem... » Legimus potius αἵματος, tertiam *ex progenie*, ita ut duos liberos jam ante amiserit mater. Conjiciebat Jacobs. τριτάτῃ ἥματος, subaud. ὥρᾳ. — Vs. 7. στυγερὴ hæc dicitur ut afflicta infesto fato

CCLXVI. In domo comitis Guilford., in marmore, quod ubi repertum sit, ignoratur. Edidit Franzius, *Corp. inscr. gr.* t. IV, p. 21, n. 6858. Lapis habet uno in versu ΕΠΙΤΑΦΙΟΝΕΥΤΥΧΟΥ. — Vs. 7. Cf. Julian. *Ægypt.* in *Anthol. pal.* VII, 561: εἰ δὲ νέος τέθνηκεν, ὑπέρτερα νήματα μοίρης μέμφεο.

CCLXVII. *Romæ* ad portam Salariam. Ediderunt Viscontus, *Il sepolcro del fanciullo Quinto Sulpicio Massimo*, Roma 1871, Henzon. *Bullet. arch.* 1871, p. 98 sqq. et G. Kaibel. *Epigr. gr. e lap. conlecta* 618. Anaglypho exsculptus puer togatus sinistra manu volumen tenens. Ad utrumque imaginis latus versus græci, infra titulus latinus et epigrammata græca scripta sunt. — Deis Manibus sacrum. Q. Sulpicio Q. F. Cla(udia) Maximo, domo Roma, vix(it) an(nos) XI, m(enses) V, d(ies) XII. Hic tertio certaminis lustro inter græcos poetas duos et quinquaginta professus favorem quem ob teneram ætatem excitaverat in admirationem ingenio suo perduxit et cum honore discessit. Versus extemporales eo subjecti sunt, ne parent(es) adfectib(us) suis indulsisse videant(ur). Q. Sulpicius Eugramus et Licinia Januaria parent(es) infelicissim(i) f(ilio) piissim(o) fec(erunt) et sib(i) p(osterisque) s(uis).

— « Annus est p. Chr. n. 94, coll. Censorino *De Die nat.* 18: *rursus tamen annus magnus per Capitolinos agonas cœptus est diligentius servari, quarum agonum primus a Domitiano institutus fuit duodecimo ejus et Ser. Cornelii Dolobellæ consulatu* (an. 86); quod certamen cum, teste Suetonio (*Dom.* 4), quinquennale esset tertium lustrum an. 94 conditum

est. » *G. Kaib.* — Lin. 1. χαίριον, ut in epigrammatibus σχέδιον γράμμα, σχέδιον, sunt versus ex tempore dicti, quos poetæ pueri tumulo inscribendos curaverunt. Hanc materiam solitam in rhetorum scholis tractari bene vidit Kaibelius. — Vs. 3. in lapide θῆχες, plebeia forma, quæ lapicidæ an puero tribuenda sit, incertum. — Vs. 7. marmor habet ΑΚΜΑΤΟΙΟ; restituit Viscontus. — Vs. 12. ἐς Δήμητρα i. e. *in terra*. Cf. Ovid. *Metam.* II, 212; ἄμαλλαν conjiciebat Sauppe pro ἄπλατον. — Vs. 13 sq. Cf. Ovid. *ibid.* 285 sqq. — Vs. 19. Kaibelius ϾΟΥ legit, pro ϹΟΥ, ut alii, unde ap. Henzen. σοῦ, ap. Viscont. σύ. — Vs. 20. suspicatur Kaibelius ἀθρήσῃς pro ἀθροίσῃς. — Vs. 40. « Sin vero iterum pœnæ non metuens curam tuam negliges, fulmen meum te equis citius in Tartarum deturbabit. Hæc sententia videtur esse; ipsa verba vix restitui poterunt. » *G. K.* — Vss. 41-43. — « In volumine scripti sunt, quod puer manu tenet, idque litteris multo minoribus valdeque corrosis. » *Id.* — Epigr. *a.* vs. 9. Cf. Kaibelius Callim. ep. 2. edit. Schn.:

αἱ δὲ τεαὶ ζώουσιν ἀηδόνες, ᾗσιν ὁ πάντων
ἁρπακτὴρ Ἀΐδης οὐκ ἐπὶ χεῖρα βαλεῖ.

CCLXVIII. *Romæ,* nunc in ædibus Vaticanis. Edidit Muratorius, *Thesaur.* p. 1502; inde multi et Dorvillius *ad Charit.* p. 260, cum versione metrica, Brunck. *Anal.* III, p. 105, n. 711, Jacobs. (v. *Animadd.* vol. III, P. II, p. 288), *Append.* n. 287, Franz. *Corp.* 6201, etc.; subscriptum est : Τινηίᾳ Ὑγείᾳ τῇ ἰδίᾳ θρεπτῇ φιλτάτῃ μνήμης χάριν. — Vs. 3 vulg. ἀρχόμενον, correxit Toup., defendit tamen G. Kaibel. (n. 570), quippe cum « non de veris principio agatur, sed de rosæ primo flore. » — Vs. 4. Omnes ἐκτελέσῃ. — Vs. 5. Murat. φίλτατο, Hagenburg. et Kaib. Φίλτατε, quasi puellæ mortuæ appellaretur mater Alexandra, pater Philtatus. — Vs. 7. Dorvill. ηὐχρόοισι, Toup. ἐπὶ χρυσοῖσι πρ. Jacobsii emendationem retinuimus. — Vs. 10. Marmor habet ἥρπασαν ΩΣ ΤΕΡΠΝΗΝ Ναΐδες. Quod de Naiadibus dicitur « spectat ad opinionem veterum, qua credebant formosos formosasque non mori, sed a Nymphis rapi, unde in inscriptione apud Murator., t. II, p. 1231, 3 : hic situs est Ulpius Firmus..... *raptus a Nymphis.* » *Burm.* — Cf. infr. n. 271 Νύμφαι κρηναῖαι κ. τ. λ.

CCLXIX. *Halicarnassi* viderunt Birch. (*Diar. arch.* 1859, p. 56) et Newton. (*Discoveries of Halicarnass.* tab. 97, 64) : sed Co advectum esse perspexit Wilamowitz. Præscriptum est Μελανθίου τοῦ Δημητρίου τοῦ Μελανθίου ἰατροῦ τὸ μνῆμα. — Vs. 1. φιλότεχνε Bergk. *Diar. arch.*; at confer *Corp. inscr. gr.* 1802, πατὴρ φιλότεχνος; nimirum liberi superstites monumentum posuerunt. — Vs. 4. Μερόπων, i. e. Coorum, ut recte interpretatur Wilamowitz. De his omnibus v. G. Kaibel. n. 202.

CCLXXI. *Romæ* in lapide in via Nomentana reperto. Ediderunt multi, post quos Bonada *Anthol.* t. II, p. 307, Brunck. *Anal.* III, 304, n. 709, Jacobs. (vid. *Animad.* vol. III, P. II, p. 285), *Append.* n. 259, Franz. *Corp.* III, p. 931, n. 6293. « Puella bimula in aqua perierat. Respicitur ad Hylæ factum. » — Vs. 4. trimeter iambicus est.

CCLXXII. *Romæ.* Gruter. *Inscriptt.* p. DCC. Brunck. *Anal.* III, p. 309, n. 727, Jacobs. *Anth. Lips.* t. IV, p. 277 (vid. *Animadd.* III, P. II, p. 313) et *Append.* n. 153, Franz. *Corpus* 6273, qui vs. 4. ex marmore dedit ἑπταέτης et γλυκειότερον; Jacobs. γλυκιότερον. — Suoscriptum est titulo græco : « M. Julius Epictetus filiis suis et sibi et Magiæ Nice conjugi. » — Paulinus et ejus soror Hygia J. Epicteti et Magiæ Nices liberi fuisse videntur.

CCLXXIII. *Romæ,* in tabula ornata coronide et circumquaque myrtea corona. Murator. *Thesaur.* p. 1450. Inde multi, Brunck. *Anal.* III, p. 300, n. 696, Jacobs. (v. *Animadd.* vol. III, 2, p. 269) *Append.* n. 337 et Franz. *Corp.* n. 6300. Subscriptum latine est : « Dis Manibus Chelidonis s(acrum). Floria Chelidon vixit annis LXXV. In agro pedes XIV, in fronte pedes XII. Hoc monumentum heredes non sequitur. » — Vs. 2. γρῆυν. Cf. Callimach. *Epigr.* XLV (XLII) : Ἱερέη Δήμητρος... καὶ μετέπειτα Δινδυμήνης ἡ γρῆυς γενόμην. — Vs. 3. ἀστονάχητον « sine gemitu », ut annis satiata. Ἀμαυρῶς, cf. Diotim. epigr. *Anthol. palat.* VI, 267 : Οὐ γὰρ ἀφαυρῶς | ἐκ Διὸς ἰθείης οἶδε τάλαντα Δίκης.

CCLXXIV. *Thessalonicæ.* E. Miller, *Rev. archéol.* t. XII, 1865, II, p. 66 et seq. — Vs. 1. Natus esse creditur Apollo septimo die mensis delphici Bythii (Plut. *Quæst. græc.*, § 9), qui idem est atque Atheniensibus Thargelion, Latinis Aprilis. — Supra scriptum est Νουμήνιος Κοίνου (?) ubi fortasse legendum Κοίντου. *Mill.* Notat Kaibel. n. 518. Κοῖνος pr. nom. apud Macedones haud inusitatum.

CCLXXV. *Smyrnæ.* Anaglypho homo expressus cum serpente arbori circumvoluto. Dedit Bœckh. in *Corp. inscr. gr.* n. 3326, ex schedis Vaticanis et Gallandi. Repetiit G. Kaibelius *Epigr. gr. etc.* n. 239. — Vs. 1. Gall. ΒΡΥΣ, cf. supr. n. 254. Φαρνάκεω στάλαν... vs. 1. Vatic. ὄμβριμος. — Vs. 2. Lapis ΗΛΙΚΟΣ s. ΕΛΙΚΟΣ, fortasse ΑΛΙΚΟΣ, ut dorice scriptum est totum epigr. — Vs. 6. pro matris nomine conjiciebat Bœckh. στεργομένᾳ.

CCLXXVI. *Larymnæ.* « Chalciopuli Locrensis apographum litteris minusculis scriptum C. Wachsmuthi beneficio debeo. » *G. Kaibelius* qui edidit n. 493. — Vs. 2. apogr. ἐμμούσαις, correxit editor.

CCLXXVII. *Neapoli* repertum, nunc in Museo Borbonico asservatum ediderunt multi quos vide ap. Franzium. *C. inscr. gr.* t. III, p. 758, n. 5816. Hic memorare sit satis Jacobsium *Paralip.* II, n. 1, p. 758, (cf. *Animad.* in *Anal.*, t. XIII, part. II, p. 288) et *Anth. Pal.* t. II, p. 791, n. 98, *Append.* n. 98, Boissonad. *Ad Philostr. Her.* p. 294 sq., Welcker. *Mus. Rhen.* a. III, 1845, n. 32, p. 255. — Vs. 3. Respondet Mercurius. Franzius αὐγῆς, sed retinuimus αὔρης, coll. epigr. ap. Capac. in *Hist. Neapol.* l. I, p. 341 : Verna, puer, o mi verna quis, ah! quis *ab aura* te in tenebras rapuit? — Vs. 4. μέσσος δ' ἐστιν... puer repræsentatus erat stare inter parentes. — Vs. 5. Boissonad. unus pro πνεύματα, quod omnes, dedit πλήρεα, nos ex confusis litterarum ductibus παίγνια ἅπαντα. Πνεύματα retinuit Kaibel., quo satis bonus efficitur sensus. — Vs. 6. Omisit Jacobs. τί, quod manifesto in lapide est, et quo absente, claudicat versus, correpta priore vocis τρυγᾶς.

CCLXXVIII. *Romæ* in lapide apud Demetrium Diamillam. Edidit post P. Matrangam (*Bullett. dell. Inst. arch. Rom.* 1849, p. 35, n. 10), Franz. *Corp. inscr. gr.*, t. III, p. 1270. *Addend.* n. 6687 b. Supra scriptum latine est : C. Junius Evandri l(ibertus) Satur(us). « Dominus monumento in memoriam liberti exstructo alloqui viatorem Romanum videtur. Cele-

bratur fides servis habita a Romanis. » *Fr.* — Vs. 1. G. Kaibel. 'Ρώμη καὶ ξε]ίνῳ... ἤ σε μακαίρα. — Vs. 2. id. ἐσθλῶν εἰ]ς. — Vs. 3. id. εἰ φθιμένην, ξένε, πί]στιν... — Vs. 4. id. ἀλλ' οὔπω]...

CCLXXIX. *Catanæ*. Murator. *Nov. Thesaur. inscr.* t. III, p. 1736, 7. Inde Brunck. *Anal.* t. III, p. 301, n. 697, qui in *Lectt. et Emendatt.* p. 294 videas jubet Hagenbuch. *Diatrib. de græcis Thesauri Muratoriani marmoribus etc.*, p. 33, et Dorvillium *ad Chariton.* p. 446. — Adi etiam Jacobs. *Anthol. pal. Append.* n. 367, et *Animdvv.* vol. III, P. II, p. 270. Franz. *Corp. inscr. gr.* n. 5724. — Vs. 3. Ex Leichio (*Menken. Miscell. Lips.* vol. I, p. 498), dedit Brunck. Λιβάνιος, sine causa, cum manifesto habeat lapis ΑΒΙΑΝΟϹ. Bœckh. τάρχευσ' — Vs. 4. id. τήνδ' quod in lapide est. — « Ipsam defunctam Asianam fuisse utrumque nomen docet. »

CCLXXX. Est apud Murator. t. III, p. 1687, 2, unde cum emendationibus dedit Jacobs. in *Animad.* vol. III, P. II, p. 310, in *Paralip.* (II, p. 797), et in *Append.* n. 268, postremo Franz. in *Corp.* n. 5872. — Repertum fuerat in insula *Capreis.* — Vs. 3. Murat. ΚΙΑΙΩ, corrigebat Jacobs. Βιαίῳ, deinde, ex Kulenkampio βιαίως, retinuit Franz. βιαίῳ. — Vs. 5. ἐν προκ. ταξ. cf. infr. n. 713. 'Ρουφίνου τάφος... — Vs. 3, καὶ προκοπαῖς λάμψας... *Cum in eo jam essem qui promoverer apud dominum.* — Vss. 6-7, sic olim uno vs. legebantur : ἄρτι δὲ καὶ γενειῶντ' · οὐδ' εἴκοσι τέρμ' ἐνιαυτῶν · — ἐκτελέσας; restituit Franzius, quod lapidi optime quadrat, qui habet ΑΡΤΙΔΕΚΑΙΤΟΝΕΩΝ.

CCLXXXI. Spon. *Miscellan.* p. 149, et *Voyage d'Italie,* de *Dalmatie*, etc. t. I, p. 333, (in-12), ubi legis : « Inscription copiée à *Philadelphie.* C'est un monument qu'un certain Aquila avoit dressé à sa femme Xanthippe, qui étoit morte sans avoir eu d'enfants, et âgée seulement de vingt-trois ans. » Inde Brunck. *Anal.* t. III, p. 299, edit. Lips. t IV, p. 265, n. 691, Jacobs. (vid. *Animad.* vol. III, P. II, p. 261), *Append.* n. 262, et Bœckh. *Corp.* n. 3435. — Vs. 1. Spon. μνήμην βίου. In lapide ex Sherardi schedis ΑΚΥΛΑΣ, quod retinuit Bœckhius. — Vs. 2. « βωμῷ *i. e.* cippo funebri in quo libationes et sacra parentalia fiebant. » *Jac.* — V. 3. Spon. παρθένος, male, fortasse παρθένου. — Vs. 4. Bœckh. ex marmore ἔσχεν, quod prius prætulerat Jacobs. Cf. Kaibel. homericum ἡμιτελὴ δόμον (*Il.* B. 701) et Catull. LXVIII, 75 *advenit Protesilæam Laodamia domum inceptam frustra.* — Vs. 5. Spon. βίον, Jacobs. ἐπ' εἰκοσίοις τελ. βιοῦσ' ἐν. Bœckhium secuti sumus.

CCLXXXII. Asservatam Parisiis in Museo Publico Lupar. hunc titulum edidit comes Claracius, *Inscr. du Musée royal du Louvre*, 1832, tab. 60, 481, unde repetiit Franz. *Corp. inscr. gr.* t. III, p. 350 sq. n. 4708. — « Puer Lycopoli oriundus, in insula Pharo defunctus, Abydi sepultus videtur... » — Vs. 3. νήπιος h. l. videtur eo sensu dictum esse quo habes ap. Hom. Il. X, 445. — Vs. 4. Kaibel. ἔκτον δ' ὡροσύνης. — Vs. 5. Abydus urbs fuit olim post Thebas maxima et cultu Osiridis maxime insignis (Strab. XVII, 813 sq.) unde Ὄσειρις 'Αβυδηναῖος. Ad explicationem hujus versus apprime facit Plutarch. *Isid. et Osir.* p. 359 (Didot. *Mor.* p. 439, 10) : Ἔν τε 'Αβύδῳ τοὺς εὐδαίμονας τῶν Αἰγυπτίων καὶ δυνατοὺς μάλιστα θάπτεσθαι φιλοτιμουμένους ὁμοτάφους εἶναι τοῦ σώματος 'Οσίριδος. — Vs. 7. Kaibel. οἷ[κ]ον ἐπε[ῖδεν.

CCLXXXIII. Ex Diario Athen. quod inscribitur 'Ελπίς, 30 august. 1860, rursus editum est hoc epigramma in Νέᾳ Πανδώρᾳ, 1861, 15 mart. p. 599. — Vs. 2. 'Αριστοκράτεια, mulieris nomen jam notum ap. Mnasalcam, *Anthol. pal.* VII, 488, 1 ; item in inscript. Orop. *Corp.* t. I, p. 748, n. 1570 b, 22, 44, et Phthiot. p. 861, n. 1768, 1. 'Εχενίκη, pr. n. nusquam alibi occurrit. — Vs. 3. παντοβαρής *Thesauro* deest. — Vs. 7. in 'Ελπίδ. κτέρμων, absque sensu, emendavit Philetas. — Vs. 8, idem pro Ἤπειρον restituit Ἤπειρος. Notandum est Cassopam urbem esse Molossorum quorum regio Phthiotidi contigua est, cui retulit Bœckhius inscriptionem Aristocratiæ nomen habentem.

CCLXXXIV. *Neapoli.* Litteris pictis ad cursivam quam dicunt formam proxime accedentibus, supra scriptum est Λευκία Εὔφρονος. Εὔφρων 'Ηρακλείδου. Euphron Heraclidæ filius erat phratriæ neapolitanæ Eunostidarum. Vid. Ignarram *De Phratriis*, 1797. Edid. Franzius, *Corp.* n. 5818.

CCLXXXV. Ex St. A. Cumanud. 'Αττ. ἐπιγρ. ἐπιτύμβ. p. 400, n. 3510. — Vs. 1. G. Kaibel. confert Theocr. XI, 10, ἄρτι γενειάσδων.

CCLXXXVI. *Argis.* Bœckh. *Corp. inscr. græc.* n. 1152, Foucart. *Inscrr. gr. et lat. recueill.*, etc. Part. II, n. 132, ex Lebasii apographo. — Vs. 8. Hypsistus, pr. nom. cujus non aliud extat exemplum, sed notum est nomen 'Υψίων, Plut. *Arist.* XI, et in inscriptione ap. Bœckh. n. 2907, 2. — Vs. 9. 'Απολλόνιος pro 'Απολλώνιος, metri causa. — Vs. 10. lapis νούσσοις. — Vs. 11. ἄνακτος : ἄναξ est hîc pater domus, familias dominus. — Vs. 12. δασαμένη, *sortita*, gallice, *ayant encore cela* (le respect du maître) *en partage.* — Vs. 14. χρυσοπαγής *Thesauro* deest, ubi tamen habes χαλκοπαγής ex Antipatr. Sid. epigr. *Anthol. pal.* VI, 46. — Versibus subscriptum Μανία Τίτου Σμύρνα, χρηστή, χαῖρε. Ceterum vide G. Kaibelii n. 465 notas et supplementa.

CCLXXXVII. *Romæ*, in ædibus Vaticanis. Eos qui ediderunt vid. apud Franz. *Corp. inscr. gr.* n. 6252. — Vs. 2. Melius scripsisset auctor μνημοσύνης ἔνεκεν. — Vs. 4. Nota ἔτεα pro dactylo positum, ut in epigr. apud Pausan. X, VII, 3 : Ἕλλησιν δ' ᾄδων μέλεα καὶ ἐλέγους.

CCLXXXVIII. In vicinia *Romæ*. Edidit Mastranga ap. Diamillam, *Mem. Numism.* fasc. II, 1847, p. 55. n. 1 ; unde repetiit Franz. *Corp. inscr. gr.* t. III, p. 1266, *Addend.* n. 6250 *b.* Μάγνης ad quem pertinet titulus nomen habuisse videtur a patria Magnesia ad Sipylum. « Manthiam planitiem non novimus, sed in Italia sitam fuisse probabile est. » *G. K.* Suprascriptum est εὐτυχεῖτε, et infra, εὐπλοεῖτε, quod notatione dignum est.

CCLXXXIX. *Romæ.* Inter multos qui edidere post Sponium (*Miscell. Erud. antiq.* p. 369) sunt Brunck. *Anal.* III, p. 306, n. 715, Jacobs. (vid. *Animadd.* vol. III, P. II, p. 293), *Append.* n. 310, et Franz. *Corp.* n. 6276. — Nunc marmor est Visontione in Museo publico, unde mihi perofficiose misit apographa duo accuratissime facta v. doct. P. Lemonnier in Visontino lyceo histor. professor. — Vs. 1. Nunc in marmore superest tantum ΠΙΛΙΗΣ. — Vs. 3. ΟΥΦΗΤΟΙ, bene restituit Spon. Κούφη τοι.. — Vs. 5. Evanidæ sunt tres ultimæ litteræ verbi τύμβῳ. — Vs. 6. Ovidius quoque dixit *libare lacrimas*. Comp.

Reinesius (*Append. inscr.* p. 1030), *Anthol. lat.* epigr. LXVII, t. II, p. 49 :

Et quicunque tuis humor labetur ocellis,
protinus inde meos defluat in cineres.

Sed potius conf. Hor. *Od.* II, 6, 22; ibi tu calentem Debita sparges lacrima favillam Vatis amici. — Vs. 7. Lapis : Ποπιλίην, quod retinet Franz. monens produci primam syllabam duplicando altero Π, in pronuntiatione, quod sæpe fit in scriptura, ex. gr. *reppuli*, etc.

CCXC. *Argis* in muro ecclesiæ D. Basilii, ex schedis Fourmonti. « Epigramma non inelegans in mulierem quæ prægnans vel inter partum obierat. » *Bœckh.* qui edidit in *Corp.* n. 1156. — Vs. 4. in lapide est ΛΑΒ ΨΑΙΔΗΣ. — Duo primos versus sic restituit G. Kaibelius :

Κούφη γαῖα κέχευθε τριακοστῷ λυκάβαντι
ὠμὸν ἔτ' ὠδίνων φόρτον ἀειρομένη.

quod melius in lapide apparet ..ƆΥΦΙ.ΛΙΑ ΚΕΚ..CΕΤΡΙ....

CCXCI. In lapide *Cumis* reperto, qui nunc asservatur Puteolis, aut, monente Kaibelio, Neapoli in museo. Edidit Welckerus, *Mus. Rhen.* a. III, 1845, p. 258, n. 35; inde Franzius. 5860 b. Supra scriptum est Θειναμάξη ἀδελφῷ, Ἀθηνίων ἀνεψίῳ, Κεδνίῳ Νικαίου μνήμης χάριν. Pro ἀνεψίῳ cum in lapide videret ΑΝΟΠΤ., scripsit Welckerus Ἀνόπτου. Atheniomem credidit esse Thinamaxæ maritum.

CCXCII. *Tanagræ*. G. Kaibelius *Hermæ* VIII, 425, inde in *Epigr. gr. e lapid. conl.* n. 496, suo et Roberti apographo usus. — Vs. 6. Wilamowitz. τοῖς ἀγαθοῖσι θεός.

CCXCIII. *Romæ*. Franzius in *Corp.* 6299; G. Kaibel. op. cit. n. 622. Sub hexasticho legitur latinus hic titulus : D. M. M. Vlpio Augg. lib. Charitoni Ulpia Charitine fratri dulcissimo, qui vixit annis XXXV, dieb(us) XVIII, et P. Ælius Augg. lib. Africanus cognato e. q. s. Subscriptis ætas indicatur. — Vs. 6. Nota in ἐπίκειμαι (quasi ἐπίκιμε), ultimam correptam.

CCXCIV. *Romæ*. Welcker. *Syllog.* n. 102; inde G. Kaibel. op. cit. n. 626. — Vs. 1. Welcker. Χρῆμα τὸ Πανθείας. Cf. supr. n. 224. Τὴν τρίβον ὃς παράγεις, et *Anth. lat.* IV, epp. cccc et cccci : Longo ac fido amore probatus domino, etc.

CCXCV. *Syracusis*. Ex Spuchesii libro *Epigrafi inedite etc.* Panorm. 1865, Ritschl. *Opusc. philol.* I, 781 et G. Kaibel. op. cit. n. 628. Spuchesii sunt supplementa. Dubitabat hic an integrum sit epigramma. — Cf. in *Anthol. lat.* IV, ccccvi, Lusciniæ epitaphium, et næniam funebrem huic disticho præmissam, quam ex Gudii schedis dedit Burmannus.

CCXCVI. *Romæ*, in porticu S. Laurentii extra urbem. G. Kaibelio, qui edidit *ibid.* n. 631, videtur ineditum.

CCXCVII. « *Romæ*, in museo Kircheriano. Anaglypho viri protome. Videtur ineditum. » *G. Kaib.* n. 632.

CCXCVIII. Prope *Tusculum*. Edidit Franzius in *Corp. inscr. gr.* n. 6217; inde G. Kaibel. op. cit. n. 633. Apogr ΔΥCCΟΡΟC vel ΔΥCωΡΟC. Franzius δύσμορος. « Videtur Bassus in arena ab adversario interfectus esse, cujus nomen arti bene convenit, *qui difficile sustinetur.* » G. K.

CCXCIX. *Romæ*. Est in *Corp. inscr. gr.* 6216 et in *Epigr. gr. etc.* n. 635, G. Kaibelii.

CCC. *Romæ*. Edidit Franz. *Corp. inscr. gr.* n. 6229. Litteris majusculis latinis, sex quidem lineis, scriptus est titulus sic :

Euresin enthade ge cathechi thanatœo lachusa[n].
metera ten eutecnon; eudemones parhoditæ.

Vs. 2. G. Kaibel, op. cit. n. 636, intelligit εὐδαίμονες παροδῖται, *felices qui vivunt*, quasi *qui vitæ iter faciunt.*

CCCI. Inter marmora *Ariciæ Romæque* effossa, post in Majorcam insulam ab legato Hispano transvecta. Edidit v. cl. Longpérier, *Rev. archéol.* 1849, I, 40, Welcker. *Mus. Rhen.* VII, 617, n. 8, G. Kaibel. op. cit. 637.

CCCII. *Thespiis*. Conzeus *Annal. Instit.* 1861, p. 88, cujus omnia fere sunt supplementa; inde G. Kaibel. 497. — Vss. 2 et 8. Καλλιτύχη pr. mulieris nom. jam notum ap. Aristid. Ἱερῶν α', t. I, edit. G. Dindorf, p. 456, et Ἱερῶν ε' *ib.* p. 540. — Vs. 5. lapis ΕΛΠΙΔΕΣ.

CCCIII. *Tomis*. Edidit v. cl. Desjardins *Ann. Inst.* 1868, p. 91 : deinde ex Sprattii apographo Babington. *Transactions of the Royal Society*, X, new series p. 18; denuo a Weickio descriptum ed. Christ. *Act. acad. Monac. min.* 1875; et postremo repetiit G. Kaibel, op. cit. n. 537. — Vs. 1. Spratt. Ὅσ]τις... ἐξερεείνει. — Vs. 3. Lapis ex Weickio ΙΑΝΥC... ΟΟCΑΔЄ; unde Spratt. μάνυσον τοσάδε. — Vs. 5. Desjard. ΤΟΜЄ, Weick. ΤΟΜΗ, Spratt. Τόμοιο. Τόμος heros est Tomorum eponymus, cujus caput laureatum in numis Tomitanis exhibetur cum inscriptione Τόμου ἥρωος, vel Τόμου κτίστου. V. Eckhel. *De Doctr. numm.*, vol. II, p. 18 sq.; Mionnet, *Descr.*, vol. I, p. 361 sq.; *Suppl.*, vol. II, p. 183 sq.

CCCIV. *Lipara* in insula. Ex apographo a Salina misso editum est in *Diar. archæol.* 1865, p. 140; inde Ritschl. *Opusc. philol.* I, 779, 841, et G. Kaibel. in op. cit. n. 640. — Vs. 3. ἐξετι (ЄΞЄΤΙ), correxit Ritschl., qui vs. 5. cum Camarda Πανελεύθερος scribere voluit, sine causa. — ἐκβιοῦν verbum *Thesaurus* (edit. Didot) non habet nisi ex Eustathio. — Vs. 6. Confert Kaibelius poetam in Crameri *Anecdotis Paris.* IV, 322 (v. infr. n. 751) :

ἀπῆλθεν εὐθὺς ὁ γλυκὺς Κωνσταντῖνος,
ἰδεῖν τὰ πικρὰ μὴ θελήσας τοῦ βίου.

CCCV. *Mantineæ*. Ex apogr. suo, v. cl. Foucart *Inscriptt. rec., etc.*, p. II, n. 352 *q.* — Vs. 6. ut laudem sibi memorat Primus se fortem strenuumque fuisse in conviviis, civibus suis simillimum. Arcades enim hoc sibi gloriabantur, namque haud immerito hoc ad omnes regionis incolas pertinere credideris, quod Harmodius Lepreates de Phigalensibus scripsit. Descriptis nempe conviviis quæ vocabantur μαζῶνες, ἐνόμιζον, inquit,... τοῖς ἐσθίουσι τῶν νέων ἀνδρικώτερον ζωμόν τ' ἐγχεῖν πλείω καὶ μάζας καὶ ἄρτους παραβάλλειν. Γενναῖος γὰρ ὁ τοιοῦτος ἐκρίνετο καὶ ἀνδρώδης ὑπάρχειν· θαυμαστὸν γὰρ ἦν καὶ περιβόητον παρ' αὐτοῖς ἡ πολυφαγία (*Fragm. hist. gr.*,

t. IV, p. 411, Bibl. Didot). *Fouc.* — Vs. 7-8. Cf. Sardanapali epitaphium, *Anthol. pal.* Didot XVI, 27, VII, 325, 326, et supr. in hacce nostra Sylloge nn. 130, 131 εὖ οεδαὼς ὅτι., — εὖ εἰδὼς ὅτι. — Cf. etiam celeberrimam inscriptionem in hypogeo quodam romano pictam : « *Manduca, vibe* (bibe), *lude et veni ad me; quum vibes* (vivis) *benefac, hoc tecum feres.* »

CCCVI. E Matrang. *Anecd. gr.* t. I. p. 37, Piccol. *Suppl. à l'Anth.* p. 203. Ignotum adhuc propr. nom. Σπενδοφόρος.

CCCVII. *Spartæ*, juxta theatrum, ex Fourmonti schedis, et ex apographo Bekkeri edidit Jacobs. in Wolfii *Analect. litt.* fasc. I, p. 99, et in *Anthol. pal.* t. III, p. 967. Ex illis translatum est epigr. in 'Ερμῆν λόγιον, 1817, p. 105, in *Corp. inscr. gr.* Bœckh. n. 1488 et in op. G. Kaibel. 474. — Vs. 6. Eruditionem bene nato adolescenti dedit Musa, quam negaverat eidem invidus Orcus, auferens eum priusquam eruditior fieret. Litteræ ЄCΩ.

CCCVIII. Marmor Elgin. Viscont. n. 54 *Synops. Mus. Brit.* n. 153. Ex Visconto Jacobs. *Anthol. palat.* t. III. p. 970, et inde Bœckh. n. 765 Cumanudes 'Αττικῆς ἐπιγρ. ἐπιτύμβ. n. 1148, et G. Kaibel. n. 152. Ex ipso marmore nuperrime denuo dedit Newton *Anc. Gr. inscr. Brit. Mus.* n. XCIII. Supra versus scriptum est Πο. [Αἴ]λιος Φαῖδρος Σουνιεύς, υἱὸς τοῦ ἐξ εὐπατριδῶν ἐξηγητοῦ καὶ ἱερονίκου καὶ ξυστάρχου Αἰλίου Θεοφίλου τοῦ Πι]στοτ]έλους Σουνιέως καὶ Κεκροπίας τῆς 'Αθηνίωνος Φαλαρέως τοῦ διὰ βίου περιηγητοῦ θυγατρός. De qua tituli parte Bœckh. : « Hoc est πατρίων νομίμων, ait, ἐξηγητής quatenus ea exegesis pertinebat ad eupatridas. Nempe eupatridis competebat exegesis institutorum de cædis ultione et suppliciis piandis. » — Vs. 5. Supplebat Bœckh. παρ τούτων. — Vs. 9. « Difficultas inventa est in ὥστε, quam diremi scribendo ὥς τε : *et quam maxime ego eruditioni et sapientiæ operam dedi.* » — Vs. 14. Λευκίας, Luciæ. — Vs. 15, lapis habet τέκομεν.

CCCIX-CCCXI. In Thaso insula reperta edidit Conzeus in *Itin. insular. maris Thrac.* p. 19 sqq. Inde G. Kaibel. in op. cit. 208. « Primum epigr. ad Antiphontem, reliqua duo ad Eurymedem duobus post fratrem mensibus mortuum pertinent, ejusdem omnia poetæ. » *G. K.*

CCCXII. *Pataræ*. Ediderunt post multos Welcker. Osann., etc., quos omnes indicatos reperies apud Bœckh.-Franz. *C. inscr. gr.* t. III, p. 153, n. 4286, ubi etiam editur titulus. — Vs. 3. « Dionysius Sardianus est. » *G. K.* Deinde marmor habet ΑΥΤΟΙϹ, pro quo tamen fere omnibus scribere placuit ἀστοῖς. At ἐν αὐτοῖς designantur Patari, apud quos Dionysius se, quamquam in aliena terra, laudem adeptum esse memorat.

CCCXIII. Olim *Athenis*, ubi transcripsit Mustoxides. Welckerus *Spicil. Epigramm.* II, p. 19. Postea transcripsit Müllerus in ædibus Guilfordi comitis. Dedit et Bœckh. in *Corp.* n. 1003 et inde Kaibel. 143. Nuper repetiit V. Cl. Cumanudes, 'Αττ. ἐπιγ. ἐπιτ. p. 344, n. 2923. « Pro Αὐρηλία reponere possis etiam Αἰλία. » *Bchk.* Lapis habet, nulla notata lacuna ΛΙΑΖΜΥΝΑ. — Vs. 1. in lapide... ΡΝΗϹ. — Vs. 4... ΕΞΑϹΤΗΙΛΥΡΡΗ, unde optime Kaibel ἐξαέτ[ιν].

CCCXIV. *Athenis*. St. A. Cumanudes, 'Αττ. ἐπιγρ. ἐπιτύμβ. p. 400, n. 3507 b. — « Indicia videntur Hadrianei temporis. » *G. Kaib.* n. 134. — Vs. 2. Quadratarii errore lapis habet δεκάδες. — In cippo inscriptum in quo vir aquilæ alis instructus.

CCCXV. In domo comitis de Guilford, in marmore sepulcrali. Ex Odofr. Mülleri schedis Franz. *Corp. inscr. gr.* n. 6863. Repetiit v. cl. St. A. Cumanudes, 'Αττ. ἐπιγ. ἐπιτύμβ. p. 398, n. 3503, et inde G. Kaibel. n. 137.

CCCXVI. « In tabula marmorea *Athenis* de portata in domum comitis Guilfordi. Ex schedis Demetrii Schina Walpol. *Travels* p. 561, n. 28... Dein tractavit Welckerus *Spicil. epigr.* II, p. 24. Aliud apographum fecit Müllerus in ædibus Guilfordianis. Ex his nostrum compositum est. » Hæc Bœckhius qui hoc epigramma *Corp. inscr.* t. I, n. 936 inseruit, unde in 'Αττ. ἐπιγ. ἐπιτύμβ. St. Cumanudis p. 350, n. 2987 manavit. — Vs. 5. « Correxi ναὶ μὴν ex epigrammate Trœzenio n. 1187, vs. 3, ubi ναὶ μὴν καὶ... Marmor habet ΚΑΙΗΕΝ. » *Bckh.* — Vs. 8. μειλιχίοις, pertinet ad θεοῖς. — Vss. 9-10. Εὐμόλποιο debetur Blomfieldo, ut et τεύξαντες et ὤπασαν. — Εἰρεσιώνη describitur in scholiis Aristoph. *Plut.* 1055 : Εἰρεσιώνη δὲ θαλλὸς ἐλαίας ἢ δάφνης, ἐξ ἐρίων καὶ θαλλοῦ συμπεπλεγμένος, ἔχων ἄρτον ἐξηρτημένον καὶ κοτύλην (ἔστι δὲ μέτρον, ὁ νῦν καλοῦμεν ἡμίξεστον) καὶ σῦκα καὶ πάντα τὰ ἀγαθά. Cf. Eupol. (Ed. Didot) fr. 19. Timocl. Comic. fr. inc. 5 (Edit. Didot), Clem. Alex. *Stromat.* IV, p. 476 ; Suidas, v. εἰρεσιώνη. — Vs. 11. De simili re dicitur, quam Dionysiaci thiasotæ perfecerint ; in eorum societatem Thesmophanem introductum esse non male conjecit Walpol. collato loco Isæi *De Astyphili hered.* p. 248. — Blomf. conjiciebat στέμμα δὲ κὰκ μύρτοιο. — Vss. 13 et 14. idem supplevit : καλὸν ἐκεῖ βίοτον λαμπρόν τ' ἔχω, ὡς κ. τ. λ. παῖδα νέον θνήσκειν, ὃν κ. τ. λ. vel παῖδας ἵμεν κατὰ γᾶς, οὓς κ. τ. λ. « Notissimus est versiculus Menandreus » *G. K.* : ὃν οἱ θεοὶ φιλοῦσιν ἀποθνήσκει νέος. — Vs. 16. Paulo obscurior ; ut habetur, sensus hic est : « Quapropter, cum ego diis dilectus sim, tu quoque, qui bonus sis, mihi aliquando apparebis : noli igitur mœrore confici. »

CCCXVII. *Athenis*. Ex Fourmontianis schedis, edidere Welcker. *Spicil. epigr.* I, 3, inde Bœckh. *Corp.* n. 997, et nuper St. A. Cumanudes in 'Αττ. ἐπιγρ. ἐπιτύμβ. p. 375. n. 3269, et Kaibel. 162. « Epitaphium pueri qui in monte periisse videtur quasi a Nymphis montanis raptus, in quarum vicinia sepultus est. » Hæc Bœckh., qui titulum restituit. — Vs. 1. Kaibel sic : ..... βίοτον] φ. ὦλ. Πρ. — Vs. 2. ἡνίκ' restitutio Welckeri. — Vs. 3, in lapide ЄΡЄΙΑϹΙΝ. « 'Ορειάσιν dedi quo deducunt Nymphæ vs. 5. » *Bckh.* Jacobs. 'Ερει[νύ]σιν. — Vs. 6. Marmor habet ΠΑϹΙΝΑΓΓЄΛЄЄΙΝЄΠΑΡΟ. ЄϹϹΟΝЄΝΟΙϹΤ.

CCCXVIII. Ex Philostr. *Sophist. Vit.* II, 1, 37. Herodis Attici in Panathenaico stadio sepulti epitaphium « βραχὺ καὶ πολύ. » *Philostr.* — Repetiit Brunck. *Anal.* III, 273, et post eum Jacobs. *Append.* 133, cujus vid. *Animadv.* t. III, part. 2, p. 188. Hoc lemma exhibet : « Epigramma Herodis Attici, Marathone sepulti, tumulo insculptum. »

CCCXIX. Olim *Athenis* in domo, in basi ; nunc in Britannia, in ædibus comitis Guilford. — Edidit

Chandler. *Inscriptt.* II, 60, p. 67, unde Brunck. *Anal.* t. III, p. 315, n. 751, Jacobs. (*Animadvv.* vol. III, P. II, p. 337), *Append.* n. 351, Bœckh. *Corp.* n. 425, et Kaibel. n. 963. Post versus titulus habet: Ἐπὶ ἄρχοντος Τίτ. Αὐρ. Φιλήμονος Φιλάδου, κοσμητεύοντος Στατίου Σεραπίωνος Χολλείδου. Τῷ κατὰ πάντων Γαίῳ τῷ πύκτῃ. — « Archon idem qui στρατηγὸς ἐπὶ τὰ ὅπλα. n. 191, unde ætas tituli cognoscitur, M. Aurelio et L. Vero imperantibus. Hujus filius videtur Philotimus hic ephebus esse, cujus imaginem dedicavit Symphorus. — Ὁ κατὰ πάντων est, opinor, qui adversus omnes cum successu decertavit : cf. διὰ πάντων et ἐκ πάντων (s. ad n. 232). » *Bckh.*

CCCXX. Olim *Venetiis*, nunc *Mutinæ* in museo Estensi. Ediderunt inter plures Maffeius *Mus. Veron.* p. 375, et inde Brunck. *Lectt.* p. 303, edit. Lips. t. IV, p. 267, n. 695b, et Jacobs. *Anthol. pal. Append.* n. 189, Franz. *Corp. inscr. gr.* n. 6864, Kaibel. n. 669. Nomina subjecta Πατροβᾶς et Παπᾶς propinquorum esse credideris; quorum unum forsitan est ejus qui cum Threpto commune sepulcrum habebat; namque in ædicula in qua insculptum est hoc distichon, repræsentantur duæ figuræ viriles imberbes palliatæ; alterum Παπᾶς (in lapide ΠΑΤΑϹ) patris nomen esse potest. Ceterum Πατροβᾶς nomen jam notum est ut cujusdam Christi discipuli, in *Chronic. Pasch.* p. 213, D.

CCCXXI *Spartæ*. St. A. Cumanudes, Ἀθηναίῳ 1874, p. 484; inde G. Kaibel. *Epigr. gr. e lap. conlect.* p. XIII, qui « Ætatis inferioris, ait, esse dicitur Threpti tibicinis epitaphium; imperatores intelligere licet M. Aurelium et L. Verum (vs. 2). » — Vs. 2. Dubitat editor quo sensu dicantur νοεροὶ βασιλεῖς, addit tamen quod satis verisimile videtur, ἴσως κεῖται τὸ νοεροὶ ἀντὶ τοῦ νοήμονες, νουνεχεῖς, συνετοί, πεπαιδευμένοι. — Vs. 3. Θυμέλαι εὐστέφανοι sunt, nostra quidem sententia, « ex quibus pulcræ reportantur coronæ. » Cf. eumdem fere sensum in epigr. Simmiæ (*Anthol. pal.* VII, 21):

Πολλάκις ἐν θυμέλῃσι καὶ ἐν σκηνῇσι τεθηλὼς
Βλαισὸς Ἀχαρνίτης κισσὸς ἔρεψε κόμην.

— 5. « Melius scripsisset οὐδ' ἔτι τέκνα; ceteroqui enim haud inscite factum epigramma. » Vss. 5-6, desunt lexicis vocabula φιλοσύγγαμον et ὑπαίδιον.

CCCXXII. In via quæ *Neapoli* Nolam ducit. Spon. *Miscell. erud. ant.* p. 143, n. 11, ex Capac. *Hist. Neapol.*; postea Jacobs. *Paralip.* II, p. 820, n. 69, Franz. *Corp.* n. 5821, Kaibel. n. 592. Epigr. græco latine præscriptum est : D. Servili D. L. Apolloni Medici Servilia D. L. Ambrosia fecit patrono suo et sibi et suis. — Vs. 3. Franzius et Kaibelius ex lapide ΔΕΚΜΟΣ. — Vs. 4. bene vidit Kaibelius ὡς ἔλεγον significare, *ut dicebam, ut prædixeram,* et paulo audacius subjecit : « Studebat igitur Servilius non solum medicæ arti sed etiam astrologiæ. »

CCCXXIII. *Nicomediæ*. Litteræ vulgares. Pocock. *Inscr. antiq.* P. I, c. 2, s. 13, p. 31, his præmissis verbis : « Epigraphen insignem sandapilæ ad fontem incisam, quatuor lineis descriptam perdidi, sed hanc primam memoria habui. » Rursus editum in *Corp. Inscr. gr.* n. 3790. — Cf. Hom. *Iliad.* Ω, extr.

CCCXXIV In lamina ærea quæ statuæ suffixa erat, apud Victorium Gangadi reperta *Corcyræ*. Mystoxid. *Illustr. Corcyr.* t. II, p. 107; tractavit Welcker. *Syll. epigr.* edit. alt. p. 35. Dedit Bœckh. n. 1897 ex Köhlerianis schedis, et inde Kaibel. n. 884. — Vs. 1. Welcker. jungit ἶσον cum τιμᾷ τοκέεσσιν, id est *par honore parentibus,* et confert *Iliad.* Θ, 439 : Ἶσα φίλοισι τοκεῦσιν ἐτίομεν ἐν μεγάροισι. — Vs. 2. Θευγένη accusativum censet esse Bœckh. et auctorem dixisse ὀπάζειν τινά τι, fortasse male intellecto Homerico *Iliad.* Ξ, 491 : Τόν ῥα μάλιστα Ἑρμείας Τρώων ἐφίλει καὶ κτῆσιν ὄπασσεν. Nos autem legendum putamus Θευγένει, utpote ubi in H perperam mutari potest, ut sæpe, EI. — Vs. 6. Vertit Bœckh. : « Qui ne mortui quidem oblivionem *tulisset;* quanquam negari non potest, ait, auctorem præstitisse verbum quod significet *tulerit* vel *ferat.* » Sed vitium potius quærendum in illo ὅς κε, pro quo melius dicebatur ὅς τε vel ὅς γε. Doct. vir quidam Lipsianus in *Dissert. de epigramm. quibusdam,* p. 11, conjiciebat ὅττι.

CCCXXV. « Cippus atticus, cujus titulum in museo Britannico descripsit Welckerus edid itque *Mus. Rh.* VI, 82. » G. Kaibel. *Epigr. gr. e lap. conl.* p. 38, n. 111.

CCCXXVI. *Neapoli*. Edidit Ignarra *De Phratriis*, p. 209 cum lat. interpr., unde repetiit Welcker. *Epigr. Spicil.* II, p. 21, n. 46 et *Syllog. epigr.* edit. II, p. 77, n. 53. Exinde Franzius *Corp.* 5820, et Kaibel. 563. — Vs. Τριναχρίη γαίη dedimus ex Ignarra. quamquam Minervinus (*Bullet. archeol. Napol.* a. II, 1844, p. 43 sq.) ΤΡΕΙΝΑΚΡΙΑΓΑΙΑ esse in marmore notavit. Sub inscript. gr. additum latine *Cornelianus scriba conjugi incomparabili contra votum.*

CCCXXVII. « *Ægina* in insula. In herma anaglypho expressi stant vir vestitus et puer nudus strigilem et discum manibus tenens. Ex Stephanii *Parergis arch.* (IX), Keil, *Philol.* VIII, 174. » G. Kaibel. op. laud. p. 38, n. 112.

CCCXXVIII. *Athenis*. Æri incisum præbet Stuartus, *Antt. Att.* vol. I, p. 52. Exstat quoque in schedis Fourmonti. Tractavit Welckerus, *Spicil. epigr.* I, 1. Edidit Bœckh. *Corp.* n. 939, deinde v. cl. St. A. Cumanudes in Ἀττ. ἐπιγ. ἐπιτύμβ. p. 398, n. 3501, et Kaibel. n. 121. « Servulæ epitaphium est a gratis dominis scriptum. Δμωὶς sitne proprium nomen an appellativum, nescio. » *Bckh.* « Credo utrumque. » *G. K.* — Vs. 2. fortasse legendum θρεψαμένη, *quos aluit.*

CCCXXIX. *Pydnæ* (Kitro), in ara sepulcrali. Leakius *Itin. Gr. septentr.* t. III, tab. XXXIII, n. 157, dehinc Bœckh. *Corp.* 1957 b, *Addenda.* — Vs. 3. « Heracleam intellige vicinam. » *Bckh.*

CCCXXX. In subterraneis musei Britannici in tabula rotunda, ex schedis Mülleri editum est in *Corp. inscr. gr.* t. IV, p. 21, n. 6859, unde in *Epigr. gr. etc.* G. Kaibel. 665. — Vs. 1. Νυκτέλιος tantum adhuc inter Bacchi cognomina notum, cui *noctu* sacra fierent. « C'est également aux ténèbres du monde inférieur que l'on finit par rapporter l'épithète de Nyctelios, qui avait d'abord trait aux fêtes nocturnes. » Fr. Lenormant, *Dict. des Antiq. gr. et rom.* IV fascic. p. 633 a.

CCCXXXI. Olim *Athenis*, in ecclesia D. Philippi, in columna. Edid. Stuartus *Antiq. Attic.* vol. I, p. 1 (Cf. p. X); nunc in Britannia in ædibus Guilfordianis. — Repetiit Bœckh. *Corp. inscr. gr.* n. 1026 et inde Cumanudes, Ἀττ'. ἐπιγρ. ἐπιτύμβ. p. 398, n. 3502.

CCCXXXII-CCCXXXIII. *Corcyræ,* in museo Prossalendi. Bœckh. *Corp. Addend.* n. 1907 b, unde G. Kaibel. 261, cujus vide notas. « Pars prior est epitaphium mulieris cum gnato vel gnata sepultæ : nomina probabile est in alia sepulcri parte scripta fuisse. » — *a* Vs. 13. lapis habet ΤΕΚΝΟΣ ΝΔΕΧΕ.... ; emendavit Bœckh. δεκέτηρον, et in notis ἐνδεκέτηρον, quod recepimus. Notandæ sane sunt in hoc epigrammate quatuor aut quinque ejusdem sententiæ explicandæ varii modi, quales ludere solent scholastici poetæ, ceu, exempli causa, in Pompeiorum Ciceronisve tumulum *(Anthol. lat.* II, 26-34, 158-169) sive *De Solis ortu* (V, 2-13), *De Iride* (17-28), *De quatuor anni tempestatibus* (52-63), etc., nisi quod ejusdem poetæ hic in rem eamdem lusus est. « Secundum epigr. Evodus qui ante uxorem sepulcro illatus fuerat, accinit legentibus, idque magnopere abludens a pietate prioris et plane Epicureum. » *Bckh.* — Vs. 2. corruptissimum perperam, ut nobis quidem videtur, restituit Bœckh : τῇ ψυχῇ μετάδος καλῶν ὁ τεχθείς; nihil fere erat mutandum, et legimus quod scripturæ proximum est, sensu non repugnante.

CCCXXXIV. In insula *Paro.* Exscripsit Cyriacus Anconitanus, atque ex codic. Riccardiano (Florent. n. 996) v. d. Riemann. Hanc inscriptionem a v. cl. E. Eggero transmissam habeo, qui pluribus locis eam emendavit. — Vs. 1. Riemann. exhibuit : μέγαρον Μάρκου ἀειμάρου δὲ... Conjiciebat Egger. μεγάρων [ἄπο] Μάρκος, reliquo versu non tractato. Μεγάρα scripsi ut sit mulieris nomen ad quod referatur φθαμένη. — Vs. 2. In apogr. Cyriac. πῶμα φίλον; Egger. : σῶμα φίλον, bene, φθαμένη retinui quod mutari voluit in φαμένη, non tamen sine dubitationis signo. — Vs. 5. in apogr. δηχθὺς; Egg. δεικνὺς ut ἀποδεικνύς; scripsi δόμους δ' ἔκδυσ' ελ... ἐξέδυσε, *exuit.* — Vs. 8. pro τῆς dedit Egg. τίς, optime. — Vs. 9. ανμιδητω correxit Egger. ἀναντλήτῳ, nos ἀμειδήτῳ, ut est in Theodoridæ epigr. *Anth. pal.* Didot. VII, 439, 4, de Orco : ἀνὴρ — οἷός ἀμειδήτῳ κεῖται ἕλωρ Ἀΐδῃ.

CCCXXXV. *Antiochiæ ad Daphnen* (Antakijeh). Pocock. *Inscr. ant.* c. I, p. 214, Brunck. *Anal.* t. III, p. 295, Jacobs. (v. *Animad.* vol. III, P. II, p. 248), *Append.* n. 260, Bckh.-Franz. *Corp.* n. 4466. — Vs. 5 : ΜΟΥΝΟΕΣΤΙ, unde melius μουνοέτη δὲ, G. Kaibel. μουνοέτι[ν δέ.

CCCXXXVI. *Fori-Julii.* Alexander, *Revue archéologique.* t. III, p. 371 ; cum versione gallica et comment. — Epigrammati græco latine præscriptum est : C. Vibio Liguri Maxsuma mater fecit. — Vs. 2. κλίματι hic dicitur, interprete v. cl. Millero, astrologico sensu (v. *Rev. arch.* t. IV, p. 10, 18.)

CCCXXXVII. Posterius distichon edidit Gruterus, p. DCLXXVI, 6, quod emendatius est apud Donium, p. 263 ; deinde P. Burmann. *Anthol. lat.* IV, p. 57 in not., denique Franzius, *Corp. inscr. gr.* n. 6227 (Cf. nn. 6205 et 6257), unde Kaibel. 576-578. De sensu Jacobs. comparat Crinagoræ epigr. *Anth. pal.* ed. Didot, c. VII p. 397, n. 643 vss. 3-4. — Suprascriptum est latine : D. M. S. (Diis Manibus Sacrum) *Ti. Claudia Eugenetis vixit annos XI, dies X. Ti. Claudius Anicetus pater fecit;* et græce : Μενεκράτης Ἀπολλωνίου υἱὸς ἐτῶν δ', μηνῶν δ'. Τατίας Βακχυλίδος δωρησαμένης τόπον Ἀπολλωνίῳ Ἀττάλου τῷ πατρὶ αὐτοῦ. — Vs. 3. Jacobs. ἐχθρῶς pro ἄρνω. — Vs. 4. Cf. Hor. *ad Pison.* v. 63 : Debemur morti nos nostraque. — Sic translatum est non infeliciter ap. Burmann. l. c. « Quid properas ? tibi non debita turba sumus ? »

CCCXXXVIII. *Apameæ Bithynorum.* Pocock. in *Inscriptt. antiq.* p. 30, unde Jacobs. emendatum exhibuit in *Animadvv.* t. III, part. II, p. 267, in *Paralip.* II, p. 760, n. 7, et in *Append.* n. 125 ; Bœckh. *Corp.* n. 3715 ; Kaibel. n. 345. — Vs. 1. Bœckh. A. γεν. με βάσκ. Tituli versibus subjectum est : Γάιος καὶ Κλεοπάτρα Νωνίῳ... κιῳ, τέκνῳ ἰδίῳ, μνήμης χάριν.

CCCXXXIX. « Epigramma hoc cum duobus aliis e Græcia attulit Mich. Sophianus, qui obiit Ferrariæ a. 1565. » *Reiske.* Edidit Maffeius in *Mus. Veron.* p. CCCLXXV, cum metrica versione latina, et in *Antiquitt. Gall.* p. 71, *Lettre à M. de Mazaugues :* « *Venetiis* ante hos XX annos detexi ; accipe vero quam mirifico et singulari modo. Rescissum in medio a summo ad imum in prænobili Grimanorum Museo exscripsi aliquando lapidem, rejectum ferme et veluti mutilationis suæ pudore quodam abditum ac latentem, cum versiculos non nisi dimidiatos haberet. Post tres circiter annos, cum in vestibulo Bibl. S. Marci præstantissima cimelia lustrarem, rimarerque, lapidis frustum animadverto occultatum post statuæ basim, ut extrahatur facio et dimidiata epigraphe insculptum video. Cum in Adversaria referrem, vix ad versum tertium perveneram, succurrit mihi excepta olim illa, complementumque hujus esse pro certo habui : ubi domum rediissem, simul contuli, integrumque epigramma non sine gaudio percepi..... » Repetiere multi Brunck. *Anal.* III, p. 303, n. 707, Jacobs. (v. *Animadd.* vol. III. P. II, p. 281 sqq., G. Kaibel. n. 218. Bœckh. *Corp.* n. 2415. — Vs. 1. Maff. γονέως, τοὔνομα, αὐτὸν pro αὐδα. — Vs. 3. Lapis Νείκανδρος. — Vs. 5. σύνλεκτρος. — Vs. 7. Bœckh. πικρὰν, Ἐρεινύς. « Obitus ex fluxu sanguinis... Ἐρινὺς ἀφύλακτος νεαροῖο βρέφους potest esse Erinys, quæ non providit, non curavit infantulum in lucem edendum. » *Bckh.* — Vs. 11. Murat. Bœckh. τρισσὰς ἐς δεκάδας. — Vs. 12. Murat. Bœckh. ἀρσενόπαιδας ὄναρ. — Vs. 15. Κούρα, intellige Proserpinam. — Vs. 16. Murat. ἐλοῦσα. — Vs. 17. θεός τ' εὐχὴν τινα δοίη. Miram dialectorum confusionem notavit Bœckh. : φθιμένην, τήνδε, ἦγον, γῆς, μνῆμα et ζωᾶς, φίλα, τρισσᾶς, γυνάν, αὐτά. — « De suscriptis immerito dubitat Maffeius, partim ob vocem Μάγνης, partim ob verbum ἔγραψεν de poesi. » *Bckh.* Quæ suscripta, hæc sunt : Διονύσιος Μάγνης ποιητὴς ἔγραψεν.

CCCXL. *Amorgi* repertum, editum est in Ἀθηναίῳ ann. 2 (1874), t. II, p. 407. — Vs. 1. G. Kaibel. λάμψαντα Λεοντέα — Vs. 2. γυμνάδος, γυμνάς pro gymnasio accipitur *Anth. palat.* Append. 103, 127. — Vs. 6. Videtur habere lapis ΜΑΝΟΥΣ, quod, si verum, pro μανύουσ' (μανύουσα) certe est, contractis syllabis υου.

CCCXLI. *Ædepsi* in Eubœa, ecclesiæ dirutæ S. Constantini affixum edidit Ulrichsius *Reisen und Forschungen in Griechenland,* vol. II, p. 234 sq., cujus sunt supplementa. Antiquæ urbis locum occupat vicus nunc haud absimiliori nomine dictus ἡ Λιψός (*Lipso*) ; de qua vid. Strab. IX, IV, 2 (cf. I, III, 20), Plutarch. *Syll.* 26. In ejusdem *Symp.* IV, 4. describuntur lavacra calida, in vico cui nomen est Γάληψος, ubi tamen Mannertus suspicatur librarii culpa hoc irrepsisse vocabulum pro Αἰδηψὸς, quod reponendum esse arbitratur. Etenim ubi Amyotus legebat τῆς Βοιωτίας, habent nonnulli codd. et vett. editiones τῆς Εὐβοίας. — Cf. Athen. III (epitom.) sect. III, p. 73 c. — Vs. 4. supplet G. Kaibel αἰ] εἰ φιλάμενος Χάρισιν.

CCCXLII. *Delphis*. Dodwell. *Itiner*. t. II, p. 508; Welcker. *Spicil. epigr*. ed. alt. n. 41, p. 18, Græfius *Act. Acad. Petrop*. vol. VIII, p. 658 sqq.; deinde Bœckh. *Corp*. t. I, p. 846, n. 1721 et G. Kaibel. n. 483. — Vs. 4. Dodwell., approbante Bœckh., τῆς νεα]ροῦ βιοτῆς τυτθὸν ἐφαπτόμενος. Sed cur non potius νεαρῆς seu νεαρᾶς (βιοτῆς) scriptum est? « Non video quare ille puer non possit dictus esse Ῥή-τρος. » *Bckh*. — (G. Kaib. ἰ]ητροῦ, qui nomen fuisse in 4 versu ineunte arbitratur.

CCCXLIII. *Athenis*. St. A. Cumanudes in Ἀττικ. ἐπιγραφ. ἐπιτύμβ. Α' 1. ex *Palingenesia* (Παλιγγενεσία) 5. Aug. 1865; unde Kaibel. 1083. — Vs. 1. Cf. Pausan. I, xix, 5, edit. Did., quo testante, non longe ab Ilysso locus ostendebatur, ubi Peloponnesii Codrum, Melanthi filium, Atheniensium regem, interfecerunt. — Vs. 2. Post Codri mortem, abrogato regno, Codri filii in Asiam deduxere coloniam, de qua vide Pausan. VII, ii, 2. — Vs. 4. Kaibel. ἀειραμένου.

CCCXLIV. In museo Campaneo; edid. Froehner, *Musée du Louvre, les Inscript. gr*. p. 274, n. 189. — Vs. 2. Marmor habet Μοδικει. Urbs ista est Laodicea ad Lycum.

CCCXLV. *Mitylenis*, in insula Lesbo. Editum est in *Bullet. de corresp. hellén*. Jul. 1880, p. 494. — V. supr. alia epigr. bestiis dedicata, n. 224. Τὴν τρίβον ὃς παράγεις, n. 294. Χρῆμα τὸ πᾶν Θείας, et infr. n. 361. Τὴν κύνα Λεσβιακῇ, n. 492. Στήλη μαρμαρέη.

CCCXLVI. *Romæ*, in villa Wolkonskiana descriptum edidit G. Kaibel. *Epig. gr. e lap. conl*. n. 663. — Vs. 4. lapis ΗΕΙΑC, quod « correxit Wilamowitzius ἠθίας, ἠθείαν nomen nove fictum putans ab adjectivo ἠθεῖος » *G. Kaib.*; scripsimus ἰθείας (ΙΘΕΙΑC) quod magis convenire litteris quæ traduntur, credimus; Hesych. ἰθεία, δικαιοσύνη, Gallice, *droiture*.

CCCXLVII. Titulus ille in Chersonneso Taurica repertus est in cippo sepulcrali qui fastigio instructus est duabus columnis suffulto; inter columnas stat vir modice barbatus, capite nudo, dextra demissa partem pallii levans, sinistra volumen tenens : huic ad dextram adstat puerulus, manibus super ventre compressis. Edidit Græfius *De Inscriptt. aliquot gr*. (*epist. critic*. ad God. Hermannum, Petrop. 1841), p. 7 sq. cum notis. Inde Bœckh. *Corp*. Addend. n. 2113 c, et G. Kaibel. 538. — Vs. 3. Græfius conjecit et ἀειδέμεν et ἐπαινέμεν : prius præetuli quod forma ἐπαινέμεν valde incerta est. *Bœckh*. Kaibel. σε [τὸ πρ]ὶν ἐν ἡμεῖν. — Vs. 6. « ἔ[κτ]ομος; videtur mihi ille cum arboris ramo ab hortulano exsecto comparari. » *G. Kaib*. — Vs. 8. προσηνότατος forma superlativi illegitima quam alibi nusquam invenias.

CCCXLVIII. *Romæ*. Ex schedis Ptolomeis edidit Muratorius, t. III, p. 1776, 3, Welckerus *Syllog. epigr*. p. 112. n. 81, 82 edit. alt., Franz. *C. inscr. gr*. t. III, p. 896 sq. n. 6239. Subjectum est latinis litteris *Kalypso* ann. XVIII. « Notabis puellam binominem, id quod minime mirum, in titulo præsertim mores Ægyptiacos prodente. Nam puella in Ægypto nota cum patre Romam profecta ibique mortua videtur. » *Fr*. — V. 4. G. Kaibel : εἷλες, πο]νηρὲ δαῖμον. — *b* Vss. 8 sq., idem : Ἀλλ' ἄγε κ. τ. λ. et interpretatus est : *Age, Charon crudelis, quid te juvat amabilem hanc puellam a te raptam patri luctum movisse?*

CCCXLIX. *Romæ*, in museo Capitolino, in sarcophago sub imagine mulieris in lecto cubantis. Maffeius, *Mus. Veron*. p. cccxiv, etc. Inde Bonada, *Anthol*. t. II, p. 379, Welcker, *Epigr. spicil*. II, n. 45, p. 20, et *Syllog. epigr. gr*. p. 82, n. 56. ed. alt.; ex schedis Thorlacii Franz. *Corp. inscr. gr*. t. III, p. 931, n. 6292. — Vs. 1. Post καὶ excidit ὁ et per crasin χὠ. — Vss. 3 et 4 : De simili amore conjugis pro marito se devoventis conf. *Corp*. n. 5759 et in hac nostra sylloge in Pomptillam epigr. nn. 236-237. — Post vs. 5. pentametri lacunam esse credidit Maffeius, quam sic supplevit : Εὐχομένου, Πλούτων, [πολλάκις οὐ προθανεῖν, Ἀλλ' ὅπου ἂν θανέω καὶ] εἰς Ἀΐδαο κ. τ. λ. — Vs. 7. « Ludit auctor in nomine Felicitatis. » Bene comparat G. Kaibel. n. 558, simillimum epigramma melium, infra n. 531 : Μὴ μύρου, φίλ' ἄνερ, με· καὶ αὐτὸς ἐκεῖ γὰρ ὁδεύσας | εὑρήσεις τὴν σὴν σύγγαμον Εὐτυχίην (Felicitatem). « Agathinus quidam medicus a Galeno sæpe memoratur. (Vide Fabric. *Bibl. gr*. t. III, p. 41.) » *Franz*. Apud Galen. *De Diff. puls*. 2, laudatur medicus nomine Agathinus, libri scriptor, cui titulus : Περὶ σφυγμῶν. Cf. *Anthol. palat*. edit. Didot. c. xi, 335.

CCCL. *Tei*. Lebas et Waddington. *Inscript. grec. et lat., etc*. t. III, pr. part. As. Min. sect. I, Ionie. IV, Teos, n. 114, unde Franz. *Corp*. 3111 et G. Kaibel. n. 298. Titulo subscriptum est ἔζησεν ἔτη ΙΕ, et supra, latine : Iope, Hilari, Cæs. vixit an. XV.

Quid superos potui juvenis læsisse penates
 quod tumulo Iopes ossa sepulta latent
nec patrio potui gremio me ad debita fatis
 reddere, nec manibus lumina contegere?
In Phrygia miseræ corpus, Volcane, cremasti,
 sumeret ut tellus muneris ossa mei,
et quæ debebam matri supremo tempore terram
 ponere, vel mœstos pietatis scindere crines,
effecit properans mortis quæ venerat hora
 ut genitrix casus fleret ubique meos.

Vs. 2. ματέως, barbare, ut brevis secundo loco syllaba fiat, ex pronuntiatione vulgari, dictum. — Vs. 5. φίλε pro φίλη simili ratione. Kaibel. π[υκνῶν] δ' ἀλλὰ [πάτερ], θρηνῶν, φίλε, παύεο· μῆτερ κ. τ. λ. — Vs. 6. Jam viri proprium nomen Primigenius notum in epigr. lat. recenti ap. Spon. *Misc. erud. antiq*. p. 143 et alterum quod huic nostro magis consonat Πρημιγένης, Premigenes, Mytilenæus, ap. Galen. vol. 6, p. 157-158. Est et apud Lebas et Waddington. *ibid*. n. 109 : Πρειμιγένους τοῦ θρεπτοῦ αὐτῶν.

CCCLI. « Marmor in loco *Phanagoriæ* repertum, in cujus utroque latere anaglypho exprimitur eques cum puero, ut in multis hujus regionis monumentis, Clarkius detulit Cantabrigiam, ubi est ad Scalam Biblioth. Universit. » Hæc Bœckh., qui dedit epigr. in *Corp*. n. 2127. Tractaverant inter plures Jacobs. *Anthol. palat*. t. III, *Addend*. p. civ, Boissonad. app. *Epist. Holsten*. p. 431, Welcker. *Syll*. edit. alt. n. 48, p. 67 sq., nuperrime G. Kaibel. n. 539. — Vs. 1. Τιμόθεος duob. loc. — Patræus pagus qui dici potuit et Patra prope Phanagoriam. Vid. Strabon. XI, p. 494. — Vs. 5. πολυκ. ἐπ. τύμβ., ut in epigr. Meleagri sepulcr. *Anal*. Brunck. t. I, p. 30, n. 109, *Anthol. pal*. Didot, VII, 476. — Vs. 4. συνηρώων. Satis notum ἥρωας dici defunctos; συνήρωες igitur sunt illi qui, ante defuncti, idem *heroum*, hoc est sepulcrum. occupant. Plures tamen conjecerunt νῦν δὲ σύγ' ἡρώων. Kaibel. νῦν δὲ σὺν ἡρώων, qui subjicit. « Verum vidit Græfius; σύν enim in illarum terrarum titulis genitivum interdum trahit : Cf *Corp*. 2114 c et d. »

CCCLII. *Athenis*. Hughes, *Itiner*. t. I, p. 271; deinde Bœckh. *Corp*. n. 1025, nuper Cumanudes Ἀττικῆς ἐπιγρ. ἐπιτύμβ. n. 2944, et G. Kaibel. 158,

παιδικὸν cum signo dubitationis (;) Cumanudes, de quo Kaibel. : « Additum est ut ætas filiæ notetur nomine adhuc carentis. »

CCCLIII. *Orchomeni*, in stela funebri. Decharme, *Archives des Missions scientif.*, 2e série, t. IV, p. 499 sqq., unde Kaibel. 491. Epitaphium est Græci Sidone oriundi, sorte quadam Orchomenum adducti, juxtaque filium ante mortuum sepulti. Editoris sunt supplementa et notæ. — Vs. 6. « ἐν Μινυαῖς, apud Minyas Orchomenios. Minyæ gentile nomen est a Minya, urbe Thessaliæ. Orchomenus autem Bœotiæ nunquam verbo Μινύα, sed verbis Ὀρχομενὸς τῶν Μινυῶν designatur. » — « Ἐπαθλοκομεῖν deest *Thesauro;* quo vocabulo significatur munus judicis in gymnicis musicisque certaminibus. Quatuor autem erant numero hæc Orchomeni certamina : *Dionysia, Homoloia, Minyeia* et *Charitesia.* » De voce ἥβη hoc sensu usurpata vs. 1. cf. Pind. *Pyth.* VI. 48 : οὐχ ὑπέροπλον ἥβαν δρέπων.

CCCLIV. *Chii* repertum marmor habet figuras matris et filiæ sedentes; in medio est ara rotunda cum flamma, ut videtur, et ove victima. Vide Jacobs. *Paralip.* II, p. 776, n. 28. — Vs. 2. νέμω, *dono*, hoc sensu rarum, credebat esse per hypallagen Jacobs. pro νέμω τῷ παριόντι ἀσπασίους λόγους. — Vs. 4. G. Kaib. μητρὶ [δ' ἀποφθιμένῃ]. — Vs. 5. ἔθηκε supplet Bœckh. *Corp.* n. 2239, post Chandler. *Inscr.* P. I, n. 9, p. 4 et Jacobs., l. c.; G. Kaib. τήνδε χάριν μνήμης Θάλλος [στήλλην ἐπέθηκεν. — Vs. 6. τῆς] ἀρετῆς εἰδὼς ἱερόν...

CCCLV. « In ecclesia B. Virginis in suburbano Geraniæ, cui nomen Μεγάλη Μαντινέα. » Ex schedis Fourmonti, ediderunt *Diar. Class. Brit.* vol. XXII, p. 203, Jacobs. in Wolfii *Anal. litt.* fascic. I, p. 96 (unde translatum epigr. est in Ἑρμῆν λόγιον, 1817, p. 103) et deinde *Anthol. pal.* t. III, p. 967. Ex *Diario classic.* petiit Welcker. *Spicil. epigr.* II, p. 19, n. 43, et repetiit Bœckh. *C. inscr. gr.* t. I, n. 1499. Habet G. Kaibel. s. n. 478. — Vs. 1. Lapis : ΠΑΙΑΣΟΑΩΡΟΝ. — Vs. 3. in marmore ΤΟΥ⁰ΤΟΝ. Cf. Theoc. XV, 85 ad probandum πρᾶτον, Sanderi conjecturam, pro τοῦτον. Kaib. τυτθὸν. — Vs. 4. Marmor habet ΗΠΡΑCΕΝ. — Vs. 6. ΑΜΦΙΟ.

CCCLVI. *Athenis*, Vischero, *Oropi*, Cumanude teste, quorum ille edidit in *Archæol. und epigr. Beitr.* p. 68, hic in Ἀττικ. ἐπιγρ. ἐπιτύμβ. p. 301, n. 2533. Periit mariti nomen, quod restitui nulla ratione posse videtur. Editores tamen conjecere Μιλήσιος, « cui spatium non sufficit. » G. Kaibelius tentavit Μεῖσις, addens se non novisse Μείσιος nomen, quod tamen posse ferri videtur. — Vs. 3 sqq. loquitur uxor defuncta.

CCCLVII. *Corp. inscr. gr.* n. 6274. « Duplici inscriptioni latinæ prope *Romam* repertæ sex versus Græci dicuntur adjecti esse, ex quibus duos qui sequuntur Θρέψε πάτρη κ. τ. λ. litteris minusculis edidit Sirmondus in *Notis ad Sidonium*, p. 160. Tituli latini hi sunt : M. Aur. Polynices, nat. verna qui vixit ann. XXIX, mens. IX, diebus V; qui vicit palmas n. DCCXXXIX, sic : in russeo, n. DCLV, in prasino, LV; in veneto XII, in albo n. XVII; præmia XXXX, n. III, XXX, XXVI; pura n. XI, octojug. n. VIII; dec. n. VIIII; sejug. n. III. — M. Aur. Mollicius Tatianus natione verna, qui vixit ann. XX, mens. VIII; diebus VII; qui vicit palmas n. CXXV, sic : in russeo, LXXXVIIII, in prasino XXIII, in veneto n. V, in albo n. VII; præmia XXX, n. II.

CCCLVIII. *Romæ* in sarcophago eruto; hic titulus nunc mutilus in Museo Britannico asservatur. Anaglyphis poeta cum musa repræsentatur bis et sub sedili persona scenica. Fabrettus *Inscr.* c. 10, p. 704, n. 248, Montfaucon. *Paléogr. gr.* II, 7, p. 170, cum nota et interpret. lat. Ex Fabretto repetierunt Brunck. *Anal.* t. III, p. 315, n. 752, Jacobs. (V. *Animad.* III, P. II, p. 397), *Append.* n. 252. Franz. *Corp.* n. 6287 unde Kaibel. 613. « Versus utrinque anaglyphis cinctos Brunck. anapæstos esse immixtis dactylicis statuit; Franz., auctore Otf. Müllero qui dexteram monumenti partem deesse cum versuum initio asserit, hexametros imperfectos aut mutilos esse opinatus est. » Sic disposuit Kaibel. Vss. 4-11 (inconditos) :

Πολλὰ βυθοῖσι καμών, ὁδοιπορίαις δ' ἀτονήσας,
εὔπορος εὐμόρφων γενόμην, φίλοι, μετέπειτα γυναικῶν
πνεῦμα λαβὼν δάνος οὐρανόθεν τελέσας χρόνον ἀντα-
[πέδωκα,
καὶ μετὰ τὸν θάνατον Μοῦσαί μου τὸ σῶμα κρατοῦσιν.

— Vs. 1. supplet ὃν κρύπτει κόνις ἥδ'. — Vs. 2. Παντοίων μελέων. — Vs. 3 mancum reliquit συνοδίτης. Synodo adscriptum intelligit Montefalcon. *l. c.*, confertque inscr. ap. Gruterum, p. CCCXXX : « M. Aurelio Augusti liberto, pantomimo sui temporis primo; sacerdoti synodi, Apollinis parasito. » Et addit : « Nicocratem igitur eidem synodo seu collegio adjectum et Apollinis parasitum fuisse putamus, ideoque συνοδίτην dici; ubi advertas σύνοδον pro conviviis sæpius accipi. » Conf. etiam Histrionis epitaphium in P. Burmanni *Anthol. lat.* lib. IV, CCCLVI et alterum quod in notis exhibetur, et Martialis epigr. IX, 28. — Vss. 10-12 ad anaglyphum respicere videntur, quo musa bis repræsentatur poetæ adstans.

CCCLIX. *Romæ*. Smet. fol. CXXIX et Gruter. *Thes.* p. DCLV, unde Brunck. *Anal.* III, 301, n. 699, Jacobs. (vid. *Anim.* vol. III, P. II, p. 274), *Append.* n. 184, Franzius *C. inscr. gr.* n. 6260 : « Defunctus fuit actor comicus. » *Fr.* — Comparat Jacobs. epigr. quod est in *Anthol. lat.* lib. IV, 166, t. II, p. 120 : « Hoc jacet in tumulo secura... » Quatuor versus ultimos sic forte (παρῳδίᾳ) legendos exhibuit Dorvillius (*Crit. Vann.* p. 186) :

Πάντας λυπήσας, καὶ λοίδορα ῥήματα πέμψας,
ἀλλὰ φίλος πεττῶν, Βρομίου, Παφίης τε βιώσας
νῦν πατρίδος κλεινῆς ἄχθος χθονὶ ἐνθάδε κεῖμαι,
ἐν φθιμένοισι γέρων, τοὔνομα Παμβδέλυρος.

CCCLX. *Romæ,* olim in clivo Capitolino. Smetius, p. 131, Gruter., p. DCCI, n. 10, Bonada *Anthol.* t. I, p. 531, Fleetwood *Syll.* p 251, 2, Jacobs. *Paralip.* II, p. 768, n. 18 et Franz. *Corp.* n. 6281, unde Kaibel. 644. — Vs. 1. vulgat. ΑΤΙΝΙΑΝΩΙ (quod retinuit Grotius) mutavit Jacobs., cum mulieris nomen præcessisse doceret. — Vs. 3. πόσιν. — Vs. 2. Smet. Grut. : κατέδου, Gudius κατέθου. — Vs. 5. ΑΡΣΟΓΕΝΗ Smet.; Ταρσογενῆ Casaubon, Kaibel; Ἀργογενῆ Scaliger., Jacobs., etc.; Πούδεντας, correpta syllaba ου, ut in aliis nominibus ubi ŭ latinum refert.

CCCLXI. *Mitylenis*. Ex sylloge Cyriacana G. Kaibelius, *Ephem. epigr. lat.* II, 11, deinde *Epigr. gr.* etc. n. 229. — Vs. 3. Compellat terram ipsam Balbus; Æneæ Piccolomini emendatio est, quam recepimus pro eo quod editum est ἣν καὶ παράσχοις. — Nonnulla canum epitaphia vide in *Anthol. lat.* P. Burmanni, IV, CCCC sqq.

CCCLXII. *Argis*. Editum est in *Corp. inscr. gr.* n. 1141, et ap. Lebas. II, 131, utrobique ex schedis Fourmontianis. Deinde repetiit G. Kaibel, multaque emendavit *Epigr. gr. etc.* n. 466.

CCCLXIII. *Romæ*, olim in ædibus principis Prænestini. Gruter., p. MCXVIII, 8, inde Brunck. *Anal.* t. III, p. 312, Jacobs. (Vid. *Animadd.* vol. III, P. II, p. 326 sq.), *Append.* n. 375, Franz. *Corp. inscr. gr.* n. 6221, Kaibel. n. 617. — Vs. 1. Kaibel. λεγόμην. — Vs. 4. Jacobs. post cett. ἀγάπων.

CCCLXIV. In *Thaso*. Edidit Conze, *Itin. insul. maris Thrac.* tab. VIII, coll. p. 31, inde G. Kaibel., n. 325. — Valde depravatum titulum multi tractaverunt. — Vs. 3. ἀγλάϊσμα vocabulo significatur sarcophagus magnifice exornatus. — Vs. 5. inducitur loquens de se ipsa defuncta Catillii filia. — Vs. 15. « multo magis sinistrorsum scriptus, quo appareret extra epigrammatis fines positum esse, miro utique modo; in fine Sauppe ἐπλησάμεθα, cui meum prætuli. » *G. Kaib.*

CCCLXV. St. A. Cumanud. Ἀττ. ἐπιγρ. ἐπιτύμβ. p. 252, n. 2110. Prius editum in Ἀρχαιολογ. ἐφημερ. 1862, Mart. p. 60. Kaibel. n. 145. — Vs. 5. Kaibel. εἰ νῦ]ν τοῖς. — 6. De extremorum verborum restitutione dubitatur. Supra scriptum est Εἰσίων Προθύμου Μιλήσιος.

CCCLXVI. In insula *Rhodo*, loco hodie dicto *Koskinou*. Edidit Julius Martha in *Bullet. de corresp. hellén.* 1878, p. 616, n. 3, nullo subjecto commentario.

CCCLXVII. *Ephesi*. Lebas, *Explic. des inscriptt. gr. etc.*, p^le V, Asie Mineure, etc., n. 171, cujus sunt supplementa. — Litteræ ΓC. — Dedit et Georgius Kaibel. *Epigr. gr. etc.* n. 297.

CCCLXVIII. *Amorgo* in insula. Syræ descripsit C. Curtius, ex quo edidit G. Kaibelius n. 275. — Vs. 1. Νείκην, παροδεῖτα. — Vs. 4. τειμῆς.

CCCLXIX. *Æzanis*. *Corp. inscr. gr.* Addend. 3846 z^20; G. Kaibel. *Epigr. gr. etc.* n. 375. — Vs. 2. « ΛΟΙΜΟΥΙ | ΦΒΙΒΝ correxi ex Luciani *Alex.*, c. 36 : ἕνα δή τινα χρησμὸν αὐτόφωνον καὶ αὐτὸν ἐς ἅπαντα τὰ ἔθνη ἐν τῷ λοιμῷ διεπέμψατο· ἦν δὲ τὸ ἔπος ἕν·

Φοῖβος ἀκερσεκόμης λοιμοῦ νεφέλην ἀπερύκει'.

Καὶ τοῦτο ἦν ἰδεῖν τὸ ἔπος πανταχοῦ ἐπὶ τῶν πυλῶν γεγραμμένον, ὡς τοῦ λοιμοῦ ἀλεξιφάρμακον, unde non dubito quin vox vulgaris fuerit λοιμοῦ νεφέλη apud Asianos. Probabile autem est Menogenem eodem pestilentiæ tempore occidisse, quo Alexander illis locis suas exercebat fraudes. » *G. Kaib.*

CCCLXX. *Adrahæ Nabatæorum*. Kirchhoff. *Act. acad. Berol.* 1863, p. 299; inde G. Kaibel. n. 432. « Naufragio periit Silvanus, corpus tamen mari ereptum crematum est, ossa condita. » *G. K.*

CCCLXXI. *Amasiæ*, in rupe. Edid. post Hamilton. (*Research. in As. min.* vol. II, n. 74) Franz., n. 4174; et Welcker. (*Mus. Rhen.* III, 1845, p. 249, n. 25) qui vs. 4. scripsit εὐσχήμως. G. Kaibel. 394.

CCCLXXII. Prope *Ephesum*. Lebas. V, 168, inde C. Curtius *Hermæ* IV, 207 et nuperrime G. Kaibelius *Epigr. gr.* p. 113, n. 296. — Vs. 1. Supplendum conjicit Kaibelius Αἰλιανὸν aut aliquid simile. Subscriptum est Πόπλιος Καστ[ρί]κιος Ἀγαθεῖνο[ς], Λεύκιος Λαίλιος Ἀστραγάλος Ὀγουλνία. ζῆ.

CCCLXXIII. *Thyatiris* repertum Peyssonel. *Itin. Thyat.* p. 270, Bœckh. cum notis, ut assolet, et verisimillima restitutione, *Corp. inscr. gr.* n. 3511. In eodem lapide alterum carmen fuit, quod adeo mutilatum est ut vel audaciori G. Kaibelio (n. 320) plane desperandum esse videatur. Unius tantum versus lectionem certum crediderim :

ἤλ]υθον, ἔνθα Διὸς [μ' ἕδρ]αισι καθίδρυσεν [Ἑρμῆς].

CCCLXXIV. *Rhodo* in insula, in agro non procul ab urbe, in cippo bucraniis et sertis ornato. Edidit J. Martha, *Bullet. de corresp. hell.* 1878, p. 617, majusculis et vulgaribus litteris, nullo commentario.

CCCLXXV. *Saïttis* in Lydiæ oppido. Ex Hamiltonis apographo (*Researches of Asia min.* n. 339) edidit Lebas. V, n. 1668. Supra scriptum est Ἔτ(ους) σξ μη(νὸς) Γορπιαίου β[ι. — « Annus Sullanæ epochæ est 260, post Chr. n. 175, mensis undecimus, diei nota sic tradita $\frac{\mathrm{I}}{\mathrm{B}}$. Welckerus *Mus. Rhen.* III, 253 legit τῇ β. (Lebas. tantummodo β'); probabilius $\frac{\mathrm{I}}{\mathrm{B}}$ corrigitur; nam BI pro IB usitata est scriptura. » *G. K.* — Vs. 1. Lebas. supplebat Ἐξαδίου, cum hac nota : « Ces deux vers ont été pris dans quelque anthologie; ils avaient été faits pour d'autres noms propres, comme Μητρᾶν Ἑρμοκρέοντος, de sorte que la quantité n'y est plus. » Habetne autem certum Lebasius se bene legisse? G. Kaibelius ex Hamiltonis apographo exhibuit ΕΞΛΗΟΥ.

CCCLXXVI. *Sanc*. Ex apogr. Wetzsteinii n. 36 v. cl. Waddington. n. 2253 *a*. Kirchhoff. *Act. acad. Berol.* 1863, p. 274; cujus sunt supplementa inde G. Kaibel. n. 447. — Vs. 2. ἐξ ἰδίης στρατιῆς i. e. ex militiæ quam sustinuit fructibus, qui, ut verbo πολυλήιος apparet, non pauci fuerant.

CCCLXXVII a. Tabula effossa in *Syro* insula, prope vestigia mœnium urbis veteris. Post Rossium (*Inscr. gr. inedd.* fasc. II, p. 21) et Bœckh. n. 2347, o, *Addend.*, Lebas. IV, 1899, Clon Stephanus in Ἀθηναίῳ, 1875, p. 659 sqq. n. 17, unde G. Kaibel. 272. — Vs. 1. init. Bœckhii supplementum est, pro quo conjiciebat Παυλείνου Ross. — Vs. 2. Ross. καὶ σθένος quod Clonis Stephani apographo probatum est; Bœckhio placebat θράσος. — Vs. 3. Ross. Δαμοκράτευς (?); recte Bœckh. Νικοκράτευς. — Vs. 4, init. « Periit matris nomen quod videtur in H desiisse; » sed, testante Clone, nihil superest. « Hæc fuit uxor Nausicratis qui haud dubie Musæi filius fuit et Paulinæ (vid. epigr. seq.) » *Bckh.* — Vs. 5. Bœckh. Κεκροπίδαις; recte viderat Rossius Αἰνεάδαις, qui et Πανέλλησιν scripserat. — Vs. 9. Εὐβουλεὺς Pluto est κατ' εὐφημισμόν (Schol. Nicand. *Alex.* 14). Orph. *H.* XXIX, 6, XLI, 2, II, 4, LXXI, 3. Cf. *id. H.* XVII, 12. Εὔβουλος. Longe aliam cognominis hujus rationem dedit Cornutus *De N. D.* cap. 35 : Εὐβουλόν τε καὶ Εὐβουλέα κατὰ ἀποδυσπέτησιν ὠνόμασαν αὐτὸν (Plutonem), ὡς καλῶς περὶ τῶν ἀνθρώπων βουλευόμενον διὰ τὸ παύειν αὐτούς ποτε τῶν πόνων καὶ τῶν φροντίδων. Eadem de causa noctem εὐφρόνην dixerunt. — Vs. 12. « Μουσαίῳ dedi ex epigr. altero, quod ad ejusdem familiæ homines pertinere manifestum est; quanquam hoc supplementum non pro certo habeo. Tum πάτραις videtur ad duplicem patriam, Syrum et Antiochiam, referendum : pater enim cujus uxor Antiochena fuit, videtur et Syrius et Antiochenus civis fuisse. » *Bckh.*

CCCLXXVIII *b*. In eodem marmore cum priore epigrammate conjunctum. — Vs. 1. Sic supplevit Bœckh. post Rossium : κεφαλὴν κατὰ γαῖα καλύπτει. — Vs. 4. sic : μήτηρ ἐνθάδ' ἔθαψεν. « Ἀμπέλιον (vs. 2) nomen est mulieris sepultæ, cujus pater videtur esse Musæus, Paulina vero mater. » *Bckh*. — Nuperrime repetiit hoc epigr. Κλὼν Στέφανος, in Ἀθηναίῳ, 1875, p. 658, n. 18 et separatim in vol. quod inscribitur Ἐπιγραφαὶ τῆς νήσου Σύρου, Athen. 1875, in-8, p. 52, et inde G. Kaibel. *ib*. — Steph. Clon. vs. 7 extr. legit καὶ αἰδοῖ.

CCCLXXIX. *Amasiæ*. Gruter. p. MCXLVI, 3; deinde Brunck. *Lect*. p. 303, Jacobs. *Append*. n. 240. Bœckh.-Franz. *Corp*. t. III, p. 4170; nuper G. Kaibel. 396. — Subscriptum est Ἔτους ροη; regnante Commodo. « *i. e.* a. 178 epochæ Amasianæ, vel a. p. Chr. n. 184. » *G. K*. — Vs. 1. Vulg. Μίσιδι; legebat Dehèq. περικαλλέϊ, qui transtulerit « pour la belle Misis... »

CCCLXXX. Diog. Laert. IV, 3, 20. — Vss. 1-3. Hier. Bosch. τῇδε ἀρρωστίᾳ, τὸ δ. α. π. — Vs. 3. « Trajectio, in qua creber Laertius, pro μᾶλλον δὲ οὐ Π. Sic supr. [*ibid*. 17], μόνον μὴ ὠχριᾶσαι pro μὴ ὠχριᾶσαι μόνον, *ne colorem quidem mutasse*. » Is. Casaub. — Vs. 4. Vet. editt. μέλλων ἐς ἄστρα διαβαίνειν, κ. τ. λ., claudicante iambico metro : hanc lectionem tamen admiserat H. Grotius.

CCCLXXXI. Diog. Laert. IV, 5, 27. — Vs. 1. ex codd. quibusdam, quos inter Florentinus est, præferebat H. Stephan. νόσος. Morbus est ὑδρωπικὴ διάθεσις. — Vs. 2. Vet. editt. εἰς μέλαιναν, longiore saturnio versu. — Vss. 3-4. In iisdem editt. νῦν post ἐκεῖθε, rejecto in seq. versum χήρη, unde utrobique turbatur metrum.

CCCLXXXII. Ap. Diog. Laert. IV, 6, 34. — Vs. 2. Καδανάδης, Cadani filius. — Vs. 4. Vulg. ὡς δεινὸς ἀνδρ. supplebat Casaubonus, assentiente Menagio, ἔφη vel ἀπεφήνατο. — Vs. 6. « Qui sint Penestæ [apud Thessalos servi], docebunt te Hesychius, Harpocration, [Photius] et Suidas. Πενεστέων προσφιλέστερος proverbii speciem præ se ferre videtur. » *Menag*. Cum hoc Arcesilai carmine comparat Is. Casaubonus « non illepidum incerti poetæ epigramma. » *Anth. Pal*. ed. Did. X, 3.

CCCLXXXIII. Prope vicum *Ali-Aga* ad novam Phocæam. Μουσεῖον καὶ βιβλιοθήκη *etc*. Smyrnæ, 1876, p. 12 sq. Unde repetiit G. Kaibelius, *Addend*. n. 241 b. « Meneclem Πυρρώνειον philosophum fuisse censet Wilamowitz., quod si quem offendat propter Πυρρωνιαστής vocabuli formationem, cogitare poterit de Πυρρωνιαστῶν collegio, quod a Pyrrhone auctore ac conditore nomen duxerit. » *Id*. — Vs. 2. ἐξισώσας τῷ λόγῳ fere eodem sensu ac *omnes eloquentiæ numeros impleret*, sive ut loquitur Tacitus, *per omnes eloquentiæ numeros ire*.

CCCLXXXIV. *Romæ*. Maffeius, *Mus. veron*. p. LXIV et Gorius *Inscriptt*. p. 464, et post alios Brunck. *Anal*. III, p. 302, n. 704, Jacobs. (*Animad*. vol. III, P. II, p. 278), *Append*. n. 383, Franz. *Corp*. t. III, p. 932, n. 6296, G. Kaibel. n. 696, qui « Florus, ait, puer mortuus ex pristino sepulcro a patronis (vs. 4), ut videtur, in columbarii loculum translatus est. » — Vs. 4. Maff. ex lapide θρεπτῆρσιν λείπ. quod accepit Franzius; Jacobs. τοῖς θρεπτῆρσι λιπ. — Brunck. ex Salvinio ὃς γενετῆρσι λίπεν. — Vs. 7. Brunck. ex Salvinio δειλαίων, sed lapis habere videtur, δειλαῖοι, quod reposuit Franzius notans δειλαῖος posse dictum videri pro δειλαία. — Vs. 8. « σποδιὴν κ. τ. λ. exiguum cinerem, non exiguum illis dolorem excitantem. » *Jac*.

CCCLXXXV. Cramer. *Anecd. gr. Paris*. t. IV, p. 280; inde Piccolus, *Suppl. à l'Anthol*. p. 129 sq. — Vs. 1. Cram. πολιός τε κάρη; correxit Piccol.

CCCLXXXVI. Circa *Erythras*. Est in *Corp. inscr. gr*. n. 3125. Unde G. Kaibelius, *Epigr. gr*., etc. n. 299. Supra scriptum est Διοκλῆ Λυσανίου χρηστὲ χαῖρε. — Vs. 2. varia sunt supplementa, Bœckhii : κουφοτάτης φίλτρον [ἡ] λίθος [ἐστὶ ταφῆς]. Wilamowitz. ἁ λίθος, ἐλπίδος εἶ.

CCCLXXXVII. Cramer. *Anecd. gr. Paris*. t. IV, p. 348, Piccol *Suppl. à l'Anthol*. p. 154. Meminit poeta Tib. Sallustii epigr. *Anthol. palat*. ed. Didot IX, 370. — Vs. 1. conjiciebat Piccol. Γῆ μ' ἔτεχ', ἣν φ. Alibi incuria in *Add. et Corr*. p. 334, notat legendum esse ἔτεκεν pro ἔτεκε, postulante metro; sed librarius, opinor, omisit ἐκ, quod geminatum erat. — Vs. 5. Cramer. ἐδίκασε; correxit Piccolus. — Vs. 6. Cramer. ἕνεκα; corr. Piccol.

CCCLXXXVIII. Boissonad. *Anecd. gr*. t. II, p. 478, e cod. 1630, p. 61, 2., Cram. *Anecd. Paris*., p. 293 et inde Piccolus, *Supplém. à l'Anthol*., p. 134, cum lemmate Εἰς εὐνοῦχον ἄρρενα. — Vs. 1. παρῳδεῖται, ut sæpe fit, versus epitaphii, incerto auctore, in *Anthol. pal*. c. VII, 3.

CCCLXXXIX. *Romæ*, olim in ædibus Matthæiorum. Edidit Muratorius, t. III, p. MDCCXLIV, 5. Repetierunt Jacobs. *Anthol*. ed. nov. t. II, p. 866, Franz. *Corp. inscr. gr*. t. III, p. 929 sq. n. 6289. — Vs. 1. lapis ΤΑΧΥΠΟΤΜΟϹ, quod lapsu quadratarii factum, tamen retinuit Jacobs. — Vs. 2. θηλυτέρην, *id*. — Vs. 3. ἑξαέτις, ἀτίτηλε, *id*.

CCCXC. *Romæ*. Edidit Amatius, *Giorn. Arcad*. 1826, t. XXXII, p. 111, cum interpretatione latina et nota; inde repetiit Franzius, *Corp. inscr. gr*. t. III, p. 930 sq. n. 6291 *b*; nuper Kaibel. n. 697. Subscriptum est Α[ούκιος...] ος Ἄνθιμος τῇ μακαρίᾳ θυγατρὶ μνείας χάριν.

CCCXCI. *Neopaphi*. Lebas. VII, IX, Nea-Paphos, 2790, inde G. Kaibelius, p. 99, n. 257. — Vs. 1. Nomen suppl. Waddington, Κρίσπιον, fortasse pro Κρίσπιλλον, nisi mavis, cum duarum litterarum tantum sit spatium, aliud nomen ut v. c. Cestium, ΚΕϹΤΙΟΝ scribere. Εἰκοσέτη G. Kaibelii correctio est; reliquum supplevit Wilamowitz. — Vs. 3. Lebas. ἥρπασε, Kaib. ἔκλασε ex Wilam.

CCCXCII. *Thera* in insula. Michaelis *Ann. Inst*. 1864, p. 258; G. Kaibel. n. 191. — Vs. 5. Editor Ὁμοῦ πινυτῇ τε καὶ αἰδοῖ, Wilamowitz. ἴσον. Infra scriptum : Ὁ δᾶμος ἀφηρώιξε καὶ ἐτίμασε τὸν ἱερῆα Ἀπόλλωνος Καρνήου διὰ γένους Ἄδμητον Θεοκλείδα πάσας ἀρετᾶς ἕνεκα καὶ σωφροσύνας.

CCCXCIII. In *Thera*. Bœckh. in *Act. academ. Berol*. 1836, p. 99, unde G. Kaibel. n. 192. Ut præcedenti huic titulo præscriptum est Ὁ δᾶμος ἀφηρώιξε καὶ ἐτίμασε τον ἱερῆα Ἀπόλλωνος Καρνήου κ. τ. λ. Credibile est insertos fuisse satis bono carmini duos versus, 3 et 4 quorum prior nomen, alter ætatem defuncti indicaret. « Primitus tale quid fuerit εἰ δέ με νόσφισε μοῖρα πατρὸς νεότητος ἐν ἀκμῇ τετλάτω κ. τ. λ. » *G. K*.

CCCXCIV. *Paro* in insula. Ex Kindii apographo edidit Keil. *Allg. Littztg.* 1849, p. 625; ex Schiefneri apogr. Stephanius *Bullet. acad. Petropol.* 1853, XI, 238; exinde G. Kaibel. *Epigr. gr. e lap. conl.* p. 80, 216.

CCCXCV. *Eremopoli* Cretæ. Spratt. *Itiner. Cret.* II 421, coll. tab., inde G. Kaibelius, p. 103, n. 265. Vs. 1. « Videmur ad anaglyphum et ad nomen in alio cippi latere scriptum (in αμις desinens) vocari. » *G. K.* Editoris sunt supplementa. — Vs. 5. « Miro modo oratio ad maritum deflectitur, fortasse ab ipsa uxore appellatum. »

CCCXCVI. *Romæ* ante portam S. Sebastiani repertum lapidem, edidit Franzius *C. i. gr.* T. III, p. 892, n. 6226. Suppositum latine est : T. Flavius Priscus et Capito fecerunt. — Vs. 4. Προχοαὶ sunt latices qui convivarum manibus profunduntur. Cf. *Anthol. pal.* Didot, c. IX, 674, epigr. Leont. Schol. vs. 4.

CCCXCVII. *Romæ.* Gruter. p. DCXXXIV. Brunck. *Anal.* III, 276, n. 593, Jacobs (*Animadvv.*, III, P. II, p. 196) *Append.* 174, et Franz. *Corp.* t. III, p. 932 sq., n. 6297, unde Kaibel. 593. — Subter scriptum est Λ. Φοντείῳ Φόρτι Ἀσκληπιάδῃ τῷ γένει Ἐφεσίῳ βιώσαντι ἔτεσιν μ', μησὶν β' ἡμέρ. κε', ὥρ. ζ' Ἐγνατία Βρισηὶς σύμβιος, μνήμης χάριν. — Vs. 4 : vulgo ὡς ἐπειέαδε φίλοις, quod, ut ex versione patet, legebat Grotius, sed lapis habere videtur ΕΠΕΤΕΛΛΕ.

CCCXCVIII. *Romæ.* Gruter. p. 683, 7, et inde inter alios, Brunck. *Anal.* III, n. 742, Jacobs. (V. *Animadvv.* vol. III, P. II, p. 328.), *Append.* n. 381, Franz. *Corp.* n. 6295 et Kaibel. 552. — Vs. 2. Ἀργολίδος, Gruter. quod retinuit Grotius. — Vs. 3. Μυρίνης Myrina nota urbs Æolidis, de qua Strabon XIII, 3, 5 : Μυρίνα ἐν ἑξήκοντα σταδίοις Αἰολὶς πόλις ἔχουσα λιμένα. — Vs. 4. Jacobs. ad urbem refert εὔνιν, ea interpretatione : « Flaviano exstincto, ejus patria præstantissimo Musarum antistite orbata est; Musæ apud illos conticuerunt. » Vulg. ἔθηκ', restitui ex Grotio, apud quem est ἔθη κ' ἀρετῆς; ἔθηκ' retinuit Kaibel.

CCCXCIX. *Massiliæ,* in urna. Villoison, *Magasin encycl.*, an. V., t. II; unde Jacobs. *Paralip.* II, n. 11, et *Append.* n. 140. Franz. *Corp.* p. 1031 sq. n. 6767, et G. Kaibel. 664. — Vs. 1. Franz. ex Viscont. ἀνέθηκεν ἑός. — Vs. 5. Franz., Kaib. Τύχη. — Vs. 7. « Χηρίαν pro χηρείαν. Hujus versus vitium dubitare licet, utrum versificatoris imperitiæ an marmorarii festinationi tribuendum sit. Equidem hoc malim credere. Facile correxeris : χηρείαν, στυγνῇ παιδὸς κ. τ. λ.

CD. « Servavit Anonymus qui Oppiani vitam scripsit : οἱ δὲ πολῖται θάψαντες αὐτὸν, ἄγαλμα πολυτελὲς αὐτῷ ἀνέστησαν καὶ ἐπέγραψαν τάδε· Ὀππιανὸς κ. τ. λ. » *Jac.* Multi edidere, inter quos Brunck. *Anal.* III, p. 274, n. 582, Jacobs. (*Anim.* vol. III, P. II, p. 190.) *Append.* n. 271, Franz. *Corp.* n. 6860. Recentius in Oppiani vita quæ *Scholiis in Oppian.* præmissa est, Bibl. Did. p. 213. — Vs. 1. Pro εἶλον nonnulli ἔσχον, vulg. ἀοίδιμον, lapis ἀοιδεον, s. ἀοιδεων, si Ligorio credas qui se hunc vidisse ait Venetiis ap. Sebast. Erizo, virum nobilem. — Vulg. Μοιρέων. — V. 2. Anon. Bibl. Did. Ἀΐδας; Bandin. ex cod. in *Catal. Bibl. Laur.* t. II. p. 587, κρυερὸς δ' Ἀΐδης με. — Vs. 3. desideratur in cod. Bandin. In duabus vitis κατέσχετο εὐεπ. — Vs. 4. Lapis, Vita ap. Didot. Ζωὸν. — Vss. 4-5. Unus cod. palat. Ἤθελεν, pro εἴασεν, οὐκ ἄν μοι τις, alter palat. φθόνος αἰνὸς εἴασεν — οὐκ ἄν μοι τις ἴσον κλέος ἔλαχεν ἐν χθονὶ φωτῶν.

CDI. In museo *Smyrnæo*. Μουσεῖον καὶ Βιβλιοθήκη τῆς εὐαγγελικῆς σχολῆς, ἔτος πρῶτον, περίοδος δευτέρα (Smyrnæ. 1876) p. 56. — Vs. 3. Ξυνήονα λέκτρων apud Christodorum, *Ecphr.* 207. — Vs. 8. κηδομένην traditur; correxit G. Kaibel. n. 241 a. — Vs. 12. Confert idem cnidium epigr. Λαῖνά σοι τύμβων...v. 19 sq. supr. n. 203. — Vs. 13. pro eo quod scripserunt editores πότμον ἀνέχοι, claudicante metro, posuit, « dubitanter » quidem, ἀκούοι Kaibelius, qui tamen « displicere » fatetur illud φρενὶ ἀκούειν. Restituimus ἀνέσχοι (ΑΝΕϹΧΟΙ) quod satis intelligi potest. — Vs. 19. Reposuimus οἶσσιν quod traditur, quodque a G. Kaibelio mutabatur in οἷς ἔπ', subjiciente : « Mirum est εὐχὴν ἀνέσχον (i. e. εὐχομένη χεῖρας ἀνέσχον), non tamen ultra poetæ artem, neque quod scripsi ΟΙϹΕΠ pro ΟΙϹϹΙ ferri non posse videtur, ut sit idem quod ὧν ὕπερ. » Sed minime adsentior; neque enim εὐχὴν ἀνέσχον quid valeat perspexit, neque quid quam immutari debebat : εὐχὴν ἀνέχειν idem est ac *votum ferre* (ad deos).

CDII. *Romæ.* Edidit Muratorius in *Thesaur.* p. 1693, inde inter alios Brunck. *Anal.* III, p. 300, n. 695, Jacobs. (V. *Animadd.* vol. III, P. II, p. 266 sqq.), *Append.* n. 306. Citat Lebas, *Restitution des inscr. grecques de la grotte de la vipère* p. 17, Franz. *Corp.* n. 6200. G. Kaibel. n. 569, qui duo epigrammata fecit, posterius disticho ultimo contentum. In postico latere scriptum est : Hordionia Polla. — Vs. 1-2. Comp. Jacobs. epigr. 97 *Anthol. lat.* T. II, p. 66 : nec vestire meam flore novo faciem (potui), et epigr. gr. quod infra vide, s. num. 438. Πατρίδος ἐκ Σμύρνης κ. τ. λ. — Vs. 5. Laudat Dorvillius *Inscript.* ap. Fabrettum, Cl. IV, p. 248 :

Hic jacet Optatus, pietatis nobilis infans,
cui, precor, ut cineres lilia sintque rosæ.

Cf. Pers. *Sat.* I, 36, Juvenal. *Sat.* VII, 208, et præsertim epigr. gr. quod supra dedimus n. 236. Εἰς ἴα σου κ. τ. λ.

CDIII. *Puteolis.* Garruccius *Bullett. arch. Nap.* V. p. 117; unde repetierunt Welckerus *Mus. Rhen.* 1850. p. 618, n. 9 et Franzius *Corp. inscr. gr.* T. III. *Addend.* p. 1258, n. 5854 b et G. Kaibel. 638. — Vs. 3. Κάλλιστος pro epitheto habet Welckerus.

CDIV. *Cotiæi.* G. Perrot. *Exploration de la Galat.* p. 119, n. 80; inde G. Kaibel, *Epigr. gr. etc.* n. 363, qui exempli causa patris nomen restituit. — Vs. 3. συνήγαγεν Kiessling., vs. 4. Κύπρις Wilamowitz invenerunt. Supra scriptum est Ἀλεξανδρος τοῦ Ἀγαθ[είνου.

CDV. *Cotiæi* (hod. *Koutahia*). Edidit post Lebas. *Voyage archéol. etc. Expl. des inscr.* p. 231, n. 798, Franz. *Corp. Addend.* n. 3827 s. qui trimetrum iambicum esse unum v. 5 vidit, credens cetera præscripta esse soluta oratione et legens Πό[πλιος] Λέων Μενεμύδιος κ. τ. λ. Subscriptum etiam dat ex schedis Steuarti, Οἱ Θεωνεοὶ ὀρχησταί, et adjicit : « Homo defunctus qui amicos compellat, videtur histrio fuisse vel mimus... Monumentum posuere commilitones, qui se ferunt ὀρχηστὰς et quidem, ni fallor, Θεωνείους, de magistro suo, cui nomen Θέων, ita denominatos. » Repetiit a marmore v. cl. G. Perrot, *Explor. archéol. de la Galat. etc.* T. I, p. 117, n. 78, et quæ subscripta sunt sic exhibuit : Πίν]ε, ὀνέοιο, ὀρχησαι. G. Kaibel. n. 362 tamen scripsit neminem ea intellexisse, quæ sic repræsentat Θ]ΕΟΝΕΟΕΟΙΟΟΡΧΗϹΑΙ. Meineke (*Diar. litt. antiq.* 1844, p. 1038) θεῶν

νέων (i. e. M. Aurelii et L. Veri) ὀρχησταί. — Vs. 3. Perrot. Ζωτίχου. — Vs. 4, id. Ψοφᾶς, Lebas, Ψόφαξ, quod a ψοφέω derivatum esse notat, ut a λαλέω λάλαξ.

CDVI. *Ephesi.* J. T. Wood *Discor. at Ephes. Inscriptt. from tombs etc.*, p. 2, n. 1. Sub versibus scriptum est : Hanc autem si quis temptaverit transferre aut in terram excidere, aut alias amoveri curam fecerit, dabet (*sic*) fisco pœnam nominatim HS. X. MM. HS. [Hæc] ara defenditur ab iis qui sunt in Tabulario Ephesi. Φιλουμένῃ ἀνδρὶ ἰδίῳ καὶ τέκνοις ἐκ τῶν ἰδίων. — Legerat editor vs. 1. ἑπτάπους, 2. ἀμφοτέρου, 5. Ἀντίχθων, correxit G. Kaibel, *Epigr. gr. e lap. conl.* p. 524, n. 297 a.

CDVII. *Argis.* Ex Fourmonti schedis Wolf. *Anal. litt.* fasc, I, p. 97, et inde in Ἑρμῇ λογίῳ 1827, p. 103, atque Jacobs. *Anthol. palat.* T. III, p. 967 et tandem Bœckh. *Corp.* n. 1157, unde G. Kaibel. 470. — Vs. 2. ἀμβροσίη perinde ac *ambrosia*, suavis.

CDVIII. Prope *Argos.* Ex schedis Fourmonti Bœckh. *Corp. inscr. gr.* n. 1155, unde G. Kaibel, n. 469. Supra scriptum Πήγη χαῖρε. — Vs. 1. Πηγαὶ multorum locorum nomen est : hic designantur Pegæ in Arcadia, de quibus v. Pausan. VII, XLIV, 4 et LIV, 3. In hoc loci nomine lusus distichi versatur.

CDIX. In marmore Farnesiano. Maffeius, *Mus. Veron.* p. 318, 1. Denuo transcripsit et edidit Viscontus, *Monum. Gab.* p. 155. Repetierunt Bonada, *Anthol.* t. II, p. 530; Jacobs. *Anthol. palat.* t. III, *Addend.* p. 99, Franz. *Corpus*, t. III, p. 885, n. 6207. In fine lusum esse in nomine Diodori notavit Viscontus. Conf. *Corp.* epigr. 6012.

CDX. *Romæ*, in Museo Kircheriano. Velckerus, *Mus. Rhenan.* III, 1845, p. 261 sq. n. 38, 39; Franzius, *C. insc. gr.* T. III, p. 907, 6262. Kaibel. 550 a. b. — « Matris nomen quæ loquens introducitur supra scriptum fuisse videtur vel infra. » *Fr.* — Vs. 3. prosodiam neglectam in ἀδελφοὶ notavit Welcker. — Vs. 5. Satis notus mos lugentium comam jactandi; Meinekeus tamen *Diar. litt. ant.* 1844, p. 1038 mutavit ΠΑΛΟΥϹΑ quod habet marmor in τίλλουσα. — Vs. 12. Χέομαι hic est pro locutione *lacrimas effundo* aut *in lacrimas effundor*.

CDXI. *Ostiæ.* Visconti, *Annal. Inst.* 1859, p. 235. — Supra scriptæ sunt litteræ Θ Ω quæ quid significent non satis video. Fortasse supplendum Θ[εοῖς] Ὠ[φελίμοις]. — Vs. 2. G. Kaibel (*Epigr. gr. etc.* n. 591) : *hic ego jaceo tumulo vel monumento* (σημεῖον) *superimposito.* Unde hæc somniaverit v. doct. non mihi liquet. Φέρων σημεῖον ἐφ' αὑτῷ hic facile credas περιφραστικῶς dictum pro ἐπίσημος, *insignis.*

CDXII. *Romæ* in ædibus Rondaninis reperit misitque F. de Duhn. G. Kaibelio qui edidit, *Epigr. gr., etc.* n. 562. — Vs. 8. ἀθάνατος pro ἀθανάτων τις rarum est.

CDXIII. *Neapoli.* Edidit Ignarra, *De Palæstr. Neapol.* p. 167. Inde Jacobs. *Paralip.* II, n. 54, Franz. *Corp. inscr. gr.* 5821; G. Kaibel. n. 623.

CDXIV. *Romæ,* in sepulcro ad viam Latinam reperto. Fabrettus, *Inscriptt.* c. 3. p. 144, n. 19. Tractaverunt Maffeius *de Arte critic.* p. 102, Buherius in Maffeii *Gall. Antiquitt. select.* p. 185. Dedit et Brunck. *Lectt.* p, 303, Jacobs. (V. *Anim.* vol. III, P. II, p. 288), *Append.* n. 369, Franz. *Corp.* n. 6225; G. Kaibel. 684, cum hac nota : « Utor Bormanni ectypo. » Subjectum est Ἐλπίδι ἀδελφῇ γλυκυτάτῃ Δωνατίων.

CDXV. *Romæ.* Apud Gruter. p. DCLXXXI, 4, unde Fleetwood. p. 238, Jacobs. *Paralip.* II, n. 47, p. 801, sq. et Franz. *Corp.* n. 6224. — Vs. 1, vulg. τεθνειῶτα τεῇ, proposuit Jacobs. τεθνειῶτ' ἀγαθῇ, G. Kaibel. 698 τεθν. ἱερῇ. — Vs. 6. Lapis ΤΟΙ, Bckh. τὸ, Jacobs. τῷ. — Subscriptum versibus est : Ἑπτὰ δὲ πεντήκοντα ἔσχον μῆνας, εἴκοσι θ' ἡμέρας.

CDXVI In insula *Cypro,* in monasterio *Stavro-Myrtou.* Ediderunt Beaudouin et Pottier, *Bull. de corresp. hellén.* 1879, p. 168 inter alia plurima, nulla fere adnotatione. Litteræ ΓΟΝΗΡΟΣΕΩΝ.

CDXVII. *Hermopuli,* in Museo, in tabula marmorea. Lebas. *Inscript. gr. et lat.* vol. II, n. 140-160, et deinde Rossius. *Inscript. græc. inedd.* Fascic. II, p. 17 sq., Franz. *Corp. Add.* II, 2347 p. — Vs. 1. Lebas. dedit πεφιλημένον, et pro ἑταῖρον, ὅπλισμα. « Μεροπηΐς, sive alibi Μεροπὶς est nomen mythicum insulæ Coi. Vid. Callimach. *Hymn. in Del.* 160, Stephan. v. Κῶς ἁ Μέροψ. Vs. 4. est imperfectus. » *Ross.* Repetiit nuper Clon Stephanus in Ἀθηναίῳ, 1875, p. 660, *Inscriptt. Syr. insul.* n. 20, et seorsum in vol. sub titulo Ἐπιγραφαὶ τῆς νήσου Σύρου, Athen. 1875, in-8. p. 55, et Kaibel. n. 273, qui epigramma hoc affirmat esse integrum, et subjicit ex Wilamowitzio, signo ΥΟϚ' quod infra est, numerum annorum indicari.

CDXVIII. Prope *Nicæam* ad Alpes maritimas. « Anaglypho juvenis exsculptus nudus, genas barbatus, sinistra palmam tenens. » Frænkel, *Diar. arch.* 1874, p. 148, unde G. Kaibel, *Epigr. gr. e lap. conl.* p. 39, n. 113.

CDXIX. In *Piræeo.* Multi edidere; nuper v. cl. Cumanudes in Ἀττ. ἐπιγρ. ἐπιτύμβ. p. 289, n. 2429. Repetiit ex Rossio, *Diar. arch.* 1843, p. 124, Kaibel. n. 119. De Synnadis urbe Phrygia vid. Steph. Byz. s. v. — Vs. 3. εὔφημος; quid valeat hoc verbum satis constat; cf. Soph. *Œd. Col.* vs. 129 et vs. 127 παραμειβόμεσθα, cum nostro παρίοις. Attamen εὔφημος, opinor, potius ad solemne verbum χαῖρε spectat.

CDXX. *Spartæ.* Ex apogr. suo P. Foucart, *Inscriptt. gr. et lat. etc.* Part. II, Mégar. et Pelop. etc. n. 211 *a.* Optime vidit editor, contra Kirchhoffii (*Hermæ,* IV, 425) opinionem, unum hoc esse epigramma, in iuvenem defunctum quem pater medicus qui arte sua omnibus Græcis opitulatus est, dolet servare non potuisse (vss. 6-7). — Vss. 5-6. comparat poeta Titanium adolescentem cum adolescente Hyacintho qui pariter ab Apolline amatus est. Pitane, unus e Spartæ pagis, ut Amycleæ Laconicæ, præcipua religione Apollinem colebat. (Thucyd. V, 18 et 23, Strab. V, p. 218 et VIII, p. 363.) Ἀμύκλης pro Ἀμύκλων usitatiore forma, ut apud Sil. Ital. IV, 358, (ubi tamen et legitur *Amyclæ* pr. *Amycle.*) — « Dialectus ionica est ut in medici titulo. » *G. Kaib.* n. 473.

CDXXI. *Romæ* in ædibus Barberinis. Spon. in *Miscell. erud. antiq.* p. 376, n. 135. Admodum corruptam inscriptionem emendare tentavit Fabrettus, p. 731, n. 451 et præsertim Buherius in Epist. ad Hagenbuch. — Repetiere Jacobs. in II *Paralipom.* p. 771 q. n. 22, *Append.* n. 170, Franz. *Corp.* n. 6285, est

Kaibel. n. 674. — Vs. 2. Spon. μου. — Vs. 3. « κεν ab imperito versificatore metri implendi gratia videtur insertum. » *Jacobs.* Melius credideris veram lectionem fuisse : ἦν δ' ἐκ μὲν προγόνων... εὐγενίῃ τ' ἔτρεπον. *Picc.* — Vs. 5. Spon. χηρεία τε, Fabret. χηρείαις. — Vs. 7. Hagenb. δ' ἀνέτλην, Jacobs. μάλ' ἔτλην. « Arrios complures novimus consules, quorum quo quis recentior est, eo probabilius Publianæ virum fuisse existimaveris; a. 201, M. Nonius Arrius Mucianus. » *G. K.*

CDXXII. *Romæ.* Post alios correxit et edidit Franzius, *Corp. inscr. gr.* n. 6256 — Vs. 1. De forma βαρηθὲν quam ut solœcam notavit Welckerus, vide *Thesaur. ling. gr.* s. v. βαρέω. Κρηπὶς hîc significare videtur basin altiorem monumenti sub qua, onere deposito, lassitudinem sedare jubetur viator. G. Kaibel. 716. Σῶμα.. πωτοσάρη δ[ς] ὑπὸ κρηπῖδ[ος] ἐρίσῃς. Præscriptus est titulus hic sepulcralis : Μάρκος Κλώδιος Ἐπαφρόδιτος ἐποίει αὑτῷ καὶ τῷ συμβίῳ τῇ γλυκυτάτῃ Οὐρβίνᾳ Μαρυλίνᾳ καὶ ἀπελευθέροις καὶ ἀπελευθέρων ἀπελευθέροις. Cf. infr. n. CDLIII, not. *Anthol. lat.* IV, epigr. CCCXLVII, not. inscriptionis fragm. quæ inter marmora Oxoniensia est n. XCV :

D.M.
LVCIV]S.ABASCANTVS.
ET.AN]NIA.RESTITVTA.
FECERVNT.ET.SIBI.ET.SVIS ET
LIBERTIS.LIBERTABVSQVE.SVIS.
POSTERISQVE.EORVM.

CDXXIII. *Romæ*, in tabula marmorea. Gruter. *Thesaur.* p. CCCXXVIII, dehinc Brunck. *Anal.* III, p. 307, n. 720; Jacobs (V. *Animad.* vol. III, P. II, p. 298), *Append.* n. 221; et Franz. *Corp. inscr. gr.* n. 6231, unde Kaibel. 603. — Vs. 1-2. « Adumbratum est hoc distichon ex Simonidis epigr. [*Anth. pal.* VII, 515]. » *Br.* — Vs. 3. « ad Parcam retulit hæc verba Dorvillius (*ad Chariton.* p. 150) secutus interpretationem Grotii, » qui legebat ὡς pro ὅς. — Ὃς θνητοῖς ψυχὴν κ. τ. λ. *qui movebat animos cantu, et quasi mortuis corporibus infundebat vitam.* Satis bene vertit Bened. Egius Spoletinus cujus versionem habes apud Muratorium :

Sum præco excelsi Felicis et urna choragi
 cui vitam exiguam fata dedisse queror.
Qui potuit revocare animas in corpora cantu
 mellifluo, tenuit non tamen ipse suam,

Vs. 4. In lapide : ΤΗΝ ΑΥΤΟΥ ΜΕΛΕΟΣ, unde Dorvillius τήνδ' αὐτοῦ μελέεσσ', Boschius τὴν αὐτοῦ μελέεσσ'.

CDXXIV. *Romæ.* Garuccius *Bullet. archéol.* 1861, p. 37. Repetiit G. Kaibel. *Epigr. gr. e lapid. conlect.* p. XV, 646 a. « Litteræ videntur ЄCω fuisse. » *G. K.* — Idem vs. 2. pro ΖΗCΟΚΚΑΤΩ reposuit ζήσοις κάτω. Ex vulgari pronuntiandi modo scripsit lapicida seu poeta ipse ταφήσεε, ἔχις, ἄναψε, διπνῆσε, πιράσας, ἐγίρε[τε.

CDXXV. *Neapoli,* in museo regio, in sarcophago. — Franz. *Corp. inscript. gr.* n. 5820 b, unde Kaibel. 600. — Vs. 1. Verba ἀνὴρ κ. τ. λ. sumpsit poeta ex Homer. *Il.* XI, 514. — Vs. 2. Cf. Parrhas. epigr. ex Athen. XII, 62. *Anth. pal.* Append. Lips. n. 61. Brunck. *Anal.* T. II. p. 60 : τέχνης τέρματα; τέρματ' ἔχων, sic lapis; legebatur τέρμα τυχών.

CDXXVI. *Senæ.* Welckerus *Mus. Rhen.* vol. VI, 1847, p. 97 sq. n. 19, Franzius, *Corp. inscr. gr.* T. III, p. 939, n. 6309. b; G. Kaibel. 615, ex Bormanni ectypo. Sculptoris incuria omissa pentametri primi altera pars in fine tituli apposita est, ut notavit Welckerus. Idem et observat de inscriptionis sententia, « quæstionem inter Epicureos, Platonicos, qui animus ad ætherem redire credebant, et Pythagoreos magnopere agitatam, laudi sibi tribuisse philosophum Limyrensem, cum hominis captum transcendat, quod non vel scrupulose, vel partium studio jactaverit. » Vs. 7. Cf. Synes. *De insomn.* p. 143. C. ἐν τῷ κύτει τοῦ κόσμου. — Vs. 8. in lapide vitiosus est, ubi legitur Θείας ἐξ ἀθαν., syllabis ας et ἐξ correptis. — Vs. 9. « Welckerus interpunxit : τί δ' ἁγνόν; ὅμως ὀνομήνης, adnotans : « usitatissima in titulis sepulcralibus laus est ἁγνὸν « dici (Jacobsius *Append.* n. 282, 331 et alibi), quam « philosophus dum accipit, simul tamen pro modes- « tia sua addit, verum verbi sensum neminem mor- « talium explere. At certe tribui ei potest alterum, « quod fuerit πᾶσι φιλητός; adversativa autem non « sine vi omissa est. *Quid autem illud est quod de me « prædicare tamen possis in laudem integritatis, « postquam confessus sum me nihil affectare ex rebus « humanis?* Nempe hoc est, quod fui πᾶσι φιλητός. » Simplicior res est; intellige : τί δ' ἂν ὀνομά με ἔμως ὀνομάσειας ἁγνὸν ὃν λεχθῆναι; *quid autem illud est quod prædicari de me tamen fas sit?* » *Fr.* Simpliciorem etiam nos sensum eruimus. — Vs. 10. Scripsit Kaibel Φιλητὸς duplici sensu.

CDXXVII. In antiquario musei *Bononiensis*, in Herma; caput est virile, barba promissa... Tit. 1 est in collo, tit. 2 in pectore, tit. 3 in basi. *Franz.* Andruccius *De incerto quodam simulacro etc.* Bonon. 1710, deinde multi quos vide ap. Lebas. *Inscr. gr. et lat.* fasc. III, 1837, p. 196, qui Welckeri lect. vs. 1. recepit (*Syllog. epigr.* 61, 62). Postremo Franz. *Corp.* n. 6745, unde Kaibel. 1117. Distichon elegiacum repetierat Jacobs. *Paral.* II, n. 44, p. 798, *Anth. palat. Append.* n. 280. — Cf. *Corp.* 6309 b, 6205, 6238, 6298, vol. 1, n. 1656. — Similia sunt in latinis inscriptionibus : Gruter. p. CMXXXVIII, 8 : non fui, fui, memini, non sum, non curo; id. DCCCXIX 4 : non fueram, non sum, nescio, non ad me pertinet. P. Burmann. in *Anthol. lat.* Addend. p. 680 : Camillus Achilles suo tumulo scribi jussit sic : non fui, deinde fui, modo non sum. Lebas. miratur quod Mercurii signo inscripta sit hæc Epicurea sententia, notatque simulacrum non esse posse Epicuri, cujus satis innotuit figura, inscriptionem non magis convenire cum Pythagora, melius autem quadrare si Democrito adscribas, cujus nullo adhuc monumento extat vultus Vs. 5. Φυλάσσου μὴ σφαλῇς in usum proverbii cessisse videtur. Cf. Hor. *Epist.* I, 13, 19.

CDXXVIII. *In via ducente Corintho Megaram.* Fr. Lenormant. *Rev. archéol.* T. IX, p. 283, sq. cum versione gallica et commentario; est etiam apud Lebas. et Waddington., *Voyage etc. Inscriptt. etc.* Mégaride, Crommyon, n. 85. Kaibel. 463. Minime esse christianam hancce inscriptionem, ut placebat Welckero, contendit v. cl. Waddington. Πηγὰς εἰς ἐμὰς etc. stoicum est, a deo emanat anima, et ad deum reditura est, quod quidem a poetis vulgatum fuit. Vid. Virgil. *Georg.*, IV, 220-227. — Vss. 4-5. Nihil minus Christianorum placitis, quam hoc defunctæ virginis desiderium quadrat. Cf. Sophocl. *Antig.* 917.

CDXXIX. Ex Gruter. p. MCXXXVII, 2, in fine Grotius in *Floril. gr. Mantiss. tert.* p. 418 edit. Hier Bosch. — Vs. 1. Γενέτειρα. Non est quod sciam, alterum hujusce nominis proprii exemplum; ὑστάτιον-

postremum, i. e. vel post ejus mortem, viduitate servata, vel post mea fata, hoc monumento quod erexit maritus, docens quanti me ob probos mores æstimaret.

CDXXX. *Triccæ* (Tricala). Pouquevill. *Itin.* t. III. p. 32. Minusculis dedit Hughes, *Itin.* t. I. p. 451, qui acceperat a Græco Psalida. E Pouquevillio apposuit Osann. *Syll.* p. 227. Inde *Corp.* 1778 et G. Kaibel. 507. Epitaphium est medici; Tricca celebris est medicina ex Æsculapii cultu profecta. — Vs. 3. pro ἀνιηρὸν suspicabatur quoque Bœckh. ἀνίητον. Quod in lapide est ΠΟ,ΟΙΡΑ, correxit Osann. in ποθέουσα; Kaibel [γ]οό[ω]σα.

CDXXXI. *Metroi* loco. *Ephem.* 2773, G. Kaibel. p. 51, n. 150. Eodem loco, iisdem litteris scriptus inventus est alter titulus, quo paucis quæ supersunt verbis defunctæ corporis animique virtutes laudantur, *Ephem.* 2781 : ἀμώμητ[ον... σ]ῶμά τε καὶ [ψυχὴ ...] καὶ ἥμερον ἦθος. « Nomen est vs. 6 ΦΟΒΗΑ quod lego Φοίβεια, formam hanc ampliorem ratus pro Φοίβη, ut Καλλιρρόη et Καλλιρρόεια. » *G. K.*

CDXXXII. *Velitris* olim, nunc *Romæ* in ædibus Vaticanis. Edidit primus Sirmond. *ad Ennodium*, VIII, *Epist.* 42; deinde Brunck. *Anal.* III, p. 314, n. 746, Jacobs. (*Animad.* vol. III, P. II, p. 334), *Append.* 196, et Franz. *Corp.* 6204. Kaibel. (668) vs. 1. γλυκερώτερε. — Disticho subjectum est Αὐρ. Ἀμφικτύων ἄγων ἔτος ο̅.

CDXXXIII. Repertum *Tomis*, 15 Jun. 1859. Dedit St. A. Cumanudes in *Pandoræ* t. XIX, n. 437, p. 84, 9; Perrot. *Inscriptt. inéd. des côtes de la mer Noire*, n. 1; Kaibel. 536. Tetrasticho subscripta sunt et hæc verba : ὁ παράγων, χαῖρε καὶ σύ, *qui præteris, gaude et tu.*

CDXXXIV. *Romæ*, ad D. Pauli basilicam eruta. E. Sirmondi *Notis* ad Sidonium Apoll. p. 30; inde multi, inter quos Brunck. III, p. 285, n. 631, Jacobs. *Anth.* Lips. T. IV, p. 250 (*Animadvv.* t. III, P. II, p. 217), *Append.* n. 166, Franz. *Corp.* n. 6196; inde Kaibel. n. 583. Citat Sirmondus hoc epitaphium in notis ad Epist. II, 8, ubi retulit Sidonius ipse epitaphium de quadam matrona, nomine Philimatia, quod hoc versu desinit : « Injuste tibi justa persoluta. » De quo Sirmondus : « Communis hæc, inquit, querimonia in morte immatura sublatis. Hinc illa in antiquis monumentis : *male judicantibus fatis*, et, *sublata est oculis fato dictante iniquo.* Elegans est in hoc genere Abgari regii juvenis epitaphium, quod Romæ paucis abhinc annis ad D. Pauli basilicam erutum meminimus, dignumque videtur, quod huic loco intexatur. Est ergo hujusmodi; Ἕκτον ἐπ' εἰκοστῷ κ. τ. λ. » — Abgarus pater, rex Edessenus, Caracallæ insidiis an. 217 occubuit.

CDXXXV. In valle Macesti, loco hod. dicto *Kespit*, ex apographo Hamilton. II, n. 323, Waddington. *Voyage, etc. Inscrr. rec., etc.* n. 1769. — Subscriptum est Μνήμης χάριν ἔτους τκβ', ann. 322 qui ad æram sullanam referendus est. p. Christ. n. 237. Pars quæ vix restitui potuit, in apographo sic se habet : ΣΟΜΑΤΕΤΡΟϹΚΑΙΕ. ϹΠΟΛΕΩΝΙΔΑ. Lebas. Vs. 2. Lebas. Ἀφροδίσιος, Kaibel. (341) Ἀφροδεισίᾳ. — Vs. 4. νικῶν.

CDXXXVI. *Athenis*, ad S. Trinitatem. St. A. Cumanudes, *ib.* n. 324. Octo versibus constitit epigramma, quorum sex posteriores nulla certa ratione restitui possunt; sic traduntur (Kaibel. 97) :

σκ[ή]νει δ[ὲ χθόνιον δίδομεν τά]φ[ον· ἀλλὰ καὶ ἔνθα
μανύω[ν τί καλεῖν οὔνομα] δεῖσε, τύπος.
Πα[ῖ]δε [. . . . Ἑρμιός τε καὶ Εὔ]πορος, ἐν δ' ἱεροῖσιν
. . . . μητρὶ φίλῃ] μοῖραν ἔχοντες ἴσην.
. . . . ζ]ώεσκεν ὅτε. . . . . θνήσκεις,
ὅς κεν. . . . . . ος δεχ[νύμενος φθι]μένην.

Supra scriptum Εὐρυάνθη Ἀρίστωνος ἐξ Ἀχαρνέων Εὔπορος — Ἕρμιος. « Deæ ministra fuit Euryanthe, quam sacra veste indutam repræsentatam fuisse sumpsi. » *G. Kaib.* — Vs. 2. θήκαμεν i. e. filii, Euporus et Hermius, qui ex vs. 5. fragmenti (ἐν δ' ἱεροῖσιν) videntur et ipsi in sacris Minervæ occupati fuisse.

CDXXXVII. *Athenis*, in ædibus quibusdam, in columellæ basi. Edidit Spon. *Misc. erud. antiq.* X, 9, p. 321, et inde Bœckh. *Corp.* t. I, n. 870, Kaibel. 105. — Vs. 3. Eximie Sanderus vidit ἀλλ' ἄγαν legendum esse hoc sensu : *sed nimium præmatura morte*

CDXXXVIII. *Præneste*, nunc *Romæ*. Passioneus in *Inscriptt.* cl. XIV. 17, Murator. T. II, p. 1082, alii quoque et Jacobs. in *Paralip.* II, n. 50, p. 804, et Franz. in *Corp.* n. 6228, inde Kaibel. 657. — Vs. 3. Ruhnken. emendabat πλῆσα. « Quum tamen sic etiam simile vitium remaneat in vs. 1, malui id quoque retinere, quam incertam conjecturam recipere. Passim in inscriptionibus seriorum temporum diphthongi reperiuntur ante consonantes correptæ. » *Jac.* — Vs. 4. Jacobs. τοκέας, lapis tamen habet ΟΥϹΤΡΟΦΕΑϹ.

CDXXXIX. *Romæ*, ad D. Petri in vinculis ædem. Gruter. p. 1130, n. 10, Franz. n. 6213. Vs. 1. Ἀφρίκας, Africas, pueri nomen est. — Metrum incomptum seu mutilum restituere tentavi sic : βωμὸν τόνδε [καλῷ] ἀνέθηκ' Ἀφρίκᾳ Τιτιανός.

CDXL. *Romæ*, in ædibus Vaticanis. Osann. *Auct. Lex. gr.* p. 33; inde Welckerus, *Syllog. epigr.* n. 95, n. 63, rursusque Osann. *Syllog.* p. 445, p. 148, et Franz. *C. insc. gr.* III, p. 888, n. 6218. Basileus videtur idem esse qui est in n. 6211, unde Kaibel. 598, hic infr. 615. — Vs. 3. ψῆφοι καὶ μέτρα sunt idem q. ἀριθμητικὴ καὶ γεωμετρία. — Vs. 4. Welck. interpretatur *monumentum acumine meo meritum*, quod Franzio placuit; potius habuimus *quod meum condidit ingenium.*

CDXLI. *Romæ*, in ara pulcherrima, in qua insculpta est ancora inserta cruce. Gruterus, *Thesaur.* p. DCCCXCIX, 5, unde Fleetwood. *Inscr. syllog.* p. 306, 3., Jacobs. *Paralip.* II, n. 26, p. 775, Franz. *Corp. inscr. gr.* n. 6241 b. — Vid. Boissard. P. IV, p. 102, Kaibel. 653. Cujusdam stoici suspicatur titulum esse Franz. — Vs. 2. intellexit Grotius quasi scriptum erat νεωκόρου.

CDXLII. Ex St. A. Cumanudis Ἀττ. ἐπιγρ. ἐπιτύμβ. p. 373, n. 3210, Kaibel. n. 139. — Vs. 2. Cumanud. Δαΐνης ἀλόχῳ (ἀλόχου). « Δαΐνης pr. nom. a δάϊος adjectivo recte formatum. » *G. K.*

CDXLIII. In urbe (Athenis). Kekulé, *Thes.* 186, unde St. A. Cumanudes, in Ἀττ. ἐπιγρ. ἐπιτύμβ. p. 223, n. 1842 et G. Kaibel. 140.

CDXLIV. *Athenis* in ædibus Georgaki, Gallandus transcripsit et misit Grævio..... Ex Gallando edidit etiam Spaan., *Dissert. de Antiph.* in *Oratt.* Reisk.

t. VII, p. 802, unde habet Jacobs. *Anthol.* II, *Paralip.* p. 806, et *Anth. palat. Append.* n. 320 et Bœckh. *Corp.* n. 923. Nuper ex marmore repetiit v. cl. Cumanudes Ἀττ. ἐπιγρ. ἐπιτύμβ. p. 319, n. 2638. Versus sunt trochaïci tetrametri catalecti. — Vs. 2. « Μουσέων trisyllabum fecit analogia homerica. » G. Kaibel. n. 106. — Vs. 3. « In voce Ἀρποκρατίων antepænultima non recte producitur. De *Lexici* auctore quare cogites nulla causa est. Pari certe jure Caium vel Ælium Harpocrationem dixeris intelligendum. Cf. de his Fabric. *Bibl. gr.* t. VI, p. 250, ed. Harl. » *Bckh.*

CDXLV. « Leguntur hi versus subscripti anaglypho pueri equo insidentis; eos emendavit Bastritius in *Prolegg.* ad Bellor. *De Monim. vet. Rom.* in *Thesaur. Gronov.* t. XII, Præfat. » *Jac.* Inter alios repetiit Brunck. *Anal.* III, p. 292, n. 662, Jacobs. *Anth. Lips.* t. IV, p. 257 (*Animadvv.* t. III, 2ᵉ part., p. 237) et *Append.* n. 136, Franz. *Corp.* t. III, p. 937, n. 6303, Kaibel. 690. — Vs. 4. Lapis ΔΙCCΗC — ΠΕΝΤΑΔΑ ΤѠΝCΥΝΟΔѠΝ; Kaibel. πεντάδ' ἐτῶν συνόλων. « Puer decem fuit mensium, cum obiret. Tam teneræ ætatis puerum equo insidentem esse fictum mireris fortasse; at pater eum uni Dioscurorum similem repræsentari voluit. »

CDXLVI. *Thessalonicæ.* Primus habuit v. cl. Duchesne, 1874; ex schedis v. cl. E. Eggeri dedimus. Lin. I, Χαρίτιν pro Χαρίτιον, forma barbara jam nota ex inscript. smyrnæa ap. Bœckh. *Corp.* vol. II, p. 792, n. 3394. Magis notum Ἀβάσκαντος pr. nomen sæpissime in inscriptt. obvium. Bœckh. *Corp.* t. I, pp. 330, 365, 366, 371, 375, 378, 388. Plurima latina exempla retulit Burmann. *Anth. lat.* t. II, p. 259 sqq. cf. Stat. *Silv.* V, 1. Occurrit etiam in marmore Oxon. XXXVI quidam Ἀβάσκαντος παιδοτρίβης, qui idem ac noster esse possit. Vide ap. Gruter. 208, titulum in quo Abascantus cognomen est P. Ælii, et cf. infr. in notis ad epigramma 461, quæ versibus subjecta sunt.

CDXLVII. In *Imbro.* Conze, *Itin. insular. maris Thrac.* p. 97. — Vs. 6. ut scriptura incerta est, sic incerta sunt supplementa. — Dedit etiam G. Kaibelius qui jam tractaverat in libello *De monumentorum aliquot græcorum carminibus,* p. 41, Bonnæ, 1871.

CDXLVIII. *Athenis.* St. A. Cumanud. Ἀττ. ἐπιγρ. ἐπιτύμβ. p. 399, n. 3507. — Vs. 1. τα πρὶν restitutio dubitationis signo notatur. — Subscriptum est Πολλὰ χαῖρε καὶ σύ. — Aliter supplevit G. Kaibel. Vs. 2. ὁμαί[μῳ φίλῃ. — Vs. 4. θεοῖς μέτα. — Vs. 6. κε[λεύσμασιν.

CDXLIX. *Athenis* in via Musarum. St. A. Cumanudes, *ibid.* p. 399, n. 3506, supplevit G. Kaibel. Vs. 1. εὔχολόν τ' ἐν[ὶ φρεσίν. — Vs. 2. καιδεκάτῳ μ' ἔτει. — Vs. 5. θάλαμον [οὐκ εἰσέβην. — Vs. 6. τροφοῖσί μου.

CDL. *Tei.* Lebas. et Waddington. *Inscript. gr. et lat., etc.* n. 115. — L. 1. Ἀπίας genitivus est mulieris nominis, quale occurrit antistitæ Junonis in titulo cyr. *Corp.* t. III, p. 520, n. 5143, 6. Illa adoptione, θέσει, Leophanti, natura autem, φύσει, Herostrati erat filia. Cf. Diog. Laert. IX, 25 : Ζήνων φύσει μὲν Τελευταγόρου, θέσει δὲ Παρμενίδου. Λεώφαντος primo ibi inventum viri nomen, cui simile notum est Δημόφαντος ap. Pausan. VIII, XLIX, 7 et al. et Δαμόφαντος ap. Plut. in *Philop.* 7. — Vs. 5. in lapide esse videtur ποδαγέτευσα, et ποτὶ δὲ ἐτέων.

CDLI. In loco *Asomatos* dicto s. *Liternes,* in Magna s. Maïna, prope Tænarum. Edidit Pouqueville, *Itin.*, t. V, p. 170, n. 10, et inde Bœckh. *Corp. inscr. gr.* n. 1498, et Kaibel. n. 479. — Vs. 2. « Οἰκονόμος quid sit docet *Corpus,* n. 1276 : Ἀμάραντος Δημέα φιλοδέσποτος οἰκονόμος. » *G. K.*

CDLII. *Aquis Sextiis.* Edidit Spon. in *Miscell. erud. antiq.* p. 374, n. CXXVII, deinde emendatius Fauris de Saint-Vincens in sua *Notice sur Jules-François-Paul Fauris de Saint-Vincens,* patre suo, cujus in museo servabatur hoc monumentum (1799), et cum uberiore commentario Chardon de la Rochette (*Mélanges de critique,* etc., t. I, p. 121 sqq.), Jacobs. *Paralip.* II, p. 779 sqq., *Append.* n. 219, et Franz. *Corp.* 6860 b. — Vs. 1. Lacunas sic implevit ex initio epigr. *Anthol. pal.* VII, 397, Chardon de la Rochette; antea idem : Τοῖσι δ' ἠχήεσσι παρ' αἰγιαλοῖσιν. Jacobs. : Στῆθι παρερχόμενος τόνδ' ἴχνεσι τύμβον, ὁδῖτα. — Vs. 5. Chardonus : πλωτὴρ καὶ πολέων πόντου γ' ἐν κύμασιν ἤσθην, Jacobs. : πόντου γ' ἐνὶ κύμασι νάσθην, Franz. ex Chardon. ἤσθην.

CDLIII. *Romæ,* in villa Pamphilia. Franz. *Corp. inscr. gr.* n. 6298 post multos, ex quibus notandi sunt primus Muratorius, *Thesaur.* p. 1321; Brunck. *Anal.* III, p. 299, n. 693; Jacobs (Vid. *Animadvv.* t. III, P. II, p. 264), *Anth. pal. Append.* n. 236, omnes, præter Franz., priorem tantummodo partem, utramque dedit Kaibel. n. 646. Supra latine scriptum est : « D. M. Cerelliæ Fortunatæ conjugi carissimæ, cum qua V(ixi) ann(os) XI, S(ine) U(lla) Q(uerela). M. Antonius Encolpus fecit sibi et Antonio Athenæo liberto suo karissimo et libertis libertabusque eorum et posteris, excepto M. Antonio Athenione, quem veto in eo monimento aditum habere, neque iter, ambitum, introitum ullum in eo habere, neque sepulturæ causa reliquias ejus posterorumque ejus inferri; quod si quis adversus hoc quid fecerit, tunc is qui fecerit pœnæ nomine pontificibus aut antescholariis virginum HS. L. : m. n. inferre debebit, ideo quia me post multas injurias parentem sibi abnegaverit, et A. Lælio Apelliti Clienti Karissimo, quem voluerit donationis causa, sarcofagum eligat sibi propter quod in tam magna clade non me reliquerit, cujus beneficia habeo. »

Subter scriptum. « H(uic) M(onumento) d(olus) m(alus) a(besto). — A. Lælium Apellem in hoc monimento aditum ambitumque jubeo habere; jusso Antoni Encolpi : Olo Lælio Apelliti uno sarcofago itum ambitumque habere debebit amico optimo. »

« Encolpus quidam et Fortunata et Apelles appellantur in Petronii *Satyrico;* ubi quum Fortunata Trimalchionis uxor audiat, Niebuhrius (*Act. Acad. Boruss.* 1823, II, p. 251 sqq.) conjecit Eucolpi nomen a Petronio translatum esse ad furem istum quum proprie esset Trimalchionis. Conjecit etiam alia ingeniosius de temporibus Petronii, satis illa refutata ab Orellio (*Collect. inscr. lat.* p. 257). » *Fr.*

a. Vs. 4. κύων interpolavit poeta. — Vs. 7. Franz. ex lapide : εἰρηκά σοι ὀρθῶς· ὕπαγε, ὁδοιπόρε.

b. Vs. 1-4. Sunt et in *Anthol. palat.* XI, 8, non sine lectionis varietate, de qua vid. annotationem. — De sententia epicurea quæ in hoc epigrammate exhibetur, cf. *Corp.* nn. 6238, 6265, 6745, etc. — Vs. 3. Ζῶντί μοι κ. τ. λ. Repugnatur antiquæ consuetudini epularum quæ mortuis apponebantur. Virg. *Æn.* III, 300 sqq., V, 77; Ovid. *Fast.* II, 535-542; Herodot. II, 40; Eurip. *Hec.* 536; Pausan. II, x, 1; Lucian. *Charon, de Luctu,* etc. — Vs. 6. Orellius (*Inscr. lat.* 1175) qui primum se hoc distichon edidisse credebat, legerat in lapide ΕΙΠΕΟΙΕΟΥ-

KHN : sic, « nec nimis apta sententia, » ut fatetur, corrigere tentabat : εἰπέ· πότ' οὐκ ἤμην· τοῦτο κ. τ. λ. Meinekii emendationem recepit Kaibelius. εἰπὲ, ὅτ[ι] οὐκ [ὤν] ἦν τοῦτο πάλιν γέγονα.

CDLIV. *Romæ,* in ædibus Vaticanis. Muratorius in *Thesauro,* p. 1437; inde alii, post quos Brunck. *Anal.* t. III, p. 314, n. 745, Jacobs. (V. *Animadd.* vol. III, P. II, p. 333), *Append.* n. 348, et Franz. *Corp.* n. 6266. Kaibel. 667. — V. 5. Villoison. (*Magas. Encycl.* an. VII, t. II, n. 8, p. 502) vertit, *egregia, generosa tua sunt dicta.* Jacobs. conjiciebat ex Euripid. *Iphig. Aul.* 1423 γενναῖα γὰρ φρονεῖς, γενναῖα φωνεῖς, Dehèq. γενναῖα φάσκεις. — Vs. 6. *nobis abunde gaudii est,* utpote qui in beatorum sede sumus.

CDLV. *Romæ.* Maffeius in *Museo Veron.* p. CCCXVIII, 3. Inde multi, Brunck. *Anal.* t. III, p. 310, n. 731, Jacobs. (Vid. *Anim.* vol. III, P. II, p. 316), *Append.* n. 387. Franz. *Corp.* n. 6257, Kaibel. 658. « Precabantur ut Pluto, Osiris Serapisve frigida aqua defunctos refocillarent, » ait Burmannus (*Anth. lat.* II, p. 146, epig. 198), qui etiam hanc inscriptionem laudat et ejusdem sensus confert alias inscriptiones, unam ex Fabretto, class. VI, p. 466 : Δοῖ σοι Ὄσιρις τὸ ψυχρὸν ὕδωρ, alteram apud Reines. cl. XIV, 31 : Εὐψύχει, κυρία, καὶ δοῖ σοι Ὄσιρις τὸ ψυχρὸν ὕδωρ, tertiam tandem ex Montefalc. *Pal. græc.* l. II, p. 171 : ψυχῇ διψώσῃ ψυχρὸν ὕδωρ μετάδος. Quæ revocant in mentem Mali Divitis precem ab Abramo implorantis ut Lazarum mittat, qui tingat extremum digitum in aquam ut sibi καταψύξῃ τὴν γλῶσσαν. Luc. c. XVI, 24.

CDLVI. *Romæ.* (Vide Dorvillium *ad Chariton.* p. 100, « qui multa congessit de more veterum defunctos intra ædium limina sepeliendi. » *Franz.*) — Primus ediderat Muratorius, *Thesaur.* p. 1376 et iterum 2075. Brunck. ex Dorvillio, *Anal. Lectt.* p. 303 (in Lips. edit. IV, p. 275). Jacobs. (vid. *Animad.* vol. III, P. II, p. 305), *Append.* n. 197 Franz. *Corp. inscr. gr.* n. 6258, Kaibel. 682. — Vs. 2. priore loc. Murat. πρεψασακαταφρων, poster. loc. πρεπουσα καταφρονι. Corrigebat Dorvillius κατὰ χθόνα. « Fortasse in lapide nihil nisi ΚΑΤΑ...ΟΝΙ legi poterat, quod cognomen fuerit mulieris. » *G. K.* — Vs. 3. Murat. εσαρθρησασι οὖσα. — Vs. 4. Murat. σταδίοισιν, correxit σταθμοῖσιν Dorvillius, quod tamen recipi poterat, latine *spatia,* gallice *promenoirs.* — Vs. 5. Murat. sec. loc. νεκρυν et μελαφροισιν. — Vs. 6. utroque loc. Μεσσια αιμνηστη.

CDLVII. *Romæ,* olim in villa prope templum S. Sabinæ. — Montefalcon. in *Diar. ital.* p. 164; inde post alios Brunck. *Anal.* t. III, p. 312, n. 738, Jacobs. (Vid. *Animad.* vol. III, P. II, p. 325 sq.), *Append.* n. 356, Franz. *Corp.* n. 6230, Kaibel. 601. — Vs. 1. Cf. Euripid. *Troad.,* 135, τὸν πεντήκοντ' ἀροτῆρα τέκνων Πρίαμον. — σοφίης ex lapide *Montefalc.* — Vs. 3. Πρόμοισι *id.* Correxit Hagenbuch. *Epist. Epigr.* p. 562 sq.

CDLVIII. *Cumis* in marmore. Franz. post alios *Corp.* n. 5860, Kaibel. 659. Inscript. suppositum est Ζήσας ἔτη κε. — Vs. 1. G. Kaibel. pro ἄνθος supplet βλαστὸν hoc sensu : *terra me vides prognatum,* i. e. servum. « Deinde, inquit, hic verborum ordo est : τόδε τὸ ποθούμενον ἐν στεφέεσσιν ὄνομά ἐστιν ἐμοί, Ὑάκινθος. »

CDLIX. *Urbini,* nunc *Romæ.* Edidere multi quos vid. ap. Jacobs. in *Animadvv.* t. III, part. II, p. 327 sq. Postea repetierunt Jacobs. ipse *Anth. pal. Append.* n. 238, Welcker., *Syllog. epigr.* ed. alt. p. 87; Franz. *Corpus i. gr.* n. 6238. Kaibel. 587. In lapide præter effigiem pueri incompositis crinibus, Bacchantis symbola repræsentantur tria, tintinnabulum, gramen septem internodiis distinctum, hederacea corona. — Vs. 4. De alio puero, eodem et septenni, Bacchicis mysteriis initiato, conf. *Corp.* n. 6206.

CDLX. *Romæ.* Montefalcon. in *Diar. italic.* p. 154, inde Brunck. *Anal.* III, p. 309, n. 726, Jacobs. *Anth. Lips.* t. IV, p. 277 (v. *Animadd.* t. III, part. II, p. 312, Franz. *Corp inscr. gr.* n. 6250, G. Kaibel. 584. — Vs. 1. lapis habere videbatur ΛΙΑΝ; bene correxit ἄγαν Montefalc.; scripserat Brunck. ἀγακλυτοῦ; pro εὐγενίᾳ σοφίᾳ τε idem restituit εὐγενίῃ σοφίῃ τε, Kaib. εὐγενί[ο]ν σοφίαισι. — Lucius est filius Mithræ Asiarchæ. « Ἀσιάρχαι, qui iidem ἀρχιερεῖς Ἀσίας, sæpenumero occurrunt in antiquitatis monimentis et in *Actis Apostol.* XIX, 31. » *Jac.* « Mithras ἀρχιερεὺς erat τῆς Ἀσίας ναῶν τῶν ἐν Σμύρνῃ, *i. e.* eorum sacrorum quæ ad τὸ κοινὸν τῆς Ἀσίας pertinebant, cui etiam ludi instituendi administrandique erant (Bœckh. ad *Corp.* 2741). Hinc ἀθλοθετήρ audit. » *G. K.* — Sub tetrasticho legitur ὁ κινήσας τὸν βωμὸν ἤ ἄλλο [τι] ἐκ τοῦ τάφου, ἀποδώσει δήμῳ Ῥωμαίων δηνάρια πεντακισχίλια.

CDLXI. *Romæ.* Gruter. *Thesaur.* p. 703, 1; inde Brunck. *Anal.* III, 312, n. 737, Jacobs. (V. *Animad.* vol. III, P. II, p. 324), *Append.* n. 278, Franz. *Corp.* n. 6279, et Kaibel. 649. Dedit et hoc epigr. cum versione lat. et gallica et notis La Bastie, *Mém. de l'Acad. des inscript.* t. XXIII, in-12, p. 272 sqq. et in-4 XV, p. 420. Subjectum est : Π. Αἰλ. Ἀβάσκαντος Αἰλίᾳ Πρώτῃ θυγατρί. ἔζησεν ἔτη ζ̄, μῆνας ια̅, ἡμέρας κζ̄. — Vs. 6. Marmor. ΟΥΠΙΝΗΣΟΥΔΙΨΟΣ, Franz. ex Scalig. in *Corrigendis,* p. CCCXII, οὐ πεινῇς quod scripsit et Fleetwood., p. 251, 3. — Vs. 8. ὄντος damnat Kaibel. qui scribit ὄντως.

CDLXII. *Thessalonicæ.* Ex Walpolii schedis Clarkius, *Itin.* P. II, S. III, p. 349, inde Bœckh. *C. i. gr.* n. 1499, et Kaibel. 520. Uxoris nomen, cui dicatum fuerat monumentum legi non potuit, utpote de quo hæc tantum supersint Ι..Ν'ΙCΛΙΙΖΑCΙΟ. — Vs. 1. Lapis : ΕΠΩΝΥΜΩΝ. — Vs. 6. Cf. Themist. *Orat.* 32, p. 356, B : Ἄλυτα καὶ ἀμετάστροφα νήματα (Parcarum) et Phanocl. ap. Clem. Al. *Strom.* VI, p. 627, C : Ἀλλά τι Μοιράων νῆμ' ἄλλυτον, pro ἄλυτον, metri causa; Tibull. I, 8, 2 : Parcæ fatalia nentes Stamina, non ulli *dissoluenda* deo. — Subscriptum est Ἐὰν δέ τις ἕτερον τολμήσῃ καταθέσθαι μετὰ τὸ ἐμὲ κατατεθῆναι χωρὶς τῶν τέκνων ἡμῶν, ἤ μετακεινῆσ[αι τὴν σ]ορὸν, δώσει τῷ ἱερωτάτῳ ταμίῳ (δην.) μυ(ρία) ͵β (δισχίλια).

CDLXIII. *Megnæ* in vicinia *Philadelphiæ* repertum. Keppelius, *Itiner.* (*Narrative of a Journey, etc.*), t. II, p. 353, n. 7; inde Bœckh. n. 3440, et Kaibel. n. 322. Duos primos versus dedere solos Lebas. et Waddington. *Inscr. gr. et lat.,* n. 671, in Mæonia. « Super inscriptione est anaglyphum in quo virgo dextra florum fasciculum tenens. » *Bckh.* — Vs. 3. Conjeceram νεκρότητα, retinui tamen νεότητα, quod ad imaginem a patre tumulo insculptam pertinere videtur. Παίδερως per syncopen spondæus est. — Vs. 4. Legebat Bœckh. ex Keppel. Μηίονες, quos

habebat pro nomine populi : quum autem nullum nisi parentum et propinquorum nomina habeat titulus, μήτρωες, recte scripsisse mihi videor, cui respondet μάμμαι, *amitæ*, optime a Bœckhio positum pro ΕΔΕΤΕΜΑΜΜΕ, quod habere debuit majusculis litteris lapis; Kaib. μήτρωνες. — Vs. 6, sq. Omnia hæc confusa, unde tamen satis facile versiculum et sequentis finem elicere potuimus, reposita per assimilationem et crasin τήγγονον vocabulo pro τὴν ἔγγονον. — Cetera sic legebantur : ἔμεν ἣν οὔποτε ἤλπισα τιμήν. Quibus addita sunt sine metro hæc verba : ἔτους σϛθ μηνὸς Δίου. « Annus igitur est epochæ sullanæ 299, mensis primus, i. e. ab U. C. 1021, vel 1022, p. Chr. 268 vel 269. » *Bckh.*

CDLXIV. *Romæ.* Ediderunt multi, inter quos Montefalcon. *Diar. ital.* p. 273, Brunck. *Anal.* III, p. 309, n. 725; vid. Jacobs. *Animadvv.* III, Part. II, p. 311; id. *Anth. pal. Append.* n. 237, Franz. *Corp. inscr. gr.* n. 6259, Kaibel. 692. — Vs. 3. Marmor ΑΙΝΟΤΟΚΩΝΕΩΝ ap. Montefalc. qui tamen vertit *infelicibus parentibus*. Correctio est Jac. Gronov. *ad Herodot.* I, 38, 5, approbante Dorvillio. — Φθόνος ἥρπασε, de deorum invidia, vid. *Anth. lat.* t. II, p. 83, not. et p. 84, ep. cxxix, Rufini et Rufinillæ : « Ambo *per invidiam* crudeli funere rapti, » etc. — Vs. 4. « Ὀκτὼ posteriorem syllabam correptam habet, more Latinorum. » *Hagenbuch.* (*Epist. ad Blaurer.* p. 41 sq.) « ὃν καθορ. ad Menophili imaginem refertur, quam cippus exhibebat. » *Jac.*

CDLXV. *Romæ.* G. Kaibel. 610, post alios (Welcker., Franz. *Corp. inscr. gr.* 6306). Meretricis epitaphium habes. — Vs. 2. Welck. πολλοῖς δ' ἑτάροισιν, — Vs. 3. id. καὶ μὲν ἀγαστὸν ἐκοιμώμην κλισμῷ περιχρύσῳ, Franz. καὶ μετὰ τῶν (*i. e.* ἑτάρων) μὲν κ. τ. λ. — Vs. 5. Welck. ἐσθήμασι χρώμασι θ., quod barbare dictum mihi videtur ubi ἐσθημάτων exspectares; conjici poterat et ἐν χάρμασι, ἐν παίγμασι, et alia similia.

CDLXVI. *Campigliani,* in agro *Mutinensi.* Ex Muratorii apographo Welcker. *Syllog.* n. 90; inde G. Kaibel. op. laud. n. 672. — Vs. 1. pro his quæ traduntur ΚΑΙΣΩΜΑΤΟΣΟΥΤΟΣΟΤΥΜΒΟΝ, Kaibel. sibi visus est recte restituisse ex epigr. Gregorii (*Anth. pal.* VIII, 230), καὶ ἀνώτατος οὗτος ὁ τύμβων, et irrisit Welckerum qui posuit καὶ σώματος οὗτος ὁ τύμβος, ἵν' ᾖ μνήμη μου κ. τ. λ. — Vs. 2. Nulla fere littera in his quæ habemus ex apographo mutata, scripsimus priorem versum, ut Welcker., et alterum ita ut solennem in epitaphiis sententiam referat, εἵνεκα μνήμης, s. μνήμης χάριν, quod, opinor, significat εἰ μὴ μνῆμα, *nisi memoria sit, gloria nihil est, nisi sepulcrum in quo cum ea reconditus sit.* Conjiciebat Kaibel. οὐκ ἤμην, ἔσομε· ζῶν κλέος ἐστὶ τάφος, *dum vivo non vivebam, sed vivam; nam mortui sepulcrum est vivum monumentum.*

CDLXVII. *Thebis. Corp. inscr. gr.* 1654; melius Keil, *Syll. inscr. bœot.*, p. 180; unde Georg. Kaibel. *Epigr. gr. etc.* n. 498. — Vs. 1. Ἰφίθου υἱός (?). — Vs. 4. Cramer. et Kaibel. φερτάτη. — Vs. 11. « ὅσαις κ. τ. λ. *i. e.* quibus quidem Cretensis origo est. » *G. K.* ex Wilamowitzio. — Vs. 12. γυνή, Græfii supplementum, quod recepit Kaibelius. Alii (Welckerus et Ulrichsius) ἔθηκε πέρι.

CDLXVIII. *Othi,* in insula Carpathi. Mondry-Beaudouin, *Bullet. de corresp. hellén.*, maio mense 1880, p. 273. Litteræ ΦΕΡΣΕΦΟΝΑΙ.

CDLXIX. In insula *Paro. Bullet. de corresp. hellén.*, maio mense 1880, p. 285. Habet lapis anticam equi partem, pinum cui implicatus est serpens, et disci jaculatorem parvum athletam se exercentem. Vs. 4. Marmor παιδῆας, ΠΑΙΔΗΑΣ; Vs. 7. τρεισκαιδεχέτη, ΤΡΕΙΣΚΑΙΔΕΧΕΤΗ. — Vs. 5. νέον ἔρνος homericum est. *Od.* Z, 163. — In arca in qua exstant anaglypha et epigramma quinque sunt aliæ inscriptiones ad eamdem familiam pertinentes, quod satis declarant nomina Κτησιμένην Παρμενίωνος, Μνησιέπην Κτησιμένους, Παρμενίωνα Μνησιέπου, Καλλινίκη Μνησιέπου.

CDLXX. In insula *Paro. Bullet. de corresp. hellén.* mense maio 1880. Cum aliquot notulis, quibus in sequenti fasciculo additæ sunt ex novis ectypis nonnullæ animadversiones. — Vs. 5. ἡ δ' ὁμόλεκτρος pro ἡ θ' ὁμ... ubi tamen libentius legi ἡδ' ὁμόλ. — Vs. 6. interpretatur Fontrier qui nova ectypa misit *Sostratos et son épouse Archippè m'ont donné le nom d'Eparchis,* quamvis in marmore sit Ἀρχίππηι cum iota adscripto. Sed in aliis inscriptionibus in eadem insula Paro repertis videre est nominativo casui ter adscriptum iota, exempli causa ἡ βουλήι, Θεοτίμηι Ἀλεξάνδρου. — Vs. 7. prius legebatur [ἁ] Μύκονος, pro quo restituendum est [ἂν] Μύκ., cum duarum litterarum sit spatium.

CDLXXI. *Dhamasi,* in valle Titaresii. Edidit v. cl. Heuzey, *le Mont Olympe,* p. 487, inde G. Kaibel, *Epigr. gr.* n. 508. — Vs. 2. Nomen mulieris Aristagora jam notum ex Athenæo qui Hyperidis κατὰ Ἀρισταγόρας orationes memorat, xiii, p. 586 A, 587 C. D, 588 C, 590 C. D, et iv, 167 D. E. Aristagoram meretricem Corinthiam a Demetrio, Demetrii Phalerei filio, amatam esse narrat. Id nomen etiam in Philostrati epistolis occurrit xl, p. 931, lxviii, p. 947.

CDLXXII. « *Romæ.* In muro S. Stephani ad viam Latinam tabulam insertam esse ait Michaelis, qui edidit ex suo apographo in *Bullet. archéol.* 1858, p. 160. » G. autem Kaibelius qui ista refert, affirmat lapidem loco supra dicto frustra ab amicis suis fuisse quæsitam. — Vs. 1. sic restituerat editor e paucioribus litterarum vestigiis :

Ἠραοτάτου μὲν πατρὸς ἐμοί, μητρὸς δὲ θανούσης,

quem si acciperes, necesse foret πάλαι γενέταις intelligi *avis.* — Cf. G. Kaibel. aliud pueri epitaphium Νήπιός εἰμι τυχών, hîc infr. n. 637.

CDLXXIII. *Romæ.* L. Renierus in *Rev. archéol.* 1852, I, 197, unde G. Kaibelius, op. cit. n. 699. — Vs. 2. claudicat, ut qui male suo epigrammati assuitur ab imperito poeta pro pentametro in quo ἐς λυκάβαντα τρίτον aut aliquid simile fuerit.

CDLXXIV. *Romæ,* in museo Capitolino. G. Kaibel. op. cit. n. 693. Sub disticho marmor habet Αὐρ(ηλίῳ) Καλλικράτει γλυκυτάτῳ τέκνῳ. In eodem sarcophago legitur et altera hæc inscriptio quæ nequaquam ad priorem pertinere videtur. Θεοῖς καταχθονίοις. Βαλλίᾳ Α(ουκίου) θ(υγατρὶ) Ναρκισσιανῇ, ἥτις ἔζησεν ἔτη ε, μῆνας ι, ἡμέραν α Βάλλιος Νάρκισσος καὶ Ἰουνία Ὀλυμπιάς, γονε[ῖς δυστυ]χέστατοι ἐποίησαν.

CDLXXV. In oppido, quod nunc habitatur, *Amorgo,* ex Minoæ, ut creditur, parietinis. Rossius, *Inscr. gr. inedd.* p. 81, n. III, hinc Welcherus, *Nov. Mus. Rhenan.* 1841, p. 208. Repetiit Bœckh in *Corp. inscr. gr. Addend.* n. 2264 s, et G. Kaibel. n. 281.

CDLXXVI. *Romæ*. Edidere multi, quos in *Corp. inscr. gr.* n. 6251, vide; nuper Kaibel. 694. — Vs. 3. Hagenbuch. corrigebat : ὀκτὼ ἔτη πλήσας, πρὸς τούτοις μῆν' ἐδίωσα, Grotius : πρὸς τοῖς μῆνας δύο κεῖμαι.

CDLXXVII. Edidit post Georg. Douzam, *De Itin. suo Constantinop.* p. 102, Gruter. p. DCCCVII, 10 ; emendavit Grotius et versibus latinis transtulit. « De aris sepulcralibus vide Montefalc. *Diar. ital.* p. 202 et *Palæogr. gr.* p. 165, ubi in inscriptione ancyrana legitur τάφον τὸν ἔνθα πλήσιον βωμὸν θ' ἅμα ἔτευξε κατὰ γῆς Κλαύδια κ. τ. λ. Has vero aras esse bases vel cippos funebres parum ab ara diversos, in quibus libationes et sacra parentalia fiebant, docet Fabrettus *ad Inscriptt. antiq.* C. II, p. 107 sq. » *Burm.* — Repetiit Lebas., *Inscriptt. gr. et lat.* 2e cahier, *Laconie*, p. 111. — Vs. 2. Lebas. : Κύρια κεῖμαι, τοὔδε πάρος προγεγῶσα σύνευνος, quem intercludit. — Vs. 3, *id.* υἱοὶ δὴ Μάγνος [. . . . . καὶ] Κλεόνικος. Subscriptum legitur [. . . . . καὶ Σεκούνδου ἐπιμελουμένων.

CDLXXVIII. In provincia Trevisana repertum anaglyphum. Veludo, *Atti dell' Istituto veneto di scienzie, lettere ed arti*, ser. III, vol. VIII. — Inde G. Kaibel. *Epigr. græc. conlect.* p. XX, 942 a. — Vs. 1. « Lintearii videntur ei vocari qui velorum in amphitheatro curam agebant. » *Id.*

CDLXXIX. In *Thaso*. *Bullet. dell' Institut. di corrisp. arch.* 1830, p. 48, Bœckh. *Corp.* n. 2161 b. — Vs. 1. restituit sic G. Kaibel. Σ. κ. ἁ. ἀ[μει]λι]χίω]ν ὑ[π]ὸ [μ]οιρ[ῶ]ν. — Vs. 2. Τὸ ἀνθοφόρον videtur fuisse quoddam in Thaso sacrum munus. Aliud epigr. (Bœckh. *ib.* n. 2162) ibidem repertum memorat quamdam Æliam Macedoniam florigeram et bis ἀρχεῖτιν et timuchum et perpetuam coroniferam. — Vss. 3-4. Conf. epigr. (supr. 452) Aquis-Sextiis asservatum in quo de animarum parte dicitur τείρεσσι σὺν αἰθερίοισι χορεύει (Cf. et Pindarum ap. Plutarch. *Consol. ad Apollon. Moral.* p. 120 c, edit. Didot. vol. I, p. 143, xxxv, et præsertim eumdem poetam (?) ap. Clement, *Strom.* IV, p. 640, l. 22), quæ ad Samothracia mysteria relata sunt; cui sententiæ suffragatur hic titulus in vicina insula repertus. — Vs. 5-9. G. Kaibelii sunt supplementa. Subscripta habes hæc : Αὐρηλί[α Θεαν]ὼ Ἡροδότου προσφιλὴς χαῖρε, quæ Bœckh. correxit.

CDLXXX. *Romæ*. Gruterus, p. 756, 9 ; Fleetwood. *Inscr. syllog.* p. 271, 1., Beger. *Spicileg. ant.* 1692, p. 114, Murator. t. III, p. 1427, 5, Maffeius *Mus. veron.* p. 57, Welcker. *Spicil. epigr.* II, p. 22. n. 47 et *Syllog.* p. 108, n. 76. ed. alt., denique Osann. *Syllog.* p. 445, n. 147, Franz. *Corp. inscr. gr.* n. 6214, G. Kaibel. 687. — Subscriptum est : Χαίρετε, ζησάσῃ λε̄. ζήσαντι ἔτη δ' ἡμέρας ιβ̄. — « Verba ἐμοὶ Αἰνείᾳ per synalœphen pronuntianda bene vidit Welckerus. » *Franz.* Mulier cujus hoc epitaphium est forsan est eadem ac illa in quam facta est activa hæc brevior inscriptio. (Franz. *ibid.* n. 6215) : Καλλίτεκνον σεμνὴν ὅδε τυμβος ἔχει σ', Ἀφροδείτη.

CDLXXXI. In *Melo* insula repertum in ara, ex schedis Prokeschii editum est hoc epigramma in Welckeri et Næckii *Mus. philol. Rhen.* T. I, P. I, p. 167. Inde Bœckh. *Corp.* n. 2439, et Kaibel. n. 189. — Vs. 5. Suo nomini alludit Cydile, Κυδίλη, a κῦδος, *gloria*. — Vs. 7. Lapis Δαμανέτου, correxit Bœckh. ; fortasse Δαμηνέτου. *G. K.*

CDLXXXII. « Prope Ilium novum, ex schedis Köhlerianis... Ἀπατρία vox inusitata est. » *Bckh. Corp. inscr. gr.* n. 3632

CDLXXXIII. Romæ, in basilica S. Symphorosæ repertum edidit H. Stevenson, *Gli studi in Italia*, Romæ 1878, p. 39, III sæculi p. Ch. n., ut credit editor. Litter. ωKYMO OC. — Vs 1. Meminit poeta Eurip. *Androm.* 1026 ed. Did. βέβακε δ' Ἀτρείδας ἀλόχου παλάμαις. — Vs. 4. μνήμαις « souvenirs ».

CDLXXXIV. In monte Cassino. Ex schedis Cassitti, Franzius in *Corp. inscr. gr.* t. III, p. 1261. *Addend.* n. 5875 g. — « Expressit poeta epigramma balnei *Anth. Pal.* IX, 610 :

μικρὰ μὲν ἔργα τάδ' ἐστίν, ἔχει δ' ἡδεῖαν ὀδωδήν,
ὡς ῥόδον ἐν κήποις, ὡς ἴον ἐν ταλάροις. »

G. Kaib. — « Subjecta traduntur latina hæce : *qui lapis est, qui intus habet amœnum adspectum formarum, ut viola in corbe*, quæ, modo [*exi*]*guus* scripseris pro *qui*, ad adcuratam interpretationis formam redeunt. » *Id.*

CDLXXXV. Marmor Elgin. Viscont. n. 15 *Synops. Mus. Brit.* n. 191. Ex schedis G. H. Nöhdenii Osann. *Syll.* I. 65, p, 178. — Repetiit Bœckh. *Corp. inscr. gr.* n. 1030, et recentius Cumanudes, Ἀττ. ἐπιγρ. ἐπιτύμβ. n. 3505, ne ullo quidem apice mutato. Ex marmore ipso nuperrime (1874) iterum exhibitum est hoc epigr. in *Anc. gr. inscript. in British museum*, n. CXXXI. Bœckh. et Cumanudes ita digerunt versus :

Κλει]τοῦ πατρὸς μὴ κλαύσῃς φθιμέ[νου μόρον, υἱέ.
Ζήσας ὀγδοήκοντα δυσὶν ἔτεσιν [πατρίαν γῆν
ἤυξον ἐ]γὼ κ. τ. λ.
καὶ λέχος εἶ] χον Ἐλευθερίης ἑξήκοντ' ἔτε[α,
ἐξ ἧς κ. τ. λ.
ἥτις καὶ μο]ρφὴν ἐτύπωσεν πᾶσιν ὁρᾶν με κ. τ. λ.

— Vs. 2. Certe mutilus et corruptus ; ὀγδοήκοντα, quasi ὀγδώκοντα numerari debet. — Vs. 3. De verbo Κεκρόπων cf. supr. Κεκροπία... n. 308. — Vs. 3. ἐν Κεκρόπεσσι. — Vs. 4. Bœckh. nom. propr. mulieris credebat Ἐλευθερίης. — Vs. 5. lapis habet ΕΞΗΚΟΝΤΕΤΕ. — Vs. 6. ἔσχα, in lapide ΕCΧΑ, forma minime attica. Fortasse quadratarii incuria transpositis verbis, legendum est ἐξ ἧς τέκν' ἔσχον κ. τ. λ. — Vs. 7. non sua manu, sed sculptoris opera usa. — Vs. 10. Lapis exhibet ἐπισπίσας, quæ barbara forma jam occurrit in alio titulo Ἥ ποτε κυδιόωσα, infr. n. 655, ubi legitur ἐθίραις, λιριόεσσαν, χίλεσι. — Totum hoc fragmentum sic disposuit et restituit G. Kaibelius, *Epigr. gr. e lap. conlect.* :

. . . . οἰκτροτά]του πατρός.
Μὴ κλαύσῃς φθιμέ[νου τὸν ἐμόν, ξένε, τύμβον ἀθ]ρήσας.
ὀγδοήκοντα δυσὶν ἔτεσιν [βιοτὴν ἀπέλυσα,
δήμόν] τε Κεκρόπων ἱερὰν βουλήν τε γε[ραίρων·
δῶρον δ' ὧν ἔτι παῖς ἔσ]χον ἐλευθερίης.
ἑξήκοντ' ἔτε[σιν μετ' ἐμῆς ἐβίωσα γυναικὸς,
ἐξ ἧς ἔσχα τέκνα γνήσια κοὐχὶ νόθα.
Ἣ καὶ ἐμοῦ φθιμένου λιθίνην μο]ρφὴν ἐτύπωσεν
πᾶσιν ὁρᾶν με [βροτοῖς τῇδε παρερχομένοι]ς. κ. τ. λ.

CDLXXXVI. *Romæ* in via Appia, in cippo qui nunc asservatur in ædibus Vaticanis. Amatius *Giorn. Arcad.* V, XIII, p. 107, 1822, Welcker. *Syllog. epigr.* p. 80, n. 55. edit. alt. Franz. *Corp. inscr. gr.* t. III, p. 895, n. 6235, Kaibel. n. 648. — Vs. 2. Ἠΐθεος, proprium nomen est, ut vidit Welcker. — Vs. 5. Supplevit sic Amatius : Ἐνθάδε δέμας ἐνέγκατ' Ὀλ. vel ἐνθάδε αὐτὸν ἐνέγκατ' Ὀλ. Welckerus paulo melius ad sententiam, ἔνθα λέλεκται ἀεὶ καὶ Ὀλ. ; sed illud ἀεὶ non probavit Jacobsius qui suspicabatur fuisse : σὺν θαλερῇ δ' εὕδει καὶ Ὀλυμπιάς. Lapis habet ; ΕΝΘΑΔΕ ΔΕ . . .

ΕΙΚΑΙ. — Vs. 8. De voce ἐρατῶπις cf. Hom. *Epigr.* I. vs. 2. ἐριώπιδα κούρην, cum nota Al. Pierron. edit. 1875. — Vs. 9. Notandum φῶτες de viro et muliere dictum, non sine exemplis, qualia ap. Eurip. *Hel.* 1094 Δύ' οἰκτρὼ φῶτε, de Menelao et Helena, apud Iren. *Anthol. pal.* V, 29. Cf. et Theocr. XXV, 10, Oppian. *Hal.* I. 649, etc.

CDLXXXVII. *Romæ*, nunc in ædibus Vaticanis. Muratorius in *Thesaur.* p. CCLVIII, inde Brunck. in *Anal.* t. III, p. 316, n. 754, Jacobs. (Vid. *Anim.* vol. III, P. II, p. 339) in *Append.* n. 215 et Franz. in *Corp. inscr. gr.* n. 6240. — Vs. 1. Franz. ex lapide Ἰτορίοιο. G. Kaibel. Ἰγορίοιο. — Vs. 2. Marmor habet quod retinuit Franz. συγχλήσας. — Vs. 10 Jacobs. (in *Append.*) Παρθενικὴν... ὡς ἀΐδ. qui tamen antea (*Animad.* l. c.) conjiciebat σώσατε εἰς Ἀΐδου, et retulerat Wesselingii emendationem ap. Leichium (*N. Miscell.* Lips. t. I, p. 473, sq.) : ἀλλ' ἄρα μοῦνοι — Παρθενίην ἐρατὴν σώσαθ' ἕως Ἀΐδου.

CDLXXXVIII. In *museo* Smyrneo. Μουσεῖον καὶ Βιβλιοθήκη κ. τ. λ. p. 56. Smyrnæ 1876; G. Kaibel. n. 306 a. — Vs. 1. « Ante Πλουτάρχου novem litterarum patet spatium. — Vs. 2. αἰθρίως traditur, cf. *Anth. Pal.* VII, 373 : τοίους ‖ ἀστέρας αὐχήσεις Ἑλλάδι λαμπομένους. — Vss. 5 sq. sic editi : ὅ[ν]των. λ[ῦσε δὲ γούνατα οὐ] πόνος, ἀλλ' ὁ ὀν[όφειον] ‖ πένθος ἐφή[πλωσαν ἀμφίπ]ολοι γενέταις. Sententia fere eadem videtur quæ in epigr. οὗτος ὁ γῆς τέμνων, supr. n. 225, vss. 5-6. — Vs. 6. parum refert ἐφῆψε an ἐφῆκε scribas. » *G. K.*

CDLXXXIX. Marmor Elgin. n. 24, Viscont. *Synops. Brit. Mus.* n. 242; ex quo Jacobs. in *Anthol. pal. Append.* n. 399 (vol. III, p. 969), Bœckh. *Corp.* t. I, n. 987, Cumanudes, Ἀττ. ἐπιγρ. ἐπιτύμβ., n. 3255. Nuperrime ex ipso marmore exhibuit Newton. *The collect. of anc. Greek inscript. in the Brit. Mus.* n. cxxv, et inde G. Kaibel. 146. — Vs. 3. lapis habet ΠΟΝΟΙCΙ et ΤΗΛΟΘΙ, ubi Viscontus legebat τηλόθε. — Vs. 5. Homerica sunt ἐτέλεσσε πόθον, μάλα περ μενεαίνων.

CDXC. *Romæ* ap. Jul. Herculanum. Ex Ligorio edidit Muratorius (*Thesaur. inscr.* MCDXXXII, 3) cui plane desperatus videbatur hic titulus, præter quam quod adnotat « hunc positum fuisse ab Agathone Attalidi sorori, memoriæ causa, ut perspicere constat ex postrema lapidis linea. » Repetiit et emendare tentavit Franzius (*Corp. inscr. gr.* n. 6210), et nuperrime Georgius Kaibel. *Epigr. græc. e lapidibus conlect.* n. 722. — Pleraque hujus epigrammatis menda *e cera*, opinor, in qua haud artis poeticæ peritior Agatho versus in sororis memoriam non sine labore scripserat, quadratarii ignorantia incuriave in lapidem transiere, qui inter tentata, mutataque nescivit quæ huic illive versui congruerent, discernere, et idem verbum sine causa, vel repugnante metro, iteravit aut temere transposuit. Ad hoc, pessime imperita manu exscriptus fuisse hic titulus videtur. — Vs. 1. Murat., δόλια; Franz., Kaibel., δολίῳ. — Heptameter est, ut in quem irrepserit e sequenti ληφθείς. — Ἦλθα, correxi. — Vs. 2. Αημφθείς, Alexandrina forma. Cf. ap. Herodot. III, 36, Λάμψομαι, 146, ἀπολάμψεσθαι, etc. Vid. *Thesaur. Ling. gr.* v. ἐπιληπτικός. — Apogr. ΗCΕCΧΕΠΙC ΟΛΒΙΑΝΟΝ. Kaibel. : ἧς ἔσχ' ἐπί σοι βάσανον : « Cujus morbi te auctore habui experimentum, i. e. tuus morbus in me transiit. » Sed ἧς quod redundat, nihil aliud est quam εις e præcedente verbo repetitum. Hæc et cetera correxi. — Vs. 3. ἧς (χάριν) *cujus* (gratia) pendet ab σοι — Vs. 4. ῥεύσει, scil. γραφῇ, transitive, ut apud Euripid. in *Hecub.* v. 532 : ἔρρει χειρὶ παῖς Ἀχιλλέως χοὰς θανόντι πατρί. Huic explicationi adversatur Kaibelius. — Vs. 5. Apogr. ΤΑΡΤΑCΙΝ prave, opinor, exscriptum pro ταρτάρῳ, quod reposui. — Vs. 6. ης εσχον σπουδης επι σοι νυν. κ. χαρ., uno pede auctior; ἐπί σοι debetur sequenti, qui quinque tantum pedes habet.

CDXCI. *Catanæ* repertum edidere multi, inter quos Jacobs. *Anthol. pal.* t. III, *Addend.* p. xcvi, Welcher. *Syllog. epigr.* p. xix, Franz. *C. i. gr.* t. III, p. 653 sq. n. 5049, qui ita restituit :

. . . . . ε δημιοεργός·
. . . . . χειν θεμιτόν.
. . . . . ος εὖ ἀραρυίᾳ
. . . . . φόρου,
. . . . . ὃν ἵεῖσαν
. . . . . ς πόλεως.

G. autem Kaibelius. Vss. 2 sqq. :

. . . . . οιχε φέρειν·
. . . . . ος, ευρε δὲ τύμβον
. . . . . φόρου,
. . . . . ὃν ἀείρας
. . . . . ς Κατάνης.

Videre operæ pretium est Jacobsii et Welckeri restitutiones ap. Franzium, *ibid.* — « Fuit in lapide epigramma ad aquæductum Nymphei pertinente, quod vetustate collapsum postea instauratum esse docet titulus latinus in altera lapidis parte inscriptus..... Epigramma artifex, ut consentaneum erat, in parte Nymphei ea posuit quam extremam fecerat. Ad id respiciens opus, quod loquens introducitur, dicit : ἀλλ' ἐν ἐμοὶ καμάτων εὗρεν τέλος —, quibus verbis simul præcipitur non hoc solum ab eo factum esse, sed etiam aquæductum (λαϊνέην αὔλακα ὑδροφόρον). Quid autem sit quod se dicat βαιὸν ἔργον esse, nec σθεναρὴν χεῖρα sustinuisse, explicare non licet, quod, quomodo Nympheum istud comparatum fuerit, non compertum habemus. Impediri loci natura potuit, quo minus exquisitius opus perficeretur... Nomen Ἐννοίου distichis suppositum videtur esse poetæ. » *Franz.*

CDXCII. In monte *Aventino*. Ediderunt inter alios Jacobs. *Paralip.* p. 808, n. 56, idemque *Anthol. pal.* t. III, *Addend.* p. CIII, Franz. *Corp. inscr. gr.* 6311, Kaibel. 625. — Vs. 3. claudicat, correpta ultima verbi δρόμον. — Vs. 4. Boissonadus *ad Eunap.* p. 502, κοίρανος proprium aurigæ vel equitis nomen esse conjiciebat, quod admisit Kaibel., de imperatore Villoison. (*Magas. Encycl.* An. 7, t. II, p. 450.) interpretabatur, « quo admisso, apparet quam apta sit sequens exclamatio : *o sortem præstantiorem sorte semideorum.* De sepulcris in equorum honorem exstructis vid. Spartian. *Hadrian. vit.* c. 20. Capitolin. in *Veri vita*, c. 6. et nostram dissertat. de *Bestiis cicuribus* in *Diction. Antiquitt. gr. et Rom.*

CDXCIII. *Thessalonicæ.* Delacoulonche, *Missions scientif.* 1858, VII, 288; unde G. Kaibel, *Epigr. gr.*, etc. n. 519. — Vs. 3. Ex apographo hæc supersunt, quæ supplevit editor : ΔΙ ΓΕΝΕΣΓΕΝΟ. ΣΔΕΛΥΓΙ ΝΣΤΥΓΙ. ΝΤΕΓ ΝΕΥΣ.. — Vs. 6. ΠΑΡΩΣΛΣΟΛΙΜ ΙΣΙΜ Ν ΙΤΟ ΧΡΕ...

CDXCIV. Prope *Antium*. Infra titulum sculpta est

ossea hominis forma. Editum est in *Corp. inscr. gr.* n. 6309, unde repetiit G. Kaibelius, op. cit. n. 711.

CDXCV. *Edessæ*. Delacoulonche, *Missions scientif.* 1858, VII, 216; inde G. Kaibel. *Epigr. gr. etc.* n. 517. — Vs. 5. Ἡδαία nomen suspectum habet Kaibelius, quod sane nusquam alibi occurrit; pro quo libentius legam Ἡδεῖαν jam notum ap. Plut. *Mor.* p. 1129, B, et comparandum cum Ἡδίστη, Hedista, ap. eumdem, *Mor.* p. 843, B, et in multis ap. Bœckhium inscriptionibus (vide hic etiam supra n. 216). Ceterum, cum satis appareat ad unam Titi matrem hunc pertinere titulum, quam post patrem sepelivit (καί με), verisimile est ἡδαίαν sive aliud quod vocabulum sub inusitata ista forma latet, ἐπίθετον esse quod quasi cognomen Mariæ nominisve pars factum erat, ut gallice *la douce, la bonne Marie*, aut etiam matris patriam significari, ex. gr. ΙΔΑΙΑΝ, vel per syncopen ΕΔΣΑΙΑΝ pro ΕΔΕΣΑΙΑΝ. — *c*. Vs. 2 et *d*. vs. 1. Ἔδεσσα hæc est Macedoniæ, non Syriæ urbs cujus gentile nomen Ἐδεσσηνὸς esse videtur.

CDXCVI. *Byzantii*. Dethier et Mordtmann. *Epigraphik von Byzanc.* (*Act. acad. Vindob.* 1864, XIII), p. 64. Anaglypho vir expressus dextra volumen tenens, adstante puero. — Inde G. Kaibel. *Epigrammata gr., etc.*, n. 534. Carmini præscriptum est Θεόδωρος Δομιτίου, φύσι δὲ Ἐπικράτους, γραμματικὸς ζήσας ἔτη λς. — Vs. 2. Lapidarius errore ἀταρπιτὸν ἔπι, seu pro ἀταοπὸν ἔπι, sive pro ἐπ' ἀτραπιτόν. — Vs. 3. Βιθύνιον, Bithyniæ oppidum, Strab., XII, V, 7, Pline, V, 32, XLIII. — Vs. 5. Βύζας, Βύζαντος, Byzas est Byzantii conditor, ut in Oppian. *Halieut.* V, 521 : Ὅσοι Βύζαντος ἔχουσιν ἄστυ. — Vs. 6. λαγόσιν id est in gremio urnam ossa tua continentem accepit.

CDXCVII *a*. « Prope *Thebas*. Tres sunt unius sarcophagi tituli quorum unum, quod sequitur, edidit Bœckhius, *Corp.* 1656, reliquos addidit Leakius, *Travels in the northern Greece* tab. IX, n. 40, eosdemque ex suo apographo Welcker. *Mus. Rhen.* 1845, p. 226, Lebas, II, 557-559. — Recte Keil. hoc epigramma sequentiaque duo sic disposuit, ut post mortem Nedymi (*a*), qui Zosimum habebat filium, Nedymus nepos (*b*), postremusque (*c*) Zosimus, qui antea Nedymum patrem sepeliverat, monumento hoc conditus sit. » G. K. — Vs. 2 Νήδυμόν (*Dulcem*) et nomen proprium et adjectivum est. — 7. Keil μ' ἐτέλεσσε, ἀδεῶς interpretans ἀνενδεῶς, *sine parcimonia*.

CDXCVIII *b*. Prope *Thebas*. Sponius, *Voyage d'Italie, de Grèce*, etc. t. II, p. 267. Multi repetiere, inter quos Muratorius, t. IV, p. MMLXI, Fleetwood. p. 213, Jacobs. *Paralip.* p. 802 sq. n. 48, et *Append.* n. 290, et Bœckh. *Corp.* n. 1656. Misere omnes, Sponio et Bœckhio exceptis, vexaverunt editores et interpretes. Sponii ulla fere sine mutatione apographum secuti sumus. — Vs. 1. pro σκῆνος et θανοῦσι scripsere omnes præter Bœckhium et Fleetwood. παιδὸς θανόντων. — Vs. 2. κείροντες. — Vs. 4. Νήδυμος... ἀδαής. — Vs. 5. omnes εἶτ' ἐγ. — Vs. 6. omnes εἰς ὀλίγον ἐτέων; Sponianum textum retinuimus. — Vs. 7. ἀνάδραστον... ἔχει. — Vs. 10. αἰεὶ μνηστόν. — « Italicæ filius dicitur defunctus : sed hoc matris nomen esse non probabile est; neque ἀδαὴς commode dicatur ipse. Igitur mater illa, origine italica videtur Ἀδάη dicta esse, nisi malis Ἄδδης scribere; simile nomen Ἄδα vel Ἄδας vidimus, n. 1570 b, vss. 35 et 45, notumque etiam nomen Adæus. » *Bckh.* — Vss. 5-10. Puer qui loquens ipse inducitur, dicit se fuisse parentibus unicum, et paucorum annorum *in-numero* i. e. paucos annos numerare, quando decessit : ἄστατος αἰών pro apposito habemus, *vie chancelante*, non tamen *sine fulcimento* in suo curriculo, ubi parentum tutelam habuit puer et præsidium. Sed suum cuique fatum, quod explere debet, etc. Vide apud Bœckh. l. c. quid somniavit ipse et Sanderus cujus intepretationes pluris, ni fallimur, ille fecit.

CDXCIX *c*. Vs. 3. Ceteri præter Lebas. et Kaibel. καὶ. — Vs. 7. « Si probus esset poeta, scriberem μήγ' ἐλπίδων. »

D. *Athenis*. St. A. Cumanudes, Ἀττ. ἐπιγρ. ἐπιτύμβ. p. 388, n. 3510. — Vs. 1. Ἀσκληπιακὸς nom. viri proprium aliunde ignotum; adjectivum sæpe occurrit apud Aristidem, vol. I, p. 290, 298, 301, 314, 315. edit. Iebb., notum tamen Ἀσκληπιακή, mulieris cognomen ex Smyrn. inscript. *Corp.* n. 3148, 22: Φλ. Ἀσκληπιακή.

DI. *Neapoli*, in sacello Joviani Pontani prope ædem S. Mariæ Majoris. Gruter. *Inscriptt.* p. 1098, 8, inde alii, Brunck. *Anal. Lectt.* p. 302, Jacobs. (V. *Animadd.* vol. III, P. II, p. 254), *Append.* n. 354, Franz. *Corp.* n. 5822; nuper G. Kaibel. n. 553. — Vs. 2. Ἰαονίης, *Fr.* — Vs. 3. Ὕπατον, *Jac.*

DII. *Spartæ*, in Museo. Am. Hauvette-Besnault *Bull. de corresp. hellén.* 1879, p. 196, sine ulla adnotatione. — Vs. 4. lapis habet ΑΡΕΝΑϹ nullo inter Ρ et Є spatio. Conf. insigne epigr. Claudiæ Romæ trans Tiberim repertum, *Anth. lat.* IV, CXLVII : Suom mareitom corde deilexit souo; gnatos duos creavit, horunc alterum in terra linquit, alium sub terra locat...

DIII. *Romæ* in ædibus Vaticanis. Murator. p. DCXX, inde Jacobs. *Paralip.* II, n. 33, p. 783, Franz. *C. insc. gr.* n. 6234.

DIV. Edidit Spon. *Miscell.* p. 357; post hunc multi, inter quos Brunck. *Anal.* III, p. 310, n. 729, Jacobs. (*Animad.* vol. III, P. II, p. 114), *Append.* n. 233, etc. Franz., *Corp.* 6253, G. Kaibel. 679. — Vs. 3 Brunck. facilius archetypum quemdam recepit αὐτὸς ὁ γεννήσας καὶ κηδεύσας ἐπέγραψα, — ἄχθος ἔχων κραδίῃ, qui ita perversus fuit ab auctore, sine ulla metri cura ut ad matrem Marcellæ referret. — Vulgo ἐπέγραψα quasi ipsa loqueretur mater. Lapis ex Sponii apographo, ΕΠΕΓΡΑΥΑ, quod bene correctum est ἐπέγραψα.

DV. *Romæ*, in urna cineraria. Gruter. *Thesaurus*, p. 665, unde repetierunt Brunck. *Anal.* III, 312, n. 739, Jacobs. *Anth.* Lips. t. IV, p. 280 (*Animadv.* III, Part. 2, p. 326), Franz. *Corp.* n. 6285, Kaibel. 680. — Vs. 1. Franz. εἴκοσιν ἕξ. — Vs, 2, lapis habet neglecto spiritu, ΕΙΤΕΝΔΕΚΑΤΟΝ. — Vs. 4, in lapide est δεξαμένη. Subjectum est hocce epigramma latinum male comptum :

Hic jacet exanimis tumulis Ælia Sabina
cum sua nata simul, fetu, quem procreat ipsa.
O Fortuna, fidem quantum mutasti maligne!
Quem genuit genitrix secum tenet in lare Ditis.

DVI. *Corp. inscr. gr.* 1923 b. *Addend.* « In Leucadia, ex parietinis Leucadis. Editum est in Ἰονίᾳ Ἀνθολογίᾳ fasc. IV, p. 874 sqq. cum notis quas non attingo. » *Bckh.* Kaibel. n. 482. — Vs. 2.

Supplevit Bœckhius lacunam quæ ne ullo quidem modo in apographo indicabatur, his verbis : κῦμ' ἁλὸς οὐλόμενον. Sensus videtur esse : Telesphorum cùm in eo esset ut proficisceretur, cohibuit tempestas, qui cingulum solverat, i. e. discessum, dum fieret maris tranquillitas, distulerat, etc.

DVII. *Haskevi* prope Philippopolin. Ed. v. cl. Dumont, *Inscriptt. de la Thrace*, p. 26, n. 58, inde G. Kaibel, *Epigg. gr. etc.*, n. 528. — Vs. 1. Sententia frequens in epitaphiis, sed sæpe elegantius expressa, ut apud Gruter. p. MLVI, 8 :

.... conjux retinet commune sepulcrum
juncta toris quondam, jungitur et tumulis.

in *Anthol. lat.* P. Burmanni t. II. IV, 209 :

quos jungit tumulus, junxerat et thalamus.

et in græco Heliodori et Diogeneæ epitaphio, auctore Apollonida, *Anthol. pal.* Didot, VII, 379 :

ἄμφω δ' ὡς συνέναιον, ὑπὸ πλακὶ τυμβεύονται,
ξυνὸν ἀγαλλόμενοι καὶ τάφον ὡς θάλαμον.

et etiam, in hac nostra sylloge, n. 250, Claudii Agathemeri medici epitaph. vs. 3 :

Ξυνὸν τοῦτο δέ μοι Μυρτάλῃ ἐστι συνεύνῳ...

DVIII. *Byzantii.* Albertus Dumont, *Revue archéol.* 1868, II, 254; postea, G. Kaibel, *Epigr. gr. etc.*, n. 535. — Vs. 1. Ἐχέφρων pr. nom. defuncti esse credam, quippe quod mihi, ut Kaibelio, extremum vs. 2. vocabulum Basiliæ potius esse cognomen videtur. — Subscriptum disticho est ζῇ.

DIX. *Æginæ.* Phil. Lebas. IV, 1704, inde G. Kaibel., *Epigr. gr.*, etc., p. 105, n. 271, qui « Epigramma, ait, recentissimum videtur pastor quidam juvenis in Ampelii senioris amici mortem scripsisse. » Vs. 2. « πηκτίς est fistula pastoricia vel syrinx, cujus singuli calami αὐλοὶ vocantur. » — Vs. 6, τέρπομαι, *sic*, postquam vss. 1 et 3 scripsit lapicida τέρπομε. — Vs. 6, lapis ἔσστασι, quod « videtur non corruptum, sed ab inscito homine pro dactylo habitum. » *G. K.*

DX. *Minoæ Amorgi.* Ex Baumeisteri apographo edidit Schneidewin. *Philol.* IX, 391. Vs. 4, facile incomptum restituit G. Kaibelius, nisi quod pro ἔην posuit ἔφυ. — Vs. 5 pravissimum credideris ab imperito poeta ita concinnatum.

DXI. *Romæ* in novo museo Lateranensi. Edita est a multis hæc inscriptio, et postremo bis a Franzio. *Corp. inscr. gr.* T. III, p. 891, n. 6223, et in *Addend.* p. 1263, n. 6223 b ex schedis Ludolf. Stephanii. — Vs. 2, in titulo qui *heptameter est* (auctoris an lapicidæ incuria incertum) facile ad justum modum reductus est, quum inutilia sint ἦν ante ἥρπασαν et ἀπὸ ante γονέων. G. Kaibel. ex vestigiis in lapide servatis ΚΑΤΕΙ''' ΙΠΑΝ κατ' ἐρίπαν. « Fortasse, ait, ἐρείπα sive ἐρίπα forma diversa est, sensu non diverso, pro ἐρίπια i. e. *rupes;* ut puellam de rupe præcipitatam cogites obiisse. » Disticho subscriptum est : Τίς ἔζησεν ἔτη β̄, μῆ. ια, ἡμ. ῑ. Εὐψύχει, Δροσερί. Οὐδεὶς ἀθάνατος.

DXII. *Romæ*. Sc. Maffeus in *Mus. veron.* p. CCCXVII, 1. — Repetierunt Brunck. *Anal.* III, p. 302, n. 703, Jacobs. (*Anim.* vol. III, P. II, p. 277), *Append.* n. 225, Franz. *Corp. inscr. gr.* n. 6302, Kaibel. 564. — Vs. 1. pro γοερὸν, conjiciebat Maffeus στυγερόν. — Vs. 2. pro μικρὸν, Brunck. ὀλίγον. — Vs. 3. Maff. ἔχουσιν. — Vs. 5, id. εἴδοντο. — Vs. 6, id., ἧς ἔται, ab ἔτης, *sodales*, προσθεμένων. Οἰνοχαρῆς nomen proprium esse credidit.

DXIII. *Romæ* in ædibus Vaticanis. Welcker. *Syll. epigr. gr.* p. 103, n. 71, Osann. *Syllog. inscr.* p. 440, n. 113, Franz. *Corp. inscr. gr.* p. 937, n. 6304, Kaibel. 678, qui vs. 1. γλυκί[ω] scripsit.

DXIV. *Romæ,* in Villa *Grandi.* Editum est in *Bulletin de l'Institut de correspondance archéol.* n. IV, april. 1873, repetitumque in *Revue archéol.* T. XXVI, ann. 1873, p. 134, et ab G. Kaibelio, 604. « Moschianus fortasse τῆς ἱερῆς συνόδου τῶν περὶ τὸν Διόνυσον τεχνιτῶν sodalis fuit. » *G. K.* — Vid. titulum Thebis repertum in *Bullet. de Corresp. hellén.* 1880, mens. maio, p, 335 : τὸ κοινὸν τῶν περὶ τῶν Διόνυ[σον, τεχνιτῶν] τῶν ἐξ Ἰσθμοῦ καὶ Νεμέας. Cf. Opuntiam inscript. : ... ἔδοξε τοῖς περὶ Διόνυσον τεχνίταις τοῖς ἐξ Ἰσθμοῦ καὶ Νεμέας, et aliam Thebanam a Keilio editam, *Syll.* p. 80 et Lebas. *Attic.* 504.

DXV. Vs. 1. Κόσμησεν. Satis notum eo sensu de funebri apparatu verbum κοσμεῖν. Cf. inter plurima loca Soph. *Ant.* 901, Eurip. *Troad.* 1147 : ὅταν σὺ κοσμήσας νέκυν, etc.

DXVI. Jac. Sismond. in *Notis ad Sidonium*, p. 159 sq. : « Effossa est paucis abhinc annis, cum Romæ essemus, via Prænestina, tertio ab urbe lapide, vetus altera duplex inscriptio quæ Polynicis et Tatiani filii agitatorum in singulis factionibus palmas enumerat, senis versibus adjectis, quorum duo tantum primi restant incolumes. » Hunc titulum supra jam exhibitum sub n. 357 (de quo vide notas) hîc repetimus, utpote quem esse mutilum non satis notavissemus. — Vs. 2. Μάκαριν pro Μακάριον quod sæpe occurrit in hujusce ætatis inscriptionibus.

DXVII. *Romæ.* Maffeius, *Mus. veron.*, *inscr. var.* CCCXVII, 3, unde Franz. *Corp.* 6269 et G. Kaibel. n. 634.

DXVIII. *Romæ.* Gruter, p. DCCCCII, 12; inde Grotius repetiit et transtulit versibus latinis, *Floril. gr. Mantiss. tert.* p. 410, Franz. *Corp.* 6218 et G. Kaibel. 589. — Vs. 1. Γαιωνᾶς nom. pr. frequens in inscriptt. græcis Ægypt. V. Letronn. *Ægypt.*, p. 485. Gæonas hic noster forsitan fuit curator alvei et riparum Tiberis, qui, ut erat quoque hilaris conviva, et sæpe vini regno fungebatur, hic dicitur jura dedisse in conviviis. Tradebatur ὁ καὶ ἐς Τίβεριν, quod acceperat Grotius; κίστιβερ autem vocis latinæ *cistifer* litteris græcis transcriptio est, qua *mysticus popa* significatur. Unde videre est priori scripturæ congruere priorem conjecturam. — V. sq. epigr. — Vs. 3, morti nequaquam debetur, i. e. nondum morti maturus. Meminit versum quemdam Simonidis (*Anth. pal.* X, 105) : Θανάτῳ πάντες ὀφειλόμεθα. Cf. Hor. *Ad. Pison. Debemur morti nos nostraque.* — Subter scriptum est *Gaionas animula.*

DXIX. *Florentiæ* in villa Strozzia. Montefalc. *Diar. ital.*, p. 361, cum interpr. lat., Gorius *Inscriptt. ant. Etrur.* t. I, p. 373, n. 128, illustratum notis Salvinii; ex utroque dedit Muratorius t. I, p. 178, n. 3, cum interpret. latina, Jacobs. *Paralip.* II, n. 59, *Append.*, n. 335, Franz. *Corp.* n. 6202, etc. Nuper G. Kaibel. n. 586. — Vs. 1. Franz. pro τῇδε ἐνθάδε, Welcker. (*Mus. Rhen.* III, p. 1845, 253, n. 30) ἠνίδ', — Vs. 2, κιστοφόρος, Muratorii lectio pro qua dederunt Montefalcon. et Salvin. παστοφόρος. — Vs. 3.

lapis habet πληρώσασα manifesto quadratarii errore, sive poetæ imperitia qui quod in archetypo legerat εἴκοσι πληρώσασα mutare nescivit. Supra scriptum est latinum hoc tetrastichon :

Hic tumulata jacet Bacc]hi dei nota [sacerd]os
pastophorus]que deæ Nilo[tidi, virgo p]udica,
nomine Ale]xandria, cui flo[rem atq]ue juventæ
robur P]arcarum nota sustu[lit i]nvida Diti.

DXX. *Romæ*. Muratorius, *Thesaur.* p. CCXVII; inde Brunck. *Anal.* III, p. 314, n. 744, Jacobs. (Vid. *Animadvv.* vol. III, P. II, p. 331). *Append.* n. 217, Franz. *Corp.* n. 6205, et Kaibel. 608. — Vs. 3. Lapis habet : κείνοις περ..... κινεῖτο, quem hiatum explevit Jacobs. κείνοισιν ὅσων, Franz. κείνοις οἶσπερ. Sic in epigrammate latino de se loquitur mimus Vitalis (*Anthol. lat.* t. II, p. 18, n. xx) :

Fingebam vultus, habitus ac verba loquentum,
ut plures uno crederes ore loqui.

Vs. 4, διδαχαῖς iis artibus quas discipulos suos docuit. — Vs. 7. In lapide εὐχόροιο; emendabat Salvinius εὐρυχόροιο, quod lapidi omnino congruere videtur, Jacobs. ἠϋχόροιο.

DXXI. Prope *Naxum Amorgi*. Ex Sprattii ectypo Babington. *Transact. of the Royal Society*, X, 23, unde G. Kaibel. *Epigr. gr. e lapid. conlecta*, n. 277. « Litteræ inferioris ætatis esse dicuntur. — Vs. 1. suppl. Wilamowitz. — Vs. 4. Alcestis Penelopæque epitheta non placent. » *G. K.*

DXXII. *Spartæ*. Ex apographo suo edidit v. cl. Foucart. *Inscr. gr. et lat. etc.*, Part. II. Mégar. et Pélop., etc., n. 211 b. Suprascriptum est versibus : Φαῦστε, χαῖρε, ἔτη βιώσας Ī, omissa una ex duabus litteris quibus indicata erat defuncti ætas : octo aut novem et *decem* (Ī) annos natus erat, ut qui jam duxerat uxorem (κουριδίης ἀλόχου). Notandum tamen legisse Kaibelium μ̄, quod XL valet. Longissima litterarum forma arguitur infima ætas (*Fouc.*). — Iterum P. A. Comnenus, Ἀθηναίου an. II, t. II, p. 76 sq., ex meliore, ut quidem editori videbatur, apographo, repetiit, et inde Kaibelius n. 476.

DXXIII. *Eudeli*, in insula Nicaria. — *Monatsbericht der königlich Preussischen Academ. der Wissenschaften zu Berlin*, Januar. 1875, p. 10. — Tetrasticho subscriptum legitur : Φιλοκλῆς Δημητρίου ἥρως χρηστὲ, χαῖρε. — Vs. 3. G. Kaibel. *op. cit.* n. 295 conf. Aur. Appiani Chresti epitaph. (*supr.* 180, 3) : οὐκ ἔφθην χλαῖναν περὶ αὐχένι θέσθαι, quod alio quidem sensu nos cepimus. Hic significatur Philocrates ante decessisse quam ephebicam chlamydem induisset.

DXXIV. *Gergithi*. Ex apographo Kieperti, *Ann. Inst. archéol.* 1842, p. 144, edidit v. cl. Waddington. *Inscriptt. etc.*, n. 1745. As. Min. Additæ sunt monumento undecim coronæ, quarum septem habent inscriptiones, ex aliis quatuor erasa sunt; coronas inter et magnam inscriptionem fuere anaglypha quæ malleo deleta sunt. Coronarum inscriptiones : Ὁ χῶρος ὁ Μοττιανῶν. Ὁ χῶρος ὁ Βαιστεανῶν. Ὁ χῶρος ὁ Τρινοιξειτῶν. Ὁ χῶρος ὁ Ἀγεανῶν. Ὁ χῶρος ὁ... δανῶν. — Ὁ χῶρος ὁ Ἰλθειτηνῶν. Ὁ χῶρος ὁ Υχαντηνῶν. — « Supplementa sunt omnia Franzii sive Lebasii. Ex iis quale fuerit hoc epitaphium summatim intellexeris; singula enim non probare velim. » *Wadd.* — Nonnulla tentavit G. Kaibelius *op. cit.* n. 335. — Vs. 8. ῥείθρου ἐπ' ἠϊόσιν. — Vs. 9. τόνδ' ἄρα, μῆτερ, ἐμοῦ δέξαι λόγον ἀ. τρ. — Vs. 10. ὧν ἔκαμες, reliqua parte desperata. — Vs. 11. οἵ τ' ἀπό μοι τοκέων. — Vs. 12. β. ἐμῇ τέφρῃ. — Vs. 17. ὀστᾶ, κενεὸν σέβας εἶχον.

DXXV. In museo Campaneo. Froehner, *Musée du Louvre, les Inscript. grecq.*, etc., p. 275, n. 190. — Epagathus, pr. nom. jam notum ex var. inscriptt. — Vid. Boeckh. *C. i. gr.* vol. I, n. 266 et 268, etc.

DXXVI. *Romæ* in urna ornata figuris Ulyssem et Sirenas repræsentantibus, quæ non jam exstat. Ap. Winckelmannum, *Storia dell' arte*, t. II, p. 133, unde inter alios Brunck. *Annal.* t. III, p. 315, n. 748 (Cf. Jacobs. *Animad.* III, 2, p. 335) et Jacobs. *Append. Epigr.* n. 104, Franz. *Corp.* 6288, Kaibel. 567. « Severam esse filiam filii Strymonis, qui ipse Strymon appellatus fuerit, putat Jacobsius. Sed Στρυμόνιος παῖς dictum est Στρυμόνιος πῶλος (Euripid. *Rhes.* 383), id est παῖς. Itaque Severa fuit filia Strymoniæ sobolis. » *Bœckh.*

DXXVII. *Romæ*. Est apud Smett. fol. CXXXI, Gruter. p. CCCXXXII, etc.; Unde transiit in Brunck. *Lectt.* p. 301, Jacobs. (v. *Animadd.* vol. III, P. II, p. 338). *Append.* n. 332, Franz. *Corp.* n. 6209. — Vs. 1, Smett. ΠΑΙΣΤΑΕΙΟΣ, Donius, ΠΛΙΣΤΑΕΙΟΣ, conjiciebat Brunck. πλεῖστ' αἰνέτος, Gruterus παῖς Γάϊος, Grotius παῖς Τήϊος, Franzii emendationem accepimus. G. Kaib. Παῖς γάειος, qui « Erraverunt, inquit, quicunque patris nomen in his latere censebant; Asclepiodorus enim ut mimus servus erat, utque servus, nullius generis, sed *terræ progenies*. Cf. *Anth. pal.* VII, 371, de Crinagoræ servo. » Sed non satis compertum est servum fuisse præsertim hac ætate qui mimicam histrionicam artem exercebat. — Vs. 2. inter ἀσκήσας et εἶδος lacuna est quam supplebat Burmannus ex Grotii schedis, πάσης; Brunck. suspicabatur ποικίλον ἀσκήσας εἶδος ὑπ.; quod dedimus Franzii supplementum est. — Vs. 4. Vid. infr. n. 683. Πολλὰ μεθ' ἡλ.

DXXVIII. *Romæ* repertum, nunc Parisiis asservatum in theca nummaria. Edidere post alios Brunck. *Lectt.* p. 304, ed. Lips. IV, p. 279, n. 729 b (Jacobs. *Animadd.* III, P. II, p. 316), *Append.* n. 172. — Vs. 2. Lapis habet ποιεῖ. — Primus ediderat Muratorius, p. 1732, ultimus Franz. *Corp.* 6277, Kaibel. n. 703.

DXXIX. Apud Romam. Edidit inter multos Buonarotius in *Observ. in vas. vitr. cœmeter.* 1716, p. 137, Murator. *Thes. inscript.* p. 696, n. 5, uterque cum interpretatione lat. et notis, Jacobs. *Paralip.* II, 5, p. 757 (cf. *Animadv.* III, 2, p. 307) et *Append.* n. 119, Franz. *Corp. inscr. gr.* n. 6208. — Vs. 1. Franz. οἶπερ ἐς, quod jam proposuerat Jacobs. qui tamen retinuerat, ut ipse postea Kaibel. *op. cit.* 594, οἳ πάρος. — Vs. 4. lapis habet ΠΟΛΥΠΛΑΝΚΤΟΙCΕΝ, unde Franz. πολυπλάγκτοις ἐν πραπ. — V. 6. Marmor. : ΑΜΥΜΝΙCΙΝ, — ubi Jacobs. ἀμυμόνεσιν. G. Kaibelius autem ait : « Describens vero notavi litteras ΝΙ ex ω posse corruptas esse. Itaque ἀμύμωσιν solœcam formam quam Jacobsii ἀμυμόνεσιν reponere malui. » — Vs. 8 : ΕΙΝΑΛΕΩ, unde eruerat primum Jacobs. ἀργαλέῳ, deinde σιγαλέῳ, nos post Franzium εἰναλίῳ. « Scriptum est epigr. in Asclepiadem medicum et philosophum, qui de animorum immortalitate scripsisse videtur. » *Jac.* — Conf. ad χρησμοσύνην Mura-

torius Hippocratis elogium in *Anthol. palat.* IX, 53 : καὶ νεκύων ἦν σπάνις εἰν ἀΐδῃ.

DXXX. *Athenis.* St. A. Cumanudes. Ἀττ. ἐπιγρ. ἐπιτύμβ. p. 390, n. 3435. Est et apud Bœckh. *Corp. inscr. gr.* n. 1019, et Kaibel. 126.

DXXXI. In *Melo* inventum, nunc *Athenis. Ephem.* 3508. Repetiit G. Kaibelius, p. 103, n. 266. — « Litteræ infimæ ætatis, epigramma vero haud inelegans. » *G. K.* Cf. supr. n. 349.

DXXXII. *Thespiis.* St. A. Cumanudes in Ἀθηναίῳ, 1878, p. 285 sq. — Negligenter insculptum est. — Vs. 1. Suspectum habet editor nomen propr. Κλέανδρος, quod fortasse existimat dividendum esse sic : Κλέας ἀνδρός; deinde conjiciebat σοφοῦ, intelligens Cleam statuisse monumentum viro docto sive sapienti suo Eutychiano; sed hac inventione sua parum contentus, et spe omissa, exclamavit : « videant alii. »

DXXXIII. « In promontorio insulæ Amorgi, Minoæ meridiem versus Arcesinæ oppidi parietinæ superesse putantur in loco Kastri. Ex schedis Demetrii Gauræ ed. Rossius. *Inscr. gr. inedd.* Fasc. II, ad n. 2263 c, p. 81, n. XI, atque hinc Welckerus *Nov. Mus. Rhenan.* 1841, p. 208. » Bœckh. qui ipse dedit hunc titulum in *Corp. inscr. gr.* n. 2264 v. *Addend.* II. — Vs. 1. Lapis habet Κλεομάνδρου quod æque valet in metris ac Κλευμάνδρου. Multa quorum in compositione est μάνδρα nomina affert Bœckhius. Pro τὸν ἐν Π., Bœckh. τῷ, Kaibel (219) τοῦ.

DXXXIV. *Halicarnassi.* In tumulo erecta fuerat statua, ut docent vs. 1 et 4, Λιθοδαίδαλος ἔνθα τέτευκται, — Λιθοκαλλέα μορφήν. — Edidit Haussoullier. *Bullet. de corresp. hellén.* 1880 mense junio, p. 406. Monet editor vocabula λιθοδαίδαλος et λιθοκαλλέα nusquam antea reperta esse. — Vs. 3. ἡδείαις. — Vs. 4. ἀνέλαμψε activo sensu, quod raro fit.

DXXXV. *Bononiæ* (?). Marinus *Fratr. Arv.* vol. II, p. 715. Inde Welcker. *Syll. Epigr.* p. 110, n. 88, edit. alt. et Franz. *Corp. inscr. gr.* III, p. 891, n. 6223, G. Kaibel. 555. — Vs. 4. θαλάμοιο id est funebris thalami, sepulcri. « At θάλαμος nisi accedat epitheton non est sepulcrum, neque sic perspicitur quis fuerit ille Athenæus. Lucem adfundit ultimus versus : εὐνοίας enim laus non docet cognatum sed patronum, nec quale officium Athenæus habuerit tacetur : erat enim θαλάμου φύλαξ vel *cubicularius* Dionysii. *Servus libertusve ipsis defuncti fratribus pietate victis monumentum faciendum curavit.* » *G. Kaib.* — Vs. 5. θεσμὸν ἀέξων, cf. *Corp.* n. 6002. ἐν θεσμὸν ἔχοντες.

DXXXVI. Lapidem in vico Sabinorum *Scandriglia* dicto repertum, nunc in Museo Borbonico Neapolitano asservatum edidit et commentus est Bern. Quaranta *Commento sopra una greca iscrizione*, etc. Nap. 1826, 4°. Inde repetierunt Welcker. *Mus. Rhen.* III, 1845, p. 257, Franz. 6199 et Kaibel. 651. — Vs. 3. Welcker. ἐς μακάρων ἀν. κέαρ· ψυχὴ γὰρ ἀεὶ ζῶσ'. — Vs. 5. Quaranta conjiciebat ἴσχεο ἀνστενάχων. « Pro christiano Quaranta venditavit titulum; falso : est paganus, et, ni fallor, a stoico oriundus : eo certe deducit laus τοῦ ἀειζώου et effatum σῶμα χιτὼν ψυχῆς notum ex Epicteto, *Diss.* p. 99, aliisque. » Franz. — Vs. 6. « τὸν θεόν μου, i. e. τὸ θεῖον μου, *animam meam.* Defunctus fortasse Pythagoreus fuit. » *G. K.*

DXXXVII. *Burdigalæ.* Apud Lipsium in fine Auctarii Smetiani et Gruterum in *Thesaur.*, p. DCCCII, 1. ex quo habet etiam Bonada, vol. II, p. 129. Dederunt et Brunck. *Anal.* III, p. 310, n. 730, Jacobs. (*Animad.* vol. III, P. II, p. 316), *Append.* n. 232, etc. « Est et Vineti hæc versio quam inter vetera epigramm. latina edidit Ferretius, lib. V, p. 330, et post eum Petr. ipse Burmannus in *Anthol. lat.* t. II, lib. IV, p. 51, LXXIV :

Ossa gemelliparæ Lucillæ hic sunt sita, cujus
secta fuit proles, vivens patri et altera matri.

« Similis coloris est illud in Angelæ epitaphio (*ibid.*, p. 50, n. LXXII) :

... tenerum saltem mors improba fœtum,
liquisset misero, matre cadente, patri,
aut matrem potius...

et conferri meretur elegantissimum epigramma Antipatri (*Anth. pal.* VII, 464) de Aretemiade gemellipara, et alterum de eadem Heracliti (*ibid.* VII, 465). » *P. Burm.*

DXXXVIII. In extremis Durii (Estremadura) Labord. *Itiner. Hispan.* (*Voyage d'Espagne*). t. I, P. II, 1811, f°, p. 125, et hinc Boissonad. *Diar. class.* t. XX, p. 290, Franz. *Corp. inscr. gr.* t. III, p. 1045, n. 6805. Subter scriptum est latinum distichon hocce :

Nomine Julianus : menses excedere septem
haud licitum; multum flevit uterque parens.

— Vs. 1. G. Kaibel. n. 704. Γαιῆνα, ex Huebnero qui in *C. inscr. lat. Hisp.* 562, suum ectypum secutus est. — Vs. 2. Id. ὀλοφυράμενοι.

DXXXIX. *Heracleæ ad Latmum.* Chandler. *Inscr.* p. 18, n. 52, inde Jacobs. *Paralip.* II, n. 66, et Bœckh. *Corp.* n. 2898. — Vs. 5. προσψύχετε. « Hoc verbum, quod *adspirandi* significationem habere debuit, vix alibi occurrit. Sed inesse ei teneri amoris vim, ita ut se *adplicare*, *complecti* significet, suspicari possumus ex cognato περιψύχειν, quo Alciphron utitur I, 39. » *Jac.* Conjicit Jacobs. προστήκετε. G. Kaib. (292) scribit πρὸς ψύχετε, *quid frustra juxta inanem tumulum spiratis?*

DXL. In anaglypho sepulcrali, quod fuit Venetiis apud Apostolum Zenonem Muratorius, t. III, p. MDCCXXVII, 4. Accuratius dedit Maffeius *Mus. Veron.* p. LIII, 9. — Repetierunt Bonada, *Anthol.* II, p. 122, Burmann. ad *Anthol. lat.* II, p. 222, Brunck. III, 305, n. 710; Jacobs. (*Anim.* III, 2, p. 286) *Anthol. pal.* Append. n. 229; Franz. *Corp. inscr. gr.* IV, n. 6862, Kaibel. 469. Supra versus scriptum est : Πώλλα Περιγένου χαῖρε, Λικιννία χαῖρε, Λικιννία Ἑλένη χαῖρε. — Vs. 2. ἄφνως correpta priore syllaba.

DXLI. *Venetiis,* in ædibus Rugeni, ex schedis Nicolai Fabricii, Gruterus *Thesaur.* p. MCXLVII, 2, ex schedis Peirescii Jac. Spon., *Miscell. erud. ant.* p. 317, deinde Brunck, *Anal.* t. III, p. 307, Jacobs. (vid. *Animadd.* vol. III, P. II, p. 298). *Append.* n. 305, Bœckh. *Corp.* n. 710, St. A. Cumanudes in Ἀττ. ἐπιγρ. ἐπιτύμβ. p. 256, n. 2143, Kaibel. 42. « Versus sunt sub anaglypho, nomen super eodem; anaglypho repræsentatur adolescens pallio indutus, non recubans, quod quis ex Sponio conjecerit, sed stans. » *Bckh.* — Vs. 3. Vir doctiss. Dehèq. comparat hunc versum in quemdam nomine Felicem :

Infelix Felix, tantum eheu! nomine Felix.

DXLII. In regione Attica quæ dicitur hodie *Vala-*

nideza. Rhangabes *Antiq. hellén.* t. I. p. 17 sq. n. 20, deinde v. cl. St. Cumanudes, Ἀττ. ἐπιγρ. ἐπιτύμβ., p. 360, n. 3102. — Αυσέας idem nomen ac Λυσίας sed vetustiore forma, et aliunde ignota. Σήμων nom. pr. nusquam alibi occurrit — Hic titulus superioris ætatis esse Kaibelio (n. 5) visus est, sed ea quam in nominibus σῆμα Σήμων sic positis deprehendere licet scurrilitas infimam potius ætatem arguit.

DXLIII. St. A. Cumanud. Ἀττ. ἐπιγρ. ἐπιτύμβ. p. 235, n. 1957. — Cf. ap. Bœckh, *C. inscr. gr.* n. 930, *supr.* n. 161, nom. propr. Γοῦργος auri-fusor, χρυσοχόος, quod idem esse videtur in infima ætate corruptum. Ceterum Γόργος n. pr. satis multis exemplis notum. Nomina pr. non admisit Kaibel. n. 92.

DXLIV. *Athenis*. Steph. A. Cumanudes, *Athen. gr.* ann. 2, tom. 2, p. 136. — Antiquissimum (VI s.) esse existimat epigr. G. Kaibelius (n. 2), quod non satis compertum nobis videtur.

DXLV. *Athenis*. St. A. Cumanudes Ἀττ. ἐπιγρ. ἐπιτύμβ., p. 343, n. 2907. Pessimi et ii quorum nonnullos non possis dicere certo metro constare, versus. — Vs. 1. claudicat; ad metrum sustentandum, monente Kaibelio (n. 167), pro ὁδοιπόρε παροδοιπόρε scripsimus. — Vs. 3-4. metrorum fragmenta. — Vs. 6. excedit una syllaba mensuram.

DXLVI. *Athenis*. Cumanudes, *ibid.*, p. 400, n. 3508. « Infimæ ætatis epigramma, cui similia multa apud Gregorium. *Anth. pal.* VIII, 179 sqq. » *G. K.*

DXLVII. In vico *Conduriotissa* inter Dium et Petram sito. Heuzey, *le Mont Olympe*, p. 479, cujus sunt supplementa. — Vs. 2. Λυκειανή, plane ignota forma; fortasse scribendum θῆκεν Λουκιανῇ, correpta penultima metri causa, ut in epigrammate Luciani (Edit. Didot, p. 808). *In suum librum :*

Λουκιανὸς τάδ' ἔγραψε, παλαιά τε μωρά τε εἰδώς...

— Vs. 3. rectius forsan σύ[ζη]σεν, sed scripturæ relliquias haberemus oporteret. — Vs. 4. Kirchhoff. *Diar. arch.* 1860, p. 94, proposuit σωφροσύνης μελέτην, sed G. Kaibel, *Epiggr. gr. etc.*, n. 525, collato epigramm. Phrygio (v. infr. n. 612), vs. 5 σωφροσύνης δ' ἀρετὴν οἶδεν ἐμὸς γαμέτης, editoris restitutionem prætulit; proposuit autem ipse δεξαμένη pro ἀραμένη.

DXLVIII. In vico *Conduriotissa*. Heuzey, *ibid.*, p. 480. — Kirchhoff. *Diar. arch.* 1860, p. 95; Burrian, *Mus. Rhen.* XVI, 423; G. Kaibel *Epigr. gr. etc.*, n. 544. — Vs. 2. apogr. ΤΛΗΤΑ-ΑΦΙΛΑΜΕΝ; restituit Kaibelius πάντα... ἀφεῖλατ' ἐν; proponebat Bursianus τλῆτε θεὸς ζωῆς ἀφέλκεμεν αὐτήν. — Subscriptum est :

Σέμνη παροδίταις χαίρειν· χαίρετε παροδῖται.

DXLIX. In *Pyrgheto* vico veteris *Philæ* loco posito. Heuzey, *ibid.*, p. 478, unde Kaibel. n. 543. — Vs. 1. pindarica figura, *Olymp.* I, 13 : δρέπων μὲν κορυφὰς ἀρετᾶν ἀπὸ πασᾶν. — Christianam pietatem redolet hoc fragmentum; Keil. *Mantiss. epigr.* Numburgi, 1864. — Vs. 2. De fide et hospitalitate christiana vid. Divi Pauli sexcentos locos, in primis Epist. ad Hebræos, XI : Ἔστι δὲ πίστις, ἐλπιζομένων ὑπόστασις, πραγμάτων ἔλεγχος οὐ βλεπομένων, etc., per totum caput, et XIII : Τῆς φιλοξενίας μὴ ἐπιλανθάνεσθε· διὰ ταύτης γὰρ ἔλαθόν τινες ξενίσαντες ἀγγέλους...

DL. *Romæ*, in hortis Borghesianis, in cippo in quo protome sculpta feminæ romanæ, in sinistro latere cithara undecim chordarum, in dextro lyra quatuor chordarum cornibus instructa. Ediderunt Spon. *Miscell. erud. ant.*, p. 46, Gruter. *Thesaur.* p. 1118, et alii; dehinc Brunck. *Anal.* t. III, p. 306, nn. 717-718, Jacobs. (v. *Animadd.* t. III, P. II, p. 296), *Append* nn. 338 et 349, et Franz. *Corp.* n. 6261. Subscriptum est Petroniæ Musæ. *B.* — Vs. 1. Lapis habere videtur ΣΕΙΡΗΝΑΚΑΚΟΝ, unde multi scripsere σειρῆν' ἄκακον κακὸς, sed Viscontus se in marmore legisse testatur Σειρηνακακος. — Vs. 2. μοι *Fleetw.* — Vs. 6, pro οὐ κάλλους, Franz. ex Fabretto et Gudio qui quoque « se lapidem ipsum in villa Borghesia vidisse ait, » οὐκ εἴδους, sed Viscontus οὐ κάλλους exhibet. — Monet G. Kaibel. hoc epigr. comparandum cum iis quæ supra sunt (n. 410), quæ ad eumdem tumulum pertinere censet : « Illic parentes, maritus, fratres, filiam, uxorem, sororem lugent, hic omnes homines ereptam sibi doctam puellam ejusque artem musicam. »

DLI. *In urbis Vasci parietinis*. Gruter. *Thesaur.* p. MCXXX, et post alios, Brunck. *Anal.* III, p. 316, n. 753 (V. Jacobs. *Anim.* t. III, P. II, p. 339). Jacobs. *Append.* n. 235, Bœckh. *Corp.* n. 2598. — Vs. 1. Kaibel. (n. 195) ἐνυβρίξῃς. — Vs. 2. ex Bentleio (*Animad. in Callim. Hymn.*) sic versum totum statuit Bœckh. : Μή σοι μηνίσω πικρὸν ἐπ' Ἀγεσίλᾳ. Ἀγεσίλας seu Ἀγεσίλαος, populorum, i. e. hominum ductor, qui eos ad se abducit, Pluto est. Lapis habet : ΜΗ ΣΟΙ ΜΗΝΙΣΗ ΠΙΚΡΟΝ ΕΠΑΓΕΣΙΜΗ. Fletwood. *Syll.* p. 236, 2. putabat deam esse Epagesimon, dicta ἀπὸ τοῦ ἐπάγειν, sc. Vindictam. — Vs. 4. Kaibel. Ἀρατίῳ. — Gr. Kaibelio vetustius quam nobis visum est hoc epigramma, qui tamen « primo post Chr. n. sæculo superius vix esse » existimat.

DLII. Scip. Maffeius in *Museo veronensi* LXIII, Bœckh. deinde in *Corp.* n. 2316, Kaibel. n. 213. « *Venetiis* in Museo Peti Marcelli. Ubi repertus titulus sit, non constat; videtur tamen ex Rhenea esse, ubi Deliorum sepulcra. » *Bckh.* — Notat Maffeius *patrem et matrem* PATRES dici in Gruteriana 692, 1; diverso tamen modo id reddi in *Novo Thesauro*, 1684, 12 : « Quanta sit exstinctorum virtus, etc. » — « Indoles satis antiqua. » *G. K.*

DLIII. Apud Murator. p. 1349; inde Brunck. *Anal.* III, p. 306, n. 716, Jacobs. (*Animadd.* vol. III, P. II, p. 294), *Append.* n. 316, et Franz. *Corp.* III, p. 1022, n. 6747. — Vs. 1. Corrigebat Kulenkamp. σῆμά τοι ὦ γλυκέρη Τελεσίλλα, s. σῶμά τοι κ. τ. λ., Bonad. Γλυκέρη propr. nomen. — Vs. 2. λάχεν ἢ οἱ... *Mur.* Franz. ex vetere apographo Θευξενίδας. Unde τεῦξεν Ἴδας Kaibel. — Vs. 3. Ex titulo superest tantum αγα; supplevere alii ἀγάπης τε, μένοι τε; Franz. secuti sumus. Pro μένοι τε, Jacobs. conjiciebat γένοιτο, G. Kaibel. μάλιστα.

Operæ pretium et hoc epigr. repetere quale ex diversis emendationibus concinnavit Kaibelius :

Σῆμά τοι, [ὦ] γλυκερὴ Τελεσίλλα, ἐνθάδε καλὸν
τεῦξεν Ἴδας ἀλόχῳ, λάχεν ἣν οἱ πᾶν τὸ πε[ρισσὸν
πίστεος, εὐνοίης, ἀρετῆς, ἀγαπῆς τε μ[άλιστα,
ὄφρα καὶ ἐσσομένοισι τεὸν κλέος ἄφθιτον εἴη.

DLIV. *Soadæ Bataneorum*. Ex apogr. suo v. cl. Waddington. *Inscr. gr. et lat.* t. III, P. VI. Syria sect. IV, Batanea, XXXIV, Soada, n. 2322. — Cf. aliud epigr. *Anal* III, 287, DCXLII, de alio Sabino de

quo quod dixit Jacobs., « in quem scriptum sit, cum plurimi hujus nominis fuerint, inutile duco inquirere » de nostro fateri possumus. — V. 4, lapis εὐσεβαίων αι pro ε, ut sæpe fit in titulis hujus regionis. — II fere sæculi, ut Kaibelio quidem videtur.

DLV. *Sardibus* repertum, ed. Spon. *Itin.* t. III. P. I, p. 147; — Postea Welckerus in *Museo philol. Rhen.* t. I, p. 167, et Bœckh. *C. inscr. gr.* 3470. — Vs. 1. Suppleverat Bœckhius τόδ' ἀεὶ, Kaibelii emendationem recepimus. — Ἀτέλεστον est in lapide, male mutatum in ἀτέλευτον. — Vs. 2. lapis εοι (ΕΟΙ, Spon. ΕΘΙ), correxit Kaibelius; — πονησαμένῳ dedimus quod etiam est in lapide; Welcker. mutaverat in πονησαμένου. « Sepulcrale non esse epigr. persuasum habeo... Videtur initium esse amplioris carminis in ædificii alicujus epistylio scripti. » G. K. Peyssonelius jam dixerat titulum hunc esse mutilum.

DLVI. *Messanæ.* Qui ediderunt, eos vide apud Franzium (*Corp. inscr. gr.* t. III, p. 627, n. 5626), quorum sunt fere toti vss. 3-5. « Juniores Cyziceni quum in freto Siculo, ut videtur, naufragium fecissent, Aurelius Eutyches, ni fallor, Messenius eorum cadavera collegit, iisque monumentum posuit : pro quo beneficio gratum etiam in Orco animum profitentur. Eutyches igitur illud καλὸν ὄνομα est quo dicunt ornari ipsorum monumentum. » *Fr.* — Censet Kaibelius (n. 643) mutilum esse hunc titulum, « alterumque distichon, quo obitus juvenum Eutychisque auxilium enarrabatur, periisse, atque id male simul cum insequenti a Franzio refectum esse. Totum ipse epigramma sic exhibet :

Κύζικος ἦν μία πᾶσι πατρὶς καὶ μοῖρα δὲ πάντας
ὤλεσεν ἠϊθέους, ὦ παροδῖτα, μία.
. . . .
. . . .
σώματα δ'] αὐτὸς ἔχει[ν ἐ]πόθησεν καὶ [τάδ' ἐπ' αὐτοῖς
τεῦξε λυγροῖς [δακρύ]οις [μνή]ματα μυρόμενο[ς,
οὗ τὸ καλὸν κοσμεῖ περικείμενον οὔνομα τύμβους,
οὗ γλυκύς ἐσθ' ἡμῖν κὰν φθιμένοισιν ἔρως.

DLVII. *Pergami.* Anaglypho canis exsculptus. Jam a Sponio editum hoc epigr. repetiere Bœckh. *Corp.* n. 3559 et Lebas et Waddington, *Inscr. gr. et lat.* P. V. *Asie Min.* t. VI, *Mysia*, 5, Kaibel. 322. Pergam. n. 1041. — Vs. 2. Spon. πολὺ, Welker. ἔηκα φόνον. — Cf. alia nonnulla canum epitaphia quæ supra nn. 154, 224, 294, 345, 361 dedimus, quorum primum ab Anyte scriptum est.

DLVIII. In *Bozyuk*, Galatiæ vico. Ex schedis Bubesquianis et Belsianis editum in *Corp. inscr. gr.* n. 4132, repetiit G. Kaibel. n. 405, qui omnia fere restituit aut emendavit.

DLIX. In vico Turcico *Idindjik*, non longius a Cyzico quam sesquihoræ itinere distante repertum communicavit Lemnius Syllogo Philologico Constantinop. a quo editum est in fine t. VIII (1873-74) περιοδικοῦ συγγράμματος (cf. *ibid.* p. 174), ubi notatur nunc esse Syllogi marmor ipsum in quo insculptum est epigramma. Anaglypho mulier sedens expressa, juxta quam quæ altera fuit persona, periit. Jam notum Mæandria mulieris nomen ex Trallensi inscriptione ap. Bœckh. *Corp.* t. II, p. 591, n. 2940. — Vs. 4. — Hic τύχη eadem esse ac μοῖρα videtur. — Vs. 7. Loquitur ipsa Mæandria. J. Milling, *Syllog. Const. ibid.* παυσιπόνω, dorice, ut videtur. — Supra scriptum est Μαιανδρίης τῆς Βακχίου, *i. e.* Mæandriæ Bacchii (*uxoris sepulcrum*).

DLX. *Cyzici* repertum missumque a v. cl. Casabella v. cl. Georg. Perrotus edidit in *Revue archéol.* t. 31, p. 354 sqq, mens. maio, duplice textu, majusculis et minoribus litteris, cum animadversionibus et gallica versione. — Vs. 5 mendosissimum dedit, quadratarii culpa, reor, quem facillime restituimus, paucissimis additis litteris. Lapis, ut videtur, habet : ΑΛΛΑΝΥΜΦΗΣΙΜΕΤΕΥΣ[ΕΒ]ΕΣΙΚΑΘΗΤΑΙ, ἀλλὰ νύμφησι μετ' εὐσεβέσι καθῆται. G. Kaibel. *Epigr. gr.* etc. n. 338 : ἀλλά νυ μ[ὲν] νύμ]φησι.

DLXI. Marmoreus cippus, in Museo Soc. archæol. allatus ex ora æolica, fortasse *Cyme* sive *Erythris*. *Monatsbericht der königlich preussischen Acad. der Wissenschaften zu Berlin.* Januar. 1875, p. 9. Ex apogr. Betant. quod communicavit v. cl. Renan. dederunt quoque Lebas et Waddington. *Inscriptt.* n. 1556 *a*. — Vs. 3. Wadd. Μήτηρ δ' ἡ. Vs. 4. *id.* αἰάξει, ut in lapide ΑΙΑΞΕΙ. Dedit etiam G. Kaibel. op. cit. n. 230.

DLXII. *Philomelii.* Post Hamilton. *Research. etc.* n. 379. Bœckh. *Corp.* 3982, qui dedit ex lapide in ult. vs. λάχεται, quod quum pro barbarismo haberet, conjecit λαχέτω, quod recepimus. — Epigramma quindecim versibus constabat, ex quibus ii modo certi sunt, quos dedimus.

DLXIII. *Ancyræ* in arce. Paul Lucas. *Itin. As. Min.*, etc. t. I, p. 304. n. 28, Montefalc. *Palæogr. gr.* p. 164, n. 6, Tournefort, *Itin.* t. III, ep. 21, p. 328, inde Brunck. *Anal.* III, p. 301, n. 698, Jacobs. (v. *Animadd.* vol. III. P. II, p. 272 sq.). *Append.* n. 331, Bckh.-Franz. *Corp.* n. 4065, Kaibel. n. 399. — Vs. 1. B.-Fr. ἔνθα pro ὄντα. — Vs. 4. ex apogr. Lucæ, ΑΓεΝΩ, unde eruerunt multi ἀγόνῳ, conjiciebat Jacobs. μόνῳ.

DLXIV. *Amasiæ.* G. Perrot. *Explor. archéol. de la Galat.* etc., t. I, p. 377. — Vs. 2. Stroh. apogr. habet τῆς μιες, Perroti emendatio est, ejusdem sunt cetera supplementa. « Tria distinxi epigrammata, quorum primum cum conderetur monumentum inscriptum est (vss. 1-2), alterum post mortem Cleombroti filii (vss. 3-6), tertium denique, ut vitia metrica ostendunt, multo posterius ab homine inculto. » *G. K.* n. 395.

DLXV. In campo prope *Sagalassum.* Post Arundell. et Welckerum Bœckh.-Franz. *Corp.* n. 4377. Inde G. Kaibel. op. cit. n. 407 qui « epigramma, » ait, « IV sæculo non antiquius. » « Titulus est honorarius idemque sepulcralis in Tertullum, civem Sagalassensem, propter virtutes opulentiamque quam præsertim ludis gladiatorum et venationibus more Romanorum institutis præstiterat, celebratum. » *Bckh-Fr.* Vs. 1. Franzius supplevit πέπτατ' ἀγαυόν, Welck. *Mus. Rhen.* I, 1839, p. 291. ἀγλαόν ἐστι, Kaibel. πρίν ποτ' ἀγαστόν. — Vs. 9. Welckeri interpretatio est.

DLXVI. Prope *Yenidje*, olim *Nakoleia*, in Phrygia Epict. Lebas, *Revue de Philol.* I, p. 334, deinde *Voy. archéol. en Grèce et en Asie-Mineure*, t. III, fasc. inscr. 13, 14, p. 273, nº 1023 (cf. Lebas et Waddington, *Inscrr. rec. en Gr.*, etc., P. V, *Asie Mineure*,

sect. V. n. 1023. Inde repetiit Franz. *Corp. inscr. gr.* t. III, *Addend.* n. 3847, l. Supra scriptum est : Ἀλέξανδρος Ἰαννᾶ τῷ ἰδίῳ υἱῷ μνήμης ἕνεκεν. — Vs. 4. Lebas legebat : ἐρῶν πολλῶν, ἠράμενος πλεόνων, sed dubia græcitate est ἠράμενος pro ἐράμενος, quod habere videtur lapis, quodque restituit Welckerus *Mus. Rhen.* VI, 1847, p. 88, n. 13), non obstante metri vitio. = G. Kaibel. *op. cit.* : κεῖμαι ἔρως πολλῶν, ἐσσόμενος πλεόνων. Prius distichon cum aliqua varietate legitur in titulo Erythris reperto (*Corp.* vol. II, n. 3136) et in marmore quod in Museo publ. Parisino asservatur. In quo anaglyphum sepulcrale convivium exhibens : adest vir in lecto cubans, femina velata, infantes quatuor. Edidit post alios Franzius, *Corp. inscr. gr.* IV, n. 6996. Misere mutilati versus potuere restitui hoc modo :

Οὐ τὸ θανεῖν ἀλγεινὸν, ἐπεὶ τόγε Μοῖρ' ἐπέκλωσεν,
ἀλλὰ πρὶν ἡλικίης καὶ γονέων πρότερον.

In titulo rhodiensi ap. Rossium, *Inscr. ined.* fasc. III, p. 33, n. 281. pro ἐπεὶ τό γε κ. τ. λ. habes : ὅπερ καὶ πᾶσι πρόκειται. — Ceterum cf. epigr. hoc cum eo quod habes infra n. 592 Μήτηρ υἱεῖ.

DLXVII. *Nacoleiæ,* in Phryg. epict Lebas et Waddington, *Inscriptt.* part. V, *Asie Mineure.* sect. V, 5, n. 1024. — Epitaphium ficticium est et ejusdem generis ac ea quæ Aristoteleo peplo comprehenduntur. V. *supr.* nn. 115 et 121.

DLXVIII. « Fragmentum ineditum ubi repertum sit nescio. » G. Kaibel. 135. Wilamowitzii sunt supplementa, qui ne ipse quidem Ægyptium illum fuisse certo affirmat. Subscriptum fuerat nomen cum patria; quorum hæc tantum supersunt : .... ΝΟΥ-ΜΑ'≣Ϲ ΕΤΙ.

DLXIX. *Æzanis.* Lebas et Waddington, *Vogage archéol. etc. Explic. des inscriptt.* p. 246, n. 894, Franz. *Corp.* t. III, *Addend.* p. 1077, sq. n. 3846, z. 60. — Vs. 5. deest ap. Franz., Wilamowitz. et G. Kaibel, n. 376. — De formula imprecat. vid. *Corp.* 3814, 3815, 3827, 3843, 3883, etc., quæ infra dedimus, nn. 570-573.

DLXX. *a. Dorylæi.* Paul. Lucas, *Itin. gr., As. Min.*, etc. t. I, p. 302, n. 23; Bœckh.-Franz. *Corp.* n. 3814, cf. *id. ibid.* n. 3883.
b. Æzanis; ex schedis Al. De la Borde a Letronnio missis B.-Franz. n. 3843; cf. *ibid.* n. 3893. Sæpe multa enumerantur mala imprecationis formula, qualia sunt apud B.-Franz. *Corp.* nn. 3862, 3875, 3990 k, 4000, etc. :

Ὀρφανὰ τέκνα λίποι, χῆρον βίον, οἶκον ἔρημον.

Huic epigrammati præscriptum est : Οὐλπία Ἄπφη Εὐαρέτῃ θυγατρὶ μνείας χάριν.

DLXXI. *Eumeniæ. Corp. inscr. gr.* 3893, coll. *Add.* III, p. 1104; G. Kaibel. n. 376 e. — Subscriptum est ὃς δὲ ἐπιχειρ[ήσει], ἐσοίσει τῷ φίσκῳ (δην.) βφ'.

DLXXII. *Cotiaei,* in sepulcro. Post Bailium, *Fasc. inscr.* I, p. 129, n. xxxviii, Franz. *Corp. inscr. gr. Addend.* 3827 v. Quibus versibus præscriptum est : Τάνας Ἀπολλώνιον, τὸν ἑαυτῆς ἄνδρα καὶ ἑαυτὴν ἔτι ζῶσα ἐτίμησεν· καὶ τὰ τέκνα αὐτῶν Ἀπολλώνιος καὶ Ἀσάλιος τοὺς ἑαυτῶν γονεῖς ἐτίμησαν. — Ἀνδρόμαχος λατύπος. — Λατύπων, id est lapicidarum, mentio non infrequens est in his titulis. Cf. *Corp.* n. 3830, 3827 y, 3857 r; in *Addend.* 4393, etc. — De formula imprecationis cf. *ibid.* n. 3814, 3815, 3883, 3827 dd., etc.

DLXXIII. *Ariæ.* Lebas V, 784; G. Kaibel. p. 149, 376 d. Cf. Keil. *Philol.* V, 647.

DLXXIV. *Cotiæi.* Edid. Lebas. *Voy. arch. en Grèce et en Asie Min.* fasc. inscript. 13, 14, p. 238, n. 806, unde repetiit Franz. *Corp. Addend.* n. 3827 hh. — Vs. 1. Lapis habet ΓΟΡΙΙΑϹ. Vs. 2. Restituit Franz. οὔτιν' ἔχουσα pro οὐκ ἔχουσα, quod in lapide esse videtur. Vs. ult. qui talis in marmore est : ΑΝΔΡΟϹΤΗΔΗΤΕΚΝΟΥΟΥΔΕ ΠΛΕΟΝ-ΙΔΑΚΡΟΥϹΑ, valde corruptum et sensu carentem sic restituere tentavimus. — Litteræ, Kaibelii (365) quidem sententia, III fere sæculi sunt.

DLXXV. « In museo *Smyrnæo,* sub anaglypho cujus argumentum non diversum suspicor esse ab n. 529 (G. Kaibelii), in quo vir exsculptus est altera manu coronam altera gladium tenens. » *G. K.* Editum est in Μουσείῳ καὶ Βιβλιοθήκῃ κ. τ. λ. Smyrnæ 1875, p. 88. — Vs. 1 « Editor Σάγτ[ας]; correxit Wilamowitz. » *Id.* Sagitta cognom. rom. aliunde jam notum. *Inscript.* ap. Labus. *Ara di Haimb.* p. 61 : Q. Largennius Q. F. Fab. Sagitta, — ubi vid. plura ejusdem cognominis exempla. — Decoratus pr. nom. ut Honoratus, correpta secunda syllaba, ut in verbo latino.

DLXXVI, In museo *Smyrnæo.* Μουσεῖον καὶ Βιβλιοθήκη, p. 67. « Nysa ancilla fuit frugi et laboriosa. » *G. Kaib.*

DLXXVII. *Cotiæi.* Lebas. *Voy. arch. etc.*, fasc. inscr. 13-14, p. 239, n. 809, et inde Franz. *Corp.* III, p. 1056, *Addend.* n. 3827 cc. — Ns. 1. Kaibel. Πραιτωρεανόν με.

DLXXVIII. *Smyrnæ.* Ex apographo Wagneri Lebas. et Waddington. *Voyage etc. Inscriptt. rec.* part. V, *As. Min.*, sect. xiii., addit. I, *Ionia*, n. 1529. — Vs. 3. G. Kaib. (310) ἐπικεί[μενος ἄχλυν. — Vs. 5. ἀδελφιδέοι, lapis : ΑΔΕΛΦΙΑΕ ; nec Lebasii supplementum nec illud quod proponit Wilamowitz δύο κοῦροι, Kaibelio placuere, qui lacunam exhibere maluit. — Vs. 8. G. Kaibel. ἐπ' εὐτυχίην, ex sententia quæ est ap. Antip. Sid. *Anth. pal.* VII, 164 : ἔλθοι ἐς ὀλβίστην πολιὴν τρίχα. — Hoc epigr. I vel II sæculi esse arbitratur G. Kaibelius.

DLXXIX. *Smyrnæ,* ap. cl. v. Ivanoff. in cippo ex marmore candido, in quo medio exsculptus est adolescens. Ex Wagneri apographo. Ph. Lebas, et v. cl. Waddington, *Inscriptt.* n. 1532. — Vs. 3. Τάτος nom. pr. est, quod satis est notum sub feminina forma Τάτα, v. *ibid.* n. 1079, 1602; G. Kaibel. (311) scribit ·τάτὸν pro ταὐτὸν, *idem,* sine ulla nota. — Vs. 5. de vocis στέλλη scriptura, cum gemino λ. vid. et Waddingt. n. 1065 et n. 1132, etc. — G. Kaibel. qui hunc titulum sine ulla mutatione exhibuit, « Incredibile, inquit, quantum interpretes de vv. 2 et 5 erraverint; » melius quidem esset si errores eorum quales sunt exprimeret.

DLXXX. *Pergami.* Smyrnæ editum in Μουσείῳ καὶ Βιβλιοθήκῃ κ. τ. λ. p. 41. Subscriptum est Ἀντωνία Ὀρείνῳ ἀνδρὶ ἰδίῳ μνείας χάριν. — Vs. 1. Edit. φάος [λαμπρόν], correxit G. Kaibelius, Add. n. 333 a. — Ἀγεννῶς, quasi ἄνευ γέννης, quod hoc sensu rarum. — Vs. 8. Viri nomen primum Chrestinus, postea fuit Orinus.

DLXXXI. *Cantabrigiæ* asservatur in scala bi-

bliotb. Collegii S. Trinitatis, in marmore sepulcrali. — Edidit post alios Franzius, *Corp. inscr. gr.* n. 6861. — Sinistra Παπίας, dextra autem legitur χαῖρε. — « Titulum conjeceris ex Asia minore esse allatum; credique possit Δόκιμον esse nomen portus cujusdam Mileti (*Charito*, 3, 2 : Ἐπ' αὐτοῦ τοῦ λιμένος τοῦ Δοκίμου λεγομένου). Kaibel. 666 : « Urbis Phrygiæ nomen est Δοκίμειον, unde ἥρωα κτίστην ille Docimum aut sibi finxisse aut novisse videtur. » Strab. ed. Did. XII, VIII, 14, Δοκιμία κώμη; Ptolem. V, 2, 24, Δοκίμαιον; Steph. s. vv. Συννάδα et Δοκίμειον, Δοκίμμα; *Notit. Hierocl.* Δοκίμιον. — Vs. 3. Παπίας dissyllabum.

DLXXXII. *Makouf*, prope *Colossos*. A v. cl. Waddington. exscriptum et ab eodem editum, *Voyage* et *Inscriptt. rec. etc.*, n. 1696. — Vs. 3, lapis. ΟΝΙΗΤΗΡΑ....όν ἰητῆρα, ex quo non patet cur Waddington. ἔνδοξον ῥητῆρα prætulerit. — Vs. 6, lapis ΦΕΙΛΟΣ, « φεῖλος pro φιλία, nove dictum. » *G. K.;* φίλος tamen, *amicus,* intelligi potest. — Hoc epigr. I fere post Chr. n. sæculi existimat esse Kaibelius.

DLXXXIII. *Halicarnassi.* Car. Wescher. *Rev. arch.* t. X, p. 134 sqq. cum dissertatione. — Vs. 3. ἀρτιγάλακτον *Thesauro* deest. — Supra scriptum est : Μύρτον Εὐβούλου, Μυνδία χρηστή, χαῖρε. — II fere ante Chr. n. sæculi, si Kaibelio credas, epigramma est.

DLXXXIV. In oppido *Adra*, antiquitus *Zorava.* Bœckh.-Franz. *C. inscr. gr.* t. III. n. 4563. Corruptissimam scripturam felicissime restituit Welckerus et post hunc Bœckh.-Franz. Vs. 1. Welckerus, *Syllog. epigr.* ad n. 93, p. 121, edit. alt. legebat Λυγρὸν συγγενέσιν μ' ἐδδείματο σῆμα φαεινόν, Kaibel. 448, Αὐ[τῷ] κ[αὶ τ]ε[κέ]εσ(σ)ιν. — Vs. 3. Id. πρ]ὸς δὲ πελ[ε]ί α[ι]σιν δό[μο]ν. — Vs. 5. τοὔνεκα ο[ἵ γε]. — Vs. 6. κλεπτ]ο[συν]ῆς.

DLXXXV. In loco hod. *Kespit* dicto, in Macesti valle, ex apographo Hamilton. II, n. 325. In ejusdem lapidis altero latere legitur : Ἀσκληπιάδης καὶ Ἀρτεμισία τῷ γλυκυτάτῳ τέκνῳ καὶ ἑαυτοῖς μνήμης χάριν. Εἴ τις τολμήσει ἐπανοίξασθαι ἐκτὸς τῶν προγεγραμμένων, θήσει εἰς τὸ ἱερώτατον ταμεῖον ,βφ'. et sub versibus [Ἔτους] τξγ'. — Edidit Waddington, *Voyage* etc. *Inscriptt. rec. etc.* Asie Min. Mysie, n. 1771. — Vs. 1. Kaibel. 340, Πρωθήβην] μ' ... κτάνε μοίρη. — Vs. 3. δυσέλπιδες pro δυσέκβατος... — In Hamiltonis apographo deest una linea ex qua constabat vs. 3. finis et vs. 4. initium, quæ sunt ex Kaibelii conjectura ἄρτι τοκῆες — παύσαντο στ... — Vs. 6. init. Kaibel. ἡ[ν]μέν... Lapis, ut videtur, ΜΕΙΔΙΑC (?) — Vs. 8. Hæc sententia notior est qualis apud Menandrum occurrit in *Bis fallente* (Stob. *Floril.* CXX) :

Ὃν οἱ θεοὶ φιλοῦσιν, ἀποθνήσκει νέος.
Flore in juvenili moritur quem Dî diligunt. (H. Grot.)

Idem sic cecinit Hysæus (Stob. *ibid.*) :

Νέος δ' ἀπόλλυθ' ὅντιν' ἂν φιλεῖ θεός.
Ætate moritur juvene di quem diligunt. (Id.)

Cf. *Anth. pal. Append. nostr.* epigr. in Cleobin et Bittonem, Οἴδε Βίτων Κλέοβίς τ'... Vid. Initiorum indicem.

DLXXXVI. In valle Macestiâ, in loco hodie dicto *Kespit.* Ex Hamiltonis apographo II, n. 326, Waddington. *Voyage etc. Inscriptt. etc. Asie Min.* n. 1767. — Vs. 2. restitui non potuit. Has reliquias lapis habet : ..ΕΥΑΝΤΙ...ΝΟΜΩΝΔ ΙΤΘΗΝΑΙΒΙΛΑΗ. Hic nomen potest latere, velut πῆμ' Ἄννιος [θρ]έψαντι [λιπὼν] τῷ δεῖνα ἠδ' [ἅμα] τίτθῃ Ναιβίλλῃ. — Vs. 3. Lapis ΕΠΛΗCΑΝ, quod legendum putem ἔπλησα, reddens ν (N) verbo μοῖρα, unde seu lapicidæ sive ejus qui transcripsit culpa in lineam sequentem transierit.

DLXXXVII. *Hadrianis.* Lebas. et Waddington. *Voyage etc. Inscript.* n. 1050. — Cf. Hamilton, *Asia Minor* II, n. 3, Lebas. *Revue philol.* I, p. 209, etc. — Vs. 2. Kaibelius scripsit ἀβροσύνῃ Ἀρήτη ἡ λαμπροτάτη. — Vs. 3. Idem virgulam inserit post κεδνή.

DLXXXVIII. Ediderunt Lebas. et Waddington. *Voyage etc. Inscript.* n. 1055, *Explic.* p. 269 (vid. Lebas. *Rev. philol.* I, p. 209. *Hadrianis* repertum. Imitatur poeta (I vel II post Chr. n. sæculi, si Kaibelio credendum) Leonidæ (Tarentini?) epigramma (*Anth. pal.*, edit. Did. VII, 163 :

Τίς τίνος εὖσα, γύναι, κ. τ. λ.
..... Θνήσκεις δ' ἐκ τίνος; — Ἐκ τοκετοῦ. [κνος;
— Εὖσα πόσων ἐτέων; — Δύο κεἴκοσιν. — Ἦ ῥά γ' ἄτε-

Cf. etiam sequentia duo epigrammata, 164 et 165, illud Antipatri Sidonii, hoc ejusdem aut, ut aliis placet, Archiæ. — Vs. 1. Nom. propr. Κλάδος jam occurrit in inscriptione insulæ Syræ (*Corp.* n. 2347, f.) — Vs. 4. De participio φιλάμενος passivo sensu vid. *Anth. palat. Append.* n. 317. — Vs. 6. πάλας dorice pro πάλης.

DLXXXIX. *Hadrianis.* Lebas. et Waddington. *Voyage etc. Inscriptt.* n. 1057, Hamilton. *Asia minor*, II, n. 1, Kaibel. n. 344. In hoc epigrammate ubi tam in metricas quam in grammaticas leges peccatur, tres liberi loquuntur, Menophilus, Tertulla et Mæadius; parentes suos miserantur, Ilasium Sophroniamque, quibus suadent ut temperent a lacrimis et pro solatio habeant parvulam Priscianam, Mæadii filiam, tueri. — Vs. 1. Kaibel. ἀώρ[ων. — Vss. 5 et 12. Notandum θρῆνος neutrali genere, quod vs. 14. masculino est. — Vs. 7. Kaibel. τίνα χερσὶ[ν π]ατή[ρ], « nam quis amplexetur dicto opus est. » — Vs. 15. Πενταμηνίαιος pro usitata πεντάμηνος voce rarum est.

DXC. *Hadrianis. Corp. inscr. gr.* n. 3797 e; inde Lebas. V, 1059, G. Kaibel. n. 357. Inconditos versus istos in hac sylloge posuimus, utpote quibus inter multa hujusce generis exempla demonstratur nullam tunc numerorum curam habuisse epigrammatum auctores, quoties metro parum conveniebant propria nomina.

DXCI. *Hadrianis*, in cippo marmoris candidi cum rosaceo ornamento et delphino. Lebas. *Monum. figur.* tab. 134, n. 2; inde Bœckh. *Corp.* n. 3797 d. — Repetitum est ab v. cl. Waddington. in *Inscript. rec. etc.* n. 1058. Subscriptum est Τρόφιμος σὺν τέκνοις ἅμα χαῖρε. — Vs. 4. Δεχάτους est pro δέκα et inserta fuit particula τοι ut plenus fieret pentameter. « LXXX aurei romani *i. e.* HS 8000. » *G. K.*

DXCII. *Æzanis* in cœmeterio. Texier. *Descr. As. min.* t. I, p. 111, Lebas. et Waddington. *Voy. arch.*, etc. t. III, fasc. min. 13, 14, p. 260, n. 900. Franz. *Corp. inscr. gr.* t. III, *Addend.* p. 1070, n. 3846 m. Suprascriptum est versibus : Ἀπελλᾶ ἥρως χρηστὲ χαῖρε. Ἀπελλᾶς καὶ Δόμνα Ἀπελλᾶ υἱῷ καὶ οἱ πάτρωες

αὐτοῦ Τρόφιμος καὶ Ἀγαθίων ἥρωϊ. « I vel II sæculi sunt litteræ elegantes. » *G. Kaib.* n. 374.

DXCIII. *Æzanis.* Edidit Georg. Perrotus, *Revue archéol.* 1876, p. 279, inde G. Kaibel. *Epigr. gr.*, etc. n. 377. « Nomen filii Περσεὺς corrigi posse vidit editor. » *G. K.*

DXCIV. *Æzanis.* Post Lebas. *Voy. arch., etc.* p. 264, n. 950, Franz. *Corp. inscr. gr.* t. III. *Addend.* p. 1077, n. 4846 z, 59. G. Kaib. n. 378 : « Ab sinistra fuit alterum epigramma, cujus ultimum hemistichion superest ἦλυ[θεν εἰς] Ἀΐδην. »

DXCV. *Germæ.* Lebas. V, vi, Mysia, n. 1720; inde G. Kaibel. n. 343; supplementa sunt Lebasii. — Vs. 2. G. Kaibel. ἔργεσι (?). — Vs. 3. Lebas. ὃς μάλα δὴ καὶ] πᾶσι... conjecturam Kaibelii admisimus. — Vs. 4. Sic restituit Kaibel.; Lebas ἐπὴν βιότου... — Vs. 5-6. Lebas. Ἀλλ' ὅτε τοι καὶ δῆρις ἔη, νείκη μιν ἔτεισεν (?) — μοῦνον κ. τ. λ. Kaibelii supplementa prætulimus.

DXCVI. *Flaviopoli. Corp. inscr. gr.* n. 3806. Ex Mordtmanni apographo in *Actis acad. monac. min.* 1863, I, p. 207, n. 7, dedit G. Kaibelius n. 355. Subter scriptum ζῶν φρον[ῶν], in apogr. φρονός. — Vs. 1. Nulla metri adhibita cura ob nomina propria.

DXCVII. *Æzanis.* Ex apographo Ph. Lebas. Waddington. *Voy. archéol. etc. Explic. des inscriptt. Asie mineure,* sect. V, p. 252, n. 966. Ex reliquis vestigiis, tantum apparent verba : Ζεύς με νέον Φρύγιον Γα[ν]υ[μ]ήδ[η]ν ἠφάνισε]ν [σ]ὺν ἐ]μῷ κ. τ. λ. Καρπίωνι νέῳ [συ]νομαίμῳ, ἔτος σοη, anno 278, qui est p. Chr. 194, si numerantur anni ab æra sullana in multis Lydiæ Phrygiæque urbibus usitata, et incipiente ann. 84 a J.-C. — V. Waddingt. *ib.* p. 253 sq. sub n. 980, qui Cassiodori locum affert huncce : « His consulibus (Cinna IV et Carbone II), Asiam in XLIV regiones Sulla distribuit. » Hi consulatus referuntur ad ann. 84 a. Chr.

DXCVIII. *Bostræ* (hod. Borrha). Post Burckhardt. *Itin. Syr.* p. 232, et Welcker. *Syll. epigr.* n. 99, p. 126 ed. alt., edidit Franz. *Corp. inscr. gr.* n. 4650, recentius ex suo apographo v. cl. Waddington. *Inscriptt. rec. etc.* n. 1925. — Vs. 1. Conjiciebat Reisig. ap. Gesen., Burckh. (*Itin. transl. germ.*, t. I, p. 372), ἀνδρὸς ἄωτον, Welcker. ἁβρὸν ἄωτον, Franz. ἄκρον ἄ. quod confirmatum est Waddingtonio apographo. Notat Kaibelius (n. 455) ἄκρον ἄωτον esse Callimachi *H. Apoll.* 112, clausula citata etiam ab Agathia, *Hist.* II, 30.

DXCIX. *Bostræ.* Ex apographo suo. Waddington. *Inscriptt. rec. etc.* Syrie. n. 1936. Dedit quoque Kirchhoff. *Corp. inscr. gr.* n. 9145 et inde Kaibel. n. 438 cum hac nota : « Recte christianum esse negat Kirchhoff., cum præsertim crucis signum in Buckinghami et Bertovii apographis versui primo præfixum omiserit Berygrer. »

DC. Lapis a. 1830 *Cyzico* asportatus est. Bœckh (*Corp.* n. 3684) ex schedis quas scripsit De Warennes. Sub inscript. sculpta navis est. Supra versus legitur Διονυσοδώρου τοῦ Πυθέου. « Vs. ult. Cur Dionysodorus se Λιμναγενῆ prædicet, quo epitheto Bacchus alias insignitur, non potest certa via expútari. Cyzici quum Lenæa acta sint, probabile est etiam ibi Λήναιον fuisse, quod verisimile est in Λίμναις ibi quoque ut Athenis esse conditum : in qua regione urbis sacra qui esset natus, is potuit Λιμναγενὴς dici. » *Bckh.* — V. Hesych. ante gl. Λίμναι Suam et voluit interpretationem afferre G. Kaibelius (n. 245) : « λιμναγενής is est qui ἐν λίμναις γέγονε. Λίμναι autem colonia Milesiorum est in Chersonneso sita, ubi si æque atque in λίμναις atticis Dionysus imprimis colebatur, revera *Dionysi donum* erat defunctus. »

DCI. Zonar. XIII, 13 et Cedren. *Hist. Compend.* 114, p. 308. — Cf. *Anthol. palat.* Didot. VII, DCCLVII et vid. annotationem. — Vs. 4. est Homericus, *Il.* I, 279. — « Tarsi hoc epitaphium ei (Juliano) factum est, quod vel Cydni mentio docere possit, si Zonaræ non moveremur auctoritate. *Xyland.*

DCII. In *Piræo.* Rhangabes in *Ant. hell.* t. I, p. 932, n. 2205; deinde v. cl. Cumanudes, Ἀττικ. ἐπιγρ. ἐπιτύμβ. p. 40, n. 254, Kaibel. n. 81 — Vs. 1 Rhang. ζῶσα, etsi perspicue habeat lapis ΖΩΣΑΙ, ζῶσαι quod pertinet ad duas mulieres quorum nomina apparent subscripta titulo, prius quidem truncatum. (Supplevit Rossius, *Intelligenzblatt* 1837, p. 692 :

Σ]ωστράτη. Μελινώ.
Κόνω]νος Ἀναφλυστίου.)

Ad unam tantum refertur posterius distichon : non interpungit Rhangab. εἶχον et ὁμοίως, cum commate post ὁμοίως. — Vs. 2. *id.* ταύτην νόμιζον, male, claudicante versu. — Vs. 3. Kaibel. τέκνων ἐπιδοῦσ[ά τε]... — Vs. 4. *id.* male restituebat πᾶσ[ιν ἔσχον].

DCIII. *Athenis.* Marmor Elgin. edidere multi, R. Chandler. *Inscr.* p. 69, n. 78, ex quo Brunck. *Anal.* t. III, p. 315, n. 749 (Cf. Jacobs. *Animadv.* t. III, P. II, p. 336), Jacobs. *Anth. pal. Append.* n. 303, etc. Nuper repetiit Cumanudes, Ἀττ. ἐπιγρ. ἐπιτύμβ. n. 1002, atque denuo ex marmore ipso Newton, *Anc. gr. inscr. Brit. Mus.* n. XCII. « Super anaglypho eleganti, in quo eques barbatus, cursu concitato, sequente ministro. » *Bckh.* — Vs. 2. Cf. Inscript. ap. Gruter. p. 636, 12 : Mater genuit, mater recepit; *ibid.* p. 726, 1 :

Hic matris cineres sola sacravimus ara;
quæ genuit tellus, ossa tegit tumulo.

Vid. et supr. n. 527 in Asclepiodori epitaphi Τέρμα βίου κ. τ. λ. ult. vers. : γῆς ὧν πρόσθε γόνος, μητέρα γαῖαν ἔχω.

DCIV. *Incerti loci.* Cumanudes, Ἀττικ. ἐπιγρ. ἐπιτύμβ. p. 130, n. 1052. Si Πολεμώ nomen verum est, nusquam alibi occurrit. — Tetrasticho subscriptum Μ]ελάντης Ποτάμιος, i. e. ex pago Potamo, Leontidis tribus. — Kaibel. n. 64, qui IV sæculi a Chr. n. hoc epigr. esse existimat, recentius addita putat nomina quæ infra sunt.

DCV. *In Thracia.* G. Kaibel. n. 540, ex ectypo descriptum Athenis epigr. et sibi ab amico missum. Collatis multis titulis quorum hujusmodi exordium est Ἄρτι γενειάζοντά μ' ὁ.. (supr. n. 338) Ἄρτι γενειάσκων Μούσαις (supr. n. 285)... Ἄρτι σε θάλλοντα... (supr. n. 197) et præsertim Ἄρτι με γενόμενον... (supr. n. 387), etc., facile credas hîc etiam scriptum fuisse Ἄρτι με γενομένην... sed esse certum videtur αὐτό lapidem habere, quod pro αὐτόθι *nunc ipsum* igitur habendum est. — Vs. 4. In reliquiis Ἀτρ. ο.. patris certe latet nomen.

DCVI. *Eleusi.* Ross. *Diar. archæol.* 1844, p. 295. Cumanudes, Ἀττ. ἐπιγρ. ἐπιτύμβ. p. 301, n. 2537, ex quo retulimus. Kaibel. n. 14, hoc epigr. quod vetustissimum credit, sic edidit :

Α]ἰνείαι τόδε σῆ[μα πατὴρ ὧι παιδὶ θανόντι
Τιμοκλῆς ἐπέ[θηκε. . . . .

DCVII. *Incerti loci.* St. A. Cumanud., Ἀττ. ἐπιγρ. ἐπιτύμβ. p. 203, n. 1651. — G. Kaibelii n. 89 sunt supplementa, cujus adnotationem vide.

DCVIII. In *Piræo.* St. A. Cumanudes in Ἀττ. ἐπιγρ. ἐπιτύμβ. p. 362, n. 3125, unde G. Kaibel. n. 79, qui hunc titulum et priorem inter epigr. IV, III, II ve sæculorum posuit. — Vs. 2. extra numerumque modumque posita vox φιλοῦντα, qua sublata non careret sensu. — Vss. 3-4. trochaici sunt septenarii catalecti. « Pulcra sunt extrema ἀλλὰ τοὺς ἐμοὺς φιλεῖ, quibus optime illustratur anaglyphum, quo mulier sedens marito dextram porrigens exsculpta est. » *G. K.*

DCIX. *Athenis.* St. A. Cumanudes, Ἀττ. ἐπιγρ. ἐπιτύμβ. p. 378, n. 3299, edidit ex Bœckh. *Corp. inscr. græc.* n. 1001. — Vs. 1. Bœckh. : ἦρε Σίβυρτιν. « Primi fere sæculi. » *G. K.*

DCX. *Incerti loci,* nunc *Veronæ.* Maffeus *Mus. veron.* p. 63. Inde multi expressere, Brunck. *Anal.* III, 302, n. 701, Jacobs. (v. *Animadd.* vol. III, P. II, p. 275) *Append.* n. 317, Franz. *Corp. inscr. gr.* 6222, etc. — Vs. 3. lapis πείρεται, correctio forsan inutilis Brunckii est; plurima enim sunt exempla πείρεσθαι sensu figurato. — Vs. 9. Bœckh. ἐξ ἔτι, Jacobs. ἐξέτι, qui de hac particula adire monet Ernestum *ad Callim. Hymn. in Apoll.* v. 47. — Vs. 11. De notis Tironianis agi verisimile est. Cf. Auson. *Epigr.* CXLVI, et, monente Jacobs., Manil. *Astron.* IV, 197. — I vel II sæculi existimat hoc esse epigr. Kaibelius n. 580.

DCXI. *Romæ.* Ex Grutero, p. DCLXXXV, 10, Grotius in *Floril. græc. Mantiss. tert.* p. 406. — Vs. 1. Γλῆνος propr. nom. quod fuisse Herculis et Dejaniræ filio satis notum, quodque ex cod. Paris. restituendum est in Pausan. libro IV, XXX, 1, ubi in libris vulgatis Ὕλλου fratris nomen habes. Ceterum nusquam alibi occurrit hoc nomen quam in nostra hac inscriptione. Wilamowitz. Πλήνῳ conjicit. Hier. Bosch. male στέρνων.

DCXII. *Romæ* in Capitolio. Fabrett. *Inscriptt.* p. 723, deinde alii, inter quos bis Jacobs. *Paralip.* II, n. 36, p. 788 et *Append.* n. 247, postremo Franz. *Corp. inscr. gr.* 6254, unde Kaibel. n. 727. — Vs. 3. Hagenbuch. (*Epist. epigr. ad Blaurer.* p. 46) ἔξω, ἔφη, Jacobs., οἷα ἔφυ, Franz. ex lapide ἥτις. — Vs. 4. Hagenb. αὕτη vel αὐτή, Jacobs. αὐτῇ. — Vs. 6. νομίμοις.. παρεγίνετο : νόμιμα hoc loco sunt *sacra deo facta...* « De muliere Christiana agi dubitare noli. » *Jac.* — Vs. 12. Inscriptionis auctor Marcianam comparare videtur « cum Penthesilea Amazone, quæ post mortem eximia pulcritudine erat ita conspicua ut Achillem pœniteret, quod eam non in matrimonium duxisset. Quint. Smyrn. I, 673. » *Jac.* — Vs. 14. ἀφελῶς, simpliciter, *tantummodo;* Jacobs. καθαρῶς, *pure.* — Vs. 15. Μαρκιανήν, correpta pænult., ut sæpe fit in hujusce ætatis titulis.

DCXIII. Cramer. *Anecd. gr. Par.* t. IV, p. 297 sq. Poemation hocce haud deterioris notæ corruptissime edidit Cramerus. Lemma nescio quo barbaro posterioris ætatis additum est : Ἡρῷον εἰς τὸν μάγιστρον Θεόδωρον τὸν δεκαπότην (?); fortasse leg. δεκαπολίτην, Decapolis Syriæ incolam, seu δικασπόλον, judicem. — Vs. 1, etc. Παρθένος αἰγλήεσσα κ. τ. λ. est Δίκη seu Astrea quæ in cælo est cum Libræ constellatione. — Vs. 4. Cramer. ex cod. per iotacismum ἠδμοσύναισι. — Vs. 5. Cf. Hom. *Il.* Σ 503 sq. — Vs. 9. corruptus scribæ incuria qui a versu præcedenti repetiit ἠβούλετο; reposui ἀπῴχετο, pro quo et scribi possit ἀπήρχετο. — Vs. 13. Cramer. δίχ' ἀπάνευθεν ἐ.

DCXIV. In sarcophago prope *Lorium* (hod. Bottacia) ad viam Aureliam effosso; in quo sculptæ tres ædiculæ quarum media pueri faciem continet. Ediderunt Amatius, *Giorn. Arcad.* vol. LXX, p. 88, Welckerus, *Syllog. epigr.* p. 107, n. 75, edit. alt., Franz. n. 6244 « nove dictum ἐνθάδ' ἔκλεισε de homine. » Cf. n. 6240. — Vss. 1-2. Notandum est μάκαρος pro μάκαρ. « Nomen hominis repetendum ab oppido Latii Carvento (Steph. Byz. v. Καρούεντος). »

DCXV. *Romæ* ineunte anno 1826 repertum. *Revue encycl.* t. I, p. 885, postea Welcker. *Syllog. epigr.* p. 96, n. 64. edit. alt. et Franz. *Corpus* n. 6211. Barthol. Borghesius, ut credebat verbo Βασιλεὺς aliquem imperatorem designari, multa conjecit falso. Bene vidit Franzius Βασιλεύς nomen esse patris Atticillæ, qui idem videtur esse atque homo ille cujus epitaphium supra dedimus, n. 430. Notandum est in utraque inscriptione Ζαθέης Ῥώμης legi.

DCXVI. *Romæ* in herma sine capite, nunc in ædibus Vaticanis. Edidit Winckelmann. *Mon. ined. Tratt. prelim.* p. XCVIII. Repetiit Viscontus *Catal. mon. Jenkins,* p. 35-36, n. 18, *Mus. Pio-Clem.* t. VII, p. 96. Quinque versibus auctiorem edidit Nibby, *Giorn. Arcad.* t. I, p. 163 sqq. Ex Winckelmanno Jacobs. *Anth. pal.* t. III, *Add.* p. CIII, et inde Franz. *Corp.* n. 6233, et ante eum Lebas, Fascic. I, *Messen. et Arcad.* (t. I, p. 3). De Zenone Aphrodisiensi statuario cf. Franz. *Corp.* n. 5374 : Ζήνων Ἀφροδισιεὺς ἐποίει, et 6151 : Ζήνων Ἀττινᾶ Ἀφροδισιεὺς ἐποίει. Vid. Sillig. *Catal. Artif.* p. 457. — Vs. 2. « Fort. Πυστός, v. Etymol. magn. p. 323, 49. » *Leb.* De sensu voci Πιστὸς attributo, vid. Blomfield *in Æschyl. Prometh.* v. 653. — Vs. 7. ἄμετρος est, quem fortasse scripserat auctor δεκάδ' ἑπτάκι κεῖμαι. — Vs. 8. Lapis ἐνθάδε νῦν κε ΙΜΕϹΘΑ ΑΜΑ ΟΙ.... ΛΕϹΑΝΤΕϹ. Supplebat Lebas βίοτον τελέσαντες. G. Kaibel. n. 620 pro ἅμα οἱ scripsit ἄλαλοι, i. e. *sine voce, sine spiritu.* — Vs. 9. Lebas. κἀγὼ καὶ ἄλ. καὶ σύ, πάϊ, πρῶτος ὑπάρξας, ubi lapis ....ΑΛΟΧΟϹ ΚΑΙϹ.... ΤΟϹ ΥΠΑΡ... — III fere sæculi, judice Kaibelio, epigramma est.

DCXVII. *Romæ.* II vel III sæculi, si Kaibelio credas, epigr. edidit Spon. *Miscell. erud. antiquit.* X, 134, p. 376. Inde exhibuerunt multi, inter quos Brunck. *Anal.* II, p. 491, n. 2, Jacobs. (vid. *Animad.* vol. II, P. III, p. 370), *Append.* n. 228, Porson. in *Advers.* p. 310, cujus emendationes recepit Jacobs.; Franz. *Corp. inscr. gr.* n. 6247. — Vs. 2. Franz. ex lapide ἀφείλατο quod non sine exemplo est in hujus ætatis titulis. Jacobs. *Addend. et Emend.* : fuisse videtur τριέτη τὸν ἀφείλετο.

DCXVIII. *Romæ* in Biblioth. Camuldulensium Montis Cælii. Post Oderic. (*Dissert.* p. 373), edidit Franzius, *C. i. gr.* III, p. 896, n. 6236. — Vs. 1. Ἥλιος pueri nomen est. De voce σεμνὸς quæ initiatis

addi solet, vid. apud Franz. *ib.* n. 6206, epigr. quoddam quod ob pravissimos versus non admittendum in *Anthol.* nostra visum est, ubi eadem vox de puerulo initiato, vel cognomine Σεμνῷ, ter quaterve iteratur. Scripsit G. Kaibelius θνητὸν : « Videtur, ait, Ἥλιος θνητός deo Soli satis frigido lusu opponi. » Vs. 4. Scripsit παῖς ὁ Μύρων, ex lapide ΠΑΙ|ΟΜΥ, et quia « articulus metri necessitati debetur. » Credit idem hunc esse II vel III sæculi titulum.

DCXIX. *Romæ* in cippo, qui nunc in museo Vaticano adservatur. — Edid. post alios Franzius *Corp. insc. gr.* t. III, p. 930, n. 6291. Præscriptum legitur hoc : D. M. Didio Taxiarchi liberto fidelissimo. — Vs. 3. Scripsit Kaibelius (n. 616) [Μούσαισιν ὁ]μείλεον, quod simplicius ipsi videtur. — Vs. 5. « Senarius cum pro hexametro sit, excipitur pentametro. » G. Kaibel., qui II sæculi titulum hunc esse arbitratur.

DCXX. *Romæ,* III, judice Kaibelio, sæculi. Gruterus, *Thesaur.* p. CCLXIX, 4 ; inde post alios exhibuerunt Brunck. *Anal.* Lectt. p. 302, ed. Lips. IV, p. 275, n. 721 b, Jacobs. (*Animad.* vol. III, P. II, p. 302), *Anth. Pal. Append.* n. 244, Franz. *Corp.* n. 6301. — Vs. 4. in lapide συνετὸν, quod Brunck. et Jacobs. retinuere, correxit Franz., sed reposuit Kaibel. 654. — Vs. 7. In lapide ΚΥΔΥΗ, ut videtur, Kulencamp., Jacobs. κυδρῇ, Brunck. κυδρὴ παράκοιτις, Τεῦξα... — Vs. 8. Grotius : τεῦξε φρ. Συνόμηρος, prop. nom. Hultmann. et Franz., etc. τεῦξ' Ἐπαφρᾶς, cett. τεῦξε φράσας seu Φράσας. — Vs. 9. « Seu quadratarii, sive illius qui lapidem descripsit, errore legitur Ἄγεντι εὐψύχει; unde feci ἀλλ' ἄγ' εὐψύχει. » *Br.* Scaliger, quem secutus est Franzius Ἄγνετι; quasi mulier appellata fuerit Ἄγνετις χρηστή. Grotius : ἁγνή. Jacobs. Αἰνετή quod recepit Dehèq.

DCXXI. *Attaliæ,* inter Sardes et Philadelphiam. Lebas, et Waddington. *Inscr. gr. et lat.* n. 640. Suprascriptum est : Ὁ δῆμος ἐτίμησεν Μενεκράτην Διοδώρου χρυσέῳ στεφάνῳ, τὸ δὲ μνημεῖον κατεσκεύασεν Τατία Ἀπολλωνίου, ἡ γυνὴ τοῦ Μενεκράτους· Μενεκράτης καὶ Ἄμμιον τὸν αὐτῶν πατέρα ἐτίμησεν. — Vs. 2. ἐπιψήχων, *adfricans,* id est occare, glebas cratibus aut rastris infringere, comminuere, et in pulverem redigere, ut jacta semina operiri possint. — Vs. 3. In lapide ΑΠ. ΟΡΓΕΟΣ ; legimus ἀπεργέες ab ἀπεργής *iners, otiosus,* ut ἐνεργής, *gnavus.* — Vss. 3 et 4. Quod in lapide legitur servavi ; nihil mutandum. Ἐφ' ἡμεριῶν scripsi, habens ἡμεριῶν ex ἡμερία quod ap. Soph. *Ajac.* 208, ubi tamen et legitur ἠρεμίας, pro ἡμέρα est. Lebas. et Kaibel. ἐφημερίων. quorum hic « prolêπω, ait, intransitivo sensu optimo cuique scriptori usurpatum hoc loco genitivum trahit ἐφημερίων *i. e.* mortalium. » — Vs. 7. Marmor habet ΔΔΟΧΟΥ quod ΑΛΟΧΟΥ est, omisso καὶ, quod restituimus, præposito adjectivo, quod transposuisse lapicida videtur. Lebas. et Kaibel. [ἤδ'] ἀλόχου γλυκερῆς. — Sunt etiam tres ultimæ lineæ unde nihil eruere potuimus. De ætate tituli Kaibelius n. 321 : « Haud ita multo post ann. 171, si quidem recte illum Μενεκράτην Διοδώρου qui est in titulo *C. i. g.* 3438 haud procul invento, eumdem esse statui. » Cf. supr. n. 337, not.

DCXXII. In vico Kosahagatch, ubi vetus *Edebessus* sita putatur; ad montem in sepulcro. Post Barthium (*Mus. Rhen. philol.* VII, 1849, p. 253, n. 39). Franz. *Corp. insc. gr.* t. III, p. 1151, *Addend.* n. 4316 h. Misere corruptum ac mutilatum titulum restituere, ut potuerunt, Keil. et Franz., quorum conjecturas, melius nihil habens, recepi. « Zosimus quidam avunculo suo egregie de patria merito monumentum posuit... » — Vs. 1. Scripsit Kaibelius (n. 409) [Ν]ομίῳ [υ]ἱῷ. — Vs. 2. Keilius legit ut lego. — Vs. 3. Kaibelius οὐρα[νίοις]. — Vs. 4. ναοδόμου τέχνης ἐργασίας τελέσας Keilio debetur, in quo notabis adjectivum ναοδόμος [quod nusquam alibi repertum, usitatum tamen fuisse arguit ναοδομία quod in Nicetæ *Annalibus* VIII, 3, legitur]. — Vs. 5. De Minerva προκαθηγέτιδι, cf. *Corp.* n. 4332 : ἱερατεύσαντα τῆς προκαθηγέτιδος τῆς πόλεος θεᾶς Ἀθηνᾶς πολιάδος κ. τ. λ. — Vs. 6. Kaibel. θῆκε χαριζόμενος. — Vs. 8. Keilius eodem modo legit. — Vss. 9-10. « Sensus est : Ὅς διὰ μὲν παντὸς βιότου φιλίην πρὸς ἅπαντας ἔδειξε, τέρμα δὲ τόδε εὗρε τῶν πόνων... » *Fr.* Φιλίην adjectivum est quod ab [αἰδ]οσύνην pendet, « amicam aut amabilem reverentiam adhibens ». — I vel summum II sæculi titulus esse Kaibelio videtur.

DCXXIII. *Apameæ Ciboti.* Hamilton. *Research. etc.* n. 205, et inde Bœckh.-Franz. n. 3962. — Vs. 5. dedit Welcker. *Mus. Rhen.* III, 1845, p. 266, n. 45, καὶ εὐχὰς θέσθ' ὑπὲρ αὐτοῦ, quod scripturæ magis congruit, quodque accepit Franzius, *C. i. gr.* t. III, pag. 1107, *Addend. et Corrig.* n. 3962. Admisimus quoque, sed per crasin scribendo κεὐχὰς θέσθε, ut legi poterat κεὔξασθ' ἐσθλ'. « II fere sæculi. » *G. K.*

DCXXIV. Prope *Midæ sepulcra.* Georg. Perrotus. *Explor. archéol. de la Galat.* p. 147, n. 98. — Vs. 2, init. Kaibel. φίλος, extr. restituit idem; conjiciebat Wilamowitz ἐνθάδε μύει; lapis ex Perroti apogr. ΕΝCΛΛΕΝΙΕΙ. Dein viginti fere linearum lacuna et extremo titulo ΠΕΠΛΗCΙΑΚΑΡΠΟC.

DCXXV. *Apameæ.* Ex Hamiltonis apogr. *Corp. insc. gr.* 3964 et melius Hirschfeld. *Act. acad. Berol.* 1875, p. 25. Unde G. Kaibel. n. 387, qui nonnulla ipse emendavit aut supplevit. — Vs. 4. G. Kaibel. Εὐσταθής pr. nom. cujus viri sit non apparet; igitur recte, opinor, scripsi εὐσταθής, quod cum reliquis congruit, — Vss. 4, 5 et 12 : κὲ pro καὶ. — Vs. 11. ἐπύησα eolice pro ἐποίησα. — III fere sæculi epigramma hoc est, ut Kaibelio quidem videtur.

DCXXVI. *Ancyræ.* Texier. *Descr. As. min.* t. I, p. 195, inde repetiit Franz. *Corp. inscr. gr.* t. III, p. 1111, *Addenda,* n. 4079 b. « Non male Μενάνδρου vs. 1. extr. proposuit Texerius, siquidem nomen illud obvium in hoc tractu. » *Fr.* — Confert Franz. n. 4141, titulum ejusdem regionis ubi legitur : Ἐτίμησαν Μένανδρον σύμβιος αὐτοῦ Ἀπφία καὶ τέκνα κ. τ. λ. — Titulum huncce I fere sæculi esse putat Kaibelius n. 382.

DCXXVII. Sub *Dindymo* monte. Ex pessimo Sperlingii apographo emendatum edidit Kirchhoffius *Act. acad. Berolin. min.* 1863, p. 519. Inde G. Kaibel. n. 384. — Vs. 3. Apogr. ΑΝΙΡΟΣ, quod, repugnante Kaibelio, suggerit ἀνέρος et proprium viri nomen e. c. Εὐκτήτου. — Vs. 5. Cf. eamdem sententiam in epigrammate attico, supr. n. 210 : Ἡλικίαν μὲν...

τοὺς δὲ τρόπους καὶ σωφροσύνην ἣν εἴχομεν ἡμεῖς
ἡμέτερος πόσις οἶδεν ἄριστ' εἰπεῖν περὶ τούτων.

DCXXVIII. *Dorylæi* Phrygiæ. *Corp. inscr. gr.* n. 3816. — Vs. 1. Zona, matris nomen incertum, ex conjectura Wilamowitz., reposuit G. Kaibel. n. 360

ex pravo, ut videtur, P. Lucæ apographo quod habet ZHNITMEN. — Vs. 2. Ἄφφη seu Ἄπφη usitatissimum mulieris nomen (vid. *Corp. insc. gr.* passim), proprie appellatio est sororis, ἀδελφῆς, blande decurtata, eadem causa qua a sorore sororcula diminutivum est in Plauti fragm. ap. Prisc. I, 612.

DCXXIX. *Modrenis*. Ed. G. Perrot. *Explorat. archéol.* p. 59, n. 42. Unde G. Kaibel. *Epigr. gr.*, etc. p. 140, n. 359. — Vs. 2. Κλονίος pr. viri nomen jam ap. Homer. *Il.* B, 495, O, 340, notum.

DCXXX. *Bonnæ* repertus lapis, nunc in museo academico asservatur. « Supra inscriptionem insculptus canis est. » Edidere inter alios Welckerus, *Syll. epigr. gr.* p. 130, n. 101, edit. sec., Franz. *Corp. inscr. gr.* t. III, p. 1047, n. 6809. — Vs. 1. Welck. μοι pro μὲν. Kaibel. n. 683. σὺν[ομα] Δημ[ώ. — Vs. 3. restituebat Welcker εὐνοῦχός περ ἔην καὶ ἄκυρον ἣν λάχος αὐτοῦ. Kaibel. εὐνοῦχός περ ἐὼν, καὶ ἔκυρον, ἣν λάχον, αἶσαν. — « Dicere videtur puella se ab Asio spadone φίλτροις petitam, non ad connubium accessisse, sed prius mortuam esse. » « Canis imago haud raro symbolum est itineris facti. » *Fr.* — III fere sæculi credit hunc esse titulum Kaibelius.

DCXXXI. *Romæ*. Brunck. *Anal.* II, p. 384, recepit Jacobs. *Anthol. Pal.* t. II, p. 778, n. 57, ex Gorio (*Insc. Etrur.* t. III, 1743, p. 137). — Cf. *Animadv.* II, 3, p. 133. Citavit Lebas. *Inscr. gr. et lat.* fasc. III, p. 197, postremo Franz. *Corp. insc. gr.* t. III, p. 908, n. 6265. Parti metricæ subscriptum est : Εὐψυχῶ Νικομήδης ὅστις οὐκ ἤμην καὶ ἐγενόμην, οὐκ εἰμὶ καὶ οὐ λυποῦμαι, ζήσας ἔτη μδ̄ καὶ ἡμέρας κγ̄. Tribuit Jacobsius ipsi Nicomedi, cum duobus aliis, quæ dedit in *Append. epigramm.* n. 55-57. — II fere sæculi, ut quidem Kaibelio (n. 595) videtur, qui nomen Χειρισόφου nunquam in hoc lapide scriptum fuisse opinatur.

DCXXXII. Monumentum sepulcrale *Smyrnæ* repertum, nunc in Britannia est, cum anaglypho quod « repræsentat adolescentem tunica succincta indutum, pallio ex humero dextro suspenso, dextra equum freno retinentem, *equestris igitur ordinis*, ut ait Welckerus : infra est inscriptio. » Hæc Bœckhius qui edidit titulum in *Corp.* n. 3273. Jam dederant eum Taylor Combius *Arch. Britann.* vol. XIII, p. 280 sqq., cum notis; Welckerus primum in *Spicil.* a. 1819 edito, n. 15, postea in *Syllog. epigr. gr.* 1828, n. 39, p. 48 sqq; tractavitque etiam Græfius *Act. Acad. Petrop.* vol. VIII, p. 703 sq. Repetiit et G. Kaibelius (n. 236) qui II vel I ante Chr. sæculi titulum hunc esse affirmare non dubitavit. — Vs. 9. Litteræ Ο Δ Ε valde videntur corrosæ esse; attamen πάροδε pro παροδῖτα, quamquam mirum est, verum videtur. *Bckh.*

DCXXXIII. In Smyrnæis ap. Sherard. schedis, p. 75. Bœckh. *Corp.* t. II, p. 761, n. 3284, Kaibel. n. 307. Vs. 1. Lapis habet ΛΑΣΚΕΠΟΝ. ΛΕΥΣΕΙΣ. Lascepius, pr. nomen aliunde ignotum. Restituebat Bœckh. Ἄσκεπτον, Wilamowitz Ἀδσκεῖτον. Quod, si verum est, latinum nomen Adscitus foret. — Vid. infr. *Addenda et Corrigenda*. — Vs. 2. ΤΕΥΣΕΜΕΝΟΣ.

DCXXXIV. *Smyrnæ*.. Montefalc. *Ant. expl. suppl.* t. V, p. 24 sq. — Ex lapide dedit Chanler. *Marm. Oxon.* n. 71, p. 111. Tractavit Welcker. *Spicil. epigr.* II, p. 20, et *Syllog. epigr.* n. 45, p. 54. Retulit Bœckh. *Corp.* n. 3333. « Anaglyphum est, quo in medio sedet mulier in sella, pedibus scabello innixis, facie revelata; pone hanc juvenis imberbis, pectore et brachio dextro nudis, manibus in ventre compressis et conjunctis. Mulieri ad dextram adspectanti adstat juvenis tunica et pallio amictus, dextramque mulieris tenet, ut valedicens; in utroque angulo stat puerulus, et ille quidem, qui pone valedicentem est lugentis refert habitum. » II vel I a. Chr. n. sæculum, ut Kaibelio quidem videtur, quamvis tradatur ω forma, produnt litteræ ΓΚ.

Vs. 6. Vulgo legunt ἔφειδε, pater non *parcebat* luctui; sed hoc debebat ἐφείσατο vel ἐφείδετο cum genitivo esse. Nec pater repræsentatur in anaglypho; debebat alteruter certe virorum barbatus esse, quo posset pater haberi. Immo pater obierat, alibique erat sepultus. Quare Jacobsius ἐσεῖδε, Welckerus rectissime ἐπεῖδε conjecit. Smyrnæus vero poeta scripsit ἐφεῖδεν, ut in Smyrnæo n. 3137, 44, 75 est ἐφ' ἴσῃ : spiritus successit in locum litteræ digammi, qua et ἰδεῖν et ἴσος instructa erant... — Vs. 9. Prideaux (Vid. Montefalc. l. c.) μητρὶ σῇ λίπ' ἀδελφός; Chandl. μητρ' ἴσῃ λίπ' ἀδ.; Jacobs. : μητρὸς (μητέρος) ἣν λίπ' ἀδ., Welck. μήτρας ἔλλιπ' ἀδ. Sed nihil mutandum. Ut matris nomen, ita matris quoque nomen scriptum est in titulo, *Metris;* in cumulum miseriæ additur, ut defuncti maritus et filii sunt, ita etiam fratre vel fratribus destitutam esse infelicem mulierem. — Lapis habet ΛΙΠΑΔΕΛΦΟΣ, id est fratre, vel fratribus destituta, ut λιπόπαις liberis orbatus. *Bœckh.* [Manetho, IV, 585.] — Vs. 10. Marmor habet ΚΑΚΟΝ, quod defendi potest.

DCXXXV. *Smyrnæ*. Reinesius, *Syntagm.* p. 854, n. CXL; inde multi, Jacobs. in *Paralip.* II, p. 794, n. 39 et rursus in *Append.* n. 261. In schedis Buherii Bekkerus reperit exemplum tituli a Salmasio emendati. Post omnes Bœckh. repetiit, *Corp.* n. 3398. — Vs. 2. Marmor ΑΛΤΕΙΝΟΝ, Bœckh. ἀλγεινῶν. — Vs. 4. Id. ψυχὴ δ' ἐκ κρ. *Jacobs.* δ' ἐκ ῥ' αἴης. — Vs. 15. Lapis ΠΑΤΡΗΣΙ, Jacobs. conject. Πατρὸς θεῶν μειδιόωντος, Bœckh. παρῆσι, Salmas. Παρὰ σφίσι μειδιόωντα. Kaibel. παρῆσι μειδιόωντες. — Vs. 16. Supplebat Salmasius ἐνθάδ' ἐγὼ πρ., Jacobs. χρυσείαις. Bœckhii supplementum recepimus.

DCXXXVI. Inter *Smyrnæa*. Est in *Corp. insc. gr.* n. 3344, et ap. G. Kaibel. n. 313. — Vs. 1. Lapis habere videtur ΜΕΤΑΧΕΙΡΙΟΙ, quod emendare tentavit Kaibelius. — Vs. 6. Marmor ΕΥΘΟΜΕΝΑ, restituit Bœckhius πευθομένα, Kaibelius ἐσθομένα quod rectius vidit esse pro αἰσθομένα. — Vs. 12. Legebatur ΑΜΕΙΛΙΧΙΗΣ, quod emendatum ἀμειλίχιος mutavit idem in ἀμειλιχίως quia litteræ ω forma Ϣ ubique utitur lapidarius.

DCXXXVII. Multi edidere post Spon. *Miscellan.* p. 370, Reinesius, *Syntagm.* p. 694, Jacobs. *Paralip.* p. 790 sqq., *Append.* n. 257 et Bœckh. *Corp.* n. 3272. — Vs. 2. Bœckh. ex lapide ἐν βαιῷ. — Vs 3. Id. λαῖνέᾳ. — Vs. 9. Post γενέτης lapis habet μητέρα quod redundat, quodque si servare velis, inter uncos, ut addita ab ipso patre explicatio, ponendum est. — Vs. 12. Bœckh. πλῆξαν. Διδύμους Spon. intelligebat testes, sedem morbi. Post περὶ supplet Bœckh. ὁμαίμους, Jacobs. μῆνας, Déheq. νεφρούς. — Vs. 13.

Bœckh. ἰάσατό μου νόσον αἰνήν, ex lapide ...ΟΝΑΙΝΗΝ. — Vs. 14 in fine Spon. σώσει quod retinuit Kaibel. — Vs. 15 deest pes; conjiciebat ergo Jacobs. νοῦσος..... πάλιν εἷλε... Malim credere a quadratario omissum esse καίτοι juxta καὶ τότε, propter similitudinem. — Vs. 24. Se minime intellexisse Bœckhius fatetur *cur matris manus de oculis sustulisse animam dicantur*. At χέρες hic est pro χειρουργία, χειρουργῶν μηχανήματα, χειρῶν ἔργα, ut in epigr. Phædimi (*Anthol. Pal.* VII, 271), ubi Diana laudatur quod parturienti mulieri cuidam δισσὰς ὑπερέσχε χεῖρας. « Manibus igitur dicit puer (medicorum), suam ablatam esse animam ab oculis matris. » — Vs. 27. Reinesius (*Synt.* XII, 132, p. 694) ex apogr. Bullialdi dabat στυγερήν. — Vss. 25-28. Vulgo : ταῦτ' ἐπ..... βιοτῆς (ξένε) — καὶ κατέλειπον τηκεδόνας τοῖσί με γειναμένοις. — Αἰνόμορος λείψας τρεῖς συνομαίμονας ἀστεφανώτους. Pro istis monstris, Bœckh. judicans omissum esse hephthemimeres dactylicum, versus ita digerendos ut recepimus, censebat. — Vs. 28. Verbo τρεῖς deleto stabit versus. — Supra versus legitur Θεοῖς ἥρωσιν. — Λεύκιος Μινίκιος Ἄνθιμος καὶ Σχρειβωνία Φηλεικίσσιμα ἀτυχεῖς γονεῖς Λ. Μινικίῳ Ἀνθιμιανῷ τέκνῳ γλυκυτάτῳ καὶ θεῷ ἰδίῳ ἐπηκόῳ ζήσαντι ἔτη δ̄ μῆνας ε ἡμέρας κ.

DCXXXVIII. *Smyrnæ* in marmore, « in quo senex cogitabundus baculum intendit in cranium hominis. » *Jacobs.* Multi edidere post primum Pocock.. *Insc. Antiqq.* sect. VII, n. 38, et Jacobs. *Paralip.* II, p. 759, n. 6 et *Append.* n. 121, Bœckh. *Corp.* n. 3397, et Kaibel. n. 303. — Vss. 3-4. Cf. Ausonii distichon ex Menandro, *Epigr.* 145 :

Re fruere, ut natus mortalis; dilige sed rem,
tanquam immortalis : sors in utroque verenda.

DCXXXIX. *Nymphæi* prope Smyrnam. Texerius *Revue archéol.* I, 1844. p. 323 seqq. *Descript. de l'Asie min.* II, p. 304 : inde titulus ille transiit in *Corp. insc. gr.* t. IV, p. 468, n. 9283. « Jubetur defunctus exantlatis vitæ laboribus, victoriæ insignibus ornatus, habitu scilicet omnium pretiosissimo et vere divino, cum antea fuisset abjecto, et præ cœlestium rerum magnificentia spernendo, ad Deum proficisci. » *Kirchh.*

DCXL. *Smyrnæ.* Pocockius *Inscrr. ant.* P. I, 2, 12, p. 24, n. 23. Bœckh. *Corp. inscr. gr.* n. 3388. — Vs. 1. Lapis habet ΤΥΦΩΝΑ, quod retinui. Kaibel. n. 316, Τ[ρ]ύφωνα. — Vs. 3 heptameter est sic incipiens : ΑΜΜΑΣΔΕΥΤΥΧΙΑΜΑΣΤΟΥΣ. Bœckhii emendationem admisimus, qui ceterum pro ΑΜΜΑΣ legit ΑΛΛΩΣ. — Vs. 4. ΕΝΟΠΟΛΕΣ pro quo Bœckhius corrigebat ἐνόπωπας, nos autem ex Kaibelio reposuimus ἔμολες.

DCXLI. *Smyrnæ* protome marmorea reperta, cujus in pectore inscriptio est, nunc exstat Parisiis in magna Biblioth. publ. Hinc petiit Viscontus, *Iconogr. gr.* t. I, p. 284 et tab. 33, item Bouillon. *Musée des Antiques,* t. II, tab. 72. Welcker. recepit in *Syllog. epigr.* ed. alt. p. 47 et Bœckh. in *Corp. insc. gr.* n. 3283. — Sub his versibus in basi rotunda insculpta sunt istæc :

Μ. Μόδιος Ἀσιατικὸς, ἰατρὸς μεθοδικός.

Μεθοδικοὶ ἰατροὶ, medici sunt methodo addicti, quam definiebant esse cognitionem apparentium communitatum ad sanitatis finem pertinentium. De quibus v. Celsum, præf. lib. I. — II sæculi hoc esse epigr. conjicit Kaibelius.

DCXLII. *Perinthi.* Jos. de Hammer. *Topogr. ansichten,* p. 159, et inde Bœckh. *Corp.* n. 2025. — Vs. 2. Bœckh. ψηφοδέτης, vitiosa, ut Hasio videtur (*Thesaur. ling. gr.* s. v.), aut saltem incerta lectio pro ψηφοθέτης. De quo vide Welcker. *Rhein. Mus.* a. 1832, p. 289, et Letronn. *Lettres d'un antiquaire,* p. 315. — Vs. 3. βουλῆς σύνεδρος, i. e. Περίνθιος βουλευτής, Perinthius senator. Proclus hic et in alio titulo memoratur, ut qui Tychæum, id est Fortunæ fanum Perinthi instruxerat. Vid. Bœckh. n. 2024.

DCXLIII. In cippo marmoris candidi ann. 1829 reperto, quem *Salamini* tribuit Pittaces. — Bœckh. *Corp. insc. gr.* Addend. 2322 b 42. — Repetiit Cumanudes in Ἀττικῆς ἐπιγρ. ἐπιτύμβ. n. 2476; scribit vs. 1. Τέχνωνος quod retinuit Kaibel. n. 93.

DCXLIV. *Soada.* Welckerus *Syll. epigr.* n. 96, p. 124, ed. alt., Bœckh.-Franzius *C. i. gr.* t. III, p. 265 sq. n. 4622 et ex apogr. suo Waddington. *Inscriptt.* part. VI, Syrie, sect. IV, Batanée, XXXIV, n. 2322, inde Kaibel. n. 435. — Vs. 3. Lusisse auctorem in nomine Flaviæ credit Welckerus, « memorem usus poetarum a quibus Gratiæ *flavæ* dici solent. Sed potest femina etiam Flavia Charis dicta fuisse. » *Bckh.-Fr.* — Vs. 4. Scribebant iidem ex omnibus apographis εἰκόνας; sed legi jubent novissimi editores εἰκόνα quod retineri potest. — Vs. 5. pro μίγα priores dabant μετά. Burchkardt. *Itin. Syr.* p. 82, legerat ϕΙΛΙΟυϹ, quod acceperunt Bœckh.-Franz. et Kaibelius. Bergrenn. autem (*Itin. Europ. et Orient.* t. II, p. 109) ϕΙΛΙΟϹ, quod confirmatum est Waddingtonis apographo. — Titulo metrico subditum est ἐτῶν ΚΘ μην(ῶν) ι'. Titulus, si Kaibelio credas, est II vel III sæculi.

DCXLV. *Thessalonicæ.* Gruter. p. DCCCXCVIII, 9. Inde Brunck. *Lectt.* p. 303, n. 710, Jacobs. (*Animadv.* vol. III, P. II, p. 288), *Append.* n. 248. — Vs. 1. Jacobs. Μοίρη, Μοῖραι emendavit Bœckh. ex Douza, *De Itinere Constantin.* p. 105. (1599), qui hoc epigramma exhibuit cum hac notula : Ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ τοῦ Πέτρας πλησίον τῆς Θεσσαλονίκης ἐν χώρᾳ Κουντουριώτισσα καλουμένῃ, ὅπου ἐγένετο πόλις Παυρίσιον. — Vs. 3. Gruter. et Douza, Fleetwood. : γευσάμενον. « Reinesius γευσαμένην recte correxit ob ἀθιγὴς quod virginis est. » *Bckh.*

DCXLVI. *Thessalonicæ.* Sub inscriptione sculptus erat delphinus. Bœckh. *Corp.* n. 1988 b. Lebas. *Inscript.* P. III, n. 13, 14 a. majusc. litteris. — Vs. 3. Bœckh. : Τρὶς δέκατον πλήσας ἐτέων τὸ πανύστατα βαίνων. Conjeceram et Τρὶς δεκάτων πλήσας ἐτέων τὸ πᾶν· ὕστατα β.; Kaibel. n. 522, βαῖνον, reliq. ut Bœckh. — Vs. 4. Bœckh. : Λύπην μ. πρόλιπον καὶ πᾶσι βροτοῖσι πόθησιν. Vir doct. Lips. in *Dissert. de Epigr. quibusdam gr.* p. 12, legit : Λύπην μή τῳ ἔδρων καὶ π. βρ. διῆγον; lapis habere videtur : ΛΥΠΗΝ ΜΝΤΟΙΔΙΒΩΝ ΚΑΠΑCΙ ΒΡΟΤΟΙC ΕΙΔΙΟΝCΙΝ. — Vs. 5. Bœckh. : συμβίοις; συσσίτοις scripsi qui propius figuris exscriptis accedit ЄΝ CΥΝΤΙΟC et metro suppetit. Gaius jurisc., « Sodales, inquit, qui ejusdem collegii sunt, quos Græci συσσίτους vocant. » Cf. Theogn. 309 : ἐν μὲν συσσίτοισιν ἀνὴρ πεπνυμένος εἶναι. — Vs. 7. In lapide ΕΤΗϹΑΛ. Πόσεις intelligo *dominas,* gallice *des*

maitresses ou des épouses légitimes, quod feminino genere inusitatum fateor. — Cf. seq. epigr. v. 2. — Vs. 8. Lips. idem : οὐδάμ' ἀπητήθην. Si animadvertis ΟΥϹ, quod in extrema superiore linea « pro varia, ut credidit Bœckh., lectione » additum est, facilius hic leges ΛΥϹΑΙ — Vs. 9. Bœckh. : ἀλλά γ' ἐνωρχηκώς... — Vs. 10. Id. μητέραν εὐσεβ.; a viro Lipsiano accepi μητέρ' ἐν... — Vs. 12. Id. Lips. κατέλυσ' αἶα..... πρόπασιν. — De Secundione eodem epigr. sequens est.

DCXLVII b. *Thessalonicæ.* Edidit Bœckh. *Corp.* 1988 c. Vide n. superior. Sub titulo cuidam Ælio Pollioni a Julia Secunda dicato, navicula sculpta erat. — Vs. 2. Conf. epigr. præced. vss. 5 et 7. — Vs. 3. De locutione βιότου μέτρα vid. Antiph. 14, Crinagor. 18. — Vs. 4. In fine, defunctus hortatur viatorem ut gratam auscultet hanc vocem : Χαίροις κ. τ. λ.

DCXLVIII. *Cii.* Lebas. et Waddington. *Voyage etc. Inscript.* n. 1154. — Cf. Lebas. *Journ. de l'Instr. publ.* 1853, p. 575, cujus sunt restitutiones. Laudat idem Josephi locum ubi occurrit dicendi forma qua hic utitur poeta vs. 2 : κλάσαι τὴν ἐλπίδα ταύτην αὐτῷ προαιρούμενος. *Bell. Jud.* III, 7, 15. — Vs. 1. δαίμων, i. e. Ἅδης qui nominatim inducitur in Parmenionis epigr. *Anth. pal.* Didot. VII, 183, vs. 2. — Cf. Dioscoridis epigr. *ibid.* n. 167, vss. 3 et 4. Ceterum et hic locus ad illam celebratam apud veteres deorum invidiam pertinet. — « Post δέμας, F et versu sequenti paucula litterarum vestigia. Narrabatur anima quo migrasset. » *G. K.* — Secundi sæculi litteras esse credit Kaibelius.

DCXLIX. *Cii. Inscriptt. ant.* p. 29. n. 11, inde Jacobs. Paralip. II, p. 808, sq. n. 9, Bœckh. *Corp.* n. 3741, Lebas et Waddington. *Explic. des Inscriptt. gr.,* etc. P. V, Asie Mineure, sect. VII, Bithyn. — III, Cius, n. 1163. — Vs. 3. Priores editt. ἔστιν ἐμοί, lapis habet quod dedimus post Lebas. et Waddingt. Jacobs. et alii ἔτος, ἦ μ' ἀν. Correxit Bœckh. et receperunt Lebas. et Waddingt., apud quos nullam vs. 4 lacunam habet. — « I p. Chr. n. sæculo vix recentius » asserit esse G. Kaibel. n. 346.

DCL. *Cii.* Ph. Lebas. *Journal de l'Instr. publ.* sept. 1853, p. 576. Repetiit idem et v. cl. Waddington. *Voyage etc. Inscript.* n. 1164. Philippi Lebas. sunt supplementa.—Vs.1. σημήτορα, ΣΗΜΗΤΟΡΑ esse in lapide videtur pro σημάντορα, prava forma. — Vs. 4. Κιανὸς pr. nom., *Cio oriundus*, ut Ἀθηναῖος, etc. Εἰρη[ναῖος ἔ]θηκε[ν] με ἀ[νέστη]σέν τε K.; sic Kaibelius, qui II fere sæculi epigramma esse putat.

DCLI. *Minoæ. Corp. insc.* Add. II 2264 r. Inde G. Kaibel. n. 282. Littteræ ΕѠϹΑ. — Vs. 2. Quot litteræ perierint incertum. Fortasse συν[τυχοῦσ' supplendum, *quandoquidem* te nacta sum *colloquentem.* *G. K.*

DCLII. *Sebastopoli* Galatiæ. Ex Damonis græci apographo (in *Actis societ. philol. Cpolit.* vol. VII) edidit Rœhl. *Sched. epigr.* Berol. 1876, p. 19, n. 7; inde G. Kaibel. n. 402. — Rœhlii sunt supplementa et emendationes. — Vs. 1. μ' ἔτικτεν. « Στήλην ipsam loqui vidit Kirchhoff. — » Post θανόντα continuo hæc ΓΝѠΝΤΟϹΔΗΤΕΡΜΑΒΙΟ///, ut recte editor unam versiculum (14-18 litterarum) describentis errore intercidisse statuerit. Ipse dedit..... γνόντος δὴ τέρμα βίοιο. » *G. Kaib.*

DCLIII. *Sebastopoli.* Ex Damonis apogr. (in *Actis societ. philol. Cpolit.* vol. VII) edidit Rœhl. *Sched. epigr.* p. 19 sq. et inde G. Kaibel. n. 403. Rœhlii sunt fere omnia supplementa; pauca immutavit Kaibelius. — « Ejusdem sepulcri supersunt aliarum duarum inscriptionum fragmenta apud Rœhlium, p. 20, quæ etsi componi inter se posse videantur, tamen nimis mutila sunt quam ut vel sententia restituatur. » *G. K.* — « Videtur IV vel V adeo sæculi, quo tempore tales hymni deis hominibusque juxta canebantur. » *Id.*

DCLIV. *Albæ.* Edidit Reinesius, *Synt. inscript.* cl. XII, p. 683, n. 104, deinde Fabrettus *Inscr.* c. III, p. 193, n. 453, uterque cum interpretatione latina. Repetierunt Fleetwood. *Inscr. Syllog.* p. 200, 2, Bonada *Anthol.* t. II, p. 224, Welckerus *Syllog.* p. 109, n. 78 edit. alt., Franzius *Corp. inscr. gr.* III, p. 884, n. 6205. — Vs. 1. Ὁρμῆς dedi pro Φύρμης, in quo φ pro aspiratione insertum esse opinor. *Horme* cognomen est ap. Murat. *Inscript.* 1571, 12. Aponia L. L. Horme. — Vs. 2. Lapis habere videtur ὁλοκλήρως, quod retinuere omnes; legendum ὁλοκλήροις. — Vs. 3. πρόμορον Welckeri correctio est pro πρόμοιρον. — Vss. 6-7. Cf. supr. n. 337. Ἄρτι με γευόμενον... Quamvis nullum in lapide lacunæ indicium sit, melius sic scripta esse ista duorum versuum fragmenta crediderís, quos sive poetæ imperitia, sive sculptoris incuria mutilos exhibuit. V. *Corp.* n. 6227, 6257. — Priorem scripturam ubique servavit G. Kaibel, n. 577, quem vide.

DCLV. Olim *Athenis,* ubi transcripsit Sponius editque in *Itin.* t. III, P. II, p. 38. Multi inde retulere quos recensuit Bœckh. *Corp.* 1, n. 1012. Nunc lapis est in Britann. Museo inter Elginianos. Nuperrime dederunt et Cumanudes Ἀττικ. ἐπιγρ. ἐπιτύμβ. n. 3388, et Newton in *the Collect. of anc. gr. inscript. in Brit. Mus.* n. CXXVIII. — Bœckh. : « Epitaphium habes Trypheræ, Eutychidis et Ciliciæ filiæ, quod posuit Hermeros, Aristomachi filius, maritus, versibus conceptum partim bonis, partim pessimis, iisque hexametris, exceptis vss. 2 et 10 qui pentametri sunt, et vs. 9, qui confuso numero vagatur, nominibus propriis versificatori difficultatem creantibus. » — Vs. 1. κυδιόωσα, trissyllab., ut vs. 7. Κιλικία. Lapis habet ἐθίραις, ut vss. 4 et 5 λιριόεσσαν, χίλεσι. — Vs. 9 corrigebat et in fine sic supplebat Jacobs. in *Analect. Animadv.* t. III, P. II, p. 300 *sqq.* epigr. DCCXXI :

Ἕρμος Ἀριστομάχοιο πατρὸς καὶ μητέρος ἐσθλῆς.

Sed omnino marmor habet ΕΡΜΕΡΩΣ; pro μητέρος ἐσθλῆς conjiciebat Dehèque μητρὸς Ἐρίννης.

DCLVI. « *Aquis Sextiis,* in lapide fortasse eo aliunde delato. » Franz. *Corp. inscr. gr.* t. III, p. 1035, n. 6779. — Vs. 4. Homeric. dict. cf. *Od.* X, 201, θύρην ἐπιθέντε φαεινήν, *ibid.* Z, 19, θύραι δ' ἐπέκειντο φαειναί. — Vs. 5. G. Kaib. [εἵ]μά τ' ἔθηκα. — Vs. 9. Lapis habere videtur σώοισιν, quod retineri poterat. — Vs. 10. cum *Iliad.* XXIII, 91, comparandus est : ὣς δὲ καὶ ὀστέα νῶιν ὁμὴ σορὸς ἀμφικαλύπτοι. « Proclum conjicias esse Proculum Pontianum, qui consul fuit, a. u. 991, post Christ. 238. » *Fr.*

DCLVII. « In vicinia *Ilii novi.* Ex schedis a Dubois scriptis edidit Bœckh. n. 3627. Titulus mutilus, et corruptissimus. — Vs. 4. Ubi tantum superest, si

apographo credimus, ΡΑ--Υ supplevit Bœckh. δάκρυ; sed quia nusquam vidimus δάκρυ τινὰ κλαίειν, conjecimus ῥᾷστα. G. Kaib. [κ]α[ὶ σ]ύ με. — Vs. 7. G. Kaibel πνεῦμα [β]ίᾳ θ. — Vs. 13 idem restituit. — Vs. 15. « ὀλέτην certum est, licet alias inusitatum. » *Bckh.*

DCLVIII. *Nicææ* repertum edidit primus Bœckh. (*Corp.* n. 3764) ex schedis Alex. de Laborde a Letronnio missis. « In lapide est anaglyphum cellulam repræsentans et in ea collocatum juvenem, qui altera manu tridentem s. fuscinam, altera cultrum tenet (ut Retiarii in titulo in Maffeii *Mus. veron.* p. cxxv, 4, addita eadem hæc arma ad latus sunt). » *Bkh.* — Vs. 1. Cf. simile initium epigramm. in *Anthol. palat.* XVI, 379. — Vs. 2. ἒ interjectio dolorem significans extra metrum est. Ubi lapis habet non sine aliqua confusione ΕΧΡΥΣΟΜΑΟΛΛΟΝ, legimus (ἒ) Χρυσεόμαλλον, quod pro nomine proprio posuit Paul. Silent. *Anth. pal.* VII, 563. Pro ῥητιάριον libentissime darem ῥητιάριν quod legitur in Bœckh. n. 3765, et in seq. nostro. Si ῥητιάριον retines, ut Bœckhio placuit, unam syllabam ex duabus facias necesse est, seu ῥῆτιάρῑον, sive, ut Bœckh., ῥητιάριōν, legens. — « Κυνηγὸν intellige venatorem circensem, sive bestiarium. » *Bckh.* — Vs. 3. σταδίοις manifestum est introductum fuisse errore seu exscribentis seu quadratarii, unde exstitit heptameter : quod dedit Bœckh. fere omni sensu caret. Frœhner. corrigebat θῆρας ἐν στ. πάσας παλάμαις ἀνύσαντα (*Mus. du Louvre, inscr. grec.* p. 247). Post verss. in lapide subjiciuntur et hæc : Ἡλιόδωρος..... Χρυσεομάλλῳ ἐκ τῶν αὐτοῦ μνείας χάριν. Χαῖρε, παροδῖτα.

DCLIX. « Lapis... olim Choiseulianus; catal. Dubois n. 210, nunc in Museo patrio Parisiensi, catal. Clarac. n. 578. Antiquam hanc inscript. æri incisam dedit Claracius in tabulis et Bouillon. *Mus.* t. III, Cipp. et Inscr. tab. 21, Osann. *Syll.* p. 366, n. xxx. Tractavit et Welckerus *Syll.* edit. alt. n. 47, p. 58. Tituli patria ignoratur. » Bœckh. *Corp. inscr. gr.* n. 3765. — Vs. 2. Bœckh. : τάγμα ῥητιάριν, δεύτερον πάλον, ter claudicante versu, pro quo facillime legi quod accipiendum censeo. G. Kaibel. Τα[ρσέ]α ῥητιάριν, δεύτερον π. Μ. — Vs. 4. Lapis habet ΚΕΛΑΔΟΝΑ ΛΩΝ; conjiciebat Bœckh. : κέλαδον λαῶν, Welcker. ἄθλων, Frœhn. ἀέθλων, nos τ' ἀνδρῶν. De παλοις, adi Bœckhii not. ad n. 2663 ubi laudatur Dion Cass. LXXII, 22. Subjiciuntur hæc versibus : Θάλλος και Ζόη Μελανίππῳ μνείας χάριν ἐκ τῶν ἰδίων ἐποίησαν.

DCLX. *Rimea.* Ediderunt, ex suo apographo v. cl. Waddington, *Inscriptt. gr. et lat. etc.* t. III, P. I, sect. vi, *Trachonitæ*, II, n. 2429; Franz. *Corp. inscr. gr.* t. III, p. 256 sq., n. 4588, ex schedis Seetzenii. Pessimi versus, quorum in primo pronuntiandum Καιλστῖνος vel Κλεστῖνος. — Vs. 4. Per formulam ἐσθλῆς ἐκ στρατιῆς quæ nonnunquam occurrit, ut in *Corp. inscr. gr.* n. 4582, arbitrati sunt Bœckh.-Franz. vitam actam cum stipendiis militaribus comparari. Ceterum claudicat versus qui, si absciderìs νῦν δ', pentameter fit. Misellus tandem poeta, deficientibus propriis opibus, postquam aliena scrinia compilavit (*Anth. palat.* VII, 228), omni metro valedicit. — Præterea in lapide sæpe ε scriptum pro diphthongo αι; Κελεστεῖνος, ἐπενῆ, μείνεμι vss. 1, 3 et 5.

DCLXI. Edidit Gruter. *Inscriptt.* p. MCXXIX, 11. Unde Grotius in *Floril. Græc. mantiss. tert.* p. 412. — Vs. 1 jam legitur in *Anthol. pal.* c. VII, 3, et supra in sylloge nostra n. 388. Cf. etiam hic infra n. 679. — Vss. 2 et 4. Homero-centones.

DCLXII. *Namaræ.* II fere sæculi censet esse Kaibelius. Ex suo apographo edidit, v. cl. Waddington. *Inscript. gr. et lat. etc.* Syria, n. 2177. — Vs. 2. Usitatæ formæ ἐκ τῶν ἰδίων addere voluit Major patrem suum felicitatis et opulentiæ ipsius fuisse artificem, ut gallice dicitur l'*artisan de sa fortune.* — Vs. 4 supplevit G. Kaibelius.

DCLXIII. *Minoæ.* Lenormant *Mus. Rhen.* XXII, 291, n. 281; inde G. Kaibel. *Epigr. gr.* n. 285. Editoris sunt supplementa, nisi quod ἐλθὼν pro ἤλυθον Wilamowitz, κλαίοις pro κλαίεις scripsit Kaibel.

DCLXIV. Apud locum *Altentash,* olim *Bennisoa.* Primus edidit Lebas. *Voy. arch. etc.* p. 430, n. 775; inde transiit hoc epigr. in *Corp. inscr. gr.* n. 3857 m, *Addend.* Repetiit nuper Waddington, *Inscr. gr. et lat. etc.* n. 775. Dedit etiam ex ipso lapide v. cl. G. Perrot in *Explor. arch. de Galatie, etc.* t. I, p. 125. Nonnulla metri vitia in vss. 3, 4, 9, quæ fortasse auctoris sunt, facile fuit tollere. — Vs. 2. Lapis : δάκρυον. — Vs. 3. Pro Μήτηρ δὲ βαρυπενθάς, reposuimus Μήτηρ δ' ἡ βαρυπενθής, ultimum verbum jam scripserat Franzius. — Vs. 4. Ubi in lapide ἐμαυτὴν ζῶσα erat, legimus ἐνθ' αὐτὴν ζῶσαν. — Vs. 5. Lapis : ΕΙΝΕΚΟΝΙ, unde eruit Franzius εἵνεκ' ἐμῆς, simplicius restituimus εἰνὶ κόνει aut ἐν δὲ κόνει. — Vs. 6. in novo Waddingtoni apographo desunt verba ult. post σοφῶν, quæ prius legebantur οἱ μάνυε τιμάν, nullo quidem sensu, ut mihi videtur : conjeci σοφῶς σοι μάνυε τιμάν. — Vs. 9. Cum nulla pateat lacuna, ubi lapis habet ΕϹΤΙΓΑΚΑΙ ΕΝ ΦΘΙΜ., forsitan legendum est ἔστι γε κἀν, aut si putaveris, quod verisimile est, ΓΑ et ΚΑΙ unam et eandem esse particulam quadratarii aut ejus qui exscripsit incuria geminatam, ἔστι καὶ ἐν φθιμένοις. — Vs. 10 mutilum restituit Franzius : Χαίροις· μὴ τύμβον ἄλλα νοέων πάριθι. Sed manifesto lapis habet ΑΛΛΑ ΕΜΟΥ, aut, ut legit G. Perrotus, ΑΝΑΓΝΟΥΣ. Kaibel. tantum scribens [μὴ.....] τύμβον, ἀλλ' ἀναγνοὺς πάριθι, subjicit : « Initio versus monebatur ne quis violaret sepulcrum, » et vocis χαίροις fere nullum superest vestigium. — Versibus subscriptum legitur Τιμέας καὶ Νάνα γονεῖς. — Mulieris n. pr. Νάνα, jam occurrit in alio ejusdem regionis titulo, in *Corp. inscr. gr.* Addend. III, 3827 u :

Τὴν τιμητὴν ἀνθρώποις Νάναν ταχέως ἥρπασε μοῖρα.
συμφροσύνῃ ζήσασα ἐν χηροσύνῃ κατέλειψε
σύνευνον χαλεπῷ πένθει τειρόμενον.

— III fere sæculi hoc esse epigr. existimat Kaibelius, qui, fere ubique priore scriptura servata, exhibet Ἀένεον (*sic*), βαρυπενθάς, ἐμαυτὴν ζῶσα, ἀλκυονὶς γοεροῖς (vs. 5), σοφῷ νοΐ, ἔστι γὰρ καὶ ἐν φθ.

DCLXV. *Namaræ.* II vel III sæculi, ut quidem Kaibelio videtur. Ex apographo suo v. cl. Waddington., *Inscr. gr. et lat. recueil. etc. Syrie etc.* n. 2176. — Vs. 2. Κερτέννου dubium est, ut multa in hac inscriptione quæ luce indigent; lapis ΓΕΙΝΑΜ ΕΝΗΙ. — Vs. 3. Lapis ΜΙΛΙΟΝ, μίλιον, quod miliarium esse putat Kaibel., quod « Fortunæ fano simul dedicato insigniverint. Sæpius enim veteres ad vias publicas sacella vel ἡρῷα constituebant, quibus spatia emetirentur. » *G. K.* — Vs. 5. « Namara erat, teste divo Hieronymo, *vicus grandis in regione Batanæa* (*Onomast.* in v. Nemra). » *Wadd.* — Vs. 9. Waddingt. τήν, pro τήνδε, hancce sub fornicem;

fortasse legendum ἔῃν, ЄΗΝ. — Vs. 10. Iomedes erat poeta.

DCLXVI. *Cotiæi.* G. Perrotus, op. cit. p. 118, n. 79, deinde G. Kaibel. n. 366, qui apographis omnino fidendum negat. — Vs. 5. « ΛΟΥϹΑΜΕΝ λοῦσαν ἐν sat confidenter, πηγαῖς dubitanter scripsi. » *G. K.* — Vs. 7. τρεῖς supplevit Mordtmanni filius, a quo etiam patris apographum habuit G. Kaibel.; « at trigenario non bene conveniunt laudes vs. 1. nec senatus principatus. Fortasse ipsum illud Ϲ(Ε) quod ante ἐτέων traditur, numeri quinarii nota est. » *Id.*

DCLXVII. *Migdalæ.* Ex apographo suo v. cl. Waddington. *Inscr. recueill. etc.* Syria, n. 2031. — Vs. 1. Ῥητορικῆς, id est artis oratoriæ causis defendendis adhibitæ; cf. vs. 6. — Vs. 5 ita est in lapide, nihil deest. — II fere sæculi hunc titulum esse censuit Kaibel.

DCLXVIII. In *Amorgo.* Henzenius *Ann. Instit.* 1864, p. 106. Inde G. Kaibel. *Epigr. gr. e lap. conlect.* p. 108, n. 279. — Litteræ ΑϹΩ. — Vs. 1. ἔτι monosyll.

DCLXIX. *Selæmæ.* Ex apogr. suo v. cl. Waddington. *Inscriptt. rec. etc.* Syria, n. 2381. — Vs. 2. De tumulis qui columbariorum loco habebantur, vid. infr. n. 670, Τύμβος ὑπουδαίων, n. 728. Αὐτῷ καὶ τεκέεσσι, cum notis Waddingt. *ibid.* sub n. 2145. — Vs. 7. G. Kaibel. censet scribendum esse νεοπολίτης; « Sadus, ait, architectus ex servo civis factus est. » Idem hunc titulum II sæculo vix recentiorem censet.

DCLXX. « II vel III sæculi. » *G. K.* — Ex apographo suo, loco dicto *Busr-el-Hariri* repertum edidit v. c. Waddington. *Inscriptt. rec. etc.* n. 2474. — Vs. 2. Non aliunde notus ille Majorinus, ad quem pertinent duo tresve inscriptiones quas *ibid.* nn. 2475 sqq. vide, præsertim una s. n. 2475 quæ latina est, hæc :

Sede sub hac recubat clarus prætorique præfectus
Majorinos, virtute celebratus magna per orbem.
Hæc illi nunc requies fati, hæc sedis æterna,
Filippi extructa studiis Gratique nepotis.

(prætori p. prætorio, — Majorinos p. Majorinus, — cælebratus). — Vs. 4. ἐλέλευσις ab ἐλελεῦ, pugnantium seu victorum clamore, triumphalis laudatio est (v. Hesych. v. ἐλελεῦ, et Aristoph. ad *Aves,* 864 schol.); deest ἐλέλευσις lexicis. Emendavit G. Kaibelius Βασιλεῦσιν, quod recepimus. — ΤЄΚЄΡΤΟΝ in lapide omnino perspicuum, quid sit hoc monstri nescio, quod prius transtuleram quasi sit κάρτους, deinde admisi Kaibelii scripturam, quamquam parum ipsi auctori placeat, ἐπάρχου. — Vs. 9. « De columbariis *Haourani* vid. not. ad n. 1145. » *Waddingt.*, et in hac sylloge, infr. n. 728 b. Αὐτῷ καὶ τεκέεσσι, vs. 5.

DCLXXI. « III fere sæculi. » *G. K.* — *Migdala* (Medjdel). Edidit ex apogr. suo v. cl. Waddington., *Insc. gr. et lat. recueillies en Grèce, etc.* t. III, P. I, Syrie, sect. V (Auranite, III) n. 2401. Bene restituerat Franz. *Corp.* t. III, p. 254, n. 4579. — Vs. 3. Scribebat Seidler. ἄψιν, ut prosodiæ satisfaceret, sed ἀψίδα in lapide esse docet Waddingtoni apographum, cujus licentiæ nonnulla reperias exempla, qualia sunt Alcæi κναμίδες (Boisson. *Lyr. gr.* p. 7, Alcæi, κα') et Greg. Naz. *Carmin.* XLVII, 207, σφρηγίδας.

DCLXXII. *Achridæ Epiri.* Ex Pappadopuli apographo Henzen. *Bullet. arch.* 1849, p. 149, inde G. Kaibel., *Epigr. gr. etc.* n. 511. — β. Vs. 5. Henzen. ..... τέ μοι Νικοκλεόντης; idem pro matris nomine Zenois, Ζηνωνίς scripsit, nomen jam notum Basilisci uxoris ap. Malchum in *Exc. Legatt.* p. 272-274 edit. Nieburh. Formæ Zenois nullum adhuc repertum est exemplum.

DCLXXIII. Lapis in oris Cyrenaices repertus indeque translatus Alexandriam. H. C. Agnewius *Remarks on some remains of ancient greek writings, etc.* in *Archæol. or miscellaneous tracts of relating to antiquity,* vol. XXVIII. London, 1840, tab. XIII; unde petiit Welcker. *Mus. Rhen.* I, 1842, p. 209, n. 17. Franz. *C. insc. gr.* n. 5362 b. G. Kaib. n. 260, qui III vel II ant. Chr. n. sæc. hunc titulum existimat. — Vs. 3. κάλυβος, si Hesychio credis, est idem quod καλύβη, i. e. παστάς, θάλαμος.

DCLXXIV. In vico *Eriguez,* in cippo in quo imago mulieris sedentis exsculpta est. Post Lebas. (*Revue de Philol.* I, p. 333, et *Voyage archéol. etc.* fasc. inscr. 13, 14, p. 273, n. 1022, Franz. *Corp. inscr. gr.* t. III, Addend. p. 1083, n. 3847, n. G. Kaibel. n. 383, quo judice, II sæc. est.

DCLXXV. In loco Sukkara prope *Memphin* reperit comes de Laborde, cujus ex schedis edidit Radulfus Rochette (*Mon. ined. antiq. figur. gr. Etr. Rom.* vol. I, p. 115 in *Achilleide.*) Retulit Boissonadius in notis ad *Epistol.* Theophylact. p. 319, cum nonnullis his emendatt. : « Quum sit in ipso lapide ΕΣΘΛΟΝ, malui rescribi ἐσθλῶν... Præterea non placuit εὔφρονα. Lapidis verba ΕΥΣΕΒΕΕΣΣΙ. ΑΦΡΟΝΑ me potius duxere ad εὐσεβέεσσι σαόφρονα. Non est enim εὐφροσύνη virtus, quæ tam amplæ mercedis digna esse videatur. » *B.* — Dedit et Franzius, *Corp. inscr. gr.* t. III, p. 347, n. 4703. — Vs. 3. legit ἐσθλός. — Vs. 4. ἀπέσχε τέλος, fortasse intelligendum, mortis leve tributum solvit, ἀπέχειν eodem sensu quo ἀποτίνειν, cujus tamen nullum exemplum novi. Ergo videant docti. G. Kaibel. qui (n. 259) hoc epigr. II fere p. Chr. n. sæc. esse censet, Franzii scripturam servat.

DCLXXVI. In Ægypto, forsitan *Lycopoli.* Asservatur in Museo Parisino. Edidere multi, novissime Froehner. in *Mus. du Louvre, Inscriptt. grecq.* p. 261 sq, n. 161. In Abydeno templo erat Osiridis sepulcrum, et in vicinitate dei Ægyptiis nobilibus humari placebat. — Vss. 5 et 10. In Ἀβυδηναίου et ἵδρυσε vocibus peccatum est quantitate syllabarum βυ et δρυ quæ longæ sunt, quod in carmine ægyptiaco minime mirandum.

DCLXXVII. Asservatum lapidem Parisiis in Museo publ. Lupar. edidit Claracius *ibid.* tab. 60, p. 481, c. n. 848. Citavit Letronn. *Journ. des Sav.* Aug. 1830, p. 503. Repetiit Franz. *Corp. inscr. gr.* t. III, p. 351, n. 4709, G. Kaibel. n. 415. Litteræ ΕϹΩ.

DCLXXVIII. *Alexandriæ* in Ægypto. Nerutzus in Ἀθηναίῳ, 1875, p. 73 sq. n. 2. Ad tempora Macedonica pertinet; jam a v. cl. Marietta missum dederat v. cl. E. Millerus in *Rev. arch.* 1874, t. XXVII, p. 53 sqq., sine vs. 7, et cum ceterorum paucioribus reliquiis. Kaibel. n. 258.

DCLXXIX. *Alexandriæ Ægypti.* Edidit et emendavit Nerutzus in Ἀθηναίῳ, 1875, p. 75 sqq. n. 3. Versibus istis, qualescunque sint, subscriptum verbum Παντοματρική. Postica autem in parte lapidis hæc addita sunt : Εἰμὶ δὲ τῆς Κρήτης Παντοματρίου Ἰουλιανή. Titulus pertinere videtur ad tempora Vespasiani sive Trajani. — Vs. 2. Scripsi Πρέμνου, patris pr. nomen simile huic satis apud nos noto *Lasouche.* Si Πρέμνον retines, ægre componitur sensus, « stipitem uxorem, venerandum ramum, etc. » — Vs. 4. ζήσασαν dedi pro ζήσασα, ablato versus præcedentis extremi puncto, quia per illam lectionem pæne deesse sensus videbatur. — Vs. 6. ἀπόκειται, seponitur, gallice *est tenu en réserve pour...* id est *attend,* manet. G. Kaibel. n. 416. « ætatis admodum recentis » affirmat esse hunc titulum.

DCLXXX. In Ægypto repertum atque a v. cl. Danino missum edidit v. cl. E. Miller. *Revue archéol.,* t. XXVII, ann. 1874, p. 150 *sqq.* — Vs. 2. Πανδαμάτωρ i. e. χρόνος sicut in Simonid. epigr. in Brunck. *Anal.* t. I, p. 124, et in anonym. *Anal.* CCCLXXV b. edit. Lips. — Vs. 3. ἀμμοφάνης nusquam alibi repertum vocabulum. — Vs. 4. Supplet Millerus Ἀβραμίου seu potius Ἀββαίου jam aliunde notum propr. nomin. — Vs. 7. Lapis habere videtur ΕΤΕΙΜΩ. Millerus scribit ἐτείμω, vertitque : « Tu as été honoré [deux fois d'une statue] dont chaque fois tu as supporté les frais. » Fortasse legendum ΕΤΕΙΣΩ, ἐτίσω, honorabas, gallice, « tu leur fis honneur. » III vel IV sæc. credit esse hoc epigr. Kaibel. n. 430, qui inter christiana posuit. *Id.* vs. 10. αὐ[ξάνου] restituit, et vs. 12, scripsit τ]όν[δ]ε κατ. [τ]οῖα.....

DCLXXXI. *Ex Ægypto* missa, a v. cl. Marietta, qui reperit lapidem in via quæ ducit ad Serapeum. Edidit v. cl. E. Eggerus in *Bullet. societ. Antiq.* 1863, 1er juillet, p. 146 sqq, cum notis et interpretat. gallic. quam operæ pretium est hic transcribere : « Un homme semblable aux dieux, laissant son corps au sein maternel de la terre, sur les montagnes divines de sa patrie, sous un tombeau bien travaillé, ayant échappé à la cruelle vieillesse au milieu de son jeune âge, est monté au séjour des bienheureux sous la voûte éthérée, après avoir honoré sa patrie de récompenses et de nombreuses couronnes qu'il a ceintes le premier et qu'il a transmises à ses enfants. Quel est cet homme? dira en passant un voyageur. Quel est ce héros fortuné, ce bienheureux que tu caches, [ô terre]? Je te l'apprendrai sans rien dire et sans parler : c'est le tendre rejeton d'Origène Casius, le parfumeur. » — « Sois heureux. »
— Vs. 6. Conf. in titulo Xanthi Lyciæ (*Corp. inscr. gr.* n. 4269) :

Ζηνὶ δ' ἔπειτα τροπαῖ' ἀπὸ τῶνδ' ἔστησεν ἁπάντων
καλλίστοις δ' ἔργοις κατὰ καὶ γένος ἐστεφάνωσεν.

V. cl. Eggerus conjiciebat multa illa præmia, illas coronas, ad certamina artium variarum, qualis est unguentaria, pertinere, etsi, ut fatebatur, id nulla alia mentione compertum haberet. — Vs. 9. « λαλλοῦσα pro λαλοῦσα geminata consonante, ut producatur syllaba, sicut apud Homerum jam reperias ἔλλαβε pro ἔλαβε, sicut et latine scribebatur *repperi* pro *reperi, relligio* pro *religio,* etc. » *Egg.* — Vs. 10. Κάσιος Eleensis cujusdam nomen est apud Athen. XIII, p. 593, F.

DCLXXXII. In loco *el Gabaouât,* in sepulcris in occidentem ab *El Khargeh* sitis. Transcripsit Cailliaud. et edidit, *Voyage à l'oasis de Thèbes,* tab. XXIII, n. 9, 10 (cf. p. 114). Inde repetiit Franz. *Corp. etc.* t. III, n. 4958. — Christianam censet esse inscriptionem Kaibel. n. 1024, qui finxit « hominem christianum Ammonis aliquod templum adeuntem, ubi tamquam improbi sibi conscius facinoris Christo supplicat. » Vs. 1. Ἀμμώνιον [θεὸ]ν Χρ[ι]στῷ μεμελημένο[ς] εἶδον· — Ἵλαθι, Χρ[ισ]τὲ π.... *Id.*

DCLXXXIII. Syriæ, nescio quo loco. Georgius Perrotus, *Rev. arch.* 1877, p. 61. — Vs. 1. G. Perrot ἐν λο[γίοις], quod libenter reciperem. — Vs. 2. Edit. δίκαιον; G. Kaibelius (Addend. n. 459 a) subaudit ἄνδρα, gallice « un juste, » correxi ΔΙΚΑΙΟΝ ΔΙΚΑΙΟΙϹ. — Vs. 3. Perrot : παρθενικὰς τελέσας ἄξια νυμφιδίων, nullo, opinor, sensu : videtur Kaibelio aliquid turbasse; emendavi.

DCLXXXIV. *Bennisoæ.* Lebas et Waddington, *Voyage en Grèce et en Asie Mineure,* V. Part. Inscript. expliq. p. 229, n. 782 b. (Cf. *Corp. inscr. gr.* n. 3857 q.), sub n. 782 a dederunt alterum epigr. eodem cippo exscriptum hoc :

Γράπτη Ἰανουαρίου γυνὴ κουριδία πρωτόμορος.

(lapis : ΗΡѠΤΟΗΡϹ.) — Vs. 2. Ἰανουάριν pro Ἰανουάριον, ut sæpe in similibus. Lapis ϹΛΟΝ, quod male legebatur ΟΛΟΝ. — Vs. 3. Apogr. ΧΑΙΧΑΡ, *Corp. insc. gr.* emendatio est, pro quo Kaibel. ex Wilamowitzio [κ]αὶ Χαρ[ίτεσσι], unde heptameter fit.

DCLXXXV. V. cl. Renan, *Mission de Phénicie;* textus p. 184 sq. Tetrasticho subscripta sunt hæc, quæ ut in multis ejusdem ætatis et ejusdem aut similis regionis nonnulla metrici ordinis præstantia ad rectos purosque versus non reduci possunt : Ταῦθ' ὁ βίος, παροδῖτα φίλε· ἐλπίδες ἐν ζωοῖσιν. Εὔφραινε σεαυτόν. Μὴ παρόδου ταχύτης βραχέος λαθέτω σε χρόνου.
Σεραπίωνος διδασκάλου ἐφήβων τόδε σῆμα. — Igitur Serapion iste maritus erat Dionysiæ et duorum corpora sepulcro inclusa erant. Illius idem fere ac nostrorum in armis magistrorum ministerium nos satis docet cur tam versibus faciendis impar fuerit. Sed διδάσκαλος ἐφήβων noster, ut verisimile est, unus erat illorum ἐφηβάρχων, cujus et verbo ἐφηβαρχεῖν significatur ministerium. Cf. *Corpus* nn. 3085, 3086, Tei; 3665, Cyzici. — Vs. 1. « J'accentue d'après la quantité fautive que le versificateur attribue à la syllabe finale de Διονυσία. » *Ren.* — Asservatur hic titulus in Museo parisino Lupar. Vid. Froehner. *Musée du Louvre, Inscr. grecq.* p. 312 sq. n. 278.

DCLXXXVI. E. Renan, *Miss. de Phénicie,* p. 231 — Vs. 1. E. Eggeri restitutio est, qui proposuit et παῦρον et εὐτυχίῃ. — Subscriptum est Ζήσας ἔτη ζ, μῆνας ξξ. « Mensium notatio insolita, ut ubi supervacuam esse ξ videatur. » *Ren.*

DCLXXXVII. E. Renan. *Miss. de Phénic.* p. 347, ex v. cl. Waddingtoni apographo, qui exhibuit quoque hoc epigr. in *Inscriptt. rec. Syrie,* n. 1854.

DCLXXXVIII. St. A. Cumanudes, jam exhibitum in Ἀρχαιολ. ἐφημερ. 1862, decemb. p. 296, in Ἀττ. ἐπιγρ. ἐπιτύμβ. p. 365, n. 3151; unde Kaibel. n. 95. Pessimi versus et qui etiam temporum injuria depravati sunt. Minaco, adhuc ignotum pr. nomen, forma

minime græca, Libyos erat conjux, aut quod potius opinor, filia, qui, ut satis declarat ejus nomen, Africa oriundus erat. — Vs. 2. Deterrima et dicendi et versificandi forma pro dactylo numerantur καῖ τοῖς ἄλλοῖς. — Vss. 5-7 ut potuimus et exempli causa restituimus. Kaibel. σιγῇ δὲ κρύπτω... ἀνθ' ὧν ἤμελλον π...

DCLXXXIX. Tabula marmorea, olim *Rheneæ*. Post alios Welckerus, *Mus. Rhen.* 1836, p. 410, et Bœckh. *Corp. inscr. gr.* n. 2322 b 93 Addend. — Kaibel. n. 215 : « I fere p. Chr. n. sæculi epigramma melius excogitatum quam scriptum. »

DCXC. *Florentiæ*. Edidit post alios Jacobs. *Paralip.* II, p. 775, n. 27, deinde in *Append.* n. 207, et postremo Franz. *Corp.* III, p. 915, n. 6278. — Vs. 2. Murat. et Gorius : πενταετηζομένη, unde facile eruta vera lectio πενταετιζομένη, pro qua conjecerat Jacobs. πενταέτις μόνον ἦν. Igitur lexicis inserendum est πενταετίζομαι, *quintum ætatis annum ago*, Callimachi exemplo apud quem (*H. in Dianam*, 179) legitur εἰνναετιζόμεναι (βόες) κερεαλκέες. — Vs. 5. Lapis : ΓΕΝΘΕΙ ΧΑΡΙΤΩΝΟΣ, ubi nullo sensu legebatur βένους (ΒΕΝΟΥΣ) Ἀρίτωνος, suspicatus tamen erat Jacobsius πένθησ' Ἀρ. G. Kaibel. (n. 565) qui II sæculo non antiquius epigr. credit, sic scripsit :

Οἵ ἐμὲ γ[ει]να]μέν]η μῆτερ Βένους, ο[ἵ Χ]αρίτωνος.

— Vs. 6. Marmor, ut videtur, βωομένου, « forma ab imperito versificatore inventa ad versum implendum. » *Jac.*

DCXCI. *Cyzici*. Ex Muratorii *Thes.* p. DCCCCIX, emendatum exhibuit Dorvill. *ad Chariton.* p. 105, inde Brunck. *Anal.* III, p. 300, Jacobs. (vid. *Animadvv.* vol. III, P. II, p. 265), *Append.* n. 204, Bœckh. *Corp. inscr. gr.* n. 3694, Kaibel. n. 337. « Anaglypho navis expressa cum viro ipso. » — Vs. 1. Bœckh. ποντίων βελῶν. — Vs. 2. Murat. ηγαιμενος, unde eruit Dorvill. ἐξηγαλμένος, aut ἦν ἠγαλμένος aut, quod Brunckio placuit, ἐξηγαλμένων. Bœckh. Kaibel. ἠγλαϊσμένος. — Vs. 5. Id. καὶ πόθεν γένος. — Vs. 6. Id. ἐνθήσεις, marmor, ΕΝΘΗCIC. — Vs. 7. Id. ὑφέξεις, marm. ΥΦΕΞΙC. — Vs. 8. Id. δώσεις, marm. ΔΟCIC. « Ad multam Cyzicenorum civitati pendendam cf. n. *Corp.* 3692. » *Bckh.* « Classem Ponticam Elagabali ætate Cyzici collocatam fuisse tradit Cassius Dio LXXIX, 7. » *G. K.*

DCXCII. *Cii*. Lebas. et Waddington. *Voyage, etc. Inscript.* n. 1145. — Cf. Lebas. *Rev. de Philol.* I, p. 34, *Journal de l'Instr. publ.*, sept. 1853, p. 575. — Vs. 1. ὠκύμοιρος pro ὠκύμορος deest lexicis. Kaibel (246) : Ἐπ' ὠκυμο[ί]ρ[ου τ]ο[ῦτ[ον Ἀ. — Vs. 3. ἄνω producta priore syllaba, nisi pyrrichum pro spondæo usurpavit poeta, quod non raro fit in deterioris ævi inscriptionibus. Kaibel. ex Buechelero ἀν[φὶ]. — Vs. 7. Notanda est forma dorica ἁ ταλ.

DCXCIII. In *Montalub* Galatiæ vico. Ex schedis Busbequianis et Belsianis *Corp. inscr. gr.* n. 4137, deinde G. Kaibel. n. 404. — Vs. 3. Pronuntiandi errore lapis habet σκοῖνος. — Vs. 5. Ἄφη nom. est in *Corp.* 4143, 4145; Ἀφφία s. Ἀπφία, *ibid.* 4141, etc. Cf. supr. n. DCXXVIII. — Vs. 7. « Filiæ patris, frater ejusque filius et Stratonicus χάσιος i. e. propinqui mortem lugent. » *G. K.* Extrema sic traduntur ΤΙΚΙΛΛΑ ΦΙΛΟ.

DCXCIV. In ara sepulcrali reperta prope viam Ardeatinam. Edidit Amadutius in *Memorie encyclopediche Romane sulle belle Arti, Antichità, etc.*, t. V, p. 7. Tractavit Welckerus *Spicil. epigr. gr.* II, n. 34 et *Syllog. epigr. gr.* p. III, n. 79; repetiit Franzius, *Corp. inscr. gr.* III, p. 926, n. 6282 et G. Kaibel n. 691. — Vs. 5. « Quem pater matri destinaverat loculum eum nunc ego teneo. » *G. K.*

DCXCV. *Urbini* in palatio ducum. Ex Bormanni ectypo edidit G. Kaibelius, n. 646 a. Subscriptum est : M. Septimius Diocles fecit sibi et Jul. Ca.... fi[liæ...

DCXCVI. In tribus lapidibus Vaticanis. Marinus *Fratr. Arval.* vol. I, p. 258, unde petiit Welckerus *Syllog. epigr. gr.* p. 79, n. 54. ed. alt. Franzius *Corp.* 6203 et Kaibel.647.—Vs. 1. στέμματα, ni fallor, hîc est ut apud Juvenal. (Sat. VIII, v. 1), stemmata, *id est* serta, seu vittæ, ex herbis et floribus textæ, quibus circumdatæ lineæ vel funiculi linei ad imagines, tamquam rami ex stirpe discurrebant, earumque relationes, adeoque familiæ successionem seu genealogiam indicabant, quasque vocamus *arbres généalogiques*. — Vs. 4 in lacuna Ignatius de Rossi, amicus Marini, legebat πετρ'; Boissonadius *ad Holsten. Epist.* p. 447 pulcre dedit λίθος. Ad latus utrumque inscriptionis bis scriptum est nomen Πιονίου et latine Pioni, quod esse poetæ videtur. — Duo epigr. distinguit Kaibelius, unum a vs. 1 usque ad vs. 10, alterum a vs. 11 usque ad ultimum. Prioris litteræ ΕΣW, alterius ЄCω sunt.

DCXCVII. *Romæ*. Edidere multi, quos vide indicatos apud Franzium *C. insc. gr.* III, p. 908, n. 6264. — Vs. 1. θεομνήστωρ non in *Thesauro* reperitur. — Vs. 2. « In nomine Ναρκισσίωνος alterum iota accentu producitur. » *Fr.* Lapis ex apogr. Spon. (*Miscell.* p. 368) : ΗΙΝΥΠΠΟΥ ΕΥΧΗ; correctio est G. d'Arnaud in Dissert. de Diis παρέδρ. c. V, p. 22.

DCXCVIII. *Romæ*, in sarcophago. *Corp. inscr. gr.* n. 6307, Kaibel. n. 712. — Vs. 1. « Nota primam in τολμήσει correptam. » *Fr.* — Vs. 3. Πόρτῳ « videtur portus Ostiensis intelligendus esse, nisi oppidum est ad portum illum conditum messibus frumentisque recipiendis et ipsum nomine Portus celebratum. Quod si est, sarcophagus illinc translatus est in urbem. » *Id.* — Vs. 4. βλαψίταφος, rara vox, nulla etiam in div. Gregor. epigrammat.; est ap. Viscont. *Inscript. Triop.* p. 72 : τίσει ἀτασθαλίης βλαψίταφον κόλασιν.

DCLXCIX. *Romæ* in monte Esquilino. Brizio *Pitture e sepolcri scoperti sull' Esquilino*. Romæ, 1876, p. 43, n. 74. — Supplementa sunt Bücheleri et Kaibelii.

DCC. *Romæ*, in sarcophago, in cujus operculo sculptus est juvenis *ornatus viridi tempora pampino*, altera manu coronam, altera calicem tenens, cubitu sinistro super culcita nixus. Edid. Amadutius, *Anecd. litt.* t. II, p. 469, n. 20. Welcker. *Ep. Spicil.* II, p. 17, n. 38, *Syllog. epigr. gr.* p. 97, n. 66, edit. alt.. Franz. *Corp. inscr. gr.* t. III, p. 928, n. 6286, Kaibel. n. 705, qui Rossii (*Archs. Auf.* I, 51), explicationem refert.

— Puerum famulitio dei sacro a parentibus addictum esse monet Welckerus, comparans Leonidæ epigr. XV : ἁ μάτηρ ζωὸν τὸν Μίκυθον κ. τ. λ.

DCCI. In *Amorgo*. Edidit Henzen. *Annal. Instit.*

1864, p. 102, unde G. Kaibel. *Epigr. gr.* p. 107, n. 276. — Litteræ ΕCW. Restituit editor.

DCCII. « Hoc marmor Peyssonelius Parisios misit, ubi nunc est in theca nummaria, annotante Müllero. Unde deportatum sit non constat. Dedit Caylus *Rec. d'Ant.* t. II, P. II, tab. 75, cum explicatione Belleii, p. 266 sqq. Hinc habet Welckerus *Spicil. epigr.* II, n. 54, p. 26, et *Syllog.* n. 46, p. 56 sqq. cum notis. » *Bœckh.* qui recepit ipse in *Corp. inscr. gr.* n. 3685. Pessimo huic epigrammati subjiciuntur nonnullæ lineæ, quas vix versus justo nomine dicas, hasce, ubi legitur mortui nomen Dionysii, et patria :

σῆμα δέ μοι τοῦτο ἐπόησε φιλίης χάριν ἐνθάδε Οὐνίων·
οὔνομα δ' ἦν μοι τὸ πρὶν Διονύσιος,
Ἀπρηνῶν δ' ἀνεθρέψατο γαῖα.
Ἕκτον νικήσας ὧδ' ἔλιπον τὸ φάος.
Ἂν δέ τις χωρὶς ἐμοῦ τοῦ Οὐνίωνος βάλῃ τινά, δώσει
[τῷ ταμείῳ δηνάρια, ϐφ.

— Vs. 2. Dicit Dionysius se omnium damno perisse, utpote qui « in Circensibus ludis, ubi sexies vicerat, jam non delectat spectantes. Pessimum est duplicatum δὲ, sed tamen ab ipso, ut videtur, auctore profectum. » *Bckh.* Kaibel. (n. 339). — Vs. 2. εἵμαρτο. — Vs. 3. μαθεῖν τὸ τίς ἐστί μ'... — Vs. 5. μυρῶν (*sic*) μίτον.

DCCIII. *Spartæ* repertum, a Stamatace missum edidit St. A. Cumanudes in Ἀθηναίῳ, 1875, p. 484 sq. Prior dederat a se ipso exscriptum v. cl. Mezières, *Arch. des missions étrang.*, t. III, p. 401. Unde v. cl. P. Foucart, accepit in Lebas. *Voyage*, etc. *Inscriptt. etc. Laconie*, p. 109, n. 211 d. — Vs. 1. Wilamovitz, annuente Kaibelio, censebat ἀτροπόν idem esse q. ἀτραπόν. Editor scripserat χθόναΝ ἀνδρῶν et vs. 2. πλεῦσαιΝ, barbare τῷ ν ἐφελκυστικῷ utente poeta (correxit G. Kaibel. n. 475). — Quem, quamvis mirum in modum σολοικίζει, vix crediderim scripsisse vs. 5. φίλτατος Σπάρτη, ut legit cum cett. v. cl. Cumanudes; igitur corrigendum visum est φίλτατον.

DCCIV. Cumanud. Ἀττ. ἐπιγρ. ἐπιτύμϐ. p. 199, n. 1613. Barbare scriptum, ut par est Bithyniis, quorum unum fuisse verisimile est eum cujus habemus hocce epitaphium, namque ut erant duo Astaci nomine urbes, una quidem Acarnaniæ, altera Bithyniæ, si animadverterimus quam facili solœco utatur poeta, haud erit nobis in dubio hunc defunctum fuisse quemdam Bithyniæ mercatorem, qui in cursu Ægæo perierit. Lapis habere videtur ΓΕΗΣ, ut et ΚΕΙΜΕ. — V. 2. Barbaram vocem edidit Cumanudes ἤφεραν. — Vss. 3 et 5 : λιμέναν et πατρίδαν. G. Kaibel. n. 168 Cumanudis textum repetiit, nihil mutans nisi quod vs. 4. pro eo quod traditur ЄΝЄΙ-ΓΝω, scripsit ἐν [σ]ίγνῳ, cum hac nota : « Cf. epigr. lat. *Herm.* I, 156 :

Delmatius signo, prisco de nomine Lætus.

Signum nomen est ex arbitrio sive statim natum, sive postea aliquando inditum ; plerumque hæc signa inde a III p. Chr. n. sæculo in *ius* desinere observavit Mommsen *Herm.* l. s. s. 158 adn. Sic Antonius Centricio signo utebatur, ex quo frigidissimum lusum captavit poetula. » — Videant docti.

DCCV. *Athenis.* Ex Pocock. *Inscrr. ant.* P. I, c. 5, s. 4, p. 51, n. 14, et schedis Fourmonti edidit Bœckh. *Corp.* n. 942. Varietatem lectionis ad Pocockii exemplum annotat Chandlerus, *Inscr. syll.*, p. xxx. Ex Pocockio Jacobs. *Paralip. Anthol.* II, p, 765, et *Anthol. palat. Append.* n. 144. Repetiit St. Cumanudes, Ἀττ. ἐπιγρ. ἐπιτύμϐ. p. 335, n. 2820. — Vs. 2. Bœckh. : Ἕλλαδιν Εἰκονίου· Ἕλλαδις est pro Ἑλλάδιος.

DCCVI. *Ravennæ.* Transcripsit et edidit Maffeius, *Observv. litt.* t. IV, et *Mus. Veron.* p. CCCLXIII, 6, Murator. *Thesaur.* II, p. 969, 5. Repetiit Jacobs. (post Brunck. *Anal. lectt.* p. 304, DCCXVI b) in *Append.* n. 339, et Franz. *Corp.* III, p. 1019, n. 6735. — Vs. 3. Lapis ΜΝΗΜΗΝΑΤΙΝΣΩΝ, Jacobs. conjiciebat ἁγιάσων, tandem exhibuit ἁγιάζων. G. Kaibel. n. 596. μνημήια τίνων. — Franz. ex marmore Ἀνδρόνικος. II vel III sæculi, si Kaibelio credas, titulus est.

DCCVII. « *Aquileiæ*, ex ruderibus amphitheatri erutus lapis, nunc Vindobonæ in museo antiquitatum muro insertus habetur. Anaglypho expressa imago feminæ, cujus dextra apparet ex peplo, in eum gestum oratorium composita, quem describsit Fulgentius Planciades..... *Contin. Virgil.* edit. V. Staveren, p. 472, *compositus in dicendi modum erectis in iotam duobus digitis, tertium pollicem comprimens.* » *Franz.* Edidit Coraes ad Plutarchi Vit. t. IV, p. 351 ; tractavit Boissonadius *ad Holstenii epistol.* p. 432 sqq. Repetierunt et Jacobs. *Anth. palat.* t. III, p. 970 et Franzius, *Corp. inscr. gr.* III, p. 1023, n. 6710. — « Monumentum Basillæ mimæ in ipso theatro, ut videtur, mortuæ et sepultæ ab Heraclide mimo. » *Fr.* — Βιολόγος est fere idem quod ἠθολόγος. « Sunt autem κωμῳδίαι βιολογικαὶ idem quod mimi. Mimi autem proprie βιολόγοι dicuntur, quod vitam hominum quotidianam exprimere solent, ut docet Marcellinus noster in lib. 23 : *Quum Antiochiæ scenicis ludis mimus cum uxore immissus*, e medio sumpta quædam *imitaretur, etc.* — Glossæ veteres : *Atellani* σκηνικοί, ἀρχαιολόγοι, βιολόγοι. — Eamdem ob causam ἠθολόγοι etiam dicebantur mimi, quod mores hominum effingerent, etc. » *H. Vales.* ad Ammian. Marcell. XXX, annotat. p. 405. Vid. Car. Magnin. *Orig. du théâtre mod.* Introd. p. 152 sq. et imprimis not. 1. — Suscriptum legitur : Ταῦτα οἱ σύσκηνοί τοι λέγουσιν· Εὐψύχει Βάσσιλλα· οὐδεὶς ἀθάνατος. — Tertii fere sæculi, judice Kaibelio.

DCCVIII. *Romæ.* « Epigramma primus edidit et illustravit Hagenbuch. in *Epist. epigr.* p. 257. » *Brunck.* Addit idem se hoc epigramma dedisse e lapide ipso, quem Roma attulit J. D. Schœpflin., « in cujus Museo visitur. » — « J'ai vu souvent dans le cabinet de feu M. Schoepflin une pierre antique qui avait été déterrée à Rome, pendant qu'il y étoit et dont on lui fit présent. On y lit une épigramme grecque assez jolie dont il a donné une copie figurée dans son *Alsatia illustrata*, t. I, p. 600. Peu de gens l'iront chercher là. Je la reproduirai un jour dans ce recueil-ci, etc. » Epistol. inedita Brunckhii, qui, ut pollicitus erat, hoc epigr. transtulit in *Anal.* III, p. 310, p. 733 ; Jacobs. (v. *Animadd.* III, P. II, p. 320) exhibuit in *Append.* n. 329, Franz. in *Corp.* n. 6249. — De altero disticho Hagenbuch. et Jacobs. comparant epigr. Platon. XXI, de quo adi Menag. ad Diog. Laert. III, 29. — III fere sæculi. G. Kaibel. n. 568.

DCCIX. *Romæ* in museo collegii Romani. Maffeius in *Mus. Veron.* p. CCCXV, 4. Pessimi versus, quibus non paucas infudit maculas Diodori patris aut incuria aut artis ignorantia. — Vs. 1. Legitur in mar-

more ΚΕΙΜΕ, quod sæpe occurrit in titulis deterioris ævi. — Vs. 4. suppl. copulam *et* (insuper) unius diei horas habui. — Vs. 7. Lapis habet ΚΟΡΝΟΥΤΙΩΝ. Sed nomen hoc, quæcunque sit mera forma, plane ignotum est, affine tamen Cornuto; auctoris licentia secundam syllabam habet correptam. Fieri quoque potest ut auctor in Κορνουτίων tres longas numeraverit. Ejusdem generis poeta (Bœckh. 1988 b et 1988 c) ultimo hexametri loco posuit Σεκουνδίων (supr. nn. 646 et 647, Κύματα πορθμεύσας. — Εὐδαίμων ὁ Σεκουνδίων. Titulo subscriptum est : Διόδωρος τῷ ἰδίῳ [υἱῷ]. Kaibel. n. 702.

DCCX. *Megaris*. Ex schedis Fourmonti, ex quo dedit Osann. *Syll*. II, 48, Bœckh. autem ex apographo Bekkeri, *Corp*. t. I, n, 1066. — Vs. 3. Lapis : ΑΥΙΟΥΜΕΝΟΝ, unde αὐξούμενον, quod sane barbarum est, sed antiquam servat formam, αὐξέω, αὐξέομαι, unde αὐξήσω, etc.

DCCXI. Ex eodem lapide iidem edidere.

DCCXII. *Megaris*. Ex schedis Fourmonti et Pocockii *Inscriptt. ant*. P. I, c. 5, s. 7, p. 63, n. 8. Ex illis Osann. *Syll*. II, 48, Bœckh. *Corp*. n. 1067. Lebas et Foucart. *Voyage, etc. Inscriptt., etc. Mégaride*, n. 67 — Epitaphium ejusdem Nicocratis, fortasse ex alio ejusdem lapidis latere. — Vs. 1. Habet lapis κέκρυπτε, ε pro αι, ut sæpe in inscriptt. — Vs. 5. In lapide ΜΕΝΕΙΑΙ. ΙΙ ΦΑΟϹ ΑΛΛΟ. — Vs. 6. Bœckh. Πρὶν στ. υ. γ. ἐνίγ', ἀθ. ἐνάσθη; Buttmanni sunt supplementa, quæ retinuimus. Nescire se fatetur Kaibelius an non Lebasii lectioni fidendum sit. (n. 462 c.)

DCCXIII. *Romæ* repertum edidit Muratorius, *Thesaur*. t. III, p. 1897, 1, cum interpretatione latina quam dedimus. Repetierunt Bonada, *Anthol*. t. II, p. 135, Brunck. *Anal*. III, 308. n. 724, Jacobs. (V. *Animadd*. vol. III, P. II, p. 309), *Append*. n. 313, et Franz. in *Corp. inscr. gr*. n. 6283. « Rufinus cognomine Asterius, Roma in Ægyptum profectus ibique mortuus est. Ejus reliquias uxor Demostratea Romam deportavit. Putatur esse ex familia Curtii Rufi qui codicem Virgilii Mediceum emendavit. De Rufina quadam Asterii filia sanctis Martyribus adscripta dixit Tillemontius, *Hist. des emp*. t. III, p. 172. » *Jac*. — Vs. 3. πολλοῖς, *Mur*., correxit Hagenbuch. ductum hemistichium e Theocrit. XIV, 63. Πολλοῖς πολλὰ διδούς. — Vs. 7. εὐσεβείης ἔσχεν. *Mur*. — Vs. 8. « εἶδε τὸ φῶς, ossibus e loco, ubi seposita erant, denuo prolatis. » *Jac*. — Vs. 14. αἰῶσιν, cf. Burmann. *Anthol. lat*., t. II, p. 107, not. ubi plurima referuntur exempla ex quibus constat defunctos sic æternitati commendari solitos. — Kaibel. n. 642.

DCCXIV. Versus deterrimæ notæ edidit S. Maffeius, *Mus. Veron*. p. CCCXVI, 3. — Vs. 1. Ἰουλίου imperitus poeta pro anapæsto habet; nominis barbari Caracuttii ultimas duas syllabas in unam contraxit. — Vs. 2. Κάσια duabus syllabis. — Vs. 3. δεισιδαίμων, correpta prima syllaba. — Vs. 4. Καρακούττις pro Καρακούττιος, quod sæpe fit in titulis istius ætatis. Caracuttius ille « qui delectabat senatum, matronas et reges, » fuit, ut probabile est, pantomimus quidam ut Caramallus, quem laudant Aristænetus, I. *Ep*. XXVI, p. 117 (ed. Boiss.), Sidonius Apollin. XXIII, 267 sq. et Leontius in Epigr. *Anth. palat*. XVI, 283. Facile etiam credam huncce nostrum χειρονόμον Caramalli æqualem fuisse, qui imperante Zenone floruit. Fortasse et fuit Karaguttius unus ex illis præstigiatoribus, quos vocabant, νευροσπάσταις (Athen. I, p. 19, E), cujus sub nomine vix mutato adhuc celebratur *Karagheus*, primarum partium actor in ejusdem generis θεατριδίῳ, quo magnopere, ut olim, delectantur Constantinopolitani.

DCCXV. *Romæ*. Edidit post alios Franzius *Corp*. t. III, p. 934 sq. n. 6299. — Vs. 4. i. e. ταβουλάριος, functus tabularii officio. — Vs. 6. « Nota diphthongum αι in ἐπίκειμαι correptam. » *Fr*. Subscriptus est titulus latinus hicce : D. M. M. Ulpio Augg. liberto Charitoni Ulpia Charitine fratri dulcissimo, qui vixit anni XXXV, diebus XVIII, et P. Ælius Augg. libertus Africanus cognato bene merenti fecerunt et sibi et suis libertis, libertabus posterisque eorum. H(uic) m[onumento] d[olus] m[alus] a[besto].

DCCXVI. *Lorii*. Amatius in *Giornale Arcadico* XXIV, anni 1824, p. 92, unde repetiit Kirchhoff, *Corp. inscr. gr*. t. IV, p. 571. Versibus duobus hexametris subjecta est ætatis notatio soluta oratione, ut mos est, concepta hæc : ἐτῶν κᾱ, ἡμερῶν ε̄, ὡρῶν...

DCCXVII. *Romæ*. Edita hæc est gemina inscriptio in *Civiltà cattolica*, IX, 1858, ser. III, vol. X, p. 357 sqq. Inde repetiit Kirchhoff. *Corp. inscr. gr*. t. IV, p. 594 sq. n. 9595 a. Nomen defunctæ in ipsis carminibus desideratum conditum latet in litteris versuum initialibus prioris tituli : Φλάβ[εια], Flavia Valentinianorum sectæ cum marito addicta fuerat. — α. Vs. 3-6. « Αἰώνων intellige quindecim συζυγίας, quas e principii supremi abysso profusas divinæ naturæ πλήρωμα efficere statuit Valentinus. — Vs. 4. Cf. Isaiæ IX, 6 : ὅτι παιδίον ἐγεννήθη ἡμῖν, υἱὸς καὶ ἐδόθη ἡμῖν, οὗ ἡ ἀρχὴ ἐγενήθη ἐπὶ τοῦ ὤμου αὐτοῦ καὶ καλεῖται τὸ ὄνομα αὐτοῦ Μεγάλης βουλῆς ἄγγελος; de quo loco monuere editores priores. » *Kirckh*.

β. Vs. 4. « Sententia paullo intricatior hæc esse videtur : *Quid tu mirare, Materia, genus defunctæ* (Flaviæ), non illud materiale et tui simile, sed vere divinum, et cœlestis originis, morte obita non domari tibi, verum erigi et ad sublimioris naturæ sedes efferri? *An metuis* jam sentiens nullum tuum esse imperium in eos qui vinculis tuis vera γνώσει soluti ad altiora et vivi evaserunt, et mortui sunt evasuri? » *Id*. — Ad tempora sæculi post Christum tertii extrema referenda est hæc inscriptio.

DCCXVIII. *Augustoduni* (Autun) Galliæ a. 1839 repertum, edidit omnium primus Pitra, *Annales de philos. chrét*., XIX, 1839, p. 196 sqq., deinde accuratius an. 1852, *Spicilegii Solesmensis*, t. I, p. 554 sqq. Post quæ alii multi, quos vide ap. Kirchhoffium, *Corp. inscr. gr*. t. IV, n. 9890. « Epitaphium habes Pectorii cujusdam christiani qui ipse loquens inducitur. Et versibus quidem 1-7, laudes canit Christi Salvatoris hortatus Christianos (ἰχθύος οὐρανίου ἅγιον γένος) ut morum castitati studeant, quippe quos ut Christi baptismate initiatos (λαβόντας πηγὴν ἄμβροτον θεσπεσίων ὑδάτων) deceat divinæ sapientiæ præceptis obsecutos animos purgare ab omni mundanæ contagionis nequitia. Ab ipso Salvatore vera petenda esse vitæ alimenta; quorum qui desiderio teneantur sacris eucharistiæ celebrandis naviter incumbendum. Quibus peractis, ad preces conversus vss. 8-9, Christum, suorum (Γαλιλαίων) scilicet vindicem saniorisque vivendi rationis auctorem atque opitulatorem, rogat, ut mortuo sibi velit esse propitius, qui mortis vincula et evaserit ipse et secuturis evadendi viam monstraverit, facultatemque largitus fuerit (φῶς τὸ θανόντων). Denique extremo carmine

patrem appellat cum matre et fratribus obtestatus ne sui obliviscantur, verum in sacris cœnæ dominicæ celebrandis defuncti per preces memoriam recolant e more illis sæculis usitato, quo in sacris istis piam mortuorum fieri mentionem voluerunt. Carmen ex parte acrostichon; versuum enim quinque priorum litteræ initiales vocem conficiunt ἰχθύς..... Certum mihi quidem videtur ... titulum referendum esse ad sæculorum post Chr. quarti vel etiam quinti tempora. » *Kirch.* — Modo rursum edidit Georgius Kaibel. *Epigr. græc. conlect.* p. 293 sq. — Vs. 2. lapis ΧΡΗϹΕ, ut infr. v. 8. ΛΙΤΑΖΟΜЄ. — Vs. 7. e litterarum vestigiis Γαλιλαίῳ erui potuit, Kirchhofflo magis placebat Γαλιλαίων.

DCCXIX. *Athenis*. Edidit post Pittacem (Ἐφημ. ἀρχ. 1854, p. 1132, n. 2186, Kirchhoff., *Corp. inscr. gr.* t. IV, p. 478, n. 9319, et dehinc St. A. Cumanudes, Ἀττ. ἐπιγρ. ἐπιτύμβ. p. 417, n. 3609. Epitaphium christiani hominis indicare videntur litterarum Α ☧ Ω vestigia. — Vs. 1 inter reliquias, ubi habet marmor ΦΙ...ΤΙΟϹΤΟΥ legere voluit Kirchhoff. Φιλιππικοῦ. Hoc monumentum quarti esse quintive post Christum sæculi idem putat.

DCCXX. *Ceo* in insula, nunc Athenis. Paucas litteras corruptissime edidit Pittaces *Ephem.* n. 3032. Plenius G. Kaibel. *Bullet. archéol.* 1874, p. 171, deinde *Epigr. gr. etc.* 422. Quod quamvis multis metri vitiis abundet, tamen ut epitaphiorum Christianorum exemplum, exhibendum esse credidimus. — Vs. 7. lapis ΠΟΘΓΥΜ‾ quod bene restituisse videtur Kaibelius ΠΟΘΕ.ΥΜ[..ΝΟΣ.

DCCXXI. Prope *Æginam* urbem. « Minusculis litteris *Corp. inscr. gr.* 9302, majusculis quantum quidem legi poterat ego *Bullet. archéol.* 1873, p. 249. » *G. Kaibel.*, qui repetiit in *Epigr. gr. etc.* n. 421. Subscriptum est ἐτελειώθη ἡ δούλη τοῦ θεοῦ Μαρία ἡ καὶ Πατρικία μ(ηνὸς) ἀπρηλ. ι′. ἰνδ. β′ οὖσα ἐτῶν στ′.

DCCXXII. *Tanagris* repertum, ex apographo Homolli Duchesne, *Bull. de Corresp. hellén.* 1879, p. 144 sqq. Ex litterarum forma conjiciebat esse V aut VI p. n. Chr. seculi. — Vox ταῦτα majoribus litteris sub ἀρᾷ scripta pertinere videtur ad sententiam qualis ex. causa foret ΓΕΝΟΙΤΟ ΤΑΥΤΑ, cujus prior pars insculpta esset alteri lapidi huic apposito. Versus incomptos fere omnes esse notat editor, et hoc carmen ejusdem generis esse atque funebres ἀρὰς quæ tam multæ IV et V seculis exstant, quarumque tam multa inter divi Gregorii Nazianzeni epigr. exempla reperias; mythologica verba verbis christianis commixta, etc. A mortuo tumulus suus et ἀραὶ commendantur divo cuidam martyri, cujus nomen non signatum est. Cetera de hoc vide in libello. — Vs. 5. ЄΠΙΚΑΡΑΤΟϹ facile legeris, quid velit hoc non facile dixeris. — Vss. 9-10. confert editor Carm. Sibyllin. IV, 185 :

Τάρταρά τ' εὐρώεντα μυχοί, στυγίη τε Γέεννα.

DCCXXIII. *Romæ* in cœmeterio Callisti. Murator. ex Boldetto, *Thesaur.* p. MCMVIII, 8, majusculis, cum versione latina. Crucem habet lapis inter duo pisces. — Vs. 1. Murat. οὐχατε αετψας. — Vs. 2. μεγα. — Vs. 3. ευσεβεια. — Maritima pr. nom. aliunde ignotum, exemplo factum nom. græci. θαλάσσιος, *Chron. Pasc.* p. 297, C; Phot. *Bibl.* p. 154, 3, Θαλασσίς, Glyceræ mater, ap. Hyperidem, cit. Athen. XIII, p. 586, B. Postulante metro, producitur prima syllaba.

DCCXXIV. In vico *Awdan-Keuï*, tribus millibus ab *Vezir-Keupru*. G. Perrot, *Explor. archéol. de la Galat. et de la Bithynie*, t. I, p. 171, n. 104. pravissimi versus, vel potius lineæ aliquam vix versuum speciem præferentes, quibus subscriptæ hæ reliquiæ leguntur : ἡμᾶς... ἐν φθιμένοισιν... παῖς εὐσεβίης ἕνεκε στηλίδας ἄρασεν Κυριακός... μνήμη ἱερασσάμενος. Unde G. Kaibel., n. 425, tres hos versus reficere tentavit :

ἥμασιν ἐν ταὐτοῖς ἐν φθιμέν[οι]σιν ἔβαν,
[τοῖς] παῖς εὐσεβίης ἕνεκεν στηλίδας ἄρα[ξ]εν
Κυριακὸς [γονέσι] μνῆμ[α] [γ]ερασσάμενος.

Idem, vs. 3 scripsit θ[άνατ]ον αἰνάρετον, σώφρον' ἔχον... Christianam esse inscriptionem arbitratur primus editor. — Vs. 4. Cum transtulerit editor « offrant à Dieu le pur hommage de sacrifices sincères etc. », videtur legisse ἐτέᾳ, quamvis scripserit ἑτέρᾳ. Kaibel. θεὸν ἐπ' ἀοζίῃ, id est *ministerio*, quod vocabulum *Thesauro* abest. — Vs. 5. Id. στοργὴν δὲ βίῳ.

DCCXXV. In loco hodie dicto *Busr-el-Hariri*. Ex apographo suo Waddington. *Inscript. rec. etc.* Syrie. n. 2473. Cf. editor n. 2145 (in hac sylloge n. 727, Βάσσος ἐῇς, et præsertim tertium epigramma.) et n. 2419 (hujus syllog. n. 660, Καιλεστεῖνος) et *Anthol. palat.* VII, 228.

DCCXXVI. Ex Crameri *Anecd. paris.* p. 303, Piccolus, *Supplém. à l'Anthol.* p. 137. — Vs. 1. Cf. *Anth. lat.* IV, XXIX : Functus honorato senio *plenusque dierum*. — Vs. 3. Cf. Juven. *Sat.* x. 168 : Unus Pellæo juveni non sufficit orbis : — æstuat infelix angusto limite mundi... — Sarcophago contentus erit,... et notissimum *Anthol. lat.* epigr. II. xv. In Alexandrum :

Sufficit huic tumulus, cui non suffecerat orbis,
res brevis huic ampla est, cui fuit ampla brevis.

DCCXXVII. *Eaccææ*. Ex apogr. suo v. cl. Waddington. *Inscript. gr. et lat. recueillies en Grèce, etc.* Part. VI, Syrie, sect. IV, Batanea.—VII, n. 2145. Idem jam epigr. dederant ex Burkhardt. *Itin. Syr.* p. 67, Welker. *Syll. epigr.* n. 94, p. 122 sq. edit. alt. et Franz. *C. inscr. gr.* t. III, p. 259, n. 4598. — Vs. 4. Welcker. scripsit ἀγαθόν ; sed in lapidis scriptura nullus est errori locus. Post verba εὐτύχει, Βάσσε, legitur et in titulo ἐτελέσθη ἔτους τῆς πόλεως ΟΑ. — Hæc inscriptio cum duobus posterioribus inserta extat ubi primo fuit, in meridionali latere funereæ turris quadratæ. Primam tantum edidit Franz. cum tribus alterius versibus primis; tres autem Kaibelius n. 452.

DCCXXIII. *Eaccææ*. Post Burckhardt. et Welck., vss. 1-3 fragmentum hoc edidit Franzius *Corp. insc. gr.* n. 4599. — Sed totum epigramma ex suis apographis dedit v. cl. Waddington qui et suas notas adjecit. — Vss. 5-6. Celsæ turres quæ toties, in Auranita, tumulis superstructæ sunt, erant quoque in loco columbariorum, ut patet et ex aliis inscriptionibus ejusdem regionis. Vid. Waddingt. ib. nn. 2173 *a*, 2381, 2474, et in hoc ipso vol. n. 669 Μνῆμά με, n. 670 τύμβος ὑπουδαίων, etc.

DCCXXIX. Versibus his subscriptum est χμγ — ρθ ; — Ex litteris χμγ constare videtur Christiana quædam formula, ut ex litteris ιχθυς sub quibus latet Ἰησοῦς Χριστὸς Θεοῦ Υἱὸς Σωτήρ. V. cl. Waddington ΧΜΓ interpretatur Χριστὸς ὁ ἐκ Μαρίας γεννηθείς,

quod legitur in inscriptione Refadi (ap. ipsum. n. 2697), et in Symbolo Apostolorum. — Vs. 4. πότνια νύμφη ad s. Virginem referri potest. Ceterum sæpe in epigrammatibus metricis christianis occurrunt locutiones ab antiqua religione mutuatæ aut vulgari usu servatæ. Confert Kaibelius n. 452 c. Homer. *Od.* δ, 564 :

Ἀλλά σ' ἐς Ἠλύσιον πεδίον καὶ πείρατα γαίης
ἀθάνατοι πέμψουσιν, ὅθι ξανθὸς Ῥαδάμανθυς.

— Προὔπεμπε, *sic* in lapide.

DCCXXX. *Athenis*, in Arce. Cumanudes, Ἀττ. ἐπιγ. ἐπιτύμβ. p. 408. n. 3549. Unde G. Kaibel. n. 174, nullo adjecto commentario.

DCCXXXI. *Athenis* in, stadio, Cumanudes op. cit. p. 407, n. 3544.

DCCXXXII. Ex Zonara, t. II, p. 795 et Cedren. *Hist. Compend.* p. 404, edit. Paris. Brunck. *Anal.* lectt. t. III, p. 304, n. DCLXXXIV b. (edit. Jacobs. t. IV, p. 263) Jacobs. *Append. epigr.* n. 102. « Scriptum in Mauritii conjugem, Tiberii filiam, quæ cum conjuge et quinque filiis a Phocæ tyranni militibus trucidata est, anno post Chr. nat. DCII. Constantia appellabatur. » *Jac.* — Vs. 2. Cedren. λοχείην. — Vs. 7. id. τῆς τ' Ἰοχ. — Vs. 9. γενέταν. — Vs. 12. ἐκκλάσθῃ.

DCCXXXIII. Eski-Kara-Hissar Phrygiæ, olim, *Docimei.* Hamilton *Researches in Asia Minor.* II, app. p. 434 n. 162, Texier, *Description de l'Asie min.* I. p. 151, Lebas et Waddington. *Voy. arch. inscr.* III, p. 424, n. 1714, Kirchhoff. *Corp. insc. gr.* t. IV, p. 464-5, n. 9267, ex schedis Alex. Delaborde, quas transmiserat Letronne. « Hunc titulum ad sæculum pertinere post Christ. septimum facile est intellectu. » *Kirchh.* — Vs. 2. HN Hamilton et Texier, ἦν Kirchhoff., AHN de Laborde, unde Kaibel conjecit λην(όν). — Vs. 3. Arbitratur v. cl. Waddington Maximionem episcopi esse nomen, qui fuerat inter Eunomii atavos; vix enim probabile esse, illius nomen ab Eunomio memoratum fuisse si sepulcri modo ædificator fuisset. Kaibel. τοῦτο[ν] οἷς πόνοις.

DCCXXXIV. *Ravennæ.* Edidere multi, et postremum Kirchhoffius, *Corp. insc. gr.* t. IV, p. 575. n. 9869. « Epitaphium est Isaacii exarchi qui floruit sæculo post Christ. septimo ineunte, et mortuus a plerisque anno 641 Heraclio imperante creditur. » *Kirch.* Dederat post Gruter, p. CCCCXX, 7. Grotius, *Floril. gr. mantiss tert.* p. 400 sqq. cum interpretatione latina.

DCCXXXV. *Comacli.* Post multos Kirchhoffius *Corp. insc. græc.* t. IV, p. 575 sq. n. 9870. Ejusdem sunt supplementa, excepto primo vs. 6 ineuntis vocabulo, quæ conjectura est nostra. Aliquis suspicatus erat ἀστεῖος quod Kirchhoffio probatur. — Isaacius exarchus idem esse videtur qui occurrit in titulo præcedenti, Ἐνταῦθα κεῖται ὁ στρατηγήσας...

DCCXXXVI. Cramer, *Anecd. paris.* p. 299, qui vs. 1, scribit φύσις, vs. 2, ita interpungit : ε. δικ. εὗρον; ἄγγελον βίος· — Vs. 3, ἡ δ' αὖ ῥύσις...

DCCXXXVII. *Symrnæ*, in basi columnæ. Ex schedis Cossonianis Jac. Gronovius, *Mem. Cosson.* p. 146, 25. Inde transtulit Bœckh. *Corp. insc. gr.* n. 3310. — Vs. 2. Bœckh. notat χάρταρις esse pro χαρτάριος, quod, cum ejusdem generis multa proferantur exempla, facile admiseris fieri ex latino *chartarius.* Sed cur mutari voluerit (vs. 3) πολύτευκτον in πολύευκτον non satis video. Πολύτευκτος *multo labore fabricatus* lexicis et *Thesauro* etiam abest, sed exstat ἄτευκτος. « Vide ne πολύ τ' εὐκτόν scribendum sit. » *G. Kaib.* n. 309.

DCCXXXVIII. In *Amorgo* insula, in ruderibus *Ægiales.* « Epigramma et invenustum et insulsum... serioris ætatis, » sic Rossius qui edidit in *Insc. gr. ined.* fasc. II, p. 31, n. 123. — Vs. 2 In apographo majusculis litteris legitur ΜΕΙΚΡΑΙΝΑ, ubi Rossio latere visum est ΜΕΗΡΩΛΝ, unde accepit in textum minusculis μ' ἡρων. Kaibel. n. 278, Μείκ[κω]να... « ἰὼ φίλε. » Vs. 3. Ubi lapis habet ΕΡΧΟΜΕ. Ο. lego ἐρχόμενος, pro ἐρχόμενον quod maluit Rossius. Lapis et habet ΤΟΙ. ΦΙΛΟΝ; correxit Kaibel. τὸ[ν] φίλον.

DCCXXXIX. Cramer. *Anecd. græc. Paris.* t. IV, p. 327. — Vs. 3. Fort. legend. μὴ κατισχύσῃ, Χάρων, ταφεῖσα δ' αὐτη... — Vs. 4. Cod. et Cramerus σταφεῖσα; hic autem in nota : « σταθεῖσα vid. leg. vel ταφεῖσα. »

DCCXL. Basilii Bulgaroctoni epitaphium; dedit Cangius, notis ad Zonar, p. 109; emendavit Boissonadius. — Vs. 1, ἄλλῃ pro ἄλλοι. — Vs. 2, προηυτρέπισαν pro προηυτρέπησαν, ἵστημι pro εἵστημι, quod quidem sæpissime in lapideis aut æneis titulis occurrit. — Vs. 4. *Hebdomum* campus est intra *septimum* ab urbe Constantinopoli miliare. — Vss. 7-8 transponit Boissonadius, quod γὰρ post ἀφ' οὗ syllaba una longiorem versum faciebat, qui sic legebatur ; Ἀφ' οὗ γὰρ..., sicut et alter, οὐ γάρ τις... Etiam transponi voluit vs. 9, Πέρσαι καὶ Σκύθαι et vs. 10, Ἄβασγος, Ἰσμαήλ, quia « vel in politicis iambicis spondæus sedium parium vitandus. » — Abasgi, populus Sarmatiæ Asiaticæ in littore orientali Ponti.

DCCXLI. Ex Cramer. *Anecd. Paris.* t. IV, p, 291, Piccolus, *Suppl. à l'Anthol. gr.* p. 134. — Vs. 2, ζῶντας, nos, opinor, intelligit superstites; vel potius, viventibus ignorantia est idem quod mortuis sepulcri lapis.

DCCXLII. *Mopsuestiæ*, ex apogr. v. cl. Langlois. *Inscriptt.* n. 26, Kirchhoff. *Corp.* n. 9160, Lebas et Waddington. *Voyage, inscriptt. rec.* n. 1508. — Vs. 2, Σισινεῖφον propr. nom. aliunde ignotum, quod fortasse fuit alicujus Asiatici principis, christianam fidem amplexi. Cf. Σισίνης ap. Arrian. *Exp.* VII, 6, 7, Σισίνης, ap. Strab. XII, p. 537, A; Σισίννης, Scythæ nom. ap. Lucian. *Tox.* 57 sq.

DCCXLIII. *Panormi.* XII seculi; edidit Gualtherus *Tabb. ant. Siciliæ*, p. 96, n. 78; repetiit Kirchhoff, *Corp. insc. gr.* t. IV, p, 518 sq. n. 9536. « Videtur Georgius noster non diversus esse a Georgio illo quem memorat titulus Τὴν εὐτυχῶς... *Corp. insc. gr.* 9535, hîc infr. p. 748.

DCCXLIV. *Messanæ.* Post Gualtherum (*Tabb. ant. Sic.* p. 79, n. 10), edidit Kirchhoffius *Corp. insc. gr.* t. IV, p. 519, n. 9539. — Pertinet titulus ad annum a mundo creato 6657, qui ad nostram epocham exactus annum sistit post Chr. 1149. Lucæ hujus archimandritæ Messanensis mentio etiam in titulis *Corp.* nn. 8726 et 8727. — Vs. 5. νεκρώσαντα i. e. christiano sensu, domuit carnem quo liberior animus ad Deum atque cœlum, veram hominis patriam, evolaret, gallice *il a mortifié son corps*, ut apud Bossuet, *Or. fun. du P. Bourg.* : « Plût à Dieu

que, touché d'un si saint exemple, *je mortifie mes membres mortels!* » et rursus *Or. fun. Mar. Thérès.* : « Un chrétien *n'est jamais vivant sur la terre*, parce qu'il est toujours mortifié, et que la mortification est un essai, un apprentissage, *un commencement de la mort.* » — Vs. 11. « Nota ἑβδόμῃ μόνῃ (sc. ἡμέρᾳ) perplexe dictum pro eo quod dici debebat ex hujus ævi more, ἁπλῇ ἑβδομάδι. » *Kirchh.*

DCCXLV. *Corp. inscr. gr.* t. IV, p. 322, n. 9544. Epitaphium Theostericti, Theodori filii, qui ultimum se dicit stirpis Pepagomenorum. Mortuus is est anno ætatis quadragesimo quinto, qui fuit post Christum natum 1186, mensis Augusti die VII, feria quinta, et depositus in monasterio, cujus civibus adscriptus fuisse videtur. Versibus subscriptum legitur Μηνὶ Αὐγούστῳ ζ̄, ἡμέρᾳ ε̄, (νεμήσεως) δ̄ ἔτους, ϛχϞδ. » — Vs. 1. περιφραστικῶς pro anno, seu annuo solis cursu usitatissima translatione, ut in epigr. Leontii *Anth. pal.* VII, 575 : Ὤφελλε δὲ μυρία κύκλα ζώειν.

DCCXLVI. *Messanæ.* Ex Gualthero (*Tabb. antt. Sic.* p. 80, 81, n. 12), edidit Kirchhoffius *Corp. insc. gr.* t. IV, p. 519 sqq. — « Positus titulus ex indicio vss. 34 sqq. anno mundi 6706 qui post Chr. est 1199, siquidem mense Januario decesserat ille nescio quis, cujus in memoriam scriptus est. » *Kirchh.* — Vs. 35. γυροκόσμου *Thesauro* abest.

DCCXLVII. *Corcyræ.* Epitaphium Gregorii archiepiscopi. Andreas Marmora *Istoria di Corfù* p. 198 sq. Repetiit post alios Kirchhoffius, *Corp. insc. gr.* t. IV, p. 497, sq. n. 9438. « Scripsit hoc elogium ipse Georgius archiepiscopus aliquot ante obitum annis, quinto postquam ad episcopalis dignitatis fastigium est elatus, testante vs. 31. Quod quo anno factum sit etsi traditum non accepimus, Georgium tamen nostrum vixisse sæculo post Chr. duodecimo exeunte, ineunte tertio decimo, aliunde satis constat. Vide de eo ad. n. 8751. » *Kirchh.* — Vs. 1. Marmore tradebatur δοξομείνων, ex quo facilius fuit elicere δοξομανῶν, quam quod Kirchhoffio placuit δόξῃ θνητῶν. — Vss. 2 et 8. λιθοσύνθετος deest omnibus lexicis et *Thesauro* quoque *ling. gr.* — Vss. 3-4, egregios Malherbii versus, in versione psalm. CXLV conferre jubent :

Ont-ils rendu l'esprit? ce n'est plus que poussière
que cette majesté si pompeuse et si fière,
dont l'éclat orgueilleux estonnoit l'univers;
et dans ces grands tombeaux où leurs âmes hautaines
font encore les vaines,
ils sont mangés des vers.

— Vss. 24-25 κήρυκες τ. τ. εκκλ. « Ss. sunt Jason et Sosipater, qui Corcyræ insulæ fuisse creduntur evangelistæ, quorumque nominibus dicata fuit ecclesia urbis cathedralis, ubi sepultus fuit Gregorius archiepiscopus. »

DCCXLVIII. *Panormi.* Post nonnullos edidit Kirchhoff. *Corp. insc. gr.* n. 9535, t. IV, p. 517 sq. — « Pertinet titulus ad mundi annum 6648, post Christ. 1141. » — Vs. 7. Pro μόνην quod traditur, scribendum μονήν. — Vs. 12. Suppl. ἔτους, *quadragesimo anno.*

DCCXLIX. *Nicææ* Bithyniæ ad templum Armeniorum. *Corp. insc. gr.* t. IV, p. 462-3, n. 9262. « Manuel hic Comnenus e stirpe regia oriundus mortuus est anno post mundum creatum 6719 indictione decima quarta, qui est annus post Christ. 1212, siquidem obiit die 17 mensis junii. Is quum dicatur eo tempore tricesimum quintum ætatis annum egisse, natum esse apparet circa annum post Christ. 1177. Nihil de eo traditum apud scriptores reperi, ut num recte a nobis sit vs. 5 restitutus, in quo affinitatis Siculæ obscura mentio injicitur, in medio relinquendum sit. » *Kirchh.* — Vs. 1. Usitatissima apud antiquos poetas comparatio, unde in sacros auctores transiit ut apud div. Gregorium Nazianzenum (*Or. fun. Cæsar.*) est, ὄναρ ἐσμὲν οὐχ ἱστάμενον, apud. div. J. Chrysostomum (*in Eutrop. homil.*) Νὺξ ἦν πάντα ἐκεῖνα καὶ ὄναρ... etc. — Vs. 4. Κομνηνόβλαστον, vs. 5. Σικελοκράτης, vs. 11. ἀγαθοβρυσία, vs. 12, δισεπτάριθμον verba omnibus lexicis, etiamque *Thesauro* absunt.

DCCL. Ex Cramer. *Anecd. gr. Paris.* t. IV, p. 322, Piccolus, *Suppl. à l'Anthol.* p. 147. In lemmate verbis τὸν τῆς τραπέζης significari videtur sacræ mensæ magister, sive, ut est apud Amm. Marcellinum, lib. XV, p. 35 edit. H. Valesii, 4°, triclinii minister, et supr. lib. XLV, p. 28, mensæ ministros. Fortasse hic Constantinus triclinii s. mensæ ministris præfectus erat, quibus, ut ait Corippus, III,

... summa fides et plena licentia sacris
deservire locis, atque aurea fulcra parare,
regales mensas epulis onerare supernis.

DCCLI. Ex Cramer. *Anecd. gr. Paris.* t. IV, p. 322, repetiit Piccol., *Suppl. à l'Anthol.* p. 147. Ejusdem Constantini epitaphium, ad quem pertinet prius distichon Εἰς τὸν τῆς τραπέζης, cujus officio alludere videtur poeta, vs. 1, ubi vir dicitur πτωχῶν τράπεζα.

DCCLII-DCCLXXI. Ex Cramer. *Anecd. gr. Paris*, t. IV, p. 312 sqq. Piccolus, *Suppl. à l'Anthol. gr.* p. 140 sqq. — γʹ. Vs. 1, cf. Callimach. *H. in Dian.* 159, γυῖα θεωθείς. — εʹ. Vs. 1. Cod. et Cramer. ἐκτός, leg. εὐκτός, quod ex Piccoli conjectura scripsimus utpote ubi de Polyeucti nomine ludit poeta. — ϛʹ. Vss. 1-2. Cod. et Cramer. δυσί, correxit Piccolus. — ιζʹ. Vs. 1. Cramer. νόος, emendat Piccolus. — Sequuntur versus duo sub titulo Tetrasticha, ex quo lemmate satis apparet hic subjiciendum fuisse tetrastichon primum et deinde alia plura, quorum nihil superest, nisi :

Γηρῶν κατ' ἄμφω καὶ φρένας καὶ τὰς τρίχας,
ὡς καινὸν εἶχες καὶ πνεῦμα καὶ καρδίαν.
Cum senex-esses ambobus et prudentia et capillis,
quam novum habebas et animum et cor!

DCCLXXII. Bandinii *Catal.* t. II, XIII, 1. — Vs. 9 Bandin. ἡλικιῶσαν, nullo fere sensu : ἡλιῶσα κόμη satis nota dictio, qua significatur, ut ap. Anacr. XXIX, 5, τὰ δ' ἐς ἄκρον ἡλιώσας (Βαθύλλου) κόμας, solari quodam splendore renidens coma. Κόμαι ἡλιῶσαι, sunt solis in modum candicantes, neque aureæ, neque nigræ, et ejus coloris quem ita describit Ovidius (*Amorr* I, 14, 9): Nec tamen ater erat, nec erat tamen aureus illis (capillis), sed quamvis neuter, mistus uterque, color. — Apud Heliod. *Æthiop.* III, 4, Charicliæ coma dicitur ῥοδοειδής τε καὶ ἡλιῶσα. Cf. Eustath. *ad Iliad.* Γ p. 431, ed. Rom. — Vs. 10. Idem de Charicliæ coma Heliod. ibid. : πολλὴ καὶ ὑπαυχένιος ὤμοις τε καὶ νώτοις ὑπεκύμαινε. — Vss. 14-15. Cf. Anacr. XVI, 7... ἀπ' ὀμμάτων βαλών με. Ὀφθαλμὸς dicitur βάλλειν ψυχὴν apud Chrysost. *de Sacerdot.* VI, 8, 558, ed. Bengel. — Vs. 26. Sic Ovid. : Juvenile decus mihi *pingere* malas cœpit. et Martial. IX, 77 : Gaudebatque suas *pingere* barba genas. — Vs. 36. Dubio sensu; libentiu, legerem : γῆς πραέων οἱ κ. ε. : ex bonis (mitibus dominis) illi qui terræ hereditatem susceperе

DCCLXXIII. Bandin. *Catal.* t. II, p. 193. — Vs. 9. Bandin. λοιπὼν; vs. 10. πεπτώκαμεν, utrumque male. Κόνδυ, poculum persicum decem cotylarum. —Vs. 14. τόπον χλόης, i. e. paradisum, Beatorum sedem.

DCCLXXIV. Bandinii Catal. t. II. p. 193 sq. XIII, 3. — Vs. 5. Hesych. : Ἐδεμ, τρυφή, Suidas addit ὁ ἐν τῇ γῇ παράδεισος. — De locutione χλόης τόπος, cf. epigr. præced. n. 773, vs. 14.

DCCLXXV. Vid. J. Boivin. *ad Gregoram*, p. 773, et Bandurii *Antiquitt. Constantinopol.* I, 22, unde repetiit J. Bloch. in *Specimin. oper. Theod. Metochitæ etc.* p. 24. —Vs. 2. Scripsit Bloch. εηνγε (sic). — Vs. 2. βαιὸς ὡδὶ λάας, βαιὸς trissyll. contra consuetudinem, fecit poeta qui et præter solitum priorem syllabam corripuit in λάας. — « Theodorus Metochita qui non confundendus est vel cum aliis Theodoris, vel cum æquali Georgio Metochita, vixit et floruit in fine XIII sæculi : fuisse vero traditur excellenti ingenio, stupenda memoria, facundia quadam nativa, pulcherrimo denique corpore et vultu. » De quo vide Fabric. *Bibl. gr.* IX; Leo. Allat. p. 436; Niceph. Gregor. VII, 11 etc. et J. Bloch. qui omnia testimonia de viro collegit in *Specimina operum Theodori Metochitæ quæ inscribuntur* Ὑπομνηματισμοὶ καὶ σημειώσεις γνωμικαί, Hauniæ, MDCCXC, 8°.

DCCLXXVI. Boissonad. *Anecd. gr.* t. III, p. 462 sq. — Vs. 19, « Mori voluerat Chameas ille in habitu monachorum. Μονότροποι enim sunt monachi. » *Boiss.*

CAPUT III.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ ΕΠΙΔΕΙΚΤΙΚΑ

1. ΑΡΧΙΛΟΧΟΥ.

Ἐν δορὶ μέν μοι μᾶζα μεμαγμένη, ἐν δορὶ δ' οἶνος
Ἰσμαρικός· πίνω δ' ἐν δορὶ κεκλιμένος.

2. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ἔς τε μέσον πεδίον Στενυκλήριον ἔς τ' ὄρος ἄκρον
εἵπετ' Ἀριστομένης τοῖς Λακεδαιμονίοις.

3. ΑΛΛΟ.

Πάντως ὁ χρόνος εὗρε δίκην ἀδίκῳ βασιλῆι·
εὗρε δὲ Μεσσήνης σὺν Διὶ τὸν προδότην
ῥηιδίως· χαλεπὸν δὲ λαθεῖν θεὸν ἄνδρ' ἐπίορκον.
Χαῖρε, Ζεῦ βασιλεῦ, καὶ σάω Ἀρκαδίαν.

4. ΑΛΛΟ.

Τὰ ἐπὶ τῇ τοῦ Κυψέλου λάρνακι ἐπιγράμματα.

α. Ἴδας Μάρπησσαν καλλίσφυρον, ἂν οἱ Ἀπόλλων
ἅρπασε, τὰν ἐκ ναοῦ ἄγει πάλιν οὐκ ἀέκουσαν.

β. Μήδειαν Ἰάσων γαμέει, κέλεται δ' Ἀφροδίτα.

γ. Λατοΐδας οὗτος τάχ' ἄναξ ἑκάεργος Ἀπόλλων,
Μοῦσαι δ' ἀμφ' αὐτόν, χαρίεις χορός, αἷσι κατάρχει.

δ. Ἄτλας οὐρανὸν οὗτος ἔχει, τὰ δὲ μᾶλα μεθήσει.

EPIGRAMMATA DEMONSTRATIVA.

1. ARCHILOCHI.

In hasta sane mihi est panis bene-subactus *i. e.* [placenta, in hastaque vinum
Ismaricum, biboque hastæ-beneficio recubans.

2. ANONYMI.

Inque medium campum Stenyclerium, inque mon- [tem summum
sectatus est Aristomenes Lacedæmonios.

3. ALIUD.

Omnino tempus invenit pœnam-justam injusto regi:
invenit et Messenæ, adjuvante Jove, proditorem
facile : haud-in-promptu *est* homini perjuro fallere [deum.
Salve, Jupiter rex, et serva Arcadiam.

4. ALIUD.

Quæ in arca Cypseli incisæ sunt inscriptiones.

a. Idas Marpessam pulcros-talos-habentem, quam [sibi Apollo
rapuit, eam ex templo reducit non invitam.

b. Medeam Jason ducit *uxorem,* jubet autem Venus.

c. Latoides ille facile *est* princeps procul-feriens [Apollo,
Musæque circum eum, lepidus chorus, quibus præ- [cinit ille.

d. Atlas cælum iste tenet, et mala remittet.

---

1. ARCHILOCHI.

Maza mihi hastato præbetur; Bacchus in hasta
Ismaricus; dum me sustinet hasta, bibo.
GRUT. *Ad Senec. Sentent. Not. postum.* p. 387.

2. ANONYMI.

Per Stenycleria plana secutus in ardua montis
victor Aristomenes est Lacedæmonios.
ROM. AMAS.

3. ALIUD.

In columna Jovis Lycæi, de Aristocrate.

Tempore sed pœnas pendit rex proditor æquas;
Messene reperit cum Jove grande nefas.
Vix est ut superum perjurus numina fallat :
tu salve et serva, Jupiter, Arcadiam. H. GROTIUS.

4. ALIUD.

Sequentia inscripta erant operibus factis in Cypseli arca.

1. Idas Marpessam formosam ab Apolline raptam
ex templo repetit, corde haud nolente sequentem.

2. Imperio Veneris Medeam ducit Iason.

3. Hic Latonigena est jaculis insignis Apollo :
blanda ducem circum comitantur turba Camœnæ.

4. Cælum gestat Atlas, jamque aurea mala relinquit.

ε. Τυνδαρίδα Ἑλέναν φέρετον, Αἴθραν δ' Ἀθάναθεν ἕλκετον.

Ὑπὲρ τοῦ Ἰφιδάμαντος νεκροῦ.

ς. Ἰφιδάμας, οὗτός τε Κόων περιμάρναται αὐτοῦ.

Ἐπὶ τῇ ἀσπίδι τοῦ Ἀγαμέμνονος.

ζ. Οὗτος μὲν φόβος ἐστὶ βροτῶν, ὁ δ' ἔχων Ἀγαμέμνων.

η. Ἑρμείας ὅδ' Ἀλεξάνδρῳ δείκνυσι διαιτῆν
τοῦ εἴδους Ἥραν καὶ Ἀθάναν καὶ Ἀφροδίταν.

θ. Αἴας Κασσάνδραν ἀπ' Ἀθαναίας Λοκρὸς ἕλκει.

5. ΣΟΛΩΝΟΣ.

Παῖς μὲν ἄνηβος ἐὼν ἔτι νήπιος ἕρκος ὀδόντων
φύσας, ἐκβάλλει πρῶτον ἐν ἑπτ' ἔτεσι.
Τοὺς δ' ἑτέρους ὅτε δὴ τελέσει θεὸς ἑπτ' ἐνιαυτούς,
ἥβης ἐκφαίνει σήματα γιγνομένης.
Τῇ τριτάτῃ δὲ γένειον ἀεξομένων ἐπὶ γυίων
λαχνοῦται, χροιῆς ἄνθος ἀμειβομένης.
Τῇ δὲ τετάρτῃ πᾶς τις ἐν ἑβδομάδ' ἐστὶν ἄριστος
ἰσχύν, οἵ τ' ἄνδρες σήματ' ἔχουσ' ἀρετῆς.
Πέμπτῃ δ' ὥριον ἄνδρα γάμου μεμνημένον εἶναι,
καὶ παίδων ζητεῖν εἰσοπίσω γενεήν.
Τῇ δ' ἕκτῃ περὶ πάντα καταρτύεται νόος ἀνδρός,
οὐδ' ἔρδειν ἔθ' ὁμῶς ἔργ' ἀπάλαμνα θέλει.
Ἑπτὰ δὲ νοῦν καὶ γλῶσσαν ἐν ἑβδομάσι μέγ' ἄριστος,
ὀκτώ τ' ἀμφοτέρων τέσσαρα καὶ δέκ' ἔτη.
Τῇ δ' ἐνάτῃ δύναται μὲν ἔτι, μαλακώτερα δ' αὐτοῦ,
πρὸς μεγάλην ἀρετὴν σώματι καὶ σοφίῃ.
Τῇ δεκάτῃ δ' ὅτε δὴ τελέσει θεὸς ἑπτ' ἐνιαυτούς,
οὐκ ἂν ἄωρος ἐὼν μοῖραν ἔχοι θανάτου.

e. Tyndaridæ Helenam ferunt, Æthramque Athenis trahunt.

Super Iphidamantis mortui corpore.

f. Iphidamas; isteque Coon propugnat pro eo.

In Agamemnonis clipeo.

g. Ille quidem terror est mortalium, et qui eum tenet, Agamemnon.

h. Mercurius hicce Alexandro ostendit judicandas
de forma Junonem et Minervam et Venerem.

i. Ajax Locrensis a Minerva Cassandram trahit.

5. SOLONIS.

Puer impubis adhuc infans, septum dentium
natum emittit primum in septem annis.
Postquam vero alios septem ei perfecerit annos deus,
pubis indicia profert nascentis.
Tertia autem *ætate* mentum, augescentibus membris,
lanuginem alit, coloris mutantis florem.
Quarto sane in septenario-orbe quisque præstantissimus *est*
robore, virique signa virtutis habent.
Quinto autem monetur virum nuptiis esse maturum,
et liberorum quærere posteritatem.
Sexto in omnia accommodatur hominis mens,
neque agere jam opera industria-carentia-vult.
In septimo septenario mente linguaque longe optimus
f octavoque *fiet;* utriusque quatuor et decem anni.
Nono autem valet adhuc quidem, molliora sed ipso,
ad magnam virtutem corpore et sapientia.
Decima sed *ætate*, cum jam perficiet deus septem annos
non immaturus mortis fatum subierit.

---

5. Palladis urbe Æthram rapiunt, Helenamque reportant
Tyndaridæ.

6. Iphidamas, fortisque Coon in prælia surgunt.

7. Terror hic est hominum, quem qui tenet, est Agamemnon.

8. Monstrat Alexandro Junonem, Pallada, Cyprin
Mercurius, formæque jubet discernere litem.

9. Cassandram templo Locrus aufert Palladis Ajax.

H. GROTIUS.

5. SOLONIS.

Impubes pueri septem volventibus annis
claudunt enatis dentibus eloquium.
Post alios totidem, divorum numine dextro,
occultum pubis nascitur indicium.
Annis ter septem prima lanugine malas
vestiet, ætatis robore conspicuus.
Quartus id augebit jam septenarius, isque
optima virtutis proferet indicia.
Adde alios totidem, festinans ocius ætas
conjugio monuit quærere progeniem.
Sexta ætas animo si quid deest addet, eaque
disces quid deceat, quid quoque dedeceat.
At quæ succedunt per proxima ter duo lustra,
ornabunt linguam dulcibus eloquiis.
Nona ætas languet, tum frigida membra retardant
virtutem non unquam interituram animi.
At quisquis decimam poterit contingere metam,
jam tempestivo funere conciderit.

SIGISM. GELEN.

6. ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Μέσσοι δ' οἵ τ' Ἔφυραν πολυπίδακα ναιετάοντες,
  παντοίης ἀρετῆς ἴδριες ἐν πολέμῳ,
οἵ τε πόλιν Γλαύκοιο Κορίνθιον ἄστυ νέμοντες,
  οἱ ** καλλίστων μάρτυν ἔθεντο πόνων
χρυσοῦ τιμήεντος ἐν αἰθέρι· καί σφιν ἀέξει
  αὐτῶν τ' εὐρεῖαν κληδόνα καὶ πατέρων.

6. SIMONIDIS.

Medii qui Ephyram fontibus-abundantem habitant,
  omnigenæ virtutis scientes in bello,
et qui civitatem Glauci, Corinthiam urbem, incolen- [tes
  sibi pulcherrimorum testem posuere laborum
auro pretioso in æthere, et illis auget
  ipsorumque ingentem famam et patrum.

7. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Αἵδ' ὑπὲρ Ἑλλάνων τε καὶ ἀγχεμάχων πολιητᾶν
  ἔστασαν εὐχόμεναι Κύπριδι δαιμονίᾳ.
Οὐ γὰρ τοξοφόροισι ἐβούλετο δῖ' Ἀφροδίτα
  Μήδοις Ἑλλάνων ἀκρόπολιν δόμεναι.

7. EJUSDEM.

Illæ pro Græcisque et cominus-pugnantibus civibus
  stant precantes Cyprin divinam.
Non enim arciferis voluit diva Venus
  Medis Græcorum arcem dedere.

8. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Δημόκριτος τρίτος ἦρξε μάχης, ὅτε πὰρ Σαλαμῖνα
  Ἕλληνες Μήδοις σύμβαλον ἐν πελάγει·
πέντε δὲ νῆας ἕλεν δηίων, ἕκτην δ' ὑπὸ χεῖρα
  ῥύσατο βαρβαρικὴν Δωρίδ' ἁλισκομένην.

8. EJUSDEM.

Democritus tertius initium-fecit pugnæ, cum apud [Salamina
  Græci cum Medis congressi sunt in mari :
quinque naves cepit hostium, sextamque e manu
  eripuit barbarica Doricam, cum caperetur.

9. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἀρτέμιδος τόδ' ἄγαλμα, διηκόσιαι δ' ἄρ' ὁ μισθὸς
  δραχμαὶ ταὶ Πάριαι, τῶν ἐπίσημα τράγος.
Ἀσκητὸς δ' ἐποίησεν Ἀθηναίης παλάμῃσιν
  ἄξιος Ἀρκεσίλας υἱὸς Ἀριστοδίκου.

9. EJUSDEM.

Dianæ hæc imago; ducentæ quidem merces
  drachmæ Pariæ quarum nota est hircus.
Peritus autem fecit Minervæ manibus (*i. e.* artibus)
  dignus Arcesilaus filius Aristodici.

10. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἦ μέγ' Ἀθηναίοισι φόως γένεθ' ἡνίκ' Ἀριστο-
  γείτων Ἵππαρχον κτεῖνε, καὶ Ἁρμόδιος.

10. EJUSDEM.

Magna quidem Atheniensibus fuit dies, cum Aristo-
  giton Hipparchum occidit, et Harmodius.

11. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἦρχεν Ἀδείμαντος μὲν Ἀθηναίοις, ὅτ' ἐνίκα
  Ἀντιοχὶς φυλὴ δαιδάλεον τρίποδα·
Ξεινοφίλου δέ τις υἱὸς Ἀριστείδης ἐχορήγει
  πεντήκοντ' ἀνδρῶν καλὰ μαθόντι χορῷ.
Ἀμφὶ διδασκαλίᾳ δὲ Σιμωνίδῃ ἕσπετο κῦδος
  ὀγδωκονταέτει παιδὶ Λεωπρεπέος.

11. EJUSDEM.

Principatum habebat Adimantus apud Athenien- [ses, cum vincebat
  Antiochis tribus fabrefactum tripodem : [erat
Xenophili autem filius quidam Aristides choragus
  cum quinquaginta virorum pulcre edocto choro.
De disciplina autem Simonidi obvenit laus
  octoginta-annos nato, filio Leoprepis.

---

7. EJUSDEM.

Hæ sunt hic positæ, Cythereæ dicere grates
  pro Græcis et pro civibus, ore pio,
diva sagittiferis quoniam pulcherrima Medis
  arcem Grajugenûm prodere non voluit.

H. GROTIUS.

8. EJUSDEM.

Tempore quo Graiûm robur Salamina sub amplam
  cum Medis pugnam contulit in pelago,
tertius ante alios ductor Democritus ivit,
  barbaricas victor quinque ratesque tulit;
Dorida dein sextam, quam barbarus impete grandi
ceperat, infestis de manibus rapuit.

PLUT. DID

9. EJUSDEM.

Bis centum Pariis simulacrum insigne Dianæ
  hoc drachmis constat, quis nota capreolus.
Absolvit doctus cælo manibusque Minervæ
  Arcesilas sculptor, natus Aristodici.

DIOG. LAERT. DID.

10. EJUSDEM.

Lux bona Cecropidis fulsit, quo occidit Aristogiton
  Hipparchum tempore, et Harmodius.

H. GROTIUS.

12. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Μνήμην δ' οὔ τινά φημι Σιμωνίδῃ ἰσοφαρίζειν
ὀγδωκονταέτει, παιδὶ Λεωπρεπέος.

12. EJUSDEM.

Memoria quidem nullum dico Simonidi æquiparari
octogenario, filio Leoprepis.

13. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἴσθμια δίς, Νέμεα δίς, Ὀλύμπια ἐστεφανώθην,
οὐ πλάτεϊ νικῶν σώματος, ἀλλὰ τέχνᾳ,
Ἀριστόδαμος Θράσιδος, Ἀλεῖος, πάλᾳ.

13. EJUSDEM.

Isthmia bis, Nemea bis, Olympia *semel* coronatus
non latitudine vincens corporis, sed arte, [sum
Aristodamus, Thrasidis *filius*, Eleus, lucta.

14. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Χάλλάδι καὶ Μεγαρεῦσιν ἐλεύθερον ἆμαρ ἀέξειν
ἱέμενοι θανάτου μοῖραν ἐδεξάμεθα·
τοὶ μὲν ὑπ' Εὐβοίᾳ [ναυσικλύτῳ] ἔνθα καλεῖται
ἁγνᾶς Ἀρτέμιδος τοξοφόρου τέμενος,
τοὶ δ' ἐν ὄρει Μυκάλας, τοὶ δ' ἔμπροσθεν Σαλαμῖνος,
[νηῶν Φοινισσῶν ἐξολέσαντες Ἄρην],
τοὶ δὲ καὶ ἐν πεδίῳ Βοιωτίῳ, οἵτινες ἔτλαν
χεῖρας ἐπ' ἀνθρώπους ἱππομάχους ἱέναι.
Ἀστοὶ δ' ἄμμι [πόρον] γέρας ὀμφαλῷ ἀμφὶ πόληος
νεικέων ἡμετέρων ἀλλοδαπῶν παρ' ὅρων.

14. EJUSDEM.

Et Græciæ et Megarensibus liberam vitam augere
cupientes mortis sortem suscepimus :
hi quidem sub Eubœam re-navali-claram ubi vocatur
castæ Dianæ arciferæ templum,
illi autem in monte Mycalæ, aliique ante Salamina,
navium Phœniciarum deleto Marte,
aliique in campo Bœotio, qui sustinuere
manus in homines ex-equis-pugnantes inferre.
Cives ergo nobis dedere munus umbilicum juxta [urbis
pugnarum nostrarum extraneis ex titulis.

15. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

. . . .
Πυθαγόραν θ' ὃν τίκτε Διὶ φίλῳ Ἀπόλλωνι
Πυθαΐς, ἣ κάλλος πλεῖστον ἔχεν Σαμίων...

15. ANONYMI.

. . . . [cus est,
Pythagoram quem peperit Apollini qui Jovi ami-
Pythais, quæ pulchritudinem maximam habuit [inter Samias.

16. ΑΛΛΟ.

Εἰς Πυθαγόραν Σάμιον τὸν πύκτην.

Οὗτος πυκτεύσων ἐς Ὀλύμπια παισὶν ἄνηβος
ἤλυθε Πυθαγόρας ὁ Κράτεω Σάμιος.

16. ALIUD.

In Pythagoram Samium pugilem.

Hic pugil-certaturus Olympiam pueris impubes
venit Pythagoras Cratei filius Samius.

17. ΙΠΠΟΔΑΜΑΝΤΟΣ.

Ὦ θεῖοι, πόθεν ἐστέ; πόθεν τοιοίδ' ἐγένεσθε;
Ἄνθρωποι, πόθεν ἐστέ; πόθεν κακοὶ ὧδ' ἐγένεσθε:

17. HIPPODAMANTIS.

O Divi, unde estis? unde tales facti estis?
Homines, unde estis? unde sic mali facti estis?

18. ΦΡΥΝΙΧΟΥ.

Σχήματα δ' ὄρχησις τόσα μοι πόρεν, ὅσσ' ἐνὶ πόντῳ
κύματα ποιεῖται χείματι νὺξ ὀλοή.

18. PHRYNICHI.

Figuras quidem saltatio tot mihi præbuit, quot in
fluctus facit hieme nox exitiosa. [ponto

---

12. EJUSDEM.

Sedecies annos post quinque Simonida cunctos
exsuperat memori mente Leoprepides.

H. GROTIUS.

13. EJUSDEM.

Bis Nemeæ vici bis Olympia, sed semel Isthmo,
non ego corporea mole, sed arte valens,
Aristodamus Elide ad luctam bonus.

H. GROT.

15. ANONYMI.

Pythaïs ex Samiis peperit pulcerrima Phœbo
Pythagoram, curam deliciasque Jovis.

PORPHYR. EDIT. DID.

16. ALIUD.

In Pythagoram Samium pugilem.

Hic puer et pugil a pueris ad Olympia venit
Pythagoras Samius, patre satus Crateo.

DIOG. ED. DID.

19. ΦΙΛΙΑΔΟΥ ΜΕΓΑΡΕΩΣ.

Ἐπὶ τοῖς ἀναιρεθεῖσιν ὑπὸ Περσῶν.

Ἄνδρες τοί ποτ' ἔναιον ὑπὸ κροτάφοις Ἑλικῶνος,
λήματι τῶν αὐχεῖ Θεσπιὰς εὐρύχορος.

19. PHILIADÆ MEGARENSIS.

Super iis quos Persæ interemerant.

Viri isti olim habitabant sub verticibus Heliconis,
quorum fortitudine spatiosa Thespias gloriatur.

20. ΠΑΡΡΑΣΙΟΥ.

Ἁβροδίαιτος ἀνήρ, ἀρετὴν δὲ σέβων τόδ' ἔγραψεν
Παρράσιος, κλεινῆς πατρίδος ἐξ Ἐφέσου·
οὐδὲ πατρὸς λαθόμην Εὐήνορος, ὅς νιν ἔφυσε
γνήσιον, Ἑλλήνων πρῶτα φέροντα τέχνης.

20. PARRHASII.

Delicatus vir, virtutem vero colens hocce pinxit
Parrhasius, clara patria *oriundus* Epheso :
neque patris oblitus sum Evenoris, qui eum genuit
legitime-natum, inter Græcos primas ferentem artis.

21. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἰς τὸν ἐν Λίνδῳ Ἡρακλέα.

Οἷος δ' ἐννύχιον φαντάζετο πολλάκι φοιτῶν
Παρρασίῳ δι' ὕπνου, τοῖος ὅδ' ἐστὶν ὁρᾶν.

21. EJUSDEM.

In Herculem qui Lindi est.

Qualis quidem in-somnis apparuit sæpe accedens
Parrhasio per somnum, talem hunc videre est.

22. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἰ καὶ ἄπιστα κλύουσι, λέγω τάδε· φημὶ γὰρ ἤδη
τέχνης εὑρῆσθαι τέρματα τῆσδε σαφῆ
χειρὸς ὑφ' ἡμετέρης· ἀνυπέρβλητος δὲ πέπηγεν
οὖρος· ἀμώμητον δ' οὐδὲν ἔγεντο βροτοῖς.

22. EJUSDEM.

Etsi incredibilia audiunt, dico hæcce : profiteor enim jam
artis inventos esse terminos hujusce certos
manu nostra : inexsuperabilis autem fixus est
limes; inculpatum sane nihil fuerat mortalibus.

23. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Γράμματα Παρρασίοιο, τέχνα Μυός· ἐμμὶ δὲ ἔργον
Ἰλίου αἰπεινᾶς, ἂν ἕλον Αἰακίδαι.

23. ANONYMI.

Adumbratio Parrhasii, opus Myis: sum autem labor
Ilii ardui, quod cepere Æacidæ.

24. ΑΛΛΟ.

Ἐνθάδ' ἄναξ ἥρως Φύταλός ποτε δέξατο σεμνὴν
Δήμητραν, ὅτε πρῶτον ὀπώρας καρπὸν ἔφηνεν,
ἣν ἱερὰν συκῆν θνητῶν γένος ἐξονομάζει·
ἐξ οὗ δὴ τιμὰς Φυτάλου γένος ἔσχεν ἀγήρως.

24. ALIUD.

Hîc princeps heros Phytalus olim exceperat venerandam
Cererem, cum primum autumni fructum edidit,
quam sacram ficum mortalium genus nominat :
ex quo sane honores Phytali gens habuit senio-expertes.

25. ΑΛΛΟ.

Ἑλλήνων προμαχοῦντες Ἀθηναῖοι Μαραθῶνι
ἔκτειναν Μήδων ἐννέα μυριάδας.

25. ALIUD.

Pro Græcis pugnantes Athenienses Marathone
interfecerunt Medorum novem myriadas.

---

19. PHILIADÆ MEGARENSIS.

De Thespiensibus, quos Persæ interemerant.

In summo domus his Heliconis vertice : jactat
tam magnis animis Thespias esse parens.

H. GROTIUS.

20. PARRHASII.

Hæc pinxit mollis, virtutis cultor et idem,
clara Parrhasius ex Epheso patria.
Nec patris oblitus præstantis, qui edit Achivis
legitimum, ipse artis præmia prima fero.

NAT. COM.

21. EJUSDEM.

Talis adest specie, qualem per somnia vidit
Parrhasius pictor, culta figura dei.

NAT. COMES.

22. EJUSDEM.

Ista fidem quamvis citra sint, hæc tamen aio :
hujus adest artis meta reperta mihi;
hæc nostræ valuere manus; præstantia fingunt,
sed culpa vacuum nil fuit ante viris.

NAT. COM. EMEND.

24. ALIUD.

Hic Cererem tectis Phytalus susceperat heros,
cui primum sacri largita est semina pomi,
quam mortale genus ficum vocat. Illius ergo
muneris æterno hic Phytali gens floret honore.

ROM. AMAS.

26. ΑΛΛΟ.

Σβεννύντας ποτὲ τούσδε τυραννίδα χάλκεος Ἄρης
εἷλε· Σελινοῦντος δ' ἀμφὶ πύλας ἔθανον.

26. ALIUD.

Exstinguentes aliquando hosce tyrannidem ferreus [Mars
cepit : Selinuntis autem circum portas mortui- [sunt.

27. ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ.

Ὦ τὸν ἀγήραντον πόλον αἰθέρος, Ἥλιε, τέμνων,
ἆρ' εἶδες τοιόνδ' ὄμματι πρόσθε πάθος;
Μητέρα παρθενικήν τε κόρην, δισσούς τε συναίμους,
ἐν ταὐτῷ φέγγει μοιριδίῳ φθιμένους.

27. EURIPIDIS.

O qui senectutis-expertem ætheris axem, sol, secas,
num vidisti talem oculis antea cladem?
Matrem virgineamque puellam, geminosque consan- [guineos *fratres*,
in eadem luce (*die*) fatali mortuos.

28. ΑΛΛΟ.

Εἰς εἰκόνα Φαΰλλου πεντάθλου Κροτωνιάτου.

Πέντ' ἐπὶ πεντήκοντα πόδας πήδησε Φάυλλος·
δίσκευσεν δ' ἑκατὸν πέντ' ἀπολειπομένων.

28. ALIUD.

In statuam Phaylli pentathli Crotoniatæ.

Quinque super quinquaginta pedibus saliit Phayl- [lus;
discum-jecit autem ad centum, quinque deficien- [tibus.

29. ΖΕΥΞΙΔΟΣ.

Ἡράκλεια πατρίς, Ζεῦξις δ' ὄνομ'· εἰ δέ τις ἀνδρῶν
ἡμετέρης τέχνης πείρατά φησιν ἔχειν,
δείξας νικάτω. . . . .
. . . . . δοκῶ δ' ἡμᾶς οὐχὶ τὰ δεύτερ' ἔχειν.

29. ZEUXIDIS.

Heraclea patria, Zeuxisque nomen : si quidem ali- [quis virorum
nostræ artis fines dicat attigisse,
se-se ostendat, vincatque. . . . .
. . . arbitror autem nos non secundum locum te- [nere.

30. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Σισυφίαν δὲ μολεῖν χθόν' ἐκώλυεν ἀνέρα νείκη
ἀμφὶ Μολιονιδᾶν οὐλομένων θανάτῳ.

30. ANONYMI.

Sisyphiam adire terram vetuere virum contentiones
de Molionidum necatorum morte.

31. ΑΛΛΟ.

Τῶν δ' ἱερογλώσσων Κλυτιδᾶν γένος εὔχομαι εἶναι
μάντις, ἀπ' ἰσοθέων αἷμα Μελαμποδιδᾶν.

31. ALIUD.

Sacræ-linguæ-peritorum Clytidarum e genere glo- [rior esse
vates, e deorum-paribus sanguis Melampodidis.

32. ΑΛΛΟ.

Εἰς τοὺς ἀπὸ Φυλῆς τὸν Ἀθηναίων δῆμον καταγαγόντας.

Τούσδ' ἀρετῆς ἕνεκα στεφάνοις ἐγέραιρε παλαίχθων
δῆμος Ἀθηναίων, οἵ ποτε τοὺς ἀδίκοις
θεσμοῖς ἄρξαντας πρῶτοι πόλεως καταπαύειν
ἦρξαν, κίνδυνον σώμασιν ἀράμενοι.

32. ALIUD.

In eos qui a Phyle Atheniensium populum reduxerunt.

Hosce propter virtutem coronis donavit antiquus- [terræ *filius*
populus Atheniensium, qui olim injustis
legibus regnantes primi e civitate tollere
tentaverunt, periculo corporibus suscepto.

---

26. ALIUD.

Ante Selinuntis Mavors hos ferreus hausit
moenia, servitium pellere dum properant.
H. GROTIUS.

27. EURIPIDIS.

Sol, indefessis qui curribus æthera sulcas,
conspexitne oculus par tuus, oro, malum?
Intacti floris, cara cum matre, puellam,
et geminos fratres abstulit una dies. H. GROTIUS.

30. ANONYMI.

Sisyphiis juvenem vetuit succedere terris
dira Molionidum pœna secuta necem. ROM. AMAS.

31. ALIUD.

Ex inscriptione Eperasti vatis.

Gaudeo de Clytidis vatem me vatibus ortum,
et de divina stirpe Melampodidum. H. GROT.

32. ALIUD.

Cecropis antiquus populus, virtutis honore
munerat hos, leges qui sine more datas
laudanda rupere manu, vitæque periclum
non metuere, novos ne paterentur heros.
H. GROTIUS

33. ΠΛΑΤΩΝΟΣ.

Εἰς Ἀριστοφάνην.

Αἱ χάριτες τέμενός τι λαβεῖν ὅπερ οὔτι πεσεῖται
ζητοῦσαι, ψυχὴν εὗρον Ἀριστοφάνους.

33. PLATONIS.

In Aristophanem.

Gratiæ templum aliquod cepisse quod non caderet,
cupientes, animam invenere Aristophanis.

34. ΑΔΗΛΟΝ.

Τοὺς δύ' Ἀπόλλων φῦσ' Ἀσκληπιὸν ἠδὲ Πλάτωνα,
τὸν μὲν ἵνα ψυχήν, τὸν δ' ἵνα σῶμα σάοι.

34. INCERTI.

Duo Apollo genuit Æsculapium atque Platonem,
hunc quidem ut animam, illum vero ut corpus servaret.

35. ΘΕΑΙΤΗΤΟΥ.

Εἰς Πυθαγόραν τὸν πύκτην.

Πυθαγόρην τινά, Πυθαγόρην, ὦ ξεῖνε, κομήτην,
ᾀδόμενον πύκτην εἰ κατέχεις Σάμιον,
Πυθαγόρης ἐγώ εἰμι· τὰ δ' ἔργα μου, εἴ τιν' ἔροιο
Ἠλείων, φήσεις αὐτὸν ἄπιστα λέγειν.

35. THEÆTETI.

In Pythagoram pugilem.

Pythagoram quemdam, Pythagoram, o hospes, comatum
celebratum pugilem si tenes *memoria* Samium,
Pythagoras ego sum : facta mea, si quem interrogas
Eleorum, dices eum incredibilia narrare.

36. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Πάτρα Μίλητος τίκτει Μούσαισι ποθεινὸν
Τιμόθεον, κιθάρας δεξιὸν ἡνίοχον.

36. ANONYMI.

Patria Miletus parit Musis dilectum
Timotheum, citharæ sollertem aurigam.

37. ΑΛΛΟ.

Ἡμετέραις βουλαῖς Σπάρτη μὲν ἐκείρατο δόξαν,
Μεσσήνη δ' ἱερὴ τέκνα χρόνῳ δέχεται,
Θήβης δ' ὅπλοισιν Μεγάλη πόλις ἐστεφάνωται,
αὐτόνομος δ' Ἑλλὰς πᾶσ' ἐν ἐλευθερίῃ.

37. ALIUD.

Nostris consiliis Sparta exuta est gloria,
Messeneque sacra pueros tandem accipit,
Thebarumque armis Megalopolis coronata est,
et suo-jure Græcia omnis est in libertate.

38. ΑΛΛΟ.

Ἦν ἄρα κἀκεῖνοι ταλακάρδιοι, οἵ ποτε Μήδων
παισὶν ἐπ' Ἠιόνι, Στρυμόνος ἀμφὶ ῥοάς,
λιμόν τ' αἴθωνα, κρατερόν τ' ἐπάγοντες Ἄρηα,
πρῶτοι δυσμενέων εὗρον ἀμηχανίην.

38. ALIUD.

Erant sane et illi forti-animo, qui olim Medorum
filiis sub Eione, Strymonis circa fluenta,
famemque ardentem violentumque adducentes Martem,
primi hostium invenerunt consilii-inopiam.

39. ΑΛΛΟ.

Ἡγεμόνεσσι δὲ μισθὸν Ἀθηναῖοι τάδ' ἔδωκαν,

39. ALIUD.

Ducibus quidem pro mercede Athenienses hæc dederunt,

---

33. PLATONIS.

De Aristophane.

Immortale sibi templum cum Gratia triplex
quæreret, ecce animo sedit Aristophanis.

H. GROT.

34. INCERTI.

Phœbo patre Plato, atque heros Epidaurius orti;
hic nempe ut corpus servet, et ille animam.

JAC. WINDET.

35. THEÆTETI.

De Pythagora illo, qui primus ex arte pugilatum exercuit.

Si tibi sum notus Samius (nam fama celebris
est mea) Pythagoras, criniger ille pugil,
Pythagoras ego sum; quæ sint mea facta, rogate :
Elei dicent exsuperare fidem.

H. GROTIUS.

37. ANONYMI.

Inscriptum statuæ Epaminondæ.

Consiliis nostris laus est attonsa Laconum,
Messene sobolem tempore fota dabit.
Urbs sacra Thebarum spoliis exsultat opimis :
dicenda est juris Græcia tota sui.

H. GROTIUS.

38. ALIUD.

Inscriptio primi Hermæ.

Nomen et illorum virtus animosa meretur,
Strymonis undosi qui super aggeribus
esurie Medos et sævo Marte prementes
monstrarunt frangi barbara corda malis.

H. GROTIUS.

39. ALIUD.

Inscriptio secundi Hermæ.

Hæc bene pro meritis et pro virtute dederunt

ἀντ' εὐεργεσίης καὶ μεγάλης ἀρετῆς·
μᾶλλόν τις τάδ' ἰδὼν καὶ ἐπεσσομένων ἐθελήσει
ἀμφὶ πάτρας ξυνοῖς πράγμασι μόχθον ἔχειν.

40. ΑΛΛΟ.

Ἔκ ποτε τῆσδε πόληος ἅμ' Ἀτρείδῃσι Μενεσθεὺς
ἡγεῖτο ζάθεον Τρωικὸν ἐς πεδίον,
ὅν ποθ' Ὅμηρος ἔφη Δαναῶν πύκα θωρηκτάων
κοσμητῆρα μάχης ἔξοχον ὄντα μολεῖν·
οὕτως οὐδὲν ἀεικὲς Ἀθηναίοισι καλεῖσθαι
κοσμηταῖς πολέμου τ' ἀμφὶ καὶ ἠνορέης.

41. ΑΛΛΟ.

Ξενοκράτης,
Θεόπομπος,
Μνασίλαος.

Ἁνίκα τὸ Σπάρτας ἐκράτει δόρυ, τηνάκις εἷλεν
Ξεινοκράτης κλάρῳ Ζηνὶ τρόπαια φέρειν,
οὐ τὸν ἀπ' Εὐρώτα δείσας στόλον οὐδὲ Λάκαιναν
ἀσπίδα· Θηβαῖοι κρείσσονες ἐν πολέμῳ·
καρύσσει Λεύκτροις νικαφόρα δουρὶ τρόπαια
οὐδ' Ἐπαμεινώνδα δεύτεροι ἐδράμομεν.

42. ΑΛΛΟ.

Καὶ μετὰ λαοφ[ό]νον ξίφος υἱέ[ος] ἤρκεσα πάτρῃ,
κτεῖνα δ' Ἀχιλῆα γήραος εὐφραδίῃ.
Ἐς δέκατον δ' ἐκράτησα Π[αν]ελλήνω[ν] ἐνιαυτόν,
πρὸς δὲ μί[τ]ον Μοιρ[ῶν] οὔτις ἔχει δύνασιν.

43. ΑΣΤΥΔΑΜΑΝΤΟΣ.

Εἴθ' ἐγὼ ἐν κείνοις γενόμην, ἢ κεῖνοι ἅμ' ἡμῖν,
οἳ γλώσσης τερπνῆς πρῶτα δοκοῦσι φέρειν,
ὡς ἐπ' ἀληθείης ἐκρίθην ἀφεθεὶς παράμιλλος·
νῦν δὲ χρόνῳ παρέχουσ', οἷς φθόνος οὐχ ἕπεται.

ob beneficentiam et magnam virtutem,
magis quis, hæc videns, et posterorum, volet
pro patria communibus in rebus laborem ferre.

40. ALIUD.

Olim ex hac urbe cum Atridis Menestheus [pum,
ducebat *viros* valde-divinum in Trojanum cam-
quem olim Homerus dixit Danaorum valde lorica-
moderatorem pugnæ eximium venisse; [torum
sic nihil indecens Atheniensibus vocari
moderatoribus de bello et virili-virtut

41. ALIUD.

Xenocrates,
Theopompus,
Mnasilaus.

Cum Spartæ dominaretur lancea, tum suscepit
Xenocrates sorte jubente Jovi tropæa ferre,
non, *qui venit* ab Eurota, veritus exercitum, neque
[Laconicum
scutum : — Thebani meliores *sunt* in bello :
id proclamant Leuctris, quæ-cum-victoria-tulit lan-
[cea, tropæa ;
neque Epaminonda posteriores cucurrimus.

42. ALIUD.

[patriæ,
Etiam post homicidam gladium filii, opitulatus sum
occidique Achillem senectutis *meæ* bonis-consiliis.
Usque ad decimum superavi Panhellenes annum,
adversus autem filum Parcæ nemo habet pote-
[statem.

43. ASTYDAMANTIS.

Utinam ego cum illis natus essem, aut illi simul at-
[que nos,
qui linguæ jucundæ primas putantur *partes* te-
[nere,
quippe qui ex veritate judicatus sum dimissus ci-
[tra-certamen-victor :
nunc autem id a tempore habent, quos non inse-
[quitur invidia.

Cecropidæ ducibus munera clara suis,
ut bene posteritas discat sperare, labores
pro patria sumptos nec putet esse graves.

H. GROTIUS.

40. ALIUD.

Inscriptio tertii Hermæ.

Mœnibus Iliacis hac vectus ab urbe Menestheus
intulit Atridas arma secuta duos :
quem, quoties caluit ferri certamen, Homerus
in ducibus Danais eminuisse refert.
Non igitur nova res, quod nomen habetis Athenæ,
sive animi Mavors, seu simul artis eget.

H. GROTIUS.

41. ALIUD.

Lancea cum Spartæ regnaret, numine sortis
Xenocrates jussus ferre tropæa Jovi,
sprevit ab Eurota missos et scuta Laconis
hostica : Thebanis bellica palma venit.
Proclamat Leuctris partum virtute tropæum :
nos Epaminondæ non præivere pedes. E. EGGER.

43. ASTYDAMANTIS.

De se ipso.

O ego si illorum vixissem ætate, vel illi
mecum, quos celebres lingua diserta facit,
ut par sub vero concurrere judice possem :
nunc ætas illos liberat invidia. H. GROTIUS.

44. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ἅλμα ποδῶν, δίσκου τε βολή, καὶ ἄκοντος ἐρωή,
καὶ δρόμος, ἠδὲ πάλη· μία δ' ἔπλετο πᾶσι τελευτή.

45. ΑΛΛΟ.

Νεβρὸς ἐὼν ἑάλων, ὅτ' ἐς Ἴλιον ἦν Ἀγαπήνωρ.

46. ΑΛΛΟ.

Ἡ πόλις] ἔστησ[έν με β]ροτ[οῖς] μνημεῖον ἀληθές,
πᾶσιν] σημαίνειν μέτρον ὁδοιπορίας·
ἔστιν γὰρ τ]ὸ μεταξὺ θεῶν πρὸς δώδεκα βωμὸν
. . . τεσσαράκοντ' ἐκ λιμένος στάδιοι.

47. ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ (?)

Εἰς Πλάτωνα.

Βωμὸν Ἀριστοτέλης ἐνιδρύσατο τόνδε Πλάτωνος,
ἀνδρός, ὃν οὐδ' αἰνεῖν τοῖσι κακοῖσι θέμις·
ὃς μόνος ἢ πρῶτος θνητῶν κατέδειξεν ἐναργῶς,
οἰκείῳ τε βίῳ καὶ μεθόδοισι λόγων,
ὡς ἀγαθός τε καὶ εὐδαίμων ἅμα γίγνεται ἀνήρ·
οὐ νῦν δ' ἔστι λαβεῖν οὐδενὶ ταῦτά ποτε.

48. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τόνδε ποτ' οὐχ ὁσίως παραβὰς μακάρων θέμιν ἁγνὴν
ἔκτεινεν Περσῶν τοξοφόρων βασιλεύς,
οὐ φανερῶς λόγχῃ φονίοις ἐν ἀγῶσι κρατήσας,
ἀλλ' ἀνδρὸς πίστει χρησάμενος δολίου.

49. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Εἰς τὸν Ἀριστοτέλην.

Φαιστίδος ἦν μητρὸς καὶ Νικομάχου γενετῆρος
τῶν Ἀσκληπιαδῶν, δῖος Ἀριστοτέλης.

50. ΑΡΧΕΛΑΟΥ.

Εἰς ὑμᾶς κροκόδειλον ἀποφθίμενον διαλύει,
σκορπίοι, ἡ πάντα ζωοθετοῦσα φύσις.

51. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἐκ νέκυος ταύτην ἵππου γράψασθε γενέθλην,
σφῆκας· ἴδ' ἐξ οἵων οἷα τίθησι φύσις.

44. ANONYMI.

Saltus pedestris, discique jactus, et jaculi vibratio,
et cursus, et lucta : unus quidem fuit in omnibus ei finis.

45. ALIUD.

Hinnulus eram, et captus sum cum apud Ilium erat Agapenor.

46. ALIUD.

Civitas statuit me mortalibus monumentum certum,
quod omnibus significet mensuram itineris :
est enim spatium medium ad deorum duodecim aram
. . . . . . quadraginta ex portu stadia.

47. ARISTOTELIS (?)

In Platonem.

Aram Aristoteles fundavit hancce Platonis,
viri, quem laudare non malis fas est :
qui solus aut primus mortalium demonstravit luculenter
et privata vita et ratione scriptorum
bonum et felicem simul fieri virum :
non nunc autem est capere ulli ista unquam.

48. EJUSDEM.

Huncce olim non pie violata beatorum (*i. e.* deorum) fide pura,
occidit Persarum sagittiferorum rex,
non aperte hasta cum cruentis in certaminibus vicisset,
sed viri ope usus dolosi.

49. ANONYMI.

In Aristotelem.

Phæstide natus erat matre et Nicomacho genitore
ex stirpe Asclepiadarum, dius Aristoteles.

50. ARCHELAI.

In vos crocodilum mortuum dissolvit,
scorpii, omnibus vitam-infundens natura.

51. EJUSDEM.

E mortuo equo hanc scribite generationem,
vespas : ecce ex qualibus qualia efficiat natura.

---

45. ALIUD.

Hinnulus excipior solvente Agapenore Trojam.

ROM. AMAS.

47. ARISTOTELIS.

In ara Platoni sacra.

Magno, quemque nefas pravis laudare, Platoni
aram discipulus sacrat Aristoteles. H. GROTIUS.

48. EJUSDEM.

Hunc contra superûm decreta piûmque peremit
rex qui dat Persis jura sagittiferis.
Non superans hastis et aperto Marte, sed usus
astu spernentum fasque fidemque virum.

H. GROTIUS.

49. ANONYMI.

De Aristotele.

Nicomacho genitore satus, sed Phæstide matre
ex Asclepiadis summus Aristoteles.

H. GROT.

52. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Πάντα δι' ἀλλήλων ὁ πολὺς σφραγίζεται αἰών·
ἀνδρὸς γὰρ κοίλης ἐκ μυελοῦ ῥάχεως
δεινὸς γίνετ' ὄφις, νέκυος δειλοῖο σαπέντος,
ὅς νέον ἐκ τούτου πνεῦμα λάβῃ τέραος,
τεθνεότος ζωὴν ἕλκων φύσιν· εἰ δὲ τόδ' ἐστὶν,
οὐ θαῦμα βλαστεῖν τὸν διφυῆ Κέκροπα.

53. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Εἰς εἰκόνα Ἀλεξάνδρου.

Αὐδασοῦντι δ' ἔοικεν ὁ χάλκεος εἰς Δία λεύσσων·
« Γᾶν ὑπ' ἐμοὶ τίθεμαι, Ζεῦ· σὺ δ' Ὄλυμπον ἔχε. »

54. ΑΛΛΟ.

α. Ἔπτηξαν βασιλῆες ἐμὸν δόρυ ἔθνεά τ' αὐτῶν
ὅσσα πέριξ γαίης Ὠκεανὸς νέμεται.

β. Εἰμὶ δ' ἀφ' Ἡρακλέους, Διὸς ἔκγονος, υἱὸς Φι-
Αἰακιδῶν γενεῆς, μητρὸς Ὀλυμπιάδος. [λίππου,

55. ΑΛΛΟ.

. . . .

Ὑσμίνην δεδάηκας ἀμετροβίων ἐλεφάντων·
Ἰνδοφόρων κρατεροὺς οὐ τρομέεις πολέμους.

56. ΑΡΚΕΣΙΛΑΟΥ.

Εἰς Ἄτταλον.

Πέργαμος οὐχ ὅπλοις κλεινὴ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἵπποις,
πολλάκις αὐδᾶται Πῖσαν ἀνὰ ζαθέην.
Εἰ δὲ τὸν ἐκ Διόθεν θεμιτὸν θνατῷ νόον εἰπεῖν,
ἔσσεται εἰςαῦτις πολλὸν ἀοιδοτέρη.

57. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Εἰςοράᾳς δείκηλον, ὅπως περὶ νῶτον ἀείρας
κριὸν ἀεξίκερων ἔμπνοον ἀχθοφορεῖ.
Πάτρων Νέου.

58. ΑΛΛΟ.

Ἐπὶ τῷ Δημοσθένους ἀνδριάντι.

Εἴπερ ἴσην ῥώμην γνώμῃ, Δημόσθενες, εἶχες,

52. EJUSDEM.

Omnia alia per alia multum notat ævum;
viri enim cavæ ex medulla dorsi-spinæ
dirus nascitur serpens, misero cadavere putrefacto,
quod novum spiritum ex hoc caperet prodigio,
e mortuo vitalem ducens naturam. Quod si hocce est,
non miraculum est crevisse gemina natura Ce-
[cropem.

53. ANONYMI.

In Alexandri effigiem.

Dicturo similis-est æneus ille in Jovem intuens:
« Terram submitto mihi, Jupiter: tu autem Olym-
[pum habe. »

54. ALIUD.

a. Timuere reges meam hastam, populique eorum
quotcunque Oceanus terram circumfluens tenet.

b. Sum ab Hercule, Jove natus, filius Philippi,
Æacidarum gentis, matris Olympiadis.

55. ALIUD.

. . . .

Pugnam didicisti elephantorum immensæ-vitæ
Indigerorum vehementia haud tremis bella.

56. ARCESILAI.

In Attalum.

Pergamus non armis inclita solum, sed et equis,
sæpe celebratur Pisam per divinam.
Quod si ex Jove fas est mortali mentem dicere,
erit et rursus multo magis decantata.

57. ANONYMI.

Vides simulacrum, quomodo circa dorsum suscep- [tum
arietem augentem-cornua spirantem, onus susti-
Patron Nei *filius.* [neat.

58. ALIUD.

In Demosthenis statuam.

Si par robur menti, Demosthenes, habuisses,

---

53. ANONYMI.

In Alexandri effigiem.

Æreus inspiciens divosque hominesque regentem
velle mihi est visus talia verba loqui:
« Magne, tene, Jupiter, neque enim prohibemus, [Olympum,
dum tellus toto pareat orbe mihi. »

PLUT. ED. DID.

56. ARCESILAI.

In Attalum.

Non armis tantum, sed equis quoque nomen adepta est
Pergamos: hoc Pisa teste probare licet.
Quod si fas homini Jovis almi prodere sensus,
illius posthac gloria major erit.

H. GROTIUS.

57. ANONYMI.

Cernis ut hic aries, crescunt cui cornua, vivum
spiret, et hunc humeris portet imago suis.

H. GROTIUS.

58. ALIUD.

In Demosthenis statuam.

Hic si quam recta tam forti mente fuisset,

οὔποτ' ἂν Ἑλλήνων ἦρξεν Ἄρης Μακεδών.

59. ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΥ.

Πάνθ' Ἡγησιάναξ τε καὶ Ἕρμιππος τὰ κατ' αἴθρην
τείρεα, καὶ πολλοὶ ταῦτα τὰ φαινόμενα
βίβλοις ἐγκατέθεντο· ἀποσκόπιοι δ' ἀφάμαρτον·
ἀλλὰ τὸ λεπτολόγου σκῆπτρον Ἄρητος ἔχει.

60. ΑΝΤΑΓΟΡΑ.

Εἰς Ἔρωτα.

Ἐν δοιῇ μοι θυμός, ὅ τοι γένος ἀμφίσβητον,
ἤ σε θεῶν τὸν πρῶτον ἀειγενέων, Ἔρος, εἴπω,
τῶν ὅσσους Ἔρεβός τε πάλαι βασιλειά τε παῖδας
γείνατο Νὺξ πελάγεσσιν ὑπ' εὐρέος Ὠκεανοῖο·
ἤ σέ γε Κύπριδος υἷα περίφρονος, ἠέ σε Γαίης,
ἢ Ἀνέμων· τοῖος σὺ κακὰ φρονέων ἀλάλησαι
ἀνθρώποις ἠδ' ἐσθλά, τὸ καὶ σέο σῶμα δίφυιον.

61. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Θεῖος Ὅμηρος ὅδ' ἐστίν, ὃς Ἑλλάδα τὴν μεγάλαυχον
πᾶσαν ἐκόσμησεν καλλιεπεῖ σοφίῃ,
ἔξοχα δ' Ἀργείους, οἳ τὴν θεοτείχεα Τροίην
ἤρειψαν, ποινὴν ἠυκόμου Ἑλένης·
οὗ χάριν ἔστησεν δῆμος μεγαλόπτολις αὐτὸν
ἐνθάδε, καὶ τιμαῖς ἀμφέπει ἀθανάτων.

62. ΑΡΙΣΤΩΝΟΣ ΤΟΥ ΧΙΟΥ (?)

Ἐπὶ Ἀρκεσιλάου.

Πρόσθε Πλάτων, ὄπιθεν Πύρρων, μέσσος Διόδωρος.

63. ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Κρεωφύλου πόνος εἰμί, δόμῳ ποτὲ θεῖον ἀοιδὸν
δεξαμένου· κλαίω δ' Εὔρυτον, ὅσσ' ἔπαθε,

nunquam Græcis imperasset Mars Macedo.

59. PTOLEMÆI.

Omnia Hegesianaxque et Hermippus per æthera
astra et multi hæc ipsa phænomena
in libris posuere; sed procul a meta aberraverunt:
verum argutæ-orationis sceptrum Aratus habet.

60. ANTAGORÆ.

In Amorem.

In dubio mihi animus *est* quodnam tibi genus am- [biguum,
utrum te deorum primum (*i. e* antiquissimum) æter- [norum, Amor, dicam,
eorum quotcunque Erebusque olim reginaque natos
peperit Nox sub pelago lati Oceani :
an te Cypridis filium prudentis, an te Telluris,
aut Ventorum : talis tu mala cogitans incertus es
hominibus aut bona, et tuum corpus biforme.

61. ANONYMI.

Divinus Homerus hicce est, qui Græciam fastosam
omnem ornavit pulcro-loquenti sapientia,
præcipue autem Argivos, qui muros-a-deo-exstru- [ctos habentem Trojam
everterunt, *in* ultionem pulcricomæ Helenæ :
cujus rei gratia statuit populus magnæ-civitatis eum
ibi, et honoribus prosequitur immortalium.

62. ARISTONIS CHII (?)

In Arcesilaum.

Ante Plato, pone Pyrrho, medius Diodorus.

63. CALLIMACHI.

Creophyli opus sum, qui domi olim divinum canto- [rem
accepit : defleo Eurytum, quotcunque passus est,

---

haud tibi, Mars Macedo, Græcia capta foret.

LEON. ARETIN.

59. PTOLEMÆI REGIS.

Quæ tempestatum rata signa Hegesianaxque
Hermippusque; alii, quæ rotat astra polus,
Inseruere libris : decepit sed labor omnes,
sceptrum deducto carmine Aratus habet.

H. GROTIUS.

60. ANTAGORÆ.

In Amorem.

In dubio est animus, fertur tibi quod genus anceps,
te divum in numero primumne, Cupido, reponam,
quos Erebusque senex et Nox regina profundis
Oceani, ut memorant, quondam genuere sub undis.
an Venere, an Ventis, an Terra te esse creatum
dicam : namque vagus mala tot mortalibus affers
totque bona : hinc corpus tribuit natura biforme.

HENR. STEPH

61. ANONYMI.

Argivorum de Homero.

Magnus Homerus hic est, cujus sapiente camœna
splendida perpetuum Græcia nomen habet;
Argi præcipue, quorum vi diruta propter
Tyndarin, illa deis condita, Troja jacet.
Atque ob id æquantes illum cœlestibus urbis
eximiæ cives hoc posuere loco. H. GROTIUS.

63. CALLIMACHI.

Illius Samii, cujus fuit hospes Homerus,
sum labor; ærumnas, Euryte, ploro tuas,

καὶ ξανθὴν Ἰόλειαν. Ὁμήρειον δὲ καλεῦμαι
γράμμα· Κρεωφύλῳ, Ζεῦ φίλε, τοῦτο μέγα.

et flavam Ioliam. Homereum autem vocor
scriptum : Creophylo, o bone Jupiter, id sane [magnum.

64. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Οὔπω Σκέλμιος ἔργον ἐύξοον, ἀλλ' ἐπὶ τεθμὸν
δηναιὸν γλυφάνων ἄξοος ἦσθα σανίς.
Ὧδε γὰρ ἱδρύοντο θεοὺς τότε· καὶ γὰρ Ἀθήνης
ἐν Λίνδῳ Δαναὸς λᾶαν ἔθηκεν ἕδος.

64. EJUSDEM.

Nondum Scelmidis opus bene politum, sed more
antiquo scalpis non-politus eras asser.
Sic enim tunc deos statuebant : quippe et Minervæ
Lindi Danaus lapidem posuit pro statua.

65. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τίμων μισάνθρωπος ἐσοικέω· ἀλλὰ πάρελθε. —
Οἰμώζειν εἶπας πολλά; — Πάρελθε μόνον.

65. EJUSDEM.

Timon osor-hominum hîc habito : sed præterito. —
Lamentari eum precatus multa? — Præteri modo.

66. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

. . . .
Ἄρνες τοι, φίλε κοῦρε, συνήλικες, ἄρνες ἑταῖροι
ἔσκον· ἐνήριθμοι δ' αὔλια καὶ βοτάναι.

66. EJUSDEM.

. . . .
Agni tibi, dilecte puer, æquales, agni socii
erant : in-numeroque caulæ et herbæ.

67. ΗΔΥΛΟΥ.

Ζωροπόται, καὶ τοῦτο φιλοζεφύρου κατὰ νηὸν
τὸ ῥυτὸν αἰδοίης δεῦτ' ἴδετ' Ἀρσινόης,
ὀρχηστὴν βήσαν Αἰγύπτιον, ὃς λιγὺν ἦχον
σαλπίζει, κρουνοῦ πρὸς ῥύσιν οἰγομένου,
οὐ πολέμου σύνθημα, διὰ χρυσέου δὲ γεγωνεῖ
κώδωνος κώμου σύνθεμα καὶ θαλίης,
Νεῖλος ὁποῖον ἄναξ μύσταις φίλον ἱεραγωγοῖς
εὗρε μέλος θείων πάτριον ἐξ ὑδάτων.
Ἀλλ' εἰ Κτησιβίου σοφὸν εὕρεμα τίετε τοῦτο,
δεῦτε, νέοι, νηῷ τῷδε παρ' Ἀρσινόης.

67. HEDYLI.

Meri-bibaces, et hoc in templo *deæ* quæ amat Ze- [phyrum,
poculum venerandæ huc-adeste visuri Arsinoæ,
saltatorem besam Ægyptium, qui arguto sono
buccinat, scatebra ad fluxum se se aperiente,
non belli signum, per aureum autem clamat
orificium lasciviæ signum et convivii,
quale Nilus rex mystis amicum sacrorum-interpre- [tibus
reperit melos patrium divinis ex aquis.
Sed si Ctesibii callidum inventum æstimatis hocce,
huc-adeste, juvenes, templum in hocce Arsinoæ.

68. ΕΡΑΤΟΣΘΕΝΟΥΣ.

Οἶνός τοι πυρὶ ἶσον ἔχει μένος, εὖτ' ἂν ἐς ἄνδρα
ἔλθῃ· κυμαίνει δ' οἷα Λίβυσσαν ἅλα
βορρᾶς ἠὲ νότος· τὰ δὲ καὶ κεκρυμμένα φαίνει
βυσσόθεν, ἐκ δ' ἀνδρῶν πάντ' ἐτίναξε νόον.

68. ERATOSTHENIS.

Vinum igni æqualem vim habet; ubi hominem
subierit, conturbat quidem ceu Libycum mare
boreas vel notus; unde quoque prodit latentia
ex-mentis-recessu, et virorum animum universum [concutit.

---

flavicomæque Ioles : dicor sed carmen Homeri
esse; Creophylo, numina, quantus honos!

H. GROTIUS.

65. EJUSDEM.

In Timonem μισάνθρωπον.

Hîc hominum Timon cubat osor : abito. — Precatus
antea Timoni dira? — Viator, abi.

N. FRISCHLIN.

66. EJUSDEM.

Innumeri teneris pariles ætatibus agni,
graminaque et caulæ sunt tibi, care puer.

H. GROTIUS.

67. HEDYLI.

Queis mera vina placent, tamen in Zephyritidos æde
cernite quo poclo gaudeat illa dea :
carmen ubi Pharius mentitur Besa tubarum,
garrula dum patulis influit unda cavis.
Classica jam resonant; jam lætæ nuntius horæ
aureus ad mensas imperat ire calix.
Tale pater Nilus turbæ, sua sacra colenti,
de patriis edit nobile carmen aquis.
Omnis ad Arsinoes templum concurre, juventus,
Ctesibii felix ut celebretur opus.

H. GROTIUS.

68. ERATOSTHENIS.

Tantumdem flammæ vinum valet; atque ita versat
quem subiit, Libycum ceu mare fert aquilo,
aut notus imbricitor; mentis secreta recludit,
ex imis animum sedibus excutiens.

H. GROTIUS.

69. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

. . . .
Σῆμα Φρασικλέας· κούρη κεκ[όρευ]μαι Ἄρηι,
ἀντὶ γάμου παρὰ θεῶν τοῦτο λαχοῦσ' ὄνομα.

70. ΑΛΛΟ.

Ἀγαθῇ τύχῃ.

Τὸν κρατερὸν πτολέ(μ)οισι καὶ ἄτρομον ἀσπιδιώτην.
. . . .

71. ΜΝΑΣΑΛΚΟΥ.

Ἅδ' ἐγὼ ἁ τλάμων Ἀρετὰ παρὰ τῇδε κάθημαι
Ἡδονῇ, αἰσχίστως κειραμένα πλοκάμους,
θυμὸν ἄχει μεγάλῳ βεβολημένα, εἴπερ ἅπασιν
ἁ κακόφρων Τέρψις κρεῖσσον ἐμοῦ κέκριται.

72. ΣΑΜΟΥ ἢ ΣΑΜΙΟΥ.

Ὁρᾷς τὸ δῖον οὗ βέλος διέπτατο.

73. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Εἰς τοὺς λυρικοὺς ποιητὰς ἡρωελεγεῖοι.

Ἐννέα τῶν πρώτων λυρικῶν πάτρην γενεήν τε
μάνθανε, καὶ πατέρας, καὶ διάλεκτον ἄθρει.
Ὧν Μιτυληναῖος μὲν ἔην, γεραρώτερος ἄλλων,
Ἀλκαῖος πρότερος, ἠχικὸς Αἰολίδος.
Ἡ δ' ἐπὶ τῷ ξυνὴν πάτρην φωνήν τε δαεῖσα
Σαπφώ, Κληίδος καὶ πατρὸς Εὐρυγόρου.
Στησίχορος Σικελός· πάτρη δέ οἱ Ἱμέρα ἐστίν·
Εὐφήμου πατρός, Δωρικὸς ἁρμονίην.
Ἴβυκος Ἰταλὸς αὖ ἐκ Ῥηγίου ἠὲ Μεσήνης,
Ἠελίδα πατρός, Δωρίδα δ' ἡρμόσατο.
Παρθενίου δὲ πατρὸς λιγυρὸς πάις Ἠετίης τε
ἦν ἄρα μελπόμενος Τήιος Ἀνακρείων.
Πίνδαρος ἦν Θηβαῖος, ἀτὰρ πατρὸς Σκοπελίνου,
Δώριον αἰνήσας ἁρμονίην ἐπέων.
Ἠδὲ Σιμωνίδεω Κείου, Δωριστὶ λαλοῦντος,
τὸν πατέρ' αἰνήσας ἴσθι Λεωπρεπέα.
Ἶσα δαείς, καὶ Κεῖος ἐὼν γενεῇ, μελοποιός,
Μείδωνος πατέρος ἔπλετο Βακχυλίδης.
Ἀλκμὰν ἐν Λυδοῖσι μέγα πρέπει· ἀλλ' Ἀδάμαντος
ἐστὶ καὶ ἐκ Σπάρτης, Δωρίδος ἁρμονίης.

74. ΑΛΛΟ.

Γένος Πινδάρου διὰ στίχων ἡρωικῶν.

Πίνδαρον ὑψαγόρην, Καδμηίδος οὔδεϊ Θήβης,

69. ALIUD.

. . . .
Monumentum Phrasicleæ; virgo devirginata sum a
pro nuptiis hoc a diis sortita nomen. [Marte,

70. ALIUD.

Bonæ fortunæ.

Validum bellis et intrepidum sub scuto.
. . . .

71. MNASALCÆ.

Hæcce ego misera Virtus juxta hancce assideo
Voluptatem, turpissime detonsis crinibus,
animum dolore magno percita, si quidem omnibus
malesuadum Gaudium me potius judicatur.

72. SAMI *vel* SAMII.

Vides dium telum quo pervolaverit.

73. ANONYMI.

In lyricos poetas.

Novem primorum lyricorum patriam genusque
disce, et patres et linguam vide.
Inter quos Mitylenensis erat, senior aliis,
Alcæus prior, Æolice sonans. [que novit
Eaque quæ cum illo communem patriam sermonem-
Sappho, Cleidos et patris Eurygoræ *filia*.
Stesichorus Siculus : patriaque ei Himera est;
Euphemi patris, Doricus poetico-cantu.
Ibycus Italus autem Rhegio *oriundus* aut Messana,
Eelida patre, dorico sermone composuit.
Parthenii patris arguta-voce-præditus filius Eetiæ-
erat quidem canens Teius Anacreon. [que,
Pindarus erat Thebanus, atque patre Scopelino,
qui doricum probavit concentum versuum.
Atque Simonidis Cei, dorice loquentis
patrem celebratum scito Leoprepem.
Æque doctus, et Ceus quoque genere, lyricus poeta,
Midonis patris erat Bacchylides.
Alcman apud Lydios laude excellit, sed Adamantis
est filius atque Sparta oriundus, dorico sermone.

74. ALIUD.

Pindari vita versibus heroicis conscripta.

Pindarum *altiloquentem,* Cadmeiarum solo Theba-
[rum,

---

71. MNASALCÆ SICYONII.

Ecce Voluptatem contra mæstissima Virtus
hic sedeo, misere dilacerata comas;
corde dolens toto, quod tam dementia cuncti
gaudia mortales antetulere mihi.

H. GROTIUS.

Κλευδίκη ξυνηθεῖσα μενεπτολέμῳ Δαϊφάντῳ
γείνατο, ναιετάουσα Κυνὸς κεφαλῆς περὶ χῶρον,
οὐκ οἷόν γ'· ἅμα τῷ καὶ Ἐρείτιμον, εἰδότα θήρην
εἰδότα πυγμαχίην τε παλαισμοσύνην τ' ἀλεγεινήν.
Τὸν μὲν ὅτε κνώσσοντα ποτὶ χθόνα κάτθετο μήτηρ,
εἰσέτι παιδίον ὄντα, μέλισσά τις, ὡς ἐπὶ σίμβλῳ,
χείλεσι νηπιάχοισι τιθαιβώσσουσα ποτᾶτο.
Τῷ δὲ λιγυφθόγγων ἐπέων μελέων θ' ὑποθήμων
ἔπλετο δῖα Κόριννα· θεμείλια δ' ὤπασε μύθων
τὸ πρῶτον· μετὰ τὴν δ' Ἀγαθοκλέος ἔμμορεν αὐδῆς,

ὅς τέ ῥά οἱ κατέδειξεν ὁδὸν καὶ μέτρον ἀοιδῆς·
Εὖτε δ' Ἀλεξάνδροιο Φιλιππιάδαο μενοινῆς,
Καδμείων ἀφίκοντο Μακηδόνες ἄστεα πέρσαι,
Πινδαρέων μεγάρων οὐχ ἥψατο θεσπιδαὲς πῦρ.
Ἀλλὰ τὸ μὲν μετόπισθεν· ἔτι ζώοντι ἀοιδῷ
Φοῖβος ἄναξ ἐκέλευσε, πολυχρύσου παρὰ Πυθοῦς,
ἦια καὶ μέλι λαρὸν ἀεὶ Θήβηνδε κομίζειν.
Καὶ μέλος, ὡς ἐνέπουσιν, ἐν οὔρεσιν ἠύκερως Πὰν
Πινδάρου αἰὲν ἄειδε, καὶ οὐκ ἐμέγηρεν ἀείδων.

Ἦμος δ' ἐν Μαραθῶνι καὶ ἐν Σαλαμῖνι παρέσταν
αἰναρέται Πέρσαι μετὰ Δάτιδος ἀγριοφώνου,
τῆμος ἔτι ζώεσκεν, ὅτ' Αἰσχύλος ἦν ἐν Ἀθήναις.
Τῷ Τιμοξείνη παρελέξατο δῖα γυναικῶν·
ἣ τέκεν Εὐμῆτιν μεγαλήτορα καὶ Δαΐφαντον,
Πρωτομάχην δ' ἐπὶ τοῖσιν· ἔμελψε δὲ κῦδος ἀγώνων
τῶν πισύρων, μακάρων παιήονας ἐνδεδεγμένους,
καὶ μέλος ὀρχηθμοῖσι, θεῶν τ' ἐρικυδέας ὕμνους,
ἠδὲ μελιφθόγγων μελεδήματα παρθενικάων.
Τοῖος ἐὼν καὶ τοῖα πορὼν καὶ τόσσα τελέσσας
κάτθανεν ὀγδώκοντα τελειομένων ἐνιαυτῶν.

Cleodica connubio-juncta bellicoso Daïphanto
peperit, habitans Cynoscephalas juxta locum,
non solum quidem : cum eo et Eritimum peritum ve-
peritum pugilatusque luctæque difficilis. [nationis,
Quem cum dormientem humi deposuerat mater,
adhuc puerulum, apis quædam, quasi in alveo,
labris infantibus mellificans advolavit.
Cui suavem-sonum-habentium carminum et modo-
[rum magistra
fuit dia Corinna; fundamentaque dedit orationis
prima; post eam autem Agathoclis sortitus est
[vocem,
qui sane ei monstravit viam et mensuram cantus :
Quando autem Alexandri *Philippidæ* ob iras, [rent,
Cadmeorum venerunt Macedones qui urbem everte-
Pindarearum ædium non attigit divinitus-ardens
[ignis.
Sed hoc quidem posterius. Adhuc viventi poetæ
Phœbus rex jussit ex auro-abundantibus Delphis
alimenta et mel jucundum semper Thebas afferre.
Et modos, ut narrant, in montibus pulcra-habens-
[cornua Pan
Pindari semper cecinit, neque invidit canens.
Quando autem Marathone et Salamine adfuere
virtute-metuendi Persæ, cum Datide immanem-vo-
[cem-habente,
tunc adhuc vivebat, cum Æschylus erat Athenis.
Cui Timoxena concubuit divina inter mulieres :
quæ peperit Eumetin magnanimum et Daïphantum,
Protomachamque cum illis : cantavit autem glo-
[riam certaminum
quatuor, beatorum (*i. e.* deorum) hymnos acceptos,
et modos saltationi-aptos, Deorumque admodum-
[gloriosa carmina,
atque melleos-sonos-edentium curas virginum.
Cum talis esset, et talia dedisset et tam-multa perfe-
mortuus est octoginta integris annis natus. [cisset,

75. ΑΛΛΟ.

Οὐλύμπου κορυφῆς ἔπι Πυθίου Ἀπόλλωνος
ἱερὸν ὕψος ἔχει (πρὸς τὴν κάθετον δ' ἐμετρήθη·)
πλήρη μὲν δεκάδα σταδίων μίαν, αὐτὰρ ἐπ' αὐτῇ
πλέθρον τετραπέδῳ λειπόμενον μεγέθει.
Εὐμήλου δέ μιν υἱὸς ἐθήκατο μέτρα κελεύθου
Ξειναγόρης· σὺ δ', ἄναξ, χαῖρε, καὶ ἐσθλὰ δίδου.

75. ALIUD.

Olympi cacumine super Pythii Apollinis
templum altitudinem habet (ad perpendiculum au-
[tem mensura-acta-est :)
plenam quidem decussim stadiorum unam, atque
[insuper
plethrum quatuor pedum deficiente longitudine.
Eumeli autem filius eum (*i. e.* lapidem) posuit, men-
[suram viæ
Xenagoras : tu autem, domine, salve, et bona dato.

---

75. ANONYMI.

Pythiaco a templo vertex assurgit Olympi,
ad perpendiculum quod mentio facta docebat,
totis, crede, decem stadiis et jugere, sed bis
deducas binos si tamen inde pedes.
Mensus Xenagoras Eumeli filius hoc est.
Sis felix, o rex, et bona multa duis. H. GROTIUS.

76. ΑΛΛΟ.

Ἀμφιλόχου τοῦ Λάγου Ποντωρέως.

Ἥκει καὶ Νείλου προχοὰς καὶ ἐπ' ἔσχατον Ἰνδὸν
τέχνας Ἀμφιλόχοιο μέγα κλέος ἄφθιτον ἀεί.

76. ALIUD.

Amphilochi Lagi f. Pontorensis.

Iit usque et Nili ora et in ultimum Indum
artis Amphilochi magna gloria incorrupta semper.

77. ΠΟΣΕΙΔΙΠΠΟΥ.

Δωρίχα, ὀστέα μὲν σὰ πάλαι κόνις, οἵ τ' ἀπόδεσμοι
χαίτης, ἥ τε μύρων ἔμπνοος ἀμπεχόνη,
ᾗ ποτε τὸν χαρίεντα περιστέλλουσα Χάραξον
σύγχρους ὀρθρινῶν ἥψαο κισσυβίων.
Σαπφῷ, σαὶ δὲ μένουσι φίλης ἔτι καὶ μενέουσιν
ᾠδῆς αἱ λευκαὶ φθεγγόμεναι σελίδες.
Οὔνομα σὸν μακαριστόν, ὃ Ναύκρατις ὧδε φυλάξει,
ἔστ' ἂν ἔχῃ Νείλου ναῦς ἔφαλος τενάγη.

77. POSIDIPPI.

Doricha, ossa quidem tua jam pridem pulvis sunt, [redimiculaque
comæ, et unguentis spirans pallium,
quæ olim venustum amplectens Charaxum,
concumbens matutina carpebas pocula.
Sappho, tuæ autem manent amati et manebunt
cantus splendidæ sonantes paginæ.
Nomen tuum ut beatum-prædicatur, quod Nau- [cratis sic servabit,
donec adibit Nili navis marina vada.

78. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Καὶ περὶ συνθεσίης ἔφαγόν ποτε Μηόνιον βοῦν·
πάτρη γὰρ βρώμην οὐκ ἂν ἐπέσχε Θάσος
Θευγένει· ἄσσα φαγὼν ἔτ' ἐπήτεον· οὕνεκεν οὕτω
χάλκεος ἑστήξω χεῖρα προϊσχόμενος.

78. EJUSDEM.

Atque ex sponsione comedi olim Mæonium bovem:
patria enim cibum non præbuisset Thasos
Theugeni : quibus comesis, adhuc poscebam :
æneus stabo manu porrecta. [quamobrem ita

79. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Οὐ ποταμὸς κελαδῶν ἐπὶ χείλεσιν, ἀλλὰ δράκοντος
εἶχέ ποτ' εὐπώγων τόνδε λίθον κεφαλή,
λευκὰ φαληριόωντα. Τὸ δὲ γλυφὲν ἅρμα κατ' αὐτοῦ
τοῦθ' ὑπὸ λυγκείου βλέμματος ἐγλύφετο,
ψεύδεϊ χειρὸς ὅμοιον· ἀποπλασθὲν γὰρ ὁρᾶται
γλύμμα, κατὰ πλατέος δ' οὐκ ἂν ἴδοις προβόλου.
Ἦ καὶ θαῦμα πέλει μόχθου μέγα, πῶς ὁ λιθουργὸς
τὰς ἀτενιζούσας οὐκ ἐμόγησε κόρας.

79. EJUSDEM.

Non fluvius strepens in labris, sed draconis [caput,
habuit quondam huncce lapidem bene-barbatum
candide nitescentem : insculptus autem currus per
hic lynceo oculo insculptus est, [eum
mendacio manus similis; efficta enim conspicitur
cælatura, in area autem eam non videres pro- [minente.
Profecto et miraculum est operis magnum, quo- [modo lapidarius
admodum-intentis non doluerit pupillis.

80. [ΠΟΣ]ΕΙΔΙΠΠΟΥ.

Ἑλλήνων σωτῆρα, Φάρου σκοπόν, ὦ ἄνα Πρωτεῦ,
Σώστρατος ἔστησεν Δεξιφάνους Κνίδιος.
Οὐ γὰρ ἐν Αἰγύπτῳ σκοπιωροὶ ὡς ἐπὶ νήσων,
ἀλλὰ χαμαὶ χηλὴ ναύλοχος ἐκτέταται.

80. POSIDIPPI.

Græcorum servatricem, Phari speculam, o rex Pro- [teu,
Sostratus statuit Dexiphanis *filius* Cnidius.
Non enim in Ægypto specularum-custodes *sunt* ut [in insulis,
sed in terra moles navium-stationi-commoda ex- [tenta est.

---

77. POSIDIPPI.

Doricha, te capitis ornarunt mollia vincla,
et late unguentum pallia quæ redolent;
quæ quondam perjucundum complexa Charaxum,
concolor eois cissybiis aderas.
At pulcræ, Sappho, tabulæ stant usque loquentes,
et stabunt cantus, dulcis amoris opus.
Atque tuum nomen servabit Naucratis usque,
donec erit Nili fluminis ulla ratis. NAT. COM.

78. EJUSDEM.

De Theagene Thasio certatore.

De tauro pactus comedendo, Mæona sumsi.
Patria non poterat suppeditare Thasos
esuries quantum poscebat Theugenis; inde
adsto porrectis æneus hìc manibus. H. GROT.

Τοῦ χάριν εὐθεῖάν τε καὶ ὄρθιον αἰθέρα τέμνειν,
πύργος ὅδ' ἀπλάτων φαίνετ' ἀπὸ σταδίων
ἤματι, παννύχιός τε φόως ἐν κύματι ναύτης
ὄψεται, ἐκ κορυφῆς πῦρ μέγα καιόμενον·
καί κεν ἐπ' αὐτὸ δράμοι Ταύρου κέρας, οὐδ' ἂν ἁμάρτοι
σωτῆρος, Πρωτεῦ ξείνιε, τῇδε πλέων.

Cujus rei gratia, rectaque et in-altum, æthera quæ secat
turris hæcce infinitis apparet ex stadiis
interdiu, nocturnusque lucem in fluctu nauta
videbit, e vertice ignem magnum ardentem;
et ad ipsum curret Tauri cornu, neque carebit
servatore, Proteu hospitalis, hacce navigans.

81. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Μέσσον ἐγὼ Φαρίης ἀκτῆς στόματός τε Κανώπου
ἐν περιφαινομένῳ κύματι χῶρον ἔχω,
τῆς δὲ πολυρρήνου Λιβύης ἀνεμώδεα χηλὴν
τὴν ἀνατεινομένην εἰς ἰταλὸν ζέφυρον.
Ἔνθα με Καλλικράτης ἱδρύσατο καὶ βασιλίσσης
ἱερὸν Ἀρσινόης Κύπριδος ὠνόμασεν.
Ἀλλ' ἐπὶ τὴν Ζεφυρῖτιν ἀκουσομένην Ἀφροδίτην
Ἑλλήνων ἁγναὶ βαίνετε θυγατέρες,
οἵ θ' ἁλὸς ἐργάται ἄνδρες· ὁ γὰρ ναύαρχος ἔτευξεν
τοῦθ' ἱερὸν παντὸς κύματος εὐλίμενον.

81. EJUSDEM.

Medium ego Pharii littoris ostiique Canopi,
in undique-conspicuo fluctu locum habeo,
e pecorosa Libya ventosam molem
porrectam ad italum zephyrum.
Hîc me Callicrates condidit et reginæ
sacrarium Arsinoes Cypridis nominavit.
Sed ad Zephyritim audituram Venerem
Græcorum castæ venite filiæ,
et qui maris opifices *estis*, viri; namque navarchus exstruxit
hoc templum ad omnem fluctum bonum-portum-habens.

82. ΑΡΧΙΜΗΛΟΥ.

Τίς τόδε σέλμα πέλωρον ἐπὶ χθονὸς εἵσατο; ποῖος
κοίρανος ἀκαμάτοις πείσμασιν ἠγάγετο;
πῶς δὲ κατὰ δρυόχων ἐπάγη σανίς; ἢ τίνι γόμφοι
τμηθέντες πελέκει τοῦτ' ἔκαμον τὸ κύτος,
ἢ κορυφαῖς Αἴτνας παρισούμενον, ἤ τινι νάσων,
ἃς Αἰγαῖον ὕδωρ Κυκλάδας ἐνδέδεται,
τοίχοις ἀμφοτέρωθεν ἰσοπλατές; ἦ ῥα Γίγαντες
τοῦτο πρὸς οὐρανίας ἔξεσαν ἀτραπιτούς.
Ἄστρων γὰρ ψαύει καρχήσια καὶ τριελίκτους
θώρακας μεγάλων ἐντὸς ἔχει νεφέων.
Πείσμασιν ἀγκύρας ἀπερείδεται, οἷσιν Ἀβύδου
Ξέρξης καὶ Σηστοῦ δισσὸν ἔδησε πόρον.
Μανύει στιβαρᾶς κατ' ἐπωμίδος ἀρτιχάρακτον
γράμμα, τίς ἐκ χέρσου τάνδ' ἐκύλισε τρόπιν.
Φησὶ γὰρ ὡς Ἱέρων Ἱεροκλέος Ἑλλάδι πάσῃ
καὶ νάσοις καρπῶν πίονα δωροφόρον,
Σικελίας σκαπτοῦχος ὁ Δωρικός. Ἀλλὰ Πόσειδον,
σῶζε κατὰ γλαυκῶν σέλμα τόδε ῥοθίων.

82. ARCHIMELI.

Quis hancce navem portentosam in terra collocavit? quisnam
rex infatigabilibus funibus huc adduxit?
quomodo autem in fulcris fixa est tabula? aut qua compages
exsectæ securi huncce effecere alveum,
aut culminibus Ætnæ adæquatum, aut alicui insularum,
quas Ægæa aqua Cycladas illigat,
muris utrinque par latus habentem? sane Gigantes
hunc ad cœlestes dolavere semitas.
Sidera enim tangunt carchesia, et triplici-volumine-sinuatas
loricas magnas intra habet nubes.
Funibus confirmat anchoras, quibus Abydi
Xerxes et Sesti duplicem ligavit oram.
Docet solidum per jugum recens-insculptus
titulus, quis e terra hanc deduxerit carinam.
Dicit enim Hieronem Hieroclis *filium* Græciæ toti
et insulis *dedisse navigium* quod frugum munera-fert,
Siciliæ sceptrigerum Doricum. Sed o Neptune,
serva ab cæruleis navem hancce undarum-impetibus.

---

82. ARCHIMELI.

De Hieronis nave.

Transtra quis in terris rex hæc ingentia fecit,
aut quibus in pontum funibus acta ratis?
qui surrexerunt ex alvo stamina? navi
quæ faceret clavos, unde securis erat?
Verticibus par, Ætna, tuis, aut maxima qualis
innatat Ægeis Cyclas in æquoribus.
Tollitur æquatis laterum compagibus : hoc ne
ad supera admorunt astra Gigantes opus?
En lorica triplex mediis in nubibus exstat;
inter sidereas ludit aplustre faces :
sic illam vinctam tenet anchora, sicut Abydos
cum Sesto Xerxis juncta labore fuit.
Quis molem e terris in aquas devolverit istam,
in vastis humeris litera picta docet.
Nempe Hieron, Hierocle satus, quo Græcia dante,
triticeas fruges insulaque omnis habet,
Sicelidos terræ rex Doricus : æquora tuta
hæc, Neptune, tuo munere puppis eat.

H. GROTIUS.

83. ΑΔΗΛΟΝ.

Λυσιστράτη, καλέσασα τὰς πολίτιδας,
ὑπέθετο φεύγειν, μήδὲ μίγνυσθ' ἄρρεσιν,
ὅπως, γενομένης νῦν στάσεως ἐμφυλίου,
τὸν πρὸς Λάκωνας πόλεμον αἴρωσιν λόγῳ,
μένωσί τ' οἴκοι πάντες. Ὡς δὲ συνέθετο,
τινὲς μὲν αὐτῶν τὴν ἀκρόπολιν διεκράτουν·
τινὲς δ' ἀπεχώρουν· αἵ τ' ἀπὸ Σπάρτης πάλιν
ταυτὸν διεβουλεύοντο. Κήρυξ ἔρχεται
λέγων περὶ τούτων· τῆς δ' ὁμονοίας γενομένης,
σπονδὰς τιθέμενοι, τὸν πόλεμον ἐξέρρησαν.

83. INCERTI.

Lysistrata, convocatis mulieribus-civibus *suis*,
proposuit fugere, neque coire cum maribus,
ut, facta nunc seditione civili,
bellum in Lacedæmonios tollant verbis,
maneantque omnes domi. Ubi id pactum est,
quædam quidem ex iis arcem occupavere;
quædam autem abscesserunt : Spartanæque vicissim
idem decrevere. Præco venit
verba-faciens de hac re. Concordia autem facta,
patratis libationibus, bellum renunciavere.

84. ΑΛΛΟ.

Μαθὼν παρ' Ἡρακλέους Διόνυσος τὴν ὁδόν,
πρὸς τοὺς κατοιχομένους πορεύεται, λαβὼν
τὸ δέρμα καὶ τὸ σκύταλον, ἀναγαγεῖν θέλων
Εὐριπίδην· λίμνην δὲ διέβαινεν κάτω·
καὶ τῶν βατράχων ἀνέκραγεν εὔφημος χορός.
Ἔπειτα μυστῶν ἐκδοχή· θεράπων δ' ἰδών,
ὡς Ἡρακλεῖ προσέκοπτε διὰ τὸν Κέρβερον.
Ὡς δ' ἀνεφάνη, τίθεται τραγῳδίας ἀγών·
καὶ δὴ στεφανοῦταί γ' Αἰσχύλος· τοῦτον δ' ἄγει
Διόνυσος εἰς φῶς, οὐ μὰ Δία γ' Εὐριπίδην.

84. ALIUD.

Doctus ab Hercule Bacchus viam,
ad defunctos iter-facit, sumpta
pelle cum clava, reducere volens
Euripidem : paludem autem trajecit infernam;
et ranarum exclamavit fausta-voce chorus.
Deinde ab initiatis excipitur; famulus autem *Plutonis* ut vidit,
eum tanquam Herculem adoritur Cerberi causa.
Ubi autem agnoscitur, tragœdiæ ponitur certamen :
et mox coronatur quidem Æschylus, hunc et adducit
Bacchus in lucem; non certe, per Jovem, Euripidem.

85. ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ.

Λιπὼν Κόρινθον Οἰδίπους, πατρὸς νόθος
πρὸς τῶν ἁπάντων λοιδορούμενος ξένος,
ἦλθεν πυθέσθαι Πυθικῶν θεσπισμάτων,
ζητῶν ἑαυτὸν καὶ γένους φυτοσπόρον.
Εὑρὼν δὲ τλήμων ἐν στεναῖς ἁμαξιτοῖς,
ἄκων ἔπεφνε Λάιον γεννήτορα.
Σφιγγὸς δὲ δεινῆς θανάσιμον λύσας μέλος,
ᾔσχυνε μητρὸς ἀγνοουμένης λέχος.
Λοιμὸς δὲ Θήβας εἷλε καὶ νόσος μακρά.
Κρέων δὲ πεμφθεὶς Δελφικὴν πρὸς ἑστίαν,
ὅπως πύθηται τοῦ κακοῦ παυστήριον,
ἤκουσε φωνῆς μαντικῆς θεοῦ πάρα
τὸν Λαΐειον ἐκδικηθῆναι φόνον.
Ὅθεν μαθὼν ἑαυτὸν Οἰδίπους τάλας
πόρπαισι δισσὰς ἐξανάλωσεν κόρας,
αὐτὴ δὲ μήτηρ ἀγκόναις διώλετο.

85. ARISTOPHANIS GRAMMATICI.

Relicta Corintho OEdipus, patris spurius *filius*
ab omnibus contumelia-affectus peregrinus,
ivit sciscitatum Pythica oracula,
quærens semetipsum et generis auctorem.
Inventum autem miser in angustis plaustrariis-viis
invitus interfecit Laium genitorem.
Sphingis autem diræ lethale cum solvisset carmen,
deturpavit matris ignotæ lectum.
Pestisque Thebas occupavit et morbus longus;
Creonque missus Delphicam ad aram,
qui disceret qua ratione cessaret malum,
audiit vocem fatidicam a Deo
Laii pœnas-repetitas-esse cædis.
Unde edoctus quisnam esset ipse OEdipus miser
fibulis duas *sibi* absumpsit pupillas,
ipsaque mater laqueo periit.

86. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἐν τοῖς Σκίροις τὰ γύναι' ἔκρινεν ἐν στολαῖς
ἀνδρῶν προκαθίζοντα, γενομένης ἐκκλησίας,
περιθέμεναι πώγωνας ἀλλοτρίων τριχῶν.
Ἐποίησαν οὕτως. Ὕστεροῦντες οὖν στολαῖς
ἄνδρες γυναικῶν ἐκάθισαν· καὶ δὴ μία
δημηγορεῖ περὶ τοῦ λαβούσας τῶν ὅλων
τὴν ἐπιτροπὴν βέλτιον ἄρξειν μυρίῳ·

86. EJUSDEM.

In Sciris mulierculæ decrevere sub vestibus
virorum assidentes, facta concione,
sibi accommodare barbas ex alieno-pilo compositas.
Et ita fecerunt. Posterius igitur venientes vestibus
mulierum viri sedere; atque jam una omnium
concionatur, monens, si ipsæ capesserent *rerum*
procurationem, multo melius imperaturas :

ἐκέλευσέ τ' εἰς τὸ κοινὸν εἰσφέρειν ὅλα
τὰ χρήματ' ἄνδρας· ὣς κεκρῖσθαι τοῖς νόμοις.

jussitque in commune afferri omnia
bona a viris; ita decretum esse legibus.

87. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἐκκλησίας οὔσης, παραγίνονταί τινες
παρά τε Βασιλέως, καὶ παρὰ Σιτάλκους πάλιν·
οἱ μὲν στρατιὰν ἄγοντες, οἱ δὲ χρυσίον.
Παρὰ τῶν Λακεδαιμονίων δὲ μετὰ τούτους τινὲς
σπονδὰς φέροντες· οὓς Ἀχαρνεῖς οὐδαμῶς
εἴασαν, ἀλλ' ἐξέβαλον· ὧν καθάπτεται
σκληρῶς ὁ ποιητής. Αὐτὸ τὸ ψήφισμά τε
Μεγαρικὸν ἱκανῶς φησὶ καὶ τὸν Περικλέα,
οὐχ τῶν Λακώνων τῶνδε πάντων αἴτιον,
σπονδάς, λύσιν τε τῶν ἐφεστώτων κακῶν.

87. EJUSDEM.

Habita concione, adveniunt quidam
a Rege et ab Sitalce rursum :
hi quidem exercitum adducentes; illi autem aurum.
A Lacedæmoniis post istos quidam
fœdus ferentes : quos Acharnes nequaquam
sivere, sed ejecerunt : quos adoritur
atrociter poeta. Ipsum decretumque
Megaricum satis designat et Periclem,
qui *venit* a Lacedæmoniis, horum omnium causa,
fœdera, solutionemque imminentium malorum.

88. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Παράγει τινὰ Κλέωνα, τὸν καλούμενον
Παφλαγόνα, κἄτι βυρσοπώλην, πικρότατα
κατεσθίοντά πως τὰ κοινὰ χρήματα·
κἀν παραλογισμοῖς διαφέροντ' ἐρρωμένως
ἀλλαντοπώλην, εὐθέως τε σκατοφάγον,
πεισθέντα τ' ἐπιθέσθαι σὺν ἱππεῦσίν τισι,
τοῖς ἐν χορῷ παροῦσι, τῇ τῶν πραγμάτων
ἀρχῇ, Κλέωνός τ' ἐν μέσῳ κατηγορεῖν.
Ἐγένετο τοῦτ'· ἐξέπεσεν ὁ Κλέων παγκάκως·
ὁ δὲ σκατοφάγος ἔτυχε προεδρίας καλῆς.

88. EJUSDEM.

Inducit quemdam Cleonem, vocatum
Paphlagonem, et amplius coriorum-venditorem
vorantem quodam-modo publica bona : [acerrime
et præstigiis præstantem valde
isiciorum-venditorem, statimque merdivorum,
impulsumque ad invadendum cum equitibus qui-
qui in choro intersunt, rerum [busdam,
principatum, Cleonemque in medio accusandum.
Id factum est : excidit miserrime Cleon;
et merdivorus assecutus est pulcrum sedis-honorem.

89. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Διὰ τὰς δίκας φεύγουσιν Ἀθήνας δύο τινές·
οἳ πρὸς τὸν Ἔποπα, τὸν λεγόμενον Τηρέα,
ἐλθόντες, ἠρώτων ἀπραγμόνων πόλιν.
Εἷς πρέσβυς Ἔποπι συμπαρὼν μετὰ πλειόνων
πτηνῶν, διδάσκει τί δύνατ' ὀρνίθων γένος,
καὶ πῶς, ἐάνπερ κατὰ μέσον τὸν ἀέρα
πόλιν κτίσωσι, τῶν θεῶν τὰ πράγματα
αὐτοὶ παραλήψοντ'· ἐκ δέ τού γε φαρμάκου
πτέρυγας ἐποίουν· ἠξίωσαν δ' οἱ θεοί,
ἐπίθεσιν οὐ μικρὰν ὁρῶντες γενομένην.

89. EJUSDEM.

Ob lites fugiunt Athenas duo quidam :
qui ad Upupam, qui dicitur Tereus *fuisse*,
cum venerunt, rogabant negotiis-vacuorum urbem.
Unus *e duobus* senibus qui Upupæ simul adstat cum
alitibus, docet quid possit avium genus, [pluribus
et quomodo, si per medium aera
urbem conderent, deorum res
ipsi exciperent; ex aliquo autem veneno
alas faciebant : æquum-censuere dii,
cum novarum-rerum-molitionem non parvam fac-
[tam viderent.

90. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Φιλοῦντα δικάζειν πατέρα παῖς εἶρξας ἄφνω
αὐτὸς ἐφύλαττεν ἔνδον οἰκοῦντά γ', ὅπως
μὴ λανθάνῃ, μηδ' ἐξίῃ, διὰ τὴν νόσον.
Ὁ δ' ἀντιμάχεται παντὶ τρόπῳ καὶ μηχανῇ.
Εἶθ' οἱ συνήθεις καὶ γέροντες, λεγόμενοι
σφῆκες, παραγίνονται βοηθοῦντες σφόδρα,
ἐπὶ τῷ δύνασθαι κέντρον ἱέναι τισὶ
φρονοῦντες ἱκανόν· ὁ δὲ γέρων τηρούμενος
ξυμπείθετ' ἔνδον διαδικάζειν καὶ βιοῦν,
ἐπεὶ τὸ δικάζειν κέκρικεν ἐκ παντὸς τρόπου.

90. EJUSDEM.

Judicandi amantem patrem filius inclusum protinus
ipse custodiebat intus quidem habitantem
ne delitesceret, neve exiret, propter *ejus* morbum.
Ille autem repugnat omni modo et arte.
Inde familiares et senes, dicti
vespæ, adsunt fortiter auxiliantes,
quia possunt spiculum mittere in quosdam
ubi existimant idoneum. Senex autem custoditus
eo inducitur ut intus dijudicet et vivat,
quippe qui judicare decrevit omni modo.

91. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Χρύσης Ἀθηνᾶς βωμὸν ἐπικεχωσμένον,

91. ANONYMI.

Chryses Minervæ aram congestam,

ἐφ' οὗπερ Ἀχαιοῖς χρησθὲν ἦν θῦσαι, μόνος
Ποίαντος ᾔδει παῖς ποθ' Ἡρακλεῖ συνών·
ζητῶν δὲ τοῦτον ναυβάτῃ δεῖξαι στόλῳ,
πληγεὶς ὑπ' ἔχεως, ἐλίπετ' ἐν Λήμνῳ νοσῶν.
Ἕλενος δ' Ἀχαιοῖς εἶφ' ἁλώσεσθ' Ἴλιον
τοῖς Ἡρακλέους τόξοισι, παιδί τ' Ἀχιλλέως.
Τὰ τόξ' ὑπῆρχε παρὰ Φιλοκτήτῃ μόνῳ·
πεμφθεὶς δ' Ὀδυσσεὺς ἀμφοτέρους συνήγαγεν.

in qua Achæis oraculo-edictum erat sacrificare, unus
Pœantis noverat filius quondam Herculis familiaris:
quærens autem eam quomodo navali indicaret exer-
[citui,
percussus ab angue, relictus est æger in Lemno,
Helenusque Achæis dixit captum-iri Ilium
Herculis telis, et Achillis filio.
Atqui tela erant-in-manibus Philoctetæ unius;
missus autem Ulysses ambos adduxit.

92. ΑΛΛΟ.

Εἰς τὸν ἐν Κυζίκῳ ναόν.

Ἐκ δαπέδου μ' ὤρθωσεν ὅλης Ἀσίας [εὐτέχνων
ἀφθονίῃ χειρῶν δῖος Ἀρισταίνετος.

92. ALIUD.

In templum Cyzicenum.

E solo me erexit totius Asiæ industriarum
multitudine manuum divinus Aristænetus.

93. ΑΛΛΟ.

Νᾶμα τὸ Διηνόν, γλυκερὸν ποτόν· ἢν δέ γε πίνῃς,
παύσῃ μὲν δίψης, εὐθὺ δὲ καὶ βιότου.

93. ALIUD.

Lympha Diena, dulcis potus : si autem bibas,
cessabis quidem a siti, statim autem et a vita.

94. ΑΛΛΟ.

Ἡδεῖα ψυχροῖο ποτοῦ λιβάς, ἣν ἀναβάλλει
πηγή· ἀλλὰ νόῳ πέτρος ὁ τῆσδε πιών.

94. ALIUD.

Dulcis frigido potu liquor, quem remittit
fons : sed mente lapis *fit* qui inde bibit

95. ΔΩΡΙΕΩΣ.

Τοῖος ἔην Μίλων, ὅτ' ἀπὸ χθονὸς ἤρατο βρῖθος,
τετραετῆ δαμάλην, ἐν Διὸς εἰλαπίναις,
ὤμοις δὲ κτῆνος τὸ πελώριον, ὡς νέον ἄρνα,
ἤνεγκεν δι' ὅλης κοῦφα πανηγύρεως.
Καὶ θάμβος μέν· ἀτὰρ τοῦδε πλέον ἤνυσε θαῦμα
πρόσθεν Πισαίου, ξεῖνε, θυηπολίου.
Ὃν γὰρ ἐπόμπευσεν βοῦν ἄζυγον, εἰς κρέα τόνδε
κόψας, πάντα κατ' οὖν μοῦνος ἐδαίσατό νιν.

95. DORIEI

Talis erat Milo, cum e terra sustulit onus,
quadrimam buculam, in Jovis epulis,
humeris autem pecudem portentosam, sicut novum
tulit per omnem leviter conventum. [agnum,
Et stupor quidem *omnium fuit :* attamen eo majus
ante Pisæam, hospes, aram. [effecit miraculum,
Quem enim in-pompa-duxerat bovem injugatum, in
dissectum, totum solus comedit. [frusta huncce

96. ΑΛΛΟ.

. . . .
ὤλετο καὶ Θήβης τείχεα [περθόμενα.
Τοῦτο δὲ τεῖχος ἐμὸν πολ[εμόκλονον ἔχθει Ἄρηα
οὐδ' οἶδεν δηίων ἔργα τε καὶ ῥ[αθάγους·
αἰεὶ δ' εἰλαπίναισι καὶ εὐχω[λαῖσι τέθηλεν
ἠιθέων τε χοροῖς πάντοθ[εν ἀγρομένων.
Αὐλῶν, οὐ σάλπιγγος ἀκ[ούεται ἐνθάδ' ὁμοκλή·
ταύρων, οὐκ ἀνδρῶν δεύε[ται αἶα φόνῳ.

96. ALIUD.

. . . .
Deleta sunt et Thebarum mœnia vastata. [tem
Hic autem murus meus belli-agitatorem odit Mar-
neque novit hostium factaque et tumultum :
semper autem conviviis et supplicationibus floret
juvenumque choris undique congregatorum.
Tibiarum, non tubæ auditur hîc sonitus;
taurorum, non virorum madet terra cæde.

---

93. ALIUD.

Dulcis aqua est Diena : bibas simul inde, manebit
jam tibi nulla sitis, sed neque vita super.
H. GROTIUS.

94. ALIUD.

Dulcia gustatu quæ fons hic pocula præbet
frigidus; at mente est, qui bibet inde, lapis.
H. GROT.

95. DORIEOS.

De Milone certatore.

Talis erat, Jovis in dapibus spectator opimis,
quadrimum est humeris cum, Milo, ferre bovem,
sublatum terra, quod vasto pondere, tanquam
agna foret, circum compita gessit onus.
Grande quidem : sed enim majus quod præstitit, ante
essent Pisæo quam sacra facta Jovi.
Nam juga non passum taurum quem duxerat illuc
conscidit, et reliquum fecit edendo nihil. H. GROT.

Εἵμασι δ' ἀνθ' ὅπλων κοσμο[ύμεθα καὶ διὰ χειρῶν
οὐ ξίφος, ἀλλὰ κύλιξ δαινυμένοισι πρέπει.
Παννυχίοις δ' ὑμνοῦμεν ὑ[π' εὐφροσύναις θεὸν ἄλ-
Ἄ]ρμαχιν στεφάνοις κρᾶτα [πυκαζόμενοι. [λον
. . . .

Vestibusque pro armis ornamur, et in manibus
non ensis, sed calix epulantibus exstat.
Pernoctibusque celebramus gaudiis deum alium
Armachin, ornato capite coronis.
. . . .

97. ΑΛΛΟ.

Τοῦδ' ἀρετὰ καὶ δόξα καθ' Ἑλλάδα, πολλὰ μὲν ἀλ-
πολλὰ δὲ καὶ βουλαῖς ἔργα πονησαμένου, [καῖς,
Ἀρκάδος αἰχμητᾶ Φιλοποίμενος, ᾧ μέγα κῦδος
ἕσπετ' ἐνὶ πτολέμῳ δούρατος ἁγεμόνι.
Μανύει δὲ τρόπαια τετυγμένα δισσὰ τυράννων
Σπάρτας· αὐξομέναν δ' ἄρατο δουλοσύναν.
Ὧν ἕνεκεν Τεγέα μεγαλόφρονα Κραύγιδος υἱόν
στᾶσεν ἀμωμήτου κράντορ' ἐλευθερίας.

97. ALIUD.

Hujusce virtus et gloria *it* per Græciam, qui multa
multaque consilio opera perfecit, [fortitudine,
Arcadis bellicosi Philopœmenis, cui magna laus
obtigit in bello hastæ ductori.
Monent *hoc* tropæa facta gemina tyrannorum
Spartæ : crescentem sustulit servitutem.
Quæ propter Tegea magnanimum Craugidis filium
statuit, inculpatæ effectorem libertatis.

98. ΑΛΛΟ.

Ἐπὶ τῷ Μαρκέλλου ἀνδριάντι ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Ἀθηνᾶς ἐν Λίνδῳ.

Οὗτός τοι Ῥώμης ὁ μέγας, ξένε, πατρίδος ἀστήρ,
Μάρκελλος κλεινῶν Κλαύδιος ἐκ πατέρων,
ἑπτάκι τὰν ὑπάταν ἀρχὰν ἐν Ἄρηι φυλάξας,
καὶ πολὺν ἀντιπάλων ἐγκατέχευε φόνον.

98. ALIUD.

In Marcelli statuam in templo Minervæ, Lindi.

Hic tibi, hospes, Romæ magnum patriæ sidus,
Marcellus Claudius claris e patribus,
qui septies supremum imperium in Marte obti-
et multum hostium effudit sanguinem. [nuit,

99. ΑΜΦΙΚΡΑΤΟΥΣ.

Ἀβρότονον Θρήισσα γυνὴ γένος· ἀλλὰ τεκέσθαι
τὸν μέγαν Ἕλλησιν φασὶ Θεμιστοκλέα.

99. AMPHICRATIS.

Abrotonum Thressa mulier genere; verum *eam* pe-
magnum Græcis dicunt Themistoclem. [perisse

100. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Πιὲν, φαγὲν, καὶ πάντα τᾷ ψυχᾷ δόμεν·
κἀγὼ γὰρ ἔστακ' ἀντὶ Βακχίδα λίθος.

100. ANONYMI.

Bibere, esse, et omnia Genio indulgere :
ego enim steti pro Bacchida lapis.

101. ΑΛΛΟ.

Ὕδατα κηραίνοντα βλέπεις, ξένε, τῶν ἄπο χερσὶ
λουτρὰ μὲν ἀνθρώποις ἀβλαβῆ ἐστιν ἔχειν·
ἢν δὲ βάλῃς κοίλης ποτὶ νηδύος ἀγλαὸν ὕδωρ,
ἄκρα μόνον δολιχοῦ χείλεος ἀψάμενος,
αὐτῆμαρ πριστῆρες ἐπὶ χθονὶ δαιτὸς ὀδόντες
πίπτουσιν, γενύων ὀρφανὰ θέντες ἕδη.

101. ALIUD.

Aquas nocentes vides, hospes, a quibus ad manus
lavacra quidem hominibus innoxia licet habere;
sin autem injeceris in cavum ventrem nitidam
summis tantum protentis labris tactam, [aquam,
eodem die in terram sectores cibi dentes
decidunt, maxillarum viduis factis sedibus.

---

97. ANONYMI.

Hic est cujus amat virtutem Græcia, multa
cujus consilio, multa peracta manu :
Arcadis ille soli Philopœmen gloria, bello
maxima quem semper fama secuta ducem.
Bina docent Spartes spolia hoc detracta tyrannis,
dum studet exoriens pellere servitium.
Jussit ob hoc Tegëe soboles ut Craugidos audax
hîc libertatis staret in ære dator. H. GROTIUS.

98. ALIUD.

In Marcelli statuam.

Claudius hic Romæ quondam memorabile sidus,
Marcellus patrum stirpe satus veterum,
septenas moderans per martia gesta secures;
cædibus hostiles sæpe manus domuit.

GUARIN. VERON.

101. ALIUD.

Terribili fons manat aqua, quem conspicis hospes,
est tamen illa satis tuta lavare manus :
ille sed in ventrem penetret si splendidus humor,
imo summa tibi si modo labra riget;
sponte cadent, alimenta solent qui scindere, dentes,
osque dies unus reddet inerme tibi.

H. GROTIUS.

102. ΑΛΛΟ.

Ἠμὶ Νεοπτόλεμος Κρεσσοῦ, τρισσῶν δ' ἕν' ἀδελφῶν
ἔστασαν Τλωεῖς, κῦδος ἐμοῦ δόρατος·
οὕνεκ', ὧν Πισίδης καὶ Ἀρκτάνας ἠδ' Ἀγριᾶνας
καὶ Γαλάτας τόσσους ἀντιάσας στόρεσα.

102. ALIUD.

Sum Neoptolemus Cressi *filius*, triumque unum fra- [trum
statuerunt *me* Tloenses, gloriam meæ hastæ,
quod, cum sim Pisida, et Arctanes et Agrianes
et Galatas tot occurrens straverim.

103. ΑΛΛΟ.

Ἄθρει Κεκροπίδην Ἀμμώνιον, ὃν διὰ τέχνην
Μάγνος ἔχει ζωῆς πιστότατον φύλακα.

103. ALIUD.

Aspice Cecropidam Ammonium, quem propter ar- [tem
Magnus habet vitæ fidissimum custodem.

104. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΣΙΔΩΝΙΟΥ.

Ξῆνος ὅδε Ζήνων Κιτίῳ φίλος, ὅς ποτ' Ὄλυμπον
ἔδραμεν, οὐκ Ὄσσῃ Πήλιον ἀνθέμενος,
οὐδὲ τά γ' Ἡρακλῆος ἀέθλεε· τὰν δὲ ποτ' ἄστρα
ἀτραπιτὸν μοῦνος εὗρε σαοφροσύνας.

104. ANTIPATRI SIDONII.

Hic ille *est* Zeno Citio carus, qui olim ad Olympum
cucurrit, non quia Ossæ Pelion imposuerit,
neque Herculis certamina-tulerit; euntem vero ad [astra
semitam unius reperit sapientiæ.

105. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Εἰς Πομπήιον.

a. Ἐφ' ὅσον ὢν ἄνθρωπος οἶδας, ἐπὶ τοσοῦτον εἶ θεός.

b. Προσεδοκῶμεν, προσεκυνοῦμεν· εἴδομεν, προπέμ- [πομεν.

105. ANONYMI.

In Pompeium.

a. Quantum te hominem esse conscius es, tantum [es deus.

b. Exspectabamus, venerabamur; vidimus, comita- [mur.

106. ΠΟΛΕΜΩΝΟΣ.

Εἰς τοὺς Ἠλείους.

Ἦλις καὶ μεθύει καὶ ψεύδεται· οἷος ἑκάστου
οἶκος, τοίη δὴ καὶ ξυνάπασα πόλις.

106. POLEMONIS.

In Eleos.

Elis et vinosa est et mendax : qualis cujusque
domus, talis quidem et universa civitas.

107. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Κλασθείσας πάτρας σεισμῷ ποτε, Κάνταβριν ἐς γᾶν
Χαιρήμων ἔπτα, πατρίδα ῥυσάμενος·
Καίσαρι δ' εἱλιχθεὶς περὶ γούνασι, τὰν μεγάλαυχον
ὤρθωσε Τράλλιν, τὰν τότε κεκλιμέναν.
Ἀνθ' ὧν συγγενές οἱ τοῦτο βρέτας, ὄφρ' ἐπὶ βωμῷ,
οἷά γε δὴ κτίστας, τάνδε φέροιτο χάριν.

107. ANONYMI.

Infracta patria terræ-motu olim, Cantabriam in ter- [ram
Chæremon volavit, patriam adjuturus :
Cæsaris autem provolutus ad genua, superbam
erexit Trallim, tunc prostratam.
Pro quibus *meritis* simile *erectum est* ei hoc simu- [lacrum, ut super ara,
sicut sane conditor, hocce ferret præmium.

108. ΑΛΛΟ.

Ἀμφιτρύων ὅτ' ἔμελλ' ἀγαγέσθαι δεῦρο γυναῖκα

108. ALIUD.

Amphitryon cum vellet ducere huc uxorem

---

104. ANTIPATRI SIDONII.

De Zenone Cittiensi.

Hic Citio gratus Zeno est, qui scandit Olympum,
impositum non quod Pelion Ossa tulit,
Alcidæ neque per certamina : solus ad astra
repperit ex sanctis moribus ille viam. H. GROT.

106. POLEMONIS.

De Eleis.

Et mendax est Elis et ebria : talibus urbs est
moribus, est qualem quamque videre domum.
H. GROTIUS.

107. ANONYMI.

De Chæremone Trallibus.

Cum patriam tellus stravisset mota, volavit
Chæremon seri vesperis usque domos;
Cæsaris et tactis genibus famosa superbæ
Trallios erexit mœnia lapsa solo.
Nunc stat honoratus ceu conditor alter in ara
hac, illi populus quam dedit, effigie. H. GROTIUS.

108. ALIUD.

In thalamo Alcmenæ.

Cum bonus Amphitruon Alcmenam duceret ad se,

Ἀλκμήνην, θάλαμόν γ' εἱλίξατο τοῦτον ἑαυτῷ,
Ἀγχάσιος δ' ἐποίησε Τροφώνιος ἠδ' Ἀγαμήδης.

109. ΑΛΛΟ.

Νεόνυμφον Νέρων ἰδίαν μητέρ' ἀπέκτεινεν.

110. ΑΛΛΟ.

Μνήματα Καιφρῆνός τε καὶ ἀντιθέου Μυκερήνου
καὶ Χέοπος κατιδὼν Μάξιμος ἠγασάμην.

111. ΑΙΛΙΑΝΟΥ.

Ὅμηρος.

α. Ἡρώων κάρυκ' ἀρετᾶς μακάρων τε προφήταν,
Ἑλλάνων δόξης δεύτερον ἀέλιον,
Μουσέων φέγγος, Ὅμηρον, ἀγήρατον στόμα κόσμου
παντός, ὁρᾷς τοῦτον δαίδαλον ἀρχέτυπον.

112. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

β. Οὐκ ἔθος ἐστὶν ἐμοὶ φράζειν γένος, οὐδ' ὄνομ' [αὐτό·
νῦν δ' ἕνεκ' Αἰλιανοῦ πάντα σαφῶς ἐρέω.
Πατρὶς ἐμοὶ χθὼν πᾶσα, τὸ δ' οὔνομά φασιν Ὅμη-
ἔστι δὲ Μουσάων, οὐκ ἐμὸν οὐδὲν ἔπος. [ρον·

113. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

γ. Εἰ μὲν θνητὸς ἔφυς, πῶς ἀθάνατόν σ' ἐποίησαν
Μοῦσαι, καὶ Μοιρῶν νῆμ' ἀνέκλωσαν, ἄναξ;
εἰ δ' ἦσθ' ἀθάνατος, πῶς ἐν θνητοῖς σ' ἀριθμοῦσιν;
οὐ μὰ σὲ ταῦτ' ἐχρῆν, σεμνὲ ποιητά, φρονεῖν.
Ἀλλ' ἔγνων τἀληθές· ἐπεὶ τὸ σαφὲς διαφεύγει,
ἄνθρωπόν φασιν, θεῖέ σ' Ὅμηρε, πέλειν.

114. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

α. Ἐχρῆν μὲ]ν στῆσαι σὺν Ἔρωτι φίλῳ σε, Μέναν- [δρε,
ᾧ συζῶν] ἐτέλεις ὄργια τερπνὰ θεοῦ·

Alcmenen, thalamum implicavit hunc sibi ipsi,
Anchasius autem fecit Trophonius atque Agamedes

109. ANONYMI.

Novam-sponsam Nero propriam matrem occidit.

110. ALIUD.

Monumenta Cæphrenisque et diis-æqualis Mycerin
et Cheopis cum vidissem, Maximus miratus sum

111. ÆLIANI.

Homerus.

a. Heroum virtutis præconem, et beatorum prophe
Græcorum gloriæ alterum solem, [tam
Musarum lumen, Homerum, non-consenescens o
totius, vides hunc artificem archetypum. [mun

112. EJUSDEM.

b. Non mos est mihi dicere genus, neque nome [ipsum
nunc autem propter Ælianum omnia clare loqua
Patria mihi terra omnis; nomenque dicunt Home [rum
est autem Musarum, non meum ullum carmen.

113. EJUSDEM.

c. Si mortalis fuisti, quomodo immortalem te fecer
Musæ, et Parcarum filum retractarunt, princeps
si autem eras immortalis, quomodo inter mortal [te numerant
non, per te, hæc oportebat, venerande poet [creder
Sed novi verum : quia quod certum est *eos* fugi
hominem dicunt, divine Homere, te esse.

114. ANONYMI.

a. Oportebat quidem statuisse cum Amore caro t [Menande
quocum vivens celebrabas orgia jucunda dei.

---

hoc illam excepit thalamo, quem fecerat arte
Anchasius felice Trophonius, atque Agamedes.
H. GROTIUS.

111. ÆLIANI.

a. Heroum cecinit qui splendida facta deosque,
qui sol Graiugenûm gentibus alter erat,
totius os mundi, Musarum lumen, Homerum,
omnibus exemplo hunc artificem esse vides.
H. GROTIUS.

112. EJUSDEM.

b. Non mihi mos genus est, non nomen dicere; sed [nunc
Æliani causa dicere cuncta volo.
Tellus est omnis mihi patria, nomen Homerus;
carmina non mea sunt ulla, sed Aonidum.
H. GROTIU

113. EJUSDEM.

c. Si mortalis eras, cur Parcæ fila retexens
te, precor, immunem morte Camœna facit?
sin immortalis, cur te mortalibus ergo
annumerant? faveas sic mihi, non decuit.
Sed reperi verum : quia, dîs æqualis Homere,
nil de te liquido constat, haberis homo. H. GRO

114. ANONYMI.

a. Proximus hîc merito stas, docte Menander, Amor
nam tu mysta sacris dulcibus ejus eras.

δῆλος δ' εἶ] φορέων αἰεὶ θεόν, ὁππότε καὶ νῦν
σὴν μορ]φὴν κατιδὼν αὐτίκα πᾶς σε φιλεῖ.

b. Φαιδρὸν] ἑταῖρον Ἔρωτος ὁρᾷς, σειρῆνα θεάτρων,
τόνδε Μ]ένανδρον, ἀεὶ κρᾶτα πυκαζόμενον,
οὕνεκ' ἄρ' ἀν]θρώπους ἱλαρὸν βίον ἐξεδίδαξεν,
ἡδύνας] σκηνὴν δράμασι πᾶσι γάμων.

c. Οὐ φαύλως] ἔστησα κατ' ὀφθαλμούς σε, Μένανδρε,
τῆσδέ γ' Ὁ]μηρείης, φίλτατέ μοι, κεφαλῆς·
ἀλλά σε δεύτ]ερ' ἔταξε σοφὸς κρίνειν μετ' ἐκεῖνον
γραμματι]κὸς κλεινὸς πρόσθεν Ἀριστοφάνης.

Declaras sane te ferre semper deum, cum et nunc
tuam figuram si viderit, statim omnis te amet.

b. Splendidum socium Amoris vides, sirenem theatrorum,
huncce Menandrum, ornato semper capite,
quia sane homines hilarem vitam docuit,
suavem-reddens scenam fabulis omnibus nuptiarum.

c. Non male statui te ante oculos, Menander,
hujusce quidem Homerii, carissime mi, capitis.
Scilicet te secundo posuit ordine post illum sapiens [judicando]
grammaticus illustris antea Aristophanes.

115. ΑΛΛΟ.

Τὸν παρθενῶνα τόνδ' ἔτε[υξεν Ἀλκίδας (?)
πορὼν θεῆς Δήμητρος ἱερείαις [ἕδος,
ἐπὶ στρατηγοῦ τοῦ νέου Πα[λλαντίδου.

115. ALIUD.

Virgineam-domum huncce struxit Alcidas
qui-præbuit deæ Cereris sacerdotibus sedem,
dum prætor erat junior Pallantides.

116. ΑΛΛΟ.

Εὐκλείδης νόον ὄξυν' ἀειζώοις γραμμαῖσι,
βροτοῖς, πάντα τε ἀτρεκέως ἐξερέεινε
ὁππόσα μήσατο τηλεθόωσα φύσις συμβαίνειν
σχήμασιν ἠδ' ὄγκοις, θειμέλιόν γε τόδε
πάσης μὲν τεκτηνάμενος σοφίης, κόσμῳ δὲ
παντὶ ἑῆς προλιπὼν σύμβολον εὐμαθίης.

116. ALIUD.

Euclides mentem acuit semper-viventibus lineis,
omniaque vere interrogavit mortalibus
quæcunque voluit virescens natura evenire
figuris et solidis, fundamento quidem hocce
omnis fabricato sapientiæ, mundoque
omni suæ relicto signo doctrinæ.

117. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

. . . .
τὴν δ' ἀρετὴν κρήνης πολλὴν [μοῖρ'] ἐξανέδειξεν
υἱέος Ἀσπούργου, εὐσεβέος Κότυος,
γαίας καὶ προγόνων πατρώιον ἀραμένοιο
κῦδος, κοίν' Ἀχαιῶν [σ]κῆπτρά [τ'] ἔχοντος ὅλα.

117. ANONYMI.

. . . .
virtutem fontis multam *bona* fortuna demonstravit
filii Aspurgi, pii Cotyos, *qui*
terræ et avorum patriam susceperat
gloriam, communia Achivorum sceptraque tenuit [tota.

118. ΑΛΛΟ.

. . . .
φρούρια καὶ σκολιὰν ἀ[τραπὸν εἰργάσατο]·
ὧν ἕνεκεν Λευκὰς τὸν ἀεὶ σωτῆ[ρα ἑαυτῆς]
εἰκόνι καὶ πίστει καὶ φιλίᾳ στεφανοῖ.
Ὦ πόλι, γιγνώσκεις γὰρ ὅλᾳ χερὶ καὶ διανοίᾳ
τοῖς ἀγαθοῖς ὀρέγειν ἀθανάτους χάριτας.

118. ALIUD.

. . . .
castella et obliquam semitam fecit;
quas ob res Leucas semper servatorem sui-ipsius
imagine et fide et amicitia coronat.
O civitas, novisti enim omni manu et mente
bonis porrigere (*i. e.* solvere) immortales gratias.

Quantus eum tuleris, vel nunc est discere; nam te,
ora tua hìc quisquis conspicit, omnis amat.

b. Ecce coronatum semper caput, ecce Menandrum
qui Siren scenæ, compar Amoris erat.
Auctor namque hilaris vitæ fuit, inque theatrum
induxit Paphii fœderis omne genus.

c. Te quod in aspectu pono florentis Homeri,
non ratio facto, care Menander, abest,
nam tibi post illum partes dat ferre secundas
grammatici sapiens nasus Aristophanis.

H. GROTIUS.

119. ALIUD.

De Charace quodam Pergameno.

Ille Charax ego Pergamea pius urbe sacerdos,
in sternentem urbes, ubi bellum gessit, Achillem
Telephus Alcidæ magni fortissima proles.

H. GROT.

119. ΑΛΛΟ.

Εἰμὶ Χάραξ ἱερεὺς γεραρῆς ἀπὸ Περγάμου ἄκρης,
ἔνθα ποτὲ πτολέμιζεν Ἀχιλλῆι πτολιπόρθῳ
Τήλεφος Ἡρακλῆος ἀμύμονος υἱὸς ἀμύμων.

120. ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΥ.

Ἐπίγραμμα, ὃ εἶπε Πτολεμαῖος πρὸς ἑαυτόν.

Οὐρανίων ἄστρων πορείην καὶ κύκλα σελήνης
ἐξεθέμην σελίδεσσι πολύφρονα δάκτυλα πάντων.

121. ΑΔΗΛΟΝ.

Τοῖα παθόντ', οἶμαι, καὶ Τάνταλον αἴθοπος ἰοῦ
μηδαμὰ κοιμῆσαι διψαλέην ὀδύνην·
καὶ Δαναοῖο κόρας τοῖον πίθον οὐκ ἀναπλῆσαι,
αἰὲν ἐπαντλούσας ὑδροφόρῳ καμάτῳ.

122. ΑΛΛΟ.

Ἀρκάς, ἐτήτυμον] εὐόπλου Φιλοποίμενος αἷμα,
τάνδ]ε Μεγακλείας αἴνεσον εὐσεβίαν,
ἃ]ν ἀπὸ Δαμοκράτους λέκτρων ἠνέγκατο μ[άτηρ
Οὐρ]ανίας [ἁγ]ν[ὰν] Κύπριδος ἱροπόλον.
Τέρ]μονι γὰρ ναοῖο πέριξ εὐεργέα θριγκὸν
θήκατο καὶ ξυνοῖς [θαῦμ]α [καὶ ἁ]γεμόσι.
Εἰ δέ, γυνά, π[λούτ]οιο κλ[έος. . . .] ξατο φάμα
οὐ θαῦμ'· [ἐξ ἀγαθῶν αὐτὰ ἔγεντ' ἀγαθά.

123. ΗΡΟΦΙΛΗΣ ΣΙΒΥΛΛΗΣ.

Εἰμὶ δ' ἐγὼ γεγαυῖα μέσον θνητοῦ τε θεᾶς τε,
νύμφης ἀθανάτης, πατρὸς δ' αὖ κητοφάγοιο,
μητρόθεν Ἰδογένης, πατρὶς δέ μοί ἐστιν ἐρυθρὴ
Μάρπησσος, μητρὸς ἱερή, ποταμός τ' Ἀϊδωνεύς,

124. ΠΑΡΜΕΝΩΝΟΣ.

Ἀνὴρ γὰρ ἕλκων οἶνον, ὡς ὕδωρ ἵππος,
Σκυθιστὶ φωνεῖ, οὐδὲ κόππα γιγνώσκων·
κεῖται δ' ἄναυδος ἐν πίθῳ κολυμβήσας,
κάθυπνος, ὡς μήκωνα φάρμακον πίνων.

125. ΚΟΡΝΗΛΙΟΥ ΦΡΟΝΤΩΝΟΣ.

Εἰς Ἡσίοδον.

Ποιμένι μῆλα νέμοντι παρ' ἴχνιον ὀξέος ἵππου
Ἡσιόδῳ Μουσέων ἑσμὸς ὅτ' ἠντίασεν,
. . . .

119. ALIUD.

Sum Charax sacerdos veneranda ex Pergami arce,
ubi olim bellavit cum Achille urbium-vastatore
Telephus Herculis inculpati inculpatus filius.

120. PTOLEMÆI.

Epigramma, quod in seipsum dixit Ptolemæus.

Cælestium astrorum iter et orbes lunæ
exposui libris valde-prudentes indices omnium.

121. INCERTI.

Talia passum, reor, et Tantalum a nigro veneno,
nequaquam sopivisse sitibundum dolorem :
et Danai filias tale dolium non implevisse,
semper haurientes aquario labore.

122. ALIUD.

Arcas, verus felicis-in-armis Philopœmenis sanguis,
hancce Megacleæ lauda pietatem,
quam ab Damocratis lecto tulit mater
Uraniæ Cypridis castam sacerdotem.
Circa enim templi terminos bene-fabricatum septum
posuit et popularibus mirum-opus et rectoribus.
Si autem, mulier, divitiarum decus . . . . . fama
non mirum; ex bonis ipsa fiunt bona.

123. HEROPHILES SIBYLLÆ.

Sum ego nata mortalem inter deamque,
nympha immortali, patreque cetophago,
a matre Idogena; patria autem mihi est rubra
Marpessus, matri sacra, flumenque Aidoneus.

124. PARMENONIS.

Homo enim hauriens vinum, ut aquam equus,
Scythico-more loquitur, ne κόππα quidem noscens :
jacet autem sine-voce, in dolio quo se-demersit,
somno-depressus, quasi poto papavere venefico.

125. CORNELII FRONTONIS.

In Hesiodum.

Pastori oves pascenti juxta vestigium rapidi equi
Hesiodo Musarum chorus cum venit obviam,
. . . .

---

121. INCERTI.

Fallor, an hæc talis de nigro accensa veneno,
Tantale, vexavit te sine fine sitis?
Tale olim, proles Danai numerosa, replere
frustrato te haustu vas voluisse, reor.

MATH. GESNER.

123. HEROPHILES SIBYLLÆ.

Inter utrumque sequor medium, divasque hominesque,
nympha immortali sata, cetophago genitore.
Ida meæ matri patria est, mihi patria rubra
Marpessus, matri quæ sacra, amnisque Aïdoneus.

L. DIND.

126. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

α. Ἀμφιτρύων ὑπὲρ Ἀλκαίου τρίποδα Ἀπόλλωνι.

β. Οὓς ποθ' ὑπ' Εὐρυσθεῖος ἀναγκασθεὶς τέλεσ' [ἄθλους·
Πρῶτα μὲν ἐν Νεμέᾳ βριαρὸν κατέπεφνε λέοντα,
δεύτερον ὕδραν Λερναίαν ἔκτεινε, τρίτον δὲ
κάπρον ἐν Ἀρκαδίᾳ, στικτὴν ἔλαφον δὲ τέταρτον,
πέμπτον δὲ στρουθοὺς Στυμφαλίδος ἤλασε λίμνης,
ἕκτον δ' Αὐγείαο ἐφόρει κόπρον, ἕβδομον ἐλθὼν
ἐκ Κρήτης ταῦρον μέγαν ἤγαγεν, ὄγδοον ἵππους
Θρήκης ἐξέλασεν Διομήδεος, Ἱππολύτης τε
ζω]στῆρ' ἐξεκόμισσεν Ἀμαζονίδος, δέκατον δὲ
Γηρυόνην ἔκτεινε [καὶ ἤ]γαγε βοῦς ἀγελαίας·
ἑνδέκατον δ' ἐξ Ἀΐδου ἀνήγαγε [Κέρβερον ἐλθών,
Ἑσπερίδων δ' ἤνεγκε μολὼν [εἰς ἔσχατα χώρας
χρύσεα μῆλα, δράκοντα λαθ[ὼν ἑκατοντακάρηνον.
Δώδεκα μὲν τούσδ' ἐξανύων ἄθλους, κτάνε πολλούς·
Βούσιριν μὲν ἐν Αἰγύπτ[ῳ, Λιβυκαῖς δ' ἐν ἀρούραις
Ἀνταῖον, Φολόῃ Κεντ[αύρους, ἐν δὲ περαίᾳ
Κύκνον ἰδ' Αἐτόν, ὅς τὸ [Προμηθέος ἤσθιεν ἧπαρ·
ἐν Λυδοῖς πυμάτοι[ς κτάνε Συλέα καὶ Λιτυέρσην,
Οὐ τόν. . . . .

126. ANONYMI.

a. Amphitryon pro Alcæo tripodem Apollini *dedicat*.

b. Quos olim jubente Eurysthene exsecutus est la- [bores :
Primo quidem in Nemea validum occidit leonem,
secundo hydram Lernæam interfecit, tertioque
aprum in Arcadia, maculosamque cervam quarto,
quintoque aves Stymphalide depulit palude,
sextoque Augiæ sustulit stercus, septimo, cum ve- [nisset,
ex Creta taurum ingentem abduxit, octavo equos
Thracia abegit Diomedis, Hippolytæque
cingulum abstulit Amazonidis, decimoque
Geryonem occidit, et abduxit boves armentales,
undecima vice ex Orco abduxit Cerberum, ubi [venit,
Hesperidumque abstulit, ubi adiit extrema terræ,
aurea mala, dracone decepto centicipite.
Duodecim autem his confectis laboribus, multos
Busirim in Ægypto, Libycisque in arvis [cecidit :
Antæum, Pholoes Centauros, inque ulteriore *terra*
Cycnum atque Aetum (*i. e.* aquilam) qui Promethei [comedebat jecur :
apud Lydos extremos cecidit Sylea et Lityersem...

127. ΑΛΛΟ.

Πάντες, Μιλτιάδη, τὰ σ' ἀρήια ἔργα ἴσασιν
Πέρσαι, καὶ Μαραθὼν σῆς ἀρετῆς τέμενος

127. ALIUD.

Omnes, Miltiade, tua martia facta norunt
Persæ, et Marathon tuæ virtutis templum *est*.

128. ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΛΑΕΡΤΙΟΥ.

Τὸν κλεινὸν Φερεκύδην,
ὃν τίκτει ποτὲ Σῦρος,
ἐς φθεῖρας λόγος ἐστὶν
ἀλλάξαι τὸ πρὶν εἶδος,
θεῖναί τ' εὐθὺ κελεύειν
Μαγνήτων, ἵνα νίκην
δοίη τοῖς Ἐφέσοιο
γενναίοις πολίταις.
Ἦν γὰρ χρησμός, ὃν ᾔδει
μοῦνος, τοῦτο κελεύων·
καὶ θνήσκει παρ' ἐκείνοις.
Ἦν οὖν τοῦτ' ἄρ' ἀληθές·

128. DIOGENIS LAERTII.

Inclitum Pherecydem,
quem parit olim Syrus,
in pediculos fama est
mutasse priorem formam,
ponique contra jussisse
Magnetas, ut victoriam
daret Ephesi
generosis civibus.
Erat enim oraculum, quod noverat
solus, hoc jubens;
et moritur apud eos.
Erat igitur hoc certe verum :

---

127. ALIUD.

Cognita, Miltiade, tua facta ingentia Persis;
virtuti Marathon est sacra terra tuæ.

H. GROTIUS.

128. DIOGENIS LAERTII.

Narratur Pherecydes,
Cujus patria Syrus,
mutavisse priorem
milleno pede formam
et jussisse reponi
se Magnetibus, ut sic
ad cives Ephesinos
se victoria ferret;
nam quæ noverat unus
id responsa canebant.
Sic exstinctus ibidem est.
Vere, si modo vera

ἦν ᾗ τις σοφὸς ὄντως,
καὶ ζῶν ἐστιν ὄνησις,
χὤταν μηδὲν ὑπάρχῃ.

129. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἰς Ἀλεξῖνον.

Οὐκ ἄρα μῦθος ἦν ἐκεῖνος εἰκαῖος,
ὡς ἀτυχής τις ἐὼν
τὸν πόδα κολυμβῶν περιέπειρέ πως ἥλῳ.
Καὶ γὰρ ὁ σεμνὸς ἀνήρ,
πρὶν Ἀλφεόν ποτ' ἐκπερᾶν, Ἀλεξῖνος
θνῆσκε νυγεὶς καλάμῳ.

130. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ζηνὶ μὲν οἱ Πισάται κότινον καὶ Ὀλύμπια θέντο,
καὶ Πυθεῖς μετὰ τούσδε τὰ Πύθια μῆλά τε Φοίβῳ·
Ἴσθμια καὶ πίτυν αὖτε Κορίνθιοι Ἐννοσιγαίῳ·
καὶ Νέμεα τρινύχῳ Νεμεᾶται, ἠδὲ σέλινα.

131. ΑΛΛΟ.

Εἴθε μή], ὦ πανάριστε Βοκόντιε, σαῖς ἀτέλεστον
ἔργον ἔοι πραπίσιν τοῖα πονησαμένῳ.

132. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Εἰς τὴν ἑαυτοῦ βίβλον.

Λουκιανὸς τάδ' ἔγραψα, παλαιά τε μωρά τε εἰδώς,
μωρὰ γὰρ ἀνθρώποις καὶ τὰ δοκοῦντα σοφά.
Οὐδὲν ἐν ἀνθρώποισι διακριδόν ἐστι νόημα·
ἀλλ' ὃ σὺ θαυμάζεις, τοῦθ' ἑτέροισι γέλως.

133. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Τέρπεο καὶ σκηνῆς πολυγηθέος ἔκτοθι μίμνων,
Μεσσαλίνου δεινοῖς ἔργμασιν ἡδόμενος,
οἷς θεάτρου [κύ]κλον περιώσιον ἐξεσάωσεν·
πανδαμάτωρ δὲ χρόνος εἶξεν ἀρηγοσύνῃ.

134. ΑΛΛΟ.

Φλωρεντῖνος, ἄριστος ἀνὴρ καὶ ὑπείροχος ἄλλων,

si quis sapiens vere *est*,
et vivens est juvamen,
et cum amplius non est.

129. EJUSDEM.

In Alexinnm

Non ergo sermo erat ille vanus :
infortunatus cum aliquis est,
pedem natans transfixit modo quodam clavo.
Etenim egregius vir,
antequam Alpheum olim transierit, Alexinus
mortuus est punctus calamo.

130. ANONYMI.

Jovi quidem Pisæi oleastrum et Olympia dicavere,
et Pythii (*i. e.* Delphi) post hos Pythia malaque [Phœbo ;
Isthmia et pinum rursum Corinthii Quassatori- [terræ ;
et Nemea per-trinoctium-Genito Nemeæi atque [apium.

131. ALIUD.

Utinam ne, o optime Vocontie, tua imperfectum
opus maneat mente *tibi* talia exsecuto.

132. LUCIANI.

In suum librum.

Lucianus hæc scripsi, antiquaque stultaque sciens,
stulta enim hominibus vel *sunt* ea quæ videntur [sapientia.
Nihil *est* in hominibus quod distincte intelligatur;
sed quod tu miraris, id aliis ludibrium *est*.

133. ANONYMI.

Fruere-cum-gaudio, vel extra scenam multum-gau- [dium-afferentem manens,
Messalini miris operibus delectatus,
quibus theatri circuitum immensum servavit :
omnia-domans tempus cessit ejus auxilio.

134. ALIUD.

Florentinus, optimus vir et præstantior aliis,

---

hæc sunt, vir sapuit, qui
vivus profuit ante
et tunc cum nihil esset. H. GROTIUS.

129. EJUSDEM.

In Alexinum.

Est facta tandem fabulæ fides priscæ,
nempe miser quod homo
est transadactus, dum natat, pedes clavis.
Namque vir egregius
in Alpheo nans interit Alexinus
punctus ibi calamo. H. GROTIUS.

132. LUCIANI.

In suum librum.

Lucianus scripsi hæc, antiquaque stultaque doctus,
id quoque enim stultum est, quod tibi forte sapit.
Nil homini certum est, nec voto vivitur uno :
sed ridens eadem hic elevat, ille probat.
LUCIAN. ED. DIDOT.

οἶκον ἐδείματο τόνδε μετ' εὐκλείης σοφίης τε.

domum ædificavit hancce, cum gloria et sapientia.

135. ΑΛΛΟ.

Ἐνθάδε τὸ πρόθυρον δωμήσατο τείχεος ἐντὸς
  ὑψηλὸν ζαθέης Ἴσιδος ἀρχιερεύς·
πρὸς δ' ἔτι καὶ τὸν ἄνυσσε πυλῶν ἱρῇ ἐνὶ Κύσει,
  οὗ πάρος ἐνναέτης ἔρδε νομιζομένοις,
ἆθλα ποθεινὰ καλοῖς ἔπεσιν ὑπὸ πᾶσι δεδέχθαι
  τὴν θεὸν εὐκάρποις τερπομένην πεδίοις.
Πᾶσι γὰρ ὀψιγόνοισιν ἀοίδιμον ἔργον ἔτευξεν
  Ἠπιότολμος ἐὼν υἱὸς ὁ Οὐαλετίου.

135. ALIUD.

Hîc vestibulum ædificavit murum intra
  excelsum divinæ Isidis summus sacerdos;
insuper et quoque perfecit atrium sacra in Cysi,
  ubi prius per-novem-annos valuit sacris-legitimis,
ut præmia optabilia bonis verbis susciperet omnibus
  dea fructuosis lætata campis.
Omnibus enim posteris celebrandum opus exstruxit
  Epiotolmus qui filius est Valetii.

136. ΑΛΛΟ.

... Ἰσόδ[ημ]ος Ὀλύμπιον ὕμνον ἀείσας
  ἵδρυμαι βουλῆς ψήφῳ Ὀλυμπιάδος.

136. ALIUD.

... Isodemus postquam Olympium hymnum cantavi
  positus fui Olympici senatus decreto.

137. ΑΛΛΟ.

Ἑπτάκι τοὺς ἑκατὸν πήχεις εἰς μῆκος ὁ τήνδε
  τὴν Ἶβι κοσμήσας στρώματι τῷ λιθίνῳ
Ἑρμόλεως, ὁ γυναικὶ σὺν Ἀνθούσῃ μεθοδεύσας,
  πατρίδος ἐξ Ἑρμοῦ, υἱὸς ὁ Ἑρμοφίλου.

137. ALIUD.

Septies centum cubitis in longitudinem ille qui hancce
  Hibin ornavi pavimento saxoso
Hermolaus *sum*, uxore cum Anthusa *opus* persecutus,
  e patria Hermæ, filius Hermophili.

138. ΑΛΛΟ.

Οὐ τάδε θελξιμελὴς Ἀμφιονὶς ἥραρ[ε φόρμιγξ,
  οὐδὲ Κυκλωπείας χειρὸς ἔδ[ειμε βία.
. . . .
  . . . .

138. ALIUD.

Non hæcce cantu-alliciens Amphionia composuit lyra,
  neque Cyclopeæ manus struxit vis.
. . . .
  . . . .

139. ΑΛΛΟ.
Εἰς Ἀθήνας.

Αἵ δ' εἴσ' Ἀθῆναι, Θησέως ἡ πρὶν πόλις.
Αἵ δ' εἴσ' Ἀδριανοῦ, κοὐχὶ Θησέως πόλις.

139. ALIUD.
In Athenas.

Hæ sunt Athenæ, Thesei prius civitas.
Hæ sunt Adriani, non Thesei civitas.

140. ΑΛΛΟ.
Εἰς Ὀππιανόν.

Οὐδὲ σέθεν γεραρὴν ἴδ' ἐγὼ πυκτηίδ' ἐραστὴν
ἡμιτελῆ παρέθηκα, σοφίης ὄρχαμε ὦσχε,
Ὀππιανὲ θρυλλούμενε κλυτῆς εἵνεκ' ἀοιδῆς·
ἀλλ' ἤνυσα θεησάμενος σέο καλλιέπειαν.

140. ALIUD.
In Oppianum.

Non tuum venerandum ego et amabilem librum
semiabsolutum exhibui, doctrinæ princeps rame,
Oppiane celebrate incliti gratia carminis:
sed perfeci miratus tuam pulcriloquentiam.

141. ΑΛΛΟ.
Εἰς τὰ Ὀππιανοῦ Ἁλιευτικά.

Ἐνθάδε πάντων ἰχθύων πάντα γένη
ὁ γράψας οὗτος καὶ συναθροίσας τοῖς νέοις
μόχθον δ' ἔδωκε καὶ κόπον τοῦ μανθάνειν.

141. ALIUD.
In Oppiani Halieutica.

Hîc omnium piscium omnia genera,
qui descripsit et congessit adolescentibus, ille
laboremque dedit et discendi lassitudinem.

---

139. IN ATHENAS.

Hæ sunt Athenæ, Theseos vetus oppidum.
Hæc Adriani nunc sed urbs, non Theseos.

H. GROTIUS.

142. ΑΛΛΟ.

Τὰς Ὀππιανοῦ τῆς κυνηγίας βίβλους
ἐκ τῆς σκοτεινῆς τοῦ μέτρου δυσφωνίας
εἰς πεζὸν εἶδος τοῦ λόγου μεθαρμόσας
προὔθηκά σοι, μέγιστε Καῖσαρ, ἐνθάδε,
θηρατικῆς μάθημα πάγκαλον τέχνης.
Ἐντυγχάνων οὖν εὐκόπως τὸ βιβλίον,
καὶ τὴν ἀπ' αὐτοῦ συλλέγων εὐκαρπίαν
πονῶν με πεῖθε μὴ κατοκνεῖν εἰς πόνους.

142. ALIUD.

Hos Oppiani de Venatione libros
ex tenebrosa quæ-ad-versus-pertinet vocum-asperitate
in pedestrem formam orationis qui transtuli
proposui tibi, maxime Cæsar, hîc *ego*,
venaticæ disciplinam perpulcram artis.
Perlegens ergo facile libellum,
et ex eo colligens fructuum-uberem-proventum,
laborans me persuade ne pigeat laborum.

143. ΑΛΛΟ.

Θ. Κ.

Κλαύδιος Αὐρεόλῳ μετὰ δήιον ἄρεα Καῖσαρ
τὰ κτέρεα, θνητῶν ὡς θέμις, ἐνδίδοσι·
τῷ γ' ἂν καὶ ζωήν· ἀλλ' οὐκ ἐθέλησε φρόνημα
πᾶσιν ἐπιρρήτοις τοῦ στρατοῦ ἀντίβιον.
Κεῖνος δ' οἰκτίρμων καὶ σώματος ἔσχατ' ὀπίζων,
Αὐρεόλου γέφυραν στήσατο τήν τε ταφήν.

143. ALIUD.

D. M.

Claudius Aureolo post infestum martem Cæsar
exsequias, mortalium ut jus est, tribuit,
cui sane et vitam *tribuisset;* verum noluit animus
omnibus probrosis exercitûs contrarius.
Ille autem misericors et corporis suprema curans,
Aureoli pontem statuit et tumulum.

144. ΑΛΛΟ.

Εἰς Πολύαινον.

Ἑλλαδικῶν Χαρίτων τὸ [πάλαι] κλέος ὤλεσεν αἰὼν
βαρβαρικῆς ἐφόδου συχνὰ ἐπερχομένης.
Ἔμπης ἐν βιβλίοις κεῖται πάνθ' ὅσσα ἔρεξαν
Ῥωμαίων υἱεῖς καὶ Δαναοὶ μάκαρες.
Πάντα δὲ ἐν ταύτῃ τῇ δέλτῳ, ὄλβιε, δήεις
ἔργματα Ῥωμαίων καὶ Δαναῶν καμάτους.

144. ALIUD.

In Polyænum.

Græcarum Gratiarum antiquam laudem deperdidit ævum,
barbarico agmine continuò invadente.
Attamen in libris posita sunt omnia quæcunque fecere
Romanorum filii et Danai beati.
Omniaque in hoc codice, felix, discis
opera Romanorum et Danaorum labores.

145. ΑΓΑΘΙΟΥ Η ΠΑΛΛΑΔΑ.

Μῆνιν ἄειδε μαθὼν καὶ Μῆνιν ἄειδε διδάξας,
οὐλομένην, γαμετὴν ἠγαγόμην ὁ τάλας·
πᾶν δ' ἦμαρ μάχεται, καὶ παννυχίη πολεμίζει,
ὡς παρὰ τῆς μητρὸς προῖκα λαβοῦσα μάχην.
Ἢν δὲ θέλω σιγᾶν, καὶ μαρναμένῃ ὑποείκειν,
ὅττι περ οὐ μάχομαι, τοῦδ' ἕνεκεν μάχεται.

145. AGATHIÆ SEU PALLADÆ.

Ille ego qui « Iram cane », didici et « Iram cane », docui,
« exitiosam », uxorem duxi miser :
per totum enim diem pugnat, et per totam noctem bellum gerit.
quasi a matre dotalem accepisset pugnam.
Sed si volo silere, et prælianti cedere,
quod non pugno, propter id pugnat.

146. ΘΕΩΝΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΩΣ.

Γαίης ἐν νώτοισιν ὀχούμενος, ὦ Πτολεμαῖε,
καὶ βροτέης φύσιος δεσμούμενος ἔνδοθι τεθμῶν,

146. THEONIS ALEXANDRINI.

Terræ in dorso vectus, o Ptolemæe,
et mortalis naturæ devinctus intra leges,

---

143. ALIUD.

Claudius humanum veritus fas Cæsar, honorem
funeris Aureolo post fera bella dedit.
Maluerat vitam : sed inexorabilis illud
non tulit in læsam militis ira fidem.
Ivit quo potuit clementia : quippe peremti
nomen et in ponte hoc servat et in tumulo.

H. GROTIUS.

144. ALIUD.

In Polyænum.

Græcarum laudem Charitum deperdidit ævum,
barbarie numerò corripiente gradum.
Attamen in libris latet hoc, quodcunque patrarunt
seu geniti Æneadum sanguine, seu Danaûm.
Quin, o, repperies, felix, parvo omnia libro,
Romaque quæ fecit, Græcia quæque tulit.

IO. HESYCH.

146. THEONIS ALEXANDRINI.

De Ptolemæo.

Dum veheris dorso terræ, Ptolemæe, parentis,
et te naturæ mortalis vincla coercent,

οὐκ ἄστρων δὴ μοῦνον ἀειδίνητον ἀνάγκην,
οὐδὲ πόλοιο φορὰν σὺ διέγνως ἀστατέουσαν·
ἀλλὰ καὶ αὐτά περ ὅττι τελεῖ σημήια φαίνεις.
Τοὔνεκα δὴ χρειὼ καλέειν σέ τιν' οὐρανιώνων,
αἰθέριόν τε νόον φορέειν, οὐ γήινον ἔμπης.
Εἰ γὰρ καὶ μερόπεσσι χαμερπέσι συμβιότευσας,
καὶ φύσιος θνητῶν περ ἀλυκτοπέδησιν ἐδέσμου,
ἀλλὰ νόον παθέων ἐν τοῖσι πόνοις ἐκάθηρας,
ἔξω σαρκὸς ἔβης δὲ καὶ ἀχλύος ἰλυοέσσης,
καὶ τελέσεις προέειπας ἐς ὕστερα τέρμα λαχούσας.

non astrorum sane modo semper in-gyrum-actam [necessitatem,
neque poli motum tu dignovisti instabilem :
sed et ipsa quidem quod ferunt signa ostendis.
Quapropter oportet vocemus te aliquem cælicola- [rum,
teque dicamus ætheriam mentem ferre, non ter- [restrem omnino.
Si enim cum mortalibus humi-repentibus una- [vixisti,
et naturæ mortalium quidem indissolubilibus pe- [dicis devinciebaris,
at mentem affectibus per labores purgasti,
extra carnem ivisti et caliginem limosam,
et exitus prædixisti in-posterum finem sortitos.

147. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ Η ΕΡΜΟΥ.

Ἑπτὰ πολυπλανέες κατ' Ὀλύμπιον ἀστέρες οὐδὸν
εἰλεῦνται, καὶ τοῖσιν ἀεὶ κανονίζεται αἰών·
νυκτιφανὴς Μήνη, στυγνὸς Κρόνος, Ἥλιος ἡδύς,
παστοφόρος Παφίη, θρασὺς Ἄρης, εὔπτερος Ἑρμῆς,
καὶ Ζεὺς ἀρχιγένεθλος, ἀφ' οὗ φύσις ἐβλάστησεν.
Οἱ δ' αὐτοὶ μερόπων ἔλαχον γένος· ἔστι δ' ἐν ἡμῖν
Μήνη, Ζεύς, Ἄρης, Παφίη, Κρόνος, Ἥλιος, Ἑρμῆς.
Τοὔνεκ' ἀπ' αἰθερίου μεμερίσμεθα πνεύματος ἕλκειν
δάκρυ, γέλωτα, χολήν, γένεσιν, λόγον, ὕπνον, [ὄρεξιν.
Δάκρυ μέν ἐστι Κρόνος· Ζεὺς δ' ἡ γένεσις· λόγος [Ἑρμῆς·
θυμὸς Ἄρης· Μήνη δ' ἄρ' ὕπνος· Κυθέρεια δ' ὄρεξις·
Ἠέλιος δὲ γέλως· τούτῳ γὰρ ἅπασα δικαίως
καὶ θνητὴ διάνοια γελᾷ, καὶ κόσμος ἀπείρων.

147. EJUSDEM SEU HERMÆ.

Septem multivagæ per Olympium stellæ limen
volvuntur, et his semper ad-normam-exigitur tem- [pus :
noctu-lucens Luna, tristis Saturnus, Sol dulcis,
thalamifera Paphie, audax Mavors, bene-alatus [Mercurius,
et Juppiter nascendi-auctor, ex quo natura origi- [nem-duxit.
Iidem mortalium sortiti sunt genus : estque in nobis
Luna, Juppiter, Mars, Paphie, Saturnus, Sol, Mer- [curius.
Quapropter varias-in-partes-scindimur ab ætherio [ut spiritu trahamus
lacrimas, risum, iram, ortum, sermonem, somnum [et cupidinem.
Lacrima quidem est Saturnus, Juppiter ortus, sermo [Mercurius,
ira Mars, Luna autem somnus, Cytherea cupido,
Solque risus. Per hunc enim universa juste
et mortalis mens ridet, et mundus infinitus.

---

non modo perpetuos obeunt quos sidera cursus,
et nunquam stantis diducti fœdera mundi,
sed quid fata parent prænuntia signa dedisti :
propterea e superis unum te dicere fas est,
nec tibi de terris ortam, sed ab æthere mentem.
Quanquam etenim miseros mortales inter agebas,
casibus exposita membrorum lege ligatus,
at mentem vitiis tibi purgavere labores;
materiæque super tenebras et corpus iisti,
omnia prædicens quæ mox ventura trahuntur.

H. GROT.

147. EJUSDEM SEU HERMÆ.

De septem errantibus stellis earumque vi et affectibus.

Orbis in ætherii texto septena vagantur
sidera, queis longum pariter convolvitur ævum :
Saturni sidus grave, Solis dulce, Dianæ
noctivagum, Veneris fax pronuba, Mars Deus audax,
Mercurius volucer, nascendi Juppiter auctor.
Divisere homines stellæ quoque, ut omnibus insint,
Saturnus, Sol, Luna, Venus, Mars, Juppiter, Arcas.
Ætherio nobis namque hæc a semine manant.
Ortus, vox, lacrimæ, risus, sopor, ira, cupido.
Saturnus lacrimæ; Mars ira; Diespiter ortus :
Mercurius vox; Luna sopor; Cythereia cupido;
sol risus; nam sole simul mortalia secla,
omnis et immensi lætatur machina mundi.

H. GROT.

148. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ἔγλυψέν με σίδηρος, ἐποίησαν δέ με χεῖρες
τέχνῃ πειθόμεναι· εἰμὶ δ' ἄγαλμα Δίκης.

148. ANONYMI.

Sculpsit me ferrum, feceruntque me manus
arti parentes; sum autem simulacrum Justitiæ.

149. ΑΛΛΟ.

Εἴ με φιλοῦντα φιλεῖς, δισσὴ χάρις· εἰ δέ με μισεῖς,
τόσσον μισοίης, ὅσσον ἐγώ σε φιλῶ.

149. ALIUD.

Si me amantem amas, duplex gratia; sin autem me [odis,
tantum oderis, quantum te amo.

150. ΑΛΛΟ.

Ἐνταῦθ' ἀρχιερεὺς ἐγώ ποτ' ᾤκο[υ]ν,
ἄνθος ξυράμενος νέων ἰούλων,
ψυχὴν εὐσεβίης ὕπερ τεθηλὼς
καὶ σεμν[ῆ]ς μακάρων ὑπηρετείας.
Ἀ[λλ]' εἰς γῆρας ἵκοισθε πάντες ἑξῆς,
μνείαν Μητροφάνους ὅσοι ποιεῖσθε.
Νὴ τὸν Δία συντηρήσω.

150. ALIUD.

Hîc summus-sacerdos ego olim habitabam,
detonso flore novæ lanuginis,
sed animo in pietate virens
et sancto beatorum (*i. e.* deorum) ministerio.
Vos autem ad senectutem pervenite omnes ordine,
memoriam Metrophanis quotcunque tenetis.
Equidem per Jovem servabo.

151. ΑΛΛΟ.

Κυκλοτερὴς κόσμοιο τύπος, βασιλεῦ, σε κο[μίζει,
ἔθνεα πάντα λαχόντα σοφαῖς φρεσὶν ἡνιοχ[εύειν,
. . . .

151. ALIUD.

Rotunda mundi forma, rex, te fert
qui gentes cunctas sortitus callida mente auriges,
. . . .

152. ΑΛΛΟ.

Οἵδε Βίτων Κλέοβίς τ' ἐπὶ σώμασιν οἰκείοισι
ζεύγλαν ζευξάμενοι, μητέρα ἦν ἀγέτην,
Ἥρας εἰς ἱερόν· λαοὶ δέ μιν ἐζήλωσαν
εὐτεκνίας παίδων· ἡ δὲ χαρεῖσα θεᾷ
εὔξατο παῖδε τυχεῖν τοῦ ἀρίστου δαίμονος αἴσης,
οὕνεκ' ἐτίμησαν μητέρα τὴν σφετέρην.
Αὐτὼ δ' εὐνηθέντε, λίπον βίον ἐν νεότητι,
ὡς τόδ' ἄριστον ἐὸν καὶ μακαριστότατον.

152. ALIUD.

Biton et Cleobis propriis corporibus
subeuntes jugum, matrem perduxerunt
Junonis in templum. Populi vero beatam prædica- [verunt eam
ob filiorum præstantiam. Ipsa vero gavisa, deam
oravit, ut filii consequerentur optimæ fortunæ sor- [tem,
eo quod matrem suam adeo coluissent.
Illi igitur sopiti, vitam in juventa reliquerunt :
tanquam id optimum sit et beatissimum.

153. ΑΥΣΟΝΙΟΥ.

Λυαίῳ πατρί.

Αἰγύπτου μὲν Ὄσιρις ἐγώ, Μυσῶν δὲ Φανάκης,
Βάκχος ἐνὶ ζωοῖσιν, ἐνὶ φθιμένοις Ἀϊδωνεύς,
πυρογενής, δίκερως, Τιτανολέτης, Διόνυσσος.

153. AUSONII.

Libero Patri.

Ægypti quidem Osiris ego, Mysorumque Phanaces,
Bacchus inter viventes, inter exstinctos Pluto,
igne-genitus, bicornis, Titanum-interfector, Dio- [nysus

154. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

In Corydonem marmoreum.

Αἴξ, χίμαρος, πήρη, ποιμήν, ῥαβδοῦχος, ἐλαίη,
εἷς λίθος· ἐκ πάντων λιτὸς ἐγὼ Κορύδων.

154. EJUSDEM.

In Corydonem marmoreum.

Capra, hircus, pera, pastor, virgator, olea,
unus lapis : ex omnibus simplex ego Corydon.

---

149. ALIUD

Si me sic ut amaris amas, dupla gratia; sin me
odisti, tantum, quantum amo, sis odio.

H. GROTIUS.

152. ALIUD.

Ad sacra Junonis matrem Cleobisque Bitonque
ut traherent, collum supposuere jugo.
Felicem populi natûm pietate parentem
concelebrant; gaudens tum rogat illa deam,
ut quæ sors esset fortunatissima natis
pro matri exhibito redderet obsequio.
Ast illi vitam liquere virentibus annis :
Non igitur felix sors datur ulla magis.

H. GROTIUS.

155. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

In simulacrum Sapphus.

Lesbia Pieriis Sappho soror addita Musis,
Εἰμ' ἐνάτη Λυρικῶν, Ἀονίδων δεκάτη.

155. EJUSDEM.

In simulacrum Sapphus.

Lesbia Pieriis Sappho soror addita Musis,
sum nona Lyricorum, Aonidum decima.

156. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Περὶ δόδρας πότου.

Δόδρα πότος καὶ ἀριθμὸς ἔχω μέλι, οἶνον, ἔλαιον,
ἄρτον, ἅλας, βοτάνην, ζωμόν, ὕδωρ, πέπερι.

156. EJUSDEM.

De dodra potione.

Dodra potio et numerus, habeo mel, vinum, oleum,
panem, sal, herbam, jus, aquam, piper.

157. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ἀμφίων μούσαις κιθάρης ἐξήνυσε Θήβης
τείχεα· νῦν δ' ἐπ' ἐμᾶς πατρίδος Ἰλλύριος
ἀδυλόγον μοῦσαν μέθεπον· τῷ καὶ δοκέουσιν
ἀκμῆτες ῥέξειν πείρατα πάντα τέχνας.

157. ANONYMI.

Amphion sonis citharæ effecit Thebarum
mœnia; nunc autem pro mea patria Illyrius
dulciloquentem musam insecutus-sum : quare et videntur *Illyrii*
indefessi peracturi terminos omnes artis.

158. ΑΛΛΟ.

Λουτροῦ ἔπαινος.

Πολλῶν τὸ λουτρὸν αἴτιον δωρημάτων·
χυμοὺς κατασπᾷ, φλέγματος λύει πάχος,
χολῆς περισσὸν ἐκκενοῖ τῶν ἐγκάτων,
τὰς θελξιπίκρους κνησμονὰς κατασθενεῖ,
τὴν βλεπτικὴν αἴσθησιν ὀξύνει πλέον,
ὤτων καθαίρει τοὺς πόρους δυσηκόοις,
μνήμην φυλάττει, τὴν δὲ λήθην ἐκφέρει,
τρανοῖ τε τὸν νοῦν πρὸς νοήσεις εὐθέως,
τὴν γλῶτταν εὐκίνητον εἰς λόγους ἔχει,
ὅλον τὸ σῶμα τῇ καθάρσει λαμπρύνει.

158. ALIUD.

Balnei laudes.

Multorum balneum causa munerum :
humores detrahit, pituitæ solvit crassitudinem,
bilis quod-superest expellit intestinis,
jucundas-easdem-et-amaras prurigines infirmat,
visualem sensum acuit magis,
aurium purgat meatus ægre-audientibus,
memoriam servat, oblivionemque aufert,
perspicacem-que-efficit mentem ad cogitandum statim;
linguam ad sermones mobilem tuetur,
corpus totum purgatione nitidius-facit.

159. ΑΛΛΟ.

Λ]ουτρὸν μὲν [π]ροχέω Νύμφαι[ς, θ]νητοῖσι δ' [ὑγείην,
ὧ[ν]χάριν [ἐκτελέσ]ας θῆκ' Εὔνο[μο]ς ἰθυντήρ με.

159. ALIUD.

Lavacrum quidem profundo Nymphis, sed mortalibus sanitatem,
quorum gratia qui perfecit, posuit Eunomus rector me.

160. ΑΛΛΟ.

Μέμφις καὶ Γελάσις Χαρίτων λουτρὸν τόδ' ἔτευξαν.

160. ALIUD.

Memphis et Gelasis Gratiarum lavacrum hocce fecere.

161. ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΤΟΥ ΝΑΖΙΑΝΖΗΝΟΥ.

Ἔστιν Ἐπικτήτοιο μέγα κλέος ἐν προτέροισιν,
ἔστιν Ἀναξάρχου· ὧν ὁ μὲν ἀγνύμενος
τὸ σκέλος οὐκ ἀλέγιζεν· ὁ δ', ὅλμου κῆρας ἔχοντος,
κοπτόμενός τ' ἐβόα· πτίσσετε τὸν θύλακον.

161. GREGORII NAZIANZENI.

Est Epicteti magna fama inter priores,
est Anaxarchi : quorum ille, fracto
crure, non habuit *rei* rationem; hic autem, mortario parcas præbente,
contritus exclamabat : conterite saccum.

162. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Εἰς [τὸν] ἑαυτοῦ πατέρα.

Ἐκ γενετῆς πολύμοχθος ἐς ἔσχατον ἤλασα γῆρας,
ὀτρηρὸς θεράπων, κοιρανίης στέφανος.
Αἶαν ἐπῆλθον ὅσην! Ἀσιάτιδα δ' ὕστατα ἔσχον,

162. ANONYMI.

In suum patrem.

Ex ortu multum-laborans ad ultimam progressus-sum senectutem,
sedulus minister, imperii decus.
Quantam adii terram! Asiaticam autem postremum habui,

πόρρω συγγενέων, τῆλε φίλης ἀλόχου.
Ἀλλά με τέκνων ζεῦγος ἐς ἱερὸν ἤγαγεν ἄστυ
αὖθις, καὶ χερσὶν θῆκαν ἀριστολόχοις.
Εἴξατ' ἐμῶν τεκέων δυάδι, Κλέοβίς τε Βίτων τε,
οἳ μικροῖς σταδίοις ἤγετε γειναμένην.

163. ΑΛΛΟ.

Εἰς τὸν Νικηφόρον τὸν διδάσκαλον.

Ἢ κλῆσιν ἔσχεν Ἑρμῆς τὴν Νικηφόρου,
ἢ Νικηφόρος ἔσχεν Ἑρμοῦ τὴν φύσιν.

164. ΑΛΛΟ.

Εἰς τὸν ἑαυτοῦ διδάσκαλον.

Καλλιόπης μὲν Ὅμηρος, σοὶ δέ οἱ ἔπλετο αὐτὴ
γλῶττα μὲν Εὐτέρπη, Οὐρανίη δέ [γε] φρήν.

165. ΑΛΛΟ.

Ἀσίδος εὐρείης προφερέστατον οὖδας ἁπάντων,
χαίροις, χρυσόπολι Ἱεράπολι, πότνια Νυμφῶν,
νάμασιν ἀγλαίῃσι κεκασμένη. . . . .

166. ΠΡΟΚΛΟΥ.

Ῥηγίνου μελάθροισι τὸν εὐαστὴν Διόνυσον
δέρκεο, δεξιτερῇ χειρὶ κυπελλοφόρον,
ξανθὴν μὲν σφίγγοντα καρήατος αἴθοπι κισσῷ
χαίτην, καὶ λαιῇ θυρσοφόρον παλάμῃ,
βαπτὰ δὲ πέπλα φέροντα κατὰ χροὸς αἵματι κόχλου,
καὶ στικτὴν νεβρίδων ἀμφικρεμῆ χλαμύδα·
αὐτὸν Βάκχον ἄνακτα δόμων ἔντοσθε δέδορκας,
εὐξείνων εὐχαῖς ἵλαον ἑστaότα.

167. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ἐπιγραφαὶ ἔμμετροι.

I. Ἄλφα θεῶν ἀγορήν, Ὀδυσείδῃ Παλλάδα [θάρσος.
II. Βῆτ' ἀγορὴν ἔχει, ἦια γρηός, πλοῦν μετ' [Ἀθηνᾶς.
III. Γάμμ', Ὑπὸ Νέστωρ δέκτο, συνῶρθ' υἱός [υἷι, θεὰ πτῆ.
IV. Δέλτα, Μάθ' ἀμφὶ πατρὸς παρ' Ἀτρεΐδα [λοχώμενος υἱός.
V. Ἐ, Πλεῖ ἐπὶ σχεδίης Ὀδυσεὺς πόντῳ κεα- [θείσης.
VI. Ζῆτα δὲ, Ναυσικάα κόμισ' ἐν Σχερίῃ [Ὀδυσῆα.
VII. Ἦτα δ', εὖ φρονέουσ' Ὀδυσεῖ Σχερίης βασι- [λῆες.
VIII. Θῆτα δ', ἄθλοις Φαίηκες Ὀδυσσῆος πεί- [ρηθεν.
IX. Ἰῶτα τὰ Λωτοφάγων Κικόνων τε, Κυκλώ- [πεσσι ξύν.

longe a cognatis, procul ab amata conjuge.
Sed me liberi jugales in sacram duxerunt urbem
rursus, et posuerunt manibus optime-natis.
Cedite meorum liberorum pari, Cleobisque Biton- [que,
qui paucis stadiis duxistis genitricem.

163. ALIUD.

In Nicephorum magistrum.

Aut nomen habuit Mercurius Nicephori,
aut Nicephorus habuit Mercurii ingenium.

164. ALIUD.

In suum ipsius magistrum.

Calliopes quidem Homerus *filius;* tibi autem ipsi [fuit ipsa
lingua Euterpe, Uraniaque et mens.

165. ALIUD.

Asiæ vastæ optimum solum omnium,
salve, aurea-urbs Hierapoli, veneranda inter Nym- [phas,
laticibus nitidis ornata. . . . .

166. PROCLI.

Regini in ædibus evantem Bacchum
vides, dextra manu poculum-ferentem,
flavam quidem stringentem capitis nigra hedera
comam, et læva thyrsum-ferentem palma,
velaminaque corpore ferentem tincta sanguine pur- [puræ,
et maculosam ex-hinnuli-pelle utrinque-penden- [tem chlamydem :
ipsum Bacchum regem domos intra vidisti,
hospitum precibus propitium stantem.

167. ANONYMI.

Inscriptiones metricæ.

I. *Alpha* deorum concilium *habet*, Ulyssis-filio [Pallada fiduciam.
II. *Beta* concilium habet, viatica anus, naviga- [tionem cum Minerva.
III. *Gamma*. Recepit Nestor, simul-surrexit [filius cum filio, avolavit dea.
IV. *Delta*. Certior-factus-est de patre apud Atri- [dem insidiis-petitus filius.
V. *E*. Navigat rate Ulysses in-mari scissa.
VI. *Zeta* autem : Nausicaa duxit in Scheriam [Ulyssem.
VII. *Eta* autem : benevoli-sunt Ulyssi Scheriæ [reges.
VIII. *Theta* autem : certaminibus Phæaces Ulys- [sem experiuntur.
IX. *Iota habet* Lotophagorum res Ciconumque [cum Cyclopibus.

X. Κάππα δὲ Λαιστρυγόνων ἔχει, Αἰόλου, [ἔργα τε Κίρκης.
XI. Λάμβδα δ', ἐν Ἀΐδεω ἔτυχ' ἐν ψυχαῖσιν [Ὀδυσσεύς.
XII. Μῦ Σειρῆνας ἔχει, Πλαγκτὰς βοῦς τ' Ἠελίοιο.
XIII. Νῦ. Ἰθάκης ἐπέβη, Φαιήκων πομπῇ, Ὀδυσ-[σεύς.
XIV. Ξῖ δ', Ὀδυσῆ Εὔμαιος ἀγρῷ ξείνισσεν ὑφορ-[βός.
XV. Ο δ', Ἐπέβη Ἰθάκης, Λακεδαίμονος ἔξ, Ὀδυ-[σῆς.
XVI. Πῖ δ', ἄρα Τηλέμαχος ἀναγνωρίζει πατέρα [ὅν.
XVII. Ῥῶ, Βάλες, αἰπόλε τε μνηστήρ τε· κύων [ὃν ἀνέγνω.
XVIII. Σῖγμ' ἔριν Ἴρου, εὖχος Ὀδυσσεῦς, δῶρά τ' [ἀνάκτων.
XIX. Ταῦ δ', ἀναγνωρίζει γρηῦς ἐξ οὐλῆς Ὀδυ-[σῆα.
XX. Ὗ δέ, Θεοκλύμενος κακὰ δὴ μαντεύετ' [Ἀχαιοῖς.
XXI. Φῖ δέ, βιὸν προτίθησιν ἄεθλον Πηνελόπεια.
XXII. Χῖ δ', Ὀδυσεὺς μνηστῆρας ἐκαίνυτο νηλέϊ [χαλκῷ.
XXIII. Ψῖ δ', ἀναγνωρίζει πόσιν ὅν ποτε Πηνελό-[πεια.
XXIV. Ὦ δ', Ὀδυσεὺς σὺν πατρὶ καὶ υἱέι μάρνατ' [Ἀχαιοῖς.

X. *Kappa* autem Læstrygonum habet, Æoli, [operaque Circes.
XI. *Lambda* autem: in Orco versatus est inter [animas Ulysses.
XII. *My* Sirenas habet, erraticas *rupes*, boves-[que Solis.
XIII. *Ny*. Ithacam ingreditur, Phæacum ductu, [Ulysses.
XIV. *Xi* autem: Ulyssem Eumæus agresti hospi-[tio-excepit subulcus.
XV. *O*. In Ithacam advenit Lacedæmone Ulys-[sis-filius.
XVI. *Pi* autem: Telemachus agnoscit patrem [suum.
XVII. *Rho*. Ictu-petisti, caprarieque proceque, [quem agnovit canis.
XVIII. *Sigma* Iri jurgium *habet*, Ulyssis laudem, [donaque principum
XIX. *Tau* autem: agnoscit anus ex vulnere Ulys-[sem.
XX. *Y* autem: Theoclymenus mala sane præ-[nuntiat Achæis.
XXI. *Phi* autem: arcu proponit certamen Pene-[lope.
XXII. *Chi* autem: Ulysses procos occidit immiti [ferro.
XXIII. *Psi* autem: agnoscit conjugem suum tan-[dem Penelope.
XXIV. *Omega* autem: Ulysses cum patre et filio [pugnat in Achæos.

168. ΑΛΛΟ.

Ὄντως σῆς ἀρετῆς, Αὐξέντιε, καὶ τόδε θαῦμα,
δείμασθαι ποταμοῦ χειμερίοισι δρόμοις
ἄρρηκτον κρηπῖδα σιδηροδέτοισι θεμείλοις,
ὧν ὕπερ εὐρείην ἐξετάνυσσας ὁδόν,
ἣν πολλοὶ καὶ πρόσθεν * ἀπειρίῃσι νόοιο
Κυδναίων ῥείθρων τεῦξαν ἀφαυροτέρην.
Σοὶ δ' ὑπὲρ ἀψίδων αἰώνιος ἐρρίζωται,
καὶ ποταμὸς πλήθων πρηΰτερος τελέθει.
Αὐτὸς τήνδε γέφυραν ἀνασχόμενος τελέσασθαι
ἡγεμόνος πειθοῖ τοῦ διασημοτάτου,
ὄφρα σε καὶ μετόπισθεν ἔχοι κλέος ἶσον ἐκείνοις,
οἳ Νείλου προχοὰς ζεῦξαν ἀπειρεσίους.

168. ALIUD.

Vere tuæ industriæ, Auxenti, et hocce miraculum [est,
ædificasse *super* fluvii hibernis cursibus
quæ-non-frangi-potest molem ferro-ligatis funda-[mentis,
quibus super latam duxisti viam,
quam multi et prius imperitia mentis
Cydnæis fluctibus fecerant debiliorem.
A te autem super fornicibus æterna *quasi* radici-[bus-fundata est *hæc via*,
et fluvius plenus lenior factus est.
Ipse huncce pontem sustinuisti perficere,
præfecti suasu illustrissimi,
ut te et in-posterum haberet gloria par illis
qui Nili ostia pontibus-junxere immensa.

169. ΑΛΛΟ.

Οἷος ἀποστάζει μηρῶν πόθος· οἷον ἀκραίων
ὥριον ἐκ λαγόνων ἄνθος ἀποκρέμαται·
οἷον δ' οἱ δροσόεντες ὑποιδαίνουσιν ἀκμαίως
μαστοὶ ἐρυθραῖοι φαιδρὰ σαλευόμενοι.
Τίς πλάστης τοιοῦτο τεχνήσατο; Τρισμακάριστος
κεῖνος ὃς ἐργοπόνους τῷδ' ἐπέθηκε χέρας.

169. ALIUD.

Qualis destillat a femoribus amor! qualis extremis
vernans ex iliis flos dependet!
Qualiter et roscidæ subter-tument cum-vigore
mammæ rubicundæ nitide jactatæ.
Quis artifex opus tale effinxit? Ter beatus
ille qui opifices huicce rei adhibuit manus!

170. ΑΛΛΟ.

Ὑπνώοις ἐπὶ πουλύν, Ἔρως, χρόνον· ἄχρι γὰρ ἂν[σὺ]
εὕδῃς, εἰρήνην σῶν ἔχομεν βελέων·
ἢν δέ σ' ὁ λυσιμελὴς προφύγῃ κόπος, οἰκτρὸς ἐκεῖ-
δς πρῶτος σὸν ἴδοι χανθὸν ἀνοιγόμενον. [νος

171. ΑΛΛΟ.

Τηρῶ σου τὸ φίλημα τὸ χρύσεον, ὡς ἀπὸ σίμβλου
κηρίον, ὡς μήλου πνεῦμα πεπαινομένου.
Τηρῶ καὶ συνέχω τοῖς χείλεσι, κἢν προσίῃ τις
«χαῖρε» λέγων, εὐθὺς τοῦτον ἀποστρέφομαι.
Τοῦτο γὰρ αὐτὸ καθ' αὑτὸ κακὸν μέγα συμβάλλε-
ἐστὶ τὸ σὺν τούτῳ τῷ πυρὶ πῦρ ἕτερον. [σθαι

172. ΑΛΛΟ.

Οὗτος Ἔρως· τί γὰρ ἄλλο καὶ ἔπρεπεν οὔνομα χώρῳ,
πάντοθεν ἱμερτῶν πληθομένων χαρίτων;

173. ΑΛΛΟ.

Περσεὺς κῆτος ὄλεσσε, καὶ Ἀνδρομέδην ἐσάωσεν.

174. ΑΛΛΟ.

Τοσοῦτον ὁ πλοῦς, καὶ μάτην· καὶ ποῦ πλέω;
ἐρυθριῶ γὰρ ὀλέσας τὴν φιλτάτην
αἰσχρῶς φανῆναι τοῖς φίλοις ἐν πατρίδι.
Ἆρ' οὖν τις αὐτὴν ἐξέκλεψε τῶν θεῶν
τεθαυμακὼς τὸ κάλλος; ὤμοι τῶν κακῶν·
πάλιν τέτρωμαι τῷ πόθῳ διπλασίως,
τὸ κάλλος εἰπών· τοιγαροῦν σιγητέον.

175. ΑΛΛΟ.

Εἴς τινας νυκτὸς ἀλοῶντας, ὡς ἀπὸ τῆς Σελήνης.

Ἅρματος ἡμετέρου τίς ἔθησεν ἐλάστορας ἄλλους,
δῖνον ἀειστρεφέα πάντοσ' ἐλαυνομένους;
Ἥλιε, τεθρίπποις νεμεσήσῃς μηκέτι μούνοις·
οἵδ' ἐπιτολμῶσιν ἡμετέροις τε δίφροις.

176. ΑΛΛΟ.

Εἰς Αἰνείαν τὸν Γαζαῖον.

Αἰνείου πόνος οὗτος, ὃς ἔξοχος Ἀτθίδι μούσῃ
ῥητήρων γεγαὼς καὶ θειοτέροις ἐνὶ μύθοις [γράμμα
τοὺς νῦν καὶ τοὺς πρόσθε παρέδραμεν, ὡς τόδε
ἀτρεκέως ἤλεγξε [σοφῶν φρένα] μηκέτι πυκνήν.
Γάζα, μέγα φρονέοις, ὅτι τοίου πατρὶς ἐτύχθης,
ὅστις καὶ ῥητῆρ' Ἐπιφάνιον ἐξεδίδαξεν.

177. ΟΛΥΜΠΙΟΔΩΡΟΥ.

Εἰς τὸν Πλάτωνος Φαίδωνα.

Εἰ μὴ γράμμα Πλάτωνος ἐμὴν ἐπέδησεν ἐρωήν,
ἤδη λυγρὸν ἔλυσα βίου πολυκηδέα δεσμόν.

170. ALIUD.

Utinam dormias in multum, Amor, tempus; donec
dormis, quietem habemus a tuis telis : [enim tu
sin autem te membra-solvens profugerit labor, mi-
[serandus ille
qui primus tuum viderit oculum apertum.

171. ALIUD.

Servo tuum suavium aureum, ut ex alveari
favum, ut mali halitum (*i. e.* odorem) maturati.
Servo et teneo labris, et, si accedat aliquis
« Salve » dicens, statim illum aversor.
Hoc enim ipsum per se malum magnum committere
est cum hocce igne ignem alterum.

172. ALIUD.

Hic Amor : quodnam aliud et decebat nomen locum,
undique amabilibus numero-crescentibus gratiis?

173. ALIUD.

Perseus cetum occidit et Andromedam servavit.

174. ALIUD.

Tamdiu navigandum *fuit*, et frustra : et ubinam
erubesco enim, amissa amicissima, [navigo?
turpiter in-conspectum prodire amicorum in patria.
Nonne igitur eam furatus est aliquis deorum
miratus pulcritudinem? hei mihi misero!
iterum sauciatus sum desiderio dupliciter,
pulcritudine memorata : itaque silendum.

175. ALIUD.

In quosdam noctu errantes, quasi Lunæ nomine.

Currui nostro quis imposuit agitatores alios,
gyrum semper-versatilem quoquoversus agitan-
Sol, quadrigis ne jam *tuis* indignare solis : [tes?
isti aggredi-audent nostros currus.

176. ALIUD.

In Æneam Gazæum.

Æneæ opus istud, qui excellens Attica musa
inter oratores factus et divinioribus fabulis,
qui nunc *sunt* et qui antea *fuere* præcucurrit, ut
[hocce scriptum
vere arguit [doctorum mentem] non jam callidam.
Gaza, magnos geras-spiritus, quod tanti *viri* patria
qui et oratorem Epiphanium edocuit. [fueris,

177. OLYMPIODORI.

In Platonis Phædonem.

Nisi Platonis scriptum meum præpedisset impetum,
jam triste solvissem vitæ valde-luctuosum vinculum.

178. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ῥεῖθρα Κασωλίνου ποταμοῦ βεβαρημένα νεκροῖς
  δέξατο Τυρσηνῆς ἠϊόνος κροκάλη,
ἡνίκα Φραγγικὰ φῦλα κατέκτανεν Αὐσονὶς αἰχμή,
  ὁππόσα δειλαίῳ πείθετο Βουτελίνῳ.
Ὄλβιον ἂν τόδε ῥεῦμα, καὶ ἔσσεται ἀντὶ τροπαίου
  αἵματι βαρβαρικῷ δηρὸν ἐρευθόμενον.

178. ANONYMI.

Fluctus Casolini amnis oneratos cadaveribus
  accepit Tyrrheni litoris arena,
quando Francicas gentes occidit Ausonia cuspis
  quæ ignavo parebant Butelino.
Beatum hocce flumen, et erit pro tropæo
  sanguine barbarico diu rubefactum.

179. ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ ΤΟΥ ΑΙΓΥΠΤΙΟΥ.

Ἄγριος οὗτος Ἄδωνις, ὃς εἰς κύνας ὄμματα βάλλει,
  σχέτλι' Ἔρως, Παφίης ἄγχι παρισταμένης.

179. JULIANI ÆGYPTII.

Agrestis ille Adonis, qui in canes oculos conjicit,
  miselle Amor, Paphie prope adstante.

180. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Εἰς Σιμπλίκιον.

Ῥήτωρ ὁ Σιμπλίκιος, ἢ φιλόσοφος;
  Ἄμφω δοκεῖ μοι, καί, μὰ τοὺς λόγους, ἄκρος.

180. ANONYMI.

In Simplicium.

Utrum rhetor Simplicius, an philosophus?
Utrumque videtur mihi, et per litteras! summum.

181. ΑΛΛΟ.

Εἰς Σιμπλίκιον, τὸν ἐξηγητὴν τῶν δέκα κατηγοριῶν.

Σιμπλίκιος μέγ' ἄϊσμα κατηγορίαισι φαάνθη,
  ἐκ δ' ὃ κατηγορίας λῦσεν Ἀριστοτέλους.

181. ALIUD.

In Simplicium, decem categoriarum interpretem.

Simplicius magnum exscidium accusationibus ap-
  ut qui categorias enodavit Aristotelis. [paruit.

182. ΑΛΛΟ.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Σιμπλίκιος μέγα φῶς φύσιος περὶ κύκλον ἀνῆψε,
  νοῦν δέ γ' Ἀριστοτέλους εὗρεν ἀριστοπόνως.

182. ALIUD.

In eumdem. [accendit,
Simplicius magnum lumen naturæ circa circulum
  mentemque quidem Aristotelis reperit optimo-
[labore.

183. ΑΛΛΟ.

Ἔνθεν σελήνης ἀφθίτου καθημέραν
θεῖος δρόμος τάχιστος ἐξιχνεύεται,
ἐπὰν μετρήσῃς ἡμέρας ὅσας ἔχει,
ἀφ' οὗ προσῆλθεν ἡλίῳ παμφαεῖ·
ταύτας δ' εἰσάξας ἐν πρώτῃ θέσει, στίχων
ζῶον κατ' ἰθὺ τοῦ ζώου τεταμένων
δέδεξο νέρθεν ἡλίου περισκοπῶν
ἐν ᾧ περ αὐτὸς ἡνιοστροφεῖ παρών.

183. ALIUD.

Inde lunæ incorruptibilis quotidie
divinus cursus celerrimus investigatur,
postquam emensus-fueris (*i. e.* numeraveris) dies
[quot habeat,
ex quo occurrit soli omnia-illustranti;
hisque inductis in prima positione, ordinum
animal e regione animalis extentorum
excipe infra solem, circumspiciens
in quo sane ipse habenas-flectat præsens.

184. ΑΛΛΟ.

Εἰσορόων τόδε θαῦμ' Ἀμνήιον ἡγε[μ]ονῆα
  πολλὸν [ἐπαινήσας] μέλπε πορευόμενος·

184. ALIUD.

Intuens hocce miraculum, Amnæum ductorem
  multum laudatum cane iter-faciens :

---

178. ANONYMI.

Densa Casulino raptata cadavera ab amne
  Tyrrheni accepit vasta crepido maris.
Ausonius Francos quo tempore straverat ensis,
  quotquot Butilino paruerant misero.
Felicem o fluvium! fuerit vice namque tropæi
  barbarico tingi posse cruore diu.

BONAV. VULCAN.

178. ANONYMI.

Unda Casilini Tyrrheni ad littoris oram
  fluxit barbaricis plena cadaveribus,
Butilini cum signa deis invisa sequentes
  occidit Francos hasta Latina viros.
Felix amnis, eris tu pro fulgente tropæo
  hostili longum sanguine tinctus aquas.

H. GROTIUS.

δίψῃ τειρομένοισι μελισταγὲς ἤγαγεν ὕδωρ,
καί ῥ' ὑπ' ἀμηχανίης ὕδασιν εὗρε πόρον·
καὶ τά[δε] μὲν κατέθηκεν ἐπὶ σκοπέλοις κελαρύζειν
τὸ πρὶν ξηροτέροις καύμασι τειρομένοις·
τῷ νῦν μηδ' ἀπόληγε, κέλευε δὲ πᾶσιν ὁδίταις
μίμνειν θαρσαλέως τῇδε πορευομένοις.
Ἧ χαρίτων πόρον ἔσχεν, ἐπιτρέψαντος Ἀρίστου,
ὅς γέ μιν ἡμερίοις δεῖξεν ἀγαλλομένην.

siti vexatis mel-stillantem adduxit aquam,
et sub rerum-difficultate aquis invenit viam :
et has quidem *ita* composuit ut in saxis cum-strepitu-fluerent
siccioribus antea caloribus attritis :
ideo nunc neque cessa, jube autem omnibus viatoribus
maneant confidenter hac iter facientibus.
Qua gratiarum viam habuit *Amnæus*, mandante Aristo,
qui quidem eam mortalibus præstitit arridentem.

185. ΑΛΛΟ.

Πάντα μὲν ἐσθλὰ τέλεσσε θεοῖς ἐναλίγκιος ἥρως
πᾶσιν ὁμοῦ ναέταις, ἄστεϊ θ' ἡμετέρῳ,
Εὐθεῖος κλυτόμητι[ς] ἀγασθενέων βασιλήων
ἀνδράσιν εὐνομίης ἔργα φυλασσόμενο[ς·
θήκατο δ' ἄλλο φέριστον ἀλιτρονόων μόθον εἴργων
χαλκῷ ἐπιζεύξας τάσδ' ἐπίπροσθε θύρας.

185. ALIUD.

Cuncta sane bona perfecit diis similis heros
cunctis simul incolis, urbique nostræ,
Euthius solertia-clarus valde-potentium regum
hominibus bonarum-legum opera servans :
effecit et aliud optimum, sceleratorum laborem prohibens,
ære obfirmatis his antica-parte portis.

186. ΑΛΛΟ.

Εἰς τὴν Ἀπολλοδώρου Βιβλιοθήκην.

Αἰῶνος σπειρήματ' ἀφυσσάμενος ἀπ' ἐμεῖο
παιδείης, μύθους γνῶθι παλαιγενέας·
μηδ' ἐς Ὁμηρείην σελίδ' ἔμβλεπε, μηδ' ἐλεγείην,
μὴ τραγικὴν μοῦσαν, μηδὲ μελογραφίην,
μὴ κυκλίων ζήτει πολύθρουν στίχον· εἰς ἐμὲ δ' ἀθρῶν
εὑρήσεις ἐν ἐμοὶ πάνθ' ὅσα κόσμος ἔχει.

186. ALIUD.

In Apollodori Bibliothecam.

Temporum orbibus ductis ex mea
scientia, fabulas nosce vetustas :
ne Homericam paginam inspice, neve elegiacam,
neu tragicam musam, neve lyricam,
neu cyclicorum quære sonoros versus; me vero intuens,
invenies apud me omnia quæ mundus habet.

187. ΑΛΛΟ.

Βίβλος ἐκείνη ἔχει Χάριτας, Μούσας, Ἀφροδίτην,
κόσμον, ἐπιστήμην, ἡδυπαθῆ τε πόθον.
Φεύγετε δ' ἐντεῦθεν θλιβίαι, καὶ φεύγετ' ἐνόρχαι·
μηδὲν ὅθ' ὑμέτερον βίβλος ἐκείνη ἔχει.

187. ALIUD.

Liber ille habet Gratias, Musas, Venerem,
decorem, scientiam, dulcia-que-patientem amorem.
Fugite ergo inde spadones, et fugite testiculati;
nihil quippe vestrum liber ille habet.

188. ΑΛΛΟ.

Εἰς τὴν ἰατρικὴν βίβλον Παύλου Αἰγινήτου.

Τοὔνομά μοι Παῦλος, πατρὶς Αἴγινα· πολλὰ μογήσας
πᾶσαν ἀκεστορίην βίβλον ἔτευξα μίαν.

188. ALIUD.

In librum de Medicina Pauli Æginetæ.

Nomen mihi Paulus, patria Ægina; post multos labores
omnem medendi-artem libro tractavi uno.

189. ΑΛΛΟ.

Εἰς τὸ θέρος.

Ὥρια πάντα τέθηλε, καὶ ἄμπελος εἰς τόκον ὀργᾷ,
σμήνεα δ' ἄρτι μέλι χλωρὸν ὑπεκπροχέει·
οὔθατα δὲ σφαραγεῦσι, καὶ ἄρνες ἀεὶ σκαίροντες,
αἶγες δ' εὐγλαγέες, λήια κεκλιμένα·

189. ALIUD.

In æstatem.

Quæ-sunt-hujus-tempestatis pullulant omnia, et vitis in fœtum prurit,
examinaque jam mel flavum suffundunt : [*adsunt*
uberaque distenta-sunt, et agni semper salientes,
capræque lacte-abundantes, segetesque inclinatæ :

---

186. ALIUD

In Apollodori Bibliothecam.

Temporis hic relegens sinuosa volumina, chartis
disce meis quidquid fabula prisca refert.
Nec tu quære leves elegos, nec grandis Homeri
carmina, nec tragicum syrma, fidisque modos,
nec quæ fine carent cyclicorum tædia; sed me
respice; repperies quidquid in orbe fuit.

H. GROTIUS.

ὄρνεα δ' εὐφωνοῦσι, καὶ ἄλσεα, εὔσκια δένδρα·
ὕδασι δὲ κρυεροῖς ἀμφιγέγηθε πέτρα.
Τέττιξ σύντονον ἠχεῖ, ἀκανθυλὶς ἥδιον ᾄδει·
ᾆσον, Ἰωάννη, καὶ σύ τι, κἂν μογέῃς.

190. ΑΛΛΟ.

Σχέδια εἰς ἀναδενδράδα ὑψωθεῖσαν δρυΐ.

Ἐκ δρυὸς οἶνος, τοὔνεκα ἐκ Διὸς ἔδραμε μηρῶν
Διόνυσος· μῦθος φθέγξατο πρεσβυτέρων.

191. ΑΛΛΟ.

Βίβλον Ἰουστινιανὸς ἄναξ τεχνήσατο τήνδε,
τήν ῥα Τριβωνιανὸς μεγάλῳ κάμε παμβασιλῆϊ,
οἷά τις Ἡρακλῆι παναίολον ἀσπίδα τεύξας,
ᾗ ἐπιμαρμαίρωσιν ἀγάλματα πάντα θεμίστων,
ἄνθρωποι δ' Ἀσίης τε δορικτήτου τε Λιβύσσης
Εὐρώπης τε πίθωνται ὅλου σημάντορι κόσμου.

192. ΑΛΛΟ.

Περὶ γυναικός.

Θάλασσα καὶ πῦρ καὶ γυνὴ κακὸν τρίτον.
Ἐγὼ δέ φημι· πρῶτον ἡ κακὴ κακῶν·
τῆς δ' αὖ καλῆς κάλλιον οὐδὲν ἐν βίῳ.

193. ΑΛΛΟ.

Ἄναξ Λέων ἔστησε πύργον ἐνθάδε
λύχνῳ προφαίνειν τοὺς λόχους τῶν βαρβάρων.

194. ΑΛΛΟ.

Εἰς Φωκυλίδην.

Ὁ Φωκυλίδης εὐπρεπῆ ζήσας βίον,
ὡς Χριστομύστης, ὡς ἀπόστολος μέγας,
ὡς ἀκροατὴς τῶν Θεοῦ θεσπισμάτων,
εὐαγγελικῶς ταῦτα λαλεῖ καὶ γράφει
εὔχρηστα τυγχάνοντα τοῖς ἐν τῷ βίῳ.

195. ΑΛΛΟ.

Ταῦτα δίκῃς ὁσίῃσι Θεοῦ βουλεύματα φαίνει
Φωκυλίδης ἀνδρῶν ὁ σοφώτατος ὄλβια δῶρα.

196. ΑΛΛΟ.

Ἄνθρωπε, ζητεῖς τίνες οὗτοι οἱ δύο
οἱ πατράδελφοι καὶ ταχύμοροι τάχα;
Οἰδίποδος, φεῦ, τοῦ πανοικτίστου γόνοι·
πληροῖ κατάρας πατρικὰς πεπρωμένη
αἵματι κληρώσασα Λαΐου δόμον
τοῖς πατραδέλφοις συγγόνοις Λαβδακίδαις,
οἷς οἶκος Ἅδης Ἀχέρων, Λίμνη, Χάρων,
καὶ τὸ στυγητὸν τῆς Στυγὸς σκηπτὸν νᾶμα,
κτανθεῖσι καὶ κτείνασιν ἀλλήλους ξίφει.

avesque bene-sonant, et lucus, bene-umbrosæ ar-
aquisque frigidis valde-gaudet petra. [bores
Cicada acriter strepit, carduelis suavius canit;
cane et tu aliquid, Joannes, quamvis labores.

190. ALIUD.

Extemporale carmen in arbustivam-vitem quercu suffultam.

E quercu vinum, quia e Jovis femoribus excurrit
Dionysus : fabula narravit veterum.

191. ALIUD.

Librum Justinianus princeps fabricatus est huncce,
quem sane Tribonianus magno perfecit omnium-
[regi,
ceu si quis Herculi varium scutum paraverit,
quo resplendeant ornamenta cuncta legum,
homines autem Asiæque belloque-captæ Libyæ
Europæque pareant totius rectori mundi.

192. ALIUD.

De muliere.

Mare et ignis *mala sunt* et mulier malum tertium.
Ego autem dico : primum *mulier* mala malorum :
rursum autem bona *muliere* nihil melius in vita.

193. ALIUD.

Princeps Leo exstruxit turrim hîc
[quæ] lucerna præmonstraret agmina barbarorum.

194. ALIUD.

In Phocylidem.

Phocylides honestam qui vixit vitam,
ut Christi-sacerdos, ut apostolus magnus,
ut auditor dei oraculorum,
evangelico-modo hæc loquitur et scribit
quæ valde-utilia sunt illis qui in vita *sunt*.

195. ALIUD.

Hæc judiciis piis Dei consilia in-lucem-edit
Phocylides virorum sapientissimus, felicia dona.

196. ALIUD.

Homo, quæris quinam sint isti duo,
patris *sui* fratres, et cito-morituri forsan?
Œdipi, heu, valde-miserabilis filii :
implet imprecationes paternas fatum
quod cruenta-hereditate adscripsit Laii domum
istis patris-fratribus germanis Labdacidis,
quibus domicilium Dis, Acheron, Palus, Charon,
et odiosum Stygis ruens fluentum, [gladio.
et qui occisi sunt et qui se occiderunt invicem

197. ΑΛΛΟ.

Ὁ γαυριῶν μέγιστα Περσικῷ στίφει,
καὶ Βόσπορον πλοῦν ξηρὸν δείξας καθάπερ
Ξέρξης βασιλεύς, Δαρίου παῖς κἈτόσσης,
ἄθυρμα (ἰού) δείκνυται Ἰαόνων.

197. ALIUD.

Qui gloriabatur maxime Persico agmine
et Bosporum siccum ut iter præmonstravit,
Xerxes rex, Darii filius et Atossæ
ludibrium heu! ostentatur Ionum.

198. ΑΛΛΟ.

Λέαιναν ἢ δράκαιναν, ἀλλ' οὐ μητέρα,
καὶ τὸν σύνευνον ἄνδρα τὸν πατροκτόνον,
ὁ τοῦ πατρὸς τιμωρὸς ἐκτελῶν ὄπα
τὴν τοῦ Θεοῦ κρατίστου, ἄσκευον, μόνην
κτανὼν ἔθαλλεν, ὡς ὀνείροις τοῖς πάλαι
εἶδε θανοῦσα, πρὶν θάνῃ, τελεσφόρα.
Ἡ δ' αὐταδέλφη χαρμονῆς πεπλησμένη
ἀφῆκε λυπρὸν πένθος, ἀστεγὲς δάκρυ.

198. ALIUD.

Leænam vel dracænam, sed non matrem,
et *ejus* concubinum virum patris-interfectorem,
ille patris vindex efficiens verbum
Dei potentissimi, imparatam, solam
ut occidit, effloruit, sicut somniis pristinis
vidit mortua, prius quam moreretur, quæ-ad-finem-ducta-sunt.
Ipsa autem soror gaudio expleta
dimisit tristem luctum, intectas lacrimas.

199. ΑΛΛΟ.

Εἰς τὸν Σοφοκλέα.

Δηλῶν τὰ πικρὰ τῷ γλυκεῖ τῶν ῥημάτων
ἀψίνθιον μέλιτι κιρνᾷς, Σοφόκλεις.

199. ALIUD.

In Sophoclem.

Monstrans amara dulcedine verborum
absinthium melli misces, o Sophocles.

200. ΑΛΛΟ.

Εὗρες, Σοφόκλεις, ἐν σοφοῖς μέγα κλέος.
Ἀλλοτρίας γὰρ συμπλέκων θρηνῳδίας
ἅπαντας ἡμᾶς πενθίμους ἀπειργάσω.

200. ALIUD.

Nactus es, o Sophocles, inter sapientes magnam laudem.
Alienos enim connectens lugubres-cantus,
omnes nos mœstos effecisti.

201. ΑΛΛΟ.

Εἰς τὸν Αἴαντα Σοφοκλέους.

Ὁ κλεινὸς Αἴας τῶν Ἀχιλλείων ὅπλων
χόλῳ βαρυνθείς, Ἕκτορος θνήσκει ξίφει·
αἰαγμάτων ἄξιος Αἴας τυγχάνει·
σκότῳ γὰρ ὄντως ἐκμελανθεὶς τὰς φρένας
ἑαυτὸν ἀπέσφαξεν Ἕκτορος ξίφει.

201. ALIUD.

In Ajacem Sophoclis.

Inclitus Ajax de Achilleis armis
ira gravatus, Hectoris moritur ense :
lamentis dignus Ajax ecce-adest :
tenebris enim revera obscuratus mentem
semet ipsum jugulavit Hectoris ense.

202. ΑΛΛΟ.

Σοφῶν τοσαῦται τῶν παλαιῶν αἱρέσεις·
Πυθαγόρειοι, Στωϊκοί, Παρμενίδαι,
Κυρηναϊκῶν ἐσμός, οἱ τῶν Μεγαρέων,
χορὸς Πλάτωνος, οἵ τε τοῦ περιπάτου·
Ἐπικούρειοι, Κυνικοί, Πυρρωνίδαι,
δεκὰς τελεία, τῶν δέκα στύλοι γενῶν.

202. ALIUD.

Sapientium tot *sunt* veterum sectæ :
Pythagorei, Stoici, Parmenidæ,
Cyrenaïcorum examen, qui sunt ex Megarensibus,
chorus Platonis, quique sunt ambulationis :
Epicurei, Cynici, Pyrrhonidæ,
decuria perfecta, decem familiarum columnæ.

203. ΑΛΛΟ.

Εἰς τοὺς τρεῖς φιλοσόφους.

Τρεῖς σοφίης πολυΐστορος ἔκκριτοι ἀστέρες οἷοι
ἐνθέμενοι βίβλοις ὄλβον ἀπειρέσιον·
Ἀρχύτας ἦρξε, Πλάτων πλάτυνε· τέλος δ' ἐπὶ πᾶσιν,
ὡς ἔτυχε κληθείς, θῆκεν Ἀριστοτέλης.

203. ALIUD.

In tres philosophos.

Tres sapientiæ multa-scientis eximiæ stellæ solæ
quæ indidere libris opes infinitas :
Archytas incepit, Plato dilatavit; finem omnibus
forte *ad hoc* nominatus, imposuit Aristoteles.

204. ΑΛΛΟ.

Εἰς Πλάτωνα.

Ψυχὴν ἀνειπὼν ἀθάνατον ὁ Πλάτων

204. ALIUD.

In Platonem.

Animam prædicans immortalem Plato

ἀφῆκε δόξαν ἀθάνατον ἐν βίῳ.

permisit immortalem gloriam in *hominum* vitam.

205. ΑΛΛΟ.

Πλάτων ὁ κλεινὸς ὁ πλατύνων τὰς φρένας,
ὡς ἐπλάτυνε τῆς ψυχῆς δόγμα μέγα,
εἰς πᾶσαν ἐπλάτυνε τὴν δόξαν χθόνα.

205. ALIUD.

Plato inclitus qui dilatavit mentes,
ut dilatavit magnam de anima sententiam,
in omnem terram suam prolatavit gloriam.

206. ΑΛΛΟ.

Εἰς τὸν Ξενοφῶντα.

Ξενοφῶντος ἡ γλῶσσα πρῶτα ῥητόρων·
Ψυχὴ δὲ καὶ νοῦς πρῶτα τῶν φιλοσόφων.

206. ALIUD.

In Xenophontem.

Xenophontis lingua prima *tenet* inter oratores;
animus autem et mens prima inter philosophos.

207. ΑΛΛΟ.

Ἵππων ἐναργεῖς εὐγενεστάτων τύποι.

Ἵππος κράτιστος εἰς θέατρα καὶ μάχας
εὔπους τὸ πρῶτον, τὴν ὁπλὴν στερρὰν ἔχων,
κοίλην, παχεῖαν, ἠρμένην, ψοφουμένην·
ἄνω δὲ τούτων καὶ κάτω κυνηπόδων,
ἔστωσαν ὀστᾶ μήτε πάμπαν ὄρθια,
μήτ' αὖ ταπεινά, πρὸς δὲ μέτρον ἠγμένα.
Σκέλη πάχιστα μὴ φλεβῶν ὀγκώμασι,
μὴ σαρξὶ τοῦτο, πλὴν μόνοις τοῖς ὀστέοις.
Μηροὶ δ' ὁμοίως εἰς πάχος προηγμένοι.
Τὸ στέρνον εὐρὺ καὶ διϊστῶν τὰ σκέλη.
Τράχηλος ὀρθὸς ὥσπερ ἀλεκτρυόνος,
μηδ' εἰς τὸ πρόσθεν ὡς κάπρου ταταμένος.
Ἄσαρκος ὀστώδης τε σιαγὼν μικρά·
ἄμφω δ' ἐπίσης ὑγροκαμπεῖς αἱ γνάθοι·
τὸ δ' ὄμμα γοργόν, ἐκκρεμές, πόρρω βλέπον.
Εὐρεῖα ῥίν, μυκτῆρες ἠνεῳγμένοι·
μικρὰ λαγών· εὔσαρκον, εὐρὺ δ' ἰσχίον·
μηροὶ διεστῶτες [δὲ] τῶν ὀπισθίων.

207. ALIUD.

Equorum generosorum, quibus agnoscuntur, formæ.

Equus optimus ad spectacula et pugnas
bonis-pedibus-præditus *est* primum, ungulam soli-
cavam, spissam, erectam, sonantem; [dam habens,
supra autem ista et infra cynepodas,
sunto ossa neque omnino recta, [ducta.
neque rursum depressa, sed *justum* ad modum
Crura ne crassissima *appareant* venarum tumoribus,
neu carnibus hoc *fiat*, sed solis ossibus.
Femoraque similiter in crassitudinem perducta.
Pectus latum, et distent crura.
Cervix recta, sicut galli,
neque, ut apri, ante porrecta;
non-carnosa, osseaque mandibula parva;
ambæque adæque teneræ-et-flexiles maxillæ;
oculi acres, prominentes, longe-prospicientes;
Latus nasus, nares patulæ;
parva ilia; carnosæ, latæque coxæ;
femora divaricantia posterioris-partis.

208. ΑΛΛΟ.

Εἰς Ἀριστοτέλην.

Τὸν νοῦν ὁ νοῦς ἔγραψε, τὴν φύσιν φύσις·
Ἀριστοτέλην εἶπον, ὡς τούτων ὅρον.

208. ALIUD.

In Aristotelem.

Mentem mens descripsit, naturam natura:
Aristotelem dixi, ut harum rerum terminum.

209. ΑΛΛΟ.

Ὠκεανὸς γενόμην γαιήοχος· εἰ δ' ἀπιθήσης,
εἰπὲ τίς ἡμετέρας οὐκ ἀλέγει δεκάδος;
Παγκρατὲς ὦ δεκάδος μεταδίκτυον! ὦ τόσον ἕρκος!
ὦ φύσις! ὦ πινυτὴ μῆτις Ἀριστοτέλους!

209. ALIUD.

Oceanus sum terras-ambiens; quod si non credis,
dic, quis nostræ non studeat decadi?
O omnipotens decadis reticulum! o quantum sep-
o natura, o sapiens Aristotelis mens! [tum,

210. ΑΛΛΟ.

Σοφοῖσιν ἐξέδωκας ὄντων τὴν φύσιν
λόγοις ἄριστα, τάξιν αὖτε καὶ θέσιν,
εὔσχημον κόσμον καλλονῆς ἀσυγκρίτου
χρυσοῦν, Ἀριστότελες, ὄργανον λόγων.

210. ALIUD

Dedisti, doctis explanans rerum naturam
sermonibus optime, nec non [ipsarum] ordinem et
decorum ornatum formæ non-confusæ, [statum,
aureum, o Aristoteles, sermonum organum.

211. ΑΛΛΟ.

Ἥδ' ἡ βίβλος Ἀριστοτέλους λογικῆς παιδείης,

211. ALIUD.

Hicce liber Aristotelis logicæ doctrinæ *est*

Ὄργανον ἣν ἐκάλεσαν σοφίης εἰδήμονες ἄνδρες.
Ἀλλά μιν αἰθομένῳ πυρὶ λαμπετόωντι ἐΐσκω.
Φῶς γὰρ ἀληθείης παρέχει, ψεῦδος πιμπρᾷ δέ.

quem *Organum* vocavere sapientiæ scientes viri.
Sed eum ardenti igni lucenti adsimulo. [comburit.
Lucem enim veritatis præbet, mendacium autem

212. ΑΛΛΟ.

Εὐστρατίοιο πόνος τάδε πρωτοέδροιο Νικαίης
κρύψιν Ἀριστοτέλους ἀσαφείης ἐξανελίσσων,
τὴν τεκτήνατο κεῖνος Ἀναλυτικῶν ἐνὶ λοίσθῳ
ἔνθα κεν ἀμφὶ μέσου καὶ ὅροιο πινυτὰ διδάσκει,
τόσσου μέχρι προήκων ὄφρ' ἀποδείξει ἐῴκει.

212. ALIUD.

Eustratii labor istæc *sunt* præsulis Nicææ
occultationem Aristotelis ex obscuritate evolvens,
quam machinatus est ille Analyticorum in posteriore
ubi de medio [termino] et definitione sapienter docet,
quatenus procedens donec demonstrationi par-erat.

213. ΑΛΛΟ.

α'. Ὄργανόν εἰμι, μηδαμῶς μοι ψαυέτω
ἀγνώς, ἀμαθής, ἀδαής τις τυγχάνων.
Τεχνῶν, ἐπιστημῶν τε γνῶσις τυγχάνω
τὴν ὀργανικὴν ἅπασαν χρείαν φέρον·
ὄργανόν εἰμι φιλοσοφίας ὅλης.
β'. Ἔγνωμεν ὄντως δημιουργίας φύσεις,
ἅσπερ σθένει τέτευχεν εἷς θεὸς μόνος,
ἄστρων πόλου τε καὶ θαλάσσης, ἀέρος,
τῶν ὑδάτων πυρός τε καὶ ζώων ὅλων,
κόσμου τε παντὸς αἰτίας, παθῶν τρόπους,
δρᾷν οὕσπερ οἶδε γῆ τ', ἀὴρ σὺν αἰθέρι
ὁ πάνσοφος νοῦς, ἡ θάλασσα τῶν λόγων,
Ἀριστοτέλης, τῶν διδασκάλων κλέος.

213. ALIUD.

a. Organum *ego* sum : nequaquam me tractet
ignarus, indoctus, imperitus si quis sit.
Artium scientiarumque notitia sum
organicum omnem usum adferens;
organum *enim* sum totius philosophiæ.
b. Novimus revera creationis naturas,
quas potentia fabricatus-est *sua* unus deus solus,
astrorum polique, maris, aeris,
aquarum ignisque et animantium omnium,
mundique totius causas, accidentium modos
facere quos novit terraque, aer cum æthere,
omni-sapientia-prædita mens, mare studiorum
Aristoteles, magistrorum decus.

214. ΟΛΟΒΟΛΟΥ.

Εἰς τὴν Σύριγγα Θεοκρίτου.

Ἤχημα Μουσῶν ἡ Θεοκρίτου Σύριγξ.

214. HOLOBOLI.

In Syringem Theocriti.

Musarum sonitus Theocriti Syrinx.

215. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Δῶρον λόγος πᾶς· ἂν δὲ τοῦ Σταγειρίτου,
διπλοῦν τὸ δῶρον· ἂν δὲ καὶ τῶν ἐκκρίτων,
τριπλοῦν τὸ καλόν· ἂν δὲ πρὸς λόγου φίλον,
ἡλίκον ἐστίν! ἂν δὲ πρὸς φιλούμενον,
θαυμαστὸν ὄντως· ἂν δὲ πρὸς κρείττω φύσιν,
συμφυὲς ἄγαν· ἂν δὲ πρὸς βασιλέα,
τὸ πᾶν συνήχθη τῶν καλῶν καὶ τιμίων.

215. ANONYMI.

Donum omnis oratio *est;* sed si Stagiritæ *est,*
duplex donum *est;* si et *est* selectarum una,
triplex *est* bonum; sin autem ad orationis amantem,
quantum est! si etiam ad amatum,
plane mirandum; si ad præstantiorem natura,
valde natura-proximum; si autem ad regem,
collectum est quidquid pulcri et pretiosi est.

216. ΑΛΛΟ.

Γράψας τὰ πεντήκοντα ταῦτά σου, πάτερ,
ἐν οἷς διδάσκεις ἠκριβωμένοις λόγοις
γενῶν ἁπάντων τὰς ὅλας διαιρέσεις,
καθ' ἃς πρὸς εἴδη κατατέμνονται ξένως·
ἥ τις πέφυκεν εἰδικωτάτου φύσις,
ἥ τις πέφυκεν ἀτόμων θεωρία,
ὁμωνύμων τε καὶ συνωνύμων πάλιν,
καὶ γνῶσιν, ὡς ἔσχηκε, τὴν ὄντων φράσας,
ὅπερ κεχρημάτικε φιλοσοφία,
ἑνώσεώς τε καθ' ὑπόστασιν λόγους,
καὶ πάντα τἄλλα πατρικῶς, οὐ φλυάρως·

216. ALIUD.

Scriptis hisce quinquaginta tuis *libris*, pater,
in quibus doces exquisitis sermonibus
generum omnium totas distributiones,
secundum quas in species dividuntur alieno-modo
[(*i. e.* prout sunt aliæ alius generis);
quænam reipsa-sit specialissimi natura,
quænam reipsa-sit individuorum doctrina,
homonymorumque et synonymorum rursus,
et notitia, quæ fuerit, entium enuntiata,
quod tractavit philosophia,
unitatisque secundum substantiam sermones,
et cuncta alia paterno, non nugatorio more :

τὴν γὰρ θύραθεν ἐβδελύξω σοφίαν·
οὐ μὴ δεηθῶ τῶν Σταγειρίτου λόγων
τῶν δυσνοήτων τῇ πολυσχιδεῖ φράσει.

externam enim detestatus-es sapientiam;
non fieri potest ut egeam Stagiritæ sermonum
intellectu-difficilium multiplice enuntiatione.

217. ΑΛΛΟ.

Τῶν πρωτοτύπων οὐρανοῦ κινημάτων
καὶ τῶν ἐν αὐτῷ προσφυῶν παθημάτων
εὕροις παρ' ἡμῖν εἰκόνας κεκρυμμένας.
Ὁ νοῦς γὰρ ἡμῖν, οἷα λαμπρὸς φωσφόρος,
τὸν ἥλιόν πως εἰκονίζει πανσόφως.

217. ALIUD.

Primitivorum cæli motuum,
et ingenitarum in ipso adfectionum
invenies in nobis absconditas imagines.
Mens enim nobis, velut fulgens lucifer,
solem quodam modo repræsentat sapientissime.

218. ΑΛΛΟ.

Αἴτνη τίς ἐστιν Ἰταλῶν ὄρος μέγας,
ἐξ ἧς καταρρεῖ παμφάγου πυρὸς νᾶμα
μέχρι πολίχνης Κατάνης λεγομένης,
ῥοιβδεῖ δὲ δεινῶς, ὡς ποταμὸς ἐκρέων·
πνεῦμα γὰρ ἐκ γῆς ἐκπεσὸν ταῖς κοιλάσι
κισσήρεως νάφθης τε πεπληρωμέναις,
χωροῦν σοβαρῶς ἐκπυροῦται τῇ ῥοπῇ,
εὑρὸν δὲ ταῖς σήραγξιν ὕδωρ ἐκρέον
τὸ πνεῦμα παντάπασιν ἠραιωμένον
ἀναφλογωθὲν ἐξανάπτει πῦρ ῥέον.

218. ALIUD.

Ætna quidam est Italorum mons ingens,
ex quo decurrit omnivori ignis flumen
usque ad oppidulum Catinam dictum,
stridetque horrendum, ceu amnis effluens:
spiritus enim e terra cum excidit in-cavernas
pumice naphthaque repletas,
vehementer incedens inflammatur vi,
inventaque in rimis aqua effluente,
auram omnino rarefactam
inflammatus incendit ignis fluens.

219. ΑΛΛΟ.

Πέφυκε διδάσκουσα τοὺς φιλίστορας,
ἃ συνέβησαν τοῖς Ἰουδαίοις πάλαι
κατά τε τὴν Αἴγυπτον καὶ Παλαιστίνην,
καὶ Συρίαν τε, βίβλος ἡ προκειμένη·
πεπόνθασιν ὅσα τε παρ' Ἀσσυρίων,
Βαβυλωνίων, Περσῶν καὶ Μακεδόνων,
ὅσα μετὰ τούτους γε Ῥωμαίων πάρα.
Ἁπλῶς γὰρ οὐδὲν τῶν κατὰ τούτους πέλει,
ὃ καταλιπὼν συγκεκαλύφθαι χρόνῳ
ὁ θαυμάσιος Ἰώσηπος τυγχάνει.

219. ALIUD.

Docet historiæ-amatores
quæ Judæis olim contigerunt
in Ægypto et Palæstina,
et Syria, præsens liber:
tum quæ passi sunt ab Assyriis,
Babyloniis, Persis et Macedonibus,
quæque post ipsos a Romanis.
Nihil enim omnino est eorum, quæ ad ipsos pertinent,
quod prætermittens, uno cum tempore obrui
mirabilis Josephus permiserit.

220. ΑΛΛΟ.

Εἰς τὸν Πλούταρχον.

Ἡ σὴ βίβλος πάρεστι τοῖς αἱρουμένοις
λόγους ἀπαντλεῖν καὶ καταρδεύειν φρένας,
βρύουσα πηγὴ δαψιλέστατον πόμα.

220. ALIUD.

In Plutarchum.

Tuus liber præsto est cupientibus
haurire sermones et irrigare mentem
veluti fons uberrimum effundens haustum.

221. ΑΛΛΟ.

Εἰς Ἑρμογένην.

Ἔρρωσο, ῥητήρ, τῇ μελιρρύτῳ τέχνῃ,
τέρπου, χόρευε, ῥητόρων ἡ φαιδρότης·

221. ALIUD.

In Hermogenem.

Vale, rhetor, cum melliflua arte,
delectare, tripudia, rhetorum splendor.

222. ΑΛΛΟ.

Χρυσοῦ μεταλλεῦ, καὶ γεωργὲ σπερμάτων,
τρέφεις, κατολβίζεις με καμάτων δίχα.
Ἀνηρότως ἤλησα τὴν πανσπερμίαν·
Ἀμαλθίας εὕρηκα τὴν βίβλον κέρας.
Κάμνεις ὀρύττων τὰς πολυχρόνους φλέβας,

222. ALIUD.

Auri effossor, et cultor seminum,
nutris, beatum-efficis me laboribus absque.
Non-arans recondidi omnis-generis semina,
Amaltheæ inveni, hunc librum, cornu.
Tu quidem laboras in effodiendis perennibus venis,

ὡς αὐτὸς ἀκάμαντον ἔξω τὴν πόσιν.
Τὴν γοῦν ἀμοιβὴν χάριν ὑψόθεν λάβοις,
ἂν εὐσέβειαν τοῖς πόνοις κεραννύῃς.

ut ego sine labore habeam potum.
Itaque pro munere gratiam cælitus acceperis,
si pietatem laboribus immiscueris.

223. ΑΛΛΟ.

Ἔλαβε τέρμα βίβλος ἡ Πολυδεύκους
Ἰουλίου, Καίσαρος Κομμόδου χάριν.
Ἡ χεὶρ μὲν ἡ γράψασα τήνδε τὴν βίβλον
οἰχήσεται, ναί· κἂν φθαρῇ καθὰ κόνις,
ὁ λαμβάνων δὲ τήνδε χερσὶ καὶ βλέπων
θάνατον εἰς νοῦν καὶ κρίσιν λαμβανέτω,
μνήμην τε κἀμοῦ, κἂν μακράν εἰμι λίαν.

223. ALIUD.

Cepit finem liber Pollucis
Julii, in Cæsaris Commodi gratiam *compositus*.
Manus quidem, quæ scripsit huncce librum,
abibit, hercle; etsi corrupta fuerit ut pulvis,
si quis librum ipsum in manus sumit et videt,
mortem in mentem et judicium capiat (*i. e.* revocet),
et mei memoriam, etiamsi absim longissime.

224. ΑΛΛΟ.

[Εἰς Λουκιανόν.]

Ῥήτωρ, σοφιστής, ἀλλὰ καὶ λογογράφος,
ῥήτωρ μέγιστος ὅλων τε τῶν ῥητόρων,
ῥήτωρ ἀγαθός, πρηστήριος τὴν φύσιν,
ῥήτωρ δεξιός, ἔμπλεως κομπασμάτων,
ῥήτωρ ἀληθὴς τοὺς θεωνύμους ὅλους
πιμπρῶν, ἀναιρῶν, ἐκτεφρῶν πολυτρόπως
λόγοις μυρίοις ἐν συνετῇ καρδίᾳ.

224. ALIUD.

[In Lucianum.]

Rhetor, sophista, sed et orationum-scriptor,
rhetor maximus omnium rhetorum,
rhetor bonus, incendiarius natura,
rhetor sollers, plenus gloriarum,
rhetor verax divino-nomine-ornatos omnes
incendens, tollens, in-cineres-redigens multis-modis
orationibus sexcentis perspicaci corde.

225. ΑΛΛΟ.

Εἰς Φιλόστρατον Λήμνιον.

Τέττιξ, ἀηδὼν καὶ χελιδὼν καὶ κύκνος
μικρὰ βροτοὺς τέρπουσιν ᾠδαῖς ἐμφύτοις·
ὡς πρίν, τὰ καινὰ καὶ τετεχνιτευμένα,
ῥῆτορ, μέλη σὰ τοῦ μέλιτος ἡδίω.

225. ALIUD.

In Philostratum Lemnium.

Cicada, luscinia et hirundo et cycnus
paululum mortales delectant cantibus ingenitis;
sicut antea, quæ nova et artificiosa,
o rhetor, modulatus es tu, melle sunt suaviora.

226. ΑΛΛΟ.

[Εἰς τὸν αὐτόν.]

Οὐ πῦρ πόλου πέπτωκεν εἰς Λῆμνον πάλαι,
ἐξ οὐρανοῦ ῥήτωρ δὲ πῦρ ἧκε πνέων.
Ἴσασι, ῥῆτορ, οἱ λόγους σοὺς εἰδότες.

226. ALIUD.

[In eumdem.]

Non ignis cæli cecidit olim in Lemnum,
sed e cælo orator venit spirans ignem.
Sciunt, orator, qui orationes tuas norunt.

227. ΑΛΛΟ.

Εἰς τὸν Λιβάνιον.

Ἡ κλῆσις ἁρμόζουσα, Λιβάνιέ, σοι·
ὥσπερ λιβὰς μέλιτος ἐκ λόγων ῥέει.

227. ALIUD.

In Libanium.

Nomen, o Libani, bene-congruit tibi *tuum*:
quasi mellis fons e tuis orationibus fluit.

228. ΑΛΛΟ.

Εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ τὴν Κωνσταντινούπολιν.

Ἐρεχθέως ἀνῆκεν ἡ γῆ τὴν πόλιν,
ἀλλ' οὐρανὸς ἀνῆκε Ῥώμην τὴν νέαν·
κρεῖττον τὸ κάλλος γῆς, ὅσον λαμπρὸς πόλος.

228. ALIUD.

In Athenas et Constantinopolin.

Erechthei emisit terra urbem,
sed cælum emisit Romam novam, [fulget cælum.
cujus pulcritudo terra *tanto* major, quanto *magis*

229. ΑΛΛΟ.

Εἰς τὴν Νίκαιαν.

Ἡ τῶν Ἀθηνῶν, ταῖς ἐλαίαις μὴ φρόνει·
Νίκαια ταύταις, καὶ πρὸ τούτων ἀμπέλοις,

229. ALIUD.

In Nicæam.

Urbs Athenarum, oleis ne superbias;
Nicæa istis et præ istis, vitibus,

λειμῶσι, κήποις, δένδρεσι, ζώοις, λίμνῃ,
νικῶσα πᾶσι, καὶ κέκληται προσφόρως.

pratis, hortis, arboribus, animalibus, lacu,
vincens omnibus, et appellata est convenienter.

230. ΑΛΛΟ.

[Εἰς τὴν αὐτήν.]

Τρεῖς εἰς ἐλαίαν εἰσὶν εὐφυεῖς πόλεις,
Νίκαια καὶ Πραινεστὸς ἥ τ' Ἐρεχθέως.

230. ALIUD.

In eamdem.

Tres sunt ad oleam bene-a-natura-factæ urbes,
Nicæa et Prænestus urbsque Erechthei.

231. ΑΛΛΟ.

Εἰς ἓν λαβὼν ἅπαντα πολλῷ τῷ πόνῳ,
ἅπερ παριστᾷ δυσχερῶς τὸ πυκτίον,
τέθεικα σαφῆ τοῖς ποθοῦσι μανθάνειν,
ἄμοχθον αὐτοῖς τ' εὐχερῆ διδοὺς χάριν,
πίνακα χειρὶ τοῦ παρόντος βιβλίου
γράψας σαφῆ, κάλλιστον, ἠκριβωμένον.
Ἀφ' οὗ χάρις νάμασιν ἀφθονεστάτοις
ἐκρεῖ προφανὴς σὺν Θεῷ ξενοτρόπως,
λυτροῦσα δεινῶν, δυσχερῶν νοσημάτων,
πολλοὺς ῥύπους πλύνουσα τῶν παθημάτων
σοφὸν Γαληνὸν εὐσθενῆ πρὸς τοὺς λόγους
αὐχοῦντας εὑρεῖν εὐφυῆ συγγραφέα·
οὗ τὸ κλέος μέγιστον ἀρθὲν ἀσχέτως,
ἅπασιν ἐξέλαμψεν ἀρρητοτρόπως
ἱὲν φαεινὰς τὰς βολὰς τὰς τῶν λόγων
λαμπρῶς, καθαρῶς, εὐπρεπῶς καὶ κοσμίως
ψυχαῖς βροτῶν ἄριστα προσδεδεγμένων,
ὡς αἰγλοειδής, ἐκφανής τις φωσφόρος.

231. ALIUD

In unum cogens omnia labore multo,
quæ difficulter exhibet libellus,
exposui clare cupientibus discere,
labore-vacuam ipsis, facilemque præbens gratiam,
indicem *scilicet* manu præsentis libri
scribens clarum, pulcherrimum, elaboratum.
Ex quo gratia fontibus uberrimis
emanat evidens, deo favente, mirabiliter,
liberans gravibus ac difficilibus morbis,
multisque abluens passionum sordibus
eos qui sapientem Galenum, sermonibus pollentem
gaudent invenire egregium scriptorem,
cujus gloria maxima supra modum elata,
omnibus efflulsit inenarrabili modo,
ejaculans splendida sermonum spicula
lucide, clare, decore, et ornate
animabus hominum optima probantium,
qualis coruscans dum se prodit lucifer.

232. ΑΛΛΟ.

Εὐκλεέος Γαληνοῖο μετὰ σοφίῃ τε λόγῳ τε
ἄνθεα δρεψάμενος πολυανθέος ἔξοχα τῆσδε
βίβλου ἐκ μεγάλης, ἐρικυδέος, ἀφθίτοιο,
ἱδρῷ πόλλ' ἐμόγησα τετηγμένος ἀμφὶ πόνοισι,
θῆκά τ' αὐτὸς σαφέ' ἐελδομένοισι μέροψιν.

232. ALIUD.

Galeni sapientia æque ac eloquentia celebris
flores decerpens pulcriores ex hoc valde-florido
magno, præclaro et immortali libro,
laboribus fessus sudore multo contabui,
idemque clare exposui cupientibus hominibus.

233. ΑΛΛΟ.

Εἰς τὸν φιλόσοφον Πορφύριον.

Ὁ Πορφύριος λευκὸν Ἀριστοτέλους
τὸ πορφυροῦν ἔδειξε γνώσεως βάθος.

233. ALIUD.

In philosophum Porphyrium.

Porphyrius candidam (*i. e.* perlucidam) Aristotelis
nigrescentem reddidit mentis altitudinem.

234. ΑΛΛΟ.

Τὸ δραστικὸν κλόνου τε καὶ νοῦ δριμύτης
τὴν ὀξυτάτην δριμύτητά μοι νόει·
νοημάτων δύναμίς ἐστι δριμύτης,
ἰσχὺν χορηγεῖ τοῖς λέγουσι δριμύτης.

234. ALIUD.

Quod-efficax-est motus atque sensus acumen
celerrimum acumen mihi in mentem inducit :
cogitatorum potentia est acumen,
robur subministrat dicentibus acumen.

235. ΑΛΛΟ.

Ὄρνις πτερωτός, πῦρ δὲ κοῦφον τὴν φύσιν·
ἀνωφερὴς δὲ νοῦς Ἰαμβλίχου πλέον,
εἰ μὴ τιθεῖ τις οὐσίας ἀσωμάτους.
Τὰ τοῖς σοφοῖς δοκοῦντα τῶν ὄντων γένη,
ἐλεγχέτω τὸν ἄνδρα. Τίς μήπω λέγων·
— Ἰάμβλιχος ἄκρατος ἦν νοῦς καὶ μόνον;

235. ALIUD.

Avis alata, ignisque levis natura *est* :
magis ad-superna-tendit Jamblichi mens,
si quis non concedit essentias incorporales.
Quæ sapientibus videntur entium genera,
ea redarguant virum. Quis nondum dicens *adest* :
— Jamblichus mera mens erat et nihil-amplius?

236. ΑΛΛΟ.

Εἰς Ἰάμβλιχον.

Οὐδὲν τὸ πεῖσαν, ὡς δοκῶ, τοὺς πρὶν λέγειν
ὡς οὐρανοῦ κάτεισι τῶν ψυχῶν γένος,
ἀλλ' ἡ πτερωτὸς καὶ τρέχων τὸν αἰθέρα
καὶ πᾶν περῶν ὕψωμα νοῦς Ἰαμβλίχου.

236. ALIUD.

In Jamblichum.

Nihil fuerat quod persuaderet, ut opinor, priores [ut dicerent
cælo descendere animarum genus,
sed *id perfecit* alata et currens per æthera
et quidquid altitudinis est penetrans mens Jamblichi.

237. ΑΛΛΟ.

[Εἰς Ἑρμείαν τὸν φιλόσοφον.]

Ὁ πρῶτος Ἑρμῆς μνημονευτὸς ἐν βίῳ
τρίτος γενέσθαι καὶ σοφὸς τοσαυτάκις,
ἐπωνομάσθη Τρισμέγιστος εἰκότως·
ὁ δεύτερος δέ, πανσόφως σαφηνίσας
τὸν τοῦ Πλάτωνος Φαῖδρον ἐν τρισὶ βίβλοις,
τρισόλβιος καλοῖτ' ἂν οὐκ ἀπὸ τρόπου.

237. ALIUD.

[In Hermiam philosophum.]

Primus Hermes memoratus inter homines
tertius fuisse et toties sapiens,
cognominatus-est Trismegistus jure :
secundus autem, qui sapientissime illustravit
Platonis Phædrum tribus libris
ter-beatus vocaretur non absurde.

238. ΑΛΛΟ.

Τρεῖς οἶδα πρώτους τῆς ἐπιστήμης στύλους,
Ἀριστοτέλην, Πλάτωνα, Πυθαγόραν.

238. ALIUD.

Tres novi primas doctrinæ columnas,
Aristotelem, Platonem, Pythagoram.

239. ΑΛΛΟ.

Εἰς τὰ ιβ' Ζώδια.

Κριὸς προηγός ἐστιν ἀρχή τε χρόνου·
Ταῦρος δέ, ταύρων οἶστρος εἰς ἀφροδίτην·
ζώων δὲ πάντων ζεῦξις ἐν τοῖς Διδύμοις.
Καρκῖνος ἐστὶ φωσφόρος δ' ὀπισθόπους·
Λέων δ' ὁ θερμός, ἐκπύρωσις τοῦ πόλου·
ἡ Παρθένος δὲ δεῖγμα τῆς γεωργίας·
Ζυγὸς μερισμὸς ἡμέρας πρὸς ἑσπέραν·
σκορπισμός ἐστι τῆς σπορᾶς ὁ Σκορπίος·
ὁ Τοξότης δὲ σύμβολον κυνηγίας·
ὁ δ' Αἰγόκερως, ἀγρίων παρρησία·
Ὑδροχόος δέ, χεῦμα τῶν ὄμβρων κάτω·
οἱ δ' Ἰχθύες, δήλωσις ἰχθύων γένους.

239. ALIUD.

In XII signa Zodiaci.

Aries dux est et principium anni;
Taurus autem taurorum furor in venerem;
animantiumque omnium conjunctio in Geminis.
Cancer est lucifer retrorsum-incedens;
Leoque æstivus, inflammatio cæli;
Virgoque indicium agrorum-culturæ;
Libra divisio diei vespere;
dispersio est seminis Scorpius;
Arcitenensque signum venationis;
Capricornus autem agrestium fiducia;
Aquariusque effusio imbrium deorsum;
Pisces autem demonstrant piscium genus.

240. ΑΛΛΟ.

Ἑπτὰ βροτῶν νόμιζε τὰς ἡλικίας
κατ' ἀστρικὴν ἔννοιαν, ὥσπερ ἂν μάθοις·
πρώτην βρεφικὴν μέχρι τεττάρων χρόνων,
ἀναλογοῦσαν τῆς σελήνης τῷ δρόμῳ.
καὶ παιδικὴν δ' ἔπειτα μέχρι τῶν δέκα
Ἑρμῇ λογίῳ συμπαρατεταγμένην·
καὶ μειρακικὴν μέχρις ὀκτὼ καὶ δέκα
κατασκοποῦσαν τὴν φίλην Ἀφροδίτην.
Τρέχει νεανίας τετάρτην ἑπτάδα,
τὸν ἡλίου κάλλιστα προσβλέπων κύκλον·
ἀνὴρ δ' ἐν πεντήκοντα καὶ δύο τρέχει,
τὴν Ἀρεϊκὴν ἐκμιμούμενος στάσιν.
Γηραιὸς ἐξέδραμεν ἑπτάκις δέκα,
καὶ τέσσαρα δὲ τὸν Δία σπεύδων φθάσει·
ἀναλογῶν δὲ τῷ παλαιτάτῳ Κρόνῳ
ὁ πρεσβύτης ἔδραμε, μέχρις ἂν θάνοι.

240. ALIUD.

Septem mortalium crede *esse* ætates
secundum sideralem sententiam, sicut discere po- [tes :
primam infantilem usque ad quatuor annos,
respondentem lunæ curriculo :
et puerilem deinde usque ad decem
Mercurio *cum* diserto simul-in-acie-instructam :
et juvenilem usque ad octo et decem
explorantem amicam Venerem.
Currit juvenis quatuor septenarios orbes,
solis pulcherrime aspiciens ambitum :
vir autem ad quinquaginta et duo currit,
Martiam imitans stationem.
Senex excurrit septies decem,
et quatuor sane Jovem properans assequetur :
respondens autem vetustissimo Saturno
grandævus cucurrit, donec mortuus sit.

Ταύτας νομίζειν χρή σε τὰς ἡλικίας·
περαιτέρω δὲ μηδαμῶς ἄλλην σκόπει.

Has credere oportet te *esse* ætates :
ulterius autem nequaquam aliam specta.

241. ΓΕΩΜΕΤΡΟΥ.

Εἰς τὸν οἶνον ὑφαντοί.

Σὺ θάρσος, ἥβη, δύναμις, πλοῦτος, πόλις
δειλῶν, γερόντων, ἀσθενῶν, πτωχῶν, ξένων.

241. GEOMETRÆ.

In vinum intexti versus.

Tu audacia, juventa, robur, divitiæ, civitas [norum.
timidorum, senum, infirmorum, mendicorum, exter-

242. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Εἰς Λέοντά τινα ἄρχοντα.

Λέοντος ὑπνώττοντος ὀφθαλμὸς βλέπει·
σὸς νοῦς δὲ πάντα [καὶ] βλέπει καὶ προβλέπει,
κἂν ὄμμα μύῃ· τίς τὸ φῶς τοῦ νοῦ σβέσει;

242. ANONYMI.

In Leonem quemdam magistratum.

Leonis dormientis oculus videt :
mens autem tua omnia et videt et providet,
etsi oculos claudat; quis lucem mentis exstinguet?

243. ΑΛΛΟ.

Εἰς Θέωνα τὸν φιλόσοφον.

Τρέχων ἁπάσας τὰς ἐπιστήμας, Θέων
τὴν κλῆσιν εὗρε πράξεως ἐπαξίαν·
Θέων ὁ κλεινός· καὶ κέκληται προσφόρως,
ὡς ἂν πτερωτὸς καὶ δι' αἰθέρος τρέχων.

243. ALIUD.

In Theonem philosophum.

Currens per omnes scientias, Theon
nomen invenit sua-agendi-ratione dignum;
Theon ille clarus : et convenienter nominatus est,
sicut ales et per æthera currens.

244. ΑΛΛΟ.

Τῆς μουσικῆς ἔλεξε Βακχεῖος γέρων
τόνους, τρόπους, μέλη τε καὶ συμφωνίας.
Τούτῳ συνῳδὰ Διονύσιος γράφων
τὸν παμμέγιστον δεσπότην Κωνσταντῖνον
σοφὸν ἐραστὴν δείκνυσι τεχνημάτων.
Τὸν τῶν ἁπάντων γὰρ σοφῶν τεχνημάτων
ἐφευρετήν τε καὶ δότην πεφηνότα
ταύτης προσῆκεν οὐδαμῶς εἶναι ξένον.

244. ALIUD.

Musicæ dixit Bacchius senex
tonos, modos, partesque et symphonias.
Illi consona Dionysius scribens
omnino-maximum dominum Constantinum
sapientem amatorem præbet arte-factorum *operum*,
Qui omnium enim sapientium *operum* arte-factorum
inventorque et dator apparuit,
hujus minime eum decuit esse ignarum.

245. ΑΛΛΟ.

Εἰς τὰς Μούσας.

Μουσάων ποθέω δύο μούνας, ὧν δέ γε κοσμεῖ
Καλλιόπη γλῶτταν, Οὐρανίη δὲ φρένας.

245. ALIUD.

In Musas.

Musarum duo tantum amo, quarum quidem ador- [nat
Calliope linguam, Uraniaque mentes.

246. ΑΛΛΟ.

Εὖθ' ὑπὸ γῆν, Φαέθων, χρυσαυγέα δίφρον ἑλίσσεις,
τῇ μεγάλῃ ψυχῇ Καίσαρος εἰπὲ τάδε·
Ἴστρος ἕλε στέφανον Ῥώμης· ὅπλα λάμβανε θᾶττον·
τόξα Μυσῶν δοράτων κρείττονα Αὐσονίων.

246. ALIUD.

Dum sub terram, Phaeton, aureo-fulgore-nitentem [currum volvis,
magno Cæsaris animo hæc fare :
Ister cepit Romæ decus; arma sume citius;
tela Mysorum hastis validiora sunt Ausoniis.

247. ΑΛΛΟ.

Εἰς τὸ πάθος Ῥωμαίων τὸ ἐν τῇ Βουλγαρικῇ κλείσει.

Οὐκ ἐφάμην ποτ' ἔσεσθαι, οὐδ' ἢν ἥλιος ἀρθῇ,
τόξα Μυσῶν δοράτων κρείττονα Αὐσονίων.
Ἔρρετε δένδρα, κάκ' οὔρεα, ἔρρετε ἄορνοι πέτραι,
χειμμάσιν ἔνθα λέων πέφρικεν ἀντιάαν.

247. ALIUD.

De his quæ passi-sunt Romani in Bulgaricis claustris.

Non crediderim unquam fore, neque si sol sublatus [sit,
tela Mysorum hastis validiora Ausoniis.
Abite arbores, mali montes, abite avibus-carentia [saxa
damis ubi leo horruit occurrere.

248. ΑΛΛΟ.

Εἴς τινα ἐν Βουλγαρίᾳ ἀποθανόντα.

Ἔρνος ἐμὸν περικαλλές, δένδρεον ὑψικάρηνον,

248. ALIUD.

In quemdam qui in Bulgaria mortuus est.

Rame mi perpulcher, arbor altum-caput *habens*,

λεο Θρηϊκίων ἐξ ἀνέμων ἀπίνης.

249. ΑΛΛΟ.

Εἰς τὰς τῶν Ἰβήρων ἁρπαγάς.

Οὐ Σκυθικὸν πῦρ, ἀλλ' Ἰβηρικὴ βία
πρὸς τὴν ἑῴαν νῦν κλονεῖ τὴν ἑσπέραν.
Γῆς τοῦτο σεισμοί, τοὺς δὲ φαῦσις ἀστέρων
καινῶν ἐδήλου. Μακέτις γῆ, τί Σκύθαις
μέμφῃ ματαίως, ὁππόταν τοὺς συμμάχους
τοιαῦτα δρῶντας καὶ φίλους τοὺς σοὺς βλέπῃς;

250. ΑΛΛΟ.

Εἰς οἶνον τῆς Πραινέστου.

Ὦ καρπὸς ἡδὺς Πραινεστοῦ πανταινέτου·
ὦ νέκταρ· οὐχ ὃ τοῖς θεοῖς Γαννυμίδης
κιρνᾷ νέος τις; ὧδε γάννυνται φρένες.
Τούτου πιών τις αἷμα φήσει Κυρίου.
Τοῦ Κυριώτου ταῦτα μικραὶ φροντίδες·
ὁ Κυριώτης μετρεῖ ταῦτα καὶ σχέδην.

251. ΑΛΛΟ.

Εἴς τινα καλόν, ὡς ἐκ τῶν αὐτοῦ φίλων.

Οὐκ ἔστι κάλλους σύγκρισις πρὸς ἀστέρας
τοῦ σοῦ, ποθεινέ· λαμπάδα κρινῶ λύχνοις,
κρινῶ πρὸς αὐτὸν τὸν φαεινὸν φωσφόρον.
Πλὴν φωσφόρον ζῶ μὴ βλέπων, ἂν σὲ βλέπω·
σὲ μὴ βλέπων δέ, κἂν βλέπω τὸν φωσφόρον,
σκότον βλέπω, τέθνηκα, χωρῶ πρὸς τάφον.

252. ΑΛΛΟ.

Εἰς δακτύλιον το***.

Τί; κόσμος, εἰπέ, δακτύλοις ἡ σφενδόνη,
ἢ μᾶλλον οἱ σοὶ δάκτυλοι τῇ σφενδόνῃ;

253. ΑΛΛΟ.

Εἰς τὸν τοῦ βασιλέως δακτύλιον.

Γύγης μὲν ηὔχει σφενδόνῃ, σὺ δακτύλοις,
οἷς καὶ δίδως φῶς οἷς θέλεις, οἷς δὲ σκότος.

254. ΤΟΥ ΠΙΣΙΔΟΥ.

Περὶ ἡλικιῶν.

Πρώτη βρεφική· παιδικὴ δὲ δευτέρα·
τρίτη δέ τις πέφυκε τοῦ μειρακίου·
ἡ δ' αὖ τετάρτη τοῦ νεανίσκου πάλιν·
ὠμοῦ τινὸς γέροντος ἡ πέμπτη πέλει·
ἕκτη γέροντος, ἑβδόμη δὲ πεμπέλου.

255. ΛΕΟΝΤΟΣ ΦΙΛΟΣΟΦΟΥ.

Οἷον δὴ καὶ τοῦτο τὸ ἡρωικοελεγεῖον αὐτοῦ.

Ἔρρε μοι, ὦ τριτάλαινα Πολύμνια· ἔρρετε, Μοῦσαι,

periisti Thraciis a ventis subito.

249. ALIUD.

In Iberorum rapinas.

Non Scythicus ignis, sed Iberorum vis
in orientem nunc movet occidentem.
Hoc terræ-motus, hos autem ignis-lucens astrorum
novorum monstrabat. Macetarum terra, quid Scy-
vane incusas, quando socios [thas
tanta facientes et amicos tuos videas?

250. ALIUD.

In vinum Prænestinum.

O suavis fructus Prænestis omnino-laudandæ;
o nectar, nonne idem quod diis Gannymides
miscet adolescens quidam? sic gaudent mentes.
Quod bibens quis dixerit *esse* Domini sanguinem.
Cyriotæ hæc *sunt* parvæ sollicitudines;
Cyriota metitur hæc et modeste.

251. ALIUD.

In quemdam formosum, tanquam alloquentibus ipsius amicis.

Non est comparatio cum stellis pulcritudinis
tuæ, dulcissime: facem conferam cum lychnis,
conferam cum ipso fulgente lucifero.
Quanquam luciferum vivo non videns, si te video:
te non videns quidem, etsi video luciferum,
tenebras video, mortuus-sum, abeo ad sepulcrum.

252. ALIUD.

In annulum ***.

Quid? fare, ornatus *est* digitis pala,
an magis tui digiti palæ?

253. ALIUD.

In regis annulum.

Gyges quidem gloriabatur pala, tu digitis, [bras.
quibus et das lucem quibus vis, quibusque *vis* tene-

254. PISIDIS.

De ætatibus.

Prima infantilis; puerilis autem secunda;
tertiaque quædam est adolescentis;
rursum et quarta juvenis *est* vicissim;
crudi quasi senis quinta est;
sexta senioris, septimaque capularis.

255. LEONIS PHILOSOPHI.

Quale sane et hoc *fuerit* ejus heroïcis elegisque compositum carmen.

Abi mihi, o ter-misera Polymnia; abite, Musæ,

αὐτὰρ ἐγὼν ἀπὸ νῦν ῥητορικῆς ἔραμαι,
Φώτιον ἀρχιερῆα γεροντοδιδάσκαλον εὑρών,
ὅς με γάλακτι ἔτρεφεν θειοτέρων μαθέων.

scilicet ego abhinc rhetoricæ amans-sum,
Photium summum-sacerdotem senis-magistrum [cum-invenerim,
qui me lacte nutriit diviniorum scientiarum.

256. ΑΛΛΟ.

Εἰς Εὐφήμιον.

Ταῦτά σοι ἐσθλὰ νοῶν, Εὐφήμιε, ἐσθλὰ χαράττει
μουσοπόλος ξεῖνος ἀμφαγαπαζόμενος·
ὃς προλέλοιπε πάτρην ἠδ' Ἑλλάδα καλλιγύναικα
καὶ γλυκερὴν καλύβην Θετταλικῆς Ὑπάτης·
καὶ νῦν ἄστυ κλυτὸν Βυζάντιον ἀμφιπολεύει
πιστὸς ἐὼν θεράπων κοιρανίης μεγάλης,
ἣν ῥα Λέων μεθέπει ὁ σοφώτατος ἐν βασιλεῦσιν
ἐν δίκῃ, ἐν σοφίῃ, ἐν πυκιναῖς πραπίσιν.

256. ALIUD.

In Euphemium.

Hæc tibi bona cogitans, Euphemie, bona scribit
musarum-famulus hospes amore-amplectens :
qui reliquit patriam atque Græciam pulcras-mulie-[res-habentem
et dulcem casam Thessalicæ Hypatæ :
et nunc urbem inclitam Byzantium colit
fidelis ut famulus imperii magni,
quod quidem curat Leo sapientissimus inter reges
justitia, doctrina, firmis consiliis.

257. ΑΛΛΟ.

Ἄλλα εἰς τὸν αὐτόν.

Βαιὰ μὲν ἐξ Ἑλικῶνος ἀπηνθισάμην, πάνυ βαιὰ
λείρια, μουσάων, Εὐφήμιε, πάγκλυτα δῶρα.

257. ALIUD.

In eumdem.

Pauca quidem ex Helicone decerpsi, omnino pauca
lilia, musarum, Euphemie, omnino-inclita dona.

258. ΑΛΛΟ.

Εἰς ὄρος τὸν Ὄλυμπον.

Τὸν οὐρανὸν μὲν ἄγγελοι, βροτοὶ χθόνα,
ἄμφω δὲ κοινὸν ὡς ὅρον γῆς καὶ πόλου
Ὄλυμπον ἔσχον, πείθομαι μίξιν βλέπων.
Οὓς καὶ θεοὺς Ὅμηρος, ὡς δοκῶ, λέγων,
κοινὴν ἀφῆκε πᾶσι τούτων ἑστίαν·
προφητικῶς Ὄλυμπον εἶπε τὸν πόλον.

258. ALIUD.

In montem Olympum.

Cælum quidem angeli, mortales terram,
ambo autem communem ut terminum terræ et poli
Olympum habuere, credo mixtione visa.
Quos et deos Homerus, ut opinor, dicens,
communem concessit omnibus horum sedem;
vatis-more Olympum dixit polum.

259. ΑΛΛΟ.

Κῦτος χαλινοῖ τῆς θαλάσσης ἐνθάδε,
καὶ τῷ βυθῷ δίδωσιν ἀσφαλῆ τρίβον,
τὸ κῦμα χερσῶν, τοῦ τῆδ' ἀστάτου σάλου
χερσῶν τὸ ῥευστὸν καὶ ῥέον τέχνης βίᾳ
ὁ πρωτοσπαθάριος Ἑλλαδοκλέης.

259. ALIUD.

Sinum-cavum frenat maris ibi
et fundo dat firmam viam
fluctum solidans, hac instabilis æstus
solidans quod labitur et fluit artis vi
primus-spatharius Helladocles.

260. ΑΛΛΟ.

Μικρὸν χρόνον τὸ κέρδος εὑρὼν τοῦ βίου
ἔκτεινας ἄνδρα καὶ σὺν αὐτῷ τὰς πόλεις.
Τί σοι τὸ μέλλον; ἀντὶ ῥευστοῦ γὰρ βίου
κεῖσαι τάφῳ· νῦν δεξιὰν ἡμαγμένος
κοιμώμενον λέοντα πυγμαῖος πίθηξ.
Μένει τὰ φρικτά· φεῦ κακῶν βουλευμάτων!

260. ALIUD.

In parvum tempus lucro invento vitæ,
occidisti virum et cum eo civitates.
Quodnam tibi futurum? nempe pro fluxa vita
jaces in sepulcro : nunc dextra cruentata,
dormientem leonem pygmæus pumilio *oppressit*.
Manent horrenda. Proh mala consilia!

261. ΑΛΛΟ.

Τῶν χειμερείων ῥεῖθρον Εὔκτιστος πάλιν
βλέπειν δέδωκεν ἀρραγές τε καὶ νέον
χρυσὸν παρασχὼν Σωσίβιός τε μέγας.
Ὕδωρ τε νῦν πάρεστι πηγαῖον πόλει
εὐχαῖς Θεοδότου τοῦ ὁσίου ἐπισκόπου.

261. ALIUD.

Hiemalium [aquarum] flumen Euctistus iterum
videndum dedit non-fractum et novum
aurum largitus, Sosibiusque magnus.
Aquaque nunc adest fontana urbi
per-preces Theodoti divini episcopi.

262. ΑΛΛΟ.

Ζῆθι, κυρὰ κορῶν, ἀνδράριστος Λακεδαίμων·
τοὐπίκλην Κρεβατᾶς, κυδρὸς κἀγχίνοος ἀνήρ,
προστατέει πόλεως· καὶ γὰρ παρακλήσεσι πάντων
ἐκ βάθρων ἀνέγειρεν κρουνοὺς τούσδε ἅπαντας,
συντρήσας τε ὄρη τάδε πηγὰς εἰς πόλιν ἦγε.

262. ALIUD.

Vive, domina (*i. e.* mater) puellarum, viros-optimos-
[habens Lacedæmon :
cognomine Crevatas, illustris et sollers vir,
præsidet urbi : etenim adhortationibus omnium (*i. e.*
[postulantibus cunctis),
e sedibus excitans fontes hosce omnes, [adduxit.
perforatisque montibus hisce, scatebras in urbem

263. ΑΛΛΟ.

. . , ... ἀρραγὲς κεκτημένος
ἄναξ Θεόφιλος εὐσεβὴς αὐτοκράτωρ
ἤγειρε τοῦτο τεῖχος ἐκ βάθρων νέων,
ὅπερ φύλαττε τῷ κράτει σου, παντάναξ,
καὶ δεῖξον αὐτὸ μέχρις αἰώνων τέλους
ἄσειστον, ἀκλόνητον, ἐστηριγμένον.

263. ALIUD.

. . . . . . Infractum cum acquisivisset,
princeps Theophilus pius imperator,
erexit hunc murum ex fundamentis novis,
quem custodi potentia tua, o omnium-princeps,
et monstres eum usque ad seculorum finem,
inconcussum, immotum, confirmatum.

264. ΑΛΛΟ.

Ὃν τῆς θαλάσσης θραυσμὸς ἐν μακρῷ χρόνῳ
κλύδωνι πολλῷ καὶ σφοδρῷ ῥηγνυμένης
πεσεῖν κατηνάγκασε, πύργον ἐκ βάθρων
Βασίλειος [αὖθις] ἤγειρ' εὐσεβὴς ἄναξ.

264. ALIUD.

Quam maris conflictus longo tempore
fluctu multo et violento illisi
cecidisse coegit, turrim e fundamentis
Basilius rursum erexit pius princeps.

265. ΑΛΛΟ.

Τὸ τετράπλευρον θαῦμα τῶν μεταρσίων,
χρόνῳ φθαρέν, νῦν Κωνσταντῖνος δεσπότης,
ὁ Ῥωμανοῦ παῖς, δόξα τῆς σκηπτουχίας,
κρεῖττον νεουργεῖ τῆς πάλαι θεωρίας.
Ὁ γὰρ κολοσσὸς θάμβος ἦν ἐν τῇ Ῥόδῳ,
καὶ χαλκὸς οὗτος θάμβος ἐστὶν ἐνθάδε.

265. ALIUD.

Quadrilaterum miraculum inter sublimia,
tempore afflictum, nunc Constantinus imperator,
Romani filius, sceptriferæ-potestatis decus,
præstantius renovat pristino spectaculo.
Etenim colossus stupor (*i. e.* stuporis causa) erat in
et æs istud stupor est hîc loci. [Rhodo,

266. ΑΛΛΟ.

Χρόνῳ κλόνῳ τε πρὸς φθορὰν νενευκότα
ἄρδην Θεὸς μέδων τετεύχει σὺν τάχει
σπουδῇ στρατοῦ μόγῳ τε τῶν παραλίας
τὸν πύργον, ὃν φύλαττε, σωτὴρ τῶν ὅλων.

266. ALIUD.

Tempore *aquarum*que impetu ad ruinam inclinan-
in sublime Deus imperans struxit celeriter [tem
diligentia exercitus, et labore hominum regionis-
turrim, quam custodi, servator omnium. [maritimæ

267. ΜΙΧΑΗΛ ΤΟΥ ΨΕΛΛΟΥ.

Εἰς τὸν χαλκοῦν ἵππον, τὸν ἐν τῷ Ἱπποδρόμῳ, ἀπῃωρημένον τὸν πόδα ἔχοντα.

Ἔμπνους ὁ χαλκοῦς ἵππος οὗτος, ὃν βλέπεις,
ἔμπνους ἀληθῶς, καὶ φριμάξεται τάχα·
τὸν πρόσθιον δὲ τοῦτον ἐξαίρων πόδα,
βαλεῖ σε καὶ λάξ, εἰ παρέλθῃς πλησίον.
Δραμεῖν καθορμᾷ, στῆθι, μὴ προσεγγίσῃς·
μᾶλλον δὲ φεῦγε, μὴ λάβῃς τὸ τοῦ λόγου.

267. MICHAELIS PSELLI.

In æreum equum in Hippodromo suspensum pedem habentem.

Spirat æreus equus iste, quem vides,
spirat vere, et fortasse jam fremet :
anterioremque hunc efferens pedem,
feriet te et calce, si transieris propius.
In cursum ruit, siste, ne appropinques :
potius ve fuge, ne accipias quod in meis verbis est.

---

265. ALIUD.

Sublimia inter opera sublime hoc quadrum
ætate Constantinus afflictum, pater
cui nomine est Romanus, imperii decus,
cerni priore pulcrius forma dedit.
Fuit Colossus in Rhodo miraculum :
sed istud æs hîc majus est miraculum.

H. GROTIUS.

268. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Τῆς βασιλίσσης ἐννόημα Μαρίας.
Ὁ δὲ τρυγήσας τοὺς μελιρρύτους λόγους
ψυχῆς ἀληθῶς ἔργον εὐγενεστάτης,
Θεοφύλακτος ποιμέναρχος Βουλγάρων.

ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

269. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

✠ Σεβαστὸν ἤδη καὶ δομεστικὸν μέγαν
Ἀλέξιον τὸν Κομνηνὸν δεικνύω.

270. ΑΛΛΟ.

✠ Σεβασνὸ[ν] Ἀλέξιον, μ[ῆ]τερ τοῦ Λόγ[ου,
τὸν στρατ[ηγὸν βα]σιλέ[ω]ν ἐκ [γέ]νους σ[κέ]ποις.

271. ΑΛΛΟ.

✠ Δι' εὐλάβειαν οὐ φέρει θείους τύπους
Ἄννης Κομνηνῆς ἡ σφραγὶς ἅμα στίχοις.

272. ΑΝΝΗΣ ΤΗΣ ΚΟΜΝΗΝΗΣ.

Λῆξεν ὅπου βιότοιο Ἀλέξιος ὁ Κομνηνὸς
ἔνθα καλὴ θυγάτηρ λῆξεν Ἀλεξιάδος.

273. ΑΛΛΟ.

Τῶν γραμμάτων σφράγισ[μ]α Μανουὴλ [πέλ]ω,
Κομνηνοφυοῦς πορφυροβλάστου κλάδους.

274. ΑΛΛΟ.

Ὁμώνυμόν σου Κομνηνὴν σκέποις, κόρη.

275. ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ.

Ὦ φρὴν μία πόσων φρενῶν φρένας φέρεις;
χανδὸν πόσων πέπωκας ἐν βραχεῖ λόγους!
Οὐκ ἔστιν οὐδεὶς ὃς πρὸς ἶσόν σοι λόγου
ἐλθεῖν δυνηθῇ, κἂν θρασύνηται λίαν.

276. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Σειρὴν λόγων σῶν θελκτικωτάτη λίαν
οὐ θῆρας αἱρεῖ καὶ λίθους, νεκρὰν φύσιν,
ὡς μῦθος Ἕλλην ἱστορεῖ τὸν Ὀρφέα,
κακῶς διδάσκων, οὐκ ἀλήθειαν λέγων·
ἃ γὰρ στέρονται καὶ νοὸς καὶ τοῦ λόγου,
ποίαν ἔχουσιν ἡδονὴν ἐν τοῖς λόγοις;
ψυχὴν δὲ μᾶλλον, τὴν γέμουσαν τῶν λόγων,
τέρπουσα, θέλγει τῷ μέλει τῶν σῶν λόγων.

277. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ἄναξ Μιχαήλ, Αὐσόνων ὄντως κλέος,

268. ANONYMUM.

Reginæ in-animo-conceptum Mariæ.
Qui autem vindemiavit hos mellifluos sermones,
opus revera nobilissimi ingenii,
Theophylactus *est* gregis-dux Bulgarorum.

CHRISTIANORUM EPIGRAMMATA.

269. ANONYMUM.

✠ Augustum jam et domesticum magnum
Alexium Comnenum ostendo.

270. ALIUD.

✠ Augustum Alexium, mater Verbi, [tegas.
exercitus-ducem regum ab stirpe *oriundum* pro-

271. ALIUD.

✠ Propter reverentiam non fert divinas figuras
Annæ Comnenæ sigillum cum versibus.

272. ANNÆ COMNENÆ.

Finivit ubi vitam Alexius Comnenus,
ibi proba *ejus* filia finivit Alexiadem.

273. ALIUD.

Litterarum sigillum Manuelis sum,
Comneno-generatæ in purpura-natæ sobolis.

274. ALIUD.

Cognominem tibi Comnenam protegas, puella.

275. MICHAELIS.

O mens una quot mentium mentes contines!
quot sermones pleno ore brevi tempore potasti!
Nemo est qui tecum oratione
contendere possit, etiamsi valde audeat.

276. EJUSDEM.

Siren sermonum tuorum alliciens valde
non bruta, non lapides trahit, inanimem naturam,
ut Græca narrat de Orpheo fabula,
male docens, nec veritatem effata :
quæ enim intelligentia carent ac sermone,
quamnam ex sermonibus voluptatem capiant?
sed animam potius ratione instructam
oblectans, tuorum sermonum dulcedine demulcet.

277. ANONYMI.

Princeps Michael, Ausoniorum vere decus,

---

272. ANNÆ COMMENÆ.

Finit ubi vitam Comnenus Alexius, illic
nata quoque ipsius finit Alexiadem.

P. POSSIN.

λύτρωσιν εὗρεν, υἱὸς ὢν Κωνσταντίνου,
πύργωμα τεύχων κατέναντι βαρβάρων
μάχαις πρὸς αὐτοὺς ἀπτόητον καθάπαξ.

redemptionem invenit, qui filius est Constantini,
turrim struens ex adverso barbaris
ad pugnas contra illos prorsus impavidam.

278. ΑΛΛΟ.

Ῥηγὸς κραταιοῦ τοῖς χρόνοις Ῥογερίου
τοῦ πανοσίου Λουκᾶ τῶν μονοτρόπων
ἄρχειν λαχόντος σκεῦος εἴργασται τόδε
πέμπτῃ σαρακοστῇ πρὸς ἑξακοσίων
ἕκτῃ τε χιλιάδι παρόδῳ χρόνων.

278. ALIUD.

Regis potentis temporibus Rogerii
sanctissimi Lucæ monachorum
principatum sortiti vas fabricatum est hocce
quinta quadragesima, præter sexcentis *annis*
sextaque milliaria revolutione temporum.

279. ΑΛΛΟ.

Τὸ θεῖον ἔργον ἐνθάδε φθαρὲν χρόνῳ
καινοῖ Μανουὴλ εὐσεβὴς αὐτοκράτωρ.

279. ALIUD.

Hoc divinum opus hîc consumptum tempore
renovat Manuel pius imperator.

280. ΑΛΛΟ.

Μαθών, θεατά, τίς ὁ πήξας ἐκ βάθρων
τὸν πύργον, ὅνπερ καθορᾷς, κτίσμα ξένον,
θαύμαζε τούτου τὴν ἀριστοβουλίαν.
Παῖς οὗτος ἀνδρὸς εὐτυχοῦς Ἰωάννου,
σεβαστοκρατοροῦντος, ἄνθους πορφύρας,
Θεόδωρος, μέγιστος ἐν στρατηγίαις,
Δουκᾶς, Κομνηνός, εὐσθενής, βριαρόχειρ,
ἐχθροῖς ἀπροσμάχητος, ἀκάμας πόνοις,
ἔτους τρέχοντος ἑξάδι μὲν χιλίων
σὺν τοῖς ἑκατὸν ἑπτ[άκις ἐτῶν] κύκλοις
τριπλῇ δεκάδι καὶ μοναπλῇ τριάδι,
τρισκαιδεκάτης ἰνδικτιῶνος δρόμου
λῆξιν φέροντος ἐν θεῷ παντεργάτῃ.

280. ALIUD.

Doctus, o spectator, quis [sit] ille qui struxit e fun- [damentis
hanc turrim, quam vides, ædificium extraordina- [rium,
mirare hujus optimum-consilium.
Filius hic viri felicis Joannis,
sebastocratoris, floris purpuræ,
Theodorus, maximus in militaribus-curis [habens,
Ducas, Comnenus, viribus-pollens, robustas-manus
hostibus inexpugnabilis, indefessus in laboribus,
anni currentis hexade millium
cum centum septies annorum circulis
triplici decade et simplici triade
tricesimæ indictionis cursus
finem ferentis in deo omnium-creatore.

281. ΑΛΛΟ.

Τήνδε πόλιν τὸ πάροιθεν ἀγακλειτήν περ ἐοῦσαν,
τείχεσι μαρμαίρουσαν ἐϋστεφάνοις ἐνὶ πύργοις,
καὶ χάρισιν βρύουσαν ὅσαι πτολίεθρον ἄεξον,
εὔστοον, εὐρυάγυιαν, εὔδρομον, εὐλοέτειραν,
ἁλσὶ περισσομάχητον, ἰδὲ χθονὶ πουλυβοτείρῃ,
χεὶρ ὀλοοῖο χρόνοιο διέσπασεν, ἠΰτε νεβρὸν
πόρδαλις ἀγριό[θυμος], ἔβαλλε δέ μιν κατὰ γαίης,
γρηὶ δ' ἐθήκατό μιν πάντ' εἴκελον ἰσχνοπαρείῳ,
κάλλος ἀμαλδύνασα καὶ ἀγλαΐην ἐρατεινήν.
Ἀλλ' ἄρα Ῥώμης κοίρανος ὁπλοτέρης Ἰωάννης,
παῖς [τῶν] Δουκοφύτων ἐρικυδῶν [ὧν] βασιλήων,
οἰκτείρας μογέουσαν ἀποφθιμένην τ' ἐλεαίρων,
γῆρας ἀπέξεσεν, ἠδ' ἀκμῆτ' ἀνετεύξατο γυῖα,
πυκνώσας τε παρῆα, καὶ ἅψεα λυγρὰ τονώσας,
θήκατο κουριδίην ἀπὸ γρηὸς πεντακορώνου·
τόνδε τε καὶ βασίλειαν, ἄνα χθονὸς ἠδὲ πόλοιο,
κάλλιμον, εὐπατέρειαν, ἐπήρατον, εἶδος ἀρίστην,

281. ALIUD.

Hancce urbem, antea quamvis valde inclita erat,
muris resplendentem bene-coronatis in turribus,
et gratiis scatentem, quæcunque urbem augent,
pulcras porticus, latas-vias, pulcra-curricula, pul- [cra-balnea-habentem,
salibus *æquoreis* nimiis-certaminibus-petitam et [terra multorum-altrice,
manus perniciosi temporis diruit, sicut hinnulum
pardalis ferox, dejecitque eam in terram, [habenti.
anuique eam fecit omnino similem macras-genas-
pulcritudinem cum consumpsisset et splendorem [amœnum.
Sed enim Romæ dominus junioris Joannes,
qui filius fuit Ducidarum valde-illustrium regum,
cum miseratus esset laborantem, perditamque al- [levasset,
senium abolevit, atque integra reparavit membra,
firmatisque genis, et artubus ægris roboratis,
effecit juvenem-uxorem ex anu quæ-quinque-corni- [cum-ætates vixit.
Huncce igitur et reginam, domine terræ atque poli,
pulcram, claro-patre-natam, amabilem, forma ex- [cellentem

ὄψιν ἐπεικέλιον Χαρίτεσσιν λευκοπαρείοις,
φυήν θ' ὑψικόμοισιν ἐϊσκομένην κυπαρίττοις,
θείης ἐς λυκάβαντας ἀπειρεσίους συνανάσσειν.

282. ΑΛΛΟ.

Ὁ πορφυρανθὴς καὶ ἀειθαλὴς κλάδος
πάππου φυεὶς ἄνακτος ἐξ Ἀνδρονίκου
ἐξ ὑποβάθρας ἐκδομεῖ πύργον νέον,
καὶ συνεγείρει καταβληθεῖσαν χ[αμαὶ
τὴν Ποντοηράκλειαν εὐτέχνως ὅλην.

283. ΑΛΛΟ.

Εἰς τὸν μέγαν Βασίλειον.

Κἂν σὸς μελιττόγλωττος ἔστη ῥοῦς περῶν,
τοῦ θανάτου θᾶττόν σε καθηρπακότος,
ἀλλὰ τὸ λεῖπον τῆς ῥοῆς ὑπερχέει,
ὁ γρήγορος νοῦς, ἀπό σου καθὰ πάλιν
ἄρδευμα, καὶ γὰρ σῶν ὅδε γλωττισμάτων
ἐξ ὧν ἐπλήσθη χύμα λαβὼν τοῦ Λόγου.

284. ΓΕΩΜΕΤΡΟΥ.

Εἰς εἰκόνα τοῦ Χρυσοστόμου.

Σοὶ ζῶντι τοπρὶν ἡ πνοὴ παρῆν μόνη,
γραφέντι δ' αὖ νῦν ἡ πνοὴ λείπει μόνη.

285. ΝΙΚΗΤΑ.

Εἰς τὸν ἅγιον Γρηγόριον.

Βίβλος ἐγὼ μεγάλοιο ἀδελφοῦ τοῦ Βασιλείου
Γρηγορίου τελέθω τέρματος εὐφυέος.
Αὐτίκα γὰρ μετόπισθε τανηλεγέος θανάτοιο,
οἷά τις ἡνίοχος ἅρμασι τῆς σοφίης
αὐτὸς ἐπεμβεβαὼς ὠχήσατο ἰσόθεος φώς,
οὗ καὶ ἀνεπλήρου τέρματα εὐφραδέως.
Ἔπρεπε γὰρ πλάσιν ἀνθρώποιο κατασκευήν τε
ἡ πολυφραδμοσύνῃ ἐξερέειν κοσμίως.
Τοῦ δὲ ἀπὸ στόματος καταλείβεται ὑγρὸν ἔλαιον
ἦκα μάλα προχέον, ἄφθονον, ἡδύπλεον.

vultu assimilem Gratiis candidas-genas-habentibus,
staturaque alte-comantibus assimilatam cupressis,
faxis in annos innumeros simul-regnare.

282. ALIUD.

Qui purpureo-flore-est et semper-virens ramus
avo ortus principe ex Andronico
e fundamento ædificat turrim novam,
et resuscitat projectam humi
Ponticam-Heracleam pulcra-arte totam.

283. ALIUD.

In magnum Basilium.

Etsi tuum mellitæ-linguæ steterit flumen in transitu,
morte citius *æquo* te rapiente,
saltem quod est reliquum fluenti superfunditur,
vigilans mens, ex te sicut denuo [lorum,
irrigatio, etenim tuorum illa est (*i. e.* mens) oscu-
e quibus impleta est, effusione recepta Verbi.

284. GEOMETRÆ.

In imaginem Chrysostomi.

Tibi viventi antea spiritus aderat solus,
depicto autem nunc spiritus deest solus.

285. NICETÆ.

In sanctum Gregorium.

Liber ego illius qui frater fuit magni Basilii,
Gregorii sum qui attigit terminum ingenii.
Cujus enim protinus post lethum longum-somnum-
[afferens,
qualis auriga quidam quadrigis sapientiæ
ipse insistens, evectus est deo-similis vir,
ubi et implevit fines eloquentiæ.
Callebat enim hominis formationem structuramque
magna-prudentia sua perquirere rite.
Cujus enim ab ore destillat liquidum oleum [plenum.
leniter valde *sese* effundens, abundans, suavitate

---

283. ALIUD.

Flumen tuæ dulcissimum eloquentiæ,
moriente te, Basilie, haud plane exaruit.
Nam mente frater vigili arescentes aquas
adauxit, ortus amnis e gurgite tui
rivus : suæ qui orationis alveum
de fontibus tuæ hausit eloquentiæ. J. LEWNCLAV.

285. NICETÆ.

De sancto Gregorio.

Gregorius frater magni illius Basilii
hunc librum eximiæ condidit artis opus.
Nam cum doctrinæ currum, post funera fratris,
qui moderaretur nullus in orbe foret,
Gregorius magno succedens pectoris ausu
perfecit propria fratris ab arte librum,
suaviter enumerans isto sermone diserto
admirandum hominis fabrica quidquid habet.
Nempe olei largus tanquam de fonte perenni
rivus facundi stillat ab ore viri.

J. LEWNCLAV.

286. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Εἰς τὸν ἅγιον Γρηγόριον τὸν θεολόγον.

Ἔνθεος ἦν ὁ Σύρος, πολυγράμματος ἦν δὲ ὁ Φοῖνιξ,
Καππαδόκης δ' ἄμφω καὶ πλέον ἀμφοτέρων.

286. ANONYMI.

In divum Gregorium theologum.

Numine-afflatus erat Syrus, erat et admodum-lit-
[teratus Phœnix,
Cappadox autem uterque est et plus utroque.

287. ΑΛΛΟ.

Ὡς Νεῖλος ἄλλος, πλημμυρῶν τοῖς σοῖς λόγοις,
ὦ Θευδώρητε, τῶν Ἀχαιῶν τὴν πλάνην
πνίγων, καλὸν τὸν πίστεως αὔξεις σπόρον.

287. ALIUD.

Ceu Nilus alter, redundans tuis orationibus,
o Theodorete, Achæorum errorem
angens, pulcrum fidei auges semen.

288. ΑΛΛΟ.

Νητρεκές, ὥσπερ ἔοικεν, ἐφήσατο θέσπιν αὐτὴν
Δαβίδης Σολομὼν πολυγνώμων, ποικιλομήτης,
ὡς κραδίη συνετὴ σῆς ὀστέα εἰλαπινάζων.
Καὶ γὰρ ἐγώ, φιλότης, πλεόνεσσί τε κηδοσύνῃσιν
ἦτορ ἐμὸν καὶ ἔδαψα ῥαθυμοτόκοις μελεδώναις
σπερχόμενος σοφίης περιώσια τέρμαθ' ἱκέσθαι.
Βουλομένῳ δὲ βίβλους ὁκόσας χρέος ἦεν ἀγεῖραι
ὄλβος ἀπῆν· ἔγραφον δὲ κατ' ἠῶ εὐφρονέην τε
συνεχέως, ὁτὲ μὲν τὰ μαθήματα, ἄλλοτε βίβλους,
εὐφρονέων μελέδαινον ἐπεξιέναι φιλοτίμως.
Ἔσθ' ὅτε καὶ ὁμοεργὸν ἐπεζήτουν φιλέοντα
ἀντιάαν· ἐξ ὧν ἐνυπάρχει ὁ προκατάρξας
βίβλου ἡμετέρης ἑτάρων ὁ φιλαίτατος ἄλλων
Πάτροκλος, ὃν φιλέεσκον, ἄριστά τε κυδαίνεσκον.

288. ALIUD.

Vere, ut videtur, dixit divinam vocem [tusque
Davides Salomon multarum-rerum-peritus, versu-
mentem scientem vermiculum *esse* ossa epulantem.
Etenim ego, amice, pluribusque sollicitudinibus
cor meum et voravi desidiam-parientibus curis
festinans sapientiæ summos adire terminos.
Volentique libros quot usus erat colligere
deerant opes; scribebam autem dies noctesque
continuo; modo mathematicorum-theoremata, modo
[libros
bona-mente-utens studebam exsequi ambitiose.
Erat et quando ejusdem-rei operatorem cupiebam
invenire : ut est qui ante *me* incepit [amantem
librum nostrum sodalibus amicior ceteris
Patroclus, quem diligebam, optimeque honorabam.

289. ΑΛΛΟ.

Θεοστυγοῦς μάνθανε τόλμαν Ἀρείου·
τὸν συμφυῆ τε καὶ συνάναρχον Λόγον,
σχόντα μὲν ἀρχὴν τὴν κατ' αἰτίαν μόνην,

ὄντα δὲ ταὐτὸν οὐσίᾳ καὶ δυνάμει,
κτιστὸν νόμισας πατρὸς ἀπ' ἀλλοτρίου;
Ἀλλ' ἀπελέγχει σύνοδος θεηγόρων
συνεργίαις ἄνακτος ἰσαποστόλου.
Μακεδόνιος δεύτερος τολμητίας
κτίσμα τὸ πνεῦμα Πατρός, Υἱοῦ, καὶ ξένον
θρασυστόμως ἔφασκε, φεῦ φληναφίας;
Ἀνδρῶν ἐλέγχει τοῦτον εὐσεβῶν στίφος
ταῖς ὑποθήκαις τοῦ σοφοῦ Γρηγορίου,
Θεοδοσίου σκηπτοκρατοῦντος τότε.
Νεστόριος ἄνθρωπον ἁπλοῦν δοξάσας
τὸν προσκυνητὸν καὶ θεάνθρωπον Λόγον,
εἰπὼν Χριστοτόκον τε καὶ θεοτόκον,
ἔλεγχον εὗρε τῶν ἑαυτοῦ δογμάτων,
Θεοδοσίου βασιλεύοντος νέου.
Τὴν δ' αὖ ἀληθῆ τοῦ Θεοῦ παρουσίαν
καὶ φυσικὴν γέννησιν ἐκ τῆς παρθένου,
ὑπὲρ δὲ φύσιν ὡς συναφείας δίχα
δύστηνος εἶπεν Εὐτυχὴς φαντασίαν,
καὶ τόνδε συνέλευσις ἀνδρῶν ἐνθέων

289. ALIUD.

Dei-osoris disce audaciam Arii :
congenitumque et pariter-principio-carens Verbum,
habens quidem principium quod est secundum cau-
[sam solam,
quod autem idem est essentia et potestate,
creatum credidisti a patre alieno!
Sed confutat synodus divina-loquentium
auxiliis principis paris-apostolis.
Macedonius secundus audax
Spiritum Patris, Filii, etiam ab alio creatum
fidenti-ore dictitabat, proh nugas!
Virorum refutat hunc piorum agmen
consiliis sapientis Gregorii,
tunc sceptrum-tenente Theodosio.
Nestorius hominem merum *esse* opinatus
adorabile et deum-idem-ac-hominem Verbum
dicens tamen Christi-matrem esse et Dei-matrem,
refutationem invenit suarum ipsius opinionum,
Theodosio regnante juniore.
Veram autem inde Dei præsentiam
et naturalem procreationem ex virgine
et supra naturam, utpote sine conjunctione,
miser dixit Eutyches vanam-esse-speciem,
atque hunc conventus virorum numine-afflatorum

ἠλλοτρίωσεν εὐσεβῶν συναυλίας,
τοῦ Μαρκιανοῦ προσλαβόντος τὸ κράτος.
Δίδυμος, Εὐάγριος, ὡς Ὠριγένους
ἀνανεοῦντες τοὺς τερατώδεις λόγους,
μοίρᾳ καθῃρέθησαν εὐσεβοφρόνων,
κρατοῦντος Ἰουστινιανοῦ τοῦ πάνυ κλυτοῦ.
Ἄνθρωπον ἔννουν προσλαβὼν Θεὸς Λόγος
διπλῆν μὲν ἔσχεν ὡς θέλησιν καὶ φύσιν,
ὑπόστασιν δὲ φύσεων δυοῖν μίαν,
διπλῶς ἐνεργῶν ἐν διπλαῖς ταῖς φύσεσιν,
ἀλλὰ συνῆψαν εἰς μίαν, ὡς οὐκ ἔδει,
Διόσκορος μὲν..... κακῶς φύσεις,
τὰς δ' αὖ θελήσεις, Σέργιός τε καὶ Πύρρος.
Πληθὺς θεόπνους ἀπελᾷ τούτους ἅμα,
Πωγώνατος δὲ τοῦ κράτους εἶχε στέφος
Κώνσταντος υἱὸς εὐσεβὴς Κωνσταντῖνος.
Τὸ δ' ἕβδομον σύνταγμα τῶν θεοφόρων
κατ' ἀθετητῶν τῶν σεβασμίων τύπων.
Ἄρχοντες ἦσαν Κωνσταντῖνος, Εἰρήνη,
μόνα τὰ μήτηρ τε καὶ γόνος σύμφρονες,
ἀντίφρονες ὄντες καὶ κακόφρονές σφισι.
Τὰς ἑπτὰ σεπτὰς ἅπας ἡγοῦ συνόδους,
καὶ δογμάτων σφῶν ἀντέχου σωτηρίων,
ἐφ' οἷς κἀγὼ πέποιθα τὴν σωτηρίαν,
ἀκραιφνὲς ἐνθεὶς εἰς Θεοῦ πλοῦτον σέβας,
κἂν προστέτηκα τοῖς κάτω κτήνους δίκην,
κἂν πλημμελῶ συχνάκις ἐξ ἀβουλίας.

abalienavit a piorum societate,
Marciano imperium adepto.
Didymus, Evagrius, ut Origenis
renovantes portentosas opiniones,
partibus sublati-sunt eorum-qui-mente-pia-sunt,
imperante inclito illo Justiniano. [Verbum
Mente-præditum hominem cum assumpserit Deus
duplicem quidem habuit ut voluntatem et naturam,
sic substantiam naturarum duarum unam,
dupliciter operans in duplis naturis,
sed conjunxerunt in unam, ut non oportebat,
Dioscorus quidem. . . . . . male naturas,
et quoque voluntates, Sergiusque et Pyrrhus.
Cœtus a-deo-inspirata exagitavit eos simul,
Pogonatus cum imperii habebat coronam
Constantis filius pius Constantinus. [rorum
Septimus autem *fuit* consessus deum-ferentium *vi-*
contra abrogatores venerabilium imaginum.
Principes erant Constantinus, Irene,
in hisce tantum concordes materque et filius,
discordes cum erant et maligno-corde invicem.
Septem venerandas omnis quisque scito synodos,
et sententiis earum adhæreto salutaribus,
in quibus et ego fore confido salutem,
purum ponens in Dei copiam decus,
etsi me-applicui inferis-rebus pecudis instar
etsi pecco sæpe per stultitiam.

290. ΑΛΛΟ.

Εἰς ἑαυτόν.

Ἦν ὅτ' ἔην ἔρνος περικαλλές, ἐϋσθενές, ἁβρόν,
καὶ σοφίῃ θάλλων καὶ τόλμῃ κραδίης·
ἀλλά με δαίμων ἢ θεὸς ἢ φθόνος ἄγριος ἐχθρῶν
ἀμφοτέρων ἐλάσας παίγνια δῶκε βίῳ·
Σαμψὼν ἀλλοφύλοις ἐμπαίζοντα, ἀλλ' ἀνὰ νεκροὺς
οἶδα λόγῳ δείξας καὶ πάρος ἐγρομένους *.

290. ALIUD.

In seipsum.

[lens, elegans,
Fuit quando eram ramus perpulcher, viribus pol-
et sapientia florens et audacia cordis : [corum
sed me dæmon aut deus aut invidia atrox inimi-
utraque depulsum ludibrium dedit vulgo :
Samson alienigenis illusisse, sed inter mortuos
novi fama declaratum, et prius adortos.....

291. ΑΛΛΟ.

Εἰς ἑαυτόν.

Οὐρανίων ἐπιγείων [θ'] ἵστορά τις, λέγε, θῆκεν
ὀκτωκαιδεκέτην εἰσέτι σ', Ἰωάννη;
— Θῆκέ με παμβασίλεια, καὶ ἠνορέην ἐπὶ τούτοις
δῶκεν ἀριπρεπέα· ῥήγνυσο, μῶμος ἅπας.

291. ALIUD.

In seipsum.

Cœlestium terrestriumque scientem quis, fare,
octodecim-annos-natum adhuc te, Joannes? [fecit
— Fecit me *talem* omnium-regina, et fortitudinem
[super his
dedit valde decoram : dirumpere, irrisor quis-
[quis es.

292. ΑΛΛΟ.

Ἡρωελεγεῖον.

. . . .
Ἄτρομος εὐκραδίως ἔδραμον εὖτ' ἔθελον.
Ἀλλ' ἕνα τόνδ' αἰνῶς δείδια, μήτι πάθοιμι
πλοῦν ἀΐδηλον, ὅτε στέλλομαι ἐκ βιότου.
Οἶδ' ὅτι [καὶ] μακρὸς καὶ ἀθέσφατος ἐς πόλον ἕρπει

292. ALIUD.

Heroicis et elegiacis (versibus).

. . . .
Intrepidus bono-animo cucurri quando volui.
Sed unum huncce graviter metui, ne paterer
cursum tenebricosum, quando dimittor e vita.
Sciebam longo et immenso *cursu* ad cælum iri

δύσπορος, ἀπροϊδής, οὐ περατὸς χθονίοις.
Καὶ τόδε αὖ βρίθει με πάχος χοὸς εὖτέ περ ἰός,
ὥς τέ βάρος σιδάρω ὃ πλάσαν ἀργαλέαι
τηκεδανή τε μέριμνα, κακοῦ βιότου μελεδῶναι,
ῥύπος θ' ἡδυμόρου βρώματος ἀρχεγόνων.

difficili, improviso, per-quem-transitus-non-(patet terrigenis.
Et hæc retrorsum me gravat crassitudo (*i. e.* crassa [materies) terræ sicut jactus,
utque pondus ferri, quod finxere graves
tabidaque cura, malæ vitæ sollicitudines, [corum.
sordesque dulcem-sortem-habentis victus pris-

293. ΑΛΛΟ.

Τρῶες μὲν καὶ Ἀχαιοὶ ἐπ' ἀλλήλοισι θορόντες
σώματος οὕνεχ' ἑνὸς εἰς δέκ' ἔπιπτον ἔτη·
οἱ δὲ σοφοὶ καὶ ῥήματος ἢ καὶ γράμματος οἴου
μάρναντ' εἰς ἐτέων καὶ χιλίων δεκάδας.
Ἀλλά τέ μ' ἐκ βελέων θεὸς ἔξελεν ἔκ τε κυδοιμοῦ
ἐς Τριάδος γνῶσιν, ἐν Τριάδος με φάει.

293. ALIUD.

Troes quidem et Achæi alii in alios impetu-facto
corpus ob unum per decem cadebant annos :
sapientes autem ob verbum sive et ob litteram [solam
præliati-sunt, per annorum millia decem.
Sed me et ex telis deus exemit exque tumultu
in Trinitatis cognitionem, in Trinitatis me luce.

294. ΑΛΛΟ.

Εἰς τὸν ἑαυτοῦ πατέρα.

Ὅς καὶ νοσοῦντα χερσὶν ἠγκαλιζόμην·
ὅς καὶ θανόντα, σὰς περιστείλας κόρας,
ἔλουσα λουτροῖς ἐσχάτοις, τὰ θρέπτρα σοι,
καὶ φόρτον ἡδὺν μῆνα βαστάσας ὅλον,
μακρᾶς σε γῆς ἤνεγκα μυρίοις πόνοις·
καὶ συζύγῳ δέδωκα καὶ τῇ πατρίδι,
ἔκρυψα καὶ τύμβῳ δὲ καὶ τῇ καρδίᾳ,
Ἰωάννης, σῶν φιλτάτων νεώτατος·
ἔγραψα καὶ νῦν τῷδε τῷ τύπῳ· « Πάτερ,
πατερ, γλυκεῖα κλῆσις, ὄψις ἡδίων· »
μικρὸν παραγόρημά τοῦ πολλοῦ πόθου.

294. ALIUD.

In suum ipsius patrem

Qui et ægrotantem manibus amplexus-sum ;
qui et mortuum, tuis compressis pupillis,
lavi lavacris supremis, nutritionis-præmia tibi,
et onere dulci suscepto mensem per totum,
te per longinquæ terræ tuli infinitos labores :
et conjugi dedi et patriæ,
contexique et tumulo et *meo* corde,
Joannes, carissimorum tuorum novissimus :
scripsi et nunc hisce signis : « Pater,
« pater, dulce nomen, aspectus suavior : »
exiguum solatium ingentis desiderii.

295. ΑΛΛΟ.

Φίλης τὸ λαμπρὸν καὶ σοφὸν τὸ τῆς τέχνης,
κάλλους τὸ τερπνόν, σχήματος τὸ ποικίλον,
τῶν ἔνδον ἡ βλύζουσα θαυματουργία,
τοῦ δημιουργήσαντος ὁ ζέων πόθος
ὑπερφέρουσι τῆς κιβωτοῦ τῆς πάλαι.
Ὅσῳ γὰρ αὐτὰ τῶν πρὶν τ' ἐξευρημένα
μείζω, τοσούτῳ πίστις ἡ Θεοφανοῦς,
προσευκτικὸν σκήνωμα τῶν αἰτημάτων
τεύξασα, καλλύνασα τοῦτο ἐπισκόπου,
εἰς ψυχικὴν κάθαρσιν, εἰς βίου σκέπην.

295. ALIUD.

Amatæ lumen et peritia artis,
pulcritudinis delectatio, habitus varietas,
quæ sunt-intus rerum scaturiens miraculum,
ejus qui-opus-fecit fervens amor
superant arcam antiquam.
Quanto enim iis quæ prius-fuere ipsa inventa
majora *sunt*, tanto *major* fides *fuit* Theophanis
quæ precatorium tentorium petitionum
fecit et ornavit hocce episcopi
in animarum purgationem et vitæ tutamen.

296. ΑΛΛΟ.

Κάλλος ἐμὸν [τ]όδε τεῦξε Γελάσιος, ὥσπερ ὁρᾶτε,
ψυχῆς ἠδὲ κακῶν λυτήριον ὄφρα πέλοιτο,

296. ALIUD.

Pulcrum-opus meum hocce fecit Gelasius, cut [videtis,
animæ atque malorum remedium ut fiat,

---

295. ALIUD.

Insigne lumen artis et sollertiæ
diversiformis suave pulcritudinis,
tot inter admiranda rerum copia,
ejusque, cujus est opus, flagrans amor,
arcam vetustam plurimis vincunt modis.
Quanto minora prisca sunt recentibus
reperta, tanto major est sancti fides,
ad efficaces qui preces tentorium
exstruxit atque instruxit hoc Episcopi,
animis piandis et tegendo corpori.

H. GROTIUS.

τοίχου[ς] ἠδὲ θ[έ]μεθλα καὶ εὖ καθύπ[ερ]θ[εν] ἐρέ-[ψας,
Δ[ωσι[θ]έου ἁγίου Βόστρης ἱερ[ητεύ]οντος.

muros atque fundamenta, et bene supra tecto-[imposito,
Dositheo sancto Bostræ sacerdotium-exercente.

297. ΑΛΛΟ.

† Αἰπεινὸς δόμος εἰμὶ βαθυκτεάνων ναετήρων,
λαϊνέαισι πύλαις[ιν] ἀπήμονα τέκνα φυλάσσων.

297. ALIUD.

† Excelsa domus sum prædivitium incolarum
lapideis portis incolumes liberos servans.

298. ΑΛΛΟ.

Ναοῦ τὸ σαθρὸν κήρυκος Κορνηλίου
εἰς κάλλος ἦρεν σὺν πόθῳ τε καὶ μόχθῳ
αἰτῶν ἀμοιβὴν λύσιν πολλῶν σφαλμάτων
Ἄνθιμος ὁ προΐερος Σκαμάνδρου πόθῳ·
ναοῦ τὸ τερπνόν, τὴν θέσιν, τὸ ποικίλον
ὑπερφυῆ τε λαμπρότητα πᾶς βλέπων
τούτου νεουργὸν Ἄνθιμον, λάτρι, νόει
καὶ λύσιν αἰτοῦ πταισμάτων τῶν ἐν βίῳ.

298. ALIUD.

Templi tabem prædicatoris Cornelii
in pulcritudinem evexit cum amore et labore
poscens invicem solutionem (*i. e.* expiationem) [multorum peccatorum
Anthimus præsul Scamandri amore (*i. e.* cupidus):
templi jucunditatem, positionem, varietatem
eximiumque splendorem quisquis aspiciens
hujus renovatorem Anthimum, minister, memento,
et remissionem precare delictorum quæ in vita *fuere*.

299. ΑΛΛΟ.

Εἰς τὸν ναὸν τὸν Στουδίου.

Ἄϋλα φῶτα πυρφλόγα πρὸ τῆς πύλης
καὶ λύχνον ἐκλάμποντα φωτὸς Κυρίου,
καὶ τοῦ πόλου μίμημα τὸν δόμον βλέπω.
Τὸ πνεῦμα ῥυπῶν, στῆθι τῆς πύλης ἄπο·
τὸν νοῦν δὲ λαμπρός, φαιδρὸς ὢν τὴν καρδίαν,
ἴθι, πρόβαινε, φωτὶ φῶς προσλαμβάνων,
πρὸς ναὸν ἁγνόν, ναὸς ἐμψυχωμένος.

299. ALIUD.

In templum Studii.

Materiæ-expertia lumina, igne-flammata, pro fo-[ribus
et lychnum effulgentem luminis Domini,
et cæli imitationem ædem video.
Tu spiritus sordium, sta extra fores :
tu autem qui et mente nitidus, et lucidus es corde,
ito, procede, lumini lumen adhibens,
ad templum purum, templum *tu* animatum.

300. ΑΛΛΟ.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Εἰς ἓν τὰ κάλλη τῶν ὅλων ἠθροισμένα,
ἄστρων, θαλάσσης, ἀέρος, γῆς καὶ πόλου
ὧδε βλέπων, ἄνθρωπε, μὴ κάμοις βλέπων.

300. ALIUD.

In eumdem.

In unum miracula rerum-universitatis collecta,
astrorum, maris, aeris, terræ et cæli;
hîc intuens, homo, ne defatigere tuendo

301. ΑΛΛΟ.

Τοῦ δεσπότου τὸ κάλλος, ἥλιε, βλέπων,
φαίνεις τί λοιπόν, ἢ λέγεις τρέχειν μόνος;
Βραχὺν δὲ τοῦτον ἐμπεριγράφειν τόπον
ὁρᾷς δραμόντα δυσμόθεν πρὸς τὴν ἕω.
Ὅρα πάλιν τρέχοντα ταύτης πρὸς δύσιν,
καὶ τοῖς ὅπλοις φλέγοντα καὶ πρὸ τῆς μάχης.
Καί σε γνόφος μὲν καὶ θύελλα καὶ νέφος
μικρὸν καλύπτει καὶ διασπᾷ πολλάκις.
Οὗτος δὲ παντὸς ἐστὶ κρείττων καὶ πάθους.
Τοῖς ὄμμασι σὺ καὶ μόνοις, ὃ καὶ λύχνος·
οὗτος δὲ φαίνει τὸ πλέον ταῖς καρδίαις,
καὶ πᾶν καθαίρει τῆς ἀθυμίας νέφος.
Οὗτος διαρκὴς γῆν καταυγάζειν ὅλην,
μᾶλλον δὲ καί σε καὶ τὸν ἀστέρων κύκλον·
αὐτὸν δὲ μᾶλλον οὐρανοῦ τὸν δεσπότην
ψυχῆς τε κάλλει καὶ τρόποις καθηδύναι.

301. ALIUD.

Domini pulcritudinem, sol, videns,
quid jam luces, aut dicis currere *te* solus?
Brevem autem hunc circumscribere locum
vides currentem ab occasu ad auroram.
Vide rursus currentem inde ad occasum,
et armis urentem et ante pugnam.
Et te tenebræ et procella et nebula
parva tegit et distrahit sæpe.
Hic autem omni est validior vel affectu.
Oculis tu vel solis *luces*, quod et lampas *facit* :
iste autem lucet magis cordibus,
et omnem de rgit desperationis nebulam.
Iste sufficiens *est* ad terram illuminandam omnem,
quin et te et stellarum orbem;
ad ipsumque magis cæli dominum [ciendum.
animæque pulcritudine et moribus suavem-effi-

302. ΑΛΛΟ.

Εἰς ναὸν τοῦ Σωτῆρος.

Ὡς τοῦ πόλου μίμημα τὸν δόμον βλέπων
α. ἐξ οὐρανοῦ κάτεισι Χριστὸς σὺν φίλοις·
β. πίστις δὲ πείθει ταῦτα σὺν Γεωργίῳ.
γ. Ἢ καὶ πόλον τέθεικε τόνδε τὸν δόμον·
δ. ἔργον δὲ χειρὸς ταῦτα μὴ πιστευτέον.

302. ALIUD.

In templum Servatoris.

Ut poli imaginem hanc ædem videns
1. e cælo descendit Christus cum amicis;
2. fides sane hæc docet cum Georgio.
3. Polum sed enim posuit hancce ædem;
4. manus autem *esse* opus minime credendum.

303. ΑΛΛΟ.

Οὐκ ἔργα χειρὸς ταῦτα· μή τις ἐλπίσοι·
ἀλλ' οὐρανοῦ κάτεισι Χριστὸς σὺν φίλοις·
Νικηφόρου νίκησε νοῦν τε καὶ λόγον.
Ηὔχει μὲν ἄστροις καὶ φαεινῷ Φωσφόρῳ
πόλος, τὰ πρῶτα τῶν καλῶν φέρων γέρα·
ἀλλ' ἐν δόμῳ νῦν, ὡς μὲν ἄλλον Φωσφόρον,
τὸν Χριστὸν αὐτόν, τοὺς δ' ὑπουργοὺς καὶ φίλους
κυκλοῦντας αὐτόν, ἄστρα πάγκαλα, βλέπων,
αὐτὸς καθ' αὑτοῦ δεύτερα ψηφίζεται.

303. ALIUD.

Non manus opera hæc : ne quis credat;
sed cælo descendit Christus cum amicis :
Nicephori vicit et mentem et artem.
Gloriabatur quidem astris et fulgido Lucifero
polus, primos de pulcris ferens honores :
sed in *hac* æde nunc, ut quidem alterum Luciferum,
Christum ipsum, et ministros et amicos
circumdantes eum, astra perpulcra, intuens,
ipse in ipsum iterum judicat.

304. ΑΛΛΟ.

Κάλλεος ἦν ἔρις· οὐρανὸς ἄστρασιν εὔχετο νικᾶν·
αἰθὴρ ἀστράπτων ᾔτεε πρῶτα γέρα.
Ὡς δὲ δόμος προὐβάλλετο δεσποτικὴν μόνον αἴγλην,
ἔσβεσθ', οἷα λύχνος, κάλλεα οὐράνια.

304. ALIUD.

De pulcritudine lis erat, cælum stellis poscebat [victoriam :
æther fulgurans petebat primos honores.
Ut autem domus protulit dominicum modo splendo- [rem,
exstinguimini, lychni instar, pulcra *miracula* cæli,

305. ΑΛΛΟ.

Πόλου μὲν αἰθήρ, ἄστρα, μήνη, Φωσφόρος·
δόμου δὲ Σωτήρ, ἄγγελοι, μήτηρ, φίλοι.
Τίς ἰσότης πρὸς ταῦτα; ποία σύγκρισις;
Τὴν ἧτταν εὗρες, Οὐρανέ, πλὴν προσκύνει.

305. ALIUD.

Poli quidem æther *est*, astra, luna, Lucifer;
ædis autem Servator, angeli, mater, amici.
Quæ comparatio *illorum* cum his? quæ collatio?
Inferius visum es, Cælum, sed venerare.

306. ΑΛΛΟ.

Ἢ τοῦ πόλου κάτεισι Χριστὸς ἐς δόμον,
ἢ καὶ πόλον τέθεικε τόνδε τὸν δόμον·
ἄμφω δὲ μᾶλλον, καὶ κατῆλθε σὺν φίλοις,
καὶ τὸν δόμον τέθεικεν οὐρανὸν νέον.

306. ALIUD.

Aut polo descendit Christus in hanc ædem,
aut et polum fecit hancce ædem :
potius vero ambo *facta sunt*, et descendit cum [amicis,
et ædem fecit cælum novum.

307. ΑΛΛΟ.

Ἄστρα μὲν αἰγλήεντα καὶ ἀστέρας ἠδὲ σελήνην,
οὐρανέ, καὶ σὺ φέρεις, οἶδα, φαεινότατε.
Ἀλλ' ὅτε τόνδε χορὸν καὶ χρυσῆν ἄντυγ' ἀθρήσω,
μικρά, λέγω, φαίνεις καὶ σὺ καὶ ἥλιος.

307. ALIUD.

Astra quidem splendentia et stellas atque lunam,
cælum, et tu fers, scio, lucidissimum.
Sed ubi huncce chorum et auream fornicem aspi- [ciam,
parum, dico, luces et tu et sol *ipse*.

308. ΘΕΟΦΙΛΟΥ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ ΕΙΚΟΝΟΜΑΧΟΥ.

Πάντων ποθούντων προστρέχειν πρὸς τὴν πόλιν,
ὅπου πάναγνοι τοῦ θεοῦ Λόγου πόδες
ἔστησαν εἰς σύστασιν τῆς οἰκουμένης,
ὤφθησαν οὗτοι τῷ σεβασμίῳ τόπῳ,
σκεύη πονηρὰ δεισιδαίμονος πλάνης,

308. THEOPHILI IMPERATORIS ICONOMACHI.

Cunctis cupientibus accurrere ad urbem
ubi castissimi dei Verbi pedes
stetere ad constitutionem terræ,
visi sunt isti venerando in loco,
vasa prava superstitiosi erroris,

---

308. THEOPHILI IMPERATORIS ICONOMACHI.

Inscriptum frontibus eorum, qui adversabantur Theophilo imperatori Iconomacho.

Ingens ad urbem turba cum concurreret,
ubi steterunt maximi Verbi pedes,
non desituro gentis humanæ bono,
adspexit istos sanctus imprimis locus
erroris instrumenta fingentes deos,

ἐκεῖ τε πολλὰ λοιπὸν ἐξ ἀπιστίας,
πράξαντες αἰσχρὰ δεινὰ δυσσεβοφρόνως,
ἐκεῖθεν ἠλάσθησαν ὡς ἀποστάται.
Πρὸς τὴν πόλιν δὲ τοῦ κράτους πεφευγότες
οὐκ ἐξαφῆκαν τὰς ἀθέσμους μωρίας.
Ὅθεν γραφέντες ὡς κακοῦργοι τὴν θέαν,
κατακρίνονται καὶ διώκονται πάλιν.

illicque multis dehinc ex perfidia
factis turpibus horrendis impia-mente,
inde expulsi sunt ut desertores.
Sed ad urbem imperii cum-effugerant,
non remiserunt illicitas stultitias.
Unde inscripto, ut facinorosi, vultu,
condemnantur et pelluntur rursus.

309. ΘΕΟΦΑΝΟΥΣ.

Τῷ ζῶντι νεκρῷ καὶ νεκρῷ ζωηφόρῳ,
ναίοντι τὴν γῆν, καὶ πατοῦντι τὸν πόλον,
Γραπτοὶ γράφουσι δέσμιοι τῷ δεσμίῳ.

309. THEOPHANIS.

Viventi mortuo et mortuo vitam-ferenti,
incolenti terram, et calcanti polum,
Grapti (*id est* inscripti) scribunt, vincti vincto.

310. ΜΕΘΟΔΙΟΥ.

Τοὺς ταῖς βίβλοισιν οὐρανῶν κλησιγράφους,
καὶ πρὸς μέτωπα σωφρόνως ἐστιγμένους,
προσεῖπεν ὁ ζώθαπτος ὡς συνδεσμίους.

310. METHODII.

Qui libris cælorum nominatim-inscripti sunt,
et in frontibus caste signati,
suos salutat vivus-*ille*-sepultus, ut pariter-vinctos.

311. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Τέρεμνον, ὅνπερ ὡραϊσμένον βλέπεις,
Βασίλειος τέτευχεν ἐκ βάθρων πόθῳ.
Δέχοιο τόνδ' ἐμοῦ πονήματος δόμον,
τὸ γρήγορον φῶς τῶν θεοῦ αὐγασμάτων,
ἀντεισάγων μοι ἀμπλακημάτων λύσιν.

311. ANONYMI.

Tectum quod decoratum vides,
Basilius confecit ex fundamentis cum amore.
Accipias hancce ex meo labore domum,
tu vigil *o* lux ex dei splendoribus,
vicissim-afferens mihi peccatorum remissionem.

312-314. ΑΛΛΑ.

Εἰς εἰκόνα ἀκριβῆ.

α. Οὐρανοῦ ἐγκατέπαλτο καὶ ἔμπνοον ἔθετο εἰκὼ
ἐνθάδε Χριστὸς ἑὴν μητέρος· ὡς δὲ φίλων,
ὡς νοερὸς χορὸς [ἐστι] περισταδὸν ἄλλοθεν ἄλλος
χεὶρ βροτέη μεγάλα ψεύσατο τούσδε τύπους.

β. Ὃς πόλον ἐξετάνυσσα καὶ ἀνδρομέην πλάσα [μορφήν,
εἰς δόμον ἀνδρομέαις χείρεσιν ἐγγράφομαι.
Ταῦτα δ' ὁμοῦ τελέθων, θεὸς ἄμβροτος, ὕστατα θνη- [τός,
πλάττω βουληθείς, πλάττομαι ὡς ἐθέλω.

γ. Ὃς δίφρῳ πυρόεντι ἐφέζομαι, ὃς φῶς οἰκῶ,
εἰς δόμον [εἶμι βροτῷ] χειρὶ χαραττόμενος.
Θάμβεε μή τις [ἐόντα μ'] ἐν ἀγκαλίδεσσι τιθήνης·
καὶ τὸ πρὶν φερόμαν, γαστέρα δ' οἶκον ἔχω.

312-314. ALIA.

In imaginem justam.

a. Cælo exsiluit et spirantem posuit imaginem
Christus suam ibi matris : quomodo amicorum
quomodo *spiritalis* chorus circumstat hinc alius, [alius illinc,
manus mortalis magnifice mentita-est formas.

b. Qui cælum extendi et humanam finxi formam,
in domo *mea* humanis manibus describor.
Hæc autem dum fio, deus immortalis, postremo [mortalis,
fingo quæ volui, fingor ut volo.

c. Qui solio ignito insideo, qui lumen habito,
in domum *meam* veni mortali manu descriptus.
Ne mirare aliquis me quod sim in ulnis nutricis :
et olim ferebar, sinumque domum habeo.

---

et inde multa cum peregissent mala
fidem exuentes impiis sententiis
eliminantur transfugarum crimine.
Qui postquam ad urbem regiam confugerant,
non desierunt legis hostem insaniam.
Hæc propter ora noxia his picti notis
rursum jubentur egredi de finibus. H. GROTIUS.

309. *Illorum qui supra memorati in fonte punctorum ad Methodium patriarcham monumento inclusum.*

Tibi mortuus qui vivis et vivos facis,
Cæli colis qui templa dum terram teris,
Vincti ista vincto scripta dant scripti duo.

H. GROT.

310. METHODII.

Responsum Methodii.

Vos scripta quorum nomina in cæli libris,
et frons colore picta sanctimoniæ
vivens sepultus vinctus hæc vinctis loquor.

H. GROT.

315. ΑΛΛΟ.

Εἰς τὴν εἰκόνα τοῦ Σωτῆρος.

Νοῦς ὢν μέγιστος, σαρκὸς εἴληφας πάχος·
ταύτην γράφω νῦν, τῆς δ' ἄνω φύσιν σέβω,
οὐ χερσὶ γραπτὸν, οὐ περιγραπτὸν τόπῳ.

315. ALIUD.

In imaginem Servatoris.

Mens cum sis maxima, carnis cepisti crassitiem :
hanc describo nunc, illius autem supernam natu- [ram colo,
non manibus descriptam, non circumscriptam loco.

316. ΑΛΛΟ.

Σοὶ τῇ πανάγνῳ μητρὶ τοῦ Θεοῦ Λόγου
προσῆξε Κωνσταντῖνος εἰς παθῶν λύσιν.

316. ALIUD.

Tibi castissimæ matri Dei Verbi
hancce crucem obtulit Constantinus in malorum solutionem *i. e.* in peccatorum expiationem.

317. ΑΛΛΟ.

Γυμνούμενος μὲν γυμνὸν ἐνδύεις, Λόγε·
κάραν δὲ βάπτων ἐξανιστᾷς με πλάνης·
φαιδρύνεται μὲν ὠκεανὸς φωσφόρος,
Ἰορδάνης δεσπότῃ λελουμένῳ
ὡς φαιδρὰ μᾶλλον καὶ τὰ ῥεῖθρα δεικνύει,
καὶ κάλλος ἐντίθησιν, οὐ γὰρ λαμβάνει·
κάλλους πατὴρ πέφυκε, βλύζει φῶς ὅλως.

317. ALIUD.

Nudatus quidem nudum veste-induis, *me*, Verbum :
caputque mergens facis ut exsurgam errore ;
splendescit oceanus lucifer,
Jordanes domino lavato
ut splendida magis vel fluenta ostendit,
et pulcritudinem immittit, quam non capit; [cem.
pulcritudinis natus-est pater, effundit omnino lu-

318. ΑΛΛΟ.

Εἴ τυγχάνει γῆς χῶρος ἐξηρημένος,
ὅπου γέεννα καὶ τόποι κατακρίτων,
ἐκεῖνος οὗτος. Ἀλλὰ Πυριφλεγέθων
ζήτει τίς οὗτος, οὗτος ἐγγύθεν ῥέων
ὁ καυστικὸς Κάϋστρος· ὅς δ' αἰασμάτων
ἀνδρῶν ὅλος πέφυκεν, αἴανδρον λέγω,
Κωκυτὸς ἄλλος τῶν πόνων ἐπάξιος.

318. ALIUD.

Si quis forte-est terræ locus sepositus,
ubi gehenna et sedes *sunt* damnatorum,
hic ille est. Sed Pyriphlegethon
quære quis sit iste, iste juxta fluens
causticus *i. e.* urendi vim habens, Caystrus : qui [quidem ejulationibus
hominum totus factus est, *æandrum* dico,
Cocytus alter ærumnis dignus.

319. ΑΛΛΟ.

Εἰς τὸν ἅγιον Ῥωμανὸν τὸν μελῳδόν.

Ὁ συγχορευτὴς οὐρανοῦ τῶν ἀγγέλων
καὶ γῆθεν ᾄδει τὰς ἐκεῖ μελῳδίας.

319. ALIUD.

In sanctum Romanum cantorem.

Qui choros-exercet-cum cæli angelis
et e terra canit quæ fiunt illic cantilenas.

320. ΑΛΛΟ.

Εἰς τὸν Θεολόγον.

Ἡ γνῶσις ὄντων, Γρηγόριος νῦν βλέπων.

320. ALIUD.

In Theologum.

Rerum-quæ-sunt intelligentia *ecce adest* Gregorius [nunc videns

321. ΑΛΛΟ.

Οἱ μὲν πάλαι θύουσιν ἄρνας καὶ βόας·
ἐγὼ δὲ Χριστῷ τῷ Λόγῳ θύσω λόγον,
τῷ νῷ τε τὸν νοῦν, πνεῦμα πνεύματι, τρία.

321. ALIUD.

Veteres sacrificant agnos et boves :
ego autem Christo Verbo sacrificabo verbum,
menti mentem, spiritum spiritui, tria.

322. ΑΛΛΟ.

Ὁ Ἔρως.

Οὐκ ἀπὸ πανδήμου, ξένε, Κύπριδος, οὐδ' ἀπὸ γαίης
εἰμί, καὶ ὑλαίης ἔκγονος εὐφροσύνης.
Ἀλλ' ἐγὼ ἐς καθαρὴν μερόπων φρένα πυρσὸν ἀνάπτω
εὐμαθίης, ψυχὴν τ' οὐρανὸν εἰσανάγω. [ἑκάστης
Ἐκ δ' ἀρετῶν στεφάνους πισύρων πλέκω, ὧν ἀφ'
τούσδε φέρων πρώτῳ τῷ σοφίης στέφομαι.

322. ALIUD.

Amor.

Non a publica, hospes, Venere, neque e terra
sum, et materiali natus voluptate.
Sed ego in pura mortalium mente facem accendo
bonæ-doctrinæ, animumque in cælum duco.
E quatuor virtutibus coronas necto, quarum [quaque
hasce ferens prima sapientiæ cingor.

323-325. ΑΛΛΑ.

α. Τῆς γῆς τὰ τερπνὰ καὶ τὰ λαμπρὰ τῶν ἄνω
εἰς ἓν κέρασας, δημιουργὲ τῶν ὅλων·
σὺ γὰρ συνήργεις ταῦτα τῷ σῷ Νικήτᾳ,
ἄλλον πόλον τέθεικας ἐν γῇ τὸν δόμον·
ἐξ ἀστέρων φῶς, ἐκ δὲ τῆς γῆς οἱ λίθοι.

β. Τί κἀκ τίνων εἴληφας εἰς κάλλος δόμων;
— Ἐκ γῆς μὲν ὕλην, ἐκ δὲ τοῦ πόλου τέχνην.

γ. Τίνος σε χεὶρ ἤγειρε, καὶ δῶρον τίνι;
— Πόθος Νικήτα τῷ κρατοῦντι τῶν ὅλων.

323-325. ALIA.

a. Terræ jucunda et fulgida eorum quæ-supra-sunt
in unum miscuisti, opifex omnium :
tu enim simul fecisti hæc cum tuo Niceta,
aliud cælum posuisti in terra *tibi* domum;
ex astris lux *est*, e terra autem lapides.
[domorum?

b. Quidnam et a quibus cepisti ad pulcritudinem
— E terra quidem materiem, e cælo autem artem.

c. Cujusnam te manus erexit, et cuinam donum?
— Amor Nicetæ omnium regnatori.

326. ΑΛΛΟ.

Οὐ χεὶρ λιθουργὸς οὐδὲ χεῖρες ζωγράφου·
σή, δημιουργέ, χεὶρ καὶ σὴ τέχνη
εἰς ἓν τὰ κάλλη τῶν ὅλων κεραννύει.
Λίθων μὲν αὐγὴ φῶς δοκεῖται ἀστέρων,
ἁψὶς δὲ χρυσῆ, πῦρ τὸ λαμπρὸν αἰθέρος,
ψηφὶς δὲ τερπνὴ καὶ βαφὴ τῶν χρωμάτων,
λειμών τις ἄλλος γραπτὸς ἄνθεσι βρύων·
ἡ τῶν τύπων τέχνη δὲ νικᾷ τὴν φύσιν,
καὶ σχῆμα καὶ κίνημα καὶ βλέμμα γράφει
καὶ πνεῦμα μικροῦ· τοῦτο δ' οὐκ ἔχει μόνον·
ὄρη μεθιστᾷ πίστις, ἔργοις νῦν βλέπω.
Σοῦ γὰρ λάτρου Νικήτα φίλτρον καὶ πόθος,
καὶ τοὺς τρόπους ἔδειξεν ὡς ζῶντας βλέπειν,
καὶ τοὺς λίθους ἔπεισεν ἀστραπὰς φέρειν,
καὶ πάντα σῆς μετέσχεν αἴγλης, Χριστέ μου.

326. ALIUD.

Non manus lapicida *hic adest* neque manus picto-
tua, *summe* artifex, manus et ars tua [ris :
in unum quæ in omnibus pulcra sunt commiscet.
Lapidum splendor lumen creditur *esse* stellarum,
fornix aurea, ignis fulgidus ætheris,
gemma autem jucunda et varius-usus colorum
pratum aliquod descriptum floribus pullulans :
quæ formis eminet ars vincit naturam,
et habitum et motum et intuitum exscribit
et fere spiritum : hoc autem non habet solum :
montes transfert fides, factis nunc video.
Tui enim famuli Nicetæ amor et studium
et modos *ita* monstravit ut quasi viventes vide-
et lapides persuasit ut fulgores ferrent [rent,
et omnia tui partem-habuere splendoris, Christe mi.

327. ΑΛΛΟ.

Εἶχον τὸν ἀγρὸν ἡδονῶν τι χωρίον
ἰδεῖν, φαγεῖν, πιεῖν τε, τερφθῆναι μέλει·
ἀλλ' ὡς τὸν ἁγνὸν ναὸν εἶδον Παρθένου,
μέσον πατεῖν ἔδοξα τὸν λαμπρὸν πόλον.

327. ALIUD.

Habebam agrum voluptatum quemdam locum
ubi poteram videre, edere, bibere, delectari cantu;
sed ut purum fanum vidi Virginis, [cælum.
per medium ambulare mihi-visus-sum splendidum

328. ΑΛΛΟ.

Ἀέναος δ]όμος εἰμὶ ἀεθλοφόρου Θεοδώρου
μάρτυρος ἀθα[νάτοιο, θεοῦ τε] καὶ ἀνθρώποιο·
σῶμα γὰρ ἐν γαίῃ, ψυχὴ δ' εἰς οὐρανὸν εὐρὺν
ἀγγε[λ]ικ[ὴ] τελέθει κἀγήραον ἕρμα. . . . .
καὶ ναέ[τη]σι καὶ ἐσσομέν[οις μέγα θαῦμα ἰδέσθαι.

328. ALIUD.

Sempiterna domus sum victoris-in-certamine
martyris immortalis, deique et hominis : [Theodori
corpus enim in terra, anima autem in cælo vasto
inter-angelos est et senectutis-expers fulcrum.....
et incolis et futuris magnum miraculum quod vi-
[deant.

329. ΑΛΛΟ.

Εἰς τὸν ἅγιον Θεόδωρον.

Ῥῆτορ, στρατηγέ, μάρτυς, ἀνδρείας τύπε,
ἄγαλμα κάλλους, ἀρετῶν κρᾶμα ξένον,
σοὶ πάντα τἀμά, σοὶ πνοήν, σοὶ τοὺς λόγους,
σοὶ χειρὸς ἄρσιν, σοὶ πορείαν, σοὶ στάσιν,
Ἰωάννης δίδωμι· σὺ δὲ τὰ πάντα μοι·
φύλαξ, ὁδηγός, σύμμαχος γένοιό μοι.

329. ALIUD.

In sanctum Theodorum.

[plar,
Orator, exercitus-dux, martyr, fortitudinis exem-
oblectamentum pulcritudinis, virtutum mira compa-
tibi cuncta mea, tibi spiritum, tibi orationes, [ges,
tibi manus elevationem, tibi incessum, tibi statio-
Joannes do; tu autem omnia mihi *des*; [nem,
custos, viæ-dux, pugnæ-socius fias mihi.

330. ΑΛΛΟ.

Εἰς τοὺς βασιλικοὺς στεφάνους τῆς χειρός, αὐτοκράτωρ Ἰωάννης.

Ἔθραυσεν ἐχθροὺς δεξιὰ σή, Χριστέ μου.
Χριστοῦ δὲ τοῦ σοῦ δεξιᾶς ἐστεμμένης,
σοὶ πᾶς προσάπτει τῶν προστροπαίων τὴν χάριν.

330. ALIUD.

In regias coronas manus, imperator Joannes.

Fregit inimicos dextra tua, Christe mi.
Christi autem tui dextra coronata,
tibi quisque attribuit supplicum gratiam.

331. ΑΛΛΟ.

Εἰς τὴν τιμίαν ζώνην.

Ζώνη κόρης τὰ νεῦρα Ῥωμαίων γένους.

331. ALIUD.

In pretiosum cingulum.

Cingulum puellæ nervi *sunt* (*i. e.* vis) Romanorum gentis.

332. ΑΛΛΟ.

Εἰς τὴν τιμίαν ἐσθῆτα.

Κόρης ἀχράντοιο βασιλίδος ἄφθορον ἔσθος,
ἄφθορος ὅττι τέκε Λόγον ἄφθορον, ἄχρονον υἷα.

332. ALIUD.

In pretiosam vestem.

Puellæ immaculatæ reginæ incorrupta vestis *est*
quod incorrupta *ipsa virgo* peperit Verbum incorruptum, æternum filium.

333. ΑΛΛΟ.

Εἰς τὸν κυρὸν Νικηφόρον τὸν βασιλέα.

Ἑξάετες λαοῖο θεόφρονα ἡνία τείνας,
τόσσ' ἐπ' ἔτη Σκυθῶν ἄρεα δῆσα μέγαν.
Ἀσσυρίων δ' ἔκλινα πόλεις καὶ Φοίνικας ἄρδην,
Ταρσὸν ἀμαιμακέτην εἷλον ὑποζύγιον·
νήσους δ' ἐξεκάθηρα, καὶ ἤλασα βάρβαρον αἰχμήν,
εὐμεγέθη Κρήτην, Κύπρον ἀριπρεπέα·
Ἀντολίη τε δύσις τε ἐμὰς ὑπέτρεσσαν ἀπειλάς,
ὀλβοδότης Νεῖλος καὶ κραναὴ Λιβύη.
Πίπτω δ' ἐν βασιλείοις μέσσοις, οὐδὲ γυναικὸς
χεῖρας ὑπεξέφυγον, ἃ τάλας, ἀδρανέης.
Ἦν πόλις, ἦν στρατός, ἦν καὶ διπλόον ἔνδοθι τεῖχος·
ἀλλ' ἐτεὸν μερόπων οὐδὲν ἀκιδνότερον.

333. ALIUD.

In dominum Nicephorum imperatorem.

Sex-annis qui populi divina-mente-ductas habenas tenui,
tot per annos Scytharum martem ligavi magnum.
Assyriorumque depressi urbes et Phœnices funditus.
Tarsum inexpugnabilem cepi et sub jugo-tenui :
insulas autem expurgavi, et expuli barbarorum hastam,
valde-magnam Cretam, Cyprum valde-decoram.
Oriensque et Occidens meas horruere minas,
divitiarum-dator Nilus et aspera Libya.
Cado autem in regiis ædibus mediis, neque mulieris
manus effugi, ah miser! imbecillæ.
Erat civitas *mihi*, erat exercitus, erat et duplex intus murus :
sed verum *est* mortalibus nihil esse infirmius.

334. ΑΛΛΟ.

Εἰς τὴν δεξιὰν τοῦ βασιλέως Νικηφόρου.

Ἡ δεξιὰ χεὶρ δεσπότου Νικηφόρου
Πακτωλός ἐστιν καὶ ῥέει τὸ χρυσίον.

334. ALIUD.

In dextram imperatoris Nicephori.

Dextra manus domini Nicephori
Pactolus est et aurum *inde* fluit.

335. ΑΛΛΟ.

Τίνας ἂν εἴποι λόγους ὁ ἐν ἁγίοις βασιλεὺς Κυρὸς Νικηφόρος, ἀποτεμνομένων τῶν εἰκόνων αὐτοῦ.

Καὶ κεφαλὴν ἀπέκερσαν ἐμὴν ξίφει, ἥρπασε δ' ἀρχὴν
ἀνδροφόνῳ παλάμῃ κοίρανος ἐκ σκοτίης.
Εἰς τί καὶ εἰκόσιν ὁ φθόνος, ἃ πάθος, αἷσιν ἀνάσσειν
κἂν Φάλαρίν τις ἐᾷ, κἂν Ἐχέτου μανίας;
Ἀλλ' ἄγ' ἐμὰς στήλας τίς ἀϊστώσειε μεγαίρων
εὐγενέτιν Κρήτην, Κύπρον ἀριπρεπέα,
Ταρσὸν ἀμαιμακέτιν, Κιλίκων πτολίεθρα κλιθέντα,
τείχεά τ' Ἀντιόχου, ἄστεά τ' Ἀσσυρίων,

335. ALIUD.

Quæ dixerit verba qui inter divos est rex Dominus Nicephorus, abscissis imaginibus suis.

Et caput abrasere meum gladio, rapuitque imperium
homicida manu imperator ex tenebris.
Quid et imaginibus invidia *est* — ah! cladem! — quibus regnare
et Phalarin quis sinat, et Echeti furores?
Verum age, meos titulos quis aboleret invidens
generosam Cretam, Cyprum magnificam,
Tarsum inexpugnabilem, Cilicum oppida eversa,
mœniaque Antiochi, urbesque Assyriorum,

Πέρσας, Φοίνικας, Ἄραβας; Ἔθνεα μυρία γαίης
πάνθ' ὑπόειξεν ἐμῷ δουρὶ κραδαινομένῳ.
Τίς τάδε σιφλώσειεν; Ἀνάσσετε, χαίρετε τοίχοις·
αὐτὰρ ἐγὼ χώραις καὶ κραδίαις γράφομαι.

Persas, Phœnices, Arabas? Gentes sexcentæ terræ
omnia concessere meæ hastæ vibratæ. [nibus :
Quisnam hæc dedecoraret? Regnate, gaudete mœ-
ego sedenim et regionibus et animis depingor.

336. ΑΛΛΟ.

Εἰς τὸν ἅγιον Δημήτριον.

Θεσσαλονίκης πρόμος ἵσταται οὗτος ἐν ὅπλοις·
ὃς δ' ἄοπλος νικᾷ, πῶς ὅταν ὅπλα λάβοι;
Οὐχ ὅπλοις κρατέων σοφίης πρόμος ἔπλετο μάρτυς.
Ἀμφοτέροις ἀμύνων, θὲς φθόνον εἰς ἀνέμους.

336. ALIUD.

In sanctum Demetrium.

Thessalonicæ princeps statuitur iste in armis :
qui sane inermis vincit, quomodo *faciet* quando
[arma sumpserit?
Non armis superans sapientiæ princeps fuit testis.
Ambobus propugnans, mitte invidiam in ventos,

337. ΑΛΛΟ.

Εἰς τὴν λάρνακα τοῦ ἁγίου Παντελεήμονος.

Πέτρας μέλι πρίν, νῦν δὲ θαύματα βρύει.

337. ALIUD.

In capsam sancti Panteleemonis.

E petra mel prius, nunc autem abundant miracula.

338. ΑΛΛΟ.

Εἰς τὸν Χριστὸν ὑπνώττοντα ἐπὶ τοῦ σκάφους.

Εἶ θεός, εἶ βροτός· ὑπνοῖς, ἀλλὰ καὶ εὔνασας οἶδμα·
ὑπνοῖς, ἔγρεο. Ἔγρετο καὶ σάλον εὔνασε πόντου.

338. ALIUD.

In Christum dormientem in cymba.

Es deus, es mortalis : dormis, sed et sopivisti
[*maris* tumorem;
dormis, expergiscere. — Experrectus est et æstum
[sopivit ponti.

339. ΑΛΛΟ.

Σόδομα καὶ Γόμορρα πῦρ ὧδε φλέγει,
κἀκεῖ τὰ φρικτὰ τῆς πυρώσεως μένει.
Ποίων δοκεῖν χρὴ τῶν δικαιωτηρίων
τυχεῖν ἐκεῖθεν μηδὲ τῆς δίκης μέρος
ἐνταῦθα δόντας καὶ τρυφῶντας τὸν βίον;

339. ALIUD.

Sodoma et Gomorrha ignis sic incendit,
et hîc horrenda incendii manent.
Qualia credas oportet supplicia
nactos esse illinc, qui ne justitiæ quidem partem
hîc dederunt et delicate-viventes vitam?

340. ΑΛΛΟ.

Εἰς τὴν Πόρνην.

Ὁ Χριστὸς ὧδε τῷ πανεντίμῳ λόγῳ
ψυχὴν μυρίζει τῆς μυριζούσης πόδας.
Σώφρων ἡ πόρνη μύρῳ τὸ μῦρον θεραπεύει.

340. ALIUD.

In Meretricem.

Christus sic valde-honorabili oratione
animam ungit ungentis pedes *suos*.
Prudens meretrix unguento unguentum colit.

341. ΑΛΛΟ.

Εἰς τὸν Λῃστήν.

Ὁ λωποδύτης πίστιν ἐνδὺς τῷ ξύλῳ,
τὰς τῆς Ἐδὲμ νῦν ἐξεμόχλευσε πύλας.

341. ALIUD.

In latronem.

Prædator induta fide in ligno (*i. e.* in cruce)
Eden nunc vectibus-evellit portas.

342. ΑΛΛΟ.

Εἰς τὴν Χριστοῦ γέννησιν.

[Πάντων πνοὴ σύ, κἂν ἑκὼν νῦν ἐκπνέῃς.]
Γεννᾷ σελήνη, ἥλιος τοὐναντίον·
ἐκ τῆς σελήνης τίκτεται νῦν φωσφόρος.

342. ALIUD.

In Christi nativitatem.

[Omnium spiritus tu, etsi libens nunc exspiras.]
Gignit luna, sol contra :
a luna paritur nunc lucifer.

343. ΑΛΛΟ.

Νεοπτόλεμος ἦν νέος Χριστοφόρος·
κεῖται δὲ βληθείς, φεῦ, ἤ τις χερσί τινος,
ὁ Πηλέως ἔκειτο Πάριδος βέλει.
Πίστευε· νεκρὸς ἐκ βέλους Χριστοφόρος.

343. ALIUD.

Neoptolemus fuit novus Christophorus :
jacet autem telo-fixus, heu! quomodo quidam cu-
Pelei *filius* jacuit Paridis telo. [jusdam manu,
Confide : mortuus e telo Christophorus.

344. ΑΛΛΟ.

Εἰς σταυρὸν χρυσοῦν.

Κἀνταῦθα Χριστός ἐστιν ὑπνῶν ἐν ξύλῳ·
φέρει δὲ χρυσὸν τοῦ πάθους τὴν εἰκόνα,
ἀνθ' οὗ πραθεὶς ἔσωσε τοὺς κατ' εἰκόνα.

344. ALIUD.

In crucem auream.

Et hîc Christus est dormiens in ligno;
fert autem aurum quod passionis imago est,
cujus-pretio venditus salvos-fecit eos qui contra [imaginem sunt.

345. ΑΛΛΟ.

Εἰς τὸν Σταυρόν.

Τοὺς οὐρανοὺς ἥπλωσα, τείνομαι χέρας,
ἤρεισα τὴν γῆν, νῦν προσηλοῦμαι ξύλῳ·
θάλασσαν ἐξέδλυσα, νῦν δὲ, πλάσμα μου,
πλευρᾶς τὰ καινὰ ῥεῖθρα ταῦτα βλυστάνω·
πῦρ δημιουργῶ, τανύω τὸν ἀέρα,
λείπω τὸ θερμόν, ἐκπνέω. Τί σοι πλέον;
γῆν νεκρὸς οἰκῶ, πλὴν ἀνιστῶ, καὶ τάφον
ἑκὼν ὑπελθὼν, ἐξανοίγω σοι πόλον.

345. ALIUD.

In Crucem.

Cælos expandi : extendor manibus,
firmavi terram, nunc clavis-affigor ligno;
mare effudi, nunc autem, figlinum-opus meum,
e latere nova hæc fluenta effundo;
ignem fabricor, extendo aera,
linquo calorem, exspiro. Quid tibi amplius?
terram mortuus habito, sed surgere-facio, et se- [pulcrum
libens qui subii, aperio tibi polum.

346. ΑΛΛΟ.

Εἰς τὴν βάπτισιν.

Ὕδωρ θαλασσῶν, τῆς ἀβύσσου πᾶν βάθος
ἐγὼ συνῆξα, χεὶρ ἐμὴ δ' ἐξ ὑδάτων
τοῖς οὐρανοῖς ὕπερθεν ἥπλωσε στέγην.
Κλύζω δὲ τὴν γῆν, ἀλλὰ νῦν βάπτω κάραν,
καὶ συμβυθίζω τοῦ δράκοντος τὴν κάραν.
Κλίνω δὲ δούλῳ δεσπότης τὸν αὐχένα,
καὶ πλάσμα τοὐμὸν ἐξανυψῶ πρὸς πόλον.

346. ALIUD.

In sacram lavationem.

Aquam marium, abyssi omne profundum
ego coegi, manusque mea ex aquis undis
cælis superne explicavit tectum.
Lavo autem terram, sed nunc lavo caput,
et simul-demergo draconis caput.
Inclinoque servo dominus cervicem,
et opus meum extollo ad polum.

347. ΑΛΛΟ.

Εἰς τὸ ΔΙΕΜΕΡΙΣΑΝΤΟ ΤΑ ΙΜΑΤΙΑ ΜΟΥ.

Πνοὴν μερίζω, χόρτον ἀγρὸν ἐνδύω,
καὶ νῦν μεριστὴς τῶν ἐμῶν ἐνδυμάτων,
ἐμὴ μερὶς καὶ κλῆρος· ἀλλ' ἄφες, πάτερ.

347. ALIUD.

In hæc verba : *diviserunt vestimenta mea.*

Spiritum divido *i. e.* distribuo; herba agros vestio,
et nunc *est* divisor meorum vestimentorum,
mea fit divisio et sortitio : sed dimitte, pater.

348. ΑΛΛΟ.

Εἰς τὸν Ἰωήλ.

Ἐξίσταται βλέπων τις ἐξεστηκότα,
θαμβεῖ προφήτην εἰσορῶν τεθηπότα.
Οὕτω τὸ θάμβος μέχρι καὶ τῶν χρωμάτων
δείκνυσι τέχνη τὴν φύσιν μιμουμένη.

348. ALIUD.

In Joel [prophetam].

A-mente-alienatur quis videns a-mente-alienatum,
obstupescit prophetam intuens obstupefactum.
Adeo stuporem usque ad colores
monstrat ars naturam imitata.

349. ΑΛΛΟ.

Εἰς τὸν Εὐαγγελισμόν.

Δοκῶ βροτοῦσθαι καὶ πάλιν τὸν δεσπότην·
χαίρων ὁ πεμφθεὶς, ἡ κόρη θαμβουμένη
ὠσὶν τὸ πνεῦμα, πατρὸς ἡ χεὶρ ὑψόθεν.
Ἤκουσα πάντως καὶ τὸ ΧΑΙΡΟΙΣ ἀγγέλου,
εἰ μὴ τὸ πρᾶγμα καὶ πάλιν λαθεῖν ἔδει.

349. ALIUD.

In lætam-Annuntiationem.

Credo mortalem-fieri et iterum dominum :
gaudens missus, puella cum-stupore-accipiens
auribus spiritum, Patris manus superne.
Omnino et audivi AVE dicentem angelum,
nisi rem et rursus latere oporteret.

350. ΑΛΛΟ.

[Εἰς τὸν αὐτόν.)

Χαίροις τὰ μνῆστρα· ταῦτα δ' ἕδνα σοι, κόρη,
χθών, οὐρανός, θάλασσα, σύμπασα κτίσις,

350. ALIUD.

[In eamdem.]

Gaude sponsalibus : hæcce tibi sunt munera [puella.
terra, cælum, mare, universa natura,

βροτοί, νόες τὸ πρῶτον ἢ πάντων πλέον·
σὸς παῖς, Θεοῦ παῖς, δεσπότης σὸς νυμφίος.

351. ΑΛΛΟ.

[Εἰς τὸν αὐτόν.]

Ὁ νοῦς « τὸ χαῖρε, » καὶ Λόγος σὺν τῷ λόγῳ
ὑπὲρ λόγον σήν, μῆτερ, οἰκεῖ γαστέρα.

352. ΑΛΛΟ.

[Εἰς τὸν αὐτόν.]

Δέχου τὸ πῦρ χαίρουσα· χρυσᾶ λυχνία
φλέγει Χερουβίμ, πλὴν σὲ καὶ τέρψει, κόρη.
Ὁ μητρὸς ἐκτὸς σὴν προμήτορα πλάσας
νῦν πατρὸς ἐκτὸς πλάττεταί σοι, παρθένε.

353. ΑΛΛΟ.

[Εἰς τὸν αὐτόν.]

Χαίροις· τὸ ῥῆμα καὶ τὸ πρᾶγμά σοι λέγων
σὸς παῖς, Θεοῦ παῖς, δεσπότης, σὸς νυμφίος.

354. ΑΛΛΟ.

[Εἰς τὸν αὐτόν.]

« Χαίροις » ὁ νοῦς ἔφησας, ὢ τερπνοῦ λόγου!
ἄρρητος ἡ σάρκωσις, ὢ καινοῦ τρόπου!
γαστὴρ γυναικὸς οὐρανοῦ νικᾷ κύτος.

355. ΑΛΛΟ.

Εἰς τὴν Θεοτόκον καὶ τοὺς ἀγγέλους καὶ τὸν ἅγιον Παῦλον καὶ τοὺς ἀποστόλους τῷ Χριστῷ προσφέροντας τὸν Χρυσόστομον.

Σκεῦος τὸ χρυσοῦν χρύσεον δῶρον φέρει
σοί, Χριστέ, Παῦλος, σὴ δὲ λυχνία, λόγον,
φῶς αὐτολαμπές, πυρφλόγοι τὸν πυρπνόον,
τὴν δ᾽ αὖ σαγήνην ἢ θάλασσαν τῶν λόγων
οἱ πᾶν σαγηνεύσαντες ἐν λόγοις ἔθνος.

356. ΑΛΛΟ.

[Εἰς τὸν αὐτόν.]

Χρυσῆ σὺ πηγή, χρύσεον δέχου στόμα
δι᾽ οὗ τὰ χρυσᾶ ῥεῖθρα, Χριστέ, σῶν λόγων
κύκλῳ χυθέντα πᾶσαν ἀρδεύει χθόνα.

357. ΑΛΛΟ.

Εἰς τὸν τάφον.

Ἅδης νεκροῦται νεκρὸν ἁρπάσας κάτω
σὲ τὸν νεκρῶν κρατοῦντα καὶ ζώντων, Λόγε,
καί σοι συνεξέπνευσεν ἐκπεπνευκότι,
ζωῆς χορηγὲ καὶ πνοῆς αὐτοκράτορ.

358. ΑΛΛΟ.

Τὸ πνεῦμα, τὸν νοῦν, τὴν πυρίστομον φλόγα

mortales, mentes in primis aut magis quam omnia:
filius tuus, Dei filius, dominus sponsus tuus.

351. ALIUD.

[In eamdem.]

Mens *dixit* « ave », et Verbum simul ac verbum *fit*
supra verbum *credibile*, tuum, mater, habitat [ventrem.

352. ALIUD.

[In eamdem.]

Accipe ignem gavisa : aureum candelabrum
urit Cherubim, sed te et delectabit, puella.
Qui absque matre primam-matrem tuam finxit,
nunc absque patre fingitur tibi, virgo.

353. ALIUD.

[In eamdem.]

Ave : verbum et rem tibi dicens *est*
tuus filius, Dei filius, dominus et sponsus tuus.

354. ALIUD.

[In eamdem.]

« Ave » *tu* mens dixisti; o delectabile verbum!
mysterium, suscepta-caro; o novum morem!
venter mulieris cæli vincit cavum.

355. ALIUD.

In Deiparam et angelos et sanctum Paulum et apostolos Christo offerentes Chrysostomum.

Vas aureum aureum donum fert [verbum,
tibi, Christe, Paulus; tuum autem candelabrum,
lumen per-se-fulgens, igne-inflammati (*i. e.* angeli)
[eum-qui-ignem-spirat,
sagenam rursum aut mare orationum [lum.
qui omnem sagena-incluserunt rationibus popu-

356. ALIUD.

[In eumdem.].

Aureus tu fons, aureum os accipe
per quod aurea flumina, Christe, tuorum verborum
circum effusa omnem irrigant terram.

357. ALIUD.

In sepulcrum.

Orcus morti-datur mortuum postquam rapuit ad in- [feros
te mortuorum dominum et viventium, Verbum,
et tecum exspiravit exspirante,
vitæ dux et spiritus imperator.

358. ALIUD.

Spiritum, mentem, igneo-ore-emissam flammam

πῶς σῶμα, πῶς χοῦς, πῶς σὺ χόρτος ὢν γράφεις;
— Πείθει πόθου φλὸξ καὶ φλογὸς γράφειν τύπους.

quomodo cum sis corpus, et humus et fœnum, depingis!
— Suadet amoris flamma et flammæ pingere formas.

359. ΑΛΛΟ.

Ὁ νοῦς βλέπει νοῦν, πνεῦμα πῦρ· ἡ καρδία
ἐν ὑλικοῖς ἄϋλος ἐν τόσῳ τόπῳ.

359. ALIUD

Mens spectat mentem, spiritus ignem : cor
in materialibus immaterialis, quantulo in loco!

360. ΑΛΛΟ.

Ὁ γῆς κυκλῶν τε καὶ τὰ τοῦ πόλου πλάτη,
εἷς γῆν ὁ πληρῶν καὶ πόλον, καὶ δεσπότης
πάντων ἀΰλων ὑλικῶν τε κτισμάτων
περιγραφεὶς ἔστηκε τῆς σαρκὸς τύπῳ.
Τί καινὸν εἰ καὶ δοῦλος ὕλῃ τὸν τύπον
δίδωσιν, αὐτὸς πνεῦμα καὶ νοῦς τυγχάνων;

360. ALIUD.

Qui terræ circumitque et cæli latitudines,
unus qui terram implet et cælum, et dominus *est*
omnium quæ absque materia et ex materia creata sunt,
circumscriptus stetit carnis forma.
Quid novum, si et servus materiæ formam
dat, cum sit ipse spiritum ac mentem sortitus?

361. ΑΛΛΟ.

Εἰς ὑέλινον ἀγγελίην.

Ἐξ ὑέλων μὲν φῶς ὁρατοῦ φωσφόρου,
τοῦ δ' αὖ θεουργοῦ φωτὸς ἀντανακλάσεις
κάτω διαρρέουσιν οἱ θεῖοι νόες.

361. ALIUD.

In vitreum angelum.

E vitro quidem lux visibilis luciferi;
divinæ rursum lucis repercussiones
infra (*i. e.* his in terris) perfundunt divinæ mentes.

362. ΑΛΛΟ.

[Εἰς τὴν αὐτήν.]

Ἔσοπτρα φωτὸς ὕελοι μὲν ἡλίου,
τοῦ δ' ἥλιον κτίσαντος οἱ θεῖοι νόες.

362. ALIUD.

[In eumdem.]

Lucis solis specula sunt crystalla,
sic ejus qui solem creavit divinæ mentes.

363. ΑΛΛΟ.

[Εἰς τὴν αὐτήν.]

Ἐκ φοινικῆς μορφοῦσθε λευκῆς ὑέλου
τοῦ φωτὸς ὡς ἔσοπτρα, τοῦ πυρὸς φλόγες.

363. ALIUD.

In eumdem.

E phœniceo formamini candido vitro
luminis ut specula, ignis flammæ.

364. ΑΛΛΟ.

Εἰς τὴν Σαμαρῖτιν.

Θάλασσαν ἐξέβλυσα, καὶ πόλῳ στέγην
ἐξ ὑδάτων ἥπλωσα· νῦν δ' αἰτῶ πόμα,
ὁ γῆν πιαίνων νάμασι καθημέραν.

364. ALIUD.

In Samaritidem.

Mare effudi, et cælo tectum
ex aquis explicui : nunc autem rogo potum,
ego qui terram pinguefacio lymphis quotidie.

365. ΑΛΛΟ.

Εἰς τὸν νιπτῆρα.

Ψάμμον τίθημι τῇ θαλάττῃ τειχίον·
χάος χαλινῶ, ῥεῖθρα τείνας ὑδάτων,
πόλον στεγάζω, νάμασι τρέφω χθόνα·
τόξῳ δὲ χρυσῷ ζωννύω τὸν αἰθέρα·
νιπτῆρα νῦν τίθημι καὶ μικρὰν ῥύσιν
κρήνης ἀπαντλῶ, ζώννυμαι δὲ λεντίῳ,
τείνω τὰς χεῖρας, δουλικοὺς πλύνω πόδας.
Σὺ δ', ὦ μαθητὰ καὶ φονευτά, τοὺς πόδας
ἐξευτρεπίζεις εἰς σφαγὴν τοῦ δεσπότου.

365. ALIUD.

In lotionem pedum.

Arenam pono mari murum :
chaos freno, rivos extendens aquarum
polum (*i. e.* cælum) operio, lymphis alo terram :
arcuque aureo præcingo æthera;
pelvim nunc pono, et parvum fluxum
fontis exhaurio, accingorque linteo,
intendo manus, serviles lavo pedes.
Tu autem, o discipule et homicida, pedes
apparas in cædem domini.

366. ΑΛΛΟ.

Εἰς τὸν Πρόδρομον, τὸν Θεολόγον,
καὶ τὸν Χρυσόστομον.

Τὴν ἐξ ἐρήμου μουσικὴν ἀηδόνα,

366. ALIUD.

In Præcursorem, Theologum
et Chrysostomum.

Quæ e deserto venit canoram lusciniam,

χρυσήλατον σάλπιγγα καὶ βροντῆς γόνον
Ἰωάννην ἵστησι καὶ νῷ καὶ τύπῳ.

æneam tubam et tonitrus filium
Joannem statuit *pictor* et mente et forma.

367. ΑΛΛΟ.

Εἰς τὴν βίβλον τοῦ Θεολόγου.

Ἐνταῦθα γλώττης ἀστραπαὶ τῆς πυρπνόου
ὡς ἐκ δυοῖν ῥέουσι πηγῶν τῶν ἄνω
φῶς ὀρθοδόξοις, αἱρετισταῖς καὶ φλόγα.

367. ALIUD.

In librum Theologi.

Hîc linguæ fulgura ignem-spirantis
tanquam e duobus effundunt fontibus supernis
lucem recte-sentientibus, *falsarum-doctrinarum-*
[sectatoribus et flammam.

368. ΑΛΛΟ.

[Εἰς τὴν αὐτήν.]

Ἐνταῦθα σάλπιγξ ἡ θεόκτυπος λύρα
βροντῆς λόγων πληροῦσα γῆν τε καὶ πόλον·
ἐνταῦθα κινεῖ τὴν θεόκτυπον λύραν
Ὀρφεὺς ὁ Χριστοῦ· πᾶν ἀπίτω θηρίον·
πᾶν θρέμμα Χριστοῦ τῶν κρότων ἀκουέτω.

368. ALIUD.

(In eumdem.]

Hîc pro tuba *est* divinitus-sonans lyra,
tonitrus verbis implens terramque et polum :
hîc movet divinitus-sonantem lyram
Orpheus Christi : omnis abeat fera;
omnis alumnus Christi strepitus audiat.

369. ΑΛΛΟ.

Εἰς τὰ ἅγια τῶν ἁγίων.

Τὴν ἱερὰν νῦν, ἱερὸν, νύμφην δέχου,
πύλην ἄδυτον, τῶν ἀδύτων ἡ πύλη.
Σκίρτησον ἡ γῆ· λοιπὸν ἀστέρων οὐδέν·
ἔμψυχος ἄλλος οὐρανὸς κάτω νέος·
πυρσεύεται μὲν ἀστέρων ταῖς λαμπάσι·
δίσκου δὲ ταύτης γαστρὸς ἥλιος νέος
ἐξαυγάσει σοι, δημιουργὸς ἡλίου.

369. ALIUD.

In sancta sanctorum.

Sacram nunc, sacrum *templum*, sponsam accipe,
januam quam-nemo-adiit, *tu* locorum quo-adire-
[non-licet janua.
Exsulta tu terra : reliquum stellarum nihil :
animatum *est* aliud cælum deorsum novum :
accenditur quidem stellarum facibus;
orbisque hujusce ventris sol novus
fulgebit tibi, opifex solis.

370. ΑΛΛΟ.

Κόρη πρόεισι νυμφικῶς ἐστεμμένη·
παστὰς δὲ ταύτῃ ναός ἐστι Κυρίου,
ἤ, μᾶλλον εἰπεῖν, ναὸς αὕτη Κυρίου.
Αὐτὴ δ' ἑαυτῆς παστάς ἐστι καὶ κόρη.

370. ALIUD.

Puella procedit more-nuptiali coronata :
thalamus autem ei templum est Domini,
sive, ut melius dicam, templum ipsa *est* Domini.
Ipsaque sui ipsius thalamus est et puella.

371. ΑΛΛΟ.

Εἰς τὴν Μεταμόρφωσιν.

Σκίρτησον, αἰθήρ, ἄστρα καὶ σύ, Φωσφόρε,
εἰ καὶ τὸ φῶς ἔκρυψε λάμψας δεσπότης.
Ἀλλ' οὗτός ἐστιν ὅστις ὑμᾶς καινίσει,
ὁ καὶ τὸ πρὶν δοὺς ἄστρα, σοι φῶς Φωσφόρῳ.

371. ALIUD.

In Transfigurationem.

Exsulta, æther, astra et tu, Lucifer,
etsi lucem *tuam* occuluit fulgens dominus.
Verum hic est qui vos renovabit,
qui et prius dedit astra, tibi lucem Lucifero.

372. ΑΛΛΟ.

Εἰς τὸν ἅγιον Βασίλειον.

Τὸ τοῦ πόθου πῦρ ὁ στύλος πυρὸς δέχου·
κἂν χόρτος ὢν τὸ ῥόδον ὑλικὸν φέρω.

372. ALIUD.

In sanctum Basilium.

Amoris ignem tu columna ignea, accipe ·
etsi gramen sim, rosam materialem fero.

373. ΑΛΛΟ.

Εἰς τὸν ναόν.

Κἂν μικρὸς ὧδε νῦν περιγράφει τύπος
τύπους προφητῶν, μαρτύρων, διδασκάλων,

373. ALIUD.

In templum.

Quamvis parva hîc nunc circumscribit forma
formas prophetarum, martyrum, doctorum;

ἀλλ' ἡ φέρουσα τὴν ἀλήθειαν μόνη
πίστις, Μιχαήλ, μέχρι καὶ πόλου φθάνει.

sed ferens veritatem sola
fides, Michael, usque ad cælum præcurrit.

374. ΑΛΛΟ.

Εἰς Χριστοῦ γέννησιν.

Ὁ μητρὸς ἐκτὸς πατρὸς ἀχρόνου τέκνον
νῦν πατρὸς ἐκτὸς μητρὸς ἐγχρόνου βρέφος.

374. ALIUD.

In Christi nativitatem.

Ille absque matre patris qui-sine-tempore-est filius
nunc *adest* absque patre matris quæ-in-tempore-[est infans.

375. ΑΛΛΟ.

Εἰς τὸν Χριστόν, τὴν Θεοτόκον, τὸν Πρόδρομον καὶ τοὺς ἀγγέλους.

Τὸ φῶς, ὁ λύχνος, οἱ νόες καὶ λυχνία
ψυχὴν διαυγάζοντες καὶ βίον Πέτρου.

375. ALIUD.

In Christum, Deiparam, Præcursorem et Angelos.

Lumen, lychnus, mentes et lampas
animam illustrantes et vitam Petri.

376. ΑΛΛΟ.

Εἰς τὴν κοίμησιν τῆς Θεοτόκου.

Καὶ τὴν πνοὴν ἔγραψεν, οἶμαι, ζωγράφος,
εἰ μὴ θανοῦσαν τὴν Κόρην τυποῦν ἔδει·
ταφῇ παρῆν σοι, καὶ γραφῇ παρῆν πάλιν
υἱός, Κόρη, σός, ὡς δοκῶ, τῷ ζωγράφῳ.

376. ALIUD.

In dormitionem Deiparæ.

Et spiritum pinxit, opinor, pictor,
siquidem non mortuam Puellam formare oporte-[bat :
sepulturæ aderat tibi, et picturæ aderat rursum
filius, Puella, tuus, ut reor, pictori.

377. ΑΛΛΟ.

[Εἰς τὴν αὐτήν.]

Ὁ πνεῦμα σὸν καὶ χεῖρα νῦν τοῦ ζωγράφου
κρατῶν ἔγραψε σὴν μετάστασιν, Κόρη.

377. ALIUD.

[In eamdem.]

Qui spiritum tuum, et manum nunc pictoris
in potestate habet, pinxit obitum tuum, Puella.

378. ΑΛΛΟ.

[Εἰς τὴν αὐτήν.]

Καὶ πῶς τέθνηκας, ἥν γε καὶ γεγραμμένην
ὁρᾶν δοκοῦμεν τὴν ἀείζωον Κόρην
οὐκ ἀκριβῶς θνήσκουσαν, ἀλλ' ὑπνουμένην;

378. ALIUD.

[In eamdem.]

Et quomodo mortua es, quam quidem vel pictam
videre videmur semper-viventem Puellam
non vere morientem, sed sopitam?

379. ΑΛΛΟ.

[Εἰς] θυμιατ[ήριον.]

Μὴ πῦρ ἀνάψῃς· χρυσός, ἄργυρος, λίθοι
φλέγουσιν αὐγαῖς, χωρὶς ἀνθράκων, μύρα.

379. ALIUD.

In turibulum.

Ne ignem accendas : aurum, argentum, gemmæ,
fulgoribus urunt, sine carbonibus, odores.

380. ΑΛΛΟ.

[Εἰς τὸ αὐτό.]

Ὀφθαλμὸν ὕλῃ, τὸν λογισμὸν τῇ τέχνῃ,
τέρπου δὲ τὴν αἴσθησιν ὀδμῇ τῶν μύρων.

380. ALIUD.

[In idem.]

Oculum materia, rationem arte,
delecta autem sensum odore unguentorum.

381. ΑΛΛΟ.

[Εἰς τὸ αὐτό.]

Αἰσθήσεων τρεῖς ἔργον ἓν τέρπει πλέον·
Τριάς, σε πρώτην τῶν μύρων ἡ θυσία.

381. ALIUD.

[In idem.]

Sensuum tres opus unum delectat magis :
Trinitas, te primam unguentorum sacrificium.

382. ΑΛΛΟ.

[Εἰς τὸ αὐτό.]

Τὸ μικρὸν ἔργον τῶν ὅλων μέγας τύπος·
αἰθήρ, ὁ χρυσός, ἄργυρος, φῶς, οἱ λίθοι,

382. ALIUD.

[In idem.]

Parvum opus omnium magna imago *est ;*
æther *est* aurum, argentum, lux, lapilli

ἄστρων χορεῖαι· τοὺς ὕπερθεν καὶ πόλου
τύπους παρεμφαίνουσιν ἄνθρακες, μύρα,
ἣν πᾶς λατρεύει θυσίαν τῷ Δεσπότῃ.

astrorum choreæ : supernas et cælestes
formas simul-ostendunt carbones, unguenta,
quod quisque ministrat sacrificium Domino.

383. ΑΛΛΟ.

Πεντάς, τετράς, τριάς τε καὶ δυὰς στίχων
τριὰς μὲν ἡμῖν, ἡ δυὰς δ' Ἐπικούρῳ,
Πλάτωνι πεντάς, ἡ τετρὰς Πυθαγόρᾳ.
Σοὶ δ' ἂν γένοιτο πάντα τῷ φίλῳ φίλα·
Τριὰς δὲ πρῶτα κἀνθάδε σχοίη γέρα.

383. ALIUD.

Quinque, quatuor, tresque et duo numero versus :
tres quidem nobis, duo autem Epicuro,
Platoni quinque, quatuor Pythagoræ.
Tibi autem fiant cuncta amico amica :
Trinitas autem primos vel hîc habeat honores.

384. ΑΛΛΟ.

Εἰς τὴν Θεοτόκον φέρουσαν τὸν Χριστόν.

Φέρεις τὸ πᾶν σύ, κἂν φέρῃ σε παρθένος·
υἱὸς Θεοῦ σύ, κἂν βροτοῦ φαίνῃ τέκνον·
ἁπανταχοῦ σύ, κἂν ὧδε βλέπῃς μόνον.

384. ALIUD.

In Deiparam ferentem Christum.

Fers omne *quod est* tu, etsi ferat te virgo;
filius Dei tu, etsi mortalis videaris proles;
ubique tu *es*, etsi huc tantum aspicias.

385. ΑΛΛΟ.

Εἰς τὴν Θεοτόκον.

Οὐδὲν ψυχῆς βέλτερον οὐρανὸς ἔλλαχε τῆς σῆς·
οὐδὲν μορφῆς, παρθένε, φέρτερον ἔδρακεν ἡ γῆ.
Τοὔνεκ' ἐγὼ μὲν ἀμεμφέα σώματος εἰκόνα μορφῶ·
πνευματόεσσαν δ' οὐρανόθεν χάριν εἰ σὺ κεράσσεις,
ὄλβιος οὗτος ὁ χῶρος, ὃς αἰθέρος ἔλλαχε πρῶτα
καὶ χθονὸς ἔνδον ἔχειν γέρα· τοῖσδ' ἐπίνευσον, Κούρη.

385. ALIUD.

In Deiparam.

Nihil anima melius cælo obtigit tua;
nihil forma, virgo, pulcrius vidit terra.
Quapropter ego quidem corporis imaginem cui-
[nihil-vitii-insit fingo;
spiritalem autem cælitus gratiam si tu miscebis,
beatus erit hic locus, cui ætheris contigit primos
et terræ intus habere honores : hisce annue, Puella.

386. ΑΛΛΟ.

Εἰς τὸν ἅγιον Στέφανον.

Στέφανος ὄντως ὁ στέφανος μαρτύρων·
ἀρχὴ παθῶν γὰρ καὶ νόμων ἔφυ τέλος,
ὡς καὶ φονευταῖς συμπαθὴς ἐκ καρδίας.

386. ALIUD.

In divum Stephanum.

Corona vere Stephanus martyrum :
principium enim cruciatuum, et legum fuit finis,
quippe qui et interfectoribus condoluit ex animo.

387. ΑΛΛΟ.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Ὡς λαμπρὸν ὁ Στέφανος ἔπλεξε στέφος
λίθοις φονευτῶν, μαργάροις τῶν δακρύων,
ἅπερ κατέρρει τοὺς φονευτὰς δακρύων·
στέφανος οὗτος ἀρετῶν καὶ μαρτύρων.

387. ALIUD.

In eumdem.

Quam splendidam Stephanus texuit coronam
lapidibus interfectorum, margaritis lacrimarum,
quas effudit in interfectores lacrimans :
corona quidem illa virtutum et martyrum.

388. ΑΛΛΟ.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Οἱ φωτὸς ἐχθροί, τοῦ σκότους οἱ πρωτοστάται
τοῖς μαργάροις σε χωννύουσι τοῖς λίθοις·
αὐτὸς δὲ τούτους προσλαβὼν εἰς πᾶν μέλος,
βάψας ἐρυθροὺς ἄνθεσιν τῶν αἱμάτων,
ὅλος στέφανος ἐκ λίθων καὶ μαργάρων
λαμπρὸς προήχθης αὐτοῦ καὶ τῶν μαρτύρων.

388. ALIUD.

In eumdem.

Lucis inimici, tenebrarum principes
gemmis te tumulant lapidibus :
ipse autem eos acceptos in omni membro,
tinxisti rubefactos floribus sanguinis;
totus *que* corona ex lapidibus et gemmis
splendida, provectus es ipsius et martyrum.

389. ΑΛΛΟ.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Ἐξ οὐρανοῦ χθὲς Δεσπότης πρὸς τὴν χθόνα,

389. EJUSDEM.

In eumdem.

E cælo heri Dominus ad terram,

ἐκ γῆς ὁ δοῦλος σήμερον πρὸς αἰθέρα
ἄνεισι φαιδρός· ἀλλ᾽ ἐκεῖ τὸν Δεσπότην
τῷ πατρὶ συγκάθεδρον ἔνσαρκον βλέπων,
πληροῖ πρὸ πάντων τὸ χρέος τῶν αἱμάτων.

e terra servus hodie ad ætherem
redit fulgens : sed illic Dominum
patri assidentem *incarnatum* videns,
absolvit præ omnibus debitum sanguinis.

390. ΑΛΛΟ.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Λόγοις ὁ βάλλων καρδίας Χριστοκτόνων,
βάλλῃ λίθοις τὸ σῶμα μαρτυροκτόνων·
εὐχαῖς ἀμείβῃ τὰς βολὰς καὶ δακρύοις·
ἀνθ᾽ ὧν στέφῃ, Στέφανε, τρίπλοκον στέφος
τῶν δογμάτων, εὐχῶν τε καὶ παθημάτων.

390. ALIUD.

In eumdem.

Verbis qui petis corda *Christicidarum*,
peteris tu in corpus lapidibus *martyricidarum*;
precibus rependis ictus et lacrimis;
pro quibus coronaris, Stephane, triplici corona
dogmatum, precumque et dolorum.

391. ΑΛΛΟ.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Ὁ πρὶν διώκτης καὶ φονευτὴς Στεφάνου,
καὶ νῦν διώκων τὴν σφαγὴν τοῦ Στεφάνου,
ζήλῳ δὲ ταύτης γῆς περιτρέχων κύκλα,
εἴληφε ταύτην καὶ Στεφάνου τὸ στέφος.

391. ALIUD.

In eumdem.

Qui prius fuit persecutor et interfector Stephani,
nunc persequens cædem Stephani,
studioque hujus terræ percurrens orbes,
cepit eam et Stephani coronam.

392. ΑΛΛΟ.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Ὁ συμφονευτὴς τοῖς φονευταῖς Στεφάνου,
νῦν συγχορευτὴς καὶ σύναθλος Στεφάνου,
ὤφθη διώκων τοὺς φονευτὰς Στεφάνου.

392. ALIUD.

In eumdem.

Qui interfectorum-socius interfector fuit Stephani,
nunc *idem* chororum et certaminum-socius Stephani,
conspectus-est persequens interfectores Stephani.

393-395. ΑΛΛΑ.

Ὡς ἐκ τοῦ Λαζάρου.

α. Ἐδάκρυσας, βροτὸς γάρ· ἤγειρας δέμας·
Θεὸς γὰρ αὐτὸς καὶ πνοὴ πάντων ἔφυς.

β. Ἄπνους, σεσηπώς, κειρίαις ἐσφιγμένος,
ἔμπνους, νεάζων, ἅλλεται φωνῇ μόνῃ.

γ. Ἄπνῳ, λυθέντι, κειρίαις ἐσφιγμένῳ,
λόγῳ, πνοὴν ῥῶσίν τε καὶ λύσιν δίδου,
ὄντως Λόγος σὺ καὶ τὸ πᾶν κτίζων λόγῳ.

393-395. ALIA.

Tanquam ab ipso Lazaro dicta.

a. Lacrimasti, mortalis enim *eras*; suscitasti corpus;
Deus enim idem et omnium spiritus es.

b. Exanimis, putidus, fasciis constrictus,
spirans, juvenescens, exsilit voce una.

c. Exanimi, soluto, fasciis constricto
verbo spiritum roburque et liberationem das,
reipsa qui Verbum sis, et omnia crees verbo.

396. ΑΛΛΟ.

Ἔρως ὁ δεινὸς ἐκτυφλοῖ μοῦ τὰς φρένας·
ἀλλ᾽ αἰθριάζει σὸς πόθος με, Χριστέ μου

396. ALIUD.

Cupido dirus obcæcat meas mentes;
verum serenat me amor tuus, Christe mi.

397. ΑΛΛΟ.

Εἰς ἑαυτόν.

Πέπονθα δεινά, πλὴν δίκαια, Χριστέ μου·
πέπονθα δεινά, πλὴν ἐμῶν ἧττω κακῶν.
Οὐκ ἔστι ποινὴ σφαλμάτων ἐμῶν ἴση.
Δαίμων, νόσος, μάχαιρα, πῦρ, λύμη, σκότος,
μάστιγες, ὕβρεις, λιμός, ἐμπαιγμός, γέλως,
τὰ φρικτὰ πάντα τῆς ἐκεῖθεν ἡμέρας
αἰωνίως μένοντα· πῦρ φωτὸς δίχα,

397. ALIUD.

In seipsum.

Passus sum dira, sed justa, Christe mi :
passus sum dira, sed meis minora peccatis.
Non est pœna delictis meis æqualis.
Diabolus, morbus, gladius, ignis, lues, tenebræ,
scuticæ, contumeliæ, fames, ludibrium, irrisio,
horrenda omnia dierum quæ illinc *sunt*
in-æternum manentia; ignis absque lumine,

σκότος φλογίζον, τάρταρος, σκώληξ, πόνοι.
ἅπαντα ταῦτα τῶν ἐμῶν ἧττω κακῶν·
στήλῃ γεγράφθω ταῦτα μέχρι καὶ τέλους·
βοῶσα μακρὰ πᾶσι μέχρι τερμάτων,
κἂν πᾶν παρέλθοι τοῦτο, ταῦτα σαλπίσει
καὶ τοῖς ἐκεῖθε πᾶσι, ὡς πᾶσι μόνος
νικῶ κακοῖς ἅπαντα· πλὴν, ὦ Χριστέ μου,
μόνον με νικᾷ σὸν πέλαγος θαυμάτων,
εὐσπλαγχνίας ἄβυσσος οὐ μετρουμένη,
οἴκτων ἀείρρους, δωρεῶν ἀπειρία.

tenebræ ardentes, tartarus, vermis, labores;
omnia hæc meis minora *sunt* peccatis :
columnæ inscribantur hæc usque ad finem;
longùm clamans omnibus usque ad terminos *rerum*,
et si omne hoc præterierit, hæc tuba-canet,
et omnibus qui inde erunt, a me omnibus uno
vinci malis omnia : sed, o Christe mi,
unum me vincit tuum miraculorum mare,
misericordiæ abyssus non mensuram-capiens,
miserationis perennis-amnis, donorum immensa-]copia.

398. ΑΛΛΟ.

Εἰς τὴν εἰκόνα τοῦ Σωτῆρος.

Εἰκὼν σὺ Πατρός, ἀλλ' ἀμόρφωτος, Λόγε·
αὕτη δὲ μορφὴ τῆς ἐμῆς μορφῆς τύπος,
ἥνπερ φορῶν ἔσωσας· ὡς διπλοῦν, σέβω,
σὺ πνεῦμα καὶ τὸ σῶμα, Μιχαήλ, σκέποις.

398. ALIUD.

In imaginem Servatoris.

Imago tu Patris, sed non-formata, Verbum :
ipsa autem forma meæ formæ exemplar,
quam gerens servasti; ut duplum, — veneror, —
tu spiritum et corpus, Michael, tegas!

399. ΑΛΛΟ.

Εἰς τύμβον.

Μήτηρ, μαθηταί, μάρτυρες, νόες, φίλοι,
ἄνω κυκλοῦσι τὸν θρόνον σου, Δέσποτα·
τὸν τοῦ θρόνου τύπον δὲ τούτων οἱ τύποι
φρουροῦσιν ὧδε· χεῖρας ἱκετηρίους
αἴρουσι πρὸς σέ. Πᾶσι δὸς μίαν χάριν
τοῦτον γενέσθαι τὸν τυποῦντα τοὺς τύπους.

399. ALIUD.

In tumulum.

Mater, discipuli, martyres, mentes, amici
in-superis circumdant thronum tuum, Domine :
throni autem imaginem illorum imagines
custodiunt sic : manus supplices
tollunt ad te. Omnibus da unam gratiam,
hunc fieri qui informat imagines.

400. ΑΛΛΟ.

Εἰς τὴν Σταύρωσιν.

Ὁ σταυρὸς εἶχε σῶμα, πνεῦμα Δεσπότου,
καὶ φωσφόρον λάμποντα καὶ θείαν φύσιν·
τούτων τὸ πάσχον ἓν μόνον τῶν τεσσάρων
τὸ σῶμα, τἄλλα τοῦ πάθους ἀνώτερα.

400. ALIUD.

In Crucifixionem.

Crux habuit corpus et animam Domini,
et luciferum fulgentem et divinam naturam :
quorum patiens unum tantùm fuit quatuor
corpus; cetera *erant* passione superiora.

401. ΑΛΛΟ.

Εἰς τὸν ἀρχιστράτηγον.

Πῶς ὑλικὴ χεὶρ τὴν ἀϋλίαν γράφει;
τὸν νοῦν ὁ νοῦς ἔγραψεν, ἡ χεὶρ τὸν τύπον.

401. ALIUD.

In *sacræ* militiæ principem.

Quomodo materialis manus quod materia-caret [pingit?
— Mentem mens pinxit, manus formam.

402. ΑΛΛΟ.

Ἣν βάρβαρος χεὶρ χεῖρα τὴν τοῦ Προδρόμου
κατεῖχε τὸ πρίν, νῦν ἐκεῖθεν ἑλκύσας
ἄναξ μετῆξε πρὸς πόλιν Κωνσταντῖνος·
ταύτην δὲ τῇδε θησαυρῷ θησαυρίσας
σκέπουσαν αὐτὸν ἐπλούτησεν τὸ κράτος.

402. ALIUD.

Quam barbara manus manum Præcursoris
habuit antea, nunc illinc detractam
dominus traduxit in urbem Constantinus :
qui hac igitur ibi thesauro recondita
quæ-tuetur ipsum, ditatus est imperio.

403. ΑΛΛΟ.

Εἰς τὴν εὕρεσιν τῆς κεφαλῆς τοῦ τιμίου Προδρόμου.

Κρυφθεῖσα φαίνῃ, καὶ θανοῦσα γὰρ λέγεις·
ἄμφω πέφυκας ταῦτα φωνὴ καὶ λύχνος·
λέγεις θανοῦσα τοῦ Λόγου φωνή, σύγε
φαίνῃ κρυβεῖσα λύχνος ὄντως ἡλίου.

403. ALIUD.

In inventionem capitis honorati Præcursoris.

Abditum appares, et, mortuum quamvis, loqueris :
hæc ambo naturâ-es vox et lampas :
loqueris mortuum Verbi vox, tuque sane
appares abditum quod reipsa lampas solis es.

Πρώτην τὸ πρῶτον τοῦ Θεοῦ παρουσίαν
τοῖς ζῶσιν ἐν γῇ, τοῖς νεκροῖς κάτω λέγεις.
Ἀνῆλθες αὖθις ἡ λάλος καὶ νῦν κάρα
τί μηνύουσα; δευτέραν παρουσίαν.

Primam primum, Dei præsentiam
viventibus in terra, mortuis, in inferis, loqueris.
Rediisti iterum loquax et nunc caput,
quid nuntians? secundam præsentiam.

404. ΑΛΛΟ.

Εἰς τὴν εὕρεσιν τῆς κεφαλῆς τοῦ Προδρόμου.

Ὡς πρὶν θανοῦσαν, λύχνε, νῦν κεκρυμμένην,
πηγὴν ἐλέγχων, οὕτω Χριστὸς θαυμάτων
τὴν σὴν κάραν τέθεικε τὴν πορνοκτόνον.

404. ALIUD.

In inventionem capitis Præcursoris.

Ut prius mortuum, lychne, nunc occultum,
fontem testimoniorum, sic Christus miraculorum
tuum caput fecit quod interficit scorta.

405. ΑΛΛΟ.

Εἰς τὴν τιμίαν κεφαλήν.

Σὺ τῶν παθῶν μάχαιρα, θαυμάτων βρύσις,
φωνὴν ἀφῆκας, καὶ κεκομμένη πάλιν·
νῦν θαυμάτων ῥοῦν, καὶ κεκρυμμένη κάρα,
ὄντως σὺ φωνῆς γλῶττα καὶ φέγγος λύχνου.

405. ALIUD.

In pretiosum caput.

Tu libidinum gladius (*i. e.* cædes), miraculorum [fons,
vocem misisti etiam abscissum rursus;
nunc miraculorum *emittis* fluentum, vel occultum [caput,
reipsa tu vocis lingua et lux facis.

406. ΑΛΛΟ.

Λαλεῖς θανὼν σὺ καὶ κρυβεὶς φαίνῃ, μάκαρ,
σὺ φῶς ὄντως καὶ Λόγου φωνή, λύχνος.

406. ALIUD.

Loqueris mortuus tu, et absconditus appares, [beate;
tu revera lux et Verbi vox, lychnus.

407. ΑΛΛΟ.

Περὶ Θεοῦ.

Κάλλιστον ὄντων κόσμος, ἀρχαῖον χρόνος,
τόπος μέγιστον, νοῦς τάχιστον, φῶς χάρις·
Θεὸς δὲ πάντα ταῦτα καὶ πάντων ἄνω.

407. ALIUD.

De Deo.

Omnium quæ sunt pulcherrimum mundus, anti- [quissimum, tempus,
locus, maximum, mens, celerrimum, lumen, gratia;
Deus autem cuncta ista est et cuncta supra.

408. ΑΛΛΟ.

Οὐ κάλλος εἶχεν ὁ κρεμασθεὶς ἐν ξύλῳ·
θεὸς γὰρ ὢν ἔπασχεν ἐν βροτῶν φύσει.
ὃν Βασίλειος ὁ πρόεδρος ἐξόχως
σέβων ἐκαλλώπισε τὴν θήκην ξύλου,
ἐν ᾧ τανυσθεὶς εἵλκυσεν πᾶσαν κτίσιν.
Ἀλλ' ἦν ὡραῖος κάλλει Χριστὸς καὶ θνήσκων·
οὐκ εἶδος εἶχεν, ἀλλ' ἐκαλλώπιζέ μου
τὴν δυσθέατον ἐξ ἁμαρτίας θέαν.

408. ALIUD.

Non pulcritudinem habuit suspensus ille in ligno:
Deus enim cum esset, patiebatur in mortalium [natura;
quem Basilius præses eximie
venerans, ornavit thecam ligni [universitatem.
in quo extensus traxit omnem rerum-creatarum-
Sed erat decorus pulcritudine Christus vel moriens·
non formam habebat, sed ornavit mei
infelicem-aspectu ex peccato speciem.

409. ΑΛΛΟ.

Θεὸς μὲν ἐξέτεινε χεῖρας ἐν ξύλῳ
ζωῆς δι' αὐτοῦ τὰς ἐνεργείας βρύων·
Κωνσταντῖνος δὲ καὶ Ῥωμανὸς δεσπόται
λίθων διαυγῶν συνθέσει καὶ μαργάρων
ἔδειξαν αὐτὸ θαύματος πεπλησμένον.
Καὶ πρὶν μὲν Ἅιδου Χριστὸς ἐν τούτῳ πύλας
θραύσας ἀνεζώωσε τοὺς τεθνηκότας,
κοσμήτορες τούτου δὲ νῦν στεφηφόροι
θράση δι' αὐτοῦ συντρίβουσι βαρβάρων.

409. ALIUD.

Deus extendit manus in ligno
vitæ per ipsum vires profundens:
Constantinus autem et Romanus domini
lapidum pellucidorum compositione et margarita- [rum
monstravere illud miraculo plenum.
Et antea quidem Ditis Christus in hoc portas
cum-fregisset, ad-vitam-reduxit mortuos,
ornatores hujus nunc coronati
audacias per id conterunt barbarorum.

410. ΑΛΛΟ.

Θάμβος ὁμοῦ καὶ θαῦμα παρερχομένοισιν ἐτύχθην.

410. ALIUD.

Stupor simul et admiratio prætereuntibus sum ef- [fectum:

Πᾶν γὰρ ἀκοσμίης λέλυται νέφος, ἀντὶ δὲ λύμης
τῆς προτέρης πάντη με Θεοῦ χάρις ἀμφιβέβηκεν.
Καί ποτε τετραπόδων, ὁπόσα μογέοντα δαμείη,
ἐνθάδε ῥιπτομένων ὀδμὴ διεγείρετο λυγρή·
πολλάκι καὶ παριών τις ἑῆς ἐδράξατο ῥινὸς
καὶ πνοιῆς παρέθρεξε κακοσμίην ἀλεείνων.
Νῦν δὲ δι' ἀμβροσίοιο πέδου περόωντες ὁδῖται
δεξιτερὴν παλάμην σφετέρῳ προσάγουσι μετώπῳ
σταυροῦ τιμήεντι τύπῳ ψυχὴν προτελοῦντες.
Εἰ δ' ἐθέλεις καὶ τοῦτο δαήμεναι, ὄφρ' εὖ εἰδῇς·
Αἰνείας τόδε κάλλος ἐμοὶ πόρεν ἀξιέραστον,
πάνσοφος εὐσεβίῃ μεμελημένος ἱεροφάντης.

Omnis enim dedecoris soluta est nubes, proque lue
priore, ubique me Dei gratia circumvenit.
Et olim quadrupedum, qui laborantes afflicti essent,
hîc projectorum odor suscitabatur gravis :
sæpe et præteriens aliquis sibi apprehendit nasum
et halitus præterea cucurrit malum-odorem evitans.
Nunc autem per ambrosium solum transeuntes [viatores,
dextram manum suæ adducunt fronti
crucis pretioso signo animum ante-rem-sacram- [expiantes.
Si vis et hoc doceri, ut bene scias :
Æneas hancce pulcritudinem mihi dedit amore- [dignam,
omni-sapientia-præditus pietate cum-id-curasset,- [sacerdos.

411. ΙΩΑΝΝΟΥ ΕΥΧΑΙΤΩΝ

[μητροπολίτου ἐπισκόπου.]

Ἐνιστορήσας τοὺς σοφοὺς διδασκάλους,
καὶ τὸν Θεοδώρητον αὐτοῖς συγγράφω,
ὡς ἄνδρα θεῖον, ὡς διδάσκαλον μέγαν,
ὡς ἀκράδαντον ὀρθοδοξίας στύλον.
Ἂν δ' ἐκλονήθη μικρὸν ἔκ τινος τύχης,
ἄνθρωπος ἦν, ἄνθρωπε· μὴ κατακρίνῃς·
οὐ γὰρ τοσοῦτον δυσσεβὴς ἦν ὁ κλόνος,
ὅσον μετεῖχε τῆς ἐριστικῆς βίας.
Τί γάρ; Κύριλλον πανταχοῦ νικᾶν ἔδει,
καὶ δογματιστὴν ὄντα καὶ λογογράφον·
ὅμως δὲ τούτῳ καὶ διώρθωται πάλιν·
τὰ δ' ἄλλα πάντα τῶν μεγίστων ποιμένων
βλέπων τὸν ἄνδρα μηδενὸς λελειμμένον,
ἐνταῦθα τούτοις εἰκότως συνεγγράφω.

411. JOANNIS EUCHAITORUM

[metropolitæ episcopi.]

Qui historiæ mandavi sapientes magistros,
et Theodoretum cum illis conscribo,
ut virum divinum, ut magistrum magnum
ut inconcussam rectæ-fidei columnam.
Si commotus est paulum quadam fortuna,
homo erat, homo : ne condemnes *eum;*
non enim tantum impia erat commotio
quantum particeps-erat contentiosæ vis.
Quid enim? Cyrillus ubique vinceret oportebat,
ut qui dogmatista erat et orator :
attamen et ab illo correctus est e contrario *Theo-*
quoad alia omnia maximorum pastorum [*doretus*.
considerans virum nullo esse minorem,
hîc illis merito annumero.

412. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Μήτηρ Θεοῦ ἡ ἀνίκητος.

Ὕδωρ τὸ πρὶν μὲν ἐκ πέτρας ῥυὲν ξένως
εὐχῇ προήχθη τοῦ προφήτου Μωσέως,
τὸ νῦν δὲ τοῦτο Μιχαὴλ σπουδῇ ῥέει,
ὃν σῶζε, Χριστέ, καὶ σύνευνον Εἰρήνην.

412. ANONYMI.

Mater Dei quæ invicta est.

Aqua prius ex petra fluens insolite,
prece producta est prophetæ Mosis;
nunc autem hæc Michaelis cura fluit,
quem salvum-fac, Christe, et conjugem Irenen.

413. ΑΛΛΟ.

Εἰς τὸν Ἀρχάγγελον Μιχαήλ.

Φῶς, πνεῦμα καὶ πῦρ οἴδαμεν τοὺς ἀγγέλους,
παντὸς πάχους τε καὶ πάθους ὑπερτέρους·
ἀλλ' ὁ στρατηγὸς τῶν ἀΰλων θαυμάτων
ἕστηκε γραπτὸς ὑλικῶν ἐκ χρωμάτων.
Ὦ πίστις, οἷα θαυματουργεῖν ἰσχύεις!
ὡς ῥᾷστα μορφοῖς τὴν ἀμόρφωτον φύσιν!
Πλὴν ἡ γραφὴ δείκνυσι τὸν γεγραμμένον,
οὐχ ὡς πέφυκεν, ὡς δ' ἔδειξε πολλάκις.

413. ALIUD.

In archangelum Michael.

Lumen, spiritum et ignem scimus angelos *esse*,
omni crassa-materia et affectu superiores;
sed dux materiæ-expertium miraculorum
stetit pictus materialibus coloribus.
O fides, qualia miracula-edere vales!
quam facillime formas, quæ-formam-non-habet, [naturam!
At pictura monstrat pictum,
non qualis natura-est, sed qualem sæpe monstravit.

414. ΑΛΛΟ.

[Εἰς τὸν αὐτόν.]

Φῶς, πνεῦμα, νοῦς, πῦρ καὶ φλογῶδές σοι ξίφος.

414. ALIUD.

[In eumdem.]

Lumen, spiritus, mens, ignis et flammeus tibi ensis.

Ἐμοὶ μὲν οὖν φῶς, πνεῦμα, νοῦς, ἐναντίοις
πῦρ καὶ ξίφος φάνηθι καὶ φλόξ, τὰς φύσεις
καλῶς μερίζων, ὡς στρατηγὸς τῆς μάχης.

Mihi quidem igitur lumen, spiritus, mens; adver-
ignis et ensis luceas et flamma, naturas [sariis
pulcre dividens, ut militiæ-dux in pugna.

415. ΑΛΛΟ.

Εἰς Ἀρχιστράτηγον.

Χρυσοῦ μέν ὡς πῦρ, ὡς δὲ φῶς ἐξ ἀργύρου,
μορφῶ σε, φῶς ἐμοὶ μέν, ἐχθροῖς δὲ φλόγα.

415. ALIUD.

In *cælestis* militiæ-principem.

Ex auro quidem ut ignem, utque lucem ex ar- [gento,
informo te, lucem mihi quidem, inimicis autem [flammam.

416. ΑΝΝΗΣ ΤΗΣ ΚΟΜΝΗΝΗΣ (?)

Ὁ καρπὸς ὀστοῦν, ἡ δὲ χεὶρ χρυσῆ· πόθεν;
— Ἐκ τῆς ἐρήμου καρπός, ἐκ Παλαιστίνης.
— Χρυσῆ παλαιστὴ χρυσοδάκτυλος ξένον.
— Ὀστοῦν ὁ καρπὸς ἐκ φυτοῦ τοῦ Προδρόμου·
τὴν χεῖρα δ' ὠργάνωσε τέχνη καὶ πόθος
Ἄννης ἀνάσσης ἐκγόνου τῆς πορφύρας.

416. ANNÆ COMNENÆ (?)

Carpus os, manus autem aurea : unde?
— E deserto fructus, e Palæstina. [quoddam est.
— Aurea palma annulum-aureum-gestans insolens
— Os fructus ex arbore Præcursoris :
manum autem instruxit ars et amor
Annæ reginæ purpura oriundæ.

417. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ζητεῖς μαθεῖν, ὁδῖτα, τόνδε τὸν τρόπον;
— Ἀρχὴν ἀποσκόπευσον αὐτοῦ καὶ τέλος.
— Καὶ τίς ὁ τοῦτον τερματώσας ἐκ πόθου;
— Νεόφυτος τοὔνομα, λάτρης Κυρίου.
Αἴτησον αὐτῷ ψυχικὴν σωτηρίαν,
ὅστις ποτ' ἂν ᾖς καὶ παριὼν ἐνθάδε.

417. ANONYMI.

Quæris-ne didicisse, viator, hancce flexuram *viæ?*
— Initium intuere ipsius et finem. [ut cupiebat]?
— Et quis ille qui eam terminavit ex desiderio (*i. e.*
— Neophytus nomine, famulus Domini,
Precare illi animæ salutem,
quisquis es et hac præteriens.

418. ΛΕΟΝΤΟΣ ΤΟΥ ΒΑΡΔΑΛΗ.

Εἰς τὴν δευτέραν παρουσίαν.

Στενὰς πύλη δείκνυσι σαφῶς εἰσόδους,
ἐκ τῶν προθύρων ἐκφοβοῦσα καθάπαξ.
Ἄνω ποταμὸς ἐκ ποδῶν κριτοῦ βρύων,
καὶ δαπανηρὰν ἀλιτροῖς ἕλκων δίκην,
κατὰ κεφαλῆς τοῦ προσιόντος φλέγει.
Δυὰς παραστάτις δὲ πάλιν ἀγγέλων
πλευρὰς ἀτεχνῶς διορύττουσιν ἄγαν·
ὁ μὲν γὰρ ἀκμὴν ἀνατείνεται σπάθης·
ὁ δ' αὖ γραφικῆς ὀξυτάτῳ καλάμῳ
κώδικα πικρὸν ἐγχαράττει πταισμάτων.
Ἀλλὰ στενωθεὶς ἀνάδραμε ταχέως,
ὄμματα καὶ νοῦν ἀνάγων καὶ καρδίαν,
καὶ τῷ θρόνῳ πρόσδραμε τῷ τοῦ Δεσπότου,
ψυχῆς τελῶν κάθαρσιν ἐκ τῶν δακρύων.
Καὶ γὰρ κἀκεῖθεν ἐκδίδωσιν ἀφθόνως
τὸ σωστικὸν πέλαγος τῆς εὐσπλαγχνίας,
ψυχὰς προπέμπον ἐκ τρικυμίας βίου
πρὸς τοὺς ἀκλύστους καὶ γαληνοὺς λιμένας.
Ὡς ἂν δὲ τὸν πλοῦν ἀνύσας σεσωσμένως,
τοὺς εὐχαρίστους ἀναπέμψειας λόγους,
νεὼς ὅδ' αὐτός, ἡ ξένη θεωρία,
ψυχῶν ἱλαστήριον, ἐκ συμφωνίας
τῶν ἀγγελικῶν ᾀσμάτων πεπλησμένον.
Εἴσιθι λοιπόν· μὴ δέδιθι τὴν πύλην.

418. LEONIS BARDALAE.

In secundum *Christi* adventum.

Angustos porta monstrat perspicue introitus,
ex vestibulo exterrens omnino.
Sursum flumen procul a judice scatens
et ingentibus-impensis sceleratis trahens mulctam,
in caput advenientis fulget.
Bini qui adstant autem e-diverso angeli
latera utique perfodiunt valde :
alter enim aciem intentat gladii;
alter autem scriptorio acutissimo calamo
codicem amarum exarat culparum.
Sed angustiis-pressus *quidam* recurrit celeriter,
oculos et mentem erigens et animum,
et ad thronum accurrit Domini,
animæ solvens purgationem lacrimis.
Etenim et inde effert abunde
salutare misericordiæ mare
animas deducens e magna-procella vitæ
ad non-agitatos-undis et tranquillos portus.
Ut autem, cursu salutariter peracto,
gratiarum emiseris actiones,
templum hoc ipsum *erit,* insolita pompa,
animarum piaculum symphonia
angelicorum cantuum impletum.
Ingredere jam; ne timeas portam.

419. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ἐπίγραμμα εἰς τὸν μακάριον Διονύσιον.
Περὶ τῆς οὐρανίας ἱεραρχίας.

Ἀγγελικῆς σοφίης ἀμαρύγματα πολλὰ κιχήσας
ἀνθρώποις ἀνέφηνας ἰδεῖν νοοσύνθετον ἄστρον.

420. ΑΛΛΟ.

Οὐρανίων θιάσων ἱεράρχια τάγματα μέλψας
μορφοφανῶν τε τύπων κρύφιον νόον εἰς φάος ἕλκων
ζωοσόφων λογίων θεοτερπέα πυρσὸν ἀνάπτεις.

421. ΑΔΗΛΟΝ.

Εἰς εἰκόνα τοῦ μεγάλου Βασιλείου.

Πολλή σε φροντίς, μάκαρ, ἐξ εἴδους ἔχει,
πολλὴ μέλησις ἐξ ἄκρας θεωρίας·
ῥίζης γὰρ ἐβλάστησας ἐξ Ἐμμελίας
καὶ καρπὸν ἀνέδωκας ἐμμελεῖς λόγους.

422. ΜΑΞΙΜΟΥ ΤΟΥ ΠΛΑΝΟΥΔΗ.

Εἰς ἐγκόλπιον ἔχον τὸν ἅγιον Στέφανον τὸν πρωτομάρτυρα.

Ὡς μαρτύρων σε πρῶτον ἐκ βολῆς λίθων
χρυσὸς μετάλλων πρῶτος ἐν λίθῳ στέφει.

419. ANONYMI.

Epigramma in beatum Dionysium.
De cælesti hierarchia.

Angelicæ sapientiæ radios multos assecutus
hominibus exhibuisti conspiciendum mente-com- [positum astrum.

420. ALIUD.

Cælestium chorearum qui sacros-principes-que [ordines cantaveris,
typorumque illorum qui certis-formis conspiciun- [tur absconditam mentem in lucem producas,
eloquiorum quæ-viva-sapientia-prædita-sunt facem [vel ipsum-deum-delectantem accendis.

421. INCERTI.

In imaginem magni Basilii.

Multa te cogitatio, beate, ex specie, tenet,
multa cura, ex summa contemplatione :
ab stirpe scilicet ortus-es Emmelia
et pro fructu edidisti concinnas orationes.

422. MAXIMI PLANUDÆ.

In reliquiarum-thecam sancti Stephani proto-martyris ossa continentem.

Ut martyrum te primum e jactu lapidum
aurum metallorum primum *te* in lapide cingit.

BREVIS ANNOTATIO IN CAPUT III.

I. Ex Athen. I, p. 30, E : Ἀρχίλοχος τὸν Νάξιον τῷ νέκταρι παραβάλλει· ὅς καί πού φησιν· Ἐν δορὶ μὲν... et Synes. *Epist.* cxxix : Ἐγὼ δὲ ὑπὸ μεσοπυργίῳ τεταγμένος ὑπνομαχῶ. Ἐν δορὶ μὲν...Verba sunt, ut videtur, militis arte sua exultantis, et belli commoda efferentis, quibus haud absimilis est Hispani cujusdam recentioris bellatoris cantiuncula quam gallice sic vertit cl. vir ille noster Fr. de la Noue (vid. nostram de eodem viro Dissertat. p. 22) :

La guerre est ma patrie,
mon harnois ma maison,
et en toute saison
combattre, c'est ma vie.

Vs. 1. Μᾶζα μεμαγμένη placenta est, gallice, *gâteau, galette.* — Vs. 2, Ἰσμαρικὸς οἶνος. Hesych. : Ἴσμαρος πόλις Θράκης, ἡ νῦν Μαρώνεια, circa quam nobile vinum nascebatur. V. Hom. Od. K. 195. « Ne δουρὶ cum Athenæi editore scribas, vetat Synesius, *ibid.* », *Jac.* Suidas, s. vv. Ἰσμαρικὸς οἶνος et ὑπνομαχῶ.

II. Ex Pausan. IV, 16 : Ἀριστομένει δὲ ὡς ἀνέστρεψεν ἐς τὴν Ἀνδανίαν, ταινίας αἱ γυναῖκες καὶ τὰ ὡραῖα ἐπιβάλλουσαι τῶν ἀνθῶν ἐπέλεγον ᾆσμα τὸ καὶ ἐς ἡμᾶς ἔτι ᾀδόμενον. — Vs. 1, Στενυκλήριον πεδίον ab oppido Messeniæ Stenyclero, de quo vid. Herodot. IX, 64, Strab. VIII, v, 7, qui scribit Στενύκλαρον, unde ap. Steph. Byz. gentil. n. Στενυκλάριος. — Vid. etiam Pausan. IV, iii, 6, xv, 8, et xxxiii. 4, ubi hunc campum vocat Στενυκληρικόν, et addit : εἶναι δὲ ἥρωα Στενύκληρον λέγουσι.

III. Ex Polybio IV, xxxiii, 2 sq. et Pausan. IV, xxii, 7, Ille autem ita rem enarrat : Οἱ Μεσσήνιοι παρὰ τὸν τοῦ Διὸς τοῦ Λυκαίου βωμὸν ἀνέθεσαν στήλην ἐν τοῖς κατ' Ἀριστομένην καιροῖς, καθάπερ ὁ Καλλισθένης φησί, γράψαντες τὸ γράμμα τοῦτο· Πάντως κ.τ.λ. Ἐπεὶ γὰρ τῆς αὐτῶν ἐστερήθησαν οἱονεὶ περὶ δευτέρας πατρίδος, ὥς γ' ἐμοὶ δοκεῖ, τοῖς θεοῖς εὐχόμενοι σώζειν τὴν Ἀρκαδίαν, τοῦτ' ἀνέθεσαν τὸ γράμμα. Καὶ τοῦτ' εἰκότως ἐποίουν· οὐ γὰρ μόνον αὐτοὺς Ἀρκάδες ὑποδεξάμενοι κατὰ την ἔκπτωσιν τὴν ἐκ τῆς ἰδίας ὑπὸ τὸν Ἀριστομένειον πόλεμον, ὁμεστίους ἐποιήσαντο καὶ πολίτας, ἀλλὰ καὶ τὰς θυγατέρας ἐψηφίσαντο τοῖς ἐν ἡλικίᾳ διδόναι τῶν Μεσσηνίων, — Rex injustus, Messeniæ proditor, Aristocrates, erat, auctore Pausania, quem lapidibus obrutum extra fines insepultum Arcades abjecere. — Vs. 2, Polyb. ed. F. Didot, Μεσσήνη. — Vs. 4, Callim. *H. in Cerer.* 135. χαῖρε θεά, καὶ τάνδε σάω πόλιν. — Hoc epigramma Grotius exhibuit in *Mantis. sec. Floril. gr.* p. 328, sub lemmate : τὸ ἐπὶ τῇ στήλῃ τοῦ Λυκαίου Διὸς περὶ Ἀριστοκράτους.

IV. Ex Pausan. V, xvii-xix, De arca Cypseli : Λάρναξ, κέδρου μὲν πεποίηται, ζῴδια δὲ ἐλέφαντος ἐπ' αὐτῆς, τὰ δὲ χρυσοῦ, τὰ δὲ καὶ ἐξ αὐτῆς ἐστιν εἰργασμένα τῆς κέδρου. Εἰς ταύτην τὴν λάρνακα Κύψελον τὸν Κορίνθου τυραννήσαντα ἀπέκρυψεν ἡ μήτηρ, ἡνίκα τεχθέντα ἀνευρεῖν αὐτὸν σπουδὴν ἐποιοῦντο οἱ Βακχίδαι. Τῆς μὲν δὴ σωτηρίας εἵνεκα τοῦ Κυψέλου τὸ ἀπ' αὐτοῦ γένος οἱ ὀνομαζόμενοι Κυψελίδαι τὴν λάρνακα εἰς Ὀλυμπίαν ἀνέθεσαν, τὰς δὲ λάρνακας οἱ τότε ἐκάλουν Κορίνθιοι κυψέλας· ἀπὸ τούτου δὲ καὶ ὄνομα Κύψελον τῷ παιδὶ θέσθαι λέγουσιν. Τῶν δὲ ἐπὶ τῇ λάρνακι ἐπιγράμματα ἔπεστι τοῖς πλείοσι γράμμασι τοῖς ἀρχαίοις γεγραμμένα· καὶ τὰ μὲν εἰς εὐθὺ αὐτῶν ἔχει, σχήματα δὲ ἄλλα τῶν γραμμάτων βουστροφηδὸν καλοῦσιν Ἕλληνες..... — α. Idas, Apharei, Messeniæ regis, erat filius ; Marpessam uxorem ab Apolline raptam repetiit. Marpessa dicitur καλλίσφυρος et ab Homero *Iliad.* I, lib. I, 557, et 560, ubi hæc fabula narratur. Vid. Schol. et conf. Apollod. I, 7, 9. — β. « Sedenti in solio Medeæ a dextera Jason, a læva adsistit Venus. » Pausan. — γ. Πεποίηνται δὲ καὶ ᾄδουσαι Μοῦσαι καὶ Ἀπόλλων ἐξάρχων τῆς ᾠδῆς. — δ. Ἄτλας δὲ ἐπὶ μὲν τῶν ὤμων κατὰ τὰ λεγόμενα οὐρανόν τε ἀνέχει καὶ γῆν, φέρει δὲ καὶ τὰ Ἑσπερίδων μῆλα. De qua Atlanteæ fabulæ parte vid. Apollod. II, 5, 11. — ε. « Sunt et in arca Dioscuri, quorum alter impuber, et media inter eos Helena. Est et Æthra, Pitthei filia, abjecta humi ad Helenæ pedes cum pulla veste. » Hæc Pausanias, qui notat epigramma esse versu heroico una voce longiore. Æthra a Dioscuris fuerat rapta. — ς. de Iphidamante Antenoride et Coone fratre ab Agamemnone interfectis vid. Hom. *Il.* A. 221-263. — ζ. Ἄγει δὲ καὶ Ἑρμῆς παρ' Ἀλέξανδρον τὸν Πριάμου τὰς θεὰς κριθησομένας ὑπὲρ τοῦ κάλλους. — Πεποίηται δὲ καὶ Κασσάνδραν ἀπὸ τοῦ ἀγάλματος Αἴας τῆς Ἀθηνᾶς ἕλκων.

V. Ap. Philon. Jud. *De mund. opif.* p. 24 ed. Paris, 1640 f. et Clement. Alex. *Stromat.* lib. VI, p. 814. Multi separatim exhibuere. Brunck. (*Gnomic. poet. gr.* p. 77 sq. n. xiv) secuti sumus. — Vs. 3, quidam τελέσῃ, male. — Vs. 4, Vetust. editt. Philon. γειναμένης. — Vs. 7, Crispin. πᾶς ἐνὶ ἑβδομάδεσσιν, edit. Paris. παῖς ἐνὶ ἑβδ. — Vs. 9, vet. editt. μεμνημένον ἄρ γάμου εἶναι. — Vs. 13, Phil. ed. Paris, μετ' ἀρίσταις. — Vs. 14, id. ὀκτὼ δ' ἀμφότερα, τέσσαρα καὶ δ. ἔτ. — Vs. 16, γλῶσσά τε κ. σοφ. — Vs. 17, τῇ δεκάτῃ δ' εἴ τις τελέσας κατὰ μέτρον ἵκοιτο. Philon. — Cf. infr. n. 240 Ἑπτὰ βροτῶν... et n. 254 Πρώτη βρεφικὴ etc.

VI. Plut. *De Herod. malign.* xlii, 4. (p. 873. A B). Ἀλλὰ Κορινθίους γε καὶ τάξιν ἣν ἐμάχοντο τοῖς βαρβάροις, καὶ τέλος ἡλίκον ὑπῆρξεν αὐτοῖς ἀπὸ τοῦ Πλαταιᾶσιν ἀγῶνος, ἔξεστι Σιμωνίδου πυθέσθαι, γράφοντος ἐν τούτοις· Μέσσοι δ' οἵ κ.τ.λ. — Elegorum fragmentum est. — Vs. 1, « Simonides Ephyræos et Corinthios, tanquam diversarum urbium incolas, distinguit. » *Jacobs.* — Vs. 4. « Lacuna est in Plutarchi textu οἵ... κάλλιστον, quam F. Ursinus explevit inserendo καὶ. Sed voculæ οἳ καὶ prorsus supervacuæ sunt, et sq. versu vox χρυσοῦ non habet, unde pendeat. Optima est Reiskii conjectura scribentis : κρείσσονα καλλίστων μάρτυν ἔθεντο πόνων χρυσοῦ. » *Br.*

VII. Vet. Schol. Pindar. *Olymp.* xiii, 32 (Bœckh. 23). Θεόπομπος δέ φησι καὶ τὰς γυναῖκας αὐτῶν (Κορινθίων) εὔξασθαι τῇ Ἀφροδίτῃ, ἔρωτα ἐμπεσεῖν τοῖς ἀνδράσιν αὐτῶν, μάχεσθαι ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος τοῖς Μήδοις, εἰσελθούσας ἐς τὸ ἱερὸν τῆς Ἀφροδίτης, ὅπερ ἱδρύσασθαι τὴν Μήδειαν λέγουσιν, Ἥρας προσταξάσης· εἶναι δὲ καὶ νῦν ἀναγεγραμμένον ἐλεγεῖον, εἰσιόντι εἰς τὸν ναὸν ἀριστερᾶς χειρός· Αἵδ' ὑπὲρ κ.τ.λ. Quod facile credideris tabulæ cuidam subscriptum fuisse ubi depictæ erant Corinthiorum uxores preces quas retulit Theopompus Veneri adhibentes. Dederunt et Plutarch. *De malign. Herod.* xxxix, 15 et Athen. xiii, sect. 32, p. 573. — Vs. 1, Plut. Didot. ἰθυμάχων, Grot. εὐθυ-

μάχων. — Vs. 2, Grot. ἔσταθεν εὔχεσθαι. Plut. δαιμόνιαι, Athen. εὔχεσθαι, Br. et Jac. εὐξάμεναι. — Vs. 3, Plut. ἐμήδετο, Athen. ἐμήσατο. — Vs. 4, Plut. et Athen. προδόμεν, Athen. Πέρσαις pro Μήδοις.

VIII. « Servavit Plutarch. [*De malign. Herod.* XXXVI, 6.] graviter in Herodotum invectus, qui ubi Democriti Naxii, triremium præfecti, meminerit (VIII, 46) præclarum ejus facinus, a Simonide hoc ipso epigrammate celebratum, præterierit. » *Jac.* — Vss. 3-4. In codice Turnebi et Vulcobii legitur : ἐκτ. δ' ἀπὸ χειρὸς ῥύσατο βαρβαρικῆς κ.λ.τ.

IX. Ex Diog. Laert. IV, VI, 45. — Vs. 1. Ante Menagium legebatur γὰρ ὁ μισθ. — Vs. 2, Vett. editt, τῶν ἐπίσ. Ἄρατος; Gassendus proponebat τῶν ἐπίσημ' ἄρα τὸ Σ, id est 200 ; Salmasius ἄροτος, *aratrum,* qui tamen non rejiciebat Ἄρατος, quia Arati vultus posset fuisse incusus in drachmis Pariis, ut Sapphus in Mitylenæis et Homeri in Chiis, sed obstat metrum, cum secunda in Ἄρατος proprio nomine longa sit, ut Salmasianæ emendationi obstat sensus, quod ἄροτος pro ἄροτρον dici non potest; — Menagius τῶν ἐπίσημα Πάρος. « Legebat Tanaq. Faber τῶν ἐπίσημον Ἄρης. Verum quid Marti cum Pariis? » *Menag.* Reperit Heynius in *Comment. soc. reg.* t. X, p. 105; τῶν ἐπίσημα τράγος, quia bene noverat, ait, caprum occurrere in Pariorum drachmis.

X. In Hephæstionis *Enchirid.* p. 14 ed. Turneb. Paris, MDLIII ; ex Hephæstione repetiit Eustathius *Il.* Ξ, p. 975, et post multos alios Brunck. *Anal.* I, p. 131 et Jacobs. *Append.* n. 78 (cuj. vid. *Animadw.* t. I, P. I, p. 218) qui confert Æschyl. *Pers.* (edit. Kirchhoff. 1880) 298 sq. :

ΑΤΟΣΣ. Ἐμοῖς μὲν εἶπας δώμασιν φάος μέγα
καὶ λευκὸν ἦμαρ νυκτὸς ἐκ μελαγχίμου.

XI. In scholiis ad Hermogenem, p. 410; postremum distichon est apud Plutarchum, t. II *Moral.* ed. Didot. p. 959, *An seni sit gerenda resp.* III, 2, qui Σιμωνίδης μὲν, ait, ἐν γήρᾳ χοροῖς ἐνίκα, καὶ τοὐπίγραμμα δηλοῖ τοῖς τελευταίοις ἔπεσιν, et ejusdem meminit Valer. Maximus VIII, 7, 13. Victoriam hoc carmine celebratam refert Marmor Arundel. in Ol. LXXV, 3 : Σιμωνίδης ὁ Λεωπρεποῦς, ὁ Κεῖος, ὁ τὸ μνημονικὸν εὑρών, ἐνίκησεν Ἀθήνησιν διδάσκων, ἄρχοντος Ἀθήνησιν Ἀδειμάντου. — Vs. 1, Brunck. : Ἦρχε μὲν... — Vs. 2, F. Ursinus : Φυλὴ Ἀντιοχίς.

XII. Apud Aristid. XLIX, Περὶ τοῦ παραφθέγμ. t. II, p. 510, sq. ed. Dindorf. : Ἐτόλμησε γοῦν (ὁ Σιμωνίδης) εἰπεῖν Μνήμῃ... Ταυτὶ γὰρ οὐχ ἕτερος δήπου περὶ τοῦ Σιμωνίδου λέγει, ἀλλ' αὐτὸς εἰς ἑαυτὸν πεποίηκεν. Ἵνα δὲ μὴ δόξῃ νέος ὢν ἔτι καὶ ὡραϊζόμενος λέγειν ταῦτα, προστίθησιν Ὀγδωκονταέτει... ὥσπερ ἐνδεικνύμενος καὶ λέγων ὅτι ταῦτα ἐγὼ περὶ ἐμαυτοῦ φρονῶ καὶ λέγω κἀνακηρύττω, ὀγδοηκοντούτης ὤν· ὥστε οὐ μειρακιεύομαι, ἀλλὰ τἀληθὲς εἴρηκα. — Vs. 1. Aristid.-Dindorf. μνήμῃ. Nonnulli codd. ἰσοφερίζειν et vs. 2, ὀγδωκονταέτῃ « Hoc distichon respexit Philostratus in *Vita Apollonii* I, 14, p. 16, et de Proclo, in *Vitis sophist.* II, 21, 3, p. 604. » *Jac.*

XIII. Apud Hephæst. Ἐγχειρίδ. p. 64, et 66; conf. p. 72 edit. Turneb. in-4°. Ediderat Brunck. *Anal.* I, 139, nescio qua auctoritate, fortasse ex Pausan. (vid. infr.), Πύθια pro Ἴσθμια, recepta Dorvillii distinctione in *Vanno Crit.* p. 204, quem secuti sumus. — Vs. 3, Henr. Stephan. in *Anthol.* p. 513 scripserat Ἀριστοδάμας θρασὺς Ἀλεῖος πάλα. Dorvillius correxit Θράσιδος ex hoc Pausaniæ loco VI, 3 : Ἀνάκειται δὲ καὶ ἐξ αὐτῆς Ἤλιδος παλαιστὴς ἀνὴρ Ἀριστόδημος Θράσιδος· γεγόνασι δὲ αὐτῷ καὶ Πυθοῖ δύο νῖκαι· ἡ δὲ εἰκὼν ἐστι τοῦ Ἀριστοδήμου, τέχνη Δαιδάλου τοῦ Σικυωνίου. « Cur autem Simonides non meminerit Pythiorum, Pausanias autem Isthmia nescivisse videatur, variæ causæ esse possunt. » *Dorvil.*

XIV. *Palæochorio* Megaridis, qui locus videtur *Rhus* esse, inventum ex Fourmonti schedis edidit Bœckh. *C. insc. gr.* n. 1051. Inde Georg. Kaibelius *Epig. gr. etc.*, n. 461. Lemma et in lapide insculptum sic legendum videtur : Τὸ ἐπίγραμμα, τῶν ἐν τῷ Περσικῷ πολέμῳ ἀποθανόντων καὶ κειμένων ἐνταῦθα ἡρώων· ἀπολόμενον δὲ τῷ χρόνῳ Ἑλλάδιος ὁ ἀρχιερεὺς ἐπ-[εσκεύασε] vel ἐπ [εμελήθη] : τοῦτ' [ἐπ]οί[ησε]ν ἐπὶ τῶν κειμένων καὶ τῆς πόλεως Σιμωνίδης. Helladium ex aliis titulis nn. 1059, 1065, 1066, ethnicum, non christianum et ex n. 1065 Apollinis pontificem fuisse conjicit Bœckh. De monumento priore consule Pausan. I, 43, 2. — Vs. 1. est in lapide ΚΑΛΛΑΔΙ; Bœckh. et Kaibel. Ἑλλάδι. — Vs. 3. Lapis habere videtur ЄΥΡΟΙΑΚϹΙΠΑΧѠ... ΚΛΑЄΙΤЄ Kaib. Εὐβοία[ς ἱερῷ] πά[γ]ῳ, Bergk. Εὐβοίας ἄκρῳ πάγῳ ; conjiciebant Schneidewin. Emperiusque ἁλίῳ πάγῳ. — Vss. 4 et 5. Ad Artemisium et Salamina Megarenses XX pugnaverant navibus (Herodt. VIII, 1 et 45). — Vs. 6, suppl. Bœckh. — Vs. 9, Kaibel. τόδε [Μεγαρῆς] γέρας. — Vs. 10, Kaibel. ex Bergkio Νισαίων ἔ[π]ορον (et Schneidew. λ[α]οδόκων pro δαμοδόκων) ἀγόρω[ν. « Nisa vetus Megarum (*sic*) nomen notum est; intra ipsum curiæ circuitum ἡρώων τάφους fuisse docet Pausan, I, XLIII, 3. » *G. K.*

XV. Cujusdam poetæ Samii ap. Jamblich. *Pythag. vit.* c. 2, et ap. Porphyr. *Pythag. vita* I. De Pythaïde, Pythagoræ matre, plura ac diversa vide apud Jamblich. *ibid.*, ex quibus hæc sit satis excerpere : Φασὶ τοίνυν Μνήσαρχον καὶ Πυθαΐδα τοὺς Πυθαγόραν γεννήσαντας ἐκ ταύτης εἶναι τῆς οἰκίας καὶ τῆς συγγενείας τῆς ἀπ' Ἀγκαίου γεγενημένης τοῦ ἀποικίαν στείλαντος. Ταύτης δὲ τῆς εὐγενείας λεγομένης παρὰ τοῖς πολίταις, ποιητής τις τῶν παρὰ τοῖς Σαμίοις γεγενημένων Ἀπόλλωνος αὐτὸν εἶναί φησι, λέγων οὕτως· Πυθαγόραν...

XVI. Ex Diog. Laert. XIII, 1, 49. Vid. de eodem Theæteti epigr. infr. n. 35.

XVII. Jamblichus *Pyth. vit.* c. 18 ait a Pythagora laudatos fuisse hos versus et Hippodamanta Salaminium fuisse poetam; de quo nihil aliud compertum est.

XVIII. Plutarch. *Quæst. Conviv.* VIII, 3, 10 (p. 733 A): Καίτοι καὶ Φρύνιχος ὁ τῶν τραγῳδιῶν ποιητὴς περὶ αὐτοῦ φησιν ὅτι Σχήματα. κ. τ. λ.

XIX. Servavit Stephan. Byz. s. v. Θέσπεια, unde sumpsit Eustath. *Il.* B. p. 201, 40. Edidit post alios Hier. Bosch. *Florileg. gr. mantis. sec.* cum Grotii versione et hoc lemmate : Εἰς τοὺς ἀναιρεθέντας ὑπὸ Περσῶν Θεσπιεῖς. — Vs. 1. In Holst. cod. ἄρχει pro αὐχεῖ. « Scriptum videtur in eos qui a Persis, versus Athenas proficiscentibus, in Thespiarum incendio et vastatione interfecti sunt. » *Jac.*

XX. Apud Athen. XII, s. 62, p. 543. : Οὗτος παρὰ μέλος ὑπὲρ τὴν γραφικὴν τρυφήσας, λόγῳ τῆς ἀρετῆς ἀντελαμβάνετο, καὶ ἐπέγραφε τοῖς ὑφ' αὐτοῦ ἐπιτελουμένοις ἔργοις· Ἁβροδ... Καί τις, ὑπεραλγήσας ἐπὶ τούτῳ παρέγραψε Ῥαβδοδίαιτος ἀνήρ (quasi penicillo victum quærens). Ἔγραψε δὲ ἐπὶ πολλῶν ἔργων αὐτοῦ

καὶ τάδε· Ἀβροδίαιτος κ. τ. λ. — Hujus epigrammatis meminit et Plinius XXXV, 36 : Fecundus artifex, sed quo nemo insolentius et arrogantius sit usus gloria artis. Namque et cognomina usurpavit, *Abrodiætum* se appellando, *aliisque verbis principem artis et eam ab se consummatam.* Vid. epigr. seqq.

XXI. Ex Athen. XII, 1, 62, p. 544. — Cf. Plin XXXV, 36, 11... Et Herculem, qui est Lindi, talem a se pictum, qualem sæpe in quiete vidisset.

XXII. Ex Athen. XII, s. 62, p. 543 E. et Aristid. XLIX, Περὶ τοῦ παραφθέγμ. Edit. Dindorf. t. II, p. 386.

XXIII. Ex Athen. XI, s. 19 (p. 782, ed. Casaub.): Ἔνδοξοι δὲ τορευταὶ Ἀθηνοκλῆς, Κράτης, Στρατόνικος Μυρμηκίδης ὁ Μιλήσιος, Καλλικράτης ὁ Λάκων καὶ Μῦς, οὗ εἴδομεν σκύφον Ἡρακλεωτικὸν τεχνικῶς ἔχοντα Ἰλίου ἐντετορευμένην πόρθησιν, ἔχοντα ἐπίγραμμα τόδε· Γράμματα κ. τ. λ. — Vs. 1, Merrik. *Dissert. ad Tryphiod.* p. XL, not. *m.* : γράμμα τὸ Παρρασίοιο. — Cf. Pausan. I, XXVIII, 2 : καί οἱ τὴν ἐπὶ τῆς ἀσπίδος (Minervæ quam Phidias fecit) Λαπιθῶν πρὸς Κενταύρους μάχην καὶ ὅσα ἄλλα ἐστὶν ἐπειργασμένα λέγουσι τορεῦσαι Μῦν, τῷ δὲ Μυῒ ταῦτά τε καὶ τὰ λοιπὰ τῶν ἔργων Παρράσιον καταγράψαι τὸν Εὐήνορος. Unde satis constat, quod sane notatione dignum est, Parrhasium Myi cælatori figuras delineatas præbere solitum.

XXIV. Ex Pausan. I, XXXVII, 2 : Phytali, qui Cererem in domum recepisse dicebatur, tumulo inscriptum... « Nomen homini fictum videtur, ut fabulæ conveniret, nam φυταλιαὶ arborum appellabantur plantationes, vitium imprimis et olearum. » *Jac.*

XXV. Apud Lycurg. *Orat. in Leocrat.* p. 215 ed. Reisk. p. 163, 31, ed. H. St., et ap. Aristid. t. II, p. 380, ed. Oxon., p. 511, ed. Lips. Dindorf. — Vs. 2, ap. Lycurg. : χρυσοφόρων Μήδων ἐστόρεσαν δύναμιν.

XXVI. Ex Plutarcho in *Vita Lycurg,* 20 et in *Apophtheg. Lacon.* XII, 2. In *Lycurg.* ὁ δ' ἀναγνοὺς τὸ ἐπίγραμμα τοῦτο· Σβεννύντας... Δικαίως, εἶπε, τεθνάκαντι τοὶ ἄνδρες· ἔδει γὰρ ἀφέμεν ὅλαν αὐτὰν καταχαῆμεν. » In *Apophth.* nominatur Arigeus, ille qui hoc dixisse fertur, hoc modo : δικαίως ἀπεθάνετε τυραννίδα καιομένην ἀποσβεννύναι ἐπιχειρήσαντες· τοὐναντίον γὰρ ἔδει ὅλην αὐτὴν ἀφεῖναι κατακαῆναι.

XXVII. Ex Athenæo, II, p. 61, B. : Ἐπαρχίδης Εὐριπίδην φησὶ τὸν ποιητὴν ἐπιδημῆσαι τῇ Ἰκάρῳ, καὶ γυναικός τινος μετὰ τέκνων κατὰ τοὺς ἀγρούς, δύο μὲν ἀρρένων τελείων, μιᾶς δὲ παρθένου, φαγούσης θανασίμους μύκητας, καὶ ἀποπνιγείσης μετὰ τῶν τέκνων, ποιῆσαι τουτὶ τὸ ἐπίγραμμα· Ὦ τὸν αγ. Idem in Euripid. *Phæniss.* initium habes : Ὦ τὴν ἐν ἄστροις οὐρανοῦ τέμνων ὁδὸν... Ἥλιε. Cf. eumdem in *Belleroph.* : Ὦ καλλιφεγγῆ... Ἥλιε... εἶδες τίν' ἄλλον πώποτ' εἰς οὕτω μέγαν ἐλθόντ' ἀγῶνα;

XXVIII. Servavit Suidas, s. v. Φαΰλλος, ed. Bernhard. t. II, p. 1435. — De Phayllo Crotoniata vid. Herodot. VIII, 47, Aristoph. *Ach.* 212 et Schol., *Vesp.* 1206, et Pausan., X, IX, 2.

XXIX. Apud Aristid. t. II, p. 386, edit. Oxon., p. 521, ed. G. Dindor. Lips. : Ἄκουε δὴ καὶ ἑτέρου ζωγράφου, ὡς μὲν σὺ φαίης ἄν, ἀλαζονευομένου, ὡς δὲ οἱ ταῦτα δεινοὶ λέγουσιν, οὐ μεῖζον ἢ προσῆκον φρονήσαντος· λέγει δὲ τί ; Ἡράκλεια κ. τ. λ. — Καὶ τοῦτο τὸ ἐπίγραμμα οὔτ' ἐκεῖνος ἀπώκνησεν ὡς θρασὺ οὔτε τις αὐτῷ τῶν ἑταίρων ἀπαλεῖψαι συνεβούλευσεν, ἐπειδή γε ἐποίησεν. Οἷον δ' αὖ καὶ τόδε ἔρεξε καὶ ἔτλη ὁ ὑβριστὴς ἐκεῖνος ἐγγράψαι· ποιήσας γὰρ αὖ τὴν τῆς Ἑλένης εἰκόνα προσπαρέγραψε τὰ τοῦ Ὁμήρου ἔπη.

Οὐ νέμεσις Τρῶας καὶ ἐϋκνήμιδας Ἀχαιοὺς
τοιῇδ' ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγεα πάσχειν.

(parodia versus Homerici *Odyss.* Δ, 242, 271), ὥσπερ τὸ αὐτὸ ποιοῦν εἰκόνα τε Ἑλένης ποιῆσαι καὶ τὸν Δία Ἑλένην αὐτὴν γεννῆσαι.

XXX. Ex Pausan. V, II, 5, Epigrammatis fragmentum, quod Timonis Elei statuæ in Olympia positæ inscriptum omnes ejus victorias testabatur. Hoc disticho significatur cur Isthmicæ non fuerit compos coronæ. Cum Actoris Elei et Moliones filii ab Hercule qui tum Tirynthe erat, interfecti essent, materque frustra cædem ulcisci studuisset, cives suos diris defixit, quotcunque in posterum Isthmicis ludis non abstinuissent. Illud Moliones edictum Timon, ut ceteri Elei, religiose observabat. — De Timone hoc Ægypti filio v. Pausan. VI, XVI, 2, qui de reliqua, quam non attulit, epigrammatis parte nos docet titulo indicari cum alias ejus laudes, tum vero ab eo Ætolis stipendia facta adversus Thessalos ; eumque Ætolorum amicitia ductum, præsidio Naupacti præfuisse. Timonis statuam fecerat Dædalus Sicyonius.

XXXI. Ex Pausan. VI, XVII, 6, epigrammatis fragm. (ἐπιγράμματος τελευτῇ) Eperasti vatis armatorum cursu victoris, statuæ Olympicæ insculpti. — De Melampode vate vide Apollodor. I, 9, 11. Cujus posteros omnes recenset et Homerus, *Od.* O, 225-255. — Apud Grot. *Mant. secund.* Lemma : Ἐκ τοῦ εἰς Ἐπέραστόν τινα μάντιν ἐπιγράμματος.

XXXII. Laudavit Eschines in *Orat. adv. Ctesiph.* 63 : Ἀναγνώσεται ὑμῖν ὁ γραμματεὺς τὸ ἐπίγραμμα ὃ ἐπιγέγραπται τοῖς ἀπὸ Φυλῆς τὸν δῆμον καταγαγοῦσι· Τούσδ' ἀρετῆς... — Vs. 1. στεφ. ἐγερ. *Æschin. ibid.* ἔπειτα κελεύει (decreti auctor) στεφανοῦσθαι θαλλοῦ στεφάνῳ αὐτῶν ἕκαστον κ. τ. λ.

XXXIII. Olympiod. *Platon. vita.* Edid. Mer. Casaubonus ex *Adversariis* Is. Casauboni, perperam hocce epigramma, τὸ λαβεῖν. τό περ οὔτι... ζηλοῦσαι. — Vs. 2. Proleg. Plat. philosoph. habent διζόμεναι.

XXXIV. Olympiod. *ibid.* : « Ἀποθανόντος δ' αὐτοῦ (Πλάτωνος), πολυτελῶς αὐτὸν ἔθαψαν οἱ Ἀθηναῖοι καὶ ἐπέγραψαν ἐν τῷ τάφῳ αὐτοῦ· Τοὺς δύ' Ἀπόλλ. — Vs. 1. In Casaub. *Adversar.* deest Τοὺς. — Quod sibi attribuit Diogenes Laert. Lib. III, 45 (edit. Did.) hoc epigramma inde in *Anthol. palatinam* transiit, mutatis duobus tribusve tantum initio verbis. Primum distichon subsequuntur duo versus parum cum præcedentibus congruentes. Vid. *Anthol. palat.* VII, 109.

XXXV. Apud Diog. Laert. VIII, I. 48. Lemma hoc nescio unde ductum vertit Grotius : Εἰς Πυθαγόραν τινά, τὸν πρώτως ἐντέχνως πυκτεύσαντα. Misere depravatum hoc epigrammation bene restituit Menagius, Stephani edit. et codicem Regium secutus. — Vs. 2, κατέχεις haud sincerum Jacobsio videbatur, qui mutata phrasi tota, proponebat ἔκλυες sive οἶδας. — Vs. 4. Liberius transtulit Grotius, si eadem quæ nos, legerit.

XXXVI. Apud Stephan. Byz. v. Μίλητος et Eustath. *ad Homer*, p. 313 et *ad Dionys. Perieg.* v. 823. — Vs. 1 sic Jacobsio emendare placebat : Πάτρα Μίλητος ἔτικτε τὸν ἐν Μ. ποθ. ; sed in Πάτρα posterior et in Μίλητος prima productæ sunt. — Vs. 2. Frequenter, sed parum apte sæpius transfertur vox ἡνίοχος, ut

apud Aristoph. in *Nub.* 602, ubi αἰγίδος ἡνίοχος, ægidis agitatrix, i. e. Minerva, Simonid. *Anthol. pal.* XVI, 2 (append. Planud.) παλαισμοσύνας ἡνίοχον, Pind. *Nem.* VI, 111, χειρῶν τε καὶ ἰσχύος ἁνίοχον et sexcenta alia.

XXXVII. Servavit Pausan. IX, XV, qui hoc quasi lemma præmisit inscriptioni : Τῷ δὲ ἀνδριάντι τοῦ Ἐπαμεινώνδου καὶ ἐλεγεῖα ἔπεστιν ἄλλα τε ἐς αὐτὸν λέγοντα, καὶ ὅτι Μεσσήνης γένοιτο οἰκιστὴς καὶ τοῖς Ἕλλησιν ὑπάρξειεν ἐλευθερία δι' αὐτοῦ. — Vs. 1. Ἡμετέραις κ. τ. λ. Loquitur Epaminondas. Laudatur hic versus a Plutarcho t. II, p. 1098, A, vertiturque a Cicerone in *Tusc.* V. 17 : Consiliis nostris laus est attonsa Laconum.— Exhibet et prius distichon Aristides Περὶ τοῦ παραφθέγματος p. 686 (541, ed. Dindorf). — Opportune confert Jacobs. Propert. IV, XI, 38. — Vs. 3. Pro vulgato μεγάλη π. conjecit Sylburg. Μεγ. Πόλις. Cf. Pausan. ejusd. libr. XIV.

XXXVIII. Apud Æschinem, *in Ctesiph.* p. 572. ed. R., § 62, ed. Oxon, 1801 et Plut. in *vita Cimonis*, VI. Æschines : Ἠσάν τινες κατὰ τοὺς τότε καιροὺς (τῶν Μηδικῶν πολέμων) οἳ πολλοὺς πολὺν ὑπομείναντες χρόνον καὶ μεγάλους κινδύνους ἐπὶ τῷ Στρυμόνι ποταμῷ ἐνίκων μαχόμενοι Μήδους· οὗτοι δεῦρο ἀφικόμενοι τὸν δῆμον ᾔτησαν δωρεάν· καὶ ἔδωκεν αὐτοῖς ὁ δῆμος τιμὰς μεγάλας, ὡς τότε ἐδόκει, τρεῖς λιθίνους Ἑρμᾶς στῆσαι ἐν τῇ στοᾷ τῇ τῶν Ἑρμῶν· ἐφ' ᾗ τε μὴ ἐπιγράφειν τὰ ὀνόματα τὰ ἑαυτῶν, ἵνα μὴ τῶν στρατηγῶν, ἀλλὰ τοῦ δήμου δοκῇ εἶναι τὸ ἐπίγραμμα... Ἐπιγέγραπται γὰρ ἐπὶ μὲν τῷ πρώτῳ τῶν Ἑρμῶν, Ἦν ἄρα... Ἐπὶ δὲ τῷ δευτέρῳ, Ἡγεμόνεσσι,.. Ἐπὶ δὲ τῷ τρίτῳ ἐπιγέγραπται Ἑρμῇ, Ἔκ ποτε τῆσδε... Vs. 3. λιμόν. Eione horrea instituerat Xerxes quæ dum urbem ipsam obsederunt Athenienses, dissipata sunt. V. Herodt. VII, 25, et 120. Plut. κρυερόν τ'.— Vs. 4. « Primi omnium viam et rationem invenerunt, qua hostes in consilii inopiam conjicerent. » *Jac.* Idem fere iisdem verbis antea scripserat Reiskius.

XXXIX. Vs. 1. Æsch. τάδε δῶκαν. — Vs. 4. Æsch. ἀμφὶ ξυνοῖσι, Plut. ἀμφὶ περὶ; *id.* δῆριν ἔχειν. « Versum initio mutilum indicant variæ lectiones in codd., quorum alii χαίρων ἀμφὶ ξυνοῖς alii ἀμφὶ τοῖς ξυνοῖς. V. doct. Dehèque pro περὶ reposuit πάτρας.

XL. Apud Æschin. *contr. Ctesiph.* p. 572. ed. R. et Plut. in *Cimon.* VII. — Vs. 2. Vulg. ap. Æsch. ἀμπεδίον. — Vs. 3. Æsch. πύκα χαλκοχιτώνων. — Vs. 4. Æsch. κοσμήτηρα... ἔξοχον ἄνδρα. — Vs. 5. Markland. ἄηθες. — Vs. 6. Æschin. κοσμητάς.

XLI. Prope Thebas repertum edidit v. doct. Cumanudes simul in Ἀθηναίῳ, ἔτους ς', p. 151 sq., in τῇ Παλιγγενεσίᾳ mensis maii 17 die, 1877, in Ἑστίᾳ ejusdem mensis 1877, cum notis, et v. cl. Mylonas in *Bulletin de corresp. hellénique*, 1877, nn. VI, VII, p. 351. Repetiit *ibid.* V. doctiss. Æ. Eggerus cum novo commentario et duplice versione, una gallica, altera latinis versibus, quam, auctoris beneficio, dedimus. Satis apparet pertinere epigr. ad Leuctrensem pugnam, cui interfuit, teste Pausania, IX, XIII, 6 et IV, XXXII 6, Xenocrates unus, cum Epaminonda, ex Bœotorum prætoribus. Nihil autem compertum habemus de Mnasilao, sed Theopompus, ut videtur, non alius est ac vir ille qui a Plutarcho memoratur (*Pelop.* VIII).—Cf. id. *De Socr. genio* 25 et 30) : neutrius tamen mentio facta inter Bœotarchos in Pausaniæ narratione. — Vs. 1. Τηνάκις εἷλεν sive τηνάκι σ' εἷλεν; τηνάκι nusquam adhuc occurrit, sed, ut recte vidit v. cl. Eggerus, dorice dictum est a τῆνος pro ἐκεῖνος et significat *tunc temporis*. Eidem non indubitatum habetur hoc monumentum ad tempora Leuctrensia referri posse. De ceteris vid. egregiam disputationem quam supra laudavimus, *Bulletin de corresp. hell.* loc. cit.

XLII. Ex Mus. Campan. edidit Froehner, in *Mus. Lupar. insc. græc.* p. 156, n. 70, et Welcher. *Mus. Rh.* III. 274, n. 53. Inde G. Kaibel. op. cit. n. 1079. Instigante Priamo, Trojæ occisus est Achilles qui, sine armis in templum Apollinis Thymbræi venisset, ubi regis natu minorem filiam uxorem duceret Polyxenam. Eurip. schol. *Hec.* Λέγεται γὰρ κληθῆναι αὐτὸν πρὸς τοῦ Πριάμου ὡς φίλον, καὶ φονευθῆναι πρὸς Ἀλεξάνδρου διὰ βέλους. — Vs. 4. vulg. Μοίρης, corr. Kaibel.

XLIII. Ex Suida, in Σαυτὴν ἐπαινεῖς, ὥσπερ Ἀστυδάμας ποτέ. Ἀστυδάμᾳ εὐημερήσαντι ἐπὶ τραγῳδίας διδασκαλίᾳ Παρθενοπαίου, δοθῆναι ὑπ' Ἀθηναίων εἰκόνος ἀνάθεσιν ἐν θεάτρῳ· τὸν δὲ εἰς αὐτὸν ἐπίγραμμα ποιῆσαι ἀλαζονικὸν τοῦτο· Εἴθ' ἐγὼ κ. τ. λ. — Διὰ γοῦν τὴν ὑπερβάλλουσαν ἀλαζονείαν παραιτήσασθαι τὴν ἐπιγραφήν· καὶ παροιμία παρὰ τοῖς κωμικοῖς ἐγένετο ὡς παρὰ Φιλήμονι. Λέγεται δὲ καὶ κατ' ἀποκοπὴν τὸ Σαυτὴν ἐπαινεῖς. Schott. *ad Zenob. cent.* V, 100, p. 151, Philemonis exhibet versum : Σαυτὴν ἐπαινεῖς, ὥσπερ Ἀστυδάμας, γύναι. — Vs. 1. Phot. ms. γενοίμην. — Vs. 3. A. (A est, ex notatione Bernhardi, optimus Suidæ codex). *V. Phot. ἀληθείας ; Phot. ms. ἐκρίθη. Sententia est : *qui judicatus sum quamvis sine certamine, ex veritate tamen victor, ego cum illis commissus magis indubitatam retulissem victoriam.* — Vs. 4. Propius ad veram lectionem Mich. Apostolius προσέχουσ' : legendum enim προέχουσι, *nunc tempore præcedunt. Hemst.* Occupaverat Bentleius *Emend. Menandr.* p. 135, suadens etiam ὁ φθόνος, quod dedit in Photio Dobræus, ubi ms. προσεχούσαις οἷς χρόνος. *Bernhard.*

XLIV. Ex Eustathio *ad Iliad.* ψ, p. 1320, 18. « Postrema verba μία δ' ἔπλετο πᾶσι τελευτή indicare videntur, scriptum esse hoc distichon in nescio quem, qui quinquertio vicerat. » *Jac.* Vs. 2. τελευτή, i. e. victoria.

XLV. Ex Pausan. VIII, X, 10 : Inscriptus fuisse dicitur hic versus in torque quo redimitam esse ferunt cervam Despœnæ (Δεσποίνῃ) dicatam. — « Argumento, subjicit Pausanias, versus hic est cervum vel elephanto esse multo vivaciorem. »

XLVI. *Athenis* exscripsit Chandlerus atque edidit (*Inscript.* II, 25. p. 53.). Inde repetiit Bœckh. *Corp.* n. 525 : « Versus certa via suppleri nequeunt; probabilis tamen hæc est restitutio, quæ partim ex Buttmanni schedis partim ex Mülleri commentatione de *Topogr. attica* ducta est. » — Satis apparet marmor olim in via ex Piræeo ad aram XII deorum, aut media, aut prope portam Piraicam collocatum fuisse. De qua re si plura velis, adi Bœckhii sub hoc num. commentationem. — Vs. 4. Ad implendam lacunam τρεῖς καὶ dedit Müller. Bœckh. præferebat ἓξ καὶ vel ἕπτ' ἐπὶ, « cum a porta Piraica sex minimum stadia sint. » — « Duodecim deorum aram tanquam umbilicum Pisistratidis pro aureo quodam miliario fuisse, unde non solum Atticæ terræ spatia (Herod. II. 7) dimetirentur, exposuit Wachsmuth. *die Stadt Athen.* 1, 498; cf. adn. 1. » *G. Kaib.* n. 1043.

XLVII. Ammonius in *Vita Aristot.* p. 46, ed. Bipont. prius distichon protulit, quod dedit Grotius sub lemmate : Τὸ ἐπὶ τῷ βωμῷ τοῦ Πλάτωνος, et idem repetiit Brunck. *Anal.* III, p. 266, n. 547, Jacobs. *Anthol. gr.* t. IV, p. 233, n. 547, reliqua addidit ex Olympiodori *Comment. in Platon. Gorg.*, ubi citan-

tur ut Aristotelis Elegia *ad Eudemum* excerpta. De quo vide ejusdem edit. notam p. 53. Ex his versibus conflatum fuisse distichon quod Aristotelem aræ, quam Platoni posuerat, inscripsisse dicitur, verissime, ut mihi quidem videtur, judicavit doctiss. Nunnesius. *Menag.* — Vs. 1. Grot., Jacobs. ἱδρύσατο.

XLVIII. Ap. Diog. Laert. V, I, 6. Ὁ δ'... Ἀριστοτέλης... τὸν ὕμνον ἐποίησεν εἰς τὸν... Ἑρμείαν, ἀλλὰ καὶ ἐπίγραμμα ἐπὶ τοῦ ἐν Δελφοῖς ἀνδριάντος τοιοῦτον· Τόνδε ποτ' οὐχ κ. τ. λ. A Brunckio (*Anal.* 1, p. 178) quem secutus est Jacobs, Aristoteli ipsi adscribitur hocce epigramma, quod quidem ipse innuere videtur Diogenes. — Vs. 4. Ἀνδρὸς... δολίου, Mentor notatur qui Hermiam fraude circumventum cepit.

XLIX. Ex Ammonii *Vita Aristotel.* p. 43 ed. Bipont., post alios repetiere Brunck. *Anal.* III, p. 267, n. 549, Jacobs. t. IV, p. 233 cujus Animadd. vid. t. III, P. II, p. 174 sq. Idem ex Hermippo tradit Diogenes Laert. V, I, p. 268. Vid. Menagii not. « Tzetza *Chil.* X, 727, Aristotelem nullam aliam ob causam Asclepiaden vocatum esse censet, quam quod medicus esset. Cui sententiæ calculum adjecit Buhlius in *Vit. Aristotelis per annos digesta*, t. I, p. 83. » *Jacobs.*

L. Servavit Antigonus Carystius, XXIII, p. 35 : Φασὶ δὲ καὶ τὸν κροκόδειλον σκορπίους γεννᾶν καὶ ἐκ τῶν ἵππων σφῆκας γεννᾶσθαι. Retulerunt Brunck. in *Anal.* III, 330, Jacobs. in edit. Lips. t. II, 58 (vid. Animadvv. t. II, P. I. p. 180 sq.) Append. n. 12, etc.

LI. Ex Antigono Caryst. XXIII, p. 35, recepere Brunck. in *Anal.* t. III, p. 330. (vid. Jacobs. *Animadv.* vol. II, P. 1, p. 180 sq.) et Jacobs. *Append.* n. 13. — Cf. Varron. *De Re rust.* III, 16, p. 236, ed. Bip. : Primum apes nascuntur partim ex apibus, partim ex bubulo corpore putrefacto. Itaque Archelaus in epigrammate ait eas esse βοὸς φθιμένης πεπο.ημένα τέκνα ; idem, ἵππων μὲν σφῆκες γενεά, μόσχων δὲ μέλισσαι.

LII. Ex Antigono Carystio XCVI, p. 146 ed. Beckman. Brunck. *Anal.* t. III, p. 330 (Cf. Jacobs. *Animadv.* t. II, P. I, p. 179), Jacobs. *App. epigr.* n. 14, etc. Antig. Caryst. : Ἴδιον δὲ καὶ τοῦτο νεκρῶν τινων, τοῦ μυελοῦ σαπέντος, ἐκ τῆς ῥάχεως ὀφίδια γίνεσθαι, ἐὰν πρὸ τοῦ τελευτᾶν τεθνηκότος ἑλκύσωσι τὴν ὀσμὴν κ. τ. λ. Cf. Plin. *Nat. Hist.* X, 66, et Plutarch. *Cleomen.* 39. — Vs. 1. Proponebat Niclas ad Antig. Caryst. σφραγίζεται. — Vs. 6. Apollodor. III, 14 : Κέκροψ αὐτόχθων συμφυὲς ἔχων σῶμα ἀνδρὸς καὶ δράκοντος κ. τ. λ.

LIII. Ex Plutarch. *De Alex. s. virtute s. fortuna* or. I, 9; or. II, 2; habui quoque ex cod. ms. Bibl. publ. Parisiensi, n· 1773, f. 266, a, qui lemma mihi dedit. — Vs. 1, in cod. αὐδασόν τι... ubi suspicabar αὐδᾶσα: τι... Plutarchi lectionem recepi.

LIV. In tabula marmorea an. 1780 prope viam Laurentinam reperta, cujus argumentum pugna ad Arbela est in clypeo expressa, quem duæ figuræ muliebres Europa et Asia, supra aram sublimem sustinent; tit. α in tabulæ suprema parte est; tit. β in parte infima. Edid. Jacobs. *Anthol palat.* t. III, p. XCVIII; Franz. *C. insc. gr*, t. III, p. 826 sq. n. 6020. In spatio inter clypeum et aram legitur : Ἡ ἐπὶ πᾶσι μάχη τρίτη πρὸς Δαρεῖον γενομένη ἐν Ἀρβήλοις. — Tit. β. vs. 1. Correptionem syllabæ ος auctor mutuatus videtur a prisca Romanorum consuetudine (filiu' pro filius).

LV. Epigrammatis cujusdam fragmentum laudatum in excerpto nescio e quo auctore, quod cum aliis reperit Mynoïdes Minas, atque edidit C. Müllerus in secundo Josephi volumine Bibl. gr. A. F. Didot. p. 12. — Vs. 2. Cod. Ἰνδοφόρους. Indigeri vocantur elephanti, quia eorum rectores Indi fere dicuntur.

LVI. Apud Diogen. Laert. IV, 6, 30 :... ἥπτετο καὶ ποιητικῆς (Ἀρκεσίλαος), καὶ αὐτοῦ φέρεται ἐπίγραμμα εἰς Ἄτταλον ἔχον οὕτω· Πέργαμος κ. τ. λ. — Longe aliam lectionem habuit vetus interpres gallicus F. de Fougerolles qui sic vertit :

Pergame n'est pas seule aux bons chevaux apprise,
ni à porter longtemps les armes sur le doz,
puisqu'elle est surpassée en honneur et en loz,
n'estant rien au regard de la divine Pise etc.

LVII. *Romæ.* Primus edidit Gruter. p. MCLIII, 5, et deinde multi alii, postremumque Franzius, *Corp. insc. gr.* III, 913, n. 6272. — Vs. 1. « Δείκηλον imago est. Rem Welckerus (*Spicil. epigr.* II, n. 24, p 9 et *Syllog. epig. græc.* p. 214, n. 165) illustrat ex Pausania IX, XXII, 2, memorante Tanagræorum pompam, in qua epheborum pulcherrimus arietem humeris circum urbis mœnia ferebat. Qui mos ad Mercurium κριοφόρον spectare videtur ; unde Welckerus monet sequi, ut, ubicumque Criophorus ille coleretur, ut in Messenia et apud Phenætas (Pausan. IV, XXXIII, 5 ; V, XXVII, 5), similem cærimoniam in usu fuisse suspicemur. » *Fr.*

LVIII. Apud Plutarch. in *Demosth.* XXX. Est et apud Suid. s. v. Δημοσθένης et apud Photium, cod. CCLXV, a quo ipsi Demostheni auctoritate Demetrii Magnetis (τοῦτο μὲν Δημήτριος ὁ Μάγνης λέγει) tribuitur : καὶ γραμματεῖον αἰτήσας, γράψαι λέγεται τὸ ἐπὶ τῆς εἰκόνος αὐτοῦ ἐλεγεῖον, ὅπερ ὕστερον ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ἐνεκολάφθη. Idem, CCLXVI, eamdem inscriptionem in Hyperidis statuam factam fuisse dicit : Εἴπερ ι. γν. ῥ. Ὑπερείδης εἶχεν κ. τ. λ. Paris. cod. ms. 1773 : Εἰ μὲν ἴσην ἰσχὺν [τῇ] γλώσσῃ Δ. ἔσχ. cum hac versione latina :

Si tibi par linguæ robur, Demosthenes, esset,
haud Macedum regi Græcia capta foret.

LIX. Edidere multi, primus Fulv. Ursinus in *Virgil. collat. script. græc. illust.* p. 15, ed. Valck. Brunck. *Anal.* II, 66, Jacobs. *Append.* 70. — Vs. 4 : « acutæ subtilitatis principatum Aratus obtinet. » *Jac.*

LX. Apud. Diog. Laert. IV, 5, XXIII 27 : Λέγεται δὲ καὶ Ἀνταγόρα τοῦ ποιητοῦ ὡς Κράντορος εἰς Ἔρωτα πεποιημένα φέρεσθαι ταυτί· Ἐν δοίῃ κ. τ. λ. — Vs. 1. Vulg. ἐνδοίῃ, correxit H. Stephan. — Vs. 2. Ante Stephan. ἦσε. — Vs. 3. Confert Jacobs. Aristoph. *Av.* 695 sqq. — Vs. 5. Apollonii schol. III, 26 : Σαπφὼ δὲ γῆς καὶ οὐρανοῦ (τὸν Ἔρωτα γενεαλογεῖ.) — Vs. 6. Vett. libr. τοι αἶσα κακά; Steph. ex codd. τοῖος σύ, quæ, ait, « optime locum hunc concludunt, tanquam ἐπιφωνηματικῶς dubitationis illius rationem afferentia etc. »

LXI. Ex *Homeri et Hesiodi certamine* p. 16. scriptum in Homeri imaginem ab Argivis ipsi dedicatam. — Vs. 4. Vulg. ποινῆς.

LXII. Hæc Homeri *Iliad.* Z, 181, seu Hesiod. *Theog.* 325 παρῳδία in Arcesilaum est a Diogene Laertio, IV, 6, servata, qui Ἐῴκει δή, ait, θαυμάζειν καὶ τὸν Πλάτωνα καὶ τὰ βιβλία ἐκέκτητο αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ τὸν Πύρρωνα κατά τινας ἐζηλώκει. Καὶ τῆς διαλεκτικῆς εἴχετο καὶ τῶν Ἐρετρικῶν ἥπτετο λόγων·

ὅθεν καὶ ἐλέγετο ἐπ' αὐτοῦ ὑπ' Ἀρίστωνος· Πρόσθε... Est et in Sexti Empir. *Pyrrh. Hypoth.* I, 33 : Ἔνθεν καὶ τὸν Ἀρίστωνος εἰπεῖν περὶ αὐτοῦ· Πρόσθε... διὰ τὸ προσχρῆσθαι τῇ διαλεκτικῇ τῇ κατὰ τὸν Διόδωρον· εἶναι δὲ ἀντικρὺς Πλατωνικόν. Quod veter. editt. habebant ὄπιθε δὲ correxit I. Casaubonus, metro postulante, atque ex Homeri versu in Chimæram (in Hesiodi *Theog.* absurde interpolato) :

πρόσθε λέων, ὄπιθεν δὲ δράκων, μέσση δὲ χίμαιρα.

LXIII. Ex Strabone, XIV, I, 18, sive ex Eustathio ad *Iliad.* B. p. 250. Habetur etiam ap. Sext. Empiricum *Adv. grammat.* I, 2, p. 225 et in scholiis in Dionysii Thracis *Grammaticam* p. 728 (cf. p. 855 et 725). Repetiere multi, Brunck. *Anal.* I, 4691, Jacobs. *Append. Epigr.* 46. Boissonad. in Callimacho p. 57, ς', (vid. notul.) « Poema de Œchaliæ eversione, Οἰχαλίας Ἅλωσις, loquitur. » — Vs. 1. Jacobsii exemplo, schol. in Dionys. Thrac. lectionem dedimus ; Strabon et Eustathius et inde Grotius τοῦ Σαμίου pro Κρεωφύλου habent ; in fine versus iidem Ὅμηρον, Sextus ἀοιδὸν, quem secuti sumus. — Vs. 2. Homeri a Creophylo hospitio excepti meminit præter alios Jamblicus *Pythagor. vit.* XI. — Vs. 4. « Ait Callimachus magnæ hoc gloriæ esse Creophylo, quod poema ejus Homero tanquam auctori tribuatur. Eustathius : διὸ καὶ Καλλίμαχος ὑποδηλῶν ὅτι Κρεώφυλος Ὁμήρῳ ἐπονομάσας τὸ ποίημα, οὐ τὸν Ὅμηρον, ἀλλ' ἑαυτὸν ἐσέμνυνεν, ὡς δῆθεν ὁμηρίζοντα. » *Fabric.*

LXIV. Plut. *De Dædal. Platæensi*, fragm. ap. Euseb. *Præp. Evang.* III, 8, 1. — Plut.-Didot. t. IV p. 20. — V. cl. Séguier de Saint-Brisson (trad. fr. de la *Prép. év.* t. I, p. 103, intelligit ἕδος, « hédos », *Sedentem* imaginem, et verba vss. 1-2, ἀλλ' ἐπὶ τεθμὸν... ἦσθα σανίς ad Junonem pertinere putat, vertitque : « O déesse, vous n'étiez anciennement qu'une planche non sculptée. »

LXV. Apud Plutarchum in *Anton.* LXX. Boissonadii interpunctionem recepimus. Vulgo : Ἀλλὰ πάρελθε, οἰμώζειν εἴπας πολλά, πάρελθε μόνον. Excerpsit versibusque latinis transtulit Nicod. Frischlinus in sua Callimachi edit. ab H. Stephano impressa 1577, in-8, satiricum epitaphium.

LXVI. Hoc epigrammatis fragmentum est apud Stob. tit. LXXVIII, 1. — Vs. 1. Vulg. ὁμήλικες ; Boissonadius ex cod. Gaisford. συνήλικες, quod jam invenerat ad Tryphiod. Vernickius. — Vs. 2. Vulg. δαυλία, emendavit Boissonadius. Sic vertit Frischlinus :

Æquales agni tibi sunt, puer, et socii agni,
in grege ; cumque herbis daulia mixta tuis.

LXVII. Ex Athenæo, XI, p. 497 D, E. Ἡδύλος ἐν ἐπιγράμμασι περὶ τοῦ κατασκευασθέντος ὑπὸ Κτησιβίου τοῦ μηχανοποιοῦ ῥυτοῦ μνημονεύων φησί· Ζωροπόται κ. τ. λ. — Corruptissimum plurimi restituere conati sunt. — Vs. 2. Scalig. εἰδυίης, Casaub. εἰδείης δ' εὖ τί δὲ τ' Ἀρ. Walcken. ἱππείης, probante Brunckio, ex Hesych. Ἱππία, Ἀρσινόη, ἡ τοῦ Φιλαδέλφου γυνή. — Vs. 3. « Ait poculum hoc quod Græci alii ῥυτὸν appellant, Ægyptium esse βῆσαν. Ita vocabatur Alexandriæ genus potorii vasis, quod in fragmento capitis quarti ita describitur : Βῆσα (fort. Βῆσας) ποτήριον παρ' Ἀλεξανδρεῦσι, πλατύτερον ἐκ τῶν κάτω μερῶν, ἐστενωμένον ἄνωθεν. » *Casaub.* Notandum quoque est Besam deum Ægyptium esse apud Ammianum XIX, 12, qui colebatur Abydi, in extrema Thebaïdis parte, quondamque illic oraculum habebat, postea Antinoopolim translatum. Fieri autem solebat, quod haud raro aliis diis factum est, ut in Dei localis Besæ simulacrum vas quoddam fingeretur, cui hanc ob rem idem ac deo inditum fuit nomen. Vid. Hier. Bosch. *Obss. et Nott. ad Anth. gr.* t. IV, p. 136. — Vs. 4. Casaub., ἱεμένου, Scal. ᾀττομένου (?), Salmas. οἰγουμένου. — Vs. 5. Casaub. γέγωνεν. — Vs. 6. id. κώθωνος. — Vs. 7. Casaub. ὁκοῖος, Salmas. ὁποῖον. « Hæc de sistri invento interpretatur Casaub. vix apte. » *Jac.* — Vs. 8. Scalig. ἀδύτων.

LXVIII. Apud Athen. II, sect. 4, p. 36 : κατὰ δὲ τὸν Κυρηναῖον ποιητὴν, Οἶνός τοι κ. τ. λ. et apud Stob. *Florileg.* XVIII, περὶ ἀκρασίας, cum hac mentione : Ἐρατοσθένους. — Vs. 1. Grot. τῷ cum nota : « ita citat Hesychius in voce ναρθηκιῶντες. » — Vs. 3. Grot. βορρᾶς. Cf. Horat. *Epist.* I, 5, 16 : quid non ebrietas designat, *operta recludit.* Sic epigramma vertit Nicod. Frischlinus (edidit H. Steph. MDLXXVII, 4°) :

Vina ingressa viros exæquant viribus ignem,
utque tumet Libyci fluctibus unda maris,
quam notus aut Boreas vertit de sedibus imis :
sic fiunt nimio turbida corda mero.

LXIX. St. A. Cumanudes, Ἀττ. ἐπιγρ. ἐπιτύμβ. p. 392, n. 3452. Primi cujusdam versus supersunt tantum informes reliquiæ ..τεθε. Αρι.......σε. — Vs. 1. G. Kaibel : κεκλή[σο]μαι αἰεί. — Vs. 2. Nota θεῶν unius syllabæ per synizesin. Cf. Hom. *Il.* A, 18 : Ὑμῖν μὲν θεοὶ δοῖεν ; Theogn. v. 171. Θεοῖς εὔχου et sexcentos alios diversorum poetarum locos.

LXX. In *Monatsbericht der königlich Preussischen Academie der Wissenschaften zu* Berlin, mai 1681, p. 443, ubi editor notat formas hujus versus homericas.

LXXI. Ex Athen. IV, p. 163 A : Φεύγουσα γοῦν σε (o Cynice), καὶ τοὺς σοι παραπλησίους ἡ Ἀρετὴ Ἡδονῇ παρακάθηται, ὥς φησι Μνασάλκης ὁ Σικυώνιος ἐν Ἐπιγράμμασιν· Ἅδ' ἐγώ.... Est etiam hoc epigr. ap. Eustathium cum hoc lemmate Ὅπερ τις κατὰ ἡδονικῆς φιλοσοφίας ἔγραψεν. Ceterum parodia est epitaphii Ajacis Aristoteli attributi ; vid. in hoc vol. cap. II, 59 (7). — Vss. 2 et 4. Divisit Prodicus voluptates, ἡδονὰς, in gaudium (χαρὰν), et delectationem (τέρψιν), et hilaritatem, εὐφροσύνην. Aristot. *Top.* II, 6. Cf. fabulam de Hercule in bivio ap. Xenoph. *Memorab.* II, I, 21. — Vs. 4. κακόφρων τέρψις, *mala mentis gaudia,* Virg. Æn. VI, 278 sq.

LXXII. Ex Polyb. V, IX, 5. Epigrammation uno versiculo Thermi parietibus a Macedonibus insculptum, postquam hoc Ætoliæ oppidum diripuerant, ab Ætolis impiorum facinorum pœnas repetentes. — Hunc versiculum qui brevi pervulgatus est, a Samo Chrysogoni filio, qui una cum Philippo rege Macedoniæ fuerat educatus, innuit esse factum Polybius, de quo addit : ἤδη τότε τῆς ἐπιδεξιότητος τῆς Σάμου φυομένης.

LXXIII. Ediderunt multi unde excerptum nescio : certe habes in variis Pindari editionibus quibus operam navaverunt Stephani. — Vs. 4. ἠχικὸς lexicis, vel *Thesauro* abest. — Vs. 6. Ursin. Εὐρυγόρου, Suid. Ἠεριγύου. — Vs. 11. Codic. Ἡετιήου, emend. Barnes. Ἠετίης τε quod nomen matris est. — Vs. 12. Cod. habent Τήϊος, claudicante versu. — Vs. 16. Pro ἀριπρεπέα cum Heynio legere malui Λεωπρεπέα quod satis constat fuisse Simonidis patris nomen (Herodot. VII, 228). — Vs. 17. « Male vulgo legitur et interpungitur Ἰσσαδαῆς καὶ Κεῖος ἔην κ. τ. λ. De

Bacchylide nunc loquitur, qui et ipse Ceus erat. » *Heyn.* — Vs. 18. Legendum putavimus Μείδωνος, cum apud Suidam sit Μέδωνος s. v. Βακχυλίδης. Lil. Greg. Gyraldus *De Poet. hist.* Dial. IX, tamen Milonem scripsit sic locutus : « Milonem patrem habuit, ut Pindari expositores tradunt, id quod et græco carmine comprobatum inveni : quo fit ut illos falli putem qui corrupta Suidæ exemplaria secuti, Medonem Bacchylidis patrem dixere. » — Vs. 19. Codic. habent ἀλλ' ἀδάμαντος, sub quo latet Alcmani patris nomen. Lil. Gyraldo placebat Damas : « Patrem Alcman habuit Damanta, vel, ut alii, Titarum. »

LXXIV. Editum est cum aliis ad Pindari vitam et opera pertinentibus primum ab Aldo, Venet. 1513; inde in multis Pindari editionibus. — Vs. 1. Hor. *Carm.* IV, 2 : immensus profundo Pindarus ore. Cf. Athen. XIII, p. 504 D, ὁ δὲ μεγαλοφωνότατος Πίνδαρος. — Vs. 2. Vulg. Κλειδίκη, ex Κλεοδίκη fieri debuit Κλευδίκη. Pro Δαϊφάντῃ scripsi Δαϊφάντῳ, ut infra 25, erat Δαϊφαντον, usitatiore forma. — Vs. 4. ap. Suid. Ἐρωτίων. « Male corripitur penultima in Ἐρείτιμον; fort. ἅμα τῷ Ἐρίτιμόν τ' εἰδότα θήρην. » *Heyn.* — Vss. 7 sq. cf. Antip. Sid. *Anth. pal.* XVI, 305, et Christod. *Ecphr.* 385 sqq. — Vs. 13. Subaudi ἕνεκα, vel potius lege μενοιναῖς aut μενοινῇς. — Vs. 27. « Corrupta hæc. Θρήνους latere in ultimis non dubito; forte fuit μακάρων Παιήονας, ἀνδράσι θρήνους — καὶ μέλος (leg. μέλη) ὀρχηθμοῖσι. » *Heyn.* — Vs. 30. tradebatur παρών, correxit Heynius. — Vs. 31. Cf. Pind. vitam, a Thom. Magistro conscriptam : τέθνηκε δὲ ὁ Πίνδαρος ἓξ καὶ ἑξήκοντα ἐτῶν γεγονώς, ἤ, ὥς τινες, ὀγδοήκοντα, ἐπὶ Βίωνος (pro Ἀβίωνος correxit Heynius) ἄρχοντος κατὰ ἕκτην καὶ ὀγδοηκοστὴν ὀλυμπιάδα... ubi deleri ἕκτην καὶ jubet Heynius. « Si itaque, ait, natus est Pindarus Ol. LXV, 1. cum XL annorum fuisse dicatur anno pugnæ Salaminiæ, necesse est eum obiisse anno ætatis LXII. De his accurate egit Corsin. *Fast. att.* ad e. a. et tom. II, p. 58 sq. Necesse tamen est, Pindarum vixisse adhuc XII annos serius Ol. LXXXIII, 3. » *Heyn.*

LXXV. Ex Plutarch. in *Paul. Æmil.* XV : '..... ὑπὸ τὸ Πύθιον. Ἐνταῦθα τοῦ Ὀλύμπου τὸ ὕψος ἀνατείνει πλέον ἢ δέκα σταδίους· σημαίνεται δὲ ἐπιγράμματι τοῦ μετρήσαντος, οὕτως· Οὐλύμπου κ. τ. λ. Καίτοι λέγουσιν οἱ γεωμετρικοί, μήτε ὄρους ὕψος, μήτε βάθος τῆς θαλάσσης ὑπερβάλλειν δέκα σταδίους. Ὁ μέντοι Ξεναγόρας οὐ παρέργως, ἀλλὰ μεθόδῳ καὶ δι' ὀργάνων, εἰληφέναι δοκεῖ τὴν μέτρησιν. — Vs. 2. Coraes, ut distichon ad rectum ordinem redigatur, πρὸς κάθετον δ' ἐμέτρει. Sintenis in præfat. ad edit. Plut. v. *Arist.* et *Caton. maj.* p. XXII, putare se indicat antiquitus scriptum fuisse πρὸς κάθετον τὸ μέτρον. — Vs. 3. Ita legendum intellexit Xylander, et ediderunt recentiores omnes, pro vulg. δέκα, quod exstat in antt. exemplaribus et libris mss. Μίαν, quod sequitur, omittunt Monac., Palat., scilicet quod, corrupto vocabulo δεκάδα, non haberent librarii quo referrent numerale μίαν. — Vs. 5. Οὐκ ἔρρωται τὸ χωρίον· ἴσως γρ. τὰ μὲν πρὸς τὰ μέτρα, καὶ ἀνταποδοτικῶς πρὸς τὸν τοῦ ἐχομένου στίχου, Δὲ. Cor. codd. omnes et edd. Frft, Steph. μέτρα; olim μετά.

LXXVI. *Rhodi,* in basi columnæ. Edid. Egmond et Heyman *Itin.* t. I, p. 275; Clask. *Itin.* P. II, s. I, p. 228. Ex hoc Welckerus, *Syll.* ed. nov. p. 191; ex ineditis Richteri schedis dedit Franckius *Inscr. gr. et lat.* Richter. p. 105 sqq. Repetiit Bœckh. *Corp.* n. 2545. « Columna est sepulcralis, vel potius ara, opinor, sepulcralis, ut reliqua Rhodia monumenta quæ nomen genitivo expressum continent. » *Bœckh.* Hominem architectum fuisse suspicatur Clarkius. Λαάγου pro vulgari Λάγου contracto, est. Ποντωρεῖς Rhodiorum tribum existimabat esse Franckius. Vero similius est Ποντωρεῖς Pontoreæ, Rhodiorum pagi, esse incolas.

LXXVII. Ex Athen. XIII, sect. 69, p. 596. « Fuit Doricha meretrix Naucratitis, quam Charaxus, Sapphus frater, deperibat. » *Jac.* — Vs. 1. Depravata ap. Athen. scriptura : ὀστέα μὲν σαπαλὰ (*sic*) κοσμήσατο δεσμῶν. Jacobs. Δ. ἐς σποδιὴν σπατάλη μὲν ἐδήσατο δεσμῶν. Brunck. : ὀστ. μὲν σὰ πάλαι κοσμήσατο δεσμὸς. Vulgo : κοιμήσατο. Quod dedimus, v. cl. Dehequii conjectura est. — Vs. 4. σύγχρους male multi Nat. Comitis exemplo *concolor* verterunt. Fortasse tamen scribendum σύγχρως. — Vs. 5. Brunck. ex Toupio Σαπφῷαι δὲ pro vulg. Σαπφῷ αἱ δὲ; corrigebat Casaubon. Σαπφοῦς αἱ δὲ μ. — Vs. 8. Vulg. γεγάνῃ, Casaub. emendavit γεγόνῃ quod retinuit Brunck.

LXXVIII. Servavit Athen. X, 412 : Θεαγένης δ' ὁ Θάσιος ἀθλητὴς ταῦρον μόνος κατέφαγεν, ὥς Ποσείδιππός φησιν ἐν ἐπιγράμμασιν· Καὶ περὶ κ. τ. λ. Repetiere multi, H. Steph. p. 520, Wechel. p. 21, Grotius, *Floril. gr. Mantiss. sec.* p. 358, cum lemmate : Εἰς Θεαγένην τὸν Θάσιον ἀθλητήν. Brunck. *Anal.* II, p. 49, Jacobs. *Append.* n. 65. — Vs. 3. Athen. quem secuti sunt omnes, εἵνεκεν. — Cf. Eustath. ad *Odyss.* p. 206, 36 : Θεαγένης γοῦν, φασίν, Θάσιος ἀθλητὴς ταῦρον κατέφαγε μόνος· ὅς καί φησι παρά τινι ποιητῇ, ὡς ἔφαγον Μηόνιον βοῦν, ἤγουν Λυδόν, πάτρη γὰρ βρώμην οὐκ ἂν ἐπέσχε Θάσος. De hoc Theagene adi Pausan. VI, XI. 2-9, et Dion. Chrys. *Orat.* XXXI, p. 617. *Reisk.* — Vid. et infr. inter *Oracula.*

LXXIX. Tzetzes, *Chil.* VII, 662, p. 133. « Tzetza Posidippo auctore tradit in Libycorum draconum capitibus lapides inveniri δρακοντίας, in quibus modo currus, modo alius rei figura insculpta videretur; nec tamen figuram apparere prius, quam lapidem in ceram impresseris. » *Jac.* De dracontia lapide vid. Plin. XXX, 57. — Vs. 2. Tzetz. κεφαλῇ. — Vs. 3. id. λευκᾶ, repugnante metro. — Vs. 4. « Hoc poeta videtur dicere : currum in hoc lapide latentem non iis quibus scalptores vulgo utuntur, instrumentis factum, sed quasi lyncei oculi obtutu intus in ipsis lapidis visceribus scalptum esse. » *Jac.*

LXXX. A viro cl. Brunet de Presle communicatum habeo, qui unde veniret non monuit. Nuper ex byblinis cod. mss. qui in Museo Lupar. servantur edidit cum versione gallica et notis v. d. Weilius, *Journal des Sav.* 1879, p. 28-34. De Pharo et turri in ea ædificata in salutem navigantium, vide inter recentiores Montefalconii dissertat. in *Comment. Acad. Inscr.* vol. VI, p. 576-582, Caylus, *Recueil d'Antiqq. égypt.* t. II, pl. 76, Letronn. *Recherches pour servir,* etc. p. 40, et inter veteres Stephan. Byz. s. v. Φάρος, Tzetz. *Hist.* I. 26, IV, 503, et inprimis Strabon. XVII, I, 6 : ἔστι δὲ καὶ αὐτὸ τὸ τῆς νησίδος ἄκρον πέτρα περίκλυστος, ἔχουσα πύργον θαυμαστῶς κατεσκευασμένον λευκοῦ λίθου πολυόροφον, ὁμώνυμον τῇ νήσῳ· τοῦτον δ' ἀνέθηκε Σώστρατος Κνίδιος φίλος τῶν βασιλέων, τῆς τῶν πλωϊζομένων σωτηρίας χάριν, ὥς φησιν ἡ ἐπιγραφή. Quod adeo epigrammati nostro convenit ut ex eo, quæ dixit, Strabo duxisse videatur. Cf. Plin. XXXVI, 18. — Vs. 1. Cf. Eurip. *Hel.* 5 : Πρωτεὺς .... Φάρον μὲν οἰκῶν νῆσον, Αἰγύπτου δ' ἄναξ. — Vs. 2. Bruneti apographum, cum mentione *sic*, Διοφάνου. — Vs. 3. id. σκοπιωρησοι (*sic*); suspicatus erat σκοπιωρεῖς σοι, cod. CΚΟΠΑΙΟΥ-

PHCOI, Weil. σκοπιωρεῖσθ' [ἐστ']. — Vs. 6. Brunet. ἀπλάτων (*sic*) [forsan ἀπλέτων].... σταδείων (*sic*). Tamen intelligi potest turrim exsurrexisse inaccessis stationibus. Cod. CTAΔЄIѠN, Weil. σπιλάδων. — Vs. 7. Pro φόως, Weil. θέων, cod. ΘOѠC. — Vs. 9. Solin. XXXII, 43 : « Alexandria insidioso accessu aditur, fallacibus vadis (ἐχούσης δὲ [τῆς παραλίας] καὶ χοιράδας καὶ βράχη τινὰ, Strab.), cæco mari, tribusque tantum canalibus admittit navigantes, Tegano, Posideo, *Tauro*. » Idem fere Plinius, V, 31. — Vs. 10 corruptus exhibet ZHNIΣE THΣΔE; correxi Ξείνιε τῇδε πλέων, quod non satis placet; meliora autem quærant alii.

LXXXI. A cl. vir. Brunet de Presle accepimus, qui unde haberet non dixit. Hic, ut prior, titulus a v. cl. Weilio in byblinis codd. mss. qui in museo Lupar. servantur, inventus editusque est (*Journ. des Sav.* 1879 *ibid*). Ad templum spectat hoc epigramma Arsinoes Zephyritidis a Callicrate navarcho (vs. 5 et 7) in littore maris exstructum haud procul a Nicopoli, de quo Strabonem adi XVII, I, 16, et Posidippi epigr. ap. Athen. VII, p. 318, quod vide supr. C. I, n. 116. — Vs. 2. In apographo κύματα. — Vs. 6. Codex habere videtur EIΓEPOY, ex vitiosa pronuntiatione pro IEPOY apud Ægyptios usitata, quod notavit Weilius coll. Lupar. byblin. codd. tab. XXXII, n. 41, l. 10 : σαραπιγηωι pro Σεραπιείῳ, tab. XXXV, n. 51 : κλαιγω pro κλαίω. — Vs. 7. Ζεφυρῖτις a Zephyrio (Ζεφυρίου) Ægypti promontorio, a quo ut Venus, sic Arsinoe apud Callimachum epigr. 5. Ζεφυρῖτις nominatur.

LXXXII. Ex Athen. V, p. 209. « Scriptum est in fastosissimam navem, quam, ostentationis causa exstructam, Hiero Ptolemæo dono misit. » *Jac.* Recepit Brunckius in *Analecta*, t. II, p. 64, edit. Lips. t. II, p. 62 sq, et in *Append.* n. 15. — Vs. 10. pro νεφέων conjicit Jos. Scaliger ὑφέων, improbante Casaubono, assentiente autem Brunckio. — Vs. 15. Inde navis inscriptionem sic restituit Casaubonus : Ἱέρων Ἱεροκλέους βασιλεὺς Συρακοσίων τοῖς τε ἄλλοις Ἕλλησι καὶ ταῖς νήσοις τοῦτο τὸ σιτηγὸν πλοῖον, supple δίδου seu ἔπεμπε. Hoc epigramma sic satis feliciter contra morem suum, transtulit Natalis Comes :

Quis ratis eximiæ inventor mortalis? eam quis
 infractis traxit funibus in pelagus?
Qua cunei cæsi dolabra fecere profundum
 hoc opus? aut tabulis juncta carina fuit,
Ætnæ verticibus quæ æquatur, Cycladibusve,
 quas circum Ægæi personat unda maris.
Muri utrinque pari spatio lata; anne gigantes
 hoc opus in superos exposuere Deos?
Sidera contingunt carchesia; nubila magna
 thoracas triplices protinus intus habent.
Anchora vincta pari fune est queis bina et Abydi
 et Sesti Xerxes juncta vada exhibuit.
Insculpta et lateri declarat littera forti
 quis valuit terra provoluisse ratem.
Dicitur hoc Hieron, quo pinguem Græcia fructum,
 insula quo ponti munera quæque tulit,
Doricus ac Siculus. Rex Neptune, per undas
 cæruleas dubiæ sit tibi cura ratis.

LXXXIII. Brunck. : « Vs. ult. non aliter exhibet cod. quam vulgo legitur, id est misere depravatum. Pro suo lubitu et captu quivis eum emendet; ego vero legendum censeo :

Σπονδὰς τιθέμενοι τὸν πόλεμον ἐξώρισαν.

Ad corruptam lectionem propius accederet ἐξήρασαν. Sed quin pro sincero habeatur obstat prosodia, quum in ἐξεράω penultima producatur, nec ἐξεράζω usu comprobatum sit. » Libens credam poetastrum scripsisse ἐξέρρεσαν, eodem sensu quo ἀπηγόρευσαν usurpatur, aut etiam ἐξήρεσαν, pro ἐξεῖλον, *ademerunt, sustulerunt*.

LXXXIV. Dedimus ex Brunckio, cujus tota annotatio est. — Vs. 3. « Vulgo καὶ τὴν σκυτάλην, ἀνάγειν trochæo quartam sedem tenente. In C. qui solus meorum cod. argumentum habet, mendose etiam, sed ad verum propius, τὸ σκύταλον. *Conc.* 76 : ἔγωγέ τοι τὸ σκύταλον ἐξηνεγκάμην. Præterea ad metri integritatem ἀναγαγεῖν legendum est. » *Br.* — [Vs. 5. εὔφημος fortasse eodem sensu atque εὔγηρυν, quo utitur ipse Aristophanes vs. 213, εὔγηρυν ἐμὰν ἀοιδάν.....] « Quod autem vs. 6 editum est Πλούτων δ' ἰδὼν, id ex ipsa fabula falsi arguitur. Scripserat procul dubio hujus argumenti auctor θεράπων δ' ἰδὼν, Plutonis scilicet famulus Æacus, quæ dramatis persona in codd. plerumque indigitatur nomine Θεράπων. » *Br.*

LXXXV. Edidit post multos Brunckius, *Soph. Tragœd.* — Vs. 11. « Brunck. ex Dawesii canone πύθοιτο. Sed hanc regulam non videntur per omnia servasse tragici. » Porson. ad Eurip. *Phœn.* v. 68. — Vs. 15. « Sic Brunck. ex conjectura. In uno codice reperit :

κόρας κατησβόλωσεν αὐτὸς ὀμμάτων
πόρπαξι δεινῶς ὑστερηθεὶς τοῦ φάους.

« Fœtus non indignus ingenio grammatici. Inde in Lexica infer compositum κατασβολοῦν. » *Goth. H. Schæf.*

LXXXVI. In *Concionatric.*; damus ex Brunckio. — Vs. 1. Schol. in vs. 18 : Σκίρα, ἑορτὴ παρ' Ἀθηναίοις, ἀφ' ἧς καὶ ὁ μὴν Σκιροφοριών. — Vs. 3. In argumento solutæ orationis, πώγωνας περιθέτους ποιοῦνται, Aristoph. ipse v. 24 sq. πότερον οὐκ ἐρραμμένους ἔχουσι τοὺς πώγωνας...

LXXXVII. Ex Brunckio, in front. *Acharnensium.* — « Vs. 2. Vulgo legitur : παρὰ Περσῶν, καὶ παρὰ Σιτάλκους πάλιν. Sine codicum ope reposui, quod metri lex flagitat. » *Br.* — Vs. 4. « δὲ substitui vulgato τε. » — Vss. 7-8. argum. in solut. oratione : οὐκ ἀχαρίτως καθαπτόμενος Περικλέους τοῦ τε Μεγαρικοῦ ψηφίσματος. — Vs. 8. « Insertam vulgo particulam ὡς deleri jussit metri ratio. » *Br.*

LXXXVIII. *Equitum* argumentum ex Brunckio. Vs. 3 ex ipso Aristophane desumptus. 258 : ..... τὰ κοινὰ, πρὶν λαχεῖν, κατεσθίεις. — Vs. 4. Vulgo διαφοροῦντ'. — Vs. 5. « Copulam addidi, quam metri lex omnino requirit, quippe in σκατοφάγον prima corripitur. » *Br.* — Vs. 8. Vulgo ἀρχῇ· Κλ..... κατηγορεῖ. Legendum omnino κατηγορεῖν quod pendet a πεισθέντα, quodque postulat totus rerum ordo, præsertim quod sequitur, ἐγένετο τοῦτ'.

LXXXIX. *Avium* argumentum. Ex Brunckio. — Vs. 1. δύο τινές, Εὐελπίδης, et Πεισθέταιρος. — Vs. 4. « Male εἷς δ' ὄρνις, quæ omnino corrupta est lectio. Idcirco εἷς πρέσβυς, aut aliud quid, scriptum debuit. »

XC. *Vesparum* argumentum. Ex Brunckio. — Vss. 5 sq. Aristoph. *Vesp.* v. 223 sqq. : ἀλλ' ὦ πόνηρε, τὸ γένος, ἤν τις ὀργίσῃ || τὸ τῶν γερόντων, ἔσθ' ὅμοιον σφηκιᾷ· || ἔχουσι γὰρ καὶ κέντρον ἐκ τῆς ὀσφύος || ὀξύτατον, ᾧ κεντοῦσι, καὶ κεκραγότες || πηδῶσι, καὶ βάλλουσιν, ὥσπερ φέψαλοι. — Vs. 9. « Pro διαδικάζειν, quod metri ratio flagitat, simplex est in cod. δικάζειν. » *Br.*

XCI. In cod. Laur. servatum hoc argumentum

edidere multi : de quo vid. Walckenar. *Diatrib. Euripid.* p. 89. — Vs. 1. Cod. habet ἐν Χρυσῇ pro quibus verbis metro adversantibus Triclinius rectam, ut videtur, scripturam reposuit Χρύσης, quod Minervæ cognomen est et apud Scholiasten ad *Philoct.* vs. 194, et apud Eustath. p. 330, 11. Lemma hoc datur : Εἰς τὸν Φιλοκτήτην Σοφοκλέους, Soph. edit. H. Schæfer.

XCII. Bibl. Laurent. cod. gr. mss. plut. LIX, cod. XVII. « Occurrunt inscriptiones quædam græcæ inventæ Sardibus, in Phocæa Ionica, in insula Chio et Athenis. » *Bandin.* Eduntur pp. 577-582 : hocce epigr. X est. — Vs. 1. mutilus : deest verbum quod, exempli causa, supplevimus. — Vs. 2. Poeta haud dubie Ἀριστένετος scripserat, ut sæpe factum est in inscriptt. serioris ætatis. Vid. *Corp.* t. II, p. 477, n. 2693 e, 2.

XCIII. Apud Stephan. Byzant. s. v. Δῖον; servavit et Eustathius *ad Homer.* p. 280, ubi ἦν δέ γε πίης quod, quanquam scribendum censebat πίνῃς, Brunckius tamen receperat.

XCIV. Ap. Sotionem *de Fluminibus.* XXV, et Vitruv. *De Architect.* VIII, 3. — Sotionis verba sunt : Ἀρίστων δὲ ὁ περιπατητικὸς φιλόσοφος ἐν τῇ Χίῳ πηγήν φησιν ὕδατος εἶναι, ἀφ' ἧς τοὺς πίνοντας ἀναισθήτους γίνεσθαι ταῖς ψυχαῖς· εἶναι δὲ καὶ ἐπὶ ταύτης ἐπίγραμμα τοιόνδε· Ἡδεῖα. . . — Vitruvii : ... Est in insula Chio fons, e quo qui imprudenter biberint, fiunt insipientes, et ibi est epigramma insculptum ea sententia : *Jucundam esse potionem fontis ejus, sed qui biberit saxeos habiturum sensus.* Sunt autem versus hi : Ἡδεῖα ψυχροῖο... Exhibuit Menagius in *Observv.* in Laert. VII, p. 196, cum hac Salvagnii versione :

Jucundum gelidæ laticem fons projicit undæ :
ast animus saxi, si bibis, instar habet.

— Vs. 1. ἀναβάλλει et ipse Wesseling. *Observv.* l. II, xx, non ἣν ἀναβάλλῃ, ut dixit Jacobs. « Nam vulgatum ἣν ἀναβάλλῃ πηγήν, ait ille, quisque hoc loco languere et plane elumbe esse animadvertit. » At antea Salmasius scripserat πόματος, ex schedis Franequeranis; Jacobs. unus in *Append.* n. 193 ἀνίησι. — Vs. 2. Wesseling ex iisdem schedis τήνδε πιών, sed apud Sotionem est τῆσδε.

XCV. Ex Athen. X, p. 412 recepit Brunck. in *Anal.* II, 63, edit. Lips. II, 62 (vid. Jacobs. *Animadvv.* t. II, P. I, p. 190) in *Anthol.* Hier. Bosch. *Mantiss.* II, 43. Cum hoc lemmate Εἰς τὸν Μίλωνα τὸν ἀθλητήν, et in Jacobs. *Append.* 20. Athenæus : Φύλαρχος δέ φησιν ἐν τῇ τρίτῃ τῶν Ἱστοριῶν, τὸν Μίλωνα ταῦρον καταφαγεῖν κατακλιθέντα πρὸ τοῦ βωμοῦ τοῦ Διός· διὸ καὶ ποιῆσαι εἰς αὐτὸν Δωριέα τὸν ποιητὴν τάδε· Τοῖος ἔην... Partem epigrammatis hujus citat Eustathius ad *Odyss.* p. 206, 38 : Περὶ δὲ Μίλωνος τοῦ Κροτωνιάτου φησὶ Δωριεύς, ὅτι, ὃν ἐπόμπευσε βοῦν, εἰς κρέα τόνδε κόψας πάντα κατ' οὖν μοῦνος ἐδαίσατό νιν. — Cf. Solin. p. 6. B.

XCVI. *Vindobonæ* asservati hujusce lapidis in collectione mon. Ægyptiac. inscriptio edita est in *Annal. Vindobon.* (Wiener Jahrbücher Anzeigeblæter), t. XLV, 1829, p. 65. Tractavit Hermann. *ibid.* t. LIV, 1831, p. 269 et *Opuscul.* t. VI, p. 140. Repetiit Franz. *Corp.* n. 4961 et inde G. Kaibel. *Epigr. gr. e lapid. conlect.* 1049. — Hermanni et Franzii restitutio est. — Vs. 7. Herm. legebat ἀκούεται ὄρθιος ἠχή, et vss. 11-12. θεὸν ἁγνὴν — Ἁρμονίην. « Verum vs. 12. in litteris residuis idem numen videtur latere, cujus nomen etiam *Corp. inscr. gr.* n. 4699 mutilum est, ... αρμάχει, ubi has ante reliquias Leakius sibi visus est vidisse litteram ad formam Φ proxime accedentem. » *Fr.* — « Initio Hermannus conjicit plura interiisse in quibus vis perniciosa belli descripta fuerit; quam in sententiam cum alios afferri urbium eversarum interitus, tum Thebarum : neque inepte idem monuit videri titulum ex porticu quadam gymnasii fortasse Alexandrini esse, nisi ex vs. 6. conjicias esse ex domicilio, qualia Eleusi et Canobi floruisse tradit Strabo XVII, *C. I.* p. 800. » *Fr.* Cujus verba hæc sunt : ἔστι δ' αὕτη κατοικία πλησίον τῆς τε Ἀλεξανδρείας, καὶ τῆς Νικοπόλεως ἐπ' αὐτῇ τῇ Κανωβικῇ διώρυγι κειμένη, διαίτας ἔχουσα καὶ ἀπόψεις τοῖς καπυρίζειν βουλομένοις καὶ ἀνδράσι, καὶ γυναιξὶν, ἀρχή τις κανωβισμοῦ καὶ τῆς ἐκεῖ λαμυρίας.

XCVII. Ex Pausan. l. VIII, LII, 6. Salmasium secutus tribuebat Brunckius Alpheo Mitylenæo, sed unde Salmasius hoc nomen habeat, frustra quæsieris. « Alcæo Messenio tribuendum esse suspicabatur Schneiderus. Inscriptum erat statuæ Philopœmenis Tegeæ... Præclarum belli ducem fuisse Philopœmenem, evincunt duæ de duobus Spartæ tyrannis reportatæ victoriæ. Machanidam et Nabin poeta significat. » *Jacobs.*

XCVIII. Ap. Plutarchum in *Vita Marcelli,* 30, ex Posidonio. « Marcellus consulatu quidem nonnisi quinquies functus est, τὴν δὲ ἀνθύπατον ἀρχὴν, ait Plutarchus, ἣν δὶς ἦρξε, ταῖς πέντε προσκατηρίθμησεν ὑπατείαις ὁ τὸ ἐπίγραμμα ποιήσας. » *Jac.* — Vs. 1. Nonnulli, testante Stephano, ἀστός. — Vs. 3. Quidam ὑπάτων. Nonnullis ἐν ἄρηι significare videtur *in Martis campo.* — Vs. 4. sic emendabat Reiskius : πάμπολυν ἀντιπ. εἷς κατέχευε φ.

XCIX. Athen. XIII, sect. 37, p. 576 : Οὐ καὶ αὐτὸς Θεμιστοκλῆς ἐξ ἑταίρας ἦν γεγενημένος, ὄνομα Ἀβροτόνου; ὡς Ἀμφικράτης ἱστορεῖ ἐν τῷ Περὶ ἐνδόξων ἀνδρῶν συγγράμματι.

C. Athen. VIII, sect. 14, p. 336. Καὶ Βακχίδας δέ τις, τὸν αὐτὸν Σαρδαναπάλῳ ζήσας βίον, ἀποθανὼν ἐπὶ τοῦ τάφου ἐπιγεγραμμένον ἔχει· Πιὲν κ. τ. λ.

CI. Ex Sotione, *de Fluminib.* P. C. et Vitruv. *De Architect.* VIII, 3 : « Susis, in qua civitate est regnum Persarum, fonticulus est, ex quo qui biberint amittunt dentes. Item in eo est scriptum epigramma, quod significat hanc sententiam : Egregiam esse aquam ad lavandum, sed eam, si bibatur, excutere e radicibus dentes. Et hujus epigrammatos sunt versus græce : Ὕδατα ταῦτα βλέπεις κ. τ. λ. » — Vs. 1. Cod. Francq. υδατα κραναεντα, correxit Jacobs, fortasse scribendum κρηνήεντα, vocabulo ita formato ut τιμήεντα ; vulg. Vitruv. Ὕδατα ταῦτα βλέπεις φοβερά.

CII. Ex Steph. Byz. s. v. Ἀγρίαι : λέγονται καὶ Ἀγριᾶνες, ὡς ἐν τῷ ἐπιγράμματι γραφέντι εἰς Νεοπτόλεμον Πισίδην οὕτως· Εἰμί κ. τ. λ. — Vs. 1. Vulgo ἐν nullo sensu. — Vs. 2. Vulg. ἐμὸν, Gronov. ἐμοῦ. — Vs. 3 corruptissimus in codd. (ουνεκ ων πισίδας καὶ ἄνες ἠδ' ἀγριᾶνας) restitutus est a Gronovio.

CIII. Edidit v. cl. Cumanudes in *Philistor.* t. I, p. 198, n. 9, a. 1861, qui monet ne Ammonium hunc medicum pro illo altero accipias qui bis memoratur apud Celsum, VII, *Præf.* et XXVI, 4 et in priore cit. loc. dicitur fuisse Alexandrinus. — Vs. 2. Credi potest Magnus hic esse Cn. Pompeius Magnus.

CIV. Ex Diog. Laert. VIII, 1, 24. Recepere multi, Brunck. in *Anal.* t. II, p. 28, n. LXXXI. (Cf. Jacobs. *Animadv.* vol. II, P. I, p. 75), Jacobs. in *Append.* n. 5, etc. Ἀθηναῖοι δ' ἔθαψαν αὐτὸν (τὸν Ζήνωνα) ἐν τῷ Κεραμεικῷ, καὶ ψηφίσμασιν ἐτίμησαν, τὴν ἀρετὴν αὐτῷ προμαρτυροῦντες, καὶ Ἀντίπατρος ὁ Σιδώνιος ἐποίησεν οὕτως· Τῆνος κ. τ. λ. — Vs. 1. Vulgo Κιττίῳ. — Vs. 3. Vulgo ἀέθλια pro quo Toupius bene ἀέθλεε. — Vs. 4. Vulg. ἀτραπὸν μοῦνος. Is. Casaubon. ὃς μοῦνος, Henr. Steph., Meibom., Menag., Huet. : ἀτραπιτόν. — Meibom. ex conject. μούνας.

CV. Apud Plutarch. in *Pompeio,* XXVII, Athenis : Ἀναβὰς δὲ (ὁ Πομπήϊος), καὶ θύσας τοῖς θεοῖς, καὶ προσαγορεύσας τὸν δῆμον, εὐθὺς ἀπιὼν ἀνεγίνωσκεν εἰς αὐτὸν ἐπιγεγραμμένα μονόστιχα, τὸ μὲν ἐντὸς τῆς πύλης· Ἐφ' ὅσον κ. τ. λ. — τὸ δ' ἐκτός· Προσεδοκῶμεν κ. τ. λ.

CVI. Apud Athen. X, p. 442 : Πολέμων δὲ ἐν τῷ Περὶ τῶν κατὰ πόλεις ἐπιγραμμάτων, περὶ Ἠλείων λέγων, παρατίθεται τόδε τὸ ἐπίγραμμα· Ἦλις...

CVII. Transcripsit Agathias in fundo prope *Tralles,* cui nomen Σιδηροῦς, atque edidit idem in *Hist.* II, 17. — Inde repetiere multi, Muratorius *Inscr. Thesaur.* II, p. 1087, Bonada in *Anthol.* p. 277, Brunck. *Anal.* III, 188, Jacobs. (Vid. *Animadd.* vol. III, P. I, p. 397), *Append.* n. 222. Paucis exceptis lectiones sunt edit. Paris. M.DCL, typogr. reg. p. 54. De Chæremone quodam rustico epigramma est, qui post terræ motum quo sub Augusto Tralles eversæ sunt, principem apud Cantabros precibus petiit et urbis suæ instaurationem impetravit. Ceterum de eodem hæc Agathias : Δηλοῖ μέν που καὶ ἡ πάτριος τοῦ ἄστεος ἱστορία, οὐχ ἥκιστα δὲ τοὐπίγραμμα ὅπερ ἔγωγε ἐκεῖσε ἐλθὼν ἀνελεξάμην· ἔν τινι γὰρ τῶν ἀμφὶ τὴν πόλιν ἀγρῶν, ὅθεν δὴ ὢν ἐτύγχανεν ὁ Χαιρήμων (Σιδηροῦς δὲ τὸ ὄνομα τῷ ἀγρῷ ἐκείνῳ) βωμὸς ἵδρυται ἀρχαιότατος, ἐν ᾧ δὴ πάλαι (ὡς ἔοικε) τοῦ Χαιρήμονος ἄγαλμα ἐφειστήκει. Νῦν γὰρ οὐδὲν ὁτιοῦν ἐν αὐτῷ φαίνεται· ἐγκεχάρακται δὲ ὅμως ἔτι τὸ ἐλεγεῖον τῷ βωμῷ ὧδέ πως ἔχον· Κλασθείσας κ. τ. λ. — Vs. 2. Omnes ῥυσόμενος, Niebuhr. ῥυσάμενος, male. — Vs. 5. Id. συγγενέες. — — Vs. 6. Pro γε δὴ, δίκα, οἷα δίκα, *sicut jus est.*

CVIII. Apud Pausan. IX, XI, 1 : Καὶ τῆς Ἀλκμήνης ἐστὶν ἔτι (ἐν Θήβαις) ὁ θάλαμος ἐν τοῖς ἐρειπίοις δῆλος. Οἰκοδομῆσαι δὲ αὐτὸν τῷ Ἀμφιτρύωνι Τροφώνιόν φασι καὶ Ἀγαμήδην, καὶ ἐπίγραμμα ἐπ' αὐτῷ ἐπιγραφῆναι τόδε, quod et ejusdem generis cetera non multo labore docet Wolfius esse fictitia (*Prolegom.* p. LVI, et not. 20). Grotii Lemma : Τὸ ἐπὶ τῷ Ἀλκμήνης θαλάμῳ. — Vs. 2. Vulgo ἐλλέξατο, quod retinuit Facius ; Grot. ἐκλέξατο. — Vs. 3. De his artificibus vid. *Catalog. artific.* Sillig. p. 463. Ceterum sæpe de iis mentionem fecit Pausanias.

CIX. Sueton. in *Nerone,* XXXIX. — Alii νεόνυμφος legunt, melius, quod spectet ad Poppeæ matrimonium, quæ id sibi « incolumi Agrippina, haud sperans, crebris criminationibus aliquando per facetias, incusaret principem, pupillum vocaret, etc. » (Tac. *Ann.* XIV, 1), atque inde ad matris cædem impelleret. — Cf. inter Oracula Νέρων κ. τ. λ.

CX. Servatum est hoc epigr. in scholia ad Clementem Alex. t. IV, p. 113, ed. Klotz, quod repetiit Letronnius *Journal des Savants,* 1841. Editum est etiam ab Osanno *Syllog.* p. 413, n. 24 et in *Corp. inscr. gr.* 4699.

CXI. *Romæ* extra portam Trigeminam Herma. — Hoc epigramma paucis mutatis Antipatri Sidonii est in *Anth. pal.* VII, 6. Vid. sequentes titulos.

CXII. Edidere multi; Falkenburg. in *Not.* ad Nonni *Dionys.* p. 1331, Leo Allat. *De patria Homeri,* p. 25, Gruter. *Thesaur.* p. 419, etc. Deinde Brunck. *Anal.* III, 256, Jacobs. (V. *Animadd.* vol. III, P. II, p. 146), *Append.* n. 279, Franz. *Corp.* n. 6092. Hermæ, cui caput olim Homeri fuit impositum, insculptum erat hoc epigramma, quod in marmore præceditur illa nostra n. 113, εἰ μὲν θνητὸς ἔφυς, et supra etiam apud Franz. *ib.* legitur aliud quod est in *Anthol. palat.* VII, 6, sub nomine Antipatri Sidonii, Ἡρώων κάρυκ' ἀρετᾶς κ. τ. λ.

CXIII. « Insculptum fuit (hoc epigramma) Hermæ cui Homeri caput fuerat impositum. » *Jacobs.* Edidere multi, inter quos Gruter. *Thesaur.* p. 419, Brunck. *Anal.* III, p. 256, n. 499, Jacobs. *Anthol. Lips.* t. IV, p. 224 (Vid. *Animadvv.* t. III, P. II, p. 146-7), et *Append.* n. 154, Franz. *Corp.* n. 6092. — Tria hæc de Homero epigrammata dedit et cum notis G. Kaibel. *Epigr. gr. etc.* n. 1084.

CXIV. Edidit post Gruter. MXXVII, Scip. Maffeus, ex Mus. Taurin. p. 229; unde repetiit Brunck. *Anal.* III, p. 269, nn. DLXI, II, III. Jacobsius (vid. *Animadvv.* vol. III, P. II, p. 179) tria hæc epigrammata, a Grutero et Brunckio hoc ordine collocata, disjunxit in *Append.* sub nn. 185, 286, 377, rursus ut inter se connexa et ad eumdem pertinentia reposuit Franz. *Corp. inscr. gr.* n. 6083. — *c.* Juxta hanc Menandri imaginem Cupidinis alia collocata erat quo respicit tetrastichon primum, itemque Homeri quo respicit tertium. — Tria tetrasticha sunt in Herma mutilo, olim cum capite Menandri, reperto in suburbio ad III Fontes; Marmor Roma translatus est Augustam Taurinorum. Suprascriptum titulo Μένανδρος. *Bckh.* — Cf. Gl Kaibel. *Op. cit.* n. 1085.

Sic tria hæc epigrammata transtulit ipse Maffeus :

a. Te decuit caro sociare, Menander, amori,
cujus sacra tibi dulcia semper erant.
Ferre deum semper te constat, quandoquidem et nunc
confestim omnis amat, qui videt ora tua.

b. Sirenem scenæ, comitemque Cupidinis, ornat
quem semper capiti fixa corona, vides.
Namque homines docui jucundam degere vitam,
perpetuo exhilarans dramata connubiis.

c. Haud importune, mihi care Menander, Homeri,
ante oculos, tua quæ est, effigiem statui.
Nam te post illum sedem obtinuisse secundam
grammatica eximius tradit Aristophanes.

CXV. *Hermionæ,* ex apogr. suo edidit v. cl. P. Foucart. *Insc. gr. et lat.* etc. P. II, n. 159 *g.* « Tribus his versibus iambicis trimetris memoratur ædificatio domus ubi habitarent Cereris virgines sacerdotes, quas nos docet Pausanias (II, XXXV, 4) esse vetulas, et gravi officio fungi in sacris quæ deæ ferebantur. Ex nomine earum domui indito facile credas eas perpetua virginitate teneri. Sub imperatoribus magistratus qui anno nomen dabat, erat prætor, στρατηγός. » *Fouc.* — Vs. 1. Παρθενῶνα verti *virgineam domum,* Martialis auctoritate fretus, qui Vestalium sedem sic appellat (I, 71, 4). — Nomina propria omisit G. Kaibel. *Op. cit.* n. 1046 *a,* præfat.

CXVI. Bandin. *Catal. Medic. Biblioth.* t. II, p. 13, ex codic. mss. sæcul. XIV, Euclid. *Elementa* continente. — Vs. 3. τηλεθόωσα, *virescens,* id est perpetua juventute prædita. — Vs. 4. θειμέλιον, ignota forma, ut verisimile est, pro θημέλιον (quod dici po-

tuit pro θεμέλιον), ut θειμωνία pro θημωνία, etc.; θειμέλιον etiam esse potest per metathesin pro θεμεἰλιον, quod poetice dictum est pro θεμέλιον metri causa. Vid. *Thesaur. ling. gr.* ed. Didot.

CXVII. Prope *Panticapæum* ad aquam medicatam. Edidit Muralt. *Mém. de la Société d'archéol. et de numism. de Saint-Pétersb.* I, 277 (1847), postea et exhibitum est in *Antiquités du Bosphore,* n. xx. — Vs. 1. μοῖρα supplevit Franzius, ex E. Curtio *Act. soc. litt.* Gotting. 1859, VIII, 163; Georg. Kaibel prætulit νόος, qui ea subjecit. « Equidem sumpsi Cotyn regem primum medicam fontis vim expertum communi omnium usui tradidisse. » Cotys ille, Aspurgi filius, Claudio, Nerone et Galba imperantibus, regno bosporano præfuit. — Vs. 4. *Antiq. Bosp.* ΚΕΙΝΑΧΙΩΝ, unde κειναχίων *et Inachiorum...* pro quo malit Kaibelius κεἰναχίδων *et Inachidarum...*

CXVIII. Prope *Leucadem* (hodie *Sainte-Maure*) repertum edidit et illustravit J. N. Stamatelus Leucadius, in Νέᾳ Πανδώρᾳ, t. γ' φυλλάδ. νζ', Ἰούλιος 1852, p. 211, sqq. — Vs. 1. deest. — Vss. 2-3, mutili sunt. Pro ἄνοδον quod proposuit editor, legimus metri causa ἀτραπὸν; pro σωτῆρα, ob eamdem causam σωτῆρον, ex Bœckh. titulo, n. 1667 : Χαίροις, ὦ σωτῆρε καὶ ἐν θνητοῖσι ποθητέ.

CXIX. Apud Suidam : Χάραξ Περγαμηνὸς ἱερεὺς καὶ φιλόσοφος, ὡς εὗρον ἐν ἀρχαίῳ βιβλίῳ ἐπίγραμμα οὕτως ἔχον· Εἰμὶ Χάραξ κ. τ. λ. Ἔστι δὲ τῶν κατ' Αὔγουστον πολλῷ νεώτερος· μέμνηται γοῦν ἐν τῷ β' τῶν βιβλίων Αὐγούστου ὡς πάλαι γενομένου Καίσαρος καὶ ἐν τῷ ζ' Νέρωνος καὶ τῶν μετ' αὐτὸν βασιλευσάντων· ἔγραψεν Ἑλληνικῶν τε καὶ Ἱστοριῶν βιβλία μ'. — Vs. 3. Bernhardius (Suid. s. v. Χάραξ) conjicit, nescio qua ratione, ἀμύμων in vices irrepsisse alius epitheti ut ἀγανός.

CXX. Bandin, XVIII (vid. supr. ad epigr. 92 εἰς τὸν ἐν Κυζίκῳ ναόν Bandinii notam : « Occurrunt etc. ») — Vs. 1. κύκλα σελήνης. Cf. Dionys. *Perieg.* 720 : τριτάτης κύκλα σελήνης, Æsop. in *Anthol. pal.* X, 123 : Σεληναίης κύκλα καὶ ἠελίου. Vide et elegantius de se ipso epigr. in *Anthol. pal.* t. II, p. 119, cap. ix, 577.

CXXI. Apud Lucian. *De Dipsad.* 6 : Ἐπίγραμμά τι ἤκουσα ὅ μοι τῶν ἑταίρων τις ἔλεγεν αὐτὸς ἐπὶ στήλης ἀνεγνωκέναι, ἀνδρὸς οὕτως ἀποθανόντος, ὃς ἐκ Λιβύης, ἔφη, ἀπιὼν εἰς Αἴγυπτον, παρὰ τὴν μεγάλην Σύρτιν ἐποιεῖτο τὴν πορείαν· οὐ γὰρ ἂν εἶναι ἄλλως· ἔνθα δὴ τάφῳ ἐντυχεῖν παρὰ τὴν ἠιόνα ἐπ' αὐτῷ τῷ κλύσματι, καὶ στήλην ἐφεστάναι, δηλοῦσαν τοῦ ὀλέθρου τὸν τρόπον· κεκολάφθαι γὰρ ἐπ' αὐτῇ ἄνθρωπον μέν τινα, οἷον τὸν Τάνταλον γράφουσιν ἐν λίμνῃ ἑστῶτα, καὶ ἀρυόμενον τοῦ ὕδατος, ὡς πίοι δῆθεν· τὸ θηρίον δὲ, τὴν διψάδα, ἐμπεφυκὸς αὐτῷ, περιεσπειρᾶσθαι τῷ ποδὶ καί τινας γυναῖκας ὑδροφορούσας ἅμα πολλὰς καταχεῖν τὸ ὕδωρ αὐτοῦ... γεγράφθαι δὲ πρὸς τοὐπίγραμμα, οὐ χεῖρον δὲ καὶ αὐτὸ εἰπεῖν· Τοῖα παθόντ'... — Vs. 2. Vulgo κοιμίσαι, Jacobs. κοιμίσσαι, Lucian. ed. Didot. κοιμῆσαι.

CXXII. *Megalopoli.* Ex suo apographo edidit v. cl. P. Foucart, *Inscriptt. recueil.* etc. P. II, n. 331 *a.* — Vs. 1. Ex hac verborum circuitione inferendum Philopœmenis memoriam etiam primis sub Cæsaribus servari. — Vs. 3-4. Ea complentur quæ nobis de Veneris templo tradidit Pausanias, quod, cum urbem invisit, dirutum erat. Ἐρείπια δὲ καὶ τῆς Ἀφροδίτης ἦν τὸ ἱερόν, πλὴν ὅσον πρόναός τε ἐλείπετο ἔτι καὶ ἀγάλματα ἀριθμὸν τρία, ἐπίκλησις δὲ Οὐρανία, τῇ δ' ἔστι Πάνδημος, τῇ τρίτῃ δ' οὐδὲν ἐτίθεντο (Paus. viii, 32, 1) *Fouc.* Ἱροπόλος nova vocis ἱεραπόλος forma. — Vs. 6. Vocabulo ἀγεμόσι forsan designatur romanus aliquis magistratus, qui Megalopolin inviserat et Megacleæ fabricas laudaverat. — Vs. 7-8. In hoc ultimo, quod magis mutilatum est, disticho, celebrantur, ut verisimile est, mulieris, quæ adeo de civibus suis bene merita erat, divitiæ, quo magis extollerentur et virtutes et benignitas. *Fouc.* — G. Kaibelius qui idem hoc epigr. in op. cit., ex Hirschfeld. *Bull. arch.* 1873, p. 218, nulla Foucarti mentione facta, repetiit, omnino alia recepit, quæ fere ei quidem videntur certa, hæc supplementa:

Αἴνεσον εὐ]όπλου Φιλοποίμε[νος] αἷμ[α λαχοῦσαν
παῖδα Μ]εγακλείας, αἴνεσον Εὐξενία[ν,
ἃν ἀπὸ Δαμοχράτους λέκτρων ἠνείκατο μ[ούναν,
Εὐ]ξ[ε]νίαν [σεμνὰ]ν Κύπριδος ἱροπόλον.
Τέρ]μονι γὰρ ναοῖο [πέ]ριξ εὐερκέα θριγκὸν
θήκατο καὶ ξ[εί]νοις [χῶρον ἅμ' εὐφρ]οσ[ύνας.
Εἰ]δὲ γυνά. . . . .
οὐ θαῦμ' [ἐξ ἀγαθῶν αὐτὰ ἔγεντ' ἀγαθά.

CXXIII. Apud Pausan. X, xii, 3, quem de hacce sibylla adi, sed ne fidem habeas ullam dicenti ante Trojanum bellum eam vixisse videri et hymnos edidisse qui circumferuntur. Versus etiam istos quos laudat cum hoc lemmate : εἶπεν ὡς μητρὸς μὲν ἀθανάτης εἴη μιᾶς τῶν ἐν Ἴδῃ νυμφῶν, πατρὸς δ' ἀνθρώπου, minime tanta esse antiquitate credendum. — Vs. 4. « Sibyllæ Erythrææ patria dicitur Μερμησσὸς, urbs Trojana, et in Suida inter Sibyllas memoratur Hellespontia τεχθεῖσα ἐν κώμῃ Μερμισσῷ περὶ τὴν πολίχνην Γεργίτιον. » *Fac.* — Cf. Steph. Byzant. — Vid. et Jos. Scalig. *in Tibull.* II, 5, 6 : scripsit *Marpessia...* Herophile etc., pro quo recentiores editt. receperunt *Mermessia;* laudat Scaligerus hosce sibyllinos versus, et epitaphium Ἅδ' ἐγὼ ἁ (supr. C. II. 123.).

CXXIV. Athen. V, sect. 64, p. 221. — Unum tantum Parmenonis Byzantii epigramma habet *Anthol. Palat.* XIII, 18. Quocirca hoc tetrastichon, ut probabile est, ex ejus Iambis (scazontibus) excerptum, huc afferre libuit. De quibus vid. Athen. *ibid.* — Vs. 1. Jacobs. legere malebat ὠνὴρ γάρ. — Vs. 2. οὐδὲ κόππα γιγνώσκων· de stupido homine, hic de homine cui mens vino torpet, dicitur.

CXXV. C. Fronto de hoc suo ipsius epigrammate *epistol. ad. Marc. Cæs.* I, 1, in qua de somni accusatione agitur : « Athenis ego memini olim apud magistrum me legere : Ποιμένι κ. τ. λ.
— Τὸ ὅτι ἠντίασεν vides quale sit, scilicet ambulanti obviam venisse Musas. » Itaque non, ut Marc. Cæsari somni patrocinium agenti placuerat, Hesiodus poeta dormiens factus est. Suum stantem poetam ipsum habebat Fronto qui in *Theog.* vs. 23 sq. de se dixit :

Αἵ [Μοῦσαι] νύ ποθ' Ἡσίοδον καλὴν ἐδίδαξαν ἀοιδὴν,
ἄρνας ποιμαίνονθ' Ἑλικῶνος ὑπὸ ζαθέοιο.

Et meminit quoque Virgil. *Ecl.* VI, 66 :

Utque viro Phœbi chorus adsurrexerit omnis.

CXXVI. *Romæ,* nunc in villa Albani in tabula, anaglyphis ornata, reperta ad Bovillas, ubi tabula Iliaca. Anaglyphis repræsentatur quies Herculis cum commentario rerum ab eo gestarum. Edidere permulti quorum notitiam vide apud Franz. *Corp. inscr. gr.* t. III, p. 805 sqq. n. 5983 e. f. quos male tornatos versus operæ pretium erit conferre cum poematio ejusdem materiæ quod Brunckius (*Anal.* II, p. 475) Quinto Smyrnæo attribuit, quodque legitur ut poetæ ἀδήλου in *Appendice Planudea* (*Anthol.* Didot,

C. XVI, 92) ubi adnotationem adi. — Sunt comparanda quoque duo de re eadem epigrammata quæ exhibentur in *Anthol. lat.* P. Burmanni, t. I, p. 21, sqq. n. XLII et XLIII, quorum posterius inter Ausoniana *Idyll.* XIX solet referri.

a. Hic versus sub tripode est, addito scholio : τοῦτον ὑπὲρ Ἡρακλέους φασὶν δαφνηφορήσαντος ἀνατεθῆναι· τὸ γὰρ ἐξ ἀρχῆς οὐχ Ἡρακλῆ, ἀλλ' Ἀλκαῖον αὐτὸν καλεῖσθαι. — *b.* Vs. I. extr. ἐτέλεσσεν, quo cœpta sententia vs. 14, continuatur. Quod recepimus e Stephani emendatione, admisit ipse Kaibelius. — Vs. 2. Desumptus est ex epigrammate quod, ut dixi, Quinto Smyrnæo attributum est. — Vs. 8. Θρήκης datum est ex epigrammate noto; aliis placuit Βίστονος. — Vs. 10. « Γηρυόνην explevit Corsinus, idem inseruit καὶ... Vs. 11, extr. supplementum est Corsini. Reliqua nos constituimus. » *Fr.* — G.Kaib. Κέρβερον αἰνόν. — Vs. 12. Id. ἐπὶ τέρματα γαίης. — Vs. 13. Id. ex Wilamowitzio, τὸ πανύστατον ἔργον. — Vs. 14. Id. ἐξετέλεσσε τότ'· ἀλλὰ πάρεργα. — Vs. 15. Stephan. ἐν Αἰγύπτ[ῳ κτάνεν, ἐν Λιβύῃ δέ. « Vs. 16. In fine dedimus ἐν δὲ περαίᾳ, siquidem Ἀετὸς videtur esse aquila ad Caucasum Promethei jecur comedens, quæ nunc pro persona habetur. Apollod. II, 5, 11 : καὶ περαιωθεὶς ἐπὶ τὴν ἤπειρον τὴν ἀντικρὺ κατετόξευσεν ἐπὶ τοῦ Καυκάσου τὸν ἐσθίοντα τὸ τοῦ Προμηθέως ἧπαρ αἰετὸν ὄντα Ἐχίδνης καὶ Τυφῶνος. » Suppl. — Michaelis Φολόην Κενταύρων ἐξεκάθηρεν. — Vs. 17. « Cycnus Martis et Pelopiæ filius dicitur, in Thessalia occisus ab Hercule. » *Fr.* — V. Hesiod. *Herculis scut.* 416, sqq. Apollod. II, 77.

CXXVII. *Romæ* in Herma in monte Cælio reperto ; supra scriptum est Μιλτιάδης. Edid. Pithoeus *Epigr. et Poem. vet.* p. 181, Gruter *Thesaur.* p. CCCCXXXXVIII, n. 6, multi alii et Burmann. *Anth. lat.* lib. II, ep. XIV, p. 195, Brunck. *Anal.* III, p. 182, Jacobs (v. *Animadvv.* vol. III, P. I, p. 377), *Append.* n. 292 et Franz. *Corp.* n. 6088. Apud primos editores et P. Burmannum, græco præpositum est hocce distichon latinum :

> Qui Persas bello vicit Marathonis in arvis,
> civibus ingratis et patria interiit.

Vs. 1. Vulgo ταλαρήϊα, Grot. τά σ' ἀρήϊα quod scripsit et Wesseling. ad *Herodt.* VI, p. 501. Conjecerat Reinesius ap. Gruterum μάλ' ἀρήϊα, G. Kaibel. τάδ' ἀρήϊα quod ad priorem latinum versum refert.

CXXVIII. Diog. Laert. I, XI, in Pherecyde. — Vss. 3-4. Eodem mortis genere absumptum Pherecydem Ælianus, *Var. Hist.* IV, 28. Cf. Plin. VII, 51, et Diog. ipsum et etiam Pherecydis epistolam ab eodem loc. cit. allatam.

CXXIX. Ex Diog. Laert. II, 10, quem de Alexino vide, *ibid.*... Φησὶ δ' Ἕρμιππος... Ἀλεξῖνον... νηχόμενον ἐν τῷ Ἀλφειῷ νυχθῆναι καλάμῳ καὶ οὕτω τελευτῆσαι. Καὶ ἔστιν εἰς αὐτὸν ἡμῶν οὕτως ἔχον· Οὐκ ἄρα κ. τ. λ.

CXXX. Piccolus *Suppl. à l'Anth.* p. 199 sq. ex cod. Flor. 9, plut. 85, p. 347 b. — Vs. 3. Cod. ἐνοσιγαίῳ. — Vs. 4. Vox τρίνυχος pro τριέσπερος deest lexicis : Ob noctem dicitur qua Jupiter cum Alcmena concubuit quod tres noctes in unam tum coaluisse fabulentur poetæ. Cf. Dosiad. *Anth. Pal.* XV, 26. 11 : Τριεσπέροιο χαύτας, *Trinoctialis* i. e. Herculis, *combustor ;* Lycophr. v. 33, ubi Hercules dicitur τριέσπερος λέων. — « Fort. πρὸς δὲ σ. » *Piccol.*

CXXXI. S*ardibus.* Est in *Corp. inscript. gr.* n. 7430. Edidit et ex Lebasii apographo Waddington. *Inscriptt. recueil.* part. V, sect. III, n. 622, qui priorem versum uno pede carere vidit. Supplevit G. Kaibel. op. cit. n. 1051 : qui vs. 2, scripsit ἔφυ pro ἔοι ; lapis habet ΕΟΙ, ex Sponii apographo ΕΘΙ. Videtur finem esse amplioris carminis imperfecto alicui ædificio inscripti, quod in priore parte significabatur.

CXXXII. Apud Photium. cod. CXXVIII ; reliquis Luciani carminibus præfixit Reizius, repetiit Brunck. *Anal.* III, p. 309, n. 5 (edit. Lips. t. III, p. 21. Vid. *Animadvv.* t. II, P. II, p. 411 sq., *Append. palat. Anth.* n. 49.

CXXXIII. *Edesi,* in orientali theatri porta ; edidit Chandler, *Syllog. inscriptt.* p. II, Deinde Brunck. *Anal. Lectt.* p. 228, Jacobs (Cf. *Animadd.* vol. III, P. II, p. 80) *Append.* n. 333. Bœckh. *Corp.* n. 2976, Lebas. et Waddington, *Inscriptt.* P. V, sect. I, Ionia, VIII Ephesus. Postremo G. Kaibel. *op. cit.* — Vs. 2. Chandl. κλεινοῖς. — Vs. 3. Lapis ΤΕΡWCΙΟΝ, Jacobs et cett. ἐξεσάωσε. — Subter scriptum est Εὐτυχῶς.

CXXXIV. Ex apogr. suo Waddington. *Inscriptt. gr. et lat.* etc. Batanea XXXV, Kavatha. n. 2349. — « Probabile est Florentinum istum eumdem esse ac illum cujus exstat Petræ ingens et pulcherrimum sepulcrum, cum hac inscriptione a v. cl. Leone Renier. restituta : *L. Germinio (?) L. F. Pal. sexto Florentino, III viro aur. arg. flando; trib. milit. leg.* I *Minerviæ, q. prov. Achaiæ, trib. pleb., leg. leg. VIIII. Hispanæ. procos. pr. Narbonensis, leg. Aug. pr. pr. prov., Atticus patri piissimo, ex testamento ipsius.* Arabiæ, ut videtur, præfectus fuit, imp. Antonino pio, Florentinus. » *Wadd.*

CXXXV. *Cysi,* hodie Douch-el-gala, in porta propyli. Edidit Cailliaud. *Voyage à l'Oasis de Thèbes,* tab. XXIII, n. 2, atque ex Cailliaudo Letronn. *Recueil des Inscr.* p. 521, n. DXLIV. Ex Hydii apographo rursus editum est in *Classic. Journal,* vol. XXIII, p. 369, curante Saltio ; ex quibus omnibus repetiit Franz. *Corp. Insc. gr.* T. III, p. 440, n. 4949. — Cf. *Addend.* p. 1235. Postea exhibuit aliud apographum Bailius, *Fascic. Inscr.* III, p. 355, cui tamen non magna fides habenda esse videtur, utpote qui fateatur « se ad sensum magis quam ad exoleta vocum simulacra respexisse. » Ex quibus apographis longe dissimilibus rite comparatis ea erui potuere quæ dedimus. Vs. 3. Consentiunt omnes. — Vs. 3. Bœchkius legerat οὐ πάρος ἐνναετῆ βοῦν τὸ νομιζόμενον, sed cognito Bailii apographo, pariter ac sequentem truncum relinquebat Franz. : οὐ πάρος ἐνναέταις..... Nos autem cum Bailio accepimus ἐνναέτης, quod ad sacerdotem Isidis pertinet, νομιζομένοις pro νομιζομένοιν legentes. — Vs. 5, cujus ap. Bœckh. ultima tantum supererant verba πᾶσι δέχεσθαι, quibus Franz. addiderat... ἐνοις ἐπέτελλ' ὑπὸ πᾶσι δέχ., et in nota : initio fortasse ᾄσματα μελπομένοις, totum ex Bailio dedimus. — Vs. 6, qui ap. eundem omni sensu caret (ἔνθα Σεραπείην κερχομένην ἔπισον), in *Corp.* est ἡ θεὸς εὐκάρποις τερπομένη πεδίοις. Nos autem diligentius litterarum vestigiis insistentes probabiliorem sensum invenisse credimus. Post hunc versum Bailius verba extra metrum exhibuit hæc θύσας ἐπ' ἀγαθῷ, pro quibus in Cailliaudi apographo est CΓЄTMICO (supra: CNY), ubi cum Franzio latere putamus ἔργον ἔτευξεν, s. potius ἐποίει, quæ in versum seq. reportamus. — Vs. 8., Ἠπιόθολμος nom. summi sacerdotis; *Bail.*, Ἠπιοσόλνος,

Caill., Ἠπιοσόαμος, *Hyd.*, omnia pariter, ut opinor, falsa. Legendum Ἠπιότολμος, eodem fere sensu ac Εὔτολμος s. Εὐτόλμιος (V. *Anal. gr.* Brunck. III, 8, II. 229, ed. Lips.), et Ἠπιόθυμος. Pro cujus patris nomine quod ap. Cailliaudum est ΟΥΔΛΕΤΙΜΧ, legi potest ΟΥΑΛΕΝΤΙΝΟΥ, seu ΟΥΑΛΕΤΙΟΥ, sive etiam ΟΥΑΛΕΡΙΟΥ, quod fortasse præferendum, quia Οὐαλέριος Μερίων quidam occurrit ut ἱερᾶς πύλης Σοὔνης ἐπιτηρητής in titulo inscripto in supellectilis fictilis fragmento in insula Elephantine reperto (V. *Corp.* n. 4873). *Fr.* Οὐεργιλίου, *Bail.* Φλαουιάνου.

CXXXVI. *Olympiæ.* Mensis februar. 10 die 1880 repertum, ex Purgoldi apographo edidit W. Dittenberger in *Archæol. Zeitung.* 1880, prim. part. p. 54. — Vs. 2. marmor ΕΙΔΡΥΜΑΙ. Ex litterarum forma conjicit editor titulum esse II p. Chr. sæculi, imperante Hadriano s. Antonino.

CXXXVII. In oppido *Ghirghe*, in facie australi porticus secundæ ; ex schedis Cailliaudi et Pachonis edidit Letronn., *Rec. des Insc. gr.* p. 524, n. DLVIII. Novum apographum edidit Bailius *Fasc. inscr.* III, p. 351. Ex his omnibus repetiit Franzius, *Corp. Insc. gr.* T. III, p. 1238, *Addend.*, n. 4957 h. Sermonem de templi dromo lapidibus strato conjecit esse Letronnius. Ex apographo Bailiano apparere videtur nomen IBI copticum, quo significatur antiqua oasis metropolis Hibe seu Hibi. Cf. Wilkinson *Topogr. Theb.* p. 360. Hermolaus Hermophili filius, patria Hermopoli, ut videtur, magna oriundus (πατρίδος ἐξ Ἑρμοῦ est i. q. ἐξ Ἑρμοῦ πόλεως) est is, qui metropolin Hibin strata via ornavit cubitos DCC in longum porrecta, qui hoc opus persecutus est una cum uxore Anthusa. » *Fr.*

CXXXVIII. *Athenis*, in muro occidentali stoæ Attali. Editores habes apud Keilium in *Mus. Rhen.* XVIII. 47 sqq. Unde repetiit G. Kaib.—Vs. 2. Keil κράτος supplevit, pro quo scripsit Kaibelius βία, quod sæpius hoc sensu usurpari solet. « Fuit alterum præterea distichon, sed restitui eo minus potius, quod quonam pertinet epigramma incertum est. » *G. K.*

CXXXIX. Exstant hæc epigrammata duo apud Gruterum, in *Thesaur.* p. MLXXVIII, 1. *Append.* cum hoc lemmate : *Athenis* in arcu marmoreo, illud in una facie monumenti, hæc in altera. Sunt et in Bandinii *Catalogo* sub hoc titulo : Inscriptiones quædam variis in locis repertæ ; hæc XIª est. Corruptissima edidit Bandinius, ut apud quem legitur. vs. 1. Ἔδυς Ἀθῆναι... ἡ πόλις, vs. 2. ἔδυς... καὶ οὐχί.

CXL. Bandin. *Catalog. etc.* T. II, p. 79, corruptissimum edidit epigrammation hocce, quod ut potuimus, restituere sumus conati. Præcedunt hi versus Oppiani *De Venat.* lib. IV, cod. ms. XIV s. — Vs. 1. Bandin. sic exhibet extremum ἐρατὴν πυκτηίδα, permutato ordine, inseruimus ἐγώ : formam πυκτηίδα nusquam alibi, ni fallimur, occurrit, vel *Thesauro* abest. — Vs. 2. σοφίης, penultima producta, quod raro fit. — Vs. 3. Bandin. : ἀλλ' ἀνύσας θηησάμην, quem librarii incuria depravatum facile correximus.

CXLI. Ex schol. in Oppiani *Halieutica*, edit. A. F. Didot. p. 261.

CXLII. Bandin. *Catal.* T. II, p. 78. Ex cod. ms. XIV s. Præcedunt hi versus Oppiani *De Venat.* libros, cum Anonymi paraphrasi. — Vs. 4. μέγιστε. Καῖσαρ. Cæsar ille est Anton. Caracalla cui paraphraseos auctor opus suum dedicat et commendat.

CXLIII. *Mediolani.* Edidit Gruter. *Thesaur.* p. CLXIII, inde Brunck. *Anal.* T. III, p. 285, n. 638, Jacobs. (*Animad.* vol. III, P. II, p. 218), *Append.* 223, et Bœckh. — Franz. *Corp.* n. 6761. Sic verterat quidam illius temporis grammaticus :

In Aureolum.

Donat seppulcro victor post multa tyranni
 prælia, jam felix Claudius Aureolum :
munere prosequitur mortali et jure superstes
 vivere quem vellet, si pateretur amor
militis egregii vitam qui jure negavit
 omnibus indignis et magis Aureolo.
Ille tamen clemens, qui corporis ultima servans,
 ut pontem Aureoli dedicat et tumulum.

Hanc versionem servavit Trebellius Pollio in XXX Tyrannorum vitis, X, de Aureolo, qui ea memorat : « Hunc eumdem Aureolum Claudius, interfecto jam Gallieno, conflictu habito, apud eum pontem interemit, qui nunc pons Aureoli nuncupatur, atque illic, ut tyrannum, sepulcro humiliore donavit. Extat etiam epigramma græcum in hanc formam : Donat seppulcro, etc. (Ald. 1510 : Dona sepulcrorum, etc.). — Hos ego versus a quodam grammatico translatos ita posui, ut fidem servarem, non quod melius non potuerint transferri, sed ut fidelitas historiæ servaretur. » — Cf. Zosim. I, 41, p. 54. — Vs. 3. γὰρ Salm., γ' ἄῤ Casaub. correxit Jacobs. — Vs. 5. ὀπίζων pro ὀπιζόμενος.

CXLIV. Reperitur in edit. Polyæni Pancr. Mausvicii, Lugd. Batav. 1691, in-8°. — Vs. 1. Suppleri potest et καλὸν vel πρίν.

CXLV. Edidit Boissonadius ex codice Parisino Philostrati ad ejusdem *Heroïca*, p. 638, tanquam Agathiæ; Bastius autem, eodem monente, hos versus Palladæ inscriptos invenit alibi. Codex alius et hic quoque Parisinus, n. 1773 Bibl. publ. Παλλαδίου habet, perperam. Nullus enim hujusce nominis citatur inter epigrammatum poetas. — Cf. ejusdem similes de uxore rixosa querelas, *Anth. Pal.* IX, 168, 169. Transtulit Palladæ carmen Ausonius, *Epigr.* CXXVVII.

« Arma virumque » docens, atque « arma virumque » [peritus,
 non duxi uxorem, sed magis arma domum.
Namque dies totos, totasque ex ordine noctes
 litibus oppugnat meque meumque larem.
Atque ut perpetuis dotata a Marte duellis,
 arma in me tollit, nec datur ulla quies.

Ex Palladæ textu videtur in Ausonii carmine legendum (vs. 5) *matre,* pro *Marte.*

CXLVI. Primus edidit ex Stobæo (?), *Eclog. Phys.* IX, ubi sine auctoris nomine est, Aldus cum *Anthol. Planud.* sub hoc lemmate εἰς τὸν Πτολεμαῖον. Repetiere Brunck. *Anal.* T. III, p. 4. edit. Lips. T. III, p. 225 (Vid, Jacobs. *Animadd.* T. II, part. III, p. 196 sq.), Hier. Bosch. *Anthol. Planud.* Mantis. vet. T. III, p. 290, et Jacobs. *Append.* n. 39. « Auctoris nomine vulgo caret. At dubio locus non est, quin Theonis Alexandrini sit, cujus exstant commentaria in Ptolemæi magnam constructionem etc. » *Br.* — Vs. 3. Confert Jacobs. Manil. I, 13. « Respicit poeta opus Ptolemæi longe nobilissimum, τὴν μεγάλην σύνταξιν τῆς ἀστρονομίας, in quo de motibus siderum et universæ sphæræ cælestis ratione egit. » *Jac* — Vs. 5. « Opus significat, cui titulus τετράβιβλος σύνταξις μαθηματική, de apotelesmatibus et astrorum

judiciis. » *Id.* — Vs. 10. Ald. πόνοισι κάθηρας. — Vs. 11. « Ἀχλύς, tenebris et caligini similis terrenarum rerum conditio. » *Id.* — Vs. 12. « τελέσεις, *res fatales* futuro ævo perficiendas prædixisti. » *Id.*

CXLVII. Ex Stob. *Eclog. Phys.* p. 174 ed. Heer. *Anthol. Planud.* subjecit Aldus, cum lemmate : Εἰς τοὺς ἑπτὰ πλανήτας, καὶ τὰς ἐν ἡμῖν δυνάμεις καὶ πάθη. — Stob. codd. Vat. et Scorial. in marg. habent Ἑρμοῦ, August. περὶ εἱμαρμένης Ἑρμοῦ. « Ex libro Hermetico versus hos desumptos esse satis quoque quæ in iis continentur, produnt; insolitum tamen est, versus hic Hermeti tribui, cum reliqua ejus λείψανα soluta oratione conscripta sint. Unde quis ex Orphicis potius carminibus eos petitos esse, non male conjecerit. » *Heer.* « Referebantur ab astrologis Saturni stella inter maleficas, Jovis vero et Veneris inter beneficas. Cf. Sext. Empir. *adv. Mathemat.* V. 29. » *Id.*; Cic. *De Rep.* VI, 10, et Macrob. *Sat.* I, 15, et *ad Somn.* I, 19. — Vs. 3. Vulgo νυκτιφαής quod Ald., Bosch. etc. — Vs. 4. Heeren. ex codd. εὔσπορος, de quo epitheto « Mercurius, ait, quare εὔσπορος *fecundus* vocetur, obscurum est. » — Vs. 7. Separatim legitur sub Theonis nomine in *Anthol. Palat.* ed. Didot. IX, 491, cum lemmate Μονόστιχον εἰς τὴν ἑβδομάδα. — Vs. 10. Vulgo Ζεὺς δή, Stob. — Heeren. Ζεύς ἡ. — Vs. 12. Stob. — Heeren. Ἠέλιός τε γελ. — Vs. 13. Confert Jacobs. Lucr. I, 8 : tibi rident æquora ponti, Placatumque nitet diffuso lumine cælum.

CXLVIII. *Romæ* in ædibus Vaticanis : ex schedis Osanni edidit Welckerus *Syll. Epigr. gr.* p. 190. Post hunc et Osannum ipsum (*Syll.* p. 442, n. 126), repetiit Franzius 5972.

CXLIX. Hoc epigr. ex gemma onychina Fulv. Ursini editum a Grutero p. 1158,7. Post multos repetiit Jacobs. *Anth. Paralip.* ex libr. editis, p. 766, 16, *Anthol. palat. Append.* n. 155, et postremo Franz. *Corp. Insc. gr.* T. IV, p. 87, n. 7290. — Vs. 2. Gemma habere videtur ΜΕΙϹΗΘΙΗϹ. Rigaltius in *Corrig.* ap. Gruterum p. 313, proposuit τόσσον μὴ μισεῖς, Villoison. in *Magas. Encycl.* an. VII, T. II, 8, p. 872, μισηθῇς emendavit. Venutius in *Saggio di Dissert. Academ. dell' Acad. di Crot.* T. VII, p. 36, τόσσον μισηθείς. Jacobs. *locc. citt.* existimabat quod in gemma erat scriptum, id, quamvis solœcum, non tamen fortasse repudiandum, et legebat μισηθείης. Franz. autem, ejecta littera Η, dedit μεισοίης.

CL. *Damasci.* Ex suo Waddington. apographo edidit in *Inscriptt. recueil. etc.*, part. VI, sect. VII, n. 2549, non distinctis versibus, qui sunt hendecasyllabi. — Vs. 1 et 5, ἐντεῦθ', ἴχνσθε, quæ exscribentis errore ficta esse notantur. Litteræ ϾѠΞϹΜ.

CLI. *Emisæ* h. Homs. Ex apographo suo edidit V. Cl. Waddington. *Insc. recueillies etc.*, Syrie n. 2570. In magna « mosquea » repertum, quæ fortasse in locum templi Soli dicati successit : quidquid id est, fragmentum hoc esse videtur hymni ad Solem. In Orph. *hymn.* 7. vocatur Sol κόσμου τὸ περίδρομον ὄμμα, — — — μάστιγι λιγυρῇ τετράορον ἅρμα διώκων. — Kirchhoffii sunt supplementa, probante Kaibelio (n. 922), cui « tituli mutili sententia non satis perspicua » videtur.

CLII. Apud Stob. in *Florileg.* CXIX; ex Herodoto I, 31 expressum epigr. « Cleobin et Bitonem matrem in plaustro sedentem trahentes vidit Pausanias ex marmore sculptos, II, 20. » *Jac.*

CLIII. Suum ipse epigramma (XXIX) fere in latinum sermonem transtulit Ausonius, epigr. XXX;

Ogygia me Bacchum vocant.
Osirim Ægyptus putat.
Mysi Phanacen nominant.
Dionyson Indi existimant.
Romana sacra Liberum.
Arabica gens Adoneum.
Lucaniacus Pantheum.

Utrobique legendum putabat Jablonskius Μυστῶν et Mystæ pro Μυσῶν et Mysi et pro Φανάκης et Phanacen, Φανήτης et Phaneten : de quo dubitabat G. Dindorf., quia Φάνης, Φάνητος dici solet, inauditum vero Φανήτης. Vid. *Thesaur. ling. Græc.* s.v. Φάνης, ubi quidquid de Phanete illo sciri aut conjici potest, optime collectum reperias. Si Macrobio *Sat.* I, 18. Orpheum citanti credimus, Phanes idem fuit ac sol et Dionysus, ὃν (ἥλιον) δὴ νῦν καλέουσι Φάνητά τε καὶ Διόνυσον.

CLIV. Auson. *Epigr.* XXXI. — Vs. 2. Ludit in verbis pene similibus λίθος et λιτός.

CLV. Auson. *Epigr.* XXXII.
Duo imitatur epigrammata, unum incerti auctoris (*Anth. Pal.* IX 571) ubi legitur :

Ἀνδρῶν δ'οὐκ ἐνάτη Σαπφὼ πέλεν, ἀλλ' ἐρατειναῖς
ἐν Μούσαις δεκάτη Μοῦσα καταγράφεται.

alterum Platonis (*Anth. Pal.* IX, 506) :

Ἐννέα τὰς Μούσας φασίν τινες, ὡς ὀλιγώρως!
ἠνίδε καὶ Σαπφὼ Λεσβόθεν ἡ δεκάτη.

CLVI. Auson. *Epigr.* 88. — Vs. 1. ἀριθμός, quippe ex dodrante *dodra* nomen factum est. Dodrans enim dicuntur novem unciæ.
Duo hæc epigrammata latina de eadem potione scripsit etiam Ausonius :

Dodra ex dodrante est; sic collige : jus, aqua, vinum,
Sal, oleum, panis, mel, piper, herba, novem.

Dodra vocor. Quæ causa? novem species gero. Quæ sunt?
Jus, aqua, mel, vinum, panis, piper, herba, oleum, sal.

CLVII. *Athenis,* in lapide mœnium. Muratorius, *Inscript.* T. II, p. DCLXXII, deinde Jacobs. *Paralip.* II, p. 754, n. 2 et *Append.* n. 115. Bœckh. *C. Insc. gr.* n. 428. Invenitur et in Lipsiana (Hermanni?) *Dissertat de Epigr. quibusdam græc.* p. 10, in qua legitur : « Quisquis iste Illyrius fuit, cantorem fuisse apparet qui cæmentariis mœnia urbis exstruentibus canebat; eoque cantu eos ad opus strenue faciendum excitabat. » — Vs. 1. Murator. ΕΞΗΣΕΝ, emendavit Jacobs. ἐξήνυσε, quod admisit Hermann. *Opusc.* V, 73; 1 G. Kaibel. ἔ[στ]ης' ἐ[πὶ]. — Vs. 3. Murator. ΜΘ ΕΕΠΩΝ. Kaibel. μεθέπων. — Vs. 4. Pro ῥέξειν conjiciebat Jacobs ῥ' ἕξειν, Lipsian. edit. 'αχμῆθ' ἐστήξειν, quod Kaibelio placuit.

CLVIII. Edidit Bandinius in *Catal. codd. Bibl. Laurent.* T. III, p. 18. « In hoc epigrammate circulatorem te audire existimes theriacam suam de catasta commendantem. » *Jac.* Iisdem fere laudibus herbas suas extollit pharmacopola apud Rutebovium in fabella quæ inscribitur *li Diz de l'erberie :*

En Puille, en Calabre, Palerme
ai herbes prises
qui de granz vertuz sont emprises :
sus quelque mal qu'el soient mises,
li maux s'enfuit...
De toute fievre sanz quartainne
gariz en mainz d'une semainne,

ce n'est pas faute;
et si gariz de goute fautre,
jà tant n'en iert basse ne haute,
toute l'abat. etc.

CLIX. *Naupacti.* Edidit Lebas, *Inscriptt. recueil.* III, 1029; restituit G. Kaibelius, op. cit. n. 1071, epigrammatis auxilio quod est in *Anth. Pal.* edit. Didot IX, 684, Εἰς τὴν ἐν Τάφῳ τῇ νήσῳ κρήνην :

Νύμφαις μὲν προχέω λοῦτρον θνητοῖσι δ' ὑγείην·
θῆκε δέ με Πτερέλας υἱὸς Ἐνυαλίου.

« Cujus tituli in vicina insula positi facile explicatur apud Naupactios imitatio. » *G. K.*

CLX. *Romæ.* Ex *Corp. Insc. gr.* 6191, edidit G. Kaibel. in *Epigr. gr. e lap. conl.* 1076. Cf. *Anthol. Pal.* IX, 609. — Sub hoc lavacro quod Μέμφις (fortasse Μέμψις) *Querimonia*, et Γέλασις, *Risus*, Gratiis paraverunt, aliquid joci latere facile credideris.

CLXI. In Murator. *Anecd.* p. 188, insigniter depravatum correxit Jacobs, *Anth. Gr.* t. XIII, Comment. vol. III, part. 3. *Addend.* p. 136. — Vs. 3. Murat. τὸ κλέος οὐκ ἀλ. — χεῖρας ἔχ. — Vs. 4. κοπτισσόμεν ὀστ. ἐδ. Jacobs. πτισσόμενος; ipse typogr. mendum non animadvertit πίσσετε. — Ipse Gregorius. *Epist.* 58 de eodem Anaxarcho : Ὁ μὲν Ἀνάξαρχος, ἐν ὅλμῳ κοπτομένων αὐτοῦ κρεῶν, οὕτω τοῦ τυράννου κελεύοντος, πτίσσειν τὸν Ἀναξάρχου θύλακον διεκελεύετο τοῖς βασανισταῖς. Ex quo veram scripturam restituere facilius fuit non oblito verbum ὀλμοκοπεῖν et Plutarch. Περὶ ἠθικῆς Ἀρετῆς, 9 : ; ὁ μὲν γὰρ (Νικοκρέων)... κατέκοπτεν αὐτόν. De Anaxarchi egregie dicto conf. Philon. Περὶ τοῦ πάντα σπουδαῖον κ. τ. λ. p. 881 ed. Par. MDCXL, in-folio; Diog. Laert. IX, 10 (*Anth. Pal.* ed. Did. VII, 133); Orig. *Contr. Cels.* VII, Celsus *Contr. Christian. ibid.*; Clem. Alex. *Strom.* IV; Theodorit. *Serm.* VIII; Nemes. *Nat. Hom.* 30, p. 125 ed. Antuerp. etc.

CLXII. Ex Cramer. *Anecd. Paris.* t. IV, p. 280, repetiit Piccolus, *Suppl. à l'Anthol.* p. 129. « In lemmate addidi τὸν quod necessarium est. » *Picc.* — « Vs. 3. fort. ὕστατον. » *Id.* — Vss. 5. sq. « interpunctionis signum quod posuerat Cramer. post ἄστυ, transtuli post αὖθις. » *Id.* — Vs. 6. Cramer. χερσί. — Vs. 8. Id. οἱ μικροί.

CLXIII. Ex Crameri *Anecd. Paris.* IV, p. 305, repetiit Piccolus, *Supplém. à l'Anthol.* p. 137.

CLXIV. Ex Cramer. *Anecd. gr. Paris.* t. IV, p. 329 Piccolus in *Suppl. à l'Anthol.* p. 150, quo auctore adjeci γε, ne claudicaret versus 2. — Cf. supr. n. 163 epigr. cujus lemmate indicatur Nicephorum quemdam poetæ fuisse magistrum.

CLXV. *Hierapoli* in muro amphitheatri. Edidit Chandler. in *Inscriptt.* p. 31, n. LXXX; inde Jacobs. *Paralip.* II, p. 762, n. 9, *Append.* n. 131; *Corp.* n. 3909; G. Kaibel. n. 1074. De Hierapolit. aquis Stephan. Byz. : Ἱερὰ πόλις· μεταξὺ Φρυγίας καὶ Λυδίας πόλις, θερμῶν ὑδάτων πολλῶν πλήθουσα. — Cf. Strab. p, 629 sq. « Ad vocem χρυσόπολις Cavedonius (*Ann. Instit. arch. Rom.* vol. XIX, p. 137, bene comparat nummum Hierapolitanum in quo juvenis flumen repræsentans expressus est cum inscriptione Χρυσορόας (Mionnet D. n. 595) » *B.-Fr.* Bœckh.-Franzii tituli formam admisimus; Jacobsii lectio multum differt, commatibus interpositis post χρυσόπολι et πότνια, nullo autem post Νυμφῶν, quod a νάμασιν apud eum pendet. — Vs. 3. Idem dedit κεκασμένον repugnante lapide ubi perspicue legitur κεκασμένη.

CLXVI. Prius edidit Dorvill. *ad. Chariton.* p. 385 et in *Sicul.* p. 564; inde repetiit Brunck. in *Anal.* II, 446, et Jacobs. in *Append.* n. 69 (Vid. ejusdem *Addenda et Emendanda.* t. XIII, p. 75.) Hoc epigr. dedimus ex ms. Biblioth. Parisinæ 1773. — Vs. 5. Confert Jacobsius Paul. Sil. XXII, κοσμήσεις ἁλιανθεῖ φάρεα κόχλῳ; Leont. Schol. IV, κόχλου πορφυρέου. — Vs. 6. pro χλαμύδα cod. Dorvil. habet χλαμῦδα. Sæpe hæc inter se permutantur vocabula. — Vs. 8. fort. εὖ ξείνων; quod si εὐξείνων retines, intelligendum *hospitalis amicitiæ cultorum.*

CLXVII. « Ἐπιγραφῶν ἐμμέτρων ignoratur auctor, qui si Alexandrinus fuit, procul dubio fuit infimæ ætatis. » *A. Pierron*, ex quo textum exhibuimus. — Vs. 1. Vulg. Ὀδυσῆϊ δὲ Παλλάδι, nullo sensu probabili. — Vs. 2. Both. : βῆτ' ἀγορήν, γρηὸς δ' ἔχει ἤϊα, anus viatica, i. e. quæ Telemacho præbet Euryclea. — Vs. 3. συνῶρθ' υἱὸς υἷι, filius cum filio, h. e. Pisistratus et Thrasymedes, Nestoris filii. — Vulg. συνῶρτο δ' ὃς υἷι, non recipi potest, quippe quum ne loco se moverit Nestor, qui voce ὅς significaretur. — Θεὰ πτῇ, vulg. θεὰ ἔπτη. per synizesin. — Vs. 9. Ἰῶτα dissyll. per synizesin, vel, ut Bothio placet, quia « vox ἰῶτα δισσυλλάβως pronuntianda est more Latinorum. » Versum in codd. corruptissimum plerique editt. legunt : Λωτοφάγων, Κικόνων σὺν Κυκλώπεσσιν Ἰῶτα. — Κυκλώπεσσιν ξύν de hac versus terminatione cf. *Od.* XV, 410, Ἀρτέμιδι ξύν. — Vs. 10. Vulgo Κάππ' ἔχει Αἰόλου, Λαιστρυγόνος, ἔργα τε Κίρκης. — Vs. 11. Codd. ψυχαῖς ἐνέτυχεν, quod fieri non potest. — Vs. 14. In mss. omnino depravatus est : Ξῖ δ' Ὀδυσῆα ξείνισεν Εὔμαιος ἀγρῷ ὑφορβός. — Vs. 15. Οὖ pristinum litteræ O nomen, quando longa et brevis erat. — Vs. 16. Auson. *Perioch.* 16. Odyss. : Commune Eumæus Mapale et divus Ulixes. — Vs. 17. Caprarius Melanthius et procus Antinous Ulyssem feriunt, hic scabello, ille autem pede. Κύων, canis, Argus est. — Vs. 18. Auson. *ib.* : Irus adest populi per mendicabula notus. — Vs. 19. Dindorf. in Scholiorum fronte : Ταῦ δ' ἀναγνωρίζει ἐξ οὐλῆς γρηῢς Ὀδυσῆα. — Vs. 20. Auson. : Theoclym nus autem apud Ithacenses divinationis expertus, *imminens procis vaticinatur exitium.* Var. Ϋ δὲ, Ζεὺς θάρσυνεν Ὀδυσσέα καὶ σχέθ' Ἀχαιούς. — Vs. 22. Auson. : Squallentes humeris habitus rejecit Ulixes. — Vs. 24. Codd. μάχετ(αι), pro μάρνατ(αι), h. e. glossa pro vera lectione.

CLXVIII. *Adanis.* Edidit Paul. Lucas, *Itin. Gr. As. min. etc.*, t. I, p. 322, n. 65. Repetierunt Brunck. *Anal.* t. III, p. 236, n. 401, Jacobs. (*Animad.* vol. III. P. II, p. 100), *Append.* n. 270, Bœckh.-Franz. *Corp.* n. 4440. Lebas et Waddingt. n. 1506. G. Kaibel. n. 1078, et recentius Nerutzus, *Bull. de corresp. hellén.*, 1878, p. 359 et sqq. « Ponti insculptum fuisse videtur epigramma quo Auxentius quidam Cydnum fluvium junxerat. » *Jac.* — Vs. 2. ποταμοῦ fluvii Sari qui Adanas alluit. — Vs. 3. κρηπῖδα, gallice *chaussée* — Vs. 5. Lucas : ΠΡΟΘΕΝΑΠΕΙΡΕΙΗΣΙΝΟΣΚΟ, Heringa (*Obss.* p. 147) : πρόσθεν ἀπειροσύνῃσι aut ἀπειρείῃσι νόοιο, Jacobs. ἀπειρίῃσι, Bœckh. retinuit ἀπειρείῃσι. Nerutz. ἀπειρεσίῃσι [ῥοαῖσι] ad infinitos amnis Cydni fluctus Tarsi. — Vs. 9. Id. τελέσσας. — Vs. 10. Id. πειθοῖ. — Vs. 12. De Niliacis pontibus vid. Diod. Sic. I, 32 et XV, 42. « Nomen ejus qui Ciliciæ præfectus fuit, manifesto omissum est, » *Bckh.-Fr.*, quem male credebat Pithum fuisse, vs. 10, nominatum.

CLXIX. Protulit Boissonadius *ad. Philostr. Epist.* Præfat. p. XIII; et in versione Planudea *Métamorph. Ovid.* p. 220-21, qui « Laudat, ait, poeta statuæ veneres. » Edidit et Cramer. *ibid.* p. 386 sq., unde Piccolus *ibid.* p. 164. — Vs. 1. Cod. et Cramer. ἀκμαῖον; ἀκραίων recepi, monente Piccolo. — Vs. 4. αὐτοερυθρὰ φ. σαλευόμενον, sensu nullo, claudicante metro; ex Piccoli conjectura correxi. — Conjeceram ipse αὐλοί, collato Bonav. Des Periers loco *Cymb. Mundi* Dial. III, ubi sunt hæc Cupidinis verba : « et puis, de là, me dérober et m'en aller en la vallée de Jouissance où est la *fontaine de Jouvence*, en laquelle je me joue, je me rafraîchis et recrée, et y fais mon heureux séjour. »

CLXX. Cramer. *ibid.* p. 386, Piccol. *ib.* p. 163. In Amorem dormientem poemation est. — Vs. 1. Cramer πολὺν... χρόνον. Suppleverunt σύ Meinek. et Piccolus. — Vs. 4. potius legendum ἴσῃ. *Meinek,;* Cod. et Cramer. κάνθον.

CLXXI. Cramer. *ibid.* p. 386; inde Piccol. *ibid.* p. 160. — Vs. 2. πνεῦμα πεπαινόμενον, Meinek. μήλου χναῦμα πεπαινομένου; nihil mutandum, nisi πεπαινόμενον, quod etiam per hypallagen intelligi potest. Πνεῦμα halitus est quem emittunt, ut flores, poma et ipsæ arbores, ut ap. Plutarch. *Symp.* VI, p. 697, B, de ficu : Θερμὸν πνεῦμα καὶ δριμὺ καὶ τμητικὸν ἀφίησι, et *ibid.* III p. 647, A, de nuce : πνεῦμα βαρὺ καὶ καρωτικὸν ἀφιεῖσα. — Vs. 3. Cod. καὶ συνεχῶς. — Vss. 5-6. Meinekeo et Piccolo desperatissimi videntur; existimant etiam eos alio carmine avulsos ab ipso quodam grammatico huic lepido epigrammatio assutos esse. Errant, ni fallimur; poeta enim Strato alter, nisi Strato sit ipse *Musæ puerilis* auctor, dixit se, dum suavii voluptate plena fruitur, etiamsi adiret amicus cum verbo χαῖρε, *gaude*, aversaturum, quippe cui videatur magnum per se esse malum ignem hunc cum alio igne, i. e. amores commiscere invicem impedientes et comminuentes. Mutavi igitur tantummodo καὶ in γὰρ et συμβάλλειν in συμβάλλεσθαι, ut postulabat metrum.

CLXXII. Cramer. *ibid.* p. 372. In Amoris sacellum, ut videtur, et simulacrum.

CLXXIII. Cramer et Piccol. locc. cit. — Cramer. ὦλε, correxit Piccolus ex codice qui habet ὦλε. — Cujusdam tabulæ pictæ inscriptionem habemus.

CLXXIV. Cramer. *Anecd. gr. Paris.* e cod. 352. t. IV, p. 366, Inde repetiit Piccolus, *Supplém. à l'Anthol.* p. 154.

CLXXV. E. Cramer. *Anecd. g Paris.* t. IV, p. 333, Piccolus *Suppl. à l'Anthol.* p. 153. Quinam sunt isti νυκτὸς ἀλόωντες, *per noctem vagabundi?* Libenter eos esse crediderim φρυκτωροὺς, excubitores, qui viarum securitati præpositi, hac et illac circumibant urbem cum facibus, φρυκτοῖς, sive ut viatores dirigerent, sive ut latrones adesse significarent. V. Synes. *Ep.* 130 : Τῆς ὥρας πολλάκις φρυκτοὺς ὁρῶν, καὶ αὐτοὺς ἀνάπτων καὶ αὐτὸς, καὶ αἴρων τοῖς ἄλλοις σημεῖα. — Cf. Aristid. vol. I, p. 520. — Vs. 2. Cram. et Piccol. ἀειστροφέα. — Vs. 3. Cram. νεμεσίσῃς, mutavit Piccolus.

CLXXVI. Piccolus, *Suppl. à l'Anthol.* p. 202, e Boissonadii notis in Æneam Gazæum p. 106. — Vs. 2. ῥητόρων γεγαὼς Barth. ῥήτορος εὖ γεγαώς; correxit Boissonadius. — Vs. 4. Piccoli supplementum est. — Vs. 6. Epiphanius hic rhetor est et sophista Syria oriundus, de quo adi Eunapii *Philosoph. Vit.* p. 155 ed. Chr. Plantin. Antuerp. 1569, in-8, edit. Didot. p. 493.

CLXXVII. E Walcken. *Comment. in Ammon.* p. 58, Piccolus. *Suppl. à l'Anthol.* p. 207. Detorsit in hanc sententiam Olympiodorus Callimachi epigr. in Cleombrotum Ambraciensem.(*Anth.Pal.* VII,471.) — Vs. 2. Fort. λυγρός.

CLXXVIII. Apud Agathiam (*Histor.*, p. 47, ed. Paris.) Multi inde repetiere, inter quos Boschius in *Mantissa quarta,* p. 442. Brunck. *Anal.* III, p. 236, Jacobs (v. *Animadd.* vol. III, P. II, p. 100) *Append.* n. 312. — Legitur et apud Constantin. Porphyrog. *De Them.* L. II, n. 79. — Agathias : Ἐμοὶ δέ τις τῶν ἐπιχωρίων καὶ ἐλεγεῖόν τι ἔφη ἐς κύρβιν τινὰ λιθίνην ὑπὸ τοῦ γεγράφθαι ἀμφὶ τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ ἱδρυμένην ὧδέ πῃ ἔχον· Ῥεῖθρα... — Vs. 1. Κασωλίνου. « Alii Casilinum appellant, et pro Vulturno habent in Campania, ad cujus utramque ripam oppidum Casilinum erat conditum. » « Franci, duce Butelino a Narsete superati sunt anno p. Chr. 554. » *Jac.*

CLXXIX. Edidit Brunck, in *Anal.* III, p. 496, Jacobs. *Anthol. Lips.* t, III, p. 198, n. XIII. (Vid. *Animadd.* Vol. II, P. III.) Id. *Ad Anthol. Palat. Append.* n. 43. « Legitur in primis Palatini codicis foliis. » *Jac.* « Scriptum est in statuam Adonidis, qui, quamvis Venere juxta stante, oculos tamen in canes conjicit. » *Id.*

CLXXX. Ex Cramer. *Anecd. Paris.* t. IV, p. 284; Piccol. *Suppl. à l'Anthol.*, p. 131. — Vs. 2. Fort. ναὶ μὰ τοὺς λόγους, ἄκρος. *Piccol.*

CLXXXI. Boissonad. *Anecd. gr.* t. II, p. 473, Cramer. *Anecd. Paris.* p. 281, unde Piccolus, *Suppl. à l'Anthol.* p. 130 sq. — Vs. 2. Cod. Boisson. ἐκ δ' ὅς, conjic. ἐκ δ' ὅ, quod confirmat ms.Cram. ἐκδ°, qui male legebat ἐκδὸς et scripsit ἐκ δὲ. In priore disticho, ut sæpius, facete, quod sibi fingebat auctor, dictum videtur: Simplicius ita delet accusationes, κατηγορίας, in Aristotelem, ut exsolvit (explicat) *categorias* Aristotelis.

CLXXXII. Vs. 1. Codd. Boiss. et Cram. μέγας; correxerunt Boisson. et Piccolus. — Vs. 2. Ludit et poeta in vocabulis Ἀριστοτέλους et ἀριστοπόνως quæ sensu fere eodem sunt.

CLXXXIII. Bandin. *Catal.* t. II, p. 670 et s. Cod. XLVIII, in fine ms. XI sec. continentis Theonis Alexandrini in promptos Ptolemæi canones syntagma secundum, cum tabulis astronomicis. — Subjecti iambici versus pertinent ad explanationem postremæ tabulæ, lunæ cursum exhibentis. — Vs. 5. Band. στίχον.

CLXXXIV. In *Cora* oppido Sami; edidit Pocock. *Inscriptt. antiq.* p. 44, sect. III, n. 2; Jacobs. paulo emendatius, *Animad.* t. III, P. II, p. 84, *Paralip.* II, n. 19 et *Append.* n. 161, Bœckh. *Corp.* n. 2257 : « Epigramma in aquæ ductum quem provinciæ præses exstruxerat. Hic est ἡγεμών. » — Vs. 1. Pro hoc Ἀμμώνιον Βολούμνιον, quod est apud Jacobsium, quod dedit Bœckh., quodque melius quadrat cum tituli reliquiis ineuntis lineæ ΜΝΙΟΝ, servavit Kaibel. (n. 1073). Ἀμνήιος pro Ἀμναῖος quod libenter conjecimus, propr. nom. legitur ap. Plutarchum in *Caton. min.* 19. Ceterum vss. 1 et 2 ea est scriptura :... ΜΝΙΟΝΗΓΕΝΟΝΗΙΑΠΟΛΛΟΝΙ. Supple-

vit Kaibel. ἐπαινήσας. — Vs. 4. Lapicidæ errorem εὗρε πόρον ὕδασιν correxit Jacobs. Suspicabatur N. Piccolus καιρὸν ἀμηχανίης εὗρε πόρον θ' ὕδασιν. Præfert Kaibelius ut aptius καί τιν' ἀμηχ. — Vs. 8. Id. ὑμνῖν (ὑμνεῖν),... πορευομένους. — Vs. 9. Id. εὗρεν. — Vs. 10. Id. pro γέ μιν, θέμιν.

CLXXXV. *Stratonicæ.* Edid. Lebas. et Waddington. *Inscriptt.* part. V, sect. II, 10, n. 524. *Explic.* p. 144. — Vs. 3. ἀγασθενεῖς βασιλεῖς Romani impp. sunt. — Intelligit Kaibelius (n. 1052) custodiebat leges (εὐνομίης ἔργα) imperatorum inter cives (ἀνδράσιν).

CLXXXVI. Ex Photii *Biblioth.* CLXXXVI, qui ea præfatur : ἔχει δὲ καὶ ἐπίγραμμα τὸ βιβλιδάριον οὐκ ἄκομψον τόδε : Αἰῶνος. — Vs. 1. Brunck. (*Anal.* III, p. 271, n. DLXXI, Cf. Jacobs. *Animadv.* t. III, P. II, p. 183 sq.) et Heyneus (*Comment. de Apoll. Biblioth.* p. 937.) scribebant σπείρημα, quod correxerat Salmasius (*ad Solin.* p. 597), ut legitur apud Photium, σπειρήματα. Sic poemation explicat Jacobs. l. c. : « Hic docet Apollodorum mythos eo consilio collegisse, ut uno volumine proponeret compendium eorum mythorum, qui a poetis essent maxime frequentati, imprimis qui in Cyclo mythico occurrerent; eumdem tamen multa attexuisse, in aliis poetis, etiam in tragicis et lyricis obvia. »

CLXXXVII. Edidit Petit-Radel in sua Longi *Pastoralium* versione, 1809, in-8; repetiit et emendavit Chardonus de la Rochette in 2° tom. *Mélanges de critique et de Philologie,* p. 67, sq.

CLXXXVIII. Edidit Bandin. *Catal. codd. Bibl. Laurent.* t. III, p. 129. « Scriptum in Paulum Æginetam eum, cujus VII de re medica libri exstant. » *Jac.*

CLXXXIX. Ex Crameri *Anecd. gr. Paris.* t. IV, p. 316, Piccolus, *Suppl. à l'Anthol.* p. 144 sq. Plus æquo imitatur poeta notissimas quas memoria tenebat, veris descriptiones, quales sunt Anacreontis Od. ΑΖ' Ἴδε πῶς, ἔαρος φανέντος κ. τ. λ., et præsertim Meleagri lepidissimum Idyllium, *Anthol. Palat.* ed. Didot, IX, 363. — Vs. 2. Cram. ὑπεκπροῤῥέει, correxit Piccolus. — Vs. 4. Cod. κεκλημένα emendavit Cramerus, testante Piccolo, sed ubinam ?...— Vs. 5. Fort. εὖ φωνοῦσιν ἀν' ἄλσεα, σύσκια δ'. *Piccol.* — Vs. 7. Cod. et Cramer. ἠχεῖ, ναυτίλος, correxit Dubner., approbante Piccolo, cujus lectionem accepimus.

CXC. E. Cramer. *Anecd. gr. Par.* t. IV, p. 318, Piccolus, *Suppl. à l'Anthol.* p. 146.

CXCI. Piccol. *Suppl. à l'Anthol.* p. 203, ex *Miscell.* c. 41 Politiani qui e cod. Florent. in quo Pandectæ, præmissum eruerat. — Vs. 3. Conj. Piccolus οἷά τιν'. — Vss. 4 et 6. Piccol. ἐπιμαρμαίρουσιν, πίθονται, hoc barbare dictum.

CXCII. Cramer. *Anecd. gr. Paris.* t. IV, p. 320.— Vs. 1. Legendum credo hunc Menandri versum qualis occurrit ubique in libro qui inscribitur *Ex veterum comicorum fabulis quæ integræ non exstant, Sententiæ,* Paris. M. D. LIII, Guil. Morel, p. 8, in *Poet gr. gnomic.* ed. Lips. p. 173, v. 129 et alibi : Θάλασσα, καὶ πῦρ, καὶ γυνή, κακὰ τρία. Scripsit tamen Meinekeus τρίτον κακόν in *Menandri et Philem. Reliq.* p. 321, v. 231, cujus notam ad hunc locum exscribere pretium operæ est : « τρίτον κακόν. Ita optime Vindob. codd. 1 et 2; similiter Vind. 4 κακὸν τρίτον. Guelf. et Vind. 3 καὶ τρίτον γυνὴ κακόν, fortasse illo elegantius. Vulgo editur κακὰ τρία, quod moverat Hermanum apud Erfurdt. ad Sophocl. *Ajac.* p. 630, ut iambographi hunc versum esse suspicaretur. » — Vs. 2. Elegantius Menander, edit. Meinekei, p. 321 : Θησαυρός ἐστι τῶν κακῶν κακὴ γυνή.— Vs. 3. Cramer. τῆς δ' αὖ καλλῆς (*sic*) κάλλιστον κ. τ. λ. Correxi et scripsi κάλλιον, quamvis valde displiceret tertia sede trochæus. — Cf. Menand. *ibid.* p. 315, vs. 93 : γυνὴ δικαία τοῦ βίου σωτηρία.

CXCIII. In lapide ex Peloponneso allato. *Corp. Inscr. gr.* t. IV, p. 291, n. 8620. — « Ad Leonis I. imperatoris tempora pertinere titulum opinatus est Franzius argumentis additis nullis. Longe recentioris ætatis metrica verborum ratio docere videtur.» *Kirchh.*

CXCIV. Bandin. *ib.* p. 261. in principio cod. (XV. s.) qui inscribitur Φωκυλίδου ποίησις ὠφέλιμος.

CXCV. *Cod. gr. Scorial. Catal.* Miller. p. 23. — Edid. et Bandinius, *Cod. gr. Bibl. Med. Laurent.* t. II, p. 92. in codicis (XV s.) principio ubi insunt Phocylidis carmina et p. 262, in codice ejusdem seculi. Prioris ms. cod. lectionis varietates, vs. 1. ὁσίοισι θεῶν, posterioris ὁσίοιο θεοῦ. — Vs. 2. prior habet ὁσιώτατος.

CXCVI. Bandin. *Catal.* t. II. p. 45. Cod. XIV s. in fine Æschyli tragœdiæ *Sept. adv. Thebas.* — Vs. 3. Meminit poeta varios Æschyli locos, et imprimis *Sept. adv. Theb.* vss. 720-725 : πέφρικα... πατρὸς εὐκταίαν Ἐρινὺν τελέσαι τὰς περιθύμους κατάρας βλαψιφρόνως Οἰδιπόδα. — Vs. 7. Λίμνη, palus Acherontia, ut apud Eurip. *Alc.* 443, nostr. edit. : λίμναν Ἀχεροντίαν, et 905 — χθονίαν. — Vs. 10. Multos et redolet Æschyleos versus, 961 sqq. παισθεὶς ἔπαισας. — Σὺ δ' ἔθανες κατακτανών, etc.

CXCVII. Bandin. *Catal.* t. II, p. 45, Cod. XIV s. in fine ms. Tragœd. *Persarum* Æschyli. « Versus in Darium, » *Band.,* perperam ut qui satis clare ad Xerxem spectent. — Vs. 3. Band. Ἀτόσσης; scribendum est κ' Ἀτόσης.

CXCVIII. Bandin. *Catal.* t. II, p. 46, Cod. XIV s. in fine Æschyli *Electræ;* et est etiam idem epigr. apud eundem, *ibid.* col. 201, cum hoc lemmate : Στίχοι εἰς τὴν ἔννοιαν τοῦ [τὰ] τῆς Ἠλέκτρας δράματος ἐμπεριέχοντος.—Vs. 5. libentius legerem ἐθάμβει, *stupuit,* sive ἔπαλλεν, *intremuit.* Cf. Æsch. *Choeph.* 1516 sq. et 1523 sqq. Φέρουσι γὰρ νικώμενον κ. τ. λ. — Ὡς ὀνείροις κ. τ. λ. pertinet ad vs. ejusdem fab. 929 : Ἦ κάρτα μάντις οὐξ ὀνειράτων φόβος. — Vs. 7. Legendum ἀστεργὲς et vertendum : omisit tristem luctum, *inamabiles* lacrimas.

CXCIX. Bandin. *Catal.* T. II, col. 202, cod. XL : quarti decimi sec. Edidit etiam Piccolus in *Supplém. à l'Anthol.*, p. 139, ex Krameri *Anecd. Paris.* p. 309, qui ex suo cod. scripserat vs. 2 : χιρνᾷ Σοφόκλεις. Veram lectionem quam Bandinius exhibuerat ex conjectura proposuit Boissonadius. — Vs. 2. Notissima hæc similitudo ex Lucret. I, 935 sqq., et IV, 11 sqq. quem imitatus est Torq. Tassus, *Hierosol. liber.* I, st. 3. Cf. Quintil. III, 1. — In usu fuisse hoc remedium constat ex Plin. XXVII, 7, 28.

CC. Piccol. ex Flor. cod. 9, p. 117 b. *ibid.* p. 198. Vs. 1. Ludit poeta in nomine Sophoclis, ἐν σοφοῖς κλέος.

CCI. Bandin. *ib.* p. 85, in fin. ms. tres Sophoclis tragœdias continentis, xv s.— Vs. 3. Ludit poeta in similitudinem vocabulorum αἰαγμάτων et Αἴας.

CCII. Cramer. *ibid.* p. 284. — Vs. 6. Scripsit δεκὰς τελεία τῶν κ.τ. λ. sine interpunctione.

CCIII. Boissonad. *Anecd. gr.* t. II, p. 472, e cod. 1630, p. 134, 2. Dedit et Cramer. *Anecd. Paris.* p. 282, cum lemmate Εἰς τοὺς φιλοσόφους, unde Piccolus, *Suppl. à l'Anthol.*, p. 131. — Vs. 1. Cod. οἶοι et οἶοι; conjic. Piccol. οἷα. — Vss. 3 et 4, alluditur nominibus propriis trium philosophorum; quod ludi genus non transferri potuit. Cf. infr. n. 205. Πλάτων ὁ κλεινὸς κ. τ. λ. — Vs. 3, πᾶσι Cramer.

CCIV. Cramer. *Anecd. Paris.* p. 281, t. IV, et Piccol. *Suppl. à l'Anthol.*, p. 130.

CCV. Cramer. et Piccol. loc. citt. Alludit poeta nomini Platonis quod derivatum est e verbo πλατὺς, *latus;* frigidum, insulsumque facetiarum genus quæsitum fuisse vel meliori ætate videtur, quum apud Plin. *Epist.* I, 10, legatur de Euphrate philosopho, Platonicam illam sublimitatem et *latitudinem,* etc. — Cf. supr. n. 203.

CCVI. Cramer. *Anecd. gr. Paris.* t. IV, p. 326, Piccol. *Suppl. à l'Anthol.*, p. 149; hic commata posuit post γλῶσσα et νοῦς; illius textum restituimus.

CCVII. Ex Cramer. *Anecd. gr. Paris.* t. IV, p. 325, Piccol., *Suppl. à l'Anthol.*, p. 147 sq. E Xenoph. *De re equest.* cap. 1 sumptum. Ad bellatorem equum modo spectat Xenophontis descriptio. — Vss. 2-3. Xenoph. : Πόδας δ' ἂν τις δοκιμάζοι, πρῶτον μὲν τοὺς ὄνυχας σκοπῶν. Οἱ γὰρ παχεῖς πολὺ τῶν λεπτῶν διαφέρουσιν εἰς εὐποδίαν... Id. pro ἠρμένην habet ὑψηλαί, et pro ψοφουμένην, magis poetice locutus quam qui poetam agit ille noster, ὥσπερ γὰρ κύμβαλον, dixit, ψοφεῖ πρὸς τῷ δαπέδῳ ἡ κοίλη ὁπλή.— Cf. Polluc. I,2,et Molièr., *Fâcheux,* III, 1 : Des pieds, morbleu, des pieds!... Satis notum equos dici *sonipedes.* — Vss. 4-6. Xenoph. *ib. :* Δεῖ τοίνυν καὶ τὰ ἀνωτέρω μὲν τῶν ὁπλῶν, κατωτέρω δὲ τῶν κυνηπόδων, ὀστᾶ μήτε ἄγαν ὀρθὰ εἶναι..... οὐδὲ μὴν ἄγαν ταπεινὰ κ. τ. λ. — Vss. 7 sqq. Xenoph. *ib.* : Τῶν γε μὴν κνημῶν τὰ ὀστᾶ παχέα χρὴ εἶναι..... οὐ μέντοι φλεψί γε οὐδὲ σαρξὶ παχείαις. (Cf. Polluc. *ib.* κνήμας ἀσάρκους). — Vs. 10. Xenoph. : Καὶ μὴν στέρνα, πλατύτερα ὄντα..... καὶ πρὸς τὸ μὴ ἐπαλλὰξ, ἀλλὰ διὰ πολλοῦ τὰ σκέλη φέρειν εὐφυέστερα. — Vss. 11-12, Xenoph. : Ἀπό γε μὴν τοῦ στέρνου ὁ μὲν αὐχὴν αὐτοῦ μὴ ὥσπερ κάπρου προπετὴς πεφύκοι, ἀλλ' ὥσπερ ἀλεκτρυόνος ὀρθὸς πρὸς τὴν κορυφὴν ἥκοι. Cf. Polluc. *ibid.* Molièr. *ibid. :* L'encolure d'un cygne, effilée et bien droite. — Vs. 13, Xenoph. ἡ δὲ κεφαλὴ ὀστώδης οὖσα μικρὰν (non μακρὰν, ut est vitiose ap. Athen. *Deipnos.* III, p. 94, F.) σιαγόνα ἔχοι. — Vs. 14. ὑγροκαμπὴς verbum quod lexicis et ipsi *Thesauro* deest, finxit, ut verisimile est, poeta noster e duobus verbis quæ bis Xenophon l. c. simul et apte usurpavit : ὁ πῶλος ὑγρῶς κάμπτῃ..... Πάντες..... ὑγροτέρως κάμπτουσιν.— Vs. 15. Idem l. c. Τὸ ἐξόφθαλμον εἶναι ἐγρηγορὸς μᾶλλον φαίνεται τοῦ κοιλοφθάλμου, καὶ ἐπὶ πλεῖον δ' ἂν ὁ τοιοῦτος ὁρῴη. — Vs. 16. Xenoph. : μυκτῆρες... ἀναπεπταμένοι. — Vss. 16-17 : Xenoph. *ibid.*; Molièr. l. c. :

> Une croupe en largeur à nulle autre pareille,
> et des gigots, Dieu sait!

— Vs. 18. Xenoph. *ibid.* : ... οὕτω καὶ τὰ ὄπισθεν σκέλη διὰ πολλοῦ ὑποθήσει. Cf. Polluc. l. c. qui equum describit ex Simone quodam, viro equestris rei perito, quem Xenophon ipse secutus est. — Particulam δὲ inseruit Piccolus, quam postulabat metrum.

CCVIII. Ex Cramer. *Anecd. Paris.* t. IV, p. 281, et Piccol. *Supplém. à l'Anthol.*, p. 130. — Cf. infr. n. 213 β', Ἔγνωμεν ὄντως, vss. 7 et 8.

CCIX. Bandin. *Catal. etc.* T. III, p. 4. Ex codice XIII sec. inter alia, *Ammonii Philosophi in Decem Aristotelis prædicamenta Commentarium* continente, ubi « in fine Aristotelis textus hoc legitur in ipsius *Prædicamentorum* laudem tetrastichon elegiacum. » *Bandin.*, cujus latina versio est.

CCX. Bandin. *Catal.*, t. II, col. 386 sq. Sequuntur hi versus tractatum Ἀριστοτέλους Περὶ παντὸς κόσμου πρὸς Ἀλέξανδρον βασιλέα, cod. XVI sec.

CCXI. Edidit Ald. Manutius in fronte *Organi* Aristotelis, edit. princ. 1495; repetiit v. doctiss. et litterarum optime meritus Ambr. Firm. Didot, in egregio libro *Alde Manuce et l'Hellénisme à Venise,* p. 69, not. 1 : « En tête du vol. (l'*Organon* de 1495), sont trois épigrammes en vers grecs sur l'*Organon* d'Aristote. La première, qui est ancienne, est d'un *anonyme.* Elle dit que « ce livre est celui de l'esprit et de la raison humaine; comparable au feu, il illumine la vérité et consume l'erreur. »

CCXII. Eustratii Metropolitæ Nicæni *Commentario in secund. posterior. Analyt.* præfixum hoc epigramma edidit Fabric. *Bibl. gr.*, t. III, ed. Harles, p. 493 (Cf. *ibid.* p. 264 sq. not.). — Vid. Th. Buhle, *De Interpr. gr. Aristot.* p. 299. — Vs. 2 edidit Fabr.-Harl. ἀσταφείης.

CCXIII. Bandin. *Catal. etc.* T. III, p. 29, in cod. XII sec. varia Aristotelis opera quæ *Organon* dicuntur et schol. habente. « Clauditur volumen duobus carminibus in laudem *Organi* Aristotelici. »

CCXIV. Post exegesin Pediasimi in Theocriti Syringem, a Gail. editam, *Philol.* 1828, T. II, p. 441. — Sequitur ejusdem Holoboli in Theocriti Syringem metrorum synopsis.

De Holobolo vid. supra dictæ synopseos titulum, atque Hasii *Notice des mss.* t. IX.

CCXV. Bandin. *Catal. etc.* T. III, p. 17. cod. 32, sec. XIV. In fine ms. *Enarrationis Ammonii in quinque voces.*

CCXVI. Bandin. *Catal. etc.* T. III, p. 12 in cod. sec. XV S. Joann. Damasceni opera dialectica continente. — Vss. 4 sqq. Vide Porphyr. *Isagog.* c. 2. — Vs. 7. Vid. Aristot. *Categ.* c. 1. init.; Cf. *ibid.* c. 3, § 15.

CCXVII. Bandin. *Catalog. etc.* T. III, p. 2. Ex codic. XIV sec. Simplicii Commentaria in decem Prædicamenta Aristotelis habente. In calce libri hoc epigramma est, quod transtulit ipse Bandinius.

CCXVIII. Bandin. *Cod. gr. catal.* T. II, p. 44, in codice XIV s. Dionysii *Terræ habitabilis Descript.* et Æschyli ac Sophoclis Tragœdias continente, sub *Prometh. relig.* finem. Dedimus e cod. Bibl. publ. Paris. n. 2793, schol. in *Prometh.* Æschyli habente. Affertur hoc epigramma in vs. 1080 : Καὶ μὴν ἔργων κοὐκέτι. — Hic paucissimis verbis repetuntur quæ apud veteres vulgata sunt de causis Ætnæ eruptionum. Vid. imprimis Corn. Sever. *Ætna,* 175 sqq..

Justin. IV, I, 5-11, etc. — Vs. 4. Cod. Flor. ἐκρέων. — Vs. 5. Cod. Par. ἐκπεσεῖν. — Vs. 6. Codd. Fl. et Par. πεπληρωμένης. — Vs. 7. Flor. βίᾳ. — Vs. 8. Bandin. σίραγξι quod verisimile est librarii ἰωταχίζοντος culpa esse factum; cod. Paris. σήγαγξιν.

CCXIX. Bandin. *Catal.* T. II, p. 642 sq. ex cod. sec. XIV, Josephi *Antiquit. Judaic.* XX libr. habente; in fine libri. Bandinii versionem dedimus. — Vs. 1. Band. τοῖς φιλιστόροις,

CCXX. Versio est Bandinii qui hoc epigrammation exhibuit in *Catalog. etc.* T. II, p. 627. — Cf. infr. Michaelis cujusdam epigr. 275 Ὦ φρὴν μία πόσων...

CCXXI. Bandin. *Catal. etc.* T. II, p. 612. ex cod. XIV sec., in calce libri primi Hermogenis *De formis oratoriis*. Transtulit Bandinius.

CCXXII. Bandin. *Catal. etc.* T. II, p. 469, cum hoc titulo prorsus falso nequaquam ad rem quadrante : Πολυδεύκους ἔπη εἰς Κόμοδον (sic) τὸν βασιλέα. Codex Ὀνομαστικὸν continens XV sec. est; operis fronti præpositum est epigramma. Pollucem alloquitur poeta. — Vs. 3. ηὔλησα non ab αὐλέω, sed ab αὐλάω quod a vocabulo αὐλή, *area*, deductum pro comperto habeo. (Cf. Hor. *Od.* I, quidquid Libycis verritur *areis*); αὐλᾶν, omnibus lexicis omissum, idem valet ac nostrum verbum *engranger;* quod suspicabatur Bandinius vertens « lætus *collegi.* » — Vs. 5. Bandin. εὕρημα, quod vix intelligitur.

CCXXIII. Bandin. *Catal. etc.* T. II, p. 470, in fine cod. XV sec. Pollucis *Onomasticon* continentis. Ipsius editoris versio est, duobus tribusve locis emendata.

CCXXIV. Boissonad. *Anecd. gr.* t. II, p. 472, e cod. Bibl. Publ. Paris. 1310, p. 216, 2. cum hoc lemmate : Ὅτι τοῦ Λουκιανοῦ μαΐστωρ ἦν ὁ Ἀριστοφάνης. Lemma quod dedimus Boissonadii esse videtur.

CCXXV. E Crameri *Anecd. Paris.* t. IV, p. 312, Piccolus repetiit in *Supplém. à l'Anthol.*, p. 140. — Vs. 3. Conjiciebat Piccolus ὡς πρὸς τά. Nihil mutavi nisi interpunctiones : scriptum erat ᾠδαῖς ἐμφύτοις, ὡς πρὶν τὰ καινὰ κ. τ. λ. — Vs. 4. Pro verbis σὰ τὰ ubi geminatum τὰ vix tolerari potest, scripsi τοῦ : quidquid id est, poeta misera verborum μέλη et μέλιτος cavillatione indigne corrupit Homeri versum, *Iliad.* A, 249 : τοῦ καὶ ἀπὸ γλώσσης μέλιτος γλυκίων ῥέεν αὐδή. — Cf. infr. epigr. n. 227 : Εἰς τὸν Λιβάνιον.

CCXXVI. E Crameri *Anecd. Paris.* t. IV, p. 312, Piccolus, *Supplém. à l'Anthol.*, p. 140, uterque sine lemmate. — Vs. 1. Meminit fortasse poeta Vulcanum cecidisse in insulam Lemnum (Hom. *Iliad.* A, 593) unde mirum, ut sibi finxit, peteret antitheton.

CCXXVII. E Crameri *Anecd. Paris.* t. IV, p. 312, Piccolus, *Supplém. à l'Anthol.*, p. 140. — Vs. 2. Cf. supr. n. 225. Εἰς Φιλόστρατον Λήμνιον. — In similitudine vocabulorum Λιβάνιε, λιβάς lusus est, ut moris ea ætate est, frigidior.

CCXXVIII. E Crameri *Anecd. gr. Paris.* t. IV, p. 315, Piccol. *Suppl. à l'Anthol.*, p. 143. — Vs. 3. Cramerus sic interpunxit, quod mutare velit Piccolus posito inter κάλλος et γῆς commate.

CCXXIX. E Crameri *Anecd. gr. Paris.* t. IV, p. 315, Piccol. *Suppl. à l'Anthol.*, p. 144. — Hæc Bithyniæ Nicæa est de qua vid. Strab. XII, 4, 7. — Vs. 3. λίμνη, Ascanius lacus, Strab. *ibid.*; Plin. V, XLIII. — Vs. 4. Nicææ prius nomen fuerat Olbia. Plin. *ibid.* — Νίκαια — νικῶσα verborum lusus.

CCXXX. E Crameri *Anecd. gr. Paris.* t. IV, p. 315, Piccol., *Supplém. à l'Anthol.*, p. 144. — Vs. 2. Πραινεστός, sic cod.; sic Græce dicitur (Strab. V, 3, 10, 11), latine Præneste. — Parum apud veteres celebrantur Prænestinæ oleæ. Lemma addidi ex præced. epigr.

CCXXXI-CCXXXII. Bandin. *Catal. etc.* in cod. XV sec. ante Galeni *De medicam. composit. secundum loca* libr. X, « prævio capitum singulorum librorum indice satis accurato ac duplici hocce exscriptoris epigrammate in Galeni simul, ac præmissi indicis commendationem. » Hæc Bandinius, cujus versio est.

CCXXXIII. Boissonad. *Anecd. gr.* t. II, p. 473, ex cod. 1630, p. 134, 2; Cramer, *Anecd. Paris.* p. 284, et inde Piccolus, *Supplém. à l'Anthol.*, p. 132, cum sex versibus huic disticho subjectis, quos haud absurde, ut ex Boissonadii editione apparet, arbitratus est Piccolus ad alterum *in Iamblichum* epigramma pertinere. Vide sub n. 235. — Vs. 2. Πορφύρεον, πορφυροῦν, μέλαν, Hesych. — Πορφύριος, πορφυροῦν, simili superioribus epigrammatibus verborum lusu.

CCXXXIV. Bandinii *Catal.* t. II, p. 117, in fine codicis habentis « Ammonii philos. *In quinque Porphyrii voces Comment.*, et aliquot tabulas divisionem substantiæ et alia exhibentes. »

CCXXXV. Cramer. *Anecd. Paris.* p. 284, et inde Piccolus, *Suppl. à l'Anthol.* p. 132. In cod. Crameri hoc epigr. subjectum fuit disticho cuidam de Porphyrio, quod supra dedimus, n. 233 : Ὁ Πορφύριος... Recte vidit Piccol. duo diversa esse epigrammata, quæ librarii negligentia in unum coacta erant. — Vs. 5. Cramer. Ἐλ. τὸν ἄνδρα ὁ μήπω λέγων. Quod sensu carebat; correxit Piccolus. — Vid. sequens epigramma.

CCXXXVI. Ex Crameri *Anecd. gr. Paris.* t. IV, p. 318, Piccol. *Supplém. à l'Anthol.* p. 146. — Vss. 3-4, Innuit hunc, ut opinor, Iamblichi locum in *Protreptico*, XIV : ἡ δὲ (τοῦ φιλοσόφου) διάνοια... πανταχῇ φέρεται κατὰ Πίνδαρον, τά τε γᾶς ὕπερθε καὶ τὰ ἐπίπεδα γεωμετροῦσα, οὐρανοῦ τε ὑπὲρ ἀστρονομοῦσα, καὶ πᾶσαν παντᾶ φύσιν ἐρευνωμένη τῶν ὄντων ἑκάστου ὅλου, εἰς τι τῶν ἐγγὺς οὐδὲν ἑαυτὴν συγκαθιεῖσα. — Vid. supr. epigr. 235.

CCXXXVII E cod. Bibl. publ. Paris. 1810, p. 93, ad calcem Commentarii Hermiæ in Platonis *Phædrum* edidit Boissonad. *Anecd. gr.* t. II, p. 471 sq.; addidit lemma. — Vs. 1 et 2. cod. μνημονεύσας, τρίτον, reposui μνημονευτὸς (conjiciebam et μνημονευθεὶς) et τρίτος ut constaret sensus.

CCXXXVIII E Cramer. *Anecd. gr. Paris.* t. IV, p. 319, Piccol. *Suppl. à l'Anthol.* p. 146.

CCXXXIX. Boissonad. *Anecd. gr.* t. II, p. 477 sq., ex codic. 1630, p. 76, 2. Jam dederat Bandinius *Catal. etc.*, p. 338 sqq. in XV seculi cod. XIV astronomica et geomantica varia continente, post opus cui titulus est : Ἀρχὴ τῶν τοῦ Λαξευτηρίου κρίσεων

ἐν ὀνόματι Κυρίου. Vs. 1. Bandin., ἀρχὴ τοῦ χρόνου; χρόνος hic est annus. — Vs. 2. Bandin., Ὁ δέ γε Ταῦρος ὁ οἶστρος Ἀφροδίτης. — Vs. 3, Id. ζώων δὲ ζεῦξίς ἐστιν.—Vs. 4. Id. Καρκ. δ' ἐστὶ φωσφ. δ' ὀπ.— Cf. *Anth. lat.* lib. V, epigr. XL : Æstifer est pandens ferventia sidera Cancer (Burm. Cancri). — Vs. 5. Id. Λέων δὲ θερμὸς ἐκπ. Q. Cicer. in *Anth. lat.* ib. XLI : Languificusque Leo proflat ferus ore calores. — Vs. 7. Id. *ibid.*, æquatque diurna — tempora nocturnis dispenso sidere Libra. — Vs. 8. ὁ Σκορπίος σκορπισμός, verborum lusus. — Vs. 10. Significare videtur poeta hiemali tempore agricolam secure ac quiete vivere, — Vs. 11. Germanicus ex Arat. *Prognost.* II, 159, sq.: Frigidus at rapidis horrebit Aquarius Euris — brumalesque dabit pluvias. Q. Cicer. loc. citat. ... nebulas rotans liquor altus Aquari.

CCXL E cod. reg. 1630, p. 114, 2. Boissonad. *Anecd. gr.* t. II, p. 456 sq. — Vs. 6, cod. « συμπαρατεταμένην. Permutari participia τεταγμένος et τεταμένος ostendi *ad Marinum* et *in Notit. mss.* t. XI, II, p. 63. » — Vs. 9. Cod. νεάνις τριάκοντα ἐπτ. Correxit Boisson. — Vs. 16, θάνοι. « Relinquam poetastro suum vel librarii solœcismum. » *Boiss.* — Cf. Solonis de re eadem carmen supr. n. 5, et infr. n. 254. Pisidis versiculos.

CCXLI Edid. Millerus in *Catal. cod. mss. Scorial.* p. 47. — Intexti sunt versus in quibus ridiculo quodam nisu et lusu sic digesta atque implicata sunt res et verba ut unius quodque ad alterius sensu referatur verbum, ut in hocce nostro disticho voci θάρσος respondet sequentis versus δειλῶν, etc., hac ratione : Σὺ θάρσος δειλῶν, ἥβη γερόντων, δύναμις ἀσθενῶν, κ. τ. λ. — Cf. Pentadii *in Virgilium* epigr. in *Anthol. lat.* II, CCIII :

Pastor, arator, eques, pavi, colui, superavi
Capras, rus, hostes, fronde, ligone, manu.

Quod rarius apud nos tentatum est, lingua tales nugas non patiente; exemplum tamen habemus in epigrammate Marollii quod Ovidii imagini adscripsit :

A Sulmone, à la cour, au rivage Pontin,
Je naquis, je vequis, je finis mon destin.....

CCLXII. E Crameri *Anecd. gr. Paris.* t. IV, p. 328, Piccol. *Suppl. à l'Anthol.* p. 149. — Vs. 2. addidit καὶ Piccolus.

CCXLIII. E Crameri *Anecd. etc.*, *ib.* p. 329. Piccol. *Suppl. à l'Anthol.* p, 150. — Vs. 4. Animadvertit Piccolus ὡς ἄν infimæ esse Græcitatis pro ὡς εἰ ou ὡσεί. Alludit poeta duplici verbi Θέων sensui, quod et philosophi nomen est, et, ut participium verbi θέειν, « currens » significat.

CCXLIV. Ex Meibomio emendatum hoc epigramma dedit Fabricius (edit. Harl. t. III, p. 643 sq.) — Vs. 1. Bacchius, Βακχεῖος, musicus Aristoxenius dicitur ante Aristidem Quinctilianum vixisse. — Vs. 2. Dionysius ille musicus est qui Constantino Magno imperante floruit.

CCXLV. Cramer. *Anecd. gr. Paris.* t. IV, p. 285, Piccol. *Suppl. à l'Anthol.* p. 132, — Vs. 1. Cramer. ποθέων; emendavit Piccolus. — Vs. 2. latiore quam quo solet sensu accipi hic videtur Οὐρανίη, et eadem esse hæc musa quam invocat (*Parad. lost.* b. VII init.) egregius poeta Milton. : The meaning, not the name, I call : for thou — nor of the Muses nine..... but, heavenly-born..... — thou with eternal wisdom didst converse, — wisdom thy sister, etc.

CCLXVI. Ex Cramer. *Anecd. Paris.* t. IV, p. 296, Piccol. *Suppl. à l'Anthol.* p. 136.

CCLXVII. Cramer. *Anecd. Paris.* t. IV, p. 296; Piccol. *Suppl. à l'Anthol.* p. 135 sq. — Vs. 1. ἀρθῇ elliptice pro ἀρθῇ ἐκ μέσου, ut apud Plutarch. *De san. tuend.* 127, ἀρθεῖσα τράπεζα, *sublata mensa.* — Vs. 2. Vid. supr. epigr. 246, vs. 4.

CCXLVIII. Cramer. l. c. p. 326 et Piccol. l. c. p. 148. — Vs. 2. Cod. habet ἀπίν^ς, unde eruit Cramerus ἀπινης (*sic*); ἀπινὴς ne, id est *sordibus purgatus?* quod quid velit non satis patet. Sed probabilius, ut conjecit Boissonadius (*Thesaur. ling. gr.* s. v.), ἀπινης (ita enim scribendum) est pro ἐξαπίνης, et audacius id mutavit Piccolus in ἀφανής.

CCXLIX. Cram. *Anecd. Paris.* t. IV, p. 282; inde Piccol. *Suppl. à l'Anthol.* p. 131. — Vs. 4. Cramer. ἐδήλου μακέτις γῆ, τί Σκύθαις. — Vss. 5 et 6. Idem ὁππότ' ἄν — — βλέπεις; Piccoli sunt emendationes.

CCL. Cramer. *Anecd. gr. Paris.* t. IV, p. 297; inde Piccol. *Suppl. à l'Anthol.* p. 136. Vs. 1. παντταίνετος, nom. commune lexicis deest. — Vss. 2-3, Cramer. ὦ νέκταρ, οὐχ ὅ τ. θ. Γανν. | κιρνᾷ νέος τις, ὧδ... Correxit Piccol. qui se novum scribendi modum Γαννυμίδης et γάννυνται poetæ imputare prædicat, versumque quartum pessimo exemplo a Christiano dictum arbitratur. Ceterum frigidis facetiis scatet hocce poemation : Πραϊνεστοῦ, παντταινέτου, Γαννυμίδης, γάννυνται; Κυρίου, Κυριώτου, etc.

CCLI. E. Cramer. *Anecd. gr. Paris.* t. IV, p. 332, Piccol. *Suppl. à l'Anthol.* p. 151. — Vs. 2. Fortasse legendum λαμπάδ' οὐ κρινῶ. *Piccol.* Qua ratione? — Vs. 4. Cramer μὴ βλέπω (?). — Simili fere sed naturæ propiore affectu cecinit J.-J. Rousseau :

Hélas! si je passe
un jour sans te voir,
je cherche ta trace
dans mon désespoir.
Quand je t'ai perdue,
je reste à pleurer;
mon âme éperdue
est près d'expirer.

CCLII. Cramer et Piccol. locc. cit. ille vs. 1. Τί κόσμος, εἰπέ, δ. ἡ σφενδόνη; hic, Τί κόσμος, εἰπέ· δακτ. ἡ σφενδόνη, — ἢ μᾶλλον κ. τ. λ.

CCLIII. Cramer. et Piccol. locc. cit. eadem scriptura usi sunt.

CCLIV. E cod. 1310 p. 63, 2, Boissonad. *Anecd. gr.* t. II, p. 457. — Vs. 4. Cod. πέλοι. — Cf. supr. n. 5 egregiam Solonis descriptionem : Παῖς μὲν, ἄνηβος... Cf. et Hippocrat. inter Philonis Judæi *fragm.* p. 1199 : Ἐν ἀνθρώπου φύσει ἑπτά εἰσιν ὧραι, ἃς ἡλικίας καλέουσι, παιδίον, παῖς, μειράκιον, νεανίσκος, ἀνὴρ, πρεσβύτης, γέρων. Καὶ παιδίον μέν ἐστιν ἄχρις ἑπτὰ ἐτῶν, ὀδόντων ἐκβολῆς· παῖς δ' ἄχρι γονῆς ἐκ φύσιος, εἰς τὰ δὶς ἑπτά· μειράκιον δ' ἄχρι γενείου λαχνώσιος, εἰς τὰ τρὶς ἑπτά· νεανίσκος δ' ἄχρις αὐξήσιος ὅλου σώματος, εἰς τὰ τετράκις ἑπτά· ἀνὴρ δ' ἄχρις ἑνὸς δέοντος πεντήκοντα, εἰς τὰ ἑπτάκις ἑπτά· πρεσβύτης δ' ἄχρι πεντήκοντα ἕξ, εἰς τὰ ἑπτάκις ὀκτώ· τὸ δ' ἐντεῦθεν, γέρων. — Cf. et Anonymi jejunam descriptionem supr. n. 240.

CCLV. Edidit Matranga, *Anecd. gr.* p. 559, unde repetiit Piccolus, *Supplém. à l'Anthol.* p. 203 sqq. Interpunctiones mutavi. Scripserat editor vs. 2, ἔραμαι·, scripserat et ἄπο νῦν, quasi finxisset poeta ver-

bum ἀπέραμαι. — Vs. 4. Matrang. ὅς με γάλακτι ἔθρεψεν θείων ναμάτων. « Sic omnino habet codex et quidem valde mendose, nam frustra his verbis pentametrum effinges. » Correxi ἔτρεφεν, θειοτέρων (conjeceram et δαιμονίων et θεσπεσίων) μαθέων. Piccolus, τρέφει θειοτελῶν, qui subjicit : « Il reste toujours la faute de prosodie pour la première syllabe de ναμάτων, mais c'est là une peccadille qu'il est convenu de passer aux poëtes byzantins ». Nos autem, ni fallimur, mendum inesse et verbo ναμάτων credimus, quod cum verbo γάλακτι fere sensu caret. Quid est enim *lac fontium* aut *laticum*?

CCLVI. Ediderunt e codd. Bibl. Publ. Paris. 2720 Boissonnad., (*Anecd. gr.* t. II, p. 410 β'). Laurent. Florent. 29, plut. 53, p. 160 *b*. Piccolus (*Suppl. à l'Anthol.* p. 211), repetimus nos ex cod. Paris. ejusd. Bibl. n. 1773, f° 265, r°. — Cod. Boissonad. hoc et sequens fragm. Leoni philosopho tribuit, sed in Florentino et in nostro nulla ejus generis mentio est. — Vs. 3. « Homerum imitatur, qui dixit Il. I, 447 : Οἷον ὅτε πρῶτον Ἑλλάδα καλλιγύναικα. Ex hoc versu et sequente discimus Leonem philosophum, qui vulgo Byzantius dicitur, sic fuisse dictum ex commemoratione ac diuturna apud Byzantios habitatione, non ex nascendi conditione. » *Boiss.* — vs. 7. Cod. nost. βασιλεῦσι.

CCLVII. Boissonad. e cod. Paris. Bibl. Publ. 2720, p. 11. (*Anecd. gr.* t. II, p. 470 γ'), Piccol. e cod. Flor., Bibl. Laur. 29, plut. 53, p. 161 (*Suppl. à l'Anthol. ib.*). Damus ex cod. Paris. ejusd. Bibl. n. 1773. f° 265 r°. — Vs. 1. Omnes codd. ἀπηνθησάμην, emendavit Boissonad. ἀπηνθίσαμεν; Piccol. ἀπηνθισάμην. — Vs. 2. Lilia, λείρια, hîc sunt pro quolibet genere florum. — In nostro cod. sicut in Florentino his versibus subscriptum est distichon Luciani Τοῖσι μὲν εὖ πράττουσι κ. τ. λ., quod in *Anthol. pal.* est (X,28).

CCLVIII. Cramer. *Anecd. gr. Paris.* t. IV, p. 285 sq. Cum tenuissimis his versibus confer nobilem Lucan. II, 272 locum...

Nubes excedit Olympus
lege Deum : minimas rerum discordia turbat;
pacem summa tenent.

CCLIX. Repertam in *Eubœa* atque e lapide transcriptam in cod. ms. Chrysanthis Notaræ Hierosolymorum patriarchæ, qui exstat Constantinopoli in bibl. Metochii sancti Sepulcri, hanc inscriptionem edidit *Pandora*, a. 1864-5, n. 340, p. 92. Pertinet ad viam arte summa factam per locos et montibus et paludibus difficiles. — Vs. 1. Simile aliquid habet Theophyl. *Epist.* 4, p. 30 : Ὁ δημιουργός..... αἰγιαλοῖς τὸ πελάγιον κεχαλίνωκε ῥεῖθρον *i.e* et littoribus pelagius *frenatur* fluctus. — Vs. 2. τὸ τὴν ἄστατον σάλον, absque sensu; legendum τοῦ τῆδε ἀστάτου σάλου. — Vs. 5. Πρωτοσπαθάριος, primus σωματοφυλάκων, abest lexicis, etiam *Thesauro*. Satis apparet legendum Ἑλλαδοκλέης, pro Ἑλλαδοκλέους quod editum est; nomen nusquam alibi repertum. — Dedit et hunc titulum Kirchhoff. *Corp. Insc. gr.* T. IV, p. 367, n. 8801, ex Rossii apographo. — Vs. 2. τρίβων. — Vs. 3-4. Ordine mutato, χερσῶν τὸ ῥεῖθρον καὶ [π] ε... ῶν, τέχνης βίᾳ ‖ τὸ κῦμα ῥευστὸν καὶ τὸν ἄστατον σάλον ‖ Vs 5. κλεινὸς Θεοφύλακτος οἰκείοις πόνοις. ‖ Vs. 6. : ὁ πρωτοσπαθάριος Ἑλλάδος κλέος.

CCLX. Bandin. *Catal.* t. II, p. 116. in fine pag. 167 ms. continentis, post multa alia, Anonymi *Dissertationem de Psalmorum ordine etc.* — Vs. 5. proprie simia, hîc nanus, pumilio, cæterum hæc omnia quasi ænigmatice dicta sunt, utpote ad quem vel ad quid pertineant haud facile videas.

CCLXI. *Heliopoli* Syriæ (Balbek). *Corp. Insc. gr.* T. IV, p. 315, n. 8667. — Vs. 5 dedimus ex lapide ne una quidem mutata littera; ut Θεοδό... sic ὁσίου secunda et quarta sede tribrachyn exhibet pro iambo, ut fieri solet in infimæ ætatis titulis.

CCLXII. *Mistræ* (Spartæ novæ) in lapide fontis. Edita est e Trezelii apographo in *Expédit. scientif. de Morée.* II, p. 79 sq. Repetiit Lebas *Inscript. gr. et lat.* 1837, p. 152 sq. Ex utroque dedit Kirchhoff. *Corp. Inscr. gr.* T. IV, p. 349, sq. n. 8762. — Vs. 1. κυρὰ χορῶν. Cf. Hom. *Od.* N. 412 : Σπάρτην ἐς καλλιγύναικα; ἀνδράριστος hoc sensu lexicis abest. « Il est à présumer que la ville privée d'eau par suite de la perte de ces sources qui entretenaient ses fontaines, avait eu à souffrir de quelque épidémie, et qu'un magistrat, προστάτης, lui avait rendu sa salubrité première en réparant l'aqueduc ou les canaux qui y amenaient l'eau. Cela expliquerait l'emphase du début.» *Lebas*. Vs. 2. Id. legebat Ἄνθας propr. nomen. Vs. 3. Kirchhoff. maluit προστατεῖ, claudicante versu. Pro πόλεως Lebas. conjiciebat χώρας : verbi quodcunque fuit, una superest littera in Trezelii apographo A vel Λ. — Vs. 4. Lebas. ἀνεγείρων. — Vs. 5. Idem ἐς ὄρη τάδ' ἐπήλασε θεσπεσίαν τε, quæ sensu omni carere notat Kirchhoff. — Secundum quem Lebasio adversantem numeralis nota quæ titulo subscripta est (ΤΞ ∦ ΑΥΓΟΥϹΤΟΥΚΞΗ) sic legenda est [Ἔτει α] τ [ῷ] Αὐγούστου ⲕ̄ η̄, id est ex æra Dionysiana post Christ. 1300. Placebat Lebasio, ex epocha Constantinopolitana, annus mundi 6300 sive 6362, post Christ. 808 ou 854, Augusti mensis vicesima die.

CCLXIII. *Constantinopoli*. Titulos duo iisdem verbis conceptos edidit post alios Kirchhoff. *Corp. Inscr. gr.* T. IV, p. 313. n. 8672. « Theophilus qui regnavit ab a. 842, quam bene meruerit de munimentis urbis maritimis instaurandis, præter scriptores testantur alii tituli. » *Kirch.* — Vide *Corp.* nn. 8673-8681.

CCLXIV. *Constantinopoli* in turri ad portam quæ dicitur Tchatlady Kapu. Transcripsit Spon. *Voyage d'Italie, de Dalmatie, etc.*, in-12, 1724. T. I, p. 305-6. Edidit post alios Kirchhoff. *Corp. Inscr. gr.* T. IV, p. 317, n° 8687. Imperator ille Basilius Macedo est (867-886).

CCLXV. « *Constantinopoli*, in basi obelisci in medio hippodromi positi, quem æreis tabulis aliquando tectum fuisse narrant. »

Edidit Gruter. *Inscriptt.* p. CLXXXVI, 1, Georg. Dousa, *De Itinere suo Constant.* p. 39, Cangius. *Constantin. Christ.*, t. II, p. 105, Hier. Bosch. *Flor. gr. mantiss. tert.* p. 396-7, cum versione Grotii, Jacobs. *Append.* n. 357, Kirchhoff. *Corp.* t. IV, p. 327, n. 8703. — Vs. 2. Imperator iste Byzantinus, Romani Lecapeni filius, est Constantinus nomine octavus qui regnavit ab an. 928 ad an. 945, sive ut Kirchhoffio placet Romani II filius qui regnavit solus, ann. 1025-1028.

CCLXVI, *Antiochiæ* Syriæ in turri mœnium. — *Corp. Inscr. gr.* t. IV, p. 331, n. 8711, ubi demonstratur hunc titulum terminis includi posse anni p. Christ. 1071 et temporum Nicephori Phocæ imperatoris a quo anno 968 Antiochiam receptam fuisse constat. Sub titulo versibus conscripto legitur : δὲ

θεοῦ, σῶσον. — Vs. 4. Cf. supr. n. 263, vs. 4.

CCLXVII. « Edidit Cangius in additamentis ad *Constantinopolin Christ.*, ad calcem Zonaræ p. 151. » *Jacobs.* — Inde duxit Brunck. *Anal.* III, p, 128. — Vs. 4. Brunck. *ib.* ἦν παρέλθῃς, malebat tamen εἰ παρέλθοις. — Vs. 6. « Τὸ τοῦ λόγου..., ne ut, quod hi versus timendum tibi esse dicunt, vere experiaris.» *Jac.*

CCLXVIII. E codice monast. S. Justinæ Patav. edidit Montefalcon. in *Diario Italic.* p. 78. Codicis hujus membranacei XII. sec. Theophylacti *in Evangelia*, in fronte hi quatuor versus exstant. — Hæc Maria Augusta esse videtur uxor Nicephori Botoniatæ imperatoris.

CCLXIX. Ex sua plumbearum bullarum collectione edidit Mordtmannus in Constantinopolis Ἑλληνικῷ φιλολογικῷ Συλλόγῳ, παραρτ. τοῦ ΙΓ' τόμου, 1881. 4° p. 45. — Ubi v. d. Mordtmannus ipse : Ἐν τῷ καιρῷ τῆς ἀνταρσίας Νικηφόρου τοῦ Βρυεννίου ὁ αὐτοκράτωρ Νικηφόρος Γ' ὁ Βοτανειάτης ἔστειλεν Ἀλέξιον τὸν Κομνηνὸν κατὰ τοῦ ἀντάρτου, τιμηθέντα τῇ ἀξίᾳ τοῦ δομεστικοῦ τῶν σχολῶν τῆς δύσεως. Μετὰ δὲ τὴν καταπολέμησιν τοῦ Βασιλακίου ὁ Ἀλέξιος ἀνηγορεύθη Σεβαστός, κατὰ μὲν Ἄνναν τὴν Κομνηνήν. (*Alexiad.* p. 48). Igitur Alexius nomine primus est ad quem referenda est hæc bulla. In anteriore sigilli parte legitur ΟΑΓΙΟϹ... ΔΗΜΗΤΡ..

CCLXX. Ex sua eadem collectione Mordtmannus, op. cit. *ibid*, qui fatetur se non affirmare posse utrum Alexii Comneni nomine primi sigillum sit an alterius cujusdam Alexii ducis imperatoria gente oriundi, notatque virum quemdam doctum hoc sigillum tribuisse Alexio Cæsari Στρατηγοπούλῳ, qui ex urbe Latinos expulit; nequaquam autem referendum esse ad Alexium cognomine Comnenum qui Annæ Comnenæ et Nicephori Bryennii filius erat, missusque fuit ab imperatore Manuele Comneno, ut exercitus dux præcipuus et classis ad evertendam Brindisii arcem. De quo vid. Cinnam. p. 164-5, sub ann. 1156, et Muralt. *Chronol. Byzant.* — Supra distichon legitur Μ(ήτη)ρ θ(εο)ῦ ἡ ἁγιοορίτισα, atque in antica sigilli parte repræsentatur sanctissima Virgo apprecans. Dextra autem manus obsignans Παναγίαν.

CCLXXI. Ex collectione Sabbæ Cugiumtzogli Mordtmannus, l. c. p. 46.

CCLXXII. In fine Alexiadis. — Vs. 2. Etsi, ut apparet, καλὴ hic significet probam, honestam, fortasse in animo habuit doctissima mulier Homericam dictionem *Od.* θ, 320, καλὴ θυγάτηρ, quæ sane est *pulcra* filia, ut quæ de Venere ipsa usurpatur. Ejusdem sententiæ est Ronsardi tetrastichon quod Franciadi imperfectæ subdidit :

Si le Roy Charles eust vescu,
I'eusse acheué ce long ouurage :
Sitost que la Mort l'eust veincu,
Sa mort me veinquit le courage.

CCLXXIII. Ex collectione Chatzæ Agop. Mordtmann. *ibid.* Manuelis Comneni sigillum est. Inter utramque sigilli partem dividitur distichon.

CCLXXIV. Ex sua Mordtmannus collectione, l. c. p. 48. Mariæ Comnenæ sigillum est.

CCLXXV. Bandin. *Catal. etc.*, t. II, p. 627 sq. ex cod. XIV seculi, quatuordecim Plutarchi Vitas exhibente, quas cum aliis nonnullis sequitur hocce epigrammation. Editoris versionem damus. Quinam sit Michael iste plane ignotum.

CCLXXVI. Bandin. *Catal. etc.*, t. II, p. 627. Vid. præc. epigr. Editoris ipsius versio est.

CCLXXVII. *Hadrianopoli* in mœnibus. Edidit ex Sponio (*Misc. erud. ant.* X, 32, p. 332) Kirchhoff. *Corp. Insc. gr.* t. IV, p. 332, n. 8713. — « Imperator est Michael VII, Constantini VII Ducæ et Eudoxiæ filius, quem regnasse constat ab an. 1071, ad 1078 post Christum. »

CCLXXVIII. In marmoreo vase. Vid. *Corp. Insc. gr.* n. 8727. — Vss. 4-5. Annus est post Christ. 1137.

CCLXXIX. *Constantinopoli* in columna porphyretica. Edidit Spon. *Voyage d'Italie etc.* t. I, p. 306. Unde multi repetierunt, inter quos Kirchhoff. *Corp. insc. gr.* t. IV, p. 363, n. 8790.

CCLXXX. *Dyrrachii* (Durazzo). — *Corp. insc. gr.* t. IV, p. 344, n. 8750. Annus ad epocham Constantinopolitanam exactus prodit p. Christ. 1225. « Theodorus autem ille Ducas Comnenus, qui turrim exstruxisse dicitur, filius est Angeli Sebastocratoris, qui, interempto fratre Michaele, Epirum tenuit cum Dyrrachio a Latinorum vindicatam dominatione, regisque sibi nomen arrogavit. » *Kirchh.* — Vs. 10. Supplementum est Kirchhoffii.

CCLXXXI. Edidit hanc inscriptionem supra portam arcis *Smyrnæ* positam, Pocock. *in Inscriptt. antiqq.* p. 26; Chandlerus p. 5, n. 13; Jacobs. *Paralip. ad Anthol.* p. 810, n. 60. Ed. Lips. n. 336. Repetiit Kirchhoff. *Corp. insc. gr.* t. IV, p. 343, sq. n. 8749. — Vs. 2. Ed. Lips. et Buttmann. ἐϋστεφάνοισί τε. — Vs. 3. Videtur habere lapis ΕΞΖ. Lips. probante Chandlero, mutavit in ἄεξον quod post Kirchoff. accepimus. Buttmanno placebat πτολίεθρα νέμουσιν. « In re incerta depravatam lectionem in textu servavi. Mihi in mentem venerat, ὅσαι πτολίεθρ' ὀνέουσιν, *quæ urbes juvant*, i.e, *ornant.* » *Jacobs.* — Vs. 4. Jacobsii (ed. Lips.) emendationes accepimus. — Vs. 5. Valde corruptum sic emendamus : ἁλσὶ pro ἄλΥ, initio, πε̄ρῑσσο̆μᾰχητον *nimiis contentionibus petitam*, pro πε̄ρΥμᾰχη̄τον; ἁλσὶ, *salibus*, plurali numero quod rarissimum esse fateor, ex Lucano qui *æquoreas sales* dixit, X, 257, conjeci, περισσομάχητον, ut dicitur περισσοτρύφητος, *nimis luxuriosus*, περισσοφρονέω, *valde prudens sum*, etc. — Vs. truncatum : ἀγρία· βάλε δέ μιν κ.τ.λ. supplevit Jacobs; Chandlero et Buttmanno post ἀγρία placebat θυμόν. — Vs. 8. γρηί et ἰσχνοπαρείῳ Chandlero debentur. — Vs. 10. Pocock. apogr. et omnes editiones habent ἀλλὰ Ῥώμης, emendavit Jacobs. ἀλλ' ἄρα Ῥώμης, quamvis confessus in ἀλλὰ posteriorem syllabam produci posse sequente ρ̄, « cujus licentiæ exempla quædam etiam in cultissimis Anthologiæ epigrammatis reperiuntur.» Ῥώμη ὁπλοτέρη, *Roma junior*, est Constantinopolis. — « Laudat hoc carmen Joannem Vatatzem de gente Ducarum, imperatorem, arcis Smyrnæ urbisque instauratorem; qui, exstincto socero Theodoro Lascari, anno 1222 hereditatis jure Nicææ imperium obtinuit, ad annum usque 1251. Regina enim quæ commemoratur, vs. 16, uxor ejus est Irene, Theodori Lascaris filia. » *Jacobs* et *Kirchh.* — Vs. 11 ut succurreret Chandler. παῖς μὲν Δ et καὶ βασιλ.

scribebat. — Vs. 13. Apograph. habet τεύξατο, (ΑΤΕΥΞΑΤΟ) claudicante versu, τετεύξατο scripsit Chandler. probante Buttmanno; legimus, ἀνετεύξατο, *refecit* ita ut integra essent. — Vs. 14. Πυκνώσας Buttmanni emendatio est pro πυκνά τε παρήϊα.— Vs. 18. Marmor, si credimus apographo, habet : ΟΨΙΝΕΠΙΙΚΕΛΟΝ, Chandler. : ὄψιν ἐπίκελον ἦν, *vultu similem suo Gratiis*. Jacobs. retinet apographi lectionem, in qua sibi fingit secundam vocis ἐπίκελον per poetæ licentiam, longam esse; verisimilius nobis videtur legendum esse ἐπεικέλιον ab εἰκέλιος quod apud Manethon. III, 237, invenitur. Vide *Thes. Ling. gr.* v. εἰκέλιος.

CCLXXXII. Heracleæ Ponti (h. *Erekli*). Edidit v. d. G. Perrot. *Explor. arch. de la Galatie et de la Bithynie,* t. I, p. 18, n. 12. — Vs. 1 auxilio v. doctiss. Brunet de Presle restitutum profitetur editor. Subjectum iambis est ἔτ. ,ϛ [ωλγ'], 6833, p. Chr. 1325.

CCLXXXIII. Ex libro nonnullas div. Gregor. Nysseni oratt. continente, in ædibus hæredum Aldi et Andr. Asulani soceri edito, Venet. MDXXXVI, sine ulla originis hujus epigramm. indicatione. — Vs. 1. μελιττόγλωττος deest in *Thesauro*. — Vs. 4. Ludit poeta verbo γρήγορος, unde factum est propr. nom. Γρηγόριος; divi autem Basilii frater est et quasi eloquentiæ heres divus Gregorius. Vide infra epigr. 285.

CCLXXXIV. Edid. Miller, *Catal. cod. mss. Bibl. scorial.* p. 47.

CCLXXXV. Præpositum Gregorii Nysseni libro *De Homine,* edit. Aldin. 1536 et repetitum in *Oper. S. Greg. Nyss.* vol. I, p. 44. — Vs. 2. Fortasse legendum τέρματος εὐφυΐης seu εὐφυΐας. — Vs. 6. Melius, opinor, legeretur ἀναπληροῖ, *impleret,* et pro εὐφραδέως, εὐφραδίης. — Vs. 10. Pro προχέον quod sine complemento non usitatum est, reponendum προρέον, et fortasse in ἡδύπνοον mutandum est ἡδύπλεον, quod nusquam alibi reperitur.

«... Ceterum quod adjectum erat distichon, omisi prorsus. Quanquam haud dubie auctor ejus se præclaram operam in genere novo carminis inveniendo posuisse putaverit, qui de mei quidem judicii sententia multo facturus erat melius, si ad pristinas pangendi carminis leges accommodatum aliquod epigramma condidisset. Hoc vero hujusmodi est:

Νυσσαέων ἀγακλειτοῖο τόδε πρῆγμα,
ἀτρεκέως ἀγορεῦον τὴν μερόπων τετρακτύν.

Voluit significare confectum librum hunc esse ab Gregorio inter Nyssenos illustrissimo, qui præclare quaternionem hominis enarret. Versus ipsos appellavit ἐλεγειοηρώους ἐκ τοῦ ἐναντίου. Itaque sic eos legi voluit, inchoatos a voce postrema, duabus tamen primis in collatione præcedente dictionibus transpositis :

Τετρακτὺν μερόπων τὴν ἀτρεκέως ἀγορεῦον
πρῆγμα τόδε τοῖο Νυσσαέων ἀγακλει. »
Lewncl.

CCLXXXVI. Cramer. *Anecd. gr. Paris.* t. IV, p. 281, unde Piccolus, *Suppl. à l'Anthol.* p. 130. — Vs. 2. Cramer. ἀμφοτέρως, correxit Piccolus.

CCLXXXVII. Ex Augustano cod. Theodoreti (Vid. J. Hardt. *Catal. mss. Reg. Bavar.* t. V, p. 63) edidit Sylburgius in præfat. Theodoreti quam repetiit Th. Gaisford in edit. sua, Oxford. MDCCCXXXIX, p. XV, cum hoc lemmate : *In Theodoreti Disputationes has Epigramma ex August. cod.* — Vs. 2. Cod. πάλην, emendavit Sylburg.

CCLXXXVIII. Bandin. *Catal. etc.,* t. II, p. 641 sq. ex cod. sec. X, Josephi *De Antiq. Judaica* libros exhibente. « Clauditur opus epigrammate quodam heroico, cui titulus : Ἡρωϊκοὶ ὡς ἐκ προσώπου τοῦ γραφέως πρὸς τοὺς ἐντυγχάνοντας τῇ βίβλῳ. Epigramma vero glossis aliquot aspersum est. » *Bandin.* V. 6. περιώσια τέρματα, ἀπλήρωτα ὑπερβολικά. Vs. 9. συννεχέως, νωλεμέως. Vs. 10. φιλοτίμως, δαψιλῶς, λαμπρῶς, πλουσίως. — Vs. 5. Bandin. κατέδαψα, restitui καὶ ἔδαψα quod postulat τε quod præit. — Pro εὐφρονέως, scripsi εὐφρονέων, cum jam adesset alterum adverbium. — Vs. 11. ὁμοεργός lexicis, vel *Thesauro* abest, qui dat tamen ὁμοεργής et ὁμοεργία.

CCLXXXIX. Bandin. *Catal. etc.* t. III, p. 399 sqq. in cod. XV, sec. inter alia multa continente (XVIII, p. 229 b.) « hoc anonymi carmen iambicum *De septem Synodis œcumenicis ac de hæresibus per ipsas sublatis*. Carmen hoc male innuit Montifalconius, dum ait : Versus senarii de Arii dogimate. » *Band.* — Vs. 2. συνάναρχον. Cf. *Anth. Pal.* I, 24, 1 et Greg. Nyss. t. II, p. 31, B. — Vs. 5. Band. νομίσας, forsitan νόμισε s. νόμιζε, — ἀπαλλοτρίου. cum puncto. — Vs. 7. ἄνακτος ἴσαπ. Constantin, Magni. — Vss. 43-44 sic exhibuit corruptissimos Bandinius : μόνα τὰ σύμφρονες μήτηρ, γόνος, ἀντίφρονες καί... — Vs. 48. Bandin. ἔνθεν εἰς θεὸν πλοῦτον...

CCXC. Cramer. *Anecd. gr. Par.* p. 295.—Vs. 6 Jepravatus; cod. habet ἐγγρομ (*sic*); scripsit Cramer. ἐγγρομένους quod quid sit parum video; quasi esset ἐγρομένους *adortos, insurgentes in eum,* transtuli. Libentius tamen legerim ἀγρομένους, *coram eo congregatos*. Procul enim dubio meminit poeta lib. *Judic.* cap. XVI, 25-30 : Καὶ οἱ ἄρχοντες τῶν ἀλλοφύλων συνήχθησαν θυσιάσαι θυσίασμα μέγα... καὶ εἶπαν· Καλέσατε τὸν Σαμψὼν ἐξ οἴκου φυλακῆς, καὶ παιξάτω ἐνώπιον ἡμῶν· καὶ ἐκάλεσαν τὸν Σαμψὼν... καὶ ἔπαιζεν ἐνώπιον αὐτῶν... Καὶ εἶπε Σαμψών· Ἀποθανέτω ψυχή μου μετὰ τῶν ἀλλοφύλων. Vertit vulgata ἀλλοφύλους Philisthiim et Philisthinos.

CCXCI. Ex Cramer. *Anecd. gr. Paris.* t. IV, p. 333, Piccol. in *Supplém. etc.* p. 152. Vs. Hic inseruit θ', ut rerum junctura postulabat. — Vs. 3. Male comma posuit idem post μέ.

CCXCII. Cramer. *Anecd. gr. Paris.* t. IV, p. 293 sq, non sine multis mendis.— Vs. 2. εὐκραδίως deest lexicis quæ tamen habent εὐκράδιος. — Cramer. εὖτε θέλον. — Vs. 5. supplevi καὶ quod postulat metrum. — Vs. 6. Cod. περαστὸς, correxit Cramer. Vs. 7. Πάχος corpus crassum, χοὸς εὖτέ περ ἰός, *sicuti terræ aggestæ jactus,* i. e. sepulcri moles. Cf. Virg. *Æn.* VI, 732 sqq. — Vs. 8. Cramer. ὅς τε βάρος σιδάρῳ ὅ π. α. quod nequaquam intellexisse fateor. — Vs. 9. Cramer. μέριμναι. Conjicit Piccol. τηκεδόνες, quod nihil remedii affert. — Vs. 10. ἡδυμόρου lexicis deest.

CCXCIII. Ediderunt Boissonad. e cod. Bibl. Publ. Par. 1630. p. 63, *a.* in *Anecd. gr.* t. II, p. 471, Cramer. *Anecd. gr. Paris.* p. 285, cum lemmate Εἰς τὴν Ἀκαδημίαν, unde Piccolus, *Supplém. à l'Anthol.* p. 132 sq. — Vs. 5. Cramer. Piccol. ἀλλά τ' ἔμ' ἐκ β., nulla alia lect. varietate.

CCXCIV. E Crameri *Anecd. gr. Paris.* t. IV,

p. 329, Piccolus rursus edidit in *Suppl. à l'Anthol.* p. 149. — Vs. 3. Cramer. τὰ θρεπτά σοι, correxit Piccolus, qui fortasse tantum immutare debebat in θρέπτα accentum, siquidem, ut videtur, in usum venit ea istius vocabuli forma. Vid. Eustath. p. 101 et Hesych. exponentem τροφεῖα, τροφῶν ἀμοιβά, θρεπτήρια. Cf. Quint. Smyrn. xi, 89. — Vs. 11. Virgilium Byzantinus poeta meminisse videtur, Æn. xi. 63 : solatia luctus — exigua ingentis.

CCXCV. Ex Grut. *Inscriptt. Append.* CLXXIII, 6, repetiit Hier. Bosch. in *Floril. gr. Mantiss. tert.* p. 397, cum Grotii versione. — Vs. 7, Bosch. et Grot. θεοφανοῦς; nomen prop. esse videtur. — Vs. 8. Bosch. πρὸς εὐχτικόν. — Vs. 9. Grot. etc. Ἐπισκόπου.

CCXCVI. *Bostræ.* Ex apogr. Wetzstein. n. 88, ediderunt Kirchhoff., cujus sunt supplementa, et v. cl. Waddington. *Inscriptt. recueil. etc.* Syrie. n. 1959 a. Dositheum in Catalogo Bostræ episcoporum omisit Lequien. (*Orient. Christ.* p. 854, sqq.)

CCXCVII. *Aziaz* Syriæ. Edidit Burton. *Unexplored Syria* II, 381, tab. II, 25. Unde G. Kaibel. n. 1069. Sub hoc titulo legitur ἰνδικ. α τοῦ... ἔτους. Fuit etiam in eodem lapide altera inscriptio ex decem versibus composita, cujus e reliquiis nihil fere certum erui potuit. — Vs. 1. Marmor habet ΕΠΗΗΝΗϹ, pro ΑΙΠΕΙΝΗϹ, heteroclita, ut Kaibelio videtur, forma pro αἰπεινός.

CCXCVIII. In parietinis *Assi* Mysiæ super porta « moscheæ » in epistylio marmoreo litteris rubro colore inductis. Edidit inter alios Texier. *Descript. de l'Asie Min.* II, p. 204 (Cf. tab. 115 *bis*). Repetiit Kirchhoff. in *Corp. Insc. gr.* t. IV, p. 368 sq. n. 8804, et nuper v. cl. Waddington., *Voyage etc.*, *Inscriptt. etc.* n. 1730. — Vs. 1. κῆρυξ Κορνήλιος Cornelius intelligendus est centurio qui per Troadis oras Christi sacra fertur propagasse et Scepsi mortuus ac sepulcro conditus esse. Cf. Lequien, *Orient. Christ.* I, p. 784. Scamandri, civitatis Troadis, quam sedem episcopalem fuisse e titulo nostro discimus, mentio apud Hieroclem in *Synecd.* p. 394 et alios. — Vs. 4. Lapis habere videtur CKΑΜΑΝΔοθυποθω, in quo aliquid corrupti suspicor et legere malim πόλεως; si retinueris πόθῳ, jungendum erit cum αἰτῶν.

CCXCIX. Cramer. *ibid.* p. 306. De Studio « qui monasterium et ecclesiam in honorem S. Joannis Baptistæ exstruxit Constantinopoli, » vid. *Anthol. Palat.* ed. Didot. c. I, IV, et notam. Hoc *Studitarum* monasterium ædificatum est anno 463. De quo in Crameri *Anecd.* t. II, p. 103 legitur : Ἐπὶ Γενναδίου Στούδιος ἔκτισε τὸν ναὸν τοῦ ἁγίου Ἰωάννου καὶ μοναχοὺς ἐκ τῶν ἀκοιμήτων (cod. ἀκοινήτων) ἐνεκατέστησε. (Ἐκλογ. ἀπὸ Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας.). Vide seq. epigr. — Vs. 2. λύχνον solitum Joannis Præcursorem cognomen. Vid. inter alia epigr. infr. nn. 402, 403, 404, 405, *etc.*

CCC. Cramer. *ibid.* p. 306. et inde Piccolus, *Suppl. à l'Anthol.* p. 139. Lemma addidi, quum satis appareat idem Studii templum spectari, quod in priore epigr. laudatur. — Vs. 3. « Melius scriberet μὴ κάμῃς. *Piccol.* Sed fortasse habuit in animo poeta : « Utinam tot et tanta miracula spectando non fatigeris et labores. » — De hoc templo vid. præcedens epigr.

CCCI. Cramer. *ibid.* t. IV, p. 289. — Hoc poematio laudatur tabula picta vel statua qua *Domini* Christi expressa fuerat fulgido et *crucifero*, ut dicunt, *nimbo* cincta figura.

CCCII. Cramer. *ibid.* t. IV, p. 329. Litteris quæ versus 2-5 præcedunt, significari credam annum quo epigramma scriptum sive annum quo exstructum dicatumque fuit Deo Servatori Christo templum quod laudat poeta, id est annum 1324. — Vid. seq. epigr. et cf. præcipue vs. 2 utriusque carminis. — Vs. 1 et 4 (Cf. sqq. epigr. 303-307 ; 323-326) in animo ut in oculis habet poeta miraculum illud artis byzantinæ, concameratum ædis fastigium, (Vitr. VII, 3) quod vocabant tholum, θόλον, nos autem dicimus *dôme* seu *coupole*, quodque tessellato opere variis ac splendidis imaginibus ornatum, ex cælestis fornicis figura descriptum diceres.

CCCIII Cramer. *ibid.* t. IV, p. 329. Supra scriptum est ἄλλα, id est alii de eodem templo Redemptoris versus. — Vss. 1-2. fere iidem ac versus 2 et 5 prioris epigrammatis. — Vs. 3. Nicephorus, ut videtur, hujus sacræ ædis fuit aut architectus aut pictor. Cramerus scripsit νικῶσα, nullo sensu, correxi ; male idem post Φωσφόρῳ interpunxit. — Vs. 5. Cf. *infra* epigr. n. 304 Κάλλεος κ. τ. λ., vs. 2.

CCCIV. E Cramer. *ibid.* p. 330, Piccol. *ibid.* p. 150. — Vs. 2. Cod. et Cramer. πρὸς τὰ γέρα. — Vs. 3. item προὐβάλλεται, — Vs. 4. item ἔσβετο : hæc omnia correxit Piccolus ; pro ἐσβεσθ' aut ἔσβεσο legi possit ἐσβήθ', *exstincta estis.*

CCCV. Cramer. *ibid.* p. 330. Ad eamdem sacram ædem pertinet ac priora duo et duo posteriora epigrammata hoc tetrastichon.

CCCVI. Cramer. *ibid.* Et de eadem æde divo Servatori consecrata, hoc ut priora et sequens, epigramma est. — Vs. 2, jam occurrit in primo de hac re epigrammate. Vid. supr. n. 302, vs. 4. — Cf. etiam cum vss. 1 et 3 hujusce epigr., 302 vs. 2 et 303, vs. 2.

CCCVII. E Cramer. *ibid.* t. IV, p. 330, Piccol. *ibid.* p. 150. Pertinet et hoc epigr. ad quamdam ædem sacram cujus et fornicis et adyti ubi chori fiunt et motus et cantus, splendorem, qualis esse solet in Byzantinis templis, plurimo auro abundantem miratur poeta.

CCCVIII. Apud Zonar. II, p. 146 et Cedren. *Hist. Compend.* part. II, 258, p. 521. In Theophanem et Theodorum imaginum cultores. Quos cum Theophilus imperator ferulis usque ad ducentos ictus gravissime concidi jusserat, καὶ τοῖς μετώποις αὐτῶν ἐπιγραφῆναι βαρβαρικῶς ἐκκεντηθέντας οὓς συντέθεικε λήρους ἰάμβους· εἰσὶ δὲ οὗτοι. Πάντων κ. τ. λ., Theophanes et ejus frater Theodorus ex hoc supplicio cognominati sunt Γραπτοί. (Vide Cedr. *ibid.* 258, p. 522 et 267 p. 539, et in hac nostra sylloge, infr. n. 309, Τῷ ζῶντι). Dedit decem tantum versibus hanc inscriptionem Bandinius in *Catalog.* t. II, col. 280 sq. cod. XVII, 3, XIII sec., cum hoc lemmate latine scripto : « Versus Iambi x a Theophilo Imp. Iconomacho scripti, seu potius inusti in frontibus SS. Theophanis poetæ et Theodori Graptæ. » Hæc bene exposuit v. doct. Chardon de la Rochette ex Zonara t. II, p. 146, (*Mélanges de critique etc.*, t. I, p. 403 sq. — Vs. 6. vulgo ἐκεῖσε. Bandin. : κἀκεῖθεν ἠλάθησαν κ. τ. λ. apud quem desunt vss. 6-7.

— Vs. 11. θέαν id est ὄψιν, Gallice « visage. »

CCCIX. Apud Zonar. t. II, p. 150 et Cedren. *Hist. compend.* part. II. 258, p. 521 sq.: Πρὸ τούτων (Θεοφάνους καὶ Θεοδώρου) καὶ ὁ ἅγιος Μεθόδιος εἴς τινα νῆσον ἐν τάφῳ καθείρχθη ζῶν, ἅμα δυσὶν ἀνδροφόνοις, ἐν ᾧ τάφῳ διά τινος ἐτρέφετο ἁλιέως· ὃν δὴ ἁλιέα εὑρόντες, οἱ ἅγιοι Θεοφανης καὶ Θεόδωρος καὶ τὰ κατ' αὐτὸν πυθόμενοι διὰ τοῦ τοιούτου ἁλιέως γράφουσι τῷ μεγάλῳ Μεθοδίῳ τάδε· Τῷ ζῶντι κ. τ. λ. — Vid. Cangium in Γραπτός.

CCCX. Apud Zonar. t. II, p. 150 et Cedren. *Hist. compend.* Part, II, 258, p. 522 (vide supr. n. 309). Πρὸς οὓς καὶ αὐτὸς ἀντέγραψε διὰ τοῦ αὐτοῦ ἁλιέως. Est et apud Constant. Manass. *Chron.* p. 100, C. et ap. Mich. Glyc. *Ann.* p. 290, A.

CCCXI. *Thebis* in parietinis parvæ ecclesiæ S· Basilii cui exstruendæ rudera templi S. Gregorii usui fuere. Edid. post. Lebas. *Voy. arch. inscr.* II, p. 119, n. 570. Kirchoff. *Corp. insc. gr.* t. IV, p. 317, n. 8686. Præit hos versus prorsa oratione titulus quo indicantur anni a mundo creato 6834 et 6835 (post Christ. 876-877), operi perficiendo insumpti. Vs. 1. Not. τέρεμνον masc. gener. quod apud antiquos neutro esse solet. Masc. formam bis dedit Hesychius.— Vs. 4. « Ludit poetaster in nomine Gregorii cujus casum vocativum eo versu per ambages expressit. » *Kirchh.*

CCCXII-CCCXIV. Cramer. *Anecd. gr. Paris.* t. IV, p. 331; quam maxime depravatus est textus, quem hic illic, ut potuimus, restituimus. I. In lemmate cod. ἀκριδῆς, correxit Cramerus. — Vs. 2. ἐνθάδε μητέρος, hic in gremio matris. — Vs. 3. Cod. et Cramer. ὡς δὲ χορὸς νοερὸς περισταδὸν,.. claudicante versu. — II. vs. 1. Cramer. πλάσμα, nullo sensu. — III. Maxime corruptum est hoc epigramma.— Vs. 1. Cod. ἐφέψομαι, emendavit Cramerus. — Vs. 2. Cod. εἰς δόμον ἔστην χ. peccante metro; scripsi εἰμι, (sive ἦα) βροτῷ ex secundo prioris epigrammatis versu. — Vs. 3. et mutilum supplevi. — Vs. 4. fortasse legendum ὡς τὸ πρὶν φερόμην.— Cod. habet ἔχη, correxit Cramerus.

CCCXV. Cramer. *ibid.* Scriptum est epigramma quasi pictoris sive sculptoris nomine. — Vs. 1. τὸν Σωτῆρα alloquitur poeta.

CCCXVI. « Schema crucis æneæ quam ecclesiæ nostri monasterii Rosarnensis in Calabria, in honorem Deiparæ virginis Mariæ, quæ *Rubeti* dicitur, oblatam a pio quodam Constantino, ex duobus quibus inscribitur, iambis deprehendimus. » Edidit Placentinius in *Epitome græc. palæogr.* p. 29 sqq. Inde repetiit Kirchhoff. *Corp. insc. gr.* t. IV, p. 362, n. 8787.

CCCXVII. Cramer. *Anecd. gr. Paris.* t. IV, p. 334. — Vs. 3. « Leg. φωσφόρῳ » *Cr.* — Vs. 4. λελουμένος, mutavi, suadente Cramero, quanquam λελουμένος non discrepat a solitis hujus generis poetarum sententiis. Jordanes, ubi βαπτίζεται Dominus Christus, non lavat, lavatur.

CCCXVIII. E Cramer. *ibid.* p. 334, Piccol. *ibid.* p. 153. — Vs. 4. Cramer. et Piccolus ζητεῖ.— Vs. 5. Verborum similitudine ludit poeta, quum Καΰστρος sicut καυστικὸς, a καίω, καύσω, venire videri possit. — Cramer. ἀϊκσμάτων, (non autem ἀϊσμάτων, quod reprehendit Piccolus), hic, αἰασμάτων; fort. legendum αἰαγμάτων.

CCCXIX. Cramer. *ibid.* p. 340. — Vs. 2. Significat poeta Romanum, vel dum esset in terris, hymnos jam quales fiant in cælo cecinisse.

CCCXX. Cramer. *ibid.* p. 341. βλέπων *videns,* i.e *vivus* simili figura de imagine fideli dicimus : c'est un portrait *parlant,* i. e. *vivant.*

CCCXXI. Cramer. *ibid.*— Vs. 3. Fort. scribendum τῷ Νῷ, id est Deo Patri, Πνεύματι Spiritui Sancto.

CCCXXII. Cramer. *ibid.* p. 368. — Vs. 4. Verus ille amor, Dei amor, bonæ doctrinæ et sapientiæ principium, nullo alio nisi divino igne ardet. — Vs. 5. Quatuor hæ sunt virtutes quæ cardinales (αἱ κύριαι ἀρεταί) dicuntur, scilicet Justitia, Fortitudo, Prudentia et Temperantia (Δικαιοσύνη, Ἀνδρεία, Σωφροσύνη et Ἐγκράτεια), de quibus vid. Aristot. *passim;* ὧν ἀφ' ἑκάστης, *ab quaque harum quatuor virtutum.*—Vs. 6. Τούσδε, (στεφάνους; πρώτῳ τῷ σοφίης (στεφάνῳ) στέφομαι, *prima cingor sapientiæ corona.*

CCCXXIII-CCCXXV. Cramer. *ibid.* t. IV, p. 319. Tertium tantummodo epigrammation repetiit Piccolus in *Suppl. à l'Anthol.* p. 146. Nicetas fuisse videtur ædis alicujus sacræ in urbe Constantinopoli architectus. — I, vs. 2. Cramer. κεράσας, correxit Piccolus, *ibid.* — II, vs. 1. Cód. δόμεν, in nota proposuit δόμων Cramerus non sine dubitationis signo, quod tamen recepimus. — III, vs. 2. Piccol. pro voce πόθος, quam scripsit Cramer., conjecit πόνος, quod in textum recepit, inutiliter mutatum. Nicetæ Dei amorem ingenii artisque loco fuisse canit poeta, unde omnium regnatori dignum opus perficere et quasi dono dare potuerit. Ceterum ex sequente epigrammate satis apparet (vs. 12) legendum esse πόθος.

CCCXXVI. Cramer. *ibid.* t. IV, p. 319 sq. Ad eumdem artificem idemque opus ac tria priora pertinet hoc epigramma.— Vs. 3. Cf. epigr. præcedentis vss. 1-2. — Vs. 10. Cram. καὶ πν. μικροῦ, τοῦτο δ' οὐκ ἐχ. μόνον ‖ ὄρη κ.τ.λ.—Vs. 14. Divi Pauli (*ad Corinth.* I, 13, 2) verba exscribit ὥστε ὄρη μεθιστάνειν. — Vs. 12. Cf. prior. epigr. vs. 9. — Vs. 13. Forte legendum τόπους aut τύπους, ut *supra* vs. 8, τύπων.

CCCXXVII. Cramer. *ibid.* t. IV, p. 320. In quoddam templum divæ Virgini dicatum. — Vs. 1. Cod. ἠδωνῶν, correxit Cramerus.

CCCXXVIII. *Gerasis* Syriæ. Est in *Corp. inscr. gr.* n. 8654; repetiit G. Kaibelius, *Epigr. gr. e lap. conl.* n. 1063, qui vs. 2 « quæ supplevi, ait, θεοῦ τε καὶ ἀνθρώποιο, adjecta sunt explicandis verbis μάρτυρος ἀθανάτοιο; nam, martyr homo est, immortalis deus. » — Vs. 4. traditur ΕΡΜΛΟΕΤΕΥ, unde Kirchhoff eruit ἕρμα λοέτρου de baptisterio sacelli intelligens, refertque ad ea quæ vs. 1 sunt dicta, reliquis παρενθέτως insertis. — Versibus subscriptum est ᾠκοδομήθη τὸ μαρτύριον (martyris templum) Μαΐῳ τῇ ε̄, ἰνδ. ᾱ, πόλεως ἔτει υπε. « Gerasenorum civitatis epocha etsi nesciamus a quo anno repetenda sit, tamen illarum urbium epochas plerumque sæculis post Chr. primis contineri [novimus], ideoque annum 485 Gerasenorum sæculi esse aut quinti aut sexti. *G. K.*

CCCXXIX. Cramer. *Anecd. gr. Paris.* t. IV, p. 320. Spectare videtur ad sancti Theodori effigiem, quam fecerat pictor aut statuarius quidam nomine Joannes. — Vs. 3. πάντα τὰ ἐμὰ i. e. omnia quæ in me prout vivente insunt. — Vs. 5. Cramer.

Ἰωάν. δίδωσι, σοὶ δὲ κ. τ. λ. legendum credidi δίδωμι· σὺ δὲ...

CCCXXX. Cramer. *ibid.* t. IV, p. 286. — In lemmate, βασιλικοὶ στέφανοι τῆς χειρὸς, regiæ coronæ manus sunt, ut opinor, annuli regii. — Vs. 3. προτροπαίων pro προστροπαίων; προστρόπαιος, ὁ ἱκέτης, τοῦτ' ἔστιν ὁ πρός τινα δεητικῶς τρεπόμενος, Eustath. p. 1807 : fort. leg. προτροπῶν. — Quis fuerit imperator hic Joannes non satis inde liquet.

CCCXXXI. Cramer. *ibid.* — Κόρη, Virgo sancta, cujus hoc cingulum, ut et vestium una (Vid. seq. epigramma), inter sacras reliquias Byzantii colebatur.

CCCXXXII. Cramer. *ibid.* — In hoc ut in priore epigrammate, ad sacras quasdam reliquias spectat poeta, quod in utroque epigrammate satis indicat articulus τήν, *la* précieuse Robe, ut alibi dictum fuit aut dicitur, *la* sainte Épine, *le* saint Sang.

CCCXXXIII. Cramer. *ibid.* t. IV, p. 290, inde Piccol. *Suppl. à l'Anthol.* p. 133 sq. Imperator hic est Nicephorus II Phocas. — Vs. 1. Conjicit Piccolus θεόφρονος; nihil mutandum. — Vs. 7. Cramer. ὑπέτρεσαν, correxit Piccol. — Vs. 9. Cramer. καὶ γυναικὸς, ubi oportet scribas οὐδέ, cum Nicephori uxor Theophania caput esset conjurationis. Princeps enim ille « quam bellica re fortunatus, tam domi infelix, dum avaritiæ socordiæque sese emancipat; ex quo in odium civium incurrens, facile a Joanne Zimisce, adjuvante Theophania, Nicephori uxore, noctu intra cubile interficitur, cum rerum potitus esset annos sex, menses totidem. » *J. B. Egnat.* — Vs. 11. Cf. de Roderico, Gothorum rege, popularem cantilenam quam, inter alias, in gallicos versus transtulit egregius poeta Æmilius Deschamps :

. . . .

Hier, j'avais douze armées,
vingt forteresses fermées,
trente ports, trente arsenaux...
aujourd'hui, pas une obole,
pas une lance espagnole,
pas une tour à créneaux, etc.

Vs. 12. Meminit poeta Homer. *Odyss.* Σ, 130 :

Οὐδὲν ἀκιδνότερον γαῖα τρέφει ἀνθρώποιο.

CCCXXXIV. Cramer. *ibid.* t. IV, p. 305. Piccolus *Suppl. à l'Anthol.* p. 137. De hoc Nicephoro imperatore vid. supra n. 333 et præcipue infr. n. 335 ex quo apparet Nicephorum illum sanctorum numero adscriptum fuisse. Credi etiam potest hocce epigrammation thecæ cuidam aureæ in manus figuram formatæ et, ut sanctas reliquias, ipsam Nicephori dextram continenti esse inscriptum.

CCCXXXV. Cramer. *ibid.* t. IV, p. 295, unde Piccol. *Suppl. à l'Anthol.* p. 134 sq. In lemmate Κυροῦς, *Cramer.* — Vs. 1. ἐμὴν, ξίφος ἥρπασαν, *Id.* — Vs. 2. ἐκσκοτίεις, *Id.* Et legi possit ἐν σκοτίῃ, sed alterum majorem vim habet. *Piccol.* — Vs. 4. Μανίοις, *Cram.* Respicit ad Echetum, regem Epiri, ob crudelitatem immanem famosum, quem in *Odyss.* Σ, 85 vocat Homerus βροτῶν δηλήμονα πάντων. — Cf. *ib.* vs. 116.— Vs. 11. ἀνάσσετε; ἔρρετε τοιχ. *Cram.*, qui conjiciebat ἀράσσετε. — Vss. 5-9. Cf. præced. epigr. n. 333.

CCCXXXVI. Cramer. *ibid.* t. IV, p. 290.—Vs. 4... ἐς ἀνέμους, ut gallice, *jeter, envoyer au vent.* Corneil. *Suite du Menteur,* II, 5 : Envoyer et la dame et les amours *au vent.* — Cf. Q. Mæcii epigr. *Anth. pal.* V, 133, 4 : Ὅρκους δ' εἰς ἀνέμους τίθεμαι.

CCCXXXVII. Cramer. *ibid.* p. 290. — Λάρνακα, gall. *châsse qui contient les reliques.*

CCCXXXVIII. Cramer. *ibid.* p. 293. Ad tabulam quamdam spectare videtur, qua depinxerat artifex Jesum in navicula dormientem et discipulos procella perterritos increpantem. Vid. Matthæi *Evang.* cap. XVIII, 23-27; Cf. Marc. IV, 35 sqq. et Luc. VIII, 22 sqq

CCCXXXIX. Cramer. *ibid.* p. 295. — Vs. 3. Cod. δικαιοτηρίων, mutavit Cramerus in δικαστηρίων, repugnante metro, ut monuit Piccolus *Suppl. à l'Anthol.* p. 240, qui proposuit δικαιωτηρίων i. e. κολαστηρίων, quod recepi : ejusdem est δοκεῖς pro δοκεῖν quod dederat Cramerus, quodque servavi.

CCCXL. Cramer. *ibid.* p. 296. — Vs. 1. Christi verba sunt apud Matthæum XXVI, 10 sqq, et Marcum XIV, 3, sqq, et Joann. XII, 3, sqq.— Meretrix est Maria, Marthæ soror.

CCCXLI. Cramer. *ibid.* — Ad eum qui vulgo *Bonus Latro* dicitur spectat. — Vs. 1. Cramer. λωποδύτης et in nota, cod. λωποδυτς. — Vs. 2. Ἐδέμ, vulgo Eden, id est voluptas, inde qui in terra est Paradisus et ipsum cælum. Vid. S. Luc. *Evang.* XXIII. 43 : καὶ εἶπεν αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Ἀμὴν λέγω σοί· σήμερον μετ' ἐμοῦ ἔσῃ ἐν τῷ παραδείσῳ.

CCCXLII. Cramer. *ibid.* p. 296. Vs. 2-3. σελήνη hic est Maria virgo Dei mater, ut φωσφόρος Christus est novi luminis auctor.

CCCXLIII. Cramer. *ibid.* t. IV, p. 296, Piccol. *Suppl. à l'Anthol.* p. 135. — Vs. 1. Quis fuerit Christophorus iste non comperi. — Vs. 2. Cramer. ἢ τίς χερσὶ τίνος, conjiciebat Piccol. ὁ τίς χερσὶ τίνος!

CCCXLIV. Boissonad. *Anecd. gr.* t. II, p. 476, e cod. 1630, p. 195, 2. Inscriptio, ut videtur, adpicta tabulæ Christum a cruce pendentem repræsentanti.

CCCXLV. Ediderunt Boissonadius *Anecd. gr.* t. II, p. 477 et Cramer. *Anecd. gr. Paris.* t. IV, p. 297. Lemma addiderat ille hoc : ὡς ἀπὸ Χριστοῦ σταυρουμένου. Hoc tabulæ pictæ inscriptum fuisse suspicor, quæ Christi a cruce pendentis erat imago. Christus loquitur. — Vs. 3. πλάσμα μου, hominem significat quem « formavit, ἔπλασεν » Deus de limo terræ. — *Genes.* II, 7. Cf. epigr. seq. vs. 7.

CCCXLVI. Cramer. *ibid.* p. 297, in lemmate βάπτησιν per iotacismum. — Vs. 2. Cramer. συνῆξα, dubium quidem, pro quo scripsi συνῆξα a συνάγω, ut apud recentiores Græcos scriptores non raro occurrit hæc aor. 1 forma. — αἱμάτων manifeste mendosum mutaveram in ἀμμάτων; habebam quoque in animo ἐκ χασμάτων; sed restitui ὑδάτων ex epigr. 364 (*infr.*) vss. 1-2. — Vs. 3. Meminit poeta Davidis psalm. CIV, 2 : ἐκτείνων τὸν οὐρανὸν ὡσεὶ δέρριν.

CCCXLVII. Cramer. *ibid.* p. 298. Lemma factum ex psalm. XXII, 18 : Διεμερίσαντο τὰ ἱμάτιά μου ἑαυτοῖς, καὶ ἐπὶ τὸν ἱματισμόν μου ἔβαλον κλῆρον. — Vs. 3. ἄφες, *dimitte*, scilicet *eorum debita.*

CCCXLVIII. Cramer. *ibid.* p. 298. Ad tabulam quamdam pictam pertinet, qua repræsentabatur propheta Joel cum in ἐκτάσει et horrore divino fixus futura prævideret.

CCCXLIX. Cramer. *ibid.* p. 299. Manifestum est

hîc describi tabulam qua depicta erat Annuntiatio, quæ omnium et præsertim poetæ admirationem habebat.

CCCL. Cramer. *ibid.* p. 299. Lemma addidi. — Vs. 4 in aliud epigrammation ad verbum defluxit. Vid. infr. n. 353.

CCCLI. Cramer. *ibid.* p. 299. Lemma addidi : per varios sensus vocis Λόγος ludit poeta : Λόγος Verbum est divinum quod « caro factum est, » σὺν τῷ λόγῳ, i. e. ubi « Ave » dixit Virgini angelus ; ὑπὲρ λόγον, *ultra rationem*, quod nequaquam ratione concipi potest.

CCCLII. Cramer. *ibid.* p. 299. Lemma addidi.

CCCLIII. Cramer. *ibid.* p. 299, qui vs. 1 : χαίροις τὸ ῥῆμα. κ. τ. λ. Lemma addidi. — Vs. 2 habes jam in epigr. superiore n. 350, vs. 4.

CCCLIV. Cramer. *ibid.* p. 299. Lemma addidi. — Vs. 3. Cf. Claudiano attributi *Carminis Paschal.* (epigr. XLV) vs. 10 sqq. : Mortalia corda | artificem texere poli, mundique repertor | pars fuit humani géneris, latuitque sub uno | pectore, qui totum late complectitur orbem ; | et, qui non spatiis terræ, non æquoris unda, | *non capitur cælo, parvos confluxit in artus,* etc.

CCCLV. Cramer. *ibid.* p. 300. Satis apparet hanc fuisse tabulam pictam, cui fortasse inscriptum fuit hoc carmen. — Vs. 2. Λυχνία Virgo Deipara est ; cf. *infr.* ep. 375, 1. — Vs. 4. Cramer. ἡ θάλασσα, quod cum re non congruit ; correxi. — Vs. 5. Verbo σαγηνεύειν frequenter a scriptoribus christianis (vid. *Thesaurum*) usurpato alluditur hominum piscationi quam apostolis suis promittit Jesus. Matth. IV, 19 ; Marc. I, 17 ; Luc. V, 10. Duplici verbi λόγων, λόγοις sensu facete utitur.

CCCLVI. Cramer. *ibid.* p. 300, Lemma addidi ex carmine præcedente, quod ad eumdem Chrysostomum pertinere videatur, cum Deo adducitur et commandatur, ut in cœlesti aula locum habeat.

CCCLVII. Cramer. *ibid.* p. 300. Cf. Aur. Prudent. *Diptych.* XLIII, v. 169 sqq :

Christum non tenuit saxum, non claustra sepulcri ;
mors illi devicta jacet, calcavit abyssum.

CCCLVIII. Cramer. *ibid.* p, 300. Pictorem, ut videtur, alloquitur poeta, qui Deum patrem et Christum et Spiritum sanctum tabula effinxerat.

CCCLIX. Cramer. *ibid.* p. 300. — Vs. 1. ἡ καρδία, *cor,* i. e. animus.

CCCLX. Cramer. *ibid.* p. 300. — Vs. 5. Τί καινὸν, quid novum ? *id est* quid est quod mireris ?...

CCCLXI. Cramer. *ibid.* p. 301.

CCCLXII. Ex Cramer. *ibid.* p. 301, Piccolus dedit in *Suppl. à l'Anthol.* p. 136. — V. 2. *id est* divina quaque mente, quasi speculo, reflectitur Dei splendor.

CCCLXIII. Cramer. *ibid.* p. 301.

CCCLXIV. Cramer. *ibid.* p. 301 ; ut verisimile est, id tabulæ cuidam pictæ inscriptum fuit.

CCCLXV. Cramer. *ibid.* p. 301. Νιπτὴρ est pedum lotio quam adhibuit discipulis suis Christus ante diem festum paschæ (Joan. XIII, 4), inque cujus memoriam fit cærimonia quæ etiam vocatur *Lotio pedum* in feria quinta hebdomadæ majoris. — Vss. 5-8. Sequitur poeta D. Joannem, *ibid.* : 4. Ἐγείρεται ἐκ τοῦ δείπνου καὶ τίθησι τὰ ἱμάτια, καὶ λαβὼν λέντιον, διέζωσεν ἑαυτόν. 5. Εἶτα βάλλει ὕδωρ εἰς τὸν νιπτῆρα, καὶ ἤρξατο νίπτειν πόδας τῶν μαθητῶν, καὶ ἐκμάσσειν τῷ λεντίῳ ᾧ ἦν διεζωσμένος, κ. τ. λ. — Vss. 8-5. Oratio vertitur ad Judam. — Cf. Joann. *ibid.* vs. 21 sqq.

CCCLXVI. Cramer. *ibid.* p. 302. In lemmate Πρόδρομος est Joannes Baptista, Θεολόγος, Joannes evangelista, et Χρυσόστομος, Joannes Chrysostomus. Hæc τριστιχία, ut videtur, inscripta legebatur in tabula tres sanctos Joannes repræsentante.

CCCLXVII. Cramer. *ibid.* p. 302. In lemmate, Θεολόγος Joannes evangelista est, liber ea quæ dicitur Ἀποκάλυψις, i. e. *Revelatio.*

CCCLXVIII. Cramer. *ibid.* p. 302. — Lemma addidi ex præcedente, cum hoc epigr. ad eumdem divi Joannis librum pertineat.

CCCLXIX. Cramer. *ibid.* p. 304. — Vs. 1. νύμφην Sacram Virginem. — Vs. 2. Meminit sacras preces, ubi dicitur Virgo mater *Janua cæli.* — Vs. 3. fort. legendum λείπει, cum puncto in fine seq. versus, *linquit nullum siderum, etc.* — Vs. 7. ἐξαυγάζειν lexicis et ipsi *Thesauro* deest.

CCCLXX. Cramer. *ibid.* p. 304. — Vs. 3. Optime sed alio sensu Seneca, *Epist.* IV, 31 : « Animus rectus, bonus, magnus, Deus in humano corpore hospitans, » et *ibid.* : « Quid aliud voces animum quam Deum in humano corpore hospitem ? » — Vs. 4. ineptæ argutiæ.

CCCLXXI. Cramer. *ibid.* p. 304, qui post vers. 3 sensum claudit. — Vs. 4. fortasse legendum καὶ πρὸ σοί.

CCCLXXII. Cramer. *ibid.* p. 305. — Vs. 2 quid velit omnino me fugit, me præcipue fugit qua ratione res inter se connectantur : libenter crediderim hæc esse duo fragmenta diversi sensus inepte conjuncta.

CCCLXXIII. Cramer. *ibid.* p. 306. Vs. 1, περιγράφει, *includit,* τύπος templi figura est, septum. — Vs. 4. Fides vel cælum assequitur. Ædes de qua hæc scripta sunt, archangelo Michaeli dedicata esse videtur. Vid. infr. n. 414, vs. 5.

CCCLXXIV. Cramer. *ibid.* p. 309.

CCCLXXV. Cramer. *ibid.* p. 309. Referri videtur ad tabulam pictam qua repræsentabatur D. Petrus, quem in cælum et in eam quam vocant *Gloriam* Christiani, reciperet Christus, adstantibus angelis et Matre et S. Joanne Baptista. Τὸ φῶς Christus est, verum *lumen,* λύχνος Præcursor, οἱ νόες Angeli et λυχνία Dei mater.

CCCLXXVI. Cramer. *ibid.* p. 309 sq. Κοίμησις hic significat mortem, quam de suis et præsertim de virgine Dei matre dici nolebant Christiani, utpote quibus videbatur mors esse somnus ex quo Resurrectionis die excitabuntur ; eadem ratione cœmeterium, κοιμητήριον, quasi *dormitorium* appellabant communem sepulturæ suorum locum. In quamdam

picturam procul dubio hæc et sequentia duo lusit poeta.

CCCLXXVII. Cramer. *ibid.* p. 310, sicut prius et posterius epigr. hocce in picturam qua repræsentata erat S. Virginis dormitio, *id est* mors, scriptum est.

CCLXXVIII. Cramer. *ibid.* p. 310. Lemma ut præcedenti addidi, quod videsis. — Vs. 1. Cramer. σε pro γε quod reposui. — Vs. 2. Cramer. δρᾷν, correxi.

CCCLXXIX. E Crameri *Anecd. Paris.* t. IV, p. 310, Piccolus, *Supplém. à l'Anthol.* p. 140. Lemma restituit Piccolus.

CCCLXXX. Cramer. *ibid.* p. 310. Vs. 2. Nisi sit legendum ὄσφρησιν, notanda est vocis αἴσθησις significatio eadem hic atque qua accepimus verbum gallicum *sentir*, odorari. — Lemma addidimus.

CCCLXXXI. Cramer. *ibid.* p. 310. Lemma addidi. Cramer. Αἰσθήσεων τρεῖς, ἔργον ἕν, τ. π., Τριάς σε κ. τ. λ. — Vs. 2. fortasse leg. πρώτη.

CCCLXXXII. Cramer. *ibid.* p. 310. Nequaquam id epigr. intellexisse videtur Cramerus, qui ita interpunxit ut nullus inde emineret sensus.— Vs. 4. Pro τύποι scripsi τύπους quod postulat sententia.

CCCLXXXIII. Cramer. *ibid.* p. 310.— Vs. 2. Ternarius numerus nobis datur utpote Christianis, qui Deum unum et trinum colimus; binarium numerum s. dyadem Epicuro attribuit poeta, quia huic philosopho placuit omnia duobus contineri, inani et atomis, Platoni quinarium, s. pentadem, quia, ut ait Plutarchus (*Mor.*, p. 374, A), τὰ πάντα τῶν πέντε παρώνυμα γέγονε κατὰ λόγον, ἅτε δὴ τῆς πεντάδος ἐκ τῶν πρώτων ἀριθμῶν συνεστώσης. (Vid. et eumd. initio *Probl. Rom.*); quaternionem autem Pythagoræ, quia fontem (Χρυσ. ἔπ. 48) tetrada s. tetractyn dicebat esse semper fluentis naturæ, παγὰν ἀενάου φύσεως, aut, teste Hierocle (*Comment. in Aur. vers.* 62 sqq), ab illis qui primi nomina rebus indiderunt, acceptus fuit numerus quaternarius ut qui hunc mundum condiderit. Denarii quoque notandum est vim cerni posse in quaternario sic $1+2+3+4=10$; ergo ex animi numero, qui quaternarius est, fit denarius qui numeri est perfectio. — Cf. Pythagoræ attributos versus ap. Proclum *In Timæum* II et III :

Τετράδ' ἐπὶ ζαθέην, ἣ δὴ τέκε μητέρα πάντων
ἄτροπον, ἀκαμάτην, δεκάδα κλείουσί μιν ἁγνήν.

CCCLXXXIV. Boissonad. *Anecd. gr.* t. II, p. 477, e cod. 1630, p. 63, 2; Cramer. *Anecd. gr. Paris.* t. IV, p. 298 e cod. 352. — « Lemma foret aptius sic refictum : Εἰς τὸν Χριστὸν ὑπὸ τῆς Θεοτόκου φερόμενον. — Vs. 3. Cod. βλέπεις. — Id tabulæ pictæ seu anaglyptæ adscriptum crediderim referenti quam vocant Itali *una pietà,* id est Divæ Virginis Christum mortuum in genibus et brachiis jacentem, aut, quod verisimilius est, Virginis-matris in gremio puellulum infantem Christum gestatum.

CCCLXXXV. Cramer. *ibid.* p. 310 sq. Pictor alloquitur, opinor, Deiparam Virginem, et precatur ut artem suam adjuvet. — Vs. 2. Cramer. Παρθένου. — Vs. 4. Cramer. κεράσεις. — Vs. 6. Cramer. κόρη.

CCCLXXXVI. Cramer. *Anecd. gr. Paris.* t. IV, p. 311. — Vs. 2. ἀρχὴ κτλ., *id est* « fuit enim et martyrum primus, tormenta passus per quæ lex nova suum ad finem adduceretur, quod caritatis regnum est. » — Cf. hymn. in fest. S. Stephani : Miris probat sese modis — suos in hostes caritas : — et blandiens et increpans, — amica semper caritas. — Qui stans perorabat sibi,cadens et exspirans humi,— lingua diserti sanguinis — suis perorat hostibus, etc.

CCCLXXXVII. Cramer. *ibid.* p. 311, ut in præcedente epigr. et in seqq. alludit poeta græci nominis στεφάνου sensui, quod coronam significat. Jam eamdem occupaverat similitudinem, quam latine minus percipi potest,Christianus poeta Prudentius, *Diptych.* 174 sqq. : Christum tamen ille cruentus — inter saxa rogat, ne sit lapidatio fraudi — hostibus : o primæ pietas miranda *coronæ!*

CCCLXXXVIII. Cramer. *ibid.* Inter graves illas facetias haud clare apparet sensus. — Vs. 2. Cram. τὸν μάργαρον. — Vs. 4. ἄνθεσι.

CCCLXXXIX. Cramer. *ibid.* — Vs. 2 sq. Conf. hymn. in Sanct. Stephanum : Ad lucis æternæ jubar exutus artus evolat.

CCCXC. Cramer. *ibid.* Semper eumdem de duplici vocis στεφάνου sensu lusum repetit sibi placens poeta.

CCCXCI. Cramer. *ibid.* p. 312. Ut in præcedente epigr. ὁ πρὶν διώκτης κτλ. significat Paulum. — Vs. 4. fort. leg. τοῦτο « et hanc Stephani accepit coronam. »

CCCXCII. Cramer. *ibid.* p. 312. — Vs. 1 sqq. Ὁ συμφονευτὴς κτλ. Significatur Paulus qui Saulus nomine, ut aitPrudentius, « lupus ante rapax vestitur vellere molli. »

CCCXCIII-CCCXCV. Cramer. *ibid.* t. IV, p. 318. Vs. 1. S. Joan. XI, 35-36 : Ἐδάκρυσεν ὁ Ἰησοῦς· ἔλεγον οὖν οἱ Ἰουδαῖοι· Ἴδε πῶς ἐφίλει αὐτόν. — Vss. 3-5. Ἄπνους φωνῇ μόνῃ.. S. Joan. *ib.* Λάζαρε, δεῦρο ἔξω. Καὶ ἐξῆλθεν ὁ τεθνηκὼς δεδεμένος τοὺς πόδας καὶ τὰς χεῖρας κειρίαις. Vss. 6-7. Cf. Massil. *Homil. in Evangel. de Lazaro :* « O mon Dieu!... ordonnez encore une fois à ces ossements arides (hominem in peccati morte jacentem) de se ranimer, et de recouvrer la lumière et la vie de la grâce qu'ils ont perdue. »

CCCXCVI. Cramer. *ibid.* t. IV, p. 320. Vid. cap. IV. *Epigr. exhort.* : Λυσσᾷ μὲν ἡ σάρξ.

CCCXCVII. Cramer. *ibid.* t. IV, p. 326 sq.

CCCXCVIII. Cramer. *ibid.* t. IV, p. 327.

CCCXCIX. Cramer. *ibid.* t. IV, p. 327 sq. Hic tumulus ita, ut videtur, factus erat, ut superne similitudinem haberet throni in quo pictus erat sedens Deus, atque, ut Deum in cælo circumdant cum Virgine Matre, discipuli ceterique Sancti,sic eorum simulacra hunc thronum, supplicibus sublatis manibus, circumdantia.Precatur poeta huic qui sub tumulo jacet similis ille fiat qui sacras imagines istas perfecit.

CD. Cramer. *ibid.* t. IV, p. 328.

CDI. Cramer. *ibid.* t. IV, p. 328.— Ἀρχιστράτηγος est divus Michael archangelus. Pertinet epigramma ad tabulam quamdam in qua depictus erat hic sacræ militiæ princeps.

CDII. In thesauro monasterii *Cisterciensis* (*Citeaux*), in theca inaurata, in qua inclusum esse dicitur brachium S. Joannis Baptistæ. Editus legitur in libro, qui inscriptus est *Voyage littéraire de deux religieux Bénédictins de la Congrégation de Saint-Maur*. T. I, p. 223. Thecam hanc Benedictini ab Ottone Cycons Carysti principe, cui muneri data fuerat a Balduino imperatore, monasterio Cisterciensium donatam esse tradunt. Constantinus ille qui in hoc tituli memoratur, quis fuerit, nos fugit. *Corp. Insc. gr.* t. IV, p. 362, n. 8786.

CDIII. Cramer. *ibid.* p. 328. Cf. infr. nn. 404-406.

CDIV. Cramer. *ibid.* p. 292. — Vs. 1. Lychnum vocat Div. Joannem præcursorem ex Joanne evangelista, cap. V, 33, ubi Christus : ἐκεῖνος, inquit, ἦν ὁ λύχνος ὁ καιόμενος καὶ φαίνων. Cf. seqq. epigram. et Nonnum in *Joann.* V, 135 sq. :

Κεῖνος Ἰωάννης νοεροὺς σπινθῆρας ἰάλλων
εὐσεβίης πέλε λύχνος ἐτήτυμος ἀνδράσι φαίνων...

— Vs. 2. ἐλέγχων πηγήν idem metaphorice exprimit quod Joannes Evangelista verbo μαρτυρεῖ de Joanne Præcursore, *ibid.* 33, 36 et cap. I, 7, 8, 15, etc.

CDV. Cramer. *ibid.* Ut præcedens epigr., ad Divi Præcursoris caput pertinet. Vid. et seq. epigrammation.

CDVI. Cramer. *ibid.* Ut priora tria epigr. ad Divi Joannis præcursoris caput pertinet. Cf. Joann. Evang. I, 7, 8.

CDVII. Boissonad. *Anecd. gr.* t. II, p. 475. Cramer. *Anecd. gr. Par.* t. IV, p. 333. Vs. 1. ἀρχαῖον pro ἀρχαιότατον, ut vers. seq. χάρις pro μεγίστη χάρ. sive χαριέστατον. — « Adumbratum hoc epigr. ex responsis Æthiopum regis et Thaletis in Plutarchi *Convivio*, 8-9. » *Boiss.* Ἐκέλευσεν (ὁ Ἄμασις) αὐτὸν (τὸν Αἰθίοπα) εἰπεῖν τὸ πρεσβύτατον, καὶ τὸ κάλλιστον, καὶ τὸ μέγιστον κτλ.... Ἀναγνώσομαι δὲ ὑμῖν ὥσπερ ἀπεκρίνατο· τί πρεσβύτατον; χρόνος· τί μέγιστον; κόσμος· τί σοφώτατον; ἀλήθεια· τί κάλλιστον; φῶς· τί κοινότατον; θάνατος· τί ὠφελιμώτατον; θεὸς κτλ..... Κἀγὼ νῦν διηγήσομαι τὰς ἀποκρίσεις καὶ τὰς ἐρωτήσεις. τί πρεσβύτατον; θεὸς, ἔφη Θάλης, ἀγέννητον γάρ ἐστι· τί μέγιστον; τόπος· τἆλλα μὲν γὰρ ὁ κόσμος, τὸν δὲ κόσμον οὗτος περιέχει· τί κάλλιστον; κόσμος· κ. τ. λ.

CDVIII. « *Weilburgi* in gaza ducis Nassoviensis, in lipsanotheca perampla opere ornata tessellato quam ann. 1205 Constantinopoli in patriam attulit Henricus de Ulmena, eques Trevirensis, cui inclusa est præter decem reliquiarum cistulas crux parva auro inducta. » Inscriptiones omnes cum soluta oratione tum versibus comprehensas edidit Kirchhoff. *Corp.* t. IV, p. 324 sqq. n. 8695. « Basilius, a quo theca illa amplior cum operimento est adornata, Romani Lecapeni filius fuit nothus. Is quum a Constantino Porphyrogenito, recuperato imperio, dignitatum complurium honoribus esset ornatus, a Nicephoro Phoca (963-969) πρόεδρος est factus. Idem gratia multum valuit etiam Joanne Zimisce regnante (970-976) superstes. Itaque thecæ inscriptiones ad annos 963-976 referendas esse apparet. Paulo antiquior, qui cruci inscriptus legitur titulus; qui cum a Constantino et Romano eam adornatam esse testetur, intelligendi necessario sunt Constantinus VII Porphyrogenitus et Romanus Lecapenus qui una imperavere 920-944. » *Kirchh.* — Theca loquitur.

CDIX. Vid. de hoc epigrammate annotat. ad n. 408 : Οὐ κάλλος εἶχεν...

CDX. *Gerasis* Syriæ. *Corp. inscr. gr.* t. IV, p. 306, n. 8655. Supplementa sunt Boeckhii. « Titulus positus olim fuisse videtur in fronte templi alicujus pagani, quod ab omni ethnicorum sacrorum fœditate expurgatum cum sua pecunia in ecclesiæ Christianæ usum conformandum curasset Æneas sacerdos, ejus benefacti quod prætereuntes memores esse juberet, posuit elogium supra perscriptum, in quo loquens opus ipsum inducitur. » — Kirchhoff. *Corp.* l. c. — Vs. 5. Lapis habere videtur ΑΙΕϹΡΕΙΡΕΤΟ, ubi non cum Boeckhio διεσπείρετο legimus, sed διεγείρετο; cf. *excitatissimus* odor, Plin. XX, xvii, 71. — Vs. 8. Ἀμβροσίοιο, *ambrosiæ* odorem diffundens. Cf. Virg. *Æn.* I, 403 sq. : *Ambrosiæ* que comæ divinum, vertice odorem | spiravere (ἀμβρόσιαι χαῖται, Hom. *Il.* I, 529.

CDXI. Ex cod. Palatino edidit Sylburgius in Præfat. edit. suæ Theodoreti, p. xv, cum nota sequente : « Hoc epigr. alludit ad acta concilii Ephesini, quæ a Zonara (t. III, 35, 9) [XIII, 22] his verbis attinguntur : Πρὸς τρανοτέραν δὲ τῆς πίστεως ὁμολογίαν, καὶ τῆς δυσσεβείας τοῦ Νεστορίου σαφέστερον ἔλεγχον, καὶ δώδεκα συντάξας κεφάλαια ὁ ἱερώτατος Κύριλλος τῆς ὀρθῆς δόξης ὑπομνήματα τῇ ἐκκλησίᾳ παρέδωκεν. Ὁ δὲ Νεστόριος ἀπεβλήθη καὶ τοῦ τῶν ὀρθὰ φρονούντων ἀρχιερέων ἀπεκινήθη χοροῦ. Μετὰ τρίτην δὲ τῆς συνόδου ἡμέραν ἐφίστανται τῇ Ἐφέσῳ ὅ τε Ἀντιοχείας Ἰωάννης (Chrysostomus videlicet) καὶ ὁ Κύρου ἐπίσκοπος Θεοδώρητος καὶ ὁ Ἐδέσης Ἴβας καὶ ἕτεροι· καὶ ὅτι μὴ καὶ τὴν αὐτῶν παρουσίαν οἱ τῆς συνόδου ἀνέμειναν ὀργισθέντες κατὰ τοῦ μεγάλου Κυρίλλου, ὡς τῶν ἄλλων ἐξάρχοντος, τήν τε τοῦ Νεστορίου καθαίρεσιν ᾐτιάσαντο, καὶ ἐκείνῳ θέμενοι, τοῦ τε θείου Κυρίλλου καὶ Μέμνονος τοῦ Ἐφέσου καθαίρεσιν ἐψηφίσαντο. Ὁ Θεοδώρητος δὲ καὶ κατὰ τῶν δώδεκα κεφαλαίων τῶν τοῦ Κυρίλλου ἐχώρησε, καὶ ἐς ἀνατροπὴν αὐτῶν κεφάλαια συνέταξεν ἕτερα· πρὸς ἃ πάλιν ὁ μέγας ἀντηγωνίσατο Κύριλλος, οὐκ ὀρθῶς δογματίζειν ἐλέγχων τὸν Θεοδώρητον κτλ. — De Joanne metropol. Euchait. vid. Pselli ἐγκώμ. εἰς Ἰωάννην in v. doct. Sathæ *Biblioth. gr. med. ævi* t. V, p. 142 sqq.

CDXII. *Venetiis*, in æde S. Marci. Edidit post alios (quos vide ap. eum) Kirchhoff. in *Corp. inscr. gr.* t. IV, p. 329, n. 8706. — Imperatoris istius « quum dicatur vs. 4. uxoris Irenes nomen fuisse, persuasum est eum esse Michaelem Calaphatem, quem, flagitante ejus patruo Michaele Paphlagone post mariti mortem anno 1041 imperatorem dixerat Zoe Augusta, oculis privatum abdicare se imperio coegit eadem anno insequente. » *Kirchh.*

CDXIII. Boissonad. *Anecd. gr.* t. II, 475 sq. ex cod. Bibl. Publ. Paris. 1630, p. 195, 2. Satis apparet epigramma hoc esse de tabula picta qua repræsentabatur arch. Michael figura et coloribus quibus depingi solebat. — Vs. 5. Cf. supr. n. 373.4.

CDXIV. Boissonad. *ibid.* t. II, p. 476, ex cod. eod. Lemma addidit « duce sententia », quæ eadem est ac præcedentis epigrammatii. Edidit et Cramerus (*Anecd. gr. Paris.* ex codice 352, t. IV, p. 301) sub hoc lemnate Εἰς τὸν Ἀρχιστράτηγον, pessima interpunctione. Vs. 1. Cramer. σύ. — Ex seq. epigr. facile conjicias induci pictorem loquentem, sibique omnia bona, inimicis mala optantem.

CDXV. Boissonad. *ibid.* t. II, p. 476, ex codic.

1630, p. 63, 2 : « Michaelem archangelum nomine peculiari archistrategi nuncupant Græci. » Pictor loquitur. — Cf. prius epigr. Edidit et Cramer e cod. Parisiensi 352, *Anecd. gr. Paris.* t. IV, p. 297.

CDXVI. *Constantinopoli* « in hisce divo Præcursori (Joanni Baptistæ) ædibus sacratis varias ejusdem asservatas olim reliquias par est credere, quæ, capta a nostris urbe, in Galliam potissimum allatæ sunt. Has inter exstitit haud dubie ossiculum ex manus vola seu carpo in manu ærea deaurata inclusum, quod in monasterio sanctæ Magdalenæ Castellodunensi ordinis canonicorum regularium sancti Augustini religiose colitur, ex cujus inscriptione in qua manus et brachii commissura insignem hanc reliquiarum thecam fuisse olim doctissimæ ac nobilissimæ Annæ Comnenæ Porphyrogenitæ, Alexii imperatoris filiæ, colligimus. » Du Cange, *Constant. Christ.* lib. III, p. 104. — Diverbium finxit poeta spectatoris opus mira arte factum mirantis et caussas quærentis cum theca ipsa respondente et operis auctorem prædicante. Luditur præterea in similitudine vocum Παλαιστίνη et παλαιστή (vss. 2 et 3) et varia vocis καρπὸς notione (vss. 1, 2, 4).

CDXVII. Prope *Athenas*, ἐπὶ τῆς στήλης τῆς κατὰ τῆς ὁδοῦ τῶν μεσογείων κειμένης πλησίον τοῦ Ὑμηττοῦ. Habet Pittaces, Ἐφημ. ἀρχαιολογ. p. 401-92, n. 778. — Vid. *Corp. inscr. gr.* t. IV, p. 345, n. 8752. Annus subscriptus, ,ςψμς est mundi 6746, qui est post Christ. 2138.

CDXVIII. E codice reg. 1630 p. 147 edidit Boissonad. *Anecd.* t. I, p. 399 sq. « Exstitit enim Andronici senioris ætate protosecretarius nomine Βαρδαλῆς, quod ex ineditis Nicephori Chumni epistolis didici. » *Boiss.* Lemma autem eumdem officii titulum habet : τοῦ σοφωτάτου πρωτασηκρήτις κτλ. « Describit ornamenta vel picta vel sculpta portæ templi cujusdam, quibus ultimi judicii (hic enim est verborum ἡ δευτέρα παρουσία sensus) imago exhibebatur. » *Id.*

CDXIX. Edidit Montefalcon. *Diar. Ital.* p. 363 sq. ex codic. membranac. Florent. VIII sect., in fronte Dionys. Areopag. operum.

CDXX. Vs. 1. Montefalc. ἱεράρχια cum nota (*sic*); male transtulit μέλψας *demulseris*; ceteram ejusdem versionem retinuimus.

CDXXI. Miller. *Catal. cod. mss. gr. Bibl. scorial.* p. 45. — Fabric. *Bibl. gr.* IX, p. 2. — Vs. 3. « L'auteur joue sur les mots Ἐμμελία et ἐμμελής. » *Miller.* — Hoc epigrammation Man. Philæ esse videtur.

CDXXII. Boisson. *Anecd. gr.* t. III, p. 462. — In lemmate ἐγκόλπιον est reliquiarum theca, Gall. *une châsse*. Vid. *Thesaurum* s. v.

CAPUT IV.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ ΠΡΟΤΡΕΠΤΙΚΑ ΚΑΙ ΙΚΕΤΕΥΤΙΚΑ.

1. ΣΟΛΩΝΟΣ.

Σχολιόν.

Πεφυλαγμένος ἄνδρα ἕκαστον,
ὅρα μὴ κρυπτὸν ἔγχος ἔχων
κραδίῃ, φαιδρῷ
προσεννέπῃ προσώπῳ,
γλῶσσα δέ οἱ διχόμυθος
ἐκ μελαίνης φρενὸς γεγωνῇ.

2. ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Ἦν ἄρ' ἔπος τόδ' ἀληθὲς, ὅτ' οὐ μόνον ὕδατος αἶσαν,
ἀλλά τι καὶ λέσχης οἶνον ἔχειν ἐθέλει.
Οὐ γὰρ ἀπόβλητον Διονύσῳ, οὐδὲ γίγαρτον.

3. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Οὐδὲν ἐν ἀνθρώποισι μένει χρῆμ' ἔμπεδον αἰεί.
Ἓν δὲ τὸ κάλλιστον Χῖος ἔειπεν ἀνήρ·
« Οἵα περ φύλλων γενεὴ, τοιήδε καὶ ἀνδρῶν. »
Παῦροί μιν θνητῶν οὔασι δεξάμενοι
στέρνοις ἐγκατέθεντο. Πάρεστι γὰρ ἐλπὶς ἑκάστῳ,
ἀνδρῶν ἥ τε νέων στήθεσιν ἐμφύεται.
Θνητῶν δ' ὄφρα τις ἄνθος ἔχῃ πολυήρατον ἥβης,
κοῦφον ἔχων θυμόν, πόλλ' ἀτέλεστα νοεῖ.
Οὔτε γὰρ ἐλπίδ' ἔχει γηρασσέμεν οὔτε θανεῖσθαι,
οὐδ', ὑγιὴς ὅταν ᾖ, φροντίδ' ἔχει καμάτου.
Νήπιοι, οἷς ταύτῃ κεῖται νόος, οὐδέ τ' ἴσασιν,

EPIGRAMMATA EXHORTATORIA ET SUPPLICATORIA.

SOLONIS.

Scolion.

Cavens virum unumquemque,
vide ne occultum gladium habens
corde, hilari
alloquatur vultu;
lingua autem ei duplex
ex nigra mente resonet.

2. SIMONIDIS.

Erat sane verum hocce verbum, quod non solum [aquæ partem-justam,
sed et aliquid colloquii vinum vult habere.
Non enim rejiciendum hoc Baccho, neque gra- [num acini.

3. EJUSDEM.

Nulla res inter homines perpetuo firma manet.
Unam hanc *sententiam* vir Chius pulcherrime [dixit :
« Qualis foliorum generatio, talis et hominum. »
Hanc pauci mortales auribus perceptam
pectoribus condunt. Adest enim spes cuique
quæ virorum adolescentium animis innascitur.
Mortalium vero quamdiu aliquis florem obtinet [amabilem juventutis,
levi præditus animo, multa irrita cogitat.
Neque enim opinionem habet senectutem-sibi- [affuturam, neque se moriturum,
neque, dum sanus est, curam habet morbi.
Stulti, quibus hoc modo sita mens, neque intelligunt

---

2. SIMONIDÆ.

Veridicum dictum vetus est, quod non aqua tantum,
fabula sed pariter vult comes ire mero.
Quippe nec invisum hoc inhonoratumque Lyæo.

H. GROTIUS.

3. EJUSDEM.

Rebus in humani generis durabile nil est.
Veridico Chius dixerat ore senex :
« Est similis plane foliis humana propago » ;
sed pauci ista suis auribus hausta, simul
mentibus inscripsere. Fovet spes credula cunctos,
quæque virûm et juvenum cordibus insinuat.
Nam dum multivoli vernat vaga temporis ætas,
multa homines volvunt irrita consilia.
Quin neque tunc leti mordet, neque cura senectæ
pectora, nec morbos florida membra timent.
Tantilla est miseris sapientia, nec videt ævi

ὡς χρόνος ἔσθ' ἥβης καὶ βιότου ὀλίγος
θνητοῖς. Ἀλλὰ σὺ ταῦτα μαθὼν βιότου ποτὶ τέρμα
ψυχῇ τῶν ἀγαθῶν τλῆθι χαριζόμενος.

4. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Οὐκ ἔστιν μείζων βάσανος χρόνου οὐδενὸς ἔργου,
ὃς καὶ ὑπὸ στέρνοις ἀνδρὸς ἔδειξε νόον.

5. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τήν ῥά ποτ' Οὐλύμποιο περὶ πλευρὰς ἐκάλυψεν
ὠκὺς ἀπὸ Θρήκης ὀρνύμενος Βορέης,
ἀνδρῶν δ' ἀχλαίνων ἔδακε φρένας, αὐτὰρ ἐθάφθη
ζωή, Πιερίην γῆν ἐπιεσσαμένη,
ἔν τις ἐμοὶ καὶ τῆς χεέτω μέρος· οὐ γὰρ ἔοικε
θερμὴν βαστάζειν ἀνδρὶ φίλῳ πρόποσιν.

6. ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ Η ΕΠΙΧΑΡΜΟΥ.

Ὑγιαίνειν μὲν ἄριστον ἀνδρὶ θνατῷ,
δεύτερον δὲ φυὰν καλὸν γενέσθαι,
τὸ δὲ τρίτον πλουτεῖν ἀδόλως,
τέταρτον δὲ ἡβᾶν μετὰ τῶν φίλων.

7. ΑΝΑΞΑΝΔΡΙΔΟΥ.

Πρὸς τοῦτο Ἀναξανδρίδης οὕτω παρῴδησεν.

Ὁ τὸ σκόλιον εὑρὼν ἐκεῖνος, ὅστις ἦν,
τὸ μὲν ὑγιαίνειν πρῶτον, ὡς ἄριστον ᾖ,
ὠνόμασεν ὀρθῶς, δεύτερον δ' εἶναι καλόν,
τρίτον δὲ πλουτεῖν. Τοῦθ', ὁρᾷς, ἐμαίνετο·
μετὰ τὴν ὑγίειαν γὰρ τὸ πλουτεῖν διαφέρει,
καλὸς δὲ πεινῶν αἰσχρόν ἐστι θηρίον.

8. ΚΛΕΟΒΟΥΛΙΝΗΣ.

Ἄνδρ' εἶδον κλέπτοντα καὶ ἐξαπατῶντα βιαίως·
καὶ τὸ βίᾳ ῥέξαι τοῦτο δικαιότατον.

9. ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ.

Οὐ φίλος, ὃς κρητῆρι παρὰ πλέῳ οἰνοποτάζων
νείκεα καὶ πόλεμον δακρυόεντα λέγει·

quam tempus sit juventutis et vitæ breve
mortalibus. Tu vero hæc doctus vitæ usque ad ter-
animo *tuo* bona persevera gratificans. [minum

4. EJUSDEM.

Non est melior index ullius rei quam tempus, [tem.
quod vel sub pectoribus hominis indicat men-

5. EJUSDEM.

Quam olim Olympi circa latera condidit *nivem*
citus a Thracia egressus Boreas,
hominum autem sine-læna pectora momordit; sed
viva, Pieriam terram induta, [sepulta est
quamdam aliquis mihi et hujus infundito partem :
[non enim decet
calidam ferre viro amico propinationem.

6. SIMONIDIS SIVE EPICHARMI.

Valere quidem optimum est homini mortali,
secundo autem forma pulcrum esse,
tertioque divitem esse sine-dolo,
quarto et juventute-florere cum amicis.

7. ANAXANDRIDIS.

Sententiam hanc in aliud sic detorsit Anaxandrides.

Ille, quisquis fuit, qui scolion excogitavit,
sanitatem quidem primam, quia optima sit,
nominavit recte, secundam autem venustatem,
tertiamque divitias. Hoc dicens, vides, insanie-
Nam post sanitatem opes præcellunt; [bat.
venustus autem esuriens turpis bellua est.

8. CLEOBULINÆ.

Hominem vidi furantem et fraudantem violenter :
sane hoc violentia fecisse justissimum.

9. ANACREONTIS.

[num-potans.
Non amicus *ille* qui cratera juxta plenum vi-
jurgia et bellum lacrimosum loquitur :

---

atque juventutis quam breve sit spatium.
Tu monitus meliora, datur dum vivere, vive :
vive, inquam, et genio comiter obsequere.

H. GROTIUS.

4. EJUSDEM.

Tempus cuncta docet, quo non est certior index :
namque imam mentem pectoris evoluit.

H. GROT.

5. DE NIVE.

Quam posuit quondam latus ad sublimis Olympi,
qui ferus Odrysio ventus ab axe venit,
immitis sine veste viris; quæ lumina vitæ
condita Pierio pulvere deseruit.
Pars aliqua ex illa veniat mihi; crimen, amico
namque homini calidi sit dare pocla meri.

H. GROT.

8. CLEOBULINÆ.

Cognovi quemdam fallentem et vi spoliantem :
vi facere hoc certe res magis æqua fuit.

BIBL. DID.

9. ANACREONTIS.

Non placet ille mihi, qui lites sævaque bella
dum spumant Bromio pocula rore, crepat :

ἀλλ' ὅστις Μουσέων τε καὶ ἀγλαὰ δῶρ' Ἀφροδίτης
συμμίσγων, ἐρατῆς μνήσκεται εὐφροσύνης.

10. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ἄμες ποτ' ἦμες ἄλκιμοι νεανίαι·
— Ἄμες δέ γ' ἐσμέν· αἰ δὲ λῇς, αὐγάσδεο.
— Ἄμες δέ γ' ἐσσόμεσθα πολλῷ κάρρονες.

11. ΑΛΛΟ.

Νῦν ἄμμες, πρόσθ' ἄλλοι ἐθάλλεον, αὐτίκα δ' ἄλλοι,
ὧν ἄμμες γενεὰν οὐκέτ' ἐποψόμεθα...
Οἳ θάνον, οὐ τὸ ζῆν θέμενοι καλόν, οὐδὲ τὸ θνήσκειν,
ἀλλὰ τὸ ταῦτα καλῶς ἀμφότερ' ἐκτελέσαι.

12. ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ.

.... κούρα περιώνυμε μᾶτερ ἀλεξιπό[νου..
...ς ἀκειροκόμα[ς; ...] ναριθμι; ....
...ε... εὐεπ.....

13. ΕΥΗΝΟΥ.

Πολλάκις ἀνθρώπων ὀργὴ νόον ἐξεκάλυψε
κρυπτόμενον, μανίας πουλὺ χερειότερον.

14. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Πολλοῖς ἀντιλέγειν μὲν ἔθος περὶ παντὸς ὁμοίως·
ὀρθῶς δ' ἀντιλέγειν οὐκέτι τοῦτ' ἐν ἔθει.
Καὶ πρὸς μὲν τούτους ἀρκεῖ λόγος εἷς ὁ παλαιός·
— Σοὶ μὲν ταῦτα δοκοῦντ' ἔστω, ἐμοὶ δὲ τάδε.
Τοὺς ξυνετοὺς δ' ἄν τις πείσειε τάχιστα λέγων εὖ,
οἵπερ καὶ ῥᾴστης εἰσὶ διδασκαλίης.

15. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Πρὸς σοφίᾳ μὲν ἔχειν τόλμαν μάλα σύμφορόν ἐστι,
χωρὶς δὲ, βλαβερὴ καὶ κακότητα φέρει.

16. ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ (?).

Αἴσωπός ποτ' ἔλεξε Κορίνθιον ἄστυ νέμουσι·

sed quisquis Musarumque et splendida dona Veneris
commiscens, amabilis memor est voluptatis.

10. ANONYMUM.

Nos olim fuimus strenui, juvenes.
— Nos sane sumus : si vis, explora.
— Nos sane erimus multo meliores.

11. ALIUD.

Nunc nos, antea alii florebant, moxque alii,
quorum nos generationem non jam videbimus...
Qui mortui sunt, sibi non vivere habuere pulcrum, [neque mori,
sed ea pulcre ambo efficere.

12. SOPHOCLIS.

..... filia nomine-celebrato mater illius-qui-arcet- [labores
..... intonsus..... numero adscript.....
..... bene-loq.....

13. EVENI.

Sæpe hominum ira mentem detexit
occultam, quæ longe pejor erat insania.

14. EJUSDEM.

Multis quidem mos est in omnibus ex æquo con- [tradicere
recte vero contradicere non jam in more *eorum* [*est*.
Et adversus illos satis est sermo unus antiquus :
— Tibi quidem hæc videntur, esto ; illa vero mihi.
Sed prudentes aliquis persuaderet celerrime di- [cens bene,
qui et facillimæ sunt disciplinæ.

15. EJUSDEM.

Cum sapientia quidem audaciam habere perutile [est ;
absque *illa* vero, noxia est et damnum affert.

16. SOCRATIS (?).

Æsopus quondam dixit Corinthiam urbem inco- [lentibus :

---

sed quis Pieridum Cythereæ munera miscens
muneribus, læto tempore læta canit.

H. GROT.

11. ALIUD.

Nunc nos, ante alii viguere, aliique vigebunt,
quorum nos ævum cernere fata vetant.
His neque defungi visum est, neque vivere pulcrum :
cura fuit recte vivere, sicque mori.

PLUT. DID.

13. EVENI.

Ira et quæ penitus cordis sub sede latebunt,
tormentum gravius quam furor, exterebrat.

H. GROTIUS.

14. EJUSDEM.

Sunt quibus is mos est, nullo ut discrimine contra-
dicere, non etiam dicere recta velint.
His ego censuerim vetus hoc debere reponi :
« Illa tibi placeant, dum magis ista mihi ».
Rem bene si dicas, prudentes flectere paucis
est tibi : sunt etenim ductilis ingenii.

H. GROTIUS.

15. EJUSDEM.

Audere egregium est atque utile, si sapere adsit ;
abjunctum clades et mala ferre solet. H. GROTIUS.

16. SOCRATIS (?).

Civibus Æsopus dixit queis culta Corinthus,

Μὴ κρίνειν ἀρετὴν λαοδίκῳ σοφίῃ.

Ne judicare *velitis* virtutem populari sapientia.

17. ΑΣΠΑΣΙΑΣ (?).

Σώκρατες, οὐκ ἔλαθές με πόθῳ δηχθεὶς φρένα τὴν [στὴν
παιδὸς Δεινομάχης καὶ Κλεινίου. Ἀλλ' ὑπάκουσον,
εἰ βούλει σοι ἔχειν εὖ παιδικά· μηδ' ἀπιθήσῃς
ἀγγέλῳ, ἀλλὰ πιθοῦ· καί σοι πολὺ βέλτιον ἔσται.
Κἀγὼ, ὅπως ἤκουσα, χαρᾶς ὕπο σῶμα λιπαίνω
ἱδρῶτι, βλεφάρων δὲ γόος πέσεν οὐκ ἀθελήτως.
Στέλλου, πλησάμενος θυμὸν Μούσης κατόχοιο,
ᾗ τόνδ' αἱρήσεις ᾠδῶν δεινοῖσι πόθοισιν.
Ἀμφοῖν γὰρ φιλίας ἥδ' ἀρχή· τῇδε καθέξεις
αὐτὸν προσβάλλων ἀκοαῖς ὀπτήρια θυμοῦ.

17. ASPASIÆ (?)

Socrates, me non fugit te amore depastum esse [præcordia
pueri Dinomaches et Cliniæ. Verum audi,
si vis tibi bene esse delicias; neque parere recuses
nuntianti, sed crede: et tibi multo melius erit.
Et ego ut audivi, præ gaudio corpus pinguefacio
sudore, palpebrisque gemitus excidit non sine-vo- [luntate.
Accingere, pleno animo Musæ numine afflatus
qua eum capies, cantuum valida cupidine.
Ambobus enim id amicitiæ principium: hac tene- [bis
eum, adhibens auribus sponsalia animi.

18. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ἐπὶ τῇ εἰσόδῳ τοῦ ἐν Ἐπιδαύρῳ νεώ.

Ἁγνὸν χρὴ νηοῖο θυώδεος ἐντὸς ἰόντα
ἔμμεναι· ἁγνείη δ' ἔστι φρονεῖν ὅσια.

18. ANONYMUM.

In vestibulo Epidaurii templi.

Castum oportet eum qui templum odorum introit,
esse; castitas autem est, si quis pia cogitet.

19. ΑΛΛΟ.

Πολλοὶ θριοβόλοι, παῦροι δέ τε μάντιες ἄνδρες.

19. ALIUD.

Multi calculorum-conjectores, pauci vero fatidici [viri.

20. ΑΛΛΟ.

Ἀγρότα, σὺν ποίμναις τὸ μεσαμβρινὸν ἤν σε βαρύνῃ
δίψος ἀν' ἐσχατιὰς Κλείτορος ἐρχόμενον,
τῆς μὲν ἀπὸ κρήνης ἄρυσαι πόμα, καὶ παρὰ Νύμφαις
Ὑδριάσι στῆσον πᾶν τὸ σὸν αἰπόλιον. [αὔρη
Ἀλλὰ σὺ μήτ' ἐπὶ λουτρὰ βάλῃς χροΐ, μή σε καὶ
πημήνῃ, τερπνῆς ἐντὸς ἐόντα μέθης.

Φεῦγε δ' ἐμὴν πηγὴν μισάμπελον, ἔνθα Μελάμπους
ῥυσάμενος λύσσης Προιτίδας ἀρτεμέας
πάντα καθαρμὸν ἔβαψεν ἀπόκρυφον, εὖτ' ἄρ' ἀπ' [Ἄργους
οὔρεα τρηχείης ἤλυθεν Ἀρκαδίης.

20. ALIUD.

Rustice, cum gregibus si meridiana te gravet
sitis agros Clitorios ingressum,
hoc de fonte hauri quod-bibas, et juxta Nymphas
Hydriadas siste omnem tuum caprinum-gregem.
Sed tu ne lavacra injicias corpori, *i. e.* ne corpus [hac aqua laveris, ne te vel aura
male afficiat, jucundam quando es intra ebrie- [tatem.
Fuge autem meum fontem qui-vites-odit, ubi Me- [lampus
postquam exsolverat rabie Prœtidas integras,
omnia purgamenta immersit occulta, cum ab Argis
in montes asperæ venit Arcadiæ.

21. ΑΛΛΟ.

Ἐν μέσσῳ γε Θρίης τε καὶ ἄστεος, ἄνερ, ὅθ' Ἑρμῆς,

21. ALIUD.

In medio *spatio* Thriæque et urbis, vir, ubi Her- [mes *sum*

---

ne virtutem in jus judice plebe vocent.

DIOG. L. EDIT. DID.

18. ANONYMUM.

In vestibulo Epidaurii templi.

Turicremum visens templum, sit purus oportet:
at mens sancta agitans res mihi pura puta est.

IO. SCHEFF.

19. ALIUD.

Plures thriobolos, paucos est cernere vates.

ERASM.

20. ALIUD.

Si te, Clitoriis ubi cum grege finibus erras,
urat, iter medium sole tenente, sitis,
securus bibe fontis aquas, juxtaque puellas
Naiadas in molli gramine siste pecus.
Parce sed his corpus mundare liquoribus, et si
ebrius es, noceat ne qua vel aura, fuge.
Odit enim fons hic vites: hac ipse Melampus
Prœtidas exsolvit labe furoris aqua:
in lymphis hæsere piamina; triga sororum
ad juga namque Argis venerat Arcadiæ. H. GROT.

Μνῆμα τόδ' Ἱππάρχου· στεῖχε δίκαια φρονῶν.

Monumentum hocce Hipparchi : vade justa co-[gitans.

22. ΑΛΛΟ.

Ἦν Λακεδαιμόνιος Χείλων σοφὸς, ὃς τάδ' ἔλεξε·
« Μηδὲν ἄγαν· καιρῷ πάντα πρόσεστι καλά. »

22. ALIUD.

Fuit Lacedæmonius Chilon sapiens, qui hæc dixit :
« Nihil nimis; opportunitati omnia adsunt bona. »

23. ΑΛΛΟ.

. . . .
Ταῦτ' ἔλεγεν Σώδαμος Ἐπηράτου, ὅς μ' ἀνέθηκεν·
« Μηδὲν ἄγαν· καιρῷ πάντα πρόσεστι καλά »:

23. ALIUD.

. . . . [dicavit :
Hæc dicebat Sodamus, Eperati *filius*, qui me de-
« Ne quid nimis; in tempore adsunt omnia pul-[cra. »

24. ΑΛΛΟ.

Τοιάδε τις δείξας παραδείγματα παισὶν ἑαυτοῦ,
μᾶλλον ὀρέξασθαι τῆς ἀρετῆς προτρέπει.

24. ALIUD.

Talia quicunque ostendit exempla liberis suis.
magis ad appetendam virtutem *eos* impellit.

25. ΗΔΥΛΟΥ.

Ἐξ ἠοῦς εἰς νύκτα, καὶ ἐκ νυκτῶν Πασισωκλῆς
εἰς ἠοῦν πίνει τετραχόοισι κάδοις·
εἶτ' ἐξαίφνης που τυχὸν οἴχεται· ἀλλὰ παρ' οἶνον
Σικελίδου παίζει πουλὺ μελιχρότερον.
Ἐστὶ δὲ δὴ πουλὺ στιβαρώτερος· ὡς δ' ἐπιλάμπει
ἡ χάρις! ὥστε φίλει καὶ γράφε καὶ μέθυε.

25. HEDYLI.

Ex aurora usque ad noctem et ex nocte Pasisocles
ad auroram bibit e quatuor-congiorum cadis :
inde subito sicubi contingit, abit : sed in vino
Sicelide ludit multo magis-melleo *cantu*.
Est et multo gravior : ut autem affulget
gratia ! itaque ama et scribe et ebrius-fias.

26. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Πίνωμεν· καὶ γάρ τι νέον, καὶ γάρ τι παρ' οἶνον
εὕροιμεν λεπτὸν καί τι μελιχρὸν ἔπος.
Ἀλλὰ κάδοις Χίου με κατάβρεχε, καὶ λέγε· Παῖζε,
Ἡδύλε· μισῶ ζῆν εἰς κενὸν, οὐ μεθύων.

26. EJUSDEM.

[in vino
Bibamus : etenim aliquod novum, etenim aliquod
reperiemus *forsan* subtile, et aliquod melleum [carmen.
Sed cadis Chii *vini* me perfunde, et dic : « Lude
Hedyle : » odi vivere incassum, non inebriatus.

27. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Χαῖρέ μοι, ὦ Δ]ήλου μεδέων, φαεσίμ[βρ]οτε Τιτὰν,
ἄντροις ὀ]μφαίοισι Κλάρου Βράγχου τε ἱ[ε]ροῖ[σιν
τιόμεν', ὡρομέδων, μουσηγέτα, χρυσοέθειρε,
Δελφῶν] ὦνα πε[το]ῶν, πάτερ ἄφθ[ιτ]ε, δεῦρ' ἐ[πά-[ρηξον

27. ANONYMUM.

Salve mihi, o Deli regnator, mortalibus-lucem-[adferens Titan,
in antris fatidicis Clari Branchique sacris
honorate, horarum-regnator, musarum-dux, au-[ream-cæsariem *habens*,
Delphicarum ô rex petrarum, pater incorrupte *i. e.* immortalis, huc veni atque opitulare

---

22. ALIUD.

« Nil nimium; pulcrum, quod adest in tempore »,
cum dixit, sapuit, vir Lacedæmonius. [Chilon

H. GROTIUS.

23. ALIUD.

Inscriptio Tegeæ.

« Nil nimium; pulcrum, quod adest in tempore », [dixit.
Sodamus, dum me ponit, Eperatides.

H. GROTIUS.

25. HEDYLI.

Ipse cados quadruplatos siccat Pasisocles,
in noctem, ut visa est Memnonis alma parens.
Rursus in auroram cum Phœbus cessit in undas,
atque, ut contingit, jam temulentus abit.
Sed tamen hunc lætum fecerunt pocula, ludit
nam Siculo multo dulcius ille viro;
Fortior est multo quoque : ei quam plurima fulget
gratia! sic et ama, scribeque, tuque bibe.

NAT. DE COMITIB. EMENDAT

26. EJUSDEM.

Siccemus calices, aliquid lepidumque novumque
argutumque meri flos reperire dabit. H. GROT.

εὐχομένοις μερό[π]εσσιν τῆς Τήνου ν[αέταισιν, [τε,
καὶ κλῦ]ε θειοπρόποιο φίλου μακάρων [τε βροτῶν,
χει]ρῶν [δ]υσ[με]νέ[ων] τε τεὸν βρέτα[ς] εἴ[ρυσαι
[αὐτός.

. . . .

πη]κ[τί]δα δ' οὐρανίων ἑτάρην θαλίης τ[ε χορῶν τε.

precantibus mortalibus Tenum habitantibus,
et audi interpretem amicum beatorum *i. e.* deorum
[que hominumque,
et a manibus malevolis tuum simulacrum eripe ipse;

. . . .

tibiam autem cælestium sociam epularumque cho-
[rorumque...

28. ΑΛΛΟ.

Νουσολύτα, κλυτόμητι, φερέσ[βιε, δέσποτα Παιάν,
σὴ δύναμις κακόεργον ἀνακρο[ύει τ' ἐπιπομπὴν
ἀνθρώπων, τρομέει τε πάλιν [Δέσποινά τ' ἐπαινὴ
Ἅδης τ' εὐρυθέμειλος, ὅταν ζωαλ[κέα χεῖρα
ἀντανύσῃς, βιοδῶτα, φερεσσιπό[νοις μερόπεσσιν.
Νῦν οὖν πάντα δόμον γενέτα[ς τε καὶ ἀγλαὰ τέκνα
σῶζε, μάκαρ Παιάν, ἀκεσώδυν[ε, δῶτορ ἐάων.

Πατρωίνου.

28. ALIUD.

Morbos-solvens, prudentia-inclite, adferens-vitam,
[domine Pæan,
tua potentia maleficamque avertit incantationem
hominum, timetque rursus *te* Domina, *i e.* Proser-
[pina, horrenda
Plutonque qui-ampli-soli *est*, cum manum qua vi-
[tam-adjuvas
intendis, ô vitæ-dator, laborum-patientibus mor-
[talibus.
Nunc igitur totam domum parentesque et pulcros
[liberos
serva, beate Pæan, qui-dolores-sanas, dator bono-
[rum.

Patroini.

29. ΑΔΗΛΟΝ.

α. Ἔγρεο, Παιήων Ἀσκληπιὲ, κοίρανε λαῶν,
Λητοίδου σεμνῆς τε Κορωνίδος ἠπιόφρων παῖ·
ὕπνον ἀπὸ βλεφάρων σκεδάσας εὐχῶν ἐπάκουε
σῶν μερόπων, οἳ πολλὰ γεγηθότες ἱλάσκονται
σὸν σθένος, ἠπιόφρον Ἀσκληπιέ, πρῶτον, Ὑγίειαν.
Ἔγρεο καὶ τεὸν ὕμνον, ἰήιε, κέκλυθι· χαῖρε.

29. INCERTI.

I. Expergiscere, Pæan Æsculapi, rex hominum,
Latoidæ, venerandæque Coronidis mitis fili:
somno ab oculis dissipato, preces exaudi
tuorum hominum, qui multa gaudentes propitiant
tuam potentiam, mitis Æsculapi, primum, Hy-
[gieam.
Expergiscere, et tuum hymnum, medice, ausculta;
[salve.

30. ΑΡΙΦΡΟΝΟΣ ΣΙΚΥΩΝΙΟΥ.

β. Ὑγίεια, πρεσβίστα μακάρων,
μετὰ σεῦ ναίοιμι
τὸ λειπόμενον βιοτᾶς,
σὺ δέ μοι πρόφρων σύνοικος εἴης.
Εἰ γάρ τις ἢ πλούτου χάρις, ἢ τεκέων,
τᾶς ἰσοδαίμονός τ' ἀνθρώποις
βασιληίδος ἀρχᾶς, ἢ πόθων,
οὓς κρυφίοις Ἀφροδίτας ἄρκυσιν θηρεύομεν,
ἢ εἴ τις ἄλλα θεόθεν ἀνθρώποισι τέρψις,
ἢ πόνων ἀμπνοὰ πέφανται,
μετὰ σεῖο, μάκαιρ' Ὑγίεια,
τέθαλε πάντα καὶ λάμπει Χαρίτων ἔαρ.
Σέθεν δὲ χωρὶς οὔ τις εὐδαίμων [ἔφυ].

30. ARIPHRONIS SICYONII.

II. Hygiea, augustissima inter beatos,
tecum *fac* habitem
in reliquum vitæ *tempus*,
tu autem mecum prona-mente habites.
Si qua enim divitiarum gratia *est*, aut liberorum,
et illius quæ homines diis exæquat,
regiæ potestatis, aut amorum,
quos furtivis Veneris retibus venamur,
aut si qua alia divinitus hominibus voluptas,
aut laborum relaxatio monstrata est,
tecum, beata Hygiea,
florent omnia et splendet Gratiarum ver.
Te sine nemo felix est.

31. ΑΔΗΛΟΝ.

γ. Ἤδη χαῖρέ μοι, ὦ ἰώμενε, ὦ πολύ[σεμν]ε,
φίλε Τελ]εσφόρε, παῖζε, ἐπεὶ σύ γε γηθοσύ[νοισι
σοῦ] περὶ φαιδρὰ πρόσωπα γέλωθ' [ἵ]εις ἱερε[ῦσι]ν·
ὑμνέωμέν σε, μάκαρ, φαεσίμβροτε, δῶτορ ἐάω[ν,
Παιᾶνος ἵδρυμα, Τελεσφόρε, κλεινὲ, δ[αῆμον·

31. INCERTI.

III. Jam salve mihi, o medice, o multum-vene-
[rande,
dilecte Telesphore; lude, quippe tu lætis
tuis, circum nitidos vultus, risum immittis sacer-
[dotibus:
canimus te, beate, ô lux-mortalium, dator bonorum,
Pæanis subsidium, Telesphore, inclite, docte:

καί σ' Ἐπιδαύρειοι μὲν ἀλεξιχόροισιν ἀοι[δ]αῖς
γηθόσυνοι μέλπουσιν, ἄναξ, Ἄκεσιν καλέοντες,
οὕνεκ' ἄκος θνητοῖσι φέρεις στυγερῶν ὀδυνάων·

Κεκροπίδαι δὲ σέβουσι Τελεσφόρον, ἐξότε [νηλ]ῆ
νοῦσον ἀπωσάμενος πυροφθόρον, εἰς τέλος αὐτοῖς
εὐτοκίην ταχέως σὺ θεουδέα, δαῖμον, ἔθηκας.
Οὐ μὰν τοῦδε χάριν σε, Τελεσφόρος, ᾄδομεν οἷον,
ἀλλ' ὅτι κ[αὶ] Παιᾶ[νο]ς ἀκειρεκόμου θεραπείαις
ζωοφόρον σε ἔθηκεν (ἰὼ μάκαρ), αὐτὸς ὁ Βάκχος.

et te Epidaurii choris-agendis-auxilium-parantibus [cantibus
gaudentes celebrant, o rex, Acesium vocantes,
quia remedium mortalibus affers gravium mor- [borum :
Cecropidæque venerantur Telesphorum, ex quo [sævo
depulso morbo fruges-corrumpente, denique iis
fecunditatem celeriter tu divinam, deus, dedisti.
Non tamen hujus rei gratia te, Telesphore, cani- [mus unum,
sed quod et Pæanis intonsi officiis
vitæ-auctorem te fecit (io beate) ipse Bacchus.

32. ΑΛΛΟ.

Αἰγύπτου βασίλεια λινόστολε, [τ]ᾶ γονοέσσας
αὔλακος ἀρχαία μέλεται πολύπυρος ἀγυιά,
σειστροφόρος Βούβαστος, ἀμαλλοτόκοισί τε Μέμφις
γαθομένα πεδίοισιν, ὅπᾳ στάλαν ἀσάλευτον
εἷσε φιλοθρήσκων ἱερὸς νόμος ἐκ βασιλήων,
σᾶμα τεᾶς, δέσποινα, μοναρχείας, ἱκέταισιν
λαοῖς ἀπύοισαν· Ἐγὼ χρυσόθρονος Ἶσις,
ῥωμαλέα σκάπτροισιν, ὅσαν πυριλαμπέος ἀκτίς
ἀελίω σελάγεσκε βολαῖς φορβάμονα γαῖαν.
Διφαλέω δ' Ἑρμᾶνος ἀπόκρυφα σύμβολα δέλτων
εὑρομένα γραφίδεσσι κατέξυσα, ταῖσι χάραξα
φρικαλέον μύσταις ἱερὸν λόγον, ὅσσα τε δᾶμος
ἀτραπὸν ἐς κοινὰν κατεθήκατο, πάντα βαθείας
ἐκ φρενὸς ὑφάνασα διακριδόν· ἅδε τυράννων
πρέσβα, Κρόνω θυγάτηρ, Ἶσις, δάμαρ εὐρυμ[έδοντος
ἔμμι πολυζάλωτος Ὀσείριδος, ᾧ ποτ' ὁ [παδὸς
τὰν αὐτὰν ἀνέλυσα γενέθλιον [ὀργάδα νηδύν,
βριθομένα σοβαροῖς ἑλινότροπος [ἐν πλοκάμοισιν,

αἰπυνόω βασιλῆος ὃν ὠ[ρα]νὸς ἐ[π]ρέσ[βευσεν,
θεσμοθέτις μερόπων, [τ]ὼς οὐκ ὀλέσει νόος ἀνδρῶν
οὐδ' ἀπαμαυρώσει πο[λιὸς χρόνος, οὐδέ ποτέ σφιν
ἐμπετάσει λά[θαν. . . . .
ἀστροφόροι. . . . .
θῆλύ τε γάρ. . . . .
ἐξέκαμον. . . . .
Ἶσις ἐγὼ πολύβουλος. . . . .
καὶ χθόνα μυδαλέαν. . . . .
ἐς κρίσιν ὠ[ρ]ανίοισι κα. . . . .
ἀτραπιτὸν πλαγκτ[ῆρ. . . . .
λοξοπόρου σελάγεσ. . . . α καὶ πυροέντων
ἀέλιον πώλων ἀγήτορα φαίνο[π]α κύκλων
ἐς πόλον ἰθύνεσκον, [ἵ]ν' εὐκόσμοισι πορείαις
ἄξονες ἰλίγγοισι περικτυπέοντι διαύλῳ
νύκτα διακρίνωσιν ἀπ' ἤματος· ἅδε θαλάσσας
πρᾶτον ἐν ἀνθρώποισι περάσιμον ἤνεσα μόχθον,

32. ALIUD.

Ægypti regina lino-induta, cui fecundi
sulci antiqua curæ-est tritico-abundans regio,
sistriger Bubastus, manipulosque-parientibus Mem- [phis
gaudens campis, ubi columnam immotam
statuit religionis-amans sacra lex a regibus-*lata*,
monumentum tui, o domina, regni, supplicibus
populis clamantem : Ego aureo-throno-*sedens* Isis,
potens sceptris, quantam igne-micantis radius
solis illustrabat jactibus altricem terram.
Occulta autem signa litterarum quæ sagax Hermes
invenerat, reperta stylo incidi, quo insculpsi
horrendum mystis sacrum verbum, quæque vulgus
in viam communem deposuit, omnia profunda
ex mente diligenter commenta : illa *ego* regum *i. e.* [numinum
summa, Croni filia, Isis, conjux late-regnantis
sum multo-studio invidenda Osiridis, cujus olim [assecla
eumdem resolvi genitalem fertilem ventrem,
onerata magnificis viti-similis cincinnis, [ravit,
altam-mentem-habentis regis quem cœlum hono-
legumlatrix hominum, quas non perdet mens vi- [rorum
neque excæcabit canum, *i. e.* longævum, tempus, [neque unquam ipsis
intendet oblivionem. . . . .
astriferi. . . . .
femineum enim . . . .
elaboravi . . . .
Isis ego consiliosa. . . . .
et tellurem humidam. . . . .
in discrimen cœlestibus. . . . .
iter errabundum. . . . .
per obliquam viam splend... et igneorum
solem equorum rectorem in lucentem circulorum
rotationem direxi, ubi bene-ordinatis meatibus
axes vertiginibus circumsonante curriculo
noctem discriminent ab die : illa *ego* maris
primum apud homines, quo transmearentur, suasi [laborem,

ἅδε δικασπολίᾳ ῥώμαν πόρον, ἅδε γενέθλας
ἀρχὰν ἀνδρὶ γυναῖκα συνάγαγον, εὖ τε σε[λάν]ας
ἐς δεκάταν ἀψῖδα, τεθαλότος ἄρτιον ἔργου
φέγγος, ἐπ' ἀρτιγόνον βρέφος ἄγαγον, ἅδε γονήων
ἁζομένως τιμὰν ἔτι νηπιάχως ὑπὸ μαζῷ
χωρισμοῖς ἐδίδαξα μελίφροσι· φοιτάδι δ' ὀργᾷ
μᾶνιν ἐρεισαμένα μυκάμονος ἄχρις ἐπ' εὐνάς

illa *ego* judiciis vim præbui, illa *ego*, generationis
initium, viro mulierem conjunxi, beneque ad lunæ
decimum remeatum, florentis operis aptam
lucem, ad infantem modo-generatum eduxi; illa [*ego* parentum
cultos honorare adhuc infantulos sub mamma,
curationibus edocui melle-mentem-oblectantibus : [lascivæ vero libidini
acriter-resistens iram *meam* mugientis usque ad [cubilia

. . .

Ἀΐδος ἠπείλησα, μελαμφα[έω]ν τε βερέθρων
ἀστόργοις φυλακὰν βαρυπάμοσιν· ἔμμι δ' ἀρούρας
πυρνοτόκω μεδέοισα, δαιξάνδρων ἀπὸ [χ]ειρῶν
ἐχθομένα βρῶμαν, ἂν φωλάδες ἔστυ[γ]ον ἄρκτοι,
τὰν λύκος ὠρυκτάς, λιμῷ τεθυωμένος ἀλκάν.

Plutonis minata sum, atratarumque voraginum
custodiam amoris-expertibus gravia-perpessuris ; [sum autem arvi
panem-parientis regina, dilaniantibus-viros mani- [bus *oblatum*
perosa cibum, quem speluncas-habitantes horrent [ursi,
quem lupus ululans, fame stimulatus robur.

. . .

Ἀελίω βασιλῆον ὁμᾷ συν. . . . .
καί με καλεῦσι πάρεδρον· ἐλα. . . . . . .
συμφέρομ' ἀκτίνεσσι κατω. . . . .
ὅσσα δ' ἐμὸς γνώμων νόος εἶσιδ[ε, χειρὶ κρατούσᾳ
ἐς πέρας ἰθύνω· τὰ δ' ὑπείροχ[α] πάν[τα. . .
κῦρος ὑποκλάζοισ', ὑπάταν βασιληΐδα τ[ιμάν
πτήσσονθ' ἀμετέραν· δεσμῶν δ' ἀέκουσαν ἀν[άγκαν
ἀνλύω· πλωτὰ δὲ φιλεύδιος Ἀμφιτρίτα
νηυσὶ μελαμπρώροισιν ὑπαὶ παχνώδεος αὐχμῶ,
ἁνίκα μειδάμων, ἱλαρὰν ἐρύθοισα παρειάν,
ἀμπετάσω Τηθὺν γλαυκώλενον· ἐν δ' [ἀ]περ[ά]τοις
βένθεσιν ἀστιβέα πλαγκτὰν ὁδόν, εὖτέ με θυμὸς
κορθύσῃ, κλονέω· παντᾷ δὲ μελανθέι ῥοίζῳ
σπερχόμενος βαρὺ πόντος ἐνὶ σπήλυγξι βαθείαις
μυκᾶτ' ἐξ ἀδύτων. Πράτα δ' ἐνὶ σέλματι δούρων
κολπωτὰν ὀθόναισι θοὰν τρόπιν ἰθύνεσκον,
οἶδμα καθιππεύοισα, δαμαζομένας δὲ θαλάσσας
ὠκυπόροις ἐλάταις ἑλικτὰν ἔστασε χορείαν
Δωρίδος εὐλοχία· περιπάλλετο δ' ἐν φρεσὶ θάμβος
εἰρεσίαν ἀδάητον ἔτ' ὄμμασι παπταινοίσαις.

Regale simul cum sole [sceptrum teneo,
et me vocant sociam; [incitatisque equis
simul feror radiis [humero. . . . .
Quæcumque perita mea mens vidit, manu potenti
ad finem duco; excellentia autem omnia. . .
jus *suum* flexis-genibus submittunt, summam re- [giam dignitatem
timentes nostram; vinculorumque invisam necessi- [tatem
solvo : navigabilisque *maris*-placidi-amans Amphi- [trite
navibus nigras-proras-*habentibus* sub pruinosa [siccitate,
quando arrideo, præ-gaudio rubentibus genis,
evolvam Tethyn cæruleis-ulnis; inque immensis
gurgitibus inaccessam erraticam viam, cum ira me
collegit, agito; et ubique nigro fremitu
irruens pontus graviter in speluncis profundis
mugit ex adytis. Prima autem in transtris navium
sinuatam velis rapidam carinam direxi
in tumido-fluctu equitans, domitique maris
præpetibus abietibus flexuosam statuit choream
Doridis nobilis-proles : agitabatur autem horror [in mentibus
quæ remigationem adhuc ignoratam oculis cir- [cumspiciebant.

Ἶσις ἐγὼ πολέμω κρυερὸν νέφος ἕρκεσι μόχθων
ἀμφέβαλον κληΐζοισι πολυκτέανον βασιλείαν
θεσμοφόρον· νάσως δὲ βαθυνομένας ἀπὸ ῥιζᾶν
ἐς φάος ἐκ βυθίας ποτανάγαγον ἰλύος αὐτά,
ὤρεα καὶ πε[δίω]ν σπορίμαν βάσιν, ὀργάδα τ' ἄκραις
στηρικταῖ[ς ζείδω]ρον ὑπερτείνοισα, βοαύλοις
μαλοχόμοι[ς τε. . . . αν· ἐπ' ἀφριόεντι δὲ Νηρεὺς
πλάζετ' [ὕδει, τεύ]χων περιμάρμαρον ἄνθεσιν ἄχνας
φλο[ῖσβ[ο]ν ἐριβ]ρεμέθοντα, [π]οτὶ [κρ]οχάλαισιν ἀράσσων

Isis ego belli horrendam nubem laborum septis
circumdedi, quæ includerent opulentum regnum
ac legiferum : insulas autem in-alto-demersas e ra- [dicibus
ad lucem e profundo luto adduxi ipsa,
montes et camporum sativum solum, pinguemque [*terram* summitatibus
fixis triticum-dantem superingerens, bubilibus
ovilibusque [nobilitatam] : et in spumosa Nereus
errat aqua faciens circumfulgentem floribus spumæ
fragorem valde-frementem, calculis feriens

χοιράδας. Ἀμφὶ λό]φως δὲ κατ' ὀφρύος ἐρσάεσσαν,
κεκλιμέναν φέρ]βω ποτὶ ματέρα, περκάζοισαν
βότρυν χαρμοδ]ότειραν· ὑπερ[φι]άλοις δὲ κεραυνῶ
ἀστράπτοισα β]ολαῖς στιβαρὰν θνατοῖσιν ἀπειλὰν
. . . .

brevia. Circa autem colles sub supercilio roscidam
jacentem alo prope matrem, nigrescentem
uvam lætitiæ *datricem* : superbisque fulminis
fulguram ictibus duras mortalibus minas
. . . .

33. ΚΡΑΤΗΤΟΣ ΘΗΒΑΙΟΥ.

Μνημοσύνης καὶ Ζηνὸς Ὀλυμπίου ἀγλαὰ τέκνα,
Μοῦσαι Πιερίδες, κλῦτέ μοι εὐχομένῳ.
Χόρτον ἐμῇ συνεχῶς δότε γαστέρι, ἥ τέ μοι αἰεὶ
χωρὶς δουλοσύνης λιτὸν ἔθηκε βίον.

* * * * * * * * * * * * * * * *

ὠφέλιμον δὲ φίλοις, μὴ γλυκερὸν τίθετε. [οἶτον,
Χρήματα δ' οὐκ ἐθέλω συνάγειν κλυτά, κανθάρου
μύρμηκός τ' ἄφενος, χρήματα μαιόμενος·
ἀλλὰ δικαιοσύνης μετέχειν, καὶ πλοῦτον ἀγινεῖν
εὔφορον, εὔκτητον, τίμιον εἰς ἀρετήν.
Τῶν δὲ τυχὼν Ἑρμῆν καὶ Μούσας ἱλάσομ' ἁγνάς·
οὐ δαπάναις τρυφεραῖς, ἀλλ' ἀρεταῖς ὁσίαις.

33. CRATETIS THEBANI.

Mnemosynes et Jovis Olympii inclitæ filiæ,
Musæ Pierides, audite me precantem.
Pabulum meo continenter date ventri, qui mihi
citra servitutem tenuem fecit vitam. [semper

* * * * * * * * * * * * * * * * *

utilemque amicis, non dulcem facite *me*.
Divitias autem nolo cogere claras, scarabæi sor-
formicæque opes, *ut* divitias quærens ; [tem
sed justitiæ particeps esse, et opes colligere [tem.
portatu-faciles, bene-partas, pretiosas ad virtu-
Quæ adeptus, Mercurium et Musas placabo castas :
non sumptibus luxuriosis, sed virtutibus piis.

34. ΚΛΕΑΝΘΟΥΣ.

Ἄγου δέ μ', ὦ Ζεῦ, καὶ σύγ', ἡ Πεπρωμένη,
ὅποι ποθ' ὑμῖν εἰμὶ διατεταγμένος,
ὡς ἕψομαί γ' ἄοκνος· ἢν δὲ μὴ θέλω,
κακὸς γενόμενος οὐδὲν ἧττον ἕψομαι.

34. CLEANTHIS.

Duc me, ô Jupiter, et tu quidem, Fatum,
quo olim a vobis sum *ire* imperatus,
quippe sequar impiger : sin autem nolo,
malus factus non minus sequar.

35. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ὅστις δ' ἀνάγκῃ συγκεχώρηκεν καλῶς,
σοφὸς παρ' ἡμῖν, καὶ τὰ θεῖ' ἐπίσταται.

35. EJUSDEM.

Qui necessitati concessit pulcre,
sapiens apud nos *est*, et divina novit.

36. ΦΙΛΗΤΑ.

Οὐ κλαίω, ξείνων, σε, φιλαίτατε· πολλὰ γὰρ ἔγνως
καλά· κακῶν δ' αὖ σοι μοῖραν ἔνειμε θεός.

36. PHILETÆ.

Non te defleo, hospitum amicissime; multa enim [nosti
pulcra; malorum autem rursus tibi partem tri-
[buit deus.

37. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Αἰπεινὴν ἐλάτην ἔρις ὤρορεν αἴσυλα φᾶσθαι.
. . . .

Αἰπειναῖς ἐλάταις ἔρισεν βάτος· ἡ μὲν ἔειπε
καὶ ναῦς καὶ νηοὺς τεμνομένην τελέειν.

* * * * * * * * * * * * * * * * *

37. ANONYMUM.

Altam abietem contentio impulit ad injusta di-
[cendum.
. . . .

Altis cum abietibus contendit rubus : illa vero
et naves et templa ex se dissecta confici. [dixit

* * * * * * * * * * * * * * * * * *

38. ΕΡΑΤΟΣΘΕΝΟΥΣ.

Εἰς ἀκρασίαν.

Οἶνός τοι πυρὶ ἶσον ἔχει μένος, εὖτ' ἂν ἐς ἄνδρα
ἔλθῃ, κυμαίνει δ' οἷα Λίβυσσαν ἅλα

38. ERATOSTHENIS.

In intemperantiam.

Vinum igni æqualem vim habet : ubi hominem
subierit, concitat *eum* ceu Libycum mare

---

36. PHILETÆ.

Non ego te miseror, carissime; nam bona multa
cum dederit, partem dat tibi Parca mali. H. GROT.

38. ERATOSTHENIS.

Tantumdem flammæ vinum valet, atque ita versat
quem subiit, Libycum ceu mare fecit Aquilo,

Βορρᾶς ἠὲ Νότος· τὰ δὲ καὶ κεκρυμμένα φαίνει
βυσσόθεν, ἐκ δ' ἀνδρῶν πάντ' ἐτίναξε νόον.

Boreas vel Notus; et occulta quoque prodit
funditus, et virorum omnem concutit mentem.

39. ΛΕΩΝΙΔΑ ΤΑΡΑΝΤΙΝΟΥ.

Εὔθυμος ὢν ἔρεσσε τὴν ἐπ' Ἄϊδος
ἀταρπὸν ἕρπων· οὐ γάρ ἐστι δύσβατος,
οὐδὲ σκαληνός, οὐδ' ἀνάπλεως πλάνης,
ἰθεῖα δ' ἡ μάλιστα, καὶ κατακλινὴς
ἅπασα, κὴκ μεμυκότων ὁδεύεται.

39. LEONIDÆ TARENTINI.

Bono animo festina per hanc, quæ ad Orcum *fert*,
viam vadens; non enim est difficilis,
neque obliqua, neque plena erroris,
recta autem quam maxime, et declivis
omnis, et, oculis clausis, hac itur.

40. ΝΙΚΑΙΝΕΤΟΥ.

Οὐκ ἐθέλω, Φιλόθηρε, κατὰ πτόλιν, ἀλλὰ παρ' Ἥρῃ
δαίνυσθαι, Ζεφύρου πνεύμασι τερπόμενος.
Ἀρκεῖ μοι κοίτη μὲν ὑπὸ πλευροῖσι χαμεύνα·
ἐγγὺς γὰρ προμάλου δέμνιον ἐνδαπίης·
καὶ λύγος, ἀρχαῖον Καρῶν στέφος. Ἀλλὰ φερέσθω
οἶνος, καὶ Μουσέων ἡ χαρίεσσα λύρη,
θυμήρες πίνοντες ὅπως Διὸς εὐκλέα νύμφην
μέλπωμεν, νήσου δεσπότιν ἡμετέρης.

40. NICÆNETI.

Nolo, Philothere, in urbe, sed apud Junonem
epulari, Zephyri flatibus delectatus.
Sufficit mihi pro cubili quidem sub lateribus stiba-
[dium-humi-stratum;
prope enim ex vitice indigena lectus est;
et vimen, vetus Carum corona. Sed afferatur
vinum, et Musarum grata lyra, [sam conjugem
ut, quatenus-placet-animo bibentes, Jovis glorio-
canamus, insulæ dominam nostræ.

41. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ὁ παυσίλυπος οἶκος οὗτος ἄστομος·
ἔστιν δὲ καὶ σιγᾷν ἀκίνδυνον γέρας.

41. ANONYMUM.

Mærorem-sedans domus ista os-non-habet:
est et silendi expers-periculi præmium.

42. ΑΛΛΟ.

Ἄνθρωπε, πολλῶν. . . . .
. . . .
Ἀλλὰ εἰ μάτην οὐ πάντα βουλεύῃ, σαφῶς
ἐτά τ' εἰσάκουε, καὶ λόγοις πεῖραν μαθὼν
ζῆθι τὸν ἐπίλοιπον ἐν βίῳ χρόνον καλῶς,
εἰδὼς ὅτι κάτω Πλουτέως τὰ δώματα
πλούτου γέμουσι, μηδενὸς χρῄζοντα ὅλως.

42. ALIUD.

Homo, multorum . . . .
. . . .
Sed si temere non cuncta consulas, plane
veraque ausculta, et libris viam doctus
vive reliquum vitæ tempus pulcre,
sciens infernas Plutonis domos
divitiis plenas esse, neque omnino ullius rei egere.

43. ΑΘΗΝΑΙΟΥ.

Ἄνθρωποι, μοχθεῖτε τὰ χείρονα, καὶ διὰ κέρδος

43. ATHENÆI.

Homines, laboratis pejora, et ob lucrum

---

aut Notus imbricitor. Mentis secreta recludit,
ex imis animum sedibus excutiens. H. GROT.

39. LEONIDÆ TARENTINI.

Ad inferorum regna deducens iter
securus intra; quippe non concædibus,
non tortuosis impedita anfractibus,
sed tota recta, tota declivis via est,
et inveniri prona vel cæco gradu. H. GROT.

40. NICÆNETI.

Rure dapes, Philothere, volo, non urbe parari,
mitibus ut Zephyris perfler, aperta tuens.
Sufficiet requies nostris tegeticula membris:
nam junci indigenæ copia magna prope est;
Caribus et vimen sertum vetus. Huc, puer, adsint
fac Bromii latices, Pieridumque lyra,
potantes ut dulce Jovis celebremus amicam,
quam dominam felix insula nostra vocat.
H. GROTIUS.

42. ALIUD.

At mente ni præpostera uti gaudeas,
quæ vera sunt audi, et fidem verbis habe:
vitam optimam vivas hilaris in posterum,
sciens in inferis nihili esse indigum
quemcunque dicis servum, at esse divitem.
SCIP. MAFF.

43. *De Epicuro.*

Quis vanus labor hic? Quid inexsatiata cupido

ἄπληστον νεικῶν ἄρχετε καὶ πολέμων·
τὰς φύσιος δ' ὁ πλοῦτος ὅρον τινὰ βαιὸν ἐπίσχει,
αἱ δὲ κεναὶ κρίσιες τὰν ἀπέραντον ὁδόν.
Τοῦτο Νεοκλῆος πινυτὸν τέκος ἢ παρὰ Μουσῶν
ἔκλυεν, ἢ Πυθοῦς ἐξ ἱερῶν τριπόδων.

inexplebile lites exordimini et bella; [obtinent,
naturæ autem divitiæ modum quemdam parvum
vana autem judicia interminatum cursum.
Hoc Neoclis sapiens filius aut a Musis
audivit, aut Pythus ex sacris tripodibus.

44. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Πᾶσιν δὲ θνητοῖς βούλομαι παραινέσαι
τοὐφήμερον ζῆν ἡδέως· ὁ γὰρ θανὼν
τὸ μηδέν ἐστι καὶ σκιὰ κατὰ χθονός.
Μικροῦ δὲ βιότου ζῶντ' ἐπαυρέσθαι χρεών.

44. ANONYMUM.

Omnibus quidem mortalibus volo suadere
Quotquot eunt dies suaviter vivere : ille enim qui
nihilum est et umbra sub terra. [mortuus est,
Brevi autem vita viventem frui oportet.

45. ΑΡΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣ.

Δάματερ πολύκαρπε, σὺ κὴν Σικελοῖσιν ἐναργὴς
καὶ παρ' Ἐρεχθείδαις· ἓν δέ τι [θαῦμα] μέγα
κρίνετ' ἐν Ἑρμιονεῦσι· τὸν ἐξ ἀγέλης γὰρ ἀφειδῆ
ταῦρον, ὃν οὐχ αἶρουσ' ἀνέρες οὐδὲ δέκα,
τοῦτον γραῦς στείχουσα μόνη μόνον οὔατος ἕλκει
τόνδ' ἐπὶ βωμόν· ὁ δ', ὡς ματέρι παῖς, ἕπεται.

Σὸν τόδε, Δάματερ, σὸν τὸ σθένος· ἵλαος εἴης,
καὶ πάντων θάλλοι κλᾶρος ἐν Ἑρμιόνῃ.

45. ARISTOCLIS.

Fecunda Ceres, tu et inter Siculos manifesta
et apud Erechthidas : unum vero et hocce ma-
[gnum miraculum
existimatur inter Hermionenses : illum enim e
[grege immanem
taurum, quem non tollunt quidem viri decem,
illum anus placide-incedens sola solum aure trahit
hancce ad aram : ille autem, ut matrem puer,
[sequitur.
Tuum hocce, Ceres, tuum robur : propitia sis,
et omnium vireant prædia Hermionæ.

46. ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΛΑΕΡΤΙΟΥ.

Μή ποτε λυπήσῃ σε τὸ μὴ σε τυχεῖν τινος, ἀλλὰ
τέρπεο πᾶσιν ὁμῶς οἷσι δίδωσι θεός.
καὶ γὰρ ἀθυμήσας ὁ σοφὸς Περίανδρος ἀπέσβη,
οὕνεκεν οὐκ ἔτυχεν πρήξιος ἧς ἔθελεν.

46. DIOGENIS LAERTII.

Ne te unquam doleas te quidpiam non consecutum
gaude pariter omnibus quæ dat Deus. [esse, sed
Etenim fracto-animo sapiens ille Periander ex-
[stinctus est,
quia non assecutus est rem quam cupiebat.

47. ΕΡΜΟΥ ΤΟΥ ΤΡΙΣΜΕΓΙΣΤΟΥ ἐν ἄλλῳ ΟΡΦΕΩΣ.

Περὶ σεισμῶν.

Φράζεο δὴ καὶ τόνδε λόγον, τέκος, ὁππότε κεν δὴ
γαῖαν κινήσῃ σεισίχθων Κυανοχαίτης,

47. MERCURII TRISMEGISTI aut ORPHEI.

De terræ motibus.

Intellige sane et hanc rationem, fili, cum sane
terram moverit concussor-terræ nigros-crines-
[habens *Deus*,

---

in rixas, homines, vos et in arma trahit?
Naturæ cohibentur opes sub limine parvo :
quod malesana petit mens sibi, fine caret.
Filius hoc Neoclis sapiens, dictante Camœna,
aut ex cortinis hausit Apollineis. H. GROTIUS.

45. ARISTOCLIS.

O fecunda Ceres siculas veneranda per oras
cecropiosque agros, hoc ego præcipue
miror in Hermione, quod magno robore taurum
quemque viri possint vix domuisse decem,
grege deductum sola aure adducit ad aram
sancta tibi mulier, qui, puer ut, sequitur.

Hæc tua bis Ceres est, tu nobis esto benigna,
per teque Hermione læta beata fuat. GESN.

46. DIOGENIS LAERTII.

Ne tibi jam doleat si non optata sequaris,
sed juvet id superi quod tribuere dei.
Nam sapiens Stygias Periander cessit ad umbras
exstinctus, quod non quæ voluit valuit.
DIOG. L. DIDOT.

47. *Mercurii Trismegisti, aut, ut alii volunt, Orphei, de terræ motibus.*

Hoc quoque disce, puer, quocumque ex cardine cæli
tellurem quatiat regnator cærulus undæ,

ὅττι βροτοῖς ἐπί τ' εὐτυχίην κακότητά τε φράζει.

Ὁππόταν εἰαρινὴν ἐπ' ἰσημερίην ἀφίκηται
ἠέλιος, Κριόν τε διεκτρέχῃ, ἐν δ' ἄρα τῷδε
γαῖαν νυκτερινὸς Γαιήοχος ἀμφελελίξῃ,
σῆμα τόδ' ἐστὶ πόληος ἀπόστασις οὐκ ἀλαπαδνῆς·
εἰ δέ κεν ἡμερινός, φράζει τόδε λυγρὰ καὶ ἄτας
πήματος ὁρμήσαντος ἐπ' ἀλλοδαποὺς ἀνθρώπους
ἔσσεσθαι, σφετέραις ἐπὶ πημοσύναις ἰδὲ λύπαις.

Εἰ δ' ἀνὰ Ταῦρον ἰόντος, ἐφορμήσει διὰ νύκτα
σεισμός, πήματα μέν τε καταφθινύθουσιν ὀπίσσω,
εὐφροσύνη δ' ἀνὰ ἄστυ καὶ εἰρήνη τεθαλυῖα·
ἡμερινὸς δὲ φέρει πολέμου μεγάλοιο πόληϊ
ἔργον ἐπερχομένου τοῖς κρείττοσιν· ἀλλὰ φυλάσσου.

Εἰ δέ κεν, ἐν Διδύμοις στρωφωμένου ἠελίοιο,
νυκτερινὴ μῆνις ἐλελίζηται κατὰ γαῖαν,
[σημαίνει ὅτι] δυσμενέες βροτοὶ ἐγχεσίχειρες
ὑμετέρην πελάσουσιν ἐπ' ἄλγεσι γαῖαν ἅπασαν·
εἰ δέ κεν ἡμερινή, τότε κεν βασιλῆες ἄτιμοι
ἔσσονθ', ἡγεμόνες τε, θεῶν διομηνίῃ ἐχθρῶν.

Εἰ δ', ἀνὰ τὴν μοίρην τοῦ Καρκίνου ἠελίοιο
στείχοντος, ὅθι δὴ θερινὴ τροπή, ἔννυχος ἔσται
γῆς ἔνοσις, τοῦτο φράζει κακότητα βαρεῖαν
ἀργαλέην πενίην ἀλλαξέμεν· ἡμερινὸς δὲ
φράζει πῆμ' αὐτοῖς καὶ ἀνάστασιν ὠλεσίοικον.

Εἰ δέ κεν, ἠελίοιο Λέοντος μοῖραν ἰόντος,
νύκτερος ὁρμηθῇ γαίης σάλος, αὐτίκα πένθη,
κλαυθμοί τε στοναχαί τε πόλιν καὶ λαὸν ἅπαντα
ἕξουσ'· ἡμερινὸς δὲ φανεὶς καὶ ταὐτὰ πιφαύσκει.

quid mortalibus in felicitatem calamitatemque in-
[dicet.

Quando ad vernum æquinoctium advenerit
sol, percurretque Arietem, in eoque *tempore*
terram nocturnus Terræ-dominus circumvolverit,
signum hocce est civitatis defectio non vastatu-
[facilis;
sin autem diurnus, nuntiat hocce tristia et ærum-
cladis irruentis in extraneos homines [nas
fore, ad *illorum* miserias et luctus.

[faciet per noctem
Sin autem, *sole* supra Taurum eunte, impetum-
motus, clades quidem dispereunt deinde,
lætitiaque per urbem *fit* et pax florens;
diurnus autem affert belli magni civitati
opus invadentis in potentiores : itaque cave sis.

Sin autem in Geminis versante sole,
nocturna ira circumagitur per terram,
significat infensos mortales hastatis-manibus
vestram aggressuros, ubi mala ferant, terram
sin autem diurna, tunc reges inhonorati [omnem;
erunt, ductoresque, deorum ira inimicorum.

Sin autem, per gradum Cancri sole [*est*, nocturna erit
vadente, ubi sane æstiva-conversio *i. e.* solstitium
terræ concussio, hoc nuntiat calamitatem gravem
et laboriosam paupertatem alternis-vicibus-fore :
[diurna autem
prædicit cladem iisdem et eversionem familiis-
[exitiosam.
Sin autem, sole Leonis gradum adeunte,
nocturna orta-est terræ agitatio, statim luctus [sum.
fletusque gemitusque civitatem et populum univer-
habebunt; diurna autem si apparuerit, et eadem
[loquitur.

---

quæ bona, quas contra clades hoc omine signet.

Sol in Ariete.

Lucis ubi vernæ tenebras æquaverit horis,
Phryxea sol vectus ovi, si viscera terræ
tempore nocturno moveat dominator aquarum,
hoc defecturam signum tibi nuntiat urbem :
si lucente die, jam tristia fata minatur
gentibus externis; illas luctusque dolorque
et metus et series urgebit longa malorum.

Sol in Tauro.

Portitor Europæ solis cum possidet astrum,
si sola nocte tremant, fugient exinde dolores,
altaque pax urbem lætis in rebus habebit.
Si moveat se terra die, Mars horridus urbi
imminet; ante alios vosmet servate, potentes.

Sol in Geminis.

Si, cum Tyndaridum percurrit sidera Phœbus,
ira deûm quatiat nocturno tempore terram,
ensibus armatus sævis exercitus hostis
innumeras strages nostris in finibus edet :
fiat idem si forte die, sine nomine reges,
ignavique duces superûm mittentur ab ira.

Sol in Cancro.

Si, cum solstitium est Lernæque paludibus ortus
solem cancer habet, dum cælum nocte tenetur,
terra tremit, tristes monet impendere labores,
pauperiemque sequi duram; si luce movetur,
excidium domibus portat motumque rebellem.

Sol in Leone.

Sole Cleonæum flammis urente leonem,
si se concutiat tellus nocturna, dolores
planctusque et lacrimæ populumque urbemque se-
exspectes eadem, tellus si luce vacillet. [quentur :

Εἰ δέ κεν, ἠελίου σὺν Παρθένῳ ἐρχομένοιο,
ἑσπερινὸς σεισμὸς, λαοῖς τότε λοιμὸς ἅπασιν
ἔσσεται· ἡμερινὸς δὲ φανεὶς καρποὺς καταβλάψει.

Εἰ δ' ἂν ὀπωρινὴν ἐπ' ἰσημερίην ἀφίκηται
ἠέλιος, χηλαῖς διαφαίνων, νυκτερινὸς δὲ
κινήσῃ, καρπῶν δηλοῖ φθόρον ἐξαναφύντων
γαίης· ὥραις δ' ἡμεριναῖς, χαλεπῆς τόδε φράζει
ἔργα μάχης· πολλοὺς δ' αὐτῶν κατὰ γαῖα καλύψει.

Εἰ δέ κεν, ἠελίου τὸν Σκορπίον ἀμφιθέοντος,
νύκτερος ὁρμηθῇ γαίης σάλος, ἔργα μάταια
ἀνδράσιν ἔσσονται, κακοφραδμοσύνῃσι νόοιο·
ἡμερινὸς δὲ φανεὶς, τότε δὴ τότε ἄλγεα φράζει
ἔσσεσθαι πολίεσσιν ἀπὸ πτολέμου κρυεροῖο,
ἔργα ματαιότατα, Ζηνὸς μεγάλου διὰ βουλάς.

Εἰ δέ κεν, ἐν μοίρῃ τοῦ Τοξότου ἠελίοιο
στρωφῶντος, γαῖαν κινήσῃ Κυανοχαίτης
νυκτερινὸς, σημεῖον ὀλέθριον ἔσσεται ἀνδρῶν
πολλῶν· ἡμερινὸς δὲ φανεὶς, πόλεων βασιλῆϊ
σημαίνει μεγάλην τιμὴν καὶ σκῆπτρα λιπόντα
ἄλλῃ ἐποίχεσθαι φεύγοντ' ἀπὸ πατρίδος αἴης.

Εἰ δ' ἂν, ἐν Αἰγοκέρωτι, ὅθι τροπαὶ ἠελίοιο
χειμεριναὶ, στείχοντος, ἕδος χθονὸς ἔννυχος ἐλθὼν
Σεισίχθων γαῖαν κινήσῃ πνεύματι λάβρῳ,
φράζεο δὴ πόλεμον καὶ δάκρυα τοῖσι γενέσθαι,
καὶ στάσιν· ἡμερινὸς δὲ φανεὶς καρποφθόρος ἔσται.

Sin autem, sole cum Virgine conveniente, [versis
vespertinus motus *fuerit*, populis tunc pestis uni-
erit; diurnus autem si apparuerit, fruges affliget.

Sin autem autumnale ad æquinoctium venerit
sol, *inter* forfices *Cancri* lucens, nocturnusque *Nep-*
[*tunus*
excusserit, frugum indicat perniciem nascentium
terra; horis autem diurnis, sævæ hocce nuntiat
opera pugnæ: multos autem eorum terra conteget.

Sin autem, sole Scorpionem circumcurrente,
nocturna orta sit terræ agitatio, opera vana
viris erunt, malis-consiliis mentis: [lores
diurna si apparuerit, tunc sane tunc nuntiat do-
futuros-esse civitatibus ex bello horrendo,
opera vanissima, Jovis magni per consilia.

Sin autem, in gradu Arcitenentis sole [*Deus*
versante, terram moverit nigros-capillos-*habens*
nocturnus, signum perniciosum *i. e.* in perniciem
[erit virorum
multorum; diurnus autem si apparuerit, urbium
[regi
significat magno honore et eumdem sceptris re-
[lictis,
alio abire fugientem *procul* a patria terra.

Sin autem, in Capricorno, ubi conversiones solis
hiemales *sunt*, vadente *sole*, sedem terrenam noc-
[turnus adiens
Terræ-excussor tellurem moverit spiritu violento
intellige sane bellum et lacrimas iis evenisse
et seditionem; diurnusque si apparuerit, frugi-
[bus-perniciosus erit.

Sol in Virgine.

Si, dum Phœbeis radiis Astræa calescit,
nocturnus fragor est, populus fert omnibus atram
ille famem : fruges satis est læsisse diurno.

Sol in Libra.

Cum noctes lucesque pares Libra fecerit, et sol
ibit in autumnum, noctis si tempore tellus
mugit, abortivis pallescet frugibus annus;
clara dies motum similem si senserit, adsunt
prælia, funereis tellus assurget acervis.

Sol in Scorpio.

Dum solem retinet, quæ te pede læsit, Orion,
bestia, nocturno trepidet si terra tumultu,
cœpta virûm stultis cernes vanescere curis;
aut si luce tremat, jam luctus urbibus instant
horrendi, quos sæva dabunt certamina Martis
necquicquam suscepta; ferunt ita fata Tonantis.

Sol in Sagittario.

Dum micat arcitenens Phœbeo lumine Chiron,
si sola cum trifida Neptunus moverit hasta,
nox erit, exitium multis mortalibus affert;
at, si lux fuerit, regi, qui præsidet urbi,
magnus honos primum; sed mox sua sceptra relin-
ibit in externis victurus finibus exul. [quens

Sol in Capricorno.

Flexa per æquorei currat si cornua monstri
Phœbus et hiberna, quæ tum longissima, nocte est
rex pelagi valido quatiat spiramine terram,
aspera seditio lacrimæque et bella sequentur.
Prædicet peritura tremor sata læta diurnus.

Εἰ δ' ἄν, ὅθ' Ὑδροχόον διανίσσεται ἠελίοιο
φέγγος, νυκτερίη ἐλελιχθῇ γαῖα περιχθών,
ἁρπαγαὶ ὠλεσίοικοι ἀνὰ πτόλιν εὐρυάγυιαν
ἔσσονται, δήμου τε κακοφροσύναι τε καὶ ὕβρεις·
εἰ δέ κεν ἠμερινή, δήμου κράτος ἔμπεδον ἔσται.

Sin autem, cum Aquarium pervadit solis
lumen, nocturna voluta erit terra in circuitu suo
rapinæ familiis-perniciosæ per urbem latas-vias-[habentem
erunt, populique mala-consiliaque et injuriæ :
sin autem diurna, populi potestas firma erit.

Εἰ δ' ἀνὰ τοὺς Ἰχθῦς στρωφωμένου ἠελίοιο,
γῆς ἔνοσις γίνοιτο θοὴν διὰ νύκτα, τότ' ἔσται
πάσαις ἐν πολίεσσι περίστασις· εἰ δέ κεν ἠοῖ
γῆς κινηθείη πέδον ἱερόν, αὐτίκα πάσαις
εὐφόρβοισι βοῶν ἀγέλαις, οἴων τε καὶ ἄλλων
τετραπόδων φθόρος ἔσται ἀν' ἄστεα καὶ κατὰ χώρας.

Sin autem, supra Pisces versante sole, [erit
terræ concussio fiet celerem per noctem, tunc
omnibus in urbibus periculum ; sin autem mane
terræ motum esset solum sacrum, statim omnibus
bene-nutritis boum armentis, oviumque et aliorum
quadrupedum strages erit per urbes et in agris.

48. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Εἰς τοὺς ἑπτὰ Σοφούς.

Ἑπτὰ Σοφῶν ἀίοις ἐριηχέα δόγματα, κοῦρε,
οἷσιν ἐνιθύνοις οἴακα σῆς βιοτῆς.
Πρῶτα Σόλων μὲν Μηδὲν ἄγαν φάτο Κεκροπίηθεν·
δεύτερος αὖ Χίλων Γνῶθι σεαυτὸν ἔφη.
Λίνδιος αὖ Κλεόβουλος, ἐῢς πάις Εὐαγόραο,
Μέτρον ἄριστον ἔφη ἔμμεναι ἀτρεκέως.
Καιρὸν δ' Ὑρράδιος κέλεται πάντεσσι δαῆναι
Πιττακὸς ἐκ Λέσβου. Τῷ δ' ἐπὶ Κυψελίδης
Τὴν μελέτην Περίανδρος ἔφη πᾶν ἔμμεναι [ἔργον.
Ἕκτος δ' αὖτε Βίας Τευταμίδης ἔφατο· [καλοί.
Οἱ πλεῖστοι θνητῶν σκολιοί, παῦροι δέ τε
Ὕστατος αὖτε Θαλῆς εἶπεν ἀπηλεγέως·
Ἐγγύῃ ἀγχίθυρος ναίει κακομήχανος ἄτη.

48. ANONYMUM.

In septem Sapientes.

Septem Sapientium auscultes valde-sonantia pla-[cita, fili,
quibus regas tuæ gubernaculum vitæ.
Primo Solon quidem *Ne quid nimis* dixit Cecropius.
Secundus vero Chilon *Nosce teipsum* dixit.
Lindius vicissim Cleobulus, bonus filius Evagoræ,
Modum optimum esse vere dixit.
Tempus autem Hyrradius jubet omnibus *sciri*
Pittacus e Lesbo. Insuperque Cypselides
Periander dixit *Totum esse officium meditationem.*
Sextusque rursum Bias Teutamides fatus est :
Plurimi mortalium pravi, pauci autem boni.
Ultimus rursum Thales dixit firme :
Vadimonio vicina habitat malorum-machinatrix [*noxia.*

49. ΑΛΛΟ.

Οὐρανίων πάντων βασιλεῦ, χαῖρ', ἄφθιτ' Ἄνουβι,
σός τε πατὴρ χρυσοστέφανος πολύσεμνος Ὄσιρις,
αὐτὸς ζεὺς Κρονίδης, αὐτὸς μέγας ὄβριμος Ἄμμων,
κοίρανος ἀθανάτων, προτετίμηται δὲ Σάραπις,
σή δὲ μάκαιρα θεὰ μήτηρ, πολυώνυμος Ἶσις,
ἣν τέκεν Οὐρανὸς εὐφρονίδης ἐνὶ κύμασι πόντου

49. ALIUD.

Cælitum omnium rex, salve, incorrupte Anubi,
tuusque pater, auro-coronatus multum-reverendus [Osiris,
idem ac Jupiter Saturnius, idem ac magnus fortis [Ammon,
princeps immortalium, præ *omnibus*que honora-[tus est Sarapis ;
tuaque beata dea mater, multis-nominibus *vocata* [Isis,
quam genuit Uranus, noctis-proles, super fluc-[tibus ponti,

Sol in Aquario.

Trois ubi pueri sol illustraverit urnam,
si concussa tremat nocturno murmure tellus,
crudeles per tecta furent urbana rapinæ,
longa graves plebis dabit imprudentia pœnas;
si tremat illa die, firmas res vulgus habebit.

Sol in Piscibus.

At simul ardescent Syriæ duo numina pisces
solis equis, nocturna tremet si terra, per urbes
ibit grande malum ; quod si post lumen eorum
terræ se quatiat sedes sacra, maxima pestis
bubus erit, pestem balans grex sentiet, et quod
quadrupedum generis per rura vel oppida vivit.

H. GROT.

μαρμαρέοις, θρέψεν δ' Ἔρεβος φῶς πᾶσι βροτοῖσι,
πρεσβίστην μακάρων ἐν Ὀλύμπῳ σκῆπτρον ἔχουσαν,
καὶ γαίης πάσης καὶ πόντου δῖαν ἄνασσαν
πανδερκῆ· μεγάλων [ἀγα]θῶν [σκ]άπτειρα βρο- [τοῖσι.....

marmoreis, nutriitque Erebus lumen omnibus [mortalibus,
antiquissimam *i. e.* potissimam beatorum in [Olympo sceptrum habentem,
et terræ omnis et ponti divinam reginam,
omnia-intuentem; magnorum bonorum inventrix [mortalibus...

50. ΑΛΛΟ.

Χαῖρ', Ἑρμῆ πατρῷε, δίδου δ'ἀρετὴν Ἀχιλῆι
καὶ κλέος ἐς λιπαρὸν γῆρας ἀνερχομένῳ.
Τρὶς μάκαρ Ἑρμεία, οἶμον τριτάτην ἀνύσας σοι
αἰτέομαι τρισσῶν τέρμ' ἐσιδεῖν ἀγαθῶν.

50. ALIUD.

Salve, Mercuri patrie, da virtutem Achilli
et gloriam in splendidam senectutem ingresso.
Ter beate Mercuri, iter trinum cum confecerim [tibi
precor trium effectum videre *me* bonorum.

51. ΑΛΛΟ.

Χαῖρε, μάκαρ, πολύολβε θεῶν, Ὑπερεῖον, ἁπάντων.
Πάντων γὰρ φίλος ἐσθλὸς [ἐὼν] πρόμος ἐνθάδε ναίεις·
πατρὶς ἐμὴ [π]οιεῦ [σχ]ῇ [π]άν[τ]α γε πλ[ού]σια, [καρποὺς.....

51. ALIUD.

Salve, beate, prædives deorum, Hyperion, om- [nium.
Omnium enim amicus, utpote bonus, princeps hic [habitas :
patria mea fac habeat omnia ditantia, fruges.....

52. ΔΙΟΦΑΝΤΟΥ, ΣΦΗΤ[ΤΙΟΥ].

Τάδε σοι ζάκορος φίλιος λέγω,
Ἀσκληπιὲ Λητοΐδου παῖ·
Πῶς χρύσεον ἐς δόμον ἵξομαι
τὸν σόν, μάκαρ ὦ πεποθημένε,
θεία κεφαλά, πόδας οὐκ ἔχων,
οἷς τὸ πρὶν ἐς ἱερὸν ἤλυθον,
εἰ μὴ σὺ πρόφρων ἐθέλοις ἐμὲ
ἰασάμενος [π]άλιν εἰσάγειν,
ὅπως σ' ἐσίδω τὸν ἐμὸν θεόν,
τὸν φαιδρότερον χθονὸς εἰαρινᾶς;

*

Τάδε σοι Διόφαντος ἐπεύχομαι·
σῶσόν με, μάκαρ σθεναρώτατε,
ἰασάμενος ποδάγραν κακήν,
πρὸς σοῦ πατρός, ᾧ μεγάλ' εὔχομαι·
οὐ γάρ τις ἐπιχθονίων βροτῶν
τοιῶνδε πόροι λύσιν ἀλγέων.
Μόνος εἶ σύ, μάκαρ θεῖε, σθένων·
σὲ γὰρ θεοὶ οἱ πανυπείροχοι
δῶρον μέγα τὸν φιλελήμονα]
θνητοῖς ἔπορον λύσιν ἀλγέων.

*

Ὦ]μάκαρ, ὦ Παιὰν Ἀσκληπιέ, σῆς ὑπὸ τέχνης
ἰα]θεὶς Διόφαντος ἀνίατον κακὸν ἕλκος,
οὐκέτι καρκινόπους ἐσορώμενος, οὐδ' ἐπ' ἀκάνθας
ὡς ἀγρίας βαίνων, ἀλλ' ἄρτιπος, ὥσπερ ὑπέστης.

52. DIOPHANTI SPHET[TII].

Hæc tibi æditiuus amicus dico,
Æsculapie, Latoidæ fili :
Quomodo auream in domum ibo
tuam, o beate, o exoptate,
divinum caput, pedes non habens,
quibus prius in templum veniebam,
nisi tu benevolus velis me
sanatum rursus inducere,
ut te videam meum deum,
splendidiorem terra vernante?

*

Hæc a te Diophantus precor :
serva me, o beate, o valentissime,
sanata podagra mala,
per tuum patrem, quem multum precor :
non enim quisquam terrestrium mortalium
talium daret solutionem dolorum.
Solus es tu, beate dive, valens;
te enim dii qui-omnes-superant,
donum magnum, misericordem
mortalibus dederunt, in solutionem dolorum [(*i. e.* ad solvendos dolores.)

O beate, o Pæan Æsculapie, per tuam artem
persanato Diophantus insanabili malo ulcere,
non jam *cancripes* visus, neque in spinis
quasi horridis incedens, sed pedibus-integer, sicut [promisisti.

53. ΜΑΚΕ[ΔΟΝΙΟΣ?] ΕΠΟΙΗΣΕΝ.

Δήλιον εὐφαρέτρα[ν...... εὔφρονι θυμῷ
εὐφημ[εῖτ'] ἱκτῆρα κλάδον παλά[μαισιν ἔχοντες,
ἀ[γλ]αὸν ἔρνος, κοῦροι Ἀθη[ναι.,.,υ..αμ...
..ος ὕμνος. ε...κλυτὸν ηγ..ον............

53. MACE[DONIUS?] FECIT.

Delium bene-pharetratum..... hilari animo
celebrate, supplicem ramum manibus tenentes,
splendida soboles, pueri Athen..........
... hymnus... inclitum............

.... ἐπιτάρροθον ὅν ποτ']ἐγεί]νατο νούσων.
.... δύης Ἀσκληπιὸν εὐφ[ρον]α κοῦρον.
Τὸν δ' ἀνὰ Πηλιάδας κορυ[φ]ὰς ἐδίδαξε τέχνην[τε]
[καὶ] σοφίαν Κένταυρος ἀλεξίπονον [μ]ερόπεσσιν,
παῖδα Κορωνίδος, ἤπιον ἀνδράσι, δαίμονα σεμνόν.
Τοῦδ' ἐγένοντο κόροι Ποδαλείριος ἠδὲ Μαχάων,
Ἑλλη...λόγχης· (ἰὴ Παιάν.)
ἠδ' Ἰασὼ Ἀκεσώ τε καὶ Αἴγλη καὶ Πανάκεια
Ἠπιόνης θύγατρες σὺν ἀριπρέπτῳ Ὑγιείᾳ. (ἰὴ Παιάν.)
Χαῖρε βροτοῖς μέγ' ὄνειαρ, δαῖμον κλεινότατ', ὦ Ἀσκληπιέ, σὴν δὲ δίδου σοφίαν ὑμνοῦντας ἐς ἀεὶ
θάλλειν ἐν βιοτῇ σὺν τερπνοτάτῃ Ὑγιείᾳ· (ἰὴ Παιάν.)
Σώζοις δ' Ἀτθίδα, Κεκροπίαν πόλιν, αἰὲν ἐπεργός· (ἰὴ Παιάν.)
Ἤπιος ἔσσο, μάκαρ, στυγερὰς τ' ἀπέρυκε νόσους νῷν (ἰὴ Παιάν.)

... defensorem quem olim genuit morborum.
... calamitatis Æsculapium exhilarantem puerum.
Quem super Peliaca cacumina docuit artemque
et sapientiam Centaurus depellentem-dolores hominibus,
filium Coronidis, mitem hominibus, numen venerandum.
Hujusce nati sunt filii Podalirius atque Machaon,
Græcanicæ lanceæ : (Io Pæan!)
atque Iaso, Acesoque et Ægle et Panacea,
Epiones filiæ cum valde-decora Hygiea. (Io Pæan!)
Salve mortalibus magnum adjumentum, numen celeberrimum, o Æsculapie, tuam autem da sapientiam canentibus in æternum
florere in vita cum jucundissima Hygiea : (Io Pæan!)
salvamque-fac Atticam, Cecropiam urbem, semper utilis. (Io Pæan!)
Mitis esto, beate, invisosque averte morbos nobis. (Io Pæan!)

54. ΑΔΗΛΟΝ.

Υἷα πάλαι φθίμενον, πάλιν ἄμβροτον, Ἀπόλλωνος
κικλήσκω λοιβαῖσι μολεῖν ἐπίκουρον ἐμαῖσιν·
ὅς ποτε καὶ νεκύων ἀμενηνῶν μυρία φῦλα,
Ταρτάρου εὐρώεντος ἀεικλαύτοισι μελάθροις
δύσνοστον πλώοντα ῥόον, κέλανόν τε δίαυλον

πᾶσιν ἴσον τελέσαντ' ἄνδρεσσι [κατα]θνητοῖσιν,
λίμνῃ πὰρ γοόωντα καὶ ἄλλιτα κωκύοντα,
αὐτὸς ἀμειδήτοιο ἐρύσαο Φερσεφονείης·
εἴτ' ἐφέπεις Τρίκκης ἱερῆς ἕδος, εἴτ' ἐρατεινὴν
Πέργαμον, εἴτ' ἐπὶ τοῖσιν Ἰαονίαν Ἐπίδαυρον,
δεῦρο, μάκαρ, καλέει σε μάγων [πρόμος]ὧδε [παρεῖναι].

54. INCERTI.

Filium quondam mortuum, rursum immortalem, Apollinis.
invoco, libaminibus ut veniat auxiliator meis;
qui aliquando et umbrarum inanium permultas legiones
Tartari situ-squalidi semper-lugentibus in cavernis
irremeabile transeuntes flumen creperumque diaulum
emensas omnibus hominibus mortalibus æqualem,
juxta lacum dolentes et inexorabiliter plangentes
ipse a tristi retraxisti Proserpina :
sive tenes sanctæ Triccæ sedem, sive amœnam
Pergamum, sive præter has Ioniam Epidaurum,
huc, beate, vocat te magorum princeps, adesto.

55. ALIUD.

Et qui ab uno non potest occidi, a multis occiditur.
Elephas grandis est, et occiditur.
Leo fortis est, et occiditur.
Tigris fortis est, et occiditur.
Cave multos, si singulos non times.

55. ΑΛΛΟ.

Ὃν κτανεῖν εἷς οὐχ οἷός τε, κτείνεται πολλῶν ὕπο.
Ἐλέφας μέγιστός ἐστι κἀποκτείνεται.
Λέων τε κρατερός ἐστι, κἀποκτείνεται.
Κρατερή τε τίγρις ἐστί, κἀποκτείνεται.
Πολλοῖς φυλάττου τοὺς καθ' ἕν' εἰ σὺ μὴ φοβῇ.
(Salmasius.)

56. ΑΛΛΟ.

Ὦ φίλε παῖ, θεοδώρητον μάθε τάξιν Ὁμήρου,
ὄφρα δαεὶς πάσης μέτρον ἔχῃς σοφίας.

56. ALIUD.

O dilecte fili, a-diis-datum disce ordinem Homeri,
ut edoctus omnis mensuram teneas sapientiæ.

57. ΑΛΛΟ.

Ὅταν ποιῶν πονηρὰ χρηστά τις λαλῇ

57. ALIUD.

Quando faciens prava, bona aliquis loquitur

καὶ τὸν παρόντα πλησίον μὴ λανθάνῃ,
διπλάσιος αὐτῷ γίνεθ' ἡ πονηρία.

et præsentem propinquum non latet,
duplex ei fit pravitas.

58. ΑΛΛΟ.

Ὧ μὴ δέδωκεν ἡ τύχη κοιμωμένῳ
μάτην δραμεῖται, κἂν ὑπὲρ Λάδαν δράμῃ.

58. ALIUD.

Cui non dedit fortuna dormienti,
frustra [is] curret, etiamsi Lada citius currat.

59. ΑΛΛΟ.

Τῆς τοῦ προσιόντος ἀνδρὸς ἐννοίας ἀεὶ
σαφὴς ἔλεγχος ἡ πρόσοψις γίνεται.
Δίδου προθύμως ὃ παρέχεις ἢ μὴ δίδου·
παρὰ γὰρ τὸ μικρὸν γίνεται πλήρης χάρις.

59. ALIUD.

Viri qui te adit sententiæ semper
clarum argumentum facies fit. [da;
Da *igitur* prompto-animo quod præbes, aut nihil
breve enim tempus est quo fit plena gratia.

60. ΑΛΛΟ.

Τὸ ΓΝΩΘΙ ΣΕΑΥΤΟΝ ἐν λόγοις οὐδὲν μέγα,
ἔργῳ μόνος δὲ τοῦτ' ἐπίσταται θεός.

60. ALIUD.

NOSCE TE IPSUM in verbis nihil magnum *est*,
facto autem solus hoc satis-scit deus.

61. ΑΛΛΟ.

Φεύγετε τοξοφόρον τοῦτον τὸν Ἔρωτα· τιτρώσκει,
καὶ τούτου περάει σώματα πάντα βέλη.

61. ALIUD.

Fugite arcitenentem hunc Amorem : vulnerat,
et ejus trajiciunt corpora cuncta tela.

62. ΑΛΛΟ.

Ἅπαντα πράξεις εὐτυχῶς, θεὸς λέγει.
Βοηθὸν ἕξεις μετὰ τύχης τὸν Πύθιον.
Γῆ σοι τέλειον καρπὸν ἀποδώσει πόνων.
Δύναμις ἄκαιρος ἐν νόμοισιν ἀσθενής.
Ἔρα δικαίων ἐκ γάμων ἰδεῖν σποράν.
Ζάλην μεγίστην φεῦγε, μή τι καὶ βλαβῇς.
Ἥλιος ὁρᾷ σε λαμπρός, ὃς τὰ πάνθ' ὁρᾷ.
Θεοὺς ἀρωγοὺς τῆς ὁδοῦ ταύτης ἔχεις.
Ἱδρῶτές εἰσιν· πλὴν ἁπάντων περιέσῃ.
Κύμασι μάχεσθαι χαλεπόν· ἀνάμεινον, φίλε.
Λόγος διελθὼν πάντα σημαίνει καλῶς.
Μοχθεῖν ἀνάγκη· μεταβολὴ δ' ἔσται καλή.
Νικηφόρον δώρημα τὸν χρησμὸν τελεῖ.
Ξηρῶν ἀπὸ κλάδων καρπὸν οὐκ ἔσται λαβεῖν.
Οὐκ ἔστι μὴ σπείραντα θερίσαι κάρπιμα.
Πολλοὺς ἀγῶνας διανύσας λήψῃ στέφος.
Ῥᾷον διάξεις ἔτι βραχὺν μείνας χρόνον.
Σαφῶς ὁ Φοῖβος ἐννέπει· μεῖνον, φίλε.
Τῶν νῦν παρουσῶν συμφορῶν ἕξεις λύσιν.
Ὑπόσχεσιν τὸ πρᾶγμα γενναίαν ἔχει.
Φαύλως τι πράξας μετὰ χρόνον μέμψῃ θεοῖς.
Χρυσοῦν ποιήσεις χρησμὸν ἐπιτυχών, φίλε.
Ψῆφον δικαίαν τήνδε παρὰ θεῶν ἔχεις.
Ὠμὴν ὀπώραν ἣν λάβῃς, οὐ χρήσιμον.

62. ALIUD.

Omnia ages secunda-fortuna, dicit deus.
Auxiliatorem habebis cum Fortuna Pythium.
Terra tibi perfectum fructum reddet laborum.
Vis importuna, ubi sunt leges, nihil valet.
Ama justis ex nuptiis videre sobolem.
Æstum maximum fuge, ne quid et lædaris.
Sol videt te fulgidus, qui omnia videt.
Deos tutores in hacce via *vitæ* habes.
Sudores sunt : attamen omnia superabis.
Cum fluctibus pugnare difficile : expecta, amice.
Ratio *oratione* discurrens omnia significat pulcre.
Laborare necesse *est* : mutatioque erit pulcra.
Victoria-allatum donum oraculum ad-finem-per- [ficit.
Siccis e ramis fructum non licebit accipere.
Non licet, si quis non severit, metat fruges.
Multis certaminibus peractis, accipies coronam.
Facilius *vitam* deges, si præterea breve perman- [seris tempus.
Perspicue Phœbus dicit : permane, amice.
Earum quæ nunc adsunt, calamitatum habebis so- [lutionem.
Promissionem, quod effectum est, id generosam [habet.
Male aliquid cum fecisti, aliquanto post incusa- [bis deos.
Aureum facies oraculum, si-tibi-bene-cesserit-res, [amice.
Sententiam justam hancce a diis habes.
Crudum autumnum si accipias, non prodest.

63. ΑΛΛΟ.

Νῦν τοι πάντα τελεῖ δαίμων καὶ ἐς ὀρθὸν ὁδηγεῖ.

63. ALIUD

Nunc tibi cuncta peragit Deus et in rectum ducit.

Πράξεις πάντα κατὰ νοῦν· μηκέτι τρύχε σεαυτόν.
Ἐπιτεύξῃ, σύ γ' ἄμεμπτος ἐὼν, ὧν ἂν ἐπιθυμῇς.
Ὅσσα θέλεις, πράξεις· εὑρήσεις. . . . .
Ἐν χειρί, ξένε, θαρσήσας παντὸς δ' ἐπιτεύξῃ.
Ἥσυχα βουλεύου, καὶ σοὶ θεὸς ἡγεμονεύσει.
Εἰσὶ καλαὶ πράξεις· σπεύδειν χρή. . . . . .
Κρατήσεις καὶ γὰρ τὸν ἀλώμενον ἐν ξενίῃσιν.
Ἐκφεύξῃ νούσου χαλεπῆς πάντως, θεὸς αὐδᾷ.

64. ΑΛΛΟ.

Δήσω ἐγὼ Σωσίκλειαν καὶ κτήματα καὶ μέγα κῦδος
καὶ πρᾶξιν καὶ νοῦν, ἐχθρὰ δὲ φίλοισι γένοιτο.
Δήσω ἐγὼ κείνην ὑπὸ Τάρταρον ἀερόεντα
δεσμοῖς ἀργαλέοις σύν θ' Ἑκάτῃ χθονίᾳ.

65. ΑΛΛΟ.

Ἥρη παμβασίλεια νεοζυγέων ὑμεναίων,
δέρκεο λυγρὸν ἔρωτα μαραινομένης Γαλατείης·
δέρκεο πικρὰ βέλεμνα κορυσσομένης Ἀφροδίτης·
ὁ πρὶν ἐρωμανέων στυγέει Γαλάτειαν ἰδέσθαι.

66. ΑΛΛΟ.

Περπούρου τὸ πρόσωπον ἐμοὶ προσιόντος ἀπαρκεῖ,
οὐκέτι δ' ἐξόπισθεν καὶ παριόντα βλέπω.
Οὕτω γὰρ καὶ ἄγαλμα θεοῦ καὶ νηὸν ὁρῶμεν
ἀντίον, οὐ πάντως καὶ τὸν ὀπισθόδομον.

67. ΑΛΛΟ.

Σκέψαι Νάρκισσον, καὶ μηκέτι γαῦρα φρονήσῃς·
τοῦθ' ὑπερηφανίης ἄνθος ἔφυσεν ἔρως.
Τίμα τὸν στέργοντα, παλίστροφα [δ'] ἔργα δεδορκὼς
πειράθητι φρονέειν μηδὲν ὑπὲρ τὸ μέτρον.
Τοῦθ' ὃ βλέπεις στεφάνωμα παρὰ κρήνῃσιν ἐρασθέν,
ἔκλαυσεν μορφῆς εἰκόνας ἀντιτύπους.

68. ΑΛΛΟ.

Ἑρμῆ, χαῖρε, Διὸς μεγάλου καὶ Μαιάδος υἱέ,
οὐρανίων τε θεῶν ἄγγελε τῶν τε κάτω.
Πρῶτα χέλυν εὑρὼν ἐρατήν, θέλγητρον Ὀλύμπου,
ὡς γέγονας, ἔθελες δὲ κιθαριζέμεναι.
Φράζειν δεινὰ θεῶν προὔχεις, Κυλλήνιε, πάντων·
ἀνθρώποις πέφυκας κέρδεα πολλὰ φέρειν.
Εὐφροσύνην παρὰ πάντα βίον, λιγέως τ' ἀγορεύειν
δός μοι, καὶ πλουτεῖν, ὥσθ' ἅλις αἰὲν ἔχειν.

69. ΑΛΛΟ.

Ὕπνε, τί μ' ἐξ ὕπνου φρενοθελγέος ἐξεβόησας;
τίπτε δ' ὀνειροπόλου νόσφισας ἀμβροσίης;
Αὐτόθι γ' ἂν γλυκεροῖς περιπλέγμασι παιδὸς ἐχρώ-
ἀγκὰς ἔχων τὸν ἐμὸν καὶ φιλέων ἕταρον. [μην,

Ages cuncta secundum rationem; ne amplius con-
[sume te ipsum.
Adipisceris, tu quidem si inculpatus eris, quæ
Quæcunque vis, ages: invenies . . . . . [cupis.
In manu, hospes, confidens omnia adipisceris.
Quiete consulta, et tibi dux erit Deus.
Sunt pulcre actiones: studere oportet. . . .
Vinces et enim errantem in externis *terris*.
Effugies morbum gravem prorsus, ait Deus.

64. ALIUD.

Vinciam ego Sosicleam et opes et magnam famam
et actionem et mentem, invisaque amicis fiat.
Vinciam ego illam sub Tartaro caliginoso,
vinculis gravibus cumque Hecate subterranea.

65. ALIUD.

[rum,
Juno summa-regina recens-junctorum hymenæo-
intuere tristem amorem marcescentis Galateæ:
intuere amara tela ad-pugnam-accinctæ Veneris;
qui prius insane-amabat, ille Galateam horret vi-

66. ALIUD. [dere]

Perpuri facies mihi accedentis satis est
nec jam a tergo vel prodeuntem aspicio.
Ita enim et simulacrum dei et templum videmus
adversum, non utique et posticam-ædis-*partem*.

67. ALIUD.

Aspice Narcissum, et jam ne fastosa *de te* sentias:
hunc superbiæ florem creavit amor.
Ama qui te diligit, versabiles autem res intuitur
conare nihil sentire supra modum.
Hæc quam vides, corona juxta fontes amata,
deflevit formæ imagines repercussas.

68. ALIUD.

Mercuri, salve, Jovis magni et Maiæ fili,
cœlestiumque deorum nuntie inferorumque.
Primum lyra inventa amabili, oblectamento Olym-
ut natus es, voluisti sane cithara-canere. [pi,
Perite eloquendo deos præstas, Cyllenie, omnes:
et hominibus natus es qui lucra multa feras.
Lætitiam per omnem vitam, arguteque loqui
da mihi, et ditari ut satis semper habeam.

69. ALIUD.

[more-evocasti?
Somne, quid me e somno mentem-mulcente cla-
Quid et *me* ea quæ-circa-somnia versatur sepa-
[rasti ambrosia?
Ibi saltem suavibus amplexibus pueri fruerer,
in brachiis habens et meum osculans amicum.

Ἐξ οἵης μ' ἀπάτης ἀπενόσφισας! Ὕπνε, σὺ πᾶσιν
ὢν βαρύς, εἰς ἐμὲ νῦν ὠκυπέτης ἐγένου.

Heus! e quali me errore abduxisti! Somne, tu omnibus
qui es gravis, quod ad me pertinet, nunc celeri-volatu factus-es.

70. ΑΛΛΟ.

Εἶπεν Ἔρως τὸν καλὸν ἰδὼν [ποτε παῖδα] Μυΐσκον·
δωροῦμαι τάδε σοι τόξ' ἐμὰ καὶ φαρέτρην·
δωροῦμαι καὶ πτηνὸν [ἐμὸν βέλος·] εἰ δ' ἐπὶ χεῖλεα
χεῖλος ἐμὸν θείης, λάμβανε καὶ πτέρυγας.

70. ALIUD.

Dicit Amor pulcrum videns [aliquando puerum] Myiscum :
dono hos tibi arcus meos et pharetram;
dono et volucre [meum telum]; si vero labra
labris meis apponere-velis, accipe et alas.

71. ΑΛΛΟ.

Αὐτοῦ μοι, Κλεόβουλε, παρὰ στορφάλιγγα θυρα[ίαν]
κλεπτομένην χάρισαι Κύπριδος εὐφροσύνην.
Β[ρί]ξαι ἔρως οὐκ οἶδε ποθούμενος· ἡ γὰρ ἀνάγκης
μίξις προστίμοις ἐνδέχεται πάθεσι.
Καὶ γὰρ Ζεὺς θεὸς ἦν· ἀλλ' ἡνίκα καιρὸν ἔκλεπτεν,
αἰετὸς ἢ δαμάλης ἢ κύκνος ἐβλέπετο.

71. ALIUD.

Hîc mihi, Cleobule, juxta verticulam januæ
furtivam gratificare Cypridis lætitiam.
Dormire amor nescit cupiens : quippe ex necessi-tate *factus*
coitus per multatos fieri-potest habitus.
Etenim Jupiter deus erat; sed ubi occasionem fura-batur,
aquila seu juvencus sive cycnus conspiciebatur.

72. ΑΛΛΟ.

Κοῦρε, τί μοι λεπτός, θαλεραὶ δ' οὐχ ὥς ποτε σά[ρκες],
οὐδὲ τὸ πρὶν ἐραταῖς ἐν λαγόνεσσι γάνος;
Ποῖαί σευ καλὸν ἄνθος ἀποσμύχου[σι] μέριμν[αι];
μή τι τὸ Ναρκίσσου νᾶμα κατωπτρίσαο;

72. ALIUD.

Puer, quid mihi tenuis *es*, floridæque non ut olim carnes,
neque quæ fuit prius, amœnis in ilibus voluptas?
Quænam tibi pulcrum florem lenta-tabe-absumunt curæ?
numquid Narcissi fonte pro-speculo-usus es?

73. ΑΛΛΟ.

Εἰ μὲν ἀεὶ θάλλεις, τήρει, φίλος· εἰ δὲ μαραίνῃ,
τί φθονέεις τούτου τῷ σε θέλοντι γίσαι;

73. ALIUD.

Si semper flores, tuere, amice; sin autem mar-cescis,
quid invides hoc volenti te vitiare?

74. ΣΥΝΕΣΙΟΥ.

Ἡ σοφίη στίβον εὗρεν ἐς οὐρανόν· οὐ μέγα θαῦμα·
καὶ νόος ἐξ αὐτῶν ἦλθεν ἐπουρανίων.
Ἠνίδε καὶ γυρὰ σφαίρας ἐπετάσσατο νῶτα,
ἶσα δὲ κύκλα τομαῖς οὐχ ὁμαλαῖσι τέμε.
Σκέπτεο τείρεα πάντα πρὸς ἄντυγα, τῆς ἔπι Τιτὰν
νύκτα ταλαντεύει καὶ φάος ἐρχόμενος.
Δέξο ζωοφόρου λοξώσιας, οὐδέ σε λήσει
κλεινὰ μεσημβρινῆς κέντρα συνηλύσεως.

74. SYNESII.

Doctrina iter invenit ad cælum : non magnum mi-raculum;
et mens ex ipsis venit quæ-supra-cælum *sunt*.
Ecce et rotunda sphæræ explicuit dorsa,
paresque circulos sectionibus non-æqualibus se-cuit.
Aspice sidera omnia ad orbem, quo super Titan
noctem librat et lucem veniens.
Accipe zodiaci obliquationes, neque te latebit
clara meridiani centra coitus.

75. ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΛΕΝΤΙΑΡΙΟΥ.

Εἰς τὰ ἐν Πυθίοις θερμά.

Βούλει μαθεῖν, ἄνθρωπε,

75. PAULI SILENTIARII.

In Pythias thermas.

Vis-ne, homo, doceri

---

74. SYNESII.

De instrumento quodam astronomico.

Fecit iter cælo sapientia : non ego miror;
mens ex his, cælum quæ super, orta venit.
Ecce globi curvo distendit in æquore dorsum,
et pariles orbes dispare parte secat.
Aspice queis formis ardescat circulus, in quo
noctibus æquales sol jubet ire dies :
signiferi quoque flexus adest, mediæque diei,
in quem multa coit linea, cardo duplex.

H. GROTIUS

θερμῶν ἄτεχνον ῥεῦμα;
πῶς καὶ πόθεν νοσοῦσι
φανὲν πρόκειται πᾶσιν
ἀνάργυρον δώρημα,
καὶ προσφιλὲς γάνυσμα;
Ἔγωγε τοῦτο δείξω,
ἐγὼ φέρων διδάξω
ὅσον σοφοὶ νοοῦσιν,
ὅσον φύσις παιδεύει
καὶ πεῖρα συνδικάζει.
Πρόσχες· φράσων γὰρ ἥκω.

Ἔνερθε γῆς σήραγγας
εἶναι στενὰς νοοῦσιν,
ὕδωρ δ' ἐκεῖθεν ἔνθεν
ἀντιτρέχον πιλεῖσθαι,
πιλούμενον δὲ θέρμην
οὐ τὴν τυχοῦσαν πάσχειν.
Ἄλλοι λέγουσι τοῦτο·
Μέταλλά που θειώδη
γῆς ἐν μυχοῖς ὑπάρχειν·
τὸ γειτονοῦν οὖν νᾶμα,
θέρμης τυχὸν βιαίας,
κάτω μένειν οὐκ ἴσχον,
ἄνω τρέχει τῷ πλήθει.
Ποῖον δέχῃ; τὸ πρῶτον;
Ἀλλ' οὐ δέδεγμαι τοῦτο·
τῷ δευτέρῳ σύμφημι.
Ὀδμὴ γάρ ἐστιν, οἶδας,
μυδῶσα, δυσπνοοῦσα.
τρανόν τε μαρτυροῦσα.
Οὕτω προῆλθε πᾶσι
τὸ θερμόβλυστον ῥεῖθρον,
Ἱπποκράτης ἄψυχος,
τέχνης ἄνευ Γαληνός.
Πίστις δὲ τούτου, νῆσος
τὸ πῦρ ἄνω φυσῶσα
πολλῷ βρέμον σὺν ἤχῳ,
πολλῇ τε σὺν κινήσει.
Οἶδεν φέρειν τοιαῦτ' Ἀ-
τιτανία Μηδείας,
καὶ Περσικὴ Πιττάκη,
καὶ Λυδία πλουτοῦσα
μεταλλόχρυσον γαῖαν.
Ἡρακλέων στηλῶν δὲ
πόρρω πέφυκε πλεῖστα.
Ἐν δ' αὖ γε Πιθηκούσαις
καὶ Λιπάρᾳ τῇ νήσῳ
ἀφεγγές ἐστιν ἆσθμα
ὃ νυκτί περ παμφαῖνον
πέμπει λίθους θειώδεις
πολυψόφους, βροντώδεις,
ὄψει τὸ πᾶν δηλοῦντας.
Ἔστι δὲ μικρὰ ταῦτα

calidarum inartificiale fluentum?
quomodo et unde ægrotantibus
ostensum proponatur omnibus
non-auro-emptum munus,
et amicum gaudium?
Ego quidem hoc ostendam,
ego ultro docebo
quidquid sentiunt sapientes,
quidquid indicat natura,
et experiménto una-judicatur.
Attende : dicturus enim venio.

Sub terra canales
esse tenues putant,
aquamque hinc illinc
contra-currentem stipari,
stipatamque calorem
non quemlilet pati.
Alii hoc dicunt :
metalla alicubi sulfurea
in terræ penetralibus esse :
utpote vïcinus igitur latex,
ubi adeptus est calorem violentum,
jam infra manere non valens
sursum excurrit copiosus.
Utram accipis *sententiam*? priorem?
Sed non hanc accepi :
alteram assentior.
Ódor enim est, nosti,
fœtens, graviter-spirans,
perspicue attestans.
Ita prodiit omnibus
calida-scaturigine fluentum,
Hippocrates non-spirans,
sine arte Galenus.
Hujus autem rei fides, insula
ignem sursum exhalans
multo frementem sonitu,
multaque commotione.
Scit ferre talia
Atitania Mediæ,
et Persica Pittace,
et Lydia dives
terræ habentis-aurea-metalla.
Sed Herculeas columnas
ultra esse-solent plurima.
Citra autem in Pithecusis
et Lipara insula
obscurus est halitus
qui noctu omnino-lucens
mittit lapides sulfureos
multum-strepentes, tonitrui-similes,
visui omnia monstrantes.
Sunt autem parva ista

πρὸς ἄλλα κρείττω, μείζω.
Πηγὴ τελεῖ γὰρ λήθην,
ἄλλη μέθην ποιεῖ δέ,
ἄλλη δ' ἔλαιον βλύζει,
ἄλλη γάλα προτείνει·
καί που τροχάζει νᾶμα
πτηνῶν ἄκος νοσούντων·
καί που ποθοῦσιν οἶνον
μίσητρόν ἐστιν ὕδωρ.
Καί που μέσον θαλάσσης
πίδαξ ἀναρροιβδεῖται,
καὶ χασμάτων ἐκπνεῖται
προλεκτικόν που πνεῦμα.
Ἄσφαλτον ἄλλη γῆ δέ
πως ἐξάγει· τί τοῦτο;
Ὢ θαυμάτων τὸ θαῦμα!
πηγὴ ψόγῳ θολοῦται,
αἰνουμένη δὲ λάμπει.
Ἄλλοι λέγουσιν ἄλλην
κρυπτοὺς δόλους ἐλέγχειν·
ἄλλην καθαρτικὴν δὲ
χυμῶν μόνων θρυλλοῦσιν·
ἄλλην δέμας κρατύνειν
χαῦνον διϊστοροῦσιν.
Ὕδωρ πικρὸν τελεῖ δὲ
φῶς ἡλίου καυσῶδες,
ὃ νὺξ γλυκαίνειν οἶδεν
εἰς ἡδύληπτον ἕλξιν.
Ὄλβος δὲ πηγῆς ἐστὶ
φύσιν κάτω τὴν κούφην,
ὁλκὴν δὲ τὴν βαρεῖαν
ἄνω φέρων ὡς ἄχνην.
Ἄλλος δὲ ῥοῦς μικρός σοι
ὃς σωμάτων τὰς θλάσεις
ὀστῶν τε τὰς κατάξεις
σφίγγει, τρέφει, πιαίνει.
Θέλεις προσοίσω πλείω;
Ἔστιν, λέγουσι, νᾶμα,
ὅπερ βαλὼν εἰς ἄγγος,
εἰ νυξὶν αἰθριάζοις,
κρυσταλλόπηκτον εὕροις.
Ἔστιν, λέγουσιν, ἄλλο
ἐξ οὗ πιεῖν προκύψας,
δῦνον βλέπεις, σε φεῦγον,
γῆς μητρὸς ὡς ἐν κόλποις.
Ἔστιν δὲ ῥοῦς (ὢ θαῦμα!)
ὅς, εἰ δεδέξεταί τι,
λίθον τελεῖ το πρᾶγμα
ἐν ἡμέραις οὐ πλείσταις.
Ἄλλην λέγουσι κρήνην
βραχὺ βρύουσαν ὕδωρ,
ἥτις, παρόντος ὄχλου,
πλείω δίδωσι ῥεῖθρα.
Ἄλλην δέ που πιστοῦνται,

præ aliis potioribus, majoribus.
Fons enim efficit oblivionem,
alius ebrietatem parit,
aliusque oleo scatet,
alius lac profundit;
et alicubi decurrit latex
alitibus remedium ægrotantibus:
et alicubi amantibus vini
in vinum odii-causa aqua est.
Et alicubi medio mari
scatebra eructatur-cum-fragore,
et voraginibus efflatur
propheticus flatus.
Bitumen alia quidem terra
quodam modo educit: quid hoc?
O miraculorum miraculum!
fons vituperatione turbatur,
laudatus autem splendet.
Alii dicunt alium
occultos dolos arguere:
alium ad purgandos-valere
solummodo humores vulgo-narrant:
alium corpus firmare
defessum perhibent.
Aquam amaram efficit quidem
solis lumen ardens,
nox quam dulcem reddere scit,
usque ad suavem-captu haustum.
Fontis autem felicitas est
materiam deorsum levem
pondusque grave
sursum ferre ut glumam.
Aliud autem fluentum parvum tibi,
quod corporum contusiones
ossiumque fracturas
conglutinat, *corpus* nutrit et pinguefacit.
Visne afferam plura?
Est, dicunt, latex
quem infusum in urnam
si noctu sub-dio-colloces,
glacie-concretum invenias.
Est, aiunt, alius
ex quo si ad bibendum te-inclinaveris,
eum videbis, ut qui te fugiat, ingredientem
quasi in terræ matris sinum.
Est autem fluentum (o miraculum!)
quod, si quid receperit,
lapidem efficit hoc ipsum
diebus non plurimis.
Alium dicunt fontem
parum emittentem aquæ,
qui, adstante turba,
plura dat fluenta.
Alium alicubi affirmant *esse*

ἤ, χείματος παρόντος,
ἄνικμός ἐστι πᾶσα,
προχεῖ θέρους δὲ νᾶμα.
Ἄλλην ἀκούεις πάντως
ὕδωρ φέρειν νιτρῶδες,
ὡς ῥυμμάτων μὴ δεῖσθαι
λελουμένους ἐκεῖθι.
Θερμὰ προχεῖ δὲ λίμνη,
ὡς μὴ πίνεσθαι ζώοις·
ὄζει γὰρ ὥς τι πῦον
ἢ σῆψις ἄλλης ὕλης.
Ἐκεῖ λέγουσιν εἶναι
πολλὰς φυτῶν αἰγείρους
ἤλεκτρον ἐξαγούσας,
τὸ χρυσόμορφον εἶδος·
πίπτει δὲ τοῦτο πρῶτον
ὡς δάκρυον γλοιῶδες,
ἔπειτα δὴ πετροῦται·
ὢ τοῦ ξένου μετάλλου!
Δεῦρο φράσω καὶ τἄλλα.
Φέρει τόπος τις λίμνην
μικρὰν λίαν, κυκλώδη,
πρὸς ἣν θέλων λουθῆναι
πεπλησμένην εὑρήσεις·
ἕως δὲ πεντήκοντα
λελουμένους καθαίρει.
Εἰ δ' αὖ τις αὐτῇ πλείους
ἄνδρας φέρει λουθῆναι,
ἔξω τρέχουσα ῥίπτει
τοὺς ἀκρίτως τρυφῶντας.
Πέτρας καπνὸς δ' ἐξέρπει
κρύπτων ἔσω τὸ καῖον,
ὅπερ σαφῶς ἀνάψεις,
ἔλαιον εἴπερ στάξεις.
Ἄλλη δέ τις βραχεῖα
πῦρ ἐξέθαλψε πέτρα,
εἰς ἣν ἔλαιον ῥαίνων
πάντως σβέσεις τὸ φαῖνον.
Δέλτοι φέρουσιν ἄλλην
ὥρᾳ θέρους βαθείᾳ
πῦρ ἐξ ὀπῆς ἀνίσχειν,
χειμῶνος ὕδωρ ῥεῖν δέ.
Λίθους ἔχει δὲ ῥεῖθρον
ἅπτοντας ὡσεὶ δᾷδας,
οὓς ῥιπίδι ψυχάζων
τὸν φλογμὸν ἐκπραΰνεις·
εἰ δ' αἷμα ῥαίνων σπείσεις,
τὸ πῦρ πλέον τυφοῦται.
Ἄλλης ὀπῆς ὠθεῖται
ὕδωρ τε καὶ πῦρ μίγδην,
καὶ τὴν φίλεχθρον μίξιν
τετρακτύος πιστοῦται.
Οὕτω φύσεις ἀπείρους
ὁ δεσπότης ἁπάντων

qui, per hiemem,
humore-caret omnis,
profundit autem æstate latices.
Alium audis omnino
aquam ferre nitrosam,
ut quibus-purgentur *sordes*, non opus sit
iis qui sese istic lavere.
Calidas *aquas* profundit lacus,
quæ non bibere-queant animalia;
olent enim quasi aliquod pus
aut putredo alius materiæ.
Illic dicunt esse
multas populos e virgulti.
electrum emittentes,
aurea-specie genus :
excidit autem hoc primùm
ut lacrima glutinosa,
deinde sane in lapidem vertitur :
ô mirum metallum!
Hîc et eloquar alia.
Fert locus quidam lacum
parvum admodum, rotundum,
quem, si vis lavere *te*
plenum invenies :
usque ad quinquaginta
lavantes purgat.
Sin autem quis huc plures
homines adducat lavaturos,
extra currens dejicit
indiscrete deliciis-indulgentes.
E lapide fumus exoritur
celans intus quod urit,
quodque perspicue accendes
si oleum instillabis.
Alia autem quædam exigua
ignem accendit petra,
in quam oleum fundens
omnino exstingues lucentem.
Libri ferunt aliam *petram*
plena æstatis hora
ignem e foramine tollere,
hieme autem, aquam *inde* fluere.
Lapides habet fluentum
accendentes quasi tædas,
quos flabello refrigerans
ardorem mitigas :
sin autem sanguine fuso sparges,
ignis magis inflatur.
Alio foramine pellitur
aquaque et ignis promiscue,
et amici-cum-inimico mixtionem
quaternionis *elementorum* confirmat.
Ita naturas infinitas *numero*
dominus omnium

κτίζων, ἄγων, ἰθύνων,
κιρνῶν, πλέκων, ὡς οἶδε,
πρὸς θαῦμα καὶ λατρείαν
φύσεις σαφῶς ἐγείρει.
Τοῦτον κάλει θεόν σου,
τοῦτον φρεσὶ φαντάζου,
μηδὲν τυπῶν πρὸς εἶδος,
εἰ μὴ θέλεις γε πταίειν.
Ἀγνωστόν ἐστι πνεῦμα,
ἄρρητόν ἐστι πρᾶγμα,
ἄληκτόν ἐστι θαῦμα,
ἀναρχοφωτόμυστον,
ἀρρητολεπτόπνευστον,
κόσμους φέρον καὶ βίους
ἐν πανσόφῳ χωρίῳ,
ἐν ἐνδίκῳ προνοίᾳ.
Οὕτω τὰ μὲν κατεῖδον,
τὰ δ' αὖ βίβλοι βοῶσιν,
τὰ δ' αὖ συνῆξε πεῖρα,
καὶ πίστις ἐστὶ πάντως
τὰ δῆλα τῶν ἀδήλων,
τὰ μικρὰ τῶν μεγίστων.
Τούτων σκοπῶν τὸ θαῦμα,
οἶδα, πλέον ποθήσεις
τὴν τρισσόφωτον φαῦσιν,
ποθῶν δὲ καὶ ζητήσεις·
ζητῶν δὲ καὶ θεώσεις
μετουσίᾳ τὸ κρεῖττον.

condens, ducens, regens,
miscens, flectens, ut ei visum est,
ad admirationem et cultum
naturas perspicue excitat.
Hunc voca deum tuum,
hunc animo tibi finge,
nullum informans ad genus,
si non vis quidem peccare.
Non is est qui-facile-noscatur spiritus,
non ea quæ-facile-dicatur res,
non id quod desinat miraculum,
luce-lucens-æterna-et-arcana,
ineffabili-tenuitate-spirans,
mundos ferens et vitas,
in spatio omni-sapientia-ornato,
in justa providentia.
Sic alia quidem vidi,
alia autem libri proclamant,
alia et collegit experientia,
et fidem faciunt omnino
manifesta obscuris,
parva magnis.
Harum rerum contemplans miraculum,
scio, magis cupies
triplicis-lucis claritudinem,
et cupiens, quæres;
quærens autem et deum-facies
dei societate quod in te melius est, *i. e.* ani-[mam.

76. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Εἰς τὰ Ναυμαχικὰ συνταχθέντα παρὰ Βασιλείου Πατρικίου καὶ Παρακοιμωμένου.

Αὐσονίων σοφίης δεδιδαγμένος ἔξοχα ἔργα,
καὶ στίχας ἠδὲ φάλαγγας ἰδ' ἀρραγέας παρατάξεις
ὁπλιτῶν, πρυλέων, κρατερῶν πάλιν ἱπποκορυστῶν,
ἱστορικαῖς σελίδεσσιν, ὑπ' εὐγενέων βασιλήων
δειχθεὶς Αὐσονίων στρατιῆς πανυπέρτατος ἀρχός,
Χαμβδᾶν ἡττήσας, Ἀράβων γένος ἐξεναρίξας·
νηῶν δ' ὠκυπόρων δεδαήμεναι εἴ ποτε βούλει,
ἄνδιχα ναυμαχίης ὄφρ' εὐκλέα μήσεαι ἔργα,
βίβλου τῆσδε, φέριστε, νοήματα πάντα κατ' αἶσαν
ὄμμασι σοῖς σκοπίαζε, καὶ ἐν φρεσὶ βάλλεο σῆσιν.
Ἔνθεν δή, Βασίλειε, πέδον Κρήτης ἀλαπάξεις,
καὶ γενεὴν ὀλέσεις Καρχηδονίων μεγαθύμων.

76. ANONYMI.

In *Naumachica* composita, jubente Basilio Patricio et Sacri Cubiculi Præposito.

Ausoniorum sapientiæ doctus summopere artes,
et ordines atque phalanges et infragiles acies
armatorum, peditum, robustorum tum equitum,
historicis paginis, a nobilibus regibus [imperator,
dictus Ausoniorum exercitus omnino-supremus
Chambdam qui-superasti, Arabum genus occi-[disti :
navium autem cito-currentium peritus-fieri si olim [vis,
præterea navalis-pugnæ ut gloriosa moliaris opera,
libri hujusce, optime, sententias omnes, ut par-[est,
oculis tuis speculare, et mentibus injice tuis.
Inde quidem, Basilie, solum Cretæ vastabis,
et genus pessumdabis Carthaginiensium magnani-[morum.

77. ΛΕΟΝΤΟΣ ΦΙΛΟΣΟΦΟΥ.

Ψυχρὸν τὸ γῆρας, ἥ τ' ἐμὴ κρᾶσις φύσει
φεῦ φλεγματώδης· μὴν δ' ὁ φεβρουάριος
ψυχρὸς μάλιστα· ζώδιον δ' Ὑδρηχόου
τὸ νῦν πολεῦον καὶ συνὸν μεθ' ἡλίου,

77. LEONIS PHILOSOPHI.

Frigida senectus, meumque temperamentum na-[tura
heu, pituitosum: mensis autem februarius
frigidus inprimis : signumque Aquarius
qui nunc versatur et comitatur solem,

πήγνυσι καὶ τὸν οἶνον ἔν τισι τόποις,
τούς τ' ἀμφορεῖς ῥήγνυσιν ἐκ τῆς ψύξεως.
Ὁ δ' οἶκος, ἔνθα νῦν κατασκηνῶ, πάλιν
ἀγάννιφός τε καὶ λίαν δυσχείμερος.
Ὁ Θρασκίας δὲ δριμύς ἐστι καὶ πικρός,
ὀξύς, δυσαής, ταρτάρου πνοὰς ἔχων·
ὁ γὰρ Νότος λέλοιπεν ἡμῶν τὸ κλίμα.
Πῶς οὖν τοσούτων ψυχροτήτων ἐν μέσῳ
ὁρῶν με συσχεθέντα τὸν ταλάντατον,
ὕδωρ κελεύεις προσφέρεσθαι, φίλτατε;
Εἰ γάρ με πείσῃς, ἢ χιὼν γενήσομαι
ἢ καὶ χάλαζα· καὶ θανὼν νεκυοστόλοις
ἄψαυστος ὡς κρύσταλλος ὢν φανήσομαι,
τῇ σῇ πεποιθὼς ψυκτικῇ παραινέσει.
Ἄπελθε τοίνυν εἰς τόπους τῆς Ἰνδίας,
εἴς τ' Ἀγησύμβων, εἴς τε Βλεμμύων πόλεις,
ὅπου λέγουσιν ἀμπέλους μὴ βλαστάνειν·
ἐκεῖσε δεῖξον σὴν ἰατρικήν, σοφέ.
Ἡμῖν γὰρ οὐκ ἔνεστι χρεία σῆς τέχνης,
εἰ ζῆν θέλοιμεν καὶ τὸν ἥλιον βλέπειν.

cogit et vinum in quibusdam locis,
amphorasque frangit ex refrigeratione.
Domus autem, ubi nunc habito, rursum
valde-nivosaque est et admodum hiberno-frigore [infestata.
Thrascias acer est et acerbus,
acutus, graviter spirans, tartareos flatus habens:
Notus enim reliquit nostram regionem.
Quomodo igitur tantorum frigorum in medio
videns me cohibitum miserrimum,
aquam jubes afferri, amicissime?
Si enim me persuaseris, aut nix fiam
aut etiam grando; et mortuus pollinctoribus
non tangendus ut crystallus videbor,
tuæ fidens frigidariæ adhortationi.
Abi igitur in tractus Indicos,
inque Agesymborum, inque Blemmyarum urbes,
ubi dicunt non crescere vites:
illic ostende tuam medicinam, sapiens.
Nobis enim non inest opus tua arte,
si vivere volumus et solem videre.

78. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ἐμοῦ θανόντος καὶ γυναικὸς καὶ τέκνων
ὃς ἂν ἀνοίξει τύμβον ἢ βλάψει τάφον,
πόνων ἀώρων περιπέσοιτο συμφοραῖς.

78. ANONYMI.

Meî mortui et uxoris et liberorum
qui aperiet tumulum aut violabit sepulcrum,
ærumnarum deformium incidat in casus.

79. ΑΛΛΟ.

Εἰς στρατιώτην ὑπὸ τόξου ἀναιρεθέντα.

Οὐκ ἀγαθὸς μὲν ἔπεφν', ἀγαθὸν δέ τιν' ἐξενάριξεν
ἀγχέμαχον τόνδε μείρακα μακροβόλος.
Ὡς ἄδικος τελέθεις, Ἄρες· ὅς γ' ἐν ἑαυτῷ κάρτος
κρείττοσιν οὐ παρέχεις, πῶς ἑτέροις δικάσεις;

79. ALIUD.

In militem telo interfectum.

Non bonus quidem occidit, bonum vero quemdam [interfecit
cominus-pugnantem huncce juvenem eminus- [feriens.
Quam iniquus es, Mars! qui quidem in te-ipso [*habens* robur
melioribus non præbes, quomodo jus-dices aliis?

80. ΑΛΛΟ.

Ὡς ἀγαθὸν σταδίῃ πλατὺ φάσγανον, ἐν δέ γε τείχει
τόξον ἀεὶ κρατέει· τοῦτ' ἐβόησεν Ἄρης.

80. ALIUD.

Ut bonus in stabili *pugna* latus ensis, in muro sane
telum semper superat: hoc clamavit Mavors.

81. ΑΛΛΟ.

Πολλὴν ἐπῆλθον τῆς κάτω χθονός, Λόγε,
δόξης ἀνῆλθον δεξιᾷ σῇ πρὸς μέγα·
ἀλλ' οὐ παρῆλθον τὸν τρίπηχυν νῦν λίθον·
ἀλλ' οὓς ἐφεῦρον ἐν βίῳ φῶς τοῦ βίου,
τὸ φῶς τεκοῦσαν, φῶς σε, τοῦ φωτὸς γόνε,
εὕροιμι κἀκεῖ φῶς τε καὶ λύσιν πόνων.

81. ALIUD.

Multum obivi telluris infernæ, Verbum,
gloriæ adscendi dextra tua ad magnitudinem;
sed non præterii tricubitalem nunc lapidem:
sed quos inveni in vita vitæ lucem,
eam quæ lucem peperit, lucem te, lucis fili,
utinam eos inveniam et illic lucemque et finem [laborum.

82. ΑΛΛΟ.

Κόλπους ἐπῆλθον καὶ τόπους γῆς μυρίους,
θρόνους διῆλθον, ἀρχικὰς ἐξουσίας,
ἀλλ' οὐ παρῆλθον τὸν τρίπηχυν νῦν λίθον·
κεῖμαι δὲ νεκρὸς τῶν κόπων πεπαυμένος,

82. ALIUD.

Sinus adii et locos terræ innumeros,
thronos pertransii, regias potestates,
sed non præterii tricubitalem nunc lapidem:
jaceo autem mortuus a laboribus quietus,

δίκην φρικώδη προσμένων τὴν ἐσχάτην.
Ἀλλ' ἡ τὰ ῥευστὰ δοῦσα τοῦ κάτω βίου,
αὐτὴ τὰ λαμπρὰ τῶν ἄνω μοι, παρθένε,
καὶ νῦν παράσχοις, σὺν μαθητῇ παρθένῳ.

83. ΑΛΛΟ.

Ἀνθ' ὧν τὸ πῦρ δέδωκας ἀνθρώπων γένει,
τρύχῃ βίᾳ φάραγγι προσπεπηγμένος.
Τὸ πῦρ, Προμηθεῦ, ὃ βροτοῖς ἐχαρίσω,
ὕλη πρὸς ἀκάματον εὑρέθη φλόγα
ὀργῆς κατά σου πρὸς θεῶν πυρσουμένης.
Αἰσχύλε, τί φῂς; τοὺς θεούς σου προσφέρεις
πάσχοντας αἰσχρῶς ἐκ θεῶν ὁμοτρόπων,
καὶ πῶς ἄρα λέληθας σαὐτὸν εἰς τέλος
θεοὺς σεβάζων τοὺς παθητοὺς τὴν φύσιν,
καὶ μὴ δυνατοὺς ἐκφυγεῖν τιμωρίαν;
Οὐαὶ, Προμηθεῦ κρώζων, οὐαί σοι μέγα·
χάριν βροτῶν γὰρ ἠπάτησας τὸν Δία,
καὶ λάθρα τούτου πως τὸ πῦρ ἐκεκλόφεις·
εἶτ' οὐδ' ἐπείσθης ὧν περ ἐσταυρωμένος
τὸν ἐκβαλόντα τοῦ θρόνου εἰπεῖν Δία·
Τῷ τοι κεραυνὸς ἐκ πολλοῦ κατηγμένος
ἔργον τίθησι συντριβῆς σε τὸν τάλαν.
Αἴαζε τοίνυν, τοῦτο γὰρ πάρεστί σοι.

84. ΑΛΛΑ.

Δίστιχα παλαιὰ εἰς τὰ τοῦ Αἰσχύλου δράματα.

α'. Εἰς τὸ Προμηθέως.

Ὁ μὲν Προμηθεὺς δοὺς δίκην, καλὴ θέμις,
δείκνυσιν ἡμῖν, ὡς κακὸν συλᾶν μέγα.

β'. Εἰς τὸ τῶν Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας.

Δεινοπροσωπήσασα τέμνεται ξίφει
δυὰς ἀδελφῶν ἡ μιαιφονωτάτη.

γ'. Εἰς τὸ τῶν Περσῶν.

Ξέρξης δὲ πάλιν δυσὶν ἡττηθεὶς μάχαις
πέπεικεν ἡμᾶς ἀδικεῖν μὴ τὸν πέλας.

δ'. Εἰς τὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος.

Σφαγεὶς Ἀγαμέμνων δὲ συζύγου πάρα
βοᾷ πρὸς ἡμᾶς ὡς κακὸν γυνὴ μέγα.

ε'. Εἰς τὸ τῶν Εὐμενίδων.

Ὁ δ' αὖ Ὀρέστης τὰς φρένας βλαβεὶς ὅλος
σαφῶς παραινεῖ μὴ καθάπτεσθαι φόνου.

85. ΑΛΛΟ.

Ἠδε βίβλος σύμπασα Γαληνοῦ δείκνυσι τέχνην
παισὶν ἰητήρων ἀτρεκέεσσι λόγοις.
Τῇδε γὰρ ἐν μιᾷ ἑπτά τε καὶ δέκα γράμματα τάξας,

justitiam horrendam expectans ultimam.
Verum quæ fluxa dedisti inferioris vitæ,
ipsa splendida supernorum mihi, virgo,
et nunc præbeas, cum discipulo virgineo.

83. ALIUD.

Propterea quod ignem dedisti hominum generi,
adflictaris vi rupi-abruptæ affixus.
Ignis, o Prometheu, quem mortalibus gratificatus es,
materia utique-fuit ad indefessam flammam
iræ in te a diis incensæ.
Æschyle, quid narras? deos tuos ostendis
turpiter patientes, volentibus diis ejusdem-modi [*i. e.* similibus,
et quomodo igitur non sensisti ipse tandem
a te deos coli affectibus-obnoxios natura,
neque eos-qui-possent effugere supplicium?
Væ, Prometheu garriens, væ tibi magnum *dico*:
mortalium causa nempe decepisti Jovem,
et clam eum quodam modo ignem surripueras:
deinde non credidisti, quamvis esses crucifixus,
eum qui detruserat solio Jovem, dicere:
Cui sane fulmen jam pridem redditum
opificium facit contritionis te miserum.
Lamentare ergo, hoc enim tibi datur.

84. ALIA.

Disticha antiqua in Æschyli dramata.

I. In Promethea.

Prometheus dans pœnas, — pulcra lex, —
demonstrat nobis, quam *sit* deprædari scelus magnum.

II. In Septem adversus Thebas.

Quod terribili-visu-fuit, scinditur ense
gemellum-par fratrum cæde-pollutum.

III. In Persas.

Xerxes rursus duabus superatus pugnis
persuasit nos ne injuria afficiamus alios.

IV. In Agamemnonem.

Occisus Agamemnon a conjuge
inclamat nobis quam malum mulier *sit* magnum.

V. In Eumenidas.

Ille autem Orestes mente omnino læsa
perspicue hortatur ne quis attingat cædem.

85. ALIUD.

Totum hoc volumen Galeni explicat artem
filiis medicorum veris sermonibus.
Hoc enim in uno septem et decem scripta comprehendens

τοῖσιν ὑπεξέθετο χρείαν ὅλων μορίων.
Καὶ μὴν εὐφρονέων τις ἀγαθὰ δαίδαλα ἔργα
τῆσδε μαθὼν ὅσσα πλέξε φύσει θεός.

exposuit hisce usum singularum partium.
Ac profecto bene sapit qui optima artificiosa opera
edidicit, quæcunque deus naturæ intexui

86. ΑΛΛΟ.

Ἔμμετρος ὑπόθεσις τοῦ ἐπὶ Κολωνῷ Οἰδίπου.

Ἤλυθεν ἐκ Θήβης ἀλαὸν πόδα βακτρεύουσα
πατρὸς ὁμογνήτου τλήμονος Ἀντιγόνη
ἐς χθόνα Κεκροπίην καὶ τὰς Δήμητρος ἀρούρας,
σεμνῶν δ' ἱδρύθη σηκὸν ἐς ἀθανάτων.
Ὡς δὲ Κρέων Θήβηθεν ἔχων εἰσῆλθεν ἀπειλάς,
Θησεὺς ταῖς ὁσίαις ῥύσατο χερσὶ βίᾳ.
Φοιβείων παρέχων χρησμῶν φάτιν εἶπεν ἀληθῆ,
ἔνθεν ἄρ'. ὁ πρέσβυς τόνδε κρατεῖν πολέμοις.
Ἀργόθεν ἦλθεν [ἔπειθ'] ἱκέτης κρατερὸς Πολυνείκης·
τῷ δὲ πατὴρ στυγερὰς ἐξεπέλασσεν ἀράς.
Μοῖραι γὰρ δυσάλυκτοι ἀφ' ἱππείοιο Κολωνοῦ
ἤγαγον ἀνδραπόδων πνεῦμα πολυχρόνιον.
Ὡς δ' ἦν Αἰγείδης ἔφορος λογίων Ἑκάτοιο,
σεισμοῖς καὶ βρονταῖς ἦν ἀφανὴς ὁ γέρων.

86. ALIUD.

Metricum argumentum Colonei Œdipi.

Venit Thebis cæcum pedem baculi-instar-sustinens
patris ejusdem et fratris miseri Antigona
in terram Cecropiam et Cereris arva,
venerandarumque positus est in septo immorta- [lium.
Ut vero Creon Thebis advenit præbens minas,
Theseus piis eos servavit manibus vi.
Phœbeorum præbens oraculorum dictum dixit ve- [rum,
inde quidem senex huncce victurum bellis
Argis venit deinde supplex fortis Polynices :
cui quidem pater graves incussit diras.
Parcæ enim inevitabiles ab equestri Colono
adduxere servorum spiritum diuturnum.
Ut erat Ægides inspector oraculorum Longe-jacu- [lantis *dei*,
per terræ-motum et tonitrua disparuit senex.

87. ΑΛΛΟ.

[Ὑπόθεσις εἰς τὸν Σοφοκλέους Φιλοκτήτην.]

Βουλαῖς ἔπεισεν Ἡρακλῆς Φιλοκτήτην
εἰς Τροίαν ἐλθεῖν, καὶ τὰ τόξα δεῖν μόνα
πορθεῖν τὸ Τροίας πέργαμον, καὶ τὴν νόσον,
Ἀσκληπιοῦ φανέντος, ἰᾶσθαι τότε.
Ἡ δὲ πρὶν βουλὴ τῆς Ὀδυσσέως βίας
ἔμεινεν ἂν πράξασα μηδὲν ὧν πάρος
ἐμυθοπλάστει κλοπικοῖς ἄγειν λόγοις,
εἰ μὴ φανεὶς ἤγειρεν Ἡρακλῆς λέγων.

87. ALIUD.

Sophoclis Philoctetæ argumentum.

Consiliis persuasit Hercules Philoctetæ
ut Trojam iret, tela oportere cujus sola
evertere Trojæ arcem, et morbum,
Æsculapio prodeunte, tunc curatum iri.
Prius autem consilium Ulysseæ vis
permansisset agens nihil earum rerum quas prius
fabulose-fingebat dolosis agere rationibus,
nisi conspectus excitasset Hercules loquens.

88. ΑΔΗΛΟΝ.

Ἰαμβικοί.
Εἰς βουκολικήν.

Ὥσπερ σκύφος γάλακτος ἢ καὶ κισσύβη,
ἡ βουκολικὴ πᾶσιν ἔκκειται βίβλος·
τοιγὰρ ῥοφῶμεν οἱ θέλοντες τὸν λόγον
στόμασι λαύροις, εἰ κελεύουσι φρένες.

88. INCERTI.

Iambici.
In bucolicam.

Velut scyphus lactis aut et poculum,
bucolicus omnibus propositus est liber :
igitur hauriamus volentes litteras
ore avido, si quidem suadent mentes.

89. ΟΛΟΒΟΛΟΥ.

Σύριζε τὴν σύριγγα τήνδε συντόνως,
εἴ τις λόγων πέφυκας ἔννουν τεκνίον,
καὶ γάλα Μουσῶν ἐξαποθλίβειν θέλεις.

89. HOLOBOLI.

Cane hac fistula vehementer,
si quis litterarum natus es sapiens filiolus,
et lac Musarum exprimere vis.

90. ΑΔΗΛΟΝ.

Εἰς τὴν Βατραχομυομαχίαν.

Ὅμηρος αὐτοῦ γυμνάσαι γνῶσιν θέλων,
τῶν βατράχων ἔπλασε καὶ μυῶν μῦθον,
ἔνθεν παρορμῶν πρὸς μίμησιν τοὺς νέους.

90. INCERTI.

In Batrachomyomachiam.

Homerus *suam* ipsius exercere cognitionem vo- [lens,
ranarum finxit et murium fabulam,
inde incitans ad imitationem adolescentes.

91. ΑΔΗΛΟΝ.

Φιλῶ σε, κόρη, τῆς σωφροσύνης χάριν,
φιλῶ σε, κόρη, τῆς φιλανδρίας χάριν,
φιλῶ σε, κόρη, τῆς εὐβουλίας χάριν,
φιλῶ σε, κόρη, τῆς καρτερίας χάριν,
φιλῶ σε, κόρη, τῆς συνέσεως χάριν,
τοῦ γνησίου ἔρωτος πρὸς σὸν νυμφίον.

91. INCERTI.

Amo te, puella, quod es pudica,
amo te, puella, quod maritum diligis,
amo te, puella, quod es prudens,
amo te, puella, quod es fortis,
amo te, puella, quod es sapiens,
et quod amore ingenuo sponsum prosequeris.

92. ΑΛΛΟ.

Περὶ τῆς ἐνταῦθα ματαιότητος ἡρωικοὶ στίχοι.

Εἰπὲ ποῦ ἡ χθὲς ἔδη, ἡ δ' αὔριον εἰπὲ ποῦ ἐστιν·
εἰπὲ πόθεν προὔδης καὶ ποῦ ὁδοιπορέεις·
καὶ τί μέγα ζώειν [σε] τὸν αὐτίκα νεκρὸν ἐόντα.
Ὁ χρόνος ἀστατέει· φύλλῳ ἔοικε φύσις. [δύνει,
Γαῖα βροτὸς καὶ ὕδωρ· τὰ ἀπ' αὐτόφιν εἰς τάδε
ὥστε μάτην ὁ βίος καὶ ὅσα τις πονέει.

92. ALIUD.

De terrestri vanitate heroici versus.

Dic ubi hesterna *dies* abierit, et crastina dic ubi
dic unde proveneris et quo viam-facias : [sit :
et quid magnum vivere te qui mox cadaver eris.
Tempus inconstans-est : folio similis natura.
Terra mortalis et aqua : quæ autem ex istis *facta*
[*sunt* in ista subeunt,
ita ut inanis vita *sit* et quidquid quis operatur.

93. ΑΛΛΟ.

Εἰπεῖν τίς δύναται σκῆνος λιπόσαρκον ἀθρήσας,
εἴπερ Ὕλας ἢ Θερσίτης ἦν, ὦ παροδῖτα;

93. ALIUD.

Dicere quis potest corpus carne-nudatum tuendo,
utrum Hylas an Thersites fuerit, o viator.

94. ΑΛΛΟ.

Ὄμμασι πυρσοτόκοισιν ἀλάστορες εἴκετε πάντες·
οὐ θέμις ἀντιθέους ἱερὸν δόμον ἀμφιπολεύειν.

94. ALIUD.

Oculis quicunque estis ignivomis, scelesti omnes,
non decet profanos sacra in æde versari. [abite

95. ΑΛΛΟ.

Ἡ σωφροσύνη κἂν κυίσκῃ πικρίαν,
ἀλλὰ μελιττόεσσαν ὠδίνει χάριν.

95. ALIUD.

Temperantia, quamvis concipiat amaritudinem,
mellitam tamen parturit lætitiam.

96. ΑΛΛΟ.

Πόνοι δάκνουσι τοὺς ἀσυνήθεις, φίλε,
Καρχαρόδοντες κύνες ὥσπερ τοὺς ξένους.
Τούτου δὲ σαφὴς δεῖξις ἐκ τῶν πραγμάτων.
Σαυτὸν μοχθεῖν ἔθιζε λοιπόν, ὦ τέκνον,
ὡσὰν φύγοις δήγματα χαλεπῶν πόνων.

96. ALIUD.

Labores mordent non adsuetos, amice,
ut canes dentibus-asperi peregrinos.
Hoc autem aperte docet experientia.
Te igitur ipsum laboribus adsuefacito, fili,
ut gravium effugias morsus laborum.

97. ΑΛΛΟ.

Οὐ νέμεσις ἀπαφίσκειν οὐδὲ θεοῖς βασιλῆας
οἷσι κακορραφίη τε μέλει καὶ ἔχθεα λυγρά·
οἷα καὶ Ἀτρείωνι ἀνάρσια ἔργα τέτυκται
εἰς Ἀχιλῆα περίφρονα, ὄρχαμον ἡγεμονήων.
Τῷ ῥα καὶ ἐξαπάτηται καὶ πολὺν ὤλεσε λαόν.
Οὕτως ἡ πλεονεξία ἔπλετο πᾶσι κακίστη.

97. ALIUD.

Haud indignandum vel in deos si decipiant reges
quibus curæ-sunt insidiæ et odia tristia :
qualia et ab Atrida scelerate facta sunt
in Achillem valde-cordatum, principem ductorum.
Quare quidem et deceptus est et multum perdidit
Sic cupiditas fuit omnibus pessima. [populum.

98. ΑΛΛΟ.

Ὅρος τῶν ὄντων.

Ἕκαστον εἶναι τοῖς σοφοῖς τοῦτ' οὐσία·
ποσὸν δέ, μέτρον κἀριθμός, ῥοπή, βάρος·
τὸ πρός τι δ' ἔστιν ἡ πρὸς ἄλλο τι σχέσις·
ποιόν, χαρακτήρ, εἶδος, ἡ τοιουτότης·
ποῦ, συμβεβηκὸς τοῦ τόπου· πότε, χρόνου·

98. ALIUD.

Definitio eorum quæ sunt.

Quodque esse sapientibus hæc *est* substantia;
quantum autem mensura, numerus, momentum,
[pondus;
Τὸ *ad quid* aut *ad aliud quid* est habitus :
quale, character, forma, qualitas-hujus-modi;
Ubi, accidens loci, *quando* (accidens) temporis

ποιεῖν, τό τι δρᾶν εἴτε νοῦν, εἴτ' οὐσίαν·
πάσχειν, δέχεσθαι τὰς παρ' ἄλλων δὲ δράσεις·
κεῖσθαι, κλίσις τις ἢ θέσις τῶν κειμένων·
ἔχειν, ἕκαστον οὗπερ ἐστὶ τὸ πλέον.

facere, aliquid agere sive mente, sive substantia;
pati, accipere ab aliis actiones;
jacere, inclinatio quædam aut positio jacentium;
habere, quidque cujus est plus.

99. ΑΛΛΟ.

Ἆθλα τοῦ Ὀλυμπιακοῦ ἀγῶνος.

Πένταθλον ὧδε τῶν Ὀλυμπίων πέλει·
πυγμή, δρόμος, δίαλμα, δίσκος καὶ πάλη.
Αἰσθήσεων, ἄνθρωπε, νικῶν πεντάδα,
Ὀλυμπίων πένταθλον ἧτταν προσδόκα·
τὰ τῆς πάλης σκόπει πᾶς ἐνθάδε στέφη.

99. ALIUD.

Olympici certaminis præmia

Quinquertium sic Olympiorum est :
pugilatus, cursus, saltus, discus et lucta.
Sensuum, homo, vincens quinariam-turbam,
Olympiorum in quinquertio cladem exspecta :
Quæ luctæ sunt intuere, quisquis es, hic coronas.

100. ΑΛΛΟ.

Τὸ γλυκύπικρον ἐκροφῶν βίου μέλι
τῆς τοῦ θανάτου πικρίας οὐκ αἰσθάνῃ.
Ἀλλ' ὀψὲ νήψας, καὶ νοήσας τὴν πλάνην,
ἄνθρωπε, φεῦγε τὸν ψυχώλεθρον βίον.
Γῆν γὰρ ἅπασαν καὶ θάλασσαν ἂν δράμῃς,
καὶ πάντα τῆς γῆς ἂν κερδήσῃς τὸν πλοῦτον,
τάφος σε σήψει, κἂν θέλῃς, κἂν μὴ θέλῃς.

100. ALIUD.

Dulce-amarum exsorbens vitæ mel
mortis amaritudinem non sentis.
Sed sero cum sobrius-eris et intelliges errorem [*tuum*,
homo, fuge istam-quæ-animam-perdit vitam.
Terram enim omnem et mare etiamsi curras,
et omnes terræ etsi lucratus sis divitias,
sepulcrum te putrefaciet, et si velis et si nolis.

ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ
ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

CHRISTIANORUM
EPIGRAMMATA.

101. ΑΔΗΛΟΝ.

Φύσιος ἥψαο ἀκαμάτοισι νόοιο μενοιναῖς,
ἥτε τελῆεν σχὼν κέαρ ἐν νοΐ, σῶμά τε φύσει
ὅσσα τε καπφύσιν· ὥσπερ ἑὴν φύσιν οὔτις ἀπέδρα,
ὣς σὸς ἀλυκτοπέδας οὐκ ἔκφυγεν, ὥστ' ἐγένοντο,
ὥστε γεγῶτ' ἔνι, καὶ ὡς φθιτῆς ἔμμορε μοίρης.

Ταῦτ' ἄρα θείαις μήτισι φύσιος ὄντα ἄποινα
αἰὲν ἀθύρματα ἔασι παλιμπλάγκτοιο χρόνοιο,
σεῖο δ' ἐπιφροσύνης πυκινὰ σπουδάσματα κλυτά.

Μετρεῖ ταῦτα φύσις, μετρεῖ χρόνος, οὐδέ σε λήθει
μέτρον ἔχοντα χέρεσσιν ἀειμνήστοιο σοφίης,
αὐτά γ' ἔγνως, ἔγνως καὶ ὅσ' οὐκ ἔδαόν γε βέβηλοι.
Καί γε τὸ σῆς σφεδανῆς διζήσιος ἄθλον ἀπηῦρας,
εὗρες καὶ πόλον, οὔτι γ' ἔρημον ἐόντα προνοίης,

101. INCERTI.

Naturam attigisti indefessis mentis impetibus,
ut qui perfectum habueris cor in mente, corpus- [que natura
et quæcumque secundum-naturam; ut suam na- [turam nemo vitavit,
sic tua *mens* indissolubiles-pedicas non effugit, [quemadmodum factæ sunt,
quemadmodum nato *ei* insunt, et prout corruptæ [particeps fuit conditionis.
Hæc igitur divinis ingeniis concessa a natura in [compensationem-munera
semper ludibria sunt errabundi temporis [clara.
tibi autem prudentiæ firma *sunt* studiosa-opera
Metitur hæc natura, metitur tempus, neque te latet
mensuram habentem manibus semper-memorandæ [sapientiæ,
ea nosti, nosti et quæ non didicere profani.
Et sane tuæ studiosæ investigationis præmium [accepisti,
invenisti et polum, non quidem vacuum provi- dentiæ,

εὗρες νώνυμον ἀΐδιον κράτος ἀμερὲς αἰὲν
ὡσαύτως ἔχον, ἠδ' ἀκίνητον ὑπ' οὐδενὸς ἄλκαρ,
ἐκτὸς ἐὸν πόνου, ὡς πάσης μεταβλήσιος ἔξω·
καὶ ἐκάθιζες ἄνω, ὅππου τιμιώτατον αὐτῷ.

invenisti innominatam, æternam potentiam, individuam semper
eadem-ratione se se habentem, atque id quod-nulla-re-movetur auxilium,
cum sit extra laborem, sicut et omnem mutationem extra:
et id collocasti sursum, ubi honorabilissimum *est* ipsi.

Στῆθι, πέραν μὴ ζήτεε, δυσβατόν ἐστι τὸ πόρσω,
καίγε σοφοῖς πᾶσίν τ' ἀσόφοις κενὸς ὅς γε ματεύσει·
ἠύτε σὺ δὴ σοφὸς ὢν σοφίης μέτρα οἶσθα βροτείης,
καί σοι προσκύρσας ὅσ' ἐρύματ' ἀδηρίτῳ, ἔστης,
στήσω καὶ γραφίδ' αὐτὸς ἄρ' ἐνθάδε, ἠύτε κώπαν,
*ἅλα διερχόμενος μειλίγματ' ἄγων πνοιῶν σῶν.

Siste, ultra ne quære, invium est quod ulterius *est*,
et sane sapientibus cunctisque insipientibus vanus *est* qui quidem investigabit,
cum tu, sapiens, sapientiæ modum noveris humanæ,
et tibi cum invenisses quæ *sunt* propugnacula præliis-functo, stetisti,
sistam stylum et ipse quidem ibi, tanquam remum,
mare permensus, delinimenta ducens flatuum tuorum.

Ὅττι κινῶν ἔστης, ἀμενηνὸς ἐγὼ γεγαώς τις
πλεῖον ἔχω σου ὕμνον ἀείδειν πατρὶ ἁπάντων.

Quidquid movens stetisti, imbecillus aliquis ego natus
magis valeo quam tu hymnum canere patri omnium.

Ταῦτ' ἄρα σοι χριστώνυμος ἱερὸς αἰὲν ἀλιτρὸς
ἀχρεῖός τε Γεώργιος, ἀλλ' ἀγαθοῖο φυτουργοῦ, χους
καὶ πάχος οὖλος, ὕλη τ' οὐκ ἐκ μέρεος πλέα αἴσχ-
ἡμμένος ὀφφικίων ἱερῶν ῥιπαῖσιν ἀχράντοις·
καί γε φέρων ἐν ἱρῷ μεγάλῳ πρωτέκδικον αὖχος,
ἔκδικος οὔποτε δειχθεὶς πρώτης εἰκόνος ἀμῆς·
καὶ φυλακήν γε δικαίου πιστευθεὶς ἐν ἀνάκτων,
οὔποτ' ἐμαυτὸν ἀπ' ἐχθρῶν ἐκδικάσας ὀλετήρων.

Hæc tibi *dicit* Christianus sacer, semper peccator,
inutilisque Georgius *agricola,* sed boni consitoris *filius,*
et crassities totus, materiesque non ex parte plena turpitudinis
qui attigi officia sacra impetibus impollutis;
et ferens quidem in templo magno primi-vindicis decus,
vindex nunquam visus primæ imaginis meæ;
et custodia quidem juris mihi credita in domo principum
nunquam me ipsum ab inimicis ultus perniciosis.

102. ΑΛΛΟ.

Οἴκου θεοῦ μέλλοντες εἰσβαίνειν πύλην
ἔξω γένοισθε τῆς μέθης τῶν φροντίδων,
ἵν' εὐμενῶς εὕροιτε τὸν κριτὴν ἔσω.

102. ALIUD.

Domi dei intraturi limen
estote extra ebrietatem cogitationum
ut benevole inveniatis judicem intus.

103. ΑΛΛΑ.

α'. Ἔσχηκα Χριστοῦ σπαργάνων μικρὸν μέρος.
β'. Ἥλων ἐγὼ δὲ τῶν σεβαστῶν τι τρύφος.
γ'. Ζωὴν κἀγὼ τὸ βλῦσαν αἷμα τῷ κόσμῳ.
δ'. Στέφους ἀκανθίνου δὲ κἀγὼ τμῆμά τι.
ε'. Τίμιος λίθος ἐκ τοῦ κρανίου [τόπου].
Λίθος ἐκ τοῦ τάφου.
Ἐκ τῆς τοῦ Χριστοῦ φάτνης.
Οἱ τόνδε προσκυνοῦντες εὐσεβεῖ νόῳ
καὶ τῷ Λόγῳ φέροντες ὕμνον εὐμενῆ
εὔχεσθε κἀμοὶ τῷ μοναχῷ Τιμοθέῳ,
ὅπως γένηταί μοι βοηθὸς καὶ λιμὴν
ῥύστης τε τῶν πολλῶν τάχει μου πταισμάτων.

103. ALIA.

1. Habui Christi fasciarum parvam partem.
2. Clavorum ego venerandorum frustum quoddam.
3. Vitam et ego scaturientem sanguinem mundo.
4. Coronæ spineæ et ego fragmentum aliquod.
5. Pretiosus lapis ex calvario [loco].
Lapis ex sepulcro.
Ex Christi præsepe.
Vos qui hancce *crucem* adoratis pia mente
et Verbo affertis hymnum benevolum,
precemini et mihi monacho Timotheo,
ut fiat mihi et auxiliatrix et portus
liberatrixque ab multis cito meis delictis.

104. ΑΛΛΟ.

Ἠερίης στρατιῆς ἐπὶ πᾶσιν χάσματα δεινά,
βάσκανα, ἀγριόθυμα, δυσάντεα, αἴροπα*, πολλά,
αἵματος ἡμετέροιο λιλαιόμενοι κορέσασθαι
δαίμονες ὁπλοφόροι, σκοτοειδέες, ἀγριόμορφοι.
Τίς τάδε γηθήσειεν ἰδών; ἢ πως γε περήσει
εὔπτερος, ὠκυπέτης, πυρόεις, ἀκράτητος, ἀμεμφής,
ἄσπιλον, εὐγενέα, φαιδράν, θεοειδέα μορφὴν
κάλλεος ἀρχετύπου καὶ κήδεος ἡμετέροιο
πάντοθεν ἀστράπτων, θείην θηεύμενος αἴγλην.

Δείδω μὴ πάρος ἐν δειναῖς γενύεσσι δράκοντος
βρῶμα τάλας ῥιφῶ, πρὶν ἐς οὐρανὸν εὐρὺν ἀερθῶ,
ἢ λαγόσιν γῆς καὶ ἐς τάρταρον ἠερόεντα,
ἔνθα μόθος τε δνόφου καὶ ἀμαιμακέτου πυρὸς ὁρμή.

Ἀλλά με καὶ ἐλέαιρε καὶ εἰκόνα θεῖαν ὁδόου
δεξιτερῇ ποτ' Ὄλυμπον ἀνάτροπον* ἔνθα θόωκος
μακραίων ὁ σός, ἔνθα φεραυγέα, κάλλιμα, πολλά
εἴδεα ἀστραπόμορφα καὶ ἄφθιτα, εὔπτερα, χρυσᾶ,
ὑμνοπόλοι κύδεος [σοῦ], εὔδρομοι ἀγγελιῆται,
οἵ σε περισκαίροντες ἑὸν κλείουσιν ἄνακτα,
ἔνθα σύ μοι Τριὰς ἀκρότατον φάος, ἄχρονον αἰεὶ
αὐγάζεις σέλας, ἠδὲ μερίζεις ἥλιος ἄστροις.

104. ALIUD.

Caliginosi exercitus super omnibus chasmata dira,
malevola, ferum-cor-habentia, quorum-sinister-
[occursus-est, obscura (?) multa,
sanguine nostro cupientes satiare se
dæmones armati, tenebricosi, feram-formam-ha-
[bentes.
Quis hæc gauderet videns? Certe quodam modo
[quidem transibit *quis*
bene-alatus, celeriter-volans, ignitus, indomitus,
[integer,
intemeratam, generosam, splendidam, deo-similem
[formam
pulcritudinis primigeniæ et cognationis nostræ
undique ut fulgura-præbens, divinum intuens
[splendorem.

Timeo ne prius in horrendas maxillas draconis
pabulum miser conjiciar, priusquam in cælum
[vastum evectus-sim,
aut in cavernas terræ et in tartarum caliginosum,
ubi tumultusque tenebrarum et indomiti ignis im-
[petus *est*.

Verum me et misereare *Deus*, et imaginem divi-
[nam ducas
dextra ad Olympum reversam (?) ubi sedes [multa
longæva (*i. e.* æterna) tua *est*, ubi lucida, pulcra,
genera fulgurum-instar-formata, et incorrupta,
[bene-alata, aurea,
hymnologi gloriæ tuæ, celeres nuntii,
qui te circum festinantes suum celebrant regem;
ubi tu mihi Trinitas supremum lumen, temporis-
[expers semper
splendes jubar, atque partiris sol astris.

105. ΑΛΛΟ.

* * * * * * * * * * * * * * * *

τῶν μνῆσαι καὶ ἄλαλκε, πικρὰς δ' ἀπόπεμπε με-
[ρίμνας·
πάντ' ἄμυδις ζῶσον, πάντα τέθνηκε, μάκαρ,
ψυχή, σῶμα, νόος, βίος, ἥβη καὶ λόγος αἰπύς.
αἵμασιν ὑμετέροις πάντα πλύνοιτε ῥύπον.
Ἀθλοφόρων δυάς, οἷς λαλέω, καὶ ζώω, δέρκομαί
[τ' ὄσσοις,
αἵμασι καὶ λιταῖς πάντ' ἂν ἐφ' ὑμετέραις
νεύσειεν Θεὸς ἄλκιμος, ἠδ' ἐλεήμων Κούρη,
Παρθενίη μήτηρ, δεσπότις ὑμετέρη.

105. ALIUD.

* * * * * * * * * * * * * * * * *

quorum meminisse abarce, amarasque depelle cu-
[ras:
omnia simul cinge, omnia mortua sunt, beate,
anima, corpus, mens, vita, juventa et eloquium
[altum.
sanguine vestro omnes lavetis sordes.
Victorum par, quibus loquor et vivo, quosque
[oculis video,
sanguine et precibus omnia pro vestris
annuerit Deus potens, atque misericors Virgo,
Virgo mater, domina vestra.

106. ΝΙΚΟΛΑΟΥ.

Εἰς τὴν χρυσῆν εἰκόνα τὴν κεκλημένην ἐν τῷ τάφῳ.

Τὸ τῆς ἐμῆς βλάστημα γαστρὸς ηὐχόμην
τὸν κλεινὸν Ἀνδρόνικον ἄτμητον μένειν,
ῥίζῃ δ' ἂν ἐλθεῖν τὴν τομὴν πρὸ τοῦ κλάδου.

106. NICOLAI.

In auream, quæ vocata est, imaginem in sepulcro.

Mei fructum ventris gloriabar
inclitum Andronicum non-exsectum manere,
et radici venturam esse amputationem antequam
[ramo *veniret*.

Ἐπεὶ δὲ τοῖς σοῖς ἀκαταλήπτοις λόγοις
θάνατος ἐξέκοψεν ἄωρος, Λόγε,
καὶ τάφος αὐτὸν συγκροτεῖ παρ' ἐλπίδα,
δέησιν οἰκτρὰν τῆς κυησάσης δέχου,
καὶ τοῦτον ὡς εὔοσμον ἄνθος προσδέχου.

107. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἰς ἑτέραν [εἰκόνα].

Καὶ ζῶν ἐγώ σε, μάρτυς, ἐπλούτουν σκέπην,
χειρὸς δὲ τῆς σῆς καὶ θανὼν ἐδεξάμην·
σὺ σκορπιεῖς μοι πνεῦμα πᾶν πονηρίας,
πικρούς, ἀπηνεῖς, ψυχικοὺς δδοστάτας·
σὺ τοῦ νοός μου φωτιεῖς τὴν λυχνίαν.
Ἰσχυρὸς εἶ τὰ πάντα, πάντα μοι γίνου
μαρτυρικοῖς ἀγῶσιν ἐστομωμένος.

108. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Χριστὲ ἄναξ, σοφίης σῆς ἴχνια οὐ μαστεύσω,
ὀστέα δ' ὡς Ἀσίης νεύμασι σοῖς ἀνάγοις,
οἷα πρὶν ἐξ Αἰγύπτου σοῦ θεράποντος Ἰωσήφ,
ὡς δὲ καὶ οὐρανίοις πνεῦμα τεοῖσι θρόνοις.

109. ΑΛΛΟ.

Ὡς ἐκ τοῦ ἁγίου Δημητρίου.

Φεύγετε ῥομφαίαν, καὶ δαίμονες ἄλλα τε φῦλα,
ἣν βάψας φορέω αἵμασι τοῖς ἰδίοις.

110. ΑΛΛΟ.

Εἰς τὸν ἅγιον Θεόδωρον τὸν Τύρωνα.

Ἐκ φλογὸς ἐς φῶς ἔδραμες, ἐκ λιμοῦ ποτὶ νέκταρ·
ἐξ εἱρκτῆς θαλάμους ἔδραμες οὐρανίους,
ἐκ βασάνων πικρῶν ποτ' ἄεθλα καὶ ἄφθιτα κάλλη·
κοίρανον ἐκπρολιπών, εἶδες ἄνακτα μέγαν.
Ὧδ' ἐμὲ καὶ καμάτων καὶ ἀργαλέων μελεδωνῶν,
ὡς καμίνου καὶ εἱρκτῆς καὶ βασάνων λιμοῦ τε
καὶ Φαραὼ κακομήτιδος ἐξερύσειας, μάρτυς,
δύσμορον ὀψέ περ ὅς καὶ ἐν ὠμῷ γήραϊ θῆκεν·
οἷα παθὼν ἰδίοις ἀγαθοῖς ἐπιμέμφεται οἶσθα.

111. ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΘΕΟΔΩΡΟΥ.

Οὐτιδανὴ χεὶρ νεῦρα δ' ἀπέτμαγεν, οἱ δέ μ' ἐς ἄθλα
ἐν σταδίοις καλέουσι νέοι, καὶ ἔστακε πάντα
δῆμος ὅλος φιλοκέρτομος [ἔχθιστ'], ἐς δ' ἐμὲ [γλώσσας
πικρὰς ἐντανύουσι, καὶ ὄμματα μυρία λοξά.
Ἀλλά γ', ἐμὸν κράτος, ἵλαθι, μάρτυ, καὶ ἅπτεο [χειρὸς
δεξιτερῆς, ἰθύνων ἐπ' ἄεθλα καὶ ἄλγεα παύων.
Οἶσθα, μάκαρ, κέκμηκα· πανίλαος ἐλθὲ καλεῦντι.

Cum autem tuis nondum-perceptis verbis
mors exciderit præmatura, o Verbum,
et sepulcrum eum comprimat præter spem,
precem miserabilem ejus quæ-concepit *eum* accipe,
et eum ut bene-olentem florem insuper-accipe.

107. EJUSDEM.

In alteram [imaginem].

Et vivens ego te, testis, possidebam tegmen (*i. e.*
manuque tua etiam mortuus accepi : [præsidium],
tu dissipabis mihi spiritum omnem malitiæ,
acerbos, immites, carnales insidiatores ;
tu mentis meæ illuminabis candelabrum.
Validus es ad omnia, omnia mihi fias,
martyrii certaminibus induratus.

108. ANONYMI.

Christe rex, sapientiæ tuæ vestigia non quæram,
ossa autem utinam ex Asia numine tuo reducas,
qualiter olim ex Ægypto tui famuli Joseph,
utinam et cælestibus animam tuis sedibus !

109. ALIUD.

Quasi ipso dicente sancto Demetrio.

Fugite gladium, et dæmones aliæque gentes,
quem tinctum proprio sanguine fero.

110. ALIUD.

In divum Theodorum Tyronem.

E flamma in lucem cucurristi, e fame ad nectar;
e carcere in penetralia cucurristi cælestia,
e tormentis acerbis ad præmia et incorrupta de- [cora;
imperatore relicto, vidisti regem magnum.
Sic et me laboribus et molestis curis,
ut fornace et carcere et tormentis fameque
et Pharaone malevolo eximas, martyr, [fecit:
infelicem qui sero quamvis et in sæva senectute
qualia passus propriis virtutibus crimen-infert, [nosti.

111. DIVI THEODORI.

Vilis manus nervos abscidit; illi autem me in cer- [tamina,
in curriculis vocant juvenes, et statuit omnia
populus totus contumeliosus [inimicissima], in- [que me linguas
acerbas intendunt, et oculos innumeros obliquos.
Sed o meum robur, propitius fias, martyr, et [sumpta manu
dextera, me regas in certamina, et calamitatibus [finem-imponas.
Nosti, beate, laboravi; omnino-propitius veni [vocanti.

112. ΑΔΗΛΟΝ.

Εἰς τοὺς Ἑλληνικοὺς πολέμους.

Μωροὶ τὰ πολλά, κἂν σοφοὶ πεφυκέναι
δοκῶσιν, οἱ γῆς Ἑλλάδος πεφυκότες,
οἳ βαρβάρων ἀφέντες ἐκφύλους μάχας
αὐτοὶ καθ' αὑτῶν ἐσπάσαντο τὰ ξίφη.

112. INCERTI.

In Græca bella.

Stulti plerumque, etsi sapientes nati esse
videantur, qui terra Græca sunt nati,
qui, barbarorum omissis externis pugnis,
ipsi in se-ipsos distrinxere gladios.

113. ΑΛΛΟ.

Δόξαν μεγίστην τοῦ Θεοῦ δεδορκότες
ἔχοντες ὄμμα καὶ χέρας ἐπηρμένας,
ἄραντες εὐλογεῖτε τὸν πανεργάτην,
τὸν ἰσχὺν ἐνδύοντα καὶ κράτος μέγα
τῷ εὐσεβεῖ καὶ Χριστομύστῃ δεσπότῃ,
ἄνακτι πιστῷ Μιχαὴλ εὐεργέτῃ.
Οἱ εἰσιόντες τὴν πύλην καὶ τὴν πόλιν
λαλεῖτε πάντα θεῖα δεδοξασμένα·
« Πόλις Κυρίου, χαῖρε, Σιὼν ἡ νέα,
θεογράφοις πίναξιν ἐγγεγραμμένη. »

113. ALIUD.

Gloriam maximam Dei videntes,
habentes oculos et manus elevatas,
proficiscentes benedicite rerum-omnium-opifici,
qui vi induit et robore magno
pium et Christi-mystam dominum,
regem fidelem Michaelem beneficum.
Vos autem ingredientes et portam et urbem
dicite omnia divina celebrata :
« Urbs Domini, salve, Sion nova,
a-deo-pictis tabulis depicta. »

114. ΑΝΔΡΕΟΥ ΧΑΡΤΟΦΥΛΑΚΟΣ ΤΟΥ ΛΙΒΑΔΙΝΑΡΙΟΥ.

Εἰς κριτήν.

Τὸ τῆς δίκης πῦρ ἐνορῶν πρὸ τῆς δίκης,
λόγοις, δικαστά, μὴ προληφθῇς τὴν φρένα.
Πῦρ γὰρ πέφυκε τῶν λόγων ἡ λαμπρότης,
τοὺς τὴν δίκην κλέπτοντας ἐνδίκως φλέγον.

114. ANDREÆ CHARTOPHYLACIS LIBADINARII.

In judicem.

Justitiæ ignem intuens, ante judicium,
ne verbis, judex, præoccupetur mens tua;
Ignis enim natura-est verborum splendor,
qui justitiam furantes juste adurit.

115. ΜΑΝΟΥΗΛ.

Ξίφος γυμνώσας εἰς Θεοκτίστου φόνον,
ὅπλιζε σαυτὸν εἰς σφαγὰς καθημέραν.

115. MANUELIS.

Ensem cum denudaveris in Theoctisti necem,
arma te-ipsum in cædes quotidie.

116. ΕΥΣΤΑΘΙΟΥ ΤΟΥ ΙΚΟΝΙΟΥ.

α'. Ὁρ... φύλασσε τοῦ νοός σου τὰς φρένας,
καὶ κοιλίαν δάμαζε καὶ γλῶσσαν πλέον,
καὶ τὴν στενὴν δίωκε τοῦ βίου πύλην,
καὶ φεῦγε κόσμον, καὶ νέος γένου γέρων.

β'. Ἰχθὺν, ὕδωρ ἄρτον τε, κηρὸν καὶ μέλι
ἄριστον εἰδὼς τοῦ Θεοῦ καὶ Δεσπότου,
μὴ κάμνε, μὴ φρόντιζε, μὴ ζήτει πλέον.

γ'. Αἴνει πρὸ δείπνου, καὶ μετὰ βρῶσιν πάλιν,
εὐχαῖς ἀεὶ γέραιρε τὸν σὸν Δεσπότην.

116. EUSTATHII ICONIENSIS.

I. Hor... custodi mentis tuæ præcordia,
et ventrem doma et linguam magis,
et arctam persequere vitæ portam,
et fuge mundum, et fias in juventute senex.

II. Piscem, aquam panemque, et mel cum cera
prandium esse cum scias Dei et Domini,
ne fatigeris, ne cures, ne plura quæras.

III. Lauda *Dominum* et ante cœnam et post cibum rursus
precibus semper cole tuum Dominum.

---

113. ALIUD.

Dei videntes facta splendidissima
ad templa cæli lumina et palmas simul
erigite, rerum laude celebrantes patrem,
qui robur ingens atque virtutem indidit
pietate claro, rebus augustissimo,
regi benigno, Michaëli nomine;
quicunque portas intrat, urbemque hanc adit
narrare cunctis sit memor laudes Dei.
Urbs cara, salve, Numini, Sion nova,
inscripta cæli paginis faventibus.

H. GROTIUS.

δ'. Τὸν ὅρκον, ὡς πῦρ καὶ τεθηγμένον ξίφος,
ἄνθρωπε, φεῦγε, μὴ μάχαιρα τῆς δίκης
στίλβουσα κἀὶ τέμνουσα ῥομφαίας πλέον
σφάξῃ, φάγῃ σε μέχρις αὐτῶν ὀστέων,
καὶ τὸ φλέγον φλέξῃ σε πῦρ αἰωνίως.

ε'. Ὁ σήμερον τύπτουσα τυγχάνων σφύρα
ὕψους ἐπάρσει καὶ βάρει τῆς ἀξίας,
τῦφον κατασπῶν τῆς χαμερποῦς ὀφρύος,
τὸν ὄγκον ἐξόριζε τῆς ἐξουσίας·
στρέφει γὰρ εἰς ἄκμονα τὴν σφύραν χρόνος.

ϛ'. Πρόξενε καλῶν σὺ, Θεὲ πανοικτίρμων,
Εὐστάθιον φύλαττε τὸν Ἰκόνιον,
τὸν ποιμένα σου, καὶ λειτουργὸν, καὶ θύτην.

ζ'. Θεῖε κριτὰ, βροτός εἰμι, σὺ δ' ἄφθιτος, ἠδ' ἐλεήμων·
ἵλαθι, ἵλαθί μοι ὄμματι εὐμενέϊ.

117. ΛΕΟΝΤΟΣ ΤΟΥ ΒΑΡΔΑΛΗ.

Εἰς οἰνοχεῖον ἀργυροῦν.

Ἄργυρος ἠχῶν οὑτοσὶ τάχα λέγει·
« Δαιτυμόνες, μέμνησθε τῆς συμμετρίας·
« ὑβριστικὸς γάρ ἐστι κἀνταῦθα κόρος,
« πικρὰς ἐρυγὰς ἀναδιδοὺς ἐγγύθεν.
« Τοῦ δ' ἀκράτου μάλιστα τὴν ἀκρασίαν
« φεύγοντες, ἡδύνοισθε σὺν εὐκρασίᾳ.

118. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τὸ πτῶμα πάτει, τίς δὲ μὴ ζήτει, ξένε.
Ἤμην τις, ἤμην· εἴθε μηδ' ἤμην ὅλως!
Εἰς φῶς προῆλθον, ἀλλ' ἐπλανήθην σκότει.
Οὐκοῦν ἀμέτρως προσκεκρουκὼς τῷ βίῳ,
πᾶσι καταπάτημα κεῖμαι σὺν δίκῃ.
Σὺ δὲ στενάζων διάβαινε τὸν βίον.

119. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Πάντες πατεῖτε πτῶμα, πατεῖσθαι δέον,
πλείστοις ἁμαρτήμασιν ἐξωγκωμένον,
σκεῦος ῥυπαρὸν, ἀκαθαρσίας γέμον.
Ποσὶ γὰρ ἁγνοῖς συνθλίβοντες ἐκπόνως,
χεῖρας δ' ἀνατείνοντες ἱλαστηρίους,
ὕλην ἀναλύσοιτε πρὸς γαῖαν τάχα,
τὸ πνεῦμα κουφίσαντες ἐξ ἀχθηδόνος,
ναὶ, πατέρες, ναὶ, ξυγγενεῖς, ξένοι, φίλοι.

120. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Νεκρὸν ψυχὴν κτείναντα, πατεῖτε, στίφη.

121. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Βραχὺν ὑπνώσας ὕπνον ἐν τριδενδρίᾳ
ὁ Παμβασιλεὺς καὶ θεάνθρωπος Λόγος,

IV. Juramentum, ut ignem et acutum ensem,
homo, fuge, ne gladius justitiæ
fulgens et cædens rhomphæa vehementius,
trucidet, voretque te usque ipsa ad ossa,
et comburat te urens ignis in æternum.

V. Hodie cum sis tundens malleus,
in-sublime elevatione *tua* et *tuæ* dignitatis ponderc,
fastum detrahens repentis superbiæ,
tumorem extermina licentiæ *tuæ* :
vertit enim in incude malleum tempus.

VI. Conciliator virtutum, tu Deus valde-misericors,
Eustathium tueare Iconiensem,
pastorem tuum et ministrum et sacrificum.

VII. Dive judex, mortalis sum, tu autem incorruptus atque misericors.
propitius esto, propitius mihi oculis benignis.

117. LEONIS BARDALÆ.

In navim argenteam.

Argentum sonans istud facile dicit :
« Convivæ, mementote moderationis :
« injuriosa enim est et hîc satietas,
« amaros ructus reddens e propinquo.
« Meri autem imprimis intemperantiam
« fugientes, lætemini cum temperantia.

118. EJUSDEM.

Cadaver calca; quis autem *sim* ne quære, hospes.
Eram aliquis, eram : utinam non fuissem omnino!
In lucem prodii, sed erravi in tenebris.
Itaque immodice illisus vitæ,
omnibus conculcandus jaceo haud immerito.
Tu autem gemens percurre vitam.

119. EJUSDEM.

Omnes calcate cadaver, quod calcetur oportet,
plurimis erroribus tumefactum,
involucrum sordidum, impuritate plenum.
Pedibus enim castis comprimentes cum labore
manusque attollentes supplices,
materiam resolvatis ad terram cito,
spiritum allevantes ex mœrore,
næ, patres, næ, consanguinei, hospites, amici.

120. EJUSDEM.

Mortuum qui animam-occidit, calcate, turbæ.

121. ANONYMI.

Brevem cum dormivisset somnum in triplici-arbore
Omnium-Rex et deus-homo Verbum,

πολλὴν ἐπεβράβευσε τῷ δένδρῳ χάριν·
ἐμψύχεται γὰρ πᾶς πυρούμενος νόσοις
ὁ προσπεφευγὼς τοῖς τριδενδρίας κλάδοις.
Ἀλλὰ φλογωθεὶς ἐν μέσῃ μεσημβρίᾳ,
ἔδραμον, ἦλθον, τοῖς κλάδοις ὑπεισέδυν·
καὶ σῇ σκιᾷ δέχου με καὶ καλῶς σκέπε,
ὦ συσκιάζον δένδρον ἅπασαν χθόνα,
καί τινα ἔρνων ἐνστάλαξόν μοι δρόσον
ἐκ Δουκικῆς φυέντι καλλιδενδρίας,
ἧς ῥιζοπρέμνον ἡ βασιλὶς Εἰρήνη,
ἡ μητρομάμμη, τῶν ἀνάκτων τὸ κλέος,
Ἀλεξίου, κρατοῦντος Αὐσόνων, δάμαρ.
Ναί, ναί, δυσωπῶ τὸν μόνον φύλακά μου,
σὸς δοῦλος Ἀλέξιος ἐκ γένους Δούκας.

122. ΑΛΛΟ.

Ἄκοσμε κόσμε, τί προβάλλῃ τὴν πλάνην
τέρψει, βυθίζων σοῖς μυχοῖς ἀφεγγέσι,
ἀποστερῶν τε τῆς ἀσυγκρίτου πάτρης
τοὺς ἀπροσέκτως σοῖς βρόχοις πεδουμένους;
Ὦ παντεπόπτα, τοὺς ποθοῦντας τὸν κόσμον
σοφῶς ἀπείργοις τῆς Ἐδὲν τῶν ἀνθέων.
Δόξα τῷ Θεῷ πάντων ἕνεκα. Ἀμήν.

123. ΑΛΛΟ.

Τῶν συλλογισμῶν ταῖσδε πλεκτάναις, φίλος,
τραχηλιῶντας Ἰταλοὺς κρατῶν πνίγε.

124. ΑΛΛΟ.

Καὶ συλλογισμοὺς καὶ λογισμοὺς καὶ λόγους
χαίρειν φράσας, τίς, « εἷς Θεὸς » γινωσκέτω,
« ἄναρχον ἀρχή, πνεῦμα, φῶτα τὰ τρία. »

125. ΑΛΛΟ.

Ἰησοῦς. Τί, μῆτερ, αἰτεῖς; — Μαρία. Τὴν βροτῶν [σωτηρίαν·
— Ι. Παρώργισάν με. — Μ. Συμπάθησον, υἱέ μου.
— Ι. Διὰ τί οὐκ ἐπιστρέφῃ; — Μ. Σήν, κυρέ[μου],
σῶσον χάριν πρὶν ἢ πέτρα πεφηνέναι.

126. ΑΛΛΟ.

Ὥσπερ λόγῳ Λάζαρον ἤγειρας, Λόγε,
οὕτως ἔγειρον κἀμὲ τῆς ἀμαθίας.

127. ΑΛΛΟ.

Εἰς τὸν ἅγιον Κήρυκον ἱστάμενον μέσον τῶν ἀμπέλων.

Ὡς εὐγενές τι κλῆμα, μάρτυς ἀμπέλου
Χριστοῦ φανείς, ἕστηκας ἀμπέλων φύλαξ.

128. ΑΛΛΟ.

Εἰς ἑαυτόν.

Ἄλλοις δυνάσται καὶ βασιλεῖς καὶ θρόνοι *,

---

multam dispensavit arbori gratiam :
refrigeratur enim omnis incensus morbis,
qui confugit ad triplicis-arboris ramos.
Ideo inflammatus in media meridie
cucurri, veni, ramos subii;
et tua sub umbra accipe me et pulcre tuere,
o obumbrans arbor omnem terram,
et quemdam surculorum instilla mihi rorem
ex Ducica nato pulcra-silva,
cujus soboles regina Irene,
matris-mater, principum decus,
Alexii, qui regnat Ausoniis, uxor.
Næ, næ, vereor solum custodem meum,
tuus servus Alexius ex gente Ducæ.

122. ALIUD.

Immunde munde, quid prætendis errorem
voluptati, demergens tuis gurgitibus obscuris,
privansque incomparabili patria
eos qui per-negligentiam tuis laqueis devincti [sunt?
O tu-qui-omnia-vides, amantes mundi
sapienter amoveas ab Eden floribus.
Gloria Deo propter omnia. Amen.

123. ALIUD.

Hisce syllogismorum laqueis, amice,
superbientes Italos victor eneca.

124. ALIUD.

Et ratiocinationes et rationes et orationes [cito,
valere cum dixerit aliquis, *id* « unus Deus » nos-
« sine principio principium, spiritus, lumina tria. »

125. ALIUD.

Jesus. Quid, mater, rogas? — Maria. Mortalium [salutem.
— J. Ad-iram-concitaverunt me. — M. te com- [misereat, fili mi,
— J. Cur non inde reverteris? — M. Tuam, do- [mine mi,
serva gratiam ante quam lapis esse factus [videaris.

126. ALIUD.

Quemadmodum verbo Lazarum resuscitasti, Ver- [bum,
ita me ab ignorantia resuscita.

127. ALIUD.

In divum Cerycum positum in medio vinearum.

Ut generosus quidam palmes, testis qui vineæ
Christi apparuisti, stas vinearum custos.

128. ALIUD.

In se ipsum.

Aliis potentes et reges et throni,

ἄλλοις γυναῖκες, συγγενεῖς, φίλοι, τέκνα,
ἄλλοις δὲ πλοῦτος, οἰκίαι, συνοικίαι,
ἄλλοις δὲ κάλλος, σεμνότης, ἀρχαί, θρόνοι·
ἐμοὶ δὲ Χριστὸς πάντα, καὶ πάντων πλέον.
Ζῶ καὶ τέθνηκα· τίς σοφὸς συγκρινέτω·
βίῳ τέθνηκα, ζῶ μόναις ταῖς ἐλπίσιν.

aliis mulieres, cognati, amici, liberi,
aliis et divitiæ, domus, contubernia,
aliis et pulcritudo, majestas, imperia, throni;
mihi autem Christus omnia *est*, et omnibus plus.
Vivo et mortuus-sum; aliquis sapiens interpretur:
vitæ mortuus sum, vivo solas per spes.

129. ΑΛΛΟ.

Εἰς ἑαυτόν.

Γῆ καὶ θάλασσα καὶ πόλος σύ, Χριστέ μου·
καὶ γῆν πατῶ σοῖς νεύμασιν καθημέραν,
καὶ τὴν θάλασσαν σῇ κυβερνήσει πλέω,
τὸ τοῦ νοὸς δὲ λαῖφος ἱστῶ πρὸς πόλον.
Ὁρῶ δὲ τὸν πλοῦν πνευμάτων ἐναντίων
γέμοντα, καὶ δέδοικα τὰς καταιγίδας,
καὶ τῶν παθῶν πέφρικα τὰς τρικυμίας,
καὶ τῶν λογισμῶν τὸ κλυδώνιον τρέμω.
Πῶς οὖν περάσω καὶ τεμῶ τὸν ἀέρα,
καὶ τὰς τοσαύτας ἐνστάσεις διαδράσω,
ἵνα μὴ τοσοῦτον ναυαγήσω καὶ πέσω
εἰς ἔσχατον γῆς, εἰς μυχοὺς τοῦ ταρτάρου,
εἰ μὴ γένοιο χερσὶν οἰακοστρόφος,
καὶ πνεύματός σου τὸ πτερὸν τῶν ἱστίων
πλήσας πρὸς αὐτὸν ἰθύνοις τὸν σὸν θρόνον;

129. ALIUD.

In seipsum.

Terra et mare et cælum tu, Christe mi :
et terram calco tuo nutu quotidie,
et mare, te gubernatore, navigo,
et mentis velum erigo ad cælum.
Video autem navigationem flatibus contrariis
plenam, et timeo procellas,
et libidinum horreo decumanos-fluctus,
et cogitationum æstus tremo.
Quomodo igitur transibo et findam aera,
et tantas contentiones effugiam,
ne tantum naufragium-faciam et cadam
in extremum terræ, in abdita tartari,
nisi fias manibus qui-clavum-vertit,
et flatu tuo alam velorum
implens ad ipsum regas tuum thronum?

130. ΑΛΛΟ.

Εἰς ἑαυτόν.

Ἵλαθι, παντοκράτορ, ἤλιτον οὐκ ἐθέλων.
Ἵλαθι ἀμπλακίης, στήλας ἐστήσατο μοιχός,
νυμφίε, σῆς νύμφης ἔνδον ἐμῆς κραδίης.
Πολλὰ παναισχέα δέργματα μὰψ ἀλάληντο
ψυχῆς ἐν λαγόσιν, ἔξυπνος ὡς γενόμαν.
Ἡ σὰρξ ὕβριος ἤρχετο, ἔγρετο κύματα γαστρός,
πνεύματα λάβρον ἔπνει, πρὸς βυθὸν ἐτραπόμαν.
Ἦλθες, ἄναξ, παλάμῃ δὲ δίδως ἑτεραλκέα νίκην·
καὶ νοῒ νοῦν παρέχεις, τῇ ψυχῇ δὲ λόγον.
Ἵλαθι τῶνδε, καὶ εὔπτερον ἐς πόλον οἷά τε νῆα,
λαίφεσι πεπταμένοις, πνεῦμα σὸν οἰακίσοις.

130. ALIUD.

In seipsum.

Miserere, omnipotens ; peccavi nolens.
Miserere errati, titulos sibi-statuit mœchus,
o sponse, tuæ sponsæ in meo corde.
Multa turpissima spectacula frustra vagata erant
animi in penetralibus, ut e somno exii. [fluctus,
Caro libidinis initium-fecit, excitatus est ventris
spiritus afflabat avide, ad gurgitem versus sum.
Venisti, ô rex, manuque tua das ancipiti-marte
[victoriam;
et menti mentem præbes, animoque rationem.
Miserere ob-hæc, et in cælum ut bene-alatam na-
velis passis, spiritum tuum gubernes. [vem,

131. ΑΛΛΟ.

Εἰς σαρκικὸν ἔρωτα.

Εἰ πυρὶ πῦρ ἐπάγεις βρόμιον, μάλα πολλὸν ἀνάπ-
εἰ δὲ πόθῳ σαρκὸς θεῖον, ἀποσβεννύεις. [πτεις·

131. ALIUD.

In carnalem amorem. [accendis;

Si igni ignem adjicias bacchicum, valde multum
si vero cupidini carnis divinum *ignem*, exstinguis.

132. ΑΛΛΟ.

Χάζεό μοι, βασιλεῦ, καὶ ἄπνοα πέφρικε ῥεῖθρα·
ἄψομαι καὶ οὐρανίων ἁγνοτέρης κορυφῆς.
— Χάζεο σοῦ βασιλῆος, καὶ σθένος ὕστατα δείξω.
Νῦν δὲ ὅλην ἐφετμὴν ἀνδρομένην τελέθω.

132. ALIUD.

Cessisti, *i. e.* venisti, mihi, o rex, et inanimia, *i. e.*
[leti, horruere fluenta;
attingam et cælestia puriore vertice. [ostendam.
— Abscede a tuo rege, et robur postrema-vice
Nunc autem mandatum omne humanum exse-
[quor.

133. ΑΛΛΟ.

Οἴμοι, καθ' ἡμῶν καὶ πάλιν τὰ πυρφόρα
πέμπει φλογίζων καρδιῶν ὁ τοξότης
βέλη τὰ πικρὰ καὶ μέλιτος ἡδίω,
βέλη τὰ δεινὰ καὶ ποθεινά· τῇ νόσῳ
ἕστηκα βληθείς, ἐξερύσαι δ' οὐ θέλω,
ὠθῶ καθ' αὐτοῦ τὸ ξίφος, θανεῖν θέλω.
Ποθῶ φλέγεσθαι, τραυματίζεσθαι πλέον.
Ὢ δεινὰ δεινῶν, ποῖον ὕδωρ τὴν φλόγα
σβέσει τὸ πικρόν; ποῖον ἑλκύσει βέλος;
Ὕδωρ τὸ σὸν ζῶν, Χριστέ μου, καὶ σὸς λόγος.
Χρῆσαι, λυτρωτά, συντόμως τοῖς φαρμάκοις.

133. ALIUD.

Hei mihi! in nos et rursus ignifera
mittit inflammans cordium sagittarius
tela amara et melle suaviora,
tela horrenda et optanda : morbo
steti sauciatus, extraxisse autem nolo,
impello in ipsum gladium; mori volo.
Exopto inflammari, vulnerari magis.
O mala malorum! qualis aqua flammam
exstinguet amaram? qualis detrahet telum?
— Aqua tua vivens, Christe mi, et verbum tuum.
Utere, redemptor, sine-mora remediis.

134. ΑΛΛΟ.

Εἰς ἑαυτόν.

Λυσσᾷ μὲν ἡ σάρξ, ἀλλὰ τὸ πνεῦμα φλέγει,
κἀκεῖθεν ἔνθεν ἕλκομαι· Χριστέ, κρίνον·
τῷ κρείττονι πλέον τι χείρονος δίδου.

134. ALIUD.

In seipsum.

Rabie-quidem-agitur caro, sed spiritus urit,
atque hinc inde trahor : Christe, discerne :
meliori plus aliquid quam pejori dato.

135. ΑΛΛΟ.

Εἰς τὸν βίον.

Ψυχή, τί φεύγεις τοὺς καθ' ἡμέραν πόνους;
Οὐκ ἔστιν εὑρεῖν τῆς ἀλυπίας τέχνην.
Τὴν γῆν ἀκάνθας, τὸν βίον δὲ φροντίδας
φέρειν ὁ Πλάστης ἐξεθέσπισε· φέρε.

135. ALIUD.

In vitam.

Anima, quid fugis quotidianos labores?
Non datur invenire qua sis doloris-immunis ar- [tem.
Terrae spinas, vitæ autem curas
ferendas decrevit Creator : fer.

136. ΑΛΛΟ.

Εἰς τὴν βάπτισιν.

Καὶ φρένα καὶ παλάμην τρομερὴν καὶ ἅψεα πάντα
δέρκεο σοῦ θεράποντος. — Ἀπόστιχε· πῶς σε κα- [θήρω;
πῦρ ἀπνεὲς τελέθεις, ποταμὸς παλίνορσος ἀπέστη.
Ἅπτεο σοῦ βασιλῆος· νῦν ἐπέοικεν ἅπαντα
μορφῆς ἀνδρομέης τελέθειν, καὶ ἔμπαλιν αὐτὸς
αἵμασιν αὐτοχύτοις παλάμαισιν ἐμαῖς σε καθήρω.

136. ALIUD.

In *sacram* lavationem.

Et mentem et manum tremulam et membra cuncta
aspice tui famuli. — Abscede : quomodo te lustra- [verim?
ignis valde-spirans factus es, amnis autem retro- [gradus abstitit.
Adhære tuo regi : nunc dignum est omnia
formæ humanæ fieri, et rursus ipse
sanguine sponte-effuso manibus meis te lustrabo.

137. ΑΛΛΟ.

Ἀλλ' ἡ βίου μοι προστάτις ῥευστοῦ, κόρη,
καὶ νῦν με φρικτοῦ δεξιὸν παραστάτην
δείξοις δικαστοῦ, σὺν μαθητῇ παρθένῳ.

137. ALIUD.

Sed et tu quæ mihi vitæ fluxæ tutrix es, Puella,
et nunc me timendi ad dexteram adstantem
ostendas judicis, cum discipulo virgineo.

138. ΑΛΛΟ.

Εἰς τὸν Σταυρόν.

Τὸν σταυρὸν ὑψοῖς ᾧ συνυψώθης ἄνω,
καὶ τοῦτον αἴρεις ᾧ συνήρθης εἰς πόλον·
καὶ ταῦτα τῷ γράφοντι τῶν κακῶν δίδου
ἀποτρόπαιον τὸ τρόπαιον Κυρίου.

138. ALIUD.

In Crucem.

Crucem extollis qua sublatus fuisti in altum,
et hanc rapis qua raptus es in cælum :
et hæc scribenti malorum dato
averruncum tropæum Domini.

139. ΑΛΛΟ.

Τὴν ζῶσαν ὡς ἄϋλον ὕλῃ μὴ γράφε.

139. ALIUD.

Quæ vixit quasi materiæ-expers, materia ne pinge.

140. ΑΛΛΟ.

Ἡ τῶν Ἀθηνῶν, προσκύνει τὴν δεσπότιν.
Αὐχεῖς ἐλαίαν, σκῆπτρα δ' αὕτη τοῦ κράτους·
μέλι σύ, τοὺς μέλιτος ἡδίους λόγους
αὕτη σοφιστῶν καὶ σοφῶν· σὺ τὸν Ξέρξην,
αὕτη τέθεικε δοῦλα πάντα τῷ κράτει
καὶ σὲ πρὸ πάντων· προσκύνει τὴν δεσπότιν.

141. ΜΑΝ. ΦΙΛΗ.

Ἀμοιβαῖοι εἰς τὴν ἐλεημοσύνην.

Οἶκτος πενήτων καλὸν ὑπερηρμένον.
— Πῶς γνῶμεν αὐτό; — Δεσποτικῶν ἐκ λόγων.
— Τῆς εὐστοχίας μὴ περαιτέρω λέγεις;
— Οὔκ. — Ἀλλὰ σιγῶ. — Καὶ σιγῶν πτωχο-
[τρόφει.

142. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Εἰς τὸν ἀρχιστράτηγον ἑστῶτα πρὸ τῶν πυλῶν καὶ σπάθην ἐπιφερόμενον.

Ὁ ταξιάρχης στρατιωτῶν τῶν ἄνω
ἐκ τῶν ἀδύτων οὐρανοῦ σφαιρωμάτων
ἄρτι κατιὼν πτηνὸς αἰθεροδρόμος,
Ἐδὲν, καθάπερ τοῦ ναοῦ, τηρεῖ πύλας,
γυμνὴν (ἀβάλε) δεξιᾷ φέρων σπάθην,
τί τοῦτο δηλῶν, ἢ τομὴν ὀλεθρίαν
τοῖς μὴ καθαροῖς, μηδὲ χωρὶς σπιλάδων.
Προσχῶμεν οὐκοῦν, μὴ διχασθῶμεν φίλοι.

143. ΑΛΛΟ.

Εἰς τὸν ἄγγελον.

Πρώτου φάους ὢν δεύτερον θεῖον σέλας
τρίτου φωτὸς φώτιζε τὸν τριττὸν ζόφον
καὶ τὴν τετρακτὺν τῶν θυρῶν καὶ πεντάδα,
τὴν μὲν χαλίνου, τὴν δὲ σωφρονῶν δίδου.
Τῆς ἑξάδος γοῦν τὴν διπλῆν ἀταξίαν
μερῶν μελῶν τε μὴ δισέβδομον θέσιν
πρὸς τάξιν ἰθύνειας ἐν τῷ σῷ σθένει.

140. ALIUD.

Urbs Athenarum, venerare dominam.
Gloriaris oleam, sceptra autem ista imperii;
mel tu, melle suaviores orationes
ista sophistarum et sophorum : tu Xerxem,
ista fecit serva *suo* omnia imperio,
et te ante omnia : venerare dominam.

141. MANUELIS PHILÆ.

Alterni versus in eleemosynam.

Misericordia pauperum bonum supremum.
— Quomodo novimus id ? — Dominicis ex verbis.
— Num extra rectum conjectandi-artem loqueris ?
— Minime. — Adeo taceo. — Et tacens pauperes-
[ale.

142. ANONYMI.

In militiæ *cælestis* principem stantem ante portas et ensem inferentem.

Ductor militum qui sunt in altis
ex inaccessis cæli orbibus
nuper descendens alatus ætherio-cursu,
Eden, tanquam templi, servat fores,
nudum, eheu ! dextra gerens gladium,
quasi hoc monstrans aut cædem exitialem
illis qui non puri sunt neque citra scopulos.
Adhibeamus igitur *mentem*, ne separemur amici.

143. ALIUD.

In angelum.

Primæ lucis cum-sis secundum ex-deo jubar,
tertio lumine illumina triplices tenebras
et tetractyn portarum et pentada,
hanc frena, illam, utpote prudens, concede.
Hexadis igitur duplicem perturbationem,
partium membrorumque ne bis-septimam posi-
ad ordinem regas in tuo robore. [tionem

BREVIS ANNOTATIO IN CAPUT IV.

I. A Diog. Laertio servatum, I, 61 : Τῶν δὲ ᾀδομένων αὐτοῦ ἐστὶ τάδε· Πεφυλαγμένος... — Vs. 2. « Ita ceteræ editt.; ita mss. omnes quos vidit Stephanus; quam lectionem et Sambucus in ora libri adnotavit..... Malim tamen hìc ἔχθος cum Casaubono, propter vocem κραδίῃ et ita legisse videtur vetus interpres. Ferri potest et lectio quam Sambucus exhibuit Ὅρα μὴ κρυπτὸν ἔχθος ἔχων — κραδίην. Pro κραδίῃ, κραδίην quoque habuit edit. Basil. » — *Menag.* Vs. 5. διχόμυθος. Cf. Eurip. *Or.* 88 : ἔλεξε διχόμυθα. Sæpe hoc verbum et διχόθυμος alterum pro altero accipiuntur.

II. Ex Athen. I, p. 32, ed. Casaubon. qui addit ὁ Κεῖός φησι ποιητής. — Vs. 1. Vulgo Ἦ γάρ; correxit Ric. Heber. in Ric. Porsoni *Adversar.* ed. Cantabrig. MDCCCXII, p. 52. — Vs. 3. Vulg. Διονύσιον ex versione Grotii emendavi. Fortasse legendum οὐδ' ἀμέγαρτον, quod quoque ex ejusdem translatione conjiciendum.

III. Apud Stob. in *Florileg.* XCVI. Inde repetierunt multi inter quos Brunck. *Anal.* I, p. 145 et *Gnomic. poet. græc.* p. 94, cum versione Grotii p. 101. Jacobs. *Append.* n. 83 (vid. ejusdem *Animadvv.* t. I, P. I, p. 265). Primus versus qui apud Stobæum desideratur, additus est ex Ursino et Planudis Appendice. « Elegiæ videtur particula. » *Jac.* — Vs. 9. γηρασέμεν, cod. Vindob. — Eadem habuit in animo Mimnermus ap. Stob. *Flor.* XCVIII, 13 :

Ἡμεῖς δ' οἷά τε φύλλα φύει πολυάνθεμος ὥρη
ἦρος, ὅτ' αἶψ' αὐγῇ αὔξεται ἠελίου,
τοῖς ἴκελοι πήχυιον ἐπὶ χρόνον ἄνθεσιν ἥβης
τερπόμεθα, πρὸς θεῶν εἰδότες οὔτε κακὸν
οὔτ' ἀγαθὸν.......

Quæ sic transtulit H. Grotius (*Dicta poetar. ap. Stob.* p. 398) :

Nos foliis similes quæ gignit purpureum ver,
cum sol se primum candidus exseruit,
Heu! non mansuro gaudentes flore juventæ
ludimus, edocti nec bona per superos
nec mala.....

IV. Apud Stobæum, in *Eclog. Physic.* I, 9, 15. « Legitur in codd. V.A.E. in marg. Λακώνων, nullo sensu. Retulit h. l. inter Simonidis fragmenta Fulv. Ursin. *Carm.* IX *illust. Fem.* p. 168, auctoritate cod. Stob. ms. qui in margine habuit Ἐκ τῶν Σιμωνίδου ἐπιγραμμάτων... Simile est huic sententiæ Menandri illud : Ἦθους δὲ βάσανός ἐστιν ἀνθρώποις χρόνος, ex ipso fortasse Simonide adumbratum. » *Heer.* — Apud Grot., *Dicta poetarum etc.* p. 142, in margine nota est : *Incertus caco* (?). Canteri in edit. Heerenii versio metrica hæc est :

Tempore non index potior quis rebus adhæret,
intima quod mentis reddit aperta viri.

V. Apud Athen. III, p. 125, ex Callistrato, in *Miscell.* VII : Καλλίστρατος ἐν ἑβδόμῳ Συμμίκτων φησὶν, ὡς ἑστιώμενος παρά τισι Σιμωνίδης ὁ ποιητὴς κραταιοῦ καύματος ὥρᾳ, καὶ τῶν οἰνοχόων τοῖς ἄλλοις μισγόντων εἰς τὸ ποτὸν χιόνος, αὐτῷ δὲ οὔ, ἀπεσχεδίασε τόδε τὸ ἐπίγραμμα· Τήν ῥά ποτ'..... — Vs. 1. ap. Athen. vulg. Τῇ ῥα... — Vs. 3. lib. ἐκάμφθη.

VI. Laudavit Plato in *Gorg.* p. 451 E, et Clem. Alex. *Stromat.* IV, p. 483; citaverunt Lucian. *Pro lapsu inter saltandum*, 6, et Athen. XV, p. 695, inter multa scolia, omnes sine auctoris nomine; Platonis schol. *in Gorg.* qui et hoc tetrastichon profert, Simonidi vel Epicharmo attribuit. « De nomine auctoris tamen multum est varietatis. » *Boiss.* Dedit H. Stephan. in *Lyric. Carm.* cum versione latina, ubi φυὰν καλὸν de indole dici credidit. « Gallice verterunt La Nauze in *Memor. Acad. Inscr.* t. XI, p. 330; Boissyus, *Hist. Simonid.* p. 193; Chardon. Rochett. in *Miscell.* t. II, p. 403. Regnardus :

La santé dans le monde étant le premier bien,
un homme de bon sens n'y doit ménager rien.

Simonidæ præstat Charlevalii sententia :

Voici comment j'ai compté
dès ma plus tendre jeunesse :
la vertu, puis la santé,
puis la gloire, puis la richesse.

Quem tamen velim siluisse de gloriola. » *Boiss.* — Εἰρῆσθαι δὲ αὐτὸ σκολιὸν κατ' ἀντίφρασιν, ὅτι ῥᾴδια καὶ ὀλιγόστιχα ὡς ἐπιγράμματα. Schol. Plat. *ibid.* — Vs. 1. Bothius *Vet. et Med. Comœd. Reliq.* ed Did. p. 421, scribit Ὑγεῖ' ἦν μὲν etc., quia vulgata scriptura « corrumpitur hoc metri genus, quod nusquam incipit ab anapæsto. »

VII. Athen. *ibid.* : « Fere autem sentiens cum Anaxandride Philemon, a Meinekeo commemoratus, Incert. fabb. 68 :

Αἰτῶ δ' ὑγίειαν πρῶτον, ἔπειτ' εὐπραξίαν,
τρίτον δὲ χαίρειν, εἶτ' ὀφείλειν μηδενί. » *Both.*

Est hoc fragm. ap. Lucian. *Pro laps. inter salt.* 6.

VIII. Servatum est hoc distichon ab anonymo quodam *Disputationum moralium* auctore. Bibl. gr. A. F. Didot. *Philos. gr. Fragm.* t. I, p. 548. — De Cleobulina Cleobuli Lindii sapientis filia vide Diog. Laert. I, 6, 89, et Athen. X, sect. 69, p. 448.

IX. Apud Athen. XI, 8, p. 463. Repetierunt H. Steph. in *Append. Anthol. Plan.* p. 513 et in *Carminum poetarum novem, lyricæ poëseωs principum, fragment.*, ed. Plant. 1567, p. 103, Brunck. in *Anal.* t. I, p. 119 XVI, Jacobs. *Append.* n. 4, et omnes fere Anacr. editt. — Vs. 1. κρατῆρι Athen., Stephan., Morel., Commelin., Lubin., Macropul., Met., etc. Sic versibus latinis transtulit H. Steph. :

Non placet ille mihi, plena inter pocula quisquis
dissidia et Martis bella cruenta refert;
sed qui Musarum Paphiæque illustria dona
commiscet, lepidis deditus estque jocis.

Cf. Anacr. *Od.* LVII, 9, Hor. *Carm.* I, XXVII.

X. Ex Plutarch. *Instit. Lacon.* XV (Cf. *Lycurg.* XXI) : Τριῶν χορῶν ὄντων κατὰ τρεῖς ἡλικίας, καὶ συνισταμένων ἐν ταῖς ἑορταῖς, ὁ μὲν τῶν γερόντων, ἀρχόμενος ᾖδεν, Ἄμες κτλ., εἶτα ὁ τῶν ἀκμαζόντων ἀνδρῶν, ἀμειβόμενος, Ἄμες δέ γε κτλ., Ὁ δὲ τρίτος, ὁ τῶν παίδων, Ἄμες δέ γ' ἐσσ... — Vs. 2, in *Lycurg.* αἰ δὲ λῇς, πεῖραν λάβε.

XI. Ex Plutarch. *Consol. ad Apollon.* 15 (p. 110 A). Spartanorum juvenum generosæ sententiæ, quæ profecto referri possunt ad ea quæ a tribus choris

Lacedæmone in quibusdam festis canebantur (Plut. *Instit. Lacon.* XV, *Lycurg.* XXI) et ad alias cantilenas de quibus et Plutarchus (*Inst. Lacon.* ibid.) dicit : οὐδὲν δ' ἕτερον εἶχεν ἢ ἐπαίνους τῶν γεννικῶς ζησάντων, καὶ ὑπὲρ τῆς Σπάρτης ἀποθανόντων καὶ εὐδαιμονιζομένων. Vid. supr. n. 10, Ἄμες ποτ' ἦμες.

XII. *Athenis* in ædis Æsculapii ruderibus repertum edidit v. cl. Cumanudes in Ἀθηναίῳ, t. V, p. 340, qui sibi videtur reperisse pæanis fragmentum, quem in Æsculapii honorem composuerat Sophocles, et de quo Philostratus (*Apollon. Tyan.* III, 17) : οἱ δὲ (Ἰνδοί), ait, ᾖδον ᾠδήν, ὁποῖος ὁ Παιὰν ὁ τοῦ Σοφοκλέους ὃν Ἀθήνησι τῷ Ἀσκληπιῷ ᾄδουσιν. Sophoclis Pæanas quoque commemorat Suidas, v. Σοφοκλῆς.

XIII. Apud Stobæum. Tit. XX, 2, unde recepit Brunck. in *Anal.* t. I, p. 164, edit. Lipsianæ, t. I, p. 96., Jacobs. in *Append.* n. 22. — Vs. 2. Vulg. χειρότερον, emendavit Grotius.

XIV. Apud Athen. IX, p. 367 E; quatuor priores versus sunt apud Suidam et Stobæum in *Florileg.* LXXXII, 3. Omnes dedit et transtulit Grotius in suis e *Florilegio* Stobæano excerptis, p. 344. — Vs. 2. Canter. οὐκ ἔτι τοῦτ' ἐθέλει. — Vs. 3. « τούτοις Athen. apud quem in fine versus recte legitur εἷς ὁ παλαιός. quod inde assumpsit Grotius pro vitioso ὡς ὁ παλ. — Vs. 4. Σοὶ μὲν... proverbialis locutio, qua usus est Euripides in *Supplic.* v. 466 : σοὶ μὲν δοκείτω ταῦτ', ἐμοὶ τἀναντία, » *Jac.* Apud Stob. δοκοῦντ' ἐστίν.

XV. Ex Stob. *Floril.* tit. LI, 17, Grot. p. 197. Cf. Cicer. *De Offic.* I, 19. — Vs. 1. Vulg. πρὸς σοφίαν, *ad sapientiam quærendam adhibere, etc.*

XVI. Diog. Laert. II, 5, 42, in *Socrate* : Ἐποίησε δὲ καὶ μῦθον Αἰσώπειον, οὐ πάνυ ἐπιτετευγμένως. — Cf. Plat. *Phæd.* 4 : ἐντείνας τοὺς τοῦ Αἰσώπου λόγους. Pertinet huc præcipue Plutarchi locus *De audiend. Poet.* II, ubi Socrates τοὺς Αἰσώπου τοῖς ἔπεσι μύθους ἐνόμιζεν, i. e. *versibus expressit.*

XVII. Apud Athen. V, sect. 61, p. 219 : « Sapiens Aspasia quæ Socratem rhetoricas rationes docuit, in carminibus quæ, ut ipsius, circumferuntur, quæ Herodicus Crateteus apposuit, ita loquitur : Σώκρατες, οὐκ ἔλαθες κτλ. »

XVIII. Ex Porphyr. *De Abstin.* III. Dedit et Clem. Alex. *Strom.* IV, p. 531 et V. p. 551, ubi de hominum sanctitate agitur : Καὶ τοῦτο ἦν ὃ ἠνίξατο, ὅστις ἄρα ἦν ἐκεῖνος ὁ ἐπιγράψας τῇ εἰσόδῳ τοῦ ἐν Ἐπιδαύρῳ νεώ· Ἁγνὸν χρή... Inde repetiit Brunck. *Anal.* III, *Lection.* p. 311, n. 238 b, et Jacobs. *Append.* n. 99, cujus vid. *Animadv.* vol. III, P. II, p. 9. — Vs. 1. θυώδης satis frequens epitheton de templis. Cf. inter alia, Theocr. XVII, 123 : θυώδεας... ναώς.

XIX. Ap. Steph. Byz. v. θρία (de quo vide Lobeck. *Aglaoph.* p. 814); dedit et Suidas vv. θρίαι et πολλοί. Apud eum autem « scribitur θριοβόροι quasi calculivori, fortasse, qui calculos et sortes in urnas conjiciunt, et inde victum quæritant » *Gall.*; ut κυαμοτρώξ in Aristoph. *Equitibus,* 41. — Hic versus cessit in proverbium. Cf. ναρθηκοφόροι μὲν πολλοί, Βάκχοι δέ τε παῦροι (Plat. *Phæd.* 13, p. 69 C.D., Clem. Alex. *Stromat.* I, 19), quod sic legitur recto versu in *Anthol. pal.* X, 106 : Πολλοί τοι ναρθηκοφόροι, παῦροι δέ τε Βάκχοι.

XX. Ex Sotione in *Mirab.* p. 69 edit. Westerm. Legitur quoque ap. Vitruv, VIII, 3, qui epigramma sic explicat : « In Arcadia vero civitas est non ignota Clitori, in cujus agris est spelunca profluens aquæ; quam qui biberint fiunt abstemii. Ad eum autem fontem epigramma est in lapide, inscriptum hac sententia versibus Græcis : *eam non esse idoneam ad lavandum, sed etiam inimicam vitibus, quod apud eum fontem Melampus sacrificiis purgavisset rabiem Prœti filiarum, restituissetque earum virginum mentes in pristinam sanitatem.* » Dedit Jacobs. in *Append. Epigr.* n. 100. De fonte Clitorio vid. Ovid. *Metam.* XV, 322 sqq. — Adi etiam de hac re Pausan. VIII, 18 et 19. — Vs. 2. ἐσχατιαί, agri, præsertim qui jacent montibus proximi. — Vs. 5. Conf. Jacobs. Eurip. *Orest.* 305 : λουτρά τ' ἐπὶ χροὸς βάλλε. — Vs. 6. Vitr. edit. Bipont. θερμῆς pro τερπνῆς. Cod. Franeq. Vitruv. ex correctione G. Wakefield. μή σε παραυτὰ πημήνῃ, θερμῆς ἀντιόοντα μέθης. — Vs. 7. Cf. Hesych. in ἀκρουχεῖ. Ἄκρον δὲ ὄρος τῆς Ἀργείας, ἐφ' οὗ Ἀρτέμιδος ἱερὸν ἱδρύσατο Μελάμπους, καθάρας τὰς Προιτίδας, ἤγουν ταῖς Χάρισιν.

XXI. Ex Furmonti schedis edidit Bœckh. *Corp. insc. gr.* t. I, n. 12. « Est versus ab Hipparcho Pisistrati filio Hermæ inscriptus, quo significatur, eo, ubi Herma positus erat, loco mediam viam esse inter Thriam pagum et Athenas urbem. Verba sunt dialogi *De lucri cupidine*, quem Simoni Socratico tribui, p. 228, c (Cf. Ælian, V. H. VIII, 2), de Hipparcho Pisistratide : Ἐπειδὴ δὲ αὐτῷ οἱ περὶ τὸ ἄστυ τῶν πολιτῶν πεπαιδευμένων ἦσαν καὶ ἐθαύμασαν αὐτὸν ἐπὶ σοφίᾳ, ἐπιβουλεύων αὖ τοὺς ἐν τοῖς ἀγροῖς παιδεῦσαι, ἔστησεν αὐτοῖς Ἑρμᾶς κατὰ τὰς ὁδοὺς ἐν μέσῳ τοῦ ἄστεος καὶ τῶν δήμων ἑκάστων... Ἐστὸν δὲ δύο τὠπιγράμματε· ἐν μὲν τοῖς ἐπ' ἀριστερὰ τοῦ Ἑρμοῦ ἑκάστου ἐπιγέγραπται λέγων ὁ Ἑρμῆς ὅτι ἐν μέσῳ τοῦ ἄστεος καὶ τοῦ δήμου ἕστηκεν... » *Bckh.* — Vs. 2 alius et exhibetur in dial. Socratico sic : Μνῆμα τόδ' Ἱππάρχου· μὴ φίλον ἐξαπάτα. Unde colligi potest singulis Hermis inscriptam fuisse, qua agrestes docerentur, brevissimam aliquam sententiam.

XXII. Apud Diog. Laert. I, 41. Cf. schol. Euripid. ad *Hippol.* v. 265 : Καὶ μάρτυρες ἔσονται οἱ σοφοί, εἴ που ἑνὸς τῶν Ζ σοφῶν ἐστιν ἀπόφθεγμα Τὸ Μηδὲν ἄγαν, ὅπερ Χίλωνι ἀνατιθέασιν, ὡς Κριτίας καὶ Πίνδαρος, οἱ δὲ Σωδάμῳ, ὡς τὸ ἐν Τεγέᾳ ἐπίγραμμα δηλοῖ. Ταῦτ' ἔλεγεν... Vid. infr. n. 23. Dedit H. Grotius in *Floril. gr. Mantiss. sec.* p. 330, et multi alii repetierunt.

XXIII. Ex schol. Eurip. *ad Hippol.* 265. Eurip. :

Οὕτω τὸ λίαν ἧσσον ἐπαινῶ
τοῦ Μηδὲν ἄγαν·
καὶ συμφήσουσι σοφοί μοι.

Schol. : Καὶ μάρτυρες ἔσονται οἱ σοφοὶ et cet. quæ vide supra, XXII; addit idem : Ὁ δὲ Θεόφραστος ὡς τὰ Σισύφου λεγόμενα καὶ Πιτθέως· οἷον Μηδὲν ἄγαν· Μηδὲ δίκαν δικάσῃς. — Cf. Pind. ap. Plutarch. *Cons. ad Apoll.* XXVIII. Σοφοὶ δὲ καὶ τὸ Μηδὲν ἄγαν ἔπος αἴνεσαν περισσῶς, et supr. epigr. 22 : Ἦν Λακεδαιμόνιος..., Aristot. *Rhet.* II, 12 et 21, Auson. *Lud. Sap.*, Terent. *Andr.* 61 et præcipue Clement. Alex. *Stromat.* I : Χείλωνι τῷ Λακεδαιμονίῳ ἀναφέρουσι τὸ Μηδὲν ἄγαν. Στράτων δὲ ἐν τῷ Περὶ Εὑρημάτων Στρατοδήμῳ τῷ Τεγεάτῃ προσάπτει τὸ ἀπόφθεγμα. Δίδυμος δὲ Σόλωνι αὐτὸ ἀνατίθησι.

XXIV. *Athenis* in arce. Edidit v. cl. Rhangabes, *Antt. Hell.* t. II, p. 708, n. 989. Disticho præscripta erant quædam, ex quibus ea supersunt... δι καὶ Ε.... Παναθήναια καὶ Θαργήλια. His in reliquiis facile

agnoscas aliquot victoriarum athleticarum mentionem, quas quidam reportaverat. Bonam ætatem litterarum forma indicat.

XXV. Ex Athen. XI p. 473. A. « In Pasisoclem quemdam et strenuum potatorem et suavem poetam. » *Jac.* — Vs. 4. Σικελίδου. Theocritum intelligit Natalis de Comitibus; Sicelides est Siceli filius, Asclepiades.

XXVI. Ex Athen. XI, p. 472, F. Ad bibendum amicos invitat Hedylus : Ἡδύλος ἐπιγράμμασι· Πίνωμεν· κτλ.

XXVII. *Teni* in oppido. Est in *Corp. inscr. gr.* 2342; II vel III sæculi judicat esse G. Kaibelius qui etiam edidit n. 1025. — Vs. 1. supplevit Bœckh. Ab initio conjiciebat Φοῖβε ἄναξ Wilamowitz. — Vs. 2 initium Kaibelii est, collato Nonno (IX, 283), ὀμφαίῃ παρὰ πέτρῃ i. e. *Delphis*, pro νυμφαίοισι quod invenerat Bœckh. — Vss. 3-4 χρυσοέθειρε, ἄφθιτε. Bœckhius, qui etiam vss. 5, 6 et 7 restituit. — Vs. 9. πηκτίδα scripsit Buechelerus pro ΚΠΔΑ quod habet lapis.

XXVIII. *Romæ. Corp. insc. gr.* 5973 c, Kaibel. 1026. — Supplementa sunt vs. 1. Welckeri (*Syllog.* 135). — vss. 2, 3, 4, Wilamowitzii. — Vs. 4. lapis ΖΩΑΛΙ//. Nonnus XXXV, 75 : δεῖξον ἐμοὶ βοτάνην ζωαρκέα. — Vs. 5. Pro φερεσσιπόνοισι βροτοῖσι quod scripserat Franzius, prætulit Kaibel. quod dedimus, « quod suavius ad aures acciderет. » — Vs. 6. Franz. γενέταν τε καὶ ἀγλαὰ τέκνα; Bergk. (*Poet. lyr.* II, 574) qui supplevit vs. 7, scripsit γενέτας.

XXIX-XXXI. « De vicinia Athenarum a. 1688 deportatum hoc marmor Cassellis servatur. Non posse ante Antoninos exaratum esse ex Telesphori historia annotat Gesnerus; posse autem vel tertio aut quarto post Christum seculo tribui. » Hæc fere Bœckhius qui hos titulos edidit in *Corp.* n. 511. Supra scriptum est Ἀγαθῇ τύχῃ. — Rursus edidit, suisque et aliorum notis illustravit G. Kaibel. n. 1027.

a. « Invocatur Æsculapius ut somno expergiscatur: quippe qui somnum mittit incubantibus, est ipse quoque somniculosus deus... » — Vs. 1. Quadratarius dedit ἔγραι ὦ, quod defendit Gesnerus his verbis : ἔγραι p. ἔγειραι, syncope cui auctoritatem præstat *Iliad.* B, 41 ἔγρετο p. ἐγείρετο et *Hymn. Orph.* in Ἀμφιετῆ Bacchum, p. 148, v. 2, ἐγρόμενον p. ἐγειρόμενον. Ἔγραι ὦ per synizesin coalescit inter pronunciandum, ut multa quæ dare potest Clarkius ad *Il.* E, 349 et ad I, 533 et ad O, 18. » G. Kaib. hîc et vs. 6 ἔγραιω. — Vs. 4. « Mira est dictio σῶν μερόπων. Gesner. de Cois cogitavit Æsculapii cultoribus, apud quos fortasse primum hic hymnus cantatus est, (illi enim Meropes dicuntur)... Mihi verisimile fit poetam de Cois cogitasse, sed deinde, quum hoc hymno promiscue uterentur Græci, μερόπων pro appellativo habitum esse. »

b. « Secundo loco tenemus Pæanem Ariphronis, quod nos docet Athenæus, Sicyonii, cujus priora verba usque ad βιοτᾶς præbent Lucianus, *De Lapsu inter salt.* c. 6., Maxim. Tyr. XIII, p. 229 et integrum carmen Athenæus XV, p. 702, A. Dedit post alios Brunck. *Anal.* t. I, p. 159. » et Boissonad. *Lyric. græc.* p. 25. « Pæanem diserte dicit Athenæus; quod confirmat marmor, in quo non nisi talia carmina, quæ deorum cultui inservirent, perscripta esse liquet : mirumque quod inter scolia hoc poema retulerunt docti. Carminis maxima pars Doriis numeris decurrit, a quibus introitus strophæ (ut ap. Pind. *Nem.* X) et initium ultimæ partis declinat impetu anapæstico, item unus et alter ordo logaœdicus et maxime primæ et secundæ partis exitus ithyphallicus, hoc prorsus ut in Doriis strophis *Medeæ* Euripideæ, Tres enim numeri partes sunt, quarum prima terminatur verbis σύνοικος εἴης, altera voce πέφανται. » Hæc Bœckhius. Tamen Boissonadii textum repetere maluimus, addita tantum in ultimo versu voce ἔφυ quæ legitur in Lycimnii hymno ap. Sext. Empiricum, *Adv. Mathem.* p. 447, c. — Vs. 1. σεῦ solus Max. Tyr., ceteri σοῦ sicut marmor. — βροτοῖσι marmor habet post Ὑγίεια, quod deest apud ceteros omnes, et vs. 2. pro ναίοιμι scriptum erat νεοίην h. e. ναιοίην. G. Kaib. μετὰ σοῦ νέιν. — Vs. 3 (2). Id. βίου· σὺ δὲ μ. προφρ. ξυγείην· (*sic*). — Vs. 5 (3). Id. εἰ δ' αὖθις ἢ πλ. — Vs. 6. Marmor sicut vett. Athenæi edd. habet εὐδαίμονος. (G. Kaib. vs. 4, 10 totius hymni) : εἰ δ' αὖθις εὐδαίμονος ἀνθρώποις βασιληίδος ἀρχᾶς ηπιοφρον (*sic*). — Vs. 8. (5 s. 11 Kaibelii) : ζυγίης Ἀφροδίτας ἕλκεσι θ. Deinde : εἰ δέ τις... ακοα (*sic*). — Vs. 12 nost. Idem pro ἔαρ, φάος. — Bœckh. ex Athen. ἢ τᾶς ἰσ., omisso τ' post ἰσοδαίμονος. — Vs. 13. Athen. ed. Lips. recepit quoque ἔφυ.

c. Tertio loco hymnus exaratus est in Telesphorum, qui tunc temporis idem erat atque Acesius quem celebrant Epidaurii. In *Addendis et Corrigendis* t. I, p. 915, n. 511 *bis*, Bœckh. ex apographo meliore quod miserat Völkelius quoquo modo, quantum potuit, hujusce tituli versus restituit. Jam idem tentatum fuerat in *Dissertatione de Epigramm. quibusdam græcis*, Lips. 1833, p. 9, in-4°. — Vs. 1. marmor ΙΔΗ; Bœckh. πολύλιστε, Lipsian. πολύυμνε; Völkel. πολύσεμνε. — Vs. 2. Bœckh. Παῖ δῖε. — Vs. 3. Lips. σοῖς..... γέλωτι λύεις ἱεροῖσιν. — Vs. 4. Völkel. notat ΥΜΝΑΙΟΜΕΝ quod in lapide est, esse ὑμνέομεν. — Vs. 5. Lips. παῖανος δ'; pro δαῆμον scribit διοικεῖ. — Vs. 7. Vidit Völkelius Ἄκεσιν esse Ἀκέσιον. — Vs. 8. Bœckh. σοῦ δέ τ' ἄκος... φέρει. — Vs. 9, Id. Κεκροπίδαισι λύσιν..... τύνῃ. — Vs. 10. Id. τὴν πυρφόρον. — Vs. 11. lapis Ι.CΙ.ΙΑЄΑ vel ΔЄΑ, quod restituebat Bœckh. νεοθηλέα. — Vs. 12. Id. Οὐ μὰν, χοῦρε, χάριν..... Τελεσφόρε..... Libenter legerim οἴου ut quod a τοῦδε pendeat, præparetque sequentia : « non *hujus rei* gratia *unius*, sed et quod, etc. » — Vs. 13. Marmor ΑΛΛΟΤΙ, Bœckh. Ἄλλοτε κἄν. — Vs. 14. Bœckh. σε θεόν pro ἔθηκεν. — G. Kaibel. l. l. mutilatorum versuum reliquias sic edidit :

νεωθαλος αφθιτον (*sic*) . . . . Τελεσφόρε, σὰς ἀρετὰς . . . . πάνσοφε
λυσιπόνοι[ς. . . . . ενε δὲ (*sic*)
μον. . . . . α θά
νατον λαθικηδέα. . . . . .
. . . . . . πάγ]γλωσσα γένη
μερόπων ἀνεγείρατε ἐκ (κ)αμάτων
βαρυαλγέα νοῦσον ἀπωσαμένω·
Παιὰν δὲ γέγηθεν ἀκειρεκόμης
νέον ἔρνος ἔχων σε, Τελεσφόρε, τὸν
περὶ κῆρ ἔσ[τη],
καὶ πολλάκι σεμνὰ θεοῦ Καμάτου
βροτὸν ἐς φ. . . . ., σὺ δὲ θν (*sic*) αὐτὸς ἄγων
μετὰ σοῦ βαρύ. . . . .

XXXII. *Andri* repertum, est in Rossii *Insc. ined.* II, 96, cujus « apographum passim correxit novaque tituli fragmenta adstruxit Welckerus, *Kleine Schriften* III, 271 sqq. » Inde repetiit G. Kaibel. *Epigr. gr. e lapid. conlect.* 1028, qui nonnulla ex E. Curtio adjecit in operis præfatione, p. XXI. Hymnus hic Isiacus quatuor columnis inscriptus est, quarum

secunda tertiaque fere interierunt; quartæ autem desunt extremi octo versus. « Mihi quarto sæculo medio non antiquior videtur hymnus esse in Isidis honorem ab Andriis lapidi mandatus. Ægyptium poetam fuisse conjecit Bergkius neque hoc improbabiliter. » *G. K.* « Feliciter factum est ut ex Diodori loco (I, 27), quo et Bergk. et Sauppeus usi sunt, alterius Isiaci hymni notitiam acciperemus, a cujus exemplo prope abest Andriorum poeta. Ille enim οὐκ ἀγνοῶ δέ, inquit, διότι τινὲς τῶν συγγραφέων ἀποφαίνονται τοὺς τάφους τῶν θεῶν τούτων ὑπάρχειν ἐν Νύσῃ τῆς Ἀραβίας... εἶναι δὲ καὶ στήλην ἑκατέρου τῶν θεῶν ἐπιγεγραμμένην τοῖς ἱεροῖς γράμμασιν. Ἐπὶ μὲν οὖν τῆς Ἴσιδος ἐπιγεγράφθαι· Ἐγὼ Ἶσίς εἰμι ἡ βασίλισσα πάσης χώρας, ἡ παιδευθεῖσα ὑπὸ Ἑρμοῦ, καὶ ὅσα ἐγὼ ἐνομοθέτησα, οὐδεὶς αὐτὰ δύναται λῦσαι. Ἐγώ εἰμι ἡ τοῦ νεοτάτου Κρόνου θεοῦ θυγάτηρ πρεσβυτάτη· ἐγώ εἰμι γυνὴ καὶ ἀδελφὴ Ὀσίριδος βασιλέως· ἐγώ εἰμι ἡ πρώτη καρπὸν ἀνθρώποις εὑροῦσα· ἐγώ εἰμι μήτηρ Ὥρου τοῦ βασιλέως· ἐγώ εἰμι ἡ ἐν τῷ ἄστρῳ τῷ κυνὶ ἐπιτέλλουσα· ἐμοὶ Βούβαστος ἡ πόλις ᾠκοδομήθη. Χαῖρε, χαῖρε, Αἴγυπτε, ἡ θρέψασά με. Ἐπὶ δὲ τοῦ Ὀσίριδος κτλ. — Ceterum Isidem Andri cultam probat et titulus *Corp. inscr. gr.* 2348 et nomen Ἰσίδωρος in tit. Andr. *Corp. inscr. gr.* Add. II, 2349 d. » *Id.* — Vs. 2. ἀγυιά de *urbe* dixit Pind. *Nem.* VII, 92, *Ol.* IX, 34. — Vs. 11. lapis ΧΑΡΑΞΑΣ, unde Hermannus scripsit (vv. 10-11) :

> Ἀσφαλέων Ἑρμᾶνος ἀπόκρυφα σύμβολα δέλτων
> εὑρομένα γραφίδεσσιν ἅτ' ἔξυσε πᾶσι χαράξας
> μύσταις. . . . . ὅσσα τε δᾶμος

E. Curtius χαράξει. — Vs. 14. Herm. cum Sauppeo ἐκφάνασα; Bergk. τυράννῳ, quod ad Cronum refert Curtius: « fortasse scribendum τυράννῳ πρέσβα Κρόνῳ θυγάτηρ, quicum congruit et hymnus Nysæus (Vid. supr. Diodor. locum) et Homeri versus quem imitatus est poeta πρέσβα θυγάτηρ Ἄτη (*Il.* T. 91). » — Vs. 16 Bergkius ᾧ ποτε νηδύν — τὰν αὐτὰν ἀνέλυσα γενέθλιον; Sauppeus ᾧ ποτ' ὀπαδός — τὰν αὐτὰν ἀνέδυσα γενέθλιον κτλ., admisso errore, quod non eodem ac Osiris die nata est Isis, sed quarto post fratrem die. — Vs. 20. τῶς (lapis ΓΩΣ), scil. θεσμούς. Hermann, τῶς οὔτις ἀνὴρ καταλύσει. — Vs. 21. Id., cum litteras ΠΟ in lapide esse nesciret, δαμάτωρ χρόνος, οὐδὲ ποτέ σφιν ἐμπελάσει λάθα. — Vs. 23. Sauppeus Plutarchi verba confert, *Is. et Os.* 43 : διὸ καὶ μητέρα τὴν σελήνην τοῦ κόσμου καλοῦσι καὶ φύσιν ἔχειν ἀρσενόθηλυν οἴονται. Confert etiam Kaibelius *Hymn. Orphic.* XLII, 4, de Mise Isidis filia : ἁγνήν τ' εὐίερόν τε Μίσην, ἄρρητον ἄνασσαν — ἄρσενα καὶ θῆλυν, διφυῆ λύσειον Ἴακχον. — Vs. 28. Bergkius ὠρανίοισι καταχθονίοις τε. — Vs. 30 sqq. Cf. Apul. *Metam.* XI, 5 : tu rotas orbem, illuminas solem, regis mundum, calcas Tartarum; tibi respondent sidera, gaudent numina, etc. — Vs. 35. Kaib. ἤνεσα ab ἄνω, Bergk. ἤνυσα, cum Sauppeo ἤνεσα scripsimus. — Vs. 37. « Vocula εὖ ad τεθαλότος referenda. » *Kaib.* — 42. « μυκάμων Ἀίδης vocatur sive leoni comparatus, ut sæpius in sacris libris, sive ut Orci voragines mugienti sonitu concussæ atque disruptæ significentur. » *Id.* — Vs. 43. Lapis ΜΕΛΑΜΦΑΡΟΝ, unde Bergk. μελαμφαρῶν, sed potior videtur Hermanni correctio μελαμφαέων.

« Columnæ secundæ tertiæque tam exigua non dico versuum sed litterarum vestigia extricavit Welcker. (neque ea bene plerumque lecta) ut jure ea prætermisisse videar. » Reliquiis « apparet de pastorum et agricolarum operibus expositum fuisse. Tertiæ columnæ in rebus nuptialibus versabatur argumentum; leguntur extrema fere aliquot versuum...... » *G. Kaib.*, apud quem videsis.

Vs. 48. Incipit columna quarta. — Vss. 49-50 sic supplere tentavit Kaibelius : ἐλα[υνομένοισι δὲ πώλοις] συμφέρομ' ἀκτίνεσσι κατω[μαδόν], coll. *Il.* O, 352 : ὣς εἰπὼν μάστιγι κατωμαδὸν ἤλασεν ἵππους. — Vs. 52. ΥΠΕΙΡΟΧΟΠΑΝΚΑΙΣ, extremis sex litteris, teste Welkero, incertis. Restituit O. Schneiderus (*Philol.* IV, 563) τὰ δ' ὑπείροχ' ὀπανίκ' ἀϊστῶ; Bergkius et Welcker. τὰ δ' ὑπείροχα πάν [τα]. — Vs. 57. G. Kaib. μειδάμων, *subridens*, vocabulum quod Lexicis abest, pro quo fort. legendum μειδιάω. — Vs. 58. ΕΝΔΕΠΕΡΗΤΟΙΣ, ἐν δὲ περητοῖς Bergk., ἐν δ' ἀπεράτοις Sauppeus et Welker. — Vs. 66. Sauppeus εὐλογία, *Doridis pietas.* — Vs. 69. ΚΛΗΙΖΟΙΣΙ solus retinuit Bergkius, ceteri κλῄζοισα, Bergkium secutus est Kaibelius. — Vs. 74. Supplet Sauppeus μαλοκόμοις τε πρέπουσ]αν. Hermannus μαλοκόμοις πλήθοισαν. — Vss. 75-76. Sauppeus πλάζεν ὕδει παρέχων, Bergk. πλάζετ' ὄχῳ νήχων. Hermann. πλάσσει ὕδει τεύχων.

XXXIII. Apud Julian. Cæsar. *Orat.* VI, 13 et VII, 8, ubi occurrit bis idem hoc Cratetis fragmentum. — Vss. 1-2 e Solone ducti sunt (Vid. Brunck. *Gnomic. poet. græc.* p. 73, V), quos sic transtulit Grotius :

> Mnemosynæ magnique Jovis sanctissima proles,
> exaudite preces, quas fero, Pierides.

XXXIV. Apud Epictetum, in *Enchiridio*, c. 53, « aureum tetrastichon, » ut ait Boissonadius (*Præloq. ad Callim., Cleanth. et Procli* edit. p. x). — Vs. 3. « Vetus hoc præceptum, » ut loquitur Seneca, *De Vita beat.* XV), Deum sequere, » quod Pythagoræ Boetius asserit *De Consol.* I, prosa 4. — Cf. Arrian. *Dissert.* I 20 : Τί δὲ ἔχει μακρὸν εἰπεῖν ὅτι τέλος ἐστὶ τὸ ἕπεσθαι θεοῖς; Cleanthis verba ad Jovem illa « in versus dissertissimos » fuere a Seneca mutata (*Epist. ad Lucil.* CVIII).

> Duc me, parens, celsique dominator poli,
> quocunque placuit. Nulla parendi mora est;
> adsum impiger. Fac nolle : comitabor gemens;
> ducunt volentem fata; nolentem trahunt,
> malusque patiar quod pati licuit bono.

Eadem fere jam verterat soluta oratione, *De Vita beat.* ibid. : « Quisquis autem queritur, et plorat, et gemit, imperata facere vi cogitur, et invitus rapitur ad jussa nihilominus. Quæ autem dementia est, potius trahi quam sequi?... »

XXXV. Epict. *Enchirid.* 53, 2. Hæc in animo habuisse videtur Seneca cum scripsit *Vit. beat.*, ibid. «... Deo parere, et quidquid evenit bono animo excipere, nec de fato queri... quidquid evenerit, feret (virtus), non patiens tantum, sed etiam volens, omnemque temporum difficultatem sciet legem esse naturæ. »

XXXVI. Apud Stobæum, *Floril.* CXXIV, cum mentione ἐπιγραμμάτων. — Vs. 2. Vulgo νέμει et νέμοι. In margine Gesner ἔνειμε.

XXXVII. Ex Suida vv. Αἰπεινή et Αἴσυλα. — Cf. Babr. Fab. 64. — Vs. 3. Avian. *Fab.* XIX, v. 7 :

> Puppibus in mediis, mediaque in sede locamur,
> in me suspensos explicat aura sinus.

XXXVIII. « Duo hæc disticha servavit Athenæus II. s. 4, p. 36, F. et Stob. *Flor.* XVIII, p. 159. Tres priores autem versus habet etiam Clemens Alex. *Pædag.*

II, p. 183, 17. » *Jac.* — Vs. 1. Grot. οἶνος τῷ. Athen. τοι, quod præferendum; ἄνδρα Stob., ἄνδρας Athen. et Clem. — « Quum apud Athenæum hi versus τῷ Κυρηναίῳ tribuantur, nomine proprio non addito, fuit qui eos Callimacho vindicaret. Hanc opinionem refellit testimonium cum Stobæi, l. c. tum Hesychii, v. ναρθηκοπλήρωτον. — θερμός ἐστι φύσει ὁ οἶνος ἢ πυρώδης· οἶνος τῷ πυρὶ ἴσον ἔχει μένος. Ἐρατοσθένης. » *Jac.* — Vs. 3. τὰ δὲ καὶ κεκρυμμ. Cf. Hor. *Ep.* I, 16 : *operta recludit* (ebrietas).

XXXIX. Apud Stob. *Flor.* cxx, 9. — Vs. 3. Brunck. οὐδενὸς πλέως, A. Meinek., in Stob. οὐδ' ἐνίπλεως : conjiciebat Jacobs. οὔτ' ἔνεσθ' ἁπλῶς πλ., *neque ullus omnino in ea error est.*

XL. Apud Athen. XV, p. 673. — Μνημονεύειν δ' ἔοικεν ἐπὶ ποτόν τι τῆς κατὰ τὴν λύγον στεφανώσεως καὶ Νικαίνετος, ὁ ἐποποιὸς ἐν τοῖς Ἐπιγράμμασι, ποιητὴς ὑπάρχων ἐπιχώριος καὶ τὴν ἐπιχώριον ἱστορίαν ἠγαπηκὼς ἐν πλείοσι. Λέγει δ' οὕτως· Οὐκ ἐθέλω... — Vs. 1. Grot. legebat ἀλλ' ἐπ' ἀρούρης : vertit *Rure dapes*, etc. Vs. 3. Athen. Lips. λιτὴ μὲν ὑπὸ πλ. χαμ. — Vs. 5. « Cares sese, oraculo morem gerentes, amerina salice solitos fuisse coronare Athenæus narrat, eamque consuetudinem usque ad Polycratis tempora durasse. » *Jac.* — Vs. 8. Samos, ubi antiquissimum Junonis templum fuit.

XLI. *Florentiæ.* Edidit Gorius *Inscriptt. Etrur.* t. I, p. 90, 20; habet et Fabric. *Bibl. gr.* t. XIII, p. 600. Post alios Franz. *Corp. inscr. gr.* III, p. 938, n. 6308. — Vs. 1 in lapide uno pede longior est, quod quadratarii culpa factum est inserentis οὗτος aut ἐστιν. — Vs. 2. Conf. fragm. apud Aristid. Ὑπὲρ τῶν Τεττάρων t. II, p. 192 ed. Dindorf : σιωπῆς ἀκίνδυνον γέρας, ὥς τις τῶν Κείων ἔφη ποιητής (ὁ Σιμωνίδης, schol. Aristid. ed. Dindorf. t. III, p. 501). Eamdem sententiam Athenodoro tribuit Stobæus (*Floril.* XXXIII, 5) eadem fere forma : ἔστι καὶ τὸ σιγῆς ἀκίνδυνον γέρας; Horat. *Od.* III, 2, 25 : Est et fideli tuta silentio merces. — Notandum autem Augustum, teste Plutarcho, *Apophtheg.* 8) hanc sententiam exprompsisse philosopho Athenodoro suadenti ne quid inconsulte faceret. — Vide et Julian. *Disc.* I, 2; Boileau *Ep.* I, 40 ubi laudat Conrarti « le silence prudent », et secundum vulgare adagium, « le silence est d'or. »

XLII. Edidit Maffeius in *Mus. Veron.* p. LXII; repetiit post alios Bœckh. n. 509, et nuperrime v. doct. Cumanudes in Ἐπιγρ. ἐπιτύμβ. Ἀττικ. n. 131. additis quæ legi adhuc non potuerant duobus vs. 1 verbis. — Vs. 4. in lapide ΜΑϹΩΝ, μαθὼν correctio est Welckeri. — Vs. 5. Lapis habet ΖΗΘΟΙ. — Vs. 6. pro σώματα quod dederat Maffeius eleganter reposuit Osann. (*Syll.* p. 99), δώματα. — Iambicis versibus præscriptum legitur : Μ. Αὐρ. Εὔτυχος Ἀσκλάπωνος Αἰξωνεύς· Ποτάμιλλα Λευκίου ἐξ Ἀζηνι[έων.

XLIII. Ex Diog. Laert. X, 12. : Τοιοῦτος ἦν (Ἐπίκουρος) ὁ τὴν ἡδονὴν εἶναι τέλος δογματίζων, ὃν καὶ Ἀθηναῖος δι' ἐπιγράμματος οὕτως ὑμνεῖ; ad quod pertinent hi Petronii versus (*Sat.* 132) : « ex antiqua editione » a Gassendo emendati (*De vita et morib. Epicuri*, in-4; 1656, p. 10) :

Ipse pater veri doctis Epicurus in Hortis
jussit, et hoc vitam dixit habere τέλος.

— Vs. 1. Melius esse existimabat Menagius τί χείρονα, quemadmodum habet edit. Stephan. » — Cum toto hoc epigrammatio conf. quod redolere videtur, Lucret. lib. II, initium.

XLIV. Athen. VIII, sect. 14, p. 336 : Alius quidam (ac Sardanapalus), Sardanapalo proximus, suppositus et ille ab intemperantibus talia dixit : Πᾶσιν δὲ θνητοῖς κτλ.

XLV. Ex Ælian. *Hist. Animal.* XI, 4. Repetiere et commentati sunt multi, Meursius, *Græc. Fer.* in χθόνια, Gronov. *Thesaur. Antiq.* t. VII, p. 865 sq. Leopardus *Emendatt.* V. 18, Taylor. *Lectt. Lysiac.* p. 277, Brunck. *Anal.* t. II, p. 108 (cf. Jacobs. *Animadv.* t. II, P. I, p. 285 sq.) et Jacobs. *Append.* n. 7. De ea re Ælian. l. c. Τὴν Δήμητρα Ἑρμιονεῖς σέβουσι καὶ θύουσιν αὐτῇ μεγαλοπρεπῶς τε καὶ σοβαρῶς, καὶ τὴν ἑορτὴν χθονίαν καλοῦσιν· μεγίστας οὖν ἀκούω βοῦς ὑπὸ τῆς ἱερείας τῆς Δήμητρος ἄγεσθαί τε πρὸς τὸν βωμὸν ἐκ τῆς ἀγέλης, καὶ θύειν ἑαυτὰς παρέχειν, καὶ οἷς λέγω μάρτυς Ἀριστοκλῆς ὅπου φησί· Δάματερ. — Cf. Pausan. II, 35. — Vs. 2. Supplebat τοῦτο addens Gesnerus; θαῦμα debetur Gronovio. — Aliter legebat prius tetrastichon Cælius, sic :

Δάματερ πολύκαρπε, σύ κ' ἐν Σικελοῖσιν ἐναργής
καὶ παρ' Ἐρεχθείδαις· ἕν τι μέγα κρίνεται
Ἑρμιονεῦσι· τὸν ἐξ ἀγέλης γὰρ ἀειδῆ ταῦρον
ὄντ' οὐχ αἱροῦσιν ἀνέρες οὐδὲ δέκα, κτλ.

Vs. 3. Præferebat κραίνετ' Brunckius; ἀφειδῆ, « non parcentem viribus, indomitum », *Jac.*, perperam, quod significat ἀφειδής « sine parcimonia factus, abundans, immanis ». — Vs. 8. Vulgo κλῆρος, ex cod. Medic. κλᾶρος, quod idem valet ac Gallice *héritage.*

XLVI. Diog. Laert. Lib. I, 7, 97, in Periandro; Suidas, v. Περίανδρος.

XLVII. « Poema de terræ motuum significationibus in plerisque codd. Hermeti Trismegisto tribuitur; at Orpheo potius adscribendum esse monstrat Fabricius, *Bibl. gr.* t. I, p. 115. » *Br.* Hoc poemation edidit cum quibusdam aliis sub hoc titulo *Florilegium, cui nonnulla nuper inventa epigrammata in fine adjecta sunt*, Aldus, *Anthol. etc.* 1503, et inde ejus filii in editione ann. 1550, f° 287 v°. Dedere et in suis *Anthol.* editt. Grot. *Flor. Gr. Mantiss. vet.* p. 290 sqq., Brunck. *Anal.* t. III, p. 1, sqq. etc. — Vs. 3. Ald. et cett. ὅττε. — Vs. 4. in margine ἥλιος ἐν κριῷ, in Medic. cod. additum μὴν Ἀπρίλλιος. — Vs. 7. Omnes ἀλαπαδνή, correxit Brunck. « Signum hoc est, urbem aliquam ex insignioribus defecturam. » *Jac.* Vs. 11 sqq. Sub hoc lemmate in Aldin., Grotian. etc. editt. Ἥλιος ἐν Ταύρῳ, μηνὶ Μαΐῳ. marg. Medic. — Vs. 13. Ald. ἀνὰ ἄστη. — Vs. 16. Lemma : Ἥλιος ἐν Διδύμοις, μηνὶ Ἰουνίῳ, marg. Med. quod et apud Ald. Grot. et cett. est — Vs. 18. in omnibus codd. lacuna est; explevit Huetius; cod. Med. hoc versu caret. — Vs. 19. Ald., Grot. ἡμετέρην, — ὑπ' ἄλγεα; cod. med. corrupte ἡμέρην παλὰ σωσὴν ὑπαλγέα. — Vs. 21. Medic. διὰ μηνίας, « verbum διομηνίη an aliam, præter hunc locum, auctoritatem habeat, ignoro quidem. » *Jac.* — Vs. 22. Ald., Grot. et Medic. marg. Ἥλιος ἐν καρκίνῳ, μηνὶ Ἰουλίῳ. — Vs. 23. Vulg. et Medic. τότε δή, Brunck. ex versu 51, ὅθι. « Ut in hoc loco plurali numero poeta utitur, sic v. 23, etiam, præeunte Mediceo, θεριναὶ τροπαὶ legendum videtur. » *Jac.* — Vs. 26. ἀπόστασιν, Ald. et cett. — Vs. 27. Lemma in marg. Medic. et ap. Aldum, Grot. etc. Ἥλιος ἐν Λέοντι, Medic. marg. μηνὶ Αὐγούστῳ. — Vs. 30. Omnes ταῦτα pro ταὐτά. — Vs. 31. Med. et omnes editt. Ἥλιος ἐν Παρθένῳ, Medic. μηνὶ Σεπτεμβρίῳ, marg. — ἠελίοιο, Med. — Vs. 32. Vulg. λιμός, Medic. et Brunck. conject. λοιμός. — Vs. 33. Med. καρπόν. — Vs. 34. vulgo, Ἥλιος ἐν Ζυγῷ, Med. marg. μηνὶ Ὀκτοβρίῳ. — Ald., Grot. et Med. cod. Εἰ δ' ἂν ἐπὶ φθινόπωρον

ἰσημερινὴν ἀφ., conjiciebat Brunck. ἐπὶ φθινόπωρον ἰσημερίην τ' ἀφ. — Vs. 35. Medic. χηλὰς δ. — Vs. 39. Vulg. Ἥλιος ἐν Σκορπίῳ, Med. marg. μηνὶ Νοεμβρίῳ. — Vs. 44 in Medic. deest. — Vs. 45. Ald. Grot. Med. Ἥλιος ἐν τοξότῃ, Med. marg. Δεκέμβριος. Id. τοῦ τόξου. — Vs. 46, Id. κινήσει. — Vs. 50. Id. ἄλλην et φεύγοντα. — Vs. 51. Lemma omnes et Medic. Ἥλιος ἐν αἰγοκέρωτι; Med. Marg. Μηνὶ Ἰανουαρίῳ. — Vulg. εἰ δέ κεν αἰγοκέρ., scribi posset εἰ δέ κ' ἐν αἰγ. — Vs. 54. Med. πόλεμον δακρυτόν τε, unde suspicabatur Jacobs. πόλεμον πολυδάκρυτόν τε γεν. — Vs. 56. Omnes Ἥλιος ἐν ὑδροχόῳ, Med. marg. μηνὶ Φεβρουαρίῳ. — Vulg. Εἰ δέ κεν ὑδροχόῳ διανείσσεται. Medic. ὑδροχόῳ δ' εὖτ' ἂν διαν.; suspicabatur Jacobs. εἰ δ' κ' ἐν ὑδροχόῳ δινεύσῃ. — Vs. 57. Med. νυκτερινῇ. — Vs. 61. vulg. Ἥλιος ἐν ἰχθῦσι, Med. marg. μηνὶ Μαρτίῳ., id. τῶν ἰχθύων. — Vs. 62. Med. ἔνοσις προγένοιτο. In eodem omittitur τότ' ἔσται. — Vs. 63. Med. διάστασις.

XLVIII. E cod. reg. 1630, p. 189, 2, edidit Boissonad. *Anecd.* t. I, p. 143. « Conferri potest hoc epigramma cum alio de eodem argumento in *Anal.* t. III, 149 » (*Anthol. Palat.* ed. Didot. IX, 366). — Vs. 2. « Cod. hic et infra οἷς ἐνιθύνοις. Obvia erat emendatio. » *Boiss.*; ἐνιθύνειν tamen lexicis et *Thesauro* etiam abest. — Vs. 3. Cf. hic *supr.* n. 23 Ταῦτ' ἔλεγεν... et n. 22. Ἦν Λακεδαιμόνιος. — Vs. 9. Cf. Boisson. *ibid.* p. 141 : Μελέτη τὸ πᾶν, et p. 144, ubi prius distichon iteratur. Demetr. Phaler. ap. Stobæum, *Floril.* III, 79, 7 : Μελέτα τὸ πᾶν; Auson. *Lud. Sept. Sap.* :

> Ephyra creatus huc Periander prodeo,
> Μελέτη τὸ πᾶν qui dixi, et qui dictum probo,
> *Meditationem id esse totum, quod geras.*
> Is quippe solus rei gerendæ est efficax,
> meditatur omne qui prius negotium.

Vs. 10. Auson. l. c. :

> Bias Prieneus dixi, οἱ πλεῖστοι κακοί.
> latine dictum suspicor, *Plures mali.*
> Dixisse nollem : veritas odium parit;
> malos sed imperitos dixi et barbaros, etc.

Vs. 13. Auson. l. c. :

> Nos ἐγγύα, πάρεστι δ' ἄτη, dicimus :
> latinum est : *sponde, noxia est præsto tibi.*
> Per mille possum currere exempla, ut probem
> prædes vadesque pœnitudinis reos, etc.

« Deest versiculus. » *Boisson.*, v. 14, pentameter.

XLIX. Marmor Choiseulianum, *Catal. Dubois.* n. 189, asservatur in Museo Parisino, *Catal. Clarac.* n. 670; repertum in loco veteris *Cii*, hod. Ghemblick. Est in Pocockii *Inscriptt.* p. 30, n. 18, et Murator. *Thesaur.* p. LXXV, 1. Dedit Jacobs. ex Pocockio, *Animadvv.* vol. III, P. II, p. 298, ex eod. et Murat. in *Paralip.* II, p. 798 sq. et in *Append.* n. 281, Bœckh. *Corp.* n. 3724. — Nuper repetiit Froehner. ex lapide, *Catal. des Inscript. grecq. du musée du Louvre.* — Vs. 1. « Anubis in hoc epigr. Osiridis et Isidis filius est, cum alias Osiride et Nephthye natus feratur. Vid. Plut. *De Is. et Os.* c. XII-XIV, XXXVIII, XLIV, LIX. » *Bckh.* — Vs. 4. ediderat Jacobs. προτεημητίεσσι (*sic*) : marmor habet ΠΡΟΤΕΤΙΜΗΤΑΙΣΕ, quod retinuerat Gesner., accipit quoque Bœckh., præterquam quod δὲ pro σε scripsit, quod Osiris et Sarapis in unam commiscentur personam. — Vs. 6. εὐφρονίδης, *noctis proles.* Frœh. — Vs. 7. Jacobs. πᾶσα. — Vs. 10. Froehner. dedit ex lapide; restituerat Bœckh. : Πανδ. μεγάλων δ' ἀγ. σὺ δότειρα βρ. — Præscriptum est Ἀγαθῇ τύχῃ.

L. *Pselchi*, hodie Dakkeh. Edidd. Gau, *Antiq. Nub.* tabul XIII, n. 1; Letronn. *Journ. des sav.* 1825, p. 103, not. 3; et in Dissert. *Nouvel examen de l'inscript. de Silco*, p. 10. not. Welcker. ex Gavio, *Syll. epigr. gr.* n. 193, p. 244, ed. alt. Bœckh.-Franz. *Corp.* 5083, G. Kaib. *Epigr. græc. e lapid.*, etc., 974. — Vss. 3-4. Welckerus bene monet : « *precatur auctor, ut, quum tria adorandi causa itinera fecerit terna sibi bona deus quasi rependat.* » G. Kaib. qui legit ἀγανὸν pro ἀγαθῶν, intelligit « *pro tribus his itineribus fac ut quietum aliquando vitæ videam finem.* »

LI. « In septentrionem oppidi *Eski-Kasa-Hissar*, in tractu montium ubi Midæ quod dicitur monumentum exstat. » *Fr.* Edidit post Texier (*Desc. As. Min.* t. I, p. 156), Franz. *Corp. insc. gr.* t. III, p. 1102 sq. n. 3883 l. Addend. « Fragmentum est hymni in solem. » *Fr.* — Vs. 2. pro ἐῶν lapis habet πατρίς quod ex versu sequenti videtur irrepsisse. — Vs. 3. Ut male transcriptum vix probabiliter tractari posse existimabat Franzius, ex quo tamen litterarum tractus quam proxime sequutus, aliquid non sensu carens educere tentavi. In Texerii apographo perspicue exstat ΓΑΤΡΙΣΕΜΗΡΟΙΝΕΥΕΚΗΛΑΝΡΑΓΕΓΛΗΣΙΑΚΑΡΠΟΥΣ.

LII. *Athenis* circa Æsculapii templum. Edidit v. cl. Cumanudes in Ἀθηναίῳ, ann. 1877, p. 141 sq, n. 23. Ex literis ad tempora Romana referendum. Asteriscos (*) quibus dividuntur tres inscriptionis partes, laudes, preces, grates, habet lapis. Διοφάντου Σφηττίου verba non necessario significant carmen esse Diophanti istius, sed monumentum ejus curis exstructum fuisse quo gratum animum, ob sanitatem restitutam, testaretur. Vs. 1-20 sunt parœmiaci, anapæstici dimetri catalecti, 21-24 hexametri dactylici. — Vs. 8. Lapis habere videtur ΒΙΑΛΙΝ, correxit Cumanudes. — Vs. 19. φιλελήμονα pro φιλελεήμονα, notanda forma est, de qua confert Cumanudes Aristoph. *Pac.* v. 425 : οἴμ' ὡς ἐλεήμων κτλ., ubi poeta videtur pro una syllaba numerasse εη per synizesin. — Vs. 22. Lapis habet ΘΕΙΣ; supplevit Cumanudes ἴα. — Vs. 23. καρκινόπους nova vox, quæ lexicis deest, hic significat eum qui cancri pedibus incedit, scil. lento et obliquo gradu, ut Diophantus iste, qui podagra ita laborabat ut vix pedibus uti posset. Pro ἐσορώμενος legendum putat Cumanudes ἐσορώμενος ne desit tetrastichæ periodo verbum principale; sed addit se in dubio multo hærere.

LIII. Edidit v. cl. Cumanudes in Ἀθηναίῳ, 1877, p. 143, n. 24, *Athenis* repertum, circa Æsculapii templum. Litteræ sunt Romanæ ætatis post Chr. Non idem videtur hic Mecedonius esse qui, imperante Justiniano, vivebat, epigrammataque scripsit quæ in *Anthol. palat.* habes plurima. In medio fastigii tympano fuit olim figura quædam anaglypta, cujus particula tantum superest in qua serpentis caudam et vittæ extremitatem agnoscas. Monet editor versuum initia in lapide esse qualia exscripsit usque ad duodecimum, ultra autem alio modo disposita. Versus solito ordine restituere tentavimus, nonnulla quoque supplevimus. — Vs. 2. παλά[μαισιν] ἔχοντες. — Vss. 7-8. [τε] [καὶ]. — Vs. 9. Cumanud. σεμνότα[τον..]. — Vs. 13. ἀρίπρεπτος pro ἀριπρεπής; nusquam alias occurrit, sed tamen πρεπτὸς apud Æschylum et Aristoph. reperitur. *Cuman.* — Vs. 15.

σὴν σοφίαν ab ὑμνοῦντας sicut θάλλειν ἐς ἀεὶ a δίδου pendet. — Vs. 17. Cumanud. ἐπερχό[με]νος. — Vs. 18. lapis habet νούσους... νεω. — Vid. infr. n. 54. haud absimilem ad Æsculapium invocationem, quam servavit Origenes.

LIV. Origen. *Philosophum.; omn. hæres. Refut.* (Κατὰ πασῶν αἱρέσεων ἔλεγχος), ed. Miller. IV, 32, ed. Cruicio, IV, 6 : Καὶ εἴ πη ἀπαιτεῖ τις Ἀσκληπιὸν δεικνύναι, ἐπικαλεῖται οὕτως λέγων· Υἷα πάλαι... — Vs. 1. Cod. Ζῆνα, conj. Miller. υἷα. Cod. μ' ἄβροτον. — Vs. 2. Cod. κικλησκοιο βαισι μολειν, Miller. Θήβαισι, Meinek. θυσίαισι; Rœperti correctiones recepi; cod. φύλλα. — Vs. 4. Cod. εὐρόεντος; cf. Virg. *Æn.* VI, 461 : *loca senta situ*; de quo et toto loco cf. *ibid.* 305-316. Cod., Miller. ἀεικαυστοῖσι; Rœpert. ἀεικλειστοῖσι vel κλαύστοισι. — Vs. 5. Meinek. πλώοντα, cod. ἀπλόεντα, Rœpert. πλώσαντα; an διαπλέοντα? Schneid., Miller. fortasse διελῶντα. Ῥόον κελάδοντα, solitum epitheton fluviorum ap. Homerum. Schneid. κελαδόν τε δίαυλον, Meinek. κελαδόν τε διαύλου, vel κελανόν (h. e. κελαινόν) τε δίαυλον. — Vs. 6. Cod. ἅπασιν ἶσον τελέσ' ἀνδράσι θνητοῖσι, correxit Miller. — Vs. 7. Schneid. ἄλλιτα, Miller. ἄλλυτα, Meinek. ἄκλυτα vel ἄκριτα. — Vs. 8. Miller. αὐτός, suspicatur Meinek. αὖτις. — Vs. 9. Meinek. Τρίκης. Cf. *Vindic. Strabon.* p. 156. Cod. et Miller. Θρήκης. Cod. ἕδος εἰς, Miller. ἕδος, εἶτ'. — Vs. 10. Cod. ἔτ' ἐπὶ, corr. Miller. Cod. Ἀονίαν. Cf. Pausan. II, xxvi, 1 Miller. — Vs. 11. Suppl. Schneider. πρόμος κτλ.

LV. Ex Julio Capitolino, *Maxim. duo.* IX : « Quum immortalem se prope crederet (Maximinus) ob magnitudinem corporis sui virtutisque, mimus quidam in theatro, præsente illo, dicitur versus græcos dixisse, quorum hæc erat latina sententia : Et qui ab uno, etc. » — « Ex versibus qui hic subditi sunt, primus in græco videtur fuisse trochaïcus, ceteri iambici. Nos etiam tentavimus an græca ipsa reddere ut olim ab auctore sunt edita, possemus, et iisdem verbis, quæ videntur hæc fuisse, aut non multum dissimilia : Ὃν κτανεῖν κτλ.

« Primum autem versiculum si quis contendat iambicum fuisse, quod non putamus, sic reddi poterit : Ἄκταντος ἐνί γ' ὢν κτείνεται πολλῶν ὕπο. » *Salm.* — Eosdem versus sic transtulit Casaubonus :

Ἕνα τις πεφευγὼς, κτείνεται πολλῶν βίᾳ.
Ἐλέφας μέγιστός ἐστι θὴρ, καὶ κτείνεται·
Ἰσχυρός ἐστι χ' ὠ λέων, καὶ κτείνεται·
καὶ τίγρις ἐστιν ἀλκίμη, καὶ κτείνεται·
πολλοὺς φύλαττε τοὺς καθ' ἕν' οὐ φοβουμένους.

Comparat Sophocl. *Ajac.* 1254 sq.

LVI. In tabula Iliaca prope *Bovillas*, in via Appia reperta. Restituit distichon hoc Ph. Lebas, non Lehrsius, ut asserebat Franz. *Corp. inscr. gr.* t. III, p. 849. — Edidere inter multos Montefalc., *Antiq. expl.* t. IV, part. II, p. 302; Franz. *Corpus, etc.,* n. 6125. « Alii artificem intelligunt Theodorum, rectius, ut videntur, alii grammaticum qui *ordinem rerum ab Homero enarratarum composuit.* » G. Kaib. n. 1093.

LVII-LVIII. In tabulis ligneis ex Ægypto translatis in Americam, ubi exstant in museo privato Eboracensi. Frœhner. *Tablettes grecques du musée de Marseille* (1867) p. 4. G. Kaibel. *Epigr. gr. e lapidibus etc.* p. xxiii. — LVIII. Vs. 2. Duo fuere nomine Ladas, egregii cursores, alter Lacedæmonius, alter Ægiensis, ap. Pausan. II, xix, 7; III, xxi, 1; VIII, xii, 5; X, xxiii, 14. — Cf. Anthol. Planud. IV, 53, 1. et 54, 1. (Edit. Did. XVI, 53, 54 Append. Planud.) — Hanc fere eamdem sententiam explicuit Fontanius nostras in egregia fabula quæ inscribitur *L'homme qui court après la Fortune et l'homme qui l'attend dans son lit.*

LIX. *Beryti,* supra portam australem. Edidit post alios Franz. *Corp. inscr. gr.* t. III, p. 241 sq. n. 4530. — Vss. 3-4. Conf. hanc celebratissimam sententiam :

Fit duplex bonitas simulatque accesserit celeritas.

Laudat et Gruter. (*Not. postum. ad P. Syri et Senec. sentent.* p. 463.) — *Anthol. palat.* X, 30 : Ὠκεῖαι χάριτες γλυκερώτεραι κτλ. De qua re si plura velis, adi *brevem* ad hoc epigramma *annotationem.*

LX. Apud Schol. in Plat. *Alcibiad.* p. 283. edit. Teubn. — Hæc erant Socratis verba, XXIV, p. 129 A : Πότερον οὖν δὴ ῥᾴδιον τυγχάνει τὸ γνῶναι ἑαυτὸν, καί τις ἦν φαῦλος ὁ τοῦτο ἀναθεὶς εἰς τὸν ἐν Πυθοῖ νεὼν, ἢ χαλεπόν τι καὶ οὐχὶ παντός; — Scholiast. : ὡς ῥᾴδιον παντὸς εἶναι τὸ λόγῳ διεξιέναι, παγχάλεπον δὲ τὸ ἔργῳ ἐπιχειρεῖν· καὶ γὰρ λέγεται· τὸ Γνῶθι σαυτὸν κτλ.

LXI. Bandin. *Biblioth. Laurent. Catal.* II, p. 336. « Veterisne sit an recentioris poetæ hoc epigramma, non dixerim. » *Brunck.* Amoris simulacro vel exsculpto vel picto hocce distichon fuisse inscriptum facile conjeceris.

LXII. Prope *Limyram* Lyciæ, in marmore; Edidere multi, inter quos Boissonadius ad Maxim. Planudis *Metam.* Ovid. gr. version. p. 600, Welckerus *Syllog. epigr. gr.* ed. alt. p. 234 sq., n. 184; Bœckh.-Franz. *Corpus insc. gr.* t. III, p. 161, n. 4310, et novissime propriis ex schedis Lebas. et Waddington. *Inscr. gr. et lat.* t. III, p. V. *Asie min.* sect. x. Lycia. — xxii. Olympus. — « Sunt Γνῶμαι μονόστιχοι maximam partem ex poetis congestæ et secundum litterarum ordinem dispositæ... Non argumentum multiplex est, sed viginti quatuor versus alphabeto præscripti tanquam impatienti etiam atque etiam sententiam inculcant hanc : *Deus tibi aderit, donec omnes difficultates superaveris, modo ne cæco impetu incurras.* » *Bckh.-Fr.* — Gymnasio vel scholari cuidam ludo accommodatam hanc tabulam libentissime putem. — Vs. 11. G. Kaibel. : Λαιὸς διελθὼν πάντα σημαίνει καλῶς, *etsi lævus sis, omnia expertus bene edoceberis,* σημαίνει secunda persona. — Vs. 24. Lebas. et Waddington. ex apographo suo ἦν, ubi conjecerunt alii εἰ. Idem Georgius Kaibel. hæc esse oracula litterarum ordine disposita esse credebat, « quæ, ait, si recte olim conjeci (*Hermæ* X, 197), prout quisque α vel β vel alius cujuslibet litteræ nota insignitam tesserulam ex urna promebat quærentibus distribuebantur. »

LXIII. In vico *Iarisli*. Edid. ex Arundell., *Discov. in As. Min.* vol. II, p. 116, Bœckh.-Franz. n 3956 c. — Sunt μονόστιχοι γνῶμαι, non sine vitiis metricis. — Sic tres ultimos versus restituit Georgius Kaibel. qui et hæc inter oracula posuit :

Εἰσὶ καλαὶ πράξεις· σπεύδε[ιν] σε χρή· [πάντα] κρατήκαίτοι ἀλώμενον ἐν ξενίῃ [ὁ θεός σε φυλάξει·] [σεις ἐκφεύξῃ γὰρ κτλ.

LXIV. Ex St. A. Cumanud. Ἀττ. ἐπιγρ. ἐπιτύμϐ. p. 311, n. 2583. Subscriptum est perversis litteris Σωσικλεία Βίττω, et etiam infra quod pendet a σύν ultimi versus pariter ac Ἑκάτῃ χθονίᾳ, — καὶ Ἐρινύσιν ἠλιθιώναις, quæ ultima vox non in *Thesauro* re-

teritur, et, ut opinor, idem valet ac ἠλιθοποιός, *stultum reddens*.

LXV. Cramer. *Anecd. gr. Paris.* t. IV, p. 366; inde Piccolus, *Suppl. à l'Anthol.* p. 155, n. I.

LXVI. Cramer. *ibid.* p. 387. — Vs. 1. Πέρπουρος a latino Perpurus, nom. propr. adhuc ignotum, fortasse fictum.

LXVII. Cramer. *ibid.* p. 386; Piccol. *Suppl. à l'Anthol.* p. 162. — Vs. 3. Cod. et Cram. τίνα, correxit Meinek. δ' (δὲ) addidit Piccol., monente Meinekeo. — Vs. 5. Cod. et Cramer. στέφωμα. Piccol. conjecit σὺ τύπωμα, Dübner. τύφωμα παρὰ κρήνην τιν' ἐλυσθέν, Meinek. στεφάνωμα παρὰ κρήνῃσι μαρανθέν. Recepimus στεφάνωμα, quod sumsisse videtur poeta e Sophoclis *Œdip. Col.* v. 677, edit. Didot. 684. — παρὰ κρήνῃσιν, cf. Epigr. Anth. Append. nostr. Ὑδατίνη νάρκισσος, et *Anthol. Pal.* XI, 76. — Vs. 6. Cod. ἔκλαυσε. — Ἀντιτύπους. Cf. Ovid. de Narcisso, *Metam.* III, 434 : Ista *repercussæ*, quam cernis, *imaginis* umbra est... 475. Et *lacrimis* turbavit aquas.

LXVIII. E cod. Florent. 24, Pl. 31, p. 161 b. edidit Piccolus, *ibid.* p. 196 sq. — Vs. 3. Cod. ἐρατὴν θέλγηθριν.

LXIX. Cramer. *ibid.* p. 386, unde Piccolus *ibid.* p. 161 sq. — Vs. 1. Cod. ἐξεβόησας, quod servavimus, ἐκβοᾶν est *clamore evocare*. Suid. : ἐξεβοήθη τὸ ἐλαλήθη, et auctores recentioris græcitatis instituerunt dicere λαλεῖν τινα ita, ut esset, *clamando excitare*. Cf. Anacr. XXXIII, 19, ἔρωτας ἐκβοῆσαι, i. e. *clamando exigere* de corde, ubi tamen nonnulli ἐκβοῆσαι et ἐκσοβῆσαι confusa esse putant. Proposuerat Meinek. ἐξεσόβησας, quod receperat Piccolus. — Vs. 3. Meinek. ἔχαιρον pro ἐχρώμην quod dat codex. — Vs. 4. Cod. et Cramer. ἐγγύς, correxit Meinekeus, servari tamen potest.

LXX. Cramer. *ibid.* p. 385, Piccol. *ibid.* p. 158 sq. — Mutilum ap. Cramerum hoc epigr. Stratonicum restituit Th. Fix., *Not. critic. in Euripidem* (Bibl. gr. Firm. Didot. p. LXVIII). Posterius distichon tentavit et ipse Piccolus. — Vs. 1. Cod. ἰδών, unde recte conjecit doctiss. Fix. subsecutam fuisse particulam encliticam, quæ excidisset. — Vs. 2. Cod. et Cramer. δ., τὰ δ' ἐμὰ τόξα σοι κ. φ. — Vs. 3. Cod. et Cram..... ά γε χείλεα. — Vss. 3-4 : « Construe εἰ δὲ χείλεα ἐπὶ χ. ἐμὸν θείης. — In fine enotatum habeo πτέρυγας. » *Fix.* Sed cod. habet perspicue πτέρυγα : — Sic refecit totum locum, audacius quidem, Piccolus :

> Δωροῦμαι καὶ πτηνὸν ἀοιδόν, ἐφ' ᾧ σά γε χείλεα
> χείλεσ' ἐμοῖς θήσῃς· λάμβανε καὶ πτέρυγα.

LXXI. Cramer. *ibid.* p. 385, Carmen Stratonicum. — Vs. 1. Proposuerat Cramerus θυράων, correxit Meinekeus θυραίαν, legi posset θυραίας, *aperturæ*, gallice *baie de la porte*. — Vs. 3. Meinek. : « Versum tertium non expedio; pro ποθούμενος sententia forsan requirit πόθου μένος (?). » Conjicit Piccolus [κώλυμ'] ἔρως. — Vs. 4. Mutare vult Piccolus sive in ἡ γὰρ ἀνάγκη — μίξιν τοῖς ἰταμοῖς ἐνδέχεται πάθεσι, sive potius ἡ γὰρ ἀνάγκης — μίξις τοῖς ἰταμοῖς ἐνδέδεται πάθεσι. — Πρόστιμος, adjectivus quamvis lexicis desit, nulloque exemplo innitatur, in usu esse potuit; nihil ergo mutavi. — Vs. 6 : « Scribendum δαμάλης, cujus formæ, de qua dixit L. Dindorfius ad Stephani *Thesaurum*, s. v. δάμαλις et δαμάλης, jam novum exemplum habemus. Cf. Dorieus apud Athen., X, p. 412 f. » *Meinek.*

LXXII. Cramer., *ibid.* p. 384, qui vss. 1-2-3 dedit ὡς ποτέ σα... — ἐρασταῖς — σεῦ κάλαμον ἄνθος ἀποσμύχου μέριμν... Simul correxerunt et suppleverunt Meinekeus et Piccolus (*Suppl. à l'Anthol.* p. 157). Ille Stratoni carmen hocce, quod hic verisimile putat, attribuit.

LXXIII. Cramer., *ibid.*, p. 383, unde Meinek. *Anal. Alexandrin.* p. 395. et Piccol. *Suppl. à l'Anthol.* p. 156 sq. — Vs. 2. « ita corrige τί φθονέεις κτλ. Videtur Stratonis carmen esse. » *Meinek.* Scripserat Cramerus τί φθ. τοῦ τῷ σε θέλοντι γίσαι; γίσαι servari poterat, cum eodem sensu acceptum fuisse videatur ac φθείρειν, *vitiare*, quod dicitur de virgine vitianda. Hesych. γίσας, φθείρας.

LXXIV. « Synesii epigramma de astrolabio in ejus operibus legitur edit. Petav. p. 311. » *Br.* Vs. 1. στίβον ἐς οὐρανόν. Cf. Horat. I, 3, 38 : *Cœlum ipsum petimus* stultitia. — Vs. 2. Commode laudat Huetius Ovidium, *Fast.* I, 297 sqq. :

> Felices animas, quibus hæc cognoscere primis,
> inque domos superas scandere cura fuit.
> Admovere oculis distantia sidera nostris,
> ætheraque ingenio supposuere suo.
> Sic petitur cælum, etc.

Vs. 3. Cum verterit Jacobs. *ordinavit,* legere procul dubio voluit ἐπετάξατο; ἐπετάσσατο servandum ex πετάννυμι, *pando,* « explicuit, circulis in sphæra notatis. » — Vs. 4. κύκλα ἶσα, « circuli meridiani, quos vocant, æquatorem rectis angulis secantes, atque adeo omnes ejusdem magnitudinis, ἶσα. Hos secant τομαὶ οὐχ ὁμαλαί, circuli tropici et polares, inæqualibus intervallis distantes. » *Jac.* — Vs. 7. ζωοφόρου pro vulgato ζωδιακοῦ : cf. latinum *signiferum* orbem. — Vs. 8. Grot. et cett. συνηλύσιος, Jacobs. post Brunck. συνηλύσεως : « κέντρα συνηλύσεως sunt polus uterque, quod in iis omnes circuli meridiani concurrunt. » *Jac.* In μεσημβρίνης notanda penultimæ productio.

LXXV. « De hoc carmine videndus Fabricius *Bibl. Gr.* t. II, p. 722, et præsertim notarum libellus, quo illud illustravit flos episcoporum Huetius. [Repetitus est a Hier. Boschio in *Anth. Planud.* t. III, 491 sqq.]. Denuo ante tres annos editum est a viro politissimi ingenii, qui litteras patrias præclare ornat, Cl. Lessing., in *Anecdotorum* fasciculo e Bibliotheca serenissimi ducis Brunsvicencis Wolfenbutteliana, cui præfectus est, cum scholiis græcis veteribus [eas iterum exhibuit e cod. Parisino 2596 doctiss. vir Boissonadius cum textu Pauli, ad calcem suæ Anacreontis editionis], melioribusque et uberioribus ipsius editoris animadversionibus, præmissa critica carminis et illius editionum historia, quæ omnia lectu dignissima, doleo iis solis esse scripta, qui germanice loquuntur. Prodiit autem hoc carmen primum in Appendice, qua Aldus Manutius Anthologiam auxit a se editam anno 1503, unde in ceteras, quæ subsecutæ sunt, receptum est... Ridiculi erroris, quo mirifice perturbatus adeo versuum ordo, ut viri doctissimi nihil in eo intellexerint, primus auctor est Ascensius, in cujus editione anni 1531, carmen hoc non geminis in eadem pagina columnis distributum est, sed continua serie eodem expressum est modo, quem post imitati sunt H. Stephanus et Wechelii heredes. Typographi Itali, qui post Ascensium et Frobenium Anthologiam ediderunt, Aldo meliorem, quem sequerentur, ducem non quæsiverunt; proinde carmen hoc in Nicolinorum editione Veneta 1550, et ea, quæ anno post subsecuta est, filiorum Aldi, legentibus, res facile procedit.» *Brunck.*

Conf. v. cl. Ambr.-Firm.-Didot. *Alde Manuce ou l'Hellénisme à Venise,* p. 252, not. 1 : « La pièce de vers de Paul Silentiaire est en demi-iambes, vers de sept syllabes seulement. Alde crut devoir les mettre sur deux colonnes, et dans toutes ses éditions ils sont ainsi disposés; mais Ph. Junte, en les imprimant sur une seule colonne, au lieu de placer le premier vers de la seconde colonne après le premier vers de la première, et ainsi de suite, plaça toute la seconde colonne à la suite de la première, et ainsi de suite pour les autres pages. Ce qui est extraordinaire, c'est qu'on fut longtemps à s'apercevoir de cette erreur commise par P. Junte, et reproduite par Josse Bade et par Henri Estienne à Paris, par Froben à Bâle, dans les éditions données par Brodæus et Gelenius, et par Weckel à Francfort. C'est le savant Huet, évêque d'Avranches, qui signala le premier cette erreur. Il est regrettable que Henri Estienne, qui, dans son commentaire sur l'édition de l'Anthologie qu'il a donnée, cite souvent le texte d'Alde, ait négligé de le confronter pour cette pièce, et s'en soit rapporté aux éditions de Junte, de Josse Bade et de Froben. Il est vrai que le commentaire de Henri Estienne s'arrête dans son édition à la page 486, et que le petit poème du *Silentiarius* ne commence que deux pages plus loin. Si Henri Estienne eût continué son commentaire, il est certain qu'il se serait aperçu de cette méprise; mais il est probable que quelqu'un de ses fréquents voyages aura forcément fait cesser sa coopération en cet endroit. Au reste, il faut reconnaître que, par un singulier hasard, le sens ne se trouve pas sensiblement troublé par cette interversion. » Longe alia Huetii sententia est de hoc versuum interverso ordine, et *tantam* profitetur se *rerum omnium ac verborum perturbationem* sensisse, *ut inexplicabile opus visum sit.*

« Lemma præfixum auctorem indicat Paulum Silentiarium : quod postremum vocabulum nomen fuit dignitatis sacri Palatii; silentiariorum munus fuit excubare in Augusta domo, et silentium procurare. Libro XII *Codicis,* titulus (16) habetur de Silentiariis et Decurionibus. Vixit Paulus ille Justiniani temporibus, ut docet nos Agathias (lib. V, p. 147 sq.), qui et genus illius, opes et doctrinam mirifice prædicat. Exstant utriusque ἀμοιβαῖα epigrammata in Anthologia [Palat. c. V, 216 sqq. 292 sq. c. X, 764 sqq. XI, 14 sq., etc.] : unde mutuam eorum consuetudinem intelligas. Domnum Florum patrem habuit; habuit et filiam quæ duodecim annos nata interiit et in Macedonia sepulta est. Carmine multa lusit, quorum pars superest in Anthol. edita, pars in inedita [Omnia sunt in *Anthol. Palat.* ed. A. F. Didot, *passim*]. Superest et descriptio templi Sanctæ Sophiæ, quam impense laudat Agathias. » *Huet.*

Εἰς τὰ ἐν Πυθίοις θερμά. « Pythia locus Bithyniæ calidis aquis nobilis. Regiam domum et balneas illic a Justiniano magnifice constructas memorat Procopius (*De Ædif.* lib. V, c. 3). Hinc Paulo data occasio fontis hujus celebrandi : cujus salubritas laudatur in Anthol. epigr. [*Anth. Plan.* IV, 26, 1; *Anth. Pal.* IX, 676] auctoris incerti, et apud Stephanum Byzant. (in Θερμά). » *Id.* — Stephan. loc. : Θερμά· ἔστι καὶ Βιθυνίας θερμὰ, τὰ μὲν Πύθια, τὰ δὲ ἐν Προύσῃ βασιλικὰ λεγόμενα. — Procop. loc. : Πηγαὶ δὲ θερμῶν φύσει ἐν Βιθυνοῖς ὑδάτων ἀναβλυστάνουσιν ἐν χώρῳ, ὃν ἐπονομάζουσι Πύθια. Ταύτας ἔχουσι παραψυχὴν ἄλλοι τε πολλοὶ καὶ διαφερόντως Βυζάντιοι, ἄλλως τε ὅσοις νοσώδεσι ξυμβαίνει εἶναι. Ἔνθα δὲ πολυτέλειαν ἐπιδέδεικται βασιλεῖ πρέπουσαν. Βασίλειά τε γὰρ ᾠκοδομήσατο οὐ πρότερον ὄντα, καὶ λουτρῶνα ἐν δημοσίῳ τῶν ἐκεῖ φυομένων θερμῶν ὑδάτων πεποίηται. Πηγὰς δὲ ποτίμων ὑδάτων ὡς ἑκάστῳ ἀναβλυζούσας εἰς τόνδε τὸν χῶρον ὀχεταγωγίᾳ διακομίσας, τὸν πρότερον ἐνταῦθα ἐπιχωριάζοντα περιεῖλεν αὐχμόν. Ἀλλὰ δὲ τοῦ ἀρχαγγέλου τὸ τέμενος, καὶ τὸ τῶν νοσούντων ἀναπαυστήριον, μείζω τε καὶ καταπολὺ ἐπιφανέστερον κατεστήσαντο. « In cod. Bibl. Laurent. ap. Bandin. t. II, p. 256, hoc carmen extat cum lemmate : Πρὸς τὸν βασιλέα κύριον Κωνσταντῖνον Πορφυρογέννητον. Deinde sequuntur hi versus :

Βούλει μαθεῖν, Αὔγουστε,
Κωνσταντῖνε κράτιστε,
θερμῶν ἄτεχνον ῥεῦμα...

quibus nonnulli in errorem inducti existimaverunt, auctorem carminis longe diversum fuisse a Paulo illo qui, Justiniano imperante, Silentiariorum primicerius fuit. At hos versus, quos nullus cod. præter Florentinum agnoscit, ab inepto interpolatore profectos statuit Lessingius, qui inter alia argumenta etiam hoc habet, quod versus secundus in metrum peccet. At in Κωνσταντῖνος Justinianei ævi scriptores penultimam pro lubitu modo producunt, modo corripiunt... » *Jacobs.* — Vs. 2. Comp. schol. Gregor. Naz. ἄτεχνος ζωή, παρὰ τῷ θεολόγῳ Γρηγορίῳ, ἡ χωρὶς τέχνης συνισταμένη, eumdemque poetam Huetius, *Od.* 2, p. 184 : ἃ γῆ φίλη δίδωσιν ‖ ἄτεχνα δῶρα πᾶσιν. — Vs. 5. Aldinæ tres et Ascens. αὐτάργυρον. « Sic Aponi fons vocatur Claudio, Eidyl. VI, vs. 70, *inemta* salus. — Vs. 6. Gregor. Naz. *Od.* 2, p. 184, ποτὸν μέθης ἄποιον ‖ ἀκλήματον γάνυσμα. — Vs. 9. σοφοί, « physicorum sententias. » *Jac.* — Vs. 10. φύσις τῶν πραγμάτων. *Schol.* — Vs. 13. Vulcanius (ed. Lugd. Bat. 1591), σύριγγας. — Vs. 16. Schol. πιλεῖσθαι, πυκνοῦσθαι. Comp. Jacobsius Nemes. *De Hom. nat.* p. 118 ed. Oxon., 68 ed. Antuerp. : ὕδωρ πυκνωθὲν καὶ πιληθέν. — Vss. 19-25. Cf. Senec. *Quæst. Nat.* III, 24 : Quidam existimant, per loca sulphure plena exeuntes vel introeuntes aquas calorem beneficio materiæ, per quam fluunt, habere; quod ipso odore gustuque testantur. Vitr. VIII, 3. — Vs. 20. Schol. : θειώδη, ἤγουν θείου μετέχοντα, ἤγουν τεάφης (Byzant. p. θεαφίου). — Vs. 25. « Cod. τρέχει, ut vulgo Brunck. τρέχειν, citra necessitatem. » *Boiss.* — Vs. 30. μυδῶσα, μυδῶ δὲ κυρίως τὸ ἀπὸ σήψεως ὑγρὰ καὶ ἰχῶρας ἔχειν. — Vs. 34. Τὸ θερμὸν λέγει Ἱπποκράτην ἄψυχον, καὶ Γαληνὸν χωρὶς τέχνης· ἐπεί, ἄψυχον ὂν καὶ ἄτεχνον, ἰάσεις ποιεῖ ὥσπερ ὁ Ἱπποκράτης. *Schol.* — Vs. 36. « Siciliam designat, quæ νῆσος dicitur κατ' ἐξοχήν. » *Huet.* — Vss. 40-41. Unus e duobus Bibl. Publ. Paris. Μηδίας, quod et habent Aldinæ, Frobeniana et Vulcan. editt. Scholiastes tamen legi jubet Μηδείας. De Medea cogitaverat Huetius, « sed me demum, ait, ab hac sententia dimovit Aristotelis liber Περὶ θαυμασίων ἀκουσμάτων [c. 33] : Ἔστι δὲ καὶ ἐν Μηδίᾳ καὶ ἐν Ψιτταχίνῃ τῆς Περσίδος πυρὰ καιόμενα, τὰ μὲν ἐν Μηδίᾳ κτλ. et mox [c. 34] : Φασὶ δὲ καὶ περὶ Ἀτιτανίαν, πρὸς τοῖς ὁρίοις τῆς Ἀπολλωνιατίδος εἶναί τινα πέτραν, ἐξ ἧς τὸ μὲν ἀνιὸν πῦρ οὐ φανερόν ἐστιν· ἐπειδὰν δὲ ἔλαιον ἐπιχυθῇ ἐπ' αὐτὴν, ἐκφλογοῦται. Hæc nobis facem præferunt ad emendationem Pauli. Sic ergo legendum censeo : Οἶδεν φέρειν τοιαῦτ' Ἀ ‖ τιτανία, Μηδία. » Sed monet Boissonadius Μηδείας velle metrum et rem sic pati; etenim Μηδεία optime dici potest pro Μηδία, ut apud Pind. *Ol.* I, 78 : Μήδειοι κάμον ἀγκυλότοξοι, et Simonidem, *Anth. Pal.* VII, 301, 4 : Μηδείων δ' ἀνδρῶν δεξάμενοι πολέμῳ, etc. Cæterum Τιτανία non fuit in Media, sed in Peloponneso. Notandum est quoque, in regione Titania Peloponnesi lucum esse cui *Pyrææ* nomen est, et aram ventorum, ubi accinit, ut narrant, sacerdos magica quædam *Medeæ* carmina. Pausan. II, 11 et 12. Hic fortasse latet vera Pauli interpretatio, cui nequaquam

foret opus ulla mutatione. — Vs. 42. Aristot. ib. : ἔστι δὲ καὶ ἐν Μηδίᾳ καὶ ἐν Ψιττακίνῃ τῆς Περσίδος κτλ. Regio quæ a nostro dicitur Πιττάκη, est apud Steph. Byz. ψιττακή, ap. Plin. II, 110, Sittacene : « Flagrat in Medis et Sittacene confinio Persidis. » — Vs. 43. Aristot. *ib.* 39 : Λέγεται δὲ καὶ περὶ Λυδίαν ἀναφέρεσθαι πῦρ παμπληθὲς, καὶ καίεσθαι ἐφ' ἡμέρας ἑπτά. — Vs. 45. Aristot. *ib.* 35 : Λέγεται δὲ καὶ τὰ ἔξω στηλῶν Ἡρακλείων καίεσθαι, τὰ μὲν διὰ παντός, τὰ δὲ, νύκτωρ μόνον, ὡς Ἄννωνος περίπλους ἱστορεῖ. Quem locum vide in *Geogr. Minor.* Ed. Didot. *Peripl. Hann.* § 13. — Vss. 47-48. Aristot. ib. 36 : καὶ τὸ ἐν τῇ Λιπάρᾳ δὲ φανερὸν καὶ φλογῶδες, οὐ μὴν ἡμέρας, ἀλλὰ νυκτὸς μόνον· εἶναι δὲ καὶ ἐν Πιθηκούσαις φασὶ, πυρῶδες μὲν καὶ θερμὸν ἐκτόπως, οὐ μὴν καιόμενον. Τὸ δὲ ἐν τῇ Λιπάρᾳ ποτὲ καὶ ἐκλείπειν φησὶ Ξενοφάνης ἔτη ἑκκαίδεκα, τῷ δὲ ἑβδόμῳ ἐπανελθεῖν. Cf. Theocr. *Eidyl.* II, 134. Secutus esse videtur Paulus Calliam *de Reb. Agathocl.* ap. Schol. Apoll. Rh. III, 41. — Vs. 49. Schol. ἀφεγγὲς ἆσθμα, σκοτεινὸν ἀναφύσημα, πνεῦμα. Ἆσθμα, ἡ ἀναπνοὴ κτλ. Conf. Jacobs. Antip. Sid. *Anth. Pal.* VII, 210 : λάβρον ἐπ' ἆσθμα πυρός. — Vs. 56. Plinius, XXXI, II, 11 : « In Bœotia ad Trophonium deum juxta flumen Orchomenon duo sunt fontes, quorum alter memoriam, alter oblivionem affert, inde nominibus inventis. » — Vs. 57. Plin. II, CVI (CIII) 11 : « Lyncestis aqua, quæ vocatur acidula, vini modo temulentos facit. Item in Paphlagonia et in agro Caleno. In Andro insula, templo Liberi patris, fontem Nonis Januariis semper vini sapore fluere Mucianus ter consul credit : Διὸς Θεοδοσία vocatur. » Conf. de Lyncesti aqua, Aristot. *Meteorol.* II, 3; Vitruv. VIII, 3; Senec. *Quæst. nat.* III, 20; Plin. ipsum qui hæc a Theopompo accepisse se fatetur (XXXI. 13). Senec. laudat Ovidium *Metam.* XV, 329; De Paphlagonia, Vitruv. l. c. p. 240 ed. Bip., Athen. II, sect. 17, p. 42; de agro Caleno in Campania, Val. Maxim. I, 8; de Andro insula, Plin. XXXI, 13. — Vid. etiam D. de Boissieu lib. *De sept. Miraculis Delphinatus*, p. 123, in Œnorrhoe, seu fonte vinoso, agri Vapincensis. — Vs. 58. Vid. Athen. *ibid.*, Plin. IV, 8, etc., quos collegit Huetius, p. 59 sq, p. 497 ed. Bosch. — Vs. 59. Cf. Pausan. IX, 34 de quibusdam ap. Coroneam fontibus, unde ὅμοιον γάλακτι ὕδωρ ἄνεισιν. — Vs. 61. Codd. πτηνόν, Aldin. πτηνῶν. Aristote *Mirab. Auscult.* XXVIII : Περὶ Σικελίαν δέ φασιν εἶναι ὑδάτος συστρεμμάτιον, εἰς ὃ τὰ πεπνιγμένα τῶν ὀρνέων καὶ τῶν λοιπῶν ζώων ὅταν ἀποβαφῇ, πάλιν ἀναβιοῖ; eadem fere iisdem verbis Sotion. — Vss. 62-63. Omnes ποθοῦσιν, male ποτοῦσιν tentante Bocharto. Schol. : μισητρόν· τὸ μῖσος ἐμποιοῦν. φίλτρον δὲ τὸ φιλίαν ἐμποιοῦν· κατὰ ταῦτα λέγεται καὶ θέλγητρον τὸ ἐμποιοῦν τέρψιν, καὶ φόβητρον τὸ ἐμποιοῦν φόβον, καὶ ἕτερα. Pertinent hæc ad fontem Clitorium de quo Ovid. *Metam.* XV. 323 quem quisquis biberit non solum

> Vina fugit, gaudetque meris abstemius undis,

et Athen. l. c. p. 43 : Φύλαρχος δέ φησιν ἐν Κλείτορί εἶναι κρήνην ἀφ' ἧς τοὺς πιόντας οὐχ ἔτ' ἀνέχεσθαι τὴν τοῦ οἴνου ὀδμήν, et denique Vitruv. l. c., qui laudat epigr. græc. quod vide in hac ipsa sylloge, cap. IV, n. 20 Ἀγρότα, σὺν ποίμν. — Vss. 64-65 : Lucret. VI, 891 :

> Quod genus endo mari Aradio fons dulcis aquaï,
> qui scatit, et salsas circum se dimovet undas;
> et multis aliis præbet regionibus æquor,
> utilitatem opportunam sitientibu' nautis.
> quod dulceis inter salsas intervomit undas.

Plin. II, 103 : Nam dulcis haustus in mari plurimis locis, etc., V, (XXXIV) 31 de Arado : « inter quam et continentem, quinquaginta cubita alto mari (ut auctor est Mucianus), e fonte dulcis aqua tubo coriis facto, usque a vado, trahitur; » Pausan. VIII, VII, 2 : ἔστι δὲ ἡ Δεινὴ κατὰ τὸ Γενέθλιον καλούμενον τῆς Ἀργολίδος, ὕδωρ γλυκὺ ἐκ θαλάσσης ἀνερχόμενον..... Γλυκὺ δὲ ὕδωρ ἐν θαλάσσῃ δῆλόν ἐστιν ἐνταῦθά τε ἀνιὸν τῇ Ἀργολίδι, καὶ ἐν τῇ Θεσπρωτίδι κατὰ τὸ Χειμέριον καλούμενον. (Cf. Strabon. VII. VII, 5.) *Anth. lat.* lib. III, p. 479, epigr. 31. — Πῖδ. ἀναρροιβδ., πηγὴ σὺν ἤχῳ ἀνέρχεται. *Schol.* — Vs. 66-67. « Antra et spiracula, quæ vapores μαντικοὺς exhalabant, plurima commemorat Huetius p. 62 [ed. Bosch. 498 sq.]. » *Jac.* — Vs. 68-69. De lacu Asphaltite et aliis ejusdem generis, v. Strab. XVI, II, 2, Diodor. XIX, 98, Vitruv. VIII, 3, Plin. XXXI, 2. — Vs. 70. Aldin. δολοῦται, Vulc. ψόφῳ, correxit Huet. ex codd. Paris. — Vs. 74. Fontem esse quemdam Siciliæ narrat Aristot. *Mir. Auscult.* 58, qui perjuria prodit. Simile quid habent de Sardiniæ fonte Solin. c. 4 et Priscian. *Perieg.* v. 468 (Cf. Solin. c. 5, Priscian. *ib.* v. 489 sqq.). « Prope oppidum Tyana Jovis ὁρκίου aqua erat, cui eamdem vim tribuebat superstitiosa antiquitas, » ut testatur Philostr. *Vit. Apollon.* lib. I, 6. p. 7 : τοῦτο (τὸ ὕδωρ) εὐόρκοις μὲν ἡδύ τε καὶ ἵλεων, ἐπιόρκοις δὲ παρὰ πόδας ἡ δίκη· ἀποσκήπτει γὰρ καὶ εἰς ὀφθαλμοὺς καὶ εἰς χεῖρας καὶ εἰς πόδας. Vid. plura ejusdem generis ap. Huet. p. 499 sq. — Vss. 77-78. desunt in Aldin., legebat tamen eos Schol. qui interpretatur χαῦνον, παραλελυμένον, ἐκλελυμένον, ᾧ ἐναντίον τὸ συνεστηκὸς καὶ συνεσφιγμένον; sunt in codic. Vulcan. et in Paris. Bibl. publ. — Vs. 79. « Contra fons solis in Troglodytis (Plin. II, 103), appellatur dulcis, et circa meridiem maxime frigidus, non paulatim tepescens, ad noctis media fervore et amaritudine infestatur. » *Huet.* Cf. Herodot. IV, 181, Diodor. XVII, L, 4 sqq.; Pompon. Mela. I, 8; Q. Curt. IV, 29, etc. — Vss. 83-86. Aldin. etc., τὴν ἄχνην, correxit ὡς ἄχνην Huetius, qui plurima hujus miraculi affert exempla, quæ vide, p. 501 sq. — Vs. 87. Aristot. *Mirab. Auscult.* CXXVII : Ἐν δὲ Σκοτούσαις τῆς Θετταλίας φασὶν εἶναι κρηνίδιόν τι μικρόν, ἐξ οὗ καὶ ῥεῖ τοιοῦτον ὕδωρ, ὃ τὰ μὲν ἕλκη καὶ θλάσματα ταχέως ὑγιεινὰ ποιεῖ καὶ τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν ὑποζυγίων. « Hæc sumpsit Sotion pæne αὐτολεξεί. » *Huet.* Cf. Plin. XXXI. 2 ex Theopompo, Solin. c. 4, Plin. jun. VIII, epist. 20. — Vs. 90. « Brunck. στρέφει, cod. τρέφει optimo sensu; » *Boiss.* quod recepere cett. editores. — Vs. 93 sqq. Aristot. *ib.* CXXXVIII (150) : ἐν Ἰλλυριοῖς δὲ τοῖς Ἀρδιαίοις καλουμένοις, παρὰ τὰ μεθόρια τῶν Αὐταρεατῶν, κἀκείνων φασίν ὄρος εἶναι μέγα. τούτου δὲ πλησίον ἄγκος, ὅθεν ὕδωρ ἀναπηδᾶν, οὐ πᾶσαν ὥραν, ἀλλὰ τοῦ ἦρος, πολὺ τῷ πλήθει· ὃ λαμβάνοντες τὰς μὲν ἡμέρας ἐν τῷ στεγνῷ φυλάττουσι, τὰς δὲ νύκτας εἰς τὴν αἰθρίαν τιθέασι, καὶ πέντε ἢ ἓξ ἡμέρας τοῦτο ποιησάντων αὐτῶν, πήγνυται τὸ ὕδωρ, καὶ γίγνεται κάλλιστον ἅλας. Cf. Senec. *Quæst. nat.* III, 25. — Vs. 94. Pro εἰ νυξίν, Vulcan. ἐν νυξίν. — Vss. 96 sqq. Sotion : Ἐν δὲ Ἀλιφάνῳ τῆς Ἰταλίας φρεάτιόν ἐστι βαθὺ, οὗ τὸ μὲν ὕδωρ βλέπεται, ἡλίκον δ' ἂν τις χαλάσῃ σχοινίον, οὐκ ἐφάπτεται τοῦ ὕδατος, ἀλλ' ὑπὸ θείου τινὸς κωλύεται. Vulg. βλέπει Huetius mutavit in βλέπεις. — Vs. 100. De fontibus res injectas crusta lapidea inducentibus vide quæ affert exempla Huetius, p. 503, in primis Strabon. V, I, 13 : Ἐφ' οὗ (Σιλάριδος ποταμοῦ) τοῦτ' ἴδιον ἱστοροῦσιν περὶ τοῦ ὕδατος ὄντος ποτίμου, τὸ καθιέμενον εἰς αὐτὸ φυτὸν ἀπολιθοῦσθαι φυλάττον τὴν χρόαν καὶ τὴν μορφήν. Cf. Sil. Ital. VIII, 583 et Plin. II, 103, 5. — Vs. 104. Aristot. *Mirab. Auscult.* LVI (57) : Ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς εἰς Συρακούσας κρήνη ἐστὶν ἐν λειμῶνι οὔτε μεγάλη, οὔθ' ὕδωρ ἔχουσα πολύ· συναπαντήσαντος δὲ εἰς τὸν τόπον ὄχλου πολλοῦ, παρέσχεν ὕδωρ ἄφθονον. Idem ex Aristotele narrat Sotion. Cf. Claudian. *De sexto Consulat. Honor.* v. 508 sqq. —

Vs. 108. Aristot. LIV (55) : Περὶ τὴν Ἀσκανίαν λίμνην Πυθόπολίς ἐστι, κώμη ἀπέχουσα Κίου ὡς σταδίους ἑκατὸν εἴκοσιν, ἐν ᾗ τοῦ χειμῶνος ἀναξηραίνεται πάντα τὰ φρέατα, ὥστε μὴ ἐνδέχεσθαι βάψαι τὸ ἀγγεῖον· τοῦ δὲ θέρους πληροῦται ἕως τοῦ στόματος. Cf. Antig. Caryst. c. 178. Idem tradit Plinius II, 103, 9 de fluvio Novano. — Vss. 112 sqq. Aristot. *ibid.* LIII (54) : Ἐν τῇ Ἀσκανίᾳ λίμνῃ οὕτω νιτρῶδές ἐστι τὸ ὕδωρ, ὥστε τὰ ἱμάτια οὐδενὸς ἑτέρου ῥύμματος προσδεῖσθαι. Cf. Antig. Caryst. *Hist. Mirab.* c. 172, Plin. XXXI, 46, Strabon. XI, xiv, 8, de lacu Arsena s. Thopite. — Vs. 114 *Schol...* ῥύπτω τὸ καθαίρω, ἀφ' οὗ ῥύμματα τὰ καθάρματα, καὶ ῥύμη ἡ στενωπὸς, καὶ ῥυπόω ῥυπῶ, καὶ ῥῦπος, καὶ ἐρρυπωμένα ἱμάτια, καὶ ἕτερα, διὰ τοῦ υ ψιλοῦ. — Vs. 116. Aristot. *ibid.* LXXXI (82) : Ἔστι δὲ καὶ, λίμνη ὡς ἔοικε, πλησίον τοῦ ποταμοῦ, ὕδωρ ἔχουσα θερμόν· ὀσμὴ δ' ἀπ' αὐτῆς, βαρεῖα, καὶ χαλεπὸν ἀποπνεῖ· καὶ οὔτε ζῶον οὐδὲν πίνει ἐξ αὐτῆς, οὔτε ὄρνεον ὑπερίπταται, ἀλλὰ πίπτει καὶ ἀποθνήσκει. Idem Sotion. Cf. inter plurima quæ memorat Huetius, Strabon. VI, iii, 5, Pausan. II, xx, 5, Virgil. VII, 84 sqq., 565 sqq. et præterea VI, 237 sqq., Apollon. Rhod. IV, 597 sqq. — Vs. 120 sqq. « Ἐκεῖ nempe in putido illo lacu Eridano proximo, mox commemorato. » *Huet.* Aristot. *ib.* : Εἶναι δὲ ἐν αὐτῇ (λίμνῃ) αἰγείρους πολλὰς, ἐξ ὧν ἐκπίπτειν τὸ καλούμενον ἤλεκτρον· οἱ δὲ λέγουσιν ὅμοιον εἶναι κόμμει, ἀποσκληρύνεσθαι δ' ὡσανεὶ λίθον, καὶ συλλεγόμενον ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων διαφέρεσθαι εἰς τοὺς Ἕλληνας. Cf. Apoll. Rhod. IV, 603 et Plin. III, 26. « Φυτῶν jungendum cum ἐξάγουσας. Exspectasses κλάδων vel φλόων, vel simile quid; φυτῶν tamen a Paulo scriptum esse puto. » *Jac...* vulgatum τίκτει emendavit ex Aristotele Huetius πίπτει. — Vs. 129 sqq. Aristot. *ib.* CXII (122) ex Polycrito qui de rebus Siculis scripsit... εἶναι... ἔν τινι τόπῳ τῆς μεσογείου, λιμνίον τι ἔχον ὅσον ἀσπίδος τὸ περίμετρον· τοῦτο δ' ἔχειν ὕδωρ διαυγὲς μὲν, οὐ μικρῷ δὲ θολερώτερον· εἰς τοῦτ' οὖν ἐάν τις εἰσβῇ λούσασθαι χρείαν ἔχων, αὔξεται εἰς εὖρος· ἐὰν δὲ καὶ δεύτερον, μᾶλλον πλατύνεται· τὸ δὲ πέρας ἕως εἰς πεντήκοντα ἀνδρῶν ὑποδοχὴν μεῖζον γινόμενον διευρύνεται· ἐπειδὰν δὲ τοῦτον τὸν ἀριθμὸν λάβῃ, ἐκ βάθους πάλιν ἀνοιδοῦν, ἐκβάλλειν μετέωρα τὰ σώματα τῶν λουομένων ἔξω ἐπὶ τὸ ἔδαφος· ὡς δ' ἂν τοῦτο γένηται, εἰς τὸ ἀρχαῖον πάλιν σχῆμα τῆς περιμέτρου καθίσταται. « Eadem hæc Sotion, et alterius præterea fontis Indici meminit, auctorem secutus Ctesiam, qui lavantes in terram ejicit magno impetu. » *Huet.* — Vs. 140. Aldin. edd. κρύπτων τὸ καῖον, Stephan. κρυπτὸν ἔχων τὸ κ. Lessing. e cod. Gud. κρύπτον ἔσω τὸ καῖον, sed in not. restituit κρύπτων. Aristot. *ib.* XXXVI (34) : Φασὶ δὲ καὶ περὶ Ἀτιντανίαν πρὸς τοῖς ὁρίοις τῆς Ἀπολλωνιάτιδος εἶναί τινα πέτραν, ἐξ ἧς τὸ μὲν ἀνιὸν πῦρ οὐ φανερόν ἐστιν· ἐπειδὰν δ' ἔλαιον ἐπιχυθῇ ἐπ' αὐτὴν, ἐκφλογοῦται. — Vs. 142. Cod. Gud. στάζεις. Vulcan. in scholiis : γρ. ἐκ παλαιοῦ ἀντιγράφου. ἔλαιον ὑπερστάξας, contra metrum. — Vss. 143 sqq. Dicit et Plinius de gagate lapide qui *oleo restinguitur.* (Lib. XXXVI, xxxiv, 6.) — Vs. 147. Schol. δέλτοι, βίβλοι. — Vss. 148 sqq. Aristot. *ibid.* CXIV (124) : Φασὶ καὶ ταύτης τῆς κρήνης (fontis oleum fundentis in agro Carthaginiensi), πλησίον εἶναί τινα πέτραν, αὐτοφυῆ, μεγάλην τῷ μεγέθει· ταύτης οὖν λέγουσιν, ἐπειδὰν μὲν ᾖ θέρος, φλόγα ἀναπίπτειν πυρός· χειμῶνος δὲ γενομένου, ἐκ τοῦ αὐτοῦ τόπου κρουνὸν ὕδατος ἀναρραίνειν, οὕτω ψυχροῦ ὥστε χιόνι συμβαλλόμενον, μηδὲν διαφέρειν· καὶ τοῦτό φασιν οὐκ ἀπόκρυφον, οὐδὲ μικρὸν χρόνον φαίνεσθαι· ἀλλὰ τὸ μὲν πῦρ ἀνιέναι τὴν θερείαν ὅλην, τὸ δὲ ὕδωρ πάντα τὸν χειμῶνα. « Plura ejusmodi fontium, naphtha, aquæ innatante, ardentium, exempla profert ad illum locum Beckm. » *Jac.* — Vs. 151. ῥεῖθρον hoc Thraciæ flumen est Pontus nomine, cujus lapides, non sanguine, ut scribit Paulus, sed aqua respersi, ignem concipiunt. Aristot. *ib.* CXV (125) et inde Antigon. Caryst. c. 131 : Ἐν ᾧ (ποταμῷ) λέγεται... καταφέρεσθαί τινας λίθους, οἳ καίονται, καὶ τοὐναντίον πάσχουσι τοῖς ἐκ τῶν ξύλων ἄνθραξι· ῥιπιζόμενοι γὰρ σβέννυνται ταχέως, ὕδατι δέ ῥαινόμενοι ἀναλάμπουσι καὶ ἀνάπτουσι κάλλιον. Cf. *ibid.* c. XLI. et Plin. II, 106 (110) 1, de Hephæstiis Lyciæ montibus. « Quæ cum exscriberet, Paulus, pro eo quod legitimum est, ἐπιρραινόμενον ὕδατι, videtur legisse αἵματι. » — Vs. 152. Aldin. ἅπτοντας αἰείδαμας, Vulcan. ἅπτοντες ἀείδαμας, in edit. Stephan. emendatt. ἀειδάλους, Vulcan. autem ipse in schol. ut ex ms. ὡσεὶ δᾷδας, quod receptum est; Lessing. αἰεὶ δᾷδας. — Vs. 157 sqq. Comp. Huetius Achil. Tatium., II, p. 95, edit Salm. aliaque affert exempla. — Vs. 158. Vulg. σμίγδην, Cod. Gud. μίγδην, quod dat et Scholiastes, interpretans μεμιγμένα. — Vs. 160 τετρακτύος πιστοῦται. Schol. : τουτέστι, τὴν τῶν τεττάρων στοιχείων μίξιν βεβαιοῖ. Vid. totam de hoc loco Huetii notam, quam etiam exscripsit Jacobs., qui de quatuor Empedoclis elementis, deque ejusdem opinione de φιλίᾳ et ἔχθρᾳ jubet adire Menag. ad Diog. Laert. VIII, 76, p. 384, etc. — Vs. 164. Ald. κρινῶν, Vulcan. κρίνων, Sylburg. in marg. exempli Gruteri, κυρνῶν ἢ κρηνῶν. Veram lect. dedit Stephan. et Gud. codex. — Vs. 167. « Deum nos jubet mente contemplari, at vetat similem existimari imaginum, quibus eum humana imbecillitas adumbrare conatur; cum ne animo quidem ignota ejus natura comprehendi possit nedum spiritus corporeis simulacris exhiberi. » *Huet.* — Vs. 174. Schol. Ἄναρχον φῶς γινωσκόμενον. — Vs. 175. id. : Ἀρρήτως καὶ λεπτῶς ἐκπνεόμενον. — Vs. 176. id. Φέρον, διεξάγον. Τοὺς ἀνθρώπους δοκεῖ λέγειν κόσμους, τοὺς πληροῦντας τὸν κόσμον, οἳ παρέρχονται, εἶτα ἕτεροι γίνονται, καὶ αὖθις ἕτεροι, οὓς, διὰ τὸ πολλάκις τὸν κόσμον πληροῦν, λέγοι ἂν κόσμους πληθυντικῶς. « Attamen φέρον hic sumi quoque potest pro *gignens, proferens.* » *Huet.* — Vs. 177. Schol. χωρίῳ, κόσμῳ probante Huetio; χωρίον ut latine *spatium.* — Vs. 189. « Pro θεώσεις, Lessingius ait in cod. Guelpherbitano reperisse se θεάσεις (?). Atque sic legisse videtur Ancantherus, cujus hæc est versio :

Quod cupis invenies, hæc stet modo firma voluntas,
invento ut melius præsens præsente fruaris.

Et θεάσεις (?) optime ad sensum faciet, climace sic disposito : « Cupies, quæres, *videbis,* i. e. invenies. » At jam τὸ κρεῖττον non erit ψυχὴ [ut vult Scholiastes], sed θεός; estque notissimus hic τοῦ κρείττονος sensus de quo multi dixerunt, et ipse ad Eunapium... Servavi tamen θεώσεις, quod plus habet auctoritatis, plus græcæ proprietatis, sententiamque efficit egregiam. » *Boiss.*

LXXVI. Edidit Fabricius, in *Biblioth. græc.* t. VIII, p. 136 (t. IX. p. 97, ed. Harl.), Brunck, *Anal.* t. III, p. 277, n. DXCVI : (« penes me est cod. ms. bonæ notæ, in quo præter alia Basilii exstant Naumachica; inde carmen hoc emendatius, quam apud Fabric. legitur, protuli. ») *Br.* — « Basilium quemdam invenio Protospatharium, qui circa ann. Chr. 956, multa præclara gessit contra Arabas in Italia inferiore et Sicilia, ubi Arabum ducem, Ammar sive Ebn-Ammar magno prælio fudit. De Basilio cf. ad Epigr. ἀδέσπ CCCLXI. » (*Anth. Pal.* IX, 686. Ἠνορέης ὀλετῆρα). *Jac.* — Vs. 2 Καρχηδονίων. Arabas intellige qui Africæ septentrionalem oram tunc imperio tenebant.

LXXVII. E cod. reg. 2720, p. 11, Boissonad. et e codd. biblioth. Laurent. Florent. 29, plut. 53, p. 160. Piccolus ediderunt, hic in *Supplém. à l'Anthol.* p.

209 sq. cum notis ; ille in *Anecd. gr.* t. II, p. 469 sq., uterque cum lemmate Λέοντος φιλοσόφου, quem Boissonadius monet non confundendum esse cum Leone sapiente, imperatore. Vid. infr. n. 92, XCII. Damus nos e codice Bibl. publ. Paris. (Bibl nat.). 1773, f. 264 v°, 265 r°. — Vs. 3. Omn. codd. ὑδρηχόοιο, correxit Boissonn. quod accepit Piccol., qui tamen suspicatur quamdam esse in ὑδρηχόοιο contractionem. — Vs. 4. cod. 1773 πολλῶν, male; Florent. πολεύων. — Vs. 5 sq. comparat Boissonad. Ovid. *Tr.* III, 10 de frigore regionis Ponticæ : Nudaque consistunt formam servantia testæ ‖ Vina, nec hausta meri, sed data frusta bibunt. Cf. etiam Virg. *Georg.* III, 362 sqq., Plin. XIV, 17, etc. — Vs. 6. cod. 1773. ῥήγνυσι, ut infr. vs. 21. λέγουσι. — Vs. 14. Omnes post κελ. με quod bene expulit Boisson. — Vs. 15. Codd. Boiss. et Flor., Picc. πείσῃς, 1773 et Boiss. πείσεις. — Vs. 16. Boiss. ex cod. νεκροστόλοις, Florent., alt. Paris., Piccol. νεκυοστόλοις; hic : « Perspicuum est poetæ duas vocales υο in voce νεκυοστόλοις pro una haberi. » — Vs. 20. Omn. mss. Βλεμύων. « Quo de populo vid. Steph. Quatremerius, *Memor. de Ægypto,* t. II. Agisymbi, Ptolemæo memorati, interiorem Æthiopiam habitabant. » *Boiss.*

LXXVIII. *Eumeniæ.* Edidit Arundell. *Itin. VII eccles. As.,* in tab. lithogr., sine numero. Inde Franz. *Corp.* n. 3893. — Cf. nn. 3814, 3843, etc.

LXXIX. Cramer. *Anecd. Paris.* t. IV, p. 296; Piccol. *Suppl. à l'Anthol.* p. 135. — Vs. 1. Cramer. ἐπέφνης, ἀγαθὸν δέ τ' ἐξ... correxit Piccolus. — Vs. 2. pro τόνδε suspicabatur Piccol. τονδί. — Vs. 3. Piccol. legendum censuit Ἄρες· ὅς γ' ἐν ἰωχμῷ, sive ἐν αὐτῇ. — Vs. 4. Cramer. παρέχοις, emendavit Piccolus.

LXXX. Cramer. *ibid.* p. 296, Piccol. *ibid.* — Vs. 1. Cramer. ἐν δέ τι τείχ., correxit Piccolus. — Significat poeta ad hostem a muro defendendum multum semper valere tela. — Vid. epigr. præced.

LXXXI. Cramer. *ibid.* p. 303 sq. — Vs. 3. τρίπτηχυς λίθος cippus sepulcralis esse videtur, ut conjicere licet ex simili Philes locutione p. 320, 58, edit. Wernsd., Τρίπηχυς τάφος. — Vid. epigr. sequens, in quo est idem versus ἀλλ' οὐ παρ... — Vs. 4. τὸ φῶς Christus est, ἡ τὸ φῶς τεκοῦσα virgo Christi mater. Cf. supr. C. III, 375.

LXXXII. Cramer. *ibid.* p. 304. — Vs. 3. repetitus est a præced. epigr. — Vs. 7. Cramer. αὐτά. — Vs. 8. Virgineus μαθητὴς Joannes est, cui Christus moriens matrem suam commendavit, quod hisce verbis explicuit Nonnus, *Joannis paraphr. evangel.* XIX, 25 sqq. :

Γύναι, φιλοπάρθενε μῆτερ,
ἠνίδε παρθένον υἷα· καὶ ἔμπαλιν εἶπε μαθητῇ
ἠνίδε παρθενική, φιλοπάρθενε, σεῖο τεκοῦσα
νόσφι τόκου.

— Cf. Eudoc. p. 311 : τὸν παρθένον Ἰωάννην.

LXXXIII. Bandin. *Catal.* t. II, p. 45. in cod. ms. XIV, sec. Æschyli tragœdias continente, post *Prometh. relig.* — Vs. 11. κρώζων, proprie *crocitans, cornicans;* cf. Aristoph. *Plut.* 369 et al. — Vs. 13 : Bandin πῶς quod, si hac et sequenti sententia interrogetur, admitti potest. — Vs. 15. Bandin. τὸν θρόνον quod minime qua ratione explicari possit video : τὸν ἐκβαλόντα κτλ. pro τὸν ἐκβαλεῖν τ. θρ. εἰπόντα Δία. — Vs. 16. κατηγμένος, *reductus, restitutus, redditus.* — Vs. 17. ἔργον pro ἐργάτην, *ministrum,* seu *instrumentum;* συντριβής, christiano sensu.

LXXXIV. Bandin. *Catal.* p. 83. in fine cod. XIV s. in quo sunt Æschyli tragœdiæ quinque. Eumenidibus subjiciuntur quinque hæc disticha quæ parvi pretii et seculi haud ita vetusti videntur.

LXXXV. Bandin. *Catal. etc.* III, p. 94, in cod. XIV sec. Galeni *de Usu partium corporis humani* libros XVII continente. Clauditur tractatus hocce epigrammate elegiaco.

LXXXVI. Piccol. *Suppl. à l'Anth.* p. 212, e cod. Flor. 9, plut. 32, p. 118. E lemmate abstulimus verba τοῦ προγεγραμμένου δράματος, quibus indicatur hoc epigramma Sophocleæ fabulæ subjecta fuisse. — Vs. 2. Cod. ἀμοῦ μητρὸς, correxit Piccol. — Vs. 7. Cod. παρέχειν. — Vs. 9. Suppl. Piccolus ἔπειθ'. — Vs. 10. Idem inter alia conjicit ἐξεκάλεσσεν ex Sophocle ipso, *Œd. Col.* 1383.., ἀράς, ἅς σοι καλοῦμαι. Cod. ἐξεπέλασεν, fort. ab ἐκπελάζω, *admovit.* — Vs. 12. Suspicatur doct. Piccolus ἀνδροφόνων, hac sententia : « une longue tempête de guerriers homicides. »

LXXXVII. E cod. Florent. 2725, p. 180 b. Piccolus *ibid.*, 219 sq., qui, opinor, lemma addidit, *sic :* [Ὑπόθεσις εἰς τὸν Σοφοκλέους Φιλοκτήτην.] — « Vs. 2, fort. ἐλθεῖν οὐ τὰ τόξα δεῖν μόνα », ex qua conjectura recepimus δεῖν. — « Vs. 7. fort. ἄγαν. » *Picc.*

LXXXVIII. Ex cod. Bibl. publ. Paris. 1773. — Edidit et Bandinius *Catal. codic. medic. Laurent.* t. II, cod. XXXVII, 1, col. 198. — Lemma dedit Gail. — Vs. 1. Cod. nost. κισύβη quod verbum quocunque modo scribas, lexicis, vel *Thesauro* deest. Interpungit Gail. post κισσύβη, ἡ βουκολικὴ referens ad βίβλος. — Vs. 2. Bandin, ἐγκ. — Vs. 4. legit λάβροις, eod. sensu.

LXXXIX. Dedit J.-B. Gailius in *Philologo.* t. XXIV, Theocr. vol. 2, p. 441 ante Holoboli εἰς τὴν Θεοκρίτου Σύριγγα synopsin metrorum. — Vs. 2. Codic. marg. et Bandin. εὔνουν τεκνίον. — Bandin. *Catalog. Bibl. Laur.* t. II. cod. XXXVII, 1, p. 197.

XC. Boissonad. *Anecd. gr.* t. II, p. 472, ex cod. Bibl. publ. Paris. 1310, p. 409, 1. γυμνάσαι γνῶσιν.. παρορμῶν μίμησιν... quid velit poetaster haud satis liquet.

XCI. Bandin. *Catal. etc.* t. II, p. 577 e cod. XV sec. Ejusdem versio est.

XCII. Boissonad. Leoni philosopho ut indignum non tribuit, quamvis sit sub ejus nomine in ms. Bibl. Publ. Paris. 2720, p. 11 ex quo edidit. *Anecd. gr.* t. II, p. 471, Piccol. e codd. Florent. Bibl. Laur. n. 29, pl. 57; 9, pl. 32; 24, pl. 32; 25, pl. 25, seu A, B, C, D. Dederat Bandin. *Catal. Bibl. Laur.* t. II, p. 97, ex cod. 31; recensuimus ex duob. mss. Bibl. publ. Paris. in eod. cod. n. 1773, f° 63 r° et f° 265 v°. — Lemma, Paris. nost. id. Boiss., Flor. A, Ἡρωϊκοί, Flor. D, ἡρωελεγεῖοι. — Vs. 1. Par. nost. f. 63 ἔβην. — Vs. 2. Omn. Paris., Flor. A, C, προὔβης, B, D. ἐ. δ' ὅθεν προέβης, fortasse ποῖ (*Piccol.*). — Vs. 3. Piccolus addidit σε. Paris. nost. 63, ὄντα. — Vs. 4. Id. *ibid.* et Boiss. ἀπατέει, f. 265, et Flor. A. ἀπαθέει, Flor. B. ἀστατέει. Flor. C. D. φύλλων, Par. nost. 63 φύλλῳ δ', 265 et Flor. A, B, C. φύλλῳ, Par. Boiss. φύμῳ, conjiciebat φυρμῷ. — Vs. 5. Flor. A, omn. Par. βροτὸς, Flor. D βροτοί. Par. nost. 63 τὰ δ' ἀσπαντοφι, Flor. A. nost. Par. τἀπ' αὐτόφι, Flor. B, C, Bandin. τὰ δ' ἀπ' αὐτῶν ἐς τάδε. — Vs. 6. Flor. D. ποιέει, cett. πονέει.

XCIII. — « In tabula marmorea prope *Antium* reperta, posthac in Museum Britannicum translata, ubi asservatur in subterraneis; infra titulum insculpta larva est aut sceletum humanum. » Franz. *Corp. insc. gr.* t. III, p. 938 sq. n. 6309, qui post alios edidit. Citat Boissonad. *Ad Holsten. Epist.* p. 452. — Vs. 1. Σκῆνος proprie *tabernaculum*, idem quod σῶμα est, ud apud Metaphr. II *Ad Corinth.* 5, 1 : Ἐὰν ἡ ἐπίγειος ἡμῶν οἰκία τοῦ σκήνους καταλυθῇ. — Vs. 2. Cf. epigr. sepulcrale quod citat Welkerus : Ἀλλ' ἔμπας δόξας κενεὰ χάρις· εἰν Ἀΐδα γὰρ Μίνω Θερσίτης οὐδὲν ἀτιμότερος. Quam sententiam et philosophi et oratores sacri sæpissime et sexcentis modis exposuere ; nullus vero ea de re vetustioris illius Michaelis Menoti vim et audaciam æquavit : « Je vous prie, quand vous serez là (dans un cimetière), et que vous en aurez le temps, prenez la teste d'vne reine, d'vne duchesse ou d'vne grande dame qui fut sur toutes autres excellente en beauté; comparez auec cette teste celle d'vne pauure seruante qui, dans ce monde jadis gaigna sa vie à porter la lessive et à lauer les escuelles, y voyez-vous quelque différence ? » *Feria quinta post Cineres*, f° VI recto, col. 1 et 2. Citabam ego in Dissertatione *De la Comédie politique dans les colléges*, p. 22.

XCIV. Bandin. *Catal. etc.* II, p. 618, ex cod. XV sec. inter alia Æschinis epistolas XII continente. Legitur hoc distichon post tertiam. Vertit Bandin.

XCV. Bandin. *Catal. etc.* t. III, p. 323 sq. in cod. sec. XV.

XCVI. Bandin. *Catal.* t. III, p. 34. in cod. sec. XIII, post *Ammonii Hermeæ Comment. in Decem Aristotelis prædicamenta.* Editoris ipsius versio est.

XCVII. Piccolus *Suppl. à l'Anthol.* p. 212 e cod. Florent. 11, plut. 32, p. 20. — Vs. 4. Cod. ἡγεμονίων.

XCVIII. Boissonad. *Anecd. gr.* t. II, p. 473. Codicis gloss. marginalis : Ὅρα τὰς δέκα κατηγορίας, Cramer, *Anecd. gr. Par.* t. IV, p. 283 sq. — Vs. 1. Arist. *Categ.* III, 1 : Οὐσία... ἣ μήτε καθ' ὑποκειμένου τινὸς λέγεται, μήτε ἐν ὑποκειμένῳ τινί ἐστιν· οἷον ὅτις ἄνθρωπος, καὶ ὅτις ἵππος. — Vs. 2. Arist. *ib.* c. 4. — Vs. 3. id. *ibid.* c. 5 : Πρός τι δὲ τὰ τοιαῦτα λέγεται, ὅσα αὐτὰ, ἅπερ ἐστὶν, ἑτέρων εἶναι λέγεται, ἢ ὁπωσοῦν ἄλλως πρὸς ἕτερον. Categoria relationis; pro σχέσις Arist. ἕξις. — Vs. 7. Cod. τῶν παρ' ἄλλ. correxit Boisson., quod tamen non in textum recepit. — Vs. 8. Cod. κλίσις τι, idem correxit in nota, cum mentione « forsan » utrobique. — Cf. *infr.* Cap. v, inter *Irrisor.* 64. Μόλις διαδρὰς.

XCIX. Piccol. *Suppl. à l'Anthol.* p. 200, e cod. Florent. 33, plut. 32, p. 1 b. — Vs. 1. Cod. et Piccol. πένταθλος; scripsi quod sententia postulare videtur — Vs. 5. Conj. Piccolus σκόπει δὲ πῶς ἀνθεῖ στέφη, quod sane non insulsum est, sed qua ratione cum præcedentibus congruat non video. — Imitatur poeta epigrammation cujus duo versus a Platonis scholiasta *in Corrivales* 135 E citantur :

πένταθλος οὗτος τοῖς νέοις ἀγωνία,
πάλη, σίγυννος, ἅλμα, δίσκος καὶ δρόμος.

C. Edidit Piccolus, *ibid.*, p. 194 sq. ex cod. Florent. 24, plut. 31, p. 1. — Vs. 4. Cod. φύγε.

CI. Bandin. *Catal. etc.* in cod. XIV sec. Aristotelis *Physic. Auscult.* cum schol. Georg. Pachymeris continente. — Vs. 2. Bandin. ἅτε. — Vs. 3. id. οὗτοι. — Vs. 4. id. ὡς. — Vs. 6. id. μή τισι — Vs. 7. ἔασσι. — Vs. 11. ἀτάρ; conjiciebam et αὐτ'. — Vs. 14. Scribi posset ἀμμερὲς duplici μ, ut scribitur ἄμμορος. — Vs. 16. μετάβλησις lexicis deest, ubi tamen reperitur μετάβλημα. — Vs. 17. Bandin. καί ἐ' καθίζεις ἄνω ὅπου... correxi. — Vs. 19. πᾶσιν καί γ'... scripsi πᾶσιν τ' μαστεύσει. — Vs. 25 ἔχων ἢ σὺ ὑμν. ἀνειν... pro ἀείδειν cogitavi et ἀνύειν. — Vs. 27. ἀχρεῖός τε Γεώργιος, κτλ. alludit suo nomini parum facetus poeta.

CII. *Corp. inscr. gr.* t. IV, p. 336, n. 8725. — Vs. 1. Marmor habet εἰσθένειν. — Vs. 2. μέθης τ. φρ. Sæpe, ut μεθύειν, metaphorice usurpatum, ap. Demosth. *Philipp.* I, xv (p. 54, 9, edit. Reisk.) μεθύει τῷ μεγέθει τῶν πεπραγμένων. Cf. Hor. *Od.* I, 37, 12 : « Fortuna dulci ebria », et gallice eadem ratione dicitur « ivre d'orgueil. » — Vs. 3. εὐμενῶς, sic marmor habere videtur; fortasse tamen legendum εὐμενῆ.

CIII. In basilica cœnobii S. Quintini in Monte (Mont Saint-Quentin), haud procul a *Perona*, in tabula ex argento inaurato, variis angelorum sanctorumque imaginibus distincto, præsertim vero crucibus quinque Lotharingis argenteis, quibus in singulis totidem erant Dominicæ crucis fragmenta. Erant et aliæ eadem in theca, ut præferunt priores quinque epigraphæ, versibus singulis conceptæ. — Ediderunt Benedictini in *Gallia Christ.*, t. IX, p. 1100 sq. Unde repetiit Kirchhoffius, *Corp. insc. gr.* t. IV, p. 370, n. 8809. — Tituli 1-7 « thecarum sunt in quibus reliquiæ illæ condita fuerunt. » *Kirch.* — Vss. 1-4, Theca quæque vicissim loquitur. — Vs. 5. τόπου Kirchhoffii supplementum est.

CIV. Cramer. *Anecd. gr. Paris.* t. IV, p. 294; depravatum carmen multis locis corrigere tentavi. — Vs. 2. αἴροπα quid sit non satis video; fortasse idem valet ac αἰρόπινον quod Suidas, s. v. (Hesych. αἰρόπιον) vertit σκοτεινόν, quodque credideris ex ἀέρος et ὀπός pro ὠπός ab ὤψ formatum. Conjiciebat Piccol. ἔκτροπα. — Vs. 3. Cramer. λιλαιομένη, Piccol. λιλαιομένης. — Vs. 5. Cramer ἢ πῶς τε cum interrogandi signo post versum 9. — Vs 8. Piccol. κυδέος ὑμετ. — Vs. 9. Cramer π. α., ἐὴν (*sic*), claudicante et versu et sensu. — Vs. 10. Cod. δίδω, correxit Cramerus, sed recepit γεννύεσι. — Vs. 11. βρῶμα δράκοντος. Cf. Plaut. *Cas.* II, I, 12, *pabulum Acheruntis.* — Vs. 12. Cram. λαγόσι, fortasse scribendum ἐν λαγόσιν γῆς καὶ ἐν ταρτάρῳ ἠερόεντι. — Vs. 13. Cramer. ἔνθα μόθος τε δνόφος. — Vs. 14. Corruptissimum ἀλλά μ' ἂν ἐλ. κ. εἰκόνα θείαν ὁδεύοις, ut potui, restitui, ut constaret sensus. Piccolus monet corrigendum esse ex codice ἀλλά μ', ἄναξ, ἐλ. — Vs. 15, ἀνάτροπον (fort. ἀνάστροφον) lexicis deest, ubi tamen legitur ἀνατροπεύς, ἀνατροπή, sed longe alio sensu quam quem res postulare videtur. — Vs. 18, inserui σοῦ, postulante metro. — Vs. 21. Cod. αὐγάζει, Piccol. correxit αὐγάζεις; fort. leg. ἥλιον.

CV. Cramer. *ibid.* p. 280, correxit e cod. Piccol. *Suppl. à l'Anthol. Conject. et correct.* p. 239. — Vs. 5. Cramer εἷς λαλέω, Piccol. οἷς; deinde fort. legendum ζωοῖς δέρκομαι ὅσσοις. — Vs. 7. Cod. et Cramer. νεύσεις cum lacunæ indicatione versus initio. In cod. in ejusdem versus fine legitur κούρη, quod ibi restituit Piccolus. — Vs. 8. Omnes παρθενίης, quasi *virginitatis mater;* non recipiendum videtur; scripsi παρθενίη.

CVI. Bandin. *Catal.* ibid. 4. Loquitur Andronici regalis pueri mater. — Vs. 3. Bandinius, posito ad calcem præcedentis versus puncto, scripsit : Ῥίζη δ' ἐπέλθη (*sic*). — Vss. 4-5. ad Christum Dei Verbum vertitur oratio.

CVII. Bandin. *Catal.* ibid. 5. Divum martyrem ille qui ejus imaginem posuit, alloquitur. — Vs. 1. ἐπλούτουν σκέπην, *te opulentum habebam præsidium.* — Vs. 2. fortasse legendum ἐκδέξομαι. — Vs. 4. In sacris litteris vocabulo πνευματικός opponitur ψυχικός, quasi *animalis*. Phot. *Lexic.* ed. Porson. p.656, l. 19 : ψυχικός, σαρκικός.

CVIII. Cramer. *Anecd. gr. Par.* t. IV, p. 280. — Vs. 2. Scripsit νεύμασιν. — Vs. 4. Supple ἀνάγοις, *reddas*.

CIX. Cramer. *ibid.* p. 289. — Vs. 1. φῦλα, in deterius acceptum verbum ut gallice *engeance*, *race*, *espèce* usurpari solent.

CX. Cramer. *ibid.* p. 292. — Vss. 1-4 male apud Cramerum distincti, duo, ut videtur, efficiunt disticha; quinque reliqui hexametri sunt. — Vs. 4. apud Cramerum sic se habet : κ. ἐκπ., μέγαν εἶδες ἄνακτα [Χριστόν],quod ultimum verbum, ut supervacaneum, sustuli, pentametrumque facile, transpositis duobus verbis μέγαν et ἄνακτα, restitui.

CXI. Cramer. *ibid.* p. 292. — Vs. 2. Sensus deest, deficiente uno verbo in sequente, ut apparet ex eo quod pentameter sit; supplevi v. c. ἔχθιστα. — Vss. 5 et sq. Quatuor prioribus versibus inducitur, opinor, Divus Theodorus hæc verba faciens, inde in reliquo epigrammate ipse sanctum martyrem alloquitur poeta.

CXII. Cramer. et Piccolus ll. cc.

CXIII. *Ancyræ;* edidit post Gruterum p. MCLXI 3 et alios Lebas. *Voyage arch. Inscr.* III,p.443,n. 1803, unde repetiit Kirchhoff. *C. insc. gr.* t. IV, p. 365, n. 8794. — « Michaelem imperatorem intelligendum esse alterum hujus nominis, qui Balbus vulgo dicitur (820-29),quia in nummis πιστὸς appelletur (Eckel, VIII p. 239) cognomine per hoc ævum infrequenti. » *Kirchh.* — Vs. 5. Perrot, *Explor. de la Galat.*, τῷ εὐσεβοῦντι καὶ πολιστῇ δεσ.

CXIV. Bandin. *Catal. etc.* In cod. gr. XV sec. p. 3 Harmenopuli *Promptuarium juris* et alia continente.

CXV. Apud Cedren. *Hist. Compend.* part. II, 270, p. 542. In Bardam Theoctisti Logothetæ interfectorem : Τὴν δὲ ἀναίρεσιν αὐτοῦ πυθόμενος ὁ Μανουὴλ, εὐθὺς ἧκε πρὸς τὰ βασίλεια, καὶ ὥσπερ ἐνθουσιάσας εἰπεῖν λέγεται πρὸς τὸν Βάρδαν· Ξίφος κ.τ.λ. Theoctistus et Manuel simul fuerant imperatoris Michaelis nomine tertii tutores, quorum prioris opera, instigante Barda, alter summotus fuerat.

CXVI. Bandin. *Catal. etc.* t. II. p. 679. Ex codic. XI sec. Eusebii Pamphili *Hist. Eccles.* continente. « Præcedunt Eusebiano operi manu paullo recentiore exarata epigrammata quædam parænetica, adscripto titulo : Εὐσταθίου ποίημα τοῦ Ἰκονίου, *Eustathii Iconiensis opus*, » cum hac de eo nota : « Εὐστάθιος quidam Ἰκονίου inter metropolitas sedebat in cœtu quodam procerum et episcoporum habito sub Alexio Comneno Imp. anno MLXXXII. Utrum vero idem sit cum auctore istorum versuum, prorsus ignoramus. » *Bandin.*

α'. Vs. 1. « Op... » Reliquas hujus primæ vocis litteras evanescentes minime expiscari licuit. » *Bandin.*

CXVII. Ex cod. reg. 1630, p. 63 edidit Boissonad. *Anecd.* t. I, p. 401, « cum lemmate τοῦ πρωτασηκρῆτις, quod de eodem Bardale capiendum videbatur. » — Vs. 3. « Philo, *Vita Mosis*, p. 714 : τίκτει γὰρ κόρος ὕβριν, ὡς ὁ τῶν παλαιῶν λόγος. » *Boiss.* Cf. *ibid.* p. 49, Γεωργίδ. Γνωμολόγιον : Κόρος ὕβρεως ἀρχή, ubi Boissonadii vide notam, in qua citat Gregor. Naz. *Or.* XVII, p. 275 : κόρος πατὴρ ὕβρεως, Aristotelem in Stobæi tit. III, 54 : τίκτει γάρ, ὥσπερ φησὶν ἡ παροιμία, κόρος μὲν ὕβριν, ἀπαιδευσία δὲ μετ' ἐξουσίας ἄνοιαν, et addit : alia indicavi in *Gnomicis* ad Theognidem, 153, p. 246. — « Οἰνοχεῖον vas illud est cujus vulgo est usus in mensis principum, quod *nef* seu navim nostri a forma vocant ; in quo includuntur alia ad potum vascula necessaria. » *Ducang.*

CXVIII. Ex cod. reg. 1630, p. 147, edidit Boissonad. *ibid.* p. 400. Exprimunt hoc et sequens carmen turbidos motus et mœrores animi sub veterum peccatorum onere gementis, redolentque Psalmos Davidis pœnitentiales, in primis XXXVII, etc.

CXIX. Ex eodem codice, Boissonad. *ibid.* Mors ista animi peccato quasi interfecti a christianis oratoribus et poetis inferioris ævi tractari solebat.

CXX. Ex. cod. reg. 1630 p. 147 edidit Boissonad. *ibid.* Cf. duo superiora ejusdem argumenti, ejusdemque auctoris epigrammata. Lemma : Τοῦ αὐτοῦ Μονόστιχον εἰς τὸ αὐτό.

CXXI. « In thesauro abbatiæ Grandismontis (Grandmont), in tabula argentea inaurata, cujus anticæ parti crux immissa est, quæ e veræ crucis ligno facta esse creditur; posticæ titulus inscriptus est. *Corp. insc. gr.* t. IV, p. 339, n. 8735. — Alexius Ducas, cujus olim fuit hoc cimelium (vs. 16), oriundum se esse gloriatur ab Irene Ducæna, Alexii Comneni imperatoris conjuge (vs. 14), qui imperium tenuit ab anno post Chr. 1081 usque ad 1118. Eam matris matrem fuisse dicit vs. 13. Videtur igitur Alexius ille esse Mariæ Comnenæ, Irenæ Ducænæ filiæ, filius, qui cum Andronico fratre memoratur apud Cangium in *Hist. Byz.* I, p. 178, ad annum post Christum 1144. — Vs. 1. τριδενδρία crux vocatur J. Christi, quia eam e triplici ligno, pini scilicet, cedri, cupressi fabricatam fuisse vulgari illa ætate fama celebratum est atque creditum... Notandæ præterea formæ novitii,non antiqui coloris φυέντι pro φύντι, ῥιζόπρεμνον, καλλιδενδρίας, quæ nullo in lexico reperiuntur. » — *Kirchhoff.* — Vs. 10. Cf. Hor. ad Pison. *stillabit rorem.* Pro Ἑρμῶν quod sensu caret, scripsi ἔρνων.

CXXII. Bandin. *Catal. etc.* t. III, p. 411, in cod. ms. X sec. post. Joan. Climacis sermonem *Ad Pastorem.* Volumen claudunt versiculi. — Vs. 6. Bandin. ἀπείργοις, *utinam amoveres...* quod cum σοφῶς male quadrat.

CXXIII. Bandin. *Catal. etc.* t. III, p. 21, in cod. XIV sec. Boetii dialecticæ versionem continente. « In fine tractatus hoc distichon iambicum apponitur », quod sic ipse transtulit editor.

CXXIV. Cramer. *Anecd. Paris.* p. 285. — Vs. 2. sic habet : χαίρειν μακρὰν φράσας τίς, εἷς Θεὸς γιν. Heptametrum ad justam mensuram, sublata voce μακρὰν, redegi, et interpunctionem correxi. Resecuerat et id verbum, ut sensui parum utile, noxium metro, Boissonadius qui ex alio codice ediderat hoc epigr. *Anecd. gr.* t. II, p. 471. — Vs. 3. Gregor. : Ὁ δὲ Υἱός, ἐὰν μὲν ὡς αἴτιον τὸν Πατέρα λαμβάνῃς,

οὐκ ἄναρχος· ἀρχὴ γὰρ Υἱοῦ ὁ Πατὴρ, ὡς αἴτιος· ἐὰν δὲ τὴν ἀπὸ χρόνου νοῇς ἀρχὴν, καὶ ἄναρχος.

CXXV. Edidit A. Maius in *Scriptt. vett. nova Collect.* V, p. 29, n. 2. Repetiit Kirchhoff. in *Corp. insc. gr.* n. 8814, cujus supplementa et emendationes recepimus, ablatis tantum scripturæ varietatibus per iotacismum factis.

CXXVI. Bandin. *Catal. etc.* In codic. XIV sec. opus habente cui titulus est : Ἰωσήπου ἐκ τοῦ πρὸς Ἕλληνας λόγου τοῦ ἐπιγεγραμμένου κατὰ Πλάτωνα περὶ τῆς τοῦ παντὸς αἰτίας. — Vs. 2. Bandin. : ἀμαξίας, quod emendavit ipse in *Addendis et Corrigendis* p. 694. — Ejusdem versio est.

CXXVII. Cramer. *ibid.* inde Piccolus. *Suppl. à l'Anthol.* p. 133, qui valde corruptam apud Cramerum interpunctionem restituit.

CXXVIII. Cramer. *ibid.* p. 294 sq. — Vs. 1. corruptus videtur, utpote quem, opinor, cum quarto confudit scriba : legendum fort. καὶ κοίρανοι, præbente voce βασιλεῖς anapæstum pro iambo, qui paulo melior est quam pyrrhichius, in quarta sede.

CXXIX. *ibid.* p. 293. — Vs. 7. cod. παρῶν (*sic*) correxit Cramer. — Vs. 11. Cramer. καὶ μή; rerum tenore postulari videtur ἵνα μή. — Vs. 13. Cramer. εἴ μοι et vs. 14, εἰ πνεύματος, quod manifeste poetæ menti contrarium est.

CXXX. E. Cramer. *ibid.* p. 314 sq. — Vs. 1. Cram. ἤλιτ', correxi. — Vs. 4. Cram. παναίσχεα. — Vs. 7. λάβρον fort. leg. πνεῦμά τε λαβ. *spiritusque avidus flabat...* — Vs. 8. ἔπνει, priore syllaba correpta, ut apud istius ævi poetas haud raro fit; cf. supr. ἔξυπνος. — Vs. 9 incompte factus, ut cujus in posteriore hemistichio anapæsti aut dactyli locum tenet spondeus. — Vs. 11. cod. πεπαυμένοις, emendavit in nota Cramerus. Fortasse legendum οἰακίσοι, *spiritus tuus (me) regat.*

CXXXI. Cramer *ibid.* p. 320; inde repetiit Piccolus, *Suppl. à l'Anthol.* p. 147, qui jam animadvertisse memorat Boissonadium (ubi?) a misero poeta pro correpta primam σβεννύεις syllabam usurpari.

CXXXII. Cramer *ibid.* p. 334. Haud plane liquet sententia.— Vs. 1. Cessisti seu cede a cælo mihi etc. — Vss. 1, 2. Hæc, opinor, respondet Christus rex.

CXXXIII. Cramer. *ibid.* p. 316 sq. — Vs. 3. Veteres poetas meminit Christianus hic noster quibus de Amore placuit contraria contrariis miscere. Cf. enim Sappho. ap. Hephæst. 7, p. 42 (Boissonad. *Lyric.* Sapph. fragm. 29) : Ἔρος δ' αὖτέ μ' ὁ λυσιμελὴς δονεῖ ‖ γλυκύπικρον ἀμάχανον ὄρπετον; Musæi Poemat. 166 : Ἤδη καὶ γλυκύπικρον ἐδέξατο κέντρον ἐρώτων; Plaut. *Cistell.* I, 1, 70-72 : amare... amarum 'st...Amor et melle et felle est fecundissimus etc.; Catull. 78, v. 17, sq. Dea... quæ dulcem curis miscet *amaritiem.*

CXXXIV. Cramer. *ibid.* p. 316. — Vs. 2. Sic interpungit : κ. ἔνθ, ἕλκομαι, Χρ. κρίνον.

CXXXV. E. Cramer. *ibid.* p. 316; edidit Piccolus, *Suppl. à l'Anthol.* p. 146. — Vs. 4. Cram. φόρε, mendo typographico, cod. φέρε; alius cod., citante Boissonadio, simili librarii errore, habet φέρειν pro φέρε. Vetus poeta eodem sensu, paucioribus verbis : Ἆρ' ἐστὶ συγγενές τι λύπη καὶ βίος, et alius : Οὐκ ἔστι βίον εὑρεῖν ἄλυπον οὐδενί.

CXXXVI. Cramer. *ibid.* p. 383. Alloquitur Deum Christianus et rogat ut a mente et corpore suo amoveatur malum. — Vs. 2. sqq. respondet Christus. — Vs. 3. melius fort. vertas *exanimis.* — Vs. 5. μορφῆς ut εἴδους eodem sensu quo γένος est. — Cf. epigr. seq.

CXXXVII Cramer. *ibid.* p. 304. — Vs. 1. Cod. et Cram. προστάτης. — Vs. 3. Verba σὺν μαθ. παρθ. jam occurrerunt in prece alia, supr. LXXXII, vs. 8.

CXXXVIII. Cramer. *ibid.* p. 305. Christum alloquitur poeta. — Vs. 4. ludit similitudine verborum ἀποτρόπαιον *quod averruncat*, et τρόπαιον, crucem quæ pro *tropæo* Christo fuit, mali victori.

CXXXIX. Cramer. *ibid.* p. 314. Attingit fortasse eos qui Virginem Mariam non satis divina dignitate præditam pingerent.

CXL. Cramer. *ibid.* p. 315. Piccol. *Suppl. à l'Anthol.* p. 144. — Vss. 1 et 6, δεσπότιν *i. e.* Κωνσταντινούπολιν. — Vss. 3 et 4. Piccolus post Cramer. ἡδίους λόγους, ‖ αὐτῃ, σοφ. — Vs. 4. Cramer Ξέρξην. ‖ αὐτῃ. τ. δοῦλα...

CXLI. Edidit Miller *Catal. codd. gr. Scorial.* p. 46, dialogi vicibus non distinctis.

CXLII. Bandin. *Catal.* t. II, p. 77, e cod. XIV s. Primum Oppiani *De Piscat.* librum claudit hoc epigr. et sequens.

CXLIII. Bandin. *ibid.* t. II, p. 78. Cf. id. *ibid* t. III, p. 389. — Vs. 3. Bandin. τὴν πεντάδα. — Vs. 6. id. δυσέβδομον. Ex his tenebris eliciat alius, si poterit, et ut volet, vel auxiliante Angeli lumine, aliquem sensum ; nos autem in istis argutiolis Byzantinis intelligendis totum deficit acumen.

CAPUT V

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ
ΣΚΩΠΤΙΚΑ

1. ΑΡΧΙΛΟΧΟΥ.

Ἀσπίδι μὲν Σαίων τις ἀγάλλεται, ἣν παρὰ θάμνῳ
ἔντος ἀμώμητον κάλλιπον οὐκ ἐθέλων.
Αὐτὸς δ' ἐξέφυγον θανάτου τέλος· ἀσπὶς ἐκείνη
ἐρρέτω· ἐξαῦθις κτήσομαι οὐ κακίω.

2. ΑΣΙΟΥ.

Χωλὸς, στιγματίης, πολυγήραος, ἶσος ἀλήτῃ,
ἦλθεν ὁ κνισοκόλαξ, εὖτε Μέλης ἐγάμει,
ἄκλητος, ζωμοῦ κεχρημένος· ἐν δὲ μέσοισιν
ἥρως εἱστήκει, βορβόρου ἐξαναδύς.

3. ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Φημὶ τὸν οὐκ ἐθέλοντα φέρειν τέττιγος ἄεθλον,
τῷ Πανοπηιάδῃ δώσειν μέγα δεῖπνον Ἐπειῷ.

4. ΕΜΠΕΔΟΚΛΕΟΥΣ.

Ἄκρον ἰητρὸν Ἄκρων' Ἀκραγαντῖνον πατρὸς ἄκρου
κρύπτει κρημνὸς ἄκρος πατρίδος ἀκροτάτης.

5. ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ.

Ἥλιος ἦν, οὐ παῖς, Εὐριπίδη, ὅς με χλιαίνων
γυμνὸν ἐποίησεν· σοὶ δὲ φιλοῦνθ' ἑτέραν
Βορρᾶς ὡμίλησε· σὺ δ' οὐ σοφὸς, ὃς τὸν Ἔρωτα,
ἀλλοτρίαν σπείρων, λωποδύτην ἀπάγεις.

EPIGRAMMATA
IRRISORIA

1. ARCHILOCHI.

Clypeo quidem *meo* Sæorum aliquis superbit, [quem juxta fruticem
instrumentum labe-carens reliqui invitus.
Ipse autem effugi mortis terminum : clypeus ille
pereat : rursus acquiram non pejorem.

2. ASII.

Claudus, verbero, senior, par erroni
venit nidoris-adulator (*i. e.* parasitus), cum [Meles ducebat-uxorem,
invocatus, juris egens : in mediis autem
heros stabat, limo exortus.

3. SIMONIDÆ.

Edico si quis nolit ferre cicadæ certamen, [Epeo.
eum Panopeiadæ daturum-esse magnum epulum

4. EMPEDOCLIS.

Acronem Agrigentinum summum summo patre me-
celsus habet tumulus præcelsæ patriæ. [dicum

5. SOPHOCLIS.

Sol erat, non puer, Euripides, qui me tepefaciens
nudum fecit : tecum autem amante alienam
Boreas conversatus est : tu autem non sapiens, [qui Amorem,
cum alienam *terram* seris, pallii-furem abducas.

---

1. ARCHILOCHI.

Nunc aliquis nostra se ex Sæis aspide jactet,
sub vepre quam reliqui invitus integram.
Illa quidem valeat : nunc ipse a clade superstes
emam suo non deteriorem tempore. PLUT. DID.

2. ASII.

Erro, senex, claudus, mastigia, venit et ipse
cnissocolax, conjux quum tibi pacta, Meles,
injussus, quia juris egens, mediusque locatur
heros qui limo fœtidus exierat.
NATAL. COM. EMEND.

3. SIMONIDÆ.

Sic volo : detractat si quis certare cicadæ,
ille epulum Panopeiadæ præbebit Epeo.
H. GROTIUS.

4. *De medico Acrone nominato.*

Summus erat medicus, summo patre, summa sed hora
venit; Acron acram nunc Acragantis habet.
vel sic :
venit : summa tenet tunc Acragantis Acron.
H. GROTIUS.

5. SOPHOCLIS.

Non puer est qui me tepefactum, Euripida, nudat
sed solis radii : tu minus ipse sapis,
cui comes est Boreas, alienum dum seris arvum,
et per te est, audit quod spoliator, Amor.
H. GROTIUS.

6. ΑΣΠΑΣΙΑΣ (?)·

Τίπτε δεδάκρυσαι, φίλε Σώκρατες; ἤ σ' ἀνακινεῖ στέρνοις ἐνναίων σκαπτοῖς πόθος, ὄμμασ' ἐλασθεὶς παιδὸς ἀνικήτου; τὸν ἐγὼ τιθασόν σοι ὑπέστην ποιῆσαι. . . . . .

6. ASPASIÆ (?)

Cur lacrymaris, amice Socrates? Numquid te movet pectoribus inhabitans fossis cupido, emissus oculis pueri invicti? quem ego mansuetum tibi promisi facere.....

7. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ἀνδρὶ μὲν αὐλητῆρι θεοὶ νόον οὐκ ἐνέφυσαν·
ἀλλ' ἅμα τῷ φυσᾶν νόος ἐκπέταται.

7. ANONYMI.

Viro quidem tibicini dii mentem non inspiraverunt:
sed simul cum spiritu et mens evolat.

8. ΑΔΗΛΟΝ.

Τὸ παρὰ Μεσσηνίοις
λεχθήσεται πρὸς τοὺς δανειστάς.

Ἔστι Πύλος πρὸ Πύλοιο, Πύλος γε μέν ἐστι καὶ ἄλλος·
Ἔστι τόκος πρὸ τόκοιο, τόκος γε μέν ἐστι καὶ ἄλλος.

8. INCERTI.

Quod dicitur apud Messenios
sic dicetur in feneratores.

Est Pylus ante Pylum, Pylus quidem et alius est:
Est fenus ante fenus, fenus quidem et aliud est.

9. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ἐπὶ τοῦ μνήματος Θρασυμάχου τοῦ σοφιστοῦ
ἐν Χαλκηδόνι.

Τοὔνομα Θῆτα, Ῥῶ, Ἄλφα, Σὰν, Ὕ, Μῦ, Ἄλφα, Χῖ, [Οὖ, Σάν·
πατρὶς Χαλκηδών· ἡ δὲ τέχνη, σοφίη.

9. ANONYMI.

In monumento Thrasymachi sophistæ,
Chalcedone.

Nomen *est* Th, R, A, S, Y, M, A, Ch, U, S
Patria Chalcedon; ars autem, sapientia.

10. ΦΙΛΙΠΠΟΥ,

τοῦ Μακεδόνων βασιλέως.

Ἄφλοιος καὶ ἄφυλλος, ὁδοιπόρε, τῷδ' ἐπὶ νώτῳ
Ἀλκαίῳ σταυρὸς πήγνυται ἠλίβατος

10. PHILIPPI,

Macedonum regis.

Cortice-carens et foliis, viator, hocce in dorso [*montis.*
Alcæo crux figitur altissima

11. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Εἰς τὸν Ἀριστοτέλην.

Σμικρὸς, φαλακρὸς, τραυλὸς ὁ Σταγειρίτης,
λαγνὸς, προγάστωρ, παλλακαῖς συνημμένος.
. . . .

11. ANONYMI.

In Aristotelem.

Pusillus, calvus, balbus fuit Stagirita,
libidinosus, vorax, scortis addictus.
. . . .

12. ΑΛΛΟ.

Πρὸς τὸν γράψαντα τὸ πρὸ τούτου ἐπίγραμμα.

Ἀναλφάβητος οὑτοσὶ στιχογράφος,
ἄνους, ἄφρων, ἄγροικος, αὐθάδης, λάλος.

12. ALIUD.

Ad illum qui superius epigramma scripserat.

Ignarus iste versuum-scriptor,
insanus, stultus, rusticus, superbus, loquax.

13. ΚΡΑΤΗΤΟΣ.

Πήρη τις πόλις ἐστὶ μέσῳ ἐνὶ οἴνοπι τύφῳ,

13. CRATETIS.

Pera quædam urbs est medio in nigro fastu,

---

7. *De tibicinibus.*

Ne tibicinibus mens constet, lege deorum
cautum est, cum flatu nam simul avolitat.

H. GROTIUS.

8. INCERTI.

Est Pylus ante Pylum, Pylus atque alius tamen exstat;
fenus præcedit fenus, superest quoque fenus.

PLUT. ED. DID.

9. *De Thrasymacho sophista.*

Nomen theta, rho, alpha, san, y, mi, alpha, chi, ou, [san,
patria Chalcedon cui fuit, ars sophia.

H. GROTIUS.

10. *Philippi Macedonum regis.*

Frondibus et toto libro nudata, viator,
celsa sit Alcæo crux sita in hoc tumulo.

GUARIN. VERON.

13. CRATETIS.

Est quædam medio constructa urbs Mantica fastu,

καλὴ καὶ πίειρα, περίρρυπος, οὐδὲν ἔχουσα,
εἰς ἣν οὔτε τις εἰσπλεῖ ἀνὴρ μωρὸς παράσιτος,
οὔτε λίχνος πόρνης ἐπαγαλλόμενος πυγῇσιν·
ἀλλὰ θύμον καὶ σκόρδα φέρει καὶ σῦκα καὶ ἄρτους,
ἐξ ὧν οὐ πολεμοῦσι πρὸς ἀλλήλους περὶ τούτων,
οὐχ ὅπλα κέκτηνται περὶ κέρματος, οὐ περὶ δόξης.

14. ΜΝΑΣΑΛΚΟΥ.

Ἅδ' ἐγὼ ἁ τλάμων Ἀρετὰ παρὰ τῇδε κάθημαι
Ἡδονῇ, αἰσχίστως κειραμένα πλοκάμους,
θυμὸν ἄχει μεγάλῳ βεβολημένα, εἴπερ ἅπασιν
ἁ κακόφρων Τέρψις κρεῖσσον ἐμοῦ κέκριται.

15. ΠΟΣΕΙΔΙΠΠΟΥ.

Φυρόμαχον, τὸν πάντα φαγεῖν βορόν, οἷα κορώνην
παννυχικήν, αὕτη ῥωγὰς ἔχει κάπετος,
χλαίνης ἐν τρύχει Πελληνίδος. Ἀλλὰ σὺ τούτου
καὶ χρῖε στήλην, Ἀττικέ, καὶ στεφάνου,
εἴ ποτέ σοι προκύων συνεκώμασεν. Ἦλθε δ' ἀμαυρὰ
βλέψας ἐκ πελίων νωδὸς ἐπισκυνίων,
ὁ τριχὶ, διφθερίας, μονολήκυθος· ἐκ γὰρ ἀγώνων
τῶν τότε Ληναϊκῶν ἦλθ' ὑπὸ * Καλλιόπην.

16. ΗΔΥΛΟΥ.

Ὀψοφαγεῖ, Κλειώ· καταμύομεν· ἢν δὲ θελήσῃς,
ἔσθε μόνη· δραχμῆς ἐστιν ὁ γόγγρος ἅπας.
Θὲς μόνον ἢ ζώνην, ἢ ἐνώτιον, ἤ τι τοιοῦτον
σύσσημον· τὸ δ' ὁρᾶν μὴ μόνον οὐ λέγομεν.
Ἡμετέρη σὺ Μέδουσα· λιθούμεθα ὡς τὰ πάλαι που,
οὐ Γοργοῦς, γόγγρου δ' οἱ μέλεοι λοπάδι.

17. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἑφθὸς ὁ καλλίχθυς· νῦν ἔμβαλε τὴν βαλανάγραν·
ἔλθῃ μὴ Πρωτεὺς Ἄγις ὁ τῶν λοπάδων·
γίγνεθ' ὕδωρ, καὶ πῦρ, καὶ ὃ βούλεται· ἀλλ' ἀπόκλειε.
. . . .
Ἥξει γὰρ τοιαῦτα μεταπλασθεὶς τυχὸν ὡς Ζεὺς
χρυσορόης, ἐπὶ τήνδ' Ἀκρισίου λοπάδα.

pulcra et pinguis, sordibus-circumdata, nihil habens.
quo neque quisquam navigat vir stultus parasitus,
neque ganeo cinædus, qui glorietur natibus;
sed cæpam et allia fert et ficus et panes,
ex quibus non belligerant inter se de his,
non arma induunt de pecunia, non de gloria.

14. MNASALCÆ.

Hæc ego infelix Virtus huic assideo
Voluptati, turpissime tonsa cicinnos
animum dolore ingenti percussa, si ab omnibus
malitiosæ-mentis Delectatio melius me judicatur.

15. POSIDIPPI.

Phyromachum, eum qui cuncta vorasset, helluonem,
nocturnam, hæc rimosa fossa tenet, [ut cornicem
in lacero-panno penulæ Pellenicæ. Verum tu istius
et unge cippum, Attice, et corona,
si quando tecum antecanis comissationibus inter-
[fuit. Venit autem obscuro
visu, sub lividis superciliis, edentulus,
sine crinibus, veste coriacea-indutus, nihil præter-
[lecythum-habens : etenim ex ludis
qui tunc erant Lenaïcis venit sub Calliopen.

16. HEDYLI.

Piscem-comede, Clio : connivemus : si etiam velis,
ede sola : drachma una constat congrus totus.
Da tantum *pignori* aut zonam, aut inaurem, aut
[aliquid tale
pro tessera : videre autem, hoc unum negamus.
Nostra tu Medusa : in lapidem-convertimur, ut
[olim alicubi,
non quidem Gorgus *capite*, sed congri, miseri
[nos, patina.

17. EJUSDEM.

Coctus *est* anthias : nunc injice clavem :
ne veniat Agis Proteus patinarum :
fit aqua, et ignis, et quidquid vult : sed claude.
. . . .
Veniet enim sic transformatus forsan ut Jupiter
aurifluus, ad hancce Acrisii patinam.

---

pulcra quidem pinguisque et sordida, rebus egena,
quam nulla parasitus adit stolidusve penetrat,
deditus aut quisquam damnosis ganeo scortis :
allia sed, panes, ficus effertque lupinos,
quæ rixæ cupidis nunquam prætensa fuere;
armorum nec causæ argentum et gloria vana.

DIOG. L. ED. DID.

15. POSIDIPPI.

De Phyromacho quodam helluone.

Mandonis corvi qui more vorare solebat
omnia, Phyromachum nunc specus ista tegit.
Quem lacera involvit Pellenis penula : cippum
unguente et sertis, Attice, condecora.
Si terram antecanis cœnatum edentulus ivit
lumine hebes subter cana supercilia,
depilis ille, pedes gestans ampullifer : at nunc
de Bromii ludis ad cava Ditis iit.

H. GROTIUS.

18. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

. . . . Φαίδων δὴ φύκιά τ' αἰνείει καὶ
χορδὰς ὁ ψάλτης· ἔστι γὰρ ὀψοφάγος.

18. EJUSDEM.

..... Phædon quidem gobiosque laudat et
botulos psaltes : est enim gulosus.

19. ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Τίμων μισάνθρωπος ἐσοικέω· ἀλλὰ πάρελθε. —
Οἰμώζειν εἴπας πολλά. — Πάρελθε μόνον.

19. CALLIMACHI.

Timon hominum-osor hic habito : sed transito. —
Postquam te multum plorare jussero. — Transi [modo.

20. ΔΑΦΙΤΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ.

Πορφύρεοι μώλωπες, ἀπορρινήματα γάζης
Λυσιμάχου, Λυδῶν ἄρχετε καὶ Φρυγίης.

20. DAPHITÆ GRAMMATICI.

Purpurei vibices, ramenta gazæ
Lysimachi, Lydis imperatis et Phrygiæ.

21. ΡΙΑΝΟΥ.

Ἥμισυ μὲν πίσσης κωνίτιδος, ἥμισυ δ' οἴνου,
Ἀρχῖν', ἀτρεκέως ἥδε λάγυνος ἔχει·
λεπτότερον δ' οὐκ οἶδ' ἐρίφου κέρας· ἀλλ' ὅγε πέμψας
αἰνεῖσθαι πάντων ἄξιος Ἱπποκράτης.

21. RHIANI.

Dimidiam quidem partem picis ex-cono (s. pini [fructu)-expressæ, dimidiam vini,
Archine, vere hæcce lagena habet :
tenuius autem non novi hæduli cornu; sed qui [misit
is cui de omnibus gratiam-faciamus dignus est, [Hippocrates.

22. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Εἰς Μάρκον Κάτωνα.

Πύρρον, πανδακέτην, γλαυκόμματον, οὐδὲ θανόντα
Πόρκιον εἰς Ἀΐδην Φερσεφόνη δέχεται.

22. ANONYMI.

in Marcum Catonem.

Rufum, valde-mordacem, glaucos-oculos-habentem, [non etiam mortuum
Porcium ad Orcum Proserpina accipit.

23. Παροιμία.

Οὐ δύναμαι τὴν αἶγα φέρειν, ἐπί μοι θέτε τὸν βοῦν.

23. Proverbium.

Capram ferre non possum; mihi imposuistis bovem.

24. ΑΔΗΛΟΝ.

Ἑρμῆν τὸν κλέπτην τίς ὑφείλετο; θερμὸς ὁ κλέπτης,
ὅς τῶν φηλητέων ᾤχετ' ἄνακτα φέρων.

24. INCERTI.

Mercurium furem quis subripuit? temerarius *est* [fur
qui fraudatorum abiit regem ferens.

25. ΗΡΩΔΙΚΟΥ.

Φεύγετ' Ἀριστάρχειοι ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης

25. HERODICI.

Fugite, Aristarchei, super lata dorsa maris

---

19. CALLIMACHI.

Hic hominum Timon cubat osor : abito precatus
antea Timoni dira, viator abi.

NIC. FRISCHL.

20. *Daphitæ grammatici.*

Flagra, sed ex ostro, de gaza Lysimachi scobs,
vobis in Lydos et Phrygas imperium est.

H. GROTIUS.

21. RHIANI.

De Lagena.

Hæc, Archine, lagena, licet si dicere, partem
de vino, partem de pice navis habet.
Non agnæ tenera est adeo caro, re sed in omni
laude est dignus, eam qui dedit Hippocrates.

H. GROTIUS.

22. ANONYMI.

In Marcum Catonem.

Porcius hic mordax, glaucis subrufus ocellis
Plutonis moriens exsulat arce miser.

FR. BARBAR.

23. *Proverbium.*

Non possum portare capram; heus, imponite taurum.

PLUT. ED. DIDOT.

24. INCERTI.

Est qui Mercurium furem furatus abivit :
fur audax, furum qui rapiebat herum.

H. GROTIUS.

25. HERODICI BABYLONII.

In Grammaticos.

Vulgus Aristarchi pavidum, velut hinnulus, ite

Ἑλλάδα, τῆς ξουθῆς δειλότεροι κεμάδος,
γωνιοβόμβυκες, μονοσύλλαβοι, οἷσι μέμηλε
τὸ σφίν, καὶ σφῶϊν, καὶ τὸ μίν, ἠδὲ τὸ νίν.
Τοῦθ' ὑμῖν εἴη, δυσπέμφελοι· Ἡροδίκῳ δὲ
Ἑλλὰς ἀεὶ μίμνοι, καὶ θεόπαις Βαβυλών.

procul Græcia, rufa timidiores dama,
latitantes-in-angulis-bombyces, monosyllaborum-[amatores, quibus curæ est
vel σφίν, vel σφῶιν, et μίν, vel νίν.
Hoc vobis sit, morosi : Herodico autem
Græcia semper maneat, et deorum-filia Babylon!

26. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Εἰς φιλοσόφους.

Ὀφρυανασπασίδαι, ῥινεγκαταπηξιγένειοι,
σακκογενειοτρόφοι, καὶ λοπαδαρπαγίδαι,
εἱματανωπερίβαλλοι, νηλιποκαιβλεπέλαιοι,
νυκτιλαθραιοφάγοι, νυκτιπαταιπλάγιοι,
μειρακιεξαπάται, καὶ συλλαβοπευσιλαβηταί,
δοξοματαιόσοφοι, ζηταρετησιάδαι.

26. ANONYMI.

In Philosophos.

Qui-supercilia tollunt, quorum nasus-mento-affi-[xus est,
qui-barbam-mento-nutriunt, et patellas-rapiunt,
qui-pallium-super-circumjaciunt, nudis-pedibus-[incedentes et oleum-intuentes,
noctu-clamque-comedentes, noctu-ambulantes-[per-obliqua,
qui-adolescentulos-fallunt, et syllabas-interrogan-[tes-captant,
ex-opinione-vana-sapientes, virtutis-investiga-[tores.

27. ΑΛΛΟ.

Συκάμινον ἔσθ' ὁ Σύλλας ἀλφίτῳ πεπασμένον.

27. ALIUD.

Morum est Sulla farina conspersum

28. ΑΛΛΟ

Ἐπὶ Φιλοστράτῳ Αἰγυπτίῳ.

Πανσόφου ὀργὴν ἴσχε Φιλοστράτου, ὃς Κλεοπάτρᾳ
νῦν προσομιλήσας τοῖος ἰδεῖν πέφαται.

28. ALIUD.

Super Philostrato Ægyptio.

Peritissimi ingenium habe Philostrati, qui Cleopatra
nunc familiariter-usus talis aspectu *fuisse* dictus [est.

29. ΙΟΒΑ.

Μή με Λεοντῆος τραγικοῦ κιναρηφάγου ἦθος
λεύσσων, Ὑψιπύλην ὡς κακὸν ἦτορ ἔλα·
ἤμην γάρ ποτ' ἐγὼ Βάκχῳ φίλος, οὐδέ τιν' ὧδε
γῆρυν χρυσολόβοις οὔασιν ἠγάσατο.
Νῦν δέ με χυτρόποδες κέραμοι καὶ ξηρὰ τάγηνα
χήρωσαν φωνῆς, γαστρὶ χαριζόμενοι.

29. JUBÆ.

Ne me, cum Leontei tragici cinara-vescentis inge-[nium
vides, Hypsipylam ut malum cor exagites;
eram enim olim ego Baccho dilecta, neque ali-[quam sic
vocem auro-ornatis auribus miratus est.
Nunc autem me ollæ-pedes-habentes testæ et torre-[factæ sartagines
orbarunt voce, ventri gratificantes.

---

finibus e Græcis ad vada salsa maris :
Angulibombyces, queis sunt monosyllaba cordi,
gau, *cæl*, quæ Rudii gutture dura crepant.
Sint satis hæc vobis, morosi, dicta; sed Hyes
et virgo Babylon floreat Herodici.

H. GROTIUS.

26. *In Philosophos.*

Arquisupercilii, mentopropendulonasi,
sacculibarbigeri, plenipatellirapi,
retrojectitogi, pedinudilucernituentes,
noctilatentivori, frauditenebrifabri,
pupillinsidii, captentulisyllabiprendi,
virtutaucupidæ, vaniperitiloqui.

H. GROTIUS.

26. *In philosophos.*

Silonicaperones, vibrissasperomenti,
manticobarbicolæ exterebropatinæ,
planipedatquelucernitui, suffarcinamicti,
noctilatentivori, noctidolostudii,
pullipremoplagii, sutelocaptiotricæ,
rumigeraucupidæ, nugicanoricrepi.

JOS. SCALIG.

28. ALIUD.

Esto Philostratus ingenio, qui cum Cleopatra
versatus speciem qualis et illa refert.

PHILOSTR. ED. DID.

30. ΠΟΛΕΜΩΝΟΣ.

Τοῦ πολυκώθωνος τοῦτ' ἠρίον Ἀρκαδίωνος,
  ἄστεος ὤρθωσαν τᾷδε παρ' ἀτραπιτῷ
υἱῆες Δόρκων καὶ Χαρμύλος· ἔφθιτο δ' ὠνήρ,
  ἄνθρωπ', ἐκ χανδῆς ζωροποτῶν κύλικος.

30. POLEMONIS.

Bibacissimi hoc sepulcrum Arcadionis
  urbis erexerunt hancce juxta semitam
filii Dorcon et Charmylus : mortuus autem est vir,
  homo, e capaci merum-potans poculo.

31. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Χαίρετ' Ἀριστείδου τοῦ ῥήτορος ἑπτὰ μαθηταί,
  τέσσαρες οἱ τοῖχοι, καὶ τρία συψέλια.

31. ANONYMI.

Salvete, Aristidis rhetoris septem discipuli,
  quatuor muri et tria subsellia.

32. ANONYMI.

In Commodum Antoninum.

Commodus Herculeum nomen habere cupit;
Antoninorum non putat esse bonum,
expers humani juris et imperii;
sperans quin etiam clarius esse deum,
quam si sit princeps nominis egregii
non erit iste deus, nec tamen ullus homo.

32. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Εἰς Κόμμοδον Ἀντωνῖνον.

Κληθῆναι γλίχεται Κόμμοδος Ἡρακλέης·
οὐδ' Ἀντωνίνων στέργει ἔχων ὄνομα·
μήτε βροτῶν εἰδὼς τέθμια, μήτ' ἀνάκων.
Μᾶλλον δ' αἱρεῖται κλῆσιν ἔχειν θεϊκὴν,
ἢ κρατερός τε κλύειν παμβασιλεύς τ' ἀγαθός.
Ἔσται δ' οὐδέτερόν γ', οὐ θεὸς οὐδὲ ἀνήρ.
(Casaub.)

33. ALIUD.

In Pescennium Nigrum Imp.

Terror Egyptiaci Niger adstat limitis ingens,
  Thebaidos socius, aurea secla volens.
Hunc reges,hunc gentes amant, hunc aurea Roma;
  hic Antoninis carus et imperio.
Nigrum nomen habet; Nigrum formavimus ipsi,
  ut consentirent, forma, metalla tibi.

33. ΑΛΛΟ.

Εἰς Πεσκέννιον Μέλανα.

Αἰγυπτίης αἴης ὁ Μέλας μέγα δεῖμα πάρεστι,
  Θηβαίδος πρόμαχος, χρύσεα πᾶσι νοῶν·
Τὸν βασιλεῖς κ' ἔθνη φιλέουσιν, καὶ σύ γε, Ῥώμη·
  τὸν κ' Ἀντωνίνοις παντοκράτορσι φίλον.
Οὔνομά οἱ Μέλας, ἐστὶ λίθου μέλανος δὲ καὶ εἰκὼν
  ἥδε· συνῳδὸς ὕλη ὄφρα γένοιτο φυῇ.
(Salmas.)

34. ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΛΑΕΡΤΙΟΥ.

Εἰς Πυθαγόραν.

Ἦν ἄρα Πυθαγόρας τοῖος σοφός, ὥστε μὲν αὐτὸς
  μὴ ψαύειν κρειῶν καὶ λέγειν ὡς ἄδικον,
σιτίζειν δ' ἄλλους· ἄγαμαι σοφόν· αὐτὸς ἔφα μὲν
  οὐκ ἀδικεῖν, ἄλλους δ' αὐτὸς ἔτευχ' ἀδικεῖν.

34. DIOGENIS LAERTII.

In Pythagoram.

Talis erat Pythagoras sapiens, ut ipse quidem
  non tangeret carnes, ac diceret esse nefas;
sed alios pasceret : admiror sapientem; ipse aiebat [quidem
  non agere injuste, alios autem faciebat injustos [esse.

35. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἰς Πυθαγόραν.

Τὰς φρένας ἢν ἐθέλῃς τὰς Πυθαγόραο νοῆσαι,
  ἀσπίδος Εὐφόρβου βλέψον ἐς ὀμφάλιον.

35. EJUSDEM.

In Pythagoram.

Mentem si velis Pythagoræ cognoscere,
  Euphorbi clypei aspice umbilicum :

---

30. INCERTI.

De bibace quodam, cui nomen Arcadioni.

Arcadiona graves solitum siccare culullos
  nati propter iter hic posuere duo,
Charmylus et Dorcon : vitæ cui rupta, viator,
  fila, patente merum dum bibit e calice.

H. GROTIUS.

34. DIOGENIS LAERTII.

De Pythagora.

Pythagoræ tam mira fuit sapientia, nullas
  tangeret ut carnes, id ratus esse nefas,
convivis tamen esse daret; subtile cor, auctor
  est aliis ejus, quod fugit ipse, ma

H. GROTIUS.

35. EJUSDEM.

De Pythagora.

Pythagoræ mens quanta fuit qui scire laborat,
  Panthoïdæ clypei dicit id umbo satis.

Φησὶ γὰρ οὗτος, Ἐγὼν ἦν πρόβροτος· ὃς δ' ὅτε οὐκ [ἦν,
φάσκων ὥς τις ἔην, οὔτις ἔην ὅτ' ἔην.

36. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Αἰνῶ Κλεάνθην, ἀλλὰ μᾶλλον Ἀΐδην·
ἰδὼν γὰρ αὐτὸν πρέσβυν οὐκ ἠνέσχετο
τὸ μὴ οὐ τὸ λοιπὸν ἄνεσιν ἐν φθιτοῖς ἔχειν
τοσοῦτον ἀντλήσαντα τοῦ βίου χρόνον.

37. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Βίωνα, τὸν Βορυσθένης ἔφυσε γῆ Σκύθισσα,
λέγειν ἀκούομεν θεοὺς ὡς οὐδέν εἰσιν ὄντως.
Κεἰ μὲν τὸ δόγμα τοῦτ' ἔχων ἔμιμνεν, ἦν ἂν εἰκὸς
λέγειν, φρονεῖν ὅπως δοκεῖ· κακῶς μέν, ἀλλ' ἔδοξε.
Νῦν δ' ἐς νόσον πεσὼν μακρὴν καὶ μὴ θάνῃ δεδοικὼς
ὁ μὴ θεοὺς εἶναι λέγων, ὁ νηὸν οὐδὲ βλέψας,
ὁ πολλὰ χλευάσας βροτούς, ὅσοι θεοῖς ἔθυον,
οὐ μοῦνον ἐσχάρης ὕπερ, βωμῶν τε καὶ τραπέζης
κνίσῃ, λίπει, θυλήμασιν θεῶν ἔδαισε ῥῖνας.
Οὐδ' εἶπε μοῦνον· Ἤλιτον, σύγγνωτε τοῖς πρίν· ἀλλὰ
καὶ γραὶ δῶκεν εὐμαρῶς τράχηλον εἰς ἐπῳδὴν
καὶ σκυτίσιν βραχίονας πεπεισμένως ἔδησε·
ῥάμνον τε καὶ κλάδον δάφνης ὑπὲρ θύρην ἔθηκεν,
ἅπαντα μᾶλλον ἢ θανεῖν ἕτοιμος ὢν ὑπουργεῖν.
Μωρὸς δ' ὃς ἤθελέν τινος μισθοῦ τὸ θεῖον εἶναι,
ὡς τῶν θεῶν ὄντων ὅταν Βίων θέλῃ νομίζειν.
Τοιγὰρ μάτην φρονῶν, ὅτ' ἦν ἅπας ὁ λέμφος ἄνθραξ,
τὴν χεῖρα τείνας ὧδέ πως, « Χαῖρ', εἶπε, χαῖρε, [Πλουτεῦ. »

Hic enim ait, Ego eram antea-mortalis; ille vero, [quando non erat,
dicens sese aliquem esse, nemo erat quando [erat.

36. EJUSDEM.

Laudo Cleanthem, sed magis Orcum :
videns enim ipsum senem non tulit
quin in posterum quietem inter mortuos haberet,
tantum qui exantlaverat vitæ tempus.

37. EJUSDEM.

Bionem, quem Borysthenes genuit, terra scythica,
dicere audimus deos nequaquam esse omnino.
Quod si in sententia quam habebat, permaneret, [par esset
dicere eum sentire ut videtur; male quidem, sed [sensisse.
Nunc autem in morbum cum inciderit longum, et [ne moriatur timens
qui non deos esse dicebat, qui ne templum quidem [aspexerat,
qui sæpe irriserat mortales, quotcunque diis sacri- [ficabant,
non solum super focum, arasque et mensas [bus.
nidore, adipe, suffimentis deorum epulas-dedit nari-
Neque solum dixit : Peccavi, ignoscite priora; sed
et anui dedit facile collum ad incantationem
et loris brachia obedienter ligavit :
rhamnumque et ramum lauri supra fores posuit,
omnia potius quam mori, paratus subministrare.
Stultus quidem qui voluerit mercede quadam divi- [nitatem esse,
quasi dii essent cum Bion vellet credere.
Scilicet frustra *tum* sapiens, cum esset totus sti- [pes iste carbo,
manum tendens sic quodam modo, « Salve, inquit, [salve, Pluto. »

Ille ego, dixit, eram, qui dixit quis fuerat, cum
non fuerat, quantus, cum fuit, ille fuit?

H. GROTIUS.

36. EJUSDEM.

Sane Cleanthem laudo, sed Mortem magis :
quæ cum senem videret ipsum, noluit
non inter umbras cæterum quiescere,
qui tanta vitæ tempora exantlaverat. H. GROTIUS.

37. EJUSDEM.

Biona, quem Borysthenes in Scythia produxit,
hunc tradidisse accepimus deos nihil esse omnino.
Quod si tenuisset fortiter placitum semel, dicturi
eramus : Sentit ut placet; male hercle, at ita placebat.
Nunc vero, in morbum ut incidit longum et mori for- [midat,
non esse qui dicit deos, qui templum nunquam aspexit,
derisor ille mortalium sacris qui numen placant,
non solum super altaribus, focis et sacra mensa
adipe, nidore et turibus nares deorum implevit,
nec id modo dixit quod solet; Peccavi, veniam date [delictis :
sed anui facile præbuit collum sibi excantandum,
obedienter et loris devincienda brachia,
rhamnumque et lauri ramulos super fores posivit,
quidquid velis promptus magis subire quam sepulcrum.
Stolidus vero, ex mercedula qui divos suspendebat,
ut si tunc essent quando eos Bioni esse expediret.
Frustra ergo sapiens iste stips, ut factu'st carbo totus,
sic ferme tendens dexteram, « Salve, inquit, Pluto, [salve. »

DIOG. LAERT. ED. DID

38. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τί δὴ γέρων ὢν καὶ φάλανθος, ὦ 'ρίστων,
τὸ βρέγμ' ἔδωκας ἡλίῳ κατοπτῆσαι;
τοιγὰρ τὸ θερμὸν πλεῖον ἢ δέοι ζητῶν,
τὸν ψυχρὸν ὄντως εὗρες οὐ θέλων Ἅδην.

39. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἰς Καρνεάδην.

Τί με Καρνεάδην, τί με, Μοῦσα, θέλεις ἐλέγχειν;
Ἀμαθὴς γὰρ ὃς οὔτι κάτοιδεν ὅπως δεδοίκει
τὸ θανεῖν· ὅτε καὶ φθισικήν ποτ' ἔχων κακίστην
νόσον, οὐκ ἔθελεν λύσιν ἰσχέμεν· ἀλλ' ἀκούσας
ὅτι φάρμακον Ἀντίπατρός τι πιὼν ἀπέσβη,
« Δότε τοίνυν, ἔφησέ, τι κἀμὲ πιεῖν. » — « Τί μέντοι;
τί; » — « Δότ' οἰνόμελι. » Σφόδρα τ' εἶχε πρόχειρα ταυτί·
« Φύσις ἡ συνέχουσά με καὶ διαλύσεται δή. »
Ὁ μὲν οὐδὲν ἔλασσον ἔβη κατὰ γῆς, ἐνῆν δὲ
τὰ πλέω κακὰ κέρδε' ἔχοντα μολεῖν ἐν Ἅδου.

40. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἰς Μενέδημον.

Ἔκλυον, Μενέδημε, τεὸν μόρον, ὡς ἑκὼν ἀπέσβης
ἐν ἡμέρῃσιν ἑπτὰ μηδὲν ἐσθίων.
Κᾆτ' ἔργον ἔρεξας Ἐρετρικόν, ἀλλ' ὅμως ἄνανδρον·
ἀψυχίη γὰρ ἡγεμὼν ἔπειγέ σε.

41. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἰς Μένιππον.

Φοίνικα τὸ γένος, ἀλλὰ Κρητικὸν κύνα,

38. EJUSDEM.

Cur nam senex cum-sis et calvus, Aristo,
caput-summum dedisti soli assandum?
scilicet calidum plus quam oporteret quærens,
frigidum reipsa reperisti nolens Orcum.

39. EJUSDEM.

In Carneadem.

Quid me Carneadem, quid me, Musa, vis redarguere?
Indoctus *is est* qui nihil vidit quantopere timeret
mortem : siquidem phthisico quondam laborans pessimo
morbo, nolebat dissolutionem ferre : sed cum audisset
veneno Antipatrum epoto exstinctum esse,
« Date igitur, inquit, et mihi aliquid bibendum; » — Quid certe?
« quid? » — « Date mulsum. » Valdeque habebat prompta hæc:
« Natura coagmentans me et dissolvet sane. »
Atque is quidem nihilo minus abiit sub terra; licebat autem
plura mala lucrato *ei* proficisci ad Orcum.

40. EJUSDEM.

In Menedemum.

Audivi, Menedeme, tuum fatum, ut volens exstinctus es
in diebus septem nihil comedens.
Inde facinus fecisti Eretriacum, sed tamen parum-virile :
animi-deliquium enim dux impulit te.

41. EJUSDEM.

In Menippum.

Phœnicem genere, sed Creticum canem,

---

38. EJUSDEM.

De Aristone.

Dic cur, Aristo, cum fores senex calvus,
dabas coquendum sinciput tuum soli?
Nam sponte quæris dum calere plus æquo,
en gelida tibi mors est reperta nolenti.

H. GROTIUS.

39. EJUSDEM.

De Carneade.

Probra dicere Carneadi quid opus, Camena?
Quis enim, rogo, nescit ut ille necem timebat?
Lue tabis enim phthisicus misere laborans,
sic ferre manu renuebat opem. Sed olim
cyatho Antipatrum periisse memor veneni,
— « Date, ait, date mi quod et ipse bibam. » — « Quid autem? »
— « Grave melle merum. » Fuit hoc quoque in ore promptum :
— « Meame retinet natura, eadem resolvet. »
Nihilominus ille Acheronta abiit, sed ante
poterat, mala multa lucrifaciens, abisse.

H. GROTIUS.

40. EJUSDEM.

In Menedemum.

Scivi, Menedeme, suprema tua, ipse ut ultro obisti
septem diebus abstinens omni cibo :
facinus næ prorsus Eretricon, haud tamen virile :
nam mœror animi te regens huc compulit.

DIOG. LAERT. ED. DID.

41. EJUSDEM.

In Menippum.

Phœnicem genere, Creticum vero canem,

ἡμεροδανειστήν — τοῦτο γὰρ ἐπεκλήζετο —
οἶσθα Μένιππον ἴσως.
Θήβῃσιν οὗτος ὡς διωρύγη ποτὲ
καὶ πάντ' ἀπέβαλεν οὐδ' ἐνόει φύσιν κυνός,
αὑτὸν ἀνεκρέμασεν.

diurnum fœneratorem — sic enim cognominabatur —
nosti Menippum fortassis.
Thebis hic ut perfossus est quondam
et omnia amisit, non cogitavit naturam canis,
se-ipsum suspendit.

42. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἰς Στίλπωνα.

Τὸν Μεγαρέα Στίλπωνα, γιγνώσκεις δ' ἴσως,
γῆρας, ἔπειτα νόσος καθεῖλε, δύσμαχον ζυγόν·
ἀλλ' οἶνον εὗρε τῆς κακῆς συνωρίδος
φέρτερον ἡνίοχον· (χανδὸν) πιὼν γὰρ ἤλασεν.

42. EJUSDEM.

In Stilponem.

Megarensem Stilponem,— nosti forsitan — senectus, inde morbus abstulit, inexpugnabile jugum:
sed vinum reperit malis bigis præstantiorem aurigam : (ore-hiante) bibens enim impulit.

43. ANONYMI.

In Opilium.

Histrio jam senior turpis, gravis, asper, iniquus,
impius et felix sic simul esse cupit :
ut nolit Pius esse, velit tamen esse Beatus;
quod natura negat, nec recipit ratio.
Nam Pius et Felix poterat dici atque videri :
cui imperium infelix est, erit ille sibi.

43. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Εἰς Ὀπίλιον.

Ἐν θυμέλῃσι βιοὺς ὁ γέρων, ὀλοώτατος ἀνδρῶν,
δυσσεβίῃ συζῶν ᾤετο εὐτυχέειν·
καί ρ' ὄνομ' Εὐσεβέος μὲν ἀνήνατο, Εὐτυχέος δ' οὔ·
συγχωρεῖ δ' αὐτῷ οὐ φύσις, οὐδὲ λόγος.
Τὴν δὴ ἐπ' εὐσεβίῃ εὐδαιμονίην σέ' ἀπώσας
καὐτὸς ὀλεῖ, ἄρχων ἀρχομένων ὀλοῶς.

(Casaub.)

44. ALIUD.

In Diadumenum.

Vidimus in somnis, cives, nisi fallor, et istud :
Antoninorum nomen puer ille gerebat,
qui patre venali genitus, sed matre pudica,
(Centum nam mœchos passa est, centumque rogavit.)
Ipse etiam calvus mœchus fuit, inde maritus.
En Pius, en Marcus, Verus nam non fuit ille.

44. ΑΛΛΟ.

Εἰς τὸν Διαδούμενον.

Εἰ ἐτεόν γε, πολῖται, ὄναρ καὶ τοῦτο φαάνθη·
Οὔνομα παῖς φορέεσκεν ἀγάκλυτον Ἀντωνῖνον,
πατρὸς ἀλωνήτου γεγονὼς, μητρὸς δ' ἄρα σεμνῆς,
ἧς γ' ἑκατὸν μοιχοὶ, μοιχοὺς δίζησε δέ κ' ἄλλους·
Χὠ φαλακρὸς δὲ τὰ νῦν μὲν ἀνὴρ, προπάροιθε δὲ μοιχός.
Μάρκον ἰδοὺ, ἠδ' Εὐσεβέ'· οὐ γὰρ ἔην ὅγ' Ἀληθής.

(Casaub.)

45. ALIUD.

Alexandri Severi imp.

Pulcrum quod putas esse vestrum regem,
vulgari, miserande, de fabella :
si verum putas esse, non irascor :
tantum tu comedas velim lepusclos,
ut fias, animi malis repulsis,
pulcher, ne invideas livore mentis.

45. ΑΛΛΟ.

Ἀλεξάνδρου τοῦ Σεουήρου.

Τοῦ κάλλους ὅτι τοῦ σέθεν μέδοντος
μύθοις, πάγκακε, αἰτίαν προσάπτεις,
κἂν δόξῃ σοι ἀληθὲς, οὐ μέλει μοι.
Βουλοίμην δέ σε ἐσθίειν λαγωούς,
ὡς ψυχὴν κακίας καθάρας, εἴης
καλὸς, μηδὲ καλοῖς κακὸς φθονοίης.

(Salm.)

---

diurnus fœnerator vulgo qui cluet,
scisne Menippon? Is est
qui Thebis olim sua, perfosso pariete,
amisit, insciusque naturæ canis,
se necuit laqueo.

DIOG. LAERT. ED. DID.

42. EJUSDEM.

In Stilponem.

Megaris satum Stilpona (nam nosti, puto)
morbus, ad hoc senium
dejecit, invictum jugum ;
bigæ malæ sed nactus aurigam bonum,
vite satum laticem,
hoc vectus e vita exiit.

H. GROTIUS.

46. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ἄσβολος οὔτε θεῶν τρομέων ὄπιν οὔτ' ἀνθρώπων
ὀξυκόμοιο κρεμαστὸς ἀπ' εὐλιπέος κατὰ πεύκης
ἄγκειμαι μέγα δεῖπνον ἀμετροβίοις κοράκεσσιν.

46. ANONYMI.

Asbolus neque deorum metuens vindictam, neque [hominum
suspensus de pinu præpingui acuta-folia-habente,
sursum-jaceo, magnum epulum longævis corvis.

47. ΑΔΗΛΟΝ.

Ἀσπίδα, φροῦνον, ὄφιν, καὶ Λαδικέας περίφευγε
καὶ κύνα λυσσητήν, καὶ πάλι Λαδικέας.

47. INCERTI.

Aspidem, bufonem, anguem et Laodicenos effuge,
et canem rabiosum, et iterum Laodicenos.

48. ΑΥΣΟΝΙΟΥ.

Περὶ Χρήστου καὶ Ἀκινδύνου ἀδελφῶν.

Χρῆστος, Ἀκίνδυνος εἰσὶν ἀδελφεοί, οἰκτρὰ δὲ τέκνα,
moribus ambo malis nomina falsa gerunt.
Οὐδ' οὗτος χρηστός, οὐδ' οὗτος ἀκίνδυνός ἐστιν·
una potest ambos littera corrigere :
Αἴκεν Χρῆστος ἕλῃ, καὶ Ἀκίνδυνος ἄλφ' ἀπολέσσῃ·
Κίνδυνος hic fiet; frater Ἄχρηστος erit.

48. AUSONII.

De Chresti et Acindyno fratribus.

Chrestos, Acindynos sunt fratres, miserandi autem [liberi,
moribus ambo malis nomina falsa gerunt.
Neque ille probus (χρηστὸς) neque hic periculo-ca-
una potest ambos littera corrigere : [rens est;
Si Chrestos acceperit et Acindynos *a* perdiderit,
Cindynos (*periculum*) hic fiet, frater Achrestos
[(*improbus*) erit.

49. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἰς Ἀντισθένην κυνικὸν φιλόσοφον.

Discipulus melior nulli, meliorve magister,
εἰς ἀρετὴν συνέβη καὶ κυνικὴν σοφίην.
Dicere me novit verum, qui novit utrumque,
καὶ θεὸν Ἀλκείδην, καὶ κύνα Διογένην.

49. EJUSDEM.

In Antisthenem cynicum philosophum.

Discipulus melior nulli, meliorve magister
in virtutem obvenit et cynicam sapientiam.
Dicere me novit verum, qui novit utrumque,
et deum Alcidem, et canem Diogenem.

50. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Εἰς Λυκόφρονα.

Λόγους ἀτερπεῖς πολλὰ μοχθήσας γράφεις,
ἀνιστορήτως βάρβαρα πλέξας ἔπη,
γωλειά, γρῶνας, οὖσα, καὶ τυκίσματα,
σὺν ὀρθάγῃ τε, κρίμνα καὶ λυκοψία,
μόνον νέοις ἱδρῶτα, μωρὲ Λυκόφρων·
οὐδὲν γὰρ ἄλλο, πλὴν κενοὶ λήρων λόγοι.

50. ANONYMI.

In Lycophronem.

Insuaves fabulas multo labore scribis,
inscite barbara qui-contexueris verba,
γωλειά, γρῶνας, οὖσα et τυκίσματα,
cum ὀρθάγῃque, κρίμνα et λυκοψία,
merum adolescentibus sudorem, stulte Lycophron;
nihil enim aliud *inest*, nisi futiles de nugis ora-
[tiones.

51. ΑΛΛΟ.

Εἰς αὐτόν.

Λυκόφρονος δύσφραστα πληρώσας ἔπη,
ἐνθουσιασμοὺς παρθένου φοιβαστρίας
αἰνιγματωδῶς καὶ σοφῶς εἰρημένους,
θεῷ τὸν αἶνον, ὡς συνεργῷ, προσφέρω.
Ἡ δόξα τῷ συνεργῷ τοῦ τέλους. . .

51. ALIUD.

In eumdem.

Lycophronis inexplicabilibus absolutis carmini-
divinos-furores virginis vaticinæ [bus,
ænigmatice et argute dictos,
deo laudem, ut adjutori, offero.
Sit ei gloria qui me adjuvit usque ad finem...

52. ΑΔΗΛΟΝ.

Τυνδαρέη κρητῆρα κερασσαμένη παρὰ δεῖπνον
δάκρυα Τηλεμάχοιο κατέσβεσεν ἐς μίαν ὥρην.

52. INCERTI.

Tyndaris, temperato cratere ad cœnam,
lacrimas Telemachi exstinxit unam horam.

---

46. ANONYMI.

Asbolus, haud hominum metuens vocemve deorum,
multicomæ piceæ suspensus ab arbore pingui
hicce jacens cœnam longævis præbeo corvis.

PHILOSTR. ED. DID

Εἰ δὲ ῥόδα προσέμιξε παρηγορέοντι κυπέλλῳ,
εἶχε μένειν ἄκλαυστος, ἕως νόστησεν Ὀδυσσεύς.

Si vero rosas admiscuisset consolanti poculo,
potuisset manere non-flens, donec rediret Ulysses.

53. ΑΛΛΟ.

Ἠράσθη Κίτυός τις, ὃν οὐκ ἴδεν, οὔατα πεισθείς·
Φεῦ κάλλους· ἡμεῖς δ' ὄμμασι μεμφόμεθα.

53. ALIUD.

Amavit Cityn aliquis, quem non vidit, auribus cre-[dens;
Heu pulcritudinem! nos autem de oculis querimur.

54. ΑΛΛΟ.

Ἄκουε ταῦτα, γῆ, θάλασσα, καὶ πόλος·
ψυχαὶ σοφῶν τε καὶ στρατηγῶν τῶν πάλαι·
Ἰσοκράτης ὥρισε ῥώμην καὶ φρένας,
Θουκυδίδης ἔμιξεν ὅπλα καὶ λόγους,
ῥήτωρ, στρατηγὸς καὶ Περικλῆς καὶ Κίμων,
Ἀλκιβιάδης καὶ Θεμιστοκλῆς μέγας,
ἄμφω τέλειοι· Φωκίων κρηπὶς λόγων.
Ἕλληνες ἄλλοι μυρίοι Ῥώμης πρόμοι·
ἔφησε πρώτην τακτικὴν μαθημάτων
Πλάτων ὁ κλεινός, Σωκράτης τολμητίας
εἶχεν τὰ πρῶτα τῶν ἀριστέων γέρα.
Ἥρωες ἄρδην πάντες ἐξησκημένοι
Νέστωρ, Ὀδυσσεύς, ἀλλ' Ἀχιλλεὺς καὶ πλέον,
δεινὸς θεωρεῖν τῶν ὅλων καὶ τὰς φύσεις,
κίνησιν ἄστρων καὶ φορὰν δι' ἀέρος,
καὶ ῥυθμικῆς ἔμπειρος εὐαρμοστίας,
ἰατρικός τε καὶ μαθητὴς Κενταύρου.
Ἀλλ' οἱ σοφοὶ νῦν, πλὴν ἐγὼ μωροὺς λέγω,
τὴν γνῶσιν εἶπον ἐμποδὼν τῆς ἀνδρίας.

52. ALIUD.

Audi ista, terra, mare, et tu cælum :
Ingenia *sunt* sapientiumque et ducum veterum :
Isocrates definivit robur et mentes,
Thucydides miscuit arma et verba,
orator, dux et Pericles et Cimon,
Alcibiades et Themistocles magnus,
ambo perfecti : Phocion fundamentum orationum.
Græci alii sexcenti Romæ præcellunt :
edixit primum ordinem scientiarum
Plato inclitus, Socrates audax
habuit primos inter principes honores.
Heroes omnino cuncti edocti
Nestor, Ulysses, sed Achilles et magis
peritus ad speculandum rerum omnium et naturas,
siderum motum, et conversiones per aerem,
et rhythmicæ sollers concinnitatis,
et medicinæ-gnarus et discipulus Centauri.
Sed sapientes nunc, quos ego stultos dico,
doctrinam dixere obstare fortitudini.

55. ΑΛΛΟ.

Εἰς τὸν Μαίανδρον ποταμόν.

Τὸ τῆς δίκης πῦρ ὧδε, μηδὲν διστάσῃς,
ὁ Κωκυτὸς Μαίανδρος· ἀλλ' ἀπεσφάλην
οὐαὶ γὰρ ἀνδρῶν ἐστίν, Αἴανδρον λέγω.

55. ALIUD.

In amnem Mæandrum.

Justitiæ ignis ita se habet, ne quid ambigas :
Cocytus Mæander est; sed erravi,
Væ enim virorum (ἀνδρῶν) est, Æandrum dico.

56. ΑΛΛΟ.

Εἴς τινα πάνυ μικρὸν κελευσθεὶς εἰπεῖν στίχον σχέδιον.

Οὐ δύναμαι ἰδέειν τὸν σκωπτόμενον· σύγγνωτε.

56. ALIUD.

In quemdam parvulum homuncionem, jussus ex tempore versum dicere.

Non possum videre cavillantem : ignoscite.

57. ΑΛΛΟ.

Εἰς βοῦν καὶ τράγον ἐπὶ πίνακος ἀργυροῦ ἐγκεκολαμμένους.

Πῶς βοῦς ὑπάρχων, αὔλακας γῆς οὐ τέμνεις,
ἀλλ' ὡς πάροινος ἀγρότης ἀνεκλίθης;
— Πῶς οὐχὶ καὶ σὺ πρὸς νομὰς ἀποτρέχεις,
ἀλλ' ἀργυροῦν εἴδωλον ἕστηκας, τράγε;
— Ἕστηκα τὴν σὴν ἐξελέγχων ἀργίαν.

57. ALIUD.

In bovem et hircum in argentea tabula insculptos.

Quare, bos cum-sis, sulcos terræ non scindis,
sed ut vinolentus rusticus recubas?
— Quare non et tu ad pascua decurris,
sed *ut* argenteum simulacrum stas, hirce?
— Sto tuam redarguens ignaviam.

58. ΛΕΟΝΤΟΣ ΦΙΛΟΣΟΦΟΥ.

Ἰαμβεῖοι τούτου στίχοι.

Ἔρρει τὰ σεμνὰ τῷ χρόνῳ τῷ παμφάγῳ,
διέφθορε τὰ χρηστὰ καὶ τὰ τίμια,

58. LEONIS PHILOSOPHI.

Iambei ejus versus.

Abeunt veneranda tempore omnia-vorante,
corrumpuntur bona et honesta,

ὄλωλεν ἡ παίδευσις, ἔσβη καὶ λόγος,
φροῦδος δὲ καὶ νοῦς, οἴχεται θεωρία,
λέλοιπεν εὐσέβεια, καὶ τελεστική·
θέμις δ' ἀπέστη καὶ δίκη καὶ πᾶν καλόν,
παρρησιάζεται δὲ νῦν πανουργία,
καὶ ψεῦδος ἄρχει, καὶ τυραννὶς καὶ βία·
ἕρπει δὲ πρὸς πᾶν θεῖον ἔργον ὁ φθόνος,
τῆς δυσσεβείας ἠνέῳκται τὸ στόμα·
ῥοιβδεῖ δὲ χανδὸν ἡ Χάρυβδις τῆς πλάνης,
ἐμεῖ δὲ πᾶς τις δόγματα βλασφημίας.

perit doctrina, exstincta est ratio,
abiit et mens, discedit contemplatio;
deficit pietas et initiandi scientia :
justitia aufugit et æquitas et quidquid pulcrum [est,
libere-eloquitur nunc nequitia,
et mendacium regnat, et tyrannis et vis :
repit etiam ad omne divinum opus invidia,
impietatis apertum est os;
latrat et diductis-faucibus Charybdis erroris,
vomitque unusquisque placita maledicæ-mentis.

59. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Εἰς τοὺς σοφοὺς τῶν Ἀθηνῶν.

Οἱ τῶν Ἀθηνῶν εὐστομεῖτε τοὺς πάλαι
σοφούς, Πλάτωνας, Σωκράτεις, Ξενοκράτεις,
Ἐπικούρους, Πύρρωνας, Ἀριστοτέλεις·
Οὐκ ἔστιν ὑμῖν, πλὴν Ὑμηττὸς καὶ μέλι,
θῆκαί τε νεκρῶν, τῶν σοφῶν τὰ πνεύματα·
πολεῖ παρ' ἡμῖν πίστις, οὐ σοφοὶ λόγοι.

59. ANONYMI.

In sapientes Athenarum.

Qui Athenarum estis (*i. e.* Athenienses) celebrate [veteres
sapientes, Platones, Socrates, Xenocrates,
Epicuros, Pyrrhones, Aristoteles : [mel,
non enim vobis est *aliud* præter Hymettus et
loculique mortuorum, sapientium spiritus :
versatur apud vos fides, non sapientia verba.

60. ΑΛΛΟ.

Εἰς νέους φιλοσόφους.

Οὐκ ἔστιν ἀνὴρ ὃς σοφός· σοφὸς δ' οὔτις
ὅστις μετ' ἀνδρῶν ἵσταται· καινὴ μάχη
τῶν ἀρετῶν· τί φημὶ δ' αὐτὸς ὡς βραχύ;
— Εἰ πᾶς σοφὸς δειλός τις, ὃς δειλὸς σοφός.

60. ALIUD.

In novos philosophos.

Non est vir qui sapiens *est;* sapiens autem nullus
quisquis inter viros existit : nova pugna
virtutum : quid loquor autem ipse ut breve?
Si omnis sapiens improbus *est*, qui improbus *est*, [sapiens *est*.

61. ΑΛΛΟ.

Ὤ μοι ἐγὼ μέλεος· τί γυναικὸς κύντερον ἄλλο,
ἢ μᾶλλον τί τύχης; τίνα με χρῆν αἰτιάσασθαι;
Ἀμφοτέρας χρὴ μισεῖν, ἀμφότεραι θήλειαι.
Ἀλλὰ τύχης μὲν ἐμῆς, Θεὲ ἄμβροτε, μὴ μεταδοίης
ἀνδράσιν ἐχθροῖς, εἰς ἐμὲ πόλλ' ἐξυβρίσασι,
πλείονα δυστυχίης τὴν εὐτυχίην παρεχούσης·
τὴν δὲ σύνευνον ταύτην καὶ ἀγαθὴν παράκοιτιν
ἐχθροῖς καὶ τέκνοις ἐχθρῶν παρέχοις ὁμόκοιτιν.

61. ALIUD.

Heu! me miserum! quid muliere impudentius aliud,
aut potius quid fortuna *impudentius*? Quam ego [oportebat accusarem?
Utramque oportet odisse, utraque femina *est*.
Sed ne fortunæ quidem meæ, Deus immortalis, par- [ticipes-facias
viros inimicos, qui mihi sæpe vim intulere,
quæ plus felicitatis quam miseriæ mihi præbet :
hanc autem conjugem ac bonam uxorem
inimicis inimicorumque filiis da quæ-cum-iis-cubet.

62. ΑΛΛΟ.

Εἴς τινα κατελθόντα εἰς Ἑλλάδα καὶ ἀγροικισθέντα.

Οὐ βαρβάρων γῆν, ἀλλ' ἰδὼν τὴν Ἑλλάδα,
ἐβαρβαρώθης καὶ λόγον καὶ τὸν τρόπον.

62. ALIUD.

In quemdam qui in Græciam devenerat et rusticos induerat mores.

Non barbarorum terram, sed cum vidisti Græciam,
barbarus-factus-es et eloquio et moribus.

63. ΑΛΛΟ.

Τὴν ἀρετὴν χθὲς εἶδον ἐν μέσῃ πόλει
μελαμφοροῦσαν καὶ κατηφείας ὅλην·
« Τί δ', » ἠρόμην, « πέπονθας; » Ἡ δέ· « νῦν ἔγνως·
« τόλμα, φρόνησις, γνῶσις ἐν ταῖς γωνίαις·
« ἄγνοια δ' ἄρχει καὶ μέθη καὶ δειλία. »

63. ALIUD.

Virtutem heri vidi in media urbe
pulla-veste-indutam et demisso-vultu totam :
« Quid, » rogitavi, « tibi accidit »? Hæc autem : [« Nunc nosti :
« fortitudo, prudentia, doctrina in angulis *sunt :*
« ignorantia autem imperat et ebrietas et ignavia.

64. ΑΛΛΟ.

Πρὸς τὸν σχολιογράφον οἱ στίχοι, ξένε.

α'. Ὁ τίς ὑβρίζεις; τὸν τίνα; βαβαὶ θράσους;
ὁ μηδὲ καὶ μῦς τὸν λέοντα πρὸς μάχην
τῶν αἱρετικῶν, τῆς Ἀρείου δὲ πλέον,
καὶ τῆς Γαλατῶν Φωτεινοῦ καὶ Μαρκέλλου.

β'. Ἔοικας, ὦ 'τάν, εἰδέναι γράφειν ὕβρεις,
λυσιτελῶν δὲ μηδαμῶς διειδέναι.
Ἦ γὰρ ἂν ᾔδεις Εὐσεβίου τοὺς πόνους
καὶ τοὺς ἀγῶνας, οὓς καθ' Ἑλλήνων ἔτλη
φλυαρίαν τὰ τῶνδε μακρὰν δεικνύων·
ὅπως Ἰουδαίων τε δυσσεβῆ πλάνην
ἀναιρετικοῖς ἐκθριαμβεύει λόγοις,
τῶν μαρτύρων ἀγῶνας ὡς μεγαλύνει,
τῶν αἱρετικῶν ὡς ἀναιρεῖ τὸ στίφος,
πρὸς πᾶν ὅπως χρήσιμος εἰς Θεοῦ σέβας.
Ἔδει σε ταῦτα γιγνώσκοντα καὶ πλέω
μὴ λεξιθηρεῖν κατ' Ἰουδαίους ἴσως,
καὶ μὴ νοοῦντα τὸν νόον τῶν λέξεων,
ὕβρεις καταχεῖν τοῦ τοσούτου τὸν λόγον.

64. ALIUD.

Adversus scholiorum-scriptorem *sunt* versus, hospes.

I. Quis tu contumeliosus? In quem? papæ! quan-
[ta audacia!
Ille neque vel mus leonem *lacessit* ad pugnam
hæreticorum, plus quam Arii *secta*
sectaque Celtarum Photini et Marcelli.

II. Videris, amice, scire scribere contumelias,
utilium autem nihil omnino scire.
Profecto enim novisses Eusebii labores,
et certamina quæ in Gentiles sustinuit,
eorum opiniones ingentes esse nugas demons-
[trans :
quomodo Judæorum impium errorem
exitialibus triumphet orationibus,
martyrum quomodo certamina magnificet,
hæreticorum quomodo tollat agmina,
quomodo in universum utilis sit ad Dei cultum.
Oportebat te hæc scientem et plura
non verba-aucupari secundum Judæos æque,
neque intelligentem verborum sensum,
orationis in tantum virum effundere contumelias.

65. ΑΔΗΛΟΝ.

Εἰς τὰς έ φωνὰς καὶ τὰς ί κατηγορίας.

Μόλις διαδρὰς τῶν σοφιστῶν τὰς δίκας,
σοφοῖς δὲ μᾶλλον προσβαλὼν ὡς ἡμέροις,
φωνῶν ἐπλήσθην καὶ κατηγορημάτων·
« οὐκ ἔστιν, ἔστι, πρός τι, ποιόν, ποῦ, πότε,
« πάσχουσι, δρῶσιν »· ὡς θέλουσι, μυρία.
Στρέφουσι πάντα, συγχέουσι τὰς φύσεις,
ὡς ἐξ ἑαυτῶν πλάττουσι τραγελάφους,
τὸν οὐρανὸν γῆν, τὸ ξύλον φασὶ λίθον,
ὕλην ἄμορφον εἶδος ὕλην οὐκ ἔχον,
κόσμους ἀπείρους ἰδέας πρὸ τῶν ὅλων.
Οἱ τῆς Στοᾶς βάλλουσιν Ἀκαδημίαν,
Πύρρωνας οὗτοι, πάντας ὁ Σταγειρίτης,
ἄλλοι δὲ τοῦτον Φοίνικές τε καὶ Σύροι.

Τίς νοῦς τοσαύτας ἐνστάσεις διαδράμοι,
ἔθνη τοσαῦτα καὶ φάλαγγας δυσμάχους,
γνῶναι τὰ κρυπτὰ τῶν ὅλων ζητῶν βάθη;
καὶ τὰ σαφῶν τις ἔσχε φυρμὸν αὐτίκα.

Ἓν γνώσεως φῶς, Χριστέ, μου, σύ μοι μόνος
γνῶσις τελεία, μᾶλλον εἰδέναι μόνον·
Σὲ δημιουργὸν οὐσιῶν, χρόνων, τόπων,
ἄρρητον ὡς ἄληπτον, ἕν τε καὶ τρία,
ἀφεὶς τὰ πάντα, τοῦτο καὶ μόνον λέγω.

65. INCERTI.

In quinque voces et decem categorias.

Ægre evitatis sophistarum litibus,
sapientesque magis aggressus ut humaniores,
vocibus impletus sum et prædicamentis :
« non est, est, ad quid, quale, ubi, quando,
« patiuntur, agunt, » ut volunt, sexcenta.
Torquent omnia, confundunt naturas,
tamquam ex se-ipsis fingunt tragelaphos (*i. e.*
[hircocervos
cælum terram, lignum dicunt lapidem,
materiam informem genus materiam non habens,
mundos infinitos ideas ante omnia.
Stoici ejiciunt Academiam
Pyrrhonas isti, omnes Stagirita,
alii autem hunc Phœnicesque et Syri.
Quæ mens tantas contentiones percurrat, [les,
gentes tam multas et phalanges vix-expugnabi-
noscere quærens occultas rerum-universitatis al-
[titudines?
atque hæc declarans aliquis habuit mentem sta-
[tim confusam.
Unum intelligentiæ lumen, Christe, meæ, tu mihi
[sola
intelligendi-vis perfecta, qui magis scire solus
[potes;
Te opificem omnium quæ-sunt, temporum, loco-
[rum,
qui-dici-non-potes quum-capi-nequeas, unumque
qui emisisti omnia, hoc et unum dico. [et tria,

66. ΑΛΛΟ.

Λεύκιππος ἀνὴρ τὴν ὁδὸν παρατρέχων,
εὖ θρύπτεται μὲν τὴν πυγὴν μεταφέρων,
ἀκκίζεται δὲ τῇδε κἀκεῖσε βλέπων.
Καὶ νῦν μὲν αὐτὸς ὑπτιάζων τὼ πόδε
καὶ εἰς ἑαυτὸν κεκλικὼς περιβλέπει·
νυνὶ δὲ τὸν φέροντα πλήττων θρασέως,
οὐκ οἴεται γῆν, ἀλλ' ἐπ' αἰθέρος τρέχειν.

66. ALIUD.

Leucippus vir viam leviter-percurrens,
bene-sibi-placet quidem clunes transferens,
fastiditque hîc et illic aspiciens.
Et nunc quidem ipse retorto-capite pedes
atque in se ipsum inclinatus circumspicit :
nunc autem ferentem percutiens audacter,
non credit terra, sed super ætherem currere.

67. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Εἴς τινα ῥύπον φοβοῦντα θάλασσαν· πῶς παλαισθέντα ἀντέστρεψεν αὐτόν.

Ἰδοῦσα καινὸν οὐδὲν ὡς Ἰορδάνης,
πῶς ἐστράφης, θάλασσα, νῦν εἰς τοὐπίσω;
Οἶμαι, ῥύπον φεύγουσα τὸν σὸν ἐστράφης·
κἂν καὶ στραφεῖσα τοῦτον οὐκ ἀπεξέσω.

67. ANONYMI.

In quasdam sordes mare fugantes; quomodo conflictatis ab illis refugerit.

Cum novi nihil videris ut Jordanis,
curnam reversum-es, mare, nunc retrorsum?
Sordes, opinor, fugiens tuas reversum es;
quamquam et reversum has non exuisti.

68. ΑΛΛΟ.

Εἰς τὴν νοητὴν οὐσίαν.

Ζητῶν ἀπεῖπον τὴν νοητὴν οὐσίαν,
τίς ἐστιν αὕτη· πῶς δὲ τέμνει τὰς δύο,
ἀσώματον καὶ σῶμα· πῶς δ' ἄμφω μόνη
ἔχουσα, τῶν δυοῖν δὲ μηδὲν τυγχάνει·
πῶς πάντα δ' ἐστὶν, ἔστι πάντων δ' οὐδέ τι.

68. ALIUD.

De ea quæ mente percipitur substantia.

Destiti, eam cum quærerem quæ-mente-percipitur substantia,
quæ sit per se; quomodo dividat duo,
quod incorporale est et corpus; quomodoque utrumque una
habens, neutrius quidquam nanciscatur :
quomodo omnia sit, neque omnium quidquam sit.

ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

69. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Εἰς τοὺς ἁγίους ἀποστόλους.

Ὧν καθεὶς ἔσωσεν ἀνθρώπων ἔθνος,
νῦν πάντες οὐ σώσουσι Μιχαὴλ μόνον.

70. ΑΛΛΟ.

Εἰς τὸν σπόγγον.

Ὕδωρ πέτρας ἀφῆκα καὶ πόλου μέλι·
τῶν ἡδέων ἔπλησα, λαὸς, σὸν στόμα·
πρὸς τῇ σφαγῇ δὲ καὶ χολὴν δίδως σύ μοι.
Ὦ σπλάγχνα πικρὰ, πλὴν τὰ χρηστά μου πάθη
πᾶσαν καθαίρει σῶν παθῶν τὴν πικρίαν.

71. ΑΛΛΟ.

Εἰς τὴν λόγχην.

Πλευρᾶς ἔπλασα πλάσμα σῆς, Εὔαν, πάλαι,
πλευρὰν δὲ ῥήσσεις τὴν ἐμὴν λόγχῃ σύ μοι·

CHRISTIANORUM EPIGRAMMATA

69. ANONYMI.

In sanctos apostolos.

Quorum quisque servavit hominum genus,
nunc omnes *illi* non servabunt Michael unum.

70. ALIUD.

In spongiam.

Aquam e petra emisi et e cælo mel;
dulcibus implevi, popule, os tuum;
præter autem cædem et fel das tu mihi.
O pectus, *i. e.* amorem, amarum ! sed utilia quæ ego passus sum *libens*
omnem purgant libidinum tuarum amaritudinem.

71. ALIUD.

In lanceam.

Lateris finxi opus tui, Eva, quondam,
latus autem frangis meum lancea tu mihi :

ὅμως τὸ τραῦμα φάρμακον κεραννύει
τῶν τραυμάτων σου καὶ τὰ ῥεῖθρα βλυστάνει.

attamen vulnus remedium admiscet
vulnerum tuorum et rivos effundit.

72. ΑΛΛΟ.

Εἰς τὴν χλαμύδα.

Τὸ φῶς στολή μοι, νῦν δὲ χλαμὺς ἐνδύει,
στολὴν ἀπεκδύουσα τὴν σὴν αἰσχύνης.

72. ALIUD.

In chlamydem.

Lumen stola mihi, nunc autem me induit chlamys,
stolam exuens tuam turpitudinis.

73. ΑΛΛΟ.

Εἰς τὸ ΔΙΕΜΕΡΙΣΑΝΤΟ ΤΑ ΙΜΑΤΙΑ ΜΟΥ.

Χιτῶνα τείνω τῇ κτίσει τὸν ἀέρα,
πνοὴν μερίζω, νῦν δ' ἐμῶν ἐνδυμάτων
ἐμὸς μεριστὴς κλῆρος· ἀλλ' ἄφες περῶν.

73. ALIUD.

In hæc verba : PARTITI SUNT VESTES MEAS.

Ut tunicam extendo super naturam aera, [torum
spiritum partior; nunc autem meorum indumen-
mihi partitionem-facit sors : sed dimitte transiens.

74. ΑΛΛΟ.

[Εἰς τὸ αὐτό].

Πνοὴν μερίζω, νῦν μερὶς κλῆρος τ' ἐμός·
κλήρῳ μερισταὶ τῶν ἐμῶν ἐνδυμάτων.

74. ALIUD.

[In idem.]

Spiritum partior, nunc partitio sorsque de me *fit*;
sorte partitores *sunt* meorum indumentorum.

75. ΑΛΛΟ.

[Εἰς τὸ αὐτό].

Ἀφθαρσίας ἔνδυμα τὸ πρὶν ἐνδύω·
νῦν σάρκα τὴν σὴν αὐτὸς ἐνδεδυμένον
ἀπεκδύεις, ἄνθρωπε, πλὴν ἀλλὰ στέγω,
μᾶλλον δὲ τὴν θέωσιν αὐτὸς ἐνδύω.

75. ALIUD.

[In idem].

Immortalitatis indumentum prius induo;
nunc carne tua ipse *me* indutum
exuis, homo, attamen *te* tego,
imo quidem divinitate ipse *te* induo.

76. ΑΛΛΟ.

Εἰς τὰ σπάργανα.

Εἰ καὶ ταπεινὸν ἐνδέδυμαί σοι ῥάκος,
τὸ λαμπρὸν ἐξύφηνα τοῦ πόλου πλάτος.

76. ALIUD.

In fascias.

Etsi humilem indui tibi pannum,
splendidam contexui cæli latitudinem.

77. ΑΛΛΟ.

Εἰς τὰ δεσμά.

Δεσμεῖτε χεῖρας αἷς παθῶν ἐγὼ λύσας
ὑμᾶς τέθεικα γῆθεν αἰθεροδρόμους.

77. ALIUD.

In vincula.

Vincite manus quibus cum libidinibus *vos* ego
vos feci e-terra per æthera-currentes. [solvissem,

78. ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΤΟΥ ΠΡΟΔΡΟΜΟΥ.

Εἰς τὸν ἅγιον Λοῦπον.

Ἔκλεψε Λοῦπος δεσποτικὴν σφενδόνην,
μεθ' ἧς ἐνεργεῖ πλεῖστα τῶν τεραστίων.
Οὐκοῦν ὑπέσχεν ἀξίαν καὶ τὴν δίκην
τμηθεὶς κεφαλήν, καὶ συνὼν τῷ δεσπότῃ.

78. THEODORI PRODROMI.

In sanctum Lupum.

Furatus est Lupus herilem palam,
cum qua operatur pleraque miraculorum.
Ergo subiit dignam et pœnam,
abscisso capite, et comes-additus hero.

79. ΤΟΥ ΦΙΛΗ.

Πρὸς ἰατρόν.

Ἰατρέ, μὴ δίωκε τὸν τύφον μάτην.
Εἰ γὰρ σιωπήσας ἀκριβῶς ἀνακρίνῃς
ὅθεν πορίζῃ τὰς ἀφορμὰς τοῦ βίου,
αὐτὸς σεαυτὸν καὶ μυσαχθήσῃ τάχα,
τροφῆς χορηγοὺς οὖρα καὶ κόπρον ἔχων.
Χρὴ οὖν ὀφρὺν ῥίψαντα τὴν ἐπηρμένην

79. PHILÆ.

Ad medicum.

Medice, ne prosequare vanæ gloriæ fumum.
Si enim tacitus diligenter examines
unde tibi præbeas auxilia vitæ,
ipse te ipsum et aversabere brevi,
victus subministratores urinas et stercus habens.
Oportet igitur, demisso hoc fastu superbo,

κόπρου σκάφας βλέπειν σε καὶ τὰς ἀμίδας,
ὅθεν τραφήσῃ καὶ πόρους ἕξεις βίου.

stercoris fossas inspicere te et matulas,
unde nutriaris et subsidia habeas vitæ.

80. ΜΑΞΙΜΟΥ ΤΟΥ ΠΛΑΝΟΥΔΗ.

Στίχοι εἰς τοὺς ὑποκριτὰς ἡρωελεγεῖοι.

Μηκέτι μηδεὶς προσφερέτω παραμύθιον ἀνδρί,
ἢ τέκνον ἢ γαμετὴν γῇ κατορωρυχότι.
Καὶ γὰρ νῦν εἰ πρός τινα τούτων αὐτὸς ἀπέλθοις
ὡς πενθοῦντι φράσῃς ῥῆμα παρηγορίας,
δόξαι σπουδάζων ἀπαθέστατος, εὐθὺς ἐκεῖνος
ὡς ἀπὸ Πυθαγόρου φθέγγεται ἢ νεφέων·
καί σε σοφιστεύων ἀναλαμβάνει, ὥσπερὰν εἰ σὺ
τέκνον ἔχοις, ὁ δὲ σοὺς ἦλθε γόους στορέσων.
Ἐντὸς ὅμως τὸ πάθος τοῦτον κατακάρδια πλήττει,
ὡς ξίφος ὀξύτατον πάντα διερχόμενον.
Εὖγε, Ὑπόκρισις, εὖγε! σὺ φιλτάτη ἐσσὶ θεάων·
σὴν κεφαλὴν τιμᾶν ἄξιον ἐν στεφάνοις·
τοῖς γὰρ σοῖς θεράπουσιν ἐπάξια δῶρα χαρίζῃ,
ἀλγεῖν, κοὐ φράζειν, ὡς ἀνιῷντο πλέον.

80. MAXIMI PLANUDIS.

Versus in simulatores heroici et elegiaci.

Ne jam quisquam afferat solatium viro *qui*
aut natum aut uxorem in terram defoderit.
Etenim nunc si ad quemquam horum ipse abieris,
simul ac lugenti dixeris verbum consolationis,
videri studens nulli-perturbationi-obnoxius, jam [inde iste
tanquam ex Pythagora loquitur vel ex nubibus :
et te, subtilius-arguens, reficit, perinde ac si tu
natum habeas, hic autem venerit tuos gemitus [prostraturus.
Intus tamen dolor hunc per-pectus percutit,
sicut gladius acutissimus omnia pertransiens.
Euge, Simulatio, euge! tu carissima es dearum
tuum caput ornare dignum *est* coronis :
tuis enim ministris digna dona gratificaris,
dolere, nec fari, quia majori-mœstitia afficiuntur.

81. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἰς τὸν ναὸν τῶν ἁγίων Μαρκιανοῦ καὶ Μαρτυρίου.

Ἄρειε, πῶς φής; πῶς τὸν Υἱὸν εἰς κτίσιν
τολμᾷς καθέλκειν, καὶ θεὸν δοκῶν σέβειν,
σαυτὸν λέληθας κτίσματος φύσιν σέβων;
Οὐ κτίσμα ταυτὸν καὶ θεός. Μήπω τόσον
ἔξω φρενῶν πέσοι τις, ὡς ἕποιτό σοι,
μεμνημένος σου τοῦ θεηλάτου μόρου.

81. EJUSDEM.

In templum sanctorum Marciani et Martyrii.

Ari, quî loqueris? quomodo Filium in creaturam
audes detrahere, et Deum credens colere
tu te ipsum lates creatæ-rei naturam colens?
Non idem est et quod-creatum-fuit et Deus. Ne [unquam tantum
mente sua excidat aliquis, ut te sequatur,
memor tibi divinitus-immissi fati.

82. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἕτεροι.

Κακῶς Ἀρείῳ ταὐτὰ πεφρονηκότες,
ἄνδρες φονῶντες, πλῆρες αἱμάτων στίφος,
καλῶς θεοῦ προὔπεμψαν ὑμᾶς εἰς δόμους·
καὶ γὰρ Θεοῦ μὲν οἶκος ὑμᾶς ἀμφέπει,
τοῖς δ' οἶκος ᾅδης καὶ τὸ μυρίον σκότος.

82. EJUSDEM.

Alii.

Male Ario eadem assensi,
viri cædis avidi, plena sanguinis turba,
pulcre vos deduxere in dei domos :
etenim Dei domus vos amplectitur,
illis autem domus est orcus et infinitæ tenebræ.

BREVIS ANNOTATIO IN CAPUT V.

I. Ex Plutarch, *Lacon. Instit.* XXXIV, exceptis quinque prioribus versus tertii verbis, quæ supplevimus ex Sext. Empir. *Pyrrhon. Hypot.* III, 24, p. 181. Prius distichon servavit Aristophanes in *Pace* 1298 sqq., de quibus schol. ὁ Ἀρχίλοχος ἐξῆλθεν εἰς πόλεμον ἐν τῇ πρὸς Σαΐους μάχῃ· ἐστὶ δὲ ἔθνος Θράκης· καὶ φοβηθεὶς ἔφυγε ῥίψας ἑαυτοῦ τὰ ὅπλα. Plut. loc. cit. Ἀρχίλοχον τὸν ποιητὴν ἐν Λακεδαίμονι γενόμενον, αὐτῆς ὥρας ἐδίωξαν, διότι ἐπέγνωσαν αὐτὸν πεποιηκότα, ὡς κρεῖττόν ἐστιν ἀποβαλεῖν τὰ ὅπλα ἢ ἀποθανεῖν. — Prius distichon bis laudavit et Strabon, X, p. 702, B; XII, p. 827 A. Cf. Philostr. *Apollon Vit.* p. 55. — Hos versus dedimus quia nobis minime compertum est id esse non integrum epigr., sed potius, ut Brunckio placuit, fragmentum.

II. Ex Athen. III, p. 125. Asii Samii fragm. De quo poeta vid. Heynium, *in Apollod.* III, 8, 2, not. p. 977. Plura ex eo commemorat Pausanias, de quibus docte disputavit Walkenaer. *Diatrib.* p. 58-59. Ἔπεσι genealogias Asius erat persecutus. — Vs. 3. ἄκλητος, *invocatus* (i. e. non vocatus), ut apud Plaut. *Capt.* v. 2, Ergasilus parasitus.

III. Apud Athen. X, p. 456, s. 84. Φασὶ..... καὶ εἶναι τὸν μὲν οὐ φέροντα τὸ τοῦ τέττιγος ἄεθλον, τὸν οὐκ ἐθέλοντα ᾄδειν, Πανοπηιάδην δὲ τὸν ὄνον, μέγα δεῖπνον τὴν χοίνικα τῶν κριθῶν.... Simonidis asinus Epeus vocabatur διὰ τὸ μυθολογεῖσθαι τοῦτο δρᾶν ἐκεῖνον, καὶ ἀναγεγράφθαι ἐν τῷ τοῦ Ἀπόλλωνος ἱερῷ τὸν Τρωικὸν μῦθον, ἐν ᾧ Ἐπειὸς ὑδροφορεῖ τοῖς Ἀτρείδαις. Vid. totum hunc Athenæi locum.

IV. Ex Diogene Laertio VIII, p. 533 : Ἄκρωνος ἰατροῦ τόπον αἰτοῦντος παρὰ τῆς βουλῆς εἰς τὴν κατασκευὴν πατρῴου μνήματος, διὰ τὴν ἐν τοῖς ἰατροῖς ἀκρότητα, παρελθὼν ὁ Ἐμπεδοκλῆς ἐκώλυσε, τά τε ἄλλα περὶ ἰσότητος διαλεχθεὶς, καί τοι καὶ τοιοῦτον ἐρωτήσας· Τί δὲ ἐπιγράψομεν ἐλεγεῖον, ἢ τοῦτο· Ἄκρον ἰητρὸν Ἄκρων' Ἀκραγαντῖνος π. α.....; Τινὲς δὲ τὸν δεύτερον στίχον οὕτω προφέρονται·

ἀκροτάτης κορυφῆς τύμβος ἄκρος κατέχει.

Τοῦτό τινες Σιμωνίδου φασὶν εἶναι. Protulit et Suidas, v. Ἄκρων, hoc distichon quod τωθαστικὸν nomine designat. — Cf. Plin. H. N. XXIX, 4. — Vs. 2. κρημνὸς κτλ. Cf. Virg. *Æn.* III, 702 : Arduus Acragas ostentat mænia longe. Repetiere multi, Brunck. *Anal.* T. I, P. 163, n. 1 (de quo vid. Jacobs. *Animadv.* T. I, p. I, p. 317), Jacobs *Append.* n. 21, et Mullach. *Fragm. Phil. Gr.* (Bibl. Didot), t. I, p. 14, qui Ἄκρωνα *Celsum* vocans hujusmodi versibus quid lusit :

Celsum Acragantinum medicum celso patre natum,
præcelsæ tumulus celsus habet patriæ.

V. « Ex Hieronymi Rhodii *Commentariis* Athenæus narrat (XIII, p. 604 F.) cum Sophocli a puero quem in deliciis habebat, pallium surreptum esset, et Euripides dixisset, se eodem cum puero rem habuisse nullo tamen rerum suarum detrimento, Sophoclem hoc epigramma scripsisse, in quo Euripidi adulterium tecte exprobraret. Respicitur in eo fabula de solis cum Borea certamine, quam narrat Avianus, IV. Poeta pueri, quem deperibat, amorem et pulcritudinem solis calori comparat. Videtur igitur hoc dicere : Pallium abjeci equidem, ut viator, quem solis calor, ut idem faceret coegit; tu tuum servasti, quia puer quicum te rem habuisse jactas, tantum abest, ut tibi faverit, ut potius, tanquam Boreas in illa fabula, omnem iræ suæ vim et violentiam in te effuderit. » *Jac.*

VI. Athen. V. sect. 61, p. 219 : « Venatur igitur bonus ille Socrates, amoris magistram habens Milesiam, sed non ipse captatur, ut dixit Plato, illaqueatus ab Alcibiade ; neque sane flere desinit, ut opinor adversa fortuna utens, nempe quum vidisset, quo in statu esset, Aspasia dixit : Τίπτε κτλ. » — Vs. 1. vulg. ὄμμασιν ἐλασθεὶς, claudicante metro; correxi; fortasse leg. θλασθεὶς, *sauciatus.*

VII. Ex Athen. VIII, sect. 18, p. 337. Repetiere multi, Brunck. *Anal.* III, p. 234, n. CCCXCV (vid. Jacobs. *Animadv.* T. III. P. II, p. 94), Jacobs. *Append.* 118, qui de Grotii versione : Grotius, ait, vulgatam sequi maluit, sensu admisso, quem ut græca verba ferant, vereor.

VIII. Exhibuit Plutarchus (*De vitando ære alieno*, V, 1.) hanc παρῳδίαν, quam exempli causa recepimus.

IX. Ap. Athen. X, 454 : Νεοπτόλεμος δ' ὁ Παριανὸς ἐν τῷ Περὶ ἐπιγραμμάτων ἐν Χαλκηδόνι φησὶν ἐπὶ τοῦ Θρασυμάχου τοῦ σοφιστοῦ μνήματος ἐπιγεγράφθαι τόδε τὸ ἐπίγραμμα· Τοὔνομα...

X. Ap. Plutarch. in *Flaminin.* IX, ex quo apparet carmen ab Alcæo (Messenio) scriptum fuisse post pugnam apud Cynoscephalas commissam cujus Ætoli, qui tunc ab Romanis stabant, sibi arrogabant laudem : Ὧν μάλιστα διὰ στόματος ἦν τουτὶ τὸ ἐπίγραμμα· Ἄκλαυστοι (Vid. *Anthol. Palat.* ed. Didot. VII, 247)... Τοῦτ' ἐποίησε μὲν Ἀλκαῖος, ἐφυβρίζων Φιλίππῳ, καὶ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀποθανόντων ἐπιψευσάμενος. Λεγόμενον δὲ (τὸ ἐπίγραμμα) πολλαχοῦ καὶ ὑπὸ πολλῶν, μᾶλλον ἠνία τὸν Τίτον ἢ τὸν Φίλιππον· ὁ μὲν γὰρ ἀντικωμῳδῶν τὸν Ἀλκαῖον τῷ ἐλεγείῳ παρέβαλλεν. Ἄφλοιος κτλ. — Philippi disticho additum est scholion hoc : ὅπου ἰστέον ὅτι ἐν στίχῳ τῷ προτέρῳ ἀντὶ τοῦ ἄφλοιος καὶ ἄφιλος εὑρίσκεται ἐν ἄλλῳ τινὶ βιβλίῳ ἄφλειος [?] καὶ ἄφυλλος. « Deinde legitur :

τῷδ' ἐπὶ βουνῷ
σταυρὸς ἐπ' Ἀλκαίῳ ἵσταται αὐτόματος.

In his βουνῷ, *colle*, fortasse sincerum est. » *Jac.*

XI. Ex anonymi *Aristotelis vita* quam, post Menagium nostrum, edidit Buhlius. — Vs. 1. Stagiritæ τραυλότητα plures commemoraverunt, quos reperias ap. Diogenem Laertium, ed. Menag. p. 186. — Vs. 2. λαγνός. De hoc Aristotelis vitio vid. Athen. XIII, p. 566.

XII. Ex ejusdem anonymi *Vita Aristotelis* ubi priori disticho continuo subjicitur hoc posterius quasi unum et idem carmen inde conficeretur. Hoc autem illi respondere recte vidit Menagius qui hanc Aristotelis vitam primus in sua Diogenis Laert. editione exhibuit.

XIII. Apud Diog. Laert. VI, v, 85 : — Vss. 1-2, Stephanus in Præf. in poemata quæ παρῳδίαι dicuntur, p. 82, ex Homero ductos notavit, *Od.* T. 172. — Meminit hujus ludicri Demetrius Περὶ Ἑρμηνείας c. 250;

meminit et Apuleius in *Apolog*. p. 439 ed. Par., uterque pro πόλις vs. 1 habet γαῖ; pro περίρρυτος reponebat Stephanus περίρρυπος quod melius peræ cynicæ convenit. V. *Lettres inédites de Brunck,* Annuaire de l'association p. l'encourag. des études grecq. 1874, p. 510. — Vs. 4. Conf. Jacobs. Hom. *Il.* B, 462.

XIV. — Apud Athen. IV, p. 163 A. et Eustath. p. 285, 25, quorum ille : ἡ Ἀρετή, inquit, Ἡδονῇ παρακάθηται, ὥς φησι Μνασάλκης ὁ Σικυώνιος ἐν ἐπιγράμμασιν, hic autem : ὃ δὴ καὶ παρῳδήσας τις κατὰ τῆς ἡδονικῆς φιλοσοφίας ἔγραψεν οὕτως· Ἅδ' ἐγὼ ἁ τλάμων... Cf. inter sepulcralia Ajacis Telamonii epitaphium, in *Peplo* quem Aristoteli quidam adscripserunt : Ἅδ' ἐγὼ ἁ τλάμων Ἀρετὰ παρὰ τῷδε κάθημαι.

XV. Athen. X, s. 7, p. 414 : Ἡράκλειτος δ' ἐν τῷ Ξενίζοντι Ἑλένην φησί τινα γυναῖκα πλεῖστα βεβρωκέναι. Ποσειδιππος δὲ ἐν Ἐπιγράμμασι Φυρόμαχον, εἰς ὃν καὶ τόδ' ἐπέγραψε· Φυρόμαχον... Vs. 2. Jacobs. πανδοχίου τ' ἄτην; Huet. πάννυχον ἐν ταύτῃ ῥωγὰς ἔχει καπέτῳ. — Vss. 3-4. Salmasii restitutio est, quam recepit Brunck.— Vs. 7. Brunck. ὠχρὸς pro ὁ τριχί, Salmas. ἄθριξ, εὔφθειρος — Vs. 8. Ludit poeta in verbo καλλιόπην, pro quo intelligit καλὴν ὀπήν, *pulcram fossam,* in qua humatus est helluo Phyromachus.

XVI. Apud Athen. VIII, p. 345 A. B. depravatum tractavere multi. — Vs. 4. Toup. τόδ' ὁρᾶν μὴ μόνον οὐ μένομεν; Jacobs : τὸ δ' ὁρᾶν, ναὶ μὰ τὸν... οὐ σθένομεν, probante v. cl. Dehèque. — Vs. 5. Jacobs. λιθούμεθα πάντα πάλαι seu λιθούμεθ' ἅπαντα π.

XVII. Apud Athen. VIII, s. 34, p. 344 sq. : Ἡδύλος ἐν Ἐπιγράμμασιν, ὀψοφάγους καταλέγων... μέμνηται Ἄγιδος ἐν τούτοις· Ἑφθὸς ὁ καλλ. — Vs. 1. καλλίχθυς piscis anthias est vel aurata. — Vs. 4, pentameter deest. — Vs. 5. « Ut Jupiter olim in æneam Acrisii turrem ad Danaen penetravit, sic Agis helluo quoque vel firmissima claustra perruperit. » *Jac.*

XVIII. Ex Athen. VIII, sect. 34, p. 344 : Ἡδύλος ἐν Ἐπιγράμμασιν, ὀψοφάγους καταλέγων, Φαίδωνος μέν τινος ἐν τούτοις μέμνηται κτλ. — Vs. 1. Verba depravata, quæ, ut potuimus, emendavimus, sic corrigenda suspicabatur Jacobsius in *Additam. Animadvers.* in Athenæum, p. 191 :

..... Φαίδων δέ τε φυκίδ' ἐνείκαι
χορδάς θ' ὁ ψάλτης· ἔστι γὰρ ὀψοφάγος.

Vulgat. lectio Φαίδων σὲ φύκει' αἰνεῖ καὶ.. et sensu et metro pariter peccat.

XIX. « In Plutarchi *Antonio* c. 70. Cur fuerit inter Callimachea a Brunckio non receptum ignoro. Instituto Timonis et viatoris dialogo sententiam lepidam magis fecisse mihi videor. Μόνον peculiari modo positum est, quod sæpe fit cum imperativo. Sensus enim non est : « transi *tantum,* nec me *etiam* plorare jubeas ; sed, « Plorare me, si libet, jube, transeas modo ; dum modo transeas. Atque ita vernacule loqui possimus. » *Boissonad.* Notul. in Callim. epigr. Excerptum fuerat hocce epigrammation et versibus latinis expositum a Nicod. Frischlino Balingensi (1571) atque inde ab H. Stephano suæ Callimachi editioni insertum, M.D.LXXVII, in-4. Sic gallice vertit Amyotus qui non magis quam cett. sententiam intellexit :

Icy ie fais pour tousiours ma demeure
Timon encor les hommes haïssant :
passe, lecteur, en me donnant male heure,
seulement passe et me va maudissant.

XX. Ex Strabon. XIV, 1; dederunt Brunck. *Anal.* III, 330 (edit. Lips. II, 39). — Vid. et Jacobs. *Animadv.* T. II, P. I, p. 105) et Jacobs. *Append.* n. 18. « De Magnesia agens Strabo l. c. κεῖται ἐν πεδίῳ, ait, πρὸς ὄρει καλουμένῳ Θώρακι ἡ πόλις· ἐφ' ᾧ σταυρωθῆναί φασι Δαφίταν τὸν γραμματικὸν, λοιδορήσαντα τοὺς βασιλέας διὰ στίχου· Πορφύρεοι... καὶ λόγιον δ' ἐκπεσεῖν αὐτῷ λέγεται, φυλάττεσθαι τὸν Θώρακα... Rex, quem Daphitas contumeliis lacessisse dicitur, fuit Attalus, is, ut videtur, qui sibi primus regium nomen arrogavit. Hunc cum cetera regia familia appellat πορφυρέους μώλωπας, i. e. servos flagellorum vibicibus terga signata habentes, propter Philetærum, Lysimachi eunuchum, qui primus Pergamum a Lysimacho avertit, sibique subjecit, ingenti gaza, quæ ipsius fidei a Lysimacho commissa erat, occupata. » *Jac.*

XXI. Apud Athen. XI, s. 100, p. 499 : Ἀριστοτέλης δ' ἐν τῇ Θετταλῶν πολιτείᾳ θηλυκῶς λέγεσθαί φησιν ὑπὸ Θετταλῶν τὴν λάγυνον· καὶ Ῥιανὸς ὁ ἐποποιὸς ἐν Ἐπιγράμμασιν. Ἥμισυ... Vs. 3. Vulgo λεπτοτέρης... κρέας, emendaverunt Toupius et Brunck ; sed retinuerunt πλὴν, claudicantem versum ; correxi. — Vs. 4. αἰνεῖσθαι duplici sensu.

XXII. Apud Plutarch. *Cat. Maj.* 1 : Ἦν δὲ τὸ μὲν εἶδος ὑπόπυρρος καὶ γλαυκὸς, ὡς ὁ ποιήσας τὸ ἐπιγραμμάτιον οὐκ εὐμενῶς παρεμφαίνει· Πύρρον...

XXIII. Apud Plutarch. *De vitando ære alieno,* VI, 4 : Ἐπεὶ τὸ τῆς παροιμίας ἔσται γελοῖον· Οὐ δύναμαι... quo sic utitur : Πενίαν φέρειν μὴ δυνάμενος, δανειστὴν ἐπιτίθης σεαυτῷ φορτίον καὶ πλουτοῦντι δύσοιστον.

XXIV. Ex Grutero, p. MXXXXIX, Brunck. *Anal.* III, 198 (Vid. Jacobs. *Animadd.* vol. III, P. II, p. 7.) Jacobs. *Append.* n. 179. — Vs. 1. θερμὸς, audax, temerarius, hoc sensu occurrit in Aristoph. *Plut.* 415 : ὦ θερμὸν ἔργον κἀνόσιον καὶ παράνομον; *calida* consilia sunt ap. Cicer. *Offic.* I, 24. — Vs. 2. ἄνακτι Gruter. et Fletwood. (*Syll.* p. 321); veram lectionem secutus est Grotius in *Mantissa tertia* t. III, p. 413 Hieron. Bosch. *Floril. gr.*

XXV. Apud Athenæum, V, p. 222. A, unde multi repetierunt. Cf. Antiph. epigr. *Anth. Palat.* XII, 322, Philipp. epigr. *ibid.* XI, 321 et 347 ; conf. etiam Virg. *Catal.* VII :

Ite hinc inanes, ite rhetorum ampullæ etc.

— Vs. 1. Ex Homero *Il.* B, 159 : Ἀργεῖοι φεύξονται ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης.— Vs. 5. Athen. δυσπέμφελον. — Vs. 6. Hier. Bosch. *Anthol. Planud.* et Grotius Ὑὰς ἀεὶ μ.

XXVI. Apud Athen. IV, 162, A, ex Hegesandri Delphi *Commentariis* (Ὑπομνημάτων) dedit et latinis versibus transtulit Scaliger. *ad Varron. De Ling. lat.*, p. 5 ; edidit etiam cum lat. versione Grotius in *Mantissa secunda Floril. gr.* ed. Hier. Bosch., sub hoc lemmate : Εἰς γραμματικούς. Brunck. deinde et Jacobs., ille in *Anal.* III, p. 172, hic (Vid. *Animadd.* vol. III, P. I, p. 348 sqq.) in *Append.* n. 288. — V. 2. σάκκος vel σάκος barba est.— Vs. 3. ἱματανωπερίβαλλοι « Post Antisthenem aut Diogenem Cynici tunicam simul cum interula deposuerunt, pallio contenti, cujus inferior pars crura ambiebat, superior supra lævum humerum rejiciebatur. Hinc dicebantur διπλῶσαι τὸ ἱμάτιον, τὸν τρίβωνα...» *Boettiger.* ad Jacobs. Epist. — Vs. 3. nonnulli ἀνηλίποκαι — βλεπέλαιοι *qui multa ad lucernam meditantur.* — Vs. 5. Athen. vulg. συλλαβοπευσιλαληταί.

XXVII. Ex Plutarch. in *Sulla* II : Ἐξήνθει γὰρ τὸ ἐρύθημα τραχὺ, καὶ σποράδην καταμεμιγμένον τῇ λευκότητι· πρὸς ὃ καὶ τοὔνομα λέγουσι γενέσθαι, τῆς χρόας ἐπίθετον· καὶ τῶν Ἀθήνῃσι γεφυριστῶν ἐπέσκωψέ τις, εἰς τοῦτο ποιήσας : Συκάμινον κτλ.

XXVIII. Apud Philostrat. *Soph. Vit.* I, 5 : Οἶδα Φιλόστρατον τὸν Αἰγύπτιον Κλεοπάτρᾳ μὲν ξυμφιλοσοφοῦντα τῇ βασιλίδι, σοφιστὴν δὲ προσρηθέντα, ἐπειδὴ λόγου ἰδέαν πανηγυρικὴν ἥρμοστο καὶ ποικίλην, γυναικὶ ξυνών, ᾗ καὶ αὐτὸ τὸ φιλολογεῖν τρυφὴν εἶχεν, ὅθεν καὶ παρῴδουν τινὲς ἐπ' αὐτῷ τόδε τὸ ἐλεγεῖον. — Exhibuit hoc epigr. Jacobs. in *Paralip.* 49 et in *Append.* 291, qui notat ad Philostratum ab auctore hujus parodiæ accommodatos fuisse versus Theogn. 215 sq. de Polypo :

Πουλύπου ὀργὴν ἴσχε πολυπλόκου, ὃς ποτὶ πέτρῃ,
τῇ προσομιλήσῃ, τοῖος ἰδεῖν ἐφάνη.

« De Philostrato illo est epigr. Crinagoræ XLIV, *Anth. palat.* VII, 645]. » *Jacobs.*

XXIX. Apud Athen. VIII, sect. 31, p. 343 : Ὀψοφάγος δ' ἦν καὶ Λεοντεὺς ὁ Ἀργεῖος τραγῳδός, Ἀθηνίωνος μὲν μαθητής, οἰκέτης δὲ γενόμενος Ἰόβα τοῦ Μαυρουσίων βασιλέως, ὥς φησιν Ἀμάραντος ἐν τοῖς Περὶ σκηνῆς, γεγραφέναι φάσκων εἰς αὐτὸν τόδε τὸ ἐπίγραμμα τὸν Ἰόβαν, ὅτε κακῶς τὴν Ὑψιπύλην ὑπεκρίνατο· Μή με, Λ. κτλ. Loquitur Hypsipyla aut potius Leonteus sub Hypsipylæ persona, quam male tenuerat. — Vs. 1. κιναρηφάγου, voci nocere credebatur cinara, de qua Columella, X, v. 235-6 :

Hispida ponatur cinara, quæ dulcis Iaccho
potanti, *nec Phœbo grata canenti.*

— Vs. 2. Vulgo ἐς κακὸν ἦτορ ὅρα. — Vs. 4. vulg. χρυσοβόλοις, Porson. et Schneider. χρυσολόβοις, ut οὔατα χρυσόλοβα sint aures inauribus ornatæ.

XXX. Servavit Athenæus, X, sect. 48, p. 436 : Ἔπινε δὲ πλεῖστον καὶ Ἀρκαδίων (ἄδηλον δ', εἰ ὁ Φιλίππῳ διεχθρεύσας), ὡς τὸ ἐπίγραμμα δηλοῖ, ὅπερ ἀνέγραψε Πολέμων ἐν τῷ Περὶ τῶν κατὰ πόλεις ἐπιγραμμάτων· Τοῦ πολυκώθωνος κτλ. Ad hunc locum Casaubonus : « Epigramma, quod narrat Dipnosophista tumulo potatoris Arcadionis fuisse insculptum, quatuor versibus, *Excerptorum* auctor in duo contraxit, hoc modo :

Τοῦ πολυκώθωνος τοῦτ' ἠρίον Ἀρκαδίωνος,
ὃς θάνεν ἐκ χανδῆς ζωροποτῶν κύλικος. »

Vs. 3. ἔσβη ὅδ' ὡνήρ. *vulg.*, ἔσβη ὁ δ' ὡνήρ. *Casaub.* Cod. quidam ἔφθη ὅδ', unde ἔφθιτο δ' ὡνήρ Schweigh.

XXXI. Ex Sopatro Apameensi (?), *Prolegom. in Aristidem*, ed. Dindorf. p. 741 : λέγεται δὲ ὡς ὅτι Ἀριστείδης οὐκ εὐτυχῶς προσῆει τοῖς μαθηταῖς, οὐδὲ εἶχε πολλοὺς μαθητάς· ἀμέλει τινὲς περὶ αὐτοῦ εἶπον τὸ ἐπιφερόμενον τοῦτο λεχθέν· Χαίρετ' Ἀρ... Σκαμνία τρία καὶ θρόνος εἷς. Οὐκ ἔστι δὲ, ἀλλὰ περὶ ἄλλου τινός νεωτέρου Ἀριστείδου μὴ ἔχοντος μαθητάς, ἀλλὰ μόνην τὴν διατριβὴν καὶ τὰ σκαμνία παρά τινος εἰσελθόντος καὶ εὑρόντος αὐτὸν μόνον. — Retulit Menagius in *Observatt. in Diog. Laert.* VII, 69, et confert cum hac Cynici cavillatione : Εἰσελθὼν εἰς διδασκάλου καὶ Μούσας μὲν ἰδὼν πολλὰς, μαθητὰς δὲ ὀλίγους, « Σὺν θεοῖς, ἔφη, διδάσκαλε, πολλοὺς μαθητὰς ἔχεις. » Confert idem simile Stratonici citharœdi dictum ap. Athenæum, VIII, p. 348, sect. 41. — Dedit et hoc epigramma Ducang. in *Glossario*, v. συψέλιον. — Vs. 1. Sopatr. κυψέλια.

XXXII. Ex Ælio Lamprid. *Anton. Diadum.* VII. « ... Libet versus inserere in Commodum dictos, qui se Herculem appellaverat, ut intelligant omnes tam clarum fuisse Antoninorum nomen, ut illi nec deorum nomen commode videretur adjungi. Versus in Commodum Antoninum dicti : Commodus, etc. Hi versus a Græco nescio quo compositi, a malo poeta in Latinum translati sunt, etc. »

XXXIII. Ap. Æl. Spartian. *Pescenn. Nig.* XII : « Domus Pescennii hodie Romæ visitur in Campo Jovis, quæ appellatur *Pescenniana :* in qua simulacrum ejus in trichoro constituit, statim post annum ex Thebaico marmore, quod ille ad similitudinem sui factum a rege Thebæorum acceperat. Exstat etiam epigramma græcum, quod Latine hanc habet sententiam : Terror Egypt. etc.— Vs. 1. Vulg. Ægyptiaci, correxit Casaub., probante Salmasio, qui sexcentis exemplis docet illo tempore diphthongos sæpe in nominibus non admitti. Vulg. militis; Burmann. *Anth. lat.* lib. II, ep. CIX, *limitis :* « ita correxi cum Heinsio et Salmasio ad Spartianum, quo modo Joh. Savaronem quoque legisse adscripserat Scriverius. » — Vs. 2. Scriver. fovens. — Vs. 3. « *Gentes* ultima brevi, more seculi illius barbari, qualia passim in reliquiis sequiorum poetarum, quorum carmina nævis his referta : vide Balzac. *Entretiens*, p. 48, et Rualdum in *Vita Plutarchi*, p. 65. Cel. Oudendorpius tamen conjiciebat, *Hunc Rex, hunc gens omnis amant,* putabatque plural. *amant* huic vitio forsan dedisse ansam. » *Burmann.* — Vs. 6. Ita vulgo. Salmas. : ut consentiret forma, metalle, tibi, quod est jam in Aldina, sicque explicat sensum : « Diu fuerat in Ægypto Pescennius, ut dux Ægyptiaci limitis, atque inde cæli illius colorem contraxerat. Thebæorum rex igitur qui istud simulacrum ex Thebaico marmore ad similitudinem Pescennii factum, Pescennio donavit, hoc dicit : Pescennius Niger vocatur, nos ipsi Ægyptii nigrum ipsum reddidimus et cæli nostri colore inbuimus, ut forma, hoc est facies et color Metallo ex quo simulacrum factum est, conveniret et responderet. » « *Metallus* autem pro metallum, Græcorum imitatione dixit, et verisimile est in Græco epigr. fuisse μέταλλος. Hesychius : μέταλλος, ὁ λίθος, etc. » *Id.* — P. Burmann. conjiciebat : ... et nigra sacravimus ipsi ut consentiret forma, metalla, sibi, *sive* ut consentiret forma metalla sibi, *metalla* pro *metallica*, Scriverius : forva (pr. furva) metalla. Nihil mutandum, nisi interpunctionem, quæ ea esse debet ut *formam* alloquatur poeta.

XXXIV. Diog. Laert. VIII, I, 44. — Vs. 4. Vet. editt. ἔτ' εἶχ' ἀδ.

XXXV. Diog. Laert. VIII, I, 45. — Vs. 2. Menagius : « Lege ἐς ὀμφαλόεν, aut potius ἐς ὀμφάλιον : ὀμφάλιον est *umbo.* Antea, ὀμφαλόον quod nusquam occurrit, quod tamen retinuit Grotius et Hier. Boschius. — Vs. 2. Sic legebatur in vet. editt. : Φησὶ γὰρ, οὗτος ἐγὼν ἦν πρώην βροτός· ὃς δὲ.., claudicante metro. — Vs. 4, similiter corruptus : Ὅτε οὐκ ἦν φάσκειν ὅστις ἔην ὅτε ἦν.

XXXVI. Diog. Laert. VII, VII, 176 : ἐπαίξαμεν δὲ καὶ ἡμεῖς πρὸς αὐτὸν (Κλεάνθην) οὕτως· Αἰνῶ Κλεάνθ. κτλ. — Non satis mirari possim unde hoc gallicus interpres Fr. de Fougerolles duxerit quod sane salsum putavit, et quo epigrammation clausit :

puisque son corps de vieillesse lassé
ne pouuoit plus arrouser le parterre
ni fossoyer icy la dure terre
qui maintenant l'embrasse trespassé.

XXXVII. Diog. Laert. IV, VII, 55-57. Πολλὰ... ἀθεώτερον προεφέρετο τοῖς ὁμιλοῦσι... καὶ ὕστερόν ποτε ἐμ-

πεσὼν εἰς νόσον..... περίαπτα λαβεῖν ἐπείσθη καὶ μεταγινώσκειν ἐφ' οἷς ἐπλημμέλησεν εἰς τὸ θεῖον..... Ἀλλὰ καὶ ὣς κατέστρεψε καὶ ἡμεῖς αὐτὸν οὕτως ἠτιασάμεθα· Βίωνα κτλ. — « Hi versus in superiori editione, non in certa spatia distributi, sed solutæ orationis more scripti erant. Quum autem videremus ubique iambico dimetro anacreonticum subjungi placuit eos quo vides modo distinguere » :

[Βίωνα τὸν Βορυσθενίτην,
ὃν ἔφυσεν ἡ Σκυθὶς αἶα, κτλ.] *H. Steph.*

Postea ex quibusdam Aristophanis versibus addidit Stephanus : « Nunc igitur tuum fuerit (si videbitur) hos quoque eodem modo copulare, ita scribendo :

Βίωνα τὸν Βορυσθενίτην ὃν ἔφυσεν ἡ Σκυθὶς αἶα,
λέγειν ἀκούομεν θεοὺς ὡς οὐδέν εἰσιν ὄντως. κτλ.

Quod approbavit Salmasius, *Ad Solin.* p. 524 ; at Tanaq. Faber priori Stephani opinioni consentiebat, repugnante Hesychio Milesio ap. quem :

Βίωνα Βορυσθενίτην ἔφυσ' ἡ Σκυθὶς αἶα.

— Vs. 2. Cod. Reg. ὄντως, ὄντες ap. Hesych. — Vs. 7. Edit. Stephan. οἵπερ θεοῖς, edit. Lond. in-f°, οἱ τοῖς θ.; Basil. οἱ θεοῖς, male.— Vs. 10. ed. Lond. Ἤλιπον, cett. omnes et cod. Reg. ἦλιτον quod legitur et ap. Hesych. — Vs. 11. « Existimo Bionem quodam suorum scriptorum loco quæ omnia interierunt eos risisse qui crederent ista περίαπτα (Diog. Laert. ib. 54) aliquam habere vim. Sane ap. Plutarch. *De Superstit.* Bionis exstat locus unde hoc videtur posse colligi : αἱ δὲ γρᾶες καθάπερ παττάλῳ φησὶν ὁ Βίων, ὅ, τι ἂν τύχωσιν αὐτῷ περιάπτουσι φέρουσαι καὶ περιαρτῶσι. Eleganter igitur Diog. ad Bionis verba respiciens, eum ridet, et inconstantiæ acerbe accusat. » *Is. Casaub.* — Vs. 12. Salmasio placet, assentiente Menagio, κύστισι. Ante Stephan. πεπεισμένος, quod pro πεπεισμένως « ineptum » Is. Casaubono videtur.

XXXVIII. Diog. Laert. VII, II, 164 : Τοῦτον (Ἀρίστωνα) λόγος φαλακρὸν ὄντα ἐγκαυθῆναι ὑπὸ τοῦ ἡλίου καὶ ὧδε τελευτῆσαι· προσεπαίξαμεν δὲ αὐτῷ τῷδε τῷ τρόπῳ τῷ ἰάμβῳ τῷ χωλῷ. Τί δὴ γέρων κτλ.

XXXIX. Diog. Laert. IV, IX, 65-66. Ἔστι καὶ ἐς τοῦτον ἡμῶν τῷ λογαοιδικῷ μέτρῳ [καὶ Ἀρχεβουλείῳ]. Τί με Κ. κτλ. — Vs. 4. Intelligit Stephanus : *Ne tum quidem..... dissolutionem corporis ab animo admittere voluit.* — Vs. 10. Sic explicat idem : « Ex eo tempore quo sententiam de hauriendo veneno mutavit [e magnanimo, μεγαλοψύχου, minimeque φιλοζώου μικρόψυχος factus], multa mala perpessus est, quæ lucrifecisset, si in ea perstitisset, et epoto illo ad inferos concessisset. » — Antipater ille Tyrius Stoicus est.

XL. Diog. Laert. II, XVII, 144, in *Menedemo.* Vs. 3. Ἔργον Ἐρετρικόν, *facinus Eretriacum;* spectat hoc ad Eretriensem sectam, sic a Menedemo Eretriensi ipso dictam, id est vere philosophicum vere Eretriensi philosopho dignum. Hæc fere Menagius in eundem locum Diog. Laert. *Observv.* Sed alludere potius crediderim poetam parcioribus Eretriensium philosophorum prandiis, quæ cavillatus est quoque Lycophron Chalcidensis in satyrico dramate, quod deridendi causa in Menedemum philosophum scripsit :

Καὶ δημόκοινος ἐπεχόρευσε δαψιλὴς
θέρμος, πενήτων καὶ τρικλίνου συμπότης.

Athen. II, 45 (55).

XLI. Diog. Laert. VI, VIII, 100 : Φησὶ δ' Ἕρμιππος ἡμεροδανειστὴν αὐτὸν γεγονέναι, καὶ καλεῖσθαι· καὶ γὰρ ναυτικῷ τόκῳ δανείζειν καὶ ἐξενεχυριάζειν, ὥστε πάμπλειστα χρήματα ἀθροίζειν· τέλος δ' ἐπιβουλευθέντα πάντων στερηθῆναι, καὶ ὑπ' ἀθυμίας βρόχῳ τὸν βίον μεταλλάξαι καὶ ἡμεῖς ἐπαίξαμεν εἰς αὐτόν. Φοίνικα κτλ. — Versuum distinctio quam dedimus Salmasii est, qui epigrammatis sententiam sic explanat : « Menippum, cum vim pecuniarum grandem fœnore confecisset, eas amississe puto, perfossis ab expilatore parietibus loci quo inclusæ servabantur ; mœrore vero amissæ pecuniæ vitam finiisse, nec intellexisse quæ natura canis esset, hoc est Cynici philosophi, qualem profitebatur. » (*De modo Usurar.*)

XLII. Diogen. Laert. II, XI, 119, in *Stilpone :* Γηραιὸν δὲ τελευτῆσαί φησιν Ἕρμιππος, οἶνον προσενεγκάμενον ὅπως θᾶττον ἀποθάνοι. Ἔστι δὲ καὶ εἰς τοῦτον ἡμῶν· Τὸν Μεγαρέα κτλ. Eodem metro quo usus est Diogenes, sic transtulit versionis latinæ auctor in editione Didotiana :

Megaris satum Stilpona, — nosti forsitan —
hausit canities et morbus, invictum jugum :
præstantiorem et ille bigis pessimis
repperit aurigam, merum ! bibens vectu 'st bene.

Satis apparet aliter distributos versus legisse Grotium.

XLIII. Ex Jul. Capitol. *Opil. Macrin.* XI : « Totius epigrammatis [græci] argumentum continent, ut et Capitolinus innuit, illa verba : Cum illum senatus *Pium* ac *Felicem* nuncupasset, *Felicis* nomen recepit, *Pii* habere noluit. » *Casaub.* — Vs. 6. Cod. Reg. : Imperium infelix est, erit ille tibi. « Divinavimus hanc esse mentem : non posse tandem infortunium evadere principem, qui multos subditorum reddidit infortunatos : atque ut illius imperium subditis infaustum, sic futurum et ipsi quandoque. Hoc videtur sibi velle auctor epigrammatis, sed versum est ineptissime. Accipiebamus aliquando aliter et vertebamus :

Ἀλλ' ὅγ' ἐπ' εὐσεβίῃ μὲν ὀνόσσατο, νήπιος, ὄλβον·
ἐς δὲ θεοὺς ἀσεβῶν δυστυχέει θεόθεν. » Casaub.

Vs. 4. Salmas : « Sic græce conceptus hic videtur fuisse versiculus :

Καὶ φύσις ἀρνεῖται, καὶ λόγος οὐ δέχεται. »

Vss. 5-6. Sic in vett. script. testante Salmasio :

Nam pius et felix poterat dicique viderique ;
imperium infelix est, erit ille sibi.

« Macrinus his versibus respondisse fertur :

Si talem Graium te tulissent fata poetam,
qualis Latinus Gabalus ille fuit,
nil populus nosset, nil nosset Curia, magno
nullus scripsisset carmina tetra mihi.

« His versibus Macrinus longe pejoribus quam illi latini sunt, respondisse se credidit : sed non minus est risui habitus quam poeta ille qui de græco latine coactus est scribere. » *J. Capitol.*

XLIV. Ex Jul. Capitol. in *Opil. Macrin.* XIV : « ... Milites .... inita factione, illum (Macrinum) occiderunt cum puero suo Diadumeno, scilicet Antonino cognomine, de quo dictum est quod in somnis Antoninus fuisset. Unde etiam versus exstant hujus modi : Vidimus in somnis, etc. Et isti versus ex græco translati sunt in latinum. Nam Græce sunt disertissimi : videntur autem mihi ab aliquo vulgari poeta translati esse. » — Vs. 5. Satis apparet ex versione Is. Casaubon. legisse *ante* pro *inde.* « Pa-

latinus et Excerpta Spartiani legunt *inte* maritus; in Excerptis supra correctum *ante,* sed *inde* non moveo sua sede. » *Salm.* « Quasi Nonia Celsa mater Diadumeni stupro prius cognita Macrino fuerit, quam in uxorem duceretur : etiam in vita Diadumeni aliquid legitur, unde colligas suspicione adulterii hanc non caruisse. Calvum fuisse Opilium Macrinum etiam ex antiquis aliquot nummis potest colligi. » *Casaub.* — Vs. 6. En Pius etc. « Arguta conclusio : ludit enim in voce *verus.* Age, inquit, Antoninus esto, vel Pius, si lubet, vel Marcus : certe Antoninus verus nunquam, hoc est nunquam eris Antoninus vere... Existimamus poetam horum versuum stimulatum ut ista luderet, cum orationem Diadumeni legeret, quam habuit apud milites, quum illis pro nomine Antonini gratias ageret. Nam ibi sunt hæc verba : Ego elaborabo, ne desim nomini Antoninorum; scio enim me *Pii,* me *Marci,* me *Veri* suscepisse nomen, quibus satisfacere perdifficile est. » *Id.*

XLV. Ex Æl. Lampid. *Alex. Sever.* XXXVII : « Poeta temporum Alexandri hæc in eum dixit :

Pulcrum quod vides esse nostrum regem,
quem Syrum sua detulit propago,
venatus facit, et lepus comesus,
ex quo continuum capit leporem.

Hos versus quum ad eum quidam ex amicis detulisset, respondisse ille dicitur Græcis versibus in hanc sententiam : Pulcrum quod putas etc. »

XLVI. In Philostr. *Heroic.* 36 : Τὸν Ἡρακλέα φασὶν ἀνασταυρώσαντα τὸ Ἀσβόλου τοῦ Κενταύρου σῶμα ἐπιγράψαι αὐτῷ τόδε τὸ ἐπίγραμμα. — Dedere et Brunck. *Anal.* III, p. 212, n. CCXI et Jacobs. (cujus vid. *Animadvv.* t. III, part. II, p. 42) *Append.* n. 129. — Hanc inscript. laudavit Ttetzes *Chil.* V, 22. De Asbolo vid. Euseb. *Præp. Evang.* X, p. 495. — Vs. 2. καταχρεμαστὸς ἀπ' εὐλ. πεύχ. — « Herculis epigramma nescio an uno versu auctius legerit Janus Parrhasius, qui ita latine reddit *Ad Horat. Art. Poet.,* statim sub initium :

Contemtor divum atque hominum, crudelis et idem,
per terras scelere infamis, pro turpibus ausis
Asbolus, ex alta suspensus brachia pinu
Semifero nigros depascit pectore corvos. »

Fabric. *Bibl. gr.* t. I, edit. Harl. — Parrhasius legebat ἔγκειται seu ἄγκειται.

XLVII. Ex Synesii *Epist.* 127, p. 262, Brunck. *Anal.* III, p. 234, n. CCCXCIV, Jacobs. *Anthol. Lips.* t. IV, p. 201 (vid. *Animadvv.* t. III, part. II, p. 94) et *Append.* n. 132. Hoc distichon legitur et apud Suidam in Φρῦνος (Cf. id. in Λαδικέας).

XLVIII. Auson. *Epigr.* XL. In eosdem sequente epigr. lusit poeta :

Germani fratres sunt, Chrestos, Acindynos alter.
Falsum nomen utrique : sed ut verum sit utrique,
Alpha suum Chresto det Acindynos; ipse sine alpha
permaneat, verum nomen uterque geret.

XLIX. Auson. *Epigr.* XXVIII. Jam præcedente epigrammate in eumdem sic luserat Ausonius :

Inventor primus Cynices ego : quæ ratio istæc?
Alcides multo dicitur esse prior.
Alcida quondam fueram doctore secundus :
nunc ego sum Cynices primus, et ille Deus.

Alcidæ discipulus fuisse dicitur Cynicus Antisthenes forsitan quia in gymnasio Cynosarge, ubi erat et Herculis templum, disputabat; unde, ut refert Diogenes Laertius, VI, 1. Cynicam sectam appellatam esse quidam volunt. Notandum est quoque Antisthenem contendisse Herculis magni exemplo, laborem esse bonumὅτι ὁ πόνος ἀγαθὸν συνέστησε διὰ τοῦ μεγάλου Ἡρακλέους. Diog. Laert. *ibid.*

L. Ad calcem cod. ms. Wittebergensis, XIV s. XV sec.; edidit Henr. Godof. Reichardus post suam *De Lycophr. obscuritate* dissert. — Vs. 3. γωλειά, Lycophr. v. 376, *lustra* ad mare; schol. αἱ πρὸς τὴν θάλασσαν καταδύσεις; γρῶνας, Lycophr. v. 20. *cavas petras;* οὖσα, τά, v. 20, *funes,* schol. σχοινία; τυκίσματα, v. 349, *structuras,* schol. ined. κατασκευάσματα, οἰκοδομήματα. — Vs. 4. ὀρθάγη, *hospite, conviva,* v. 538; χρίμνα, τά, *polentas,* v. 607; λυκοψία v. 1432, *crepusculum.*

LI. Ex eodem cod. ms. idem edidit. — Vs. 5. « Deest fortasse ἀμήν. ». *G. Reich.*

LII. Cramer. *Anecd. gr. Paris.* t. IV, p. 366, unde Piccolus in *Suppl. à l'Anthol.* p. 155.—Vs. 2. Cramer. Τηλεμάχου; vs. 3. κυπέλλων, utrumque correxit Piccolus. De rosis vino immixtis v. Anacr. V, v. 1-2, quod Ronsardus vertit :

Meslons ces roses à ce vin,
à ce bon vin meslons ces roses...

LIII. Cramer. *ibid.* p. 384; corruptissimum carmen emendavit Piccolus (*Suppl. à l'Anthol.* p. 157). Vs. 1. Cramer. Ἠράσθη κίτυος, τίς ὃν οὐχ ἴδεν οὔατα πεισθείς; φεῦ καλῶς, κτλ.

LIV. Cramer. ib. p. 351-2. Lemma restitui potest Εἰς τοὺς διαβάλλοντας, ex præced. mutilo epigr. hocce, cui præscribitur :

Πέρσης ὁ Κῦρος, Μακεδὼν Ἀλέξανδρος,
Αὔσων ὁ Καῖσαρ, ἀλλὰ τῶν σοφῶν φίλοι,
σοφοὶ δὲ μᾶλλον ἔμπλεοι μαθημάτων.
Νῦν δ' ὁ. . . . .
τὴν γνῶσιν ἐγκαλοῦσιν· φεῦ πικρᾶς τύχης!

— Vs. 7. Cod. τέλειος.—Vs. 15. Cod. φθορὰν διὰ ἔρος. Correxit Cramerus.

LV. Cramer. *ib.* p. 345, Piccol. l. c. p. 153. — Vs. 2. Cramer. Μέανδρος, correxit Piccolus. —Vs. 3. Οὐαί, *væ,* interjectio dolentis, hic pro ærumnis sive ærumnarum signum est; inde Mæander, quasi Æander, doloris flumen est, ut Cocytus, fletuum amnis, a κωκύειν, *flere, ejulare.*

LVI. Cramer. l. c. p. 332; Piccol. inde in *Suppl. etc.,* p. 151. Satis apparet, ut opinor, homuncionem esse a quo jussus fuerat poeta ex tempore factum versum dicere; sin aliter, sine sale esset jocus.

LVII. Servavit Suidas s. v. βοῦς ἕβδομος : inde repetierunt multi, Brunck. *Anal.* III, p. 333, n. 229 b., Jacobs. (*Animadd.* t. III, P. I, p. 418), *Append.* n. 311 etc.

LVIII. Matranga, *Anecd. gr.* p. 560, cum hac nota : « Allatius hos iambos de misero Græciæ statu in eruditissimo opere *De Ecclesiæ Occidentalis et Orientalis consens.* libr. II, p. 853, edidit. »

LIX. E Cramer. *Anecd. gr. Par.* t. IV, p. 315, Piccol. *Suppl. à l'Anthol.* p. 143.— Vss. 2 et 3. Cod. et Cramer. Σωκράτας, Ξενοκράτας, Ἀριστοτέλας vitiose dicta quæ notavit Piccolus, non emendare ausus, ut quæ fortasse auctoris ignorantia irrepserant; ει (þ) vero sæpe in mss cum α confunditur. — Vs. 6. pro οἱ conjecit idem οὐ sententiæ melius conveniens, quod accepimus.

LX. Cramer. *Anecd. gr. Par.* t. IV, p. 326 cum hac nota : « In margine τὸ δόγμα τοῦτο τῶν Ἑλλήνων φιλοσόφων. »

LXI. E Crameri *Anecd. Paris.*. p. 305, Piccolus, *Suppl. à l'Anthol.* p. 138 sq.

LXII. Cramer. *Anecd. gr. Paris.* t. IV, p. 285; Piccol. *Suppl. à l'Anthol.* p. 133. — Vs. 2. Piccol. fort. pro καὶ λόγον, τὸν λόγ. Ex contrario dictum atque quod apud Euripidem est (*Orest.* 485) : βεβαρβάρωσαι, χρόνιος ὢν ἐν βαρβάροις. *Piccol.*

LXIII. Boissonad. *Anecd. gr.* t. II, p. 475. Cramer. *Anecd. gr. Par.* t. IV, p. 331, unde Piccolus *Suppl.* etc. p. 150 sq. Apud Cramer. lemma est Εἰς τὸν βίον. — Vs. 3. Conjic. Boisson. ἔγνων. — Vs. 4. ἐν ταῖς γωνίαις, quasi ἐν τοῖς μυχοῖς, *in latebris*, s. quasi ἐν στενοῖς, *in angustiis.* Cf. Senec. *ep.* 95 : « Cessat omne studium; et liberalia professi, sine ulla frequentia, desertis angulis præsident. »

LXIV. Bandin. *Catal. etc.* t. II, 667. In codic. X sec. Eusebii Pamphili *Hist. Ecclesiast.* continente. « Subjiciuntur libro X senarii versus manu seculi XV contra scholiorum in Eusebium scriptorem tanquam ipsi injuriosum. Titulus ita habet : Πρὸς τὸν κτλ. » *Bandin.* — α' Vs. 3. Alludit fabulæ Æsopicæ (Babr. 82) cui titulus Leo et Mus. — β' Vss. 7-9. insulsæ de duplici verborum ἀναιρετικοῖς, ἀναιρεῖν, αἱρετικῶν sensu facetiæ.

LXV. Boissonad. *Anecd. gr.* t. II, p. 474, ex codic. 1630, p. 134, 2. Cramer. *Anecd. gr. Paris.* (ex cod. 352) p. 281 sq. — Vs. 7. τραγελάφους, tragelaphos s. hircocervos Aristoteles adhibet exemplo, *De Interpr.* 1, 5, s. fin. et alib. — Vs. 17. σαφῶν « esse ab σαφέω puto. » *Boiss.*

LXVI. Piccol. *Suppl. à l'Anthol.* p. 200 sq. e cod. Flor. 2741, p. 79 b. — Vs. 1. Scripsit εὐθρύπτεται, ut moris est, ait, scriptoribus deterioris ævi. — Vs. 2. Cod. πηγήν; correxit Piccol. — Vss. 3-6. « Imitari videtur poeta nonnulla, quibus Κακίαν descripsit Xenophon, *Memor.* II, I, 21 : κατασκοπεῖσθαι δὲ θαμὰ ἑαυτήν, ἐπισκοπεῖν δὲ καὶ εἴ τις ἄλλος αὐτὴν θεᾶται, πολλάκις δὲ καὶ εἰς τὴν ἑαυτῆς σκιὰν ἀποβλέπειν. » *Piccol.* De verbo ἀκκίζεσθαι etymologia v. Platon. schol. in *Gorg.* p. 497, A. — Vs. 7. Cod. οὐ ὤιεται.

LXVII. Bandin. *Catal. etc.* t. III, p. 643. in cod. XIV sec. Fl. Josephi *Antiquitt. Judaic.* habente, cum hac editoris nota de titulo : « Ita videtur legi posse titulus hic, e vestigiis quibusdam litterarum evanescentium erutus. » Sed multa omni sensu carent, quæ ita exhibuit Bandinius : Εἴς τινα φοβοῦντα ῥοῦχον θάλασσαν καὶ παλαισθὲν ἀντίστρεψεν αὐτὸ, quæque, ut potuimus, emendavimus. — Vs. 3. Scripserat Bandin. ἐστράφεις; vs. 4. ἀποξήσω, quæ tamen typographi menda esse possunt.

LXVIII. Boissonad. *Anecd. gr.* t. II, p. 474 sq.— Edidit et Cramer. ex cod. Paris. 352, *Anecd. gr. Paris.* t. IV, p. 283, nulla lectionis varietate, præter quam quod interrogandi signum post σῶμα, τυγχάνει et οὐδέ τι posuit. — Vs. 2. τὰς δύο, scil. οὐσίας.

LXIX. Cramer. *ibid.* p. 298. — Vs. 2. Quis sit hic Michael tam perditus ut unum duodecim apostoli servare nequeant, haud comperi.

LXX. Cramer. *ibid.* p. 302. Hominum genus alloquens inducitur Christus. Cavillatur in duplici sensu verbi πάθη poeta. Epigrammation hocce et seqq. LXXI-LXXVII videntur esse facta quæ tabulis quibusdam pictis varias Passionis J.-C. scenas repræsentantibus adscriberentur.

LXXI. Cramer. *ibid.* p. 302. Christus Evam alloquitur. — Vs. 4. καὶ τὰ ῥεῖθρα κτλ. « et rivos effundit quibus vulnera i. e. scelera tua laventur et purgentur. Sic Prudentius *Cathemer.* IX, 85 sqq. :

O novum cæde stupenda vulneris miraculum!
Hinc cruoris fluxit unda, lympha parte ex altera :
lympha nempe dat lavacrum, tum corona ex sanguine est

LXXII. Cramer. *ibid.* p. 302. Hominem alloquitur Christus. Præ subtilitate nimia, haud satis patet sensus, qui, ni fallor, hic est : Pro lumine quod Christo utpote deo vestis est, chlamydem accepit quam ei illudentes imposuerunt Judæi; quaque accepta, exuit hominem ea qua indutus erat, turpitudine.

LXXIII. Cramer. *ibid.* p. 303. Loquitur Christus. Cf. supr. III, n. 347. — Vs. 3. Conjicit πάτερ Cramerus, ut in epigr. supra citata; περῶν tamen servari potest : « Ignosce et transi. » Hæc dicit Christus seu Patri suo, seu cuilibet Judæorum scelus indignanti.

LXXIV. Cramer. *ibid.* p. 303. Loquitur Christus. Lemma ex sensu addidi. — Cf. supr. epigr. de re eadem, n. LXXIII.

LXXV. Cramer. *ibid.* p. 303. Loquitur Christus, homini ingrato exprobrans quæ illi dedit beneficia. Lemma addidi.

LXXVI. Cramer. *ibid.* p. 303. Inducitur ad homines loquens Christus.

LXXVII. Cramer. *ibid.* p. 303. Christum Judæos alloquentem inducit poeta.

LXXVIII. Bandin. *Catal.* t. II, p. 643. In codic. XIV sec. Flav. Josephi *Antiquitt. Judaic.* habente.

LXXIX. Piccol. *ibid.* p. 199 ex cod Flor. 17, plut. 59, p. 2 b. Τοῦ Φιλῆ in marg.— Vs. 2. fort. σκοπήσας. — Vs. 4. Cod. μισαχθήσῃ.

LXXX. Boissonad. *Anecd. gr.* t. III, p. 464. — Vs. 7. « Inserui εἰ. Sensus flagitat ὥσπερ ἂν εἰ σὺ πένθος ἔχοις, vel simile quid. » *Boiss.* Τέκνον tamen intelligi potest; i. e. quasi tu, non ille, natum v. c. in terram defodisses. — Vs. 14. Cod. καὶ οὐ. — De his versibus Boissonadius in ejusdem vol. Præloquio, p. VII sq. : ... Planudæ versus..... elegiacos nonnullos (conjeci) quorum... facilitatem sum miratus, etc. »

LXXXI. Boissonad. *Anecd. gr.* t. III, p. 462 sq : « *Poematiolum istud et sequens* jam edidit Cangius ad Zonar. p. 44, sed valde corrupta, ut operæ pretium fuerit, cum tam brevia sint, ea hîc repetere. »

LXXXII. Boissonad. *Anecd. gr.* t. III, p. 463.

CAPUT VI

ΧΡΗΣΜΟΙ

1. ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΠΥΘΙΟΥ.

Κάδμῳ.

Φράζεο δή μοι μῦθον, Ἀγήνορος ἔκγονε Κάδμε.
Ἠοῦς ἐγρόμενος προλιπὼν ἴθι Πυθῶ δῖαν,
ἠθάδ' ἔχων ἐσθῆτα καὶ αἰγανέην μετὰ χερσί·
τὴν διά τε Φλεγύων καὶ Φωκίδος ἔς τ' ἂν ἵκηαι
βουκόλον ἠδὲ βόας κηριτρεφέος Πελάγοντος·
ἐνθάδε προσπελάσας ξυλλάμβανε βοῦν ἐρίμυκον,
ἥ κεν δὴ νώτοισι μετ' ἀμφοτέροισιν ἔχησι
λευκὸν σῆμ' ἑκάτερθε περίπλοκον, ἠΰτε μήνης.
Τήνδε σὺ ἡγεμόνα σχεῖν ἀτρέπτοιο κελεύθου.
Σῆμα δέ τοι ἐρέω μαλ' ἀριφραδὲς, οὐδέ σε λήσει.
Ἔνθα κέ τοι πρώτιστα βοὸς κέρας ἀγραύλοιο
ἥξῃ τε, κλίνῃ τε πέδῳ γόνυ ποιήεντι,
καὶ τότε τὴν μὲν ἔπειτα μελαμφύλλῳ χθονὶ ῥέζειν
ἁγνῶς καὶ καθαρῶς· γαίῃ δ' ὅταν ἱερὰ ῥέξῃς,
ὄχθῳ ἐπ ἀκροτάτῳ κτίζειν πόλιν εὐρυάγυιαν,
δεινὸν Ἐνυαλίου πέμψας φύλακ' Ἄϊδος εἴσω.
Καὶ σύ γ' ἐπ' ἀνθρώπους ὄνομα κλυτὸς ἔσσεαι αὖθις,
ἀθανάτων λεχέων ἀντήσας, ὄλβιε Κάδμε.

2. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Περὶ Ἡρακλέους μετωνυμίας.

Ἡρακλῆν δέ σε Φοῖβος ἐπώνυμον ἐξονομάζει·
ἦρα γὰρ ἀνθρώποισι φέρων, κλέος ἄφθιτον ἕξεις.

3. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἡρακλεῖ.

Πατρὶ μέλει Πίσης, Πυθὼ δ' ἐμοὶ ἐγγυάλιξεν.

ORACULA

1. APOLLINIS PYTHII.

Cadmo.

Observa sane mihi sermonem, Agenoris fili, Cadme.
Aurora excitatus, relicta abi Pytho divina,
assuetam habens vestem et jaculum in manibus,
perque terram Phlegyarum et Phocidis donec [adieris
bubulcum atque boves lethifero-fato-nutriti Pela- [gontis;
ibique appropinquans comprehende bovem valde- [mugientem,
quæ dorso sane in duplice habeat
albam figuram utrinque circumflexam, tanquam [lunæ.
Hancce tu ducem habeas non vertendæ viæ.
Signum autem tibi dicam valde manifestum, neque [te latebit.
Ubi tibi primum bovis cornu in-agro-stabulantis
veneritque, flexeritque genu in solo herboso,
et tunc eam quidem deinde nigra-habenti-folia [terræ sacrificare *memento*
pure et caste; telluri autem quando sacra feceris,
colle in summo condere urbem latas-vias-habentem,
terribili Martis misso custode in Orcum.
Et tu sane inter homines nomine inclitus eris in [posterum,
immortales lectos consecutus, beate Cadme.

2. EJUSDEM.

De Herculis mutato nomine.

Herculem sane te Phœbus cognomine nominat :
grata enim hominibus ferens, gloriam immortalem [habebis.

3. EJUSDEM.

Herculi.

Patri curæ est Pisa, Pytho autem mihi tradidit in [manibus.

---

2. EJUSDEM.

De Herculis mutato nomine.

Heraclem te alio Phœbus jam nomine dicit : [nebis.
Ἦρα (*i. e.* grata) ferens etenim decus immortale te-

JUST. VULT.

3. EJUSDEM.

Herculi.

Pisa patri curæ, mihi Pytho donat habendam.

ROM. AMAS. EMEND.

4. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ξενοκλείας προμάντεως.

Ἄλλος ἄρ' Ἡρακλέης Τιρύνθιος, οὐχὶ Κανωβεύς.

5. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Θησεῖ.

Αἰγείδη Θησεῦ, Πιτθηΐδος ἔκγονε κούρης,
πολλαῖς τοι πολίεσσι πατὴρ ἐμὸς ἐγκατέθηκε
τέρματα καὶ κλωστῆρας ἐν ὑμετέρῳ πτολιέθρῳ.
Ἀλλὰ σὺ μήτι λίην πεπονημένος ἔνδοθι θυμόν
βουλεύειν· ἀσκὸς γὰρ ἐν οἴδματι ποντοπορεύσῃ.

6. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἀθηναίοις.

Λοιμοῦ καὶ λιμοῦ τέλος ἔσσεται, ἤνπερ ἑαυτῶν
σῶματ' ἀπὸ κλήρου ἄρρεν καὶ θῆλυ νέμητε
Μίνωϊ, εἰς ἅλα δῖαν ἀποστέλλοντες, ἀμοιβὴν
τῶν ἀδίκων ἔργων· οὕτω θεὸς ἵλαος ἔσται.

7. Φημονόης προμάντεως τοῦ ἐν Δελφοῖς Ἀπόλλωνος.
Δελφοῖς.

Ἀγχοῦ δὴ βαρὺν ἰὸν ἐπ' ἀνέρι Φοῖβος ἐφήσει
σίντῃ Παρνησσοῖο· φόνου δὲ Κρήσιοι ἄνδρες
χεῖρας ἁγιστεύσουσι· τὸ δὲ κλέος οὔποτ' ὀλεῖται.

8. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Δαρδάνῳ.

Εἰς πόλιν ἣν κτίσητε, θεοῖς σέβας ἄφθιτον αἰεὶ
θεῖναι, καὶ φυλακαῖς τε σέβειν θυσίαις τε χοροῖς τε.
Εὖτ' ἂν γὰρ τάδε σεμνὰ καθ' ὑμετέραν χώραν ᾗ
δῶρα Διὸς κούρης, ἀλόχου σέθεν, ἥδε πόλις σοι
ἔσται ἀπόρθητος τὸν ἀεὶ χρόνον ἤματα πάντα.

9. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Πέλοπι.

Ὃ βούλομαι δός· μὴ δίδου δ' ὃ μὴ θέλω.

4. EJUSDEM.

Xenoclea dei interprete.

Alius nempe Hercules Tirynthius, non Canobeus.

5. EJUSDEM.

Theseo.

Ægida Theseu, Pittheide nate puella,
multis urbibus pater meus constituit
fines et stamina in vestro oppido.
At tu prudentia valde exercitatus intra animum
consulta : uter enim in fluctibus per-mare-jacta-[beris.

6. EJUSDEM.

Atheniensibus.

Pestis et famis finis erit, siquidem *vestra* ipsorum
corpora per sortem, masculum et femineum, detis
Minoi, in mare divinum mittentes, pœnam
injustorum operum; sic deus propitius erit.

7. Phemonoe Apollinis Delphici interprete.
Delphis.

Prope quidem grave telum in virum Phœbus im-[mittet
vastatorem Parnassi : a cæde autem Cretes viri
manus piabunt; gloriaque nunquam peribit.

8. EJUSDEM.

Dardano.

In urbe quam condideris, diis cultum incorruptum [semper
statues, et custodiis coles sacrisque chorisque.
Nam dum hæc veneranda in vestra regione fuerint
dona Jovis puellæ, conjugis tuæ, ista urbs tibi
erit inexpugnabilis in perpetuum, omnes dies.

9. EJUSDEM.

Pelopi.

Quod volo, da; ne des autem quod nolo.

---

4. EJUSDEM.

Xenoclea Dei interprete.

Hic Tirynthius Alcides, non ille Canobeus.

ROM. AMAS.

5. EJUSDEM.

Theseo.

Ægida Theseu, Pittheidos edite partu
ipse pater multis fines meus urbibus olim
constituit, vestraque dedit ditione teneri;
tuque, invicte malis, animo ne cede labori,
uter ut insanis pelagi jactaberis in undis.

LAP. FLORENT

6. EJUSDEM.

Atheniensibus.

Tum vos dira fames, atque inclementia pestis
deseret, ac tristes melior Deus exuet iras,
quum vestro e numero, scelerisque piacula vestri,
quæ sors cunque petet, seu mas seu femina cedat,
corpora pontus aget magni Minois ad urbem.

FR. VIGER.

7. *Phemonoe Apollinis Delphici interprete.*

Delphis.

Phœbi missa manu sternet letalis arundo
Parnassi vastatorem. Tum cæde piabunt
hunc Cretes, facti nec fama abolebitur unquam.

ROM. AMAS.

10. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἰς τὸν Σικυώνιον Ἱππόλυτον.

Καὶ δ' αὖθ' Ἱππολύτοιο φίλον κάρα εἰς ἅλα βαίνει.

11. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἀδράστῳ.

Κουράων δὲ γάμους ζεῦξον κάπρῳ ἠδὲ λέοντι,
οὕς κεν ἴδῃς προθύροισι τεοῦ δόμου ἐξ ἱεροῖο
ἀμοῦ στείχοντας, μηδὲ φρεσὶ σῇσι πλανηθῇς.

12. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἀλκμαίωνι.

Τιμῆεν μ' αἰτεῖς δῶρον, μανίαν ἀποπαῦσαι·
καὶ σὺ φέρειν τιμῆεν ἐμοὶ γέρας, ᾧ ποτε μήτηρ
Ἀμφιάραον ἔκρυψ' ὑπὸ γῆν αὐτοῖσι σὺν ἵπποις.

13. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἀλκμαίωνι.

Νόστον δίζῃαι, πατρίην ἐς γαῖαν ἱκέσθαι,
Ἀμφιαρηιάδη.

14. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἐργίνῳ.

Ἐργῖνε, Κλυμένοιο πάι Πρεσβωνιάδαο,
ὄψ' ἦλθες γενεὴν διζήμενος, ἀλλ' ἔτι καὶ νῦν
ἱστοβοῆι γέροντι νέην ποτίβαλλε κορώνην.

15. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἀγκαίῳ.

Ἀγκαῖε, εἰναλίαν νῆσον Σάμον ἀντὶ Σάμης σέ
οἰκίζειν κέλομαι· Φυλλὰς δ' ὀνομάζεται αὕτη.

16. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Μενελάῳ.

Πάγχρυσον φέρε κόσμον ἑλὼν ἀπὸ σῆς ἀλόχοιο
δειρῆς, ὅν ποτε Κύπρις ἔδωχ' Ἑλένῃ μέγα χάρμα·
ὥς σοι Ἀλέξανδρος τίσιν ἐχθίστην ἀποδώσει.

10. EJUSDEM.

In Sicyonium Hippolytum.

Et rursus quidem Hippolyti carum caput per mare [vadit.

11. EJUSDEM.

Adrasto.

Filiarum nuptias junge apro et leoni,
quos videbis ad vestibula domus tuæ e fano
nostro venientes, neque animo tuo fallaris.

12. EJUSDEM.

Alcmæoni.

Pretiosum a me petis donum, a furore *te* cessare;
et tu ferre *memento* pretiosum mihi munus, prop-[ter quod olim mater *tua*
Amphiaraum contexit sub terra ipsis cum equis.

13. EJUSDEM.

Alcmæoni.

Reditum quæris, patriam in terram ut eas,
Amphiaraïade.

14. EJUSDEM.

Ergino.

Ergine, Clymeni fili Presboniadæ,
sero venisti sobolem quærens, sed et nunc
temoni vetulo novum adjice apicem.

15. EJUSDEM.

Ancæo.

Ancæe, marinam insulam Samum loco Sames te
habitabilem-efficere jubeo : ipsa vero Phyllas no-[minatur.

16. EJUSDEM.

Menelao.

Aureum fer ornatum demptum ex tuæ conjugis
collo, quem olim Cypris dedit Helenæ, magnum [oblectamentum;
sic tibi Alexander pœnas inimicissimas dabit.

---

10. EJUSDEM.

In Sicyonium Hippolytum.

Jamque iterum Hippolyti carum caput æquora sulcat.

B. D.

12. EJUSDEM.

Alcmæoni.

Grandia dona petis, cesset furor iste; sed et tu
grandia dona feras pariter, mater quibus olim
sub terras et equos immersit et Amphiaraum.

NAT. COM. EMEND.

13. EJUSDEM.

Alcmæoni.

Tu reditum in patriam votis flagrantibus urges
versus ad *Arcadiam.* FR. VIGER.

14. EJUSDEM.

Ergino.

Ergine, o Clymeni proles Presbonidæ, ad aram
exquirens sobolem, venisti sero : sed et nunc
temoni vetulo validum prætendito rostrum.

ROM. AMAS.

17. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἀριστομάχῳ.

Νίκην σοι φαίνουσι θεοὶ δι' ὁδοῖο στενύγρων.

18. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τημένῳ.

Ἄγγελον ἡμέτερον κτείνας ἀνεμάξαο ποινήν·
εὔχευ Καρνείῳ τελέειν σέβας Ἀπόλλωνι.

19. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἀπολλοφάνει Ἀρκάδι.

Ὦ μέγα χάρμα βροτοῖς βλαστὼν, Ἀσκληπιὲ, πᾶσιν,
ὃν Φλεγυηὶς ἔτικτεν ἐμῇ φιλότητι μιγεῖσα
ἱμερόεσσα Κορωνὶς ἐνὶ κραναῇ Ἐπιδαύρῳ.

20. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Πελοποννησίοις.

Ὦ γῆς ἀκρόπολιν πάσης Πηλοπηΐδα κλεινὴν
ναίοντες, πρέσβεις τε βροτῶν πάντων καὶ ἄριστοι,
φράζεσθ' ἐξ ἐμέθεν χρησμὸν θεοῦ, ὅττι κεν εἴπω.
Ζεὺς ὑμῖν τελετῆς μῆνιν ἔχει ἣν διέχρησεν,
οὕνεκ' ἀτιμάζοντες Ὀλύμπια πασινάνακτος
Ζηνὸς, — τοῦ πρῶτος μὲν ἱδρύσατο καὶ θέτο τιμὴν
Πεῖσος, καὶ μετὰ τόνδε Πέλοψ, ὅτε δῆμον ἔναιεν
Ἑλλάδα, θῆκε δ' ἔπειτ' ἔροτιν καὶ ἔπαθλα θανόντι
Οἰνομάῳ, τρίτατος δ' ἐπὶ τοῖς παῖς Ἀμφιτρύωνος
Ἡρακλέης ἐτέλεσσ' ἔροτιν καὶ ἀγῶν' ἐπὶ μήτρῳ
Τανταλίδῃ Πέλοπι φθιμένῳ — τὸν δήποθεν ὑμεῖς
λείπετε καὶ τελετήν. Ἧς χωσάμενος κατὰ θυμὸν

17. EJUSDEM.

Aristomacho.

Victoriam tibi monstrant dii per viæ angustias.

18. EJUSDEM.

Temeno.

Nuntio nostro occiso, luisti pœnam :
vove Carnio te instituturum sacra Apollini.

19. EJUSDEM.

Apollophani Arcadi.

O [tu] magnum gaudium mortalibus cretus, Æs- [culapi, cunctis,
quem Phlegyeis peperit meo amori juncta
amabilis Coronis in aspera Epidauro.

20. EJUSDEM.

Peloponnesiis.

O qui terræ totius arcem Pelopeiam famosam
incolitis, venerandi mortaliumque omnium optimi,
percipite ex me oraculum dei, quodcunque dicam.
Jupiter in-vos iram habet ob sacra quæ perdocue- [rat,
quia negligentes Olympia omnipotentis
Jovis, — cujus primus quidem constituit et posuit [honores
Pisus, et post huncce Pelops, cum in populo ha- [bitabat
græco, instituit autem deinceps festum et certa- mina mortuo
OEnomao, tertiusque post illos filius Amphitryonis
Hercules celebravit festum et certamen pro avunculo
Tantalida Pelope mortuo — quem quolibet-modo
linquitis et *ejus* sacra. Ob quæ irato corde [vos

---

17. EJUSDEM.

Aristomacho.

Angustum per iter palmam tibi numina monstrant.

FR. VIGER.

18. EJUSDEM.

Temeno.

Legati has nostri solvis pro sanguine pœnas;
Carnio supplex Phœbo sacra concipe vota.

FR. VIG.

19. EJUSDEM.

Apollophani Arcadi.

Asclepi, auxilium cunctis mortalibus almum,
filia quem Phlegyæ peperit mihi juncta cubili
in campis, Epidaure, tuis, formosa Coronis.

ROM. AMAS.

20. EJUSDEM.

Peloponnesiis.

O qui telluris famosam totius arcem
mortales inter natuque et laude supremi
incolitis, quæ fata dei cano discite jussu.
Neglecta altitonans irascitur ob sacra vobis
Juppiter, immenso qui maximus imperat orbi.
Cujus Olympia vos cultu spoliastis avito :
quæ princeps Jovis ut Pisus celebraret honorem
instituit : post huncque Pelops, quo Græcia rege
floruit, unanimesque habuerunt mœnia cives,
Œnomao instituit certamina lumine casso.
Tertius hæc Pelopi satus Amphitruone dicavit
Tantalidæ, grati servans pia jura nepotis.
Hæc sacra et ludos abolere hos Juppiter ausis

ὦρσε κακὸν λιμὸν παρὰ τοῖς καὶ λοιμόν, ὅν ἐστι

παῦσαι ἀνορθώσαντας ἑορτὴν τῷ πάλιν αὖθις.

21. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἰφίτῳ.

Ὦ Πελοποννήσου ναέται περιβώμι' ἰόντες
θύετε, καὶ πείθεσθε τὰ καὶ μάντεις ἐνέπωσιν,
Ἠλεῖοι πρόπολοι, πατέρων νόμον ἰθύνοντες.

22. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἠλείοις.

Τὴν αὐτῶν ῥύεσθε πάτραν, πολέμου δ' ἀπέχεσθε·
κοινοδίκου φιλίης ἡγούμενοι Ἑλλήνεσσι,
ἔστ' ἂν πενταέτης ἔλθῃ φιλόφρων ἐνιαυτός.

23. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἰφίτῳ.

Ἴφιτε, μήλειον καρπὸν μὴ θῇς ἐπὶ νίκῃ,
ἀλλὰ τὸν ἄγριον ἀμφιτίθει καρπώδη ἐλαιῶν,

ὃς νῦν ἀμφέχεται λεπτοῖσιν ὑφάσμασ' ἀράχνης.

24. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Λυκούργῳ.

Ἥκεις εὐνομίην διζήμενος· αὐτὰρ ἐγώ τοι
δώσω τὴν οὐκ ἄλλη ἐπιχθονίη πόλις ἕξει.
Ἔστ' ἂν μαντείαισιν ὑποσχέσιάς τε καὶ ὅρκους,
καὶ δίκας ἀλλήλοισι καὶ ἀλλοδαποῖσι διδῶτε,
ἁγνῶς καὶ καθαρῶς πρεσβηγενέας τιμῶντες,
Τυνδαρίδας δ' ἐποπιζόμενοι, Μενέλαν τε καὶ ἄλλους
ἀθανάτους ἥρωας, οἳ ἐν Λακεδαίμονι δίῃ·
οὕτω τοί χ' ὑμῶν περιφείδοιτ' εὐρύοπα Ζεύς.
Εἰσὶν ὁδοὶ δύο πλεῖστον ἀπ' ἀλλήλων ἀπέχουσαι

suscitavit malam famem inter eos et pestilentiam,
[cui licet
finem imponere instaurantibus *vobis* festum rursus.

21. EJUSDEM.

Iphito.

O Peloponnesi incolæ qui deorum simulacra adi-
ferte sacra, et credite quæ et vates dicant, [tis,
Elei ministri, patrum legem regentes.

22. EJUSDEM.

Eleis.

Patriam vestram liberate, et a bellis abstinete :
communis fœderis duces-facti Græcis,
donec quintus veniat benivolus annus.

23. EJUSDEM.

Iphito.

Iphite, mali fructum ne ponas pro victoria,
verum silvestrem *victori* impone ramum-fructife-
[rum olivarum,
qui nunc circumdatur tenuibus filis araneæ.

24. EJUSDEM.

Lycurgo.

Venis leges-bonas quærens : ergo ego tibi
dabo, quas non alia in-terris civitas habebit.
Quousque vaticiniis promissionesque et juramenta,
et jura alii-aliis et alienigenis dederitis,
pure et caste natu-majores honorantes,
Tyndaridas venerantes, Menelaumque et alios
immortales heroas, qui in Lacedæmone divina *sunt* :
sic demum vobis pepercerit late-prospiciens Jupiter.
Sunt viæ duæ plurimum a se mutuo distantes :

---

iratus pestem immisit diramque famemque ;
verum instauratis cessabunt hæc mala sacris.

XYLANDER.

21. EJUSDEM.

O Peloponnesi cives, altaria circum
ite, sacris factisque animis advertite dicta
vatum, qui leges et jura paterna sequuntur,
vatum Eleorum monitis parete volentes. XYLAND.

22. EJUSDEM.

Eleis.

Exsortes belli patriam defendite vestram,
et pacis Græcos communia jura docete
auctores, anni veniant dum gaudia quinti.

XYLAND.

23. EJUSDEM.

Iphito.

Iphite, victorem malo donare caveto.
Verum silvestris fructu redimitor olivæ
quem circum teneris inclusit aranea filis. XYLAND.

24. EJUSDEM.

Lycurgo.

Æqua tuis nos jura rogas; damus illa libenter...
Dum vos (quod responsa jubent,) promissa fidemque
nomine firmatam Superûm, et communia juris
civibus externisque simul defendere vincla
cura premet, castisque gravem celebrare senectam
obsequiis; dum Tyndaridæ, Menelaus et omnis
heroum sacra turba suo gaudebit honore :
providus illæsam servabit Juppiter urbem.
— Semita se longo duplex discrimine findit,

ἡ μὲν ἐλευθερίας εἰς τίμιον οἶκον ἄγουσα,
ἡ δ' ἐπὶ δουλείας φευκτὸν δόμον ἡμερίοισι·

καὶ τὴν μὲν διά τ' ἀνδροσύνης ἱερῆς θ' ὁμονοίας
ἔστι περᾶν, ἣν δὴ λαοῖς ἡγεῖσθε κέλευθον·
τὴν δὲ διὰ στυγερῆς ἔριδος καὶ ἀνάλκιδος ἄτης
εἰσαφικάνουσιν· τὴν δὴ πεφύλαξο μάλιστα.

25. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Λακεδαιμονίων βασιλεῦσι Χαριλάῳ καὶ Ἀρχελάῳ.

Εἴ κεν ἐπικτήτου μοίρης λάχος Ἀπόλλωνι
ἥμισυ δάσωνται, πολὺ λώϊον ἔσσεται αὐτοῖς.

26. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἀλκαμένει καὶ Θεοπόμπῳ τοῖς Λακεδαιμονίων βασιλεῦσι.

Ἁ φιλοχρηματία Σπάρταν ὀλεῖ, ἄλλο δὲ οὐδέν.

27. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Κούρην ἄχραντον νερτέροισι δαίμοσι
κλήρῳ λαχοῦσαν Αἰπυτιδῶν ἀφ' αἵματος,
θυηπολεῖτε νυκτέροισιν ἐν σφαγαῖς.
Χρὴ δ', ἂν φύγῃ γε, καὶ παρ' ἀλλοίου τότε
θυεῖν, διδόντας ἐς σφαγὴν ἑκουσίως.

28. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Μεσσηνίοις.

Παρθένον Αἰπυτίδα κλῆρος καλεῖ, ἥντινα δοίης
δαίμοσι νερτερίοις, καί κεν σώσειας Ἰθώμην.

29. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Μεσσηνίοις.

Εὖτε τράγος πίνῃσι Νέδης ἑλικόρροον ὕδωρ,
οὐκέτι Μεσσήνην ῥύομαι· σχεδόθεν γὰρ ὄλεθρος.

Hæc quidem libertatis ad pretiosam domum ducens,
illa vero ad servitutis domum fugiendam unum-[diem-durantibus (*i. e.* hominibus) :
et illam quidem cum fortitudine sacraque concordia
licet ingredi, quam populis præite semitam;
hanc vero per odiosam rixam et ignavam ærumnam
ineunt : hanc tu maximopere caveto.

25. EJUSDEM.

Lacedæmoniorum regibus Charilao et Archelao.

Si acquisitæ sortis partem Apollini
dimidiam tribuerint, multo melius erit ipsis.

26. EJUSDEM.

Alcameni et Theopompo Lacedæmoniorum regibus.

Avaritia Spartam evertet, aliud vero nihil.

27. EJUSDEM.

Puellam intemeratam inferis diis
sorte ductam, Æpytidum sanguine oriundam,
mactate nocturnis cædibus.
Oportet autem, si fugerit, vel ex alio *sanguine* [tum
mactare aliam dantes ad cædem libenter.

28. EJUSDEM.

Messeniis.

Virginem Æpytida sors vocat, quam dederis
Diis inferis, atque [inde] servabis Ithomen.

29. EJUSDEM.

Messeniis.

Ubi hircus bibet Nedæ per gyros-fluentem aquam,
non amplius Messenen servabo : prope enim *erit* [exitium.

---

altera honoratas fert Libertatis ad ædes,
altera Servitii tectum illætabile pandit;
illam vis animi, et sacro concordia gressu
trajiciet, quam tu populis monstrare memento :
hanc lis dira aperit, tristique ignavia vultu.

FR. VIGER.

25. EJUSDEM.

Lacedæmoniorum regibus, etc.

Si partem in quæstus ab utroque vocetur Apollo
dimidiam, longe sors lætior inde sequetur.

FR. VIGER.

27. EJUSDEM.

Nescia viri puella geniis inferis
Æpytidum ab alto sorte ducta sanguine
det colla nocturnis secanda cædibus.
Si spes fefellit, vos ab alio sumite
libenter offerente virginem neci.

ROM. AMAS. EMEND.

28. EJUSDEM.

Messeniis.

Manibus Æpytidem poscunt nigra fata puellam,
quam tu si dederis, caram servabis Ithomen.

FR. VIGER.

29. EJUSDEM.

Messeniis.

Ipse, Nedes dum hircus bibat alta fluenta, nec ultra
Messenen servo. Prope enim instant tristia fata.

ROM. AMAS.

30. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἀριστοδήμῳ βασιλεῖ.

Τοῖς τρίποδας περὶ βωμὸν Ἰθωμάτᾳ Διὶ πρώτοις
στήσασιν δεκάδων ἀριθμὸν δὶς πέντε, δίδωσι
σὺν κύδει πολέμου γαῖαν Μεσσηνίδα δαίμων.
Ζεὺς γὰρ ἔνευσ' οὕτως. Ἀπάτη δέ σε πρόσθε τίθησιν,
ἡ τ' ὀπίσω τίσις ἐστὶ, καὶ οὐ θεὸν ἐξαπατῴης.
Ἔρδ', ὅππη τὸ χρέων· ἄτη δ' ἄλλοισι πρὸ ἄλλων.

31. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἀριστοδήμῳ.

Κῦδός σοι πολέμοιο διδοῖ θεός· ἀλλ' ἀπάταισι
φράζου μὴ Σπάρτης δόλιος λόχος ἐχθρὸς ἀνέλθῃ
κρείσσων· εἰ γὰρ Ἄρης κείνων εὐήρεα τεύχη,

καί τε χορῶν στεφάνωμα πικροὺς οἰκήτορας ἕξει,
τῶν δύο συντυχίαις κρυπτὸν λόχον ἐξαναδύντων.

Οὐ πρόσθεν δὲ τέλος τόδ' ἐπόψεται ἱερὸν ἦμαρ,
πρὶν τὰ παραλλάξαντα φύσιν τὸ χρεὼν ἀφίκηται.

32. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τελεσίκλει.

Ἄγγειλον Παρίοις, Τελεσίκλεες, ὥς σε κελεύω
νήσῳ ἐν Ἠερίῃ κτίζειν εὐδείελον ἄστυ.

33. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Λακεδαιμονίοις.

Οὔ σε μάχης μόνον ἔργ' ἐφέπειν χερὶ Φοῖβος ἄνω- [γεν,
ἀλλ' ἀπάτῃ μὲν ἔχει λείαν Μεσσηνίδα λαός,

ταῖς δ' αὐταῖς τέχναισιν ἁλώσεται αἷσπερ ὑπῆρξεν.

30. EJUSDEM.

Aristodemo regi.

Illis qui tripodas circum aram Ithomæi Jovis primi
posuerint, denos bis quinque numero, dat
cum laude belli terram Messeniam deus.
Jupiter enim ita annuit. Fraus autem te promovet,
et postea ultio est, et deum non fallere possis.
Fac, qua necesse est : damnumque aliis *est* ante [alios.

31. EJUSDEM.

Aristodemo.

Laudem tibi belli dat deus : sed fraudibus
cave ne Spartæ dolosum agmen inimicum redeat
validius : etenim si Mars illorum bene-compacta [arma
et jam chororum corona acerbos incolas habebit,
cum duo uno-fortunæ-casu ex occultis insidiis eru- [perint.
Sed non prius hunc finem videbit sacra dies,
quam quæ commutant naturam ad id-quod-oportet [veniant.

32. EJUSDEM.

Telesicli.

Nuncia Pariis, Telesicles, me tibi jubere
ut insula in Aeria condas conspicuam urbem.

33. EJUSDEM.

Lacedæmoniis.

Non te pugnæ tantum opus obire manu Phœbus [jubet,
sed fraude quidem habet prædam Messeniam po- [pulus,
iisdem et artibus capietur, quibus prior-usus-est.

---

30. EJUSDEM.

Aristodemo regi.

Primus Ithomæi tripodas circum Jovis aram
qui statuet decies denos, cum laude tenebit
Messenen; id enim Jovis immutabile numen
decrevit. Sed te fraus promovet arte dolosa,
et post ultio erit : nec fallere numina possis.
Fac ut fata volunt : nunc hos, nunc sors premit illos.

RCM. AMAS. EMEND.

31. EJUSDEM.

Aristodemo.

Ecce manet fato longi te gloria belli :
at Spartana phalanx ne vincat fraude, caveto.
Nam bene compacta illorum si vasa habeat Mars,
sævum habitatorem feret alta corona chororum,
quum gemini e latebris erumpent forte sub auras.
Nec prius eventum rerum lux alma videbit,
quam, quæ sunt contra naturam, hæc ordine cedant.

R. AMAS.

32. EJUSDEM.

Telesicli.

I, Pariosque mone, Telesicles, numine nostro,
insula in Aeria sublimem sedibus urbem
condere te jussum. FR. VIG.

33. EJUSDEM.

Non Martis tantum suadet tibi munera Phœbus :
astu capta fuit quondam Messenia tellus,
prisca fraude novo rursus capietur ab hoste.

ROM. AMAS.

34. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Φαλάνθῳ καὶ τοῖς Ἐπευνακταῖς.

α. Καλόν τοι τὸ μεταξὺ Κορίνθου καὶ Σικυῶνος·
ἀλλ' οὐκ οἰκήσεις, οὐδ' εἰ παγχάλκεος εἴης.
Σατύριον φράζου * Τάραντός τ' ἀγλαὸν ὕδωρ
καὶ λιμένα Σκαιὸν καὶ ὅπου τράγος ἁλμυρὸν οἶδμα
ἀμφαγαπᾷ τέγγων ἄκρον πολιοῖο γενείου·
ἔνθα Τάραντα ποιοῦ ἐπὶ Σατύριον βεβαῶτα.

β. Σατύριόν τοι δῶκα, Τάραντά τε πίονα δῆμον
οἰκῆσαι, καὶ πῆμα Ἰαπύγεσσι γενέσθαι.

34. EJUSDEM.

Phalantho et Epeunactis.

I. Pulcra quidem regio inter Sicyonem et Corin- [thum,
sed non obtinebis, etiamsi totus æneus esses.
Satyrium autem cogita et Tarenti limpidam undam,
Scæumque portum, et ubi caper salsum æquor
exosculatur humectans extremitatem barbæ canæ,
ibi Tarentum exstrue super Satyrio protensum.

II. Satyrium tibi dedi Tarentumque cum opimo [populo
habitare, et exitium Japygibus inferre.

35. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἀρχίᾳ Κορινθίῳ.

Ὀρτυγίη τις κεῖται ἐν ἠεροειδέϊ πόντῳ,
Τρινακίης καθύπερθεν, ἵν' Ἀλφειοῦ στόμα βλύζει
μισγόμενον πηγαῖσιν ἐϋρρείτης Ἀρεθούσης.

35. EJUSDEM.

Archiæ Corinthio.

Ortygia quædam jacet in obscuro ponto,
Trinacriam supra, ubi Alphei ostium manat
se miscens fontibus pulcre-fluentis Arethusæ.

36. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Μυσκέλλῳ.

α. Μύσκελλε βραχύνωτε, φιλεῖ δ' ἑκάεργος Ἀπόλ- [λων,
καὶ γενεὰν δώσει· τόδε δὲ πρότερόν σε κελεύει,
οἰκῆσαί σε Κρότωνα μέγαν καλαῖς ἐπ' ἀρούραις.

β. Αὐτός σοι φράζει ἑκατηβόλος· ἀλλὰ συνίει.
Οὗτος μὲν Τάφιός τοι ἀνήροτος, ἠδὲ δὲ Χαλκίς,
ἠδὲ δὲ Κουρήτων * ἡ ἱερὰ χθών,
αἵδε δ' Ἐχινάδες εἰσί· πολὺς δ' ἐπ' ἀριστερὰ πόν- [τος.
Οὕτω σ' οὐκ ἂν φημι Λακινίου ἄκρου ἁμαρτεῖν
οὐδ' ἱερᾶς Κριμίσης οὐδ' Αἰσάρου ποταμοῖο.

γ. Μύσκελλε βραχύνωτε, παρὲκ θεὸν ἄλλα ματεύων
κλαύματα μαστεύεις· δῶρον δ' ὃ διδῷ θεὸς αἴνει.

36. EJUSDEM.

Myscello.

I. Myscelle gibbose, amat *te* procul-feriens Apollo,
et progeniem *tibi* largietur : hocce autem prius [tibi mandat,
ut condas Crotonem magnam pulcris in agris.

II. Sic fatur ipse tibi longe-jaculans, tu vero tecum [reputa.
Hic est Taphius *mons* inaratus, tum Chalcis (Æto- [lica),
tum Curetum sacra regio,
exin Echinades, dein amplus sinistrorsum pontus.
Sic te a Lacinio promontorio non aberraturum dico,
neque a sacra Crimisa neque ab Æsaro fluvio.

III. Myscelle gibbose, præter Dei voluntatem alia [petens
ejulatus quæris; donum vero, quod deus det, ratum [habe.

37. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Μυσκέλῳ καὶ Ἀρχίᾳ, τῷ μὲν Κρότωνα, τῷ δὲ Συρακούσας κτίζειν μέλλουσι.

Χώρας καὶ πόλεως οἰκήτορα λαὸν ἔχοντες
ἤλθετ' ἐρησόμενοι Φοῖβον, τίνα γαῖαν ἵκησθε.
Ἀλλ' ἄγε δὴ φράζεσθ' ἀγαθῶν πότερόν κεν ἕλοισθε
πλοῦτον ἔχειν κτεάνων ἢ τερπνοτάτην ὑγίειαν.

37. EJUSDEM.

Myscelo et Archiæ, illi Crotona, huic Syracusas condituris.

Terræ et urbis incolam populum habentes
venistis interrogaturi Phœbum quam terram petie- [ritis.
Verum agedum, cogitate bonorum utrum eligere- [tis
divitias habere an lætissimam sanitatem.

---

35. EJUSDEM.

Archiæ Corinthio.

Trinacriam supra cano jacet insula ponto :
Ortygiam dixere : ubi læta fluenta refundit
Alpheus, pulcræ sese immiscens Arethusæ.

ROM. AMAS

38. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Σόλωνι.

Ἧσο μέσην κατὰ νῆα, κυβερνητήριον ἔργον
εὐθύνων· πολλοί τοι Ἀθηναίων ἐπίκουροι.

38. EJUSDEM.

Soloni.

Sede media in nave, gubernandi munus
dirigens : multi tibi ex Atheniensibus adjutores.

39. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τῷ αὐτῷ.

Ἀρχηγοὺς χώρας θυσίαις ἥρωας ἐνοίκους
ἵλασο, τοὺς κόλπος Ἀσώπιος ἀμφικαλύπτει,
οἳ φθίμενοι δέρκονται ἐς ἠέλιον δύνοντα.

39. EJUSDEM.

Eidem.

Duces regionis sacrificiis heroas domesticos
placato, quos sinus Asopius contegit,
qui defuncti spectant solem occidentem.

40. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἀναχάρσιδι.

Οἰταῖόν τινα φημὶ Μύσων' ἐν Χηνὶ γενέσθαι
σοῦ μᾶλλον πραπίδεσσιν ἀρηρότα πευκαλίμῃσι.

40. EJUSDEM.

Anacharsidi.

OEtæum quemdam aio Mysonem Chene natum esse,
magis quam te instructum pectore sapienti.

41. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Βάττῳ.

Βάττ', ἐπὶ φωνὴν ἦλθες· ἄναξ δέ σε Φοῖβος Ἀπόλλων
εἰς Λιβύην πέμπει καλλιστέφανον Κυρήνης
εὐρείης ἄρχειν καὶ ἔχειν βασιληίδα τιμήν.
Ἔνθα σε βάρβαροι ἄνδρες ἐπὰν Λιβύης ἐπιβήῃς,
βαιτοφόροι ἐπίασι· σὺ δ' εὐχόμενος Κρονίωνι
Παλλάδι τ' ἐγρεμάχῃ γλαυκώπιδι καὶ Διὸς υἱῷ
Φοίβῳ ἀκερσεκόμῃ, νίκην ὑποχείριον ἕξεις,
καὶ μάκαρος Λιβύης καλλιστεφάνου βασιλεύσεις
αὐτὸς καὶ γένος ὑμόν· ἄγει δέ σε Φοῖβος Ἀπόλλων.

41. EJUSDEM.

Batto.

Batte, vocis causa venisti : rex autem te Phœbus Apollo
mittit in Libyam pulcre-coronatam, Cyrenæ
ut amplæ imperes, habeasque regiam dignitatem.
Ibi te barbari homines, postquam ad Libyam appuleris,
lænis-e-pelle-confectis-induti aggredientur : tu vero precans Saturnium,
Minervamque bellicosam cæsios-oculos-habentem, et Jovis filium,
Phœbum intonsum, victoriam facilem impetrabis,
et bene-coronatæ beatæque Libyæ imperium tenebis
ipse genusque vestrum ; tibi vero dux est Phœbus Apollo.

42. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Βάττῳ.

Βάττε, τὸ πρόσθε κακόν, τὸ δὲ δεύτερον ἐσθλὸν ἐρευνᾷς.
Ἔρχεο, λεῖψ' ἁλίαν χώραν· ἤπειρος ἀμείνων·
ἠῷος πρότερον δόλον ἔκβαλε, πειθοῖ πείθων.
Στέρξον γῆν ὁσίως στερρήν· μισεῖς ἀθεμίστως.
Οἷά τ' ἀνὴρ ἔρξει, τοῖον τέλος αὐτὸν ἱκάνει.

42. EJUSDEM.

Batto.

Batte, prius illud male, alterum vero bene quæris.
Proficiscere, linque maris insulam ; continens præstat ;
mane priorem fraudem ejice, suada persuadens.
Terram ama, ut par est, firmam, oderis immerito.
Qualia faciet vir, tales habebit eventus.

43. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Θεσσαλοῖς περὶ βασιλέως.

Τὸν Πυρρόν τοι φημί, τὸν Ἀρχεδίκη τέκε παῖδα.

43. EJUSDEM.

Thessalis de rege sciscitantibus.

Pyrrhum, *i.e.* Rufum, illum dico, quem Archedice peperit filium.

---

38. EJUSDEM.

Soloni.

Puppe gubernator media stans dirige cursus;
subsidio multi venient, ne differ, Athenis.

LAP. FLORENT.

39. EJUSDEM.

Eidem.

Ductores supplex heroas venerabere sacris,
quos ager Asopi gremio complexus amœno
condit, et occidui prospectant lumina solis.

LAP. FLORENT

44. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἀστυπαλαιεῦσι.

Ὕστατος ἡρώων Κλεομήδης Ἀστυπαλαιεύς,
ὃν θυσίαις τιμᾶθ' ἅτε μηκέτι θνητὸν ἐόντα.

45. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Κρησί.

Φαιστοῦ καὶ Τάρρας ναέται, Δίου τε πολύρρου,
Πυθῷον κέλομαι τελέειν Φοίβοιο καθαρμὸν
εὐαγέοντας, ὅπως Κρήτην καταναιετάητε,
ὄλβον μὴ πατρίοισι νόμοις καὶ Ζῆνα σέβοντες.

46. Ὁ αὐτὸς χρησμὸς Οἰνομάῳ παρῳδημένος.

Λήρου καὶ μανίας ναέται, πολλοῦ θ' ἅμα τύφου,
οἰκεῖον τελέειν κέλομαι λήροιο καθαρμὸν
εὐαγέοντας, ὅπως σοφίαν κάτα ναιετάητε
ὄλβον μὴ πατρίοισι νόμοις, θείοις δὲ σέβοντες.

47. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Δελφοῖς.

Ὦ Δελφοὶ, λίσσεσθ' ἀνέμους, καὶ λώϊον ἔσται.

48. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Μεγαρεῦσιν.

Ὄλβιοι, οἳ κείνην πόλιν ἀνέρες οἰκήσουσιν
ἀκτῆς Θρηϊκίης, ὑγρὸν παρ' ἄκρον στόμα πόντου,
ἔνθ' ἰχθῦς ἔλαφός τε νομὸν βόσκουσι τὸν αὐτόν·
στέλλειν δ' ὡς ὤκιστα καὶ εἰς φρένα πάντα λαβόντα.

49. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἀργείοις.

Ὄλβιοι, οἳ κείνην ἱερὴν πόλιν οἰκήσουσιν,
ἄκτην Θρηϊκίην τ' ἔνυγρον παρά τε στόμα πόντου,
ἔνθα δύο σκύλακες πολιὴν λάπτουσι θάλασσαν,
ἔνθ' ἰχθῦς ἔλαφός τε νομὸν βόσκονται ἐς αὐτόν.

50. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἀντιφήμῳ καὶ Ἐντίμῳ.

Ἔντιμ' ἠδὲ Κράτωνος ἀγακλέος υἱὲ δαΐφρον,

44. EJUSDEM.

Astypalæensibus.

Ultimus heroum Cleomedes Astypalæensis *est*,
quem sacrificiis honorate quippe qui non jam [mortalis sit.

45. EJUSDEM.

Cretensibus.

Phæsti et Tarrhæ incolæ, Diique multiflui,
Pythicam jubeo *vos* perficere Phœbi lustrationem
sacratos, ut Cretam habitetis,
felicitatem non patriis legibus Jovemque colentes.

46. Idem oraculum ab Œnomao jocose refictum.

Nugarum et insaniæ incolæ, multæque simul vanitatis,
proprium perficere jubeo insaniæ piaculum
sacratos, ut per sapientiam habitetis,
divitias non patriis legibus, divinis vero colentes.

47. EJUSDEM.

Delphis.

O Delphi, placate ventos, et melius erit.

48. EJUSDEM.

Megarensibus.

Felices, qui illam urbem viri habitabunt
littoris Thracii, humidum ad extremum ostium ponti,
ubi pisces, cervusque pascua pascunt eadem;
mitte autem quam celerrime et omnibus mente [perceptis.

49. EJUSDEM.

Argivis.

Felices illi qui urbem illam sacram incolent,
et actam Threïciam, ad aquosi os ponti,
ubi duo catuli mare canum lambunt,
piscisque et cervus simul pabulantur.

50. EJUSDEM.

Antiphemo et Entimo.

Entime et Cratonis incliti fili bellicose,

---

44. EJUSDEM.

Astypalæensibus.

Ultimus heroum Cleomedes Astypalensis,
quem jam immortalem Superûm dignamini honore.

ROM. AMAS.

45. EJUSDEM.

Cretensibus.

Qui Phæstum ac Tarrham incolitis, Diumque marinis
fluctibus obsessum, Pythoa piacula Phœbi
sunt ritu servanda suo, sancteque cavendum
ne Creta in patria, patriis Ditique Jovique
legibus antiquos deinceps reddatis honores.

FR. VIGER.

46. *Idem oraculum ab Œnomao facete refictum.*

Quos nugæ cæcusque furor, fastusque superbus
occupat, insanæ curare piacula mentis
vos jubeo, ut sanctos melior sapientia cives
accipiat, nec jam patriæ qua moribus itur,
legibus at sacris opibus studeatis et auro.

FR. VIGER.

ἐλθόντες Σικέλην [εἰς] χθόνα ναίετον ἄμφω,
δειμάμενοι πτολίεθρον ὁμοῦ Κρητῶν Ῥοδίωντε
πὰρ προχοὰς ποταμοῖο Γέλα συνομώνυμον ἁγνόν.

51. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Μιλησίοις.

Ἔκγονε Μιλήτου, τρίποδος πέρι Φοῖβον ἐρωτᾷς·
ὃς σοφίῃ πάντων πρῶτος, τούτου τρίποδ' αὐδῶ.

52. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Περὶ Χαρίτωνος καὶ Μελανίππου ἐπιβουλευσάντων Φαλάριδι.

Εὐδαίμων Χαρίτων καὶ Μελάνιππος ἔφυ,
θείας ἁγητῆρες ἐφαμερίοις φιλότατος.

53. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Δήλῳ νήσῳ.

Κινήσω καὶ Δῆλον, ἀκίνητόν περ ἐοῦσαν.

54. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Φιγαλεῦσιν.

Ἀρκάδες Ἀζᾶνες βαλανηφάγοι, οἳ Φιγάλειαν
νάσσασθ', ἱππολεχοῦς Δηοῦς κρυπτήριον ἄντρον,
ἥκετε πευσόμενοι λιμοῦ λύσιν ἀλγινοέντος,
μοῦνοι δὶς νομάδες, μοῦνοι πάλιν ἀγριοδαῖται.
Δηὼ μέν σέ γ' ἔπαυσε νομῆς, Δηὼ δὲ νομήων
ἑλκησισταχύων, καὶ ἀναστοφάγον πάλι θῆκε,
νοσφισθεῖσα γέρα προτέρων τιμάς τε παλαιάς.
Καί σ' ἀλληλοφάγον θήσει τάχα καὶ τεκνοδαίτην,
εἰ μὴ πανδήμοις λοιβαῖς χόλον ἱλάσσεσθε,
σήραγγός τε μυχὸν θειαῖς κοσμήσετε τιμαῖς.

55. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Συβαρίταις.

Εὐδαίμων, Συβαρῖτα, πανευδαίμων σὺ μὲν αἰεὶ

profecti Siculam [in] terram *ibi* habitate ambo,
exstructa urbe quæ simul Cretensium Rhodiorum-
apud ostia fluminis Gelæ cognomine sacro. [que *sit*

51. EJUSDEM.

Milesiis.

Proles Mileti, de tripode Phœbum interrogas :
qui sapientia omnium primus est, hujus tripodem [*esse* dico.

52. EJUSDEM.

De Charitone et Melanippo, qui insidias struxerant Phalaridi.

Felix Chariton et Melanippus est,
divinæ auctores mortalibus amicitiæ.

53. EJUSDEM.

Delo insulæ.

Movebo et Delum, immobilis quamvis sit.

54. EJUSDEM.

Phigalensibus.

Arcades Azanes glandivori, qui Phigaleam [trum,
habitatis, equum-partu-enixæ Cereris occultum an-
venitis sciscitaturi famis solutionem molestæ, [tes.
soli bis nomades, soli rursum agresti-victu-uten-
Ceres quidem te privavit pabulis, Ceresque pasto- [ribus *te privavit*
spicas-trahentibus, et *te* non-farreivorum rursus [fecit,
fraudata muneribus priscis et honoribus antiquis.
Et te alterum-altero vescentem faciet brevi et natos-
nisi publicis libationibus iram placetis, [epulantem,
specusque recessum divinis ornetis honoribus.

55. EJUSDEM.

Sibarytis.

Felix, Sybarita, omnino-felix tu quidem semper

---

51. EJUSDEM.

Milesiis.

De tripode ex Phœbo quæris, Milesia proles?
Huic tripodem addico, cui sit sapientia prima.

DIOG. LAERT. ED. DID.

52. EJUSDEM.

De Charitone et Melanippo.

Et Chariton felix, et Melanippus erant,
quos divina duces olim concordia sensit. FR. VIG.

54. EJUSDEM.

Phigalensibus.

Arcades Azanes vos glandivori, Phigaleam
almæ qui Cereris spelæa reposta habitatis,
scitatum accestis causamque famisque levamen,
soli bis nomades, baccisque agrestibus alti.
Pabula læta Ceres gravidasque abolevit aristas,
teque iterum ad dulces fagos glandesque coegit,
priscis muneribus privata et honore vetusto.
Alterum in alterius convertet corpus et ipsos
natos, ni festo places libamine divam,
divinoque sacros ornetis honore recessus.

ROM. AMAS. EMEND.

55. EJUSDEM.

Sybaritis.

Semper eris felix venerans gens numina divum,

ἐν θαλίησιν ἔσῃ, τιμῶν γένος αἰὲν ἐόντων.

Εὖτ' ἂν δὴ πρότερον θνητὸν θεοῦ ἄνδρα σεβίσσῃς,

τηνίκα σοι πόλεμός τε καὶ ἔμφυλος στάσις ἥξει.

56. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Συβαρίταις.

Βαῖν' ἀπ' ἐμῶν τριπόδων, ἔτι τοι φόνος ἀμφὶ χέρεσσι
πουλὺς ἀποστάζων ἀπὸ λαΐνου οὐδοῦ ἐρύκει·
οὔ σε θεμιστεύσω. Μουσῶν θεράποντα κατέκτας

Ἥρης πρὸς βωμοῖσι, θεῶν τίσιν οὐκ ἀλεείνας.
Τοῖς δὲ κακῶς ῥέξασι δίκης τέλος οὐχὶ χρονιστόν,

οὐδὲ παραιτητὸν, οὐδ' εἰ Διὸς ἔγγονοι εἶεν·

ἀλλ' αὐτῶν κεφαλῇσι καὶ ἐν σφετέροισι τέκεσσιν,
εἱλεῖται, καὶ πῆμα δόμοις ἐπὶ πήματι βαίνει.

57. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Χαλκιδεῦσι.

Ἀψία ᾗ ποταμῶν ἱερώτατος εἰς ἅλα πίπτει,
ἔνθ' εἴσω βάλλοντα τὸν ἄρσενα θῆλυς ὀπυίει,
ἔνθα πόλιν οἴκιζε, διδοῖ δέ σοι Αὔσονα χώραν.

58. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Σπαρτιάταις.

Ἰσόν τοι Δῆλόν τε Καλαύρειάν τε νέμεσθαι
Πυθώ τ' ἠγαθέην καὶ Ταίναρον ἠνεμόεσσαν.

59. ΑΛΛΟΣ.

Λακεδαιμονίοις.

. . . .

Πολλοὶ ἐν Ἀρκαδίῃ βαλανηφάγοι ἄνδρες ἔασιν
οἵ σ' ἀποκωλύσουσιν· ἐγὼ δέ τοι οὔ τι μεγαίρω.

in epulis eris, honorans genus illorum qui semper [sunt.
Cum autem mortalem supra deum virum venera- [bere,
tunc tibi bellumque et domestica seditio veniet.

56. EJUSDEM.

Sybaritis.

Abi a meo tripode, etiamnum cædes super manus
multa destillans a lapideo limine arcet :
non te responso-dignor. Musarum famulum occi- [disti
Junonis ante aras, deorum ultione non evitata.
Male enim agentibus supplicii meta non longo- [tempore *abest*,
neque exorabilis *est*, ne Jove quidem si nati fo- [rent;
sed in ipsorum capita et in ipsorum liberos
volvitur, et damnum in domibus super damnum [venit.

57. EJUSDEM.

Chalcidensibus.

Apsia fluvius ubi sacerrimus in mare profluit,
ibi urgentem masculum femina init,
ibi urbem conde; nam tibi dat Ausonidem regio- [nem.

58. EJUSDEM.

Spartanis.

Par tibi Delumque Calaureamque habitare
et Pytho divinam et Tænarum ventosam.

59. ALIUD.

Lacedæmoniis.

. . . .

Multi in Arcadia glandivori viri sunt
qui te prohibebunt; ego quidem tibi non invideo.

---

donec plus Superis fueris venerata virum : tunc
intima seditio, tunc et tibi prælia surgent.

NAT. COM.

56. EJUSDEM.

Sybaritis.

Cede meis mensis, manibus nam sanguis adhærens,
destillansque recens, prohibet te limine templi.
Non tibi fata canam : magnæ Junonis ad aram
Musarum innocuum stravisti cæde ministrum.
Non immortales hoc di patientur inultum.
Si quis enim prudens scelerata e mente profectum
committat facinus, gravis hunc prope pœna sequetur;
non exorabit, vel si genus ab Jove summo
duceret; ipse suo collo, colloque nepotum
hoc luet, et generi cumulatim damna ferentur.

JUST. VULT.

58. EJUSDEM.

Spartanis.

Par fuerit Delon Calaureamque habitare,
et Pytho sacram, et patientem Tænaron auræ.

ROM. AMAS.

59. EJUSDEM.

Lacedæmoniis.

Haud equidem invideo tibi ego : sed plurimus Arcas
glande alitus dura cœpto prohibebit inani.

ROM. AMAS.

60. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Θασίοις.

Θειαγένους δ' ἐλάθεσθε ἐνὶ ψαμάθοισι πεσόντος·
κεῖθ' ὑμῖν ὁ πρὶν μυριάεθλος ἀνήρ.

61. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Αἰγιεῦσι.

Γαίης μὲν πάσης τὸ πελασγικὸν Ἄργος ἄμεινον·
ἵπποι Θεσσαλικαὶ, Λακεδαιμόνιαι δὲ γυναῖκες,
ἄνδρες θ', οἳ πίνουσιν ὕδωρ ἱερῆς Ἀρεθούσης·
ἀλλ' ἔτι καὶ τῶνδ' εἰσιν ἀμείνονες, οἵτε μεσηγὺ
Τίρυνθος ναίουσι καὶ Ἀρκαδίης πολυμήλου,
Ἀργεῖοι λινοθώρηκες, κέντρα πτολέμοιο.
Ὑμεῖς δ' Αἰγιέες οὔτε τρίτοι, οὔτε τέταρτοι,
οὔτε δυωδέκατοι, οὔτ' ἐν λόγῳ, οὔτ' ἐν ἀριθμῷ.

62. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

'Αρκάσιν.

Ἔστι δὲ Μαιναλίη δυσχείμερος, ἔνθα τε κεῖται
Ἀρκὰς, ἀφ' οὗ δὴ πάντες ἐπίκλησιν καλέονται.
Ἔνθα σ' ἐγὼ κέλομαι στείχειν, καὶ ἐΰφρονι θυμῷ
Ἀρκάδ' ἀειραμένους κατάγειν εἰς ἄστυ ἐραννόν,
οὗ τρίοδος καὶ τετράοδος καὶ πεντακέλευθος,
ἔνθα τε δὴ τέμενός τε θυηλάς τ' Ἀρκάδι τεύχειν.

63. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Αἰσώπῳ.

— Πῶς ἂν πλουτήσαιμι, Διὸς καὶ Λητόος υἱέ;
— Εἰ τὸ μέσον κτήσαιο Κορίνθου καὶ Σικυῶνος.

64. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Κροίσῳ τῷ Λυδῶν βασιλεῖ.

Οἶδα δ'ἐγὼ ψάμμου τ' ἀριθμὸν καὶ μέτρα θαλάσ-
καὶ κωφοῦ συνίημι, καὶ οὐ φωνεῦντος ἀκούω. [σης,
Ὀδμή μ' ἐς φρένας ἦλθε κραταιρίνοιο χελώνης

ἑψομένης ἐν χαλκῷ ἅμ' ἀρνείοισι κρέεσσιν,
ᾗ χαλκὸς μὲν ὑπέστρωται, χαλκὸς δ' ἐπίεσται.

60. EJUSDEM.

Thasiis.

Theagenem obliti estis qui in arenis cecidit : [cit.
jacet vobis vir ille qui antea plurima-certamina-vi-

61. EJUSDEM.

Ægiensibus.

Terra quidem tota pelasgicum Argos melius *est* :
equæ Thessalicæ et Lacedæmoniæ mulieres,
virique qui bibunt aquam sacræ Arethusæ :
sed istis etiam et sunt meliores, qui meditullium
Tirynthis habitant et Arcadiæ ovibus-abundantis,
Argivi lineis-induti-thoracibus, stimuli belli.
Vos vero, Ægienses, neque tertii, neque quarti,
neque duodecimi, neque in ulla ratione, aut nu-
[mero *ullo*.

62. EJUSDEM.

Arcadibus.

Est autem Mænalia *regio* hiemalis, ubi et jacet
Arcas, ex quo cuncti cognomine vocantur.
Huc te ego jubeo adire, et læto animo
Arcada ablatum deducere in urbem amœnam,
quæ trivia *est* et quadrivia et quinque-viis-*adeunda*,
ibique lucumque sacraque Arcadi instituere.

63. EJUSDEM.

Æsopo.

Quomodo dives fieri possim, Jovis et Latonæ fili?
— Si mediam possideas *regionem* Corinthum inter
[et Sicyonem.

64. EJUSDEM.

Crœso Lydorum regi.

Novi ego arenæque numerum et mensuras maris,
et mutum intelligo et non loquentem audio.
Odor mihi ad sensus venit duram-pellem-haben-
[tis testudinis
dum coquitur in ære cum agninis carnibus,
cui quidem æs substratum est, æs vero super-im-
[positum.

---

62. EJUSDEM.

Arcadibus.

Frigida Mænaliæ regio est, ubi conditus Arcas,
Arcades a cujus dicuntur nomine cuncti.
Huc ego ferre pedem jubeo te, et pectore læto
Arcada sublatum pulcram transponere in urbem,
quæ trivia est, quæ quadrivia, et quæ quinque viarum :
Hic Arcas lucum, sacrorum hic munera habeto.

ROM. AMAS.

64. EJUSDEM.

Crœso Lydorum regi.

Æquoris et spatium, et numerus mihi notus arenæ;
percipio et muti mentem et vel nulla loquentis.
Venit ad hos sensus nidor testudinis acris,
quæ simul agnina coquitur cum carne lebete,
ære infra strato, et stratum cui desuper est æs.
(Ap. Van-Dal. *De orac.* p. 380.)

65. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Κροίσῳ.

Κροῖσος Ἅλυν διαβὰς μεγάλην ἀρχὴν καταλύσει.

66. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἀχαιοῖς.

Γῆς Πέλοπος ναέται καὶ Ἀχαιΐδος, οἵ ποτὶ Πυθὼ
ἤλθετε πευσόμενοι, ὥς κε πτολίεθρον ἕλητε,
ἀλλ' ἄγε δὴ φράζεσθε λάχος πόσον ἦμαρ ἕκαστον,
λαῶν πινόντων, ῥύεται πόλιν, ἠδὲ πέπωκεν.
Οὕτω γάρ κεν ἕλοιτε Φάναν πυργήρεα κώμην.

67. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Μηθυμνήταις.

Ἀλλά κε Μηθύμνης ναέταις πολὺ λώϊον ἔσται,
φαλληνὸν τιμῶσι Διωνύσοιο κάρηνον.

68. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἀδήλοις. — Περὶ ἀποικίας.

Στέλλ' ἐπὶ χρυσείους ἄνδρας πολυεθνέα λαόν,
ὤμοις μὲν χαλκὸν προφέρων, χερσὶν δὲ σίδηρον.

69. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Μή μοι Περσῆος σκύλων περικαλλέα κόσμον
νηῷ ἐγκαταθῇς· οἰκόνδ' ἀπόπεμπε τάχιστα.

70. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Χαιρεφῶντι περὶ Σωκράτους.

Ἀνδρῶν ἁπάντων Σωκράτης σοφώτατος.

71. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Μνησαρχίδῃ τῷ Εὐριπίδου πατρί.

Ἔσται σοι κοῦρος, Μνησαρχίδη, ὅντινα πάντες

65. EJUSDEM.

Crœso.

Crœsus Halyn transiens, magnum dissolvet imperium.

66. EJUSDEM.

Achæis.

Terræ Pelopis incolæ et Achaidis, qui Pytho
venistis sciscitaturi qua ratione oppidum capiatis,
sed agedum, animadvertite partem quantam dies[quæque,
viris bibentibus, servet urbem [quantam]que biberit.
Sic enim caperetis Phanan, turritum vicum.

67. EJUSDEM.

Methymnæis.

Sed enim Methymnes incolis multo melius erit,
phallenum colentibus Dionysi caput.

68. EJUSDEM.

Incertis. — De colonia.

Mitte ad aureos viros copiosum populum,
humeris quidem æs proferens, manibusque ferrum.

69. EJUSDEM.

Ne mihi Persæ spoliorum perpulcrum decus
in templo deponas : domum demitte citissime.

70. EJUSDEM.

Chærephonti de Socrate.

Virorum omnium Socrates sapientissimus.

71. EJUSDEM.

Mnesarchidæ, Euripidis patri.

Erit tibi puer, Mnesarchida, quem omnes

---

65. EJUSDEM.

Crœso.

Crœsus Halyn superans magnam pervertet opum vim.

FR. VIGER.

66. EJUSDEM.

Achæis.

Qui Pelopis terras, quique arva tenetis Achivum,
Pytho venistis scitatum, qua ratione
urbs obsessa jugum accipiat : curæ vobis sit
observare, bibant quantum qui mœnia servant;
sicque Phana imperium vestrum turrita subibit.

ROM. AMAS.

67. EJUSDEM.

Methymnæis.

Res tibi Methymnæ, felicius, incola, cedet
si Bacchi caput ex tereti venerabere ligno.

F. VIGER.

68. EJUSDEM.

Incertis.

De colonia.

Auratam ad gentem multos transmitte colonos,
æs humeris, manibus ferrum importare memento.

FR. VIGER.

69. EJUSDEM.

In templo pulcras nostro ne figite Persei
exuvias, subito sed vestras mittite in ædes.

ROM. AMAS.

71. EJUSDEM.

Mnesarchidæ Euripidis patri.

Te, Mnesarche, manet summo cumulandus honore

ἄνθρωποι τίσουσι, καὶ ἐς κλέος ἐσθλὸν ὀρούσει
καὶ στεφέων ἱερῶν γλυκερὴν χάριν ἀμφιβαλεῖται.

72. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Λυσάνδρῳ.

Ὁπλίτην κελάδοντα φυλάξασθαί σε κελεύω,
γῆς τε δράκονθ' υἱὸν δόλιον κατόπισθεν ἰόντα.

73. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Θεσσαλοῖς.

Λεῦκτρά τέ μοι σκιόεντα μέλει καὶ Ἀλήσιον οὖδας,
καί μοι τὰ Σκεδάσου μέλετον δυσπενθέε κούρα.
Ἔνθα μάχη πολύδακρυς ἐπέρχεται· οὐδέ τις αὐτὴν
φράσσεται ἀνθρώπων, πρὶν κούριον ἀγλαὸν ἥβην
Δωριέες ὀλέσωσ', ὅταν αἴσιμον ἦμαρ ἐπέλθῃ.
Τουτάκι δ' ἔστι Κερησσὸς ἁλώσιμος, ἄλλοτε δ' οὐχί.

74. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Φωκεῦσι.

Συμβαλέω θνητόν τε καὶ ἀθάνατον μαχέσασθαι,
νίκην δ' ἀμφοτέροις δώσω, θνητῷ δέ νυ μᾶλλον.

75. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Θηβαίοις.

Ἑρμῆς τ' Ἀλκίδης καὶ ἱμαντόμαχος Πολυδεύκης
οἱ τρεῖς ἀθλησάντες ἀνακτήσουσί σε, Θήβη.

76. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Πιέρες αἰνοπαθεῖς, στυγνὴν ἀποτίσετε λώβην
Ὀρφέ' ἀποκτείναντες Ἀπόλλωνος φίλον υἱόν.

77. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἀθηναίοις.

Εἴκοσι τὰς πρὸ κυνὸς καὶ εἴκοσι τὰς μετέπειτα

homines honorabunt, et ad gloriam bonam feretur
et coronarum sacrarum dulci gratia circumdabi-
[tur.

72. EJUSDEM.

Lysandro.

Hoplitam sonantem caveas tibi suadeo,
terræque draconem filium dolosum a tergo eun-
[tem.

73. EJUSDEM.

Thessalis.

Leuctraque mihi umbrosa curæ-sunt et Alesium [solum
et mihi duo Scedasi sunt-curæ mæstissimæ puellæ.
Illic pugna lacrimosa advenit : neque quisquam eam
mente-præcipiet hominum, antequam juvenum
[splendidam pubem
Dores perdiderint, quando fatalis dies venerit.
Tunc et Ceressus est qui capi possit, alio-tempore
[nequaquam.

74. EJUSDEM.

Phocensibus.

Committam mortalemque et immortalem ut pu-
[gnent,
victoriamque ambobus dabo, mortali vero magis.

75. EJUSDEM.

Thebanis.

Mercurius, Alcides et cæstu-pugnans Pollux
qui tres athletæ fuere reparabunt te, Theba.

76. EJUSDEM.

Pierides gravia-perpessæ, tristis pœnas-luetis in-
[juriæ
quæ Orpheum interfecistis Apollinis carum filium.

77. EJUSDEM.

Atheniensibus.

Viginti *dies* ante canem et viginti post

---

filius, ac meritæ summa ad fastigia laudis
conscendens, lætas sacro ex certamine palmas
auferet. FR. VIGER.

72. EJUSDEM.

Lysandro.

Hopliten jubeo te devitare sonantem,
terrigenam, qui pone subit cum fraude, dracona.
GUARIN. VERON.

73. EJUSDEM.

Thessalis.

Leuctra mihi umbrosa est curæ, est et Alesia tellus
et Scedasi soboles, geminæ, miseranda, puellæ.
Pugna illic atrox miscebitur; haud erit ullus
qui sciat hoc hominum, lumen juvenile priusquam
perdiderint Dores, fatalis ubi ingruet hora.
Tunc quoque, non alio capietur Marte Ceressus.
ROM. AMAS. EMEND.

74. EJUSDEM.

Phocensibus.

Mortalem atque deum committam cernere ferro,
vincet uterque horum, sed plus mortalis habebit.
ROM. AMAS. EMEND.

77. EJUSDEM.

Atheniensibus.

Viginti ante dies, totidem postquam exstitit ardens

οἴκῳ ἐνὶ σκιερῷ Διονύσῳ χρῆσθαι ἰητρῷ.

78. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ῥοδίοις.

Ἄττιν δ' ἱλάσκεσθε, θεὸν μέγαν, ἁγνὸν Ἄδωνιν,
εὔϊον, ὀλβιόδωρον, ἐϋπλόκαμον Διόνυσον.

79. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Θασίοις.

Εἰς πάτρην φυγάδας κατάγων, Δήμητραν ἀμήσεις.

80. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Σικυωνίοις.

Βουλεύῃ, Σικυών, ζωάγριον αἰὲν Ἀράτου,
ἀμφ' ὁσίῃ θαλίῃ τε κατοιχομένοιο ἄνακτος.
Ὡς τὸ βαρυνόμενον τῷδ' ἀνέρι καὶ τὸ βαρῦνον
γαίης ἔστ' ἀσέβημα καὶ οὐρανοῦ ἠδὲ θαλάσσης.

81. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Περὶ θυσιῶν.

Ἐργάζευ, φίλε, τήνδε θεόσδοτον ἐς τρίβον ἐλθών,
μηδ' ἐπιλήθεο τῶν μακάρων θυσίας ἐναρίζων,
τῇ μὲν ἐπιχθονίοις, τῇ δ' οὐρανίοις, ποτὲ δ' αἴθρης
αὐτοῖσιν βασιλεῦσιν, καὶ ἠέρος ὑγροπόροιο,
ἠδὲ θαλασσαίοις καὶ ὑποχθονίοισιν ἅπασι.
Πάντα γὰρ ἐνδέχεται φύσεως μεστώματα τῶνδε.
Ζώων δ' ὡς θέμις ἐστὶ τελευτῆσαι καθαγισμοὺς
ἀείσω, δέλτοις δὲ χαράσσετε χρησμὸν ἐμοῖο.
Τρεῖς μὲν ἐπιχθονίοις, τρεῖς δ' οὐρανίοισι θεοῖσι·
φαιδρὰ μὲν οὐρανίοις, χθονίοις δ' ἐναλίγκια χροιῇ.
Τῶν χθονίων διάειρε τριχῇ θυσίας ἐναρίζων,
νερτερίων κατάθαπτε, καὶ εἰς βόθρον αἷμα ἴαλλε.

domo in umbrosa Dionyso utimini medico.

78. EJUSDEM.

Rhodiis.

Attin placate, deum magnum, sanctum Adonin,
evium, opum-datorem, bene-comptum Dionysum.

79. EJUSDEM.

Thasiis.

In patriam exules reducens, Cererem metes.

80. EJUSDEM.

Sicyoniis.

Consultas, Sicyon, *quod* vitæ-præmium æter-[num Arati *est*,
de justis festoque defuncti regis.
Quippe si quid molestum habet hunc virum et ei [molestum est,
terræ est piaculum et cæli atque maris.

81. EJUSDEM.

De sacrificiis.

Operare, amice, hancce a-deo-datam viam ingres-[sus,
neque obliviscere beatorum victimas mactans,
partim terrestribus, partim cælestibus, interdum [et ætheris
ipsis regibus, et aeris quem-permeant-humida,
atque marinis et subterraneis omnibus. [istis.
Cuncta enim naturæ capiunt, unde expleantur, ab
Animalium autem ut fas est perficere consecrationes
canam, tabulis vero inscribite oraculum meum.
Tres quidem terrestribus, tres vero cælestibus diis:
candidas quidem cælestibus, terrestribus vero [similes colore (*i. e.* atras).
Terrestrium divide trifariam hostias mactans,
inferorum sepeli, et in fossam sanguinem mitte.

Sirius, umbrosa medicus sit Bacchus in æde.

FR. VIGER.

79. EJUSDEM.

Thasiis.

Redde modo exulibus patriam, Ceres ampla metetur.

FR. VIGER.

80. EJUSDEM.

Sicyoniis.

Consultas, Sicyon, Arato gratissima tellus,
ut pia defuncti celebrentur funera regis,
si quodcunque viro durum infensumque feretur,
id scelus infandum cœlo, terraque marique.

LAP. FLORENT.

81. EJUSDEM.

De sacrificiis.

Hoc age rite memor, Superûm qui numine dextro es
hoc iter ingressus. Felicibus hostia divis
ab te cæsa cadat, qui terram altaque cœli
templa tenent, quique ætheria regione morantur,
aeriosque regunt tractus, quique humida ponti
marmora, quique umbras sortiti, Erebumque profun-[dum:
res etenim fusa est divûm natura per omnes.
Sed quo quæque tibi mactanda animantia ritu,
ante canam; puris responsum incide tabellis.
Terna quidem Laribus, totidemque sacrare memento
cælitibus, verum hoc discrimine : candida nempe
cælitibus, Larium sit concolor hostia Terræ.
Quæ Laribus fient, in ternas divide partes,

Χεῦε μέλι νύμφῃσι Διωνύσοιό τε δῶρα.
Ὅσσοι δ' ἀμφὶ γαῖαν πωτώμενοι αἰὲν ἔασι,
τοῖσδε φόνου πλήσας πάντῃ πυριπληθέα βωμὸν,
ἐν πυρὶ βάλλε δέμας θύσας ζώοιο ποτηνοῦ,
καὶ μέλι φυρήσας ἅμα δίῳ ἀλφίτῳ ἔνθεν,
ἀτμούς τε λιβάνοιο καὶ οὐλοχύτας ἐπίβαλλε.
Εὖτε δ' ἐπὶ ψαμάθοισιν ἵῃς, γλαυκὴν ἅλα χεύας
κακκεφαλῆς θυσίαζε, καὶ ἐς βαθὺ κῦμα θαλάσσης
ζῶον ὅλον προΐαλλε. Τελευτήσας τάδε πάντα
ἐς πλατὺν ἠερίων χορὸν ἔρχεο οὐρανιώνων.
Ἀστραίοις δ' ἤπειτα καὶ αἰθερίοις ἐπὶ πᾶσιν,
αἷμα μὲν ἐκ λαιμῶν κρουνώμασιν ἀμφὶ θυηλὰς
λιμνάζειν· τὰ δὲ γυῖα θεοῖς ἐν δαιτὶ πονεῖσθαι·
ἄκρα μὲν Ἡφαίστῳ δόμεναι, τὰ δὲ λοιπὰ πάσασθαι,
ἀτμοῖσιν λαροῖσιν ἐνιπλήσαντες ἅπαντα
ἠέρα ῥευσταλέον· ἐπὶ δ' εὐχὰς πέμπετε τοῖσδε.

* * * *

Ξυνὰ πέλει χθονίων καὶ ὑποχθονίων τάδε μούνων,
τετράποδα, χθονίοις ἀρνῶν νεοπηγέα γυῖα.

Funde mel nymphis Bacchique dona.
Qui vero circa terram volantes semper sunt,
his cæde replens undique igne-plenam aram,
in ignem jace corpus sacrificati animalis volucris,
et mel mixtum cum dia hordacea-farina inde,
vaporesque turis et molas super injice. [sparsa
Quando vero ad arenam ieris, glauca maris-aqua
in capite immola, et in profundum pelagi fluctum
animal integrum porrice. Perfectis hisce omnibus,
ad latum aeriorum chorum vade cælituum.
Sidereisque deinde et æthereis omnibus,
sanguis quidem e jugulis saliens circa victimas
stagnet; membra vero diis in epulum parentur;
extrema quidem Vulcano dentur, reliqua vero co-
vaporibus gratis implentes omnem [medantur,
aera fluidum; insuperque vota mittite hisce.

* * * *

Communia sunt terrestribus et inferis hæc solis
quadrupedia, terrestribus agnorum recens-com-
[pacta membra.

82. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Περὶ ἑαυτοῦ.

Ὦ μέγα πᾶσιν χάρμα βροτοῖσιν
ἀπὸ σῶν ἱερῶν ματέρος ἁγνᾶς
προθορὼν τοκετῶν.....
Ἀλλ' ὅτε Λατὼ ὠδὶς ἱερὰ
λάζετο πᾶσαν, ὀρθυνομένων
διδύμων τοκετῶν ἔνδοθι σηκῶν
ἵστατο μὲν γαῖ', ἵστατο δ' ἀήρ,
πάγνυτο νᾶσος, πάγνυτο κῦμα·
ἀνὰ δ' ἐξέθορες, μάντι Λυκωρεῦ,
τοξότα Φοῖβε, κατὰ χρησμολάλων
βασιλεῦ τριπόδων.....

82. EJUSDEM.

De se ipso.

O qui magnum cunctis gaudium mortalibus,
a tuis sacris matris puræ
exsiluisti partubus....
Sed quando Latonam dolor *parturientem* sacer
cepit totam, agitatis
gemellis fœtibus intra septa,
sistit terra, sistit aer,
defixa est insula, defixusque fluctus;
atque exsiluisti, vates Lycoreu,
arcitenens Phœbe, vaticinorum
rex tripodum....

---

at quæ dis Erebi, terra sepelito sub alta,
fumantemque cavis scrobibus demitte cruorem.
Fundito mel Nymphis et mollia dona Lyæi.
Quæ circumvolitant humiles vaga numina terras,
his circum exundans succensa altaria sanguis
impleat, et sacros avis integra cedat in ignes;
sed prius infuso subigens tunsa hordea melle,
hæc turi admixta et salsas super injice fruges.
Dum maris is vitrei ad tenues facturus arenas,
infuso glauci prius æquoris haustu
in caput, excussam macta, totamque profundos
porricito in fluctus volucrem. Queis rite peractis,
ad magnos exinde choros vestigia flecte
cælituum; sacer æthereis honor omnibus idem,
effusum scatebris ad farrea liba cruorem
stagnare, et nota deis apponere membra,
summa quidem flammis imponere; cætera mensis
tu liquidas gratis imple suffitibus auras
interea, et castis urge pia numina votis.

****

Terrarumque Erebique deis communia solis
quadrupedum agnorum juvenilia corpora sunto.

FR. VIGER.

82. EJUSDEM.

De se ipso.

Omni o populo magna voluptas
sacra puræ matris ab alvo,
puer exsiliens.....
Partus sævi tota doloris
dum Latonam vis dia premit,
sanctæque simul clausa parentis
gemini quatiunt viscera fœtus;
tellus sistit, sistit et aer,
insula sidit, siditque mare.
Tu continuo vates Lycie,
is, arcitenens Phœbe, sub auras,
fata loquentium præses tripodum.....

FR. VIGER.

83. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Κλεῖε βίην κάρτος τε λόγων· ψευδηγόρα λέξω.

84. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἀριστίνῳ.

Ὅσσαπερ ἐν λεχέεσσι γυνὴ τίκτουσα τελεῖται
ταῦτα πάλιν τελέσαντα θύειν μακάρεσσι θεοῖσι.

85. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Νεανίσκῳ ἀποδράντι εἰς Δελφούς.

Ἀνδρὶ φίλῳ θνήσκοντι παρὼν πέλας οὐκ ἐβοήθεις·
οὔ σε θεμιστεύσω· περικαλλέος ἔξιθι νηοῦ.

86. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ

Καὶ τῷ ἑτέρῳ.

Ἔκτεινας τὸν ἑταῖρον ἀμύνων· οὔ σ' ἐμίανεν
αἷμα· πέλεις δὲ χέρας καθαρώτερος ἢ πάρος ἦσθα.

87. ΤΟΥ ΑΥΤΟΤ.

Ἀμφικτύοσιν.

Οὐ πρὶν τῆσδε πόληος ἐρείψετε πύργον ἑλόντες,
πρίν κεν ἐμῷ τεμένει κυανώπιδος Ἀμφιτρίτης
κῦμα ποτικλύζοι κελαδοῦν ἐπὶ οἴνοπα πόντον.

88. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Περδίκκᾳ.

Ἔστι κράτος βασίλειον ἀγαυοῖς Τημενίδαισι
γαίης πλουτοφόροιο· δίδωσι γὰρ αἰγίοχος Ζεύς.

Ἀλλ' ἴθ' ἐπειγόμενος Βοττηίδα πρὸς πολύμηλον·

ἔνθα δ' ἂν ἀργικέρωτας ἴδῃς χιονώδεας αἶγας
εὐνηθέντας ὕπνῳ, κείνης χθονὸς ἐν δαπέδοισι
θῦε θεοῖς μακάρεσσι καὶ ἄστυ κτίζε πόληος.

89. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Φιλίππῳ τῷ Μακεδόνων βασιλεῖ.

Ἀργυρέαις λόγχῃσι μάχου, καὶ πάντα νικήσεις.

83. EJUSDEM.

Præclude vim roburque verborum; mendacia di- [cam.

84. EJUSDEM.

Aristino.

Quæcunque in lecto mulier pariens peragit,
his iterum peractis, sacrifica beatis diis.

85. EJUSDEM.

Juveni qui Delphos fugerat.

Viro amico morienti cum adesses prope, non suc- [currebas :
non te responso-dignor; perpulcro exi templo.

86. EJUSDEM

Et alteri.

Occidisti sodalem succurrendo, non te polluit
sanguis; es autem manibus purioribus quam ante [fuisti.

87. EJUSDEM.

Amphictyonibus.

Non prius hujus urbis prosternetis turrim captam,
quam meum lucum glaucos-oculos-habentis Am- [phitrites
fluctus alluat resonans in nigrum mare.

88. EJUSDEM.

Perdiccæ.

Stat regia potestas præclaris Temeni-posteris
feraci super regione : sic enim concedit ægidem- [tenens Jupiter.
Tu vero perge festinus in Botteidem gregibus- [abundantem,
ubi nitidis-cornibus videbis niveos capros
dormientes, ejus terræ in solo
sacrum-fac diis beatis, urbisque arcem statue.

89. EJUSDEM

Philippo Macedonum regi.

Argenteis lanceis pugna, et omnia vinces.

---

84. EJUSDEM.

Ne me ultra precibus cogas; nam falsa profabor.

FR. VIGER.

86. EJUSDEM.

Aristino.

His, peragit quæcunque puerpera, rite peractis
omnibus, ad Superûm tua dona altaria sistes.

PLUT. ED. DID.

86. EJUSDEM.

Juveni qui Delphos fugerat

Occidi socium præsens es passus amicum :
non tibi vaticinor, pulcro te proripe templo. VULT.

87. *Et alteri.*

Defendens socium, verso mucrone necasti;
purior es manibus nunc quam prius ante solebas.

VULT.

88. EJUSDEM.

Amphictyonibus.

Non datur ante urbis captas evertere turres,
cærula quam lucis immiserit Amphitrite
rauca fluenta meis, vasti de gurgite ponti.

ANONYM.

90. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Φιλίππῳ τῷ Μακεδόνων βασιλεῖ.

Ἔστεπται μὲν ὁ ταῦρος, ἔχει τέλος, ἔστιν ὁ θύσων.

91. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Θηβαίοις.

Σημεῖον τόδε πᾶσι θεοὶ φαίνουσι βροτοῖσι,
Βοιωτοῖς δὲ μάλιστα καὶ οἳ περιναιετάουσι.

92. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἀμφικτύοσι.

Ζῆνα θεῶν ὕπατον καὶ Ἀθηνᾶν Τριτογένειαν
τιμᾶτε, βροτέῳ τ' ἐν σώματι κρυπτὸν ἄνακτα,
ὃν Ζεὺς ἀρρήταισι γοναῖς ἔσπειρεν, ἀρωγὸν
εὐνομίης θνητοῖσιν Ἀλέξανδρον βασιλῆα.

93. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Δελφοῖς.

Ἐμοὶ μελήσει ταῦτα καὶ λευκαῖς κόραις.

94. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἀλεξάνδρῳ τῷ Αἰτωλῷ.

Αἰακίδη, προφύλαττε μολεῖν Ἀχερούσιον ὕδωρ
Πανδοσίην θ', ὅτι σοι θάνατος πεπρωμένος ἐστι.

95. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Λαοδίκῃ τῇ Ἀντιόχου γυναικί.

Ἀντιόχῳ βασιλῆι τάδε χρᾷ Φοῖβος Ἀπόλλων·
Κτιζέμεναι πτολίεθρον ἀγακλεὲς, ὡς ἐκέλευσε
Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, πέμψας ἐριούνιον Ἑρμῆν.

96. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἀττάλῳ τῷ μεγάλῳ.

Θάρσει, Ταυροκέρως, ἕξεις βασιληΐδα τιμὴν
καὶ παίδων παῖδες, τούτων γε μὲν οὐκέτι παῖδες.

97. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἴσχεο νῦν, Ῥωμαῖε, δίκη δέ τοι ἔμμονος ἔστω,
μή σοι ἐφορμήσῃ Παλλὰς πολὺ φέρτερον Ἄρη,

90. EJUSDEM.

Philippo Macedonum regi.

Vittis-redimitus est taurus, habet finem, adest [qui-immolabit *eum*.

91. EJUSDEM.

Thebanis.

Signum hocce omnibus dii monstrant mortalibus,
Bæotis sed maxime et *illis* qui circa habitant.

92. EJUSDEM.

Amphictyonibus.

Jovem, deorum summum et Minervam Tritone-ge- [nitam
honorate, mortalique in corpore occultum regem,
quem Jupiter occulto semine sevit, defensorem
justitiæ apud mortales, Alexandrum regem.

93. EJUSDEM.

Delphis.

Mihi curæ erunt hæc et albis puellis.

94. EJUSDEM.

Alexandro Ætolo.

Æacida, præcave ne venias ad Acherusiam aquam
Pandosiamque, quia tibi mors fato-destinata est.

95. EJUSDEM.

Laodicæ Antiochi uxori.

Antiocho regi hæc vaticinatur Phœbus Apollo :
Conde oppidum percelebre, uti jussit
Jupiter altitonans, misso valde-utili Mercurio.

96. EJUSDEM.

Attalo magno.

Bono-sis-animo, Tauricorne, habebis regium ho- [norem,
et filiorum filii, horum vero non amplius filii

97. EJUSDEM.

Cohibe nunc *te*, Romane, jusque *tibi* stet firmum,
ne tibi immittat Pallas multo fortiorem Martem,

---

90. EJUSDEM.

Philippo Macedonum regi.

Serta gerit taurus, jamque illum qui immolet adstat.

PAUSAN. ED. DID.

91. EJUSDEM.

Thebanis.

Omnibus hoc monstrum numen mortalibus offert,
præcipue, Bœote, tibi, et vicina colenti.

DIOD. SIC. ED. DID.

93. EJUSDEM.

Delphis.

Ego providebo rem istam et albæ virgines.

CICER.

χηρώσῃ δ' ἀγοράς· σὺ δὲ, νήπιε, πολλὰ μογήσας

ἵξεαι ἐς χώρην τὴν σὴν πολὺν ὄλβον ὀλέσσας.

98. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἀλλ' ὁπότε Τρώων γενεὰ καθύπερθε γένηται
Φοινίκων ἐν ἀγῶνι, τότ' ἔσσεται ἔργα ἄπιστα·
πόντος μὲν λάμψει πῦρ ἄσπετον, ἐκ δὲ κεραυνῶν
πρηστῆρες μὲν ἄνω διὰ κύματος ἀΐξουσιν
ἄμμιγα σὺν πέτρᾳ, ἠδὲ στηρίξεται αὐτοῦ
οὐ φατὸς ἀνθρώποις νῆσος· καὶ χείρονες ἄνδρες
χερσὶ βιησάμενοι, τὸν κρείσσονα νικήσουσι.

99. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἀντιόχῳ τῷ Παρίῳ.

Ἀντίοχ', εἰς Θάσον ἐλθὲ καὶ οἴκει εὐκλέα νῆσον.

100. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τῷ Διογένους πάτρί.

Λήξει παῖς σὸς ἔρωτος, ὅταν κούφῳ νεότητι

Κύπριδος ἱμερόεντι καταφλεχθῇ φρένας οἴστρῳ.
Ὀργὴν οὖν πρήϋνον ἀμειδέα, μηδ' ἐπιτεῖνον
κωλύων· πράσσεις γὰρ ἐναντία σοῖσι λογισμοῖς.
Ἢν δ' ἐφ' ἡσυχίην ἔλθῃς, λήθην τάχος ἕξει
φίλτρων, καὶ νήψας αἰσχρᾶς καταπαύσεται ὁρμῆς.

101. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Παρμενίσκῳ τῷ Μεταποντίνῳ.

Εἴρῃ μ' ἀμφὶ γέλωτος, ἀμείλιχε, μειλιχίοιο;
Δώσει σοι μήτηρ οἴκῳ, τὴν ἔξοχα τίε.

102. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εὑρήσεις δ' Ἀΐδαο δόμων ἐπ' ἀριστερὰ[κρήν]ην,
παρ' δ' αὐτῇ λευκὴν ἑστηκυῖαν κυπάρισσον.
Ταύτης τῆς κρήνης μὴ δὴ σχεδὸν ἐμπελάσειας.
Εὑρήσεις δ' ἕτερον τῆς Μνημοσύνης ἀπὸ λίμνης
ψυχρὸν ὕδωρ προρέον· φύλακες δ' ἐπίπροσθεν ἔα-
[σιν.
Εἰπεῖν· « Γῆς παῖς εἶ σὺ καὶ Οὐρανοῦ ἀστερόεντος·
αὐτὰρ ἐγὼ γένος οὐράνιον· τόδε δ' ἴστε καὶ αὐτοί·
δίψῃ δ' εἴμ' αὔῃ καὶ ἀπόλλυμαι· ἀλλὰ δότ' αἶψα

viduetque fora : tu autem, stulte, port multos
[labores
adibis terram tuam multa prosperitate amissa.

98. EJUSDEM.

Sed quando Troum soboles superior facta erit
Pœnis in certamine, tunc erunt res incredibiles :
mare quidem fulgebit igne immenso, ex fulminibus
inflammati-turbines supra per fluctum insilient
simul cum saxo; et hîc firmabitur
non dicta apud homines insulâ; et deteriores
vi manibus facta, validiorem vincent. [viri

99. EJUSDEM.

Antiocho Pario.

Antioche, Thasum veni, et habita celebrem insu-
[lam

100. EJUSDEM.

Diogenis patri.

Cessabit filius tuus ab amore, cum ob levem ju-
[ventutem
Cypridis amabili deflagraverit corda furore.
Iram igitur mitiges non-ridentem, neque enitere
prohibens; facis enim contraria tuis rationibus.
Sin per quietem procedes, oblivionem cito habebit
amorum, et sobrius turpem omittet impetum.

101. EJUSDEM.

Parmenisco Metapontino.

Interrogas me de risu, *tu* melle-carens, mellito?
Dabit tibi mater domi, quam supra modum vene-
[rare.

102. EJUSDEM.

Invenies a Ditis domo ad sinistram fontem,
juxtaque eum albam stantem cupressum.
Ad hunc fontem ne propius accedas.
Invenies et alteram Mnemosynæ e lacu, [sunt.
frigidam aquam profluentem : custodes antea ad-
Dicere *memento* : « Terræ filius es tu et Cæli stel-
[lati :
sed ego genus cæleste : hocce scitis et ipsi :
sitique venio siccus, et pereo : ergo date continuo

---

98. EJUSDEM.

Sed quando Pœnos vincet Trojana propago,
tunc incredibiles mortalibus evenient res,
immensa canum fulgebit tum mare flamma,
fulminaque ardentes per cærula vasta procellas
torquebunt, saxumque simul : quod et insula stabit
firma loco, nullique hominum de nomine nota.
Tum quoque præstantem superabunt deteriores
vi propria freti, utque invictæ robore dextræ.

PLUT. ED. DID.

99. EJUSDEM.

Antiocho Pario.

I Thason, Antioche; hæc tibi sit clara insula sedes.

FR. VIGER.

ψυχρόν ὕδωρ προρέον τῆς Μνημοσύνης ἀπὸ λίμνης. »
Καί[σοι ὑπενδώ]σουσι πιεῖν θείης ἀπὸ λίμνης·
καὶ τότ' ἔπειτα [φίλοισι μεθ'] ἡρώεσσιν ἀνάξεις,
. . . . θανεῖσθαι.
. . . .

frigidam aquam profluentem e Mnemosynæ la-[cu . »
Et tibi dabunt bibendam divino ex lacu :
et tunc inde amicos inter heroas reduces,
. . . . moriturum esse
. . . .

103. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Θεμιστοκλεῖ τῷ φιλοσόφῳ.

Ἐσθλὸς ἀνὴρ μακάρεσσι τετιμένος ὀλβιοδαίμων.

103. EJUSDEM.

hemistocli philosopho.

Vir bonus qui a diis honoratus est, felix.

104. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Σύλλᾳ.

Πείθεό μοι, Ῥωμαῖε, κράτος μέγα Κύπρις ἔδωκεν
Αἰνείου γενεῇ μεμελημένη· ἀλλὰ σὺ πᾶσιν
ἀθανάτοις ἐπέτεια τίθει· μὴ λήθεο τῶνδε·
Δέλφοις δῶρα κόμιζε· καὶ ἔστι τις ἀμβαίνουσι
Ταύρου ὑπὸ νιφόεντος, ὅπου περιμήκετον ἄστυ
Καρῶν, οἳ ναίουσιν ἐπώνυμον ἐξ Ἀφροδίτης,
καὶ πέλεκυν θέμενος, λήψῃ κράτος ἀμφιλαφές σοι.

104. EJUSDEM.

Syllæ.

Crede mihi, Romane, robur magnum Cypris dedit
Æneæ generi quod-curæ-est *sibi* : sed tu omnibus
immortalibus annua pone : ne obliviscere hæc :
Delphis dona fer; et est quidam *in Orientem* iter-[facientibus
Tauro sub nivoso, *locus* ubi prælonga urbs *est*
Carum, qui incolunt *eam* ex Venere cognominem,
et securi deposita, accipies robur amplum tibi.

105. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Αὐγούστῳ.

Παῖς Ἑβραῖος κέλεται με θεοῖς μακάρεσσιν ἀνάσσων
τόνδε δόμον προλιπεῖν καὶ Ἅϊδος αὖθις ἱκέσθαι.
Λοιπὸν ἄπιθε σιγῶν ἐκ βωμῶν ἡμετερείων.

105. EJUSDEM.

Augusto.

Puer Hebræus jubet me diis beatis imperans
hancce domum relinquere, et ad Orcum rursus [ire.
Jam igitur abi tacens ab aris nostris.

106. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Νέρων, Ὀρέστης, Ἀλκμαίων, μητροκτόνοι.

106. EJUSDEM.

Nero, Orestes, Alcmæon, matricidæ.

107. EJUSDEM.

Optimus est Fuscus, bonus Afer, pessimus Albus.

107. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἄριστος ὁ Φαῖος, Ἄφρος δ' ἐσθλός, Λευκὸς δὲ κάκισ-[τος.

108. ALIUD.

Fundetur sanguis Albi, Nigrique minantis;
imperium mundi Pœna reget urbe profectus.

108. ΑΛΛΟΣ.

Ῥεύσεται αἷμα χύδην Λευκοῦ, Μέλανός τε ἀγαυοῦ·
ὃς δὲ Λίβυς γένος ἐστὶν ἀνήρ, κεῖνος βασιλεύσει.

109. ALIUD.

Cui dederint Superi nomen habere Pii.

109. ΑΛΛΟΣ.

Ὦ θεοὶ Εὐσεβέος τοὔνομα δοῖεν ἔχειν.

---

103. EJUSDEM.

Themistocli philosopho.

Vir frugi et felix quem Di coluere beati.

104. EJUSDEM.

Syllæ.

Crede mihi, Romane, ingens dat Cypria robur
Æneæ generi indulgens. Tu reddere cunctis
annua cælicolis donaria grata memento.
Munera fer Delphos. Et surgere qua juga Tauri
incipiunt nivei, locus est ubi mœnia Cares
longa colunt, graio Veneris de nomine dicta :
divæ ibi dona securim et summa vi potieris.

SCHWEIGH.

105. EJUSDEM.

Augusto.

Me puer Hebræus jubet hinc rex ille Deorum
tartareas remeare domos, hac æde relicta.
Post ergo ora tenens altaria nostra relinquas.

JOH. MAR. MARAVIGLIA.

110. ALIUD.

Bis denis Italum conscendet navibus æquor,
si tamen una ratis transiliet pelagus.

110. ΑΛΛΟΣ.

Εἴκοσι νῆας ἔχων Ἰταλὴν ἀναβήσεται αἶαν,
εἴ γε μία πόντον νηῦς ὁλοὸν περάᾳ.
(Casaub.)

111. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Μειρακίῳ τινί.

Ἄπαντα τἀναγκαῖα συγχωρεῖ θεός.

111. EJUSDEM.

Adolescenti cuidam.

Cuncta necessaria condonat deus.

112. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Περὶ γάμου.

Ἄργεος ἱπποβότου πῶλον λάβε κυανοχαίτην.

112. EJUSDEM.

De nuptiis.

Argorum qui-equos-alunt pullum accipe cæruleos-[crines-habentem.

113. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Περὶ τεκνογονίας.

Ἐκφύεται γαίηθεν ὁδῶν ὅθι λείμακες ὄμβρου
διψοσύνῃ κατέμαρψαν ὅλον πόμα μήτερος αὐτῆς,
ἔνδον ὀρινομένης χρόνον ἄρκιον· οὔτι δὲ κοῦρον
ἀλλὰ κόρην. Φοίβη γὰρ εὔσκοπος ἤροσεν ἁγνὴν,
Κύπριν, ἐπειγομένην θῆλυν γόνον, ὦ φίλε, σεῖο.

113. EJUSDEM.

De liberorum procreatione.

Nascitur e terra viarum ubi prata imbris
siti absumpsere omnem potum matris ipsius,
intus commotæ tempus justum : nequaquam sane [puerum,
sed puellam. Phœbe enim bene-speculans aravit [castam
Cyprin, maturantem feminam prolem, o amice, [tuam.

114. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Περὶ νόσων.

Ἦ μάλα μιν κακὸς ἰὸς ἐνὶ στέρνοισι δαμάσοι
πνεύμονος ἀλγινόεσσαν ὑπερβλύζων κακότητα.

114. EJUSDEM.

De morbis.

At certe ipsum malum venenum in pectoribus do-[maret,
pulmonis asperum scaturiendo augens vitium

115 *******

Ταῦτα δὲ μοιράων νόος ἤγαγεν, ἠδὲ κελαινὴν
εἰς ἔριν ἐστήριξε, κακοῖς πελίοισι δαμάζειν,
ὑψιπολόιο Κρόνοιο κακὴν ὑπ' ἀταρπὸν ἰόντος.

115 * * * * * *

Hæc autem Parcarum voluntas adduxit, atque [atram
in contentionem firmavit, malis lividis domare
(*i. e.* te domare voluerunt Parcæ),
qui in-alto-versatur Saturno malam per viam eunte.

116 *******

Ἀλλά σε μόρσιμον ἦμαρ ἀναπλῆσαι βιότοιο,

116 * * * * * * *

Sed te fatalem diem implevisse vitæ

---

112. EJUSDEM.

De nuptiis.

Cæruleum pullum Argos equis tibi nobile mittat
FR. VIG.

113. EJUSDEM.

De liberorum procreatione.

Nascitur ex terra, pluviæ qua sicca liquentis
prata siti, potum genitricis funditus omnem
exsugunt; justo interea cui tempore venter
succutitur. Sed femineus, non masculus olli
fetus erit : castam observans nam Cyprida Phœbe
tum subiit, quæ femineam tibi semine prolem
urgebat
FR. VIGER.

114. EJUSDEM.

De morbis.

Hunc perimet serpens media in præcordia pestis,
unde ægro fœdi exundant pulmone dolores.

115 . . . .

Hunc morbum tibi fata creant; his certa voluntas
atque immota manet, liventi absumere tabe,
pestiferum nam stella subit Saturnia callem.

116 . . . .

Saturni at properans tristi Mars obvius astro,

ἀλγινόεις βροτολοιγὸς ἐπισπέρχων Κρόνῳ ἄντα
σπεύσατο, σῆς δὲ θέμειλον ἀπὸ φρενὸς ἠίστωσε·
τοὔνεκα καὶ πατέρος θεοειδέος ἱερὸν ἦτορ
φευγέμεναι κακοεργὸν ἐπηπείλησεν Ἄρηα.

molestus homicida *Mars* occurrens Saturno ob- [viam,
festinavit, tuaque de mente fundamentum dele-
quapropter et patris deo-similis sacrum cor [vit :
fugere maleficum *tibi* comminando-jussit Martem.

117. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εὐχαίτης ἐπέκειτο Κρόνος, στυγεροῖσι δὲ κέντροις
ἄλγυνεν παιδὸς ταλαοῦ δυσπέμφελον ἦτορ.

117. EJUSDEM.

Bene-comatus incumbebat Saturnus, invisisque
dolore-afficiebat pueri miseri difficile cor. [stimulis

118. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Περί τινος καὶ περὶ τῆς αὐτοῦ περὶ στρατιὰν προθυμίας.

Ἄρεα κραιπνὸν ἔχει γενεθλήιον ὅς μιν ὀρίνει,
οὐδέ ἑ ταρχύσει· Ζηνὸς γὰρ ἐπέχραε βουλή,
ᾗ οἱ κῦδος ἄρειον ἀπ' Ἄρεος εὐθὺς ὀρέξει.

118. EJUSDEM.

De quodam et de ejusdem in militiam impetu.

Martem rapacem habet natalitium, qui ipsum in- [citat,
neque ipsum sepeliet : Jovis enim incessit consi- [lium,
quo ipsi gloriam martiam ex Marte mox præbe- [bit.

119. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Σήμερον οὐκ ἐπέοικε λέγειν ἄστρων ὁδὸν εἶρειν
θ' ἕδραν· μαντοσύνη γὰρ ἐν ἄστρασι νῦν πεπέδηται.

119. EJUSDEM.

Hodie non par est dicere astrorum viam effarique
sedem : divinatio enim in astris nunc præpedita est.

120. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Περὶ Πλωτίνου.

Ἄμβροτα φορμίζειν ἀναβάλλομαι ὕμνον ἀοιδῆς
ἀμφ' ἀγανοῖο φίλοιο, μελιχροτάταισιν ὑφαίνων
φωναῖς εὐφήμου κιθάρης χρυσέῳ ὑπὸ πλήκτρῳ.
Κλήζω καὶ Μούσας ξυνὴν ὄπα γηρύσασθαι
παμφώνοις ἰαχαῖσι, παναρμονίαισί τ' ἐρωαῖς,
οἷον ἐπ' Αἰακίδῃ στῆσαι χορὸν ἐκλήιχθεν
ἀθανάτων μανίαισιν Ὁμηρείαισί τ' ἀοιδαῖς.
Ἀλλ' ἄγε Μουσάων ἱερὸς χορός, ἀπύσωμεν
εἰς ἓν ἐπιπνείοντες ἀοιδῆς τέρματα πάσης,
ὔμμι καὶ ἐν μέσσαισιν ἐγὼ Φοῖβος βαθυχαίτης.
Δαῖμον, ἄνερ τὸ πάροιθεν, ἀτὰρ νῦν δαίμονος αἴσῃ
θειοτέρῃ πελάων, ὅτ' ἐλύσαο δεσμὸν ἀνάγκης
ἀνδρομέης, ῥεθέων δὲ πολυφλοίσβοιο κυδοιμοῦ
ῥωσάμενος πραπίδεσσιν ἐς ἠόνα νηχύτου ἀκτῆς
νῆχες ἐπειγόμενος, δήμου ἀπονόσφιν ἀλιτρῶν,
στηρίξαι καθαρῆς ψυχῆς εὐκαμπέα οἴμην,
ἧχι θεοῖο σέλας περιλάμπεται, ἧχι θέμιστες

120. EJUSDEM.

De Plotino.

Immortalem aggredior resonare carminis hym-
ob amicum suavem mellitissimos contexens [num,
vocalis citharæ modos aureo pectine.
Invoco et Musas, ut communi voce concinant
omnisonis modis et omnigenis-harmoniæ motibus,
qualem ob Æacidem chorum statuisse feruntur
immortalium furoribus Homericisque cantibus.
Sed age Musarum sacer chore, strepamus
in unum conspirantes universi terminos cantus,
in mediisque vobis ego Phœbus intonsus. [tio
Genie, qui vir ante fueras, jam vero genii consor-
diviniori accedis, solutus humanæ necessitatis
vinculo, membrorumque procelloso turbine,
mente robustus ad oræ late-patentis littus
enatabas festinans procul a nefariorum turba,
ut insisteres puri animi rectam viam,
ubi dei resplendet fulgor, ubi fas

Mars hominum pestis, vitalem abrumpere lucem
cogit, et emotæ vertit fundamina mentis.
Divini te propterea mens sacra parentis
jusserat infesto vitam subducere Marti.

FR. VIGER.

117. EJUSDEM.

Cæsarie densa incubuit, stimulosque cruentos
in tristem pueri *auroram* Saturnus adegit.

FR. VIGER.

118 EJUSDEM.

De quodam et de ejusdem in militiam impetu.

Mars illi natalis adest, stimulatque ruentem;
nec premet is tumulo; Jovis est nam certa voluntas
Martis ut eximium subito decus auferat armis.

FR. VIGER.

119. EJUSDEM.

Non hodie licet effari, qui sidera cursus,
quæ sedes habeant; vis quippe futura canendi
nunc astris constricta manet.

FR. VIGER.

ἐν καθαρῷ ἀπάτερθεν ἀλιτροσύνης ἀθεμίστου.
Καὶ τότε μὲν σκαίροντι πικρὸν κῦμ' ἐξυπαλύξαι
αἱμοβότου βιότοιο καὶ ἀσηρῶν ἰλίγγων,
ἐν μεσάτοισι κλύδωνος, ἀνωίστου τε κυδοιμοῦ
πολλάκις ἐκ μακάρων φάνθη σκοπὸς ἐγγύθι ναίων,
πολλάκι σοῖο νόοιο βολὰς λοξῇσιν ἀταρποῖς,
ἱεμένας φορέεσθαι ἐρωῇσι σφετέρῃσιν,
ὀρθοπόρου ἀνὰ κύκλα καὶ ἄμβροτον οἶμον ἄειραν
ἀθάνατοι, θαμινὴν φαέων ἀκτῖνα πορόντες
ὄσσοισιν δέρκεσθαι ἀπαὶ σκοτίης λυγαίας.
Οὐδέ σε παμπήδην βλεφάρων ἔχε νήδυμος ὕπνος
ἀλλ' ἄρ' ἀπὸ βλεφάρων πετάσας κηλῖδα βαρεῖαν
ἀχλύος, ἐν δίνῃσι φορεύμενος, ἔδρακες ὄσσοις
πολλά τε καὶ χαρίεντα, τά κεν ῥέα οὔτις ἴδοιτο
ἀνθρώπων ὅσσοι σοφίης μαιήτορες ἔπλευν.
Νῦν δ' ὅτε δὴ σκῆνος μὲν ἐλύσαο, σῆμα δ' ἔλειψας
ψυχῆς δαιμονίης, μετ' ὁμήγυριν ἔρχεαι ἤδη
δαιμονίην, ἐρατοῖσιν ἀναπνείουσαν ἀήταις,
ἔνθ' ἔνι μὲν φιλότης, ἔνι δ' ἵμερος ἁβρὸς ἰδέσθαι,
εὐφροσύνης πλείων καθαρῆς, πληρούμενος αἰὲν
ἀμβροσίων ὀχετῶν θεόθεν· ὅθεν ἐστὶν ἐρώτων
πείσματα, καὶ γλυκερὴ πνοίη, καὶ νήνεμος αἰθὴρ
χρυσείης γενεῆς μεγάλου Δίος· ἧχι νέμονται
Μίνως καὶ Ῥαδάμανθυς ἀδελφεοί, ἧχι δίκαιος
Αἰακός, ἧχι Πλάτων, ἱερὴ ἴς, ἧχί τε καλὸς
Πυθαγόρης, ὅσσοι τε χορὸν στήριξαν ἔρωτος
ἀθανάτου, ὅσσοι τε γενεὴν ξυνὴν ἐλάχοντο
δαίμοσιν ὀλβίστοις· ὅθι τοι κέαρ ἐν θαλίῃσιν
αἰὲν εὐφροσύνῃσιν ἰαίνεται· ὦ μάκαρ, ὅσσους
ὀτλήσας ἀριθμοὺς ἀέθλων, μετὰ δαίμονας ἁγνοὺς
πωλέεαι, ζαμενῇσι κορυσσάμενος ζωῇσι.
Στήσωμεν μολπήν τε, χοροῦ τ' εὐδίνεα κύκλον
Πλωτίνου, Μοῦσαι πολυγηθέες· αὐτὰρ ἐμεῖο
χρυσείη κιθάρη τόσσον φράσεν εὐαίωνι.

puro in loco procul a nefasto scelere. [fundam
Et tunc quidem laboranti, ut amaram effugeres
cruentæ vitæ tristiumque vertiginum
fluctibus in mediis inopinoque tumultu
frequenter a diis apparuit tibi e proximo signum,
frequenter tuæ mentis jactus obliquis tramitibus,
ferri cupientes suis viribus, [runt
ad recti-cursus gyros æternamque viam sustule-
immortales, crebros luminum radios præbentes
oculis quæ videres ex obscuris tenebris.
Nec prorsus te capiebat gratus oculorum sopor,
verum a palpebris abstersa gravi macula
caliginis, dum fluctibus ferebaris, oculis conspe-
multa venustaque, quæ facile nemo viderit [xisti
hominum, qui sapientiæ indagatores fuerunt.
At nunc ubi solutus involucro es, signumque reli-
animæ genialis, ad concilium tendis jam [quisti
geniale, quod amœnis interspirat auris,
ubi inest amicitia, inestque cupido lenis visu,
lætitiæ plenior puræ, repletus semper
ambrosiis rivis divinitus; unde sunt amorum
firmamenta, et dulcis spiritus, et ventis-carens
aurei generis magni Jovis; ubi habitant [æther
Minos et Rhadamanthus fratres, ubi justus
Æacus, ubi Plato, sacra vis, ubique pulcher
Pythagoras, et quicunque chorum statuerunt amoris
immortalis, et quicunque genus commune sortiti
[sunt
cum geniis beatissimis, ubi sane animus in convi-
[viis
lætitia semper hilarescit : O beate, quam multis
exantlatis laboribus ad castos genios
abiisti, fortissima instructus vi vitali.
Sistamus cantum chorique volubilem orbem
Plotini, Musæ valde-gaudentes : atqui mea
aurea cithara *hoc* tantum dixit *ei* bene-viventi.

121. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Περὶ τῶν Αὐρηλιάνου φόνων.

Αἴ κε πάθοι τά κ' ἔρεξε, δίκη δ' ἰθεῖα γένοιτο.

121. EJUSDEM.

De Aureliani cædibus.

Si patiatur quæ perpetravit, judicium rectum fue-
[rit.

122. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ὀριβασίῳ τῷ ἰατρῷ.

Εἴπατε τῷ βασιλεῖ· χαμαὶ πέσε δαίδαλος αὐλά.
Οὐκέτι Φοῖβος ἔχει καλύβαν, οὐ μάντιδα δάφνην,

122. EJUSDEM.

Oribasio medico.

Dicite regi : humi cecidit fabrefacta aula.
Non amplius Phœbus habet casam, nec vaticina-
[tricem laurum,

---

121. EJUSDEM.

De Aureliani cædibus.

Judicium, si quis quæ fecit perferat, æquum est.

J. CANTOCL.

122. EJUSDEM.

Oribasio medico.

Corruit artificis vario cortina labore
constructa : hoc regi redeuntes dicite **vestro** :

οὐ παγὰν λαλέουσαν· ἀπέσβετο καὶ λάλον ὕδωρ.

non fontem loquentem; exstincta est et garrula aqua.

123. ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΜΙΛΗΣΙΟΥ Η ΤΟΥ ΔΙΔΥΜΕΩΣ ΤΟΥ ΕΝ ΒΡΑΓΧΙΔΑΙΣ.

Περὶ ἑαυτοῦ.

Ἤειδον μὲν ἐγὼ, ὃ δ' ἀνέγραφε θεῖος Ὅμηρος.

123. APOLLINIS MILESII AUT DIDYMÆI IN BRANCHIDIS.

De se ipso.

Canebam quidem ego, sed exscribebat divinus Homerus

124. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Μητέρι μὲν μακάρων μέλεται Τιτηνίδι Ρείῃ
αὐλοὶ καὶ τυμπάνων πάταγοι, καὶ θῆλυς ὅμιλος.
Παλλάδι δ' εὐπήληκι μόθοι καὶ δῆρις Ἐνυοῦς·
καὶ βαλίαις σκυλάκεσσι, βαθυσκοπέλους ἀνὰ πρῶνας,
θῆρας ὀρειονόμους ἐλάειν Λητώιδι κούρῃ,
Ἥρῃ δ' εὐκελάδῳ μαλακὴ χύσις ἠέρος ὑγρῆς·
λήια δ' εὐαλδῆ κομέειν σταχυιτρόφα Δηοῖ·
Ἴσιδι δ' αὖ Φαρίῃ γονίμοις παρὰ χεύμασι Νείλου
μαστεύειν οἴστροισιν ἑὸν πόσιν ἀβρὸν Ὄσιριν.

124. EJUSDEM.

Matri quidem deorum curæ sunt Titanidi Rheæ
tibiæ et tympanorum strepitus, et fœmineus cœtus:
Palladi autem bene-galeatæ tumultus et pugna Bellonæ;
et variis (*seu* velocibus) catulis altas-rupes-habentia per cacumina
feras in montibus-pascentes agitare Latoniæ virgini:
Junoni autem bene-sonanti mollis fusio aeris humidi;
at segetem bene-crescentem nutrire aristas-ferentem Cereri;
Isidi vero Phariæ juxta fertilia fluenta Nili
quærere cum-furoribus suum maritum delicatum Osirim.

125. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Θνητὸς ἔην κατὰ σάρκα, σοφὸς τερατώδεσιν ἔργοις,
ἀλλ' ὑπὸ Χαλδαίων κριτῶν ὅπλοις συναλωθεὶς,
γόμφοις καὶ σκολόπεσσι πικρὴν ἀνέτλησε τελευτήν.

125. EJUSDEM.

Mortalis erat secundum carnem, sapiens prodigiosis operibus,
sed ab Chaldæis judicibus armis captus,
clavis et palo acerbam toleravit mortem.

126. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Πολίτῃ. Περὶ ψυχῆς.

Ψυχὴ μὲν μέχρις οὗ δεσμοῖς πρὸς σῶμα κρατεῖται,
φθαρτὰ νοοῦσα πάθη, θνηταῖς ἀλγηδόσιν εἴκει.
Ἡνίκα δ' αὖτε λύσιν βροτέην μετὰ σῶμα μαρανθὲν
ὠκίστην εὕρηται, ἐς αἰθέρα πᾶσα φορεῖται,
αἰὲν ἀγήραος οὖσα, μένει δ' ἐς πάμπαν ἀτειρής.
Πρωτόγονος γὰρ τοῦτο θεοῦ διέταξε πρόνοια.

126. EJUSDEM.

Politæ. — De anima.

Anima quidem quoad vinculis cum corpore tenetur,
corruptibiles sentiens passiones, mortalibus doloribus cedit.
Cum vero solutionem humanam post corpus corruptum
celerrimam invenerit, in æthera omnis fertur,
semper senectutis-expers, manetque in æternum sine-pœna.
Primogenita enim hoc dei disposuit providentia.

Nec casa, nec Phœbi reddens oracula laurus
ulla super, nullæ veniunt a fonte loquelæ,
exstincti laticesque profunda silentia servant.

XYLAND.

123. Apollinis Didymæi in Branchidis.

De se ipso.

Hæc ego præcinui, divinus scripsit Homerus.

H. GROT.

124. EJUSDEM.

Rhea beatorum mater reginaque divûm
fœmineos cœtus, buxumque et vocalia tractat
tympana; bellorum fremitus pugnæque labores
Pallas amat; rapidis canibus Latonia virgo
præcipites sequitur per summa cacumina cervos.
At resonans Juno molles e nubibus imbres
effundit; lætam segetem et flaventia curat
arva Ceres; pinguem evolvit qua Nilus arenam,
acta œstro conjux formosum quærit Osirim.

FR. VICER.

127. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ὅσσοι ἐς ἀρητῆρας, ἀτασθαλίῃσι νόοιο,
ἀθανάτων ῥέζουσ' ἀποφώλια καὶ γεράεσσιν
ἀντία βουλεύουσιν ἀδεισιθέοισι λογισμοῖς,
οὐκέθ' ὅλην βιότοιο διεκπερόωσιν ἀταρπόν,
ὅσσοι περ μακάρεσσιν ἐλωβήσαντο θεοῖσιν,
ὧν κεῖνοι θεόσεπτον ἕλον θεραπηΐδα τιμήν.

127. EJUSDEM.

Quicunque in sacerdotes, vecordia mentis,
immortalium perpetrant stolida et honoribus
contraria consulunt contemtricibus-deorum cogi-[tationibus,
non jam *illi* totam vitæ transeunt viam,
quicunque beatos contumeliis affecerunt deos,
quorum illi religiosum susceperunt cultum et [honorem.

128. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἶδε θεὸν βασιλῆα καὶ γεννητῆρα προπάντων,
ὃν τρέμεται καὶ γαῖα, καὶ οὐρανός, ἠδὲ θάλασσα,
ταρτάρεοί τε μυχοί, καὶ δαίμονες ἐκφρίττουσιν.

128. EJUSDEM.

Sensit deum regem et genitorum omnium,
quem contremiscit et terra, et cælum atque mare,
tartareæque latebræ, et dæmones horrescunt.

129. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Περὶ ἐννέα νεκύων πυνθανομένοις.

Χρυσόκερως βλοσυροῖο Διωνύσου θεράπων Πάν,
βαίνων ὑλήεντα κατ' οὔρεα χειρὶ κραταιῇ
ῥάβδον ἔχεν, ἑτέρῃ δὲ λιγὺ πνείουσαν ἔμαρπτε
σύριγγα γλαφυρήν, νύμφῃσι δὲ θυμὸν ἔθελγεν.
Ὀξὺ δὲ συρίξας μέλος, ἀνέρας ἐπτοίησεν
ὑλοτόμους πάντας· θάμβος δ' ἔχεν εἰσορόωντας
δαίμονος ὀρνυμένου κρυερὸν δέμας οἰστρηέντος.
Καί νύ κε πάντας ἔμαρψε τέλος κρυεροῦ θανάτοιο,
εἰ μὴ οἱ κότον αἰνὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔχουσα
Ἄρτεμις ἀγροτέρη παῦσεν μένεος κρατεροῖο·
ἣν καὶ χρὴ λίσσεσθ', ἵνα σοι γίγνοιτ' ἐπαρωγός.

129. EJUSDEM.

Sciscitantibus de novem mortuis

Auricornis truculenti Dionysi famulus Pan,
vadens silvosos per montes manu valida [debat
virgam tenebat, altera vero argute flantem prehen-
fistulam cavam, et nymphis animum mulcebat.
Acutum vero fistula sonans carmen, viros percel-[lebat
lignicidas omnes; stupor vero tenebat inspicientes
dei concitati horridum corpus furibundi.
Et sane omnes corripuisset finis diræ mortis
nisi adversus eum iram gravem in pectore gerens
Diana agrestis compescuisset vires validas :
quam etiam oportet suppliciter-orare, ut tibi sit [auxiliatrix.

130. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Πάλαι ποτ' ἦσαν ἄλκιμοι Μιλήσιοι.

130. EJUSDEM.

Olim erant fortes Milesii.

131. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Σελεύκῳ.

Μὴ σπεῦδ' Εὐρώπην· Ἀσίη τοι πολλὸν ἀμείνων.

131. EJUSDEM.

Seleuco.

Ne cupias Europam : Asia tibi multo melior.

132. ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΙΣΜΗΝΙΟΥ.

Ἐσχατιὰν πεφύλαξο, λύκους καμάκεσσι δοκεύων
καὶ λόφον Ὀρχαλίδην, ὃν ἀλώπηξ οὔποτε λείπει.

132. APOLLINIS ISMENII.

Fines cave, lupis inter-vitium-pedamenta insidias-[struens
et collem Orchalidem, quem vulpes nunquam linquit.

---

129. EJUSDEM.

Pan torvi Bacchi famulus, cui cornua fronte
aurea consurgunt, densis dum montibus errat,
et virgam dextra quatiens, blandosque sinistra
et molles inflans calamos, Nymphasque virosque
cædendæ silvæ intentos modulamine mulcet.
Attonitis stetit ecce animis, improvida passim
præcipitis fera membra dei dum turba videret.
Continuoque omnes simul aspera Parca tulisset,
ni sævam irato bilem sub pectore versans
jamdudum, agrestis rapidum Diana furorem
sisteret. Hanc votis igitur placare memento,
ut rebus tibi præsidium sponte addat in arctis.

FR. VIGER.

132. APOLLINIS ISMENII.

Vita extrema, lupis dum instas hastilibus, oræ
et tumulnm Orchaliden : vulpes quem haud deserit [unquam.

PLUT. ED. DID.

133. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Θηβαίοις.

Ἱστὸς ὑφαινόμενος ἄλλῳ κακὸν, ἄλλῳ ἄμεινον.

133. EJUSDEM.

Thebanis.

Tela quæ texitur alii malum, alii melius est.

134. ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΚΛΑΡΙΟΥ.

Σμυρναίοις.

Τρὶς μάκαρες κεῖνοι καὶ τετράκις ἄνδρες ἔσονται,
οἳ Πάγον οἰκήσουσι πέρην ἱεροῖο Μέλητος.

134. APOLLINIS CLARII.

Smyrnæis

Ter beati illi et quater viri erunt
Qui Pagum habitabunt ultra sacrum Meletem.

135. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ὄργια μὲν δεδαῶτας ἐχρῆν νηπευθέα κεύθειν·
ἐν δ' ἀπάτῃ παύρῃ σύνεσις καὶ νοῦς ἀλαπαδνός.
Φράζεο τὸν πάντων ὕπατον θεὸν ἔμμεν Ἰάω,
χείματι μέν τ' Ἀΐδην, Δία δ' εἴαρος ἀρχομένοιο,
Ἠέλιον δὲ θέρους, μετοπώρου δ' ἁβρὸν Ἰάω.

135. EJUSDEM.

Orgia quidem doctos oportebat non-sciscitanda [celare;
In fraude parva prudentia et mens vastatu-facilis (*i. e.* imbecillis.
Puta omnium supremum deum esse Jao, [Jovem
hieme quidem et Aïden (Invisibilem), vere incipiente,
Solemque in æstate, autumnoque mitem Jao.

136. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Οἰνομάῳ.

Ἔστιν ἐν Τρηχῖνος αἴῃ κῆπος Ἡρακλήιος, [δόν·
πάντ' ἔχων θάλλοντα, πᾶσι δρεπόμενος πανημα-
οὐδ' ὀλιζοῦται, βέβριθε δ' ὑδάτεσιν διηνεκές.....

136. EJUSDEM.

Œnomao.

Est in Trachinia terra hortus Herculeus, [tidie;
cuncta habens virentia, ab omnibus demessus quo-
neque minuitur, abundat autem aquis continuo.....

137. ΑΛΛΟΣ.

Τῷ αὐτῷ.

Ἔν τε τοῖσιν εὐπελέεσσιν ἠδ' ἀρχαιοῖσιν χρέος
θήσεται, τὸ δ' ἐκτεκμαρθὲν οὐδὲ μικρὸν ἕξεται.

137. ALIUD.

Eidem.

Inque mansuetis atque antiquis quod oportet
ponet, quod autem conjectatum est non parvum [habebit.

138. ΑΛΛΟΣ.

Τῷ αὐτῷ.

. . . .
Ἐκ τανυστρόφοιο λᾶας σφενδόνης ἱεὶς ἀνὴρ
χῆνας ἐναρίζειν βολαῖσιν ἀσπέτους, ποιηβόρους.

138. ALIUD.

Eidem.

. . . .
E longe-intorta lapidem funda mittens vir
anseres occidit jactibus, innumeros, herbivoros.

139. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ζωσίμῳ.

Ἰήσεταί σε νοῦσον ἠδ' ἀκέσσεται
Ἀσκληπιὸς, πόλισμα Τηλέφου κλυτὸν
τιμῶν, Καΐκου ναμάτων οὐ τηλόθεν.

139. EJUSDEM.

Zosimo.

Sanabit tibi morbum atque medebitur
Æsculapius, urbem Telephi inclitam
honorans, Caïci a fluentis non longe.

140. ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΚΟΛΟΦΩΝΙΟΥ.

Θεοφίλου τινὸς ἐρωτήσαντος τὸν Ἀπόλλωνα· Σὺ εἶ Θεός, ἢ ἄλλος; ἔχρησεν οὕτως·

Ἔσθ' ὑπὲρ οὐρανίου κύτεος καθύπερθε λελογχώς

140. APOLLINIS COLOPHONII.

Theophilo cuidam Apollinem interroganti : Es tu deus an alius? sic respondit oraculum :

Est super cælestia concava in-summo-loco sita

---

133. EJUSDEM.

Thebanis.

Commoda fert alii tela hæc, aliique ruinam.

DIOD. SIC. ED. DID.

134. APOLLINIS CLARII.

Smyrnæis.

Ter quaterque viris aderit fors læta beatis,
quos Pagus accipiet trans sacra fluenta Meletis.

ROM. AMAS. EMEND

φλογμὸς ἀπειρέσιος κινούμενος, ἄπλετος αἰών.
Ἔστι δ' ἐνὶ μακάρεσσιν ἀμήχανος, εἰ μὴ ἑαυτὸν
βουλὰς βουλεύσησι πατὴρ μέγας, ὡς ἐσιδέσθαι·
ἔνθα κεν οὔτ' αἰθὴρ φέρει ἀστέρας ἀγλαοφεγγεῖς,
οὔτε σεληναίη λιγυφεγγέτις αἰωρεῖται.
Οὐ θεὸς ἀντιάει κατ' ἀταρπιτόν, οὐδ' ἐγὼ αὐτὸς
ἀκτῖσιν συνεὼν ἐπικίδναμαι, αἰθεροδινής,
ἀλλὰ πέλει πυρσοῖο θεοῦ περιμήκετος αὐλών,
ἕρπων εἰλίγδην, ῥοιζούμενος. Οὐ μὲν ἐκείνου
ἀψάμενος πυρὸς αἰθερίου δαίσειέ τις ἦτορ·
οὐ γὰρ ἔχει δαίειν· ἀζηχεῖ δ' ἐν μελεδηθμῷ
αἰὼν αἰῶσιν ἐπιμίγνυται ἐκ θεοῦ αὐτοῦ.
Αὐτοφυής, ἀδίδακτος, ἀμήτωρ, ἀστυφέλικτος,
οὔνομα μηδὲ λόγῳ χωρούμενος, ἐν πυρὶ ναίων,
τοῦτο θεός· μικρὴ δὲ μερὶς θεοῦ ἄγγελοι ἡμεῖς.

flamma infinita sese movens, immensum ævum.
Est autem inter deos intractabilis, nisi seipsum
consilia agitaverit pater magnus, ut viderent :
ubi neque æther fert stellas splendidam-lucem-[habentes,
neque luna arguta-luce-fulgens imminet.
Non deus occurrit per viam, neque ego ipse *sol*
radiis præsens me-effundo, per ætherem-vertigi-[ne-actus,
sed est ignei dei prælongus alveus,
gradiens volubiliter præ-celeritate-strepens. Non [quidem illum
si quis attigisset ignem ætherium, ureret pectus:
non enim habet quo urat; continuaque exercitatione
ævum ævo immiscetur incipiens a deo ipso. [sus,
Ex se-ortus, non-edoctus, sine matre, inconcus-
neque quoad nomen verbo quidem capiendus, in [igne habitans,
hoc deus *est*: modica autem dei portio nuntii nos.

141. ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΣΑΡΠΗΔΟΝΙΟΥ.

Παλμυρηνοῖς.

Ἔξιτέ μευ μεγάρων, ἀπατήμονες, οὔλιοι ἄνδρες,
φύτλης ἀθανάτων ἐρικυδέος ἀλγυντῆρες.

141. APOLLINIS SARPEDONII.

Palmyrenis.

Exite meis ædibus, impostores, perniciosi viri,
genus immortalium gloriosum molestia-afficientes.

142. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Πυνθανομένοις τισὶ περὶ τῆς Αὐρηλιανοῦ κατὰ Παλμυρηνοὺς στρατείας.

Κίρκος τρήρωσιν ἱερὸν γόον ἠγηλάζων
οἶος πολλῇσιν· ταὶ δὲ φρίσσουσι φονῆα.

142. EJUSDEM.

Interrogantibus quibusdam de Aureliani contra Palmyrenos expeditione.

Falco columbis sacrum, *i.e.* ingentem, luctum addu-[cens
solus multis : hæ autem horrent occisorem.

143. ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΤΟΥ ΧΑΛΚΗΔΟΝΙΟΥ.

Ἀλλ' ὁπόταν νύμφαι δροσερῇ κατὰ ἄστυ χορείῃ
τερπόμεναι στρέψωνται ἐϋστεφέας κατ' ἀγυιάς,
καὶ τεῖχος λουτροῖο πολύστονον ἔσσεται ἄλκαρ,
δὴ τότε μυρία φῦλα πολυσπερέων ἀνθρώπων
Ἴστρου καλλιρόοιο πόρον περάοντα σὺν αἰχμῇ,
καὶ Σκυθικὴν ὀλέσει χώρην καὶ Μυσίδα γαῖαν.
Παιονίης δ' ἐπιβάντα σὺν ἐλπίσι μαινομένῃσιν
αὐτοῦ καὶ βιότοιο τέλος καὶ δῆρις ἐφέξει·

143. APOLLINIS CHALCEDONII.

Sed quando Nymphæ roscida per urbem chorea
gaudentes versabuntur bene-ornatas per vias,
et murus multos-gemitus afferens balneis erit præ-[sidium,
jam tunc plurimæ gentes late-dispersorum hominum,
Istri pulcre-fluentis vadum trajicientes cum hasta,
et Scythicam perdent regionem et Mysiam terram.
Pæoniam sed enim ingressæ cum spe insana,
ibi et vitæ finis et prælium eas cohibebit.

---

141. APOLLINIS SARPEDONII.

Palmyrenis.

Fallaces pravique, domo discedite nostra,
qui nimis usque graves dîs immortalibus estis.
ANG. POLITIAN.

142. EJUSDEM.

Interrogantibus quibusdam de Aureliani contra Palmyrenos expeditione.

Falco præit sacro luctu compluribus unus,
quæ tamen haud cessant hostem exhorrere, columbis.
ANG. POLIT.

143. APOLLINIS CHALCEDONII.

Tempore quo liquidas agitabunt urbe choreas,
lætaque subsilient hilares per compita nymphæ,
ac funesta dabit murus munimina thermis,
tunc fortes populi variis e gentibus orti
trajicient armis Istri speciosa fluenta,
vastabuntque agros Mæsos atque arva Scytharum.
Ast ubi Pannoniam attigerint majora parantes
hos illic fatum et Martis violentia sistet. VALES

144. ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΑΝΩΝΥΜΟΥ.

Ὅτε τὸ Βυζάντιον ᾤκισεν ὁ Βύζας, ζηλοτυπήσας ὁ Αἶμος, Αἱμιμόντου δὲ τοῦ δρυμοῦ ἦν ἄρχων, οὗ καὶ ὅρος ἐπώνυμόν ἐστι, καὶ νομίσας, εἰ προκαταλάβοι ἀνθρώπους ἔτι νεοκαταστάτους, νικήσειν τοὺς Βυζαντίους, πέμπει τῶν οἰκείων τινὰ πρὸς τὸν Ἀπόλλωνα, ἐρωτῶν εἰ περιγενήσεται τοῦ Βύζαντος· ἔχρησεν οὖν ὁ Ἀπόλλων οὕτως·

Ἔγρεο καὶ παλίνορσος ἐπείγεο καὶ λέγε ταῦτα·
Οὔ σέ γε Φοῖβος ἄνωγεν ἀμείνονι φωτὶ μάχεσθαι.

Κείνου γὰρ θεὸς αὐτὸς ἑὴν ὑπερέσχεθε χεῖρα,
ὃν καὶ γῆ τρομέει καὶ οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθεν
πόντος τ', ἠέλιός τ', ἠδ' ἠέριον χάος αὐτό.

144. APOLLINIS INCERTI.

Cum Byzantium condidit Byzas, invidia-*eum*-prosecutus Hæmus, — Hæmimonti autem nemoris erat princeps, cujus et mons nomine vocatur, — et ratus, si præoccupaverit homines adhuc recens constitutos, fore ut vincat Byzantios, mittit familiarium quemdam ad Apollinem, interrogans an superaret Byzantem : oraculum igitur hoc reddidit Apollo :

Expergiscere et rursus-concitatus propera et dic ista:
Non te quidem Phœbus jussit meliore cum viro [pugnare.

Illum enim super deus ipse suam extendit manum,
quem et terra metuit et cælum ingens superne
pontusque, solque atque caliginosum chaos ipsum.

145. ΑΛΛΟΣ.

Περὶ τῶν ἐκλελοιπότων χρηστηρίων.

Ἀμφὶ δὲ Πυθὼ καὶ Κλαρίην, μαντεύματα Φοίβου
αὐδήσει φάτις ἡμετέρη θεμιτώδεσιν ὀμφαῖς.
Μυρία μὲν γαίης μαντήια θέσκελα νώτῳ
ἐβλύσθη, πηγαί τε καὶ ἄσθματα δινήεντα.
Καὶ τὰ μὲν ἂψ χθονίοισιν ὑπαὶ κόλποισιν ἔδεκτο
αὐτὴ γαῖα χανοῦσα· τὰ δ' ὤλεσε μυρίος αἰών.
Μούνῳ δ' ἠελίῳ φαεσιμβρότῳ εἰσέτ' ἔασιν,
ἐν Διδύμων γυάλοις Μυκαλήιον ἔνθεον ὕδωρ,
Πυθῶνός τ' ἀνὰ πέζαν ὑπαὶ Παρνάσσιον αἶπος,
καὶ κραναὴ Κλαρίη τρηχὺ στόμα Φοιβάδος ὀμφῆς.

145. ALIUD.

De defectu oraculorum.

De Pythone autem et Claro, oraculis Phœbi.
loquetur sermo noster legitimis vocibus.
Innumera quidem oracula divina terræ in dorso
scaturierunt, fontesque et flatus verticosi.
Et hæc quidem iterum terrestres sub sinus [recepit
ipsa terra hians; illa vero perdidit infinitum ævum.
Unico autem soli homines-illustranti adhuc sunt
in Didymorum cavitatibus Mycaleia divina aqua,
Pythonisque per solum sub Parnassio vertice,
et salebrosa Clarus, asperum os fatidicæ vocis.

146. ΑΛΛΟΣ.

Περὶ τοῦ ἱεροῦ Ἀπόλλωνος.

Ὦ ζαθέης γεγαῶτες Ἐριχθονίοιο γενέθλης,
ἔτλητ' ἐλθέμεναι, καὶ ἐμὴν ἐρεεινέμεν ὀμφήν,
ὁππόθι δηωθῇ περικαλλέος ἕδρανα σηκοῦ.
Κλῦτε δαφνηρεφέων μυχάων ἄπο θέσκελον ὀμφήν.
Εὖτ' ἄνεμοι πνείοντες, ὑπηέριοι κελάδοντες
τρίβωνται πατάγοισιν ἐναντία δηριόωντες,
κρυμὸς δ' αὖ περὶ κόσμον ἀπείρονα νήνεμος ἔσται,
μηδὲ διεξερύγησιν ἔχῃ κεκακωμένος αἰθήρ·

146. ALIUD.

De templo Apollinis.

O divino nati Erichthonii genere,
sustinuistis venire, et meam interrogare vocem,
quando vastata sint perpulcri fundamenta templi.
audite de lauro-cinctis penetralibus divinam vocem.
Quando venti spirantes, aerii *i. e.* per aera, stridentes
terantur strepitibus invicem contestantes,
frigus autem circa mundum infinitum absque-[vento erit,
neque eructandi-copiam habeat vitiatus æther :

---

145. ALIUD.

De defectu oraculorum.

Pythia quod spectat, Clariique oracula Phœbi
dicam equidem et sancta verum te voce docebo :
sexcenta ex imis scatuere oracula terris,
fontesque et rapida sensus vertigine torquens
halitus. Ast eadem vasta dein labe dehiscens
hausit terra sinu, pressitque annosa vetustas.
Nunc tantum Didymis, arvi qua cæca profundi
antra jacent soli Mycaleia lympha superstes,
quique ad Pythonis campos atque alta virentis
sub juga Parnassi nitidus fons egerit undas :
et lapidosa Claros, Phœbeæ ora aspera vocis.

FR. VIGER.

146. ALIUD.

Apollinis de suo ipsius templo.

Huc age Erichthonii soboles divina parentis,
quæ nostram expectas quæsito in limine vocem,
quando quassa cadant radiantis mœnia templi.
E tectis lauro specubus diam accipe sortem :
Cæleste ad flumen, dum contra obmurmurat aer,
quassatusque minas, adversaque prælia miscet;
dum ventorum expers magno stat frigus in orbe,
libera nec pressus spiracula repperit æther,

αἰθαλόεις περὶ γαῖαν, ὅπη τύχεν, ἔκπεσε πυρσός·
τὸν μὲν δὴ θῆρές τε κατ' οὔρεα δειμαίνοντες,
φεύγουσιν πυμάτοις ὑπὸ κεύθεσιν, οὐδὲ μένουσιν
εἰσιδέειν ὄσσοισι καταιβάσιον Διὸς ἔγχος.
Τῷ μὲν καὶ νηοὶ μακάρων, καὶ δένδρεα μακρά,
ἠλιβάτων τ' ὀρέων κορυφαί, νῆές τ' ἐνὶ πόντῳ
δάμνονται ζαπύροις ποτήμασιν ἐμπελάοντες·
καὶ δ' αὐτὴ πληγεῖσα Ποσειδάωνος ἑταίρη,
πολλάκις ἠχήεσσ' ἀναχάζεται Ἀμφιτρίτη.
Ὑμεῖς οὖν καὶ ἄτλητον ἐνὶ φρεσὶν ἄλγος ἔχοντες,
τέτλατε Μοιράων ἀμετάτροπα δήνεα θυμῷ.
Ταῖσι γὰρ οὐρανίδαο Διὸς κατένευσε κάρηνον,
ὅττι κε δινήσωσι μένειν ἀσάλευτον ἀτράκτοις.
Αἶσα γὰρ ἦν δολιχοῖσι χρόνοις περικαλλέα σηκὸν
πυρσῶν αἰώραισι διιπετέεσσι δαμῆναι.

147. ΑΛΛΟΣ.

Νικαιεῦσι.

Πυθῶνος δ' οὐκ ἔστιν ἀναρρῶσαι λάλον ὀμφήν.
Ἤδη γὰρ δολιχοῖσιν ἀμαυρωθεῖσα χρόνοισιν,
βέβληται κληῖδας ἀμαντεύτοιο σιωπῆς.
Ῥέξατε δ', ὡς ἔθος ἐστὶ, θεόπροπα θύματα Φοίβῳ.

148. ΑΛΛΟΣ.

Τὰ δὲ ἀκόλουθα καὶ ἐν ἑτέρῳ χρησμῷ διεξῆλθεν, εἰπὼν οὕτως·

Ἔσθ' ὑπὲρ οὐρανίου πυρὸς ἀφθίτου αἰθομένη φλὸξ
ζωογόνος, πάντων πηγή, πάντων δὲ καὶ ἀρχή,
ἥ τε φύει μάλα πάντα, φύουσα δὲ πάντ' ἀναλίσκει.

149. ΑΛΛΟΣ.

Ἐρωτήσαντός ποτε τοῦ ἱερέως τὸν Ἀπόλλωνα περὶ τῆς μελλούσης κρατεῖν θρησκείας, παράδοξον εἶπε χρησμὸν τοιοῦτον.

Ἦ ὄφελες πύματόν με καὶ ὕστατον ἐξερέεσθαι,

ardens circa terram, quacunque forte-evenit, excidit fax :
quam quidem feræ in montibus extimescentes
fugiunt extremas sub speluncas, neque sustinent
intueri oculis cælitus-demissam Jovis hastam.
Qua quidem et templa beatorum *i. e.* deorum, et arbores magnæ,
excelsorumque montium cacumina, navesque in ponto
domantur valde-ignitis volatibus appropinquantes;
et ipsa quidem percussa Neptuni amica,
sæpe sonora retrocedit Amphitrite.
Vos igitur intolerabilem in animis dolorem habentes,
tolerate Parcarum immutabilia consilia mente *valida*.
His enim cælicolæ Jovis adnuit caput,
quodcunque fusis volverint, mansurum *id* inconcussum.
Fatum scilicet erat longis temporibus perpulcrum templum
facium turbinibus a-Jove missis domitatum-iri.

147. ALIUD.

Nicæensibus.

Pythonis vero non licet corroborare loquacem vocem.
Jam enim longis obscurata temporibus,
injectas-fert claves non-vaticinantis silentii.
Operemini autem, ut mos est, divina sacrificia Phœbo.

148. ALIUD.

Quæ sequuntur et in altero oraculo exposuit, sic locutus :

Est super cælestem ignem incorruptum ardens flamma,
vitam-pariens, omnium fons, omniumque principium,
quæ gignit sane omnia, sed gignens omnia absumit.

149. ALIUD.

Interrogante quondam sacerdote Apollinem de religione quæ dominatura erat, incredibile reddidit oraculum hujusce modi :

Utinam ultimum me et extremum interrogares,

---

ignea fax humiles cæco petit impete terras.
Hanc pavidæ summis pecudes in montibus horrent,
inque altas subeunt foveas, nec cælitus actam
spectare adverso Jovis hastam lumine possunt.
Hujus templa deum, quæque alto vertice surgunt
robora, et excelsi prærupta cacumina montis,
ac medio naves pelago flagrantibus alis
afflatæ pereunt. Quin et Neptunia conjux
hoc concussa vagos retro flectit verbere gressus.
Vos igitur, licet immenso præcordia luctu
confecti, Parcarum animis immobile ferte
consilium, quibus ætherii Jovis ardua cervix
annuit, ut certo quidquid sub pollice fusus
volverit, immotum maneat. Nempe hæc quoque templa
cælitus illapsis olim succumbere flammis
fatum erat.
FR. VIGER.

147. ALIUD.

Nicæensibus.

Pythiacæ nequeunt revocari oracula vocis,
quæ cani jamdudum ævi longinqua vetustas
sustulit, ac muta clausere silentia clavi.
vos Phœbi interea notis incumbite sacris.
FR. VIGER.

δύστηνε προπόλων, περὶ θεσπεσίου γενετῆρος
ἀμφί τε τηλυγέτοιο πανομφαίου βασιλῆος,
καὶ πνοίης τῆς πάντα πέριξ βοτρυδὸν ἐχούσης,
τείρεα, γῆν, ποταμούς, ἅλα, Τάρταρον, ἠέρα καὶ πῦρ.
ἥ με καὶ οὐκ ἐθέλοντα δόμων ἀπὸ τῶνδε διώξει
αὐτίκ', ἐρημαῖος δὲ λελείψεται οὐδὸς ἀφήτωρ.

Εἶτα περιπαθῶς ἀνοιμώξας ἐπήγαγεν·

Οἴμοι, μοι, τρίποδες, στοναχήσετε· οἴχετ' Ἀπόλλων,
οἴχετ', ἐπεὶ φλογόεν με βιάζεται οὐράνιον φῶς.

infelix inter ministros, de divino genitore
deque procul-nato *seu* natu minimo oraculorum-auctore rege
deque spiritu omnia circa racemi-modo habente,
astra, terram, fluvios, mare, Tartarum, aerem et ignem;
qui me et nolentem domibus ex hisce abiget
statim, solitariumque linquetur limen vaticinans.

Deinde cum magna-mentis commotione, edito-gemitu, subjecit:

Hei mihi, mihi, tripodes, gemetis: abit Apollo,
abit, cum flammatum me cogat cæleste lumen.

150. ΑΛΛΟΣ.

Καὶ ἐν ἑτέρῳ χρησμῷ περὶ τοῦ ἀεὶ ὄντος θεοῦ λέγων καὶ τὴν ἑαυτοῦ ὁμολογῶν ἀπώλειάν φησι·

Ἦν Ζεύς, ἔστι τε νῦν Ζεὺς κἔσσεται· ὦ μεγάλε Ζεῦ,
οἵη μοι χρησμῶν ὑπολείπεται ἠριγένεια.

150. ALIUD.

Et in altero oraculo de illo qui semper est deo dicens et suum ipsius confitens exitium sic loquitur:

Erat Jupiter, estque nunc Jupiter et erit: ô magne Jupiter,
qualis mihi oraculorum relinquitur aurora *i. e.* dies!

151. ΑΛΛΟΣ.

Ὁ αὐτὸς ἐρωτηθείς, τίς θεός, ἐξεῖπεν οὕτως·

Αὐτοφανής, ἀλόχευτος, ἀσώματος ἠδέ τ' ἄϋλος.
Κεῖθεν δ' ἔκ σέλα εἰσὶ πέριξ σφαιρηδὸν Ὀλύμπου,
ἔνθεν δ' αὖ τυτθὴ διαείδεται αἰθέρος αὐγή,
ἠέλιον, μήνην καὶ τείρεα φωτίζουσα.
Ταῦτ' ἐδάην, ἔμαθόν τε νόῳ, τὰ δὲ λοιπὰ σιωπῶ,
Φοῖβος ἐών· σὺ δὲ παῦε τὰ μὴ θέμις ἐξερεείνων,
χἄνεκα σῆς φυσικῆς σοφίης τάδ' ὑπέρτερα νωμῶν.

151. ALIUD.

Idem interrogatus quis sit deus, sic effatus est:

Ipse per se-in-lucem-editus, non-partus, incorporeus atque materiæ-expers.
Illinc autem splendores exeunt in-modum sphæræ circa Olympum,
indeque et parva discernitur in æthere lux,
solem, lunam et sidera illuminans.
Hæc novi, didicique mente; reliqua autem taceo,
qui Phœbus sum: tuque desine, quæ non fas est, ea sciscitari,
et pro tua naturali sapientia hæc superiora cogitare.

152. ΑΛΛΟΣ.

Ποπλᾶ τινι τοὔνομα ἐρωτήσαντι, εἰ συμφέρει περὶ χρημάτων εἰς φιλοτιμίαν πέμψαι πρὸς βασιλέα, ἀπεκρίνατο οὕτως·

Καὶ τόδε σοι δρᾶσαι πολὺ συμφέρον εὐμενίῃσι,
λισσομένῳ Ζηνὸς πανδερκέος ἄφθιτον ὄμμα,
ἐκ δὲ πάτρης στεῖλαι γαίης βασιληίδος ἄστυ
ἐξεσίην, παρέχοντα κλυτὴν πρεσβηίδα πίστιν.

152. ALIUD.

Poplæ cuidam nomine, qui interrogaverat an utile sit de pecuniis in honoris-studium mittere ad regem, respondit ita:

Et hocce tibi facere multum utile *est* ad gratiam *parandam*,
precanti Jovis omnia-intuentis incorruptos oculos,
e patria mittere *in* terræ regiæ urbem
legationem, quæ præstet nobilem, venerandam fidem.

153. ΑΛΛΟΣ.

Ἄλλοτε λυπουμένῳ τῷ Ποπλᾶ ὡς καὶ τῶν πραγμάτων ἐναντιουμένων αὐτῷ καὶ τῆς οὐσίας μειουμένης καὶ τοῦ σώματος οὐκ εὖ ἔχοντος, καὶ μαθεῖν ζητοῦντι παρ' οὗ ἂν δυνηθείη βοηθείας τυχεῖν, ἔχρησεν οὕτως.

Ἱλάσκου Ζηνὸς βιοδώτορος ἀγλάον ὄμμα.

153. ALIUD.

Alias lugenti Poplæ de rebus sibi adversantibus et re familiari deminuta et corpore non bene valente, et discere cupienti a quo posset auxilium consequi ita respondit:

Tibi-propitium effice Jovis vitæ-largitoris splendidum oculum.

154. ΑΛΛΟΣ.

Στρατονίκῳ τινὶ ὄναρ ἰδόντι περὶ τῶν τῆς ἰδίας ζωῆς ἐτῶν, καὶ πυθομένῳ, εἰ χρὴ πιστεῦσαι, οὕτως ἀνεῖλεν·

Εἰσέτι σοι δολιχὸς νέμεται χρόνος· ἀλλὰ σεβάζου

154. ALIUD.

Stratonico cuidam qui sibi de vitæ suæ annis in somniis admonitus esse visus erat, sciscitanti an credere oporteret, sic respondit:

In posterum tibi longum tribuitur tempus: sed cole

ωοδότου Διὸς ὄμμα θυηπολίαις ἀγανῆσιν.

155. ΑΛΛΟΣ.

Ιρὸς τὸν ἐρωτήσαντα, εἰ ἁμαρτάνων τις λανθάνει τὸν θεόν, εἶπεν Ἀπόλλων·

Οὐδεὶς ἂν λήθοι τοῖος θεόν, οὐδὲ σοφοῖσι
έρδεσιν, οὐδὲ λόγοισιν ὑπεκφύγοι ἄλκιμον ὄμμα.
ἀντα θεοῦ πλήρη, πάντη θεὸς ἐστεφάνωται
ἀντα ζωογονῶν, ὁπόσα πνείει τε καὶ ἕρπει.

156. ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΑΔΗΛΟΥ.

Περὶ ἑαυτοῦ.

λιος, Ὧρος, Ὄσιρις, Ἄναξ, Διόνυσος, Ἀπόλλων,
ρῶν καὶ καιρῶν ταμίης, ἀνέμων τε καὶ ὄμβρων,
οῦς καὶ νυκτὸς πολυαστέρου ἡνία νωμῶν,
αφλεγέων ἄστρων βασιλεύς, ἠδ' ἀθάνατον πῦρ.

157. ΑΛΛΟΣ.

Περὶ ἀνάγκης τῶν θεῶν.

Κλῦθί μευ οὐκ ἐθέλοντος, ἐπεί μ' ἐπέδησας ἀνάγ-[κη.....
ὔνομ' ἀναγκαίης τόδε καρτερόν, ἠδ' ἔτι βριθύ.....
. . . . μόλε δ' ἐσσυμένως τοισίδε μύθοις,
ὕς ἀπ' ἐμῆς κραδίης ἀνάγω ἱεροῖσι τύποισι,
συνθλιβομένου πυρὸς ἁγνοῦ.
Τολμᾷ δὲ φύσις ταῦτα προφαίνειν
τῆς σῆς γενέθλης, ἄμβροτε Παίαν.

158. ΑΛΛΟΣ.

εῦμα τὸ Φοιβείης ἀπονεύμενον ὑψόθεν αἴγλης,
νοιῇ ὑπὸ λιγυρῇ κεκαλυμμένον ἠέρος ἁγνοῦ,
ελγόμενον μολπαῖσι καὶ ἀρρήτοις ἐπέεσσι,
ἄππεσεν ἀμφὶ κάρηνον ἀμωμήτοιο δοχῆος
επταλέων ὑμένων· μαλακὸν δ' ἐνέπλησε χιτῶνα,
μβολάδην διὰ γαστρὸς ἀνεσσυμένον παλίνορσον·
ὐλοῦ δ' ἐκ βροτέοιο φίλην ἐτεκνώσατο φωνήν.

largientis-vitam Jovis oculum sacrificiis gratis.

155. ALIUD.

Cuidam interroganti an peccans aliquis fallat deum, respondit Apollo :

Nemo falleret talis deum, neque callidis
lucris, neque verbis effugeret valentem oculum.
Cuncta dei plena *sunt*, cunctis-in-locis deus hono-[ratur
cuncta animalia-gignens, quotcunque spirantque [et repunt.

156. APOLLINIS INCERTI.

De se ipso.

Sol, Horus, Osiris, Rex, Bacchus, Apollo,
tempestatum et temporum promus, ventorumque [et imbrium,
auroræ et noctis multum-stellatæ habenas regens,
valde-flammantium astrorum rex, atque immorta-[lis ignis.

157. ALIUD.

De coactione deorum.

Audi me non volentem, quia me illigasti necessi-[tate...
Nomen necessitatis hoc validum, atque etiam grave..
. . . . Veni autem festinanter hisce verbis
quæ e meo corde educo sacris notis,
compresso igne puro.
Audet autem natura hæc profari
de tuo genere, immortalis Pæan.

158. ALIUD.

Fluxus devergens ex alto a Phœbea luce,
flatu sub stridulo occultatus aeris puri,
delinitus cantibus et non-dicendis verbis,
cecidit circa caput inculpati receptoris [nicam,
tenuium velamentorum : mollem vero implevit tu-
assultim per ventrem sursum citatus recurrendo :
fistulaque ex humana caram peperit vocem.

---

156. APPOLLINIS INCERTI.

De se ipso.

ol, idemque Horus, Rex, Bacchus, Osiris, Apollo,
lem horas annique vices, ventos pluviasque
urorææque rego et stellatæ noctis habenas,
ex simul astrorum, simul immortalis et ignis.

FR. VIGER.

157. ALIUD.

De coactione deorum.

le nolentem audi, quem vis illata coegit...
is isthæc gravis est, atque imperiosa potestas...
Has ad voces rue præcipitans
uas mente ex alta sacris depromo figuris,
dum castum ignem mea dextra premit,
atque his ortus sine morte tuos
dicere, Pæan, ausum ingenium est. FR. VIGER.

158. ALIUD.

Phœbeus summo fulgor delapsus ab axe,
atque aura tenui, puroque sub aere vectus,
vocibus arcanis deductus et illice cantu,
qua tenuis caput in medium membrana capaces
intactosque sinus aperit, sese altius ultro
implicat, ac tunica porro exundante receptus
æstuat, adversosque ciens per viscera motus,
jucundam exspirat mortali e gutture vocem.

FR. VIGER.

159. ΑΛΛΟΣ.

Προφήτῃ τινὶ ἑαυτοῦ.

Λύτρα δίδου γαίης πατρίης οἰκήτορι σεμνῷ,
πρῶτα χοάς, μετέπειτα πυρήν, ἠδ' αἷμα κελαινὸν
οἶνον παμμέλανός τ' οἴων θ' ἅμα λευκὰ ῥέεθρα.....
Οἶνον καὶ γάλα βάλλε, καὶ ὕδατος ἀγλαὸν εἶδος,
καὶ ξύλα καρπὸν ἔχοντα διογνήτων ἀκυλαίων·
σπλάγχνα δὲ κατθέμενος λιπαροῖς ἅμα νάμασι σπέν- [δε...
Δαῖμον, ἀλιτρονόων ψυχῶν διάδημα λελογχώς,
ἠερίων ὑπένερθε μυχῶν χθονίων τ' ἐφύπερθεν

160. ΑΛΛΟΣ.

Περὶ ἀπολύσεως τῶν θεῶν.

Λύετε λοιπὸν ἄνακτα· βροτὸς θεὸν οὐκέτι χωρεῖ...
Τίπτ' ἐπιδευόμενοι δηρὸν βροτὸν αἰκίζεσθε;...
Ἔρπε, καὶ ὀτραλέως ἐπιέρχεο τόνδε σαῶσαι...
Παύεο δὴ περίφρων ὀάρων, ἀνάπαυε δὲ φῶτα·
τάμνων, ἐκλύων πολιὸν τύπον, ἠδ' ἀπὸ γυίων
νηλειῆ ὀθόνην χερσὶν στιβαρῶς ἀπαείρας,
ὑψίπρωρον αἶρε ταρσόν,
ἴσχε βάξιν ἐκ μυχῶν.....
Σινδόνος ἀμπέτασον νεφέλην, λῦσόν τε δοχῆα.

161. ΑΛΛΟΣ.

Ναΐαδες Νύμφαι Μούσαις μίγα λύετε Φοῖβον,
ᾄδουσαι θειαὶ ἑκατηβόλον Ἀπόλλωνα.....

162. ΑΛΛΟΣ.

Λύσατέ μοι στεφάνους, καί μευ πόδας ὕδατι λευκῷ

159. ALIUD.

Suo cuidam ipsius vati.

Munera da terræ patriæ incolæ venerando, [grum,
primo libamina, deinde pyram et sanguinem ni-
vini pernigri, oviumque simul alba fluenta.....
Vinum et lac funde, et æquæ nitidam formam,
et ligna fructum habentia a-Jove-genitarum glan- [dium,
visceribus vero appositis, pinguibus cum laticibus [liba....
Dæmon, scelestarum animarum diadema sortite,
tenebricosos infra recessus, terrestresque supra.

160. ALIUD.

De solutione deorum,

Solvite jam regem : mortalis deum non amplius [capit..
Quare rogantes diu mortalem male mulcatis?...
Vade, et celeriter adveni hunc ut-serves...
Desine nunc prudens verba, sineque quiescere [virum
secans, exsolvens canam figuram, atque a mem- [bris
implacabile linteum manibus fortiter auferens,
altam-proram habentem tolle pedem
tene oraculum ex penetralibus...
Sindonis expande nebulam, solveque acceptorem

161. ALIUD.

Naiades Nymphæ simul cum Musis solvite Phœbum
canentes deæ longe-jaculantem Apollinem...

162. ALIUD.

Solvite mihi coronas, et meos pedes aqua alba

---

159. ALIUD.

Apollinis suo ipsius cuidam vati.

Tu patriæ indigeti pretium sacra ferre memento
libamenta, deinde pyram, nigrumque cruorem
purpurei vini, atque ovium spumantia lacte
pocula....
Vinum lacque simul fundens, lymphamque nitentem,
ilignasque nuces Jove nata ex arbore mittens,
rite solo posita et pingui perfusa liquore
viscera libato.....
Dæmon, aberrantes animas qui sorte perenni
obscurosque regis supraque infraque recessus.

FR. VIGER.

160. *De solutione deorum.*

Solvite jam regem, mortalia pectora numen
haud ultra capiunt...
Quid male mortalem juvat ultra mulctare precando
Hunc ubi servaveris, volucri licet impete cursum
expedias...
Arcanas jam mitte preces, hominemque relaxa :
virgultis canam effigiem, tum nexa valenti
membra manu solvens, immitibus exue pannis :
Hinc citus pedem aufer altum,
siste verba de spes...
Solve mihi pannos, quæ me tenet excute nubem...

FR. VIGER.

161. ALIUD.

Naiades o Phœbum cum Musis solvite Nymphæ;
arcitenens vobis cantu celebretur Apollo...

FR. VIGER.

162. ALIUD.

Tollite jam serta, ac niveo vestigia rore

ἄνατε, καὶ γραμμὰς ἀπαλείψατε, καί γε μόλοιμι.
Χειρὸς δεξιτερῆς δάφνης κλάδον ἄρατε χερσί,
ψήχετε τ' ὀφθαλμοὺς διδύμους ῥῖνάς τε προσώπου·
ἄρατε φῶτα γαίηθεν ἀναστήσαντες, ἑταῖροι.

163. ΑΛΛΟΣ.

Ὅτι διὰ μαγείας τὰ τῆς εἱμαρμένης λύεται.

Ῥιπὴ δαιμονίης γὰρ ἅλις ἐπιδέδρομεν ἀλκῆς,
σαῖσι γοναῖς, ἃς χρή σε φυγεῖν τοιαῖσι μαγείαις.

164. ΑΛΛΟΣ.

Κληΐζειν Ἑρμῆν ἠδ' Ἥλιον κατὰ ταὐτὰ
ἡμέρῃ Ἡελίου· Μήνην δ', ὅτε τῆσδε παρείη
ἡμέρη, ἠδὲ Κρόνον ἠδ' ἑξείης Ἀφροδίτην,
κλήσεσιν ἀφθέγκτοις, ἃς εὗρε μάγων ὄχ' ἄριστος

τῆς ἑπταφθόγγου βασιλεύς, ὃν πάντες ἴσασιν,...

καὶ σφόδρα, καὶ καθ' ἕκαστον ἀεὶ θεὸν ἑπτάκι φωνεῖν.

165. ΑΛΛΟΣ.

Περὶ πολλῶν οὐρανῶν.

Εἷς ἐν παντὶ πέλει κόσμῳ κύκλος, ἀλλὰ σὺν ἑπτὰ
ζώναισιν πεφόρηται εἰς ἀστερόεντα κέλευθα,
ἃς δὴ Χαλδαῖοι καὶ ἀριζήλωτοι Ἑβραῖοι
οὐρανίας ὀνόμηναν, ἐς ἑβδόματον δρόμον ἕρπειν.

166. ΑΛΛΟΣ.

. . . .

Αἰπεινὴ γὰρ ὁδὸς μακάρων, τρηχεῖά τε πολλόν,

χαλκοδέτοις τὰ πρῶτα διοιγομένη πυλεῶσιν,
ἀτραπιτοὶ δὲ ἔασιν ἀθέσφατοι ἐγγεγαυῖαι,
ἃς πρῶτοι μερόπων ἐπ' ἀπείρονα πρῆξιν ἔφηναν,

adspergite, et lineas delete, et sane abibo.
A manu dextra lauri ramum sumite manibus,
abstergiteque oculos geminos naresque faciei;
tollite virum de terra erigentes, sodales.

163. ALIUD.

Fatum artibus magicis solvi posse.

Impetus divini sedenim roboris satis incursavit
in tuam nativitatem, quam oportet tu devites tali- [bus magiis.

164. ALIUD.

Vocare *memento* Mercurium atque Solem secundum
die Solis: Lunam vero, cum hujus adfuerit [hæc
dies, atque Saturnum, atque ex ordine Venerem,
vocationibus non-sonoris, quas reperit magorum [longe maximus
septies-resonantis *citharæ* rex, quem cuncti no- [runt,...
et valde, et singulatim semper deum septies ap- [pellare.

165. ALIUD.

De multis cælis.

Unus in toto est mundo circulus, sed cum sep- [tem
zonis vectus est in stellatas vias,
quas sane Chaldæi et valde-invidendi Hebræi
cælestes nominarunt, in septenum cursum serpere [dicentes.

166. ALIUD.

. . . .

Ardua enim via beatorum *i. e.* deorum, aspera- [que multum,
ære-vinctis primum se aperiens foribus,
calles autem sunt non-a-deo-pronunciati re-ipsa,
quos primi mortalium de infinito opere declararunt,

---

spargite; mox inducta leves mihi linea gressus
expediat. Dextræ insertam subducite laurum;
cum geminis geminas oculis abstergite nares,
atque hominem, o socii, nunc tandem emittite terris.

FR. VIGER.

163. ALIUD.

Fatum artibus magicis solvi posse.

Vis divina tuo pridem magno impete victrix
incubuit generi: magica hanc fugere arte decebit.

FR. VIG.

164. ALIUD.

Mercurium ac Solem simul appellare memento
luce sacra solis; tum Lunam, ubi venerit hujus
nota dies, Saturnum exin, natamque Dione,
vocibus arcanis, quas maximus ille magorum
septisonæ dominus reperit, notissimus idem
omnibus.
Magna quemque deum ac septena voce vocabis.

FR. VIGER.

165. ALIUD.

De multis cælis.

Unicus in toto curvatur circulus orbe,
ac septem zonis astrorum eductus in oras.
Has Chaldæus ait, famaque illustris Hebræus,
nomine cælestes septeno serpere cursu.

FR. VIGER.

166. ALIUD.

Ardua et innumeris divûm est via consita saxis,
ac primum e valvis rigido stridentibus ære,
panditur; hinc cæci ambiguo discrimine calles,
quos fructu immenso primi docuere nepotes

οἱ τὸ καλὸν πίνοντες ὕδωρ Νειλώτιδος αἴης·
πολλὰς καὶ Φοίνικες μακάρων ἐδάησαν,
Ἀσσύριοι, Λυδοί τε καὶ Ἑβραίων γένος ἀνδρῶν.

qui pulcram bibunt aquam Niliacæ terræ :
multas et Phœnices vias beatorum noverunt,
Assyrii, Lydique et Hebræorum genus virorum.

167. ΑΛΛΟΣ.

Κέκλυτε μαντιπόλου τόδε θέσφατον Ἀπόλλωνος
ἀμφ' ἔριδος κρυερῆς, τὴν ἀνέρες ἐστήσαντο
ὀξυβόαι μύθοισι κορυσσόμενοι πυκινοῖσι.
Πολλὰ γὰρ ἔνθα καὶ ἔνθα μόθου ἑτεραλκέϊ κλωγμῷ
ταρφέος ἄκρα κόρυμβα καταπλήσσουσιν ἐχέτλης.
Ἀλλ' ὅταν αἰγυπιὸς γαμψώνυχος ἀκρίδα μάρψῃ,
δὴ τότε λοίσθιον ὀμβροφόροι κλάγξουσι κορῶναι.
Νίκη δ' ἡμιόνων, ὁ δ' ὄνος θοὰ τέκνα κορύψει.

167. ALIUD.

Audite vatis hocce divinum-effatum Apollinis
de lite horrenda, quam viri instituere
acutum-clamantes, verbis armati densis.
Multum enim hic et illic tumultus ancipiti crocitu
crebræ summa culmina perterrefaciunt stivæ.
At ubi vultur uncis-unguibus locustam prehenderit,
jam tunc ultimum imbriferæ clangent cornices.
Victoriaque mulorum *erit*, sed asinus rapidam sobolem arietabit.

168. ΑΛΛΟΣ.

Τῷ Ἀδράστῳ.

Κουράων δὲ γάμους ζεῦξον κάπρῳ ἠδὲ λέοντι,
οὕς κεν ἴδῃς προθύροισι τεοῦ δόμου ἐξ ἱεροῖο
ἀμοῦ στείχοντας, μηδὲ φρεσὶ σῇσι πλανήθῃς.

168. ALIUD.

Adrasto.

Puellarum unam sane nuptiis junge apro, alteram leoni,
quos videris in vestibulo tuæ domus ex templo
meo venientes : neque mente tua aberraveris.

169. ΑΛΛΟΣ.

Τιμαινέτῳ φιλοσόφῳ.

Μοίρας ἱλάσκου θυσίαις, λιτάνευε Σέραπιν·
αὐτὸς γὰρ μοῦνος καὶ τὰς Μοίρας μεθοδεύει.

169. ALIUD.

Timæneto philosopho.

Parcas placa sacrificiis, et supplex-ora Serapin
hic enim solus et Parcas dirigit.

170. ΑΛΛΟΣ.

Περὶ Ἑβραίων.

Μοῦνοι Χαλδαῖοι σοφίην λάχον, ἠδ' ἄρ' Ἑβραῖοι,
αὐτογένεθλον ἄνακτα σεβαζόμενοι θεὸν ἁγνῶς.

170. ALIUD.

De Hebræis.

Soli Chaldæi sapientiam sortiti sunt, et utique Hebræi,
a-se-genitum regem colentes deum caste.

171. ΑΛΛΟΣ.

Τοῖς Οἰταίαις.

Οἰταῖοι, μὴ σπεύδετ' ἀτασθαλίῃσι νόοιο.

171. ALIUD.

Œtæis.

OEtæi, ne festinate per vesaniam mentis.

172. ΑΛΛΟΣ.

Τηλεφίδαις, οἳ Ζηνὶ πλέον Κρονίδῃ βασιλῆι
ἐξ ἄλλων τιεσκόμενοι Τευθραντίδα γαῖαν

172. ALIUD.

Telephidis, qui a Jove Saturnio rege pluris
inter alios æstimati, Teuthrantida terram

Niliaco undantes potant qui gurgite lymphas;
plurima quin etiam ad superas via cognita sedes
Phœnici, Assyrio, Lydo, Hebræisque peritis.

FR. VIGER.

167. ALIUD.

Percipite, o superi, quæ jam canit augur Apollo
lite super rigida, quam constituere valentes
arguto clamore viri, verbisque petulci.
Multum hinc alternis crocitibus aera et inde,
non sine lucentis stivæ terroribus, implent.
Curvo at ubi vultur comprenderit ungue cicadam,
tum sane imbriferæ cornices ultima clangent.
Victores muli, ast asinus sobolem arietat acrem.

LUCIAN. ED. DIDOT

170. ALIUD.

De Hebræis.

Chaldæo Hebræoque uni sapientia cessit,
qui casto æternum venerantur numen honore.

FR. VIGER

171. ALIUD.

Œtæis.

Ne ruat, Œtæi, vestræ vecordia mentis. FR. VIG

ναίουσιν, καὶ Ζηνὸς ἐρισμαράγοιο γενέθλῃ,
ἠμὲν Ἀθηναίῃ πολεμηδόκῳ Ἀτρυτώνῃ
ἠδὲ Διωνύσῳ λαθικηδέϊ φυσιζώῳ,
ἠδὲ καὶ ἰητῆρι νόσων Παιήονι λυγρῶν·
οἷσι πάρ' Οὐράνου υἷες ἐθηήσαντο Κάβειροι
πρῶτοι Περγαμίης ὑπὲρ ἄκριος ἀστεροπητὴν
τικτόμενον Δία, μητρῴην ὅτε γαστέρα λῦσεν·
φαίην κ' ἀτρεκέως ἀψευδέσιν ᾄσμασιν ὀμ[φῆς],
ὡς μὴ δηρὸν ὑπ' ἀργαλέῃ τρύοιτό γε νούσῳ
Αἰακίδης λαός· τὸ δ' ἐμῷ κεχαρισμένον ἔσται
υἱέϊ· τῷ κέλομαί σε θεωρίδος ἡγέθ' ὁδοῖο
τέτραχα μὲν διακρῖναι ἐφηβητῆρας ἅπαντας,
ὅσσοι ὑπὸ ζαθέην τύρσιν χλαμυδηφόροι εἰσίν,
καὶ πίσυρας στιχάδεσσιν ἐφ' ἡγεμονῆας ὀπάσσαι,
τῶν ἡ μὲν Κρονίδην ὕμνῳ, μία δ' Εἰραφιώτην,
ἡ δ' ἑτέρη κούρην δορυθαρσέα Τριτογένειαν
ἡ δ' Ἀσκλήπιον ἄλλη, ἐμὸν φίλον υἱέα, [μέλψ]ῃ.
Ἑπτὰ γεραιρόντων εἰς ἤματα μῆρ' ἐπὶ βωμῶν,
Παλλάδι μὴν μόσχου διετήρονος ἄζυγος ἁγνοῦ
δαίοντες, τριένου δὲ βοὸς Διΐ καὶ Διΐ Βάκχῳ
ὡσαύτως καὶ παιδὶ Κορωνίδος ἠθαλέοιο.
Ταύρου μηρία ῥέζοντες προτιτύσκετε δαῖτα,
ἠΐθεοι, χλαμύδεσσ' ἀμφεμμένοι ὁππόσοι ἐστὲ
μὴ σφετέρων νόσφιν πατέρων· μοίρῃ δ' ἐφ' ἑκάστῃ
σπένδοντες λοιμοῖο παρ' ἀθανάτων ἄκος ἐσθλὸν
αἰτέεθ', ὡς τηλουρὸν ἐς ἐχθοδοπῶν χθόνα φωτῶν
ἐκτόπιος προνέοιτ'.....

habitant, et a Jovis valde-strepentis sobole
et Minerva belligera Indefessa [producente,
et Baccho curarum-oblivionem-afferente, vitam-
atque curatore morborum Pæane tristium;
apud quos Cæli filii mirati sunt Cabiri
primi Pergamea in arce fulguratorem [vit;
partu-editum Jovem, cum maternum uterum sol-
vere dicere-possim mentiri-nesciis oraculi carmi- [nibus,
ne per-longum-tempus molesto atteratur morbo
Æacides populus : quod meo gratum erit
filio, hoc jubeo te theoricæ ducem viæ,
quadrifariam dividere ephebos omnes,
quotcunque divina sub arce chlamydem gestant,
et quaternos agminibus ductores addere : [tem
quorum unum Saturnium hymno, unumque Iraphio-
aliudque virginem hastæ-fidentem Tritogeniam,
Æsculapium, dilectum filium meum, canat. [aras,
Septem per dies pro-donis offerant femora super
Palladi quidem juvencæ bimulæ injugatæ puræ
epulantes, trimique bovis Jovi et Jovi Baccho
simili ratione, et filio Coronidis mansuetæ. [las,
Tauri femora sacrificantes, præparate simul epu-
juvenes, chlamydibus vestiti, quotcunque estis,
non seorsum a vestris patribus; parcam ad quam- [que
libationem agentes, pestilentiæ ab immortalibus [remedium bonum
petite, ut longinquam in invisorum terram homi-
extorris profugiat.... [num

173. ΑΛΛΟΣ.

Τοῖς Λοκροῖς.

Τρηχῖν' ἐξεῖλες πόλιν Ἡρακλέος θείοιο,
ὦ Λοκρέ· σοὶ δὲ Ζεὺς ἄτας δῶκ' ἠδ' ἔτι δώσει.

173. ALIUD.

Locrensibus.

Trachina evertisti, urbem Herculis divini,
o Locre; tibi autem Jupiter calamitates dedit et [etiam dabit.

174. ΔΙΟΣ ΒΗΛΟΥ.

Μακρίνῳ.

Ὦ γέρον, ἦ μάλα δή σε νέοι τείρουσι μαχηταί·
σὴ δὲ βίη λέλυται, χαλεπὸν δέ σε γῆρας ἱκάνει.

174. JOVIS BELI.

Macrino.

O senex, profecto te juvenes conterunt bellatores,
tua autem vis soluta est, molestaque te senectus [aggreditur

175. ΔΙΟΣ ΤΟΥ ΕΝ ΔΩΔΩΝῌ.

Δῶρα θεοὺς πείθει καὶ αἰδοίους βασιλῆας.

175. JOVIS DODONÆI.

Munera deos placant et venerandos reges.

---

173. ALIUD.

Locrensibus.

Amphitryoniadæ divi Trachina ruisti,
o Locre; sed dura te pœna Juppiter urget.

FR. VIG.

174. JOVIS BELI.

Macrino.

Est juvenum, miserande senex, tibi noxia pugna;
nec tibi sunt vires, seniique gravis dolor instat.

AP. VAN-DAL

176. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Φράζεο δ' Ἀρειόν τε πάγον βωμούς τε θυώδεις
Εὐμενίδων, ὅθι χρὴ Λακεδαιμονίους σ' ἱκετεῦσαι
δουρὶ πιεζομένους· τοὺς μὴ σὺ κτεῖνε σιδήρῳ,
μηδ' ἱκέτας ἀδίκει· ἱκέται δ' ἱεροί τε καὶ ἁγνοί.

177. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Πελασγοῖς.

Στείχετε μαιόμενοι Σικελῶν Σατουρνίαν αἶαν
ἠδ' Ἀβοριγενέων Κοτύλην οὗ νᾶσος ὀχεῖται,
αἷς ἀναμιχθέντες δεκάτην ἐκπέμψατε Φοίβῳ,
καὶ κεφαλὰς Ἅδῃ, καὶ τῷ Πατρὶ πέμπετε φῶτα.

178. ΑΜΜΩΝΟΣ.

Ἀλεξάνδρῳ.

Ὦ βασιλεῦ, σοὶ Φοῖβος ὁ μηλόκερως ἀγορεύει·
« Εἴ γε θέλεις αἰῶσιν ἀγηράτοισι νεάζειν,
« κτίζε πόλιν περίφημον ὑπὲρ Πρωτηίδα νῆσον,
« ἧς δαίμων προκάθηται Πλουτωνεῖος ἀνάσσων,
« πενταλόφοις κορυφαῖσιν ἀτέρμονα κόσμον ἑλίσσων. »

179. ΑΜΜΩΝΟΣ ΕΝ ΛΙΒΥΗ.

Περὶ τοῦ Ἀννίβου τελευτῆς.

Λίβυσσα κρύψει βῶλος Ἀννίβου δέμας.

180. ΑΣΚΛΗΠΙΟΥ.

Περὶ ἑαυτοῦ.

Τρίκκης ἐξ ἱερῆς ἥκω θεός, ὅν ποτε μήτηρ
Φοίβῳ ὑπευνασθεῖσα κυεῖ σοφίας βασιλῆα,
ἴδριν ἰητορίης Ἀσκλήπιον· ἀλλὰ τί πεύθῃ;

181. ΑΛΛΟΣ.

Αἰλίῳ Ἀριστείδῃ.

Ἑσπέριοι δ' ἤκμαζον ἐπὶ κρήναις χλοεραῖσιν.

182. ΕΡΜΟΥ.

Ὅς δ' ἐγώ, ὃν καλέεις, Ζηνὸς καὶ Μαιάδος υἱός,
Ἑρμῆς δεῦρο βέβηκα λιπὼν ἀστραῖον ἄνακτα.

176. EJUSDEM.

Perpende Areopagumque arasque odoras
Eumenidum, ubi oportet Lacedæmonii tibi sup-[plicent
hasta pressi : quos ne tu cædas ferro,
neque supplices lædas : supplices enim sacrique [*sunt* et puri.

177. EJUSDEM.

Pelasgis.

Procedite quærentes Siculorum Saturniam terram
atque Aborigenum Cotylen ubi insula vehitur,
quas ingressi decimam mittite Phœbo,
et capita Plutoni, et Patri mittite virum.

178. AMMONIS.

Alexandro.

O rex, tibi Phœbus ovina-cornua-gerens dicit :
« Si quidem vis ævo senectutis-experte juvenescere
« conde urbem celebrem supra Proteiam insulam
« cui numen præsidet Plutonium regnans,
« quinque-jugis verticibus infinitum mundum tor-[quens. »

179. AMMONIS IN LIBYA.

De Annibalis morte.

Libyssa teget gleba Annibalis corpus.

180. ÆSCULAPII.

De se ipso.

Tricca ex sacra venio Deus, quem olim mater
Phœbo cum succubuisset, peperit sapientiæ regem,
scientem medicinæ Æsculapium : sed quid rogas?

181. ALIUD.

Ælio Aristidi.

Hesperii florebant apud fontes viridantes.

182. MERCURII.

Ille ego quem vocas, Jovis et Maiæ filius,
Mercurius huc veni, relicto cælesti rege.

---

176. EJUSDEM.

Ara tibi Eumenidum fragrans et curia Martis
sint cordi. Huc bello domiti nam forte Lacones
suppliciter tristes venient. Ne conflce ferro,
neu viola. Supplex sacer est et crimine purus.

ROM. AMAS. EMEND.

179. AMMONIS IN LIBYA.

De Annibalis morte.

Libyssa gleba corpus Hannibalis teget.

PLUT. ED. DID.

180. ÆSCULAPII.

De se ipso.

En Tricca e sacra venio tibi numen amicum,
ille Æsculapius, quem Phœbo patre creatum,
et sophiæ regem, cui vis est nota medendi,
sustulit alma parens. Sed quid mea numina poscis?

FR. VIGER.

182. MERCURII.

Mercurius, quem voce vocas, Maiæque Jovisque
filius, huc veni, cælesti rege relicto. FR. VIGER.

183. ΣΑΡΑΠΙΔΟΣ.

Τιμαινέτῳ.

γνὰς χεῖρας ἔχων, καὶ νοῦν καὶ γλῶτταν ἀληθῆ
εἴσιθι μὴ λοετροῖς, ἀλλὰ νόῳ καθαρός.
ρκεῖ γάρ θ' ὁσίοις ῥανὶς ὕδατος· ἄνδρα δὲ φαῦλον
οὐδ' ἂν ὁ πᾶς λούσαι χεύμασιν Ὠκεανός.

184. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ὁ Σάραπις τῷ περὶ σοφίας ἐρωτήσαντι οὕτως ἀπεκρίνατο·

σσον ἔελδονται χρυσοῦ πολυτιμέος ἄνδρες,
σσον μαντοσύνης ποθέεις τέλος· ἀλλὰ τόδ' ἴσθι·
ττον τοῖς θνητοῖσι κόρος χρυσοῖο παρέσται,
σοφίης τέλος εὐρὺ καταζητῶν ἐσαθρήσεις·
σση ἀπείρητος τέταται βασιλῆος ἐπ' οὐδῷ
ανάτου· κεῖνος δὲ διδοῖ καὶ δῶρον ὀπάζει.

185. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἐρωτηθεὶς εἰ τῶν καθαρῶς αἰτούντων ἀκούει θεός, ἔχρησεν οὕτως·

γέ τις ἱλάσσαιτο θεὸν μέγαν ἠδὲ παράσχοι
μ' ἀγαθόν, τοῦδ' ἔκλυε καί οἱ κάρτ' ἐπένευσεν.

186. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Νικοκρέοντι τῷ Κυπρίων βασιλεῖ.

μὶ θεὸς τοῖος δὲ μαθεῖν, οἷον κἀγὼ εἴπω·
ράνιος κόσμος κεφαλή, γαστὴρ δὲ θάλασσα,
ῖα δέ μοι πόδες εἰσί, τὰ δ' οὔατ' ἐν αἰθέρι κεῖ-[ται,
μα τε τηλαυγές, λαμπρὸν φάος ἠελίοιο.

187. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

ηδὲ βιάζεσθαι παιδὸς φύσιν ἄρσενος ἄνδρα
αἰσχρὰν συνέλευσιν, ἐπεὶ φόνῳ εἴκελόν ἐστιν.

188. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Θούλιδι.

ῶτα θεός, μετέπειτα λόγος, καὶ πνεῦμα σὺν αὐ-[τοῖς.
ντα δὲ σύμφυτα [ταῦτα], καὶ εἰς ἓν ἐόντα [τέτυχ-[ται],
κράτος αἰώνων· ποσὶν ὠκέσι, θνητέ, βάδιζε·
ν βίον ἄδηλον διανύων, [σοῦ πολὺ κρείσσων.]

189. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Περὶ ἑαυτοῦ.

ιδρὴ μὲν κατὰ δῶμα θεοῦ καταλάμπεται αὐγή·
θε γάρ, ἠντιβόλησε μέγας θεός· εἶδεν ἐμεῖο
ρτος ἀμαιμάκετον, λαμπηδόνα φλογμοτύραννον,

183. SERAPIDIS.

Timæneto.

Castas manus habens et mentem et linguam vera-[cem
ingredere non lavacris, sed mente purus.
Sufficit enim piis gutta aquæ : virum autem ma-[lum
non omnis laverit fluctibus Oceanus.

184. EJUSDEM.

Serapis cuidam de sapientia interroganti, sic respondit :

Quantum cupiunt aurum valde-pretiosum homines,
tantum vaticinii optas finem : sed hocce scias :
citius mortalibus satietas auri aderit,
quam sapientiæ finem vastum inquirens videbis :
tanta intentata extenditur regis in limine
immortalis : ille autem dat eam et dona largitur.

185. EJUSDEM.

Interrogatus an pure precantes audiat Deus, sic respondit :

Si quis sane propitiaverit deum magnum, atque [prætulerit
corpus bonum, hunc audivit et ei valde annuit.

186. EJUSDEM.

Nicocreonti Cypriorum regi.

Deus sum qui demonstrari possim, qualem *me esse* [dico :
cælestis mundus caput, venterque mare,
terra autem mihi pedes sunt, et aures in æthere [sitæ sunt,
oculusque eminus-splendens, fulgidum lumen solis.

187. EJUSDEM.

Ne stupret pueri naturam masculi vir
in turpi conventu, quippe *hoc* cædi simile est.

188. EJUSDEM.

Thulidi.

Primum deus, deinde verbum, et spiritus cum eis.
Concreta autem omnia, [ista,] et in unum euntia [fabricata sunt],
cujus potentia est per æternum : pedibus citis, [mortalis, vade :
vitam ignotam peragens, [te multo potentior *est*.]

189. EJUSDEM.

De seipso.

Clara quidem per domum dei splendet lux :
venit enim, occurrit magnus deus ; vidit meum [tem,
robur inexpugnabile, splendorem flammis-imperan-

---

189. SARAPIDIS.

De se ipso.

ta meos lux irradiat complexa penates,
venit quippe ingens, subiitque ad limina Numen :
invictum robur nostrum, flammaque potentem.

βόστρυχον ἐκ κεφαλῆς νεάτης, χαροποῖσι μετώποις
ἀμφὶς ἰαινόμενον, πλοχμοῖς θ' ἱεροῖσι γενείου.

cincinnum ex capite summo, jucundo vultu
undique exhilaratum cirrisque sacris menti.

190. ΤΡΟΦΩΝΙΟΥ.

Θηβαίοις.

Πρὶν δορὶ συμβαλέειν ἐχθροῖς, στήσασθε τρόπαιον,
ἀσπίδα κοσμήσαντες ἐμήν, τὴν εἵσατο νηῷ
θοῦρος Ἀριστομένης Μεσσήνιος. Αὐτὰρ ἐγώ τοι
ἀνδρῶν δυσμενέων φθίσω στρατὸν ἀσπιστάων.

190. TROPHONII.

Thebanis.

Ante hasta quam committatis in hostes, ponit[e]
scuto ornato meo, quod affixit templo [tropæum
acer Aristomenes Messenius. Atque ego quidem
virorum infestorum perdam exercitum scutato-
[rum

191. ΠΑΝΟΣ.

Περὶ ἑαυτοῦ.

....Εὔχομαι βροτὸς γεγὼς
Πανὶ συμφύτῳ θεῷ
δισσοκέρατι, δισσόποδι
τραγοσκελεῖ, τρυφῶντι.....

191. PANIS.

De se ipso.

Mortalis ego cum sim vota nuncupo
Pani congenito deo
cornu gemino, gemino pede,
hircinisque cruribus *insigni*, voluptuario...

192. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

....Τούσδ' αὖ ἐλαύνετε,
κηρὸν ἐν πυρὸς μένει
θέντες αἰόλου χροός·
λευκὸς ἔστω καὶ μέλας,
χὤστε πῦρ φαεσφόρον
ἄνθρακος πεφλεγμένου,
δεῖμα νερτέρων κυνῶν·
γλύμμα δεινὸν Ἑκάτης.
Λαμπὰς ἔστω πρὸς χέρας,
καὶ ξίφος τὸ ποίνιμον,
καὶ δράκων περισταλὴς
ἅμμασι κόρην κρατῶν,
δεινὸν ἀμφὶ κρᾶτα θεὶς,
αἰόλη τε κλεὶς ὁμοῦ,
καὶ τὸ δαιμόνων κράτος
μάστιγος ψόφος πολύς.

192. EJUSDEM.

Hosce contra agitate,
cera in ignis ardore
posita varii coloris :
alba sit et nigra
et ut ignis lucifer
carbunculi inflammati,
terror inferorum canum ;
effigies dira Hecates.
Lampas sit ad manus,
et gladius ultor,
et draco volubilis
nexibus virginem prehendens,
diro circum posito capite,
variaque clavis simul,
et dæmonum vis
flagelli sonus multus.

---

qui circum flagranti errans lascivit in ore,
sacrati qui pilis menti se advolvere gestit.

FR. VIGER.

190. TROPHONII.

Thebanis.

Ne petite ante hostem, sacrum quam cura tropæum
sit vobis posuisse. Hic scutum ornate, quod acer
fixit Aristomenes Messenius. Ipse inimicas
scutatorum acies infestaque tela refringam.

ROM. AMAS.

192. PANIS.

Hos procul repellite;
cera tum coloribus
in focum ternis eat.
Albus accedat nigro,
igneus simul flagret,
qualis e pruna micat,
terror inferum canum.
Tetra sit forma Hecates;
lampas in manu ardeat,
ultor horreat mucro;
hanc draco circum ambiens
flexibus nectat vagis,
ac ferum implicet caput.
Clavis adsit mobilis,
et potens vis dæmonum,
plurimus flagri sonor.

FR. VIGER

193. ΕΚΑΤΗΣ.

Περὶ ἑαυτῆς.

Ιδ' ἐγώ εἰμι κόρη πολυφάσματος, οὐρανόφοιτος,
αυρῶπις, τρικάρηνος, ἀπηνής, χρυσοβέλεμνος,
Φοίβη ἀπειρολεχής, φαεσίβροτος Εἰλείθυια,
ριστοίχου φύσεως συνθήματα τρισσὰ φέρουσα·
αἰθέρι μὲν πυρόεσσιν ἐειδομένη εἰδώλοις,
ἠέρα δ' ἀργεννοῖσι τροχάσμασιν ἀμφικάθημαι
γαῖα δ' ἐμῶν σκυλάκων δνοφερῶν γένος ἡνιοχεύει.

194. ΤΗΣ ΑΥΤΗΣ.

Οὐδὲν ἐν ἀθανάτοισι θεοῖς ποτε δία μάταιον,
οὐδ' ἀκράαντον ἔλεξε σοφοῖς Ἑκάτη θεοφήταις·
ἀλλ' ἀπὸ παγκράτοιο νόου πατρόθεν κατιοῦσα
αἰὲν ἀληθείης σελαγίζεται· ἀμφὶ δὲ μῆτις
ἔμπεδος ἀρρήκτοισι μένει λογίοις βεβαυῖα.
Δεσμῷ δ' οὖν κλήιζε· θεὴν γὰρ ἄγεις με τοσήνδε,
ὅσση ψυχῶσαι πανυπέρτατον ἤρκεσα κόσμον.

195. ΤΗΣ ΑΥΤΗΣ.

Ἠέριον μετὰ φέγγος, ἀπείριτον, ἀστεροπληθὲς,
ἀχραντον, πολὺ δῶμα θεοῦ λίπον· ἠδ' ἐπιβαίνω
γαίης ζωοτρόφοιο, τεῆς ὑποθημοσύνησι,
πειθοῖ τ' ἀρρήτων ἐπέων, οἷς δὴ φρένα τέρπειν

ἀθανάτων ἐδάη θνητὸς βροτός.....
Ἤλυθον εἰσαίουσα τεῆς πολυφράδμονος εὐχῆς,
ἣν θνητῶν φύσις εὗρε θεῶν ὑποθημοσύνησι...

196. ΤΗΣ ΑΥΤΗΣ.

Ἀλλ' οἱ μὲν καθύπερθε μετήοροι οὐρανίωνες,
ἐπερχόμενοι κούφῃσι μεθ' Ἁρπυίαισι φέρονται·

ἔμφα δὲ θειοδάμοισιν ἐπιμμύσαντες ἀνάγκαις,

193. HECATES.

De se ipsa.

Illa ego sum puella multiformis, cælum-scandens,
taurino-vultu, triceps, sæva, aureis-jaculis,
Phœbe expers-lecti, lucifera hominum Ilithyia,
triplicis naturæ compositiones ternas ferens;
in æthere quidem ignitis similis simulacris,
aera vero albis curriculis occupo, [nus regit.
terraque meorum catulorum tenebricosorum ge-

194. EJUSDEM.

Nihil inter immortales deos unquam diva vanum,
neque irritum dixit sapientibus Hecate dei-vatibus:
sed de omnipotenti mente a patre descendens
semper veritate illuminatur, circa autem prudentia
stabilis infractis manet oraculis fundata. [tam,
Vinculo igitur claude: deam enim ducis me tan-
quæ animare omnino-supremum valui mundum.

195. EJUSDEM.

Aeriam post lucem, immensam, stellis-plenam,
impollutam, amplam domum dei reliqui, atque incedo
per terram animalium-nutricem, tuis monitis,
sensuque ineffabilium verborum, quibus sane
[mentem delectare
immortalium didicit mortalis homo. . . .
Veni auditis tuis valde-prudentibus precibus,
quas mortalium natura invenit deorum monitis.

196. EJUSDEM.

At alii superne sublimes cælites,
citati levibus cum ventorum turbinibus (*seu* Har-
[pyiis) feruntur:
raptim autem deos-domantibus conniventes neces-
[sitatibus,

---

193. HECATES ORACULA.

lla ego cælestis varia sub imagine virgo,
aurina, atque triceps, immitis, et aurea vibrans
picula, natorumque expers Diana, simulque
ıx Lucina hominum; cujus tria symbola, mundı
rna elementa notant: ardentibus æthera formis
xhibeo; passim candentibus aera bigis
ısideo; terrasque regit tenebrosa meorum
ırba canum. FR. VIGER.

194. EJUSDEM.

il divos inter vacuum terroribus esse
il non divinis perfectum vatibus usquam
ıcra Hecate cecinit: sed magna ex mente supremi
ıpsa Patris, vero semper circundata fulget.
lanc circum meliore manet sapientia vultu,
cui fixos immota tenent oracula gressus.
Necte ergo me vinclis; tanto tibi numine diva
ducitur, ut valeat superos animare penates. FR. VIGER.

195. ALIUD.

Aeriam lucem et magni stellantia cæli
culmina, divinos linquo sanctosque penates,
telluremque peto, quo me tua dicta vocarunt,
visque arcana precum traxit, queis numina linguæ
mortali mulcere placet.....
En adsum, tua vota gradu, vocesque secuta,
quas hominum ingenium divino numine prompsit...
FR. VIGER.

196. ALIUD.

Verum sidereæ sublimia numina sedis,
cum rapidis simul Harpyiis impulsa feruntur;
atque adeo volucri, sub prima exordia lucis,

εἰς χθόν' ἐπειγομένως δ' ἠώϊον ἀΐσσουσι,
θνητοῖς ἐσσυμένως ὑποφήταις.....

in terram festinanter matutini irruunt, [rerum...
mortalibus cum-impetu interpretibus divinarum

197. ΤΗΣ ΑΥΤΗΣ.

Τίπτε μ' ἀεὶ θύοντος ἀπ' αἰθέρος ὧδε χατίζων
Θειοδάμοις Ἑκάτην με θεὴν ἐπέδησας ἀνάγκαις;....

Τοὺς μὲν ἀπειρήτοις ἐρύων ἴϋγξιν ἀπ' αἴθρης
ῥηιδίως, ἀέκοντας ἐπὶ χθόνα δῖαν ἄγεσθαι·
τοὺς δὲ μέσους μεσάτοισιν ἐπεμβεβαῶτας ἀήταις,
νόσφι πυρὸς θείοιο πανομφέας ὥσπερ ὀνείρους
εἰσκρίνεις μερόπεσσιν, ἀεικέα δαίμονας ἔρδων.

197. EJUSDEM.

Quare me semper ruente ab æthere huc indigens
deos-domantibus Hecaten me deam illigasti necessitatibus...?

Hos quidem inexpertis trahens illecebris ab æthere
facile, invitos in terram diam deducito :
illos medios mediis incedentes ventis, [somnia
absque igne divino, omnia-prædicentes tanquam
immittis hominibus, indigna dæmonibus faciens.

198. ΤΗΣ ΑΥΤΗΣ.

Ἀλλὰ τέλει ξόανον κεκαθαρμένον, ὥς σε διδάξω·
πηγάνου ἐξ ἀγρίοιο δέμας ποίει, ἠδ' ἐπικόσμει
ζώοισιν λεπτοῖσι κατοικιδίοις σκαλαβώταις·
σμύρνης καὶ στύρακος, λιβάνοιό τε μίγματα τρίψας
σὺν κείνοις ζώοισι, καὶ ἀθροίσας ὑπὸ μήνην
αὔξουσαν τέλει, αὐτὸς ἐπευχόμενος τήνδ' εὐχήν...
Ὅσσαι μορφαί μοι, τόσσοις ζώοις σε κελεύω,
καὶ σφόδρα ταῦτα τέλει· δάφνης δέ μοι αὐτογενέθλου
οἴκου ἐμοῦ χώρημα ποίει, καὶ ἀγάλματι πολλὰν
κείνῳ ἐπευχόμενος, δι' ὕπνον ἐμέ τοι ἀναθρήσεις.

198. EJUSDEM.

Sed confice simulacrum mundatum, ut te docebo:
ex ruta silvestri corpus fac atque adorna
animalibus exiguis domesticis stellionibus :
myrrhæ et styracis turisque mixturam tritam
cum illis animalibus, et collectam ubi luna [cem...
crescit, perfice, ipse desuper precans hancce pre-
Quot formæ mihi, tot animalibus te *uti* jubeo,
et fortiter hæc perfice : ex lauro autem mihi [sponte-nata
domus meæ receptaculum facito, et simulacro mul-
illi preces-addens in somnis me certe videbis. [tas

199. ΤΗΣ ΑΥΤΗΣ.

Ἤδη μοι σύγε πάντα πόει, ξοάνῳ δ' ἐν αὐτῷ
μορφή μοι πέλεται Δημήτερος ἀγλαοκάρπου,
εἵμασι παλλεύκοις, περὶ ποσσὶ δὲ χρυσοπεδίλοις,

ἀμφὶ δὲ τῇ ζώνῃ δολιχοὶ προθέουσι δράκοντες,
ἴχνεσιν ἀχράντοισιν ἐφερπύζοντες ἄνωθεν,
αὐτῆς ἐκ κεφαλῆς ἀρτώμενοι ἐς πόδας ἄκρους,
σπειρηδὸν περὶ πᾶσαν ἑλισσόμενοι κατὰ κόσμον...

199. EJUSDEM.

Jam tu mihi omnia facito, simulacroque in ipso
forma mihi est Cereris pulcrum fructum ferentis,
vestibus omnino-candidis, et circa pedes aureis- [calceis;
circaque zonam obliqui percurrunt dracones,
vestigiis impollutis erepentes sursum,
ipso ex capite suspensi ad pedes extremos,
in-orbem circum totam voluti secundum ordinem...

---

acta gradu, clausisque oculis, victricia divûm
carmina quo rapiunt, mortali e pectore ducta,
in terras delata ruunt..... FR. VIGER.

197. ALIUD.

Cujus inops rerum, volucri me ex æthere ductam
huc Hecaten versu divos cogente vocasti?....
gnotis alios summa compellis ab æthra
carminibus, licet invitos, succedere terris :
at medios mediis vectos sub nubila ventis,
divino igne procul, velut fatalia turbæ
somnia mortali pandens, indigna reponis
dæmonibus. FR. VIGER.

198. ALIUD.

Purum absolve mihi simulacrum, quale docebo :
silvestri e ruta sacrum mihi perfice corpus;
accedat tenuis mediisque penatibus errans
stellio, quem styracis, myrrhæ, turisque sabæi
pulvere, crescentis commisce ad lumina Phœbes;
dumque instas operi, simul hæc mihi concipe vota...
Quot mihi sunt formæ, tot misce animalcula dextra
sedulus, atque ultro-nascentis brachia lauri
in nostram contexe domum; sic multa precatus
effigiem, somni tandem me tempore cernes.
FR. VIGER.

199. ALIUD.

Cuncta mihi molire manu, frugumque potentis
effigiem Cereris conflata ostendat imago.
Candida vestis eat, pedibus sese aureus indat
calceus; at zonam sine labe volumina circum
plurimus anguis agat, summoque a vertice pandens,
ultima producto stringat vestigia lapsu,
ac pulcre implicitis circum undique flexibus erret....

Ἢ Παρίοιο λίθου, ἢ εὐξέστου ἐλέφαντος...

Aut ex Pario lapide, aut bene-polito ebore...

200. ΤΗΣ ΑΥΤΗΣ.

Τίς βροτὸς οὐ πεπόθηκε χαρακτῆρας ὀπάσασθαι
χρυσοῦ καὶ χαλκοῦ καὶ ἀργύρου αἰγλήεντος;
Τίς δὲ τάδ' οὐ φιλέει; τῶν δή, καθύπερθεν ἐφεστῶσ'
εἰς ἓν ἀγειρομένων, εἴρω πολυμοιρέα φωτῶν...

200. EJUSDEM.

Quis mortalis non desideravit sculpta signa perse- [qui
ex auro et ære et argento splendido?
Quis vero ista non amat? quibus superne immi- [nens
in unum collectis connecto multifaria hominum.

201. ΤΗΣ ΑΥΤΗΣ.

Οὐ λαλέω, κλείσω δὲ πύλας δολιχοῖο φάρυγγος.
Νυκτὸς γὰρ κέντροισιν ἀχρειοτάτοις προσελαύνει
Τιτηνὶς κερόεσσα θεή * κακοὺς ἄρ' ἰδοῦσα.

201. EJUSDEM.

Non loquor, claudam autem fores longarum fau- [cium.
Noctis enim ad centra minime utilia advehitur
Titania cornuta dea, malos sane quia vidit.

202. ΤΗΣ ΑΥΤΗΣ.

Λυέσθω φύσεως * δεσμά, ἵνα σοῖσι πίθωμαι.
Ὦ κραδίη, τί λέληκας ἀναλκείησι τυπεῖσα;
Ὡς ποθέεις μαθέειν, ὅ σε μὴ θέμις ἐρεείνειν.
Στῆτε πόθου, παύσασθε βίης, τυτθοί περ ἐόντες.

202. EJUSDEM.

Solvuntor naturæ vincula, ut tuis parcam.
O pectus, quid locutum es, infirmitatibus *tuis* per- [culsum *i. e.* laborans?
Namque didicisse cupis, quod te nefas est quæ- [rere.
Absistite cupiditate, cessate ab violentia, quamvis [pusilli sitis.

203. ΤΗΣ ΑΥΤΗΣ.

Περὶ τοῦ Χριστοῦ ἐρωτήσασιν.

Ὅττι μὲν ἀθανάτη ψυχὴ μετὰ σῶμα προβαίνει
γιγνώσκει σοφίῃ τετιμημένος· ἀλλά γε ψυχὴ
ἀνέρος εὐσεβίῃ προφερεστάτη ἐστὶν ἐκείνου.

203. EJUSDEM.

De Christo interrogantibus.

Quod quidem immortalis anima corpori antecellit,
cognoscit *vir* sapientiæ honore-affectus: sed [anima
viri pietate præstantissima est illius.

204. ΤΗΣ ΑΥΤΗΣ.

Σῶμα μὲν ἀδρανέσιν βασάνοις αἰεὶ προβέβληται·
ψυχὴ δ' εὐσεβέων εἰς οὐράνιον πέδον ἵζει.

204. EJUSDEM.

Corpus quidem debilitantibus cruciatibus semper [oppositum est:
anima autem piorum cælesti solo insidet.

205. ΒΑΚΙΔΟΣ.

Τιθορεῦσι καὶ Θηβαίοις.

Ἀλλ' ὁπόταν Τιθορεὺς Ἀμφίονί τε Ζήθῳ τε
χύτλα καὶ εὐχωλὰς μειλίγματ' ἐνὶ χθονὶ χεύῃ,

205. BACIDIS.

Tithorensibus et Thebanis.

Nempe quando Tithorensis Amphionique Zethoque
libamina et precationum lenimenta humi fuderit,

Aut secto ex ebore, aut Pario de marmore surgat.

FR. VIGER.

200. ALIUD.

Cui non mortali jucundus in ære character
argentove nitens, aut fulvo impressus in auro?
Cui non chara homini, quæ cælitus ipsa gubernans
diversas hominum soleam connectere sortes?

FR. VIGER.

203. ALIUD.

De Christo interrogantibus.

Morte carere animas exutas corpore, novit
quemcunque exornat sapientia; sed pietate
est anima illius quæ longe excelluit omnes.

FR. VIGER.

204. ALIUD.

Illius invalidos corpus tulit usque dolores,
ast anima adscendit cælestia templa piorum.

APUD GALL.

205. BACIDIS.

Tithorensibus et Thebanis.

Inferias quando a Tithorensi plebe precesque
et vota accipiet cum fratre Amphione Zethus.

θελγομένου ταύροιο κλυτοῦ μένει ἠελίοιο,
καὶ τότε δὴ πεφύλαξο πόλει κακὸν οὐκ ἀλαπαδνὸν
ἐρχόμενον· καρποὶ γὰρ ἀποφθινύθουσιν ἐν αὐτῇ,
γαίης δασσαμένων, Φώκου δ' ἐπὶ σῆμα φερόντων.

206. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἰς τὴν Μεσσηνίων κάθοδον.

Καὶ τότε δὴ Σπάρτης ἀπ' ἀγλαὸν ἄνθος ὀλεῖται,
Μεσσήνη δ' αὖτις οἰκήσεται ἤματα πάντα.

207. ΑΜΦΙΛΥΤΟΥ ΤΟΥ ΑΚΑΡΝΑΝΟΣ.

Πεισιστράτῳ.

Ἔρριπται δ' ὁ βόλος, τὸ δὲ δίκτυον ἐκπεπέτασται·
θύννοι δ' οἰμήσουσι σεληναίης διὰ νυκτός.

208. ΣΙΒΥΛΛΑΣ.

Λυδοῖς.

Ὦ μέλεοι, τί σπεύδεθ' ἃ μὴ θέμις· οὐ γὰρ ἐάσει
Ζεὺς ὕπατος, Φοῖβός τε καὶ ὁ κλυτὸς Ἀμφιάραος·
ἀλλά γ' ἐμῶν ἐπέων πείθεσθ' ἀψευδέσι χρησμοῖς,
μὴ κακὸν οἶτον ὄλοισθε παρὲκ θεοῦ ἀφραίνοντες.

209. ΤΗΣ ΣΑΜΙΑΣ (?) ΣΙΒΥΛΛΗΣ.

Ἐξ Ἰάδος χώρης ἥξει [σοφὸς] Ἰταλίδῃσιν.

210. ΕΞ ΑΔΗΛΩΝ ΣΙΒΥΛΛΕΙΩΝ.

Καὶ τότ' Ἀθηναίοισι βαρύστονα κήδεα θήσει
Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, οὗπερ κράτος ἐστὶ μέγιστον,
νηυσὶ φερεπτολέμοισι μάχην καὶ δηιοτῆτα,
ὀλλυμέναις δολεροῖσι τρόποις, κακότητι νομήων.

211. ΑΛΛΟΣ.

Αὐχοῦντες βασιλεῦσι Μακηδόνες Ἀργεάδῃσιν,
ὑμῖν κοιρανέων ἀγαθὸν καὶ πῆμα Φίλιππος·

pellecto tauro incliti vi solis,
tunc sane tueare urbem a malo haud-dissipabili
ingruente; fruges enim pereunt in ipsa,
illis e terra *ablata* inter se dividentibus, Phocique [in monumentum ferentibus.

206. EJUSDEM.

De Messeniorum reditu.

Et tunc sane Spartæ splendidus flos peribit,
Messeneque rursus habitabitur *per* dies omnes.

207. AMPHILYTI ACARNANIS.

Pisistrato.

Immissus est jactus, reteque explicatum est:
thynni autem irruent noctu, lucente luna.

208. SIBYLLÆ.

Lydis.

O miseri, quid properate quæ non fas *est*: non [enim sinet
Jupiter summus, Phœbusque et inclitus Amphia- [raus:
sed enim meorum verborum credite veris oraculis,
ne mala clade pereatis invito deo desipientes.

209. SAMIÆ (?) SIBYLLÆ.

Ex Ionia terra veniet [sapiens] Italis.

210. EX INCERTIS SIBYLLINIS.

Ac tum Atheniensibus graviter-gementes curas im- [ponet
Jupiter altitonans, cujus potestas maxima est,
navibus belligeris pugnam et certamina,
pereuntibus per dolosas artes, improbitate pasto- [rum.

211. ALIUD.

Gloriantes regibus Macedones Argeadis,
vobis regnans bonum et malum Philippus *est*:

Phœbus Agenoreum irradiat quum lumine taurum,
tum noxam ingentem vitato quæ ingruit urbi.
Nam fruges in agris pereunt, si siveris illos
demere de terra, Phocique apponere busto.

ROM. AMAS. EMEND.

206. EJUSDEM.

De Messeniorum reditu.

Amittet florem imperii tunc Sparta nitentem,
atque omni rursus Messene habitabitur ævo.

ROM. AMAS.

209. SAMIÆ(?) SIBYLLÆ.

Ausoniis veniet sapiens ab Ionide terra. ALEXAND.

210. EX INCERTIS SIBYLLINIS.

Ac tum Cecropidis luctum gemitumque ciebit
Juppiter altitonans, rerum cui summa potestas;
navibus immittet duri certamina belli,
quas dolus exitio dabit, improbitasque regentum.

PAUSAN. ED. DID.

211. ALIUD.

Æmathiæ populi, queis Argeadæ gloria reges,
commoda nunc pariet, regnans, nunc damna Philip- [pus:

ἤτοι ὁ μὲν πρότερος πόλεσιν λαοῖσί τ' ἄνακτας
θήσει· ὁ δ' ὁπλότερος τιμὴν ἀπὸ πᾶσαν ὀλέσσει,
δηθεὶς ἑσπερίοισιν ὑπ' ἀνδράσιν ἠῴοις τε.

212. ΑΛΛΟΣ.

Τῆς ἐπὶ Θερμώδοντι μάχης ἀπάνευθε γενοίμην,
αἰετὸς ἐν νεφέεσσι καὶ ἠέρι θηήσασθαι.
Κλαίει ὁ νικηθεὶς, ὁ δὲ νικήσας ἀπόλωλεν.

213. ΑΛΛΟΣ.

Τὴν δ' ἐπὶ Θερμώδοντι μάχην μένε, παμμέλαν ὄρνι·
τηνεί τοι κρέα πολλὰ παρέσσεται ἀνθρώπεια.

214. ΑΛΛΟΣ.

Ἀλλ' ὁπόταν μήκιστος ἵκῃ χρόνος ἀνθρώποισι
ζωῆς, εἰς ἐτέων ἑκατὸν δέκα κύκλον ὁδεύων,
μέμνησ', ὦ Ῥωμαῖε, καὶ οὐ μάλα λήσεαι αὐτὸς
μεμνῆσθαι τάδε πάντα· θεοῖσι μὲν ἀθανάτοισι
ῥέζειν ἐν πεδίῳ παρὰ Θύμβριδος ἄπλετον ὕδωρ,
ὅππη στεινότατον, νὺξ ἡνίκα γαῖαν ἐπέλθῃ,
ἠελίου κρύψαντος ἑὸν φάος· ἔνθα σε ῥέζειν
ἱερὰ παντογόνοις Μοίραις ἄρνας τε καὶ αἶγας
κυανέας, ἐπὶ ταῖς δ' Εἰλειθυίας ἀρέσασθαι,
παιδοτόκους θυεέσσιν, ὅπη θέμις. Αὖθι δὲ Γαίῃ
πληθομένῃ χοῖρός τε καὶ ὗς ἱεροῖτο μέλαινα.
Ζάλευκοι ταῦροι δὲ Διὸς παρὰ βωμὸν ἀγέσθων
ἤματι, μηδέ τε νυκτί. Θεοῖσι γὰρ οὐρανίοισιν
ἡμέριος πέλεται θυέων τρόπος. Ὣς δὲ καὶ αὐτοῖς
ἱρεύειν· δαμάλης δὲ βοὸς δέμας ἀγλαὸν Ἥρης
δεξάσθω νηὸς παρὰ σεῦ. Καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων,
ὅς τε καὶ Ἥλιος κικλήσκεται, ἶσα δεδέχθω
θύματα Λητοΐδης· καὶ ἀειδόμενοί τε Λατῖνοι
παιᾶνες κούροις κούρῃσί τε νηὸν ἔχοιεν
ἀθανάτων· χωρὶς δὲ κόραι χορὸν αὐταὶ ἔχοιεν,

scilicet ille prior urbibus populisque principes
imponet : hic autem junior honorem omnem per-
domitus hesperiis sub viris eoisque. [det,

212. ALIUD.

Utinam a pugna ad Thermodontem commissa longe
aquila in nubibus et aere, ut spectarem! [forem,
Flet victus; qui autem vicit, perit.

213. ALIUD.

Ad Thermodontem pugnam exspecta, atra avis;
illic sane carnes multæ aderunt humanæ.

214. ALIUD.

At quando longissimum venerit tempus hominibus
vitæ, in annorum centum decem orbem ambulans,
memento, o Romane, neque nimis oblivisceris ipse
meminisse hæcce cuncta : diis quidem immortali-
[bus
operari in campo juxta Tiberis ingentem aquam,
ubi angustissima est, nox cum terram adierit,
sole occultante suum lumen : hic te facere
sacra omniparentibus Parcis agnisque et capris
nigris, et insuper Ilithyias placare [Telluri
genitrices hostiis, prout justum est. Dehinc autem
omnia-suppeditanti porcusque et sus sacrificetur
Valde-albi tauri Jovis ad aram ducuntor, [nigra.
interdiu, neque noctu. Diis enim cælestibus
diurnus *amicus* est sacrorum mos. Sic et illis [nis
sacrificandum : juvencæ bovis corpus nitidum Juno-
accipiat templum a te. Et Phœbus Apollo,
quique et Sol appellatur, paria accipiat
sacrificia Latoides : et cantati Latini
pæanes a pueris puellisque templum teneant
immortalium; seorsum autem puellæ chorum ipsæ
[teneant.

---

namque duces major populis atque urbibus amplis,
imponet; sed enim Hesperiis domitus minor armis,
mox etiam Eois, illustres perdet honores.
ROM. AMAS.

212. ALIUD.

Di faxint ne Thermodontia prælia spectem;
ni celsa librer nube volans aquila. LEON. ARETIN.

213. ALIUD.

Heus! Thermodontea mane, ales, prælia, fusce;
suppetet humani corporis esca tibi. LEON. ARETIN.

214. ALIUD.

Ast ubi mortalis longissima venerit ætas
vitæ, centenis denis redeuntibus annis,
sis, Romane, memor, nec te oblivia fallant,
sis memor, ut facias Dis immortalibus illo
rem sacram in campo, quem Tybridis adluit unda
non brevior tenebris terras ubi texerit atris,
solque suum jubar abdiderit. Tum victima Parcis
agnorum atque ovium pariter cadat oceaninis.
Postea cæruleæ placantor et Ilithyiæ
Lucinæ, quibus has sacris decet; inde feraci
Telluri porcus mactetur cum sue nigra.
Inde boves albi adducantor ad aram,
idque die, haud noctu : nam Dis cælestibus una
sacra diurna placent, simili ratione juvenca
Junoni nitida et labis mactabitur expers.
Hinc et sacra feret paria abs te Phœbus Apollo,
Latona genitus, quem solem nomine dicunt;
Pæanasque canant sublata voce Latini
ædibus in sacris pueri innuptæque puellæ;
ex alia pueri dicant sua carmina : quorum

καὶ χωρὶς παίδων ἄρσην στάχυς, ἀλλὰ γονήων
πάντων ζωόντων, τοῖς ἀμφιθαλὴς ἔτι φύτλη.
Αἱ δὲ γάμου ζεύγλαισι δεδμημέναι ἤματι κείνῳ
γνὺξ Ἥρης παρὰ βωμὸν ἀοίδιμον ἑδριόωσαι
δαίμονα λισσέσθωσαν, ἅπασι δὲ λύματα δοῦναι
ἀνδράσιν ἠδὲ γυναιξὶ, μάλιστα δὲ θηλυτέρῃσι.
Πάντες δ' ἐξ οἴκοιο φερέσθων, ὅσσα κομίζειν
ἐστὶ θέμις θνητοῖσιν ἀπαρχομένοις βιότοιο,
δαίμοσι μειλιχίοισιν ἱλάσματα, καὶ μακάρεσσιν
οὐρανίδαις· τὰ δὲ πάντα τεθησαυρισμένα κείσθω
ὄφρα τελῇ θυμέλῃσι, καὶ ἀνδράσιν ἑδριόωσιν
ἔνθεν πορσύνῃς μεμνημένος. Ἤμασι δ' ἔστω
νυξί τ' ἐπασσυτέρῃσι θεοστέπτους παρὰ θώκους
παμπληθὴς ἄγυρις· σπουδὴ δὲ γέλωτι μεμίχθω.
Ταῦτά τοι ἐν φρεσὶ σῇσιν ἀεὶ μεμνημένος εἶναι,
καί σοι πᾶσα χθὼν Ἰταλὴ καὶ πᾶσα Λατίνη
αἰὲν ὑπὸ σκήπτροισιν ὑπαυχένιον ζυγὸν ἕξει.

et seorsum puerorum mascula pubes, sed *illi* qui- [bus parentum
omnium viventium utraque florens *est* adhuc ge- [neratio.
Illæ autem *quæ* nuptiarum jugo domitæ *sunt* die [illa
genu-flexo Junonis juxta aram sedentes decantatam, [*tote*
divam precentur, omnibusque piacula dare *memen-*
viris atque mulieribus, maxime autem magis-femi- [neis.
Omnesque e domo ferunto, quæcunque portare
justum est mortalibus primitias-solventibus victûs,
divis mitibus piacula, et beatis
cælitibus : hæc et omnia congesta jacento
ut largiaris ludis et viris assidentibus
inde præbeas memor. Diebus autem esto
noctibusque crebris juxta pulvinaria diis ornata
quam-plurimus cœtus : seria autem risu miscentor.
Harum rerum sane in mentibus tuis semper me- [mor sis *oportet*,
et tibi omnis terra Itala et omnis Latina
semper sub sceptris collare jugum habebit.

215. ΣΙΒΥΛΛΗΣ ΤΗΣ ΕΡΥΘΡΑΙΑΣ.

Ἀλλὰ τί δὴ πανόδυρτος ἐπ' ἀλλοτρίοισι πάθεσσι
θέσφατα φοιβάζω, λυσσώδεα μοῖραν ἔχουσα,
οἴστρου δὲ σφετέρου καταγεύομαι ἀλγινόεντος
[ἐννεάτῃ γενεῇ] χαλεπὸν κατὰ γῆρας ἔχουσα,
μαινομένη μὲν ἐνὶ θνητοῖς, καὶ ἄπιστα λέγουσα,
πάντα δ' ὑπὲρ προϊδοῦσα βροτῶν δυσανάσχετα κήδη;
Καὶ τότε μοι φθονέσας Λητοῦς ἐρικυδέος υἱὸς
μαντοσυνης, παθέων δὲ κατοικ[τίσσας] ὀλοὸν κῆρ,
ψυχὴν ἐκλύσει δεσμευομένην ἐνὶ λυγρῷ
σώματι, σαρκο[λιπῆ δι]οϊστεύσας γεγα[υῖαν].

215. SIBYLLÆ ERYTHRÆÆ.

Sed quid sane ad-omnia-gemens de alienis malis
oracula prædico, rabiosam sortem habens,
œstrique mei experior dolores,
nona ætate, difficilem senectutem habens [cens,
furens quidem inter mortales, et non-credenda di-
omnesque pro mortalibus prævidens intolerabiles [curas?
Atque tunc mihi invidens Latonæ valde-gloriosæ [filius
ob divinandi-artem, ærumnas autem miseratus per- [nicioso corde,
animam exsolvet vinctam in tristi
corpore, jaculo-figens *me* eam quam-caro-linquit [factam.

---

vivat uterque parens, superis vescatur et auris.
At quæ nuptarum fuerint numeroque locoque,
adsideant flexis genibus Junonis ad aram,
divam exorantes, cunctorum ut vota secundet,
vota quidem et marium, magis at muliebria vota.
Quilibet e que domo secum ferat omnia, quæ fas
mortales Superis, ceu primitias epularum,
mitibus et divis, divis offerre beatis.
Omnia cælitibus sint hæc cumulata per aras,
ex his suppedites ut femellis maribusque,
qui sacris aderunt : etenim noctesque diesque
vis hominum præsens ad pulvinaria divûm
ingens sit numero, ludicra et seria tractans.
Hæc adeo tibi sint memori bene condita mente :
Itala sic tellus omnis omnisque Latina
æternum tua sceptra colet, tua jussa capesset.

IN VERSIONE ZOSIMI, EDIT. BASIL. p. 22.

215. SIBYLLÆ ERYTHRÆÆ.

Sed quia luctificis aliena incommoda verbis
vaticinor, rabie fatali percita mentem,
et proprii stimulis infelix torqueor œstri,
ætatis nonæ senium jam passa malignum,
in medioque furens hominum, sed credita nunquam,
intoleranda canens venturis fata diebus.
Idcirco magnus Latonæ filius, artis
invidia, fors et luctum miseratus acerbum,
corporeis animam vinclis, heu! sera morantem,
eripiet, jaculo figens exsanguia membra.

Ἔνθ' ἄρα μοι ψυχὴ μὲν ἐς ἠέρα π[ω]τηθεῖσα,
πνεύματι συγκραθεῖσα, βροτῶν δ' εἰς οὔατα πέμψει
κληδόνας ἐν πυκινοῖς αἰνίγμασι συμπλεχθείσας.
Σῶμα δ' ἀεικελίως ἄταφον πρὸς μητέρος αἴης
κείσεται· οὐ γάρ τις θνητῶν ἐπὶ γαῖαν ἀμήσει,
οὐδὲ τάφῳ κρύψει· κατὰ γὰρ χθονὸς εὐρυοδείης
δύσεται αἷμα μέλαν τερσαινομένοιο χρόνοιο·
ἔνθεν δὴ πολλῆς ἀναδύσεται ἔρνεα ποίης,
ἥ καταβοσκομένων μήλων εἰς ἥπατα δῦσα,
ἀθανάτων δείξει βουλεύματα μαντοσύνῃσι.
Σαρκῶν δ' ὄρνιθες [πτερο]είμονες αἴκε πάσωνται,
μαντοσύνην θνητοῖσιν ἀληθέα ποιπνύσουσι.

Hîc igitur anima mea in aerá quæ-avolaverit,
vento commixta, mortalium in auras mittet
sonitus densis ambagibus implicitos.
Corpus autem indigne insepultum supra matrem terram
jacebit : non enim quisquam mortalium supra terram excipiet,
neque sepulcro condet; namque terram latas-vias-habentem
subibit sanguis niger siccante tempore :
inde sane multæ surget soboles herbæ,
quæ pascentium ovium jecur subiens,
immortalium ostendet consilia vaticiniis.
Carnesque aves pennis-vestitæ quæ *meas* comederint,
vaticinium mortalibus verum satagent.

216. ΑΛΛΟΣ.

Ῥωμαίοις.

Ὅσσα τέρα καὶ ὅσσα παθήματα δαίμονος αἴσης,
ἱστὸς ἐμὸς λύσει, τάδ' ἐνὶ φρεσὶν αἴκε νοήσῃς,
Ῥώμη, ἐμοὶ πίσυνος. Καί τοί ποτε φημὶ γυναῖκα
ἀνδρόγυνον τέξεσθαι ἔχοντά περ ἄρσενα πάντα,
νηπίαχαί θ' ὅσα θηλύτεραι φαίνουσι γυναῖκες.
Οὐκ ἔτι δὴ κρύψω, θυσίας δέ τοι ἐξαγορεύσω
προφρονέως Δήμητρι καὶ ἁγνῇ Περσεφονείῃ.
Ἴστω δ' αὐτὴ ἄνασσα θεά, τὰ μὲν εἴκε πίθηαι
σεμνοτάτῃ Δήμητρι καὶ ἁγνῇ Περσεφονείῃ.
Θησαυρὸν μὲν πρῶτα νομίσματος εἰς ἓν ἀθροίσας,
ὅττι θέλεις, ἀπὸ παμφύλων πόλεών τε καὶ αὐτῶν,
μητρὶ Κόρης Δήμητρι κέλευ θυσίαν προτίθεσθαι.
Αὐτὰρ δημοσίᾳ κέλομαί σε τρὶς ἐννέα ταύρους
φανάς, ἠϋκέρους θυέμεν λευκότριχας, αἴ κεν
ὑμετέρᾳ γνώμῃ κάλλει προφερέσταται ὦσιν.
Παῖδας, ὅσας πάρος εἶπα, κέλευ Ἀχαϊστὶ τάδ' ἔρδειν,
ἀθανάτην βασίλισσαν ἐπευχομένας θυέσσιν

216. ALIUD.

Romanis.

Quotquot *sunt* prodigia et casus divinæ sortis,
tela mea expediet, hæc si mente concipias,
Roma, mihi credens. Et sane quondam dico feminæ
androgynum partu-nasciturum, habentem quidem mascula cuncta,
et quotcunque infantes muliebriter ostendunt feminæ.
Non jam celabo, sacrificiaque tibi eloquar
promta-mente Cereri et castæ Proserpinæ.
Scito autem ipsa regina Dea, hæc si credideris
sanctissimæ Cereri et castæ Proserpinæ.
Thesaurum quidem primum numorum cum collegeris,
quot vis, ex cujuscunque-gentis urbibus et ipsis
matri Puellæ Cereri jube sacrum proponi.
Immo publice jubeo a te ter novem vaccas *vobis*,
nitidas, bene-cornutas, immolari, albos-pilos-*habentes*, quæ
vestra quidem sententia pulcritudine eximiæ sint.
Puellas, quas prius dixi, jube Achaico-more ista facere,
immortalem reginam precantes suffiminibus

Hinc anima in tenues auras diffusa feretur,
mixtaque cum ventis, hominum portabit ad aures,
rerum præsagos sonitus atque omina cæca.
At corpus matrem supra deforme jacebit
tellurem : neque enim quisquam mandare sepulcro
injectave volet miseram me condere arena.
Ergo mihi tellus bibet arida sanguinis imbrem;
hinc multas variasque dabit fecundior herbas,
Unde jecur pecudum subiens vis certa futuri
consilia ostendet terris arcana deorum;
at volucres plumis agiles, mea viscera pastæ,
exin fatidico cantu ventura docebunt.

C. ALEXAND.

216. ALIUD.

Romanis.

Omnia prodigia et fatales ordine casus
tela mea expediet, memori si mente recondas,
Roma, mihi docilis. Nam partum femina quondam
ancipitis sexus edet, cui signa virilis sint
cuncta quidem generis, sed et omnia protinus ad-
conspicienda, gerunt quæ prima ætate puellæ.
Disce quibus jam tunc operandum sit tibi sacris
et Cereri et natæ Cereris : dea testis adesto,
Persephonæ si parueris sanctæque parenti.
Thesaurum aggestis primum componere nummis
cura sit, undelibet quæsitum, omnesque ferunto
dona Deæ matri studiis certantibus urbes.
Tum populi sumptu vaccas ter habere novenas
cura sit, eximias candore et cornibus altis,
quas tu, sacra Diis pulcerrima, ferre memento,
sic tamen ut totidem formosa ætate puellæ,
sacra ferant pure, sancte, rituque Pelasgo,

σεμνῶς καὶ καθαρῶς. Τότε δὴ μετέπειτα δεχέσθω
ἔμπεδ' ἀφ' ὑπετέρων ἀλόχων ἱέρ'· αὐτὰρ ἐπ' αὐτοῖς,
ἱστῷ ἐμῷ πίσυνοι, λαμπρὸν φάος αἶδε φερόντων
σεμνοτάτῃ Δήμητρι· τὸ δεύτερον αὖτε λαβοῦσαι
τρὶς τόσα νήφαλα πάντα πυρὸς μαλεροῖο τιθέντων,

ὅσσαι ἐπισταμένως θυσίαν [γεραιαὶ] προτίθενται.
Προφρονέως δ' ἄλλαι Πλουτωνίδι τόσσα λαβοῦσαι
ὅσσαι ἐν ἡλικίῃ νεοθηλέα θυμὸν ἔχουσιν
νηπίαχαι, σεμνὴν Πλουτωνίδα παντοδίδακτον
ἐν πάτρᾳ εὐχέσθων μίμνειν, πολέμου κρατέοντος,
λήθην Ἑλλήνεσσι πεσεῖν πόλεώς τε καὶ αὐτῆς.
Θησαυρὸν δ' ἕτεραι καὶ παρθένοι ἔνθα φερόντων,
ἱστῷ θειοπαγεῖ νυμφάσματα ποικίλα, [σεμνὴ
Πλουτωνὶς] κοσμοῖτο ὅπως σχεσίῃσι [καλῇσι].
Προφρονέως δ' ὅτι κάλλιστον καὶ εὐκτὸν ἐπ' αἶαν
ὡς θνητοῖσιν ἰδέσθαι ἐπέπλετο καί [τε] φέρεσθαι,
ἱστῷ σύμμικτον δῶρον βασιληίδι κούρῃ.
Αὐτὰρ ὅτ' ἂν Δήμητρι καὶ ἁγνῇ Περσεφονείῃ
γαίας ὑμετέρας ἀπερυκέμεναι ζυγὸν αἰεί,
Αἰδωνεῖ Πλούτωνι βοὸς κυανότριχος αἷμα,

λαμπροῖς εἵμασι κοσμητοὺς, μετὰ ποιμένος, ὅστις

[λήματι] ᾧ πισυνος βοὸς ἄρτεμος αὐτὸς ὅδ' ἔσται,
ὅσσοι τ' ἄλλοι ὁμοῦ πίσυνοι κατὰ πατρίδ' ἔασσι.
Μὴ γὰρ ἀπιστόφιλος θυσίαισιν ἀνὴρ παρεπέσθω·
ἔξω δ', ἔνθ' ἀνόμιστον ἐπέπλετο φωτὶ τάδ' ἔρδειν.
Νούπιστοι καταδαιτὸν ἔχειν θυσίαν, κατὰ δ' αὐτὴν

ὅστις ἂν ἡμετέρων χρησμῶν ἴδρις ἐς τόδ' ἵκηται
σεμνὸν Φοῖβον ἄνακτα μετελθέτω ἐν θυσίαισι,
προφρονέως βωμοῖς ἐπὶ πίονα μηρία καύσας,
αἰγῶν παλλεύκων νεάτην· ἀτὰρ οἴδατε πάντες,

λισσέσθω Φοῖβον Παιήονα, κρᾶτα πυκάσσας,
ἱκτῆρες πίπτοντες, ὅπως [λύσησθε κακοῖο].

sancte et pure. Tum sane deinde accipiat *dea*
solida a vestris uxoribus sacra; atque insuper istis,
telæ meæ credentes, splendidam facem illæ ferunto
augustissimæ Cereri; secundo autem capientes
ter tot *sacra* sobria *i. e.* vini libationibus carentia,
[ignis violenti cuncta *esse* faciunto,
quæ scienter sacrificium vetulæ offerunt.
Prompta-mente aliæ Plutonidi tot capientes
quæ in ætate floridum animum habent [tem
infantes *puellæ*, venerandam Plutonida omnia-scien-
in patria precantor ut maneat, bello invalescente,
oblivioque Græcis incidat etiam civitatis ipsius.
Thesaurum aliæ et virgines hic ferunto, [randa
telæ a-diis-contextæ varia nuptæ-ornamenta, vene-
Plutonis ut adornetur vestibus pulcris. [terra
Prompta-mente quod pulcherrimum et optabile in
ut mortalibus videndum fuerit, et hoc afferre me-
telæ commixtum donum reginæ puellæ. [minerint,
Ut vero Cererem et castam Proserpinam *precatæ*
terra vestra avertere jugum semper, [*erunt*
Orco Plutoni bovis nigros-pilos-*habentis* sangui-
[nem *profundere*
jubete splendidis vestibus ornatos, cum pastore
[*i. e.* magistratu, qui
huic consilio docilis bovis scissor ipse erit,
quotquotque alii pariter dociles in patria sunt.
Ne enim incredulus vir sacra comitetur :
foras *esto*, ubi non-fas fuit homini hæcce operari.
Qui mente-fideli *sunt his* convivali adesse sacrifi-
[cio *datur*, et per istud
qui nostrorum oraculorum sciens ad hoc venerit,
venerandum Phœbum regem adeat in sacris,
prompta-mente in aris pinguia femora adolens,
caprarum candidarum recentissime-natam : sed
[scitote omnes,
precator *ille* Phœbum Pæana, capite velato,
suppliciter procumbentes ut liberemini a malo.

Divæ immortali. Tum vestræ deinde sequentes
matronæ gravibus cumulent altaria donis,
ardentesque faces, sic fert mea tela, coruscent.
Rursus at augustæ Cereri sua munera portent
sobria, ter numero totidem, et flagrantibus aris
imponant, quibus est ætas matura senecta,
et longus sacrorum usus. Plutonida sed vos
inprimis colite, ætatis quas florida vestit
gratia; vos sanctam Plutonida, cuncta videntem,
orate, ut patriam bellis surgentibus urbem
protegat, utque sui Græcis oblivia mittat.
Thesaurum inde aliæ, ditissima dona, puellæ,
intentasque ferant divino stamine telas,
gaudeat ut digno conjux Plutonis amictu.
Tum quod inest cunctis pulcrum atque optabile terris,
et quidquid gratum spectare et habere decorum est,
reginæ Cereris natæ mixta omnia portent.
Ut vero sanctam Cererem natamque verendam
oravere, malum patriis avertere terris,
hinc ipsum fuso Plutonem sanguine placent
cærulei bovis, et festis in vestibus adsint
cum pastore suo : bovis impiger ille calentis
viscera proscindat; patriæ tum quisquis amicus.
Nemo etenim sacris incredulus, impius, adsit :
turba profana foras, cui non hæc tangere fas est.
Tractent sacra pii, et soli ad convivia Divûm
accedant, nostris præbent qui versibus aurem;
hi vero tibi, Phœbe, Deus venerande, litabunt,
imponentque aris, pinguissima fercula, capras
candentes centum. Mea qui præcepta tenetis,
suppliciter proni, velato vertice, Phœbum
orate, ut vobis procul infortunia pellat.

Νοστήσας δ' ἀπὸ τοῦ βασιληΐδα πότνιαν Ἥρην,
ἀργὴν βοῦν θύων πατρίοισι νόμοισι κατ' αἶσαν,
ὑμνεῖν, αἵ γένεϊ προφερέστεραι ὧσ' ἐνὶ λαοῖς,
καὶ νήσων ναέται, τὴν ἀντιπάλων ὅτ' ἂν αἶαν
οὐ δόλῳ, ἀλλὰ βίᾳ Κυμαΐδα πρόφρονες [αὖτε]
νάσσονται, σεμνῆς βασιληΐδος [αἴκε τίθησθε]
ἐν πατρίοισι νόμοις Ἥρας ξόανόν τε κατ' οἶκον.
Ἵξει δ', ἂν μύθοισιν ἐμοῖς τάδε πάντα [τιθέντες]
σεμνοτάτην βασίλισσαν ἐπέλ[θητ'] ἐν θυσίαισιν.
Ἐν πολλῷ χρόνῳ αὖ τό τ' ἐφ' ὕστερον ὅς κεν ἐπ' αὐ-
νήφαλά κεν ῥέξας, ὅσαι ἡμέραι εἰς ἐνιαυτόν, [τοῖς
ὅς κε τάδε ῥέξει, κείνου κράτος ἔσσεται αἰεί.
Νηφαλίμων ἀρνῶν τε ταμὼν χθονίοις τάδε ῥέξον,
ἦμος ἂν ἤδη ἔχοις [μεγάλην θεὸν οὐκέτ' ἀπεχθῆ],
ξεστ[οῖς ἐν] ξοάνοις, καὶ τἄλλ' ὅσ' ἔλεξα σαφ[ηνῆ]
ἐν πετάλοισιν ἐμοῖς. Ὑπὸ κερκίδος ἀμφὶ καλύπτρας
ἱμερτόν σε βαλεῖν γλαυκῆς ἐλάας πολυκάρπου
ἀγλαὰ φύλλα λαβ[όντα] λύσιν κακοῦ, ἦμος ἂν ἔλθῃ
ὔμμι χρόνος μάλα κεῖνος, ἐν ᾧ πότε τἄλλα νεογνῶν
τρω[θέντες] παύσ[εσθε] κακῶν, ἅμα δ' Ἑλλάδος ἐκ
[γῆς
αὐτὰρ [σοὶ] μεταβᾶσαν ἐποτρύνεις ἀγορεῦσαι.

Inde autem cum redierit reginam venerandam, Ju-
[nonem,
albam vaccam mactans patrio more ut decet,
celebrare *memento, per si* quæ genere eximiæ sint
[in populis *matronæ*,
et insularum incolæ, cum hostium terram
non dolo, sed vi, Cumanam benevoli dehinc
habitabunt, venerandæ reginæ si ponatis
ex patriis legibus Junonis signum-ligneum in domo.
Veniet, si verbis ex meis hæcce omnia ponentes
venerandam reginam adieritis in sacris. [istis
In multo tempore rursus postea quicunque insuper
sobriis *sacris* factis, quotquot *eunt* dies per annum,
quicunque hæc faciet, hujus potentia semper erit.
Sine-vini-libationibus agnis cæsis, diis-inferis hæc
[*sacra* facito,
donec tandem habeas magnam deam non jam ini-
[micam,
politis cum simulacris, atque alia quæ dixi clara
in foliis meis. Acu circum vela
placeat *tibi* jacere cæruleæ oleæ feracis
pulcra folia quæ ceperis, mali finem, donec venerit
vobis tempus istud, in quo olim ceterum novorum,
vulnerati, requiem-habebitis malorum, simulque
[Græca terra
me quæ adiero tibi invitabis verba-facere.

217. ΑΛΛΟΣ.

Ὦ βασιλεῦ Θρηκῶν, λήψεις πόλιν ἐν προβάτοισιν·
αὐξήσεις δὲ λέοντα μέγαν, γαμψώνυχα, δεινόν·
ὅς ποτε κινήσει πατρίας κειμήλια χώρας,
γαῖαν δ' αἱρήσει μόχθων ἄτερ· οὐδέ σε φημὶ
σκηπτούχοις τιμαῖσιν ἀγάλλεσθαι μετὰ δηρόν,
ἐκ δὲ θρόνων πεσέειν· οἷον κύνες ἀμφὶς ἔχουσι.

217. ALIUD.

O rex Thracum, capies urbem inter pecudes,
augebisque leonem magnum, curvis-unguibus *ar-*
[*matum*, terribilem :
qui olim movebit patriæ pretiosam-supellectilem
[terræ,
terramque auferet laboribus absque : neque te dico
sceptrigeris honoribus superbiturum posthac diu,
sed de solio casurum, ut pote quem canes circum-
[stant.

Inde redux Junonem etiam placare memento.
Vacca tibi ritu patrio mactabitur alba;
matronæque deam celebrent, quæcunque tuarum
prima tenent; simul et si quos alit insula ponti,
hostilem terram quum vi, non fraude, tenebunt
Cumanam; siquidem divum regina favebit,
olli si patria signum ponatis in urbe.
Ipsa aderit, si nostra Deam præcepta secutus,
rite coles a me monstratis jam tibi sacris.
Qui vero hæc, longi revoluto temporis orbe,
fecerit, et quocunque die quoscunque per annos
sobria sacra feret, toto dominabitur ævo.
Insuper agnorum quoque sobria dona feruntor,
manibus infernis, præsentem quum tibi Divam
feceris, erecto simulacro, et quæ tibi multa
in foliis sunt dicta meis. Dein tempora circum
te jubeo crines olea redimire feraci,
fronde salutari pellentem incommoda, donec
adfuerit tempus, tibi quum jucunda malorum
sorte nova dabitur requies, rursusque vocabis
finibus a Græcis tua me tibi pandere fata.

C. ALEXANDER.

217. ALIUD.

Accipies, Thracum rex, in balantibus urbem,
unguibus atque uncis magnum horribilemque leonem
augebis, patriæ quondam cimelia terræ
qui rapiet, terra potietur et absque labore.
Sed non aio diu te sceptris perfruiturum,
(Quippe canes urgent utrinque) sed his spoliandum;

Κινήσεις δ' εὕδοντα λύκον, γαμψώνυχα, δεινόν.

Οὐδ' ἐθέλοντι γὰρ εἴσω ὑπὸ ζυγὸν αὐχένα θήσει.
Δὴ τότε Βιθυνῶν γαῖαν λύκοι οἰκήσουσι,
Ζηνὸς ἐπιφροσύναισι· ταχὺ δ' ἐπιβήσεται ἀρχὴ
ἀνδράσιν οἳ Βύζαντος ἕδος καταναιετάουσι.
Τρισμάκαρ Ἑλλήσποντε, θεόκτιτα τείχεά τ' ἀνδρῶν·
. . . . θείαισιν ἐφετμαῖς,
ἣν λύκος αἰνόλυκος πτήξει κρατερῆς ὑπ' ἀνάγκης·

Οἵ με γὰρ ἴσασιν τόδ' ἐμὸν ναίοντες ἔδεθλον,
οὐκέτι σιγήσω πατρὸς νόον, ἀλλ' ἀναδείξω

ἀθανάτων λογίων θνητοῖς εὔσημον ἀοιδήν.

Θρῆσσα κύει μέγα πῆμα, τόκος δέ οἱ οὐκέτι τηλοῦ·

πείρᾳ παῖδα κακὸν — — — καὶ τῇδε φέρουσα·
τρηχὺ παρ' ἠπείρου πλευραῖς ἐπαΐσσεται ἕλκος,
καὶ μέγα οἰδήσει, ταχὺ δὲ ῥαγὲν αἱμορροήσει.

218. ΑΛΛΟΣ.

Ἔσχατος Αἰνεαδῶν μητροκτόνος ἡγεμονεύσει.

219. ΑΛΛΟΣ.

Δελφοῖς.

Ὦ Δελφοί, θεράποντες ἑκηβόλου Ἀπόλλωνος,
ἦλθον ἐγὼ χρήσουσα Διὸς νόον αἰγιόχοιο,
αὐτοκασιγνήτῳ κεχολωμένη Ἀπόλλωνι....

220. ΔΙΟΠΕΙΘΟΥΣ.

Σπαρτιάταις.

Φράζεο δή, Σπάρτη, καίπερ μεγάλαυχος ἐοῦσα,
μή σέθεν ἀρτίποδος βλάψῃ χωλὴ βασιλεία.
Δηρὸν γὰρ μόχθοι σε κατασχήσουσιν ἄελπτοι,
φθερσίβροτόν τ' ἐπὶ κῦμα κυκωομένου πολέμοιο.

221. ΕΥΚΛΟΥ.

Καὶ τότ' ἐν εἰναλίῃ Κύπρῳ μέγας ἔσσετ' ἀοιδός,

Movebisque dormientem lupum, curvis-unguibus-[armatum, terribilem.
Nolentis enim intus sub jugum cervicem mittet.
Jam tunc Bithynorum terram lupi habitabunt,
Jovis consiliis : cito autem adveniet imperium
viris qui Byzantis sedem incolunt. [rorum.
Ter-beate Hellesponte, mœniaque divis-condita vi-
. . . . divinis imperiis,
quam lupus, horrendus-lupus pavebit valida sub [necessitate.
Qui me etenim norunt hocce meum incolentes solum,
his non amplius tacebo patris mentem, sed de-[monstrabo
immortalium oraculorum mortalibus bene-signifi-[cantem cantum.
Thressa utero-fert ingens malum, partusque ei non [jam longe *est;*
usu sobolem pravam. . . . et huicce ferens :
asperum ad continentis latera insilit ulcus,
et magnum tumescet, citoque ruptum sanguine-[profluet.

218. ALIUD.

Ultimus Æneadum matricida imperator-erit.

219. ALIUD.

Delphis.

O Delphi, famuli eminus-jaculantis Apollinis,
veni ego prænuntiatura Jovis voluntatem ægida-
fratri-germano irata Apollini..... [ferentis,

220. DIOPITHIS.

Spartanis.

Cave quidem, Sparta, quamvis magnifice te extollas,
ne te, quæ-pedibus-integra-es, lædat mancum reg-
Diu enim labores te tenebunt inopinati, [num.
insuperque homicida fluctus miscentis *omnia* belli.

221. EUCLI.

Et tum in maritima Cypro magnus erit vates,

---

sopitumque lupum uncunguem dirumque ciebis.
Namque vel inviti cervices sub juga mittet.
Tunc quoque Bithynos vexabit turba luporum
consilio Jovis ; et mox regia sceptra tenebunt
magna qui veteris habitant Byzantis in urbe.
Felix Hellesponte, et mœnia condita divis....
. . . . imperio superum,
quam lupus ille gravis tamen invitus trepidabit.
Norunt me nostris habitant qui sedibus : haud jam
amplius ipse animum celabo parentis, aperte
mortali generi divina oracula pandens.
Thressa malum tellus ingens parit, et prope partus ;
usu nempe malam sobolem pariter feret illi.
Ad latera adjunctæ ponto telluris et ulcus
prætumidum crescet, cito ruptum sanguine manans.

VERS. LAT. EDIT. BASIL.

220. DIOPITHIS.

Spartanis.

Sparta, cave, quamvis te maxima gloria tollat,
heu! tibi ne claudus recti cruris noceat rex :
tunc inopinatos longum patiere labores,
letiferique undam miscentem cuncta duelli.

ROM. AMAS.

221. EUCLI.

Et tunc, æquoreis qua surgit Cyprus ab undis,

ὅν τε Θεμιστὼ τέξει ὑπ' ἀγροῦ δῖα γυναικῶν,
νόσφι πολυκτεάνοιο πολύκλειτον Σαλαμῖνος.
Κύπρον δὲ προλιπών, διερός θ' ὑπὸ κύμασιν ἀρθείς,
Ἑλλάδος εὐρυχόρου μοῦνος κακὰ πρῶτος ἀείσας,
ἔσσεται ἀθάνατος καὶ ἀγήραος ἤματα πάντα.

222. ΜΟΥΣΑΙΟΥ.

Καὶ γὰρ Ἀθηναίοισιν ἐπέρχεται ἄγριος ὄμβρος
ἡγεμόνων κακότητι· παραιφασίη δέ τις ἔσται,
ᾗ γ' ἅλις ἠμύσουσι πόλιν, τίσουσι δὲ ποινήν.

223. ΠΕΛΕΙΑΔΩΝ.

Ζεὺς ἦν, Ζεὺς ἔστι, Ζεὺς ἔσσεται· ὦ μεγάλε Ζεῦ·
Γᾶ καρποὺς ἀνίει, διὸ κλῄζετε ματέρα γαῖαν.

224. ΦΑΕΝΝΙΔΟΣ.

Περὶ τῆς Κελτῶν διαβάσεως εἰς τὴν Ἀσίαν.

Δὴ τότ' ἀμειψάμενος στεινὸν πόρον Ἑλλησπόντου
αὐλίσεται Γαλατῶν ὀλοὸς στρατός, οἵ ῥ' ἀθεμίστως
Ἀσίδα πορθήσουσι· θεὸς δ' ἔτι κύντερα θήσει
πᾶσι μάλ', οἳ ναίουσι παρ' ἠιόνεσσι θαλάσσης
εἰς ὀλίγον· τάχα γάρ σφιν ἀοσσητῆρα Κρονίων
ὁρμήσει, ταύροιο διοτρεφέος φίλον υἱόν,
ὃς πᾶσιν Γαλάτῃσιν ὀλέθριον ἦμαρ ἐφήσει.

225. ΛΕΟΝΤΟΣ ΤΟΥ ΣΟΦΩΤΑΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ.

Περὶ ἀναστάσεως τῆς Κωνσταντίνου πόλεως.

Βύζαντος αὐλή, ἑστία Κωνσταντίνου,
Ῥώμη, Βαβυλών, καὶ Σιὼν ἄλλη νέα,
τρὶς τρὶς ἑκατὸν καὶ σὺ συνάρξεις ἔτη,
μιᾶς ἐν αὐτοῖς ὑστερούσης εἰκάδος.
Ὡς χοῦν ἀθροίσεις τῶν ἐθνῶν τὸ χρυσίον,

quem Themisto pariet in agro divina inter mu-[lieres,
procul a prædivite Salamine valde-inclitum.
Cypro autem relicta, madidusque e fluctibus evec-[tus,
Græciæ spatiosæ solus malis primus cantatis,
erit immortalis et senectutis-expers in dies omnes.

222. MUSÆI.

Et enim Atheniensibus ingruit ferus imber
ducum pravitate : adhortatio vero quædam erit,
qua quidem satis inclinabunt civitatem, solvent-[que pœnam.

223. PELIADUM.

Jupiter erat, Jupiter est, Jupiter erit; ô magne [Jupiter!
Terra fruges emittit, quamobrem dicite matrem [terram.

224. PHAENNIDIS.

De Celtarum transitu in Asiam.

Tum prætergressus arctum fretum Hellesponti
castra-ponet Gallorum infestus exercitus, qui in-[juste
Asiam vastabunt; deus autem et fœdiora imponet
omnibus valde, qui habitant prope littora maris
in brevi *spatio :* mox enim auxiliatorem Saturnius
immittet, tauri divini dilectum filium,
qui cunctis Gallis exitialem diem afferet.

225. LEONIS SAPIENTISSIMI IMPERATORIS.

De restitutione Constantinopolis.

Byzantis aula, domus Constantini,
Roma, Babylon, et Sion alia nova,
ter ter centum et tu pariter-imperabis annos,
uno in illis deficiente vicennio.
Ut pulverem colliges gentium aurum,

---

magnus erit vates, pariet quem dia Themisto,
sola in agris, urbem propter Salamina beatam.
Egressus Cypro, ventis super æquora vectus,
dura canet primus Græcæ infortunia gentis :
immortalis erit, nec seclis fama senescet.

C. ALEXAND. OR. SIBYLL. NOT.

223. PELIADUM.

Juppiter est, fuit, atque erit; ô bone Juppiter alme!
Tellus dat fruges, Tellurem dicite matrem.

ROM. AMAS. EMENI.

224. PHAENNIDIS.

Hostilis Gallorum acies tunc milite multo
littora complebit; transmissis fluctibus Helles,
vastabit populata Asiam. Sed di graviora
intentant illis, pelagi prope cærula sedes
qui posuere suas. Sed enim his quoque Juppiter ipse
auxilio clari mittet tauri generosam
progeniem, tristi quæ sternet funere Gallos.

ROM. AMAS.

225. LEONIS SAPIENTISSIMI IMPERATORIS.

De Restitutione Constantinopolis.

Byzantis aula, pii Constantini domus,
Roma, atque Babylon et Sion quædam nova,
regno ter et ter centenis tibi fas frui,
tantum vicenis annis deficientibus.
Ceu pulverem aurum collectura es gentium,

καὶ πάσας ἄγξεις τὰς πέριξ φυλαρχίας.
Ἀλλά σε πυρίστατον καὶ ξανθὸν γένος,
πᾶσαν τεφρώσει καὶ τὸ σὸν λύσει κράτος.
Ἔσῃ πάλιν γάρ, ὥσπερ οὐδ' ἀρξαμένη.
Ἕως θεοῦ δάκτυλος, ὀφθεὶς ἐξ ἕω
χειρὸς ῥυείσης δακτύλους πλήσει δύο,
αἰχμὰς φέροντας, αὔρας ὡς ἐκ καμίνου,
αἷς τὸν πατρῷον ἐκδικήσουσι μόρον.
Ἥξουσι δ' αὖθις κυκλόθεν τὰ σὰ τέκνα
εὐθείας, ὥσπερ ἐκ κύκλου πρὸς κεντρίον,
ἐφ' οἷς δικαίοις ἐκβιβάσει τὴν δίκην.
Καινὴ τὸ λοιπὸν ἡ καινὴ πάλιν ἔσῃ,
καὶ κρεῖττον ἄρξεις τῶν ἐθνῶν, εἴπερ πάλαι.
Δόξης γὰρ οἶκος σὺ θεοῦ χρηματίσεις,
τοῖς ἴχνεσί σου προσπεσόντων τῶν πέλας.

226. ΕΝΥΠΝΙΟΣ ΧΡΗΣΜΟΣ.

Κίμωνι.

Στεῖχε· φίλος γὰρ ἔσῃ καὶ ἐμοὶ καὶ ἐμοῖς σκυλά-
[κεσσιν.

227. ΑΛΛΟΣ.

Παυσανίᾳ.

Βαῖνε δίκης ἄσσον· μάλα τοι κακὸν ἀνδράσιν ὕβρις.

228. ΑΛΛΟΣ.

Σωκράτει.

Ἤματί κε τριτάτῳ Φθίην ἐρίβωλον ἵκοιο.

229. ΑΛΛΟΣ.

Ἀλεξάνδρῳ.

Νῆσος ἔπειτά τις ἐστὶ πολυκλύστῳ ἐνὶ πόντῳ
Αἰγύπτου προπάροιθε· Φάρον δέ ἑκικλήσκουσιν.

et omnes coercebis circa phylarchias.
Sed te perustam-igne et flavum genus
totam in-cinerem-rediget et tuum solvet imperium.
Eris rursum enim tanquam non exorsa.
Donec dei digitus conspectus ab aurora
manus fluxæ digitos implebit duos
hastas ferentes, auras velut e camino,
quibus paternum ulciscentur fatum.
Venient autem rursus undique tui liberi
recta, tanquam ex orbe ad centrum,
per quos justos educes jus.
Nova postea, *tu* nova, rursus eris,
et melius imperabis gentibus, si unquam olim.
Gloriæ enim domus tu dei appellabere,
ad vestigia tua accidentibus vicinis.

226. IN SOMNIS DATUM ORACULUM.

Cimoni.

Perge : amicus enim eris et mihi et meis catulis.

227. ALIUD.

Pausaniæ.

Vade ad supplicium propius : valde *grave* malum
[viris injuria.

228. ALIUD.

Socrati.

Die tertio Phthiam glebosam adire poteris.

229. ALIUD.

Alexandro.

Insula deinde quædam est in fluctuoso ponto,
Ægypti in conspectu : Pharum autem eam vocant.

---

simul propinquis imperatura omnibus.
Sed te perustum inde igne te flavum genus
convertet in cinerem eruetque vim tuam.
Rursus quasi unquam non fuisses, ipsa eris.
Excitus ab Euro dum potens digitus Dei
digitos manus jam perditæ implebit duos
hastas gerentes, e camino auras velut,
fatum quibus paternum vindicent grave.
En liberi undique advolabunt jam tui
recta, quasi ad centrum ambitu de circuli,
quorum fide justa ambulans jus exiges;
adeoque tunc rursum futura tu nova es,
meliusque regnatura gentibus ac prius.
Nam gloriæ Dei vocaberis domus,
vicinia ad pedes ubi acciderit ad tuos.

APUD GALL. VERS. METR.

226. IN SOMNIS DATUM ORACULUM.

Cimoni.

I mihi teque meis catulis facturus amicum.

LEON. JUSTINIAN.

227. ALIUD.

Pausaniæ.

Perge ad supplicium; valde est damnosa libido.

WITTENB.

228. ALIUD.

Socrati.

Tertia te Phthiæ tempestas læta locabit. CICER.

229. ALIUD.

Alexandro.

Præterea undisono quædam jacet insula ponto,
quam Pharon appellant, Ægyptia littora contra.

ANT. TUDERT.

230. ΑΛΛΟΣ.

Μαρίῳ.

Δειναὶ γὰρ κοῖται καὶ ἀποιχομένοιο λέοντος.

231. ΑΛΛΟΣ.

Λουκούλλῳ.

Τί κνώσσεις, μεγάθυμε λέον; νεβροὶ δέ τοι ἐγγύς.

232. ΑΛΛΟΣ.

Οὐάλεντι αὐτοκράτορι.

Τάχος βάδιζε πρὸς Μίμαντα τὸν μέγαν,
ἔνθα μόρος σε δεινὸς ἁρπάσει, τάλαν.

233. ΑΛΛΟΣ.

Ἰουλιανῷ τῷ Καίσαρι.

Ζεὺς ὅταν εἰς πλατὺ τέρμα πέλῃ κλυτοῦ Ὑδροχόοιο,
Παρθενικῆς δὲ Κρόνος μοίρῃ βαίνῃ ἐπὶ πέμπτῃ
εἰκοστῇ, βασιλεὺς Κωνστάντιος Ἄσιδος αἴης
τέρμα φίλου βιοτοῦ στυγερὸν καὶ ἐπώδυνον ἕξει.

234. ΑΛΛΟΣ.

Μὴ θάψῃς τὸν ἄθαπτον· ἔα κυσὶ κύρμα γενέσθαι,
γῆ πάντων μήτηρ μητροφθόρον οὐ δέχετ' ἄνδρα.

235. ΑΠΟ ΨΥΧΟΜΑΝΤΕΙΟΥ ΧΡΗΣΜΟΣ.

Ἦ που, νήπιε Ἠλύσι', ἠλίθιαι φρένες ἀνδρῶν·
Εὐθύνοος κεῖται μοιριδίῳ θανάτῳ.
Οὐκ ἦν γὰρ ζώειν καλὸν αὐτῷ οὔτε γονεῦσι.

236. ΑΛΛΟΣ.

Ἀντωνίνῳ Καρακάλλᾳ.

Βαῖνε δίκης ἆσσον, θεοὶ ἥν σ' αἰτοῦσι Σεουήρῳ.

237. ΑΛΛΟΣ.

Τῷ αὐτῷ.

. . . .

Ἐν κρυφίοισι τόποισιν ἔχων δυσεπαλθέα νοῦσον.

238. ΑΔΗΛΟΥ ΧΡΗΣΜΟΣ.

Ὑπὲρ Ἀδώνιδος.

Ὦ Κινύρα, βασιλεῦ Κυπρίων ἀνδρῶν δασυπρώκτων,

230. ALIUD.

Mario.

Gravia enim sunt lustra etiam abeuntis leonis.

231. ALIUD.

Lucullo.

Quid dormis, magnanime leo? hinnuli namque tibi [prope *sunt*.

232. ALIUD.

Valenti imperatori.

Celeriter vade ad Mimantem magnum,
ubi fatum te grave rapiet, miser.

233. ALIUD.

Juliano Cæsari.

Juppiter ubi transierit latum terminum inclyti [Aquarii,
Virginisque Saturnus partem venerit ad quintam
vicesimamque, rex Constantius in Asia terra
terminum suæ vitæ tristem et lamentabilem habebit.

234. ALIUD.

Ne sepelias insepultum : sine canibus præda fiat;
terra cunctorum mater matris-vitiatorem non ac- [cepit virum.

235. E PSYCHOMANTIO ORACULUM.

Sane quidem, stulte Elysie, stolidæ mentes homi- [num :
Euthynous jacet, qua-jussit-fatum, morte.
Non erat enim vivere pulcrum ei neque parentibus.

236. ALIUD.

Antonino Caracallæ.

Vade ad supplicium propius, dii quod a te expos- [cunt Severo.

237. ALIUD.

Eidem.

. . . .

In occultis locis habens sanatu-difficilem morbum.

238. INCERTI ORACULUM.

De Adonide.

O Cinyra, rex Cypriorum hominum histriculorum,

---

230. ALIUD.

Mario.

Nec tutus subeas absente cubile leone.

GUARIN. VERON.

231. ALIUD.

Lucullo.

O leo, quid dormis? catulos sectare propinquos.

LEON. JUSTINIAN.

234. ALIUD.

Ne tumules inhumatum; at nudum linque cadaver
dilacerare canes, escamque volucribus esse :
Mater enim Tellus cunctorum haud suscipit illum
qui matrem est ausus facto vitiare nefando.

BON. VULCANIUS.

παῖς σοι κάλλιστος μὲν ἔφυ θαυμαστότατός τε
πάντων ἀνθρώπων, δύο δ' αὐτὸν δαίμον' ὀλεῖτον,
ἡ μὲν ἐλαυνομένη λαθρίοις ἐρετμοῖς, ὁ δ' ἐλαύνων.

puer tibi pulcherrimus natus est, et maxime mi-[randus
omnium hominum, duo autem numina eum perdent,
hoc quidem impulsum latentibus remis, illud vero [impellens.

239. ΑΛΛΟΣ.

Κώοις.

Μὴ πρότερον λήξει νεῖκος Μερόπων καὶ Ἰώνων,
πρὶν τρίποδα χρύσειον ὃν Ἥφαιστος βάλε πόντῳ,
ἐκ πόλιος πέμψητε, καὶ ἐς δόμον ἀνδρὸς ἵκηται,
ὃς δεδάηκε τά τ' ὄντα, τά τ' ἐσσόμενα, πρό τ' ἐόν-[τα.

239. ALIUD.

Cois.

Non ante desinet contentio Meropum et Ionum,
quam tripoda aureum, quem Vulcanus jecit in pon-[tum,
urbe emiseritis et domum viri ierit
qui novit præsentiaque et futura et præterita.

240. ΑΛΛΟΣ.

Βοιωτοῖς.

Ἄρνη χηρεύουσα μένει Βοιώτιον ἄνδρα.

240. ALIUD.

Bœotis.

Arne vidua manet Bœotium virum.

241. ΑΛΛΟΣ.

Βοιωτοὶ δ' ἵπποισι ποτιστείχουσι Κολωνόν
ἔνθα λίθος τρικάρανος ἔχει καὶ χάλκεος οὐδός.

241. ALIUD.

Bœoti quidem equis accedunt ad Colonum,
ubi lapis triceps est et æneum limen.

242. ΑΛΛΟΣ.

Θηβαίοις.

Θηβαῖοι Κάδμοιο πόλιν καταναιετάοντες,
αἴκ' ἐθέλητε πάτραν οἰκεῖν σὺν ἀμύμονι πλούτῳ,
Ἕκτορος ὀστέα Πριαμίδου κομίσαντες ἐς οἴκους
ἐξ Ἀσίης, Διὸς ἐννεσίης ἥρωα σέβεσθαι.

242. ALIUD.

Thebanis.

Thebani Cadmi urbem inhabitantes,
si velitis patriam colere cum inculpatis divitiis,
Hectoris ossibus Priamidis allatis in domos
ex Asia, Jovis jussu heroa veneremini.

243. ΑΛΛΟΣ.

Στύλος Θηβαίοισι Διώνυσος πολυγηθής.

243. ALIUD.

Columna Thebanis *est* Bacchus multam-lætitiam-[afferens.

244. ΑΛΛΟΣ.

Ξάνθῳ τῷ Βοιωτῷ.

Ξάνθον ἀπατήσας ὁ μελάγχρος ἔσχε Μελαίνας.

244. ALIUD.

Xantho Bœoto.

Xantho decepto niger habuit Melænas.

245. ΑΛΛΟΣ.

Πισίδαις.

Ἄστυ Ταβῶν ἐρικυδὲς ἐλεύθερον οἰκίζεσθαι.

245. ALIUD.

Pisidis.

Urbem Tabarum valde-illustrem liberam condite.

246. ΑΛΛΟΣ.

Τοῖς Ἀθηναίοις περὶ τοῦ δήμου αὐτῶν λεγόμενος.

Εὔδαιμον πτολίεθρον Ἀθηναίης ἀγελείης,

246. ALIUD.

Atheniensibus de suo ipsorum populo dictum.

O felix civitas Minervæ prædatricis,

---

239. ALIUD.

Cois.

Non prius Ionii Meropesque a Marte recedent
quam tripodem auratum, pelagus quem misit in altum
Vulcanus, vos ex urbe emittatis in ædes
mox hominis, cui sit sapientia noscere prompta
quæ sint, quæ fuerint, quæ mox ventura trahantur.

DIOG. L. ED. DID.

242. ALIUD.

Thebanis.

Excelsa incolitis Cadmi qui mænia Thebas,
si patriam optatis nunquam non esse beatam,
ex Asia transferte domum magni Hectoris ossa;
hic Jovis imperio heroem sua justa manebunt.

ROM. AMAS.

πολλὰ ἰδὸν καὶ πολλὰ παθὸν καὶ πολλὰ μογῆσαν,
αἰετὸς ἐν νεφέλῃσι γενήσεαι ἤματα πάντα.

quæ-multa-vidisti et multa-perpessa-es et multa-laborasti,
aquila in nubibus fies per omnes dies.

247. ΑΛΛΟΣ.

Χρησμὸς Ἁρμοδίου καὶ Ἀριστογείτονος.

Θριασίῳ ἥρῳ ἐπὶ βωμοῖς ἱρὰ χαμόντες,
ὅρκον πιστώσασθε, καὶ ἢν ἐπὶ πατρίδ' ἵκεσθε,

παῦλαν τοι καμάτοιο καὶ ἀνέρος ἀντιπάλοιο
ἔσχετε, θρησκεύοντες ἀεὶ θεὸν, ὥς σε κελεύω.

247. ALIUD.

Harmodii et Aristogitonis oraculum.

Thriasio heroi, in aris, sacris operati
jurejurando fidem-obstringite, atque si in patriam ieritis,
cessationem a labore et viro adversario *insectando*
teneatis, colentes semper deum, ut tibi jubeo.

248. ΑΛΛΟΣ.

Τινὶ τῶν ἐκ τῆς Ἀσίας ἐρωτῶντι εἰ λώιον εἴη μετοικεῖν εἰς Κόρινθον.

Εὐδαίμων ὁ Κόρινθος· ἐγὼ δ' εἴην Τενεάτης.

248. ALIUD.

Cuidam ex Asia interroganti an præstet Corinthum demigrare.

Fortunata Corinthus : ego autem utinam forem Teneates.

249. ΑΛΛΟΣ.

Δόξης ἀντιθέοιο καθηγητῆρα Πλάτωνα
εὖ δρώης τίουσα, χάρις δέ σ' ἀμείψεται ἐσθλὴ
ἐκ μακάρων, οἷσίν περ ἀνὴρ ἐνάριθμος ἐκεῖνος.

249. ALIUD.

Doctrinæ divinæ auspicem Platonem
probe feceris reverita, gratiaque te excipiet bona
ab immortalibus *agenda*, quorum ille vir est in numero.

250. ΑΛΛΟΣ.

Ἀθηναίοις.

Τίπτε νέως κτίσαι πολύπουν μενεαίνετε χῶρον,
κοῦροι Ἀθηναίων; χαλεπὸν δὲ θεῶν ἄτερ ὔμμιν.

Οὐ γὰρ θέσφατόν ἐστι, πρὶν ἂν κομίσητ' ἀπὸ Τροίης

Ῥήσου ἀνευρόντες καλάμην, πατρίῃ δὲ ἀρούρῃ
κρύψητ' εὐαγέως· τότε δ' ἂν τότε κῦδος ἄροισθε.

250. ALIUD.

Atheniensibus.

Quid noviter condere multipedem cupitis locum,
filii Atheniensium? difficile quidem, diis absque, vobis *opus*.
Non enim a-diis-pronuntiatum est prius quam a Troja tuleritis
Rhesi inventam stipulam, patrioque arvo
condideritis rite; tunc sane tunc gloriam reportare possitis.

251. ΑΛΛΟΣ.

Πῖν' οἶνον τρυγίαν, ἐπεὶ οὐκ Ἀνθηδόνα ναίεις,

οὐδ' ἱερὰν Ὑπέραν, ὅθι κ' ἄτρυγον οἶνον ἔπινες.

251. ALIUD.

Bibe vinum fæculentum, quoniam non Anthedona habitas
neque sacram Hyperam, ubi sine-fæce vinum biberes.

252. ΑΛΛΟΣ.

Μιλησίοις.

Καί μοι Γεργίθων τε φόνος μέλει ἀπτολεμίστων,

πισσήρων τε μόρος καὶ δένδρεον αἰὲν ἀθαλλές.

252. ALIUD.

Milesiis.

Et mihi Gergitharum cædes curæ est imbellium [*i. e.* qui bello carere debebant,
picatorumque fatum et arbor semper non-virens.

---

250. ALIUD.

Atheniensibus.

Multiviam noviter quid vultis condere terram,
Palladii cives, sine dis res ardua vobis
est : nec id ante licet, quam Troja ex urbe feratis
inventam Rhesi stipulam, terræque paternæ
mandetis sanctæ, tunc tunc decus inde legetis.

JUST. VULT.

251. ALIUD.

Ipse bibas vini fæcem, haud Anthedonis arva,
Hyperiamve colens, ubi defæcata bibantur.

NATAL. COM.

252. INCERTI.

Milesiis.

Gergithæ imbellis mihi sunt et funera curæ,
et picatorum mors et non planta virescens.

NAT. COM. EMEND.

253. ΑΛΛΟΣ.

Ἰταλιώταις.

Λάιον ἀμφὶ Δράκοντα, πολύν ποτε λαὸν ὀλεῖσθαι.

254. ΑΛΛΟΣ.

Ἀλεξάνδρῳ τῷ Αἰτωλῷ.

Πανδοσίη τρικόλωνε, πολύν ποτε λαὸν ὀλέσσεις.

255. ΑΛΛΟΣ.

Σελεύκῳ περὶ τοῦ θανάτου αὐτοῦ.

Ἄργος ἀλευόμενον, τὸ πεπρωμένον εἰς ἔτος ἥξεις.
Εἰ δ' Ἄργει πελάσαις, τότε κεν παρὰ μοῖραν ὄλοιο.

256. ΑΛΛΟΣ.

Κρῆτες ἀεὶ ψεῦσται, κακὰ θηρία, γάστερες ἀργαί.

257. ΑΛΛΟΣ.

Τρὶς δὲ τριηκοσίων περιστελλομένων ἐνιαυτῶν,
Ῥωμαίους ἔμφυλος ὀλεῖ στάσις....

258. ΑΛΛΟΣ.

Ἀθάνατος ψυχή, κοὐ χρῆμα σόν, ἀλλὰ προνοίης,
ἣ μετὰ σῶμα μαρανθὲν, ἅτ' ἐκ δεσμῶν θοὸς ἵππος,
ῥηιδίως προθοροῦσα κεράννυται ἠέρι κούφῳ,
δεινὴν καὶ πολύτλητον ἀποστέρξασα λατρείην.
Σοὶ δὲ τί τῶνδ' ὄφελος, ὅ ποτ' οὐκέτ' ἐὼν τότε δό-[ξεις;
ἢ τί μετὰ ζωοῖσιν ἐὼν περὶ τῶνδε ματεύεις;

259. ΑΛΛΟΣ.

Ἀμφίπολ', εὐτραφίης γεοθάλπεος ὦ πολύϊδρι,
κακκῆαι κέλομαί σε ζώπυρον ὀρμενόεντα,
καὶ γῆν ὑδροβόλοισι δρόσοις πάμφορβον ἐνάρσαι,
ἠδ' ἀνέμους, οἳ πάντα πνοαῖς φυτὰ πιαίνουσιν.....
. . . .
ὧδ' ἱλάως ἐνέπω· τάδ' ἀρεσσάμενοι, πολιῆται,
εὐθενίης ἐπίκουρον ἄδην ἀμήσετε καρπόν.

260. ΑΛΛΟΣ.

Γῆς ἀρχή σε μένει καὶ ὀλύμπου ἠδὲ θαλάσσης,
ἠδ' ἀρχῆς σε μένει παγκρατὲς εὐρὺ κράτος.

253. ALIUD.

Italis.

Turdum circa Draconem multum olim populum pe-[riturum esse.

254. ALIUD.

Alexandro Ætolo.

Pandosia trivertex, multum olim populum perdes.

255. ALIUD.

Seleuco, de ipsius morte.

Argis vitatis, *i. e.* si Argos devitaveris, ad præ-[fixum fato annum pervenies:
sin autem ad Argos appropinquaris, tunc præter [Parcam peribis.

256. ALIUD.

Cretenses semper mendaces, malæ bestiæ, ventres [pigri.

257. ALIUD.

Ter autem trecentis circumvolventibus annis,
Romanos civilis perdet seditio....

258. ALIUD.

Immortalis anima, nec tua hæc res, verum provi-[dentiæ,
quæ post confectum corpus, velut e carceribus [velox equus,
agiliter prosiliens levi cum æthere miscetur,
gravem molestamque aspernata servitutem.
Tibi vero quid proderit, quod ubi esse desieris [demum cernes?
aut quid inter homines dum sis tamen ista requiris?

259. ALIUD.

Minister, o bonæ-alituræ quæ-terram-fovet bene-[sciens,
comburere jubeo te zopyrum caulibus-longis,
et terram irriguis roribus omnium-altricem ada-[quare,
atque ventos, qui omnes flatibus plantas pingue-[faciunt. . .
. . . .
sic propitios cano: hæc ubi-grata-obtuleritis, cives,
annonæ-copiosæ adjutrices affatim metetis fruges.

260. ALIUD.

Te manet imperium cæli terræque marisque,
te manet imperium, quod tenet imperium.

Is. Casaubon.

---

255. ALIUD.

Seleuco, de ipsius morte.

Argos si caveas, fatalia tempora adibis,
quod si non caveas, mors erit ante diem.

TOLL. EMEND.

261. ΑΛΛΟΣ.

Περὶ τοῦ Θεοῦ τοῦ ἀθανάτου.

Ἀθανάτων ἄρρητε πατήρ, αἰώνιε, μύστα,
κόσμων ἀμφιδρόμων ἐποχούμενε δέσποτα νώτοις
αἰθερίοις, ἀλκῆς ἵνα σοι μένος ἐστήρικται
πάντ' ἐπιδερκομένῳ καὶ ἀκούοντ' οὔασι καλοῖς,
κλῦθι τεῶν παίδων, οὓς ἤροσας αὐτὸς ἐν ὥραις.
Σὴ γὰρ ὑπὲρ κόσμον τε καὶ οὐρανὸν ἀστερόεντα
χρυσῆ ὑπέρκειται πολλὴ αἰώνιος ἀλκή,
ἧς ὑπερηώρησαι ὀρίνων φωτὶ σεαυτόν,
ἀενάοις ὀχετοῖσι τιθηνῶν νοῦν ἀτάλαντον,
ὅς ῥα κυεῖ τόδε πᾶν, τεκνούμενος ἄφθιτον ὕλην,
ἧς γένεσις δεδόκηται, ὅτε σφε τύποισιν ἔδησας.
Ἔνθεν ἐπεισρείουσι γοναὶ ἁγίων μὲν ἀνάκτων
ἀμφί σε, παντόκρατορ, βασιλεύτατε καὶ μόνε θνητῶν
ἀθανάτων τε πάτερ μακάρων· αἱ δ' εἰσὶν ἄτερθεν,
ἐκ σέο μὲν γεγαυῖαι, ὑπ' ἀγγελίῃσι δ' ἕκαστα
πρεσβυγενεῖ διάγουσι νόῳ καὶ κάρτεϊ τῷ σῷ.
Πρὸς δ' ἔτι καὶ τρίτον ἄλλο γένος ποιήσας ἀνάκτων,
οἵ ῥ' ἑκὰς ἦμαρ ἄγουσιν ἀνυμνείοντες ἀοιδαῖς
βουλόμενόν σ' ἐθέλοντες, ἀοιδιάουσι δ' ἐσῶδε.
Τύνη δ' ἐσσὶ πατὴρ καὶ μητέρος ἀγλαὸν εἶδος
καὶ τεκέων τέρεν ἄνθος, ἐν εἴδεσιν εἶδος ὑπάρχων
καὶ ψυχὴ καὶ πνεῦμα καὶ ἁρμονίη καὶ ἀριθμός.

262. ΑΛΛΟΣ.

Μήτι πελώρια μέτρα γύης ὑπὸ σὴν φρένα βάλλου,
μηδὲ μέτρει μέτρῳ ἠελίου κανόνας συναθροίσας·
ἀϊδίου βουλῇ φέρεται πατρός, οὐχ ἕνεκεν σοῦ·
ἀστέριον προπόλευμα σέθεν χάριν οὐκ ἐλοχεύθη.

263. ΑΛΛΟΣ.

Οὔ σε θέμις κτείνειν οἴων γένος ἐστὶ βέβαιον,
ἔγγονε θειοπρόπων· ὃ δ' ἑκούσιον ἂν κατανεύσῃ
χέρνιβ' ἔπι, θύειν τόδ', ἐπίσκοπε, φημὶ δικαίως.

264. ΕΚ ΒΕΡΓΙΛΙΟΥ.

Σικελίδες Μοῦσαι, μεγάλην φάτιν ὑμνίσωμεν.
. . . .

261. ALIUD.

De Deo immortali.

Immortalium ineffabilis pater, æterne, mysta,
mundorum circum-currentium invecte domine *super*
ætheriis, virtutis ubi tibi vis stabilita est [dorsis
omnia intuenti et audienti auribus pulcris, [*tuis.*
ausculta tuos pueros, quos sevisti ipse temporibus
Tua enim super mundumque et cælum stellatum
aurea super eminet multa æterna virtus,
qua super extolleris movens in luce te-ipsum,
perennibus rivis nutriens mentem æquilibratam,
quæ parit hocce totum, gignens incorruptam ma- [teriam,
cujus generatio *fieri* credita est, cum eam formis [vinxisti.
Unde *i. e.* ex qua vi tua effunduntur stirpes sanc- [torum quidem principum
circum te, omnipotens, regum-maxime et unice mor- [talium
immortaliumque pater beatorum: aliæ autem sunt [longe
a te quidem factæ *i. e.* remotæ, sub mandatis [*i. e.* imperiis singula
per primogenitam perficiunt mentem et potesta- [tem tuam.
Insuper etiam et tertium aliud genus fecisti principum,
qui quidem procul diem agunt celebrantes cantibus
volentem te volentes, cantantque usque-adhuc.
Tu quidem es pater et matris splendida forma
et sobolis tener flos, in formis forma superans,
et anima et spiritus et harmonia et numerus.

262. ALIUD.

Ne monstrosas mensuras agri tuam sub mentem [injicias,
neque metire mensura solis regulas collectas;
æterni consilio fertur patris, non propter te;
astrorum ministerium causa tua non generatum est.

263. ALIUD.

Non tibi fas interficere est ovium fidum genus,
o fili prophetarum; quod autem libens annuerit
ad malluvias, hocce mactari, antistes, jure dico.

264. EX VIRGILIO.

Sicelides Musæ, magna verba canamus.
. . . .

---

263. ALIUD.
Non tibi fas ovium sobolem mactare, piorum
progenies vatum, sed quæ sponte occubet, illam,
antistes, inferre aris tibi jure licebit. BIBL.-DID.

264. VIRGILIUS.
Sicelides Musæ, paulo majora canamus,
Non omnes arbusta juvant humilesque myricæ.

. . . .
Ἤλυθε Κυμαίου μαντεύματος εἰς τέλος ὀμφή·
οὗτος ἄρ' αἰώνων ἱερὸς στίχος ὤρνυται ἡμῖν·
ἥκει Παρθένος αὖθις, ἄγουσ' ἐρατὸν βασιλῆα.
Ἔνθεν ἔπειτα νέων πληθὺς ἀνδρῶν ἐφαάνθη.
Τὸν δὲ νεωστί πω τεχθέντα, φαεσφόρε Μήνη,
ἀντὶ σιδηρείης χρυσῆν γενεὴν ὀπάσαντα
προσκύνει . . . .
. . . .
. . . .
Τοῦδε γὰρ ἄρχοντος, μενοεικέα πάντα βρότεια·

ἄλγεά τε στοναχαί τε κατευνά[σ]ονται ἀλιτρῶν.
Ἥψεται ἀφθάρτοιο θεοῦ βίοτον, καὶ ἀθρήσει
ἥρωας σὺν ἐκείνῳ ἀολλέας, ἠδὲ καὶ αὐτὸς
πατρίδι καὶ μακάρεσσιν ἐελδομένοισι φανεῖται,
πατροδότῳ ἀρετῇ κυβερνῶν ἡνία κόσμου.
Σοὶ δ' ἄρα, παῖ, πρώτιστα φύει δωρήματα γαῖα
κριθὴν ἠδὲ κύπειρον, ὁμοῦ κολοκάσσι' ἀκάνθῳ.
Σοὶ δ' αἶγες θαλεροῖς μαστοῖς καταβεβριθυῖαι
αὐτόματοι γλυκὺ νᾶμα συνεκτελέουσι γάλακτος,
οὐδὲ θέμις ταρβεῖν βλοσυροὺς ἀγέλῃσι λέοντας.
Φύσει δ' εὐώδη τὰ σπάργανα ἄνθεα αὐτά·
ὄλλυται ἰοβόλου φύσις ἑρπετοῦ, ὄλλυται ἄτη

λοίγιος· Ἀσσύριον θάλλει κατὰ τέμπε' ἄμωμον.
Αὐτίκα δ' ἡρώων ἀρετὰς πατρός τε μεγίστου
ἔργ' ὑπερηνορέῃσι κεκασμένα πάντα μαθήσῃ,
πρῶτον μὲν δῶρ' ἀνθερίκων ξανθῶν ἤγοντ' ἀλωαί,

ἐν δ' ἐρυθροῖσι βάτοισι παρήορος ἤλδανε βότρυς,
σκληρῶν δὴ πεύκης λαγόνων μελίτος ῥέε νᾶμα.
Παῦρα δ' ὅμως ἴχνη προτέρας περιλείπεται ἄτης,
πόντον ἐπαΐξαι περί τ' ἄστεα τείχεσι κλεῖσαι,

ῥῆξαί τ' εἰλιπόδων ἑλκύσμασι τέλσον ἀρούρης.

. . . .
Venit Cumæi vaticinii ad finem oraculum;
hic nempe seculorum sacer ordo oritur nobis;
rursus venit Virgo, adducens amabilem regem.
Inde dehinc novorum apparuit virorum multitudo.
Recens autem genitum, lucifera Luna,
qui pro ferrea auream dat sobolem,
venerare. . . . .
. . . .
. . . .
Hocce enim imperante, animos-demulcebunt omnia [mortalia :
dolores gemitusque quiescent pestium *i. e.* pestibus [allati.
Attinget incorrupti dei vitam et videbit
heroas cum illo congregatos, atque ipse
patriæ et beatis *i. e.* diis cupientibus videbitur,
virtute a-patre-data mundi regens habenas.
At tibi, puer, prima feret munera terra,
hordeum et cyperum, colocasia cum acantho.
Tibi capellæ plenis uberibus oneratæ
ipsæ dulcem laticem conficient lactis;
neque fas erit armentis sævos timere leones.
Parient suave-olentes cunabula flores ipsa;
occidit venenum-jaculantis gens serpentis, occidit [malum
exitiale; Assyrium florescit per prata amomum.
At simul heroum laudes patrisque maximi
res egregiis-animis præclare-gestas omnes didiceris,
primum sane flavarum aristarum dona produxere [campi,
inque rubris sentibus prominens crevit uva;
duris etiam piceæ lateribus mellis exiit latex.
Pauca tamen vestigia supersunt priscæ fraudis,
ita ut in mare irruant *homines*, urbesque mœni- [bus claudant,
faciantque pedes-curvantium, *i.e.* boum, tractu fines [agrorum.

---

si canimus silvas, silvæ sint consule dignæ.
Ultima Cumæi venit jam carminis ætas;
magnus ab integro seclorum nascitur ordo.
Jam redit et Virgo, redeunt Saturnia regna;
jam nova progenies cælo demittitur alto.
Tu modo nascenti puero, quo ferrea primum
desinet ac toto surget gens aurea mundo,
casta fave Lucina : tuus jam regnat Apollo.
Teque adeo decus hoc ævi, te consule, inibit,
Pollio, et incipient magni procedere menses;
te duce, si qua manent sceleris vestigia nostri,
irrita perpetua solvent formidine terras.
Ille deûm vitam accipiet, divisque videbit
permixtos heroas, et ipse videbitur illis,
pacatumque reget patriis virtutibus orbem.
At tibi prima, puer, nullo munuscula cultu
errantes hederas passim cum baccare tellus
mixtoque ridenti colocasia fundet acantho.
Ipsæ lacte domum referent distenta capellæ
ubera, nec magnos metuent armenta leones.
Ipsæ tibi blandos fundent cunabula flores.
Occidet et serpens et fallax herba veneni
occidet : Assyrium vulgo nascetur amomum.
At simul heroum laudes et facta parentis
jam legere et quæ sit poteris cognoscere virtus,
molli paulatim flavescet campus arista,
incultisque rubens pendebit sentibus uva,
et duræ quercus sudabunt roscida mella.
Pauca tamen suberunt priscæ vestigia fraudis,
quæ tentare Thetim ratibus, quæ cingere muris
oppida, quæ jubeant telluri infindere sulcos.
Alter erit tum Tiphys, et altera quæ vehat Argo

Ἄλλος ἔπειτ' ἔσται Τίφυς καὶ Θεσσαλὶς Ἀργὼ
ἀνδράσιν ἡρώεσσιν ἀγαλλομένη, πολέμου δὲ
Τρώων καὶ Δαναῶν πειρήσεται αὖθις Ἀχιλλεύς.
Ἀλλ' ὅταν ἠνορέης ὥρη καὶ καρπὸς ἵκηται,
οὐχ ὅσιοι αὐτοῖσιν ἀλιτροτάτοισιν [ἀλᾶσθαι]
φυομένων ἄμυδις γαίης ἄπο πίονι μέτρῳ,
αὐτὴ δ' ἄσπαρτος καὶ ἀνήροτος, οὐδὲ μὲν ἀκμὴν
στραλέου δρεπάνοιο ποθησέμεν ἄμπελόν οἶμαι·
οὐδ' ἐρίου δεύοιτο βροτὸς πόκον· αὐτόματος δὲ
ἀρνειὸς Τυρίοισι πάρα πρέψει λιβάδεσσιν,
σάνδυκι πορφυρέῳ λάχνην ῥυπόεσσαν ἀμείβων.

. . . .

. . . .

Ἀλλ' ἄγε τιμῆεν σκῆπτρον βασιλήιδος ἀρχῆς,
δεξιτερῆς ἀπὸ πατρὸς ἐριβρεμέταο δέδεξο.

. . . .

Κόσμου κητώεντος ὅρα εὔπηκτα θέμεθλα·
χαρμοσύνην γαίης τε καὶ οὐρανοῦ ἠδὲ θαλάσσης
γηθόσυνόν τ' αἰῶνος ἀπειρεσίου. Λάσιον κῆρ
εἴθε με γηραλέον σχοῖ ζῶντά τε νήδυμος ἰσχὺς
σὴν ἀρετὴν κελαδεῖν ἐφ' ὅσον δύναμίς γε παρείη,
οὐκ ἄν με πλήξειεν ὁ Θρακῶν δῖος ἀοιδός,
οὐ Λίνος, οὐ Πὰν αὐτός, ὃν Ἀρκαδίη τέκετο χθών·
ἀλλ' οὐ δ' αὐτὸς ὁ Πὰν ἀνθέξεται εἵνεκα νίκης.

Ἄρχεο μειδιόωσαν ὁρῶν τὴν μητέρα κεδνὴν
γνωρίζειν· ἡ γάρ σε φέρεν πολλοὺς λυκάβαντας·
σοὶ δὲ γονεῖς οὐ πάμπαν ἐφημέριοι ἐγέλασσαν,
οὐ δ' ἥψω λεχέων, οὐδ' ἔγνως δαῖτα θάλειαν.

265. ΑΔΗΛΟΣ.

Δοιῶν Μοιράων ἐπὶ νήμασι νήματα κεῖται,
εἵνεκα σῆς βιοτῆς. Εἰ μὲν πτολίεθρ' ἀγαπάζοις
ἄστεά τ' αὖ φωτῶν, καί σοι κλέος ἄφθιτον ἔσται
ἀνδρῶν ποιμαίνοντι νέων θεοείκελον ὁρμήν.

Alter tum erit Tiphys et altera Thessala Argo
viris heroibus superbiens, bellum quoque
Troas inter et Danaos iterum tentabit Achilles.
At cum virilitatis tempus et fructus aderit, [vari
non jam pii poterunt ipsis ab sceleratissimis pri-
bonis quæ simul e terra pingui modo nascuntur;
ipsa autem non-sata, non arata erit tellus, neque
citæ falcis desideraturam vitem opinor : [aciem
neque lanæ tinget homo vellera; sponte autem
agnus Tyriis decorabitur succis,
sandyce purpureo lanuginem squalidam mutans.

. . . .

. . . .

Verum age, honoratum sceptrum regiæ potestatis
dextra patris valde-frementis accipe.

. . . .

Mundi immensi aspice bene-compacta fundamenta;
lætitiam terræque et cæli atque maris, [cor
gaudiumque seculi infiniti. Pilosum *i. e.* validum
utinam me senem viventem habeatque dulce ro-
ut tuam virtutem dicam, quantum aderit vis, [bur,
non me vincat Thracum dius cantor, [tellus;
non Linus, non Pan ipse, quem peperit Arcadia
sed non ipse Pan contra stet victoriæ causa.

Incipe subridentem videns matrem probam
cognoscere : te enim tulit multos annos :
tibi sed parentes non omnino risere mortales;
neque ergo attigisti cubile, neque tantum nosti
[convivium.

265. INCERTI.

Geminarum Parcarum super filis fila posita-sunt,
propter vitam tuam. Si oppida ames
urbesque hominum, et tibi gloria immortalis erit
virorum pascenti juvenum diis-similem appetitum.

---

delectos heroas; erunt etiam altera bella,
atque iterum ad Trojam magnus mittetur Achilles.
Hinc ubi jam firmata virum te fecerit ætas,
cedet et ipse mari vector, nec nautica pinus
mutabit merces : omnis feret omnia tellus.
Non rastros patietur humus, non vinea falcem;
robustus quoque jam tauris juga solvet arator,
nec varios discet mentiri lana colores.
Ipse sed in pratis aries jam suave rubenti
murice, jam croceo mutabit vellera luto;
sponte sua sandyx pascentes vestiet agnos.
Talia secla, suis dixerunt, currite, fusis
concordes stabili fatorum numine Parcæ.
Aggredere, o magnos, aderit jam tempus, honores,
cara deûm soboles, magnum Jovis incrementum.
Aspice convexo nutantem pondere mundum,
terrasque tractusque maris cælumque profundum :
aspice venturo lætentur ut omnia seclo.
O mihi tam longæ maneat pars ultima vitæ
spiritus, et quantum sat erit tua dicere facta!
non me carminibus vincet nec Thracius Orpheus,
nec Linus, huic mater quamvis atque huic pater
Orphei Calliopea, Lino formosus Apollo. [adsit,

Incipe, parve puer, risu cognoscere matrem :
matri longa decem tulerunt fastidia menses.
Incipe, parve puer : cui non risere parentes,
nec deus hunc mensa, dea nec dignata cubili est.

265. ALIUD.

Parcarum in genibus fatalia pensa trahentum
sors tibi stat vitæ : si degere in urbibus, inque
cœtibus est animus, fama super æthera vives,
quando voles juvenum divinas pascere mentes.

Ἦν δ' αὖ ποιμαίνῃς μήλων νόμον ἠδ' ἔτι ταύρων,
δὴ τότε σαυτὸν ἔελπε συνήορα καὶ μακάρεσσιν
ἔμμεναι ἀθανάτοισι· λίνον δέ τοι ὧδε νένευκεν.

Sin rursus pascas ovium gregem atque taurorum,
jam tunc te-ipsum spera comparem etiam beatis
esse immortalibus : filum sane tibi ita innuit.

266. ΑΛΛΟΣ.

Περὶ τῆς τελευτῆς Ἰουλιανοῦ τοῦ παραβάτου, τοῦ ἀθέου.

Ἀλλ' ὁπόταν σκήπτροισι τεοῖς Περσήϊον αἷμα
ἄχρι Σελευκείης κλονέων ξιφέεσσι δαμάσσῃς,
δὴ τότε σε πρὸς Ὄλυμπον ἄγει πυριλαμπὲς ὄχημα
ἀμφὶ θυελλείῃσι κυκώμενον ἐν στροφάλιγξι,
ῥίψαντα βροτέων ῥεθέων πολύτλητον ἀνιήν.
Ἥξεις δ' αἰθερίου φάεος πατρώιον αὐλήν,
ἔνθεν ἀποπλαγχθεὶς μεροπήιον ἐς δέμας ἦλθες.

266. ALIUD.

De obitu Juliani parabatæ et athei.

Sed postquam sceptris tuis Persicum sanguinem
usque ad Seleuciam agitans gladiis domueris,
tunc quidem te ad Olympum ducit igne-fulgens [currus
cum procellosis permixtum turbinibus,
abjecta mortalium membrorum ærumnosa molestia.
Venies autem in ætherei luminis paternam aulam,
unde aberrans humanum in corpus venisti.

267. ΑΛΛΟΣ.

Ἔνθ' ὑπερουρανίη πωτάσκετο ἄμβροτος αἴγλη
πηγαίης προθοροῦσα πυρισμαράγου θιασείης.

267. ALIUD.

Ibi super-cælestis volabat immortalis splendor,
quasi-fonte exsiliens igne-scintillante cœtu.

268. ΑΛΛΟΣ.

Ψυχή μοι πνείουσα πυρὸς μένος εἰλήλουθεν,
καὶ νόον ἀμπετάσασα πρὸς αἰθέρα πυρσοέλικτος
ὄρνυται, ἀθανάτη τε βρέμει πολυτειρέα κύκλα.

268. ALIUD.

Anima mihi spirans ignis vim venit,
et mentem expandens ad ætherem in-igne-torta
excitatur, immortalisque fremit, *i. e.* vocat, postu- [lat, stellatos orbes.

269. ΑΛΛΟΣ.

Σῶμα λυθὲν ψυχήν τε λιπὸν καὶ γαῖα γενηθὲν
οὐκ ἔτι πρὸς βιότοιο παλίνδρομον οἶδε κέλευθον,
ἀλλὰ τὸ μὲν λυθὲν ἐστι κόνις, ψυχὴ δὲ πρὸς αἴθραν
σκίδναται, ὁππόθεν ἦλθε, μετήορος αἰθέρ' ἐς ἁ- [πλοῦν.
Ἄλλ' αὖ δ' ἐξ ἄλλου γεννάμενον ἠδ' ἀναβλάστον,
ψυχοῦται γονίμου φύσεως ἀροτρεύμασι καινοῖς.

269. ALIUD.

Corpus solutum animaque deficiens et terra natum
non adhuc ad vitæ recursum novit iter,
illud autem solutum pulvis est, anima vero ad [æthram
diffunditur, unde venit, sublimis in æthera simpli- [cem.
Alterum rursum (corpus) ex alio generatum atque [renatum,
animatur fecundæ naturæ arationibus novis.

270. ΑΛΛΟΣ.

Εἰς Βασιλικῖνόν τινα.

Πρῶτον μὲν εἶδος ἄξιον τυραννίδος,
καὶ δεύτερον δὲ συμφυὲς πέλει στέφος·
ἅπαντα δ' ἁρμόσουσι πρὸς τὴν ἀξίαν.

270. ALIUD.

In Basilicinum quemdam.

Primum quidem forma digna regiæ-potestatis,
et deinde sane cognatum est diadema :
omniaque convenient ad dignitatem.

271. ΑΛΛΟΣ.

Περὶ Μιχαῆλος τοῦ ψελλοῦ.

Ἀρχὴ κακῶν γε προσπεσεῖται τῇ χθονί,

271. ALIUD.

De Michaele balbo.

Initium malorum accidet terræ,

Sin tauros oviumque greges tibi pascere curæ est,
sic quoque te aucturum cœlestia numina spera.

HADR. JUN. HORN.

269. ALIUD.

Diffugiente anima, sua se in primordia solvens
nescit in hanc lucem corpus post fata reverti,
nilque nisi cinis est; animæ cælestis origo;
hinc petit ætherias sedes. Namque unicus æther,
ex alio tamen est alius, semperque novatur,
naturæ insinuans sese genitalibus arvis.

H. GROTIUS.

ὅταν κατάρξῃ τῆς Βαβυλῶνος δράκων
δύσγλωττος οὗτος καὶ φιλόχρυσος λίαν.

272. ΑΛΛΟΣ.

Περὶ Ἰωάννου Κομνηνοῦ.

Τόποις δ' ἐν ὑγροῖς καὶ παρ' ἐλπίδα πέσῃς.
Ὦ πῶς γενήσῃ βρῶμα δεινῶν κοράκων;

273. ΑΛΛΟΣ.

Περὶ Μανουῆλος βασιλέως.

Ἀλλ' ὑστάτη σε κερδανεῖ λαβὴ λόγου.

274. ΑΛΛΟΣ.

Περὶ Ἀνδρονίκου Κομνηνοῦ.

Αἴφνης δ' ἀναστὰς ἐκ τόπου πλήρους πότου
ἀνὴρ πελιδνός, ἀγέρωχος τὸν τρόπον,
στυγνός, πολιός, ποικίλος χαμαιλέων,
ἐπεισπεσεῖται, καὶ θερίσει καλάμην.
Πλὴν ἀλλὰ καὐτὸς συνθερισθεὶς τῷ χρόνῳ
ἐσύστερον τίσειεν ἀθλίας δίκας
ὧνπερ κακῶς ἔπραξεν ἐν βίῳ τάλας.
Ὁ γὰρ φέρων μάχαιραν, οὐ φύγῃ ξίφος.

275. ΑΛΛΟΣ.

Περὶ Ἀνδρονίκου Κομνηνοῦ.

Δρεπανηφόρε, τετράμηνόν σε μένει.

276. ΑΛΛΟΣ.

Περὶ τοῦ βοοσχήμονος βασιλέως.

Τὸ σχῆμα φαίνει τὸν τρόπον καὶ τὸν τόπον
ὅθεν μόλησας· οἷος ὀφθείς μοι φίλος;
Πρώτας ἔχεις γὰρ ἀρετὰς ἄλλων πλέον,
καὶ σωφρονίζεις σωφρονῶν τοὺς φιλτάτους.
Ὅθεν τέτευχας χρηστοτάτου τοῦ τέλους
μόνος ἀναχθεὶς ἐξ ἀνακτόρων, κλέος,
καὶ τῷ νεκρῷ, κράτιστε, λιπὼν τὸ κράτος·
ὡς ἐν βραχεῖ γὰρ εὐτυχήσεις τὸ κράτος.

quando regnarit Babylone draco
lingua-præpeditus iste et amans-auri nimis.

272. ALIUD.

De Joanne Comneno.

Locis quidem in humidis et præter spem cecideris.
O quomodo fies esca infestorum corvorum?

273. ALIUD.

De Manuele imperatore.

Sed postrema te lucrabitur ansa verbi *s.* nominis.

274. ALIUD.

De Andronico Comneno.

Repente autem excitatus ex loco pleno potus
vir lividus, insolens moribus,
odiosus, canus, varius chamæleon,
irruet, et demetet culmum.
Verumtamen et ipse simul-demissus tempore
postea luet miseras pœnas
eorum quæ male egit in vita miser.
Nam qui gestabat ensem, non evitaverit gladium.

275. ALIUD.

De Andronico Comneno.

Falcifer, te quadrimestre tempus manet.

276. ALIUD.

De tauriformi imperatore.

Habitus indicat mores et locum
unde venisti : qualis conspectus mihi amicus *es*?
Primas habes enim virtutes aliis copiosius,
et sanas qui sanus es amicissimos.
Unde factus es optimi finis,
solus evectus e palatio, gloria,
et mortuo, optime, relicta potentia :
sic brevi enim fortunatus eris potentia.

---

272. ALIUD.

De Joanne Comneno.

Cades aquosis improvisus in locis.
Heu! esca eris corvis miser voracibus! HIER. WOLF.

273. ALIUD.

De Manuele imperatore.

Tui prehendet te postrema nominis. HIER. WOLF.

275. ALIUD.

De Andronico Comneno.

Te quadrimestre, falcifer, tempus manet.

ED. PAR.

ΠΕΠΛΑΣΜΕΝΟΙ ΧΡΗΣΜΟΙ

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΕΙΟΙ ΠΑΡΩ͂ΔΙΑΙ.

277.

Α. Ὦ μέλεοι θνητοὶ καὶ νήπιοι. . . . ,
οἵτινες ἀφραδίῃσι θεῶν νόον οὐκ ἀΐοντες,

συνθήκας πεποίησθ' ἄνδρες χαροποῖσι πιθήκοις,
καὶ κέπφοι τρήρωνες ἀλωπεκιδεῦσι πέπεισθε,
ὧν δόλιαι ψυχαί, δόλιαι φρένες. . . . .
Εἰ γὰρ μὴ Νύμφαι γε θεαὶ Βάκιν ἐξαπάτασκον,
μηδὲ Βάκις θνητούς, μηδ' αὖ Νύμφαι Βάκιν αὐτόν,

οὔπω θέσφατον ἦν Εἰρήνης δεσμ' ἀναλῦσαι,
ἀλλὰ τότε πρῶτον. . . . .
Οὐ γάρ πω τοῦτ' ἐστὶ φίλον μακάρεσσι θεοῖσι,
φυλόπιδος λῆξαι, πρίν κεν λύκος οἶν ὑμεναιοῖ.
Ἕως ἡ σφονδύλη φεύγουσα πονηρότατον βδεῖ,
χἠ κώδων ἀκαλανθὶς ἐπειγομένη τυφλὰ τίκτει,
τουτάκις οὔπω χρῆν τὴν εἰρήνην πεποιῆσθαι . . .
Οὔ ποτε ποιήσεις τὸν καρκίνον ὀρθὰ βαδίζειν,
οὐδέποτ' ἂν θείης λεῖον τὸν τραχὺν ἐχῖνον. . .
Φράζεο δὴ μήπως σε δόλῳ φρένας ἐξαπατήσας
ἴκτινος μάρψῃ....

278. ΑΛΛΗ.

Β. Ἀλλ' ὅταν οἰκήσωσι λύκοι πολιαί τε κορῶναι
ἐν ταὐτῷ, τὸ μεταξὺ Κορίνθου καὶ Σικυῶνος,
πρῶτον Πανδώρᾳ θῦσαι λευκότριχα κριόν.
Ὅς δέ κ' ἐμῶν ἐπέων ἔλθῃ πρώτιστα προφήτης,
τῷ δόμεν ἱμάτιον καθαρὸν καὶ καινὰ πέδιλα,
καὶ φιάλην δοῦναι, καὶ σπλάγχνων χεῖρ' ἐπιπλῆσαι.
Κἂν μέν, θέσπιε κοῦρε, ποιῇς ταῦθ', ὡς ἐπιτέλλω,

FICTA ORACULA

ARISTOPHANIS PARODIÆ.

277.

I. O miseri mortales et insipientes. . . .
qui præ stoliditate deorum voluntatem non intel-
[ligentes,
fœdus iniistis viri cum truculentis simiis,
et stupidæ columbæ vulpeculis creditis,
quarum dolosa mens, dolosum ingenium. . . . .
Nisi enim Nymphæ deæ Bacin deceperunt,
nec Bacis mortales, nec rursus Nymphæ Bacin
[ipsum,
nondum erat in fatis, ut Pacis vincula dissolveren-
sed tunc primum. . . . . [tur,
Nondum enim hoc est amicum beatis diis,
ut a bello cessemus, prius lupus quam ovem ineat.
Donec blatta fugiendo pessimum flatum-emittit,
et clamosa canis *stimulis*-concitata cæcos gignit,
tamdiu nondum oportebat pacem fieri. . . .
Nunquam efficies ut cancer incedat recte,
nunquam reddideris levem asperum erinaceum....
Vide sane ne dolo aliquo mentem tuam decipiens
miluus corripiat. . . . .

278. ALIA.

II. At quando incoluerint lupi canæque cornices
eodem in *loco*, Corinthum inter et Sicyonem,
primum Pandoræ faciendum est albi-velleris ariete.
Quique meorum primus venerit carminum interpres,
illi donanda vestis pura, et novi calcei, [manus.
phialaque insuper est danda, et extis ei implenda
Si quidem illa, divine juvenis, confeceris, uti præ-
[cipio,

277.

I. O miseri et stulti mortales......
Quid, Divûm ignari mentis (socordia tanta est),
vos homines cum simiolis mala fœdera initis,
et fatui mergi præbetis vulpibus aurem,
quarum mens infecta dolis?.........
Namque Bacin Nymphæ nisi decepere docentes,
Nec Bacis ipse homines, nec vos, Nymphæ, Bacin
[ipsum,
nondum erat in fatis dissolvi vincula Pacis;
sed tum, quum primum.........
Necdum Dis superis visum, intermissa relinqui
bella, priusquam nupta lupo se junxerit agna.
Namque ut blatta jacit fugiens inamabile virus,
ut properans cæcos avis edit garrula pullos,
sic tu ne nimium properans mala fœdera jungas.
Nunquam tu recta facies procedere cancrum,
nec facies unquam ut lævis siet asper echinus...
Ergo cave tua circumagat ne pectora fallax
insidiis milvus......... C. ALEXAND

278.

II. Ast ubi jam domus una lupis, cornicibus una
fiet utrisque placens, inter Sicyona Corinthumque,
ariete Pandoram primam placaveris albo.
Tum qui nostra tibi vates feret omina, vestem
huic mundam crepidasque novas donare memento.
Quod si, dive puer, recte mea jussa sequaris,

αἰετὸς ἐν νεφέλῃσι γενήσεαι· αἰ δέ κε μὴ δῷς,
οὐκ ἔσει οὐ τρυγὼν, οὐδ' αἰετὸς, οὐ δρυκολάπτης.

aquila in nubibus fies; nisi vero dederis,
neque turtur eris, neque aquila, nec picus.

279. ΑΛΛΗ.

Ὡς παρὰ τοῦ Ἀπόλλωνος.

Γ. Αὐτὰρ ἐπὴν ἄκλητος ἰὼν ἄνθρωπος ἀλαζὼν
λυπῇ θύοντας, καὶ σπλαγχνεύειν ἐπιθυμῇ,
δὴ τότε χρὴ τύπτειν αὐτὸν πλευρῶν τὸ μετάξυ,
καὶ φείδου μηδὲν, μηδ' αἰετοῦ ἐν νεφέλῃσι,
μήτ' ἦν Λάμπων ᾖ μήτ' ἦν ὁ μέγας Διοπείθης.

279. ALIA.

Tanquam ex Apolline.

III. Cum vero homo invocatus venerit, ineptus-os-[tentator
et odio-erit sacra-facientibus, exterorumque par-[tem sibi flagitabit,
tunc demum verberare ipsum inter latera oportet;
nec parce quicquam, nec aquilæ in nubibus,
neque si vel Lampon fuerit, magnusve Diopithes.

280. ΑΛΛΗ.

Δ. Ἀλλ' ὁπόταν μάρψῃ βυρσαίετος ἀγκυλοχείλης
γαμφηλῇσι δράκοντα κοάλεμον, αἱματοπώτην,
δὴ τότε Παφλαγόνων μὲν ἀπόλλυται ἡ σκοροδάλμη·
κοιλιοπώλησιν δὲ θεὸς μέγα κῦδος ὀπάζει,
αἴ κεν μὴ πωλεῖν ἀλλᾶντας μᾶλλον ἕλωνται.

280. ALIA.

IV. Sed cum prehenderit coriaria-aquila unco-ros-[tro prædita
maxillis draconem stupidum, sanguinis-potorem,
sane tunc Paphlagonum quidem perit muria-alliata:
intestinorum-venditoribus autem deus magnam [gloriam largitur,
nisi si vendere isicia maluerint.

281. ΑΛΛΗ.

Ε. Φράζευ, Ἐρεχθείδη, λογίων ὁδὸν, ἥν σοι Ἀπόλ-[λων
ἴαχεν ἐξ ἀδύτοιο διὰ τριπόδων ἐριτίμων.
Σώζεσθαί σ' ἐκέλευσ' ἱερὸν κύνα καρχαρόδοντα,
ὃς πρόσθεν λάσκων, καὶ ὑπὲρ σέο δεινὰ κεκραγὼς,
σοὶ μισθὸν ποριεῖ· κἂν μὴ δρᾷ τοῦτ', ἀπολεῖται·
πολλοὶ γὰρ μίσει σφε κατακρώζουσι κολοιοί.

281. ALIA.

V. Percipe, Erechthida, rationem oraculorum, quæ [tibi Apollo
clamavit ex adytis, per tripodas valde-honorandos.
Servare te jussit sacrum canem serratos-habentem-[dentes,
qui prius latrans, et pro te horrendum vociferans,
tibi mercedem parabit; et nisi fecerit hoc, peribit:
multi enim ex odio contra eum crocitant graculi.

282. ΑΛΛΗ.

ς'. Φράζευ, Ἐρεχθείδη, κύνα Κέρβερον ἀνδραποδισ-[την,
ὃς κέρκῳ σαίνων σ', ὁπόταν δειπνῇς, ἐπιτηρῶν,
ἐξέδεταί σου τοὔψον, ὅταν σύ που ἄλλοσε χάσκῃς·
ἐσφοιτῶν δ' ἐς τοὐπτάνιον λήσει σε κυνηδὸν
νύκτωρ τὰς λοπάδας καὶ τὰς νήσους διαλείχων.

282. ALIA.

VI. Animadverte, o Erechthida, canem Cerberum [plagiarium,
qui adulans cauda, et te cœnantem observans,
exedet tuum cibum, si quando tu hietans aliorsum [spectes;
clam autem ingredietur in culinam et canina vo-[racitate
noctu patinas et insulas delambet.

283. ΑΛΛΗ.

Ζ. Ἔστι γυνὴ, τέξει δὲ λέονθ' ἱεραῖς ἐν Ἀθήναις,

283. ALIA.

VII. Est mulier, parietque leonem sacris in Athenis,

---

fies mox aquila in cælo; sin parcus omittas,
non aquila in cælo, sed nec turtur neque picus.

C. ALEXAND.

281.

V. Accipe, Erechthide, quæ sint oracula Phœbi,
quæ tibi de tripode atque adytis penetralibus effert.
Ipse jubet sacrum, districto dente minantem,
serves usque canem, tibi qui morsu atque latratu
mercedem referet; ni faxit, quippe peribit:
graculus hunc odio crocitans nam plurimus urget.

C. ALEXAND.

282.

VI. Accipe, Erechthide, quis sit tibi Cerberus iste,
qui servos facit, et cauda qui blandus adulat.

C. ALEXAND.

283.

VII. Est mulier, sanctis olim quæ gignet Athenis

ὅς περὶ τοῦ δήμου πολλοῖς κώνωψι μαχεῖται,
ὥστε περὶ σκύμνοισι βεβηκώς· ὃν σύ φύλασσε,
τεῖχος ποιήσας ξύλινον πύργους τε σιδηροῦς.

qui pro populo contra multos culices pugnabit,
tanquam pro catulis suis stans; quem tu observa,
muro exstructo ligneo et turribus ferreis.

284. ΑΛΛΗ.

Η. Μὴ πείθου· φθονεραὶ γὰρ ἐπικρώζουσι κορῶναι·
ἀλλ' ἱέρακα φίλει μεμνημένος ἐν φρεσίν, ὅς σοι
ἤγαγε συνδήσας Λακεδαιμονίων κορακίνους.

284. ALIA.

VIII. Ne credas : invidæ enim cornices crocitant :
at tu accipitrem amare memento, qui tibi
adduxit vinctos Lacedæmoniorum coracinos.

285. ΑΛΛΗ.

Θ. Κεκροπίδη κακόβουλε, τί τοῦθ' ἡγεῖ μέγα τοὔρ- [γον;
καί κε γυνὴ φέροι ἄχθος, ἐπεί κεν ἀνὴρ ἀναθείη·
ἀλλ' οὐκ ἂν μαχέσαιτο· χέσαιτο γάρ, εἰ μαχέσαιτο.

285. ALIA.

IX. Cecropida imprudens, cur id habes pro magno [facinore?
nam mulier etiam facile ferat onus, si vir *subla-* [*tum id ei* imponat :
non tamen pugnaverit; nam cacaverit, si pugna- [verit.

286. ΑΛΛΗ.

Ι. Ἀλλὰ τόδε φράζευ· πρὸ Πύλου Πύλον, ἥν σοι ἔφ- [ραζεν.
Ἔστι Πύλος πρὸ Πύλοιο...

286. ALIA.

X. Sed istuc animadverte, Pylum, quam tibi dixit, [ante Pylum.
Est Pylus ante Pylum. . . .

287. ΑΛΛΗ.

ΙΑ. Αἰγείδη, φράσσαι κυναλώπεκα, μή σε δολώσῃ,
λαίθαργον, ταχύπουν, δολίαν κερδώ, πολύϊδριν.

287. ALIA.

XI. Ægida, observa canivulpem, ne te decipiat,
clam-mordentem, celeripedem, dolosam, vulpem, [callidam.

288. ΑΛΛΗ.

ΙΒ. Ἀλλ' ἔτι τόνδ' ἐπάκουσον, ὅν εἶπέ σοι, ἐξαλέασθαι,
χρησμὸν Λητοΐδης, Κυλλήνην, μή σε δολώσῃ.

288. ALIA.

XII. Sed etiam hocce audi, quo tibi dixit vitandam [esse,
oraculum, Latoides, Cyllenen, ne te *illa* decipiat.

289. ΑΛΛΗ.

ΙΓ. Ἀλλὰ γάρ ἐστιν ἐμοὶ χρησμὸς περὶ σοῦ πτερυγω- [τός,
αἰετὸς ὡς γίγνει, καὶ πάσης γῆς βασιλεύσεις.

289. ALIA.

XIII. Sed enim est mihi oraculum de te alatum,
ut aquila fies, et tota terra regnabis.

290. ΑΛΛΗ.

ΙΔ. Ἀλλ' ἐγὼ εἶδον ὄναρ, καί μοι δοκεῖ ἡ θεὸς αὐτὴ
τοῦ δήμου καταχεῖν ἀρυταίνῃ πλουθυγίειαν.

290. ALIA.

XIV. At ego insomnium vidi, et mihi videtur dea ipsa
in populum effundere cotyla opes-et-sanitatem.

---

impigrum contra culices pugnare leonem,
pro populo, ceu pro catulis : quem tu bene serves
mœnibus ilignis ferratæque objice turris.

C. ALEXAND.

284.

VIII. Ne credas, odio crocitat quæ percita cornix :
accipitrem sed ama, memor ut Lacedæmone multos
egerit ille tibi captos indagine pisces. C. ALEXAND.

285.

IX. Cecropide demens, magnum hoc tibi nempe vi- [detur
imponat modo vir, portabit femina fascem.
At non pugnabit...... C. ALEXAND.

286.

X. Accipe et hoc : Pylos ante Pylon, sicut tibi dixi,
est Pylos ante Pylon... C. ALEXAND.

287.

XI. Ægide, cave vulpicanem, ne te improba fallat,
velocem, astutam, multa ingeniosa patrantem.

C. ALEXAND.

288.

XII. Hæc etiam serva, quæ fert oracula Phœbus :
Cyllenen prudens caveas, ne te improba fallat.

C. ALEXAND.

289.

XIII. Oraclum mihi pennigerum tua fata revelat :
Ales eris Jovis, et toto dominaberis orbe.

C. ALEXAND.

290.

XIV. At mihi per somnos Dea se dedit ipsa viden- [dam,
in populum plena fundens bona plurima pelve.

C. ALEXAND.

291. ΑΛΛΟΣ.

Ὡς ἀπὸ νεκρῶν.

Ὦ πολυύμνητον ναίων χθόνα λαὸς ἀπείρων,
μὴ στεῖχ' ἐς Φοίβου τέμενος ναόν τε θυώδη·
οὐ γάρ σοι καθαραὶ χέρες αἵματος αἰθέρ' ἔχουσιν,
ἀλλὰ μύσος προπάροιθε ποδῶν ἔντοσθε κελεύθου.
Φράζεο δ' ἐξ ἐμέθεν, τρίποδος δ' ἀπόειπε κέλευθον·
μαντοσύνης πᾶσαν γὰρ ἐφετμήν σοι καταλέξω.
Ἤματι γὰρ τούτῳ περιτελλομένου ἐνιαυτοῦ
ὥρισται πᾶσιν θάνατος, ψυχαὶ δὲ βίονται
Λοκρῶν Αἰτωλῶν τ' ἀναμὶξ βουλῇσιν Ἀθήνης,
οὐδ' ἀναπαύλησις κακοῦ ἔσσεται, οὐδ' ἠβαιόν.
Ἤδη γὰρ ψεκάδες φόνιαι κατὰ κρᾶτα κέχυνται,
νὺξ δ' ἐπὶ πάντα κέκευθε, μέλας δ' ἐπιδέδρομεν αἰθήρ·
αὐτίκα νὺξ δ' ἔρεβος πᾶσαν κατὰ γαῖαν ὄρωρεν,
χῆροι δ' οἶκοι πάντες ἐπ' οὔδεϊ γυῖα κλινοῦσιν,
οὐδὲ γυνὴ πένθος ποτὲ λείψεται, οὐδέ νυ παῖδες
ἐν μεγάροις γοόωσι φίλους πατέρας περιφύντες·
τοῖον γὰρ τόδε κῦμα κατέδραμε πᾶσι κατ' ἄκρης.
Αἲ αἲ πατρίδ' ἐμὴν αἰεὶ στένω αἰνὰ παθοῦσαν,
μητέρα τ' αἰνοτάτην, ἣν ὕστερον ἔκλυσεν αἰών.
Νώνυμνόν τε θεοὶ γένεσιν θήσουσιν ἅπαντες
Λοκρῶν τ' Αἰτωλῶν θ' ὅ τι που καὶ σπέρμα λίποιτο,
οὕνεκ' ἐμὴν κεφαλὴν λίποι αἰὼν, οὐδέ νυ πάντα
σώματος ἠφάνικεν μέλε' ἄκριτα, λεῖπε δὲ γαῖαν.
Ἀλλά γ' ἐμὴν κεφαλὴν θέμεν ἠοῖ φαινομένηφι,
μηδέ θ' ὑπὸ ζοφερὴν γαῖαν καταχρυπτέμεν ἔνδον·
αὐτοὺς δὲ προλιπόντας ἑὸν χῶρον μετόπισθεν
στείχειν εἰς ἄλλον χῶρον καὶ λαὸν Ἀθήνης,
εἴ τινά που θανάτοιο λύσιν κατὰ μοῖραν ἕλησθε.

291. ALIUD.

Tanquam ex mortuis.

O valde-celebratam colens terram popule immense,
ne vadas in Phœbi lucum templumque odoratum :
non enim tibi puræ manus sanguine æthera tenent,
sed nefas ante pedes *est* intra viam.
Disce autem ex me, tripodisque viæ renuntia :
vaticinii enim omnia jussa tibi exponam.
Hoc enim die volventis anni
destinata est omnibus mors, animæ autem vivent
Locrorum Ætolorumque promiscue voluntate Minervæ,
neque requies mali erit, neque paulisper.
Jam enim guttæ sanguineæ super caput effusæ sunt,
noxque omnia texit, nigerque incurrit æther :
statim et nox tenebras omnem per terram excitavit,
viduæque domus omnes in solum membra inclinant,
neque mulier luctum unquam linquet, neque liberi
in ædibus gemunt suos patres amplexi :
tantus scilicet hicce fluctus incurrit in omnes funditus.
Eheu! patriam meam semper gemo crudelia passam,
matremque miserrimam quam postmodum delevit ætas.
Ignotamque dii sobolem facient omnes
Locrorumque Ætolorumque quidquid alicubi semen superesse poterit,
quia meum caput *nec* liquit vita, neque omnia
corporis abolevit membra indiscreta, liquit autem terram.
Sed meum caput exponere *velitis* auroræ nascenti,
neque sub tenebrosa terra condere intus :
vosque ipsi linquentes meum locum deind
migrare in alium locum et ad populum Minervæ,
si quod alicubi mortis effugium, annuente fato, inveneritis.

292. ΑΛΛΟΣ.

Ὡς ἀπὸ Βουπλάγου τινός ἀποθανόντος.

Παῦσαι σκυλεύων στρατὸν Ἄϊδος εἰς χθόνα βάντα·
ἤδη γὰρ Κρονίδης νεμεσᾷ Ζεὺς μέρμερα λεύσσων,
μηνίει δὲ φόνῳ στρατιᾶς καὶ σοῖσιν ἐπ' ἔργοις,
καὶ πέμψει φῦλον θρασυκάρδιον εἰς χθόνα τὴν σὴν,
οἵ σ' ἀρχῆς παύσουσιν, ἀμείψῃ δ' οἷά γ' ἔρεξας.

292. ALIUD.

Tanquam ex Buplago quodam mortuo.

Desiste spoliare exercitum ad Ditis terram profectum;
jam enim Saturnius irascitur Jupiter tristia videns,
indignatur quidem ob cædem exercitus et tua facta,
et mittet gentem audaci-animo in terram tuam,
quæ tuo imperio finem-imponat, rependatque quæ fecisti.

293. ΑΛΛΟΣ.

Ὡς ἀπὸ ἐμμανοῦς τινος γνεομένου.

Ὦ πατρὶς, οἷόν σοι λυγρὸν φέρει Ἄρη Ἀθήνη,
ἡνίκα πορθήσασ' Ἀσίην πολύολβον ἵκηαι

293. ALIUD.

Tanquam ex aliquo subita insania correpto.

O patria, qualem tibi dirum immittet Martem Minerva,
quando devastata Asia opulenta iveris

Ἰταλίην ἐς γαῖαν, ἐϋστεφάνους τε πόληας,
Θρινακίην νῆσον πολυήρατον, ἣν κτίσατο Ζεύς.

Ἥξει γὰρ στρατιὴ πολυφέρτατος, ὀβριμόθυμος,
τηλόθεν ἐξ Ἀσίης, ὅθεν ἡλίου ἀντολαί εἰσιν,
καὶ βασιλεὺς διαβὰς στεινὸν πόρον Ἑλλησπόντου
ὅρκια πιστὰ ταμεῖ πρὸς κοίρανον Ἠπειρώτην,
ἄξει δ' εἰς Ἀσίην (?) στρατιὴν ἀνάριθμον ἀγείρας
πάντοθεν ἔκ τ' Ἀσίης ἠδ' Εὐρώπης ἐρατεινῆς,
καὶ σε δαμᾷ, χήρους δ' οἴκους καὶ τείχεα θήσει,

δουλοσύνην δ' ἐπὶ πᾶσιν ἐλεύθερον ἦμαρ ἀπούρας
τεύξει μήνιδος οὕνεκ' Ἀθηναίης μεγαθύμου.

Italicam in terram, bene-coronatasque urbes,
Thrinaciamque insulam valde-amabilem, quam condidit Jupiter!

Veniet enim exercitus validissimus, fortissimus,
procul ab Asia, unde solis sunt ortus,
et rex trajecto angusto freto Hellesponti
fœdera certa feriet cum principe Epirota,
educetque in Asiam (?) exercitum innumerum collectum
undique ex Asiaque et Europa amœna,
et te domabit, viduasque domos et mœnia *vidua* faciet,

servitutemque omnibus, libero die adempto,
imponet, ob iram Minervæ magnanimæ.

294. ΑΛΛΟΣ.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ἡνίκα Νισαῖοι χρυσάμπυκες ἀργέται ἵπποι
βῶσιν ἐπὶ χθόνα δῖαν, ἑὴν προλιπόντες ἐφέδρην,
οὕς ποτ' ἐν ἄστει τεῦξε Συρηκοσίων πολυόλβων
Δαίδαλος Ἠετίων, φιλίαν πολυήρατον αὔξων,
δαῖτ' ἐπὶ χαλκείῃ, δεσμοῖς δ' ἐπὶ δεσμὸν ἴαλλεν
χρύσεον, ἐν δ' αὐτὸν πᾶσιν Ὑπερίονος υἱόν
ἥρμοσεν ἀκτίνεσσι καὶ ὄμμασι μαρμαίροντα·
καὶ τότε σοί, Ῥώμη, χαλεπ' ἄλγεα πάντα τελεῖται.
Ἥξει γὰρ στρατὸς εὐρὺς ὅ σου χθόνα πᾶσαν ὀλέσσει,

χηρώσει δ' ἀγορὰς, ἄστη δέ τε πυρπόλα θήσει,
αἵματι δὲ πλήσει ποταμοὺς, πλήσει δὲ καὶ Ἅδην,
δουλοσύνην τ' οἰκτρὴν, στυγερὴν, ἀτέκμαρτον ἐφέσσει.
Οὐδὲ γυνὴ πόσιν ὅν γ' ὑποδέξεται ἐκ πολέμοιο
νοστήσαντ', Ἀίδης δὲ καταχθόνιος, μελανείμων,

ἕξει ἐνὶ φθιμένοισιν ὁμοῦ τέκνα μητρὸς ἀπούρας,

Ἄρης δ' ἀλλοδαποῖς περιθήσει δούλιον ἦμαρ.

294. ALIUD.

Ejusdem.

Quando Nisæi habenis-auratis *ornati* albi equi
venient in terram divinam, sua relicta sede,
quos olim in urbe fecit Syracusiorum valde-beatorum
Dædalus Eetion amicitiam jucundam augens,
præsepe ad æreum, vinculisque vinculum injecit
aureum, et inter omnes ipsum Hyperionis filium
collocavit radiis et oculis coruscantem :
et tunc tibi, Roma, duri dolores omnes fient.
Veniet enim exercitus ingens qui tuam terram omnem perdet,

viduabitque fora, urbesque igne vastabit,
sanguine implebit flumina, implebit et Orcum,
servitutemque miserabilem, odiosam, sine-fine immittet.
Neque mulier conjugem suum excipiet e bello
reducem, Orcusque subterraneus, nigras-vestes-*habens*,

habebit inter defunctos simul liberos matribus ereptos,

Marsque externos circumdabit servitutis die.

295. ΑΛΛΟΣ.

Τοῦ αὐτοῦ.

Μὴ ψαῦ' ἡμετέρης κεφαλῆς· οὐ γὰρ θέμις ἐστὶν,
οἷσιν Ἀθηναίη χόλον ἄγριον ἐν φρεσὶ θῆκεν,
ἅπτεσθαι θείοιο καρήατος· ἀλλὰ πέπαυσο,
μαντοσύνην τ' ἐπάκουσον, ἀληθέα ἥπερ ἐρεῖ σοι.
Ἥξει γὰρ χθόνα τήνδε πολὺς καὶ κάρτερος Ἄρης,

ὅς λαὸν μὲν ἔνοπλον ὑπὸ σκότον Ἄϊδι πέμψει,
ῥήξει δ' αὖ λιθίνους πύργους καὶ τείχεα μακρά,
ὄλβον δ' ἡμέτερον καὶ νήπια τέκν' ἀλόχους τε
μάρψας εἰς Ἀσίην ἄξει διὰ κῦμα περήσας.
Ταῦτά σοι εἴρηκεν νημερτέα Φοῖβος Ἀπόλλων
Πύθιος, ὅς μοι ἑὸν κράτερον θεράποντ' ἐπιπέμψας
ἤγαγεν εἰς μακάρων τε δόμους καὶ Περσεφονείης.

295. ALIUD.

Ejusdem.

Ne tange caput nostrum : non enim fas est,
quibus Minerva iram asperam in animum misit,
eorum contrectare divinum caput : ergo desine,
et vaticinium audi, vera quæ dicet tibi.
Veniet enim hancce in terram multus et validus Mars,

qui populum armatum sub tenebras Orco mittet,
frangetque saxosas turres et mœnia longa,
opes nostras et infantes liberos uxoresque
raptos in Asiam ducet fluctibus trajectis.
Hæc tibi dixit vera Phœbus Apollo
Pythius, qui mihi suum validum ministrum mittens
me abduxit in beatorum domos et Proserpinæ.

ΛΟΥΚΙΑΝΕΙΟΙ ΠΑΡΩΔΙΑΙ.

296. Α. ΩΣ ΕΚ ΒΑΚΙΔΟΣ.

Περὶ Περεγρίνου καὶ τῶν αὐτοῦ ὁμιλητῶν.

Ἀλλ' ὁπόταν Κυνικὸς πολυώνυμος ἐς φλόγα πολλὴν
πηδήσῃ δόξης ὑπ' ἐρινύι θυμὸν ὀρινθείς,
δὴ τότε τοὺς ἄλλους κυναλώπεκας, οἵ οἱ ἕπονται,
μιμεῖσθαι χρὴ πότμον ἀποιχομένοιο λύκοιο.
Ὃς δέ κε δειλὸς ἐὼν φεύγῃ μένος Ἡφαίστοιο,
λάεσσιν βαλέειν τοῦτον τάχα πάντας Ἀχαιούς,
ὡς μὴ ψυχρὸς ἐὼν θερμηγορέειν ἐπιχειρῇ
χρυσῷ σαξάμενος πήρην, μάλα πολλὰ δανείζων,
ἐν καλαῖς Πάτραισιν ἔχων τρὶς πέντε τάλαντα.

297. Β. ΩΣ ΕΚ ΣΙΒΥΛΛΗΣ.

Περὶ Περεγρίνου ἢ Πρωτέως κυνικοῦ.

Ἀλλ' ὁπόταν Πρωτεὺς Κυνικῶν ὄχ' ἄριστος ἁπάντων
Ζηνὸς ἐριγδούπου τέμενος κάτα, πῦρ ἀναπαύσας,
ἐς φλόγα πηδήσας ἔλθῃ ἐς μακρὸν Ὄλυμπον,
δὴ τότε πάντας ὁμῶς, οἳ ἀρούρης καρπὸν ἔδουσι,
νυκτιπόλον τιμᾶν κέλομαι ἥρωα μέγιστον
σύνθρονον Ἡφαίστῳ καὶ Ἡρακλῆι ἄνακτι.

298. Γ. ΩΣ ΣΙΒΥΛΛΗΣ ΠΡΟΜΑΝΤΕΥΣΑΜΕΝΗΣ.

Περὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ ψευδομάντεως.

Εὐξείνου Πόντοιο παρ' ἠόσιν ἄγχι Σινώπης,
ἔσται τις κατὰ Τύρσιν ὑπ' Αὐσονίοισι προφήτης,
ἐκ πρώτης δεικνὺς μονάδος τρισσῶν δεκάδων τε
πένθ' ἑτέρας μονάδας καὶ εἰκοσάδα τρισάριθμον,
ἀνδρὸς Ἀλεξητῆρος ὁμωνυμίην τετράκυκλον.

LUCIANI PARODIÆ

296. I. TANQUAM EX BACIDE.

De Peregrino et ejus sectatoribus.

Sed ubi Cynicus magnum-nomen *habens* in flammam multam
insiliet, gloriæ furiis animo excitato,
jam tunc alios vulpicanes qui illum sectantur,
imitari oportet fatum abeuntis lupi.
Qui autem, timidus cum sit, fugerit vim Vulcani,
lapidibus petant eum *oportet* cito omnes Achæi,
ne, cum frigidus sit, calidum-aliquid-dicere conetur,
auro referta pera, admodum multa fenerans,
in pulcris Patris habens ter quinque talenta.

297. II. TANQUAM EX SIBYLLA.

De Peregrino seu Proteo cynico.

At ubi Proteus Cynicorum longe optimus omnium
ad Jovis valde-sonantis templum, igne accenso,
in flammam insiliens ierit in magnum Olympum,
jam tunc omnes æque, qui terræ fruges edunt,
noctivagum venerentur jubeo heroa maximum
in-eodem-throno-*sedentem* cum Vulcano et Hercule rege.

298. III. QUASI SIBYLLÆ PRÆDICENTIS.

De Alexandro falso vate.

Euxini Ponti juxta littora et prope Sinopam,
erit quidam ad Turrim, sub Ausoniis, propheta
post primam monadem ostendens ternasque decadas
quinque alias monadas, et viginti triplici-numero,
viri Alexeteris homonymiam orbe-quaterno.

296.

I. *De Peregrino et ejus sectatoribus.*

Ast ubi jam vario Cynicus cognomine flammam
insiliet, furiis agitatus pectore famæ;
tunc, tunc vulpicanes, turba hunc imitata magistrum,
fata lupi, edico, jam discedentis obibunt.
Sed quicumque metu Vulcani fugerit æstus,
jactis confestim hunc saxis petat omnis Achivus,
dicere ne calidum conetur frigidus ipse,
distendens auro peram de fœnore multo,
Patris condita habens pulcris ter quinque talenta.

MATH. GESNER.

297.

II. *De Peregrino seu Proteo cynico.*

Ast ubi jam Proteus, Cynicorum maximus unus,
ad Jovis altisoni succensis ignibus ædem,
in flammam insiliens, altum conscendet Olympum,
tunc una quotquot vescuntur munere terræ,
noctivagum jubeo venerari heroa, potentem,
Herculeoque, tuoque throno, Vulcane, sedentem.

MATH. GESNER.

298.

III. *De Alexandro falso vate.*

Littora ad Euxini Ponti vicina Sinope,
ad Turres erit Ausonio sub rege propheta,
post primam monadem, decadas tres qui tibi monstrat
et monadas quinas et ter vicesima signa,
quique ducis clari nomen rotat orbe quaterno.

C. ALEXAND.

299. ΑΔΗΛΟΣ.

Περὶ τοῦ αὐτοῦ.

Περσείδης γενεὴν Φοίβῳ φίλος οὗτος ὁρᾶται,
δῖος Ἀλέξανδρος, Ποδαλειρίου αἷμα λελογχώς.

300. ΑΛΛΟΣ.

Περὶ τοῦ αὐτοῦ.

Τιέμεναι κέλομαι τὸν ἐμὸν θεράπονθ' ὑποφήτην·
οὐ γάρ μοι κτεάνων μέλεται ἄγαν, ἀλλ' ὑποφήτου.

301. ΑΛΛΟΣ.

Περὶ Ἐπικούρου.

Μολυβδίνας ἔχων πέδας ἐν βορβόρῳ κάθηται.

302. ΧΡΗΣΜΟΣ ΑΥΤΟΦΩΝΟΣ.

Σευηριανῷ.

Πάρθους Ἀρμενίους τε θοῷ ὑπὸ δουρὶ δαμάσσας
νοστήσεις Ῥώμην καὶ Θύμβριδος ἀγλαὸν ὕδωρ
στέμμα φέρων κροτάφοισι μεμιγμένον ἀκτίνεσσιν.

303. ΑΛΛΟΣ.

Σευηριανῷ Κελτῷ.

Μή σύ γ' ἐπ' Ἀρμενίους ἐλάαν στρατόν, οὐ γὰρ ἄμεινον,
μή σοι θηλυχίτων τις ἀνὴρ τόξου ἄπο λυγρὸν
πότμον ἐπιπροϊεὶς παύσῃ βιότοιο φάους τε.

304. ΑΛΛΟΣ.

Νοσοῦσι.

Μηκέτι δίζησθαι νούσοιο λυγρῆς ἐπαρωγήν·
πότμος γὰρ προφανής, οὐδ' ἐκφυγέειν δυνατόν σοι.

299. INCERTUM.

De eodem.

Persides genere Phœbo amicus hic apparet,
divus Alexander, Podaliri sanguinem nactus.

300. ALIUD.

De eodem.

Honorare jubeo meum ministrum *oraculorum* interpretem :
Non enim mihi divitiæ curæ sunt nimis, sed *meus* interpres.

301. ALIUD.

De Epicuro.

Plumbeas habens compedes in cœno desidet.

302. ORACULUM VOCALE.

Severiano.

Parthis Armeniisque acuta hasta domitis,
redibis Romam et Tiberis ad splendidam aquam
coronam ferens temporibus permixtam radiis.

303. ALIUD.

Severiano Celtæ.

Ne tu in Armenios ducere *velis* exercitum, non enim melius *id erit*,
ne tibi muliebri *indutus*-tunica quis vir ex arcu triste
fatum immittens, finem imponat vitæ lucique.

304. ALIUD.

Ægrotantibus.

Ne amplius quærere *velis* morbi tristis auxilium :
fatum enim manifestum, neque effugere licet tibi.

---

299. INCERTUM.

De eodem.

Persides genus hic, Phœbo carusque, videtur,
divus Alexander, Podaliri sanguine cretus.

LUC. ED. DID.

300. ALIUD.

De eodem.

Vatem ornare meum jubeo vos atque ministrum :
divitias nec enim curo, sed curo ministrum.

LUC. ED. DID.

301. ALIUD.

De Epicuro.

Desidet in cœno plumbeis coercitus catenis.

LUC. ED. DID.

302. ORACULUM VOCALE.

Severiano.

Parthis Armeniisque hasta celeri superatis,
urbem Romanam repetes Tiberisque fluenta,
permixta radiis lauro tua tempora vinctus.

LUC. ED. DID.

303. ALIUD.

Severiano Celtæ.

Ducere in Armenios noli ; nec enim bene cedet,
ne tibi femineo vir amictu triste per arcum
immittens fatum, perimat cum lumine vitam.

LUC. ED. DID.

304. ALIUD.

Ægrotantibus.

Auxilium tristi modo desine quærere morbo ;
nam fatum apparet, tibi nec vitare licebit.

LUC. ED. DID.

305. ΑΛΛΟΣ.

Ἀλεξάνδρου τοῦ ψευδομάντεως.

Εἰς Κλάρον ἴεσο νῦν, τοὐμοῦ πατρὸς ὡς ὄπ' ἀκούσῃς.

* * * * *

Βραγχιδέων ἀδύτοισι πελάζεο καὶ κλύε χρησμῶν.

* * * * *

Ἐς Μαλλὸν χώρει θεσπίσματά τ' Ἀμφιλόχοιο.

306. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ῥουτιλλιάνῳ.

Πυθαγόρην πολέμων τε διάκτορον ἐσθλὸν ἀοιδόν.

307. Τῷ αὐτῷ.

Πρῶτον Πηλείδης ἐγένου, μετὰ ταῦτα Μένανδρος.
εἶθ' ὃς νῦν φαίνῃ, μετὰ δ' ἔσσεαι ἠλιὰς ἀκτὶς,
ζήσεις δ' ὀγδώκοντ' ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν λυκάβαντας.

308. ΧΡΗΣΜΟΣ ΑΥΤΟΦΩΝΟΣ.

Τῷ αὐτῷ.

Γῆμον Ἀλεξάνδρου τε Σεληναίης τε θύγατρα.

309. ΑΛΛΟΣ.

Φοῖβος ἀκερσεκόμης λοιμοῦ νεφέλην ἀπερύκει.

310. ΑΛΛΟΣ.

Ὡς Βασιλέως Γλύκωνος τοῦ δράκοντος.

Πυθαγόρου ψυχή ποτε μὲν φθίνει, ἄλλοτε δ' αὔξει·
ἡ δὲ προφητείη δίης φρενός ἐστιν ἀπορρώξ.
Καί μιν ἔπεμψε πατὴρ ἀγαθῶν ἀνδρῶν ἐπαρωγόν·
καὶ πάλιν ἐς Διὸς εἶσι Διὸς βληθεῖσα κεραυνῷ.

311. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τιανῷ τινι Σακέρδωτι.

Μὴ πείθου Λεπίδῳ, ἐπεί οἱ λυγρὸς οἶτος ὀπηδεῖ.

305. ALIUD.

Alexandri falsi vatis.

Clarum ito nunc, mei patris ut vocem audias.

* * * * *

Branchidarum adytis accede, et audi oracula.

* * * * *

Ad Mallum vade, oraculaque Amphilochi.

306. EJUSDEM.

Rutiliano.

Pythagoram bellorumque ministrum bonum can-[torem.

307. Eidem.

Primum Pelides fuisti, post hæc Menander,
deinde qui nunc luce-frueris, postea eris solaris [radius,
vivesque octoginta supra centum annos.

308. ORACULUM VOCALE.

Eidem.

Ducito-uxorem Alexandrique Lunæque filiam.

309. ALIUD.

Phœbus intonsus pestis nubem abigit.

310. ALIUD.

Quasi regis Glyconis draconis.

Pythagoræ anima nunc quidem perit, nunc autem [crescit:
sed vaticina-vis diæ mentis est emanatio.
Et eam misit pater bonorum virorum auxiliatricem;
et rursus ad Jovis *sedes* it Jovis percussa fulmine.

311. EJUSDEM.

Tianensi cuidam Sacerdoti.

Ne credas Lepido, quippe eum tristis exitus manet.

---

305. ALIUD.

Alexandri falsi vatis.

Jam Claron ito, mei vocem patris auditurus.
Branchidarum adytis accede, oracula et audi.
Ad Mallum Amphilochique auditum oracula vade.

LUC. ED. DID.

306. EJUSDEM.

Rutiliano.

Pythagoram, egregieque canentem prælia vatem.

LUC. ED. DID.

307. *Eidem.*

Pelides primum fueras, post ista Menander,
tum, qui nunc vivis, radius post omnia Solis,
quum supra centum octoginta exegeris annos.

LUC. ED. DID.

308. ORACULUM VOCALE.

Eidem.

Ducito Alexandro natam Lunaque puellam.

LUC. ED. DID.

309. ALIUD.

Intonsus nubem pestis depellit Apollo. LUC. ED. DID.

310. *Quasi regis Glyconis draconis.*

Pythagoræ vicibus mens alma peritque reditque
Vatis at est animus Joviali e mente propago :
missus adest jussu patris auxiliator honestis,
et redit ad patrem Joviali fulmine tactus.

LUC. ED. DID.

311. EJUSDEM.

Tianensi cuidam Sacerdoti.

Ne Lepido credas : tristis manet exitus illum.

LUC. ED. DID.

312. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἰς τὰς τοῦ Ἐπικούρου δόξας.

Πυρπολέειν κέλομαι δόξας ἀλαοῖο γέροντος.

312. EJUSDEM.

In Epicuri sententias.

In-igne-versari jubeo sententias cæci senis.

313. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἐς δίνας Ἴστροιο διιπετέος ποταμοῖο
ἐσβαλέειν κέλομαι δοίους Κυβέλης θεράποντας,
θῆρας ὀρειτρεφέας, καὶ ὅσα τρέφει Ἰνδικὸς ἀὴρ
ἄνθεα καὶ βοτάνας εὐώδεας· αὐτίκα δ' ἔσται
νίκη καὶ μέγα κῦδος ἅμ' εἰρήνῃ ἐρατεινῇ.

313. EJUSDEM.

In vortices Istri a-Jove-delapsi fluminis
injici jubeo duos Cybeles ministros,
belluas monticolas, et quos alit Indicus aer
flores et herbas bene-olentes : statimque erit
victoria et magnum decus cum pace amica.

314. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Μάλβακα χοιρείων ἱερῇ κυμίνευε σιπύδνῳ.

314. EJUSDEM.

Malvaca porcinarum sacra in sipydno cumino-ad-[sperge.

315. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Κυτμίδα χρίεσθαι κέλομαι δροσίην τε κέλητος.

315. EJUSDEM.

Cytmide ungi *te* jubeo spumaque equi-desultorii.

316. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Δίζεαι ὅστις σὴν ἄλοχον μάλα πάγχυ λεληθὼς
Καλλιγένειαν ὑπὲρ λεχέων σαλαγεῖ κατὰ δῶμα;
Δοῦλος Πρωτογένης, τῷ δὴ σύγε πάντα πέποιθας.
Ὤπυιες γὰρ ἐκεῖνον, ὁ δ' αὖθις σὴν παράκοιτιν,
ἀντίδοσιν ταύτην ὕβρεως ἰδίας ἀποτίνων.
Ἀλλ' ἐπὶ σοὶ δὴ φάρμακ' ἀπ' αὐτῶν λυγρὰ τέτυκται
ὡς μήτ' εἰσαίοις μήτ' εἰσοράοις ἃ ποιοῦσιν.
Εὑρήσεις δὲ κάτω ὑπὸ σῷ λέχει ἀγχόθι τοίχου
πρὸς κεφαλῆς· καὶ σὴ θεράπαινα σύνοιδε Καλύψω.

316. EJUSDEM.

Quæris quis tuam uxorem omnino latens
Calligeniam in lecto subigat domi?
Servus Protogenes, cui sane omnia credis.
Inibas enim eum, is autem rursus tuam *init* conju-[gem,
remunerationem hanc stupri proprii reddens.
Sed tibi jam venena ab istis tristia parata sunt,
ut neque audias, neque videas quæ faciunt.
Invenies autem deorsum, sub tuo lecto, prope mu-[rum
ad caput : et tua famula conscia-est Calypso.

317. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Μή σύ γε πλωέμεναι, πεζὴν δὲ κατ' οἶμον ὅδευε.

317. EJUSDEM.

Ne tu sane navigare *velis;* pedestri autem itinere [viam-facias.

318. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Νυκτιπλάνοις ὀάροις χαίρει κοίταις τε δυσάγνοις.

318. EJUSDEM.

Noctivagis nuptiis gaudet cubilibusque incestis.

---

312. EJUSDEM.

In Epicuri sententias.

Edico decreta senis comburere cæci. LUC. ED. DID.

313. EJUSDEM.

Istri vorticibus, lapsis divinitus undis,
præcipitare duos Cybeles edico ministros
montibus eductos; et, quos alit Indicus aer
flores, atque herbas fragrantes : evenietque
cum decore ingenti victoria, paxque benigna.
LUC. ED. DID.

314. EJUSDEM.

Malvaca porcinæ sacrato vase cumina.
LUC. ED. DID.

315. EJUSDEM.

Ungi cytmide præcipio spumaque caballi.
LUC. ED. DID.

316. EJUSDEM.

Scire cupis quisnam uxorem tibi Calligeniam
in stratis furtim subigat tecto sub herili?
Servus Protogenes, is, cui tute omnia credis.
Is tibi quod dederat, dat ei rursus tua conjux :
vindictam is repetit factis pro turpibus istam.
Tristia jamque tibi per utrumque venena parata,
ut neque quæ faciunt videas, nec ea audiat auris.
Ad murum invenies hæc et supposta cubili
ad caput : est horum tua conscia serva Calypso.
LUC. ED. DID.

319. ΠΕΠΛΑΣΜΕΝΟΣ ΧΡΗΣΜΟΣ.

Ὡς προμαντευσαμένου τοῦ ἐν Κολοφῶνι Ἀπόλλωνος.

Τίπτε ποθεῖτε μαθεῖν νούσου τέλος ἠδὲ καὶ ἀρχήν;
Ἀμφοτέρους μία νοῦσος ἔχει, λύσις ἔνθεν ἀνέστη·
δεινὰ δ' ὁρῶ τοίσδεσσι πάθη καὶ ἀνήνυτα ἔργα·
ἀμφότεροι φεύξονται ὑπεὶρ ἅλα λυσσοδίωκτοι,
δεσμὰ δὲ μοχθήσουσι παρ' ἀνδράσι μιξοθαλάσσοις
καὶ τάφος ἀμφοτέροις θάλαμος καὶ πῦρ ἀΐδηλον,
καὶ ποταμοῦ Νείλου παρὰ ῥεύμασιν Ἴσιδι σεμνῇ
σωτείρῃ μετόπισθε παραστῇς ὄλβια δῶρα.
Ἀλλ' ἔτι που μετὰ πήματ' ἀρείονα πότμον ἔχουσι.

319. FICTUM ORACULUM.

Tanquam vaticinante ipso Apolline Colophonio.

Cur optatis scire morbi finem atque principium?
Ambos unus morbus habet, solutio inde existet :
sed dira video hisce *imminere* mala et infinitos labores;
ambo fugient per mare rabie-acti,
vincula patientur apud viros mari-vicinos,
et sepulcrum ambobus thalamus *erit* et ignis exitialis,
et fluminis Nili ad fluenta Isidi venerandæ
salvatrici postea des magnifica dona.
Sed post calamitates meliorem aliquando fortunam habebunt.

320. ΑΛΛΟΣ.

Ἴχνος ἀειράμενος ἀπ' εὐστάχυος παρὰ Νείλου,
φεύγεις Μοιράων νήματ' ἐρισθενέων.
Τέτλαθι, σοὶ γὰρ ἐγὼ κυαναύλακος Αἰγύπτοιο
αἶψα πέδον δώσω· νῦν δ' ἐμὸς ἔσσο φίλος.

320. ALIUD.

Gradu illato procul ab spicis-ferace Nilo,
fugis Parcarum stamina præpotentium.
Macte-animo, tibi enim ego nigris-sulcis Ægypti
cito solum dabo : nunc autem meus esto amicus.

321. ΑΛΛΟΣ.

Τὴν χάριν ἐν πρώτοις, αὐτὰρ κλέος ὕστατ' ἔχουσαν,
φράζεσθ', ὦ Δελφοί, τόν τε θεᾶς γενέτην,
οἳ νηὸν προλιπόντες ἐμὸν, καὶ κῦμα τεμόντες,
ἵξοντ' ἠελίου πρὸς χθόνα κυανέην,
τῇπερ ἀριστοβίων μέγ' ἀέθλιον ἐξάψονται,
λευκὸν ἐπὶ κροτάφων στέμμα μελαινομένων.

321. ALIUD.

Quæ χάριν in primis *i. e.* nominis initio, et κλέος ultimum habet,
(credite, o Delphi) et qui dea genitus (θεᾶς γενέτης) est,
isti templo relicto meo, et fluctus secantes,
pervenient solis ad terram cæruleam,
ubi justorum magnum præmium adipiscentur,
candidam super temporibus coronam nigris.

322. ΑΛΛΟΣ.

Αἰθιόπων εἰς γαῖαν ἀφίξεαι ἄμμιγα κούρῃ,
δεσμῶν Ἀρσακείων αὔριον ἐκπροφυγών.

322. ALIUD.

Æthiopum in terram venies simul atque puella,
vincula Arsacia cras cum effugeris.

323. ΑΛΛΟΣ.

Παντάρβην φορέουσα πυρὸς μὴ τάρβει ἐρωήν·
ῥηϊδίως μοίρας καὶ τἀδόκητα πέλει.

323. ALIUD.

Pantarben cum gestes, ignis ne timeas impetum,
facile sortis vel inopinata fiunt.

---

320. ALIUD.

Fertilis a regione ferens vestigia Nili,
fortia Parcarum stamina (sponte) fugis.
Durato, Ægypti quoniam nigricantia tradam
arva tibi cito, nunc noster amicus eris.

HELIOD. ED. DID.

321. ALIUD.

Gratia cui orditur, sed finit gloria nomen,
hanc canite, o Delphi, progeniemque deæ,
qui mea linquentes delubra salumque ruentes,
ad solis venient torridum ab igne solum;
magna ubi præcipue virtutis præmia tandem
temporibus fuscis candida serta gerent.

HELIOD. ED. DID.

322. ALIUD.

Æthiopum in terram venies, comitante puella,
vincula postquam cras fugeris Arsacia.

E. C.

323. ALIUD.

Ne sit, pantarben cum gestes, flamma timori,
affert fors facili et prodigiosa rota.

E. C.

BREVIS ANNOTATIO IN CAPUT VI.

I. Ex scholiasta (ad quem oraculum hoc ex Mnasea fluxisse videtur) Aristoph. in *Ran.* v. 1226 (Brunck.) : Σιδώνιόν ποτ' ἄστυ Κάδμος ἐκλιπὼν|| Ἀγήνορος παῖς, Phryxi Euripidei initium, cui scholiastes addit τὸ λοιπὸν τοῦ στίχου· — ἵκετ' ἐς Θήβης πέδον, et deinde : οὐ χεῖρον δ' ἂν εἴη καὶ τὸν Κάδμῳ δοθέντα χρησμὸν ὥσπερ τι ἐπεισόδιον εἰσενεγκεῖν οὕτως ἔχοντα· Φράζεο κτλ. — Est et apud scholiast. Eurip. in *Phœniss.* v. 648 : Κάδμος ζητῶν τὴν ἀδελφὴν Εὐρώπην, μαντεῖον ἔλαβε περὶ αὐτῆς οὐδὲν αὐτῷ σημαῖνον, ἀλλ' ὥστε αὐτὸν ἐξελθόντα ἕπεσθαι βοΐ, καὶ οὗ δ' ἂν αὐτόματος πέσῃ κτίζειν πόλιν. Ἔχει δὲ ὁ χρησμὸς τοῦ Πυθίου οὕτω· Φράζεο κτλ. — Ταῦτα ἀκούσας Κάδμος, ἀφίκετο εἰς τὸ βουκόλιον τοῦ Πελάγοντος τοῦ Ἀμφιδάμαντος, καὶ ἀγοράσας βοῦν καὶ ἡγεμόνα ταύτην τῆς ὁδοῦ ποιησάμενος, κτίζει τὰς Θήβας ὁμωνύμως τῶν Αἰγυπτίων Θηβῶν· ἐπεὶ τὸ ἀνέκαθεν Αἰγύπτιος ἦν ὁ Κάδμος, καὶ ἡ Βοιωτία δὲ ἀπὸ τῆς βοὸς ἐκλήθη· Tres primos versus habet Tzetzes, Chil. V, Hist. 28, v. 819 sqq., X, 339, v. 454 sqq., XII, 398, v. 112 sqq., ex quo Gallæus, *Orac. metr. vet.* VI, p. 38. Edidit Piccolos e cod. Florentino 9, Plut. 32, p. 32. *Supplém. à l'Anthol.* p. 189 sqq. cum multa lectionum varietate. — Vs. 1. Tzetz. Φρ. δὴ τὸν μ. — Vs. 3. *Id.* ἐνθάδ'. — Vs. 7. Schol. Eur. : τὴν ἥ κεν νώτ..... ἐπαμφοτέροισιν. — Vs. 9. *Id.* σχὲ περιτρίπτ. — Vs. 10. ἐξερέω. — Vs. 11. *Id.* et schol. Eurip. ἐνθάδε. — Vs. 12. ἵζηται. — Vs. 15. Scholiastæ duo εὐρυάγειαν. — Vs. 17. Schol. Eur. ἐπ' ἀνθρώπων ὀνομάκλυτος. — Vs. 18. ἀντιάσας. — Memorat ipse Euripides *Phœn.* 638 sqq. oraculum :

Κάδμος ἔμολε τάνδε γᾶν
Τύριος, ᾧ τετρασκελὴς
μόσχος ἀδάματον πέσημα
δίκε, τελεσφόρον διδοῦσα
χρησμόν, κτλ.

II. Ælian. *Hist. var.* II, 32; dat quoque Suidas v. Ἡρακλῆς ξενίζεται : « Ἡ ἐτυμολογία τῆς κλήσεως ἀπό τινος χρησμοῦ. » Idem referunt Eustath. *Iliad.* Ξ, 250 et Tzetzes *ad Lycophr.* 662. Vid. Heynii *ad Apollodor.* notas, p. 339 sq.

III. Pausan. V, III, 1. Herculi datum oraculum, cum contra ipsum Eleis cum Pyliis auxilium ferrent Pisæi, quibus hæc oraculi vox fuit saluti. — Vulg. Πυθοῦς... ἐν γυάλοιο, absque sensu. Dedimus ex cod. Vindob. 90 ἐγγυάλιξεν. Conjiciebat Facius ex cod. Mosc. (ἐγγυάλοισι) ἐν γυάλοισι : mihi Pytho *curæ est* in convallibus.

IV. Pausan. X, XIII, 8 : Λέγεται ὑπὸ Δελφῶν, Ἡρακλεῖ τῷ Ἀμφιτρύωνος ἐλθόντι ἐπὶ τὸ χρηστήριον τὴν πρόμαντιν Ξενόκλειαν οὐκ ἐθελῆσαί οἱ χρᾶν διὰ τοῦ Ἰφίτου τὸν φόνον· τὸν δὲ ἀράμενον τὸν τρίποδα ἐκ τοῦ ναοῦ φέρειν ἔξω, εἰπεῖν τε δὴ τὴν πρόμαντιν· Ἄλλος κτλ. Πρότερον γὰρ ἔτι ὁ Αἰγύπτιος Ἡρακλῆς ἀφίκετο εἰς Δελφούς· τότε δὲ ὁ Ἀμφιτρύωνος τόν τε τρίποδα ἀποδίδωσι τῷ Ἀπόλλωνι, καὶ παρὰ τῆς Ξενοκλείας, ὁπόσα ἐδεῖτο, ἐδιδάχθη.

V. Plutarch. *Thes.* XXIV : Καὶ τὴν βασιλείαν ἀφεὶς (ὁ Θησεύς), διεκόσμει τὴν πολιτείαν, ἀπὸ θεῶν ἀρχόμενος· ἧκε γὰρ αὐτῷ χρησμὸς ἐκ Δελφῶν μαντευομένῳ περὶ τῆς πόλεως· Αἰγείδη Θησεῦ κτλ. Gallæus, *Orac. metr. vet.* VI, p. 24 ; vs. 4. βουλεύει, οἴδμασι.

VI. Ex Œnomao ap. Euseb. *Præp. evang.* V, 19, recepit Gallæus in *Orac. metr.* p. 16 sq. Vid. *Fragm. Philosoph. gr.* coll. Didot, t. 2, p. 361.

VII. Pausan. X, VI, 7 : Delphis Apollinem interrogantibus de Crio, homine injurioso, qui postquam dei templum jam violasset, novam expeditionem pararet, a Phemonoe, tunc temporis oraculi antistite, datum hocce est responsum. — Vs. 2. « Kuhn. ex Homeri Hymno in Apollinem Cretenses intelligi vult, qui, ducente Apolline, in sinum Crisæum profecti ab eo Delphici sacerdotes constituti sint... Quam interpretationem amplectendam esse puto ; ista enim Carmanora Cretensem tangere videntur, qui Apollinem de Pythonis cæde purgasse ferebatur. Vid. Paus. II, VII, 7, et II, XXX, 3. » *Fac.*

VIII. Ex Dionys. Halic. *Ant. Rom.* I, 68, dedit Gallæus in *Orac. metric. vet.* p. 22, VI.

IX. Apud Suidam in ἀνάθημα et ὀβολοστάτης ; dedit Gallæus, *Orac. vet.* VI, p. 32 : dedit et scholiastes in Aristoph. *Nub.* 144 : ἐν Λέσβῳ δὲ Γονναπαίου (fortasse Ναπαίου ex Macrob. *Sat.* I, 17) Ἀπόλλωνος ὁ δοθεὶς (χρησμὸς) Πέλοπι, αἰτοῦντος αὐτὸν ἀνάθημα τοῦ θεοῦ τὴν ἄρνα χρυσῆν, ἕτερα παρέχοντα κειμήλια· φέρει δὲ τὸν χρησμὸν τοῦτον Ἀντικλείδης ἐν τοῖς Νόστοις. Hoc et altero exemplo redarguit scholiastes vulgatam opinionem raro trimetris edita fuisse vetusta oracula.

X. Ex Plutarcho, *Numa*, III : Καὶ οὐ πλημμελοῦσιν οἱ τὸν Φόρβαντα καὶ τὸν Ὑάκινθον καὶ τὸν Ἄδμητον ἐρωμένους Ἀπόλλωνος γεγονέναι μυθολογοῦντες, ὥσπερ καὶ τὸν Σικυώνιον Ἱππόλυτον, ᾧ δὴ καί, φασίν, ὁσάκις τύχοι διαπλέων εἰς Κίρραν ἐκ Σικυῶνος, αὐτῷ χρῶσαν τὴν Πυθίαν, οἷον αἰσθανομένου τοῦ θεοῦ καὶ χαίροντος, ἀποθεσπίζειν τόδε τὸ ἡρῷον· Καὶ δ' αὖθ' Ἱππ. — Male Gallæus, *Oracul. metric.* p. 8, εἰς ἄλλα. Vertit Lapus Florentinus :

Hippolyti rursus charum caput æquora findit.

XI. Servatum ex Mnasea (*Oracul. Delph. collect.*) ab Euripidis schol. in *Phœniss.* 410, ubi Euripides ipse : Ἔχρησ' Ἀδράστῳ Λοξίας χρησμόν τινα. — Ποῖον ; — Κάπρῳ λέοντί θ' ἁρμόσαι παίδων γάμους. Caper erat Tydeus qui Deipylam, Adrasti filiam, uxorem duxit, leo autem Polynices qui alteram ejusdem filiam Argiam sibi matrimonio junxit. Adrastus autem ex clypeorum utriusque insignibus id consilii inierat, quorum prior Calydonii suis, posterior Sphingis (cui leonina facies erat) imaginem ferebat.

XII. Apud Athen. VI, s. 22, p. 232. Datum ab Apolline Delphico oraculum Alcmæoni sciscitanti quonam pacto ab insania posset liberari.

XIII. Apud Euseb. *Præp. evang.* VI, 7, ex Œnomao. Oraculi initium habemus quod totum comprehendit his verbis brevioribus Thucydides (II, 102) : Λέγεται δὲ καὶ Ἀλκμαίωνι τῷ Ἀμφιάρεω, ὅτε δὴ ἀλᾶσθαι αὐτὸν μετὰ τὸν φόνον τῆς μητρός, τὸν Ἀπόλλω ταύτην τὴν γῆν χρῆσαι οἰκεῖν, ὑπειπόντα, οὐκ εἶναι λύσιν τῶν δειμάτων, πρὶν ἂν εὑρὼν ἐν ταύτῃ τῇ χώρᾳ κατοικίσηται, ἥτις, ὅτε ἔκτεινε τὴν μητέρα, μήπω ὑπὸ ἡλίου ἑωρᾶτο, μηδὲ γῆ ἦν, ὡς τῆς γε ἄλλης αὐτῷ μεμιασμένης. Ὁ δ' ἀπορῶν, ὥς φασι, μόλις κατενόησε τὴν πρόσχωσιν ταύτην τοῦ

Ἀχελῴου.—Cf. Pausan. VIII, xxiv, 8, et Apollod. III, 7. — Vs. 2. Vulgo Ἀρηιαδίη corruptum corrigebat Heinichen. Ἀρκαδίης, quod jam conjecerat Gallæus (*Orac. vet.* VI, p. 35) vertens « de Arcadia »; optime restituit Walckenaer. *Fragm. Euripid.* p. 287, Ἀμφιαρηϊάδη, paucis in codicum scriptura mutatis, quam prudenter retinuerat Vigerus. Cf. Ovid. *Fast.* II, 43.

XIV. Pausan. IX, xxxvii, 4 : Ergino, Clymeni filio, oraculum a Pythia datum, cum jam senior et liberos suscipere cupiens, de ea re consulturus Delphos venisset. Et uxorem quidem duxit ex quo matrimonio nati sunt Trophonius et Agamedes. — Habet et Eusebius (*Præp. evang.* V, 30) unde recepit Gallæus in *Orac. metr. vet.* VI, p. 23. — Vs. 2. Euseb. ἀλλὰ καὶ ἔμπης.

XV. Jamblich. *Vita Pythag.* c. 2, De Ancæo et colonia ab eo Samum deducta v. eumdem, *ibid.* : Λέγεται δὴ οὖν Ἀγκαῖον τὸν κατοικήσαντα τὴν Σάμην τὴν ἐν τῇ Κεφαλληνίᾳ, γεγεννῆσθαι μὲν ἀπὸ Διός, εἴτε δι' ἀρετήν, εἴτε διὰ ψυχῆς τι μέγεθος, ταύτην τὴν φήμην αὐτοῦ ἀπενεγκαμένου· φρονήσει δὲ καὶ δόξῃ τῶν ἄλλων Κεφαλλήνων διαφέρειν. Τούτῳ δὲ γενέσθαι χρησμὸν παρὰ τῆς Πυθίας, συναγαγεῖν ἀποικίαν ἐκ τῆς Κεφαλληνίας, καὶ ἐκ τῆς Ἀρκαδίας, καὶ ἐκ τῆς Τετταλίας, καὶ προσλαβεῖν ἐποίκους παρά τε τῶν Ἀθηναίων, καὶ παρὰ τῶν Ἐπιδαυρίων, καὶ παρὰ τῶν Χαλκιδέων· καὶ τούτων ἁπάντων ἡγούμενον οἰκίσαι νῆσον, τὴν δι' ἀρετὴν τοῦ ἐδάφους καὶ τῆς γῆς Μελάμφυλον καλουμένην· προσαγορεύουσι τε τὴν πόλιν Σάμον ἀντὶ τῆς Σάμης τῆς ἐν Κεφαλληνίᾳ. — Dedit Gallæus in *Orac. metr.* p. 8.

XVI. Athen. VI, sect. 22, p. 232. Eriphyles matris Alcmæon, Helenæ conjugis Menelaus, jubente Deo, ornatum Delphis consecraverant, quod narraverat, citante Athenæo, Ephorus aut ejus filius, Demophilus lib. XXX *Histor. de Delphico templo.*

XVII. Ex Œnomao Euseb. *Præp. evang.* V, 20 : Οὗτοι (οἱ Ἡρακλεῖδαι) ποθ' ὡρμημένοι κατὰ τὸν Ἰσθμὸν εἰσβαλεῖν εἰς Πελοπόννησον ἐσφάλησαν. Ἀριστόμαχος οὖν ὁ Ἀριδαίου, ἐπειδὴ ὁ Ἀριδαῖος ἐτεθνήκει ἐν τῇ εἰσβολῇ, ἔρχεται ἀκουσόμενος παρὰ σοῦ περὶ τῆς ὁδοῦ· ἐπεθύμει δὲ ὥσπερ καὶ ὁ πατήρ. Σὺ δ' αὐτῷ λέγεις· Νίκην σοι κτλ.

XVIII. Ex Œnomao Euseb. *Præp. evang.* V, 20. (Gallæus, *Orac. vet.* VI, p. 34.) : ... Κατὰ μέσον στρατοπεδεύεται (ὁ Τήμενος) Ναυπάκτου καὶ Ῥυπαίης· καὶ διακοντίζει Κάρνον ἱππότην Φυλάνδρου τὸν Αἰτωλόν..... καὶ ἐπειδὴ συνεκύρησε νόσος πλησία, καὶ ἀπέθανεν Ἀριστόδημος, πάλιν ἀνεχώρουν (οἱ Ἡρακλεῖδαι), καὶ ὁ Τήμενος ἐλθών, ἀπεμέμφετο τῇ ἀποτυχίᾳ· καὶ ἤκουσεν ὅτι ποινὴν ἀνεμάξατο τοῦ θείου ἀγγέλου, καὶ τὸ ὑπὲρ τῆς εὐχῆς, Ἀπόλλωνι Καρνείῳ ποίημα τὸ διὰ τοῦ χρησμοῦ λέγων· Ἄγγελον.....Τί οὖν, φησιν ὁ Τήμενος, τί χρὴ ποιεῖν; καὶ πῶς ἂν ἱλασαίμην ὑμᾶς· Εὔχευ κτλ.

XIX. Pausan. II, xxvi, 7 : Ἀπολλοφάνει τῷ Ἀρκάδι ἐς Δελφοὺς ἐλθόντι καὶ ἐρομένῳ τὸν θεόν, εἰ γένοιτο ἐξ Ἀρσινόης Ἀσκληπιὸς καὶ Μεσσηνίοις πολίτης εἴη, ἔχρησεν ἡ Πυθία· Ὦ μέγα κτλ. — Μαρτυρεῖ δέ μοι καὶ τόδε, ἐν Ἐπιδαύρῳ τὸν θεὸν γενέσθαι. — De Æsculapii ortu et de ejus matre Coronide vid. Pind. *Pyth.* III, 14 sqq. et schol.

XX. Apud Phlegont. Trall. in Fragm. περὶ Ὀλυμπίων s. Ὀλυμπιονικ. καὶ Χρονικ. Συναγωγ. *Fragm. hist. gr.* IV, edit. C. Müller, Bibl. Didot. Cum in eo esset Olympicum certamen ut restitueretur, Peloponnesios moleste id ferentes pestis invasit, frugumque pernicies afflixit. Itaque Lycurgum Delphos ad oraculum ablegarunt, qui pestis amolitionem ac remedium posceret. Pythia vero sic respondit : Ὦ γῆς ἀκρόπολιν κτλ. — Cum oracula ista a Phlegonte allata recepimus, nos non fugit ea minime fide esse digna. Phlegon enim, ut qui superstitiosa credulitate esset, undecunque vel maxime dubia colligebat, miracula imprimis et oracula; quod jam notavit Photius (*Bibl.* cod. 97) : Χρησμοῖς δὲ παντοίοις ἐς ὑπερβολὴν ἐστι κεχρημένος. Et reprehendit idem Phlegontis vitium Xylander, cum « insanos istos oraculorum versus tangere minime sibi visum esse » fatetur. Istud quidem de Olympicis ludis Pythiæ responsum ignorasse videtur Pausanias (Vid. V, vii, 9). Operis quod inscribebatur Ὀλυμπιονικῶν καὶ Χρονικῶν, seu Ὀλυμπιάδες ἢ Χρονικὰ fragmentum hoc tantum superest, cujus titulum codex et Franzii edit. habent Περὶ τῶν Ὀλυμπίων. — Vs. 5. ἀτιμάζονται (?), *Krause;* λασιάνακτος cod. suprascripto πα. Jam conjiciebat Xylander Πασιάνακτος. Mülleri lectionem recepimus. — Vs. 7. δημονναῖαν cod. et Franz. Proponebat Xylander δῆμον ἐς αἶαν, dubie sensu. Westermann. : ὁ δ' ἄρ' ἔλλαχεν αἶαν Ἑλλ., s. Ἦλιδα, vel ὅτε δὴ λάχεν αἶαν Ἠ., Müller. ὅτε δὴ μόλεν αἶαν « id quod dicere licet pro ὅτε δὴ μόλ' ἐς αἶαν, cujus tamen alteram (edit. Did.) conjecturam admisimus, Ἑλλάδα masc. genere, quod e Sophocle laudat, *Antiattic.* Bekker. p. 97. — Vs. 11. Vulg. Πέλοπι Τανταλίδη φθιμένῳ· τὸν δήτοθεν ὑμῖν λείπεις. Correxit Sopingius, probante Müllero.

XXI. Apud Phlegont. *ibid.* 2. Dedit quoque Ang. Maius in Euseb. *Chron.* p. 141, ubi hoc et sequens Pythiæ responsum affertur, « neque tamen id e Phlegonte desumptum, ut e reliquo narrationis apud Euseb. tenore intelligitur. » *Müller.* — Id Maius ut multa alia repetiit e Georg. Syncell. *Chronogr.* qui solet Eusebii *Chronic.* exscribere. — Conf. igitur Phlegontis narrationem cum ea quam affert G. Syncell. Phlegon autem : Ταῦτα (præcedens oraculum) ἀκούσαντες ἀπήγγειλαν τοῖς Πελοποννησίοις· οἱ δὲ ἀπιστήσαντες τῷ χρησμῷ ἀπέστειλαν πάλιν καὶ αὐτοὶ ἀπὸ κοινοῦ δόγματος ἐπιστρεφέστερον ἐπερωτήσοντας τὸν θεὸν περὶ τῶν χρησθέντων. Ἡδὲ Πυθία λέγει τάδε· Ὦ Πελοπ..... Georg. Syncell. (*Chronogr.* p. 496. edit. Paris.) : Τοῦτον γὰρ (Ἴφιτον) Ἠλεῖον ὄντα, καὶ προνοούμενον τῆς Ἑλλάδος, παῦσαί τε σπεύδοντα πολέμων τὰς πόλεις ἐκ πάσης Πελοποννήσου, πέμψαντα θεωροὺς τοὺς πευσομένους περὶ τῆς τῶν πολέμων ἀπαλλαγῆς, χρησμόν τε λαβεῖν Πυθικὸν τοῦτον· Ὦ Πελοπ..... — Vs. 1. Franz. περὶ βωμόν, Euseb. Mai. παρὰ. — Vs. 3. Phleg. cod. προπόλει, correxit Xylander.

XXII. Phlegon, *ibid.* : Ἠλεῖοι μετὰ ταῦτα (postquam concesserunt Peloponnesii Eleis ut certamen Olympicum instaurarent) βουλόμενοι βοηθεῖν Λακεδαιμονίοις, ὅτε Ἕλος ἐπολιόρκουν, πέμψαντες εἰς Δελφοὺς ἐμαντεύοντο. Καὶ χρᾷ ἡ Πυθία τάδε· Τὴν αὐτῶν ῥύεσθε κτλ. — Cf. Euseb. in Georg. Syncell. *Chronogr.* p. 196. — Vs. 2. Phleg. φιλίας. — Vs. 3. Euseb. εὖτ' ἂν ἐνὶ τριόδοις; « quanquam nostra legisse videtur interpr. Armenius; nam vertit Maius : *ut cum annua celebritate gaudium annuum redeat.* Mutavit quidam lectionem, quem offendebat ille πενταέτης ἐνιαυτός. Similiter ap. Phlegont. margo codicis : ἔστ' ἂν ἐνὶ συνόδοις ἔλθῃ. » *Müller.*

XXIII. Phlegon, *ibid.* — Instauratis certaminibus Olympicis, quinque Olympiades ita sunt exactæ ut coronaretur nemo. Sexta placuit oraculum scitari an victoribus coronæ essent imponendæ, eamque ob rem missus ad fanum dei rex Iphitus. Deus sic est

fatus : Ἴφιτε, μήλειον κτλ. Cum ergo venisset Olympiam, inque luco multi essent oleastri, unum eorum inveniens araneis circumdatum, ædificio cinxit, atque ea ex arbore corona data est victoribus. *Phlegon.*

XXIV. Ex Œnomao Euseb. *Præpar. evang.* V, 28; quibus præpositi sunt quatuor versus quos exhibuit ipse Herodotus, I, 65. — Vss. 1-2 et 9-15 habes et apud Diodor. Sicul. Excerpt. Vatic. p. 1-3, Ambr. F. Didot edit. t. I, p. 316, et apud Theodoret. Περὶ νόμων. Ante hocce oraculum Lycurgo a Pythia datum, citat Diodorus alterum illud quod incipit hoc versu : Ἥκεις, ὦ Λυκόοργε, ἐμὸν ποτὶ πίονα νηὸν, quodque in *Anthol. Palat.* XIV, 69, insertum est exceptis duobus ultimis versibus quos unus habet Diodorus. Ὅτι ὁ αὐτὸς (Λυκοῦργος) ἠρώτησε τὴν Πυθίαν ποῖα νόμιμα καταστήσας μάλιστα ἂν ὠφελῆσαι τοὺς Σπαρτιάτας. Τῆς δὲ (εἰπούσης) ἐὰν τοὺς μὲν καλῶς ἡγεῖσθαι, τοὺς δὲ πειθαρχεῖν νομοθετήσῃ, πάλιν ἠρώτησε τί ποιοῦντες καλῶς ἡγήσονται καὶ τί πειθαρχήσουσιν. Ἡ δὲ ἀνεῖλε τοῦτον τὸν χρησμόν. — Vs. 3. ὑποσχέσιας τε cum Vigero; libri ὑποσχέσεις quod retinuit Gallæus (*Orac. metr.* p. 28). ἔστ' correctio est Walckenaerii (In schol. Eurip. *Phœniss.* 679) pro ἕως; qui et proponebat Μενελέων pro Μενελάον et Μενέλαν, quod habent libri codd. nonnulli. — Vs. 12. Diod. ἐρατῆς θ' ὁμ. — Vs. 15. Euseb. εἰσαφικάνουσι tantum, reliquum supplevimus ex Diodoro, quod tamen Œnomaus sic memorat : τὴν δὲ πεφυλάχθαι.

XXV. Ex Œnomao apud Eusebium, *Præp. evang.* V, 32, Gallæus in *Orac. metr.* VI, p. 27. Charilaus rex ille fuit Lacedæmoniorum cui tutor Lycurgus servavit cum vita regiam potestatem.

XXVI. Plutarch., *Egregie dict. Lacon.* ad calc. : habet et schol. in Aristoph. *Pacem.* vs. 623 : ὅτι αἰσχροκερδεῖς καὶ σμικρολόγοι οἱ Λάκωνες, δῆλον ἐκ τοῦ χρησμοῦ· Ἁ φιλοχρ. Meminit et Pausanias IX, xxxii, 10: Λακεδαιμονίων δὲ χρήματα οὐ νομιζόντων κτᾶσθαι κατὰ δή τι μάντευμα, ὡς ἡ φιλοχρηματία μόνη γένοιτο ἂν ἀπώλεια τῇ Σπάρτῃ, ὁ δὲ (Λύσανδρος), καὶ χρημάτων πόθον σφίσιν ἐνεποίησεν ἰσχυρόν, et Suidas de Lycurgo verba faciens qui βραχυλογίαν ἐτίμησε καὶ πενίαν, τὴν μὲν σοφίης εἶναι σημεῖον, τήνδε ἀρετῆς διδάσκαλον οἰηθείς· καὶ ὁμολογεῖ τούτοις ὁ θεὸς, φυλάττεσθαι γὰρ ἀνεῖλε πολλάκις φιλοχρηματίαν. Vid. Gallæum, *Orac. vet.* VI, p. 41.

XXVII. Pausan. IV, ix, 2. Oraculum Tisi, Alcidis filio, θεωρῷ a Messeniis Delphos misso, datum, et mortuo Tise, suis ab Euphae recitatum. Cf. aliud de eadem re oraculum ap. Euseb. *Præp. evang.* V, 27, hic infr. 28. Παρθένον Αἰπυτίδα κτλ. — Corruptissimos versus apud Pausaniam multis emendare tentantibus plusve minusve feliciter succedit. — Vs. 1. Cod. Mosc. Κόρην. — Vs. 2. Id. cod. Κλήρῳ omittit. Æpytides, posteri sunt Æpyti, Cresphontis filii, quem Arcades in Messeniorum regnum restituerunt; cujus Glaucus filius primum ejusque deinde posteri regnum apud Messenios obtinuere. Vid. Pausan. IV, iii, 9. — Vs. 3. Cod. Mosc. habet νερτέροισιν pro νυκτέροισιν; quod nescio quomodo bis Facius corrupit in νυκτέρουσιν. — Vs. 4, Omni sensu caret in cod. mss. et editt. In Aldina : ἣν δὲ σφαγῇ τε καὶ παρ' Ἁλλύου, neque absimili lectione in cod. Mosc. ἀλύου, quod vertebat Amasæus « ad Hallyi undas. » Qui sit hic fluvius haud mihi compertum. Pro quo reposuit ἀλλοίου Camer., non omni sublata obscuritate; quam sibi visus est satis dissipavisse Goldhagen. in versione german. conjiciendo χρὴ δ' ἂν σφαγῇ τε; verum σφαγῇ τε non magis intelligi potest. V. cl. Séguier de Saint-Brisson in notis vers. gallic. Eusebii *Præp. evang.* I, p. 512, not. 60, emendationem affert, quam Sibeli attribuit, talem : ἣν δὲ σφαγῇ ἐκφύγῃ γε, κτλ. sed heptametro versu, neque multo planiore sensu. Manifesto supervacuum est σφαγῇ, et poterat sic constitui versum : ἣν δ' ἐκφύγῃ γε κτλ., pro imperativo inde accepto θύειν. Schubart. corrig. ἣν δὲ σφαλῆτε.

XXVIII. Euseb. *Præpar. evang.* V, 27. — Cf. Paus. IV, ix, 2, et in hac nostra sylloge orac. n. 27 Κούρην ἄχραντον κτλ. — « Hæc genuina erat forma. Nam « quis credat Œnomaum, hominem acutissimum, cum dedita opera prophetarum fraudem excuteret, exemplo vano et fictitio usum esse? » Lobeck. *Aglaoph.* 852, not., citante G. Wolfio, *Porphyr.* p. 73.

XXIX. Pausan. IV, xx, 1. Ad Messenium bellum pertinet et hoc oraculum Aristomeni et Theoclo ab Apolline Delphico datum. — Messenii sibi ex eo providendum putarunt, ne hirci de Neda biberent. Aliud vero longe innuerat deus, quod fuit hujusmodi. Τὸ δένδρον τὸν ἐρινεὸν εἰσὶν Ἑλλήνων οἳ καλοῦσιν ὀλύνθην, Μεσσήνιοι δὲ αὐτοὶ τράγον. Τότε οὖν πρὸς τῇ Νέδᾳ πεφυκὼς ἐρινεὸς οὐκ ἐς εὐθὺ ηὔξητο, ἀλλὰ ἔς τε τὸ ῥεῦμα ἐπέστρεφε καὶ τοῦ ὕδατος ἄκροις τοῖς φύλλοις ἐπέψαυε. Θεασάμενος δὲ ὁ μάντις Θέοκλος, συνεβάλετο ὡς τὸν τράγον τὸν πίνοντα ἐκ τῆς Νέδας προεῖπεν ἡ Πυθία τὸν ἐρινεὸν τοῦτον καὶ ὡς ἤδη Μεσσηνίοις ἥκει τὸ χρεών, κτλ. — Dedit Gallæus in *Orac. vet. metr.* VI, p. 29.

XXX. Pausan. IV, xii, 7 : Messeniis datum a Pythia oraculum, « quo promitti sibi victoriam Messenii interpretabantur, eo maxime, quod, cum ipsi intra muros Ithomæi Jovis ædem haberent, nullo pacto viderentur posse Lacedæmonii priores tripodas dedicare. » — Vs. 1. Vulg. Τοὺς τρ..... πρώτως. — Vs. 5. οὐ θεὸν, Xylandri emendatio p. ἔνθεον. Alii εἰ θεόν. — Vs. 6. Conjiciebat Kuhn. ἕρπ', ὅππη etc., *ito, quo etc.* Hunc versum ult. repetit eod. lib. xxvi, 4, ubi de Lacedæmoniorum clade apud Leuctra agitur, quam eo oraculo significatam fuisse creditum est.

XXXI. Pausan. IV, xii, 4. Oraculum Pythicum Aristodemo Messenio datum. — Vs. 3. Conjiciebat Kuhn. καὶ γὰρ, vs. 4. καὶ τείχων et interpretabatur : « Et murorum corona acerbos, etc. » Veterem autem lectionem qui retinet, L. Dindorfius (edit. Didot.), sic explicat : « Sed fraude cave ne Spartanorum dolosa cohors hostilis (superiores enim sunt bello) scandat firma mœnia; habebitque munita corona etc. »

XXXII. Apud Stephan. v. Θάσος (Gallæus, *Or. metr. vet.* VI, p. 34), atque Euseb. *Præp. evang.* VI, 7, ex Œnomao : Θάσος μὲν ἡ Ἠερία νῆσος· ἥξουσι δ' ἐπ' αὐτὴν Πάριοι, Ἀρχιλόχου... φράσαντος, ὅτι ἡ νῆσος αὕτη πρὶν Ἠερία ἐκαλεῖτο.

XXXIII. Pausan. IV, xii, 1. Devicti a Messeniis Lacedæmonii, et clade vehementer perculsi miserunt Delphos qui deum de tota belli ratione consulerent. Quod tunc datum est oraculum, id quoque exhibent Diodorus Sic. VIII, 13, Excerpt. Vat. p. 7, et Œnomaus ap. Eusebium, *Præp. evang.* VII, 27, cum aliqua varietate. — Vs. 2. Diod., Euseb. pro λείαν legunt γαῖαν, pro λαὸς hic ἄλλος, perperam, et τέχναις τις pro τέχναισιν, melius.

XXXIV. Diodor. Sic. VIII, 21, 3. Epeunactis datum a Pythia oraculum per legatos rogitantibus an sibi deus Sicyoniam concederet, qui, cum, primo hoc audito responso, in dubio hærerent, id clarius ab eadem

oraculum accepere : Σατύριον κτλ. — Exhibet et secundum hoc oraculum Strabo VI, III, 2, qui asserit Phalanthum ipsum Delphos missum fuisse περὶ ἀποικίας.

XXXV. Pausan. V, VII, 3. Delphicum oraculum Archiæ cuidam Corinthio datum, cum ad condendas Syracusas proficisci juberetur. — Vs. 1.-Poster. hemistichium ex Hesiod. *Theogon.* 253 manavisse videtur. — Vs. 3. Vulgo εὐριπείης, quod Kuhnius explicat *bonas auras emittentis*, a ῥιπή, *flatus*. Codd. Vindob. et Mosc. habent εὐροπίης et εὐρωπίης, unde scribendum conjecit Sylburg. ἐϋρρείτης, quod recepimus. — De Ortygia et Arethusa, vid. Diodor. Sic. V, 3, 4.

XXXVI. Servaverat Hippys in *Chronic.* (vid. *Fragm. Hist. gr.* C. Mülleri, t. II, p. 14, unde manavit hocce oraculum in Diodor. Sicul. libr. VII, 17 (Excerpt. Vatic. p. 8, 9. Edit. A. F. Didot. t. I, p. 324) : Ὅτι Μύσκελλός τις Ἀχαιὸς ὢν τὸ γένος ἐκ Κρήτης κατήντησεν εἰς Δελφοὺς καὶ τὸν θεὸν ἐπερώτησεν περὶ τέκνων γενέσεως· ἡ δὲ Πυθία ἀνεῖλεν οὕτως· Μύσκελλε βραχ..... Τοῦ δε Κρότωνα ἀγνοοῦντος, εἰπεῖν πάλιν τὴν Πυθίαν· Αὐτός σοι φράζει.....

Ὅτι τοῦ χρησμοῦ προστάσσοντος Κρότωνα κτίζειν ὁ Μύσκελλος τὴν περὶ τὴν Σύβαριν χώραν θαυμάσας ἐβούλετο κτίσαι, καὶ ἐξέπεσε χρησμός αὐτῷ οὗτος· Μύσκελλε βραχ....

III. Dedit et Strabo, VI, 1, vs. 1, πάρεκ σέθεν ἄλλο. — Vs. 2. κλάσματα... ὅ, τι δῶ τις.

XXXVII. Schol. Aristoph. in *Equit.* vs. 1100 (1089). Subjicit hæc : Ὁ μὲν Μύσκελος ὑγίειαν εἵλετο, Ἀρχίου πλοῦτον ἑλομένου. Idem oraculum refert Suidas vv. Ἀρχίας et Μύσκελος. Vid. supr. Orac. n. 36, III.

XXXVIII. Plutarch. *Solon.* XIV, dedit Gallæus *Orac. vet.* VI, p. 32 : ἔνιοι δέ φασι καὶ μαντείαν γενέσθαι τῷ Σόλωνι Πυθοῖ τοιαύτην· Ἧσο κτλ.

XXXIX. Idem Gallæus *ibid.* dedit ex Plutarch. *Solon.* IX : φάσιν πρῶτον μὲν αὐτῷ (Σόλωνι) τὸν ἐν Δελφοῖς θεὸν χρῆσαι ταῦτα· Ἀρχηγοὺς κτλ.

XL. Apud Diodor. Sic. IX, 5 (Exc. Vatic. p. 14-16) et apud Diog. Laert. I, I, 29 sq. et IX, 106, in *Thalete* et in *Mysone* : Εὔδοξος δ' ὁ Κνίδιος καὶ Εὐάνθης ὁ Μιλήσιός φασι τῶν Κροίσου τινὰ φίλων λαβεῖν παρὰ τοῦ βασιλέως ποτήριον χρυσοῦν, ὅπως δῷ τῷ σοφωτάτῳ τῶν Ἑλλήνων· τὸν δὲ δοῦναι Θαλῇ καὶ περιελθεῖν εἰς Χείλωνα, ὃν πυνθάνεσθαι τοῦ Πυθίου τίς αὐτοῦ σοφώτερος· καὶ τὸν ἀνειπεῖν Μύσωνα, περὶ οὗ λέξομεν· τοῦτον οἱ περὶ τὸν Εὔδοξον ἀντὶ Κλεοβούλου τιθέασι, Πλάτων δ' ἀντὶ Περιάνδρου. Περὶ αὐτοῦ δὴ τάδε ἀνεῖπεν ὁ Πύθιος· Οἰταῖον κτλ. Ὁ δ' ἐρωτήσας ἦν Ἀνάχαρσις. — Vs. 1. In Μύσωνα correptam primam notant. Hujus versus hæc tantum exhibet Diodorus : Οἰταῖόν τινά φασι Μύσωνα, his præmissis : ὅτι φασὶν Ἀνάχαρσιν τὸν Σκύθην φρονοῦντα ἐπὶ σοφίᾳ μέγα παραγενέσθαι Πυθῶδε καὶ ἐπερωτῆσαι τίς ἐστιν αὐτοῦ τῶν Ἑλλήνων σοφώτερος. Καὶ εἰπεῖν, Οἰταῖόν κτλ., subjicitque Ὅστις ἦν Μαλιεὺς καὶ ᾤκει τὴν Οἴτην εἰς κώμην Χηνὰς καλουμένην.

XLI. Diod. Sic. fragm. lib. VIII, 29 (Exc. Vat. p. 12) : Ὅτι Ἀριστοτέλης ὁ καὶ Βάττος κτίσαι βουλόμενος Κυρήνην ἔλαβε χρησμὸν οὕτως· Βάττε κτλ. Duos priores versus dederat *Anthol. Palat.* XIV, 83, ex Herodoto IV, 155, apud quem hæc præmissa sunt : Βάττος δὲ μετωνομάσθη ἐπεί τε ἐς Λιβύην ἀπίκετο ἀπό τε τοῦ χρηστηρίου τοῦ γενομένου ἐν Δελφοῖσι αὐτῷ, καὶ ἀπὸ τῆς τιμῆς τὴν ἔσχε, τὴν ἐπωνυμίην ποιεύμενος· Λίβυες γὰρ βασιλέα Βάττον καλέουσι, καὶ τούτου εἵνεκα δοκέω θεσπίζουσαν τὴν Πυθίην, καλέσαι μιν Λιβυκῇ γλώσσῃ, εἰδυῖαν ὡς βασιλεὺς ἔσται ἐν Λιβύῃ· ἐπεί τε γὰρ ἠνδρώθη οὗτος, ἦλθε ἐς Δελφοὺς περὶ τῆς φωνῆς· ἐπειρωτέοντι δέ οἱ χρᾷ ἡ Πυθίη τάδε· Βάττ' ἐπὶ κτλ. Sunt etiam versus illi duo ap. schol. Pindari *Pyth.* IV, 10, qui hæc oraculo præposuit : Περὶ τῆς τοῦ Βάττου εἰς τὸ μαντεῖον ἀφίξεως οὐχ ὁμολογοῦσιν ἀλλήλοις οἱ συγγραφεῖς· οἱ μὲν γὰρ ἕνεκεν τῆς φωνῆς φασιν αὐτὸν ἐλθεῖν, καὶ τὸν χρησμὸν ἄνω τε καὶ κάτω ἐπιθρυλλοῦσι· Βάττε... οἱ δὲ στάσεως περιπεσούσης πολιτικῆς. Laudat idem scholiastes sequens et Batto datum oraculum, quod vide. — Vs. 2. Herod., *Anthol.* et Pindari schol. μηλοτρόφον οἰκιστῆρα pro καλλ. Κυρ.

XLII. Apud eumdem qui prius servavit oraculum, Pindari (*Pyth.* IV, 10) scholiastam, qui ὁ Μενεκλῆς, ait, γοῦν πιθανωτέραν δοκεῖν φησι τὴν στάσεως αἰτίαν, μυθικωτέραν δὲ τὴν ἐπὶ τῆς φωνῆς. Φησὶ δὲ, ὅτι οἱ πολῖται ἐν τῇ Θήρᾳ ἐστασίασαν καὶ διέστησαν ἀλλήλων· ἡγεῖτο δὲ τῆς ἑτέρας τῶν στάσεων ὁ Βάττος· διαγωνισαμένων δὲ τῶν στάσεων, τοὺς τοῦ Βάττου συνέβη ἐκπεσεῖν τῆς πόλεως καὶ φυγεῖν τὴν χώραν, ἀπογινώσκοντας δὲ τὴν εἰς πατρίδα κάθοδον περὶ ἀποικίας βουλεύεσθαι. Ἀποδημήσας δὲ εἰς Δελφοὺς Βάττος ἠρώτα περὶ τῆς στάσεως, πότερον διαγωνίσονται περὶ τῆς εἰς τὴν πατρίδα ἐπαναστροφῆς ἢ ἑτέρωσέ ποι ἀποικίαν στείλωνται· τὸν δὲ θεὸν χρῆσαι· Βάττε... — Cf. Bouhier. *in Herodot.* p. 136. — Vs. 1. Pro vulg. ἐρεύνα conjecit Heynius ἐρευνᾷς.— Vs. 3. Idem Heynius præferebat πρότερον. δόρον et πείθεο μυθῷ. — Vs. 4. Libri στερρόν, unde C. Müllerus (*Fragm. Hist. gr.* t. IV, p. 449), pro versu corrupto et obscurissimo hunc proposuit : Στέρξον γῆν ὁσίως στερρήν· μισεῖς ἀθεμίστως, quem sequitur ejus versio latina, quam recepimus.

XLIII. Gallæus (*Orac. vet.* VI, p. 36) ex Plutarch. Περὶ φιλαδελφ. 21 : Ἀλεύαν δὲ τὸν Θεσσαλὸν ὁ μὲν πατὴρ ἀγέρωχον ὄντα καὶ ὑβριστὴν ἐκόλουε καὶ χαλεπὸς ἦν, ὁ δὲ θεῖος ἀνελάμβανε καὶ προσήγετο· πεμπόντων δὲ τῶν Θεσσαλῶν φρυκτοὺς περὶ βασιλέως πρὸς τὸν θεὸν εἰς Δελφοὺς ἐνέβαλε κρύφα τοῦ πατρὸς ὁ θεῖος ὑπὲρ τοῦ Ἀλεύα, καὶ τῆς Πυθίας τοῦτον ἀνελούσης, ὅτε πατὴρ ἀπέφησεν ἐμβεβληκέναι τὸν φρυκτὸν ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ πᾶσιν ἐδόκει πλάνη τις ἐν ταῖς καταγραφαῖς τῶν ὀνομάτων γεγονέναι· διὸ καὶ πέμψαντες αὖθις ἐπανήροντο τὸν θεόν, ἡδὲ Πυθία καθάπερ ἐκβεβαιουμένη τὴν προτέραν ἀναγόρευσιν, εἶπε· Τὸν Πυρρόν κτλ.

XLIV, Ex Pausan. VI, IX, 8. De Cleomede mentis impote oraculum a Pythia Astypalæensibus datum, qui quem interficere voluerant, eum postea tanquam heroa coluere. Totam hanc fabulam apud Pausaniam *ibid.* 6-8, vide.— Est etiam apud Socrat. *Hist. eccl.* III, 23, p. 165 ed. Vales., et Euseb. *Præp. evang.* V, 34. Habet et Plutarchus priorem versum (*Romul.* 28). — Vs. 2. Val. τιμᾶτ' ὡς.

XLV. Ex Œnomao ap. Euseb. *Præp. evang.* V, 31, Gallæus, *Orac. metr. vet.* VI, p. 25 ; repetiit Mullach. *Fragm. Phil. gr.* (Bibl. Didot, t. II, p. 375). —Vs. 1. Δίου. Dium, urbs Cretæ maritima. — Vs. 4. ὄλβον notandum est ab Vigero simili sensu accipi ac Πλοῦτον et pari ratione pro persona haberi.

XLVI. Apud Euseb. *Præp. evang.* ib. — Vs. 3. κάτα ναιετάητε Dindorf. pro vulgato καταναιετάητε.

XLVII. Ex Clement. Alex. *Stromat.* VI, III, 29; p. 267, Sylb. Gallæus, *Orac. vet.* VI, p. 36.

XLVIII. Eustath. in *Comment. ad Dionys. Pe-*

riegesin 803. Ex Stephano v. Βυζάντιον cum hoc lemmate : Χρησμός δ' ἐδόθη ἐρωτησάντων εἰς Δελφοὺς Μεγαρέων τοιοῦτος, dedit Gallæus in *Orac. vet. metr.* VI, p. 29. — Vs. 4. στέλλειν Gallæi correctio est pro στέλλουν ap. Stephan. ubi fortasse legendum στέλλου.

XLIX. Hesych. Miles. in *Byzant. Hist. script.* ed. Paris. 1648, in-f°, p. 24; De Byzantio : Φασὶ μὲν Ἀργείους πρώτους, χρησάσης αὐτοῖς τῆς Πυθίας οὕτως· Ὄλβιοι κτλ. πήξασθαι τὰς οἰκήσεις ἐν ἐκείνῳ τῷ χωρίῳ κτλ. V. Carol. Müller. *Fragm. hist. gr.* t. IV, p. 147 : « Codinus et Chron. Constantin. nonnisi duos versus postremos exhibent. » — Vs. 2. Steph. ὑγρὸν παρ' ἄκρον στ. π. — Vs. 4. βόσκουσι τὸν αὐτόν. — Stephan. sic : στελλειν κτλ. Vid. supr. n. 48. Hesychius ipse *ib.* p. 28, Müller. p. 152, iterum posteriores duo versus exhibet et μάρπτουσι dat pro λάπτουσι.

L. Diod. Sicul. VIII, 25 (Excerpt. Vatic. p. 11, 12) : Ὅτι Ἀντίφημος καὶ Ἔντιμος οἱ Γέλαν κτίσαντες ἠρώτησαν τὴν Πυθίαν, καὶ ἔχρησε ταῦτα· Ἔντιμ' ἠδὲ κτλ.

LI. Ap. Diod. Sic. IX, 3 (Exc. Vatic. p. 14-16); exstat et apud Diog. Laert. I, I, 28, ubi repetitur prior vers. etiam *ib.* 33. Val. Maxim. IV, 1, extr. 7 alterum modo versum exhibet ubi sicut et apud scholiasten quem infra attulimus, pro τίς quod legebatur olim ap. Diod. et Diogenem melius scribitur ὅς, quod admisimus, minus bene tamen ἂν δῶ pro αὐδῶ. Ceterum Val. Maximus rem sic narrat : « A piscatoribus in Milesia regione verriculum trahentibus quidam jactum emerat. Extracta deinde magni ponderis aurea mensa Delphica (ἀνασπασθέντος δὲ τοῦ τρίποδος, Diog.), orta controversia est, illis piscium se capturam vendidisse affirmantibus, hoc fortunam jactus se emisse dicente. Qua conditione propter novitatem rei et magnitudinem pecuniæ ad universum ejus civitatis populum delata, placuit Apollinem consuli *cuinam adjudicari mensa deberet.* Deus respondit *illi esse dandam, qui sapientia ceteros præstaret,* his verbis ὅς σοφίῃ κτλ. Tum Milesii consensu Thaleti mensam dederunt, etc. » — Eadem narrat et versus laudat Aristophanis scholiastes ad *Plut.* vs. 9, ad docendum quomodo factum sit ut Pythia e tripode oracula caneret. — Cf. Plutarch. in *Solone*, IV.

LII. Apud Athen. XIII, sect. 78, p. 602 : Οὗτοι φανέντες ἐπιβουλεύοντες Φαλάριδι, καὶ βασανιζόμενοι ἀναγκαζόμενοί τε λέγειν τοὺς συνειδότας, οὐ μόνον οὐ κατεῖπον, ἀλλὰ καὶ τὸν Φάλαριν αὐτὸν εἰς ἔλεον τῶν βασάνων ἤγαγον, ὡς ἀπολῦσαι αὐτοὺς πολλὰ ἐπαινέσαντα. Διὸ καὶ ὁ Ἀπόλλων ἡσθεὶς ἐπὶ τούτοις ἀναβολὴν τοῦ θανάτου τῷ Φαλάριδι ἐχαρίσατο, τοῦτο ἐμφήνας τοῖς πυνθανομένοις τῆς Πυθίας ὅπως αὐτῷ ἐπιθῶνται· ἔχρησέ τε καὶ περὶ τῶν ἀμφὶ τὸν Χαρίτωνα, προτάξας τοῦ ἑξαμέτρου τὸ πεντάμετρον, καθάπερ ὕστερον καὶ Διονύσος ὁ Ἀθηναῖος ἐποίησεν, ὁ ἐπικληθεὶς Χαλκοῦς, ἐν τοῖς ἐλεγείοις. Ἐστὶ δὲ ὁ χρησμὸς ὅδε· Εὐδαίμων κτλ. Cf. Œnomaum ap. Euseb. *Præp. evang.* V. 35, qui eadem memorat et oraculi sensum in ridiculum detorquet ita :

Εὐδαίμων Φάλαρις, καὶ Μελάνιππος ἔφυ,
Θείας ἀγητῆρες ἐν ἀνθρώποις διχονοίας.

Exhibet hoc oraculum Ælianus, *Var. Hist.* II, 4, ex solito versuum ordine : Θείας ἡγητῆρες... Εὐδαίμων Χαρίτων κτλ.

LII. Ex Herodot. VI, 98, Gallæus, *Orac. vet. metr.* VI, p. 22. — Herodot. *ibid.* : Μετὰ δὲ τοῦτον (Δᾶτιν) ἐνθεῦτεν ἐξαναχθέντα, Δῆλος ἐκινήθη, ὡς λέγουσι οἱ Δήλιοι, καὶ πρῶτα καὶ ὕστατα μέχρι μευ σεισθεῖσα· καὶ τοῦτο μέν κου τέρας ἀνθρώποισι τῶν μελλόντων ἔσεσθαι κακῶν ἔφηνε ὁ θεός... Portendebantur Medica bella. Οὕτω οὐδὲν ἦν ἀεικὲς κινηθῆναι Δῆλον τὸ πρὶν ἐοῦσαν ἀκίνητον· καὶ ἐν χρησμῷ ἦν γεγραμμένον περὶ αὐτῆς ὧδε· Κινήσω κτλ.

LIV. Pausan. VIII, XLII, 6. Phigalensibus datum a Pythia oraculum, cum, neglecto Cereris cultu, frugum inopia laborantes, Apollinem adiissent, malorum remedium precaturi. Est apud Gallæum *Orac. vet.* VI, p. 34 sq. — Vs. 1. De Arcadibus glandivoris vide Pausan. VIII, I, 5-6. (In ista sylloge, infr. 59 Πολλοί...) et Philostrat. *Apollon. Vit.* VIII, 7, 12. — Vs. 6. Cod. Mosc. in Faciana edit. ἀναστροφείγων et ἀναστοφείγων πάλιν, vulg. ναστοφάγον πάλι, unde L. Dindorf. conjecit ἀναστοφάγον.

LV. Athen. XII, sect. 18, p. 520, et Steph. Byzant. Περὶ πόλεων, v. Σύβαρις. Oraculum Amyri datum, interroganti, quousque forent felices Sybaritæ. — Vs. 2. Stephan. ἐν θαλίῃσι θεῶν... — Vs. 3. Θεοῖο σεβίζῃ. — Vs. 4. Vulgo olim legebatur ἐμφύλιος στ. ἥξ. Ex Solonis versu apud Demosth. *de Falsa Legat.* p. 203, ἣ στάσιν ἔμφυλον, πόλεμόν θ' εὕδοντ' ἐπεγείρει, emendavit, ut postulabat metrum, Ric. Porson. *In Athen.* p. 133.

LVI. In Ælian. *Var. Hist.* III, 43. (Gallæus, *Orac. vet.* VI, p. 33) : Ἐν Συβάρει κιθαρῳδοῦ ᾄδοντος ἐν τῇ ἀγωνίᾳ, ἣν ἐτέλουν τῇ Ἥρᾳ, στασιασάντων ὑπὲρ αὐτοῦ τῶν Συβαριτῶν, καὶ τὰ ὅπλα λαβόντων ἐπ' ἀλλήλους, φοβηθεὶς ὁ κιθαρῳδὸς σὺν αὐτῇ στολῇ κατέφυγεν εἰς τὸν τῆς Ἥρας βωμόν. Οἱδὲ οὐδὲ ἐνταῦθα ἐφείσαντο τοῦ κιθαρῳδοῦ. Ὀλίγῳ δὲ ὕστερον ἐδόκει αἷμα ἐν τῷ τῆς Ἥρας ναῷ ἀναβρύειν, οὐδὲν ἔλαττον πηγῆς ἀεννάου. Συβαρῖται δὲ ἔπεμψαν εἰς Δελφούς. Ἡ δὲ Πυθία ἀπεκρίνατο· Βαῖν' ἀπ' ἐμῶν...

LVII. Diod. Sic. VIII, 25, 2 (Exc. Vat. p. 11, 12) : Ὅτι οἱ ἐκ τῆς δεκάτης ἀνατεθέντες Χαλκιδεῖς ἦλθον χρησόμενοι περὶ ἀποικίας, καὶ ἀνεῖλεν· Ἀψία κτλ. Οἱδὲ κατὰ τὸν Ἀψίαν ποταμὸν εὑρόντες ἄμπελον περιπεπλεγμένην ἐρινεῷ τὸν λεγόμενον ἀρσενόθηλυν ἔκτισαν πόλιν. — Vs. 2. Fortasse βάλλοντα.

LVIII. Pausan. II, XXXIII, 2 : Καλαύρειαν δὲ Ἀπόλλωνος ἱερὰν τὸ ἀρχαῖον εἶναι λέγουσιν, ὅτεπερ ἦσαν καὶ οἱ Δελφοὶ Ποσειδῶνος. Λέγεται δὲ καὶ τοῦτο· ἀντιδοῦναι τὰ χωρία σφᾶς ἀλλήλους φασί τε καί τι καὶ λόγιον μνημονεύουσιν, Ἶσον κτλ. Strabo (VIII, VI, 14) etiam oraculi effatum ex Ephoro in medium profert. — Vs. 2. Strab. ἠνεμοέντα. — Cf. Suid., qui idem fere responsum de alia quæstione exhibet (v. ἀνεῖλεν) : Ἔπεμψαν οἱ Σπαρτιᾶται χρησόμενοι, τῆς μηνίδος ἄκος λαβεῖν γλιχόμενοι καὶ ἀνεῖλεν οὕτως· Ἶσον κτλ. — Vs. 1. Καλαβρίην (fere omn. Suidæ codd. mss. perperam pro Καλαυρίην) τε τίθημι.

LIX. Pausan. VIII, I, 6.... ἡνίκα (ἡ Πυθία) Λακεδαιμονίοις γῆς τῆς Ἀρκάδων ἀπηγόρευεν ἅπτεσθαι, καὶ τάδε εἶπεν τὰ ἔπη.

LX. De Theagene, Thasiorum athleta, cujus statua a quodam inimico lacessita flagello, eum, cum incidisset, interfecerat, atque ut cædis pœnam lueret, in mare fuerat demersa. Quo facto et orta deinde gravi pestilentia, Delphii Apollinis oraculum adiere Thasii, iisque responsum est exsules esse reducendos. Quibus in patriam restitutis omnibus, nihil in melius mutatum. Ergo iterum consulentibus Pythia dicitur hæc pronuntiasse : Θεαγένους κτλ. quæ ad Theagenis simulacrum manifesto pertinebant, neque tamen ulli fuerunt intellecta. Dion. Chrysost. XXXI. *Rhod.*

Ed. L. Dindorf. t. I, p. 377. — Cf. Pausan. VI, xi, 8, qui alia sub forma et uno tantum hoc versu idem exhibet oraculum :

Θειαγένην δ' ἄμνηστον ἀφήκατε τὸν μέγαν ὑμέων.
Theagenem oblitum dimisistis magnum inter-vos.

LXI. Servaverunt schol. Theocr. XIV, 48 sq., Tzetz. Chil. IX, Hist. 273, v. 498 sqq., atque Suidas v. Ὑμεῖς μὲν ἄρα... oraculum secundum alios Ægiensibus, secundum alios Megarensibus redditum. Versus duo (2-3) laudat Strabo, X, i, 13, ut oraculi partem Ægiensibus dati ; de quo fusius hæc Suidas : Ὑμεῖς, ὦ Μεγαρεῖς, οὔτε τρίτοι, οὔτε τέταρτοι. — Χρησμοῦ κομμάτιόν ἐστι παροιμιαζόμενον οὕτως· Ἵππον Θ.... Ἱστορεῖ δὲ Μνασέας, ὅτι Αἰγιεῖς οἱ ἐν Ἀχαΐᾳ καταναυμαχήσαντες Αἰτωλοὺς καὶ λαβόντες πεντηκόντορον αὐτῶν, δεκάτην Πυθοῖ ἀνατιθέντες, ἠρώτων τίνες εἶεν κρείττους τῶν Ἑλλήνων. Ἡ δὲ Πυθία ἔχρησεν αὐτοῖς τὰ προκείμενα· καὶ Ἴων δὲ Αἰγιεῦσι δοθῆναι τὸν χρησμὸν ἱστορεῖ. Τινὲς δὲ οἴονται τοῖς Μεγαρεῦσιν εἰρῆσθαι αὐτὸν καὶ προφέρονται· Ὑμεῖς δ' ὦ Μεγαρεῖς.... ὡς καὶ Καλλίμαχος ἐν τοῖς ἐπιγραμματίοις· τῆς δὲ ταλαίνης Νύμφης ὡς Μεγαρέων, οὐ λόγος οὐδ' ἀριθμός. (Callim. Boissonad. p. 63, epigr. 26 ; *Anthol. Pal.* Didot. V. 6.) Diniæ historico id oraculum tribuenti Megarensibus adstipulantur et Callimachus, uti ex Suida vidimus, et Theocritus in Idyllio 14, vss. 48-49. Plutarchus vero *Symp. Quæst.* (V, 6.) utri populo hæc adscribenda sint dubitare videtur, dum scribit ita : τῶν δὲ Δημοκριτείων εἰδώλων, ὥσπερ Αἰγιέων ἢ Μεγαρέων ἀριθμὸς οὐδεὶς οὐδὲ λόγος. Repetiere Gallæus, *Orac. metr.* p. 17 et Van-Dalius, *De oracul.* p. 444 sq. — Vs. 1 apud scholiasten Theocr. et Tzetzem tantum reperitur. — Vs. 2. Schol. Ἵπποι Θρηίκιαι Λακεδ... Strab. Ἵππον Θεσσαλικὸν Λακεδαιμονίαν δὲ γ. — Vs. 3. Strab. et Suid. ἄνδρας ; Suidas ἄνδρας δ'. Müller. καλῆς. — Vs. 4 : Suid. καὶ τῶν εἰσιν. Müller. μεταξὺ. — Vid. C. Mülleri *Fragm. Hist. græc.* t. II, p. 51.

LXII. Pausan. VIII, ix, 4. Mantineensibus datum a Pythia oraculum, de Arcade Callistus filio, cujus ossa e Mænalo, ex hoc oraculi responso, Mantineam deportata sunt, et condita in loco quem Solis Aras (Ἡλίου βωμούς) vocant. — Vs. 4. Cod. Mosc. ἐρατινόν.

LXIII. Ex Athenæo, V, sect. 60, p. 219, et Suida, in εἰ τὸ, retulit Gallæus, *Oracul. metr.* p. 17. — Cf. Vandal. *De orac.* p. 444. — Dubitat Athenæus Æsopum fabularum scriptorem an alium Apollo hoc oraculo irriserit (εἴτ' Αἴσωπός ἐστιν ὁ λογοποιὸς, ἢ ἄλλος τις).

Hoc oraculum, cum ad Avium urbem referret, ridendi causa amplificavit ita Aristophanes, *Av.* 966 sqq., quod Bacidi tribuit :

Ἀλλ' ὅταν οἰκήσωσι λύκοι πολιαί τε κορῶναι
ἐν ταυτῷ τὸ μεταξὺ Κορίνθου καὶ Σικυῶνος,
πρῶτον Πανδώρᾳ θῦσαι λευκότριχα κριόν·
ὃς δέ κ' ἐμῶν ἐπέων ἔλθῃ πρώτιστα προφήτης,
τῷ δόμεν ἱμάτιον καθαρὸν καὶ καινὰ πέδιλα,
καὶ φιάλην δοῦναι, καὶ σπλάγχνων χεῖρ' ἐπιπλῆσαι,
κἂν μὲν, θέσπιε κοῦρε, ποιῇς ταῦθ', ὡς ἐπιτέλλω,
αἰετὸς ἐν νεφέλῃσι γενήσεαι· αἱ δέ κε μὴ δῷς,
οὐκ ἔσει οὐ τρυγὼν, οὐδ' αἰετὸς, οὐ δρυκολάπτης.
Αὐτὰρ ἐπὴν ἄκλητος ἰὼν ἄνθρωπος ἀλαζὼν
λυπῇ θύοντας, καὶ σπλαγχνεύειν ἐπιθυμῇ,
δὴ τότε χρὴ τύπτειν αὐτὸν πλευρῶν τὸ μεταξὺ,
καὶ φείδου μηδὲν, μηδ' αἰετοῦ ἐν νεφέλῃσι,
μήτ' ἢν Λάμπων ᾖ, μήτ' ἢν ὁ μέγας Διοπείθης.

Bene vidit scholiastes jocari voluisse comicum poetam (τὸ δὲ ὅλον παίζει). Quod fefellisse videtur Suidam, cum afferat pro serio habens Bacidicum Aristophanis oraculum (καὶ χρησμὸς ἐξεδόθη παρὰ Βάκιδος τοῦ χρησμολόγου). V. sub n. 278 hanc Aristoph. parodiam et notas.

LXIV. *Delphis.* Cyriac. p. xxviii, n. 198, et ex suis et Cyriaci schedis Murator. t. II, p. dlxxxvii, 3. Cf. Leich. in Mencken. *Misc. Lips. nov.* vol. 1. p. 467. Dedit Bœckh. *Corp.* n. 1724. — Habent Herodotus I, 47, et Suidas v. Κροῖσος. Parce detortis utitur Œnomaus ap. Eusebium, *Præp. evang.* V, 34, duobus prioribus versibus, ut Apollinem ipsum ipsius alloquatur verbis : Ὦ εἰδὼς ψάμμου τ' ἀριθμὸν καὶ μέτρα θαλάσσης | καὶ κωφοῦ ξυνιεὶς κτλ. — Ut Delphici oraculi scientiam experiretur, Crœsus legatos miserat qui centesima die postquam Sardibus profecti essent, interrogarent quid ipse eadem hac die ageret. Atqui id utique cogitaverat quod, ut sibi fingebat, nemo aut nosse aut conjicere posset : testudinem enim et agnum, cum discerpsisset, simul ipse in olla ænea, operculo æneo imposito, concoxit. Deridet hoc oraculum idem Œnomaus (*ibid.* c. 21) : Ἔοικας δὴ ὡς ἀληθῶς τὰ μὲν ὅσα ψάμμου ἄξιά ἐστιν εἰδέναι, καλὸν δὲ μηδὲν εἰδέναι. Τὸ γοῦν ὀσμὴν ἐς φρένας σὰς ἐλθεῖν κραταιρίνοιο χελώνης ἑψομένης, ψάμμου ἄξιον ἐπιστήμη ἐστίν, κτλ. Deridet et Maximus Tyrius hasce nugas de arena, mari et lebete æneo in VII *orat.*, 6, et XIX, 3, et Apollinis responso allusisse videtur Pindarus in *Pyth.* IX, 79 sqq. ὦ ἄνα, | κύριον ὃς πάντων τέλος | οἶσθα καὶ πάσας κελεύθους, | ὅσσα τε χθὼν ἠρινὰ φυλλὰ ἀναπέμπει, χ' ὡπόσαι | ἐν θαλάσσᾳ καὶ ποταμοῖς ψάμμαθοι | κύμασι, ῥιπαῖς τ' ἀνέμων κλονέονται, κτλ. — Vs. 2. Œnomaus et Suidas : καὶ οὐ λαλέοντος. — Vs. 3. Suidas : ἤλυθέ μευ κρατερίνοιο ; sed barbare ficta videtur vox κρατερίνος· κραταιρίνοιο pro κρατειρὴ οἷα quod olim in Herodoti textu legebatur, H. Stephani conjectura est, quam recepit Fr. Vigerus in notis ad Eusebium p. 18 ubi confert Oppian. *Halieut.* 1, 397, ἀσπιδόεσσα χελώνη. — Vs. 5. id. ὑπέρκειται, male.

LXV. Ex Œnomao Euseb. *Præp. evang.* V, 21 ; dedit et Suidas vv. Ἅλυν, Κροῖσος et Λοξίας ; alludit Dio. Chrysost. *Orat.* X, p. 304 R. : καὶ τοίνυν τὰ περὶ Κροῖσον ἀκήκοας τὸν Λυδὸν ὃς ἡγούμενος πείθεσθαι τῷ θεῷ παντὸς μᾶλλον καὶ διαβὰς τὸν ποταμὸν Ἅλυν, τὴν ἀρχὴν ἀπέβαλε.

LXVI. Pausan. X, 18, 2 : Datum ab Apolline Delphico oraculum Achæis sciscitantibus quo modo Ætolorum urbem Phanan, quam obsidebant, vi expugnare tandem possent. Quod oraculum cum quid significaret minime intelligerent, soluta obsidione, jam domum redire decreverant. Hostem plane contemnebant et obsessi alii et mulier quædam ad proximum fontem e portis egressa. Eam militum globus excursione facta captivam in castra pertrahunt. Docentur ab ea Achæi oppidanos noctu ex eo fonte aquam haustam suis dividere, neque eos ad sitim levandam aliud quidquam præsidii habere. Conturbato itaque fonte, oppidum Achæi capiunt. Exhibuit Gallæus, *Orac. vet. metr.* p. 20, VI. — Vs. 4. Aldina dat ἢ δὲ, male, secutus est tamen L. Dindorf.

LXVII. Ex Œnomao Euseb. *Præp. evang.* V, 36, et Theodoret. X, *De oracul.* p. 387 ed. Gaisf. — Vs. 2. Φαλλῆνον, Œnom. : Θύουσι γὰρ αἱ πόλεις καὶ τελετὰς ἄγουσιν οὐ μόνον φαλληνοῖς Διονύσοιο χαρήνοις, ἀλλὰ καὶ λιθίνοις καὶ χαλκέοις... « Nulla ex libris annotata scripturæ diversitate præter φαλληνοτιμῶσι ex antiquissimo Eusebii codice, quod fortasse ex vera scriptura Φαλλῆνος τιμῶσι corruptum potius quam ex vitiosa φαλληνὸν τιμῶσι, licet hanc postulare videantur

sequentia Eusebii (Œnomai) verba θύουσι γὰρ... οὐ μόνον φαλληνοῖς, ἀλλὰ καὶ αὐτοῖς τοῖς Διονυσίοις καὶ ἄλλοις παμπόλλοις Ἡσιοδείοις θεοῖς. Verum hæc manifesto turbata sunt, sic fere in ordinem redigenda, τελετὰς ἄγουσιν οὐ μόνον Φαλλῆνος Διονύσοιο καρήνοις, ἀλλὰ καὶ ἄλλοις παμπόλλοις Ἡσιοδείοις θεοῖς, οὐδὲ μόνον ἐλαΐνοις (hoc ex Pausaniæ loco X, xix, 2, colligi potest), ἀλλὰ καὶ λιθίνοις καὶ χαλκέοις καὶ χρυσέοις... » G. Dind. in *Thesauro* v. Φαλλήν. — Cf. Séguier de Saint-Brisson, not. 86, ad versionem Eusebii, *Præp. evang.* ibid. — Intelligit Theodoretus φαλληνὸν esse ἀκροπόσθιον, *præputium*. Quod si cum Pausaniæ loco contuleris, haud absurde putes jocosum esse Pythiæ responsum, in quo φαλληνὸν s. φαλλῆνος κάρηνον ex Pausaniæ verbo κεφαλλῆνα, quasi κεφαλὴν φαλληνὴν, expressum est.

LXVIII. Ex Œnomao Euseb. *Præp. evang.* V, 29. — Vs. 1. Codd. χρυσίους, χρυσείους Vigeri conjectura est.

LXIX. Pausan. X, xiv, 5 : Λέγεται δὲ καὶ ὡς Θεμιστοκλῆς ἀφίκοιτο ἐς Δελφοὺς λαφύρων τι τῶν Μηδικῶν κομίζων Ἀπόλλωνι. Ἐρωτήσαντα δὲ ὑπὲρ τῶν ἀναθημάτων εἰ ἐντὸς ἀναθήσει τοῦ ναοῦ ἐκέλευεν αὐτὸν ἡ Πυθία τὸ παράπαν ἀποφέρειν ἐκ τοῦ ἱεροῦ. — Exhibet Gallæus, *Orac. metr. vet.* VI, p. 23.

LXX. Diog. Laert. II, v, 37 : ταῦτα δὴ καὶ τοιαῦτα λέγων καὶ πράττων (ὁ Σωκράτης) πρὸς τῆς Πυθίας ἐμαρτυρήθη, Χαιρεφῶντι ἀνελούσης ἐκεῖνο δὴ τὸ περιφερόμενον· Ἀνδρῶν κτλ. Est hoc oraculum et ap. Justin. Martyr. in *Cohortat. ad Græcos*. Cf. Gallen. in *Protrept. ad art.* ix, Val. Maxim. III, 4, 1, Tertullian. in *Apologetico*, plenius autem apud scholiasten in Aristoph. *Nub.* V, 144 : τούτῳ καὶ ἡ Πυθία δοκεῖ τὸν περὶ τοῦ Σωκράτους χρησμὸν εἰπεῖν ;

σόφος Σοφοκλῆς σοφώτερος δ' Εὐριπίδης·
ἀνδρῶν δ' ἁπάντων Σωκράτης σοφώτατος.

« Ipse sapiens in Plat. *Apol.* 5, narrat : ἀνεῖλεν οὖν ἡ Πυθία, μηδένα (ἐμοῦ) σοφώτερον εἶναι. « *G. Wolff.* Cf. Xenoph. *Apolog. Socr.* 14 ; Lucian. *Amor.* 48 ; Porphyr. *Vit. Plot.* 22.

LXXI. Ex Œnomao Euseb. *Præp. evang.* V, 33, unde Gallæus, *Orac. metr. vet.* VI, p. 30. Hujusce oraculi omnes fere Euripidis vitæ scriptores mentionem faciunt, nullo tamen prorsus id afferente, sic : Ἤσκησε δὲ κατ' ἀρχὰς μὲν παγκράτιον ἢ πυγμὴν, τοῦ πατρὸς αὐτοῦ χρησμὸν λαβόντος, ὅτι στεφανηφόρους ἀγῶνας νικήσει.

LXXII. Plutarch. *Lysandr.* XXIX : Τὸ παρὰ τὴν πόλιν ῥεῖθρον Ὁπλίτην καλοῦσιν... Ὁ δ' ἀποκτείνας τὸν Λύσανδρον Ἁλιάρτιος ἀνήρ, ὄνομα Νεόχωρος, ἐπίσημον εἶχε τῆς ἀσπίδος δράκοντα· καὶ τοῦτο σημαίνειν ὁ χρησμὸς εἰκάζετο. — Apollini Pythio hoc responsum tribuit Gallæus in *Orac. metr. vet.* VI, p. 28 sq.

LXXIII. Exhibet Pausan. IX, xiv, 3. — Gallæus, *Orac. vet.* VI, p. 24. Ab Apolline Delphico datum oraculum Thessalis Ceressum obsidentibus. Est Ceressus castellum (ἐχυρὸν χωρίον) in Thespiensi agro. — Vs. 2. Vulg. τῶν Σκεδάσου, correctionem Sylburgii recepimus. Pro δυσπενθέε scribebat Camerarius πολυπενθέε.

LXXIV. Pausan. X, i, 4. Phocensibus cum Thessalis bellum gerentibus ab Apolline Delphico datum oraculum. — Vs. 2. Vulg. θνητῷ δέ νυν ἄλλον, pro quo « Camerarium bene legere θν. δέ νυ μᾶλλον (quod recepimus), Kuhnius notat, quæ lectio firmatur iis quæ deinceps memorantur, et mihi magis probatur, quam emendatio Kuhnii scribentis δέ νυν ἄλλην, h. e. ἀλλοίαν, diversam et meliorem, sc. Thessalorum victoria. » *Fac.*

LXXV. Apud Pseudo-Callisthenem (ed. C. Müller. Bibl. Ambr. Firmin-Didot, t. XXVI, p. 53). Μς'. Οἱ δὲ καταλειφθέντες Θηβαῖοι ἔπεμψαν εἰς Δελφοὺς χρησμὸν λαβεῖν, εἰ ὅλως πότε ἀνακτήσονται Θηβαῖοι. Ὁδὲ Ἀπόλλων ἐχρησμῴδησεν αὐτοῖς οὕτως· Ἑρμῆς τ' Ἀλκίδης... Οὕτω τοῦ χρησμοῦ δοθέντος, ἐξεδέχοντο οἱ Θηβαῖοι τὸ ἀποβησόμενον. Quæ in narratione latina Julio Valerio tributa, sic exponuntur : Thebani quicumque fugæ contra eversionis suæ impetum consuluerant, ubi tempus fuit, congregati suscitatum Apollinem mittunt, ecquid sibi redintegrare urbem Thebanam fata permitterent? Ad hæc igitur hujusmodi Apollinis est responsum :

Maiugena. Alcides, et Pollux cæstibus auctor
arte sua Thebis reditum cultumque dedere.

— Vs. 2. ἀνακτήσουσι (Müller. ἀνακτήσουσι) ; ἀνακτάω *Thesauro* deest, cujus, sicut vocis κτάω, nullum aliud occurrit exemplum.

LXXVI. Servavit Pindari (*Pyth.* IV, 313) schol. qui Ἀπόλλωνος, inquit, τὸν Ὀρφέα φησὶν εἶναι, ὃν καὶ αὐτὸς ὁ Πίνδαρος καὶ ἄλλοι Οἰάγρου λέγουσιν..... Παρατίθεται (Χαῖρις) καὶ χρησμόν τινα, ὅν φησι Μεναίχμιον ἀναγράψαι ἐν τῷ Πυθικῷ. Ἔχει δὲ οὕτως· Πιέρες...

LXXVII. Ex Athenæo, I, sect. 41, p. 22, E, atque ex Œnomao ap. Euseb. *Præp. evang.* V, 30, edidit Gallæus in *Orac. metr.* p. 17 repetiit in *Frag. Phil. gr.* (Bibl. Didot). Mullach. p. 374 sq. — Vs. 2. Euseb. edit. Viger., χρῆσθε, quod recepit Gallæus ; Mullach. ex Athenæo, χρῆσθαι. — Hoc oraculum, teste Athenæo, refert Chamæleon, et Mnesitheus Atheniensis dicit Pythiam respondisse Atheniensibus, colendum esse Dionysum medicum.

LXXVIII. Apud Socrat. *Hist. eccl.* III, 23, p. 165 edit. Vales : Ῥοδίοις μὲν γὰρ συμφορᾷ περιπεσοῦσιν ἐδόθη χρησμὸς ὅπως ἂν τὸν Φρύγιον Ἄττιν, τὸν ἱερέα τῆς μανικῆς ἐν Φρυξὶν τελετῆς, θεραπεύωσιν..... Ὁ μὲν δὴ χρησμὸς Ἄττιν τὸν ἐκ μανίας ἐρωτικῆς ἑαυτὸν ἀποκόψαντα τὸν Ἄδωνιν καὶ Διόνυσον εἶναι φησί. — Cf. Clement. Alexandr. in *Protreptic.* : οὐκ ἀπεικότως τὸν Διόνυσόν τινες Ἄττιν προσαγορεύεσθαι θέλουσιν αἰδοίων ἐστερημένον. — Vs. 2. Legitur et εὔδιον. *Val.*

LXXIX. Ex Œnomao Euseb. *Præp. evang.* V, 34, *Fragm. phil. græc.* ed. Didot, t. II, p. 377. — Cum Thasii cujusdam pugilis æneum simulacrum in inimicum a quo flagris cædebatur, delapsum esset, Thasii piaculi simulacrum arcessere, pœnas expetere, denique in mare projicere ausi sunt. Non tamen periculum effugerunt, sed dii ostensuri, quanto scelere sese obstrinxissent, famem divinæ justitiæ ministram in eorum regionem immiserunt. Quanquam vix hæc eos, quæ essent deorum consilia, docuit. Itaque Deus Pythius consulentibus opem tulit, hoc responso : Εἰς πάτρην κτλ.

LXXX. Plutarch. *Arat.* LIII ; recepit Gallæus in *Orac. vet.* VI, p. 33. — Vs. 3 : τὸ βαρυνόμενον *quod irascitur*, τὸ βαρῦνον, *quod iram movet.*

LXXXI. Ex Porphyrio Περὶ τῆς ἐκ λογίων φιλοσοφίας, Euseb. *Præp. evang.* IV, 9. — *Ibid.* 8 : (Ὁ Πορφύριος) χρησμοὺς τίθησι τοῦ Ἀπόλλωνος τὰς διὰ ζώων θυσίας ἐργάζεσθαι παρακελευομένου, καὶ μὴ μόνον

δαίμοσι, μηδὲ μόναις ταῖς περιγείοις δυνάμεσιν, ἀλλὰ καὶ ταῖς αἰθερίοις καὶ οὐρανίοις ζωοθυτεῖν... ὃ καὶ παρατίθεται γράφων ὧδε... Porphyrius ipse, *ib.* 9, postquam se aliquid in libro Περὶ εὐσεβείας de his ritibus jam dixisse memoravit, ea subjicit : ἔστι δὲ ὁ χρησμὸς τοῦ Ἀπόλλωνος ἅμα καὶ διαίρεσιν τῆς τῶν θεῶν περιέχων τάξεως, Ἐργάζευ κτλ. — Sic oraculum idem (vss. 1 sqq.) interpretatur θεοσόφος : ὄντων γὰρ ὑποχθονίων καὶ ἐπιχθονίων θεῶν, καὶ τῶν μὲν ὑποχθονίων καὶ νερτερίων καλουμένων, τῶν δ' ἐπιχθονίων καὶ χθονίων κληθέντων θεῶν, κοινῶς μὲν τούτοις ἱερεῖα τετράποδα μέλανα θύειν παρακελεύεται (Cf. Virg. Æn. VI, 243, 249 sqq.). Περὶ δὲ τὸν τρόπον τῆς θυσίας ἐξαλλάττει · τοῖς μὲν γὰρ ἐπιχθονίοις σφάζειν ἐπὶ βωμῶν · τοῖς δ' ὑποχθονίοις ἐπὶ βόθρων παρακελεύεται, καὶ μέν τοι καὶ θάπτειν τούτοις θύσαντας τὰ σώματα (Cf. Hom. Od. Λ, 26 sqq.), κτλ. — Vs. 6. Vulg. μεστώμασι, Vig. μεστώματα. — Vs. 13. Vulg. χεῦε μέλι νύμφαις, Διονύσοιο...— Vs. 17. ἀμαδίῳ Vigeri emendatio est ubi legebatur φυρήσας δηίῳ ἀλφ., non pedibus stante versu; sed cum Homero (*ib.* v. 28) melius fortasse scripseris παλλεύκῳ. — Vs. 25 : « Alter ex ms. λιμνάζοιο, alter λιμνάζοι; præstat, opinor, λιμνάζειν, non modo, quod in legibus sanciendis, quales sunt istæ sacrorum, infinitivus a Græcis eodem fere loco habeatur, quo apud Latinos imperativus, sed etiam quod tres infinitivi consequantur. » *Viger.*

LXXXII. Apud Euseb. *Præp. evang.* III, 14 (ex Porphyr. Περὶ τῆς ἐκ λογίων φιλοσοφ.) : Ἄκουε γοῦν ὅπως ὁ Ἀπόλλων αὐτὸς περὶ ἑαυτοῦ διδάσκει ὕμνον, ὃν εἰς ἑαυτὸν ἐξέδωκεν, ὁμολογῶν ἐν Δήλῳ τῇ νήσῳ ὑπὸ Λητοῦς γεγενῆσθαι... —Vss. 1-3. Conf. infr. Æsculap. orac. 180, Τρίκκης ἐξ ἱερῆς ἥκω κτλ. — Post vs. 3. legitur οἷς ἐπιλέγει. — Vs. 5. Viger. λάζοιτο πᾶσα. — Vs. 6. idem ἔνδοθε cum hac nota : scrib. ἔνδοθι. — Vs. 7. id. γαῖα et in marg. ἴσ. ἴστ. γαίη, sed in notis : γράφε γᾶ, recte, al. γῆ. — Vs. 9. id. λυκορεῦ, quod vertit « Vates Lycie », quamvis satis apparet legendum esse Λυκωρεῦ; ita enim dicitur Apollo παρὰ τὴν Λυκώρειαν, a Lycorea, vico Delphico, ubi colebatur. Cf. Apoll. Rhod. IV, 1490 : Υἱωνὸς Φοίβοιο Λυκωρείοιο, et Orph. *Hymn.* xxxiii, 1 : Ἐλθέ, μάκαρ, Παιὰν Τιτυοκτόνε, Φοῖβε Λυκωρεῦ, κτλ. — Vs. 10. χρησμολάλων, deest Lexicis. — Sic carmen totum distribuit Gust. Wolff. *Porphyr. De philosophia*, etc., p. 125 sqq.

Ὦ μέγα πᾶσιν χάρμα βροτοῖσιν,
ἀπὸ σῶν ἱερῶν ματέρος ἁγνᾶς,
προθορὼν τοκετῶν...
...Ἀλλ' ὅτε Λατὼ
ὠδῖς ἱερὰ λάζετο πᾶσαν
ὀρθυνομένων διδύμων τοκετῶν
ἔνδοθι σηκῶν, ἵστατο μὲν γᾶ,
ἵστατο δ' ἀήρ, πάγνυτο νᾶσος,
πάγνυτο κῦμα·
ἀνὰ δ' ἐξέθορες μάντι Λυκωρεῦ
τοξότα Φοῖβε
κατὰ χρησμολάλων, βασιλεῦ, τριπόδων.

LXXXIII. Ex Porphyr. Euseb. *Præp. ev.* VI, 5. Εἶπεν ὁ Ἀπόλλων ποτέ... οὔσης τῆς καταστάσεως... πονηρᾶς τοῦ περιέχοντος· Κλεῖε κτλ.— Cf. Philopon. *De Mundi creat.* IV, 20.

LXXXIV. Plutarch. *Quæst. Rom.* V. Datum a Pythia oraculum de Aristino quodam, cui, tanquam mortuo, factum fuerat funus et sepulcrum, quique ob eam causam, ut mos erat apud Græcos, profanus habitus, non ad sacrificia admittebatur. Is, oraculo probe intellecto, mulieribus quasi renatum sese præbuit lavandum, vinciendum, lactandum. Primæ edit. (Froben. 1542) vs. 1, ὅσαπερ. — Vs. 2. μακάρεσι.

LXXXV-LXXXVI. Gallæus (*Orac. vet.* VI, p. 31) ex Ælian. *Hist. var.* III, 44 : Νεανίσκοι τρεῖς εἰς Δελφοὺς ἀφικόμενοι θεωροὶ συμπολῖται κακούργοις συμπεριτυγχάνουσιν. Ὁ οὖν εἷς ἀπέδρα τοὺς λῃστάς· ὁ δὲ δεύτερος αὐτῶν συνεπλάκη τῷ λοιπῷ τῶν κακούργων, τῶν ἄλλων προαναλωθέντων, καὶ τοῦ μὲν λῃστοῦ ἥμαρτεν, ὥστε δὲ τὸ ξίφος κατὰ τοῦ φίλου. Τῷ ἀποδράντι οὖν ἡ Πυθία ἀνεῖλε τάδε· Ἀνδρὶ φίλῳ... Καὶ τῷ ἑτέρῳ δὲ ἀνεῖλε τάδε, ἐρομένῳ τὴν Πυθίαν· Ἔκτεινας...

LXXXVII. Apud Æschinem *In Ctesiph.* 36, Diod. Sicul. IX, 16 (Exc. Vatic. p. 20), Pausan. X, xxxvii, 4-5, Suid. v. Σόλων· Τοῦτον εἵλοντο οἱ Κιρραίοις πολεμεῖν ᾑρημένοι σύμβουλον· χρωμένοις δέ σφισι περὶ νίκης ἀνεῖλεν ἡ Πυθώ· Οὐ πρὶν κτλ. Ἔπεισεν οὖν ὁ Σόλων καθιερῶσαι τῷ θεῷ τὴν Κιρραίαν ἵνα δὴ τῷ τεμένει τοῦ Ἀπόλλωνος γένηται γείτων ἡ θάλασσα..... Asserit Polyænus, III, 5, Clistheni redditum fuisse hoc oraculum et eidem stratagema tribuit. Pausanias autem qui historiam hanc et oraculum refert, re prorsus illustrata, scriptores duos conciliat, quorum prior narrationem suam transcribendo mutilaverat. Οἱ ἐν τῇ Κίρρᾳ ἄλλα τε ἠσέβησαν εἰς τὸν Ἀπόλλωνα, καὶ ἀπετέμνοντο τοῦ θεοῦ τῆς χώρας. Πολεμεῖν οὖν πρὸς τοὺς Κιρραίους ἔδοξεν Ἀμφικτύοσιν, καὶ Κλεισθένην τε Σικυωνίων τυραννοῦντα προεστήσαντο ἡγεμόνα εἶναι καὶ Σόλωνα ἐξ Ἀθηνῶν ἐπηγάγοντο συμβουλεύειν· χρωμένοις δέ σφισιν ὑπὲρ νίκης, ἀνεῖπεν ἡ Πυθία· Οὐ πρὶν κτλ. — Ἔπεισεν οὖν ὁ Σόλων κτλ. — Vs. 2. Æschin. Πρίν γε θεοῦ τεμένη... — Vs. 3. Diodor. ποτικλύζῃ... ἱεραῖσιν ἐπ' ἀκταῖς.

LXXXVIII. Diod. Sicul. (Exc. Vatic. p. 4), edit. A.-F. Didot. t. I, p. 319, XVII. Datum a Pythia oraculum Perdiccæ, Macedonum regi, regni sui augendi cupido.

LXXXIX. Gallæus (*Orac. vet.* VI, p. 35) ex Suida, v. ἀργυρέαις.

XC. *Ex* Diod. Sic. XVI, 91, et Pausan. VIII, vii, 6. Philippo, Macedonum regi, cum bellum in Asiam inferret.

XCI. Diod. Sic. XVII, 10. Thebanis a Pythia datum oraculum, cum ab Alexandro defecissent... Πρῶτον μὲν γὰρ ἐν τῷ τῆς Δήμητρος ἱερῷ λεπτὸν ἀράχνης ὕφασμά τι διαπεπετασμένον ὤφθη, τὸ μὲν μέγεθος ἔχον ἱματίου, κύκλῳ δὲ περιφαῖνον ἶριν τῇ κατ' οὐρανὸν ἐοικυῖαν περὶ οὗ τὸ μὲν ἐν Δελφοῖς χρηστήριον ἔδωκεν αὐτοῖς τόνδε τὸν χρησμὸν· Σημεῖον...

XCII. Socrat. *Hist. eccl.* III, 23. Τοῦ δὲ Μακεδόνων βασιλέως Ἀλεξάνδρου ἐπὶ τὴν Ἀσίαν διαβαίνοντος, οἱ Ἀμφικτύονες Ἀλεξάνδρῳ ἐχαρίζοντο καὶ ἀνεῖλεν ἡ Πυθία τάδε· Ζῆνα θεῶν..... Gallæus, *Orac. vet.* VI. p. 35. Valesius (in Socrat. edit. 1686), βροτέων. — Vs. 3. Vulg. ἀρίσταισι, claudicante versu; conjiciebantquoque ἀρρεύστοισι, *non fluxis seminibus;* Valesii conjec tura est ἀρρήτοισι.

XCIII. Ex Tzetz. Chiliad. XI, Hist. 372, v. 394, exhibuit Gallæus, in *Orac. vet.* VI, p. 36, quod etiam apud alios reperias, apud Suidam, s. v. ἐμοὶ μελήσει, p. 221, 2, ed. Bernh., qui eadem verba repetit, nisi quod ἀπαντῶν præbet pro ὑπαντῶν et προσιάντων omittit; apud Aristoph. schol. in *Nub.* 144, ubi est exemplo Pythiæ responsa fuisse quoque trimetris inclusa, in

Prov. Append. II, 55 : βαρβάρων τινῶν στρατευομένων ἐπὶ Δελφοὺς ἐρωτώμενος ὁ θεὸς ταῦτα ἔφη. Ὕστερον δὲ ἐφάνη μετὰ Ἀθηνᾶς καὶ Ἀρτέμιδος, ὧν καὶ ἱερά ἐστιν ἐν Δελφοῖς, ὑπαντῶν τοῖς πολεμίοις. — Cf. Diod. in *Exc. Vat.* lib. XXII, c. 2, et hæc præcipue : ταύτας τὰς θεοὺς ὑπέλαβον εἶναι... λευκὰς κόρας, et Cicer. *de Divin.* I, 37, 81 : « ...:. Ex quo factum, ut viderentur virgines ferre arma contra, et nive Gallorum obrueretur exercitus » ; Pausan. X, XXIII, 1, et Justin. XXIV, 8. — Ambigue dictum, ut opinor, ut quod significat et *Deas armatas*, et oculos (proprie pupillas) lucentes.

XCIV. Ex Suida v. τένον, dedit Gallæus, *Orac. metr.* p. 17 sq. — Vs. 1. vulg. προφύλαξαι ; emendavimus ut pedibus staret, προφύλαττε, quamvis usitatior sit hoc sensu vox media, Demosthenis exemplum secuti : φυλάττων τὸ μηδὲν ἐνάντιον γενέσθαι τούτοις κτλ. — Cf. Thucyd. VII, 17, Dionys. Hal. *Ant. Rom.* II, 73, etc. — Vid. infr. n. 254, eidem datum ejusdem sensus oraculum.

XCV. Ex Stephan. v. Λαοδίκεια (Gallæus, *Orac. met. vet.* VI, p. 27) : Ἔστι δὲ καὶ ἑτέρα Λυδίας, Ἀντιόχου κτίσμα τοῦ παιδὸς Στρατονίκης· τῇ γὰρ γυναικὶ αὐτοῦ ὄνομα Λαοδίκη.

XCVI. Suidas v. Ἄτταλος. « Ὅτι Ἄτταλος ὁ Ἀπολλωνίας ἀνήρ, βασιλεὺς Ἀσίας, μεταλλάττει τὸν βίον, πληρωθείσης ἐπ' αὐτῷ τῆς Πυθίας, ἥτις χρηστηριαζομένη Ἀττάλῳ τῷ μεγάλῳ ἔφη· Θάρσει κτλ. — Cf. Diod. Sic. lib. XXXIV, Excerpt. Vat. XIII, et Pausan. X, XV, 2, 3. « Jovis Ammonii filius haberi voluit Alexander M., unde ipse ejusque successores cornigerorum habitu in nummis expressi reperiuntur. Vide Spanheim. *De præstant. numism.* t. I, p. 387-9 ». *Fac.* Vid. supr. Orac. n. 93. Dedit Gallæus in *Orac. metr. veter.* p. 21, VI.

XCVII. Apud Phlegontem ex Antisthene (*Mirabil.* III, 32) in fabula de Buplago (vid. Oracul. a mortuis edita n. 292, Παῦσαι σκυλεύων... Romani duces oraculo quod dederat mortuus Buplagus, perturbati, miserunt Delphos. Consultoribus Pythia sic respondit : Ἴσχεο νῦν, Ῥωμαῖε...

XCVIII. Servavit Plutarchus, *De Pyth. orac.* XI, cum hoc lemmate : Περὶ τῆς νήσου, ἣν ἀνῆκεν ἡ πρὸ Θήρας καὶ Θηρασίας θάλασσα· καὶ περὶ τὸν Φιλίππου καὶ Ῥωμαίων πόλεμον. Oraculo subjicit Plutarchus : Τὸ γὰρ ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ Ῥωμαίους τε Καρχηδονίων περιγενέσθαι καταπολεμήσαντας Ἀννίβαν, καὶ Φίλιππον Αἰτωλοῖς συμβαλόντα καὶ Ῥωμαίοις, μάχῃ κρατηθῆναι, καὶ τέλος ἐκ βυθοῦ νῆσον ἀναδῦναι μετὰ πυρὸς πολλοῦ καὶ κλύδωνος ἐπιζέσαντος, οὐκ ἄν εἴποι τις, ὡς... συνέπεσε κατὰ τύχην αὐτομάτως...

XCIX. Ex Œnomao Euseb. *Præp. evang.* V, 31 : ἡ Ἀντιόχῳ τῷ Παρίῳ ἀποβαλόντι τὴν οὐσίαν ἐν πολιτικῇ φλυαρίᾳ, καὶ ὑπὸ λύπης ἥκοντι πρὸς σε λέγειν· Ἀντίοχ' εἰς Θ... ὃς ἐκείνως ἂν μᾶλλον ὤνατο, ἀκούσας· Ἀντίοχ', εἰς νοῦν ἐλθέ, καὶ ἐν πενίᾳ μὴ ὀδύρου.

C. Suid. v. Διογένης. Oraculum a Pythia datum cujusdam Diogenis patri qui in filium amore inflammatum iratus, an morbo tandem liberaretur interrogaret. Ὁ δὲ (θεός), ὡς εἶδεν οὐ πάνυ φρενήρη γέροντα οὐδ' ἐρωτικαῖς συγγνώμονα ἀνάγκαις, λέγει τάδε : Λήξει κτλ. — Dedit Gallæus in *Orac. metr. vet.* VI, p. 22 sq.

CI. Parmeniscus Metapontinus et genere et divitiis ceteros omnes antecellens, ut in quinto Deliadis libro testatur Semus, postquam in Trophonii antrum descendisset, reversus deinde non jam ridere poterat. Cui de hac re oraculum percunctanti Pythia respondit : Interrogas etc. Athen. XIV, 614.

CII. In lamina aurea prope Petiliam reperta. Edidit primus Boeckh. *Bullett. dell' Instit. archeol. Rom.* 1836, p. 149 sq. et postea in *Corp. Insc. gr.* n. 5772. « Lamina quin ex sepulcro sit vetustiore, dubium non est. Quippe laminas aureas capitibus mortuorum imponi solitas esse aliunde constat. Epigramma Goettlingio (*Programm. disput. publ.* 1843, p. 7 sq.) videtur oraculum esse Pythium morienti cuipiam datum qui de statu post mortem futuro sciscitaretur atque ad Trophonii oraculum a Pythia amandaretur... Verba Pausaniæ de oraculo Trophonii disserentis, IX, XXXIX, 4, eo deducunt ut epigrammate responsum contineri videatur oraculi Trophonii. Quod qui composuit, sumpta a rebus hujus oraculi similitudine, finxit ad sinistram intranti in Orcum duos esse fontes, quorum alterum, Λήθης opinor, evitandum dicit, alteri Μνημοσύνης præfecit φύλακας, quales sunt serpentes apud Trophonium, quos nunc videri posse esse δαίμονας Τροφωνίους dictos (Plut. *De fac. in orbe lunæ*, 30) monuit Goettlingius. » —Vs. 10, G. Kaibel. *Epigr. gr.* n. 1037 : καὔ[τοί σοι δώ]σουσι, — Goettl. et Kaib. ἀ[πὸ κρήν]ης. — Vs. 11. Kaib. καὶ τότ' ἔπειτ' ἄ[λλοισι μεθ']; Goettl. καὶ τότ' ἔπειτα σοι ἔστι μεθ' ἡρώεσσιν ἀνάξειν.

CII-CIII. Apud Georg. Syncell. in *Chronogr.* p. 361, edit. Paris. : Θεμιστοκλῆς φιλόσοφος ἤκμαζεν· ᾧ τὸ Πύθιον μαρτυρῆσαι Ἕλληνες μυθεύονται, τὸ δὲ ἔπος ἀνειπεῖν. Ἐσθλὸς κτλ.

CIV. Apud Appian. *Bell. civ.* I, 97 : ἔστι δ' ὅπου καὶ χρησμὸς αὐτῷ (τῷ Σύλλᾳ) δοθεὶς, ἐβεβαίου τάδε (τὰ Σύλλᾳ πραχθέντα), σκηπτομένῳ τὰ μέλλοντα, Πείθεο κτλ. — Cf. supr. *Epigr. dedic.* n. 153, Τόνδε σοι αὐτοκρ. — Vs. 4. Δέλφοις δ. κ. Inde conjici potest Pythicum hoc esse oraculum. — Vs. 5-6. Designatur Aphrodisias. Plin. *H. N.* V, 29 (cf. P. Mel. I, 16), Steph. Byz. v. Ἀφροδισιάς.

CV. Suidas v. Αὔγουστος ὁ Καῖσαρ· Αὔγουστος Καῖσαρ θυσιάσας ἤρετο τὴν Πυθίαν τίς μετ' αὐτὸν βασιλεύσει· καὶ εἶπε· Παῖς κτλ. Καὶ ἐξελθὼν ἐκ τοῦ μαντείου ὁ Αὔγουστος, ἔστησεν ἐν τῷ Καπιτωλίῳ βωμὸν, ἐν ᾧ ἐπέγραψε ῥωμαικοῖς γράμμασιν· Ο ΒΩΜΟΣ ΟΥΤΟΣ ΕΣΤΙ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΓΟΝΟΥ ΘΕΟΥ. Citant hoc oraculum et Nicephorus *Hist. eccl.* I, 17, ex Eusebio Cedrenus p. 182 (Eusebii locus, si vere fuit, periit, et Joan. Malalas, X, p. 232, ed. Bonn., qui laudat Timotheum chronographum, « subdubiæ ætatis, sed Justiniani temporibus priorem ». — Repetierunt multi inter quos Joh. Mar. Maraviglia, *De fide divinationibus adhibenda,* 33 ; Gallæus, *Orac. metr. veter.* VI, p. 21 ; Ant. Vandalius, *De oraculis Dissert.* p. 37 sqq. ubi multis gravibusque auctoritatibus fretus contendit spurium esse hoc oraculum ; Alexand. *Oracul. sibyll.* t. II, p. 303 sq. — Vs. 1. Niceph. θεός ; J. Scalig. et Is. Casaub. rejiciunt Παῖς, postulante metro. Xylander in Cedrenum conjicit : Ἑβραῖος κελ. με Παῖς μακ, ἀν. — Vs. 2. Niceph. προλιπεῖν τε, Suid. Ἀίδην ; Cedren. καὶ ὁδὸν πάλιν αὖθις ἱκέσθαι ; Malal. et Alexand. καὶ ἄϊδος. — Vs. 3. Malal. ἐκ πρόμων (leg. προδόμων. Alex.) ; Schedius et Peucerus λοιπὸν ἀπ. σιγ. ἐκ βωμ. ἡμετεράων, Peucer. ἡμετερείων. « Unusquisque, scilicet, pro libitu ac gustu, versus istos aut concinnat aut transformat. » *Vandal.*

CVI. Sueton. in *Nerone*, XXXIX : Multa græce latineque (in eum) proscripta aut vulgata sunt sicut illa : Νέρων κτλ. Item ap. Dion. Cass. LXI, 16 : Καὶ ἦν μὲν καὶ ἀναγινώσκειν πολλαχόθι ὁμοίως γεγραμμένον, Νέρων κτλ. Attamen schol. in Aristid. Prolegom. Pythicum esse oraculum dicit, propter quod ἔπαυσεν αὐτὸς (ὁ Νέρων) τὸ μαντεῖον, et consentit ipse Lucianus in *Nerone* 10, memorans idem, ut Pythicum, oraculum.

CVII-CIX. Ex Ælio Spartian. *Pescenn. Nig.* VIII : « ... Delphici Apollinis vates in motu reipublicæ maximo, quum nuntiaretur tres esse imperatores, Severum Septimium, Pescennium Nigrum, Clodium Albinum, consultus quem expediret reipubl. imperare, versum græcum hujusmodi fudisse dicitur, Optimus etc. Ex quo intellectum *Fuscum*, Nigrum appellatum vaticinatione; Severum, *Afrum; Album* vero, Albinum dictum. Nec defuit alia curiositas. Requisitum est qui esset obtenturus rempubl. Ad quod ille respondit alium versum talem, *Fundetur etc.* Item quum quæsitum esset quis illi successurus esset, respondisse itidem Græco versu dicitur: Cui dederint etc. Quod omnino intellectum non est nisi quum Bassianus Antonini, quod verum signum Pii fuit, nomen accepit. Item quum quæreretur quamdiu imperaturus esset, respondisse græce dicitur : Bis denis, etc. Ex quo intellectum, Severum viginti annos expleturum. — Vs. 3 altero hoc modo vertit Casaubonus : Ὃς Λιβυκῆς πόλεως δ' ἀστὸς πέλει, οὗτος ἀνάξει.

CXI. Apud Plutarch. *De Pythiæ orac.*, XX, p. 404 b. Datum oraculum adolescenti, Herculis Mysogyni in Phocide sacerdoti, qui cum se virgini miscuisset, ἐπὶ τὸ μαντεῖον κατέφυγε καὶ περὶ τῆς ἁμαρτίας ἠρώτα τὸν θεόν, εἴ τις εἴη παράκλησις ἢ λύσις· καὶ ἔλαβε τόνδε χρησμόν· Ἅπαντα κτλ. — Vulgo ἀναγκαῖα.

CXII. Ex Œnomao Euseb. *Præp. evang.* V, 29. — Unde Gallæus, *Or. vet.* VI, p. 36.

CXIII. Ex Porphyr. Περὶ τῆς ἐκ λογίων φιλοσοφ. Euseb. *Præp. evang.* VI, 2. — Vs. 1-2. Seguiero, cui vix intelligi posse videbantur, rogante, Jacobsius sic emendabat :

Ἐκφύεται γαίηθεν ὄλυρ', ὅτε λείμακες ὄμβρου
διψοσύνῃ κατέμαρψαν ὅλον πόμα μητέρος αὐτῆς.

Cum hac nota : « Forte Αὔης. Quo tempore prata pluviæ penuria omnem matris humorem præ siti consumpserunt, nascitur tandem, postquam justum tempus suum in sinu terræ reconditum se commovit prodire gestiens. » — Vs. 2. διψοσύνῃ (pro διψοσύνη) et κατέμαρψαν (pro κατέμαρψεν) Vigeri sunt. — Vss. 4-5. Porphyr. *ibid.* : Ἰδοὺ καὶ ἀπὸ τοῦ σπορίμου, ὅτι Σελήνη ἐπὶ Ἀφροδίτην ἐφέρετο (sic interpretatur) ἤροσεν), εἶπεν ὅτι θῆλυ γεννήσεται. — Cf. Cic. *de Divin.* I, 39, et Maneth. *Apotelesm.* II, 446 sq.

CXIV-CXVI, Ex Porphyr. Περὶ τῆς ἐκ λογίων φιλοσοφ. Euseb. *Præp. evang.* VI, 1. — Sub vs. 2. Porph : καὶ ἑξῆς οἷς ἐπιλέγει.— Sub vs. 5. : καὶ μετὰ ἕτερα. —Vs. 8. Vulg. ψεύσατο, Vigerus : σπεύσατο. — Subjicit Porphyrius : Ταῦτα μέν, ὅτι οὐδὲ ἐκ θείας δυνάμεως ἑαυτῶν μαντεύονται (οἱ θεοὶ) ἀλλ' ἐξ ἄστρων ἐπιτηρήσεως κατὰ τοὺς μαθηματικῶν λόγους, ὡς μηδὲν ἐν τούτῳ διαφέρειν ἀνθρώπων, μηδέ τι κρεῖττον καὶ φύσεως θειοτέρας ἔργον ἐπιδείκνυσθαι.

CXVII. Ex Porphyr. Euseb. *Præp. evang.* VI, 2, Gallæus, *Or. vet.* VI, p. 40, vs. 2. scripsit ἦτορ pro vulg. εἶο, quod mutabat Vigerus in ἠῶ, cum hac notula : « Vix dubito quin ἠῶ reponendum sit; illa quippe nascendi primordia eleganter *auroram* appellat. » Hoc oraculum, ut illa quæ supra et infra sunt, n. 116 et 118 ad bellicum impetum spectat. Retinet G. Wolff. ἠῶ et hanc notam subjicit. « Lucis terrestris auroram, i. e. tempus nascendi, infestavit, ita ut funesta faceret. Κέντρα non stimuli, sed... loca quædam cursus cælestis significat, h. e. occidentalia, quæ infausta videbantur. »

CXVIII. Ex Porphyr. Euseb. *Præparat. evang.* VI, 2. — Vs. 1. Cf. Prop. IV, 1, 83 : felicesque Jovis stellas, Martisque *rapacis* — et grave Saturni sidus in omne caput.

CXIX. Ex Porphyr. Euseb. *Præp. evang.* VI, 5 : Καὶ ὅτι ταῦτα ἀληθῆ ἐστιν ἅπερ ἔφαμεν, δηλώσει τὰ λόγια· ἔφη γοῦν τις κληθεὶς τῶν θεῶν· Σήμερον κτλ. — Vs. 2. vulgo ἀμαντοσύνης : correctio est Vigeri, approbante Walckenaer. in *Eurip. Fragm.* p. 287. Fortasse legendum : ἀμαντοσύνοις... ἄστρασιν ἐμπεπέδηται (ὁδὸς ἕδρα τε), *divinationi contrariis... astris impedita est.* — Est etiam hoc oraculum apud Philoponum, *De mundi creatione*, IV, 20, cum multa scripturæ varietate :

Σήμερον οὐκ ἐπέοικε λέγειν ἄστρων ὁδὸν ἱρήν,
ἕδρανα μαντοσύνης γὰρ ἐν ἀστράσι νῦν πεπέδηται.
Hodie non decet dicere astrorum viam sacram,
sedes enim divinationis in astris nunc impedita est.

— Vide *supr.* Apollinis Pyth. *orac.* 83, Κλεῖε βίην, et *infr.* Anonym. orac. 157, de coactione deorum, Κλῦθί μευ... Philoponus : καὶ ὅτι ταῦτα (deos sæpe quadam necessitate cogi) ἀληθῆ ἐστιν ἅπερ ἔφαμεν, δηλώσει τὰ λόγια· ἔφη γοῦν τις κληθεὶς τῶν θεῶν· Σήμερον κτλ. Cf. n. 194, Λυέσθω φύσεως.

CXX. Ex Porphyrio, in *Vita Plotini*, ed. Didot. p. 115, 22 sq. : Ὁ γὰρ δὴ Ἀπόλλων, ἐρομένου τοῦ Ἀμελίου, ποῦ ἡ Πλωτίνου ψυχὴ κεχώρηκεν, ὁ τοσοῦτον εἰπὼν περὶ Σωκράτους, « ἀνδρῶν ἁπάντων Σωκράτης σοφώτατος, » ἐπάκουσον ὅσα καὶ οἷα περὶ Πλωτίνου ἐθέσπισεν. Ἄμβροτα κτλ. Ἐν δὴ τούτοις εἴρηται μέν, ὅτι ἀγαθὸς γέγονε καὶ ἤπιος καὶ πρᾶος γε μάλιστα, καὶ μείλιχος, ἅπερ καὶ ἡμεῖς ὄντως ἔχοντι συνῄδειμεν· εἴρηται δ' ὅτι ἄγρυπνος καὶ καθαρὰν τὴν ψυχὴν καὶ ἀεὶ σπεύδων πρὸς τὸ θεῖον, οὗ διὰ πάσης τῆς ψυχῆς ἤρα, ὅτι τε πάντ' ἐποίει ἀπαλλαγῆναι πικρὸν χῦμ' ἐξυπαλύξαι τοῦ αἱμοβότου τῇδε βίου...

CXXI. Ex Julian. *Cæsarib.* 12, et Suida v. αἶκε, Gallæus, *Or. vet.* VI, p. 36,... ἀπέτισε τὴν δίκην (Αὐρηλιανός), καὶ ἐλήλυθεν ἡ δοθεῖσα ἐν Δελφοῖς μαντεία. Αἶκε κτλ.

CXXII. Gallæus (*Orac. vet.* VI, p. 39) ex Cedreno, p. 250, ed. Basil., p. 304, ed. Paris. : Πέμπει οὖν (ὁ Ἰουλιανὸς) Ὀριβάσιον τὸν ἰατρὸν καὶ κουαίστωρα ἐν Δελφοῖς, ἀνεγεῖραι τὸν ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος. Ἀπελθὼν οὖν αὐτός, καὶ τοῦ ἔργου ἀψάμενος, λαμβάνει χρησμὸν παρὰ τοῦ δαίμονος· Εἴπατε κτλ.

CXXIII. Servavit Synesius in *Dion.* p. 59, P. (39. R.) : ἢ οὐ ποιητής ἐστιν ὁ τὸ χρηστήριον ἔχων τὸ Πυθοῖ καὶ νὴ Δία τὸ ἐν Βραγχίδαις; οὗτος μέντοι μετεποιήθη καὶ τῆς Ὁμήρου ποιήσεως ὡς αὐτῷ προσηκούσης· Ἤειδον κτλ. — Cf. Philostr. *Heroic.* c. 16, p. 726. — Est etiam hic versus inter epigrammata *Anthol. Planud.* I, 67 et *Anthologiæ Palat.* IX, 455. Vulgo legitur ἐχάρασσε δέ.

CXXIV. Porphyr. *De Oracul. philosoph.* ap. Euseb.

Præp. evang. V, 7; unde Gallæus, *Orac. metr.* p. 13: Ἦν δ' ἡ πεῦσις, εἰ δεῖ ὀμόσαι τῷ ἐπαγαγόντι τὸν ὅρκον. — Vs. 1. Interpretabatur quoque Vigerus: Rhea beatorum mater *Titania* divum. At illi magis placuit *regina* arbitranti τιτηνίδι pro τιτήνη positum, conferebatque Orph. Παμβασίλεια Ῥέα, et Hesychium citabat qui τιτήνην *reginam* explicat. — Conjiciebat idem τιθηνίδι, eodem sensu ac τιθήνη, quod ea Deorum mater et nutrix dicebatur.

CXXV. Apud Lactant. *Institut.* IV. *De vera Sapient.* 13: « Milesius Apollo consultus utrumne Deus an homo fuerit, hoc modo respondit: Θνητὸς κτλ. » — « Milesius Apollo non alius est a Didymæo; utroque enim cognomine is designatur qui Branchidis responsa dabat. » *Gall.* Hoc oraculum ab homine Christiano confictum libenter credam; quanquam contendit Wolffius talis auctoris esse non posse, utpote qui « pro σοφὸς saltem θεὸς dixisset et in judicum dementiam esset invectus. »

CXXVI. Apud Lactant. *Instit.* VII, *De Vita beata*, 13, unde petiit Gallæus, *Orac. metr. vet.* p. 14 sq. « Polites quidam consuluit Apollinem Milesium, utrumne maneat anima post mortem, an resolvatur; et respondit his verbis: Ψυχὴ μὲν κτλ. » — Vs. 1 sqq. Cf. Virg. Æn. VI, 731 sqq... « Quantum non noxia corpora tardant, — terrenique hebetant artus, moribundaque membra. — Hinc metuunt cupiuntque, dolent, gaudentque; neque auras — despiciunt, clausæ tenebris et carcere cæco... Donec longa dies, perfecto temporis orbe — concretam exemit labem, purumque reliquit — æthereum sensum, etc. » — Vs. 3. αὖτε λύσιν G. Wolff. pro vulgat. ἡνίκα ἀνάλυσιν. — Cf. infr. Varia orac. n. 258 ἀθάνατος ψυχ.

CXXVII. Apud Julian. imperat. *Epist.* LXI, sacerdoti cuidam (?) qui subjectum sibi ministrum sacrum verberaverat... τῶν τοῦ Διδυμαίου δεσπότου χρησμῶν ἐπάκουσον, εἴ σοι φανείη πάλαι μὲν ἔργῳ νουθετήσας καλῶς τοὺς Ἕλληνας, ὕστερον δὲ τοὺς σωφρονοῦντας διδάσκων τοῖς λόγοις, Ὅσσοι ἐς ἀρητῆρας κτλ. — Ὁ μὲν οὖν θεὸς οὐ τοὺς τύπτοντας οὐδὲ τοὺς ὑβρίζοντας, ἀλλὰ τοὺς ἀποστεροῦντας τῶν τιμῶν εἶναί [φησι] θεοῖς ἐχθρούς... Tunc erat Julianus oraculi Didymæi præfecturam sortitus.

CXXVIII. Ex Lactant. *De ira*, XXIII, 12: « Apollo Milesius de Judæorum religione consultus responso hæc indidit: Εἶδε κτλ. » — Vs. 1. vulg. ἠδὲ; Struvius conj. οἶδε, G. Wolff. ἐς δὲ θεὸν — καὶ ἐς γενετῆρα, ex div. Augustino, in *Civit. Dei*, XIX, 23: « ..... ac deinde subjecit (quis?) Apollinis versus, in quibus et isti sunt, ut, quantum satis est, inde decerpam: « *In deum vero*, inquit, *generatorem et in regem ante omnia*, quem tremit cælum et terra atque mare et infernorum abdita et ipsa numina perhorrescunt: *quorum lex est pater, quem valde sancti honorant Hebræi.* » Ex quibus ultimis verbis quartum versum sic refinxit A. Nauckius in *Diurn. antiq. Marpurg.* a. 1855, p. 119:

ὧν νόμος ἐστὶ πάτηρ, ἁγνοὶ δὲ τίουσιν Ἑβραῖοι

V. *infr.* Orac. n. 140: Ἔσθ' ὑπὲρ οὐρανίου κτλ. et in notis Cedreni textum.

CXXIX. Ex Porphyr. Περὶ τῆς ἐκ λογίων φιλοσοφίας, apud Eusebium, *Præp. evangel.* V, 6: Ἐννέα γὰρ εὑρέθησαν ἀποθανόντες· πυνθανομένων γοῦν τῶν τὸν ἀγρὸν οἰκούντων τὴν αἰτίαν, ἔχρησεν ὁ θεὸς (ὁ ἐν Βραγχίδαις Ἀπόλλων)· Χρυσοκέρως κτλ.

CXXX. Zenob. *Prov.* V, 80: Φασὶ τοὺς Κᾶρας, πολεμουμένους ὑπὸ Δαρείου τοῦ Πέρσου, κατά τινα παλαιὰν μαντείαν εἰρημένην αὐτοῖς τοὺς ἀλκιμωτάτους προσθέσθαι συμμάχους, ἐλθεῖν εἰς Βραγχίδας, καὶ τὸν ἐκεῖ θεὸν ἐρωτῆσαι, εἰ Μιλησίους πρόσθοιντο συμμάχους· τὸν δὲ ἀποκρίνασθαι· Πάλαι... Οὗτος δὲ ὁ στίχος εἴρηται τὸ πρότερον παρὰ Ἀνακρέοντι. Cf. Aristoph. scholiast. 3 ad *Plut.* 1002, Diod. Sic. VII, 10 Vat. c. 47. — Aristoteles ap. Athen. XII, 26, p. 523 F, dicit hoc proverbium esse de Milesiis, quo jam utitur Aristophanes ipse *Plut.* 1002 et 1076, *Vesp.* 1060. Alii multi ut proverbium laudavere.

CXXXI. Apud Appian. *De bell. Syr.* LVI et LXIII ed. Schweigh.: Λέγεται δ' αὐτῷ (Σελεύκῳ) στρατιώτῃ βασιλέως ἔτι ὄντι, καὶ ἐπὶ Πέρσας ἑπομένῳ, χρησμὸν ἐν Διδυμείῳ γενέσθαι πυνθανομένῳ περὶ τῆς εἰς Μακεδονίαν ἐπανόδου· Μὴ σπεῦδε κτλ. — Cf. *infr.* n. 244.

CXXXII. Ex Plutarch. *Lysandr.* XXIX, dedit Gallæus, in *Orac. metr.* p. 13. — Vs. 1. vulgo λύκου. Guarinus legebat, ut ex ejus versione apparet, σκυλάκεσσι, et pro nomine proprio habebat Ἐσχατιάν. — Vs. 2. pro Ὀρχαλίδην Plutarchus ipse, *De Pyth. orac.* XXVII, scripsit Ἀρχελίδην. Idem *Lys.* ibid. de hoc oraculo: Λέγεται δὲ καὶ Θηβαίοις ὑπὸ τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον ἐν Ἰσμενίῳ γενέσθαι χρησμὸν, ἅμα τήν τε πρὸς Δηλίῳ μάχην, καὶ τὴν πρὸς Ἁλιάρτῳ ταύτην ἐκείνης ὕστερον ἔτει τριακοστῷ γενομένην, προμηνύοντα. Ἦν δὲ τοιοῦτος· Ἐσχατιὰν κτλ. Τὸν μὲν οὖν περὶ Δήλιον τόπον ἐσχατιὰν προσεῖπε, καθ' ἣν ἡ Βοιωτία τῇ Ἀττικῇ σύνορος ἐστιν. Ὀρχαλίδην δὲ λόφον, ὃν νῦν Ἀλώπεκον καλοῦσιν, ἐν τοῖς πρὸς τὸν Ἑλικῶνα μέρεσι τοῦ Ἁλιάρτου κειμένον.

CXXXIII. Ex Diod. Sic. XVII, 10. Vid. *supr.* Orac. Apoll. Pyth. 91. Σημεῖον τόδε κτλ.

CXXXIV. Dat Pausan. VII, v, 3: Clarii Apollinis redditum oraculum Smyrnæis consulentibus de consilio suæ urbis in Pagum montem transferendæ inito ab Alexandro, post somnium in quo Nemeses quarum juxta fanum dormiebat, id jussisse viderentur. — Inde petiit Gallæus, *Orac. metr. vet.* p. 14.

CXXXV. Macrob. *Saturn.* I, 18: « Consultus Apollo Clarius, qui Deorum habendus sit, qui vocatur Ἰάω, ita effatus est: Ὄργια μὲν κτλ. » « Hujus oraculi vim, numinis nominisque interpretationem, qua Liber pater et sol Ἰάω significatur, exsecutus est Cornelius Labeo in libro cui titulus est *De oraculo Apollinis Clarii.* » *Id. ibid.*

CXXXVI. Apud Euseb. in *Præp. ev.* V, 22, p. 214 (ed. Vig.) Œnomaus φησὶν ἑαυτὸν ὑπὸ τοῦ Κλαρίου Ἀπόλλωνος ἠπατῆσθαι... « Finem oraculi non attuli; idem responsum antea Callistrato Pontico mercatori datum esse addit. » *Gust. Wolff.* — Vid. seq. orac.

CXXXVII. Apud Euseb. in *Præp. ev.* V, 23. Pergit Œnomaus (Vid. præced. oracul.): Ἐπεὶ δέ μοι τὰ τῆς ἐμπορίας ἤδη πρὸ ὁδοῦ ἦν, ἀνδρὸς δὲ ἔδει τοῦ ξεναγωγήσοντος ἐπὶ τὴν σοφίαν, ἄπορος δὲ ἐφαίνετο οὗτος, σὲ (Ἀπόλλωνα τὸν Κλάριον) ἐδεόμην καὶ τούτου γενέσθαι ἐνδείκτην. — Vs. 1. Vulg. Ἀχαιοῖς. Holsten. τὸ χρέος, qui totum versum sic reficiendum putabat:

Ἔν τε τοῖσιν εὐμελέεσσιν ἠδ' Ἀχαιοῖς τὸ χρέος.

Vs. 2. Codd. οὐδὲ μίαν σκομφυέζεται, seu σκομφίζεται, s. σκομφύζεται, οὐδέμιν, οὐδὲ μήν. — Gust. Wolff. conjiciebat

Ἔν γε τοῖσιν εὐμελέσσι τόν δ' Ἀχαιοῖσιν χρεὼν
θήσεται· τὸ δ' ἐκτεκμαρθὲν οὐδ' ἐμεῦ κλὼν φεύξεται.

Trochaïci sunt versus.

CXXXVIII. Apud Euseb. *Præp. evang.* V, 23, Œnomaus : ... ὅποι δέ μοι ἐκ Κολοφῶνος ἄμεινον πορεύεσθαι, οὐκ ἔθ' οὕτως ἀφανὲς τὸ θεῷ; Ἐκ τανυστρ... Τοὺς δὲ ἀσπέτους, ποιηβόρους χῆνας τίς μοι μηνύσει, ὅ τί ποτε λέγουσι; τίς δὲ τὴν τανύστροφον σφενδόνην; « Ne hoc quidem oraculum integrum est, sed partem modo elegit Cynicus. »

CXXXIX. Æl. Aristides T. I, Ἱερῶν, serm. III, p. 491, Dindorf., 312 Jebb. : Πέμπω τὸν Ζώσιμον (Aristidis τροφέα, — εἰς Κολοφῶνα). Ἐπελθούσης δὲ τῆς νυκτὸς, τῷ Ζωσίμῳ (incubanti Aristidis jussu in Apollinis Clarii templo) γίγνεται τόδε τὸ μαντεῖον φέρον εἰς ἐμέ· Ἰήσεται κτλ. — Vss. 2 et 3. « Significatur Pergamum, ad Caicum flumen in Mysia situm, quo quum Auge, Telephi mater, ad Teuthrantem regem confugisset, sepulcrum nacta est, quod vidit Pausanias (VIII, 4, 6). » *Gust. Wolff.*

CXL. Edidit Piccol. ex cod. Bibl. Laurent. XVI, Plut. 32, p. 379 *b*. *Suppl. à l'Anthol.* p. 173 sqq. cum his verbis lemma præcedentibus : ἐκ τῆς Θεοσοφίας. Inde repetiit Gust. Wolff. *Porphyrii de Philos. ex oraculis haurienda, etc.* p. 231 sqq. Quis sit Theophilus iste quæsivit Wolffius, et conjecit « eum fuisse sextum Antiochenorum patriarcham, qui, cum veteres deos primum coluisset, tum se christianum se fecisset, circa an. 181, tres de Christianorum fide libros ad Autolycum scripsit, ibique ostendit ὅτι τὰ θεῖα λόγια τὰ καθ' ἡμᾶς (Testamenta Vetus et Novum) ἀρχαιότερα καὶ ἀληθέστερά εἰσιν Αἰγυπτιακῶν καὶ Ἑλληνικῶν καὶ πάντων τῶν ἄλλων συγγραφέων. Oraculorum eum habuisse rationem ex illorum librorum pagina 112 apparet, ubi duo Sibyllæ Erythrææ versus laudat, quos etiam Lactantius *Instit. Divin.* IV, VI, 5 affert. » — Suspicatur etiam Wolffius Theophili *nomen fictum esse ab eo, qui dei responsum finxit.* — Vs. 1. καθύπερθε λελογχώς, ad verb. *summum locum nactus.* Confert Piccolus Voltarii versum (*Henriad.* VII) :

Par delà tous les cieux le dieu des cieux réside.

—Vs. 5. Wolff. ἔνθαπερ. —Vs. 6. Cod. Borbon., λιτυφεγγές τις, unde « Steuchus, quum vertat *obscuræ lucis* » videtur λιποφεγγέτις conjecisse... Λιγύς a sono translatum ad lucem, ut a luce ad sonum ὕμνοι φλέγονται ap. Bacchyl. 13, 13, Bergk., Παιὰν λάμπει et ἔλαμψε φάμα ap. Soph. *Œd. Tyr.* 182 et 468 et similia. » *Wolff.* Sic apud nos *éclater, éclat* et de sono et de luce dicuntur. — Vs. 8. Codd. συνέχων quod minime sibi intelligi Piccolus fatebatur; conjiciebat συνιών : Wolffii conjecturam recepimus. — V. 11. Codd. δαίσειε et vs. seq. δαίην. « In B glossa margini adscripta huc pertinet : ὁ ἐκείνου ἁψάμενος οὐ μερίσει ἑαυτὸν πρὸς τὰ αἰσθητά· οὐ γὰρ ἔχει μερισμὸν ἐκεῖνο τὸ πῦρ, ἀλλ' αἰδίως τοῖς αἰδίοις ἐπιμίγνυται. Ubi scribe μερίσειε. Videlicet δαίσειε interpres a δαίω, *divido*, duxit, et δαίην substantivum intellexit. » *Id.* — Cf. ap. Didym. *De Trinit.* II, 17, 1, oraculum et in hoc vol. n. 188. Piccolus conj. δαίσειε, quod recepimus, maluit Wolffius δείσειε ex Steuchi versione : timidus cor. — Vs. 12, δαίειν, *Piccol.* ; — μελεδηθμῷ, ut λιγυφεγγέτης, fem. λιγυφεγγέτις et αἰθεροδινής, alibi non reperitur et lexicis deest. — Vss. 14-16. Sunt apud Lactant. *De Falsa Relig.* I, 7, cum his præmissis verbis : « Apollo... Colophone respondens... quærenti cuidam quis esset, aut quid esset omnino Deus, respondit viginti et uno versibus, quorum hoc principium est : Αὐτοφυὴς κτλ. « At vs. 14 ab exordii ratione tam alienus est, quam aptum exordium versus noster primus est. Quare ap. Lactantium non « principium », sed *præcipuum* videtur scribendum esse. Summam certe totius oraculi tres ultimi versus continent. Ante quos, post v. 13, quinque versus excidisse arbitror ; nunc enim sedecim modo supersunt. » *Wolff.* — Vs. 14. Αὐτοφυὴς Soli adjectum est in *Orphic. hymn.* VII, 3, et Herculi ut et ἀστυφέλικτος in *Hymn.* XI, 9 et 13. — Vs. 15. Sedul. Steuchus, Gallæus et Wolffius χωρούμενον, ex Lactantio Bipont. edit. — Hoc oraculum corruptum attulit Cedrenus, *Hist. Compend.* p. 41 c, sic : Ἀπεφθέγξατο χρησμολογοῦν οὕτω τὸ πνεῦμα. Ἔστι κατ' οὐρανοῦ μεγάλοιο βεβηκώς, φλογμὸς ὑπερβάλλων αἴθριον ἀθάνατον πῦρ. Οὗτος θεός, ἀπάτωρ αὐτοκράτωρ, πατήρ, υἱὸς αὐτὸς ἑαυτοῦ, τρισόλβιος, εἷς· μικρὸν δὲ μέρος ἄγγελοι ἡμεῖς. Μαθὼν ἄπιθι σιγῶν.

CXLI. Ex Zosim. *Hist.* I, 52, 9, Gallæus. *Orac. vet.* VII, p. 41. Παλμυρηνοῖς δὲ μέρους οὐκ ὀλίγου τῆς Ῥωμαίων ἐπικρατείας ἤδη κεκρατηκόσιν,.... ἐκ τοῦ θείου πολλὰ προεμηνύθη, τὴν συμβᾶσαν αὐτοῖς δηλοῦντα καθαίρεσιν· τίνα δὲ ταῦτα, ἐρῶ. Ἐν Σελευκείᾳ τῇ κατὰ Κιλικίαν Ἀπόλλωνος ἱερὸν ἵδρυτο, καλουμένου Σαρπηδονίου, καὶ ἐν τούτῳ χρηστήριον..... Τοῖς Παλμυρηνοῖς δὲ χρωμένοις εἰ καθέξουσιν τὴν τῆς ἑῴας ἡγεμονίαν, ἔχρησεν ὁ θεὸς οὕτως· Ἔξιτε κτλ.

CXLII. Ex Zosimo, *Hist.* I, 52. Gallæus (*Orac. vet.* VII, p. 42). Emanavit hoc oraculum ex quodam poeta, fortasse ex Homero, *Iliad.* P. 755 sqq. Cf. *ibid.* Π, 582 sq.

CXLIII. Apud Ammian. Marcellinum, XXXI, 1, qui ita : « Quum Chalcedonos, ait, subverterentur veteres muri, ut apud Constantinopolim ædificaretur lavacrum, ordine resoluto saxorum, in quadrato lapide, qui structura latebat in media, hi Græci versus incisi reperti sunt, futura plene pandentes : Ἀλλ' ὁπόταν κτλ. De Apollinis vatis Chalcedonio cultu cf. Bœckh. *C. Inscr. gr.* II, p. 973. — Vss. 1 et 2 leguntur et sic :

Ἀλλ' ὁπόταν νύμφαι δροσεραὶ κατ' ἄστυ χορείαις
τερπόμεναι, στροφοῶντες εὐστεφέας κατ' ἀγυιάς...

Στρέψωνται Valesii conjectura est. Apud Socrat. IV, 8, habes vs. 1 Ἀλλ' ὅτε δὴ... δροσερὴν... χορείην. — Vs. 2. στήσονται, cui subscribunt Zonaras, Cedrenus, Niceph. Callistus; sed δροσερῇ χορείῃ quod in mss. exstat, parum cum his verbis congruit. Cod. Florent. στροφόνφες, nullo sensu, unde Accursius elicuit στροφόωντες, quod quo pertineat non liquet. Cedren. habet : Ἀλλ' ὅτε δὴ νύμφαι ἱερὴν κτλ. — Vs. 3. Cedren. λουτροῖσι. — Vs. 4. Δὴ τότε Οὔνια φῦλα πολυσπέρμωνα ἀποροῦσιν, in quo πολυσπέρμων *Thesauro* deest ut et καμψιρόιο vs. 5. Cod. Flor. Δὴ τοτε δνεα... unde conjici potest δήια; sed potius accipiendum videtur quod occurrit ap. Socratem, Zonaram aliosque jam laudatos δὴ τότε μυρία... Cui versui ab iisdem subjicitur hic alter quod ap. Ammianum deest :

Ἄγρια, μαρμαίροντα (alii melius μαργαίνοντα) κακὴν [ἐπιειμένα ἀλκήν.

— Vs. 5. : « In cod. Flor. et edit. Aug. πορόντα legitur, duabus simul confusis dictionibus; nec dubito quin, ut apud Socratem est ac ceteros, scribendum sit, πόρον διαβάντα. » *Val.* — Vs. 7. alii : Παίονά θ' ἱπποβάτην σὺν Κέλταις μαινομένοισιν. Cedren. Θρηικίης δ' ἐπιβ. — Vs. 8. Pro Valesii emendatione apud auctores citatos legitur καὶ πότμον ἐπίσποι.

CXLIV. Piccol. *Suppl. à l'Anthol.* p. 182, G. Wolff. *ibid.* p. 237 sq. Edidit olim Steuchus III, 17. Versibus id subscriptum legitur : Καὶ ταῦτα μὲν ὁ

Ἀπόλλων· τοῦτο δὲ τῆς προνοίας ἦν τοῦ θεοῦ τὸ μέλλον, ὡς παρὸν γιγνωσκούσης. Ἤδει γὰρ ὡς οἱ τὴν πόλιν ταύτην οἰκήσοντες ἐπιμελῶς αὐτὸν θρησκεύσουσι· διὸ καὶ οὐδὲν αὐτοὺς κακὸν παθεῖν συνεχώρησεν. — « De Byzante heroe, Byzantii conditore, Diodorus IV, 49, init.; Steph. Byz. s. v. Βυζάντιον; Etym. magn. s. v. Βυζάντιοι. Nummis urbis Βύζας inscriptus est... Byzantem regnasse ἕως εἰς Αἷμον τὸ ὄρος Eustath. tradit ad Dion. Perieg. v. 803. » *G. Wolff.*— De Hæmimonto S. Rufus *Brev.* IX, Ammian. Marcell. XXVI, 10, 4, XXVII, 4, 6 et 12; Vopiscus, *Aurel.* XVII; Trebell. Poll. *Claud.* XI, etc. — « Byzantis virtutem, sapientiam, pietatem multis exponit Hesychius Miles. *Origg. Constant.* VI, 5 et 9. » Cf. Eustath. ad Dionys. Perieg. *ibid.*

CXLV. Apud Euseb. *Præp. ev.* V, 16, ex Porphyrio, Gall. *Orac. vet.* VIII, p. 46 sq. — Vs. 1. Vulgo Ἀμφὶ δὲ Πυθὼ οἱ Κλ. τε μαντ. Φ. Vigeri vid. notas. — De hoc oraculo vid. et Vandal. *Dissert.* I *de Oracul.* p. 65 sq. —Vs. 2. Θεμιτώδεσιν, fortass. *Themideis* quippe quæ oracula primum Themidis erant. Vid. Seguierum, *Prép. év.* trad. fr. t. I, p. 494 et s. not. 30.

CXLVI. Gallæus *Orac. vet.* VIII, p. 43 et sq. ex Porphyr. ap. Euseb. *Præp. ev.* VI, 3 : Οὕτω καὶ ναῶν μοῖραι καὶ ἱερῶν, καὶ αὐτοῦ γε τοῦ Ἀπόλλωνος τὸ ἱερὸν μεμοίρασto κεραυνωθῆναι, ὥς φησιν· Ὦ ζαθέης κτλ. — Vs. 4. Gallæus χυμάτων pro μυχάων; ἀποθέσκελον uno verbo. — Vs. 5. Viger. et Gallæus, nullo sensu : Εὖτ' ἂν ἄνω πνείοντες, ὑπ' ἠέριοι κελάδοντες. Conjiciebat Vigerius πνείουσιν. — Vs. 7. Codd. κρυμνός, scribendum censuit Viger. κρυμός. — Vs. 12. καταιβάσιον Διὸς ἐγχ. Spectat ad Jovem καταιβάτην, *fulminatorem* seu *fulguratorem,* de quo vid. Burmann. *Commentat. de Jove fulguratore,* 8. — Vs. 13, vulg. τοῦ : Gallæi emendationem recepimus. — Vs. 14. Gall. νυμφαὶ, perperam.

CLVII. Ex Porphyr. *Orac. Philosoph.* apud Euseb. *Præp. evang.* V, 16. — De Pythone vid. Séguier de Saint-Brisson, ad Euseb. *Præp. evang.* V, not. 30. — Vs. 1. G. Wolff. Πυθῷον ex omnibus fere codd.

CXLVIII. Edidit post Piccol. *Suppl. à l'Anthol.* p. 175, Gust. Wolffius, *Porphyr. de Philosoph. ex orac. haurienda,* p. 234. — Vs. 1. Codd. et Piccol. uno verbo ὑπερουρανίου, distinxit Wolff. — Vs. 2. Eadem conjunxit Orph. *Hymn.* 36 (37. Herm.), 4 : ἀρχαὶ καὶ πηγαὶ πάντων θνητῶν. « Didymus *de Trin.* III. 2, p. 322 : Deus ἀρχὴ πηγή τε ζωῆς. » *Wolff.* — Cf. Horat. *Ad Pison.* 309 : Scribendi recte sapere est et *principium et fons.* —Vs. 3 sic Cod. et Piccolus ; mutavit Wolffius in ἀναλύσει quia in ἀναλίσκει alterum *a* est longum. Quod parum curavisse crediderim poetam qui oraculum hoc fictum, ut opinor, scripsit.

CXLIX. Piccol. *ibid.* p. 176 sqq. ; G. Wolff. *ibid.* p. 234 sqq. Jam ediderant Steuchus II, 19, atque ex eo Schedius, *De Diis Germanis* p. 328 ed. Jark. 1728, 8. Unde sic exhibuerat Vandalius, *De Oracul.* p. 60 :

Μὴ ὄφελος πύματόν με καὶ ὕστατον αὖθις ἔρεσθαι,
δύσπολε* προπόλων περὶ θεσπεσίου γενετῆρος,
ἀμφί τε τηλυγέτοιο πανομφ' ίου βασιλῆος
καὶ πνοιῆς, ἣ πάντα πέριξ βοτρυδὸν ἐίσχει,
οὔρεα, γῆν, ποταμούς, ἅλα, τάρταρον, ἠέρα πῦρ τε,
ἥ με καὶ οὐκ ἐθέλοντα δόμων ἀπὸ τῶνδε διώξει,
αὐτίκ' ἐρημαῖος δὲ λελείψεται οὐδὸς ἀφήτωρ.

Cod. Paris. 2875, hoc lemma habet quod duobus tribusve locis emendavit G. Wolffius : Οὗτός τε ὁ παρ' ὑμῖν θαυμαζόμενος Ἀπόλλων ὁ μαντικὸς τοιοῦτον δή τι περὶ Χρίστου ἐξεφώνησεν. Ἐρωτηθεὶς γὰρ παρὰ τῶν αὐτοῦ προπόλων, ἀπεκρίνατο ὧδε. Codex hic Parisinus, ut animadvertit Wolffius (*ibid.*), ex pluribus oraculis unum confecit, quod dat, textu et glossis commixtis. Quam mixturam fideliter exhibuit Wolffius, unde olim (*Rev. de Philol.* 1847, t. II, p. 240 et s.) hanc melius concinnatam operis summam Dübnerus eruerat :

Μὴ ποθέοις πύματόν τε καὶ ὕστατον ἐξερέεσθαι,
δύσμορ' ἐμῶν προπόλων, περὶ θεσπεσίοιο θεοῖο
καὶ πνοιῆς τῆς πάντα πέριξ βοτρυδὸν ἐχούσης
τείρεα, φῶς καὶ νάματα, ἠέρα καὶ φλογόεν πῦρ.
Οἷός μ' οὐκ ἐθέλοντα δόμων τῶν ὧδε διώκει!
Ἡ γὰρ ἐμὴ τριπόδων μάντις λίπεν ἠριγένεια.
Αἶ αἶ με, τρίποδες, στοναχήσετε· οἴχετ' Ἀπόλλων·
οἴχομ', ἐπεί γε βροτός με βιάζεται οὐράνιος φώς.
Καὶ ὁ παθὼν θεός ἐστ', [ἀλλ'] οὐ θεότης πάθεν αὐτή.

Operæ pretium est etiam codicis Parisini scripturam afferre, si quis forte et his tenebris lucem adhibere velit : Καὶ ἄνποτε μὴ ὤφελες. ὡς καὶ αὐτὸν καὶ ὕστερον. καὶ ἐρωτάσθαι πυματὸν καὶ ὕστατον ἐξερέεσθαι δυσμορέμων. καὶ κακοπάθητε (corr. Wolffii pro κακοθάθιτε). προπόλλων. καὶ δούλων. καὶ περὶ θεσπεσιοῖο θεοῖο. θείου θεοῦ. καὶ πνοῆς. καὶ πνεύματος τῆς πάντα πέριξ βοτρυδῶν ἐχούσης. τὰ σύμπαντα καὶ ἀπὸ περάτων. τείρεα, φῶς. ἄστρα τὸ βλέπειν. ποταμὸς, ἠέρα καὶ ὕδωρ. καὶ νάματα καὶ ἀὴρ καὶ ηρὸν (τάρταρον? s. potius νηρὸν?) καὶ πῦρ καὶ φλόξ. οἵως με οὐκεθέλοντα καὶ μὴ βουλόμε[νον]. καὶ οἶκον τῶν ἐνταῦθα. καὶ ὑποδιώκει. δόμων τῶν ὧδε διώκει. ἡ ἐμὴ τριπόδων λειπέτο ἡ μαντία. καὶ ἡ ἡμετέρα καὶ λεβήτων καὶ ἐκλείπει ἠριγένια. αἶ, αἶ με τριπόδαις καὶ στενάξατε. καὶ ἀπέβη ὁ θεὸς τῶν μηερῶν στοναχήσατο. φεῦ φεῦ καὶ οἱ λέβιταις καὶ στενάξατε. οἴχεται Ἀπόλλων. οἶχε ἐπεὶ βροτὸς μὲ βιάζεται, οὐράνιος φῶς, καὶ ὁ παθὼν θεὸς ἐστίν, οὐ θεότης πόθεν αὐτή. ἡ γὰρ θεότης οὐκ ἔπαθεν.

CL. Edid. Piccolus et G. Wolffius, *ibid.* p. 176, et p. 236. — Vs. 1. Conf. infr. n. 211. Πελειάδων· Ζεὺς ἦν. — Vs. 2. ἠριγένεια, de toto die dicitur : adi *Thesaurum.*

CLI. Edidit Steuchus, III, 16, Piccol. *Suppl. à l'Anthol.* p. 183, G. Wolff. *Porphyr.* etc. Additam. V, oracul. append. p. 238. — Vs. 1. Piccol. αὐτοφυής ut in Orac. Apoll. Coloph. vs. 14, quod supra vide, n. 140 ubi, Piccolo auctore, αὐτοφυής, recepimus. — Vs. 2. Steuch. : ἐξελάων δὲ περὶξ σφ. Ὀλ. — Vs. 7. Cod. Laur., Steuch. χ' εἵνεκα. C. Laur. omittit φυσικῆς Steuch. scribit νωμᾶν.

CLII. Piccol. *ibid.* p. 183, unde G. Wolff. *ibid.* p. 238 sq. « Ποπλᾶς quidam Archelai familiaris ap. Josephum, *Bell. Jud.* II, 2, 1. Alias hoc nomen non repperi. » *G. Wolff.* — Vs. 3. Cod. Borb. Βασιλῖδος: conjiciebat Piccolus Βασιλῆος ἐς ἄστυ. — Vs. 4. Cod. Laur. et Piccol. σπέρχοντα.

CLIII. Piccol. *ibid.* p. 184, atque inde G. Wolff. *ibid.* p. 239. — Vs. 1. ι. Cod. Borb. ἱερόν.

CLIV. Piccol. *ibid.* p. 184 sq., unde G. Wolff. *ibid.* p. 239. — Vs. 1. Cod. Εἷς ἔτι, correxit Piccolus.

CLV. Piccol. *ibid.* p. 186, Gust. Wolff. *ibid.* p. 240. Jam ediderat Steuchus; *De perenn. Philosophia,* lib. X, 1540, III, 16. —Vs. 3. Poeta ap. Didymum *De Trinit.* III, 2, p. 327 :

Πάντα θεοῦ πλήρη, πάντων πέρας ἐστὶ καὶ ἀρχή.

et Orph. ap. Lob. *Aglaoph.* 913 :

Πάντα θεοῦ πλήρη, πάντη δέ οἵ εἰσιν ἀκουαί.

CLVI. Apud Euseb. *Præp. evang.* III, 15.., Αὐτὸς ὁ Ἀπόλλων ἔφη που ἐν χρησμοῖς ἐρωτηθεὶς περὶ αὐτοῦ ὅστις εἴη· Ἥλιος, κτλ. Nescio qua auctoritate, Gallæus (*Orac. metr.* p. 14) Apollini Clario hoc oraculum tribuit. — Vs. 1. G. Wolff. Διὸς υἱός. — Vs. 2. Cf. *Orphic. Hymn.* VII, 5, κρᾶσιν ἔχων ὡρῶν, et 10, ὡροτρόφε κοῦρε. — Vs. 3. Vulgo πολυαστέρος.

CLVII. Ex Porphyrio ap. Euseb. *Præp. ev.* V, 8. Gall. cujus lemma est, *Orac. vet.* VIII, p. 44 : ..... Ἄλλος (θεὸς) ἀναγκαζόμενος ἔφη· Κλῦθί μευ κτλ. ἐπὶ τούτοις πάλιν ὁ συγγραφεύς φησιν· — Ἐπεὶ καὶ ἐπ' ἀνάγκαις ἑαυτοὺς ἐκδιδόασιν, ὡς δηλώσει ὁ ἀπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος ἐκδοθεὶς περὶ ἑαυτοῦ ἐπ' ἀνάγκαις· λέγεται δ' οὕτως· Οὔνομ' ἂν... κτλ. καὶ ἐπήγαγε. Μόλε δ' ἐσ... κτλ. — Vs. 1. ap. Theodor. *De Oracul.* 10. — Conjiciebat Schraderus *ad Musæum*, V. 29, ἐνέδησας. — Vs. 6. Vulg. φησι; omnes codd. φύσις, recte. — Vs. 7. Vulgo σεῖο, Viger. σῆς.

CLVIII. Porphyrius ap. Euseb. *Præp. ev.* V, 8. Sic ea explicat ille : Τούτων οὔτε σαφέστερα, οὔτε θεικώτερα καὶ φυσικώτερα γένοιτ' ἄν· Πνεῦμα γὰρ τὸ κατιὸν, καὶ ἀπόρροια ἐκ τῆς ἐπουρανίου δυνάμεως, εἰς ὀργανικὸν σῶμα καὶ ἔμψυχον εἰσελθοῦσα, βάσει χρωμένη τῇ ψυχῇ, διὰ τοῦ σώματος, ὡς ὀργάνου, φωνὴν ἀποδίδωσιν. — Vs. 4. Lobeck. *Aglaoph.* p. 108 : « Catabolicos vulgo vocant dæmones vaticinandi causa in corpora humana velut in hospitia devertentes. Hospes divini numinis et interpres δοχεύς dicitur. »

CLIX. S. Gallæus (*Orac. vet.* VIII, p. 42 sq.) ex Porph. *De orac. Philosoph.* ap. Euseb. *Præp. ev.* IV, 20 : Σπεύδοντος γοῦν τοῦ προφήτου αὐτοπτῆσαι τὸ θεῖον καὶ ἐπειγομένου, ὁ Ἀπόλλων ἀδύνατον ἔφη τὸ τοιοῦτον, πρὶν λύτρα τῷ πονηρῷ δαίμονι δοῦναι· λέγει δὲ ὧδε· Λύτρα κτλ. et post tres illos versus : καὶ σαφέστερον εἶπε περὶ τῶν αὐτῶν· Οἶνον κτλ. quibus subjecta sunt : Μετὰ ποίας δὲ εὐχῆς ἐρωτηθεὶς, ἤρξατο μὲν, οὐ μὴν ἐπλήρωσεν, οὕτως εἰπών· Δαῖμον κτλ. — Vs. 5. ἀκυλαίων, ἀκυλαῖον lexicis deest. — Tres primos versus prosa oratione παραφράζει Theodoretus *Græc. aff. san. disp.* 10, t. IV, p. 955.

CLX. Ex Porphyr. Euseb. *Præp. ev.* V, 9. — Vs. 1, citat et Theodoret. *De Orac.* 10, in quo βροτὸς, ut in vs. seq. βροτὸν et in 3 τόνδε, dei ministrum designat, qui a præsente deo valde cruciatur (Cf. Virg. *Æn.* VI, 47 et s.). De se ipso loquitur (Cf. *infr.* orac. 153. Λύσατε). Itaque vs. 2. Seguierus conjiciebat βροτοί male. — Vs. 3. ejusdem correctio est σαῶσαι pro σαώσας. — Vs. 5. Viger. θάμνων, quod retinet G. Wolff. et intelligit *verbenas.* — Vs. 6. Vulg. νηλείην barb. pro quo Viger. et Gallæus seu νηλειῆ sive etiam Νειλαίην conjiciunt « quod Niliaco s. Ægyptiaco lino velabantur sacerdotes. » — Vs. 9. Vulg. σινδόνας.

CLXI. Porphyr. apud eumdem, *ibid.* V. 9. — Vs. 1. Vulgo μέγα; Viger. μίγα. — Vs. 2. Vulg. αἴδουσαι, fortasse αἰδοῦσαι, *venerabilem efficientes.*

CLXII. Porphyr. apud eumdem, *ibid.* — Vs. 2. Porphyrius : Τὰς γραμμὰς παρακελεύεται ἀπαλείφειν, ἵνα ἀπέλθῃ.

CLXIII. Apud Euseb. *Præp. evang.* VI, 4, ex eodem : Δεηθέντος τινός καταδέξασθαι θεὸν, εἰπὼν ὁ θεὸς ὅτι ἀνεπιτήδειός ἐστι διὰ τὸ ὑπὸ φύσεως καταδεδέσθαι, καὶ διὰ τοῦτο ἀποτροπιασμοὺς ὑπαγορεύσας, ἐπάγει· Ῥιπῇ κτλ. — Vs. 1. Viger. Ῥιπῇ δαιμονίῃ....... ἀλκῇ. — Vs. 2. σ. γον. ἦν (ἀλκήν). — Eusebii aut Porphyrii lemma est.

CLXIV. Gallæus, *Orac. vet.* VIII, p. 42, ex Porphyr. τῆς ἐκ λογίων Φιλοσοφίας, ap. Euseb. *Præp. ev.* IV, 14. — Vs. 3. Seguierus legebat :... καὶ Ῥείην, ἠδ' Ἀφροδίτην. — Vs. 5. ἑπταφθόγγου, intellige citharam. — Vs. 6. Vulgo ἑπτακιφώνην, Vigeri correctio est ἑπτάκι φωνεῖν. Hunc ante versum legitur : Ὀστάνην λέγεις, εἰπόντων, ἐπήγαγεν (ὁ θεὸς)· Καὶ σφόδρα κτλ. — De Ostane mago vid. Euseb. *ib.* lib. I, 10 sub fin., Suidam v. ἀστρονομία etc.

CLXV. Apud Euseb. *Præp. evang.* IX, 10. Supra scriptum legitur Καὶ πάλιν ἐρωτηθεὶς (ὁ Ἀπόλλων) τίνι λόγῳ πολλοὺς λέγουσιν οὐρανοὺς, (quo sensu plurali numero dicantur cæli), ἔχρησε τάδε· Εἷς ἐν παντὶ κτλ. — Vs. 1. Vulg. κόσμου, emend. Viger. — Vs. 4. Codd. ἕρπειν, G. Wolff. ἕρπων.

CLXVI. Ex Porphyr. *De orac. Philosoph.* I, ap. Euseb. *Præp. evang.* IX, 10 : Λέγει δὲ ὁ παρ' αὐτῷ (Πορφυρίῳ) Ἀπόλλων δι' οὗ ἐκτίθεται χρησμοῦ, τάδε· ἐκκειμένων δὲ ἔτι περὶ τῶν θυσιῶν ἐπάγει οἷς προσέχειν δεῖ..... Αἰπεινὴ κτλ. — Monita hæc sic ipse interpretatur deinde Porphyrius : Χαλκόδετος γὰρ ἡ πρὸς θεοὺς ὁδὸς, αἰπεινή τε καὶ τραχεῖα, ἧς πολλὰς ἀτραποὺς βάρβαροι μὲν ἐξεῦρον, Ἕλληνες δὲ ἐπλανήθησαν, οἱ δὲ κρατοῦντες ἤδη, καὶ διέφθειραν· τὴν δὲ εὕρεσιν Αἰγυπτίοις ὁ θεὸς ἐμαρτύρησε, Φοίνιξί τε καὶ Χαλδαίοις (Ἀσσύριοι γὰρ οὗτοι); Λυδοῖς τε καὶ Ἑβραίοις... Cf. infr. n. 170, Μοῦνοι Χαλδ. κτλ.

CLXVII. Apud Lucian. in *Jov. Tragœd.* 31. Oraculorum obscuras ambages deridendi causa παρῳδεῖ. Quocirca cavillator cachinnantem inducit Momum, qui Jovi interroganti cur tanto risu dissiliat, suadentique ut ridere desinat, respondet : Καὶ πῶς δυνατόν (παῦσαι), ὦ Ζεῦ, ἐφ' οὕτω σαφεῖ καὶ προδήλῳ τῷ χρησμῷ;

CLXVIII. Ex Mnasea ap. schol. Euripid. ad *Phœniss.* vv. 409 sqq., qui ita sunt : ΠΟΛ. Ἔχρησ' Ἀδράστῳ Λοξίας χρησμόν τινα. — ΙΟΚ. Ποῖον; τί τοῦτ' ἔλεξας; οὐκ ἔχω μαθεῖν. — ΠΟΛ. Κάπρῳ λέοντί θ' ἁρμόσαι παίδων γάμους, κτλ. Schol. : Ὁ χρησμὸς ὑπὸ Μνασέου οὕτως ἀναγέγραπται· Κούρα δὲ γαμβρ. κτλ. Καὶ οἱ μὲν λέγουσιν ὡς ἀπὸ τῶν ἐπισήμων τῶν ἀσπίδων συνέβαλλεν Ἄδραστος· ὁ μὲν γὰρ εἶχε τὸν Καλυδώνιον σῦν· ὁ δὲ, τὴν λεοντοπρόσωπον σφίγγα· οἱ δ' ὡς κρύους γενομένου, ἀφίκοντο εἰς τὸ Ἀπόλλωνος ἱερὸν, καὶ δορὰς εὑρόντες λέοντος καὶ συὸς, ἀναθήματα κυνηγετῶν, ἐφιλονείκησάν τε καὶ περὶ τῆς στάσεως εἰς κρίσιν ἀχθέντες τῷ βασιλεῖ, τῶν γάμων ἔτυχον· ἀπείκασε γὰρ τὸν μὲν λέοντι, τὸν δὲ, Τυδέα, κάπρῳ· ὃς ἔγημε Δηιπύλην, ὁ δὲ Πολυνείκης, Ἀργείαν. — Vs. 1. Vulg. κούρα δὲ... ζεῦξον... ἠδὲ. — Vs. 2 : Neoph. Duc. : Προθύροισιν τοῦ δόμου. — Vs. 3. Vulg. ὑμετέρου στείχοντας, forsan ἡμοῦ στείχοντας : Neoph. Duc. ἡμετέρου στείχων. — Car. Mulleri *Hist. gr. fragm.* textum recepimus.

CLXIX. A Piccolo editum, *Suppl. à l'Anthol. gr.* p. 186 sq. ex cod. Flor. Laur. XXXVII. Nihil aliud de Timæneto usquam occurrit. Supra scriptum hoc lemma est : Ἀπόλλωνος χρησμὸς Τιμαινέτῳ φιλοσόφῳ, οὗ καὶ βίος γέγραπται. — Vs. 1. Cod. θυσίας, correxit Piccolus.

CLXX. Apud Euseb. *Præp. ev.* IX, 10, ex Porphyr. I *De orac. Philosoph.* — Idem orac. repetitur in

Demonstr. evang. III, 3. — Vs. 2. Αὐτογένητον, Justinus *Cohort. ad Gr.* c. XI, p. 12 b. ed. Col., c. XXIV extr. p. 23 a. et Cyrillus. *Adv. Julian.* V, p. 180.

CLXXI. Ex Œnomao ap. Euseb. *Præp. ev.* VI, 7. Œnomaus subjicit : ἀλλ' οὐ σπεύδομεν, ὦ Ἄπολλον, ἀλλ' ἐλαυνόμεθα, οὐδὲ ἀτασθαλίαις, ἀλλὰ τῇ ὑμετέρᾳ ἀνάγκῃ.

CLXXII. « *Pergami*, tabula marmorea, a. 1818 effossa;..... edidit Car. Vidua *Inscrr. ant.* tab. XVI, 1. (Cf. Letronn. *Journ. des Savants*, Aug. 1827, p. 483 et ejusdem anni jan. p. 20 sq.) Tractavit Welckerus *Syll. epigr. gr.* ed. alt. p. 229 sqq.» *Bckh.* Repetiit Bœckhius ipse n. 3538. Epigramm. in titulo præponuntur decreti reliquiæ, quarum partem operæ pretium erit exscribere : Τὸν χρησμὸν ἔδοξεν τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ τῆς μητροπόλεως τῆς Ἀσίας καὶ δὶς νεωκόρου πρώτης Περγαμενῶν πόλεως ἐν στήλαις ἀναγράψαντας ἐπί τε τῆς ἀγορᾶς καὶ τῶν ἱερῶν ἀναστῆσαι. — « Secundus Pergamenorum neocoratus quum sub Antonio Pio incipiat, tertius sub Caracalla, in hoc intervallum incidit hæc inscriptio... De pestis remedio vaticinatus Pergamenis Apollo est; quidni eam pestem intelligamus, quæ, imp. Marco Antonino, orbem terrarum vastavit? A Gryneo Apolline datum hoc oraculum Welckerus conjicit et ob loci propinquitatem et ob conjunctionem cum Pergamenorum civitate, quia Grynus dicebatur Eurypyli Telephidæ filius (Serv. ad Virg. Eclog. VI, 72, ex Chiliadibus Euphorionis, auctore Meineckeo in *Fragm. Euphor.* p. 102), et certe e vs. 23 patet non Apollinem Pergamenum hæc vaticinatum esse, sed peregre missum theorum retulisse hoc responsum. » *Bckh.* — De Telephidis vid. *Anthol. Pal.* XVI, 91; Pausan. I. IV, 6; Strab. XIII, p. 615; Aristid. *Or. de Concord.* t. I, ed. Iebb. p. 520. ed. G. Dind. 772. — Vs. 10 ΑΛΚΑΙΣΙ mutavit Bckh. in νάμασι loco Plat. *Tim.* p. 75 E. fretus τὸ δὲ λόγων νᾶμα ἔξω κτλ. Prætulimus Jacobsii conjecturam, ut quæ melius cum insculptis litteris congruat. G. Kaibel « certa », ut sibi videtur, « conjectura ἄλκαρ ἐπ' ὀμφαῖς reciperavit. » — Vs. 12. Pergamenorum populus appellatur Αἰακίδης λαός, quod Pergamus, fabulosus urbis heros eponymus Neoptolemi Æacidæ et Andromachæ filius perhibebatur (Pausan. I, XII, 1; Serv. ad Virg. Ecl. VI, vs. 72.) — Vs. 13. Welcker. dabat Θεάριλος, ἡγέτα λαοῖο, ubi lapis habet ΘΕΑΡΙΛΟΣΗΓΕΤΑΟΛΟΙΟ. — Vs. 14. Geor. Kaibel post Welckerum scripsit ἐφ' ἡγητῆρας, « quod ex vs. 10 explicandum ». — Vs. 23. Pro ἠθαλέοιο quod dedit Bœckh., conjeci Αἰθαλέοιο, quo verbo alluditur rogo unde Apollo ex utero Coronidis, filium suum detraxit, ut cecinit Pindarus. *Pyth.* III, 68 sqq. : κιχὼν παῖδ' ἐκ νεκροῦ | ἅρπασε· καιομένα | δ' αὐτῷ διέφαινε πυρά. — Vs. 38. Ubi apographa habent ΕΧΟΟΛΑΝΩΝ, Welcker. conjiciebat ἐχθροτάτων, Bœckh. ἐχθροδοπῶν, nos suspicabamur ἐχθρολάων.

CLXXIII. Ex Œnomao ap. Euseb. *Præp. ev.* VI, 7.

CLXXIV. Apud Dion. Cass. LXXVIII, 40 : Macrinus grandis natu (agebat enim annum quinquagesimum et quartum) usu et experientia rerum præstans, cum aliqua significatione virtutis, tantique imperator exercitus, a pueruIo cujus ne nomen quidem antea noverat, oppressus est; ut oraculum ei prædixerat... Paulo ante Jupiter Belus... sciscitanti ei hæc dixit : Ὦ γέρον κτλ. Versus sunt Homeri, *Iliad.* Θ., 102 sq. « Ubi habemus specimen Homericarum sortium quæ hoc tempore, in templis fatidicis præcipue, locum habuisse videntur. » Vandal. *Dissert. I. de Orac.* p. 104 : — Idem, teste Sozomeno, oraculum Licinio datum est ab Apolline Didymæo : Ἀμέλει τοίνυν καὶ Ἕλληνές φασιν αὐτὸν τότε ἀποπειραθῆναι τοῦ ἐν Μιλήτῳ μαντείου τοῦ Διδυμαίου Ἀπόλλωνος· ἐρομένῳ δὲ αὐτῷ περὶ τοῦ πολέμου (κατὰ τοῦ Κωνσταντίνου), χρῆσαι τὸ δαιμόνιον τουτουσὶ τοὺς Ὁμηρικοὺς στίχους. — Vs. 2. Homer. editt. ὀπάζει, legebat Ixion ἐπείγει. Vid. Hom. Pierron. l. c. not.

CLXXV. « Suidas v. Δωδώνη. Jovi hunc versum attribuit : quem tamen nonnulli Hesiodi esse arbitrantur. » (?) *Gall.* Legitur et in Platonis *Republ.* III p. 390 E, qui cujus sit non monuit.

CLXXVI. Ex Pausan. VII, XXV, 1 : Φαίνεταί δὲ καὶ ὁ θεὸς παραινῶν ὁ ἐν Δωδώνῃ νέμειν ἐς ἱκέτας αἰδῶ. Ἀθηναίοις γὰρ ἐπὶ ἡλικίας μάλιστα τῆς Ἀφείδαντος ἀφίκετο παρὰ τοῦ ἐν Δωδώνῃ Διὸς τὰ ἔπη τάδε· Φράζεο κτλ. — Vs. 1. Θυώδεις. Notandum est ἀρώματα esse Eumenidum θυμίαμα in Orphicis hymnis LXIX (68) et LXX (60). — Vs. 2. Vulg. ὅτι; bene conjecit Walckenar. ὅθι (*Ad Euripid. Hippol.* v. 125). — Vs. 4. Vulg. ἀδικεῖν quod sensui sufficit; melius ἀδίκει. Ἱκέσιον cognomen inter alia habuit Jupiter. — Dedit Gallæus in *Oracul. metr.* p. 11.

CLXXVII. Macrob. *Saturn.* I, 7. « Pelasgi, sicut Varro memorat, quum sedibus suis pulsi diversas terras petiissent, confluxerunt plerique Dodonam, et incerti, quibus hærerent locis, ejusmodi accepere responsum : Στείχετε κτλ., acceptaque sorte, quum Latium post errores plurimos appulissent, in lacu Cutyliensi enatam insulam deprehenderunt. Amplissimus enim cespes, sive ille continens limus, seu paludis fuit, coacta compage, virgultis et arboribus in silvæ licentiam comptus, jactantibus per amnem fluctibus, vagabatur... hoc igitur miraculo deprehenso, has sibi sedes prædictas esse didicerunt... »
Hos versus habent et Dionys. Halic. *Antiq. Rom.* I, 9, et Steph. Byzant. v. Ἀβοριγῖνες. — Vs. 3 pro αἷς leg. οἷς ut ap. Stephan. — Vs. 4. Gallæus, *Orac. metr.* p. 12. Κρονίδῃ, pro Ἅδῃ, ex Lactantio *Instit.* I, XXI. qui ultimum hunc versum ex Varrone laudavit.

CLXXVIII. Apud Pseudo-Callisthenem, I, XXXIII, ed. C. Müllero (Bibl. A. F. Didot, t. XXVI, part. poster. p. 36) : Ἐζήτει δὲ (ὁ Ἀλέξανδρος) καὶ τὸ Σαραπεῖον κατὰ τὸν αὐτῷ δοθέντα χρησμὸν ὑπὸ τοῦ Ἄμμωνος εἰπόντος αὐτῷ διὰ τοῦ χρησμοῦ οὕτως· Ὦ Βασιλεῦ... Jam oraculum istud exhibuerat scriptor (supr. XXX), quod præcedunt hæcce : Ἠξίου δὲ (Ἀλέξανδρος) καὶ χρησμὸν λαβεῖν παρ' αὐτοῦ (τοῦ Ἄμμωνος), ποῦ κτίσει πόλιν κατὰ τὸ ὄνομα αὐτοῦ, ὅπως ἀειμνημόνευτος μένῃ ἡ πόλις. Καὶ εἶδεν αὐτὸν τὸν Ἄμμωνα, γηραιόν, χρυσοχαίτην, κριοῦ κέρατα ἔχοντα κατὰ τῶν κροτάφων, ὃς λέγει αὐτῷ· [Ὦ Βασιλεῦ...] Addit Pseudo-Callisthenes : Τοῦτον δὲ τὸν χρησμὸν λαβὼν ὁ Ἀλέξανδρος ἀνεζήτει ποίαν νῆσον δηλοῖ τὴν Πρωτηΐδα, τίς δ' ἐστιν ὁ προκαθεζόμενος αὐτῆς θεός κτλ. — J. Valerii verba subjicere operæ pretium est : cap. XXX : « Tunc responsum etiam quæsitum a deo est, quo sibi monimentum imperii sui aliquod instaurare fas esset? Animo quippe conceperat urbis quam maximæ conditum. Ergo per somnium sic ejusdem dei alloquio fruitur :

Hæc tibi, rex, Phœbus lunatis cornibus edo :
« Nomen si pergas ævo celebrare perenni,
« urbs tibi condenda est qua stat Proteia tellus,
« præsidet et numen cui Dite potentius ipso,
« vertice quinque jugo rerum secreta gubernans. »

Vs. 1 in cap. XXX mutilum supplevit editor ex

o. XXXIII. (Deerant tria initii verba); pro μηλοκέρως legisse videtur Valerius μηνοκέρως, *lunatis cornibus*; ibid. pro ἀγορεύει erat ἀγορεύω. —Vss. 2-4 e corruptissima scriptura eruit editor, qui vs. 5 e cap. XXXIII petivit.

CLXXIX. Ex Plutarch. *Flamin.* XX, et Appian. *Bell. Syr.* p. 92. Meminerunt Pausan. VIII, xi, 11, et Suidas v. Ἀννίβας. Pausan. : Ἀννίβᾳ γὰρ χρησμὸς ἀφίκετο παρὰ Ἄμμωνος, ὡς ἀποθανὼν γῇ καλυφθήσεται τῇ Λιβύσσῃ. Plutarchus qui non oraculum nomine designat (χρησμοῦ δέ τινος, ὡς ἔοικε παλαιοῦ) : Ἐν δὲ Βιθυνίᾳ τόπος ἐστὶ θινώδης ἐπὶ θαλάσσης, καὶ πρὸς αὐτῷ κώμη τις οὐ μεγάλη Λίβυσσα καλεῖται. Περὶ ταύτην ἔτυχε διατρίβων Ἀννίβας... — Cf. Ttetz. Chil. I *Hist.* 27, v. 798 sqq.

CLXXX. Porphyr. in lib. Περὶ τῆς ἐκ λογίων Φιλοσοφ. ap. Euseb. *Præp. evang.* III, 14. — Cf. supr. orac. n. 82. Ὦ μέγα πᾶσιν χάρμα..., ubi natus esse dicitur Epidauri Æsculapius. Ceterum hic notandum deum hunc Apollinis filium non de se ipso dicere se Triccæ natum fuisse, ut vult Eusebius (*ibid.*), καὶ πάλιν ὁ Ἀσκληπιὸς ἐν Τρίκκῃ..... τετέχθαι ὁμολογῶν...

CLXXXI. Ælius Aristides t. I, in *Serm.* III, de se ipso, p. 484 ed. Dind., 306 sq. Jebb. :... Ἐπὶ τὴν ἐν Περγάμῳ καθέδραν (Ἀσκληπιεῖον) ἤλθομεν. Ἐγκατεκεκλίμην μεταξὺ τῶν θυρῶν καὶ τῶν κιγκλίδων τοῦ νεὼ κατὰ δή τινα ὀνείρατος ὄψιν· καί μοι χρῇ ὁ θεὸς τὸ ἔπος τόδε· Ἑσπέριοι κτλ.

CLXXXII. Apud Euseb. *Præp. evang.* III, 14, unde Gall. *Orac. vet.* X, p. 47. — Vs. 2. G. Wolff. Ἑρμείας προβέβηκα.

CLXXXIII. Edidit Piccolus ex cod. Flor. Laurent. XXXVII, *Suppl. à l'Anth. gr.* p. 187, cum hoc lemmate Σαράπιδος χρησμὸς Τιμαινέτῳ. — Vs. 2. Cod. ἴσθι μὴ λουτροῖς. — Vs. 4. οὐκ ἄν... λούσῃ. — Cf. oraculum ejusdem argumenti in *Anth. palat.* ed. Didot. T. II, c. XIV, p. 476, n. 71.

CLXXXIV. Piccol. *ibid.* p. 185, unde G. Wolff. *ib.* p. 239 sq. Ediderat et Steuchus III, 17. In lemmate cod. Σάραπις, vulg. Σέραπις. — « Potuit igitur hæc vaticinatio genuina esse, potuit etiam fingi a philosopho. » *G. Wolff.* — Vs. 1. Πολυτιμής, nova forma, quæ non in lexicis reperitur. — Vs. 5. pro ἀπείρητος, leg. forte ἀπείραντος, immensa; conj. Nauck. ἀπειρέσιος eod. sensu. — Steuch. pro τέταται, σοφίη. — Vs. 6. Cod. Borb. κῦδος pro δῶρον.

CLXXXV. Edidit Piccol. *ibid.* p. 186, et inde G. Wolffius *ib.* p. 240, qui « Hoc oraculum, inquit, utrum in templo editum an a philosopho fictum sit dubites ». — Vs. 1. Cod. L. ἱλάσαιτο. — Vs. 2. Dübner. ap. Piccol. p. 334, σῶμ' ἁγνόν.

CLXXXVI. Macrob. *Saturn.* I, 20 : « Serapis, quem Ægyptii Deum maximum prodiderunt, oratus a Nicocreonte, Cypriorum rege, quis Deorum haberetur, his versibus sollicitam religionem regis instruxit... Ex his apparet Serapis et Solis unam et individuam esse naturam. » Exhibuit Gallæus, *Orac. Vet.* XII, p. 51.

CLXXXVII. Edidit Piccol. e cod. Laurent., *Suppl. à l'Anthol.* p. 189. In lemmate pro Σεράπιδος codex habet Σαράπιδος. — Vs. 2. Cod. φονίκελόν.

CLXXXVIII. Apud Cedren. *Hist. Compend.* t. I, p. 20, et Suidam, v. Θοῦλις, neque apud neminem alium, quod sciam, reperitur hoc oraculum. Οὗτος, ait Suidas, ἐβασίλευσε πάσης Αἰγύπτου καὶ ἕως τοῦ ὠκεανοῦ .... ἐπαρθεὶς δὲ τοῖς κατορθώμασι παραγέγονεν εἰς τὸ μαντεῖον τοῦ Σαράπιδος· καὶ θυσιάσας ἐρώτα ταῦτα· Φράσον ἡμῖν, πυρισθενὲς, ἀψευδῆ, μάκαρ, ὁ τὸν αἰθέριον μετακλίνων δρόμον, τίς πρὸ τῆς ἐμῆς βασιλείας ἐδυνήθη τοσαῦτα; ἢ τίς ἔσται μετ' ἐμέ; καὶ ἐδόθη αὐτῷ χρησμὸς ἔχων οὕτω· Πρῶτα θεὸς, μετέπειτα λόγος, καὶ πνεῦμα σὺν αὐτοῖς· σύμφυτα δὲ πάντα καὶ εἰς ἓν ἰόντα· οὗ κράτος αἰώνιον· ὠκέσι ποσὶν βάδιζε, θνητέ· ἄδηλον διανύων βίον... Καὶ ἐξελθὼν ἐκ τοῦ μαντείου ὑπὸ τῶν ἰδίων ἐσφάγη ἐν τῇ τῶν Ἄφρων χώρᾳ. — Vs. 2. Cedr. : σύμφυτα δέ εἰσι τάδε; desunt sqq. verba. Corruptissimos versus restituit Mornæus (*Vérité de la religion chrestienne*), qui sic gallice vertit :

Un Dieu, puis la Parole et leur Esprit ensemble.
Tous ces trois ne sont qu'un et viennent en un point;
Sa force est éternelle. Homme, va-t'en. et tremble :
Plus heureux est que toy cil qu'on ne cognoist point.

CLXXXIX. Ex Porphyr. Euseb. *Præp. evang.* V, 13. Versibus oraculi subsequentibus præmonitum id est a Porphyrio : Καὶ περὶ τῶν σχημάτων ὅπως φαντάζονται, αὐτοὶ (οἱ δαίμονες) μεμηνύκασιν· ἀφ' ὧν καὶ τὰ ἀγάλματα οὕτω καθιδρύθη· λέγει γοῦν ὁ Σάραπις ἰδὼν τὸν Πᾶνα, περὶ ἑαυτοῦ· Φαιδρῇ κτλ. — Vs. 5. Vulg. et G. Wolff. ἱεροῖο.

CXC. Pausan. IV, xxxii, 5. Thebanis, cum jam in eo essent ut cum hoste ad Leuctra congrederentur, datum a Trophonio oraculum. Etenim impetrasse a Xenocrate precibus dicitur Epaminondas, ut Aristomenis clypeum accerseret, illumque ad tropæi, quod erexerat eo loco, unde posset a Lacedæmoniis conspici, insignia atque ornamenta addidisse.

CXCI. Ex Porphyr. Euseb. *Præp. evang.* III, 14; *ibid.* V, 13, ubi sic digeruntur versus :

...Εὔχομαι βροτὸς γεγὼς Πανὶ συμφύτῳ θεῷ
δισσοκέρατι, δισσόποδι, τραγοσκελεῖ, τρυφῶντι...

quibus subjicitur hoc : καὶ τά ἀκόλουθα.
— Vs. 2, forsan θεοῖς, ut qui mundus universus est; Orph. *Hymn.* xi, (10) : ......κόσμοιο τὸ σύμπαν, οὐρανὸν ἠδὲ θάλασσαν ἰδὲ χθόνα παμβασίλειαν. — Vs. 3. Idem vates eum dicit Πᾶνα, θεὸν δικέρωτα, *Hymn.* xxxiii, v. 25. Cum δισσόπους nusquam reperiatur, nescio an scribendum sit δισκελεῖ, τραγόποδι... *G. Wolff.*

CXCII. Porphyr. apud Euseb. *Præp. evang.* V, 14. — Vs. 1. Ἐλαύνετε, Viger. ex altero cod., cum prius legeretur ἐλαύνεται. — Vs. 5. Vulg. καί τε, proponebat Viger. καὶ τό parum feliciter. — Vs. 14. « Αἰόλη, *mobilis* verti, quod proprium clavis epitheton videbatur. Hesych. Αἰόλος, inquit, ἡ εὐκίνητος, ἀπὸ τοῦ αἰολεῖν, ὅ ἐστι κινεῖν. » Posset etiam idem esse quod πολύχρωμος.

CXCIII. Euseb. *Præp. ev.* IV, 23, ex Porphyr. ἐν τοῖς Περὶ τῆς ἐκ λογίων Φιλοσοφίας, Gall. *Orac. vet.* XI, p. 48. — Vs. 3. Pro vulg. ἀπειροτεχνής, quod retinuit Gall., maluit Vigerus ἀπειροτεκνής (?), qui tamen et proposuit ἀπειρολεχής. — Vs. 7. Conjecit id. γαῖαν ἐμῶν male, δνοφερὸν, quod nihil sensus mutat. — Cf. Orphic. *Hymn.* 1 et 2. — Gust. Wolff. : γαῖαν ἐμῶν σκυλάκων δνοφερῷ γένει ἡνιοχεύω; duo codd. præbent ἡνιοχεύω. — Porphyr. *ib.* : ἓν χρηστήριον ἔτι παραθεὶς, ὅπερ αὐτὴ ἡ Ἑκάτη πεποίηται, καταπαύσω τὸν περὶ ταύτης λόγον.

CXCIV. Ex Porphyrio, apud Euseb. *Præp. evang.* V, 7, Gall. *Orac. vet.* XI, p. 49-50. — Vs. 1. ἀδείμα-

τον, pro quo conjiciebat Vigerius ἀδείμαντον, non minus claudicante versu. Codd. 465 et 468 δία μάταιον : « sane μάταιον valde placet. » *Vig.*

CXCV. Euseb. in *Præp. evang.* V, 8, ex Porphyrio, unde Gall. *Orac. vet.* XI, p. 48, sq. —Vs. 1. Viger. conjicit κατά. G. Wolff. μέγα φεγγές. — Vs. 4. Ejusdem Vigeri correct. est τέρπειν pro τέρπει. —Vs. 5. Idem conj. ἕαδε pro ἀδαῆ, unde facile eruimus ἑάη. —Vss. 6-7. Sunt etiam ap. Theodoret. Περὶ χρησμῶν, p. 380 ed. Gaisf. — Vs. 7. ηὗρε.

CXCVI. Ex Porphyr. *ibid.* apud Euseb. *Præparat. ev.* V, 8. — Vs. 3. Alii : ἐπημύσαντες, *illabentes.* De ἐπιμμύειν cum duplici μ vid. *Thesaur. ling. gr.* s. v. — Vs. 4. Vulg. ἠώϊον. — Vs. 5. Gust. Wolff. ἐσσομένων ὑποφήτορες.

CXCVII. Euseb. *Præparat. ev.* V. 8, ex Porphyrio. Post vss. 1-2 legitur καὶ ἑξῆς. — Vs. 1. G. Wolff. Τίπτε δ' ἀεὶ θείοντος...— Vs. 2 est quoque apud Theodoret. *de Oracul.*, ibid. ex eodem Porphyr. Περὶ τῆς ἐκ λογίων Φιλοσοφίας, cum hac præmonitione : Καὶ πάλιν αἰτιωμένη (ἡ Ἑκάτη) τὸν κεκληκότα, τίνος, φησί, χατίζων, Θειοδάμοις κτλ. Duos priores versus et apud Nicephor. *in Synesium, de Somnis*, reperias. — Vs. 3. De Iunge vid. Theocr. scholiast. II, 17. — Vs. 5. Vulg. ἐπεμβεβαῶσιν, Vigerii conjecturam accepimus. — Vs. 7. Gall. ἀεὶ καὶ δαίμονας...

CXCVIII. Porph. apud Euseb. *Præp. evang.* V, 12, et Niceph. Greg. schol. *in Synes.* p. 361 ; Gallæus, *Orac. vet.* XI, p. 50. — Vs. 4. Notandum styracem esse in *Orphic.* 1 suffimen quod attribuitur deæ Prothyrææ, quæ dicitur a poeta Ἄρτεμις Εἰλείθυια, καὶ εὐσέμνη Προθυραία. Cf. supr. n. 193 Ἠδ' ἐγώ... vs. 3. —Vs. 5. Codd. 465 et 466 et Niceph. ὑπαιθριάσας. —Vs. 6. Gall. ἀρχήν ; conjicit tamen εὐχήν, quod recipit Vigerius. — Vss. 7-10 præscriptum est a Porphyrio : Εἶτ' ἐξέδωκεν εὐχήν, ἐδίδαξέ τε πόσους ληπτέον σχαλαβώτας, et post hoc fragmentum, καὶ πάλιν ἄλλοτε ἄγαλμα αὐτοῖς ἐξέδωκε τοιοῦτον. V. infr. Ἤδη μοι σύγε, n. 199.

CXCIX. Euseb. *Præp. ev.* V, 13, ex Porphyrio. — Vs. 1. Vulg. ξόανον, Viger. ξοάνῳ. — Vs. 3. Wolff. χρυσοπέδιλος. — Vs. 4. Proponebat Vigerius ἀμφίθετος ζώνῃ. — « Simillimam statuam schol. Theocr. II, 12, describit. Hecaten, inquit, οἱ παλαιοὶ τρίμορφον ἔγραφον (uno corpore veteres ante Alcamenem, quos oraculum sequitur), χρυσεοσάνδαλον, λευχείμονα καὶ μήκωνας ταῖς χερσὶν ἔχουσαν καὶ λαμπάδας ἡμμένας. καὶ ἐστὶ τὸ λευκὸν καὶ τὸ χρύσεον σημεῖον τῆς τοῦ φωτὸς παραυξήσεως καὶ αἱ ἡμμέναι λαμπάδες· ὁ δὲ κάλαθος, ὃν ἐπὶ τοῖς μετεώροις φέρει, τῆς τῶν καρπῶν κατεργασίας, οὓς ἀνατρέφει κατὰ τὴν τοῦ φωτὸς παραύξησιν. » *G. Wolff.*

CC. Porphyr. ap. Euseb. *Præp. evang.* V. 15. Corruptissimum fragmentum, ut potuimus, emendavimus. — Vs. 3. Vulg. ἐφεστὼς cum virgula post φιλέει. — Vs. 4. ἀγειρόμενος. — Ad magicos characteres id pertinere arbitrabatur Vigerius, quibus hæc præscripta sunt : Ὅτι δὲ φιλοῦσι τὰ σύμβολα τῶν χαρακτήρων, ἡ Ἑκάτη παραβάλλουσα πρὸς ἃ φιλοῦσιν οἱ ἄνθρωποι, μεμήνυκε διὰ τούτων. — Post versus subjecta hæc habes : Οὐ μόνον δ' ὅτι φίλοι οἱ χαρακτῆρες δεδήλωκεν, ἀλλ' ὅτι καί, ὅπερ ἔφαμεν (V. supr. n. 162 Λύσατέ μοι... vs. 2.), αὐτοὶ περιγράφονται, καί εἰσιν οἷον ἐν ἱερῷ χωρίῳ τῇ ὑποκειμένῃ εἰκόνι. Cf. et hunc locum quem sane innuit Porphyrius dicens ὅπερ ἔφαμεν : Ἔστι δὲ τὰ σύμβολα μὲν τῆς Ἑκάτης κηρὸς τρίχρωμος ἐκ λευκοῦ καὶ μέλανος καὶ ἐρυθροῦ συνεστώς, ἔχων τύπον Ἑκάτης φερούσης μάστιγα καὶ λαμπάδα καὶ ξίφος, περὶ ἣν εἰλήσθω δράκων· οὐρανοῦ δὲ ἀστέρες οἱ θαλάττιοι πρὸ τῶν θυρῶν πεπατταλευμένοι... Vid. quoque Panis orac. supr. n. 192 Τοὺς δ' αὖ... — Vs. 3. Post φιλέει incisum sustulit G. Wolff. — Vs. 4 idem emendat εἰς ἕν' ἐγειρόμενος τὸν ἔρω πολὺν ἔρνεσι φωτῶν; « quis rebus supernis præfectus, i. e. quis deus simulacra non petiit, amat, ad eamdem illam magnam cupidinem cum prole virorum incitatus ? » Primo scripserat ex duobus mss. εἰς ἓν ἐγειρόμενος εἴρω πολυμερὲς φωτῶν.

CCI. Philopon. *De Mundi Creat.* IV, 20, his præmissis : Ἡ τε Ἑκάτη κληθεῖσα ἐν τοιαύτῃ καταστάσει τοῦ περιέχοντός φησιν· Οὐ λαλέω... De statu cæli ambientis vid. supr. orac. Apollinis incerti, n. 157, Κλῦθί μευ κτλ. — Vs. 1 : « In exemplari editionis Corderi, quod olim Spaldingii fuit, nunc in Bibl. reg. Berol. servatur, in margine adscriptum est : δολιχοῖο φάρυγγος, vulgo δολιχοῦ φαρυγῆος. Verba significantur ex imo pectore repetita. Nisi forte scribendum est δολίοιο, ut, si tunc dea loquatur, vox fallax et fraudulenta fore dicatur. » *Wolff.* — Vs. 2, « Sic scripsi pro κέντροις, quia Attica correptio his in oraculis valet. » *Id.* De planetarum centris vid. Manethon. *Apotelesm.* III, 6; 49, 38; Ptolem. *Quadrip.* p. 115, ed. Camerar., et p. 77; vid. etiam Maneth. II, 403. — Vs. 3. « Vulg. Τιτηνὶ σκερόεσσα. Ut Sol Titan, ita Luna Titania sæpe apud poetas posteriores... Quum ἰδεῖν soleat constellationem significare, et Mars imprimis ac Saturnus iniqua fuerint sidera, conjicio κακὸν Ἄρη ἰδοῦσα. » *Wolff.* — Confert Maneth. III, 126.

CCII. Philopon. (ex Porphyr. Περὶ τῆς ἐκ λογίων Φιλοσοφ. Βιβλ. Γ.), *De Mundi Creat.* IV, 20; his præmissis : Καὶ πάλιν τινῶν εἰπόντων, εἰ καὶ αὐτοὶ οἱ θεοὶ ὑπὸ τὴν εἱμαρμένην εἰσίν, ὅτι φυλάττονται ταῦτα (iniquam constellationem) ἐπήγαγε (ἡ Ἑκάτη)· Αὐέσθω κτλ. — Vs. 1. « Conjicio φύσεως σου δέσμ', ἵνα θεοῖσι πίθωμαι : θεοῖσι cum A. Nauckio per synizesin. » *G. Wolff.*

CCIII. Ex Porphyr. lib. III, ap. Euseb. *Dem. evang.* III, 6. Gall. *Orac. vet.* VIII, p. 46. G. Wolff. plenius exhibuit, *ibid.* p. 180 : Περὶ γοῦν τοῦ Χριστοῦ ἐρωτησάντων, εἰ ἐστὶ θεός, φησὶν [ἡ Ἑκάτη] Ὅττι μὲν... — Vs. 2. γιγνώσκεις· σοφίης δὲ τετμημένη αἰὲν ἀλᾶται. — Vs. 3. προφερεστάτου... ἐκείνη, et ad. v. seq. rejicit ψυχή Wolff. ex Parisino cod. 469, notans in vulgata « perperam iota verbi τιμάω corripi, γέ ante ψ non produci, ἀλλά cum γέ conjungi. Sic vertit hoc oraculum D. Augustinus *De civit. Dei*, XIX, 23, 2 : « De Christo interrogantibus si est (*sic*) deus, ait Hecate : Quoniam quidem immortalis anima, post corpus ut incedit, nosti : a sapientia autem abscissa semper errat. Viri pietate præstantissimi est illa anima (προφερεστάτου ἐστὶν ἐκείνη), hanc colunt aliena a se veritate. » Unde sic refici potest versus quartus quem Eusebius omisit :

ψυχή· τήνδε τίουσιν ἀληθείης σφιν ἀπούσης,

quod placuit Wolffio, sive, ut proposuit Nauckius :

...τήνδε τίουσιν ἑκὰς σφῶν ὄντος ἀληθοῦς.

CCIV. Ex Porphyrio Euseb. *ibid.* III, 7 : Ἐπερωτησάντων δέ, διὰ τί ἐκολάσθη, ἔχρησεν· Σῶμα... D. Augustinus *De civit. Dei*, XIX, 23, 2 : « Interrogantibus autem cur ergo damnatus *est?* oraculo respondit dea : Corpus quidem debilitantibus tormentis etc. » « Hic igitur ἀδρανής vi activa dictum censuit. Sed id potius significare videtur, cui debilitas et inertia ex materia inhæret : itaque tentamina

cruciatusque, quæ a natura terrestri proficiscantur. » *G. Wolff.* Addit Augustinus hæc ab Eusebio omissa : « Illa vero anima aliis animabus fataliter dedit, quibus fata non annuerunt deorum obtinere dona, neque habere Jovis immortalis agnitionem, errore implicari. Propterea ergo diis exosi : quia, quibus fato non fuit nosse deum, nec dona a diis accipere, his fataliter dedit iste errore implicari. » — Gallæus *Orac. vet.* VIII, p. 46, cum lemmate : Διὰ τί ἐκολάσθη ὁ Χριστός.

CCV. Sic oraculi hoc responsum explicat Pausanias qui servavit lib. IX, xvii, 4-6 : Ζήθῳ δὲ μνῆμα καὶ Ἀμφίονι ἐν κοινῷ γῆς χῶμά ἐστιν οὐ μέγα. Ὑφαιρεῖσθαι δ' ἐθέλουσιν ἀπ' αὐτοῦ τῆς γῆς οἱ Τιθορέαν ἐν τῇ Φωκίδι ἔχοντες, ἐθέλουσι δέ, ἐπειδὰν τὸν ἐν οὐρανῷ ταῦρον ὁ ἥλιος διεξίῃ· τηνικαῦτα γὰρ ἢν ἀπ' αὐτοῦ λαβόντες γῆν τῷ Ἀντιόπης μνήματι περιάψωσι, Τιθορεῦσιν οἴσει καρπὸν ἡ χώρα, Θηβαίοις δὲ οὐχ ὁμοίως. Καὶ ἐπὶ τούτῳ φρουρὰν οἱ Θηβαῖοι τότε ἔχουσι τοῦ μνήματος. Ταῦτα δὲ αἱ πόλεις αὗται πεπιστεύκασιν ἐκ χρησμῶν τῶν Βάκιδος..... Λέγουσι Φῶκον τὸν Ὀρνυτίωνος τοῦ Σισύφου περιτυχεῖν αὐτῇ (Ἀντιόπῃ) καὶ ἔχειν γυναῖκα· καὶ δὴ ὁ τάφος ἐν κοινῷ τῇ Ἀντιόπῃ καὶ Φώκῳ πεποίηται. — De Bacidis oraculo, vid. infr. 206. Καὶ τότε δή. — Vs. 3. Vulg. Θερμομένου.

CCVI. Pausan. IV, xxvii, 4. Bacidis oraculum quo maxime impulsus fuit Epaminondas ut Messenen restitueret. « Bacis ex Bœotia a Pausania X, xii, 11, et a Clem. Alex. *Strom.* I, [xxi, 132] χρησμολόγων numero recensetur... Tres Bacides fuere, de quibus vid. Suid. et Ælian. V. H. XII, 25. » *Fac.*

CCVII. Herodot. I, 62. Oraculum Pisistrato datum ab vate Amphilyto cum haud procul a templo Minervæ Pallenidis, in eo erat ut cum Atheniensibus pugnam committeret. Memoratur vates Amphilytus apud Platon. in *Theage,* V (p. 124, D) ubi vocatur a Socrate ἡμεδαπός et χρησμῳδός.

CCVIII. Nicol. Damasc. *Hist.* vii, fragm. 68 ed. Did. : Κροίσου δὲ ἐπιβαίνοντος τῇ πυρᾷ, ἡ Σιβύλλα ὤφθη ἀπό τινος ὑψηλοῦ χωρίου καταβαίνουσα, ἵνα καὶ αὐτὴ ἴδῃ τὰ γινόμενα. Ταχὺ δὲ θροῦς ἦλθε διὰ τοῦ ὁμίλου (τῶν Λυδῶν), ὅτι ἡ χρησμῳδὸς ἥκει, καὶ ἐν προσδοκίᾳ πάντες ἐγένοντο, εἴ τι πρὸς τὰ παρόντα θειάσειε. Καὶ μετ' οὐ πολὺ ἔντονόν τι φθεγξαμένη βοᾷ· Ὦ μέλεοι κτλ.

CCIX. Ex Heracliti seu potius Pseudo-Heracliti epist. ultima (pænultim. aut viii, in edit. R. Hercheri, Bibl. Did.), ad Hermodorum. Nec videtur ab epistolographo confictus hic esse versus, sed ex antiquiore carmine desumptus ; an Samiæ, quoniam de Samio argumento? » *Alex.* Sapiens de quo agitur est Pythagoras. « At hunc versum in falsa epistola Heraclitus ad Hermodorum suum adulatorie transfert his verbis : Εἶδέ σε πρὸ τοσούτου αἰῶνος, Ἑρμόδωρε, ἡ Σίβυλλα ἐκείνη, καὶ τότε ἦσθα... σοφὸς μεμαρτύρησαι, Ἑρμόδωρε... Ex istis σοφὸς μεμ. patet vocem σοφός recte in textum illatam esse, quæ aberat e ms. metrique et sensus causa desiderabatur. » *Id.* — Hercherus σοφὸν recipit non uncis inclusum.

CCX. E. Pausan. X, ix, 11; repetiit Alexander, in *Orac. Sibyll.* vol. II, Append. ad Excurs. III, p. 124-125. « Innuitur prælium navale quo Athenienses ad Ægos-potamos, vel imperitia vel corruptione ducum, victoriam et imperium amiserunt. » *Alex.* — Vs. 2. Alex. ᾧπερ. — Vs. 3. id. et vulg. νηυσὶ φέρει πτολέμοιο (Fac. πολέμοιο). — Vs. 4. κακότητι νομ. Ἀθηναῖοι... ὁμολογοῦσι προδοθῆναι... ἐπὶ χρήμασιν ὑπὸ τῶν στρατηγησάντων, Τυδέα δὲ εἶναι καὶ Ἀδείμαντον, οἳ τὰ δῶρα ἐδέξαντο παρὰ Λυσάνδρου· καὶ ἐς ἀπόδειξιν τοῦ λόγου Σιβύλλης παρέχονται τῶν χρησμῶν, Καὶ τότ' Ἀθην...

CCXI. Pausan. VII, viii, 8. Sibyllæ oraculum de duobus Philippis Macedoniæ regibus. Τὰ δὲ ἐς Μακεδόνας δύναμίν τε ἣν ἐπὶ Φιλίππου περιεβάλοντο τοῦ Ἀμύντου καὶ ὡς ἐπὶ Φιλίππου τοῦ ὑστέρου τὰ πράγματά σφισιν ἐφθάρη, Σίβυλλα οὐκ ἄνευ θεοῦ προεθέσπισεν. — De regibus Macedonum ab origine Argivis vide Herodt. V, 22.

CCXII. Plutarch. *Demosth.* XIX. Rebus Græciæ optime a Demosthene ordinatis et ingenti spe omnibus facta, Τύχη τις, ait Plutarchus, ἔοικε δαιμόνιος..... ἐναντιοῦσθαι τοῖς πραττομένοις, καὶ πολλὰ σημεῖα τοῦ μέλλοντος ἀναφαίνειν, ἐν οἷς..... χρησμὸς ᾔδετο παλαιὸς ἐκ τῶν Σιβυλλείων· Τῆς ἐπὶ Θερμ... Τὸν δὲ Θερμώδοντά φασιν εἶναι παρ' ἡμῖν ἐν Χαιρωνείᾳ ποτάμιον μικρὸν εἰς τὸν Κηφισὸν ἐμβάλλον..., εἰκάζομεν δὲ τὸν καλούμενον Αἵμωνα Θερμώδοντα λέγεσθαι τότε... Καὶ τεκμαιρόμεθα, τῆς μάχης γενομένης, αἵματος ἐμπλησθέντα καὶ νεκρῶν τὸν ποταμὸν, ταυτηῒ διαλλάξαι τὴν προσηγορίαν. — « Citatur ultimus præterea versus a Zenobio, centur. 4, *Prov.* 78, et Diogeniano, centur. 5, *Proverb.* 75, quorum prior, cum Plutarcho fere consentiens, ab Erythræa Sibylla prædictum hoc ait de Philippo ad Chæroneam victore, mox insidiis perituro, male tamen inversis apud utrumque verbis in hunc modum : Κλαίει ὁ νικήσας, ὁ δὲ νικηθεὶς ἀπ. ubi medelam recte Scaliger vidit. At Gemistus Pletho, Παραλειπομένων lib. II, citatus ad h. l. a Scaligero, tres eosdem versus affert ex oraculo Pythio, confusos videlicet cum alio oraculo, citato apud eumdem Plutarchum, *ibid.*, tanquam a Pythia dato, priorique valde cognato, quippe ab iisdem fere verbis incipiente (V. infr. n. 213). Quorum tamen neutrum Delphis allatum, sed utrumque ab otiosis hominibus ex eventu confictum quivis videt, haud sine respectu ad Bacidis fragmentum. » *Alex.*

CCXIII. Plutarch, *ibid.* Ἐπὶ δε τούτῳ χρησμόν (φασιν) ἄλλον ᾄδεσθαι λέγοντα· Τήνδε ἐπὶ Θερμ. Vide supr. 212. — Vs. 2. Alex. ἀνθρώποισιν.

CCXIV. Ex Zosimo, II, 6, exhibuit Alexander *Orac. Sibyll.* vol. alt. p. 248 sqq., sub hoc lemmate : ἕτερος χρησμὸς, ὡς ἐκ τῶν Σιβυλλιακῶν βίβλων, νοθεύεται δέ. Est etiam ap. Phleg. Trall. *De Longæv.* IV. *Fragm. Hist. gr.* ed. Did. III, p. 610. — Vs. 2 : Taffin. *De vet. Romanorum anno et Ludis Secularib.* ἑκατοστὸν κ. ὁ., Gallæus, *Diss. de Orac. Sibyll.* I, 6, p. 54, ἑκατοντάδα. —Vs. 3. Politiani cod. antiquiss. et optimæ notæ : καὶ εἰ μάλα λήσεαι αὐτοῦ. Vulg. καὶ οὐ μάλα λῆσαι ἑαυτοὺς, pro quo H. Steph. conjiciebat ἑαυτόν. Phleg. cod. IV, ἑαυτοῦ. Mitscherlich. secuti sumus. — Vs. 6. Vulg. ῥοπῇ, corr. H. Steph. ὅππῃ. — Vs. 8. Vitiose vulg. et Phleg. Trall. IV. Ποντογόνοις, quod apparet in versione metrica. Παντόγονοι dicuntur Parcæ, tanquam Lucinæ πάρεδροι. —Vs. 9. Plerique κυανέας cum seqq. jungunt. Sed nemo facile Ilithyias, Junonis filias, κυανέας *nigras* dixerit. — Vs. 11. Phleg. Trall. : Πληθογενῆ χωροῖς ὄϊς ἱερεύοιτο μ..., quæ ut versus staret, sic refingebat Mitscherlich. : πληθογένει (seu potius πληθομένῃ) χωροῖσιν ὄϊς ἱέροιτο μ. — Vs. 12-13. Phleg. Mitsch. (hic ex Zosimo, Ζάλευκοι) Πάνλευκοι... μηδέ τε νυκτί, reliqui μηδ' ἐπὶ νυκτί. — Vs. 15 pessime ubique interpungitur : ὡς δὲ καὶ αὔτως ἱερεύειν δαμάλεις τε. Βοῦς δέμας κτλ. — Vss. 17-18. Phleg. Trall. αἴσια ῥέχθω, minus commode, ac refragante Horatio, *Carm. sec.* v. 49 : *Quique vos* bubus *veneratur* albis. — Vs. 19

Vulg. Παιᾶνες, quod retinuimus; proponebat Mitscherlich. Παιᾶνας. — Vs. 20. Heyn. in Zosim. Reitem. p. 663 corrigebat ἄγοιεν. — Vs. 21. Gesner (*De Ann. Ludisque Sæc.*) pro στάχυς, στίχος. — Vs. 25. Λύματα. De his piaminibus ipse Zosimus II, v, 2 : Πρὸ ἡμερῶν ὀλίγων τοῦ τὴν θεωρίαν ἀχθῆναι, ἐν τῷ Καπετωλίῳ καὶ ἐν τῷ νεῷ τῷ κατὰ τὸ Παλάτιον, οἱ δεκαπέντε ἄνδρες ἐπὶ βήματος καθήμενοι τῷ δήμῳ διανέμουσι τὰ καθάρσια. Ταῦτα δὲ ἐστὶ δᾶδες καὶ θεῖον, καὶ ἄσφαλτον. — Vs 28. Gesner. ἀπερχομένοις βιότοιο. — Vs. 30. Phleg. Trall. κεῖσθαι. — Vs. 31. Vulg. ὄφρα τε θηλυτέρῃσι, Phleg. ὄφρα τελῇ θυμέλῃσι, lectionem hanc confirmante Zosimo, II, v, 9 : θεωρίαι τε ἱεροπρεπεῖς ἄγονται. Κομίζονται δὲ οἱ ταῦτα ποιοῦντες μισθὸν τὰς ἀπαρχὰς τῶν καρπῶν, σίτου, καὶ κριθῆς καὶ κυαμῶν. — Vs. 33. Ang. Polit. liber : θεοπρέπτους, unde Gesner. conj. θεοσσέπτους. Phleg. Trall. θεοπροπίους. — Vs. 34. Steph. edit. 1581 : παμπληθύς, barbare. — σπουδὴ (σπουδῇ) δὲ γέλως τε μεμίγθω. — Vs. 36. *ibid.* Ταῦτά τοι ἐν φρεσὶν ᾗσιν... — Vs. 37. « Hujus voti seu præsagii nimia superbia (Romanorum enim ambitio, quamvis præcox, mirum si tam cito ausa esset Italiæ servitutem minari) visa est nobis ætatem arguere recentiorem multo quam annum Urbis conditæ CCCLIII a Zosimo designatum; atque inde suspicati sumus confictum hoc fuisse responsum Augusto jam rebus potito, quum de renovandis sæcularibus ludis ageretur. » *Alex.*

CCXV. Ex Phlegonte, *de Longævis*, IV; ediderunt Xylander, Gallæus *de Sibyllis*, ibid. C. Müller. in *Fragm. histor. gr.* ibid. vol. III, separatim Alexander, *Oracul. Sibyllina*, vol. II. Append. ad Excurs. II; p. 120, etc. — Phleg. : Σίβυλλα ἡ Ἐρυθραία ἐβίωσεν ἔτη ὀλίγον ἀποδέοντα τῶν χιλίων, ὡς αὐτὴ φησιν ἐν τοῖς χρησμοῖς τόνδε τὸν τρόπον. — Vs. 4. Vulg. ἐκνεάομεν ἀεί. Xyland. mavult ἐκ νεαρῶν μέν. Gall. ἐν δεκάτῃ γενεᾷ, Voss. ap. Gall. ἐννέα μὲν γενέαις. Alexandri conjecturam recepimus. — Vs. 8. Vulg. κατοικήσας, Gall. κατοικτήσας, Meursius κατοικτίσας unde Alexander κατοικτίσσας. — Vs. 10. Vulg. σαρκοτύπιδι οἰστεύσας γεγάϊον. Salmas. et Voss. σαρκοτυπῆ διοϊστεύσας γεγαυῖαν. Alexandri correctionem dedimus. — Vs. 11. Vulg. πιστηθεῖσα. Westerm., probante Müllero., πιστευθεῖσα. — Vs. 16. Cf. Hom. *Iliad.* II. 635. — Vs. 21. Πτεροείμονες. cod. Πτετροείμονες, vulg. πετροδείμονες, Schneider. in *Lex. gr.* ad v. πετροδύμιον, « ὄρνιθες πετροδύμονες, *aves saxa colentes* i. e. *rapaces.* Phleg. *de Longævis.* » Sed idem in tertia edit. sub. v. πτεροείμων veram lectionem laudavit, addiditque locum Oppiani *Cyneg.* II, p. 190. Quæ scriptura ab omnibus recepta est. — De sibylla Erythræa vid. Alexandrum ad *Oracul. Sibyll.* Excurs. I, 2, ubi nonnullos Plutarchi (*De Pyth. orac.* p. 578) aliorumque locos laudat, ex quibus apparet hos sibyllæ versus istis scriptoribus, Plutarcho præsertim fuisse cognitos. Longe tamen aliam acceperat de eadem fabulam Servius (*ad Æneid.* VI, 321), in qua Erythræa et Cumana confundebantur.

CCXVI. Phlegont. *De Mirabil.* X, 39, post hanc narratiunculam valde, ut videtur, depravatam : Ἐγεννήθη καὶ ἐπὶ Ῥώμης ἀνδρόγυνος, ἄρχοντος Ἀθήνησιν Ἰάσονος, ὑπατευόντων ἐν Ῥώμῃ Μάρκου Πλαυτίου καὶ Σέξτου Καρμινίου *** Ὑψαίου καὶ Μάρκου Φουλβίου Φλάκκου· δι' ἣν αἰτίαν ἡ σύγκλητος ἐκέλευσε τοὺς ἱερομνήμονας ἀναγνῶναι τοὺς Σιβύλλης χρησμούς, καὶ ἐξηγήσαντο τοὺς χρησμούς. Εἰσὶ δὲ οἱ χρησμοὶ οἵδε· Ὅσσα τέρα.

Exhibuit post Phlegontis editt. Alexander in Χρησμ. Σιβυλλ. Append. ad Excurs. III, vol. alt. p. 242 sqq., qui « Aperte corrupta sunt, inquit, consulum nomina, nec tamen difficile restituenda, M. Plautii Hypsæi et M. Fulvii Flacci, qui ambo fasces ceperunt anno post Urb. cond. DCXXIX, ita ut a Phlegonte scriptum olim fuisse videatur nonnihil inverso verborum ordine : Ὑπατευόντων ἐν Ῥώμῃ, κατὰ Σέξτον Καρμίνιον, Μάρκου κτλ. Ita Sextus ille Carminius, quem librarii consulem male fecerant, non consul jam, sed, ut revera fuit, scriptor erit qui de illo prodigio ac de prodigii ætate Phlegonti dux fuerit... Certiora sunt magistratuum nomina, quæ, si vere ex historiæ fide huc prolata sunt, in alium cadere annum non possunt quam supra dictum DCXXIX. Hic porro annus fuit incendio Capitolino anterior annis XLII. Stabant igitur etiam tum Tarquiniani libri. Eguisse autem illos interpretatione, eamque versibus græcis propositam in publico fuisse docet aperte Phlegon his verbis : Δι' ἣν αἰτίαν κτλ. » Ceterum doctus ipse editor hæc plena esse obscuris ambagibus fatetur ex quibus facilius credideris hocce, ut pleraque ab eodem Phlegonte allata, qualibet de causa confictum fuisse oraculum. Totam tamen vide de hoc Sibyllino responso Alexandri dissertationem. — Carl. Müllerus in *Frag. hist. græc. ibid.* de eodem oraculo : « Carmen cum Westermanno, inquit, intactum fere relinquimus. » Eadem potuisset dicere de metrica versione quam servavit et de qua auctor ipse Xylander : « Ego ita verti, ut qui in nugis difficilibus nugari libere statuissem. » Feliciter autem emendavit istam latinam translationem Alexander, quam ex ipso dedimus. — Vs. 1. « Videtur δαίμονος adjective construi, falso tamen, intelligenda enim αἶσα δαίμονος. » *Alex.* — Vs. 2. « Ἱστὸς respicit ad linteos Sibyllæ romanæ libros. » *Id.* — Vs. 8. Cod. ἔκε πύθηαι, Xyland. πίθηαι, Meurs. πίθησα. — Vs. 13. δημοσίᾳ, *publico sumptu,* non jam collata pecunia in omnigenis urbibus (v. 11) ubi Müller. cum signo dubii pro αὐτῶν, proponit ἀστέων. — Vs. 16. « Obscurum est ὅσας πάρος εἶπα, nisi quot victimas, tot nunc puellas numeres, viginti nempe et septem. Nota deinde Ἀχαιστί, *græco ritu,* quod Sibyllinis responsis non semel jussum. » Vid. Alexandr. *Orac. Sibyll.* vol. alt. Excurs. III, p. 220 sqq. — Vs. 17. Cod. et edd. ἐπευχομένην, correxit Alexand. quem secutus est Müller. — Vs. 19. ἔμπεδα, *stabilia, non quasi in transitu oblata.* Cf. Hom. *Il.* I. 335; Muller. ἱρά. — Vs. 21. δεύτερον, hic ut πάλιν, αὖθις, *alia vice;* cod. et Meurs. αὐταὶ. Xyland. αὐτά, Alex. et Westerm. αὖτε. — Vs. 23. Cod. et edd. γραα), Alexand. conj. γερααί, addito « Vide an γραῖαι. » — Vs. 24. Πλουτωνίς (Cf. infr. 26 et 31) est, raro exemplo, Proserpina. — Vs. 25. Vulg. νεοθαλέα, correxit Alexand. — Vs. 26. Cod. et edd. νηπίαχοι, mutavit Alexand. collato supr. v. 5. — Vs. 28. « Sensus difficilis. Videtur quies a Græcis optari, id est, nisi fallimur, a piratis græcis, qui fortassis etiamtum Latii oras infestabant, anno CDVII, vel sinistram sui memoriam reliquerant, vastata ante duos annos Latii ora maritima, ita ut impune discederent, auctore Livio, VII, 25, sq. » *Alex.* — Vs. 29. Cod. ἕτεροι, male, Xyland. Müller. ἑταροὶ, mendose, correxit Alexand. — Vs. 30. θειοπαγής, *a diis contexta,* quam scripturam vitiosam judicat *Thesaurus,* pro θειοφαγής, quod hic sensu careret; σεμνὴ Πλουτωνίς Alexandri conjectura pro codic. et edd. scriptura σεμνὴν, Πλούτωνι. — Vs. 31. Cod. et edd. κοσμεῖτο, corr. Alex.; cod. σχεσίῃσι κακοῖσι. Xyl., Müller. etc. σχέσις ἧσι, Alex. σχεσίῃσι χαλῇσι. — Vs. 33. Cod. et edd. καὶ τὸ, Alexand. καί τε, cujus vid. notam. — Vs. 38. Meursius ἱμάσι, Xyl. et cett. εἵμασι. — Vs. 39. Cod. et edd. ἡματίῳ sine sensu; corr. Alexander, coll. Æschyl. *Pers.* 55. — Vs. 42. Xyl. et Müll. ἔνθα νομιστόν; cod. lectionem cum Alexandro retinuimus. — Vs. 49. Cod., Xyl. et alii ὅπως λυσίης ἀχάκοιο. Müller. ὅπως λύσις ᾖσι κάκοιο. Correxit Alexander.

— Vs. 52. Cod. Müller. αἶκε, correxit Xylander sequente Alexandro; cod. ὡσ' ενι λᾶοῖς (*sic*), Xyl. ὡσ' ἐνὶ... Bast. ὥσ' ἐνὶ λ., quem secuti sunt omnes. — Vs. 53. « νήσων ναέται, Pontiani, qui olim pars Volscorum fuerant (Liv. IX, 28) videntur tum Latini juris fuisse; iidem postea coloniam romanam acceperunt anno CDXLI; Liv. *ibid.* et Diod. XIX, 101. » *Alex.* Conjic. Müller. τῶν ἀγχιάλων (?) pro τὴν ἀντιπάλων εἶεν pro αἶαν (?). —Vs. 54. Cod. αὖται sine sensu : correxit Alex. — Vs. 55. Vulg. νάσσωνται... οἷς ἐτίθενται. Alexander emendavit. — Vs. 56. Cod. ἐν πατρίοισιν ὁμοῖς, quod jam correxerat Bastius. « Vide an ὅροις legendum sit. » *Alex.* — Vs. 57. « In fine cod. τίθηνται, barbare, ubi nos τιθέντες, quod tamen in sequente versu aliquid mutare nos coget. » *Alex.* — Vs. 58. Cod. et edd. ἐπέλθῃς. — Vs. 63. Cod. et editt. μεγαλήτην οὐκ ἀπάντη, nullo sensu; μεγάλην θεὸν, Junonem. — Vs. 64. Cod. ξεστοδόταν ξοάνησιν... ὃς ἄλεξασαρι (*sic*), correxit Alexander coll. supr. v. 56. — Vs. 66. Xyl. et cett. ex codice ἱμερτός σε βάλεν, corr. Alex. qui subjecit : « etsi pro ἱμερτόν (suppl. ἐστί) placeret magis ἱμείρω. » —Vs. 67. λαβοῦσα quod exhibent e cod. omnes, mutavit Alexander in λαβόντα. — Vs. 68. Cod. et edd. νεόγνη, corr. Alex. e conj. — Vs. 69. Cod. τρώσδητε παύσει σε, sine sensu, quod tamen servaverunt omn., correxit autem Alexander. — Vs. 70, pro σοῦ id. σοί.

CCXVII. Ex Zosim. *Hist. nov.* II, 36 : ..... ἐνέτυχον χρησμῷ τινι, Σιβύλλης εἶναι λεγομένῳ τῆς Ἐρυθραίας, ἢ Φαελλοῦς τῆς Ἠπειρώτιδος· καὶ αὐτὴ γὰρ γενομένη κάτοχος, ἐκδεδωκέναι χρησμοὺς λέγεται, ὧν εἶναί τινα ᾧ πεποιθότα Νικομήδην τὸν Προυσίου, καὶ πρὸς τὸ δοκοῦν λυσιτελεῖν ἑρμηνεύοντα, πόλεμον ἄρασθαι πρὸς τὸν πατέρα Προυσίαν, Ἀττάλῳ πειθόμενον· ἔχει δὲ τὸ λόγιον οὕτως· Ὦ βασιλεῦ κτλ.

CCXVIII. Apud Dion. Cass. LXII, 18 : Ἐπειδὴ ὁ Νέρων, παραμυθούμενος αὐτοὺς (τοὺς Ῥωμαίους) οὐδαμοῦ ταῦτα τὰ ἔπη (vid. supr. oracul. 108) εὑρᾶσθαι ἔλεγε, μεταβαλόντες ἕτερον λόγιον, ὡς καὶ Σιβύλλειον ὄντως ὄν, ᾖδον· ἔστι δὲ τοῦτο· Ἔσχατος κτλ. — Est etiam ap. Cedren. p. 205, 92, et in Sopatri Apam. ad Aristid. rhetorem *Prolegomenis*.

CCXIX. Heraclid. Pontic. *De Oraculis*, ap. Clement. Alex. *Strom.* I. p. 139, 48 Ed. Sylb., XXI, 108, Dind. : Ἡ Σίβυλλα Ὀρφέως παλαιοτέρα· λέγεται γὰρ καὶ περὶ τῆς ἐπωνυμίας αὐτῆς καὶ περὶ τῶν χρησμῶν τῶν καταπεφημισμένων ἐκείνης εἶναι λόγους πλείους, Φρυγίαν τε οὖσαν κεκλῆσθαι Ἄρτεμιν, καὶ ταύτην παραγενομένην εἰς Δελφοὺς ᾆσαι· Ὦ Δελφοί...

CCXX. Pausan. III, viii, 9 : Ad contentiones spectat inter Lacedæmoniorum reges. Τῷ δὲ Ἀγησιλάῳ καὶ Λεωτυχίδῃ παρέσχεν ἐς πλέον τὸ μάντευμα ἀντιλογίαν τὸ ἐκ Δελφῶν, γεγονὸς μὲν ἐκεῖ, ἔχον δὲ οὕτω· Φράζεο κτλ. Τότε οὖν Λεωτυχίδης μὲν ἐς Ἀγησίλαον ταῦτα ἔφασκεν εἰρῆσθαι· τὸν γὰρ δὴ ἕτερον τῶν ποδῶν ἐπεπήρωτο ὁ Ἀγησίλαος. Ἀγησίλαος δὲ ἐς Λεωτυχίδην αὐτὰ ἔτρεπεν οὐ γνήσιον ὄντα Ἄγιδος. Ter dedit et Plutarchus hoc oraculum in *Agesil.* III, et in *Lysandr.* XXII, et in orat. *De Pythiæ orac.* XI, cum nonnulla lectionum varietate, tribuit autem χρησμολόγῳ cuidam, nomine Diopithi, apud Spartanos, qui veteres sortes tenebat, habebaturque in rebus divinis sapiens et doctus. Hic perhibebat nefas esse quemquam regnare Lacedæmone claudum, atque oraculum in judicio hoc recitavit. Hæc Plutarchus, *Agesil.* III; Cf. *Lysandr.* l. c. — Vs. 3. Plut. *Lys.* νοῦσοί σε pro μόχθοι σε. — Vs. 4. Cod. Mosc. φθερσιμβρότον. Pro κυκωομένου Plut. *Lys.* et *Agesil.* et *De Pyth. or.* κυλινδόμενον, s. κυλινδομένου.

CCXXI. Pausan. X, xxiv, 3 : Κύπριοι δὲ (οἰκειοῦνται γὰρ δὴ καὶ οὗτοι Ὅμηρον) Θεμιστώ τε αὐτῷ μητέρα εἶναι τῶν τινα ἐπιχωρίων γυναικῶν λέγουσι, καὶ ὑπ' Εὔκλου προθεσπισθῆναι τὰ ἐς τὴν γένεσιν τὴν Ὁμήρου φασὶν ἐν τοῖσδε· Καὶ τότ' ἐν εἰναλίῃ.., Euclum, Cyprium vatem, memorat Pausanias X, xii, 6, inter χρησμολόγους ἄνδρας, et in eod. lib. xiv, 6, refert eumdem Euclum vaticinatum esse Barbarorum in Græciam irruptionem, quod bellum Medicum vocant.

CCXXII. Pausan. X, ix, 11. Musæus, Antiphemi filius, χρησμολόγος fuisse credebatur. Hocce datum fuit Atheniensibus oraculum, de clade qua affecti sunt ad Ægos-Potamos, prætorum proditione, quos pecunia hostes corruperant. Ejusdem rei testimonium affertur ex Sibyllinis carminibus hisce, quos exhibet idem Pausanias, *ibid.* Vid. supr. n. 210, Καὶ τότ' Ἀθηναίοισι... De his Musæi sortibus, quos vocat, vide Vandalii *Dissert. secund. de Oraculis,* p. 353 sq., ubi versibus latinis translatum occurrit, cum illo superiore n. 210, hoc oraculum.

CCXXIII. Pausan. X, xii, 10 : Τὰς Πελειάδας δὲ Φημονόης τε ἔτι προτέρας γενέσθαι λέγουσι καὶ ᾆσαι γυναικῶν πρώτας τάδε τὰ ἔπη· Ζεὺς ἦν κτλ. De Peleadis Hesych. : αἱ ἐν Δωδώνῃ θεσπίζουσαι μάντεις. Vid. imprimis Herodot. II, 55, notissimum locum. Hoc oraculum exhibuit et Gallæus *Orac. vet.* XVII, 4, p. 62. — Cf. supr. orac. Apoll. anonym. n. 140, Ἦν Ζεύς....

CCXXIV. Pausan. X, xv, 2 : Στρατείαν δὲ τὴν Κελτῶν ὡς ἐκ τῆς Εὐρώπης διαβήσοιτο εἰς τὴν Ἀσίαν ἐπ' ὀλέθρῳ τῶν πόλεων, Φαεννὶς προεδήλωσεν ἐν τοῖς χρησμοῖς γενεᾷ πρότερον, ἢ ἐπράχθη τὸ ἔργον. De Phaennide fatidica consule ipsum Pausaniam, lib. X, xii, 5 : « Phaennis vero hominis in Chaonibus regnantis filia... iisdem temporibus exstitit, quibus Antiochus, capto Demetrio, regnum occupavit. » Cf. Zosim. *Hist.* II, 36 et Tzetz. Chil. VII, *Hist.* 143, 549-550; IX, 288, 814, 820; X, 302, 12. Alexand. hæc omnia repetiit orac., Χρησμ. Σιβυλλ. vol. alt. append. ad excursum II, p. 118 sqq. — Vs. 2. Pro αὐλήσει « quod ferri nequit, ait Facius, Amasæus legebat ἐμπλήσει interpretatus *milite multo littora complebit;* Sylb. conjecerat αὐχήσει *jactabundus insultabit*, quod recepit L. Dindorf, servata tamen Amasæi versione *littora complebit.* — Legendum videtur αὐλίσεται, *in castris considebit*, gallice *bivouaquera*. Αὐλήσει tamen explicari potest, *tibia canent*, præ gaudio. — Vs. 6. Pausan. : Παῖδα δὲ εἶπε ταύρου τὸν ἐν Περγάμῳ βασιλεύσαντα Ἄτταλον· τὸν δὲ αὐτὸν τοῦτον καὶ ταυρόκερων προσείρηκε χρηστήριον.

CCXXV. Gallæus edidit (*Orac. vet.* XVI, p. 60 sq.) ex Leunclavio qui in antiquo libro repererat; deinde Piccolus e cod. Florent. XVII, plut. 57, p. 89, in *Suppl. à l'Anthol. gr.* p. 225 sq., cum hoc lemmate Χρησμὸς [περὶ] Νέας Ῥώμης. — Vs. 3. Gall. κράτος, quod servari possit, mutato συνάρξεις in συναύξεις subaud. ἔτη. — Vs. 6. Gall. ἄρξεις, solœcismo, vid. vs. 18. — Vs. 8. Piccol. πῦρ ὕστατον. — Vs. 9. Cod. ἔσῃ καὶ γὰρ πάλιν, conj. Piccol. ἔσῃ κενὴ γὰρ, ὥσπερ... — Vs. 11. Piccol. πλήσῃ. — Vs. 13. Cod. κλῆρον, Piccol. μόρον ut Gallæus. — Vs. 14. Cod. κύκλωθεν. — Vs. 15. Cod. εὐθέως. — Vs. 16. Piccol. ἐφ' ᾧ. Cod. δικαίως ἐκβιβάσαι τ. δ. — Vs. 19. Cod. χρηματίσῃς. Apud Piccol. vss. 19-20 mutatur ordo.

CCXXVI. Plutarch. in *Cimon.* XVIII : Ἤδη δὲ παρεσκευασμένων ἁπάντων (ὡς ἐπ' Αἴγυπτον καὶ Κύπρον), καὶ τοῦ στρατοῦ παρὰ ταῖς ναυσὶν ὄντος, ὄναρ εἶδεν ὁ Κίμων. Ἐδόκει κύνα θυμουμένην ὑλακτεῖν πρὸς αὐτὸν, ἐκ δὲ ὑλακῆς μεμιγμένον ἀφεῖσαν ἀνθρώπου φθόγγον

εἰπεῖν· Στεῖχε· κτλ. — Cujus somnii interpretationem, a vate Astyphilo datam *ibid.* vide.

CCXXVII. Plutarch. in *Cimone*, VI, et *De sera Numin. vind.* IX : Παυσανίας δὲ Κλεονίκην ἐν Βυζαντίῳ παρθένον ἐλευθέραν ὕβρει μεταπεμψάμενος ὡς ἔξ-ων διὰ νυκτὸς, εἶτα προσιοῦσαν ἔκ τινος ταραχῆς καὶ ὑποψίας ἀνελὼν, ἑώρα πολλάκις ἐν τοῖς ὕπνοις λέγουσαν αὐτῷ, Βαῖνε κτλ. Οὐ παυομένου δὲ τοῦ φάσματος, ὡς ἔοικε, πλεύσας ἐπὶ τὸ ψυχοπομπεῖον εἰς Ἡράκλειαν, ἱλασμοῖς τισι καὶ χοαῖς ἀνεκαλεῖτο τὴν ψυχὴν τῆς κόρης κτλ. Eadem narrat Pausanias, III, xvii, 8. — Vs. 1. Gall. *Orac. vet.* XVIII, p. 63, ex Plutarch. *Cimon.* l. c. στεῖχε. — Cf. Dion. Cass. LXXVII, 15, infr. n. 236.

CCXXVIII. Plato, in *Criton.* II: Ἐδόκει τίς μοι γυνὴ προσελθοῦσα καλὴ καὶ εὐειδὴς, λευκὰ ἱμάτια ἔχουσα, καλέσαι με, καὶ εἰπεῖν· Ὦ Σώκρατες, Ἤματι κτλ. Hom. *Iliad.* I, vs. 363, in alium sensum detortus. — Cf. Cicer., *De Divin.* I, 25.

CCXXIX. Plutarch. in *Alexandr.* XXVI : Λέγουσι γὰρ ὅτι, τῆς Αἰγύπτου κρατήσας, ἐβούλετο πόλιν μεγάλην καὶ πολυάνθρωπον Ἑλληνίδα συνοικίσας, ἐπώνυμον ἑαυτοῦ καταλιπεῖν· καί τινα τόπον γνώμῃ τῶν ἀρχιτεκτόνων ὅσον οὐδέπω διεμετρεῖτο καὶ περιέβαλλεν. Εἶτα νύκτωρ κοιμώμενος, ὄψιν εἶδε θαυμαστήν· ἀνὴρ πολιὸς εὖ μάλα τὴν κόμην, καὶ γεραρὸς τὸ εἶδος, ἔδοξεν αὐτῷ παραστὰς λέγειν τὰ ἔπη τάδε· Νῆσος κτλ.

CCXXX. Apud Plutarch. in *Mario*, XLV : Sub vitæ finem, cum in dies major fieret Sulla, Marius εἰς ἀπορίας ἐνέπιπτε δεινὰς, καὶ νυκτερινὰ δείματα καὶ ταραχώδεις ὀνείρους, ἀεί τινος ἀκούειν φθεγγομένου δοκῶν· Δειναὶ κτλ.

CCXXXI. Citat Plutarchus in *Lucull.* XII : Εἰς δὲ Τρωάδα καταχθεὶς (ὁ Λούκουλλος), ἐσκήνωσε μὲν ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Ἀφροδίτης· κατακοιμηθεὶς δὲ νύκτωρ ἐδόκει τὴν θεὰν ὁρᾶν ἐφεστῶσαν αὐτῷ καὶ λέγουσαν· Τί κνώσσεις, κτλ. Hoc oraculum exhibet et Suidas in κνώσσω et Λούκουλλος.

CCXXXII. Zonar. *Annal.* XIII, 15, t. II, p. 31, ed. Paris. et Cedren. *Hist. Compend.* CXVII, p. 313, ed. Paris. Hic : Πρὸ τῆς αὐτοῦ τελευτῆς, ἐθεάσατο κατ' ὄναρ ἄνδρα τινὰ λέγοντα αὐτῷ· Τάχος κτλ. Διυπνισθεὶς οὖν ἠρώτα τίς ἐστι Μίμας; προσκαλεσάμενος δέ τινα τῶν σοφῶν, ἐπυνθάνετο παρ' αὐτοῦ, τίς ἐστι Μίμας; ὁ δὲ ἔφη αὐτῷ· ὄρος ἐστὶ, δέσποτα, μέγιστον τῆς Ἀσίας, προσεγγύζον τῇ θαλάσσῃ, πλησίον τῆς νήσου Χίου· οὗτινος καὶ Ὅμηρος μέμνηται, φάσκων ἐν Ὀδυσσείᾳ·

Παρ' ἠνεμόεντα Μίμαντα.

Καὶ ὁ βασιλεύς· Τίς ἐμοὶ χρεία πρὸς τὸ τοῦ Μίμαντος ὄρος, ἵνα ἐκεῖ τελευτήσω, ἀπελθών; τοῦτο πλάνη δαιμόνων, καὶ εἰδώλων ἀπατηλῶν ὄνειρος... Vs. 2. Gust. Wolff. ἔνθ' ἂν — ἁρπάσαι.

CCXXXIII. Apud Zosim. lib. III, 9, p. 220, et Ammian. Marcellin. lib. XXI, 2, 2, non procul ab initio. Hic, « Cum, ait, apud Viennam quiesceret sobrius hora mediæ noctis, imago quædam visa splendidior, hos ei versus heroos modo non vigilanti aperte dixit, eadem sæpius replicando; quibus fretus nihil asperum sibi superesse existimabat. » Est et apud Zonaram XIII, 11 hoc oraculum, ubi legitur, vs. 2. μοίρης... πέμπτης εἰκοστῆς. Amm. Marcell. vs. 1, μόλῃ.

CCXXXIV. Agathias *De Imp. et reb. gest. Justinian.* lib. II, p. 70, ed. Paris.: Quidam Romani, cum occurrisset iis in agro Persico inhumatum cadaver, commiserati terræ id mandaverunt : ὡς δὲ ἐκάθευδον ἅπαντες ἐκείνης τῆς νυκτὸς, ἔδοξέ τις αὐτῶν... ὁρᾶν ἄνδρα πρεσβύτην, γνώριμον μὲν οὐδαμῶς, οὐδ' ὡς εἰκάσαι, ἄλλως δὲ σεμνὸν καὶ αἰδοῖον, καὶ φιλοσοφίαν ἀσκοῦντα, ἐμφερῆ τῷ τε σχήματι τῆς στολῆς καὶ τοῦ πώγωνος τῷ λίαν ἐκκρεμεῖ καὶ ἀφειμένῳ, ἐμβοᾶν τε αὐτῷ καθάπερ παραινοῦντα καὶ ἐγκελευόμενον τόδε τὸ ἔπος· Μὴ θάψῃς κτλ.... Ἀφυπνισθεὶς δὲ ἄθροον ὑπὸ τοῦ δέους, ἀπήγγελλε τοῖς ἄλλοις τὸν ὄνειρον κτλ.

CCXXXV. Plutarch. *Consol. ad Apoll.* XIV, p. 196. Oraculum Elysio cuidam datum in Psychomantio (locus erat ubi animæ sacrificiis evocatæ responsa dabant consulentibus), de Euthynoo filio morte repentina et non sine suspicione veneni perempto. Vid. et Cicer. *Tusc.* I, 48, qui græcum retinuit vocabulum psychomantium (ψυχομαντεῖον), et versus græcos sic transtulit :

Ignaris homines in vita mentibus errant.
Euthynous potitur, fatorum numine, leto.
Sic fuit utilius finiri ipsique tibique.

qua ex versione restituit sic vs. 1, Gust. Wolff. ἦ που νήπιαί εἰσι καὶ ἠλίθιαι φρένες ἀνδρῶν qui vulgo legitur ἤρου, νήπιε Ἠλύσιε, φρένας ἀνδρῶν. Jam emendaverat Davisius ἤπου. Stephan. ediderat ἠλίθιοι.

CCXXXVI-VII. Edidit Dio Cassius, LXXVII, 15, nisi fictum fuerit oraculum a Xiphilino : Ἐνόσει μὲν ὁ Ἀντωνῖνος καὶ τῷ σώματι, τὰ μὲν ἐμφανέσι, τὰ δὲ καὶ ἀρρήτοις ἀρρωστήμασιν· ἐνόσει δὲ καὶ τῇ ψυχῇ πικροῖς τισι φαντάσμασι, καὶ πολλάκις γε καὶ ἐλαύνεσθαι ὑπό τε τοῦ ἀδελφοῦ ξιφηρῶν ἐδόκει. Καὶ διὰ ταῦτα ἐψυχαγώγησε μὲν, ὅπως τινὰ ἄκεσιν λάβῃ, ἄλλας τέ τινας καὶ τὴν τοῦ πατρὸς τοῦ τε Κομμόδου ψυχήν· εἶπε δ' οὐδεὶς αὐτῷ οὐδὲν, πλὴν τοῦ Κομμόδου· [τῷ γὰρ Σεουήρῳ καὶ ὁ Γέτας, ὥς φασι, καὶ ἄκλητος ἐφέσπετο. Οὐ μὴν οὐδὲ ἐκεῖνος ἐξέφηνέ τι μᾶλλον ὠφελῆσαν αὐτὸν, ἀλλὰ καὶ πᾶν τοὐναντίον, ὥστε καὶ παρεκφοβῆσαι]. — ἔφη γὰρ ταῦτα· Βαῖνε κτλ.· εἶθ' ἕτερόν τι, καὶ ἐπὶ τελευτῆς· Ἐν κρυφίοισι κτλ. — Cf. supr. n. 227. — Vs. 2. Vulg. δυσαλθέα claudic. versu, δυσεπαλθέα G. Wolff. correctio est. — Transponebat Hier. Wolff. : τ. ε. κ. δ. ν.

CCXXXVIII. Athen. X, sect. 83, p. 456. Πλάτων [κωμικὸς] ἐν τῷ Ἀδώνιδι χρησμὸν δοθῆναι λέγων Κινύρᾳ ὑπὲρ Ἀδώνιδος τοῦ υἱοῦ φησιν·, Ὦ Κινύρα κτλ...: λέγει δὲ Ἀφροδίτην καὶ Διόνυσον· ἀμφότεροι γὰρ ἤρων τοῦ Ἀδώνιδος. —Vs. 3. Libri habent ἔχειτον, quod legebat Natalis Comes, ut ex ejus versione constat, « duo dæmones ipsum *habent* ». « Fortasse tamen præstat ἐλεῖτον ». E. Meinecke, cujus notam adi in *Comœdiæ veteris reliq.* Bibl. gr.-l. Didot, p. 222. — De Cinyra Cyprio, vid. Pind. *Pyth.* II. 27 et schol. Testimonia collegit Heyneus in Notis ad Apollodor. III, 14, 3, p. 833 sqq.

CCXXXIX. Diodor. Sicul. IX, 3 (Excerpt. Vatic. p. 14-16) et Diog. Laert. I, I, 7 (33). Et hic, ut in oraculo supra exhibito, n. 52, agitur de tripode quodam ob quem inter se decertantibus Cois et Milesiis edita sunt oracula, ut ei qui sapientissimus esset, tripus daretur. Utrique uno consensu ad Thalem detulere, qui postea eum Apollini Didymæo dedicavit. Rem suo modo narravit Plutarchus in *Solone* IV. Vid. supr. Or. Pyth. 52. locos ad eam rem pertinentes. — Vs. 1. Diodor. Οὔποτε μὴ λήξῃ πόλεμος... Meropas dicit Coos, quia insula Cos Meropis quoque vocata est. — Vs. 2. Diodor. ἢν Ἥφ. κάμε τεύχων. — Vs. 3. Diodor. ἐκ μέσσου πέμψ. — Vs. 4. ὃς σοφίᾳ τά τ' ἐόντα...

CCXL. Apud Stephan. Byzant. v. Ἄρνη (Cf. v. Χαιρώνεια), qui hæc refert : Δευτέρα πόλις Θεσσαλίας, ἄποικος τῆς Βοιωτίας, περὶ ἧς ὁ χρησμὸς, Ἄρνη κτλ., ἡ Κιέριον καλεῖται. Θυγατέρα δὲ φασιν Αἰόλου τὴν Ἄρνην. — Cf. Pausan. IX, LX, 4, Strab. IX, p. 633, et schol. Lycophr. v. 644.

CCXLI. Sophoclis scholiast. in vs. 57 *Œdip. Colon.* : φησὶ δὲ Ἀπολλόδωρος δι' αὐτοῦ (χαλκέου οὐδοῦ) καταβάσιν εἶναι εἰς Ἅδου, καὶ Ἴστρος δὲ μνημονεύει τῆς χαλκῆς ὁδοῦ καὶ Ἀστυδάμας. Καί τις τῶν χρησμοποιῶν φησι· Βοιωτοὶ κτλ. « Tartari introitus ferreis portis dicitur munitus et æneo limine inde ab Homero *Iliad.* Θ, 15,

ἔνθα σιδήρειαί τε πύλαι καὶ χάλκεος οὐδός.

Uberius describitur in Hesiodi *Theogonia*, v. 811sqq.:

ἐνθάδε μαρμάρεαί τε πύλαι καὶ χάλκεος οὐδὸς κτλ.

Et eum quidem apud Athenienses in Colono fuisse, Apollodorum testificatur scholiasta; quo ipso in loco Pluto Proserpinam rapuisse traditur. » *Riesig.* ἵπποισι pro ἵπποιο Riesigii emendatio est.

CCXLII. Pausan. IX, XVIII, 5, non indicans, cujus oraculi sit hoc responsum; hæc tantum : Ἔστι δὲ καὶ Ἕκτορος Θηβαίοις τάφος τοῦ Πριάμου πρὸς Οἰδιποδείᾳ καλουμένῃ κρήνῃ· κομίσαι δὲ αὐτοῦ τὰ ὀστᾶ ἐξ Ἰλίου φασὶν ἐπὶ τοιῷδε μαντεύματι. « Firmantur hæc scholiis ad *Iliad.* N, vs. 1, et ad Lycophr. *Alexandr.* v. 1194 » (*Fac.*) atque epigr. 40 Aristotel. *Pepli.*, supr. cap. II, p. 106, ubi vid. not. —Vs. 4. Vulgo σέβεσθε. Cod. Mosc. et Aldina habent σέβεσθαι.

CCXLIII. Clement. Alex. *Stromat.* I, p. 150, 55, ed. Sylb., C. XXIV, 163. Dind.

CCXLIV. Polyæn. I, 19 : Ἀθηναίων στρατηγὸς ἦν Μέλανθος, βοιωτῶν Ξάνθος· ἐπολέμουν Μελαινῶν πέρι· Μελαιναὶ χώριον μεθόριον Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας· ὁ θεὸς ἔχρησε τῷ Ξάνθῳ· Ξάνθον κτλ. — Codd. : Τάξαν ἀπάτην ; alii τάξιν. Casaubon. : Ξάνθον ἀπατήσας ὁ Μελάνθιος ἔσχε Κελαινάς, conjiciebat tamen ex quibusdam codicibus ὁ μέλας φρόνον habentibus ὁ μελάγχροος. Gronov. ὁ μελάσφορος (?), fortass. μελάσφυρος ut λευκόσφυρος ap. Theocr. XVII, 32. — Vid. Harpocrat. v. Ἀπατούρια, et cf. Frontin. II, 5, 41.

CCXLV. Stephan. Byz. v. Τάβαι : Τάβαι, πόλις Λυδίας, περὶ ὧν ὁ χρησμός φησι πρὸς Πισίδας · Ἄστυ κτλ.

CCXLVI. Schol. Aristoph. in *Equit.* v. 1022 (1010). — Quod sic explicat scholiasta : οἷον βασιλεὺς μέγας ὑπερέξεις ἁπάντων ὥσπερ ἀετὸς τῶν ὀρνέων. Cf. *Av.* v. 978 (979) et schol.

CCXLVII. Repertum ann. 1879 marmor in Campo Thriasio, prope Athenas, ubi erant Θριάσιοι πύλαι Plut. *Pericl.* XXX), editum est in Ἀθηναίῳ eodem anno, t. VI, p. 151. — Litterarum forma indicatur tempus paulo ante Chr. n., cum vetustior, ut videtur, instaurata fuit inscriptio. — Memoratur Θριάσιον πεδίον ap. Herodot. VIII, 65, unde intellexeris Thriasium heroa Iacchum fuisse, ap. eumdem, IX, 7, Plut. *Agesil.* XXIV et *Arat.* XXXIII.

CCXLVIII. Ex Strabone. lib. VIII, c. 6, 22, et Suid. v. εὐδαίμων. — Strab. : ὅπερ κατ' ἄγνοιάν τινες παρατρέπουσιν· ἐγὼ δ' εἴην Τενεάτης. — Steph. Byz. v. Τενέα· Τενέα, κώμη Κορίνθου... κεῖται μεταξὺ Κορίνθου καὶ Μυκηνῶν.

CCXLIX. In Platonis vita anonymi Diog. Laertio subjecta in edit. Didot, p. 9. : Ἔστι δὲ καὶ ἐκ τῶν μετὰ τὸν βίον αὐτοῦ τὸ θεῖον αὐτοῦ καταμαθεῖν. Γυνὴ γάρ τις ἀπῆλθε χρησομένη, εἰ δεῖ τὴν στήλην αὐτοῦ συντάξαι ἀγάλμασι τῶν θεῶν, ἔχρησε δ' ὁ θεὸς τάδε· Δόξης κτλ. — Idem oraculum exhibetur in Προλεγομένοις τῆς Πλάτωνος φιλοσοφίας, VI.

CCL. Apud Polyæn. VI, 53 : Ἄγνων Ἀττικὴν ἀποικίαν ἤγαγεν οἰκίσαι βουλόμενος τὰς καλουμένας Θ' ὁδοὺς ἐπὶ τῷ Στρυμῶνι· ἦν γὰρ καὶ λόγιον Ἀθηναίοις τοιόνδε· Τίπτε νέως κτλ. Ταῦτα τοῦ θεοῦ χρήσαντος, ὁ στρατηγὸς Ἄγνων ἐς Τροίαν ἔπεμψεν ἄνδρας, οἳ τὸ Ῥήσου σῶμα νύκτωρ ἀνορύξαντες, ἀνείλοντο τὰ ὀστᾶ· καὶ καταθέντες τὰ ὀστᾶ ἐς χλαμύδα πορφυρᾶν, κομίζουσιν ἐπὶ τὸν Στρυμῶνα. Οἱ μὲν δὴ κατέχοντες βάρβαροι τὴν χώραν διαβαίνειν τὸν ποταμὸν ἐκώλυον. Ἄγνων δὲ σπονδὰς ποιησάμενος τρεῖς ἡμέρας, ἀπέπεμψεν τοὺς βαρβάρους, καὶ διὰ τῆς νυκτὸς τὸν Στρυμῶνα μετὰ τοῦ στρατεύματος διελθὼν, τά τε ὀστᾶ τοῦ Ῥήσου κατώρυξε παρὰ τὸν ποταμόν..... Τούτῳ δὲ τρόπῳ τὰς Θ' ὁδοὺς Ἄγνων οἰκίσας, τὴν πόλιν Ἀμφίπολιν ἐκάλεσεν. — Vs. 5. Casaubon. : « pro ἐναέως (quod codd. habent), lege εὐαγέως, aut si mavis, ἐνδυκέως : illud malo. »

CCLI. Ex Plutarch. (*Quæst. gr.* XIX, et Athen. I, 31, tradente Aristotele. — Vs. 1. Anthedon urbs erat Bœotiæ. — Vs. 2. Hypera non est, quod sciam, apud alium scriptorem memorata. Quin etiam Aristoteles (in Trœzeniorum Republ.), quem laudat Athenæus, *ibid.* interpretatur voces ἄμπελος Ἀνθηδονιὰς καὶ Ὑπεριὰς non ex urbium nominibus, sed ἀπὸ Ἄνθου τινὸς καὶ Ὑπέρου. Si Plutarcho credas, Anthedon et Hypera non aliæ fuere ac Calauria insula, quæ antiquitus dicta Irene, postea cum Anthes Hyperesque cum suis ibi habitarent, vocata est Anthedonia et Hyperia. — Cf. C. Mülleri *Fragm. Historic. græc.* t. II, p. 15.

CCLII. Athen. XII, sect. 26, p. 524. Oraculum hoc Milesiis primoribus datum est, cum se et liberos suos ulciscentes, crudeliores a Gergithis pauperibus civibus suis pœnas sumpsissent, ob quas diu a deo propulsi fuerant. — Vs. 2. Alluditur Gergitharum supplicio, qui cum filiis illita pice combusti erant.

CCLIII. Strabon. VI, 1 : Μετὰ δὲ Πυξοῦντα, Λᾶος κόλπος, καὶ ποταμὸς Λᾶος, καὶ πόλις ἐσχάτη τῶν Λευκανίδων, μικρὸν ὑπὲρ τῆς θαλάττης, ἄποικος Συβαριτῶν..... Πλησίον δὲ τὸ τοῦ Δράκοντος ἡρῷον, ἑνὸς τῶν Ὀδυσσέως ἑταίρων, ἐφ' οὗ ὁ χρησμὸς τοῖς Ἰταλιώταις ἐγένετο· Λάϊον.... ἐπὶ γὰρ ταύτην λαοὶ στρατεύσαντες οἱ κατὰ τὴν Ἰταλίαν Ἕλληνες ὑπὸ Λευκανῶν ἠτύχησαν, ἐξαπατηθέντες τῷ χρησμῷ. Forsitan legendum Λάϊνον s. λαῖνον ; subest enim, ut videtur, multiplex αἴνιγμα, utpote ex quo intelligi possit *lapideum* circa draconem, s. Draconta, aut *frumentiferum* (ex λαῖον pro λήϊον, *seges*), quasi σιτοσπόρον, cui opponatur λαὸν ὀλεῖσθαι, i. e. quasi populosum(?), eadem mente.

CCLIV. Strabon. lib. VI, c. 1 : Πανδοσία..... περὶ ἣν Ἀλέξανδρος ὁ Μολοττὸς διεφθάρη. Ἐξηπάτησε δὲ καὶ τοῦτον ὁ ἐν Δωδώνῃ χρησμὸς, φυλάττεσθαι κελεύων τὸν Ἀχέροντα καὶ τὴν Πανδοσίαν· δεικνυμένων γὰρ ἐν τῇ Θεσπρωτίᾳ ὁμωνύμων τούτοις, ἐνταῦθα κατέστρεψε τὸν βίον. Τρικόρυφον δ' ἐστὶ τὸ φρούριον, καὶ παραρρεῖ ποταμὸς Ἀχέρων. Προσηπάτησε δὲ καὶ ἄλλο λόγιον, Πανδοσίη κτλ. Ἔδοξε γὰρ πολεμίων φθορὰν, οὐκ οἰκείων δηλοῦσθαι. — Cf. supr. n. 95 alterum ejusdem sensus eidem datum oraculum.

CCLV. Appian. *De bell. Syr.* LXII, edd. Schweigh. et F. Did. : Λέγεται δὲ καὶ περὶ αὐτοῦ τοῦ θανάτου ποτὲ

αὐτῷ χρωμένῳ λόγιον προσαγορευθῆναι· Ἄργος ἀλ... κτλ. Ad ejusdem obitum refert Appianus oraculum Didym. Μὴ σπεῦδε κτλ. supr. n. 131, quod bis attulit.

CCLVI. Apud div. Paulum, *Ep. ad Tit.* I, 12, ex fictitio quodam Epimenidis *De oraculis* libro; repetitur hic versus ab Hieronymo *Comm. in Epist. ad Galat.* II, 4, Socrate *Hist. eccl.* III, 16, et Nicephoro X, 26.

CCLVII. Dion. Cass. LVII, 18 et LXII, 18 : Ὁ μέντοι δῆμος οὐκ ἔστιν ὅ τι οὐ κατὰ τοῦ Νέρωνος ἠρᾶτο..... καὶ μάλισθ' ὅτι αὐτοὺς ἡ μνήμη τοῦ λογίου τοῦ κατὰ τὸν Τιβήριόν ποτε ᾀσθέντος ἐθορύβει. Ἦν δὲ τοῦτο· Τρὶς δὲ κτλ. —Vide supr. 218. In libr. LVII, 18, pleno vs. 2. .....στάσις ἁ Συβαρῖτις adjicitur vs. 3 initium ἀφροσύνα.

CCLVIII. Ex Philostr. *Apollon. Thyan. Vit.* VIII, 31, 3. Luculentum quasi Apollonii de animi arcanis oraculum quod tanquam redditum refert Philostratus ore adolescentis, qui primum animorum immortalitati minime credens, quodam deinde miraculo eo adductus fuit ut hancce fidem haberet et confiteretur.

CCLIX. In marmore perforato supra puteum, inter urbem Nicomediam et propinquam ecclesiam s. Pantaleontis. Edidit Paulus Lucas *Itin. Gr. As. min. etc.* t. I, p. 297. Optime vidit Bœckhius, *Corp.* 3769 hoc esse oraculi fragmentum alicui magistratui editum de annonæ sterilitate consulenti, sed fere omnia depravata perperam correxit. — Vs. 1. Ubi lapis habet ΠΤΟΛΙΔΡΙΑ, voluit legere πτολιάρχα, quod recepit et Georg. Kaibelius *Epigr. conl.* 1036. —Vs. 2. εἶηναι. quamvis indicantur in apographo duarum vel trium litterarum intervallum, σαωτῆρ, ubi clare apparet ΛΩΠΥΡΟΝ, ὑψιμέδοντα (de quo tamen dubitat), ubi ΟΡΜΕΛΟΝΤΑ, quæ omnia non admittenda judicavimus. G. Kaib. ὡρ[ο]μέ[δ]οντα. —Vs. 3. Bœckh. dedit πάμφοιτον ἄνασσαν quæ sensu carere videntur. — Vs. 4. φύτλα retinuit, cujus verbi (φύτλον) nullum exemplum vidi. De vss. 5-17 quidquam conjicere, ut bene censuit, non est operæ pretium. —Vs. 18. Pro iis quæ habet marmor ΩΔΕΙΑΙΩΣ scripsit Bœckh. non sine dubitationis signo ᾄδεται, ὡς ἐνέπω. G. Kaib. ὧδε γάρ, ὡς ἐν τάδ' ἐρεσσόμενοι πολιῆται.

CCLX. Æl. Lamprid. in *Alexandro Sever.* XIII: « Ipse cum vatem consuleret de futuris, hos accepisse dicitur versus adhuc parvulus ; et primis quidem sortibus : Te manet etc. Intellectum est, quod inter divos etiam referretur. Te manet, imp., quod tenet etc. Ex quo intellectum est, Romani illum imperii principem futurum. Nam ubi est imperium, nisi apud Romanos, quod tenet imperium ? Et hæc quidem de Græcis versibus sunt prodita. » Eadem aliter sic idem Casaubon.

Γαιάων, ὑγρᾶς τε καὶ οὐρανοῦ ἔσσεαι ἀρχῶν·
ἠδὲ μένει σε κράτος παντὸς ὕπερθε κράτους.

CCLXI. Oraculum hoc de tribus dæmonum generibus primus edidit Steuchus, *De perenni Philosophia* libri X, et *De Eugubii, urbis meæ, nomine,* Lugd. 1540, Basil. 1542, in-4, et Venet. 1591, in Steuchi oper. in-fol. t. III. — Deinde exhibuit Ang. Maius ex cod. Ambros. Mediol. 1816, in-4. Repetiit et Joh. Conr. Orellius in *Opusc. Gr. vett. sentent. et moral.* Lips. 1819, in-8, t. I, p. 319, et Boissonad. *Notic. et Extraits* vol. II, part. 2. p. 271, et recentius (1856) ex cod. Borbonic. Gust. Wolffius, in *Porphyrii de philosophia etc. libror. Reliqq.* p. 144 sqq. cum hoc lemmate : Ὁ Πορφύριος ἐν τῷ δευτέρῳ βιβλίῳ τῆς ἐκ λογίων Φιλοσοφίας αὐτοῦ παρατίθεται χρησμὸν περὶ τοῦ θεοῦ τοῦ ἀθανάτου ἔχοντα οὕτως· — Ἀθανάτων κτλ. — Vs. 10. Ambr. cod. τεχνώμενος, Borb. τεχνούμενος, Steuch. τεχνώμενος. — Vs. 11. ὅτε pro ὅτι G. Wolff. correctio est. — Vs. 12. Cod. Ambr. ἐπιστροφῶσι. Super ἀνάκτων scripta est gl. ἀγγέλων in cod. Borb. — Vs. 15. Ambr. et Steuch. γεγαῶσαι. — Vss. 18-19. Boissonad. conjic. libr. laud. p. 294 ;

οἶσε κατ' ἦμαρ καὶ νύχθ' ὑμνείοντες ἀοιδαῖς
βουλόμενον ῥ' ἐθέλοντες ἀεὶ διάγουσιν ἐς ὦπα.

—Vs. 20. Supra scriptum est a Porphyrio εἶτα ἐπάγει ὁ χρησμὸς τάδε· Τύνη κτλ.

CCLXII. Apud Joann. Antiochenum, edit. C. Müller. in Biblioth. gr.-lat. Ambr. Firm. Didot. *Hist. gr. Fragm.* IV, p. 568, Augustus, 78 : Οὗτος (ὁ Αὔγουστος) τοὺς λογίους τιμῶν μετεωρολέσχας ἀπέλαυνε, τόδε τὸ λόγιον προφερόμενος· Μήτι πελ....

CCLXIII. Ex Porphyr. *De Abstin.* II, 9 : Ἐπισκόπῳ δὲ, ὃς ἦν ἔγγονος τῶν θεοπρόπων, βουληθέντι προβάτων ἀπάρξασθαι, ἐπιτρέψαι μέν φασι τὸ λόγιον, σὺν πολλῇ δὲ εὐλαβείᾳ. Ἔχει γὰρ οὕτως· Οὔ σε θέμις κτλ.

CCLXIV. Apud Euseb. Pamphil. in Constantini *Orat. ad Sanctor. cœtum,* XIX-XXI, de qua operæ pretium est memorare ejusdem Eusebii (*De vita Constantini* lib. IV, XXXII) testimonium : Ῥωμαίᾳ μὲν οὖν γλώττῃ τὴν τῶν λόγων συγγραφὴν βασιλεὺς παρεῖχε· μετέβαλλον δ' αὐτὴν μετερμηνευταὶ φωνῇ [τῇ ἡμετέρᾳ] οἷς τοῦτο ποιεῖν ἔργον ἦν· τῶν δ' ἑρμηνευθέντων λόγων δείγματος ἕνεκεν, μετὰ τὴν παροῦσαν ὑπόθεσιν ἑξῆς ἐκεῖνον συνάψω, ὃν ὁ αὐτὸς ἐπέγραψε τῷ τῶν Ἁγίων συλλόγῳ, τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ θεοῦ ἀναθεὶς τὴν γραφήν, ὡς μή τις κόμπον εἶναι νομίσειε τὴν ἡμετέραν ἀμφὶ τῶν λεχθέντων μαρτυρίαν. — Vs. 4. Κυμαίαν αἰνιττόμενος δηλαδὴ τὴν σιβύλλαν. Const. *ibid.* XIX. — Vs. 6. Virginem sanctam hic agi opinatur regius interpres, ubi tamen notat Valesius « in carmine Virgilii hoc (ἄγουσ' ἐρατὸν βασιλῆα) non dici », additque : « Verum Constantinus, ut opinari licet, versus Virgilii paululum immutaverat, et Saturni nomen extemplo expunxerat, ut argumento suo serviret. » — Vs. 7. Const. ; Καθ' ὃν χρόνον (τοῦ Τιβερίου) ἡ τοῦ σωτῆρος ἐξέλαμψε παρουσία καὶ τὸ τῆς ἁγιωτάτης θρησκείας ἐπεκράτησε μυστήριον, ἥτε νέα τοῦ δήμου διαδοχὴ συνέστη· περὶ ἧς οἶμαι λέγειν τὸν ἐξοχώτατον τῶν κατὰ τὴν Ἰταλίαν ποιητῶν. — Vs. 14. Emendatus a Valesio qui sic vulgo traditur, imperfecto metro : καὶ στοναχαί τε κατευνάζονται, pro qua extrema voce conjicit idem κατευνάσονται quod melius cum reliqua sententia convenit. — Vs. 16. Const. ἥρωας, δηλαδὴ τοὺς δικαίους. — Vs. 21 nullum, qualis traditur, habet sensum : σοί δέ παῖς θαλεροὶ μαστοὶ καταβεβριθυῖαι; correxit Valesius. — Vss. 24 et ss. Const. τούτων οὐδὲν ἀληθέστερον, οὐδὲ τῆς τοῦ Σωτῆρος ἀρετῆς οἰκειότερον εἴποι τις ἄν. — Vs. 24. ἄνθεα αὐτά. Codex Fuketianus (de Nic. Fouquet, procureur général au Parlement de Paris) pro his verbis habet ἄσετ' ἐνιπὴν, schedæ ἄσιτ' ἐνιπὴν (*Val.*); 25. Codd. ὄλλυται πίσσης. Legebat Valesius cum Scaligero et Bongarsio ποίη, quod, ait, respondet illis Virgilii verbis *et fallax herba veneni,* quodque, si accipitur, scribi jubet ὄλλυτε. Sed in libro Moræi ad marginem emendatur ὄλλυται ἄτη, quod recepimus. Fuket. cod. ποιήσεως, sched. reg. ποίσσης. — Vs. 27. Const. : Τοὺς μὲν τῶν ἡρώων ἐπαίνους τὰ τῶν δικαίων ἀνδρῶν ἔργα σημαίνων· τὰς δὲ ἀρετὰς τοῦ πατρὸς τὴν τοῦ κόσμου σύνταξιν καὶ τὴν εἰς αἰώνιον διαμονὴν ἀπεργασίαν λέγων· ἴσως δὲ καὶ τοὺς νόμους οἷς ἡ θεοφιλὴς ἐκκλησία χρῆται, κτλ. — Vs. 29. Est apud ipsum Valesium πρῶτον μέν, ἀνθερίκων ξανθῶν ἥγοντα ἀλωαί;

emendavi ut potui. Interpretatur Constantinus : Τουτέστιν ὁ καρπὸς τοῦ θείου νόμου ἤγετο εἰς χρείαν. — Vs. 42. Libentius legerem παθησέμεν (?) quod convenit cum Virgiliana sententia : non *patictur* vinea falcem.— Vs. 44. « παρατρέψει λιβάδεσσιν. Malim scribere παραπρέψει ut est in schedis. Eleganter enim dicitur πρέπειν τῇ ἐσθῆτι. Scribo etiam πάρα disjunctim ut est in libro Fuketiano. Paulo post (Vs. 50) malim ὅρα εὔπηκτα θέμ. in imperativo. Est enim interpretatio versus Virgiliani *Aspice convexo, etc.* » *Vales.* Confert idem quod legitur infra in ipsa oratione κόσμου κητώεντος ὅρα φησὶ καὶ τῶν στοιχείων ἁπάντων χαράν. — Vss. 52. sqq. Vulgo leguntur sic :

Γηθόσυνον τ' αἰῶνος ἀπειρεσίου, λάσιον κῆρ.
εἴθε με γηραλέον ζῶντά τ' ἔχε νήδυμος ἰσχύς,
σὴν ἀρετὴν κελαδεῖν ἐφ' ὅσον δύναμίς γε παρείη...

quos, mutata interpunctione, emendavit Valesius. Fuk. cod. ζῶντά γε νήδυμος ἰσχύς· σὴν ἀρετὴν, etc. absque verbo ἔχε. « Porro monendus lector omnes hos Virgilii versus, tum in Fuk. cod., tum in schedis, non a capite scribi ; sed prima tantum cujusque versus vocabula modico spatio a præcedentibus sejungi. Quod ideo fit quia non continui recitantur hi versus, sed cum crebris interlocutionibus Constantini. » *Val.* Sed Valesii emendatio non idoneum loco remedium affert. Quid enim est hocce ἔχε quod Fuketiano cod. abest. Uno tantum mutato verbo versum restituimus. — Vs. 58. Rob. Stephanus qui hunc versum sic edidit pueri risum intelligebat ; alii matris risum significari volunt. — V. docti Benoist (Virg. Hachette) notam in hunc *Bucolic.* locum vide — : quem sensum potiorem habet Valesius : « In schedis Regiis, inquit, et in cod. Fuket. ita scribitur ἄρχεο μειδιῶν ὡς ἂν ὁρῶν κτλ. Ex quibus facillimum erat veram hujus loci scripturam restituere. Sic igitur emendo : ἄρχεο μειδιόωσαν ὁρῶν τὴν μητέρα κεδνὴν — γνωρίζειν. Qua quidem emendatione certius nihil. » — Vs. 60. « Verba Virgilii non recte accepit Constantinus, nec interpres græcus : sic enim intellexit, quasi dixisset Virgilius puero parentes non arrisisse, nec deum illi mensam, nec deam cubile impertivisse. Scilicet Constantinus versum illum Virgilii *Incipe parve puer : cui non risere parentes etc.* legendum putavit uno ductu absque ulla distinctione : incipe parve puer (tu) cui etc. » *Val.*

CCLXV. Eunap. *Vit. Philosoph.* 27 (49-50). Oraculum quoddam quod sibi in manu divinitus inscriptum fuisse aut credidit aut simulavit Ædesius, ut alios ad credendum id adduceret. Ad divinationem quamdam quæ fiebat per precem atque in somnis confugerat. Descenderat ad preces deus, et hexametris versibus oraculum ediderat, quando diductis ille palpebris, adhuc metu conterritus, datorum etiam memor (quippe inenarrabilis ille et cælicus versuum contextus, memoria dilapsus exciderat) puerum vocat, qui limpidam aquam, ad extergendam faciem et oculos adferret. Καὶ ὁ θεράπων πρὸς αὐτὸν ἔλεγεν· « Ἀλλ' ἡ ἀριστερά γε χεὶρ ἔξωθεν κατάπλεώς ἐστι γραμμάτων. » Καὶ ὃς εἶδε· καὶ τὸ πρᾶγμα θεῖον εἶναι συνεφρόνησε· καὶ προσκυνήσας τὴν ἑαυτοῦ χεῖρα, καὶ τὰ γεγραμμένα εὗρε, τὸν χρησμὸν ἐπὶ τῆς χειρὸς γεγραμμένον· ἔστι δὲ οὗτος· Δοιῶν κτλ.

CCLXVI. Suidas v. Ἰουλιανός. Martinus (præfat. in Julian. *Misopogonem* p. 30, Ἰουλιαν. αὐτοκρ. Τὰ Σωζόμενα, 1583) hoc oraculum putat unum esse cum altero quod apud eumdem Suidam legitur, sed ὕστερον πρότερον collocatum esse. Vid. *Anthol. Palat.* XIV, 148, Γηγενέων ποτέ. — Vs. 5. Ante Kuster. editt. ἐθέων.

CCLXVII. Marin. in *Procli vita*, XXVIII : (Πρόκλος) ἔδοξε... ἔτος ἄγων τετταρακοστὸν ὄναρ λέγειν αὐτὸς ἔπη τοιαῦτα· Ἔνθ' ὕπερ...

CCLXVIII. Marin. *ibid.* (V. orac. super.).... καὶ δευτέρου δὲ ἔτους ἀρξάμενος ἐπὶ τοῖς τετταράκοντα κεκραγὼς (ὁ Πρόκλος) ἐδόκει λέγειν ταῦτα· Ψυχή μοι κτλ.

CCLXIX. Apud Stobæum, *Eclog. physic.* I, 52, 42, ex incerto auctore ; locus hic poeticus inscriptus est χρησμός. — Vs. 1 ap. Canter. et in codd. corrupte habet καὶ ἀγεννηθέν ; Grotius in *Florileg.* p. 165, emendatum scripsit γῆ γεννηθέν ; Heeren. γαῖα γενηθέν. — Vs. 3. Cant. et codd. ἀλλὰ τὸ μὲν λυθέν ἐστι κενῆς, ἠδὲ πρὸς αἴθραν, Grotius ἀλλὰ τὸ μέν λυθέν ἐστι κενὴ κόνις, ἡ δὲ κτλ. — Vs. 4. Cant. nullo sensu μετήορος εἰς αἰθέρα πλοῦς. Codd. V. A. εἰς αἰθέρ' ἁπλοῦν ; versum restituit Grotius mutando αἰθέρ' ἐς ἁπλοῦν, male vertit *unicus æther.* Cf. Virg. *Æn.* VI, 746 sqq. : *purum* reliquit *Æthereum sensum, atque auraï simplicis ignem.* — Vs. 5 « Cant. Ἄλλο δ' ἐξ ἄλλου γεννώμενος ἠδ' ἀναβλάστων, refragante metro simul et sensu. Grot. pro ἄλλο restituit ἄλλος quod confirmant codd. V. A. E. Attamen vel sic, etsi versus bene procedit, hæreo in explicatione ; cum ἄλλος nihil habeat ad quod referri possit..... Equidem non dubito ἄλλο sanam esse lectionem subintellecto σῶμα, quod clare docet sequens ψυχοῦται. » *Heeren.* — Vs. 6. « καινοῖς codd. V. A. cum Grotio pro κενοῖς. » *Id.*

CCLXX. Cedren. *Hist. Compend.* part. II, 277-278, p. 556. Michaelem cognomine ebriosum cum tæderet reprehensionum Basilii quem ad imperium evexerat, in ejus locum sufficere voluit Basilicinum quemdam imperatoriæ celocis remigem. Πρόσεστι γὰρ αὐτῷ, ut dixit apud senatum, Πρῶτον μὲν κτλ.

CCLXXI. Zonar. *Annal.* III. et Cedren. *Hist. Compend.* part. II, 254, p. 513. : Ἀπεστάτησε δὲ ἐπ' αὐτοῦ (τοῦ Μιχαῆλος) καὶ πᾶσα ἡ Δαλματία· ἐφέρετο δὲ καὶ χρησμὸς παλαιὸς περὶ αὐτοῦ, ἔχων οὕτως· Ἀρχὴ κτλ.

CCLXXII. Nicetas, in *Annal. Joan. Comn.* 11 ; Ὑετοῦ δὲ κατενεχθέντος ῥαγδαίου, καὶ τῆς κοιλάδος καταρρύτου γενομένης, ἐφ' ἧς ἐστρατοπέδευτο, ἥ τε βασιλέως κλίνη μετεφέρετο πρὸς τὸ κατερρευσαν ὕδατος μέρος· καὶ αὐτὸς ἦν ἐπὶ στόματος ἔχων τὸ φάσκον οὕτω χρησμῴδημα· Τόποις κτλ. Οἱ δὲ τὰς τῶν βασιλέων διαδοχὰς καὶ μεταθέσεις φιλοκρινοῦντες, καὶ τοῦτο πέρας εἰληφέναι ἔλεγον· Ὦ πῶς κτλ. πῇ μὲν ἐς τὰ μέλανα καὶ σίζοντα σιδήρια τό παλαίφατον τοῦτο λόγιον ἀφορᾶν ἰσχυριζόμενοι, δι' ὧν ὁ καυτὴρ τῇ χειρὶ τοῦ βασιλέως ἐπενήνεκται, πῇ δ' ἐς τὸ τῶν βουνῶν προσώνυμον ἐφ' ὧν ἐκεῖνος κατεσκηνώκει τὸ προφοίβασμα ἀπολύοντες. (... φάραγγι, καθ' ἣν ὄρη δικόρυμβα... ἅπερ λόγος αἱρεῖ Κοράκων φωλεοὺς κικλήσκεσθαι.....)

CCLXXIII. Nicetas, in *Annal. Manuel. Comneni* VII, 1, 7. Manuel octo et triginta annos regnavit (1143-1180) quam annorum summam denotat postrema in Μανουὴλ syllaba : — Πρὸς ἥν, οἶμαι, παράτασιν τῆς ἀρχῆς, καὶ τὸ παλαίτατον ἐκεῖνο λόγιον ἀφορᾶν, ὃ διέξεισιν οὑτωσί· ἀλλ' ὑστάτη κτλ.

CCLXXIV. Nicetas Choniat. in *Annal. Andronic. Comnen.* II, 13, sub fin. : Περὶ δ' Ἀνδρονίκου καὶ ἕτεροι τὸ μέλλον αὐτῷ προφοιβάζοντες ἰαμβεῖοι στίχοι βίβλοις ἐμφέρονται, καὶ στόμασι πολλῶν περιᾴδονται· σὺν ἄλλοις δὲ καὶ οὗτοί εἰσιν· Αἴφνης κτλ. — Vs. 1. Πλήρη καὶ πότου τόπον τὸ Οἴναιον ὑπεμφαίνουσιν, ὡς δηλοῖ καὶ τὸ τῆς χώρας προσώνυμον, ἐξ οὗπερ Ἀνδρόνικος ἀπάρας... πρὸς Κωνσταντινούπολιν παρεγένετο.

CCLXXV. Id. *ibid.* II, 13 : Purgatione exhausta sero sub occasum solis, nonnihil redundantium in venis humorum egessit. Itaque cum amici dixissent, vetus illud oraculum ad eum pertinere, Δρεπανηφόρε κτλ. arridens, omnino eos falli respondit.

CCLXXVI. Id. *Annal. Isaac. Angel.* I, 1. : Ἰσαάκιος ὁ Ἄγγελος... τῷ τοῦ Ἁγιοχριστοφορίτου αἵματι, ὡς εἰπεῖν, τὴν βασιλείαν ὠνησάμενος, ἐκ τοῦ μεγάλου παλατίου εἰς τὰ ἐν Βλαχέρναις ἀφικνεῖται ἀνάκτορα, καὶ ἑαυτὸν οὐκ ὀρθῶς ἕλκων τὰ ἔπη, καὶ ἀνὰ στόμα φέρων διὰ παντὸς, ἃ περὶ τοῦ βοοσχήμονος βασιλέως ἐκπεφώνηται, καὶ διεξίασιν οὑτωσί· Τὸ σχῆμα κτλ. — Βοοσχήμων lexicis et *Thesauro* ipso deest.

CCLXXVII, 1. Ex Aristophane in *Pace*, v. 1063 sqq. ed. Brunck. « Ibi Bacidis præcipue deridentur imitatores, unde illud εἰ γὰρ μὴ Νύμφαι γε κτλ. Bacis enim Nympharum instigatione canere se jactabat, vocatus ideo a Pausania (X, XII, 11) κατάσχετος ἀνὴρ ἐκ Νυμφῶν. » *Alex.* Deridentur quoque μάντεις qui, ut Hierocles a quo afferuntur ista oracula, profitentur nihil ad se pertinere nisi quæ dixit sibylla. — Vs. 3. « ἀλωπεκιδεῦσι. Sic bini codd. et priscæ editt. recte. Nescio unde in recentiores venerit ἀλωπεκίδεσσι. » *Br.* — Vs. 13. ἀκαλανθίς, εἶδος ὀρνέου, ἢ κύων, παρὰ τὸ αἰκάλλειν ἴσως τοὺς γνωρίμους, ὑλάκτειν δὲ τοὺς ξένους. *Suidas.*

CCLXXVIII, 2. Ex Aristoph. *Avib.* v. 967 sqq. ed. Brunck. Inducitur persona nomine Χρησμολόγος, sub qua « videtur comicus simul Bacidis (ὡς ἐστὶν, ait, Βακίδος χρησμὸς ἄντικρυς λέγων εἰς τὰς Νεφελοκοκκυγίας) parodiam facere, simul Homeri, cujus est cantilena Κάμινος hoc initio : εἰ μὲν δώσετε μισθὸν, ἀείσω, ὦ κεραμῆες..., ἣν δ' ἐπ' ἀναιδείην τρεφθέντες, κτλ. » *Alex.* — Vs. 8. αἰετὸς ἐν νεφελ. Innuitur oraculum Atheniensibus datum quod a scholiasta Aristoph. servatum vid. sub n. 246, Εὐδαιμον πτολίεθρον... Verba αἰετὸς ἐν νεφ. sic. explicat schol. : Βασιλεὺς μέγας ὑπερέξεις ἁπάντων, ὥσπερ ἀετὸς τῶν ὀρνέων, (V. infr. 13, vs. 2) additque : τούτου δὲ τοῦ χρησμοῦ οὐ μόνον ἐνταῦθα, ἀλλὰ καὶ ἐν Ὄρνισι (v. 979) καὶ Δαιταλεῦσι μέμνηται (Fragm. XXVIII, edit. G. Dind.). Ceterum jam inde antiquitus proverbio dictum est ἀετὸς ἐν νεφέλαις ; vario sensu ἐπὶ τῶν δυσαλώτων, ut ap. Suid. et Zenob. II, 50, sive de re, quæ longe ceteris antecellit, ut ap. schol. supra citatum, etc.

CCLXXIX. 3. *Ibid.* v. 983, sqq. Justa cavillatione Fatidici (Χρησμολόγου) oraculis hoc oraculum opponit Pisthetærus, quod semet ipsum sibi ex Apollinis ipsius vaticiniis descripsisse affirmat. — Vs. 5. Χρησμολόγος ὁ Λάμπων. Schol. Ὁ δὲ Διοπείθης νῦν μὲν ὡς χρησμολόγος, ἑτέρωθι δὲ ὡς κυλλὸς καὶ δωροδόκος. *Idem.*

CCLXXX. 4. Aristoph. in *Equit.* v. 197 sqq. — Vs. 1. Βυρσαίετος, τὸν Κλέωντα λέγει, *Schol.* —Vs. 2. δράκοντα, τὸν ἀλλᾶντα, *id.*; κοάλεμον, ματαιόφρονα, *Suid.*; αἱματοπώτην. Epitheton hoc optime convenit et Draconi qui αἱμαποτεῖ, ut dicit schol., et botellis qui sanguine implentur. — Vs. 3. Παφλαγόνων : innuitur Cleon qui Paphlago erat.

CCLXXXI. 5. « Ex Aristoph. *Equit.* v. 1015 sqq. [ed. Brunck.] Initium oraculorum frequens hoc fuisse videtur.... Nec dubitamus totum hemistichium φράζευ, Ἐρεχθείδη, Bacidis esse vel pseudo-Bacidis sæpius sic Atheniensibus adulantis. » *Alex.* Vid. seq. orac. et nn. 283-4; 289, etc. — Vs. 5. Alex. ὁρᾷς, cett. ὁρᾷ. Schol. κἂν μὴ ποιήσῃ ταῦτα ὁ κύων, ἀπολεῖται.

CCLXXXII. 6. Ap. eumdem, *ib.* v. 1030 sqq. Deridentur sub Cleonis et insiciarii cujusdam personis oracula plerumque ficta, quibus ad decipiendum populum abuti solebant plebicolæ. — Vs. 5. τὰς νήσους, insulas quæ vectigal Atheniensibus pendebant.

CCLXXXIII. 7. *Ibid.* v. 1037 sqq.—Vs. 2. Κώνωψι, τοῖς ῥήτορσιν. *Schol.* — Vs. 4. « Alludit ad oraculum Atheniensibus tempore Persici belli datum, quod refert Herodotus VII, 141, unde receptum est in *Anthol. Palat.* XIV, 93. » Citat etiam schol. Aristoph. sex hujus oraculi versus : Τεῖχος Τριτογενεῖ ξύλινον κτλ.

CCLXXXIV. 8. *Ibid.* v. 1051 sqq. Populum alloquitur Cleon qui sub nomine ἱέρακος semet ipsum designat. Lacedæmoniorum corvi trecenti sunt captivi quos ceperat Demosthenes in Siciliam proficiscens, adduxeratque Cleon. *Schol.*

CCLXXXV. 9. *Ibid.* v. 1055 sqq. Loquitur isiciarius. — Vs. 1. Τοῦτο τὸ ἔργον, id est captura Lacedæmoniorum, Sphacteria in insula, quæ Demostheni debebatur, quam sibi arrogabat Cleon. — Vss. 2-3. Vid. schol.

CCLXXXVI. 10. « *Ibid.* v. 1067 sq. Ludit poeta ambages verborum et tautologias et battologias, quæ in Bacidis oraculis, aliisque ad eorum instar confictis, crebræ videntur occurrisse, quarum etiam exempla in nostris Sibyllinis haud rara sunt. » *Alex.* Innuitur oraculum quod fuisse vere datum videtur, quodque a scholiasta Aristoph. in hunc versum citatur :

Ἔστι Πύλος πρὸ Πύλοιο, Πύλος γε μέν ἐστι καὶ ἄλλη. ἔστι καὶ ἄλλος ap. Plutarch. (*De vitando Ære alieno*, V) qui et ipse παρῳδίᾳ lusit in fœneratorem :

ἔστι τόκος πρὸ τόκοιο, τόκος γε μέν ἐστι καὶ ἄλλος.

CCLXXXVII. 11. *Ibid.* v. 1067 sq. Hæc isiciarius. Schol. : ἀπὸ δὲ τῶν ζώων διαβάλλει τὸν Κλέωνα, ὡς ἀναιδῆ καὶ πανοῦργον. — Vs. 2. Affert idem schol. proverbium hocce :

πόλλ' οἶδ' ἀλώπηξ, ἀλλ' ἐχῖνος ἓν μέγα,

et hocce alterum de vocis λαίθαργος sensu :

σαίνεις δάκνουσα καὶ κύων λαίθαργος εἶ.

Hoc distichon oraculi Apollinis παρῳδία esse videtur, quod isiciarius tribuerit Loxiæ (1072) : ταύτας (ναῦς) ἀπαυδᾷ μὴ διδόναι σ' ὁ Λοξίας... Vid. seq. orac.

CCLXXXVIII. 12. *Ibid.* v. 1080 sq. — Schol. Κυλλήνη πόλις ἐστὶ τῆς Ἀρκαδίας, Cavillatio est in Cleontem qui venalis semper esse habebatur; « Cave Cyllenen », id est vita κυλλὴν χεῖρα, cavam, semper apertam ut accipiat, manum Cleontis. Verborum lusus frequentior diversa ratione ut in scenis comicis sic etiam in oraculis. Vid. in Aristoph. fabula quod sequitur : « Hujus (Cleontis) manum finxit esse merito, quia dicere hicce solet : Injice in cyllen. i. e. in cavam manum. »

CCLXXXIX. 13. vs. 2. *Ibid.* v. 1085 sq. Innuitur, si scholiastæ credas, oraculum quod vere Atheniensibus datum est, ὡς ἄρα δέοι αὐτοὺς τοσοῦτον διενεγκεῖν τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, ὅσον ἀετὸς τῶν πτηνῶν, i. e. Atheniensibus tantum præstandum ceteris hominibus quantum præstat avibus aquila.

CCXC. 14. *Ibid.* v. 1090 sq. Schol. : Ἴσως αἰνίττεται τοὺς δοθέντας Μυσκέλῳ καὶ Ἀρχίᾳ, τῷ μὲν Κρότωνα, τῷ δὲ Συρακούσας κτίζειν μέλλουσι καὶ φήμην ἀγαθὴν λαβεῖν αἰτουμένοις, οὕτως ἔχοντας χρησμούς· χώρας καὶ πόλεως κτλ. Vid. supr. n° 37.

CCXCI. Phlegont. *De Mirabilibus*, 31, ex Hierone Ephesio sive Alexandrino has ineptias petiit, de quo aliunde non magis constat ad quæ Locrorum Ætolorumque historiæ facta id pertineat, quod omnino, ut oraculum ipsum, ficticium esse videtur : unde satis apparet cujuscunque modi vaticinia fabricari solere, uti libebat auctoribus, quæ vel commenticiis fabulis insererentur. Fingitur ab isto, quisquis est, Hierone, seu, ut mavult Meursius, Herone, hoc oraculum editum fuisse a pueri capite, quem pater, Polycritus nomine, genti ætolæ præfectus, jam pridem mortuus, cum revixisset, infantem qui suus esse putabatur, arreptum discerptumque voraverat. Sciendum autem hunc puerum matre Locride, binis pudendis, masculino et feminino omnino monstrosum natum esse post patris mortem. Unde Locris et Ætolis curæ multæ, multæ de prodigii significatione sententiæ; unde hoc tam miro modo editum oraculum. — Vs. 10. ἀναπαύλη τις Bast., οὐδ' ἄρ' ἀνάβλησις. Schæfer. ex *Iliad.* B', 380. — Vs. 11. φονικαὶ Franz., φόνιαι cett. ex Xylandro. — Vs. 12. αἴθρη Xyland., quod male cum μέλας quadrat. — Vs. 13. δρωγεν (?) Xyland., correxit Meursius. — Vs. 20. Vulg. νώνυμόν τε, e cod. rescribendum esse docuit Bastius ὠνυμνόν τε. — Vs. 23. Mallet Franzius ἄκλειστα, ut sensus esset *membra juncturis soluta;* nihil tamen mutavit quod μέλε' ἄκριτα sunt *membra hinc et illinc dispersa*, sensu probando. Subjicit Hieron aut Phlegon : Ἀκούσαντες δὲ οἱ Αἰτωλοὶ τοῦ χρησμοῦ γυναῖκας μὲν καὶ τὰ νήπια τέκνα τούς τε ὑπεργήρως ὑπεξέθεντο οὗ ἕκαστος ἐδύνατο, αὐτοὶ δὲ ἔμενον καραδοκοῦντες τὸ ἐσόμενον. Καὶ συνέβη τῷ ἑξῆς ἔτει Αἰτωλοῖς καὶ Ἀκαρνᾶσι συστῆναι πόλεμον καὶ φθορὰν πολλὴν ἑκατέρων γενέσθαι. Ceterum vide totam narrationem in *Fragm. hist. græc.* t. III, p. 611 sq. ed. Carl. Müller. Bibl. græc. A.-F. Didot.

CCXCII. Ex Antisthene philosopho peripatetico Phlegon. *Mirab.* III, 32. Ex Meursio Franzius existimat a Phlegonte erratum esse de auctore, quem cum alio Antisthene Rhodio, historico, confudisse videtur. « Quæ de Buplago referuntur et horum similia, plane figmentum esse cur quis credat, causæ sunt satis justæ. » *Xyl.* In pugna apud Thermopylas, unde victus Antiochus aufugerat, fortiter præliatus ceciderat Buplagus quidam syrus qui magno in pretio apud regem fuerat. Romani cum spolia omnia tollerent, media die hic e mortuis surrexit et in eorum castra advenit atque hos versus exili voce pronunciavit. Παῦσαι σκυλεύων.... — Vs. 3. μηνύει. Xyland. nullo fere sensu.

CCXCIII. Phlegont. *Mirab.* III, 32. Vide præcedens oraculum. Hocce est quasi Naupacti in Ætolia redditum, quo Romani post Antiochi cladem, venerant. Ibi, in communi Græcorum templo, sacrificia publica et primitiæ de more adornata erant. Quæ dum celebrarentur, dux (στρατηγὸς) Publius, insania correptus, multa divino animi instinctu pronunciavit, quædam versibus, alia soluta oratione. Versus hi sunt : Ὦ πατρίς, οἷόν σοι... — Vs. 4. « Θρινακίην, Siciliam nimirum. Nam tametsi pervulgatum est eam insulam a tribus nobilibus promontoriis dictam esse Trinacriam : tamen et apud Suidam Θρίναξ, Sicilia, ut puto, dicta a ventilabro, cujus in tanta fertilitate in insula plurimus usus fuit ; ne quid de falce dicam ». *Xyl.* Θρίναξ est furca tricornis, unde insulæ triplici acumine conformatæ nomen.

CCXCIV. Apud eumdem, *ibid.* Fingitur ab eodem Publio duce pronuntiatum oraculum hoc versibus, postquam nonnulla priori carmini soluta oratione subjecisset. — Vs. 1. Conf. Franzius Virg. *Æn.* IV, 134 sq. : Ostroque insignis et auro — stat sonipes ac frena ferox spumantia mandit, et Homer. *Iliad.* E', 358 sq. — Vs. 9. Vulg. ὅς οὐ, perperam, correxit C. Müller. — Vs. 10. Vulgo πυρπολαθήσει, rectam scripturam vidit Bastius.

CCXCV. Apud eumdem, *ibid.* Publius iste insania correptus, postquam superiora edixerat, quercum quamdam conscendit, prænuntiansque se hoc die a lupo voratum iri, jussit multitudinem discedere, neque adventantem impedire lupum. Quem cum vidit Publius, e quercu descendit, et supinus concidit. Lupus autem eum voravit, præter caput, et montem petiit. Porro turba accedente, et reliquias sepelire parante, caput humi jacens hoc carmen pronunciavit : Μὴ ψαῦ' ἡμετέρην... Reliqua vide in *Fragm. hist. græc.* à Müllero collectis, Bibl. gr. A.-F. Didot.

CCXCVI. 1. Lucian. *De morte Peregrini* 30. Oraculum fictum sub Bacidis nomine in irrisionem Cynicorum. — Vs. 1. Πολυώνυμος, sibi varia indiderat nomina Peregrinus, ut v. c. Protea, etc. — V. infr. Orac. n. 297 Ἀλλ' ὁπόταν Πρωτεύς... — Vss. 2. sqq. Peregrinus pollicitus erat se proximis Olympiorum ludis ipsum crematurum. — Vss. 8 et 9. Vid. Lucian. *ibid.* 14. — Huic oraculo subjicit orator dicax infestusque Cynicorum exagitator : Τί ὑμῖν δοκεῖ, ἄνδρες; ἆρα φαυλότερος χρησμολόγος ὁ Βάκις τῆς Σιβύλλης εἶναι; ὥστε ὥρα τοῖς θαυμασιοῖς τούτοις ὁμιληταῖς τοῦ Πρωτέως περισκοπεῖν ἔνθα ἑαυτοὺς ἐξαερώσουσι· τοῦτο γὰρ τὴν καῦσιν καλοῦσιν.

CCXCVII. 2. Lucian. *ibid.* 29. Oraculum fictum, sibyllæ nescio cui addictum. « Lucianus ad Aristophanis exemplum parodiis sibyllinis non semel usus est; sed videtur non tam ad Sibyllina antiqua respexisse quam ad recentiora, quæ tum pullulabant, christiana scilicet nostra. Minime enim dubium, quin, amico suo Celso assentiens, Christianos, ut sibyllistas, traducere voluerit. » *Alex.* « Insultant hi versus ridiculo simul et immani fato Peregrini philosophi cynici, qui et Proteus ludibrii causa vocabatur ; ridendus ne magis an miserandus, quum stulta gloriæ insolentis cupidine inter Olympiorum ludorum spectacula vivum se coram populo cremandum dedisset. » *Idem.*

CCXCVIII. 3. Lucian. XXXII, *Alexand.* seu *Pseudomant.* 11, Sæpe in sibyllinis oraculis propria describuntur nomina ex litterarum significatione numerali. Hic habes primam monadem, 1 = Α

tres decadas, 10 × 3 = 30 = Λ

quinque monadas 5 = Ε

viginti tripl. num. 20 × 3 = 60 = Ξ

unde fit ΑΛΕΞ, cui summæ subjicitur ἀνδρός, quæ quatuor syllabis idem quod Ἀλεξητὴρ ἀνὴρ valent, id est *vir auxiliator*. « Non inepte traducitur falsus vates Alexander Abonitichites, qui sub imperatoribus romanis vixit, ὑπ' Αὐσονίοισι ad Ἀβώνου τεῖχος, urbem Euxini, quam Τύρσιν vocat poeta : τύρσις enim antiqua dialecto πύργος est seu τεῖχος. Hic autem similitudine nominis cum Alexandro magno, et numeris

litterarum, et quatuor nominis syllabis designatur prorsus ad sibyllinorum morem. Sic enim ibi passim, ad indicandum principis cujusque nomen, litterarum μονάδες et δεκάδες numeratæ inveniuntur, præsertim libri V initio et in ultimis quatuor libris. Pariter etiam ab auctore libri XII, vs. 270 sq., Alexander Severus designatur, etc. » *Alex.*

CCXCIX. 4. Lucian. *ibid.* 11. Confictum, ut apparet, ab ipso circulatore oraculum. — Vs. 2. Falsi vatis sectator erat iste Podalirius.

CCC. Lucian. *ibid.* 24, ad quem δρόμος καὶ ὠθισμὸς ἁπανταχόθεν ἐγίγνετο καὶ θυσίαι καὶ ἀναθήματα, καὶ διπλάσια τῷ προφήτῃ καὶ μαθητῇ τοῦ θεοῦ. Καὶ γὰρ αὖ καὶ οὗτος ἐξέπεσεν ὁ χρησμός· Τιέμεναι κτλ.

CCCI. Lucian. *ibid.* 25 : Περὶ δὲ Ἐπικούρου καὶ τοιοῦτόν τινα χρησμὸν ἀπεφθέγξατο (ὁ Ἀλέξανδρος οὗτος)· ἐρομένου γάρ τινος τί πράττει ἐν Ἅδου ὁ Ἐπίκουρος, Μολυβδίνας ἔφη κτλ. In cœno jacere supplicium est impiorum. Vid. Platon. *Phædon.* p. 69 C. qui sumpsit hanc sententiam ex Orpheo (edit. God. Hermann. Frag. 21) dicente ab iis qui non initiati sunt has solvi pœnas : ὅστις δ' ἡμῶν ἀτέλεστος, ὥσπερ ἐν βορβόρῳ κείσεται ἐν Ἅδου. Cf. Lactant. VII. 7.

CCCII. Lucian. *ibid.* 27. : Ἐθελήσας δὲ (ὁ Ἀλέξανδρος ἐκεῖνος) καὶ μειζόνως ἐκπλῆξαι τὸ πλῆθος, ὑπέσχετο καὶ λαλοῦντα παρέξειν τὸν θεόν, αὐτὸν ἄνευ ὑποφήτου χρησμῳδοῦντα... Ἐκαλοῦντο δὲ οἱ χρησμοὶ οὗτοι αὐτόφωνοι, καὶ οὐ πᾶσιν ἐδίδοντο οὐδὲ ἀνέδην, ἀλλὰ τοῖς εὐπαρύφοις καὶ πλουσίοις καὶ μεγαλοδώροις. Ὁ γοῦν Σευηριανῷ δοθεὶς ὑπὲρ τῆς ἐς Ἀρμενίαν εἰσόδου τῶν αὐτοφώνων καὶ αὐτὸς ἦν· προτρέπων γὰρ αὐτὸν ἐπὶ τὴν εἰσβολὴν οὕτως ἔφη· Πάρθους κτλ. — Gallus ille dux Rom. exercitus, in hac expeditione apud Parthos, fame interiit. Vid. Lucian. ipsum, *Quomodo scribenda sit hist.* 21.

CCCIII. Lucian. *ibid.* 27. Vid. supr. *Orac.* n. 302. Πάρθους Ἀρμ. κτλ.

CCCIV. Lucian. *ibid.* 28 : Πολλάκις τοῖς μὲν νοσοῦσιν πρὸ τῆς τελευτῆς ὑγίειαν ἐπηγγέλλετο, ἀποθανόντων δὲ χρησμὸς ἄλλος ἕτοιμος ἦν παλινῳδῶν : Μηκέτι κτλ.

CCCV. Lucian. *ibid.* 29 : Εἰδὼς δὲ τοὺς ἐν Κλάρῳ καὶ Διδύμοις καὶ Μαλλῷ καὶ αὐτοὺς εὐδοκιμοῦντας ἐπὶ τῇ ὁμοίᾳ μαντικῇ ταύτῃ φίλους αὐτοὺς ἐποιεῖτο, πολλοὺς τῶν προσιόντων πέμπων ἐπ' αὐτοὺς λέγων· Εἰς Κλάρον κτλ.

CCCVI. Lucian. *ibid.* 33 : (Ῥουτιλλιανῷ) πυνθανομένῳ..... ὑπὲρ τοῦ παιδὸς ἐκ προτέρας γυναικός, παιδείας ὥραν ἔχοντος, ὅντινα προστήσεται τὸν διδάσκαλον τῶν μαθημάτων αὐτοῦ, ἔφη· Πυθαγόρην κτλ. De hoc Rutiliano, superstitioso, alioquin bono viro, vide Lucian. *ibid.* 30, et, eodem, ut videtur, Alexandri istius genero, *ibid.* 4.

CCCVII. Lucian. *ibid.* 34 : Αὖθις δὲ πυνθανομένῳ αὐτῷ (Ῥουτιλλιανῷ) τὴν τίνος ψυχὴν αὐτὸς διεδέξατο, ἔφη· Πρῶτον κτλ.

CCCVIII. Lucian. *ibid.* 35 : Καὶ οὗτος ὁ χρησμὸς τῶν αὐτοφώνων ἦν. Ἐρομένῳ δὲ αὐτῷ (Ῥουτιλλιανῷ) ποτε καὶ περὶ γάμου ῥητῶς ἔφη· Γῆμον κτλ. Διεδεδώκει δὲ πάλαι λόγον ὡς τῆς θυγατρὸς, ἣν εἶχεν, ἐκ Σελήνης αὐτῷ γενομένης.....

CCCIX. Lucian. *ibid.* 36. : Ἕνα δέ τινα χρησμὸν αὐτόφωνον καὶ αὐτὸν, εἰς ἅπαντα τὰ ἔθνη ἐν τῷ λοιμῷ διεπέμψατο· ἦν δὲ τὸ ἔπος ἕν· Φοῖβος κτλ. Καὶ τοῦτο ἦν ἰδεῖν τὸ ἔπος πανταχοῦ ἐπὶ τῶν πυλώνων γεγραμμένον ὡς τοῦ λοιμοῦ ἀλεξιφάρμακον. Τὸ δ' ἐς τοὐναντίον τοῖς πλείστοις προὐχώρει· κατὰ γάρ τινα τύχην αὗται μάλιστα αἱ οἰκίαι ἐκενώθησαν, αἷς τὸ ἔπος ἐπεγέγραπτο.

CCCX. Lucian. *ibid.* 40. Responsum hoc est quibusdam μωροσόφοις falsum vatem interrogantibus, utrum Pythagoræ animam haberet, quasi oraculum a dracone qui simulabatur, dicto rege Glycone, datum, quem in circulatoriis præstigiis suis adhibebat iste Alexander.

CCCXI. Lucian. *ibid.* 43. Id oraculum Tianensi Sacerdoti dedit, cum Lepido sodalem esse sciret, qui Epicureus erat. Vehementer enim falsus ille vates Epicurum metuebat. Vid. or. seq. n. 312.

CCCXII. Lucian. *ibid.* 47 : Εὑρὼν γὰρ (ὁ Ἀλέξανδρος) τὰς Ἐπικούρου κυρίας Δόξας..... κομίσας ἐς τὴν ἀγορὰν μέσην ἔκαυσεν..... καὶ τὴν σποδὸν ἐς τὴν θάλατταν ἐξέβαλεν ἔτι καὶ χρησμὸν ἐπιφθεγξάμενος· Πυρπολέειν κτλ.

CCCXIII. Lucian. *ibid.* 48. Oraculum fictum ab Alexandro falso vate missum, ὅτε ὁ θεὸς Μαρκὸς ἤδη τοῖς Μαρκομάνοις καὶ Κουάδοις συνεπλέκετο. Ἠξίου δ' ὁ χρησμὸς δύο λέοντας ἐμβληθῆναι ζῶντας ἐς τὸν Ἴστρον μετὰ πολλῶν ἀρωμάτων καὶ θυσιῶν μεγαλοπρεπῶν. Ἄμεινον δὲ αὐτὸν εἰπεῖν τὸν χρησμόν.

CCCXIV. Lucian. *ibid.* 25. Querenti cuidam ventriculi dolores, cum comedendum imperare vellet suillum pedem cum malva paratum (ὕειον πόδα μετὰ μαλάχης ἐσκευασμένον), sic dixit : Μάλβακα κτλ. — *Thesaurus* s. v. σιπυδνῷ habet μάλθακα.

CCCXV. Lucian. *ibid.* 53, (Νεανίσκῳ ὅς) ἐρωτηθεὶς ἐφ' ὅ τι ἧκε θεραπείαν, ἔφη αἰτήσων πρὸς ὀδύνην πλευροῦ ὑπέγραψεν· Κυτμίδα κτλ. De cytmide vid. *ibid.* 22 Μάλιστα δὲ ηὐδοκίμουν παρ' αὐτῷ (Ἀλεξάνδρῳ) αἱ κυτμίδες, ἀκόπου τι ὄνομα πεπλασμένον, ἐκ λίπους αἰγείου συντεθειμένου.

CCCXVI. Lucian. *ibid.* 50 : Ἐνίοτε δὲ μήτε ἐρομένου τινὸς μήτε πεμφθέντος, ἀλλ' οὐδὲ ὅλως ὄντος, (ὁ Ἀλέξανδρος) ἐχρησμῴδει πρὸς ἔκπληξιν τῶν ἀνοήτων, οἷον καὶ τοῦτο· Δίζεαι κτλ.

CCCXVII. Lucian. *ibid.* 54 : ἐμίσει (με), καὶ ἔχθιστον ἡγεῖτο (ὁ Ἀλέξανδρος), καί ποτε περὶ ἐμοῦ (Λουκιανοῦ) ἐρομένῳ τῷ Ῥουτιλλιανῷ ἔφη· Νυκτιπλ...

CCCXVIII. Apud Xenophontem in *Ephesiacis* I, vi Anthia et Habrocoma qui mutuo amore deperibant amboque pari morbo correpti, in discrimine versabantur, ut qui malum enarrare non possent. Tandem mittunt utriusque parentes qui deum consulerent morbi causam remediumque sciscitantes. Non longe distat Colophonii Apollinis fanum... Hi exorant deum, qui ab utriusque parentibus missi fuerant, ut vera redderet oracula, venerant autem idem rogatum. Commune utrisque versibus edidit oraculum

deus hocce : Τίπτε ποθεῖτε... — Vs. 5. Cod. Florent. δεινὰ δέ. — Ἴσσιδι.

CCCXIX. Heliod. *Æthiop*. II, 26. Calasiri redditum oraculum est, ut ipse narrat : Ἐπεὶ δ' εἰσελθὼν προσεκύνουν καί τι καὶ κατ' ἐμαυτὸν ηὐχόμην, ἀνεφθέγξατο ἡ Πυθία τοίαδε. — Vs. 1. Cf. Burdelotius de hoc loco Rutil. Numat. *Itiner*. lib. 4 : Quin et fecundas tibi conferat Africa messes.

CCCXX. Oraculum, ut fingit Heliodorus, de Chariclea et Theagene a Pythia datum. (*Æthiop*. II, 35.)

CCCXXI. Heliod. *Æthiop*. VIII, 11. — κούρη ambiguo sensu, utpote quo significatur et Chariclea et Proserpina, sicut per Αἰθιόπων γαῖαν inferos dixisse videtur, τὴν τῶν καταχθονίων γῆν.

CCCXXIII. Heliod. *Æthiop*. VIII, 11. Cf. IV, 8. Pantarbe gemma est quæ annuli palæ inclusa gerebatur, cuique ut et aliis lapillis arcendi ignis virtutem tribuere veteres. De qua miraculosas vide narrationes apud Philostratum p. 133. Lapis hic esse creditur quem hodie hydrophanem appellant.

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ, ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ

1, I. ΗΣΙΟΔΟΥ.

Α. « Θαῦμά μ' ἔχει κατὰ θυμόν, ὅσους ἐρινειὸς [ὀλύνθους
οὗτος ἔχει, μικρός περ ἐών· εἴποις ἂν ἀριθμόν; »
Β. « Μύριοί εἰσιν ἀριθμόν, ἀτὰρ μέτρον γε μέδιμ- [νος·
εἷς δὲ περισσεύει, τὸν ἐπελθέμεν οὐκ ἂν δύναιο. »
Ὣς φάτο· καί σφιν ἀριθμὸς ἐτήτυμος εἴδετο μέτρου·
καὶ τότε δὴ Κάλχανθ' ὕπνος θανάτοιο κάλυψε.

2, II. ΕΥΚΛΕΙΔΟΥ.

Ἡμίονος καὶ ὄνος φορέουσαι σῖτον ἔβαινον·
αὐτὰρ ὄνος στενάχιζεν ἐπ' ἄχθεϊ φόρτου ἑοῖο·
τὴν δὲ βαρυστενάχουσαν ἰδοῦσ' ἐρέεινεν ἐκείνη·
« Μῆτερ, τί κλαίουσ' ὀλοφύρεαι, ἠΰτε κούρη;
εἰ μέτρον ἕν μοι δοίης, διπλάσιον σέθεν ἦρα·
εἰ δὲ ἓν ἀντιλάβοις, πάντως ἰσότητα φυλάξεις. »
Εἰπὲ τὸ μέτρον, ἄριστε γεωμετρίης ἐπίστορ.

3, III. ΔΙΟΦΑΝΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΩΣ (?).

Ὀκταδράχμους καὶ πενταδράχμους χοέας τις ἔμιξε,
τοῖς προπόλοις ποιεῖν χρηστὸν ἐπιστάμενος·
καὶ τιμὴν ἀπέδωκεν ὑπὲρ πάντων τετράγωνον
τὰς ἐπιταχθείσας δειξάμενον μονάδας,

PROBLEMATA, ÆNIGMATA

PROBLEMATA

1, I. HESIODI.

A. « Admiratio me tenet animo, quot caprificus [grossos
hæc habeat, etsi parva sit; diceres numerum? »
B. « Plurimæ sunt numero, sed mensura sane me- [dimnus :
unus autem superest, quem assequi non possis. »
Sic ait, et illi numerus verus visus est mensuræ;
et tunc sane Calchantem somnus mortis involvit.

2, II. EUCLIDIS.

Mula et asina ferentes triticum ibant :
asina autem gemebat super pondere oneris sui;
quam graviter-gementem cum vidisset, interro- [gavit illa :
« Mater, quid flens lamentaris, sicut puella?
si mensuram unam mihi dedisses, duplicem quam [tu suscepissem;
sin autem unam vicissim acceperis, omnino æqua- [litatem servabis. »
Dic mensuram, o tu optime geometriæ sciens.

3, III. DIOPHANTI ALEXANDRINI (?).

Octo-drachmis *empti* et quinque-drachmis *vini* [congios aliquis miscuit,
famulis facere bonum *vinum* doctus :
et pretium dedit pro omnibus quadratum *nume- [rum*
coordinatas monstrantem unitates,

PROBLEMATA

1. HESIODI.

Calchas. Dic mihi (nam nostram tenet admiratio [mentem),
quot numero grossos parva hæc habeat ca- [prificus.
Mopsus. Mille tibi decies numerus, mensura medim- [nus,
unus adhuc superat, quem non compren- [dere possis.
Dixit : et inventus numerus mensuraque [certa est.
At tunc Calchantem subito mors occupat [atra.

STRAB. ED. DIDOT.

2. EUCLIDIS GEOMETRICUM.

Mula et asella via consortes vina ferebant :
pondere pressa suo cum suspiraret asella,
mærentem blandis interrogat altera verbis :
Mater, quid teneræ ploras ita more puellæ?
Ipsa duplum portabo, cadum mihi si dabis unum;
unum si reddam tibi, jam servabitur æquum.
Tu mihi dic quantum tulerint in pulvere mensor.

H. GROT.

3. DIOPHANTI (?).

Drachmarum quinque et drachmarum miscuit octo
quis choeas, famulis vina bibenda suis.
Pro cunctis pretium, numerum præbens tetragonum,
qui præfinitas suscipiens monadas

καὶ ποιοῦντα πάλιν ἕτερον σφαῖρον τετράγωνον
κτησάμενον πλευρὰν σύνθεμα τῶν χοέων·
ὥστε διάστειλον τοὺς ὀκταδράχμους, πόσοι ἦσαν,
καὶ πάλι τοὺς ἑτέρους, παῖ, λέγε πενταδράχμους.

4, IV. ΠΕΡΣΕΩΣ (?).

Τρεῖς γραμμὰς ἐπὶ πέντε τομαῖς εὑρὼν ἑλικώδεις
Περσεὺς, τῶνδ' ἕνεκεν δαίμονας ἱλάσατο.

5, V. ΠΡΟΒΛΗΜΑ

ὅπερ Ἀρχιμήδης ἐν ἐπιγράμμασιν εὑρὼν τοῖς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ περὶ ταῦτα πραγματευομένοις ζητεῖν ἀπέστειλεν, ἐν τῇ πρὸς Ἐρατοσθένην τὸν Κυρηναῖον ἐπιστολῇ.

Πληθὺν Ἠελίοιο βοῶν, ὦ ξεῖνε, μέτρησον,
φροντίδ' ἐπιστήσας, εἰ μετέχεις σοφίης.
Πόσση ἄρ' ἐν πεδίοις Σικελῆς ποτ' ἐβόσκετο νήσου
Θρινακίης, τετραχῇ στίφεα δασσαμένη;
Χροίην ἀλλάσσοντα, τὸ μὲν λευκοῖο γάλακτος,
κυανέῳ δ' ἕτερον χρώματι λαμπόμενον·
ἄλλο γε μὲν ξανθόν, τὸ δὲ ποικίλον· ἐν δὲ ἑκάστῳ
στίφει ἔσαν ταῦροι πλήθεσι βριθόμενοι,
συμμετρίης τοιῆσδε τετευχότες· ἀργότριχας μὲν
κυανέων ταύρων ἡμίσει ἠδὲ τρίτῳ
καὶ ξανθοῖς σύμπασιν ἴσους, ὦ ξεῖνε, νόησον·
αὐτὰρ κυανέους τῷ τετράτῳ τε μέρει
μικτοχρόων καὶ πέμπτῳ, ἔτι ξανθοῖσί τε πᾶσιν.
Τοὺς δ' ὑπολειπομένους ποικιλόχρωτας ἄθρει
ἀργεννῶν ταύρων ἕκτῳ μέρει ἑβδομάτῳ τε
καὶ ξανθοῖς αὖτις πᾶσιν ἰσαζομένους.
Θηλείαισι δὲ βουσὶ τάδ' ἔπλετο· λευκότριχες μὲν
ἦσαν συμπάσης κυανέης ἀγέλης
τῷ τριτάτῳ τε μέρει καὶ τετράτῳ ἀτρεκὲς ἶσαι.
Αὐτὰρ κυάνεαι τῷ τετράτῳ τε πάλιν
μικτοχρόων καὶ πέμπτῳ ὁμοῦ μέρει ἰσάζοντο·
σὺν ταύροις πάσης δ' εἰς νομὸν ἐρχομένης
ξαντοτρίχων ἀγέλης πέμπτῳ μέρει ἠδὲ καὶ ἕκτῳ
ποικίλαι ἰσάριθμον πλῆθος ἔχοντ' ἀτρεκές.
[Ξανθαὶ δ' ἠριθμεῦντο μέρους τρίτου ἡμίσει ἶσαι
ἀργεννῆς ἀγέλης ἑβδομάτῳ τε μέρει.]
Ξεῖνε, σὺ δ' Ἠελίοιο βοῶν πόσοι ἀτρεκὲς εἰπών,

et facientem rursus alterum sphæricum quadratum
possidentem latus, quæ-summa-est congiorum
itaque distingue octo-drachmis congios, quot es-[sent
et rursus alteros, puer, dic quinque-drachmis [emptos

4, IV. PERSIS (?).

Tres lineas cum quinque sectionibus cum inve-[nisset helici-similes
Perseus, harum gratia numina propitia-habuit

5, V. PROBLEMA QUOD ARCHIMEDES

inter epigrammata Alexandriæ de his rebus facta solvendum misit in ea quam scripsit ad Eratosthenem Cyrenæum epistola.

Solis boum numerum, hospes, exsequere,
adhibita mente, si particeps es scientiæ.
Quotus ergo in Siculæ campis pascebatur insulæ
Trinacriæ, in-quatuor greges divisus?
Colore varii, unus quidem candore lacteo,
alter nigro colore nitens : [autem
alius quidem rufus, aliusque varius : in singulis
catervis erant tauri præ multitudine invicem [gravantes
talem proportionem nacti : qui-candidis-pilis-erant [quidem
hos nigrorum taurorum dimidiæ atque tertiæ [parti
et rufis omnibus æquales, hospes, in-mente-tene ;
at nigros quartæque parti
variegatorum et quintæ, etiamque rufis omnibus.
Reliquos autem versicolores considera
candidorum taurorum sextæ parti septimæque
et rufis rursum omnibus adæquatos.
Femineis autem bobus hæcce fiebant : quæ quidem [candidos-habebant-pilos
erant totius nigri armenti
tertiæque parti et quartæ omnino æquales.
Nigræ autem quartæque rursum
variegatarum et quintæ simul parti adæquabantur
cum tauris totiusque in pascua congressi
rufarum armenti quintæ parti atque et sextæ
variæ numero-parem multitudinem habebant [omnino
[Rufæ autem numerabantur partis tertiæ dimidiæ [pares
candidi armenti septimæque parti.]
Hospes, tu autem Solis boves quot essent certo s[dixeris

---

diversum dat quadratum. Sed summa choarum
illius exæquat constituitque latus.
Dic age quot choeas drachmarum comparat octo,
drachmarum choeas, dic age, quinque, puer.

GASP. BACH. MEZIRIAC

χωρὶς μὲν ταύρων ζατρεφέων ἀριθμόν,
χωρὶς δ' αὖ θήλειαι ὅσαι κατὰ χρῶμα ἕκασται,
οὐκ ἄιδρίς κε λέγοι', οὐδ' ἀριθμῶν ἀδαής.
Οὐ μὴν πώ γε σοφοῖς ἐναρίθμιος· ἀλλ' ἴθι φράζευ
καὶ τάδ' ἔτ' ἄλλα βοῶν Ἠελίοιο πάθη.
Ἀργότριχες ταῦροι μὲν ἐπεὶ μιξαίατο πληθὺν
κυανέοις, ἵσταντ' ἔμβαδον ἰσόμετροι
εἰς βάθος, εἰς εὖρός τε· τὰ δ' αὖ περιμήκεα πάντη
πίμπλαντο πλῆθυς Θρινακίης πεδία.
Ξανθοὶ δ' αὖτ' εἰς ἓν καὶ ποικίλοι ἀθροισθέντες
ἵσταντ' ἀμβολάδην ἐξ ἑνὸς ἀρχόμενοι,
σχῆμα τελειοῦντες τὸ τρικράσπεδον, οὔτε προσόντων
ἀλλοχρόων ταύρων, οὔτ' ἐπιλειπομένων.
Ταῦτα συνεξευρὼν καὶ ἐν πραπίδεσσιν ἀθροίσας,
καὶ πληθέων ἀποδοὺς, ὦ ξένε, πάντα μέτρα,
ἔρχεο κυδιόων νικηφόρος, ἴσθι τε πάντως
κεκριμένος ταύτῃ γ' ὄμπνιος ἐν σοφίῃ.

ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ

6, I. ΕΥΜΕΤΙΔΟΣ (?).

Ἄνδρ' εἶδον πυρὶ χαλκὸν ἐπ' ἀνέρι κολλήσαντα
οὕτω συγκόλλως ὥστε σύναιμα ποιεῖν.

7, II. ΑΝΤΙΦΑΝΟΥΣ.

Ἔστι φύσις θήλεια βρέφη σώζουσ' ὑπὸ κόλποις
αὑτῆς γ' ἄν· τὰ δ' ἄφωνα βοὴν ἵστησι γεγωνεῖν
καὶ διὰ πόντιον οἶδμα καὶ ἠπείρου διὰ πάσης
οἷς ἐθέλει θνητῶν· τοῖς δ' οὐ παρέουσιν ἀκούειν
ἔξεστιν, κωφὴν δ' ἀκοῆς αἴσθησιν ἔχουσιν.

8, III. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Θήλεια μὲν γοῦν ἔστι φύσις ἐπιστολὴ,
βρέφη δ' ἐν αὐτῇ περιφέρει τὰ γράμματα·
ἄφωνα δ' (ἄν τὰ δ') ὄντα τοῖς πόρρω λαλεῖ

seorsum quidem taurorum bene-nutritorum nu-
[merum,
seorsumque rursum feminea quot *essent* ex colore
[singulæ,
non ignarus dicaris, neque numerorum imperi-
[tus.
Nondum tamen doctis annumerandus *es* : verum
[age cogita
et hæcce etiam alia quæ bobus Solis accidunt.
Candidos pilos-habentes tauri quidem cum mis-
[cerent multitudinem
nigris, sibi-distribuebant aream mensura-æqua-
[les
in profunditatem, inque latitudinem; circum autem
[longi-ordines ab omni parte
complebant numero Trinacriæ campos.
Rufi autem rursum in unum et variegati densati
se-se-disponebant paulatim ab uno incipientes
figuram efficientes triquetram, cum neque ades-
[sent
diversi coloris tauri, neque deessent *rufi et va-*
Ista cum inveneris et in mente collegeris, [*riegati.*
et multitudinum reddideris, hospes, omnes men-
vade te-jactitans victor, sciasque omnino [suras,
judicatus hac sane copiosus doctrina.

ÆNIGMATA

6, I. EUMETIDIS (?).

Hominem vidi æs igne in homine conglutinantem
ita conglutinanti-vi ut consanguinea faceret.

7, II. ANTIPHANIS.

Est natura feminea, liberos servans in sinu
suo-ipsius; illi vero sine voce clamorem tollunt qui
[resonet
et trans ponti tumorem, et continentem per omnem,
quibus vult mortalium; quippe et illis qui-non-ad-
[sunt audire
licet, et illis qui hebetem audiendi sensum habent.

8, III. EJUSDEM.

Feminea quidem est natura epistola,
liberos autem in se circumfert litteras : [tur,
hæ sine voce quamvis sint, absentes alloquun-

ÆNIGMATA

10, V. EUBULI.

In lanuginem cardui.

Novi ego, qui juvenis gravis est, seniorque sine alis
inde volat leviter, terramque abscondidit ipsam.

NAT. DE COMIT.

οἷς βούλεθ'· ἕτερος δ' ἂν τύχῃ τις πλησίον
ἑστὼς, ἀναγιγνώσκοντος οὐκ ἀκούσεται.

quos vult; alius vero fortasse prope
adstans, legentem non audiet.

9, IV. ΕΥΒΟΥΛΟΥ.

Εἰς πρωκτόν.

Ἔστι λαλῶν ἄγλωσσος, ὁμώνυμος ἄρρενι θῆλυς,
οἰκείων ἀνέμων ταμίας, δασύς, ἄλλοτε λεῖος,
ἀξύνετα ξυνετοῖσι λέγων, νόμον ἐκ νόμου ἕλκων·
ἓν δ' ἐστὶν καὶ πολλὰ, καὶ ἂν τρώσῃ τις, ἄτρωτος.

9, IV. EUBULI.

In podicem.

Est loquens sine-lingua, ejusdem nominis ac mas, [si femininus,
domesticorum ventorum dispensator, pilosus, alias [levis,
inintelligibilia intelligentibus dicens, sonum ex [sono trahens :
unum autem est et plura, et si quis perfoderit, sine [vulnere est.

10, V. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἰς πάππον ἀκάνθης.

Οἶδ' ἐγὼ, ὃς νέος ὢν ἐστὶν βαρὺς· ἂν δὲ γέρων ᾖ,
ἄπτερος ὢν κούφως πέταται, καὶ γῆν ἀφανίζει.

10, V. EJUSDEM.

In lanuginem cardui.

Novi ego *eum*, qui cum junior est, est gravis; [sin autem senex sit,
non alatus quamvis, leviter volat, et terram obdu- [cit.

11, VI. ΑΛΕΞΙΔΟΣ.

Εἰς ὕπνον.

Οὐ θνητὸς, οὐδ' ἀθάνατος, ἀλλ' ἔχων τινὰ
σύγκρασιν, ὥστε μήτ' ἐν ἀνθρώπου μέρει
μήτ' ἐν θεοῦ ζῆν· ἀλλὰ φύεσθαί τ' ἀεὶ
καινῶς, φθίνειν τε τὴν παρουσίαν πάλιν,
ἀόρατος ὄψιν, γνώριμος δ' ἅπασιν ὤν.

11, VI. ALEXIDIS.

In somnum.

Non mortalis, neque immortalis, sed quodam [modo
mixtus, ut neque inter homines
neque apud deos vivere censeatur; sed nasci [semper
denuo, et perire in præsentia rursus,
invisibilis, notus tamen omnibus.

12, VII. ΘΕΟΔΕΚΤΟΥ.

Περὶ τῆς σκιᾶς.

Τίς φύσις οὔθ' ὅσα γαῖα φέρει τροφὸς, οὔθ' ὅσα πόν- [τος,
οὔτε βροτοῖσιν ἔχει γυίων αὔξησιν ὁμοίαν·
ἀλλ' ἐν μὲν γενέσει πρωτοσπόρῳ ἐστὶ μεγίστη·
ἐν δὲ μέσαις ἀκμαῖς μικρά· γήρᾳ δὲ πρὸς αὐτῷ
μορφῇ καὶ μεγέθει μείζων πάλιν ἐστὶν ἁπάντων.

12, VII. THEODECTÆ.

De umbra.

Nulla est natura neque *eorum* quotquot fert terra [nutrix, neque quotquot mare,
nec inter mortales quæ membrorum habeat incre- [mentum simile :
scilicet in origine primum-nascente est maxima :
medio in vigore parva; in ipsa vero senectute
forma et magnitudine major rursus est omnibus.

13, VIII. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Φημὶ τὸν οὐκ ἐθέλοντα φέρειν τέττιγος ἄεθλον
τῷ Πανοπηϊάδῃ δώσειν μέγα δεῖπνον Ἐπειῷ.

13, VIII. EJUSDEM.

Edico qui nolet ferre cicadæ certamen
is Panopeiadæ det magnam cœnam Epeo.

14, IX. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Περὶ τῆς νυκτός τε καὶ τῆς ἡμέρας.

Εἰσὶ κασίγνηται διτταὶ, ὧν ἡ μία τίκτει
τὴν ἑτέραν, αὐτὴ δὲ τεκοῦσ' ὑπὸ τῆσδε τεκνοῦται.

14, IX. EJUSDEM.

De nocte et die.

Sunt geminæ sorores, quarum una parit
alteram, ipsa autem quæ peperit, ab altera paritur.

---

13. THEODECTI.

Sic volo : detrectat si quis certare cicadæ,
ille epulum Panopeiadæ præbebit Epeo.

H. GROTIUS.

14. EJUSDEM.

De Nocte et Die.

Sunt geminæ, quarum gignit germana sororem
usque, hæc quæ genuit, rursum generatur ab illa.

H. GROT.

15, X. ΚΛΕΑΡΧΟΥ.

Αἶνός τίς ἐστιν ὡς ἀνήρ τε κοὐκ ἀνήρ
ὄρνιθα κοὐκ ὄρνιθ' ἰδών τε κοὐκ ἰδών,
ἐπὶ ξύλου τε κοὐ ξύλου καθημένην
λίθῳ τε κοὐ λίθῳ βάλοι τε κοὐ βάλοι.

15, X. CLEARCHI.

Fabula quædam est virum qui non vir est,
avem quæ non est avis cum vidisset non videns,
super lignum quod non lignum est insidentem,
lapide qui non est lapis petisse neque petisse.

16, XI. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ἄνθρωπος οὐκ ἄνθρωπος, ἄνθρωπος δ' ὅμως,
ὄρνιθα κοὐκ ὄρνιθα, ὄρνιθα δ' ὅμως,
ἐπὶ ξύλου τε κοὐ ξύλου καθημένην
λίθῳ βαλών τε κοὐ λίθῳ διώλεσεν.

16, XI. ANONYMI.

Homo qui non homo est, homo tamen,
avem quæ non est avis, avem tamen,
super lignum quod non est lignum insidentem,
lapide petitam non lapide interfecit.

17, XII. ΑΛΛΟ.

Ἐπὶ τοῦ κοχλίου.

Ζῶον ἄπουν, ἀνάκανθον, ἀνόστεον, ὀστρακόνωτον·
ὄμματά τ' ἐκκύπτοντα, προμήκεα κεἰσκύπτοντα.

17, XII. ALIUD.

De cochlea.

Animal sine pedibus, sine spinis, sine osse, tergum [testaceum habens;
oculique deflectentes, prælongi et se-in-semet in- [flectentes.

18, XIII. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Περὶ Ἀπόλλωνος Δηλίου.

Ἐν φανερᾷ γενόμην, πάτρην δ' ἐμοῦ ἁλμυρὸν ὕδωρ
ἀμφὶς ἔχει· μήτηρ δ' ἔστ' ἀριθμοῖο πάϊς.

18, XIII. ANONYMI.

De Apolline Delio.

In *terra* quæ edita-est-in-lucem natus sum, pa- [triamque meam salsa aqua
circumtenet : mater autem est numeri filia.

19, XIV. ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΛΑΕΡΤΙΟΥ.

Εἰς Διόδωρον Κρόνον.

Κρόνε Διόδωρε, τίς σε δαιμόνων κακῇ
ἀθυμίᾳ ξυνείρυσεν,
ἵν' αὐτὸς αὑτὸν ἐμβάλῃς εἰς Τάρταρον,
Στίλπωνος οὐ λύσας ἔπη
αἰνιγματώδη; τοιγὰρ εὑρέθης Κρόνος,
ἔξωθεν τοῦ ῥῶ κάππα τε.

19, XIV. DIOGENIS LAERTII.

In Diodorum *cognomine* Cronum.

Crone Diodore, quis te dæmonum mala
desperatione compulit,
ut ipse te ipsum injiceres in Tartarum,
cum Stilponis non dissolvisses verba
ænigmatica? Nempe repertus eras Κρόνος
sine *rho cappaque*.

20, XV. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Μιξονόμου τε πατὴρ ἐρίφου, καὶ σχέτλιος ἰχθὺς
πλησίον ἠρείσαντο καρήατα, παῖδα δὲ νυκτὸς
δεξάμενοι βλεφάροισι, Διωνύσοιο ἄνακτος
βουφόνον οὐκ ἐθέλουσι τιθηνεῖσθαι θεράποντα.

20, XV. EJUSDEM.

Promiscue-pascentis pater hædi, et miser piscis
prope invicem-opposuere capita, filiumque noctis
cum susceperint palpebris, Bacchi regis,
quo bos-mactatur nolunt nutrire *i. e.* colere fa- [mulum.

21, XVI. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Εἰς Σάραπιν.

Ἑπτά με φωνήεντα θεὸν μέγαν ἄφθιτον αἰνεῖ

21, XVI. ANONYMI.

In Sarapin.

Septem me vocales deum magnum incorruptum [laudant

---

19. DIOGENIS LAERTII.

Crone Diodore, quis deorum te malis
objecerit doloribus,
dic, ipse ut atrum sponte peteres Tartarum,
Stilponis abdita haud valens
aperire dicta? Deprehensus es Κρόνος
Rho et *Kappa* demptis litteris.

EDIT. F. DIDOT.

20. EJUSDEM.

Piscis perniciosus et errantis pater hirci
inter se capita obvertunt, oculisque recepta
noctis prole, boum qui sese cruentat
Lenæi regis famulum nutrire recusant. H. GROTIUS.

21. ANONYMI.

In Sarapin.

Me septem interitus expers vocalia numen

γράμματα, τὸν πάντων ἀκάματον πατέρα·
εἰμὶ δ' ἐγὼ πάντων χέλυς ἄφθιτος, ἣ τὰ λυρώδη

ἡρμοσάμην δίνης οὐρανίοιο μέλη.

22, XVII. ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ.

Εἰς κοντοπαίκτην.

Ἔστι τι δένδρον τῶν ἀνακτόρων μέσον,
οὗ ῥίζα καὶ ζῇ, καὶ λαλεῖ καρποῖς ἅμα,
μιᾷ δ' ἐν ὥρᾳ καὶ φυτεύεται ξένως,
καὶ καρπὸν αὔξει, καὶ τρυγᾶται ῥιζόθεν.

23, XVIII. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

« Κούρη Ἰκαρίοιο περίφρων Πηνελόπεια, »
ἓξ ποσὶν ἐμβεβαυῖα, τριδάκτυλος ἐξεφαάνθη.

24, ΧΙΧ. ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ.

Ὡς ἐθέλει τὸ φέρον σε φέρειν, φέρου· ἢν δ' ἀπιθή-[σῃς
καὶ σαυτὸν βλάψῃς, καὶ τὸ φέρον σε φέρει.

25, XX. ΣΙΒΥΛΛΗΣ.

Ἐννέα γράμματ' ἔχω· τετρασύλλαβός εἰμι· νόει με.

Αἱ τρεῖς αἱ πρῶται δύο γράμματ' ἔχουσιν ἑκάστη,
ἡ λοιπὴ δὲ τὰ λοιπά, καὶ εἰσὶν ἄφωνα δὲ πέντε.
Τοῦ παντὸς δ' ἀριθμοῦ ἑκατοντάδες εἰσὶ δὶς ὀκτώ,
καὶ τρεῖς τρὶς δεκάδες, σὺν γ' ἑπτά. Γνοὺς δὲ τίς [εἰμι,
οὐκ ἀμύητος ἔσῃ τῆς παρ' ἐμοὶ σοφίης.

26, XXI. ΣΙΒΥΛΛΗΣ.

Χριστοῦ ὄνομα.

Τέσσαρα φωνήεντα φέρει· τὰ δ' ἄφωνα ἐν αὐτῷ
[δισσὰ ἐν ἀγγέλλοντ']· ἀριθμὸν δ' ὅλον ἐξονομήνω·
ὀκτὼ γὰρ μονάδας, τόσσας δεκάδας δ' ἐπὶ ταύταις,

litteræ, omnium indefessum patrem;
sum autem ego omnium chelys incorrupta, quæ [lyricis-similia
composui circuitus orbium cælestium discrimi-[na-sonorum.

22, XVII. JULIANI IMPERATORIS.

In quemdam conti lusorem.

Est quædam arbor locorum-editorum media,
cujus radix et vivit et loquitur cum fructibus;
una autem hora et plantatur insolito-modo,
et fructum auget, et vindemiatur radicitus.

23, XVIII. EJUSDEM.

« Filia Icarii, prudens Penelopea, »
sex pedibus incedens, tribus-dactylis apparuit.

24, XIX. MAGNI BASILII.

Ut vult ferens te ferre, sine-feraris; si autem non [obedias
et tete lædas, etiam sic ferens te fert.

25, XX. SIBYLLÆ.

Novem litteras contineo; sum quatuor-syllabarum; [nosce me.
Tres primæ duas litteras habent unaquæque,
et reliqua reliquas, et sunt consonantes quinque.
Totius autem numeri centuriæ sunt bis octo,
et tres ter decades, cum septem. Sciens quis *ego* [sim,
non eris non-initiatus ejus quæ apud me est sa-[pientiæ.

26, XXI. SIBYLLÆ.

Christi nomen.

Quatuor vocales fert: consona autem in illo [cabo:
duo unum significantia; numerum vero totum indi-
octo enim monadas, totidemque decadas super

---

cunctorumque patrem septem elementa vocant;
idem æterna chelys rerum, quæ que ordine jussit,
constantique polum ducere lege modos.

FR. VIGER.

22. JULIANI IMPERATORIS.

In quemdam conti lusorem.

Est alta mediis arbor in penatibus,
et ipsa radix loquitur et fructus quoque;
unaque in hora, mira res, et nascitur
et crescit arbor, tolliturque stirpitus.

H. GROTIUS.

25. SIBYLLÆ.

Sunt elementa novem mihi, sunt et quattuor omnes
syllabæ, in his primæ tres binis ex elementis,
quarta fit e reliquis; insunt bis consona quinque.
Totius at numeri bis sunt hecatontades octo
et ter tres decades, cum septem. Si scieris me,
divinæ te nulla rei secreta latebunt.

SEB. CASTALION. *a* C. ALEXANDRO *retractata.*

26. SIBYLLÆ.

Christi nomen.

Quattuor hunc elementa notant vocalia, et unus
consona bina sonus: summa est, quam rite docebo;
quippe octo monadas, totidem decadas, totidemque

ἠδ' ἑκατοντάδας ὀκτώ, ἀπιστοκόροις ἀνθρώποις
οὔνομα δηλώσει· σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ σῇσι νόησον
ἀθανάτοιο Θεοῦ Χριστὸν παῖδ' ὑψίστοιο.

atque hecatontadas octo infidis-hominibus [istis,
nomen declarabit : tu autem mente tua intellige
immortalis Dei Christum filium altissimi.

27, XXII. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ἦν ὅτ' ἔην βροτῷ εἴκελος ἄψεα ἠδὲ νόημα,
καὶ νόος ἐστύγεεν πᾶσαν ἀγηνορίαν·
αὐτὰρ ἔπειτ' ἐδάην κενεὴν σοφίην καὶ τῦφον,
καὶ πάντ' ἤμειψα, χρῶτα, νόον, μέλεα.
Δάκτυλον ἐκπάγλως πόδα, καὶ πόδα δάκτυλον ἴσχω·
ὄμματά μοι ποῦς καὶ δάκτυλος, ἀνθερεὼν πούς,
καὶ ξύμπαντα μέλη πούς, αὐτὰρ ὁ ποὺς οὔ μοι [πούς·
καὶ κεφαλὴν φορέω δακτύλῳ ἀντίθετον.

27, XXII. ANONYMI.

Eram cum eram mortali similis et membris et in- [tellectu,
et mens oderat omnem superbiam :
sed postea didici inanem *esse* sapientiam et fu- [mum,
et cuncta mutavi, colorem, mentem, membra.
Δάκτυλον mirifice pedem καὶ πόδα δάκτυλον habeo :
ὄμματα mihi pes et δάκτυλος, mentum pes,
et omnia membra pes, sed pes non mihi pes :
et κεφαλὴν fero δακτύλῳ contra-positam.

28, XXIII. ΑΛΛΟ.

Ἐγκύρσας νεπόδεσσιν ἀνὴρ δείλαιος ἀέλπτως,
καὐτὸς ἐν οὐ πολλαῖς ὥραις νέπος ἐξεφαάνθη.
καὶ φωνῆς μὲν ὅδ' ἦν ἐπιδευὴς ἔλλοπι ἶσα·
Αὐγασάμην δ' ἕτερον νέποδα βροτῷ εἴκελον αὐδήν,
καὶ θαῦμ' ἦεν ἀκούειν ἀφραδέεσσιν ἄπιστον.

28, XXIII. ALIUD.

Cum incidisset in pisces vir timidus insperato,
et ipse non multis horis piscis apparuit,
et voce quidem hic erat indigens pisci-muto pa- [riter :
Vidi autem alterum piscem homini similem voce,
et miraculum erat auditu ignaris incredibile.

29, XXIV. ΑΛΛΟ.

Ἢν ἐθέλῃς, λαλέω φωνῆς δίχα· σοὶ γὰρ ὑπάρχει
φωνή, ἐμοὶ δὲ μάτην χείλε' ἀνοιγόμενα.

29, XXIV. ALIUD.

Si velis, loquor absque voce : tibi enim est
vox, mihi autem frustra labra aperta.

30, XXV. ΑΛΛΟ.

Ἔλεγχος εἰμὶ τῶν φίλους ἀρνουμένων,
βρότους ἐγείρω, πρὸς πόνους παροτρύνω.
Τέμνεις κεφαλήν, ἐκθερίζεις αὐχένα,
καὶ γίνομαι παῖς αὐτίκα βασιλέως,
ἀνὴρ αὐστηρός, ἀκλόνητος ἐν μάχῃ.

30, XXV. ALIUD.

Index *ego* sum amicos renegantium,
mortales *e somno* excito, ad labores impello.
Si exsecas caput, metis cervicem,
jam fio filius inde regis,
vir durus, immotus in pugna.

31, XXVI. ΑΛΛΟ.

Πέντ' ἄνδρες δέκα νηυσὶ κατήλυθον εἰς ἕνα χῶρον,
ἐν δὲ λίθοις ἐμάχοντο, λίθον δ' οὐκ ἦν ἀνελέσθαι·
δίψῃ δ' ἐξώλλυντο, ὕδωρ δ' ὑπερεῖχε γένεια.

31, XXVI. ALIUD.

Quinque viri decem navibus descenderunt in unum [locum,
lapidibus autem pugnabant, lapidem vero non li- [cebat tollere;
siti autem peribant, aqua tamen superabat men- [tum.

32, XXVII. ΑΛΛΟ.

Σκέπτεο μῦθον ἐμεῖο, ὃν ἐξ ἀφανοῦς ἀγορεύω,
καὶ ποθέουσιν δεῖξον ἐμὴν ἀψευδέα μορφήν,
εἴ σοφίη σε φιλεῖ καί σοι λόγος ἔπλετο μούσης.
Ξείνης εἰμὶ φύσεως ζῶον, πνείω δίχα πνοιῆς·
δοιά μοι ὄμματ' ὄπισθε παρ' ἐγκεφάλῳ ἐπέασσιν,
οἷσιν ὑφ' ἡγεμόνεσσιν ὁδοιπορέω τὰ πρόσθεν.

32, XXVII. ALIUD.

Aspice fabulam de me, quam ex occulto enuncio,
et cupientibus ostende meam non-mendacem for- [mam,
si sapientia te amat et tibi ratio est musæ.
Inusitatæ sum naturæ animal; spiro sine spiritu :
duo mihi oculi pone juxta cerebrum insunt,
quibus sub ducibus viam-facio inante.

---

centurias implet (quod gens incredula discat)
nomen adorandum : memori tu mente teneto
Christum, qui summo satus æternoque Parente est.
C. ALEXANDER.

Κυανέην ἐπὶ γαστέρα βαίνω, ἧς ὕπο γαστὴρ
λευκόχροος κατακεύθεται οἰκτή τε κλειστή τε.
Ὄμματα δ' οὐ πάρος ὄψεαι οἰγόμεν', οὐδὲ πορείης
ἡμμένον, εἵως λευκὴ κοιλίη ἔνδον ἔπεστιν.
Αὐτὰρ ἐπὴν αὕτη γε κορεσσαμένη φαίνηται
ὀφθαλμοῖσιν ἀριπρεπὲς εἶδος ἔχουσα, τότ' ἤδη
δέρκεται ὄμματ', ἐπειγομένως δὲ μνώομ' ὁδοῖο·
ἄφθογγον δέ τ' ἐόν γε, πολύφθογγον ἐξεφαάνθην.

Nigrum supra ventrem incedo, sub quo venter
albicolor occultatur apertusque claususque.
Oculos autem non ante videbis se aperientes, neque iter
attingentem *me*, usquedum albus venter intus inest.
Sed ubi ipse quidem satiatus manifesto-videtur
oculis valde-decoram formam habens, tunc jam
vident oculi, festinanterque recordor viam :
et cum sim sane sine sono, multisonus apparui.

33, XXVIII. ΑΛΛΟ.

Σὺ, τετράγραμμον, συλλαβὰς δύο φέρον
δηλοῖς καθαρῶς τὴν γυναικείαν φύσιν·
ἂν ἄκρα δύο τῶν γραμμάτων ἐξέλῃς,
ἐν σοὶ καλεῖται τοῦ Θεοῦ κλῆσις μία.

33, XXVIII. ALIUD.

Tu, quatuor-litteris-constans, syllabas duo ferens,
ostendis clare femineam naturam :
si extremas duas litteris abstuleris,
in te vocatur dei vocabulum unum.

34, XXIX. ΨΕΛΛΟΥ.

Δέρμα προβάτου.

Ἔζων ὅτ' ἔζων, πλὴν λόγου παντὸς δίχα·
ἔθανον ἄρτι, καὶ γέμω παντὸς λόγου.

34, XXIX. PSELLI.

Pellis ovis.

Vivebam quando vivebam, sed absque omni ratione :
recens mortua sum, et sum-plena omni oratione.

35, XXX. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τὸ ἐν τῇ Ἐρυθρᾷ θαῦμα τοῦ Μούσέως.

Ξύλου μὲν ἡ κλεὶς, ἡ δὲ κιγκλὶς ὑδάτων.
Διέδρα λαγὼς, καὶ κύων συνεσχέθη.

35, XXX. EJUSDEM.

Mosis in Rubro Mari miraculum.

Lignea quidem clavis, cancelli autem aquosi :
perfugit lepus, et canis cohibitus est.

36, XXXI. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἔρως.

Πτερωτός εἰμι, τοξότης καὶ πυρφόρος.
Διπλῆ με συντέθεικε δυὰς γραμμάτων,
μονάς τε διπλῆ συλλαβῶν. Τὸ πᾶν μάθε·
τῆς γοῦν κορυφῆς ἠρμένης τῶν γραμμάτων,
τοῖς βαρβάροις πέφυκα συντεταγμένος·
ἂν δ' ἡμισευθῶ, σώματος δηλῶ μέρος.

35, XXXI. EJUSDEM.

Eros (*Amor*).

Alatus sum, arcitenens et ignifer.
Duplex me composuit dyas litterarum,
monasque duplex syllabarum. Totum disce :
sublato igitur capite litterarum *i. e.* quæ in summo seu primo loco est littera,
barbaris natura-fio compositus.
sin autem dimidiatus-sum, corporis partem significo.

37, XXXII. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Γραφίς.

Οὐδεὶς σπορεύς μου, καὶ φύω σπορᾶς δίχα·
τρέφει με πέτρα, καὶ καλοῦμαι πρὸς τόδε.
Τέμνει σίδηρος· εἰς δέον τε λεπτύνας,
ἀνὴρ χαραγμὸν εὐφυῶς ποιεῖ μέσον.
Ὑγρὸν ζοφῶδες ἐκρέει μου συχνάκις·
τὸ δ' ἐκτελεσθὲν τίμιον βροτοῖς πέλει.

37, XXXII. EJUSDEM.

Stylus, *s. potius* calamus scriptorius.

Nullus sator mihi, et absque semine nascor :
alit me lapis, atque ad hocce exornor.
Secat ferrum : quantumque oportet qui me minuit,
vir incisuram apte facit mediam.
Humor tenebricosus effluit de me sæpe :
atque inde perfectum quod in-pretio-est mortalibus fit.

38, XXXIII. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τέντα.

Ἄπετρός εἰμι καὶ κινούμενος δόμος,
ἐν γῇ βεβηκὼς, γῇ δὲ μὴ συνημμένος·

38, XXXIII. EJUSDEM.

Tabernaculum s. tentorium.

Sine lapide sum et mobilis domus,
in terra sita, terræ autem non connexa :

οὐ πηλός, οὐκ ἄσβεστος ἐξήγειρέ με.
Πρίων δὲ καὶ σκέπαρνον οὐ τέτμηκέ με,
εἰ μὴ κορυφὴν καὶ τὰ βάθρα μου λέγεις.
Φῶς ἔνδον ἕλκω, καίπερ ὢν πεφραγμένος.
Λοξοὺς συνιστῶντάς με κίονας φέρω.
Τῶν κιόνων μου πάντοθεν κλονουμένων,
τὸ σχῆμα σώζων, ἀδλαβής, ἑστὼς μένω.
Τὸ καινόν· εἴ με καὶ καταστρέφεις βίᾳ,
οὐκ ἂν καταρράξῃς με· σῶός εἰμί σοι·
ἀνίσταμαι γάρ, καὶ πάλιν μένω δόμος.

non lutum, non calx erexit me.
Serraque et ascia non secuit me,
nisi verticem et fundamenta mea dicas.
Lumen intus traho, quamvis sim occlusum.
Obliquas quæ me stabiliunt columnas fero.
Columnis meis undique se-agitantibus,
servato habitu, illæsum, stans maneo.
Id novum : si me vel vi subverteris,
non me confringes; salvum tibi sum :
resurgo enim, et iterum maneo domus.

39, XXXIV. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ὁ προφήτης Ἀμώς.

Εἷς τοῦ χοροῦ πέφυκα τῶν θεοπρόπων.
Δισυλλαβῶν δὲ γραμμάτων τετρακτύϊ
τὴν πῆξιν ἔσχον· ἂν δὲ τὴν κάραν τέμῃς,
νηφάλιον θήσεις με τοῖς βροτοῖς πόμα,
καὶ σωματικῶν ῥυπτικὸν μολυσμάτων.
Διχῇ δὲ διελὼν με καὶ τεμὼν μέσον,
μέρος μὲν τοῦ σώματος αὐτίκα νόει.
Ἀντιστρόφως δὲ τὴν ἀνάγνωσιν δράσας,
ἐναντίον θήσεις με τοῖς ἀσωμάτοις.

39, XXXIV. EJUSDEM.

Amos propheta.

Unus chori sum dei-prophetarum.
Duabus-syllabis-constans ex elementorum quaternione
compagem habui : sin autem caput abscideris,
sobrium constitues me mortalibus potum,
et qua corporeas sordes eluas rationem.
Bifariam autem me divisum et sectum medium
partem sane corporis illico intellige.
Si retroversum lectionem feceris,
contrarium facies me incorporabilibus.

40, XXXV. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ

Κηρίον.

Τρισύλλαβον πέφυκα. Σὺ δέ μοι σκόπει·
Ζῶόν με γεννᾷ· ζῶον οὔκουν τυγχάνω.
Ἂν μου τὸ πρῶτον ἀφέλῃς τῶν γραμμάτων,
εὕρῃς με κατάπαυσιν ἀνθρώπων γένους·
τὸ δεύτερον δὲ γράμμα συναφανίσας,
γῆς πρὸς θάλατταν ὀξὺ κατίδῃς τέλος·
κἂν τὸ τρίτον γράμμα δὲ πάλιν ὑφέλῃς,
εὐωδίαν ἔχον με πολλὴν κατίδῃς·
εἰ γράμμα μου τέταρτον πάλιν ἐκβάλοις,
ὄντως ὂν εὑρήσεις με, κἂν δίχα τόνου.

40, XXXV. EJUSDEM.

Favus.

Trisyllabum sum : tu autem me intuere :
animal me gignit; animal autem non sum.
Si mihi primam abstuleris litterarum,
invenies me requiem hominum generis :
secunda autem littera deleta,
terræ ad mare acutum cernes terminum;
et si tertium elementum rursus subduxeris,
suavem-odorem habens me multum cernes;
si elementum quartum a me rursus ejicies,
reipsa ὂν me invenies, quamvis sine accentu.

41, XXXVI. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ναῦς.

Ζῶόν τι πεζόν, ἀλλὰ νηκτόν, εὑρέθη
ἔμψυχον, ἀλλ' ἄψυχον, ἔμπνουν, ἀλλ' ἄπνουν,
ἕρπον, βαδίζον, καὶ πτεροῖς κεχρημένον.
Ἄκουε, καὶ θαύμαζε, καὶ δίδου λύσιν.

41, XXXVI. EJUSDEM.

Navis.

Animal quoddam pedestre, sed natatile, inventum est
animam-habens, sed sine anima, in-quo-spiritus, sed sine-spiritu,
repens, incedens et alis usum.
Audi, et mirare, et da solutionem.

42, XXXVII. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τρυτάνη.

Δίκαιός εἰμι, καὶ δικαίων ἀκρότης·
ἓξ τὰ σκέλη μου, κἄνπερ οἱ πόδες δύο.

42, XXXVII. EJUSDEM.

Libra.

Justa sum, et eorum-quæ-justa-sunt summum :
sex sunt crura mea, etsi pedes duo.

43, XXXVIII. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἰωάννης.

Κλῆσις πέφυκα καὶ Θεοῦ δηλῶ χάριν.

43, XXXVIII. EJUSDEM.

Joannes.

Sum vox-vocans et Dei declaro gratiam.

Ἐκ σχετλιασμοῦ συλλαβὰς φέρω δύο.
Πτῶσίς με θῆλυς συμπεραίνει δευτέρα
ὑπὲρ γυναικός, εἰ διαιρεῖν με θέλεις.

44, XXXIX. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εὔα.

Ἀνήρ με γεννᾷ καὶ πατὴρ ὑπὲρ φύσιν·
ζωὴν καλεῖ με, καὶ θάνατον προσφέρω.

45, XL. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Αἱ Ὧραι.

Ἡμεῖς ἀδελφαὶ γνήσιαι ψυχῶν δίχα.
Ἄλλη μὲν ἄλλης τῷ χρόνῳ πρεσβυτέρα,
ἴσαι δὲ πᾶσαι τοὺς διαύλους τῶν χρόνων.

Αἳ καὶ καλοῦμεν, οὐκ ἀνοίγουσαι στόμα,
βαδίζομεν δὲ, μὴ πόδας κεκτημέναι.
Ἐνταυθά σοι λαλοῦμεν, ὡς ὁρᾶν ἔχεις,
καὶ πανταχοῦ πάρεσμεν, εἰ σκοπεῖν θέλεις.

46, XLI. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Εἰς τὴν ἐν οὐρανῷ ἶριν.

Στοὰ ξύλων ἄμοιρος εἰμὶ καὶ λίθων,
ὕλης τε λοιπῆς καὶ γηΐνης οὐσίας·
οὐδεὶς καταστρέφει με, καὶ παρατρέχω·
οὐδεὶς ἐγείρει, καὶ συνίσταμαι πάλιν.

47, XLII. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΜΥΤΟΥ.

Φθόνος.

Φυτοσπόρος τις τῶν κακῶν τῶν ἐν βίῳ
ἐγὼ τὰ πάντα συλλαβὼν περιφέρω.
Ζητεῖς δὲ μαθεῖν καὶ τίνα κλῆσιν φέρω;
Μήτηρ ἐμὴ μὲν συλλαβῶν δυὰς μία·
διπλῆ δὲ φωτίζει με τριὰς γραμμάτων.
Καὶ πρῶτον ἕν μου, δεύτερον, γράμμα ξέσας,
πανευφυῶς εὕρῃς με χεῖρα θανάτου·
καὶ δεύτερον δὲ καὶ τὸ πρῶτόν μου πάλιν,
ζῶον βροτοῖς χρήσιμον εὕρῃς τετράπουν.

48, XLIII. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Φῶς.

Οὐδεὶς καθαρῶς τὸν φύσαντά με βλέπει,
ἃ δὲ βλέπει τις δι' ἐμοῦ ταῦτα βλέπει.
Κἀγὼ τὸ μόχθειν τοῖς ὁρῶσι παρέχω.
Ἐμὴν δὲ κλῆσιν συλλαβὴ πληροῖ μία,
ταύτην δὲ πάλιν γράμματα μόνα τρία.
Θνήσκω καθ' ἡμέραν δὲ καὶ βιῶ πάλιν.

49, XLIV. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Χείρ.

Μέλος πέφυκα σώματος βροτησίου,
μονοσύλλαβον, βαρὺν τὸν τόνον φέρον·

Ex lamentatione syllabas duas fero.
Casus me femininus concludit secundus
de muliere, si dividere me velis.

44, XXXIX. EJUSDEM.

Eva.

Vir me gignit et pater præter naturam :
vitam vocat me, et mortem affero.

45, XL. EJUSDEM.

Horæ.

Nos sorores germanæ *sumus* animabus absque.
Alia quidem alia tempore est prior,
æquales tamen omnes *si ad* duplices-cursus temporum *spectes*.
Quæ et vocamus, non aperientes os,
incedimusque non pedes habentes.
Hic tibi loquimur, ut videre potes,
et ubique adsumus, si aspicere velis.

46, XLI. ANONYMI.

De iride in cælo.

Porticus sum lignorum expers et lapidum,
materiæque reliquæ et terrestris substantiæ :
nemo me circumagit, et prætercurro;
nemo excitat, et constituor rursus.

47, XLII. BASILII MEGALOMYTIS.

Invidia.

Sator quis malorum quæ sunt in vita,
ego omnia hæc comprehendens circumfero.
Quæris autem didicisse et quodnam nomen feram?
Mater quidem mea syllabarum par unum *est* :
duplex autem me illustrat ternio litterarum.
Et primo uno de me, secundo eraso elemento,
omnino-ex-natura invenies me manum mortis :
et secundo quoque primo a me *abraso* rursum,
animal mortalibus utile quadrupes invenies.

48, XLIII. EJUSDEM.

Lux.

Nemo manifeste eum qui me genuit videt,
quæ autem quis videt, ea per me videt.
Atque ego unde laborent videntibus præbeo.
Nomen autem meum syllaba complet una,
hoc et idem litteræ tres solæ.
Morior quotidie et revivisco.

49, XLIV. EJUSDEM.

Manus.

Pars natura-sum corporis humani,
una-syllaba-constans, gravem accentum ferens :

Τοῦ γοῦν κατ' ἀρχὴν γράμματος κρατουμένου,
κλῆσιν ποταμοῦ λαμβάνω παραυτίκα.

evicto autem sub initium elemento,
nomen statim fluminis accipio.

50, XLV. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Κηρίον.

Πτηνόν με γεννᾷ, καὶ βροτὸν μαῖαν φέρω,
οὗ πρέσβις οὐράνιος ἄπτιλος πέλω.
Ἂν δ' ἀποτάμῃς τὴν κατ' ἀρχάς μου κάραν,
δάκρυα κινῶ καὶ μόνης ἐκ τῆς θέας·
εἰ δ' ἀφέλῃς μου καὶ κάραν τὴν δευτέραν,
ποθητόν εἰμι ναυτίλοις ἐν ταῖς ζάλαις·
εἰ δ' αὖ κεφαλὴν ἀφέλῃς μου καὶ τρίτην,
ἔαρ τὸ τερψίθυμον εἰς μέσον φέρω.
Εἰ δ' ἀποκόψεις καὶ τετάρτην μου κάραν,
ὕπαρξιν ἐκ ῥήματος καὶ μόνην ἔχω·
εἰ δ' αὖ σὺν αὐταῖς καὶ πέμπτην διατέμῃς,
γραμμαὶ συνιστῶσί με τρεῖς. Σοφὲ, νόει.

50, XLV. EJUSDEM.

Favus.

Ales me gignit, et humanam nutricem fero,
ubi cum legatione cælesti, sed implumis, adsum.
Si autem absciderís quod initio mihi est caput,
lacrimas moveo vel ipso tantum aspectu :
si et abstuleris mihi caput alterum,
desiderabile sum nautis in procellis :
si et rursum caput abstuleris mihi tertium,
ver quod-animum-oblectat in medium fero.
Si et resecabis quartum meum caput,
existentiam a verbo vel solam habeo :
si et rursum cum illis quintum discideris,
lineæ constituent me tres. Perite, intellige.

51, XLVI. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Κοντοπαίκτης.

Ἔστι τι δένδρον τῶν ἀνακτόρων μέσον,
οὗ ῥίζα καὶ ζῇ καὶ λαλεῖ καρποῖς ἅμα.
Ὥρᾳ δὲ μιᾷ καὶ φυτεύεται ξένως,
καὶ πάλιν πίπτει καὶ τρυγᾶται ῥιζόθεν.

51, XLVI. EJUSDEM.

Conti lusor.

Est quædam arbor regiorum palatiorum media,
cujus radix et vivit et loquitur cum fructibus simul.
Una quidem hora et plantatur insolito-modo,
et rursus cadit et carpitur radicitus.

52, XLVII. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Αἴξ.

Ζῶον μέν εἰμι τετράπουν κερῶν δίχα·
ἐν εἰρίοις πέφυκα πεπυκασμένον.
Πρώτου δέ μου γράμματος ἐκλελοιπότος,
μιᾷ συλλαβῇ καὶ τόνοις ἐν τοῖς ἴσοις
κλῆσιν ἀπεχθοῦς εἰσφέρω ζωϋφίου.

52, XLVII. EJUSDEM.

Capra.

Animal quidem sum quadrupes cornibus absque :
villis natura-sum instructum.
Primo autem elemento me deficiente,
una syllaba et accentibus paribus
nomen affero invisæ bestiolæ.

53, XLVIII. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ὄνυξ.

Μέρος μέν εἰμι σώματος ἀνθρωπίνου·
οὐκοῦν με καὶ σίδηρος ἐκτέμνει λίαν.
Πέλω δὲ δισύλλαβον· ἀλλ' οὖν, ὑστέρως
ὀφθὲν μονοσύλλαβον ἐν διαιρέσει,
δύνω παρευθὺς ἡλίου λαμπαδόνα.

53, XLVIII. EJUSDEM.

Unguis.

Pars quidem sum corporis humani ;
atqui me etiam ferrum exsecat valde.
Duabus autem consto syllabis : verum enimvero [postea
ubi me videris unius-syllabæ factum divisione,
involvo subito solis facem.

54, XLIX. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Καρίς.

Θάλασσαν οἰκῶ, καὶ βροτοῖς βρῶσις πέλω.
Ἂν δ' ἀφέλῃς μου τὸ κατ' ἀρχὰς στοιχεῖον,
δόκιμον εὑρήσεις με ταῖς τεχνουργίαις.
Εἰ γοῦν ἀφαιρησείας καὶ μετὰ τόδε
τὸ δεύτερον, νόει με βρότειον μέλος.
Εἰ δ' αὖ τὸ τρίτον ἐξέλῃς τῶν γραμμάτων,
ἴδῃς φέρον με ῥώσεως σημασίαν.

54, XLIX. EJUSDEM.

Squilla.

Mare incolo, et mortalibus cibus fio.
Si mihi abstuleris quod est in principio elementum,
probatum invenies me artificiis.
Si etiam dempseris et post hoc
alterum, cerne me mortale membrum .
Si et rursum tertiam excerpseris litterarum,
videbis ferentem me roboris significationem.

55, L. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ποῦς.

Κατώτερον μέν εἰμι τῶν ὅλων μέρος·
ἀνώτερον δὲ γίνομαι πάλιν ὅλων,
πρώτου γράμματος ἀφαιρεθέντος μόνου.
Τοῦ δευτέρου δὲ πάλιν ἐκβεβλημένου,
κλῆσιν παρευθὺς λαμβάνω τετραπόδου.

56, LI. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ποῦς.

Ἐν γράμμασι τέσσαρσι συλλαβὴν μίαν
εἰς κλῆσιν αὐχῶ· τῶν βροτῶν δ' εἰμὶ μέλος.

Ὁ γοῦν τὸ πρῶτον ἐξελὼν τῶν γραμμάτων,
εὕρῃ με πάντως ἄλλο τι βροτῶν μέλος.
Τούτων δὲ πάλιν τις τὸ πρῶτον ἐκξέσας,
ἕξει με πάντως ζῶον ἓν τῶν χρησίμων,
ἐν τῇ τελευτῇ καὶ μόνῃ βροτοὺς τρέφον.

57, LII. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἔχω τραχηλὸν, καὶ κεφαλὴν οὐκ ἔχω·
τετρασκελής τίς εἰμι καὶ ποδῶν δίχα,
ἔμπνους τε νεκρὸς, ἀλλὰ χωρὶς ὀστέων.

58, LIII. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Βιβλίον.

Λευκὸν πεφυκὸς, ᾠὸν οὐδαμῶς πέλω·
φύλλα φέρον δὲ, ῥαφανὶς οὐ τυγχάνω.
Θείους δ' ἐν αὐτῷ καὶ σοφοὺς λόγους φέρον,
καὶ τραπέζῃ δὲ κείμενον καὶ πολλάκις,
πρὸς βρῶσιν οὐκ ἔτ' εἰμὶ τισὶν δεικτέον.

59, LIV. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Γύψ.

Ἔστι τι πτηνὸν μονοσύλλαβον πέλον·
κλώνοις κάθηται μονοσυλλάβου δένδρου,

καὶ κατεσθίει μονοσύλλαβον θῆρα.

60, LV. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Νοῦς ἢ Οὐρανός.

Τοῦ παντὸς ἐκτὸς καὶ κινοῦμαι καὶ τρέχω·
πάλιν, τὸν αὐτὸν οὐκ ἀφεὶς τόπον, τρέχω.
Ὁρίζομαι δὲ καὶ τόπῳ μικρῷ τρέχων.
Πῶς γοῦν κινοῦμαι, μὴ κινούμενος; λέγε.

61, LVI. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Κάλως.

Διττὰς συλλαβὰς καὶ τόνον δ' ἕνα φέρων,
παντὶ βροτῶν χρήσιμος τυγχάνω γένει,
μᾶλλον δὲ τοῖς πλέουσι θαλάσσης πλατή.

55, L. EJUSDEM.

Pes.

Inferius quidem sum omnibus *membris* membrum:
superius autem fio rursus omnibus,
prima littera ablata sola.
Secunda autem rursus ejecta,
nomen subito accipio quadrupedis.

56, LI. EJUSDEM.

Pes.

Litteris quatuor constantem syllabam unam
ad vocatum *i. e.* nomen glorior; mortalium autem [membrum sum.
Si quis igitur primam dempserit litterarum,
inveniet me omnino aliud mortalium membrum.
Harum autem rursus si quis primam eraserit,
habebit me omnino animal unum inter utilia,
vel in fine solo mortales alens.

57, LII. EJUSDEM.

Habeo cervicem et caput non habeo:
quatuor-cruribus sum et pedibus absque,
spiransque mortuus, sed sine ossibus.

58, LIII. EJUSDEM.

Liber.

Albus *quamvis* natus, ovum minime sum;
foliaque ferens, rapum non existo.
Divinos autem in me et sapientes sermones ferens,
et tabula sane positus vel sæpe,
at cibus non jam quibusdam designandus.

59, LIV. EJUSDEM.

Vultur.

Est quidam ales una-syllaba constans;
ramis insidet arboris cujus una syllaba confictum [nomen est,
et vorat, quæ una syllaba constat, bestiam.

60, LV. EJUSDEM.

Mens vel Cælum.

Extra universum et moveor et curro;
rursus, eundem quanquam non reliquerim locum, [curro.
Terminor et loco parvo currens.
Quomodo igitur moveor, non motus? dicas.

61, LVI. EJUSDEM.

Rudens.

Geminas syllabas et accentum quidem unum fe- [rens,
omni mortalium generi utilis sum,
magis autem navigantibus maris spatia.

Τοῦ γοῦν κατ' ἀρχὰς γράμματος λελοιπότος,
συντάσσομαι γῇ, καὶ τρέφω πᾶσαν κτίσιν

ἀφ' ὧν νέμω ξύμπασι καρπῶν ἡδέων.
Χωρὶς γὰρ αὐτῶν τὴν βροτῶν πᾶσαν φύσιν
οὐκ ἔστι ζῆσαι καὶ φυγεῖν μοῖραν μόρου.

62, LVII. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Μῆλον.

Καρπῶν ἁπάντων ἡδύτατόν τι πέλω,
ἕνα τόνον φέρον τε συλλαβὰς δύο·
ἐρωτικῶς δ' ἔχουσι φιλοῦμαι πλέον.
Ἀλλὰ τὸ πρῶτον ἀφελὼν τῶν γραμμάτων,
εὕρῃς με δυσφόρητον σιδήρου γένος,
πεπηγμένον τάχιστα καὶ πλῆττον ἄκρως.

63, LIII. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Κάστρον.

Ἐμοῦ στίφη μένοντα τῶν βροτῶν ἔσω
φρουρῶ μαχησμῶν, φυλάσσω καὶ κινδύνων,
ἐν γῇ πεπηγὸς καὶ στερρῶς ἡδρασμένον.
Ἀλλὰ παθὸν στέρησιν γράμματος μίαν
ἐν τῷ πόλῳ δείκνυμι λαμπρὰν ἰδέαν,
καὶ καταφωτίζω δὲ νυκτὸς τὸ σκότος,
καλλωπίζον μάλιστα τοῦ πόλου πλάτος.

64, LIX. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Δίκαιός εἰμι καὶ δικαίων ἀκρότης·
ἓξ τὰ σκέλη μου, κἂν οἱ ταρσοί μου δύο.

65, LX. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Σημαντήριον.

Τραφὲν ὄρεσι καὶ φάραγξιν ἀγρίαις,
κῆρυξ πέφυκα τῶν λόγων ὑμνῳδίας·

φωνὴν μὲν οὐκ ἔναρθρον, εὔηχον δ' ἔχω.

66, LXI. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Δοῦλος κελεύω σὺν τάχει τῷ δεσπότῃ,
σαφῶς τὰ μέτρα δηλοποιῶν εὐφρόνης·
« Ἀναστὰς ὕπνων, ἔργον εἰς χεῖρας φέρε. »

67, LXII. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἄρτος.

Ἄπνους μέν εἰμι, τοὺς βροτοὺς δὲ ῥωννύω·
τὴν κλῆσιν ἔσχον εὐαρίθμητον πάνυ·
ἀσπάζομαι γὰρ τὸ τριακῶς δὶς μόνον,
δὶς τριάκοντα καὶ μίαν πρὸς τοῖς δέκα.

68, LXIII. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Σῦς.

Ἔχω τρία γράμματα, καί τι τυγχάνω.

Quæ igitur in principio est, ea deficiente littera,
constituor terra, et alo omnem rerum-creatarum-
[universitatem
iis quas omnibus distribuo fruges jucundas.
Sine enim istis mortalium omnem naturam *i. e.*
non licet vivere et fugere sortem leti. [genus

62, LVII. EJUSDEM.

Malum.

Fructuum omnium dulcissimus quidam sum,
unum accentum ferensque syllabas duas :
amore autem captis diligor magis.
Sed prima demta litterarum,
me invenies toleratu difficile ferri genus,
quod celerrime figitur et excellenter percutit.

63, LVIII. EJUSDEM.

Castrum.

Quæ me intra manent mortalium turbas
defendo a pugnis et servo a periculis,
in terra defixum et solide fundatum.
Verum passus unius litteræ privationem
in cælo ostendo fulgidam speciem,
et illumino quidem noctis tenebras,
maxime decorans cæli spatium.

64, LIX. EJUSDEM.

Justus sum et justorum summitas;
sex sunt crura mihi, quamvis *sint* pedes mihi duo.

65, LX. EJUSDEM.

Signaculum.

Nutritum in montibus et convallibus asperis,
præco fio verborum quæ hymnis cantantur,
[tamen habeo.
vocem quidem non articulatam, bene sonantem

66, LXI. EJUSDEM.

Servus jubeo celeriter domino,
perspicue noctis mensuram declarans :
« Somno excitatus, opus manibus adhibe. »

67, LXII. EJUSDEM.

Panis.

Respiratione quidem careo, mortales autem roboro :
nomen habui omnino numeratu-facile;
complector enim triplicatum bis solummodo,
bis triginta et unum super decem.

68, LXIII. EJUSDEM.

Sus.

Habeo tres litteras et aliquid sum.

Ἑνὸς στεροῦμαι· ταὐτὸ τυγχάνω πάλιν.
Οὐκ ἔστι καινόν; Ἄλλο τι κρεῖττον μάθε·
τὴν ἐσχατιὰν τῶν τριῶν μου γραμμάτων
ἔχω κατ' ἀρχάς, τὴν μέσην ἔχω μέσην,
καὶ τὴν κατ' ἀρχὴν ἀντὶ τοῦ τέλους φέρω.

Una privor : idem rursus sum.
Nonne hoc novum? Verum aliquid majus disce
ultimam trium quæ meæ sunt, litterarum
habeo ab initio, mediam habeo mediam,
et quæ ab initio est pro fine fero.

69, LXIV. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Γράμμασι τρισὶ συλλαβὴν μίαν φέρω·
ἔχω δ' ἀριθμὸν ἐννέα δὶς ἑπτάκις
καὶ δώδεκα τρὶς καὶ δεκάκις τρὶς τρία,
καὶ πεντάκις ἓξ καὶ τοὺς πέντε δὶς πάλιν,
καὶ τετράκις δὶς καὶ πάλιν δὶς τὰ πέντε.
Ὁ γοῦν ἀναγνοὺς τὴν γραφὴν, ἀντιστρόφως,
κἂν τῷ μέσῳ γράμματα προσθήσει δύο,
εὕρῃ πνοῆς ὄχημα τῆς βιοτρόφου.
Ἐκ τῶν τριῶν δὲ γραμμάτων πρῶτον ξέσας,
τῶν ἀρετῶν γνοίης με τῶν πρωτων μίαν.

69, LXIV. EJUSDEM.

Litteris tribus syllabam unam fero :
habeo autem numerum novem bis septies
et duodecim ter et decies ter tria,
et quinquies sex et quinque bis iterum,
et quater bis et iterum bis quinque.
Qui etiam legerit scripturam, pariter,
et si medio litteras addet duas,
inveniet spiritus vitam-nutrientis vehiculum.
E tribus autem litteris prima erasa,
virtutum agnosces me primarum unam.

70, LXV. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Μῦς.

Ζῶόν τι μικρόν εἰμι τῶν οὐ βρωσίμων·
τρία μόνον γράμματα τῇ κλήσει φέρω·
ἂν γοῦν τὸ πρῶτον ἐξέλῃς τῶν γραμμάτων,
ζῶον μέγα γνοίης με τῶν ἐδωδίμων.

70, LXV. EJUSDEM.

Mus.

Animal quoddam parvum sum inter ea quæ non [edulia sunt :
tres tantum litteras nomine fero :
si sane primam dempseris litterarum,
animal magnum agnoscas me inter esculenta.

71, LXVI. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Νοῦς.

Εἰμὶ μὲν ἀσώματος· ὁ φρονῶν, νόει·
ἔχω δ' ἀριθμὸν τριακοντάκις δέκα
καὶ τὰ δέκα δίς. Συλλαβὴ δέ μοι μία·
ἔχω δὲ καὶ γράμματα πάντα δὶς δύο.
Ἂν γοῦν τὸ πρῶτον ἐξέλῃς τῶν γραμμάτων,
αὐτίκα σῶμα γίνομαι ξένῳ τρόπῳ·
ἢν δ' αὖ τὸ πρῶτον ἐκξέσῃς τῶν δευτέρων
εὐθύς με μάθῃς ζῶον ἓν τῶν ἀγρίων.
Ἐμοῦ δὲ τὰ τέταρτα γράμματα πάλιν
φέροντος, ἄν τις τὸ τρίτον πρῶτον τάμῃ,
ἀντιστρόφως τε καὶ καλῶς συλλαβίσῃ,
εὕρῃ με τριγράμματον ἓν μέρος λόγου.

71, LXVI. EJUSDEM.

Mens.

Sum equidem incorporeus; tu qui sapis, intellige :
habeo autem numerum tricies decem
et decem bis. Syllabaque mihi una;
habeo autem et litteras omnes bis duas.
Si igitur primam abstuleris litterarum,
statim corpus fio miro modo :
si rursum primam eraseris secundarum,
protinus me disces animal unum ex feris.
Me autem quatuor litteras rursus
ferente, si quis tertiam primum exciderit,
atque inversum et bene syllabam-composuerit,
inveniet me tribus litteris unam e sermonis par-[tibus.

72, LXVII. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Πρίν.

Τῆς ὀγδοάδος τῶν μερῶν σοι τοῦ λόγου
ἕν τι πέφυκα· συλλαβὴ δέ μοι μία,
καὶ γράμματα τέσσαρα· καὶ μέτρον τόσον,
τετράκις πεντήκοντα, τετράκις δέκα.
Ἂν ἀφέλῃς τέσσαρας ἀρχῆς εἰκάδας,

εὕρῃς με κρατὸς διέξοδον ῥευμάτων·
ἂν δὶς δὲ πεντήκοντα πάλιν ἀφέλῃς,
ἕξεις δύναμιν σὺν θεῷ σεσωσμένην.

72, LXVII. EJUSDEM.

Prius.

Octo partium orationis tibi
una aliqua sum : syllaba autem mihi una,
et litteræ quatuor : et numerus tantus,
quantum quater quinquaginta, quater decem.
Si dempseris initio quatuor icadas *i. e.* numeros [vicenos,
invenies me capitis duplicem-viam profluviorum :
si autem bis quinquaginta rursus dempseris,
habes potestatem cum Deo *i. e.* Deo juvante ser-[vatam.

73, LXVIII. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Καὶ τῶν Χερουβὶμ εἰμι τιμιωτέρα,
καὶ τῶν Σεραφὶμ ὑπερολβιωτέρα,
καὶ στιλπνοτήτων ἡλίου πλέον φέρω.
Μὴ Παρθένον τις ἐλπίσῃ με τυγχάνειν,
γυναῖκά τινα τῶν ἐναρέτων μίαν.
Ἔχω δὲ καὶ γράμματα πέντε καὶ μόνον.

74, LXIX. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἰωάννης.

Ἐξ ἑπτὰ συνέστηκα γραμμάτων (σκόπει)
λύχνος φεραυγὴς τοῦ τρισηλίου φάους.
Ἂν οὖν ἐν ἀρχῇ καὶ τέλει τῶν γραμμάτων
διττὴν δυάδα προσφυῶς ἀποξέσῃς,
αὖθις τὸν αὐτὸν ἐννόει με τὴν φύσιν.
Καὶ θαῦμα πῶς, μου τῶν ἄκρων τετμημένων,
σώζω τὸ σύμπαν ἀβλαβὲς τῆς οὐσίας.

75, LXX. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Οὐρανός.

Στοὰ ξύλων ἄμοιρός εἰμι καὶ λίθων,
ὕλης τε λοιπῆς γηΐνης πάσης ἅμα·
οὐδεὶς περιστρέφει με, καὶ παρατρέχω·
οὐδεὶς ἐγείρει, καὶ συνίσταμαι πάλιν.

76, LXXI. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Νοῦς ἢ Ψυχή.

Βαίνω κατὰ γῆς, καὶ πρὸς ὕψος αὖ τρέχω·
χαίρω πρὸς ὕλην, οὐ φιλῶ δὲ τὴν ὕλην·
εἰ γὰρ ἐφίλουν καὶ προσεῖχον ὡς φίλῳ,
ὅμως δι' αὐτῆς καὶ κορύσσομαι πλέον·
καὶ γῆθεν ὑψοῦ τὴν κεφαλὴν ἀνάγω.

77, LXXII. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Κόρος.

Ὄρεξιν ἐμπίμπλημι τῶν ζώων ὅλων.
Πεντάγραμμον πέφυκα δισυλλαβίᾳ·
ἂν οὖν κεφαλὴν ἀφέλῃς τῶν γραμμάτων,
εὕρῃς με πάντων φυλακὴν τῶν πραγμάτων.

78, LXXIII. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ψυχή.

Τῶν θηλέων μέν εἰμι· σῆμα δ' οὐ φέρω
μέλος δι' οὗ τὸ θῆλυ πᾶν γνωρίζεται.
Τὰ κοσμικὰ στοιχεῖα μακράν μου πέλει·
στοιχεῖα δ' ἄλλα τέτταρα πρόσεισί μοι.
Ποσοῦ τὸ μὲν πρόσεστι· πλῆθος γὰρ φέρω
καὶ τῶν ἀτμήτων οὐσιῶν ἀπειρίαν·

73, LXVIII. EJUSDEM.

Et Cherubim sum honoratior,
et Seraphim perbeatior,
et splendorum quam sol plus fero.
Ne Virginem quis speraverit me hîc esse,
feminam aliquam virtute-præditarum unam.
Habeo autem et litteras quinque et unam.

74, LXIX. EJUSDEM.

Joannes.

E septem litteris consto (speculare)
fax lucem-edens e trino-sole luminis.
Si igitur in initio et fine litterarum
duplicem dyada apte eraseris,
rursum me eumdem considera quoad naturam.
Et miraculum est quomodo, extremitatibus meis [recisis,
servem illæsam essentiæ summam.

75, LXX. EJUSDEM.

Cælum.

Porticus lignorum expers sum et lapidum,
materiæque reliquæ terrestris omnis simul :
nullus circumagit me, et prætercurro :
nullus excitat, et tamen resurgo.

76, LXXI. EJUSDEM.

Mens sive anima.

Incedo super terram, et ad altitudinem *i. e.* cæ- [lum curro;
gaudeo apud materiam, non autem amo materiam;
si enim amarem et me ei applicarem ut amico,
simul per eam et accingor magis :
atque e terra in altum caput eveho.

77, LXXII. EJUSDEM

Satietas.

Appetitum expleo animantium omnium.
Quinque litteris exsto duabusque syllabis :
si autem caput dempseris litterarum,
invenies me omnium custodiam rerum.

78, LXXIII. EJUSDEM.

Anima.

E femineis quidem *una* sum; signum autem non [fero
membrum, per quod quidquid femineum est agno- [scitur.
Mundana elementa procul a me absunt :
elementa autem alia quatuor insunt mihi.
Quod-ad-numerum-attinet, id quidem inest : mul- [titudinem enim fero
et individuarum sane essentiarum infinitam :

τὸ πηλίκον δὲ παντελῶς ἀπεστράφην,
ὡς μηδὲν οὐδαμοῦ λαβεῖν ἔχειν μέρος·
καὶ γὰρ μεριστὴν οὐκ ἔχω τὴν οὐσίαν.
Φωνὴν προΐσχω μηδαμῶς ὁρωμένη·
ὁρῶ δὲ πάντα, καὶ τὰ πόρρω μου λίαν,
ὡς μυθικῶς λέγουσι Λυγκέως χάριν.
Κλῆσις δ' ἀριθμὸν συμποσούμενον φέρει,
κύβον τὸν ἐκ δὶς ἕξ, τετραπλῆς πεντάδος
ἀφαιρεθείσης ἐξ ὅλων τῶν τοῦ κύβου.

quod autem ad modum, id omnino aversor, [pars :
ita ut nulla usquam sit quam possim accipere
etenim non quæ dividi possit habeo essentiam.
Vocem profero nullo modo conspecta :
conspicio autem omnia, et ea quidem quæ procul [sunt valde,
ut fabulose dicunt Lyncei gratia *i. e.* de Lyceo.
Nomen autem computatum numerum fert,
cubum e bis sex *factum*, quatuor quinario-nu- [mero
ablato e summa cubi.

79, LXXIV. ΤΟΥ ΑΥΛΙΚΑΛΑΜΟΥ.

Δίκορσος εἰμὶ, καίπερ ἀψυχουμένη,
ἐνάλιός τε καὶ γεηρὰ τὴν φύσιν.
Ἂν γοῦν τέμῃς μοῦ διπλοσύνθετον κάραν,
ἤμειψας οὐ τὴν κλῆσιν, οὐδὲ τὴν φύσιν.

79, LXXIV. AULICALAMI.

Biceps sum, quamvis inanimata,
marinaque et terrestris natura.
Si etiam exsecueris mihi *bicompositum* caput,
mutasti non nomen, neque naturam.

80, LXXV. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Σὺ τετράγραμμον, συλλαβὰς φέρεις δύο·
δηλοῖς καθαρῶς τὴν γυναικείαν φύσιν·
ἂν ἄκρα δύο γραμμάτων συνεξέλῃς,
ἐν σοὶ καλεῖται τοῦ θεοῦ κλῆσις μία.

80, LXXV. EJUSDEM.

Tu quatuor-litteris-constans, syllabas fers duas :
monstras dilucide femineam naturam :
si extremas duas litterarum abstuleris,
in te dicitur Dei nomen unum.

81, LXXVI. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Εἰς ἅλας.

Ὕδατος ἐκγενόμην, τράφε δ' ἥλιος αὖτις
ἀθάνατος· θνήσκω δέ γε μητέρι μούνῃ.

81, LXXVI. ANONYMI.

In sal.

Aqua natum aluit sol me posthac
immortalis; morior autem per matrem unam.

BREVIS ANNOTATIO IN CAPUT VII.

I. Ex Hesiodo ap. Strab. XIV, I, 27 : ..... λέγεται δὲ Κάλχας... κατὰ τὴν ἐκ Τροίας ἐπάνοδον..... περιτυχὼν ἑαυτοῦ κρείονι μάντει κατὰ τὴν Κλάρον, Μόψῳ τῷ Μαντοῦς, τῆς Τειρεσίου θυγατρὸς, διὰ λυπὴν ἀποθανεῖν. Ἡσίοδος μὲν οὖν οὕτω πως διασκευάζει τὸν μῦθον· προτεῖναι γάρ τι τοιοῦτο τῷ Μόψῳ τὸν Κάλχαντα· Θαῦμά μ' ἔχει... — Vss. 1-2 sic edidit Lehrsius, edit. A. F. Didot : Θαῦμα μ' ἔχει κατὰ θυμὸν, ἐρινεὸς οὗτος· ὀλύνθους οὓς ὅδ' ἔχει, κτλ. — Vs. 4. Id. ἐπενθέμεν, *imponere*. Codd. lect. retinuimus.

II. Edidit Aldus in appendice ad Anthol. Planudeam unde transiit in *Anal.* Brunckii t. I, 168; edit. Lips. t. I, p. 101. (Vid. *Animadvv.* Jacobsii, t. I, P. I, p. 332), in *Anthol.* Hier. Bosch. t. III, p. 288-9 et in Jacobs. Append. 26. — « Solutio problematis hæc est :

$$\begin{array}{l} A + 1 = 2(B - I) \\ B + 1 = A - I. \\ A = 2B - 3 \\ A = B + 2. \\ \hline 2B - 3 = B + 2 \\ \quad + 3 \qquad + 3 \\ \hline 2B = B + 5 \\ \hline B = 5 \\ A = 7. \text{ »} \end{array}$$

III. In Diophanti *Arithmetica* edidit Meziriac. p. 345. « A Diophanto servatum, incertum an ab ipso confictum. » *Mezir.* — Vs. 2. Pro vulg. τοῖς ὀβολοῖς, edidit Meziriac. προπόλοις. — Vs. 5. Vulg. σε φέρειν. Nemo nescit numerum sphæricum esse qui per se ipsum quotiescunque velis multiplicatus semper eumdem unitatum numerum refert, quales sunt numeri 5 et 6, quod sic probatur : $5 \times 5 = 25$, $\times 5 = 125 \times 5 = 625$, etc.; $6 \times 6 = 36 \times 6 = 216 \times 6 = 1296$, etc. — Sic autem hoc problema explanat ille : « Quidam emit duos cados vini : unius quidem choam drachmis 8, alterius vero choam drachmis quinque, et pro omnibus pretium persolvit numerum quadratum, cui addendo 60, fit quadratus latus habens multitudinem choarum. Jam distinguendas esse choas octo drachmarum a quinque drachmarum chois. » Vertit Mezir. — Ex præstitutis, quæsita assequere, si sumpseris 15 congios 8 drachmis et 21 congios 5 drachmis, unde fit : 1° $8 \times 15 + 5 \times 21 = 225 = 15$ (sphæricum numerum) ad quadratum productum; 2° $15 + 21 = 36 = 6$ (numerum sphæricum) quem ad quadratum produxeris.

IV. Editum in *Atti dell' Accademia Italiana di Scienze, etc.* 1810, t. I, p. 135; inde sumpsit Jacobs. et transtulit in *Anthol. Paralip.* II, n. 65, p. 818. — Vs. 3. Editum erat ἕνεκα, correxit Jacobs. in *Append.* n. 366.

V. In bibliotheca Brunswickiana repertum, ann. 1773, edidit Lessing. in *Beytrage zur Geschichte und Litteratur,* t. I, p. 421; inde repetierunt J. Struvius et ejus filius K. L. Struvius, *Altes griechisches Epigramm-mathematischen Inhalts von Lessing erst einmahl zum Drucke befördert jetzt neu abgedruckt und mathematisch und kritisch behandelt.* Altona, 1821, 8; Fr. Edw. Thieme, *De Archimedis problemate bovino*, 1828, Lips. 4; A. Terquem, *Bulletin de bibliographie, d'histoire et de biographie mathématiques*, p. 113 sqq. ad calcem operis periodici, *Nouvelles Annales de Mathématiques,* etc., t. XIV, 1855, et Vincentius in eodem volumine, p. 165 sqq., sexcentis mendis expurgatum, uterque cum gallica versione et mathematica interpretatione. In codice epigrammati subjectum est scholion. Struvius pater falso præpositum fuisse putat Archimedis nomen, utpote cui prorsus aliena esset materia quæ in epigrammate tractatur. Existimat idem posterius additas fuisse duas posteriores conditiones : quod et probabile est, namque scholiastæ ad septem priores conditiones justæ sunt solutiones, et falsa ratione posterioribus duabus respondetur. Fr. Ed. Thieme contra arbitrabatur opus hoc esse Archimedis quia laudatur in scholiis ad Platonis *Charmidem* et apud Heron. Alexandr. in *Vocab. geometr. nomenclatura.* Ex Vincentio retulimus, qui, sicut Struvius, putat additas fuisse non modo posteriores duas conditiones, sed et quidquid ad vaccas pertinet a vs. 17 usque ad vs. 26, et vss. 28-29 qui ei intersiti fuisse ita videntur, ut dividatur postremum distichon in quo, vs. 27, πόσοι legendum existimavit. Igitur vss. 1-12 Vincentio videtur res plane enuntiata, quæ apte vss. 27 et 30 concluditur. Problematis ita reducti simplicissima præcipuave solutio est in quatuor his numeris :

2226	boves albi
1602	boves nigri
1580	varii
891	rufi.

Ceteras problematis solutiones habebis, si hos numeros quolibet cum integro numero multiplicaveris. — Vss. 17-26. Novum hoc problema sic explicat Vincentius qui σὺν ταύροις (vs. 22) refert ad πάσης... ἐρχομένης quod scribit cum Lessingio pro πασῶν..... ἐρχομένων : 1° Vaccarum candidarum numerus nigrarum tertiæ et quartæ parti æqualis est; 2° nigrarum numerus quartam et quintam variegatarum partem continet; 3° harum numerus idem est atque ille qui ex quinta sextaque rufarum parte constat. — Si quarta addatur conditio (vss. 25-26), ut rufarum boum sit numerus sextæ et septimæ candidarum parti æqualis, absurdum fit problema, inepta, ut Vincentio placet, scholiastæ cujusdam interpolatione, cui cum quæstionem haud satis intelligeret, visum esset necesse enuntiatum complere, in quo aliquid hiare credebat. Omissa igitur, ut plane inutili ac male conficta hac ultima conditione, simplicissimi fiunt, qui novæ quæstioni respondeant, numeri :

candid. =	231.
nigr. =	396.
varieg. =	880.
ruf. =	2400.

— Vss. 31-40. Ut priori, quæ addita est, conditioni respondeatur, oportet ut per multiplicantem numerum efficiatur Siciliæ mensura, problematis finis.

Occurrunt primum numeri duo qui proxime huic conditioni satisfaciant, et sunt 12354950 et 12355050. Etenim primum ex singulis fit, cum multiplicantur cum numero 2471, triangularis numerus, cum pariat prior hoc :

$$\frac{247099.247100}{2}$$

et posterior

$$\frac{247101.247100}{2}$$

qui si singuli multiplicantur cum 3828, pariunt 47 294 748 600 et 47 295 131 400 quorum quadrangulæ radices, unitate una excepta, sunt 217 473 et 217 474, et earum quadrupla 869 892 et 869 896. Nunc autem si apud Strabonem (VI, II, 1) Siciliæ dimensiones quæramus, ejus triquetræ figuræ assignat in ambitum 4400 stadia, quæ sic dividuntur :

1720 stad. majoris lateris.
1550 — medii lateris.
1130 — minoris lateris.

in summam 4400.

Atqui si hujus trianguli areæ ex Hieronis Alexandrini formula ratio habeatur, primum fit hujus areæ quadratum numerus 734 442 000 000, qui perfectum quadratum foret, si pro 8 scriberetur 9, cujusque radix foret 857000, stadiorum quadratorum numerus. Itaque haberi possunt numeri 869 892 et 869 896 ut ad proximum totam Siciliæ aream exprimentes, prout enuntiata quæstio est. Igitur primæ et tertiæ problematis partis solutio erit in formulis :

$$\begin{aligned} \text{candid.} &= 2226\,k, \\ \text{nigræ} &= 1602\,k, \\ \text{varieg.} &= 1580\,k, \\ \text{rufæ} &= 891\,k, \end{aligned}$$

in quibus $k = 12\,355\,000 \pm 50$. — Quæ res ut duobus verbis absolvatur, *radice quadrata* numeri boum candidorum et boum nigrorum *fit Siciliæ mensura.*

Posteriore autem conditione jubetur ut ex bobus rufis cum variegatis junctis fiat numerus triangularis, *nullo addito, nullo omisso.* Atqui cum omnis triangularis numerus esse debeat formæ $\frac{1}{2}x\,(x+1)$, efficias oportet ut numerus 2471 quæ summa est numerorum (R + V) dictorum in primæ quæstionis simplicissima solutione, aut effector numerus 353, numerus primus qui numeri 2471 septima pars est, ad idem referatur atque alterum numerorum $x, x+1$ aut ad eorum dimidia. Maxime autem in promptu sunt hypotheses istæc :

$$\begin{aligned} x &= 2471, & \tfrac{1}{2}(x+1) &= 1236, \\ x+1 &= 2471, & \tfrac{1}{2}x &= 1235, \\ \tfrac{1}{2}x &= 2471, & x+1 &= 4943, \\ \tfrac{1}{2}(x+1) &= 2471, & x &= 4941, \\ \tfrac{1}{2}x &= 353, & x+1 &= 707 = 7\,101. \end{aligned}$$

Quorum quodcunque acciderit, numerus multiplicans 2471, in effectu $\frac{1}{2}x\,(x+1)$ effector est cum quo multiplicentur oportet omnes præcipuæ solutionis numeri. Itaque si quintam hypothesin accipias, multiplicans numerus erit 101.

Lectionis varietas. In lemmate cod. πραγματουμένοις. — Vs. 8. Struv. fil. legendum putabat πλήθεϊ. — Vss. 13-21. μικτοχρόων corruptum credebat idem conjiciens στικτοχρόων. — Vs. 14. Cod. ποικιλόχρωτας; Lessing. ποικιλόχροας, male, claudicante versu. — Vs. 16. Pro αὖτις ap. Lessing. αὐτοῦς typographi errore. — Vs. 22. Lessing. Vincent. πάσης..... ἐρχομένης pro πασῶν..... ἐρχομένων, cod. — Vs. 23. Lessing., Vincent. ἀγέλης, Struv. fil. δ' ἀγέλης. — Vs. 24. Lessing. ἔχον τετραχῆ, Thiem. τετραχῆ, Struv. ἀτρεκές. — Vs. 29. Lessing. χροίαν. — Vs. 31. ἐν ἀρίθμοις. — Vs. 33. Omnes ex cod. ἔμπεδον, conjicit Vincentius ἔμβαδον. — Vss. 35-36. Thiem. Τὰ δ' αὖ περὶ μηκέα, πάντη. Πίμπλαντο πλίνθου Θρινακίης πεδία. Pro πλίνθου scripsit Vincent. πλῆθος.

VI, 1. Ex Athen. X, p. 452, apud quem unum exstat pentameter. Ceteri (Aristot. *Poet.* XXII edit. nostræ. *Rhet.* III, 2, 12, Plut. *Sept. Sapient. Conviv.* XI, (alias 22), Demetr. Phal. *de Elocut.* CII) priorem modo exhibent versum celebris illius ænigmatis, ut ait Aristoteles (ἐν τῷ αἰνίγματι τῷ εὐδοκιμοῦντι), quo significatur cucurbitula medicinalis, gallice *ventouse.* — Apud Plutarchum l. c. tribuitur hoc ænigma Eumetidi mulieri et ab Æsopo solvitur, Cleodemo rem hancce se parum curare professo respondente : Καὶ μὴν οὐδεὶς τοῦτο μᾶλλον οἶδεν, οὐδὲ ποιεῖ βέλτιον. εἰ δὲ ἀρνῇ, μάρτυρας ἔχω σικυωνίας. Ὁ μὲν οὖν Κλεόδημος ἐγέλασε· καὶ γὰρ ἐχρῆτο μάλιστα ταῖς σικυωνίαις τῶν καθ' αὑτὸν ἰατρῶν κτλ.

VII, 2. Ap. Athen. X, p. 450, E : Ἐν δὲ Σαπφοῖ ὁ Ἀντιφάνης αὐτὴν τὴν ποιήτριαν προβάλλουσαν ποιεῖ γρίφους τόνδε τὸν τρόπον, ἀπολυομένου τινὸς αὕτως. Dedit et Eustathius *in Iliad.* VI. — Significatur epistola. Vide infr. eidem poetriæ solutionem ab eodem comico Antiphane attributam : Θήλεια μὲν ἔστι φύσις ἐπιστολή κτλ. — Laudavit et gallicis versibus transtulit Bachet de Meziriac. *Comment. s. les Epitres d'Ovide,* t. I, p. 327 sq. *Phædra Hippolyto,* not. 1.

Une femme se trouve ayant dedans son sein
Plusieurs enfants muets qui toutefois esclattent
D'une voix claire et forte et se font bien ouyr
Sur la terre et sur l'onde à ceux-là qu'ils désirent.
Les autres néantmoins encor qu'ils soient présens,
Comme s'ils estoient sourds, n'en peuuent rien entendre.

— Vs. 2. Vulg. ταῦτα, Porson. ὄντα. Tum libri γεγωνόν. Brunck. (*Anal.* III, p. 321) et Jacobs. *Append. epigr.* vulgatam retinuere sicut et γεγωνόν. — Vs. 5. Brunck. ἔξεστι, bene correxit Jacobs. ἔξεστιν.

VIII, 3. Athen. *ibid.* — Vs. 3. Codd. ἄφωνα δ' ὄντα manco versu. Grotius ἄφ. δ' ὄντα ταῦτα τοῖς κτλ. Meziriac. τοῖς πορρωτάτω. Cujus gallica versio est :

« La femme est vne lettre, et les enfants muets qu'elle porte en son sein, ce sont les caractères qui parlent neantmoins, voire aux plus esloignez, s'ils leur sont adressez. Vn autre quoy que proche de celuy qui les lit, ne les peut pas ouyr. »

IX, 4. Athen. X, 450 : Εὔβουλος δ' ἐν Σφιγγοκαρίωνι τοιούτους γρίφους προβάλλει, αὐτὸς καὶ ἐπιλύων αὐτούς· Ἔστι λαλῶν... A. Τί ἐστὶ τοῦτο; — B. Τί ἀπορεῖς, Καλλίστρατος. ‖ Πρωκτὸς μὲν οὖν οὗτος. — A. Σὺ δὴ ληρεῖς ἔχων. ‖ — B. Οὗτος γὰρ αὐτός ἐστιν ἄγλωττος λάλος, ‖ ἓν ὄνομα πολλοῖς, τρωτὸς ἄτρωτος, δασύς, ‖ λεῖος. Τί βούλει; πνευμάτων πολλῶν φύλαξ.

X, 5. Athen. X, p. 450. ex Eubulo, ἐν Σφιγγοκαρίωνι,—Vs. 1. vulg. ὡς νέος, mutavit Grotius (*Excerpt. Trag.* p. 657) in ὃς, ut in vs. 2, κούφως in κοῦφος. — Jacobs. : « Respicit Eubulus locum Sophoclis a Plutarcho servatum » : in libello *Non posse suaviter vivi sec. Epicurum,* XIX : ὑπὸ χαρᾶς (ἂν) ἤρθη (ὁ Ἐπίκουρος) κατὰ τὸν Σοφοκλέα, γραίας ἀκάνθης πάππος ὣς φυσώμενος.

Sic ipse solvit ænigma Eubulus :

Πάππος ἀπ' ἀκάνθης (ἐστίν)· οὑτοσὶ γὰρ (ἂν)
νέος μὲν ὢν ἕστηκεν ἐν τῷ σπέρματι
ὅταν δ' ἀποβάλῃ τοῦτο, πέτεται κοῦφος ὤν,
δήπουθεν ὑπὸ τῶν παιδίων φυσώμενος.

XI, 6. Athen. X, p. 449, D. : καὶ Ἄλεξις δ' ἐν Ὕπνῳ τοιούτους γρίφους προβάλλει· Οὐ θνητὸς κτλ. et deinde sic ænigma solvit :

B. Ἀεὶ σὺ χαίρεις, ὦ γύναι, μ' αἰνίγμασιν.
A. Καὶ μὴν ἁπλᾶ γε καὶ σαφῆ λέγω μαθεῖν.
B. Τίς οὖν τοσαύτην παῖς ἔχων ἔσται φύσιν;
A. Ὕπνος, βροτείων, ὦ κόρη, παυστὴρ πόνων.

« Anum hic habemus ænigma de somno puellæ proponentem. » *E. M.*

XII, 7. Athen. X, p. 451, F : Θεοδέκτην δὲ τὸν Φασηλίτην φησὶν Ἕρμιππος ἐν τοῖς Περὶ τῶν Ἰσοκράτους μαθητῶν ἱκανώτατον γεγονέναι ἀνευρεῖν τὸν προβληθέντα γρῖφον, καὶ αὐτὸν προβαλεῖν ἑτέροις ἐπιδεξίως· οἷον τὸν περὶ τῆς σκιᾶς. Ἔφη γὰρ εἶναί τινα φύσιν ἢ περὶ τὴν γένεσιν καὶ φθίσιν ἐστὶ μεγίστη, περὶ δὲ τὴν ἀκμὴν ἐλαχίστη. Λέγει δὲ οὕτως· Τίς φύσις κτλ. — Vs. 1. Vulg. Τῆς φύσεως ὅσα, sed veram lectionem indicare videtur ipse Athenæus his verbis : εἶναί τινα φύσιν... Οὐθ' restituit Porson., quod in optimis codd. est. « Nihil esse in rerum natura ait, nec in mortalium genere, quod simili modo crescat et augeatur. Ἐν γενέσει referendum ad solis ortum, qui cum meridie summam cæli attigit arcem, umbra est minima, vesperi autem denuo crescit. » *Jac.*

XIII, 8. Athen. X, 456 E. F. Πεποίηκε δὲ καὶ ἕτερον ἐπίγραμμα Σιμωνίδης, ὃ παρέχει τοῖς ἀπείροις τῆς ἱστορίας ἀπορίαν· Φημὶ τὸν οὐκ... Brunck. *Anal.* I, 146, Jacobs. *Animadvv.* t. I, P. I, p. 268 : « Distichon hoc ænigmaticum ita interpretatur Athenæus, ut τέττιγος ἄεθλος sit cantus certamen, ad quod Simonides discipulos convocabat. Qui eorum condicta hora non adessent, asino, quo magister ad aquam advehendam utebatur, semimodium hordei (μέγα δεῖπνον) dare jubebantur. Asinum vero Athenæus judicat Epeum vocari, quod Epeus, secundum fabularum traditionem, Atridis aquam præbuerit, idque facientem eum in tabula picta conspici. Πανοπηϊάδης, Epeus, Panopei filius ap. Homer. Il. ψ, 665. » *Jacobs.* ex Athen.

XIV, 9. Athen. X, s. 75, p. 451. Ex *Œdip.* tragœd. Theodectæ; Vid. etiam *Trag. gr. Fragm.* (Bibl. gr.-lat. Didot).

XV, 10. Schol. in Plat. *Rempubl.* lib. V, 22, p. 479 C. ἔοικε... τῷ τῶν παίδων αἰνίγματι τῷ περὶ τοῦ εὐνούχου τῆς βολῆς περὶ τῆς νυκτερίδος, ᾧ καὶ ἐφ' οὗ αὐτὸν αὐτὴν αἰνίττονται βαλεῖν. — Append. Lipsian. Lemma : Εὐνοῦχος στραβὸς ὢν νυκτερίδα ἐπὶ νάρθηκος καθημένην κισσήρει βάλλει καὶ ἀστοχεῖ. — Vs. 4. βάλεν τε κοὐ βάλε. Dedit Brunck. *Anal.* Lect. et Emendd. p. 308, edit. Jacobs. t. IV. p. 294. *Animadvv.* XII, p. 365. ex Athen. X, p. 452 C; cf. Suid. vv. αἶνος et Νυκτερίδος αἶνος.

XVI, 11. Schol. in Platon. *Rempubl.* ibid. — Subjicitur enodatio hæc : νυκτερίδα ὁ εὐνοῦχος νάρθηκος κισήρει.

XVII, 12. Athen. X, sect. 83, p. 455 : Φέρεται δὲ τοῦτο καὶ ἐν ταῖς Τεύκρου Ὁρισμοῖς.

XVIII, 13. Athen. X, p. 455 D : φανερᾶ μὲν οὖν λέγει τῇ Δήλῳ, ἥτις ὑπὸ θαλάσσης περιέχεται· μήτηρ δὲ ἡ Λητώ, ἥτις Κοίου ἐστὶ θυγάτηρ. Μακεδόνες δὲ τὸν ἀριθμὸν κοῖον προσαγορεύουσι. Idem epigramma refert Eustath. in *Od.* Z, p. 256, 12. — Vs. 1. In optimis Eustathii codd. invenerat Casaubonus πάτραν δέ μοι. Ceterum sic legebatur in veteribus Athenæi editt. :

Ἐν φανερῷ γενόμαν, πάτρη δέ μοι ἁλμυρὸν ὕδωρ κτλ.

XIX, 14. Diog. Laert. lib. II. 10 : De Diodoro Crono mentio est apud Strabon. XIV, II, 21, ubi de Iaso : Ἐντεῦθεν δὲ ἦν ὁ διαλεκτικὸς Διόδωρος ὁ Κρόνος et lib. XVII, III, 15, ubi de Cyrena, unde oriundus erat Apollonius et ipse cognomine Cronus, Diodori magister. Cf. Clem. Alexandr. *Stromat.* lib. IV, XIX, 121, A. Gell. XI, 12, et Sext. Empiric., *passim.* — Vs. 6. pro ἔξωθεν τοῦ ρ̄ῶ, ἔξωγε τ. ρ. Is. Casaubono placebat, approbante Menagio. Κρόνος sine P et K est ὄνος, *asinus.* Unde malebat Menagius legi in Diogenis textu *ibid.* : καὶ δὴ καὶ ὄνος ἤκουσεν ἐν σκώμματος μέρει; subjicit tamen : sed et Κρόνος legi potest hoc, est *fatuus, stolidus.* Scholiastes Aristophanis ad *Vespas,* v. 1520 : Κρόνους· ἀρχαίους, μωρούς, λήρους, ἀναισθήτους. Cf. Aristoph. ipsum. *Nub.* 929 : Οὐχὶ διδάξεις τοῦτον, χρόνος ὢν etc.

XX, 15. Athen. X, p. 456, C, Brunck. *Anal.* I, 146 (ed. Lips. t. I, p. 79, *Animadvv.* vol. I, P. I, p. 267), Jacobs. *Append.* n. 81. Athen. l. c. : Γριφώδη δ' ἐστὶ καὶ Σιμωνίδῃ ταῦτα πεποιημένα, ὥς φησι Χαμαιλέων ὁ Ἡρακλεώτης ἐν τῷ περὶ Σιμωνίδου· Μιξονόμου... « Sunt qui inscriptum fuisse referant antiquitus hoc Chalcide in donario quodam, in quo delphinus et hircus exsculpti erant, de quibus hunc esse sermonem : alii autem in psalterii vertibulum in delphini formam et hirci elaboratum dictum hoc esse putant; et esse bovis mactatorem et Bacchi famulum dithyrambum. Sunt etiam alii qui Julide bovem Baccho immolatum a quodam adolescente percuti dicant securi, atque appropinquante festo die, in ferrarii officinam delatam esse securim : Simonidem igitur, ut erat adhuc juvenis, ad fabrum ivisse, ut eam illuc ferret. Qui cum artificem dormientem vidisset, et utrem forcipemque sine ordine jacentes et priora vicissim tenentes, supradictum problema, domum reversum, familiaribus suis proposuisse. Atque patrem hædi utrem esse asserunt, miserum piscem esse forcipem, noctis filium, somnum, bovis mactatorem et Bacchi famulum, securim. » *Athen.*

XXI, 16. Ex Euseb. *Præp. Evang.* XI, 6, ad Judæorum deum hoc epigr. referente : primus vidit de Sarapide agi Jos. Scaliger. *in Euseb. Chronic. Comment.* ad ann. 1730, Hesychii auctoritate fretus, vs. Ἑπτὰ γράμματον, cui subjicitur : τὸ ὀργίλον καὶ σκληρὸν καὶ Σάραπιν. Demetrius Phal. Περὶ Ἑρμην. § 71 : Ἐν Αἰγύπτῳ δὲ καὶ τοὺς θεοὺς ὑμνοῦσι διὰ τῶν ἑπτὰ φωνηέντων οἱ ἱερεῖς, ἐφεξῆς ἠχοῦντες αὐτά. Thom. Galei not. vide. Comparat Jablonskius (*Panth. Ægypt.* Prolegom. p. 56), Varron. Atac. *Chorograph.* fragm. :

Vidit et æthario mundum torquerier axe
et septem æternis sonitum dare vocibus orbes.

XXII, 17. Edidit primus e cod. Bibl. reg. Salmasius in *Exercitat. Plinianis,* p. 726, cum hoc lemmate : Ἰουλιανοῦ τοῦ δυσσεβοῦς Εἰς κοντοπαίκτην. Brunck. inde repetiit *Anal.* III, p. 332. (V. Jacobs. ad *Anthol.* vol. X, p. 190) et Jacobs. ipse in *Append.* n. 42. — Vs. 1. δένδρον, arbor est contus quem lusor in fronte sua, ἀνακτόρων μέσον *i. e.* locorum editorum in medio, inter tempora duo ponit; arboris viva et loquens radix est homo, fructus, καρποί, iidem et viventes, pueri in perticam seu contum ascendentes. « Contus cum in fronte erigitur, puerisque oneratur, φυτεύεται μιᾷ ἐν ὥρᾳ, omnia simul et subito nascuntur, eadem simul auferuntur, τρυγᾶται, radicitus,

dum præstigiator ille perticam de fronte demit. » *Jac.* Conjicit Jacobsius τὰ ἀνάκτορα esse aures, « quasi *sancti* capitis *recessus,* in quibus optima quæque deponuntur. » Ea esse pure *loca edita,* les *hauts lieux*, ubi ædificari solent et templa deorum et regum palatia, et iis significari frontem quasi intelligentiæ domicilium ac sedem, præcipuam et vere regiam humani corporis partem. — Cf. infr. Basilii Megalomytis ænigm. n. 46.

XXIII, 18. Ænigma laudavit ex Vossio D. Huetius, quod in *Huetianis* legitur, p. 74 : « Je me trouvai un jour à Amsterdam en compagnie de quelques gens de lettres, du nombre desquels étoit le jeune Vossius, fils du célèbre Gérard Jean. Comme il avait un grand usage de la littérature grecque, et qu'il lui avoit passé par les mains beaucoup d'anciens manuscrits grecs, il nous dit qu'il avoit découvert ce jour-là même une épigramme grecque qui méritoit de nous être rapportée, et sur le sens de laquelle il désiroit nous consulter..... La question étoit de savoir ce que c'est que cette Pénélope qui marche *avec six pieds* et qui n'a que *trois doigts.* Chacun demeura dans le silence, cherchant dans sa tête la solution du problème, sans la trouver, quoiqu'elle semble se présenter d'elle-même et sauter aux yeux. Il faut prendre le premier vers plus matériellement qu'on ne le prend, et comme n'ayant aucune relation à la personne de l'ancienne Pénélope, mais signifiant simplement un vers hexamètre marchant *à six pieds*, comme tous les autres vers hexamètres, et dans le nombre de ces six pieds ayant *trois dactyles.* » — Auctoris nomen debemus N. Piccolo qui hoc ænigma edidit ex codd. mss. Florent. (*Supplém. à l'Anthol.* p. 192) cum hoc lemmate : Ἰουλιανοῦ τοῦ παραβάτου εἰς τὸν παρόντα Ὁμηρικὸν στίχον ἓξ πόδας ἔχοντα, ὧν οἱ τρεῖς εἰσι δάκτυλοι. — Vs. 1. Pro mero hocce versu Homerico (*Od.* A, 339 et sexcent. al. locis) :

Κούρη Ἰκαρίοιο περίφρων Πηνελόπεια,

de quo agitur in Juliani epigrammate, Huetius exhibuit :

καλὴ Πηνελόπεια, γυνὴ κλεινοῦ Ὀδυσῆος.

XXIV, 19. Boisson. *Anecd. gr.* t. II, p. 475, repetitum in notis *Anthol. Pal.* X, LXXIII. Schol. : τὸ φέρον, τουτέστιν ἡ τύχη, hic fortasse potius Dei voluntas, ut apud Sophocl. *Œd. Col.* 1694 : τὸ φέρον ἐκ θεοῦ καλῶς χρὴ φέρειν. Cum hoc Sophoclis loco Brunckius bene jam contulerat Palladæ epigr. *Anth. Pal.* l. c., in *Anal.* t. II, p. 482, et apposuerat idem Terentianum illud (*Phorm.* 138) : Quod fors feret feremus æquo animo. — Τὸ φέρον est plane latinum *fors.*

XXV, 20. Ex *Oracul. Sibyll.* I, 141 et ss. —Vid. Gallæi notas p. 115 sqq., quas in brevius contraxit, emendavit, locupletavit C. Alexander, *Orac. Sibyll.* p. 345, unde operæ pretium hæc excerpere est : « Una conjectura (de hoc divino nomine) proxime videtur ad verum accedere, Guillelmi nempe Canteri, *Nov. Lect.* I, cap. 3 (falso plerique hunc honorem Aurato tribuerunt), legendum proponens ΘΕΟΣ ΣΩΤΗΡ, haud male, quia ΣΩΤΗΡ epitheton Dei nomini tam sæpe solet apud veteres conjungi, ut duæ voces interdum pro una haberi possint; haud male, inquam, nisi pro 1697 numerum efficerent 1692, ut hoc quidem loco pro σύν γ' ἑπτά necessario sit legendum in textu σὺν δισσοῖς vel σὺν τοῖς δυσί, vel aliud quidvis audendum quod non licet. Venient fortasse codices novi qui rem dirimant. Ceterum prorsus similis griphus occurrit et in Orac. Sibyllin. eod. libro 326 sqq. de nomine redemptoris Jesu, » quem post hunc damus.

XXVI, 21. Ex *Orac. Sibyll.* I, 326 sqq. —V. 2. Codd. δισσῶν ἀγγέλων quod Gallæus dedit vel ἀγγέλλων; alii δισσόν τ' ἀγγελῶ; correctio est Alexandri. — Vs. 3. Codd. Regius et Gallæanus δεκάδας δ' ἐπὶ ταύτας. — Hoc ænigmate significatur nomen Ἰησοῦς Servatoris nostri, quod constat ex quatuor vocalibus litteris et duabus consonantibus; quæ litteræ efficiunt in lingua græca 888, nam

ι'	valet	10
η'		8
σ'		200
ο'		70
υ'		400
ς'		200

quorum summa 888 est.

XXVII, 22. Boisson. *Anecdot. græc.* t. III, p. 455, e cod. Bibl. Paris. 2599, p. 81, 1. —Vs. 2, cod. ἐστύγεε. — Vs. 5. δάκτυλον, « dactylum scilicet metricum pedem, non digitum. Dactylus est καὶ πόδα. » *Boiss.* — Vs. 6. ὄμμᾰτᾰ pes et dactylus, « ἀνθερεὼν est *pes* choriambus, » ut latine *mentum* spondæus pes. — Vs. 7. addidit καὶ Boissonad. « Quoties enim occurrit vox μέλη, pes est iambus, » ut latine *membra,* trochæus. » Sed *pes* ipse corporis non est *pes* metricus, quum vox ποῦς, *pes* una constet syllaba. » *Boiss.* — Vs. 8. κεφαλή, ∪ ∪ —, anapæstus est, qui dactylo est contrarius. » *Id.*

XXVIII, 23. Piccol. *Suppl. à l'Anthol.* p. 193 ex schedis a Fr. de Furia ex Biblioth. Laurent. missis, jam ediderat Schæfer. in edit. sua Gregor. Corinth. *De Dialect.* p. 682. — Vs. 2. « Non est alterum, quod sciam vocabuli νέπος exemplum nominat. casu., quod tamen conferri potest cum vocibus τρίπον et τέτραπον pro τρίπουν et τετράπουν vulgatissimi ænigmatis de Sphinge. » *Piccol.* — Vs. 3. ἔσα, cod., ubi probabile est scriptum fuisse εἶσα. *Id.*

XXIX, 24. Piccol. *ibid.* p. 192, ex schedis Fr. de Furia; desumptum e codd. Bibl. Laurent. — Vs. 2. cod. χείλη ἀνοιγόμεναι.

XXX, 25. Miller. *Catal. mss. gr. scorial.* p. 49. — Verbum est ἀλέκτωρ, gallus. — Vs. 1. ad divum Petrum alludit. — Vss. 3-5. Hector, Ἕκτωρ, regis Priami filius, designatur.

XXXI, 26. Piccol. *ibid.* ex schedis Fr. de Furia, desumptum e codd. Bibl. Laurent. Uterque, ut apparet, ineditum credebant ænigma hoc quod est apud Athen. X, sect. 85, p. 457. — Vs. 1, Athen. κατέδραμον.

XXXII, 27. Piccol. p. 193, ex apographo a Fr. de Furia misso, ex codd. Bibl. Laurent. — Vs. 2. cod. ποθέουσι.

XXXIII, 28. Miller. *Codic. mss. scorial. catal.* p. 49 : « Le mot de ce logogriphe est peut-être θηλή. En enlevant la première et la dernière lettre, il reste Ἥλ, qui est une dénomination biblique de la divinité. » *Miller.*

XXXIV, 29. Boisson. *Anecd. gr.* t. III, p. 431 ; de Pergamena membrana agitur, quæ ænigmatice inducitur loquens de se ipsa.

XXXV, 30. Boissonad. *ibid.* —Vs. 1. κλεὶς « scilicet

lignea virga Mosis ». Boisson. qui comparat Basil. Megalom. ænigm. 21, p. 444, ejusdem vol. et Theod. Prodromi hoc in *Exod.* de maris Erythræi transitu tetrastichon :

Καὶ τἄλλα μέν σου, ῥάβδε, φρικτὰ καὶ ξένα,
τὸ δὲ σχίσαι θάλασσαν εἰς μέρη δύο,
ξηρὰν δὲ δεῖξαι τὴν τέως ὑγρὰν φύσιν,
ἁπαξαπλῶς ἅπαντα νικᾷ τὰ ξένα.

Clavis latine quoque est virgæ quoddam genus, qua vertitur trochus. Propert... III, 13, 6.

XXXVI, 31. Boissonad. *ibid.* p. 432. Confert Basil. Megalom. in eod. suo vol. ænigm. 25, p. 445. —Vs. 5. In voce ἔρως sublato primo elemento, superest Ρῶς, *Russus* (Russe), popul. nom. — Vs. 6. « Nominis dimidiati particula posterior est ὦς, pro οὖς, *auris.* » *Boiss.*

XXXVII, 32. Boisson. *ibid.* « Est in cod. 1630, inter Basilii Megalomytis ænigmata, cum lemmate κόνδυλος. Est κόνδυλος calamus scriptorius. » *Boiss.* — Vs. 2. Cf. *Anth. palat.* c. VI. 62-68 : τρηχαλέην τε λίθον, δονάκων εὐθηγέα κόσμον, — ἔνθα περιτριβέων ὀξὺ χάραγμα πέλει. Lapis (πέτρα) hic, ut inde satis apparet, pumex est, quo acuuntur calami. Obscurum esse versiculum ait Boissonadius; ex loco epigr. Damocharidis supra laudato, crediderim καλοῦμαι vocabulum barbare factum a καλὸς, καλόω p. καλλύνω. — Vss. 3-4. Cf. *Anth.* ib. 64 : πλατὺν ὀξυντῆρα μεσοσχιδέων δονακήων.

XXXVIII, 33. Boisson. *ibid.* p. 432 sq. de lemmate : « Nomen est barbarum, vernacule *tente.* » Eodem vocabulo usus est Basilius Megalomytes, ænigm. 7 in eod. volumine. Est id ænigma in cod. 2991 A, p. 443, sub nomine τοῦ αὐλικαλάμου, deficientibus versibus 2, 9, 10, et cum varietatibus hisce : vs. 3, σκέπαρνος, quod et habet codex in ænigmate Basilii; vs. 5, τὰ βάραθρα μόνα; vs. 6, καὶ πτερῶν; vs. 11. εἰ καὶ κατάξῃς με. » *Boiss.* — Vs. 11. cod. ταράξῃς. — Hoc ænigma quatuor versibus contraxit Basilius sic : Ἄπετρός εἰμι καὶ κινούμενος δόμος· — πρίων δὲ καὶ σκέπαρνος οὔκουν με τέμνει, — εἰ μὴ κορυφὴν καὶ τὰ βάθρα μου μόνα. — Εἰ γοῦν καταρράξεις με, σῶός εἰμί γε.

XXXIX, 34. Boissonad. *ibid.* p. 433. —Vs. 4. « Sublato capite, scilicet ἀ, restat μῶς, *aqua.* Philo, *de Vita Mosis*, p. 605 B : τὸ γὰρ ὕδωρ μῶς ὀνομάζουσιν Αἰγύπτιοι. » — Vs. 7. « Nomen ὦς pro οὖς. » — Vs. 9. « Nam si ἀμὼς legeris retroversim, reperies σῶμα. Οἱ ἀσώματοι sunt angeli. » *Boiss.*

XL, 35. Boissonad. *ibid.* p. 433 sq. — Vs. 6, var. κατίδοις. — Vs. 7. ὑφέλοις. — Vs. 10, « interprete tacente, statim lector intelligit ex κηρίον fieri ἠρίον, ῥίον, ἴον et ον sine accentu pro ὄν. — Cf. Basilii Megalomytis ænigma, infr. n. 45.

XLI, 36. Boisson. *ibid.* p. 434 : Vss. 1-3. « Cui scilicet sunt remi pro pedibus, ut mox vela pro alis. »

XLII, 37. Boisson. *ibid.* p. 435 : « Sex suspensa funibus vel cruribus, duos habet pedes, lances duas scilicet. » Basil. Megalomytes sic exhibuit :

Δίκαιός εἰμι καὶ δικαίων ἀκρότης·
ἓξ τὰ σκέλη μου, κἂν οἱ ταρσοί μου δύο.

Boisson. *ib.* p. 445.

XLIII, 38. Boissonad. *ibid.* —Vs. 1. κλῆσις refertur ad hæc Evang. Joann. I, 23 : ἐγὼ φωνὴ βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ· Εὐθύνατε κτλ. Cf. Matth. III, 3; Marc. I, 3; Luc. III, 4, etc. « Ἰωάννης hebraïce *gratiam* significat. » *Boiss.* — Vs. 2. σχετλιασμὸς, lamentatio est ἰώ. — Vss. 3-4 : « Si dividere velis nomen Ἰωάννης, secundus casus femininus nomen claudit, scilicet genitivus Ἄννης, quæ Ἄννα fuit ὑπὲρ γυναικός. » *Boiss.*

XLIV, 39. Boissonad. *ibid.* « Syncellus *Chron.* p. 5 D : ἣν (Εὔαν) ὁ Ἀδὰμ λαβὼν ὠνόμασεν Εὔαν, ὃ ἑρμηνεύεται ζωή. Philo, *Quis rerum*, p. 488 D : ἣν καὶ ὁ γήϊνος νοῦς Ἀδὰμ ἰδὼν διαπλασθεῖσαν, τὸν ἑαυτοῦ θάνατον ζωὴν ἐκείνην ὠνόμασεν, κτλ. Eadem sententia Lamottæus in ænigmate de Eva :

« Le genre humain me doit ses jours,
Quoique de son trépas je sois aussi la cause. » *Boiss.*

XLV, 40. Boissonad. *ibid.* — « Plura exstant Pselli ænigmata. Vid. Fabric. *Bibl. gr.* t. X, p. 77. » *Boiss.* Plurima talia sunt de *Horis* ludicra. — Vss. 4 et 5. Cf. de Manuali Horologio :

Je suis inanimée et mon cœur bat sans cesse.

(*Choix d'énigmes, charades, etc.*, in-18, 1826, ænigm. 275), et præsertim in eadem sylloge, ænigm. 76, de Horologio :

Je parle, et suis sans voix; je vis, et suis sans âme.

XLVI, 41. Boissonad. *Anecd. gr.* t. II, p. 476, e cod. 1630, p. 138, 1. Monet de eodem argumento exstare in *Anthol. lat.* lib. V, 17-28, duodecim epigrammata; sed nihil simile huic nostro habent. Idem hoc ænigma, paucis immutatis, sub lemmate Οὐρανός, cælo adjudicavit Basilius Megalomytes. Vid. infr. n. 70.

XLVII, 42. Boissonad. *Anecd. gr.* t. III, p. 436, e codd. regiis 1630, p. 138, 2, et 968, p. 208, quos deinde designat litteris A, B : « Codex 968 nitide : ἕτερα αἰνίγματα Βασιλείου τοῦ μεγαλομίτου. Melior fuerit scriptura μεγαλομύτου, quum sit formatum ab μύτης, *nasus*, cognomen hominis nasi longitudine conspicui. Adde Fabric. *Bibl. Gr.* t. XI, p. 698. » — Vs. 3 A, κλῆσιν ἔχω. — Vs. 4. Invidiæ mater, « ni fallor, λύπη. Joannes Damasc. schol. in Joannes Clim. Epistolam ad Part. c. 2, p. 475 : Φθόνος δὲ λύπη (ἐστὶ) ὑπ' ἀλλοτρίοις ἀγαθοῖς· leg. ἐπ'. » — Vs. 6. « A, εὗρές με. — Invenitur dempto θ, φόνος, mortis scilicet manus. Cf. schol. Sophocl. *Ajac.* 157. » — Vs. 9. « A, εὗρες. — Demtis φθ, fit quadrupes ὄνος.

XLVIII, 43. Boissonad. *ibid.* p. 437 sq. : « Sol, apud Ovidium *Metamorph.* IV, 227 : Omnia qui video, per quem videt omnia tellus. » *Boiss.*

XLIX, 44. Boissonad. *ibid.* p. 439. — Vs. 4. « Εἶρ nomen fluvii exstat in Lexico apud Albertium ad Hesych. p. 1112, n. 32. » *Boiss.* — Εἶρ, ut fluvii nomen, memorat quoque Zonaras p. 626, 627, et qui gen. masc. esse docet Chærob. Bekk. *Anecd.* p. 1200, cui conf. Arcad. p. 20, 19.

L, 45. Boissonad. p. 439 sq. Cf. supra n. 35 Pselli ænigma. — Vs. 1. B, βροτῶν. — Vs 4. « Scilicet ἠρίον [sepulcrum] movet intuentibus lacrimulas. — A, κιρνῶ. » — Vs. 5. « AB, ἀφελεῖς. Mox. A, ἀφέλεις. B, ἀφελεῖς. A, pro χάραν, κράτα. » — Vs. 7. « B, ποθεινόν. » — Vs. 8. « Producit scilicet veris symbolum ac nuntium florum, ἴον, violam. » — Vs. 10. « Præstaret μόνου; scilicet e solo verbo ὄν. » [Scripsit fortasse poeta μονὴν, moram; quidquid enim *est* plusve minusve *manet*,

moratur.] — Vss. 11-12. « Demtis quinque primis elementis, reliquum est N quod tribus constat lineis. » *Boiss.*

LI, 46. Boissonad. *ibid.* p. 440 : « Ferme descripsit Juliani Cæsaris ænigma Εἰς κοντοπαίκτην » quod vide supra, n. 17. « Vide et Cangii *Gloss.* in Κοντοπαίκτης. » *Boiss.* — Hanc præstigiatorum artem apte descripsit Chrysostomus in loco quem huc afferre operæ pretium est : Τί ἄν τις εἴποι περὶ ἐκείνων τῶν ἀνδρῶν, οἳ κόντον ἐπὶ μετώπου βαστάζοντες, καθάπερ δένδρον ἐρριζωμένον, ἐπὶ τῆς γῆς, οὕτως ἀκίνητον διατηροῦσιν, ὥστε παιδία μικρὰ ἐπ' ἄκρου τοῦ ξύλου παλαίειν ἀλλήλοις.

LII, 47. Boissonad. *ibid.* « Ex Αἴξ, demto α, fit ἴξ eodem cum tono. Est ἴξ vermiculus vitibus infestus. Vid. not. ad Herodian. *Epim.* p. 58. » — Vs. 2. Cf. Sympos. *Ænigm.* XXXV, 1 : Alma Jovis nutrix, longo vestita capillo.

LIII, 48. Boissonad. *ibid.* p. 441. Ex Ὄνυξ, dempta syllaba ο, fit νύξ, *nox.* — Vs. 5. δύνω transitiva significatione rarissimum; λαμπαδών lexicis et ipso *Thesauro* deest. — Cf. *Anth. Pal.* XIV, 35, ænigma. ἀδέσποτον, quod Boissonadius *ib.* p. 431, e cod. regio 968 Psello restituit.

LIV, 49. Boissonad. *ibid.* — Cf. infra Aulicalami ænigma 3. Ἐνάλιον πέφυκα μικρόν... Vs. 3. « Demto κ, fit ἀρίς, Suidas : ἀρίδες· ἡ εὐθεῖα ἀρὶς, τὸ τεκτονικὸν ἐργαλεῖον. » — Vs. 4. « Demto α, fit ῥίς » *nasus.* — Vs. 6. Var. ἐξέλοις. « Demto ς, videbis *roboris significationem* scilicet ἴν. » *Boiss.*

LV, 50. Boissonad. *ibid.* p. 441 sq. — Vs. 3. « Scilicet ex ποῦς fit οὖς ex ima parte corporis pars superior. — 5. Ex οὖς, dempto ο fit ὗς, quadrupes sus. » — Cf. sequens ænigma, quod lusit idem misellus poeta!

LVI, 51. Boissonad. *ibid,* p. 449. — Vs. 4. « Qui enim demserit π, inveniet οὖς. » — Vs. 5. cod. 968 : « Τούτων δὲ πάλιν εἴ τις τὸ πρ. ξέσει. Nominis οὖς prima littera sublata, fit ὗς », *sus.*

LVII, 52. Boissonad. *ibid.* p. 442.

LVIII, 53. Boissonad. *ibid.* — Vs. 1. Cod. 1630 οὐδαμῶς ᾠόν. — Vs. 5. Cod. 968, τί σί. « Forsan τὴν σήν. » *Boiss.*

LIX, 54. Boissonad. *ibid.* In codice 968 « lemma est γήψ, quod mutavi; in 1630 est γρύψ; de avis nomine dubito : γύψ enim, vultur, ramis quercus non insidere solet, nec suem edere. Agi videtur de pico et ejus præda vermiculo, ἰκί, θριπί, alio. » — Vs. 2. « Est δρῦς, monente glossatore, in duobus codd. » — Vs. 3. « Cod. 968 θήραν, adscripta glossa, τὴν ὗν. »

LX, 55. Boissonad. *ibid.* p. 442 sq. ex iisdem codd. Bibl. Reg. Paris. 1630 et 968.

LXI, 56. Boissonad. *ibid.* p. 443. — Vs. 1. Cod. B (968) τόνον ἕνα. — Vs. 2. Cod. A (1630) βροτῷ. — Vs. 4. B, ἀρχήν. Demto κ, fit ἅλως, *area* in qua teritur frumentum. — Vs. 6. A, γέμω. — Vs. 7. A, τὴν φύσιν. B, πᾶσαν βρ. φ.

LXII, 57. Boissonad. *ibid.* p. 443 sq. — Vs. 3. « Erat malum symbolum olim amoris. Notum malis se petere amantes, qua de re videsis Burdel. ad Heliod. p. 64, Verheyk. ad Anton. Liberal. p. 5, Jacob. ad Lucian. *Toxar.* p. 66; interpr. Aristæn. I, 25, p. 563. » *Boiss.* — De mala projiciendi usu, quod amatorium erat, Græcis μηλοβολεῖν vel μήλοις βάλλειν, multa notavit Lacerda ad Virgil. *Ecl.* III, v. 64, et Claud. Berald. ad Stat. L. III, *Silv.* v. 158. — Cf. Theocr. XI, 10, Catull. LXV, 19 sq., Virgil. *Ecl.* II, 52. Ovid. *Her.* XXI, 105 sqq. Lucian. *Toxar.* 13, et *Dial. Meretr.* XII, 1, etc. — 5. « Invenies dempto κ, ἧλον, *clavum.* »

LXIII, 58. Boissonad. *ibid.* p. 444. Κάστρον latinum nomen est *castrum,* e quo si dempseris primam litteram, fit nomen ἄστρον, *astrum.*

LXIV, 59. Boissonad. *ibid.* p. 445 : « Cf. Pselli ænigma cui inscribitur τρυτάνη », *libra.*

LXV, 60. Boissonad. *ibid.* p. 446. Lemma in codice est barbare scriptum Σημαντήριν pro Σημαντήριον quod reposuimus. — Dicitur etiam σήμαντρον, quæ lignea tabula est qua pro campanis utuntur Græci. « Ob materiam σημαντήριον dictum fuit a poeta natum esse in montibus. De illo instrumento vide Allatium *De Templis Græcorum,* I, § 3; Magium *De Tintinnabulis,* c. 15, etc. »

LXVI, 61. Boissonad. *ibid.* p. 446. — Vs. 1. « Significari videtur gallus gallinaceus. » — 2. « Prudentius *Cathem.* Hymn. I, 1 : « Ales diei nuntius — Lucem propinquam præcinit. » — Vs. 3. « Persii verbis : « Mane, piger, stertis! surge. » *Boiss.*

LXVII, 62. Boissonad. *ibid.* p. 446 sq. — Vs. 3. Bis (i. est 2) $\times$ 3 = 6; 2 $\times$ 30 + 1 + 10 = 71; quæ si scribes, ut indicantur, inde fit numerus 671. Græcis enim litteris significantur numeri α = 1, ρ = 100, τ = 300, ο = 70; σ = 200, quorum summa est 671 (1 + 100 + 300 + 70 + 200 = 671).

LXVIII, 63. Boissonad. *ibid.* p. 447. — Vs. 2. « Idem enim sunt σῦς et ὗς. »

LXIX, 64. Boissonad. *ibid.* p. 448. — Vs. 5. « Codex, τετράκις τρὶς κ. π. δ. τὰ δύο. Scripsi δὶς, et pro δύο recepi variantem πέντε, ut fiat numerus 310, quæ summa est arithmetica nominis quæsiti ῥίς. » — Vss. 7-8. « Reliqui προσθήσει, barbarismum plus quam solæcismum metuens. Hic εὕρῃ, aptissime futuri sensu, pro εὕροι, quod jam feci non semel. » — Vs. 8. « Jungo ἀντιστρόφως εὕρῃ : pariter inveniet respirationis esse viam qui legerit ῥίς, et qui, insertis litteris duabus, ῥῖνες legerit. » « In fine datur ἴς, » [prima virtutum quæ dicuntur *cardinalium.*] *Boiss.*

LXX, 65. Boissonad. *ibid.* p. 447 : « Ænigma non est in A. Est in codice 2991 A, p. 443, sub nomine τοῦ αὐλικαλάμου. » — Vs. 2. « Cod. 2991 A, sine μόνον, et τὴν κλῆσιν φέρων, B, τῇ κλήσει φέρω. » — Vs. 3. « B, ἐξελεῖς. Mox cod. 2991 A, μέγαν ζῶον εὕρῃς με. — Demto μ, fit ὗς. » *Boiss.*

LXXI, 66. Boissonad. *ibid.* p. 448 sq. : Vs. 2. « Imo ἑπτακοντάκις δέκα, cum nomen νοῦς numerum pariat 720. » [ν' = 50 + ο' = 70 + υ' = 400 + σ = 200 = 720.] — « Cod. ἐξελεῖς et mox ἐκχέσεις. » — 6. « Scilicet οὖς, » *auris.* — 8. « Restat ὗς, » *aper.* — 11. « Demto υ, si quis reliquas litteras νος retroversim legerit, fiet σὸν, pronomen. »

LXXII, 67. Boissonad. *ibid.* p. 449. — Vs. 4. π' = 80 + ρ' = 100 + ι' = 10 + ν' = 50 = 240. — Vs. 5. « Dempto numero 80, scilicet π', restat ῥίν, » *nares.*

—Vs. 7. « Dempto numero 100, scilicet ρ' littera, habes nomen ἶν, » *vim, robur*. — Vs. 8. Scilicet sanitate fueris, si tibi Deus eam servare velit.

LXXIII, 68. Boissonad. *ibid.* p. 450. —Vs. 4. « Monet ne quis de Virgine cogitaverit, cui primi versus convenire videntur, quippe quam præ Cherubim et Seraphim laudant et admirantur pii ejus admiratores. (Confert Boissonadius Ephræm Syrum initio Sermonis de Mariæ laudibus, apud Giacomellium Modestum, p. 2 : Τιμιωτέρα τῶν Χερουβὶμ καὶ ἀσυγκρίτως πάντων τῶν οὐρανίων στρατιῶν, *Anecd. gr.* t. III, p. 45. — Vid. et *ibid.* p. I, n. 2, et p. 28, Theod. Hyrtac. Orat. *de Virgin.* : ...ὡς τῶν τιμίων Χερουβὶμ τιμιωτέρα καὶ τῶν ἐνδόξων Σεραφὶμ ἐνδοξοτέρα, οὕτω δὴ καὶ τῶν μακαρίων ἀσυγκρίτως μακαριωτέρα.... Quæ sit sancta femina ænigmate significata nescio). Ad marginem codicis est adscriptum ἀγάπη, quod non satisfacit. Forsan est Μαρία Ægyptia, vel alia, Virgini cognominis. »

LXXIV, 69. Boissonad. *ibid.* p. 450. —Vs. 5. « B, τῇ φύσει. — Vs. 4. Ex nomine Ἰωάννης demtis ιω et ης, restat αννˑ Cum Ἰωάννης et Ἄννα significent χάριν, sic puto facile ænigma solvi. In A lemma est ἄγγελος, unde nihil extricare valeo. » De significatione nominum Ἰωάννης et Ἄννα Boissonadius confert eadem sua *Anecd.* t. III, p. 12, *Serm.* Theod. Hyrtac... Ἄνναν, τὴν κεχαριτωμένην... cui subjicit in nota Epiphanii (t. II, p. 292) verba : ... Ἄννα δὲ πάλιν ὁμοίως χάρις ἑρμηνεύεται. Confert etiam Pselli ænigma sub lemmate Ἰωάννης (vide supra n. 38) : Κλῆσις πέφυκα καὶ θεοῦ δηλῶ χάριν.

LXXV, 70. Boissonad. *ibid.* p. 451. Idem omnino tetrastichon Pselli est sub lemmate Εἰς τὴν ἐν οὐρανῷ ἶριν, supr. n. 41. — Vss. 3-4. Haud satis, ut videtur, Christianæ doctrinæ congruens, qua teste, ut omnibus notum,

.... Deus accensam verbo splendescere lucem
edixit, cursuque novum *circumtulit* orbem
gyrantem immensis spatiis noctemque diemque, etc.
P. Ant. Millieus. *Moys. viat.* VI.

atque unde didicimus, jubente Deo, *consurgere* cœlum

altius, immani se circumfundere gyro
corporibus, tendi magnos cælestibus orbes.
ignibus, etc. P. Ant. Chanut. *Parn. poet. Soc. Jes.*

LXXVI, 71. Boissonad. *Anecd. gr. ibid.* Cf. supr. Νοῦς ἢ Οὐρανός, n. 55.

LXXVII, 72. Boissonad. *ibid.* p. 451. —Vs. 4. « Invenietur ὅρος, qui φυλακὴ τῶν πραγμάτων dici potest, quum res circumscribat ac finibus limitibusque certis includat, et unicuique suam servet proprietatem et naturam. » *Boiss.*

LXXVIII, 73. Boissonad. *ibid.* p. 451 sq. — Vs. 4. « Quatuor elementa, scilicet litteræ. » — 10. « Cod. ὁρώμενον. » — 15. « Litteræ ψυχή numerum efficiunt, qui sit cubus numeri 12, ex summa cubi demto numero 20. Atqui $12^3 = 1728$, et $1728 - 20 = 1708$; qui numerus 1708 summa est litterarum ψυχή, pro cifris habitarum. » *Boiss.*

LXXIX, 74. Boissonad. *ibid.* p. 453 : « E codice regio 2991 A, p. 443. Esse puto ipsum nomen αὐλικαλάμου ænigmatice compositum. Est enim in αὐλικάλαμος significatio aulici hominis a secretis vel canicIei (*sic*), cancelli (?) præfecti. »

LXXX, 75. Boissonad. *ibid.* p. 453 : « Forsan est γονὴ Hippocrateum τῆς μήτρας nomen. Demtis extremis γ et ν, restat ὄν. Forsan etiam θῆλυ, unde, resectis extremis litteræ θ et υ, fit ἦλ, hebraicum Dei nomen. Hoc illo melius. »

LXXXI, 76. E. Cramer. *Anecd. gr. Paris.* t. IV, p. 327, Piccol. *Suppl. à l'Anthol.* p. 149.

ΠΡΟΣΘΕΤΕΑ
ΚΑΙ ΕΠΙΔΙΟΡΘΩΤΕΑ.

CAP. I, n. 10 *b*.

Πανταρης μ' ἀνέθηκε Μενεκράτιος, Διὸ[ς ἆθλον]
[ἅρματι (?) νικάσας, πέδου ἐκ κλει]τοῦ Γελοαίου.

I, n. 10 *c*.

[Π]α[ν]θέρσης ἀνέθηκεν Ἀθηναίῃ πτολιούχῳ
πα[ῖς] Ζωΐλου· Νήτης δ' ἔ[ργο]ν [ἔ]τευξε τόδε.

I, n. 67 *b*.

Πύκτα[ς] τόνδ' ἀνέθηκεν ἀπ' εὐδόξοιο Κυνίσκος
Μαντινέας νικῶν πατρὸς ἔχων ὄνομα.

I, n. 86 *b*.

Πλ]είστοις δὴ Σικυῶνα πάτραν, [Σω]σιστράτου υἱέ,
Σώστρατε, καλλίστοις τ' ἠγλαΐσας στεφάνοις·
ν]ικῶ[ν] παγκράτιον τρὶς Ὀλύμπια, δὶς δ' ἐνὶ Πυθοῖ,
δώδεκα δ' ἐξ Ἰσθμοῦ [καὶ Νεμ]έας στεφάνους, [θμόν,
τ]οὺς δ' ἄλλους ἀπο[ρον στεφά]νους [ἐπι]δεῖξαι ἀρι-
πα]ύσας δ' ἀντι[πάλους πάν]τα [ἐ]κράτεις ἀμά- [χει.

I, n. 101 *b*.

Ποντίῳ ἱππομέδοντι Ποσειδῶνι Κρόνο(υ) υἱεῖ
ἡ πόλις εὐξαμένη τούσδ' ἀνέθηκε θεῷ
ἡμιθέους σωτῆρας ὑπὲρ προγόνων τε καὶ αὐτῶν
καὶ γῆς καὶ τεκέων καὶ σφετέρων ἀλόχων.

I, n. 126 *b*.

Δόξα μὲν Ἑλλήνων ἱεροῖς ἀναθήμασιν αὔξει
τόνδε, τέχνης δ' εἰκὼν ἥδε δίδωσι κρίσι[ν·
νικήσας δὲ ἵππων τε δρόμοις ἔργων τε ἐν ἁμίλλα[ις
τὴν ἱερὰν στεφανοῖ πατρίδα Κεκροπίαν.

I, n. 128 *b*.

Τόνδε ποτ' ἱδρύσαντο θεῷ [π]ερικαλλέϊ Φοίβῳ [νεῳ.
Ἀπ[ο]λλῶνις ἠδὲ κασίγνητοι, παῖδες Αὐλουζέ-

ADDENDA
ET CORRIGENDA.

CAP. I, n. 10 *b*.

Pantares me dicavit Menecratis *filius* in Jovis cer- [tamine
curru cum-vicisset, terra inclita Geloa *ortus*.

I, n. 10 *c*.

Pantherses *statuam* dedicavit Minervæ urbis-præ- [sidi
filius Zoili; Netes autem opus fecit hocce.

I, n. 67 *b*.

Pugil hancce *statuam* ab illustri Cyniscus *oriundus*
Mantinea, post victoriam, patris nomen habens.

I, n. 86 *b*.

Plurimis nempe Sicyonem patriam, Sosistrati fili,
Sostrate, pulcherrimisque honoravisti coronis;
vincens pancratio ter in Olympiis, bisque in Py- [tho,
duodecimque ex Isthmo et Nemea *referens* co- [ronas
aliasque coronas difficili ostentatu numero,
absistere-coactos adversarios omni *ludo* supe- [rasti sine controversia.

I, n. 101 *b*.

Marino equestri-regi Neptuno, Saturni filio
civitas precata hosce dicavit deo
semideos servatores pro majoribusque et ipsis
et terra et liberis et suis uxoribus.

I, n. 126 *b*.

Gloria quidem Græcorum sacris donariis auget
huncce, artis autem effigies hæcce dat judi- [cium :
cum vicisset equorumque cursibus operumque in [certaminibus
sacram coronat patriam Cecropiam.

I, n. 128 *b*.

Huncce olim posuere Deo perpulcro Phœbo

Apollonis atque fratres, liberi Auluzenis.

Ἔ[σ]κε δὲ τῶν πατρῷος ἀνὰ Σαπάμκην ἐρίβωλον,
[α]ὐτ[ὰρ] οἵ [σ]τήσαντο κατὰ χθόνα Δωδοπάροιο.

Erat autem eorum patria *domus* supra Sapamcen glebosam;
sed ei statuere in terra Dodopari.

I, n. 174 *b*.

Τόνδε νεώ[ν] σοι, ἄναξ, Διονύσιος εἵσατο τῇδε
καὶ τέμενος θυόεν καὶ ξόαν' εἴκελά σοι
καὶ πάντ' οὐ πλοῦτον κρίνας πολυάργυρον αὔξειν
ἐν δόμῳ, ὡς τὸ σέβειν, Βάκχε, τά σοι νόμιμα.
[Ἀν]θ' ὧν, ὦ Διόνυσ', ὢν ἵλαος, οἶκον ἅμ' αὐτοῦ
[καὶ] γενεὴν σώζοις πάντα τε σὸν θίασον.

Hocce fanum tibi, rex, Dionysius posuit hacce
et templum suffitu-repletum et signa tibi similia
et omnes non divitias volens argento-copiosas augere
in domo, ut observare, Bacche, quæ tibi legitima sunt.
Pro quibus, o Dionyse, propitiatus domum simul meam
et progeniem servare-velis, omnemque tuum thiasum.

I, n. 224 *b*.

Σῶν σηκ[ῶ]ν π[ρ]όπολοι, Λ[ητοῦς υ]ἱέ (?), τοξότα [Φοῖβε,
κόσμησα[ν] ν[α]όν, κύδεϊ γηθόμενοι,
δυσμενέ[ων ἐν ὄχ]λοισ[ι] τροπαιοφόρον καταγόν[τ]ε[ς]
νίκην, ἣν πάτρη πᾶσα θυη[π]ο[λέει].

Tuarum ædium ministri, Latonis fili, arcitenens [Phœbe,
ornaverunt fanum, decore gaudentes,
hostium in turba tropæum-ferentem adducentes
victoriam, de qua omnis patria sacrificat.

I, n. 224 *c*.

Πεπλασμένον.

Οἱ ξεῖνοι τάδε σοι χρυσήλατα τεύχε' ἔθηκαν,
Ἄνθεια Ἁβροκόμης θ', ἱερῆς Ἐφέσοιο πολῖται.

Fictum.

Hospites hæcce tibi aurea arma dedicavere
Anthia et Habrocomes, sacræ Ephesi cives.

I, n. 242 *b*.

Μητρὶ θεῶν ἱκέτης κατ' ὄναρ Μελανωπὸς ἔτευξεν.

Matri deorum supplex in somnis Melanopus struxit.

I, n. 249 *b*.

Τόνδε Φίλων ἀν[έθηκεν] Ἀθηναίᾳ τριποδίσκον
θαύμασι νικήσας Ἴσπολιν Ἀρεσίου.

Huncce Philon dedicavit Minervæ parvum-tripodem
præstigiis cum vicisset Isopolim Aresii *filium*.

I, n. 253 *b*.

Ἡρακλεῖ τόδ' ἄγαλμα Κροβίλου παῖς ἀνέθηκ[εν
Ἄσπασις Ἰνώπου γείτονι καλλιρόου.

Herculi hocce simulacrum Crobili filius dedicavit
Aspasius Inopi vicino pulcre-fluentis.

I, n. 266 *b*.

Ἔκγονον ἠδὲ θύγατρα δυοῖν ὑπάτων Ἀρριανῶν,
οἳ σοφίᾳ πλοῦτον καὶ γένος ἠγλάϊσαν,
μύστιν Ἀθηναῖοι Κλημεντιανὴν παρὰ Δηοῖ
στῆσαν σωφροσύνης καὶ σοφίας ἕνεκα.

Sobolem et filiam duorum consulum Arrianorum,
qui sapientia divitias et genus decoraverunt,
mystam Athenienses Clementianam apud Cererem
statuerunt propter ejus prudentiam et sapientiam.

I, n. 266 *c*.

Οὔνομα Καλ[λι]στώ· μήτηρ δέ με Καλλίκλεια
θυγατέρ' ἰφθίμην εἵσατο Καλλιμάχου·
τοῦτο δὲ πατρὶ φίλῳ μοι Ἀρήιος ὤπασεν Ἕδρη.
Ἐς γέρας ἀθανάτων ἱστάμεθ' ἀγχίθυροι

Nomen Callisto; mater autem me Calliclea
filiam generosam posuit Callimachi;
hoc et patri dilecto ad me Martia concessit Sedes.
In honorem positi sumus proximi-a-foribus immortalium

Δηοῦς καὶ Κούρης δαιδηφόρου; οὐδέ με νύκτες
λή]σοντ' ἠελίου κάλ[λιον] [λα]μπ[όμ]εναι.

Cereris et Proserpinæ tædiferæ, neque me noctes
obliviscentur, sole pulcrius illucentes.

I, n. 287 *b*.

Ἀγαθῇ τύχῃ.

Ἀν]τήρης Παιῶνι [τὸν] Ἀπόλλωνος ἑταῖρον
Ὀρφέα δαιδαλέης θῆκεν ἄγαλμα τέχνης,
ὃς θῆρας καὶ δένδρα καὶ ἑρπετὰ καὶ πετεην[ὰ
φωνῇ καὶ χειρῶν κοίμισεν ἁρμονίῃ.

I, n. 287 *b*.

Bonæ Fortunæ.

An]teres Pæoni Apollinis socium
Orphea peritæ posuit imaginem artis,
qui feras et arbores et serpentes et volucres
voce et manuum sopivit, *i. e.* placavit, harmonia.

I, n. 292 *b*.

Εὐτυχ[εῖ] ἡμέρ[ῃ].

Ῥωμαίων ὕπατον μέγ[αν] ἔξο[χ]ον ἐν Κιλίκεσσιν
εἵνεκα καὶ παιδὸς πανυπέρτατον ἐν πολιήταις
(τούτῳ γὰρ Βασιλῆς δῶκαν γέρας ὄφρα οἱ υἱὸς
συγκλήτου βουλῆς μετέχοι πολυκηδέα τιμήν),
τρεῖς στεφάνους ἑξῆς ἀναδησάμενον παναρίστους
δημιουργὸν πα[τέ]ειν Κιλικάρχην, [γ]υμνασίαρχον,
σύνδικον ἁγνότατον, βουλῆς στέφος, εὐγενὲς αἷμα,
Δήμητρος θεράποντες ἀγακλέα τόνδ' ἀνέθηκαν.

I, n. 292 *b*.

Bene-fortunatæ diei.

Romanorum consulem magnum eximium inter Cilices
et propter filium altissimum inter cives
(huic enim Reges dederunt præmium ut ejus filius
senatorum concilii *pro-parte-virili* assequeretur [valde-optandum honorem),
tribus coronis consequenter redimitum valde-optimis
ut populi-præfectus incederet, Cilicarcha, gymnasiarcha,
defensor sanctissimus, senatus corona, nobilis sanguis,
Cereris ministri valde-gloriosum huncce dedicaverunt.

I, n. 300 *b*.

Ἀγαθῇ τύχῃ.

Ἡρωδιανὸς Νικίου πατρὸς ἕ[σ]τησεν
χαλκεῖον ἀνδριάντα πατρίδος ψήφῳ
γνώμης τε ἕκατι — μείλιχος γὰρ ἦν[π]ᾶ[σιν] —
τερπνῶν τε μίμων οὓς ἔγραψεν ἀσ[τ]ε[ί]ως.

I, n. 300 *b*.

Bonæ Fortunæ.

Herodianus Niciæ patris posuit
æneam statuam patriæ decreto
ingeniique causa, — comis enim erat omnibus —
jucundorumque mimorum quos scripsit festive.

I, n. 319 *b*.

Εἰκόν' Ἀθηναίης χρυσαιγίδος ὀβριμοπάτρης
ἄνθετο τὴν χρυσῆν Στώλιος Ἀντιδάμας·
ὧδε θεῶν προὔστη, θηρῶν δὲ μεμαότα φῦλα
ἔγχεϊ γηγενέων δάμνατ' ἀλεξαμένη.

I, n. 319 *b*.

Imaginem Minervæ auream-ægida-gerentis forti-patre-*natæ*
dedicavit auream Stolius Antidamas :
hîc pro diis stetit, belluarumque cupidum genus
hasta terrigenarum domuit auxiliata.

I, n. 329 *b*.

Ἀσπασίας ναόν τε καὶ εὔγραπτον θέτο μορφάν
Διογενὶς [σ]τοργᾶς ἀντιτίνουσα χάριν.

I, n. 329 *b*.

Aspasiæ fanumque et bene-pictam posuit figuram
Diogenis caritatis gratiam rependens.

I, n. 331 *b*.

Τόνδ' ἐτεὸν Φιαλῆες εὐρ(ρ)έκτην Πολύχαρμον
στήσαμεν ἕρμα δίκης Ζηνὶ παρ' ἰθυδίκῳ·
ἤνησαν δ' Ἕλληνες· ἐν αἰσιμίῃ γὰρ ἄνυσσεν
ἀρχήν, παντοίης ἴδρις ἐὼν ἀρετῆς.

I, n. 331 *b*.

Huncce Phialenses vere bonum actorem Polycharmum
posuimus præsidium justitiæ Jovem prope rectum-judicem;
approbavere Græci; ut enim decet functus est
magistratu, omnigenæ sciens virtutis.

I, n. 347 *b*.

Ἀγαθῇ τύχῃ.

Εἰκὼν Ερμολάοιο τὸν ἠέξησε πάρος μὲν
Μαιονίη Τρίπολις, Ῥώμης δ' ἐνικάθθετο βουλῇ.
Εἰ δὲ θέλεις γενεὴν καὶ [ἐπήρ]ατα ἔργα [πύ]θ[εσ]-[θαι,
μάρτυρες ἐνναέται πόλιος καὶ δώματα κλεινά.

II, n. 53 *b*.

Ἐνθάδ' Ἐρευθαλίωνα φίλοι περὶ τύμβον ἔθηκαν,
Ἀρκαδίης βασιλῆ, γένος ἔξοχον Ἀμφιδάμαντος,
οἵ ποτε Νέστορα καὶ λαοὺς πολέμῳ δαμάσαντο.

II, n. 53 *c*.

Σώζων μὲν πίστιν, τιμῶν δὲ ἀρ[ετὰν], θάνες ὧδε,
Καλία Σα....., πατρίδος ἐκ Τεγέας.

II, n. 121 *b*.

Λήμνο(υ) ἀπ' ἠγαθέας κεύθει τάφος ἐνθάδε γαίας
ἄνδρα φιλοπρόβατον· Νικόμαχος δ' ὄνομα.

II, n. 131 *b*.

Πάντων ὧν θέμις ἐστὶ τυχεῖν εὐδαίμοσι θνητοῖς
ζῶσά τε ἐκοινώνουν καὶ φθιμένη μετέχω·
ἡλικίας δὲ πόθον νεαρᾶς μνήμην τε λιποῦσα
σωφροσύνης ἔ[θ]ανον, Λογχὶς ἐπωνυμίαν.

II, n. 173 *b*.

Ἦ μάλα δὴ φθίμενόν σε κλυτὰ πατρίς, ἅδε Ἐλάτεια,
καλοῖσι, Δαμότιμε, κυδαίνει λόγοις·
ἐσθλὸς γὰρ καὶ ἄμωμος, ἀκ[μα]ῖς ἐνὶ σώφρονος [ἥβας
θνήσκεις δαμασθεὶς θυμὸν ὠκείᾳ νόσῳ·
πολλά[κι] δ' ἀμφὶ τεὸν μάτηρ τάφον οἰκτρὸν ἄϋσεν
Δεξὼ στενάζουσα ὀρφανὰν τέκνου χάριν.

II, n. 173 *c*.

Ὦ ξένε, τόνδ' ἔ[σό]ρα Διονύσιον, ἠδὲ γυναῖκα
δέρκεο τοῦδε, [Φ]ίλαν, πνεῦμα λιποῦ[σαν...
ἄμφω γηραλέω... δὲ τέκνων τέκ[να... οντα,
ὀλβίστους θά[να]τος γλ.....ος κατέχει.

II, n. 181 *b*.

[Εἰκόνα Παρμενίδο]ς θυγατρὸς σφετέρας με Δαήμων
[καὶ Κλεινὼ μ]άτηρ, μνᾶμ' ἐπὶ παιδί, θέσαν.
..... ου δέ μ' ἔχει τέμενος Διός, ὄ[φ]ρα (?) τ' Ἀπόλ-[λων

I, n. 347 *b*.

Bonæ Fortunæ.

Effigies Hermolai quem aluit prius quidem
Mæonia Tripolis; Romæ autem impositus est con-[silio.
Si vero velis genus et jucunda facta discere,
testes *sunt* incolæ urbis et domus inclitæ.

II, n. 53 *b*.

Hîc Ereuthalionem amici tumulo condiderunt,
Arcadiæ regem, clarum genus Amphidamantis,
qui quondam Nestorem ejusque populum domuere [bello.

II, n. 53 *c*.

Servans fidem, honoransque virtutem, sic mor-[tuus es,
Calia Sa. . . . ., patria Tegea *oriundus*.

II, n. 121 *b*.

Lemno *procul* a divina tegit tumulus hîc terræ
virum ovium-amantem : Nicomachus autem *erat* [nomen.

II, n. 131 *b*.

Omnium quæ fas est consequi felices mortales
vivensque particeps fui et defuncta partem ha-[beo;
ætatis autem desiderium novæ memoriamque lin-[quens
modestiæ mortua sum, Lonchis cognomine.

II, n. 173 *b*.

Sane multum quidem mortuum te inclita patria, [hæcce Elatea,
pulcris, Demotime, celebrat sermonibus :
bonus enim et maculæ-expers, in flore bene-mo-[ratæ juventutis
moreris domita anima rapido morbo;
sæpe autem tuum juxta sepulcrum mater miserabi-[liter clamavit
Dexo gemens orbum filii amorem.

II, n. 173 *c*.

Hospes, huncce vide Dionysium, atque conjugem
aspice hujusce, Philam, spiritum quæ-liquit...
ambo senes... sed natorum nati.......
felicissimos mors dulcissima (?) tenet.

II, n. 181 *b*.

Effigiem Parmenidis filiæ suæ me Daemon
et Clino mater, monumentum natæ posuere.
. . . . . . me habet lucus Jovis dumque Apollo

..... ου ἄμειψεν ἑλὼν ἐκ πυρὸς ἀθάνατον.
[Ε]ἰκόνα Παρμενίδο[ς] στᾶσεν θυγατρός μ. . . . .
[κ]αὶ Κλεινὼ μάτηρ. . . . .
. . . .

. . . . . mutavit tollens ex igne immortalem.
Effigiem Parmenidis statuit filiæ. . . . . .
et Clino mater. . . . .
. . . .

II, n. 182 *b*.

Πα[τρὶς μὲν μ' ἀπέ]πεμψε δικαστὴν Μυλασέεσσι.
Ἤδη δ' εὐδοκιμῶν ἐξέλιπον βιοτάν,
Ἀκρίσιος, πατρὸς μὲν Ἰάσονος, ἐκτέρισαν δὲ
Μυλασέες, χρυσέοις στεψάμενοί με κλάδοις·
ταῦρον δ' ἀμφὶ πυρ' ἔσφαξαν, τιμαῖσι σέβοντες,
δαίμονί μου νέρθεν σὺν χθονίοισι θεοῖς.
Υἱὸς δ' Ἀκρίσιος συνομόπλοος ἤλυθε πατρὶ
γραμματέως τά[ξιν] πειθόμενος πόλεϊ;
καί μου πνεῦμα λιπ[όν]τος, ἐμᾶς ἀρετᾶς ἐφάμιλλος
Μυλάσεσιν δικά[σας] ἐκ]διέδεκτο κρίσεις.
Ὀστέα δ' ἱμερταῖς [μακ]ρὰν ἐκόμιζε χέρεσσι,
τὸν Πάριον Παρίᾳ [γᾷ κ]αταθεὶς γονέα,
ᾧ φυσικαὶ τοκέων [στ]οργαὶ πρὸς τέκνα ποθεινά
ὡς ὁσίαν υἱῶν τ[ὰ]ν χάριν ἀντέλαβον.

II, n. 182 *b*.

Patria quidem me misit judicem Mylasensibus.
Jamque clarus-factus reliqui vitam,
Acrisius, patre Jasone *natus*, justa autem fecere
Mylasenses, aureis qui coronavere me ramis :
taurumque circum ignes mactaverunt, honoribus [colentes,
genio meo sub terra cum inferis diis.
Filius Acrisius navigationis-socius venit patris
scribæ *in* officio parens civitati;
et cum spiritum liquissem, meæ virtutis æmulator
Mylasensibus judicans continuas-tulit senten- [tias.
Ossaque caris procul transtulit *mea* manibus,
Parium in Pariam terram deponens genitorem [lectos
quapropter naturalis parentum amor in liberos di-
ut legitimam filiorum gratiam recepit.

II, n. 198 *b*.

. . . .
ἦδός σοι. . . . .
Ἦν μὲν γὰρ γενεῆς ἰδίης. . . . .
ὡς σέλας ἠελίου, ὡς ῥόδεος στέφανος,
εἶδος ἔχουσ' ἐρατόν, ἴκελον χρυσῇ Ἀ[φροδίτῃ],
ἔργα δ' Ἀθηναίῃ καὶ φρένας ἠδὲ νόον.
Οὔ κέν τις ψεύσαιτο πρὸς Οὔλυμπον. . .
Κύπριδι νηοπόλον ἀθανάτους μ. . .
ἢ καὶ Ἀθηναίης πάρεδρον θέμεν ἠδὲ [θεράπνην]
Ἀρτέμιτος καλῆς, τοξοφόρου, λοχίης,
παντοίης ἀρετῆς καὶ εἴδεος εἵνεκε[ν ἁγνοῦ],
καὶ πινυτῆς ἐρατῆς καὶ φρενὸς ἠγαθ[έου].
Τῶρα μοτὸν κλαίοντες ἐν οἴκοις οὔπο. . . .
αἰνοπαθῆ δακρύων πλήσουσι γενέτ[αι],
σὴν ἀρετὴν τεά τ' ἔργα σαοφροσύνην τε π. . . .
εἶδος τε ἠγάθεον ἀρέσκουσα, κλυτή.

II, n. 198 *b*.

. . . .
Voluptas tibi. . . . .
Erat enim generis proprii. . . . .
sicut splendor solis, sicut rosea corona,
formam habens amabilem, similem aureæ Veneri,
et Minervæ *ob* opera et ingenium et mentem.
Neque quis mentitus esset ad Olympum . . .
Cypridi sacerdotem, immortales . . . .
certe et Minervæ eam-quæ-assideat ponere atque [ministram
Dianæ pulcræ, arcitenentis, parturientibus-fa- [ventis,
omnigenæ virtutis et formæ puræ causa,
et prudentiæ amabilis et ingenii admodum-di- [vini.
Itaque ærumnam flentes in ædibus. . . . .
gravia-passam lacrimis implebunt parentes,
tuam virtutem, tuaque facta, castitatemque . . . . [ra.
formamque valde-divinam blandam-faciens, cla-

II, n. 198 *c*.

. . . .
Ἄϊδος εἰς εὐνὰς ὁ Λάκων δόλῳ ἔφθισεν Ἄρης
λα. . . . .
Αὐτὸς δ' εἷλε μόρος καὶ σύγγονον, ἡνίκα Κρήτην
. . . .
ἄ[ψυ]χον δ' ἐσορᾶν Ἀνδροσθένεος καὶ ὁμαίμου.

II, n. 198 *c*.

. . . .
Orci in sedes Lacon fraude perdidit Mars
la. . . . .
Idem et abstulit fatum me et germanum, quando [Cretam
. . . .
inanimum autem videre Androsthenis et fratris.

II, n. 198 *d*.

Ὦ παρ' ἐμὸν [σ]πεύ[δ]ων τοῦτ' ἡρ[ίον, ἵσταθι, ξεῖνε,
χαίρειν εὐκλεί[ω]ς [εἰπὼν τὸν κατὰ γῆς.
Θνήσκω δ' ὀγδ[ώ]κοντα [δύω πλήσας λυκάβαντας
καὶ παῖδας παίδων λ[ε]ιπό[με]ν[ος γλυκέας
οὐκ ὄλβῳ ἐρίδοντας ἀρι[ζ]ήλῳ δ' ἐπὶ δόξῃ·
οἷς εἴη ταυτὸν τέρμα λαχεῖν βι[ό]του.

II, n. 198 *d*.

O qui præter meum festinas hoc sepulcrum, sta, [hospes,
salvere gloriose dicens illi qui sub terra *est*.
Morior, duobus et octoginta impletis annis,
et natos natorum linquens dulces
non de divitiis annitentes sed valde-clara de gloria;
quibus detur eumdem terminum consequi vitæ!

II, n. 198 *e*.

. . . . . ἥ]ρως οὗτος ἀρήϊον ἔργον ἀνύσσας
. . . . . . μέζων τοῦτο Λεονίδεω.
Ἄμφω γὰρ πάτρησιν ἀμύνετον [α]ἵμ[α]τ[ι. . . .
ἀλλ' ὁ μὲν ἐν βαιοῖς ο[ἴχ]ε[ται] ἠ[λυ]σίο[ις (?)
. . . .

II, n. 198 *e*.

. . . . . heros hic, martio opere perfecto,
. . . . hoc Leonidæ.
Ambo enim suam *quisque* patriam defenderunt [sanguine. . . . .
verum alter in parvos abiit Elysios.
. . . .

II, n. 242 *b*.

Οὔνομά μοι Φιλόστοργος ἔην· Νίκη (δὲ) μ' ἔθρεψεν
ἄγκυραν γήρως· εἴκοσι δ' ἔσχον ἔτη.
Ἄρρητον δὲ θέαμ' ἐσιδών, ἅρπασμ' ἐγενήθην
αἰφνιδίου μοίρης, κλώσματα θεῖα τελῶν.
Μῆτερ, μή με δάκρυε· τίς ἡ χάρις; ἀλλὰ σεβάζου·
ἀστὴρ γὰρ γενόμην θεῖος ἀκρεσπέριος.

II, n. 242 *b*.

Nomen mihi Philostorgus erat; Nice autem me [nutriit
anchoram senectutis; viginti habui annos.
Infando autem spectaculo viso, præda factus sum
improvisæ mortis, stamina divina finiens.
Mater, ne me defleas; quid prodest? sed venerare;
sidus enim factus sum divinum quod extremo- [sub-vespere oritur.

II, n. 247 *b*.

Γάϊος οὗτος ἐγώ. . . . .
ἄρτιος εὐδαίμων τ' ἤλυθον εἰς Ἀΐδαν,
ἐκπρολιπὼν ἄλοχόν τε σαόφρονα δεσ. . . .
καὶ παῖδας δισσοὺς ματέρι κηδεμόνας.
Ναίω δ' οὐκ Ἀχέροντος ἐφ'. . . . οὐδὲ κελαινὸν
. . . . ων ἔλαχον. . .

II, n. 247 *b*.

Gaius ille ego. . . . .
integer felixque veni in Orcum,
relinquens uxoremque castam. . . . .
et natos geminos matri curam-dantes.
Habito autem non Acherontis. . . . neque nigrum
. . . . sortitus fui. . .

II, n. 254 *b*.

Γάστεις καὶ Ἀδε[ίμαντος] οἱ Χορηγίωνος χ[αίρετε.

Πρόσθε μὲν ἡδὺν. . . . .
συμβίῳ κουριδίῳ τέσ[σαρα καὶ δέκ' ἔτη.
Νῦν δ' ἐμὸν εἰς Ἀΐδαο [δέμας στυγερὸν δόμον ἦλθεν
σεμνὴν θυ[γ]ατέρα κ[αὶ γαμετὴν προλιπόν.
Θαυμασίους πάτρας μ. . . . .
αἰδίου τύχης. . . . .

II, n. 254 *b*.

Gasteis et Adi. . . . Choregionis, valete.

Antea quidem dulcem. . . . .
conjugi legitimo quatuor et decem annos.
Nunc autem meum in Orci invisam domum corpus [iit
venerandam filiam et uxorem linquens.
Mirandas patrias. . . . .
æternæ fortunæ. . . . .

II, n. 255 *b*.

Μυριάδος τόδε σ. . . . λο. . . μ. υ. . .
ψυχὰς ἐς μακάρων νᾶσον ἀποπταμένας
Ἑρμ. . . ἀδάκρυτος· χάριτες γὰρ ἀνη. . . αχε.
ἔ]ργουσιν στοναχὰς καὶ γόον ὠγύγιον.

II, n. 255 *b*.

Myriadis hoc monumentum . . . .
animas in beatorum insulam quæ avolavere
Herm. . . non defleta. Gratiæ enim. . . . .
prohibent gemitus et luctum nimium.

II, n. 255 *c*.

A. Ζωὸς ἐὼν τοῦτον τύμβον. . . ἔτευξεν ἑαυτῷ
μου[σαῖς ἀ]σκηθεὶς [Γά]ϊος γραμματικός,
ἠ]δ' ἀλό[χ]ῳ [φ]ίλῃ Τατίῃ, τέκεσίν τε ποθητοῖς,
. . α τὸν ἀΐδιον τοῦτον ἔ[χω]σι δόμον
ΣΥΝΡΟΥΒΗ μεγάλοιο. . . . θεράποντι.

B. Οὐκ εἶχ]ον πλοῦτον πολὺν εἰς βίον, οὐ πολὺ [χρῆμα,
γράμμασι δ' ἠσκήθην ἐκπ[ο]νέσας μετρίοις,
ἐξ ὧν τοῖσι φίλοισιν ἐπ[ήρ]κεον ὡς δύναμίς μοι,
σπουδὴν ἣν εἶχον πᾶσι χαριζόμενος.
Τοῦτο γὰρ ἦν μοι τερπν[όν] ἐπαρκεῖν, εἴ τις [ἔχρῃζε,
ὡς ἄλλων [ὄλ]βος τέρψιν ἄγειν [ἀγαθῶν].
Μὴ. . . . . πλούτῳ. . . . .
πᾶσι γὰρ εἷς Ἅδης, καὶ τ[έ]λος ἐστὶν ἴσον.
Ἐστίν τις μέγας ὢν ἐν κτήμασιν οὐ πλέον οὗτο[ς]·
ταὐτὸ μέτρον γαίης πρὸς τάφον ἐκδέ[χ]εται.

Σπεύδετε, τὴν ψυχὴν εὐφραίνετε πάντοτε, [θνη-
ῶ]ς ἡδὺς βίοτος, καὶ μέτρον ἐστὶ ζόης. [τοί]·
Ταῦτα, λαοί· μετὰ ταῦτα [τί] γὰρ πλέον; οὐ- [κέτι ταῦτα·
στήλλη ταῦτα λαλεῖ καὶ λίθος, οὐ γὰρ ἐγώ.

II, n. 257 *b*.

Εἰ τὸ καλῶς ἐστὶ θανεῖν, κἀμοὶ τοῦτ' ἀπένειμε τύ[χη·
οὐδὲ φάος λεύσ[σ]ων ὅγε δαίμοσιν ἦν ἀγέραστος,
πᾶσιν δ' ἀνθρώποισι παρέσχον ἀνέγκλητον ἐμαυτό[ν·
ἔντιμον χθονίοισι θεοῖς ὑπεδέξατο γαῖα.
Καὶ ἐγὼ τοῦδ' ἀνδρὸς ἔφυν, καὶ πάντα ὅμοια
γήραϊ καὶ φροντίδι εὐσεβίας ἕνεκα.

II, n. 257 *c*.

Τελεσφόρος Εὐκάρπου Μιλήσιος, ἐτῶν κϛ'.

Ἐξέφυγον πόλεμον δεινὸν καὶ ἦλθον ἄτρωτος,
μοῖραν δ' οὐκ ἴσχυσα φυγεῖν· ἀλλ' ἐνθάδε κεῖμαι,
παῖδα λιπὼν μηνῶν δέκα ὀρφανόν, οἴμοι.

II, n. 320 *b*.

Τὰν μορφὰν φεῦ τάνδε Κύδωνος πλησίον, ὦνδρες,
θάμβος ἐοῦσαν ὑμῖν τέξε δόμος Γαλατῶν.

II, n. 255 *c*.

I. Vivus dum erat, hunc tumulum. . . construxit [sibi
musis exercitus Gaius grammaticus,
atque conjugi dilectæ Tatiæ, liberisque amatis,
qui simul æternam huncce teneant domum
cum. . . . . magni [dei] famulo.

II. Non habebam divitias multas in vita, non mul- [tam pecuniam,
litterisque exercitus-sum cum labore mode- [ratis,
ex quibus opem-ferebam amicis, quantum po- [teram,
industriam quæ erat mea omnibus gratificans.
Hoc enim erat mihi gratum suppeditare, si [quis egeret,
quippe aliorum felicitas voluptatem adducere [bonorum.
Ne. . . . . divitiis. . . . .
omnibus enim unus Orcus, et finis est par.
Est, aliquis magnus qui fuit opibus, non am- [plius ille;
eamdem mensuram terræ ad sepulcrum ac- [cipit.

Festinate, animum oblectate omni tempore, mor- [tales,
quippe dulce vivere, et modus est vitæ.
Hæc *sunt*, homines; post hæc enim quid amplius? [non jam hæc *sunt*;
stela hæc loquitur et lapis; non enim ego.

II, n. 257 *b*.

Si bene est mori, et mihi hoc *bonum* tribuit for- [tuna :
neque lucem videns ille *ego* diis indonatus fui,
omnibus autem hominibus præbui inculpatum me [ipsum :
honorabilem inferis diis me recepit terra.
Et ego hujusce viri fui, et omnia *fuere* similia
senectuti et menti pietatis causa.

II, n. 257 *c*.

Telesphorus Eucarpi *filius* Milesius, annis XXVI.

Effugi bellum dirum et redii invulneratus,
fatum autem non valui fugere; ergo hic jaceo,
relicto puero mensibus decem orbo, hei mihi!

II, n. 320 *b*.

Formam heu! hancce Cydonii *mali* propinquam, ô [viri,
horrorem quæ vobis affert peperit domus Gala- [tarum

II, n. 361 *b*.

A. Μένανδρε Μενάνδρου, κάμμο[ρε], χαῖρε.

Παιδοκομησαμένη Ποσιδώνιον ἡ ταλαπενθὴς
ἤνδρωσ' εἰς Ἀΐδην Μόσχιον υἷα φίλον,
ἐλπίδας ἐνθεμένη πυρὶ καὶ τάφῳ· ἡ δ' ἐπὶ τέκνῳ
ὑψηλὴ τὸ πάρος καὶ φρονέουσα μέγα,
νῦν ὀλίγη καὶ ἄπαις ἐνὶ πένθεσιν. Ὦ βίε θνητῶν
ἄστατ', ἐνὶ πτηνῇ κείμενε, λυπρέ, τύχῃ!
Μοῖρα λυγρά μήπω με βίου σχεδὸν ἔνδοθι βάντα,
εἰς ἀπαραιτήτους ἦγ' Ἀΐδαο δόμους,
πικρὰν δ' ἀμφὶ τάφοισιν ἐθήκατο μήτερα πένθει,
κωφὰ λίθοις κωφοῖς δάκρυα μυρομένην·
κουφίζω δὲ τάλαιναν ὅσον χρόνον εἰς ὄναρ ἥκω,
ἠὼς δ' ἀντὶ χαρᾶς δάκρυα πορσύνεται.

I. Menandre Menandri *fili*, infortunate, vale.

Puerum-*summa*-cura-educatum Posidonium luctu-affecta
virum-fecit ad Orcum Moschion filium dilectum,
spes deponens in ignem et tumulum; hæc autem de filio
superba prius et magnos gerens spiritus,
nunc humilis *est* et orba in luctu. O mortalium vita,
instabilis, in volucri sita, molesta, fortuna!
Parca tristis nondum me fere intra vitam progressum
in inexorabiles duxit Ditis domos,
amaram et ad tumulum posuit matrem luctu
mutas mutis lapidibus affundentem lacrimas:
sublevo quidem miseram quandiu per somnia venio,
sed *ei* aurora pro gaudio lacrimas affert.

B. Ποσειδώνιε Μενάνδρου ἥρως, χαῖρε.

Οὔποτε γηθόσυνος νεκύων τάφος, οὐδ' ὁ πρὸ μοίρης
θνήσκων μητρὶ φίλῃ τερπνὰ δίδωσιν ἄχη,
π[ολ]λὰ δ' ἀπὸ στέρνων ἠμέλξατο πικρὰ τροφήων
πένθεα καὶ στοναχάς· Μόσχιον αἰνοτάτη
ἠρέμα κωκύσει παρ' ἐμὸν δόμον, οἷ' ἀπὸ μούνου
λειπομένη τέκνου· κείσομ' ἐγὼ δὲ τέφρη.
Τηλυγέτῳ ἐπὶ παιδὶ παναλγέα κωκύσασα
μήτηρ, εἰνοδίην τήνδ' ἀνέθηκε λίθον,
τέρμα δ' ἀνιηρὸν γήρως ἴδεν ἦ ῥα Μένανδρος
ὄλβιος, ὃς τοίου πρῶτος ἔθνησκε τέκνου.

II. Posidoni, Menandri *fili*, heros, vale.

Nunquam lætus mortuorum tumulus, neque qui ante fatum
moritur, matri dilectæ jucundos dat dolores,
multos sed enim e pectore expressit amaros parentum
luctus et gemitus; Moschion miserrima
lente lamentabitur juxta domum meam, qualia procul uno
deserta nato; jacebo autem ego cinis.
Serius-natum in filium cum-omni-dolore lamentata
mater, in-via-positum hunc dedicavit lapidem,
terminumque mæstum senectutis vidit sane Menander
beatus, qui tali prior nato mortuus est.

II, n. 367 *b*.

Σός, Ἀ]φροδῖ[τ]α], ναὸς [ἐ]σ[τ]ί μ[ε]υ πέλας
ποθῶ]ν Ἀνακρέοντα τὸν πόθων ἴδριν·
ἐγὼ] δὲ παιδέρωσιν οὐκ ἐτερπόμαν·
τὰ δ'] ἄσπιλ' ἐν νέοισιν Ἀφροδίσια
σεῦ ἀ]ντίμιμ' ὁ τύμβος εὐχάρακτ' ἔχει·
ἅμα κ]νίσει με μῶμος, ἀντι[τάσσ]εται
καλ'] ἐννέπων ἔπαινος, [οἷον ἔ]δρεπ[εν
ὁ Ματροδώρου [ἄ]θ[λο]ς [ἐ]ς Μενεκράτην.

Tuum, Venus, fanum est prope a me
cupiens Anacreontem cupidinum scientem;
ego autem puerorum-amoribus non delectabar;
intemerataque in juvenes Venerea
tuî æmula tumulus bene-notata habet:
simul radet me vituperatio, obsistit
pulcra dicens laudatio, qualem decerpsit
Matrodori certamen cum Menecrate.

II, n. 371 *b*.

Πεπλασμένον.

Ἱππόθοος κλεινῷ τεῦξεν τόδε σῆμ' Ὑπεράνθῃ,
αὖ τάφον ἐκ θανάτου ἀγαθὸν ἱεροῖο πολίτου
ἐς βάθος ἐκ γαίης, ἄνθος κλυτόν, ὅν ποτε δαίμων
ἥρπασεν ἐν πελάγει μεγάλου πνεύσαντος ἀήτου.

Fictum.

Hippothous claro fecit hocce monumentum Hyperanthi
sepulcrum et morte sancti civis bonum
ex terra in altitudinem; flos inclitus *fuit*, quem aliquando sors
abripuit, in mari magna perflante vento.

II, n. 372 *b*.

Χαῖρε, Ἡρακλεΐδα θύγατερ, πολυαίνετε νύμφα,
Νίκα, σοι μεγάλας ἀντὶ σαοφροσύνας,
ἇς ἔτι τοι μνάμαν φέρεται πόσις, οὐδέ τις ἄλλα
κείνου ἐς εὐναίους ἦλθε ἄλοχος θαλάμους.

II, n. 372 *b*.

Salve, Heraclidæ filia, multa-laude-digna sponsa,
Victoria, tibi magnam ob modestiam,
cujus adhuc memoriam tenet conjux, neque alia
ejus in jugales venit uxor thalamos.

II, n. 372 *c*.

Εἰκὼν ἡ λίθος εἰμί· τίθησί με Σείκιλος ἔνθα
μνήμης ἀθανάτου σῆμα πολυχρόνιον.
Ὅσον ζῇς φαίνου· μηδὲν ὅλως
σὺ λυποῦ· πρὸς ὀλίγον ἐστὶ τὸ
ζῆν· τὸ τέλος ὁ χρόνος ἀπαιτεῖ.

II, n. 372 *c*.

Imago lapis sum : ponit me Sicilus ibi
memoriæ æternæ monumentum diuturnum.
Quantum vivas declara; nihil omnino
tu dole; in breve *spatium* est
vivere; finem tempus postulat.

II, n. 379 *b*.

Διονύσιον Ποσειδωνίου
ὁ Δῆμος.

Ἑπτά που ἐξ ἐτέων δεκάδας καὶ βαιόν ἐπόν τι
εὑρήσεις ἀριθμέων μῆκος ἐμῆς βιοτῆς
Βάκχου κυδίστοιο νεωκόρον· ἐκ δὲ πόλειος
ἀρχὰς εὐθύνης ἐκτὸς ἐμῆς ἐθέμην,
εἰς ἀρετὴν λεύσσων Διονύσιος· ἀντὶ δὲ τῶνδε
χρύσεος ἐκ δήμου κεῖτ' ἐπ' ἐμοὶ στέφανος.

II, n. 379 *b*.

Dionysium Posidonii *filium*
Populus *honoravit*.

Septem fere annorum decadas et breve insuper [aliquid
invenies, enumerans longitudinem meæ vitæ,
Bacchi gloriosi qui neocorus fui; et civitatis per- [missu
magistratus, rationibus non relatis, deposui
ad virtutem spectans Dionysius : pro hisce *meritis*
aurea populi-jussu imposita est mihi corona.

II, n. 424 *b*.

. . . .
ἥτις ἐν ἀνθρώποις κλέος [ἤ]ρατο Πηνελοπείης
σωφροσύνῃ· μοιρῶν δὲ μίτοις ὑπ' ἀμε[ιλίκ]τοισιν
ἔζησ' ἐννέα καὶ δέ[κα .....] εν δὲ πρόμοιρος·....

II, n. 424 *b*.

. . . .
quæ inter homines gloriam tulit Penelopæ
castitate : parcarum autem filis sub implacabilibus
vixit novem et decem. . . . . præmaturo fato.....

II, n. 447 *b*.

Ἦλθεν ἀπὸ ξείνης Κλεοφῶν χθόνος, ἦλθε δ' ΕΠΑΙ- [ΔΟΣ,
οἷς Μοῖρα προφάνη σχέτλιος ἠδ' ἀλόχ[ου.
Εἶδε γὰρ οὓς ἐπό[θησ]ε καὶ ὀρφναίην ἀνὰ νύκτα
τοὺς τρισσοὺς νέκυας σταθμὸς ἔραζε δόμου.
Σ]ώθη δ' εἰς γο[ε]ροὺς θρηνοὺς, μῶνος ἀθρόα μύσας
ὀρφανίην, εὐνήν, οἶκον. π. ὸς πολιήν.

Υἱὸς ἐγὼ Κάλλιππος ἀνιηροῦ Κλεοφῶντος,
ἐνθάδε καὶ μήτηρ κεῖται Ἀριστόπολις,
οὐ κοινῇ μοίρῃ δεδμημένοι, ἀλλὰ πεσόντος
τρεῖς ἅμα λυγαίου κεκλιμένοι θαλάμου.
Νύκτα δὲ πικροτάτην μεταδόρπιον ὑπνώσαντες
οἰκοῦμεν μέλαθρον Πλούτωνος ζοφερόν.

II, n. 447 *b*.

Venit ab aliena Cleophon terra, venit et Epædus [(?),
quibus Parca occurrit misera atque conjugis
Vidit enim quos amaverat et atra in nocte [*Parca*.
trinos mortuos statio subterraneæ domus.
Servatus est in lugubres planctus solus una si- [lentio premens
orbitatem, cubile, *i. e.* conjugium, domum. . . . . [canitiem.

Filius ego Callippus mæsti Cleophontis,
hîc et mater jacet Aristopolis,
non communi fato domiti, sed cadente
tres simul tenebricoso strati thalamo. [sopiti
Noctem quidem per amarissimam, post cœnam
habitamus tectum Plutonis caliginosum.

II, n. 462 *b*.

Κοινῆς γαστρὸς (?) ἀδελφὲ. . . εἰς Ἀΐδαο
καὶ. . . . . τύμβου κοινὸν ἔχειν ἔλαχον.

II, n. 462 *b*.

Communi utero frater egressus, in Orco [sum.
et [sacrarium] tumuli commune habere sortitus

Ὑψί]νοον δ' ἐκάλουν με, θάνοντα δὲ θάψε με μήτηρ
Σεῖτι[ς] (?) ἀδελφεί[ῳ] κοινὰ χαριζομένη.

Hypsinoumque vocabant me, mortuumque sepeli-
[vit me mater
Sitis, fratri communia gratificata.

II, n. 539 *b*.

Ἑ[ρμῆς?] Κ[ομμαγηνός?]

Καὶ δεκετῆ τις ἰδὼν τύμβῳ σκεφθέντ' ὑπὸ μοίρης
Ἑρμῆ Κομμαγηνόν, ἔπος φρασάτω τόδ' ὁδίτης·
Χαῖρε σύ, παῖ, παρ' ὁδοῦ, κἤνπερ θνητὸν βίον ἕρπες
ὠκύτατ'· ἔπτης (?) γὰρ μερόπων ἐπὶ Κιμμερίων γῆ
. . . . . γὰρ ὁ παῖς Ἑρμῆς. . . .

Hermes Commagenus.

Et decem-annos-*natum* si quis viderit tumulo con-
[tectum a parca
Hermem Commagenum, verbum hocce dicat viator:
Vale tu, puer, in transitu, etsi mortalem vitam per-
[curristi
citissime; evolavisti enim hominum in Cimmerio-
[rum terra
. . . . . enim puer Hermes. . . . .

II, n. 641 *b*.

Φίλτατα τέκνα δύω κατεθήκαμε[ν] ἐν χθονὶ τῇδε,
τῆς ἀπαθοῦς μοίρης ταῦτα τεχνησαμένης·
σπλάγχνοις ἡμετέροις γὰρ ἀεὶ κατέθηκεν ἀνίαν
ὠκυμόρων π[αί]δων πένθεσι τειρομένοις.

Dilectissimos liberos duos deposuimus in terra
[hacce,
dura parca hæc machinata :
pectoribus enim nostris æternum injecit mærorem
brevis-ævi natorum luctu attritis.

II, n. 641 *c*.

Ὀκτωκαιδεκέτης κεῖμαι, φίλε, τῷδ' ἐνὶ τύ[μ]βῳ
Δῶρος Σαρδιανὸς δακτυλοκοιλογλύφος.
Μαρίωνος Λύδοιο πατρός, μητρὸς δὲ Λακαίνης,
σέμνον ἄτερ Κύπριδος* ζήσας [βί]ον, ἀλλά με καὶ
ἄκ[λη]ρον. . .

Octo-et-decem-annos-*natus* jaceo, amice, hocce in
[tumulo
Dorus Sardianus annulorum-cælator.
Marionis Lydi patris, matrisque Lacænæ *filius*,
castam sine Venere vixi vitam, sed et me
exsortem. . . .

II, n. 671 *b*.

Μνῆμ' Ἀσκληπιάδ[η] Πυλάδου τόδε τεῦξεν Ἀρείων
πρῶτος καὶ φιλί[ῃ] καὶ γένει ἐγγύτ[ατος.
Δεύτερος αὖθ' ἑτάρων προφέρων Ἀσκληπιόδωρος
οἰκεῖος φιλίην [ἠ]δὲ παρωνυμίην.
Φαῖδρος δ' αὖτ' ἐπὶ τοῖσι τρίτος, φιλίῃ δ' ἄρα πρῶ-
[τος
δείματ' ἀείμνηστον σῆμα φίλῳ ἑτάρῳ.
Τέτρατος αὖ Μέμφις. Οὗτοι τάφον ἐξετέλεσσαν,
τέσσαρες ἐκ πολλῶν μνήμονες εὐσεβίης.

Monumentum Asclepiadæ Pyladis *filius* hocce ex-
[struxit Arion
primus et amicitia et genere proximus.
Secundus inde sociorum proferens Asclepiodorus
familiaris amicitiam atque nominis-similitudi-
[nem.
Phædrus dein super his tertius, amicitia autem
[primus,
ædificavit semper-memorandum sepulcrum amico
[socio.
Quartus dehinc Memphis. Isti tumulum perfece-
[runt,
quatuor ex multis memores pietatis.

II, n. 671 *c*.

Σῆ]μα τόδε Στατία μνημήϊον Ἡλιοδώρῳ
τεῦξα πόσει γλυκερῷ δύσμορος [ὠ]κυμ[όρῳ.

Monumentum hocce Statia memoriale Heliodoro
exstruxi conjugi dulci misera-sorte-usa celeri-
[sorte-uso.

II, n. 671 *d*.

Τοῦτο τεῆς φιλίης μνημήϊον ἀμφί τε τύμβον
χευάμενος καθύπερθε Λεοντεὺς θήκατο γαίῃ,
Ζώσιμ', ὑπηρεσίης ἕνεκεν καὶ ἀμέμφεος ἔργου·
ἀνθ' ὧν δεσποσύνῳ τέλεσας πυμάτῃ χάρις ἥδε.

Hoc tuæ amicitiæ monumentum circumque tumulum
cum-diffudit in-summo-loco Leonteus posuit terra,
Zosime, ministerii gratia *tui* et inculpati opificii :
[animi-testimonium hocce *est*.
pro iis quæ herili-filio fecisti extremum grati-

II, n. 680 *b*.

. . . .

. . . . . (?) σεμνὰ γ]ονεῖ, ὡς θέμις, εὖ ἔνεμον,
ὡ[ς ζωῆ]ς γενετῇ θέμενοι χρέος [οὐκ ἀλαωπῷ,
ἀλλ' ἄρα] σῶος ἐγὼ καὶ παρὰ Φερσεφόνῃ.
Θειόδοτον δῶρον καὶ ἄμεινον τῷ ὑπὸ παίδων
ταρχυθέντι δόμους ε[ἰς Ἀ]ΐδα κατίναι·
κα[ὶ σ]ὺ δ', ὁδῖθ', ἁγ[ί]ας χάριτας τίσασι τοκῆι
ἐ[σθ]λὰ ἐπευξάμενος, ἕρπε δι' ἀτραπιτοῦ.

II, n. 704 *b*.

✝ Εὐτροπίου τάφος εἰμὶ περίφρονος· ἦ γὰρ ἀληθὲς
οὔνομα τῆς ἀρετῆς εἶχεν ἀειδόμενον.
Ἄτροπε Μοιράων, τί τὸν εὔτροπον ἥρπασας ἄνδρα
ὃς φέρεν ἓξ μονάδας, τρεῖς δ' ἐτέων δεκάδας;
Πέτρος δὲ Γνωτὸς σταθερὴν τήνδε πλάκα χαρά-[ξας
στῆσεν ἀποφθιμένῳ τοῦτο γέρας παρέχων.

II, n. 705 *b*.

Θεοδώρου.

Ἔνθα μὲν Αἴας κεῖται ἀρήιος, ἔνθα δ' Ἀχιλλεύς,
ἔνθα δὲ Πάτροκλος θεόφιν μήστωρ ἀτάλαντος·
ἔνθα δ' ἐπὶ τρισσοῖσι πανείκελος ἡρώεσσι
ψυχὴν καὶ βιότοιο τέλος Μουσώνιος ἥρως.

II, n. 712 *b*.

Μυστιπόλοι Δήμητρος, ἐμοῖό τις ἱερὴ ἔστω
μνημοσύνη Δηοῦς παρ' ἀνακτόρῳ· οὔνομα μέν μο[ι
Εὐ]νείκη, τίκτεν δὲ Θάλειά με κυδήεσσα
πατρὶ φίλῳ Καλλαίσχρῳ ἀγακλεῖ· τοῦ δ' ἄρ[α μή-[τηρ (?)]
Εὐνείκη· τῆς δ' αὖτε σαόφρων ἱεροφ[άντις [?]
ἦεν ἀπ' Εἰσαίοιο φερώνυμος ἀντολι. . . .
Ε]ἰσιδότη· τοῦ κῦδος ἀμύμον. . . . . .
ῥητήρων· πάππος δ' ἄρ' ἐμεῦ πέλεν. . . . .
Ζώιλος, ὃς δοιοῖσιν ἀδελφειοῖς φρον. . . . . .
Τῷ μὲν ἀπ' αἰγλήεντος ἀνακτόρου ἱερο[φάντῃ
Γλαύκῳ· ἀτὰρ σοφίης ἡγήτορι τήν τε πλα. . . . .
δρέψατο, Καλλαίσχρῳ περιωνύμῳ· οὐ μὲν ἐμεῖο
. . . . ου συγκλήτοιο πέλει γένος· ἀγχόθι γάρ μο[ι
. . . . ηαδων ἕπεται κλέος Αὐσονίηθεν.

III, n. 66 *b*.

ΦΙΛΟΣΤΕΦΑΝΟΥ.

Γαίῃ δ' ἐν Σικελῶν Τρινακρίδι χεῦμα δέδεικται

II, n. 680 *b*.

. . . .

. . . . . magna patri, ut jus *est*, bene tribuerunt,
ut pro vita genitori solventes debitum non tene-[bris-involuto,
sed utique sospes ego *sum* etiam apud Proser-[pinam.
Divinitus-datum donum et melius *illi* qui ab liberis
sepultus est, domos in Orci descendere;
et tu quidem, viator, *illis* qui sanctas grates sol-[verunt parenti
bona precatus, vade per viam *tuam*.

II, n. 704 *b*.

Eutropii sepulcrum sum prudentis : sane enim ve-[rum
nomen ex virtute habuit celebratum.
Atrope, *i. e.* maligna, Parcarum, cur benignum ra-[puisti virum
qui ferebat sex monadas, tresque annorum de-[cadas?
Petrus autem Notus stabilem hancce tabulam inci-[sam
statuit defuncto hunc honorem præbens.

II, n. 705 *b*.

Theodori.

Ubi jacet Ajax Mavortius, ubi Achilles,
ubi Patroclus diis consilio par :
ibi tribus heroibus persimilis
animo vitæque fine *jacet* Musonius heros.

II, n. 712 *b*.

Mystæ Cereris, mei quæpiam sacra sit
memoria Cereris juxta fanum : nomen quidem mihi
Eunice, peperit autem Thalia me gloriosa
patri caro Callæschro valde-inclito; cujus utique [mater
Eunice; ex ea autem prudens hierophanta
orta erat ab Isæo ferens-nomen *antoli*. . . .
Isidota; cujus gloria inculpata. . . . .
oratorum; avus nempe meus erat. . . . . . .
Zoilus, qui geminis fratribus. . . . .
Uni quidem a splendido fano hierophantæ
Glauco; at sapientiæ ductori . . .
collegit, Callæschro famoso; non quidem mei
. . . . . senatoris est genus; prope enim me
. . . . sequitur gloria ab Ausonia.

III, n. 66 *b*.

PHILOSTEPHANI.

In terra Siculorum Trinacria flumen monstratum est

αἰνότατον, λίμνη καίπερ ἐοῦσ' ὀλίγη,
ἰσχυρὸν δίνῃσιν· ὃ πρὶν ποσὶ παῦρα τινάξῃς,
αἰφνιδίως ξηρήν σ' ἤλασεν ἐς ψάμαθον.

horrendum, palus quamvis sit parva,
violentum vorticibus; quod priusquam pedibus [paululum agitaveris,
repente siccam te insectatum est in arenam.

III, n. 81 *b*.

ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ὁ θρασὺς ἀνθέστακεν Ἔρως τῷ Πανὶ παλαίων,
χἀ Κύπρις ὠδίνει, τίς τίνα πρῶτος ἑλεῖ·
ἰσχυρὸς μὲν ὁ Πὰν καὶ καρτερός, ἀλλὰ πανοῦργος
ὁ πτανὸς καὶ Ἔρως· οἴχεται ἁ δύναμις.

ANONYMI.

Audax obstitit Amor cum Pane luctans,
et Cypris *in hoc* laborat uter utrum subigat;
valens quidem Pan et robustus, at veterator
ales et Amor : abit robur.

III, n. 103 *b*.

Ἡρακ[λ]έε[ς], σοὶ [τ]όνδε Κλεόμβροτος εἵ[σ]ατ[ο [π]ύρ[γο]ν
καὶ δήμῳ, ποταμ[οῦ τ]οῦδε [πα]ρ' ἠϊ[όνα],
θαυμα[σ]τὸ[ν] [μὲ[ν] ἰδεῖν, πολέμοιό τε πᾶσιν ἀ[ρω- [γό[ν
ἀ]στοῖσι, προγόνων δόξαν ὑ[περ]θ[έμ]ενος.
Οὕνεκ[α κ]αὶ τιμαῖσι[ν] ἀμείβετα]ι [ἀ]θανάτοισι[ν
ε]ὐδαίμων [πα]τ[ρὶς Πα]ντακλέου[ς γ]ενεήν.

Hercules, tibi hancce Cleombrotus erexit turrim
et populo, fluminis hujusce ad ripam,
mirabilem visu, et in bello omnibus auxilium
civibus, majorum gloria super posita.
Quapropter honoribus remuneratur immortalibus
felix patria Pantaclis genus.

III, n. 115 *b*.

Ὦ μύσται, τότε μ' εἴδετ' ἀνακτόρου ἐκπροφανέντα
νυξὶν ἐν ἀργενναῖς, νῦν δὲ μεθημέριον
ἐκ προγόνων ῥητῆρα λόγοις ἐναγώνιον αἰεί·
τῶν ἀποπαυσάμενος, θέσφατα νῦν ἰάχω.
Οὔνομα δ' ὅστις ἐγὼ μὴ δίζεο· θεσμὸς ἐκεῖνο
μυστικὸς ᾤχετ' ἄγων εἰς ἅλα πορφυρέην·
ἀλλ' ὅταν εἰς μακάρων ἔλθω καὶ μόρσιμον ἦμαρ,
λέξουσιν τότε δὴ πάντες ὅσοις μέλομαι.

Νῦν ἤδη παῖδες κλυτὸν οὔνομα πατρὸς ἀρίστου
φαίνομεν, ὃ ζωὸς κρύψεν ἁλὸς πεΛΛ. .
οὗτος Ἀπολλώνιος ἀοίδιμος, ὃν φ. . . . . . . ,
σημαίνει μύσταις οὔνομα πατ[ρὸς. .
σὺν δὲ Ποσειδάωνι φερώνυμος εὐπα. . . . .

O mystæ, tunc me vidistis e fano prodeuntem
noctibus in candidis, nunc autem diurnum, *i. e.* [interdiu,
a majoribus oratorem eloquentiæ peritum semper;
qua omissa, divina-dicta nunc clamo.
Nomine autem quis ego *sim* ne quæras; ritus id
mysticus abiit agens in mare purpureum :
sed cum in beatorum *sedes* venero et fatalem diem,
dicent tunc sane omnes *meum nomen*, quibus [curæ sum.
Nunc jam nati inclitum nomen patris optimi
in-lucem-edimus, quod vivens occultavit maris
hic Apollonius celeber, quem. . . . . [æquor . .
indicat mystis nomen patris . .
cum Posidone ferens-nomen. . . . .

III, n. 115 *c*.

Ὦ ξεῖν[οι], θηεῖσθε μετ' εὐκλε' ἀνάκτορα Δηοῦς
καὶ γενεὴν πατέρων εὐκλεᾶ Πραξαγόρας,
ἣν ἔτεκεν Μελιτεὺς Δημόστρατος ἠδὲ Φιλίστη
φύντες δαδούχων ἀμφότεροι τοκέων·
ἀλλά με καὶ παίδων κοσμεῖ χορός, οἳ τὸ προμυστῶν
ἄλλων ἐν τελεταῖς στέμμα κόμαισι θέσαν.

Hospites, mirabundi-spectate post gloriosa tem- [pla Cereris
et stirpem patrum gloriosam Praxagoræ,
quam genuit Melitensis Demostratus atque Phi- [lista
nati ambo ex daduchis parentibus;
sed me et liberorum ornat chorus, qui promysta- [rum
aliorum in initiationibus coronam crinibus im- [posuerunt.

III, n. 138 *b*.

Γηραλέην ψυχὴν ἐπ' ἀκμαίῳ σώματι Γλαῦκος

Senilem animam in florenti corpore Glaucus

καὶ κάλλει κεράσας κρείττονα σωφροσύνην,

Ὄργια πᾶσιν ἔφαινε βροτοῖς φαεσίμβροτα Δηοῦς

εἰναετές, δεκάτῳ δ' ἦλθε πρὸς ἀθανάτους.

Ἦ καλὸν ἐκ μακάρων μυστήριον, οὐ μόνον εἶναι

τὸν θάνατον θνητοῖς οὐ κακὸν, ἀλλ' ἀγαθόν.

et pulcritudini miscens præstantiorem pruden-[tiam,
Orgia (*i. e.* sacra arcana) patefecit mortalibus lu-[cem-afferentia Cereris
per-novem-annos, decimo autem ivit ad immor-[tales.
Pulcrum sane e beatis (*i. e.* diis) profectum mys-[terium, non modo esse
mortem mortalibus non malum, sed etiam bo-[num.

III, n. 256 *b*.

Στίχοι ἰαμβικοὶ εἰς Ἀλέξανδρον.

Οὐδὲν τὰ φαιδρὰ τοῦδε τοῦ κόσμου, φίλε.
Πρὶν γὰρ φανοῦσιν, ἀφανίζονται τάχει,
ὡς ἄνθος, ὡς ἄγρωστις, ὡς σκιᾶς ὄναρ.
Τὰ χείρονα στέργουσι κρειττόνων πλέον.
Θᾶττον πρὸ ὥρας τὰ καλὰ παρατρέχει.
Οὐδὲν τὸ καινὸν τῆς τροπῆς ταύτης, ξένε·
ἀνθεῖ μόλις, φθῆσι δὲ, φθάνει ταχέως
ἄκανθα· δυσώδης γὰρ ἢ κεντροφόρος,
ἐβλάστησε, τέθηλεν αὐτῆς τὸ κλέος.
Ἓν ἦμαρ ἠφάνισε ταῦτα πολλάκις,
κενούς τε κατέλειψεν αὐτῶν δεσπότας.
Ἓν τυγχάνει μόνιμον, ἄφθιτον κλέος
ἡ ἀρετὴ, ἧς καὶ χρόνος πανδαμάτωρ
γνώμην ἀγαθὴν δαμάσαι οὐκ ἰσχύει.
Θέλεις τοιγαροῦν παρ' ἐμοῦ μαθεῖν, ξένε,
πρὸς τί ταῦτα ἔλεξα πρὸς σε; νῦν μάθε·
Βασιλεὺς Ἀλέξανδρος ὁ κοσμοκράτωρ,
Ὀλυμπίας ὁ βλαστὸς, εὐανθές ῥόδον,
ἐκ βασιλικῶν αἱμάτων βεβαμμένον,
ἥρως βριαρὸς, γεννάδας, θυμολέων,
οὗ μὴν σπάθην ἔφριξαν ἰταμῶν φῦλα,
οὗ τὸ δόρ' ἐτρόμαξε Περσῶν ἡ φάλαγξ,
ὃς βαρβάροις ἅπασι πρηστὴρ ἐπῆλθεν,
τετραμερῆ κλίματα, τὴν γῆν, οἰκοῦσιν·
οὗτος φαεινὸς ὀφθεὶς τοῖς Μακεδόσι,
βαβαί! πρὸ ὥρας ἐξέλιπεν, ἐκρύβη,
ὡς ὑπὸ τὸν μόδιον ἔκλαμπρος λύχνος.

III, n. 256 *b*.

Versus iambici in Alexandrum.

Nihil sunt quæ in hocce mundo fulgent, amice.
Prius enim quam fulgeant, ecce jam evanescunt,
ut flos, ut herba, ut umbræ somnium.
Pejora amant quam meliora magis.
Citius ante horam pulcra prætereunt.
Nihil novi in hac conversione, hospes :
flos-fit ægre, abit autem; prævenit cito
spina : grave-olens enim aut aculeos-ferens,
fruticata est, viret ejus gloria.
Una dies perdidit hæc sæpe,
viduosque reliquit earum *rerum* dominos.
Unum est stabile, incorruptum decus
virtus, cujus vel tempus omnia-domans
rationem bonam domare non valet.
Visne igitur a me discere, hospes,
cur hæc dixerim tibi? nunc disce.
Rex Alexander mundi-imperator,
Olympiadis soboles, pulcre-florida rosa,
regali sanguini immersa,
heros validus, generosus, leonino-animo-præditus,
cujus sane ensem horruerunt audacium gentes,
cujus hastam tremuit Persarum phalanx,
qui barbaris omnibus igneus-turbo incurrit,
quadripartitas regiones terræ habitantibus :
ille splendidus visus Macedonibus,
papæ! ante horam defecit, occultus est,
ut sub modio fulgida lampas.

III, n. 256 *c*.

Στίχοι πρὸς εὐφημίαν Ἀλεξάνδρου.

Αὔχει, Φίλιππε· τέρπου, Μακεδονία.
Ὁ μὲν γεννήτης ἐντυχὼν Ἀλεξάνδρου,
ἡ δὲ πατρὶς τυχοῦσα τοιούτου κάλλους,
αὐτὸν δ' ὑπαντήσαντες στεφανώμενον,
νικητὴν ἀήττητον γαοῦχον μέγαν·
ἀνατείλας γὰρ κατηγλάισε ῥώμην,
καὶ πάντας ἠμαύρωσε λοιποὺς ἀστέρας.
Δέχου οὖν αὐτὸν, λαμπρὰ Μακεδονία,
καὶ τοὺς ἐχθροὺς ἀμῦναι ἐν τούτῳ δίδου·
Ἀλέξανδρος γάρ ἐστιν ὁ κοσμοκράτωρ.

III, n. 256 *c*.

In laudationem Alexandri versus.

Gloriare, Philippe; lætare, Macedonia.
Genitor quidem qui occurrerit Alexandro,
patria autem cui contigerit tantum decus,
ei sane obviam-euntes coronato,
victori insuperabili terræ-domino magno :
ortus enim illustravit robur *suum*,
et omnia obscuravit cetera sidera.
Accipe igitur eum, clara Macedonia,
et hostes abarceri per eum sine;
Alexander enim est mundi-imperator.

III, n. 256 *d*.

Ὦ 'ναξ ῥωμανὲ τῆς ὅλης οἰκουμένης,
ἀπῆλθες, ἐστράτευσας, ὡπλίσω πάλιν,
ἀλλ' ἀντανῆλθεν ἡ στράτευσις εἰς φόνους
βουλῇ πονηρᾷ τῶν κρατούντων ἀνθρώπων·
βέβηλος ὥσπερ ἐστερήθης ὀμμάτων,
βίου τε τὴν στέρησιν ὑπέστης, ἄναξ·
γελῶσι νῦν ἅπαντες ἐχθροὶ συντόμως
γέλωτ' ἄθεσμον, οὐχ ὅρον κεκτημένον.
Ὅστις γὰρ οὐκ εἴωθε γεύεσθαι κακῶν
φέρει μέν, ἀλγεῖ δ' αὐχέν' ἐντιθεὶς ζυγῷ,
θανὼν δ' ἂν εἴην μᾶλλον εὐτυχέστερος
[ἢ ζῶν]· τὸ γὰρ ζῆν μὴ καλῶς μέγας πόνος·
κἀγὼ γὰρ ἦν ποτ', ἀλλὰ νῦν οὐκ εἴμ' ἔτι·
τὸν πάντα δ' ὄλβον ἦμαρ ἕν μ' ἀφείλετο.

III, n. 256 *d*.

O romane rex totius habitabilis *terræ*,
abiisti, bellum gessisti, te rursus armavisti,
sed contra venit militia in cædes
pravo consilio potentium virorum :
profani instar orbatus es aspectu,
vitæque orbitatem subiisti, ô rex :
rident nunc omnes inimici continuo
risu iniquo neque finem habente.
Quisquis enim non solitus est experiri mala,
fert quidem, dolet autem imposito cervici jugo,
mortuus scilicet esset multo felicior [labor;
quam vivens; quippe non pulcre vivere, magnus
et ego eram olim, sed nunc non adhuc sum :
omnem felicitatem dies una mihi sustulit.

III, n. 256 *e*.

Οὗτος βασιλεὺς ὁ Πτολεμαῖος, ξένε,
ὃς εἶχεν ὠσὶ τάσδε προσκαθημένας
ἄγνοιαν ἀπάτην τε, διττὴν κακίαν.

III, n. 256 *e*.

Rex iste Ptolemæus *est*, hospes,
qui habebat auribus appositas *exprobrationes*
ignorantiam fraudemque, duplicem vitiositatem.

III, n. 256 *f*.

Στίχοι οὓς εἶπεν Ἀλέξανδρος ὅτε ἐξέπνει.

Ὃς τὴν ἅπασαν οἰκουμένην διῆλθον
ἀοίκητόν τε καὶ σκοτεινώδη γαῖαν,
φυγεῖν οὐκ ἐξίσχυσα τὴν εἱμαρμένην·
κύλιξ δὲ μικρὰ τῷ θανάτῳ προδίδοι,
νέκυσι προπέμπουσα φαρμάκου μίξει.
Βλέπων δὲ στρατὸς θανεῖν βιαζόμενον
βοηθῆσαι θέλοντες ἀδυνατοῦσι.
Λοιπὸν ἐν Ἅδῃ κείσομαι τεθαμμένος.

III, n. 256 *f*.

Versus quos dixit, cum exspiraret, Alexander.

Qui universum *orbem* habitabilem percurri,
non-habitatamque et tenebricosam terram,
fugere non valui fatalem-necessitatem :
calix autem parvus *me* morti tradit,
ad mortuos demittens veneni mixtura.
Videns autem *me* exercitus mori coactum,
auxiliari volens non-potuit.
Dehinc in Orco jacebo sepultus.

IV, n. 62 *b*.

Δεσπότα Ἄπολλ[ον] καὶ. . . . .
. . . .
χ]ρησ[μ]ῷ δ. . . . . ,
γὰρ ἐκ προγόνων [μα]ντοσύνην, τὴν [θε]ὸ]ς ὤπασε
Φοῖβος Ἀπόλλων.
Ἅπαντα πράξεις καὶ κρατήσε[ις ὧν θέλεις.
Βοηθὸν ἕ[ξει]ς [μ]ε[τὰ] Τύ[χης τὸν Πύθεον.
Γλυκὺς [με]λισσ[ῶν ὁ πόνος, ἀλλ' οὐκ εὐχερής.
Δύναμις ἄκαιρος ἐν νόμοισιν ἀσθενής.
Ἐγῷ]δά σοι [πά]ν[τ]' ἐς τρ[οπ]ὰς] ἐλθεῖν καλάς.
Ζῆσαι προσεύχου· τοῦτο. . . . .
Ἢ μὴ προαιροῦ [τ]οὔργον, ἢ[π]ό[νους φέρε.
Θεοὺς ἀρωγοὺς τῆς ὁδοῦ ταύτης ἔχεις.
. . . . . . μέμψῃ τοὔργον. . . . .
Κλυδ[ώ]ν θαλάσσης. . . . .
Λύπης πέπαυ[σ]ο, πρὸς. . . . .
Μόχθειν, ἀνάγ[κ]η· [μεταβ]ο[λὴ δ' ἔσται κ]αλ[ή·
ν]ικηφόρο[ν δώρημα τὸν χρησμὸν τελεῖ.

IV, n. 62 *b*.

Domine Apollo, et. . . . .
. . . .
oraculo. . . . .
etenim ex majoribus divinationem, quam deus tri-
Phœbus Apollo. [buit
Omnia ages et his potieris quæ vis.
Auxiliatorem habebis cum Fortuna Pythium.
Dulcis apum labor, sed non facilis.
Vis importuna, ubi sunt leges, nihil valet.
Ego novi tibi omnia in mutationes venisse pulcras.
Vivere precare : hoc. . . . .
Aut ne suscipe opus, aut labores fer.
Deos tutores in hacce via *vitæ* habes.
. . . . vituperabis opus. . . . . . .
Fluctus maris. . . . .
At mærore cessa, ad. . . . .
Laborare necesse; mutatio autem erit pulcra : [cit.
victoria-allatum donum oraculum ad-finem-perdu-

Ξηρῶν] ἀπὸ [κλάδων καρπὸν οὐκ ἔσται λαβεῖν.
Ὅ]ταν. . . . .
Πειρῶ διαμε[ίνας. . . . .
Ῥοδ. . . . .
Σ[υν]οχή τι]ς ἔσται σοι κακῶν τε καὶ καλῶν.

Τιμῶν τὸ [θεῖ]ον τ[ίμιος καὐτὸς φανεῖ.

Ὑπόσχεσιν τὸ πρᾶγμα [γ]εν[ναί]αν[ἔ]χε[ι.
Φ]αύλ[ως τ]ι πράξα[ς] μετὰ χρόνον μέμψῃ θ]ε]οῖς,

Χρυσοῦν π]οιήσεις χρησμὸ[ν] ἐπιτυχών, ξένε.

Φ]. . . . .
Ω]. . . . .

Siccis e ramis fructum non licebit accipere.
Cum. . . . .
Tenta perseverans. . . . .
Ros. . . . .
Conjunctio quædam erit tibi malorumque et bono-[rum.
Honorans deos honorabilis et ipse manifesto eris.
Promissionem, quod-effectum est, id generosam [habet.
Male aliquid cum fecisti, aliquando post incusa-[bis deos.
Aureum facies oraculum, si tibi bene cesserit res, [hospes.
. . . .
. . . .

V, n. 6 *b*.

ΑΛΚΙΒΙΑΔΟΥ (?)

Βάπτες μ' ἐν θυμέλησιν· ἐγὼ δέ σε κύμασι πόντου
βαπτίζων ὀλέσω νάμασι πικροτάτοις.

ALCIBIADIS.

Immergebas me in pulpitis : ego autem te maris [fluctibus
immergens perdam fluentis amarissimis.

V, n. 13 *b*.

ΚΡΑΤΗΤΟΣ.

Καὶ μὴν Στίλπων' εἰσεῖδον χαλεπ' ἄλγε' ἔχοντα
ἐν Μεγάροις, ὅθι φασὶ Τυφωέος ἔμμεναι εὐνάς.
Ἔνθάδ' ἐρίζεσκεν, πολλοὶ δ' ἀμφ' αὐτὸν ἑταῖροι·
τὴν ἀρετὴν παρὰ γράμμα διώκοντες κατέτριβον.

CRATETIS.

Atqui Stilponem vidi dura mala habentem
Megaris, ubi dicunt Typhoei esse cubilia.
Ibi contendebat, multique erant circum eum comi-[tes :
virtutem verbo tenus sectantes conterebant.

V, n. 19 *b*.

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

. . . . αὐτὸς ὁ Μῶμος
ἔγραφεν ἐν τοίχοις· ὁ Κρόνος ἐστὶ σοφός.

CALLIMACHI.

. . . . Ipse Momus
scribebat in parietibus : Cronus est sapiens.

VI, n. 24 *b*.

Χρησμὸς Πύθιος. Λυκούργῳ.

Εἰσὶν ὁδοὶ δύο πλεῖστον ἀπ' ἀλλήλων ἀπέχουσαι,
ἡ μὲν Ἐλευθερίας ἐς τίμιον οἶκον ἄγουσα,
ἡ δ' ἐπὶ Δουλείας φευκτὸν δόμον ἡμερίοισι.
Καὶ τὴν μὲν διά τ' Ἀνδροσύνης ἐρατῆς θ' Ὁμονοίας
ἔστι περᾶν· ἣν δὴ λαοῖς ἡγεῖσθε κέλευθον·
τὴν δὲ διὰ στυγερῆς Ἔριδος καὶ ἀνάλκιδος ἄτης
εἰσαφικάνουσιν· τὴν δὴ πεφύλαξο μάλιστα.

Oraculum Pythium. Lycurgo.

Sunt duæ viæ, maxime inter se dissitæ,
altera ad honorabile Libertatis habitaculum du-[cens,
altera ad Servitutis vitandam domum mortalibus.
Illam quidem cum Fortitudine amabilique Concor-[dia
ingredi licet : hac populos ducite semita :
altera vero per detestandam Discordiam ignavam-[que ærumnam
teritur : hanc tu maximopere caveto.

VI, n. 30 *b*.

Ἄλλος.

Φράζεο, δῖε Καρανὲ, νόῳ δ' ἐμὸν ἔνθεο μῦθον·
ἐκπρολιπὼν Ἄργος τε καὶ Ἑλλάδα καλλιγύναικα

Aliud.

Observa, dic Carane, mentique mea injice verba :
cum reliqueris Argos et Græciam pulcris mulieri-[bus-abundantem,

χώρει πρὸς πηγὰς Ἁλιάκμονος· ἔνθα δ' ἂν αἶγας
βοσκομένας ἐσίδῃς πρῶτον· τότε τοι χρέων ἐστὶν
ζηλωτὸν ναίειν αὐτὸν γενεάν τε πρόπασαν.

vade ad fontes Haliacmonis : ubi quidem capras
pascentes videbis primum : tunc sane necesse est [ibi
te beatum habitare ipsum genusque universum.

VI, n. 104 *b*.

Χρησμὸς τοῦ Πυθίου δοθεὶς Κλειτο[σ]θένει τῷ ἱερεῖ τοῦ Διὸς ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῆς πόλεως.

Χιλιετὲς μήνιμα πάτρης Διὸς ἐξανέλυσας
μειλιχίῃ, Σεισίχθονι ἐν ἄλσεϊ βωμὸν ἐνείρας.
Θύεο, — μὴ διερεύνω μ', ὦ πόλις, — Εἰναλίῳ νῦν
ἔννομα, μὴ Κρονίδῃ Φοίβῃ, χερὶ δὲ ἀρητῆρος,
πυρῶν καὶ καρπῶν τ' ἐπιδράγματα πάντα· καλείσθω
[εἰν]άλιος τεμενοῦχος, ἀπότροπος, ἵππιος, ἀργῆς
ὧδε· μόλις δὲ ὑμνεῖτε δεδραγμένον ἶφι βεβῶτα
. . . . . . κύκνειον ὅσοι γέρας ἀμφιπένεσθε,
ἐν χόρῳ εὖ αἰνεῖν Σεισίχθονα καὶ Δία μῖλαξ..

VI, n. 104 *b*.

Oraculum Pythii *Apollinis* datum Clitostheni sacerdoti Jovis pro salute urbis.

Diuturnissima Jovis ira patriam liberasti
piaculo, Terræ-motori *deo* in luco ara erecta.
Sacrifica, — ne interroges me, o civitas, — Marino [*deo* nunc
legitima, non Saturniæ Phœbæ, manu autem sacer- [dotis
quidquid frumenti fructuumque decerpitur, primi- [tias; vocetur
marinus *deus* templi-habitator, averruncus, eque- [stris, velox
sic : cum labore quidem decerptas fortiter cantate [quæ-veniunt
[fruges], quicunque de cycneo honore laboratis, [Jovem promiscue (?).
ut in choro bene laudetis Terræ-motorem *deum* et

VI, n. 107.

Pythicum oraculum omissum.

Εὔαδέ μοι χθιζὸς λίβανος κλυτοῦ ἑρμηνῆος.

VII, n. 107.

Pythicum oraculum omissum.

Placuit mihi hesternum tus incliti interpretis.

VII, n. 10, 5 *b*.

ΕΥΒΟΥΛΟΥ.

Ἔστιν ἄγαλμ', ὃ βεβηκὸς ἄνω, τὰ κάτω δὲ κεχηνός,
εἰς πόδας ἐκ κεφαλῆς τετρημένον, ὀξὺ διαπρό,
ἀνθρώπους τίκτει κατὰ τὴν πυγὴν ἕν' ἕκαστον,
ὧν οἱ μὲν μοίρας ἔλαχον βίου, οἱ δὲ πλανῶνται·
αὐτὸ δ' ἕκαστον ἔχειν αὐδῶ, κἄλλων γε φυλάττειν.

VII, n. 10, 5 *b*.

EUBULI.

Est effigies in altum tendens, infra autem hians,
ad pedes a capite perforata, admodum acuta,
homines parit podice singulos,
quorum alii quidem vitæ sortes adipiscuntur, alii [vero aberrant :
id-ipsum autem quodque *eos* habere jubeo, et ab [aliis cavere.

ADDENDA ET CORRIGENDA.

Cap. 1, n. X *b. Olympiæ.* Editum in *Archæologische Zeitung,* 1879, p. 161, n. 313; deinde in Röhl. *Inscriptt. Græc. antiquissim.* 512 *a*, cum rursus a Purgoldo tractatum esset, repeti debuit in *Archæol. Zeit.* 1882, p. 89, n. 424. Purgoldus autem existimat hunc Pantarem eumdem esse ac illum Cleandri Gelæ tyranni patrem, de quo mentio est apud Herodotum, VII, 154. Epigramma igitur forsan ad finem sexti sæculi ant. Chr. pertineret. Litteræ ΠΑΝΤΑΡΕΣ.

Cap. 1, n. X *d. Erythris.* Hamilton. *Researches* n. 231. Ross. *Arch. Aufs.* II, 67, Lebas. V, 38, Kaibel. 769. — Vs. 1. Hamilt. [Κλευ]θέρσης conjecit, Lebas. primum suppleverat [Τοῦτο Πό]σης, deinde Πανθέρσης· Lapis ΠΟΛΙΟΧ unde Lebas. Πολιούχ[ῳ], Kaibel. πτολιούχῳ. —Vs. 2. Lebas. primum [σῆκος, ὁ] δ' Οὐνήτης δε[λ]τ[ίο]ν [ἔ]τευξε τόδε, postea autem παστῷ δ' Οὐνήτης κτλ. « Rossius male παῖς Ζωίλου· 'νήτης, Onatam intelligens Æginetam, nam ut taceam quæ ferri nequit crasin vocalium interpunctione separatarum, LXX ad minimum annis antiquior fuit Onatas eo homine qui Zoili filio statuam fecit. » *Kaib.* — V sæculi ant. Chr. titulus est.

Cap. 1, n. XV. Annot. p. 62. Non omittenda sunt quæ de eodem fragmento proposuit Kirchhoff. *Corp. inscriptt. attic.* 332. Postquam Bœckhii supplementa probavit, alias tamen conjecturas addidit suas, ut in vs. 1, ἀ[πὸ ληΐδος ὠ]κ[οδ]ομήθην, vs. 2, Ἀλκίφρων [δ' ἄρα τ]όνδε, et vs. 3, Δήμητρός τε χάριν [κούρης θ' ἕνεκ'] ἠπιο[δώρου, quod supplementum recepit Kaibel. « In altero versu intellige ambulationem eorum usibus destinatam qui ad sacra celebranda convenissent. Versu denique tertio, præter Cererem matrem, Proserpinam filiam significatam fuisse patet. » *Kirch.* Qui sic est in apographo Furmontiano : ΤΟΝ ΑΕΜΕΤΡΟΗΤΕΧΑΡΙΝ.

Cap. 1, n. XVI. Annot. p. 62. Litteræ (ΚΡΟΝΙΔΑΙ), si Kaibelio, n. 743, credis, sexti ante Ch. sæculi sunt. Sic exhibet vs. 2 ἰληϝοι [θυ]μῶι τῶι Λακεδαιμονίω[ι.

Cap. 1, n. XVII. Sic legit G. Kaibel. :

Παῖ Διός, Ἐχφάντωι δέξαι τόδ' ἀμεμφὲς ἄγαλμα·
σοὶ γὰρ ἐπευχόμενος τοῦτ' ἐτέλεσσε γρόφων.

Cap. 1, n. LIII. Annot. p. 65. Hujusce inscriptionis fragm. repe umOlympiæ ann. 1881, editum est in *Archæol. Zeitung,* 1882, p. 181, n. 435. Litteræ ΝΑΙΘΝΚΑΙ.

Cap. 1, n. LV. Annot. p. 65. Ex novo apographo edidit K. Purgold. (*Archæol. Zeitung* ann. 1882, p. 393). Drei archaische Inschriften, 1. Inde satis constat inscriptionem ab omnibus qui tractaverant male esse restitutam. Nunc facile legitur :

Ἄρτεμι, σοὶ τόδε ἄγαλμα Τελεστοδί[κη ἀνέθηκεν,
Ἀσφαλίω μήτηρ, Θερσέλεω θυγάτηρ.
Τῶ Παρίω ποίημα Κριτωνίδεω εὔχομαι εἶναι.

Repererat G. Kaibel. Κριτωνίδεω εὔχομαι εἶναι. — Litteræ ΚΡΙΤΟΝΙΔΕΟ, Κριτονίδεο (*sic*).

Cap. 1, LXVII *b. Olympiæ* repertum 1877, primum in *Arch. Zeitung,* 1877, p. 138, tab. 15, 2, editum repetitum est ex novo apographo in eodem diario, ann. 1882, p. 190, n. 436. Epigramma restituerat Röhl. (*Inscriptt. ant.* Add. 99). Statuæ, quæ non superest, mentionem fecit Pausanias, VI, 4, ubi nos Polycleti opus fuisse docet. Litteræ ΠΑΤΡΟΣ.

Cap. 1, LXXXVI *b. Delphis. Bullet. de corresp. hellén.* t. VI, ann. 1882, p. 446 sqq. ; edidit Sal. Reinach. Facile agnoveris egregium athletam Sostratum, cujus Pausanias (VI, 4, 1) statuam Olympiæ vidit. Quod de Sostrato narrat cum nostro epigrammate satis convenit, et inde apparet circa annum ante Chr. CCCL erectum fuisse monumentum.

Cap. 1, n. LXXXIX. Annot. p. 68. Timagoras navarchus omnino ignotus est. « Ex litterarum forma conjici potest victoriam ob quam statuæ honorem adeptus est, seu in bello sociali seu dum Alexandri classis cum Memnonis classe decertaret, contigisse. » *O. Rayet.*

Cap. 1, CI *b. Elateæ.* Edidit P. Paris. in *Deltio* s. *Bullet. de Correspond. hellénig.* X ann. menss. Maio-Novembr. p. 368 sqq. Litteræ ΣΦΕΤΕΡΩΝ, inter quas Ω cum puncto ætatis bonæ, incertæ tamen, indicium est. De qua et de monumenti occasione vide editoris dissertationem, *ibid.* Confert idem de ea re oraculum quod retulit Pausanias X, 1, quodque in hac nostra sylloge cap. VI, n. 74 repetivimus. — Vs. 1. Lapis ΧΡΘΝΘΥΙΕΙ.

Cap. 1, n. CIX. Annot. p. 70. Αἴδε ποτ' Ἀσίδα γαῖαν... Sine dubio oportet pro Διὸς ναῷ scribas emendationem Διὸς Ναΐω ou Νάω. Namque ex iis quæ, excavato Dodonæ solo, invenit V. doct. Carapanus, nemo nescit Jovi in isto sacrario inditum fuisse hoc epitheton. In ejusdem ætatis documentis, et præsertim in inscriptione quam edidit ipse V. doct. Carapanus, occurrit duplex forma Νάϊος s. Νάος. V. *Dodone et ses ruines*, t. I, p. 44, n. 12. *P. F.*

Cap. 1, CXXVI *b. Athenis* repertus titulus, nunc asservatur in Κεντρικῷ Μουσείῳ. Primum editus est ab Archæologica societate, deinde in Ἐφημερίδ' ἀρχαιολογικῇ, period. III, 1883, in-4, 1884, p. 22 sq. a V. doct. Steph. Cumanude, cum annotatione. — Desideratur victoris nomen. — Sub epigrammate legitur

Ἠλίεια	Κλάρια	Ἐφέσε[ια
συνωρίδ[ι],	ἵππῳ,	ἵππῳ.

Litterarum forma ΔΟΞΑΜΕΝ. — ΣΥΝΩΡΙΔ. sinit titulum referre ad secundum ante J.-C. sæculum. —Vs. 3. Cumanudes verbis ἔργων ἐν ἁμίλ-

λαις credit significari varia pancratii certamina, corporis opera s. labores.

Cap. 1, n. CXXVIII. Annot. p. 72. Sic interpretatur G. Kaibel. *Epigr. gr. etc.* n. 783 : « Quindecim viri, quorum nomina infra scripta, aliunde Cnidum profecti Cnidiam civitatem adepti sunt eorumque auspiciis (προστασίᾳ) Mercurius, quem olim in ipsorum patria maxime coluerant cuive ut mercatores inprimis addicti erant, Veneri socius conlocatur. »

Cap. 1, CXXVIII *b. In Thracia.* Ex magno Monasterio orientalis Romuliæ provinciæ Kabacles, circiter decem horis septentr. occid. Adrianopolis sito missum edidit Tsuntas, *Ephemer. Archæol.* period. III, 1883, Athenis, 1884, in-4, coll. 263-264. Incompti sunt versus, et quos non restituere tentavit editor. — Vs. 3. Fortasse legendum ἀνὰ Ξαπάκην, pro Σαπάκην. Σαπαικὴ s. Σαπαϊκὴ (χώρα), Sapæorum regio est, quam pertransiit Xerxes Græciam petens (Herodot. VIII, 110). Sapamce nusquam alibi occurrit, neque Dodoparus. — Vs. 4. Post αὐτὰρ adjice δ'(ε). Lapis habere videtur ΑΥΤΑΡΟΙΕΤΗΣΑΝΤΟ, fort. αὐτὰρ δ' ἐστήσαντο.

Cap. 1, n. CLXVIII. Annot. p. 75. Primus edidit cum notis S. K. Œconomos in *Eunomia,* 21, 24 et 28 januar. 1864.

Cap. 1, CLXXIV *b. In Piræo.* Edidit Iac. X. Dragazes, *Ephem. Archæol.* period. III, 1884, Athenis, 1885, in-4, coll. 49-50. — Vs. 1. Lapis habet ΤΟΝΔΕΛΕΩΣ.

Cap. 1, n. CLXXVI. Annot. p. 75. Longpérier. *Oper.* t. II, p. 242. Vs. 1. Stelæ lapis habet ΘΕ pro ΔΕ, ΕΥΦΡΑΤΗΣ, pro quo melius legas ΕΥΦΡΗΤΗΣ, coll. Herodoto I, 180, Antipatr. *Anth. Palat.* IX, 297 etc. — Vs. 2. ΕΠΗΛΚΕΙΣΑ (?), si apographo credendum; fortasse ΕΠΗΚΛΕΙΣΑ, quod si receperis Η pro Ι erit habendum. Scribo ἐπεκλείσα, utpote ubi Η pro Ε accipi potuerit. — Conferendum huncce vs. cum pentametro in inscriptione anaglyphi Danao dedicati (Phil. Lebas. *Rev. Arch.* 1846, p. 85) :

Ἐννάκι πυκτεύσας ᾤχετο εἰς Ἀΐδην.

Cap. 1, CCXXIV *b. Olbiæ,* mense Augusto 1884, est nunc Odessæ. Edidit B. Latyschev. (*Inscriptt. antiq. oræ septentrionalis Ponti Euxini,* etc. vol. I, 4. Petropol. MDCCC LXXXV, p. 96, n. 58). Epigrammati præscriptus est hic titulus : Ἀγαθῇ τύχῃ. Ἀπόλλωνι Προστάτῃ οἱ περὶ Ὀμψάλακον Εὐρησιβίου στρατηγοί· Παπίας Παπίδονος, Ἄδνωζος Ἀδνάκου, Ἀβλώνακος Ἀρσηουάχου, Εὔπλους Κ[α]λανδίωνος, Νουμήνιος Ῥαδαμψῶν[τ]ος ἐπεσκεύασαν τοῦ Ἀπόλλωνος ν[α]οῦ τὴν τεδροφὴν [κ]αὶ [κ]ύκλωθεν τὰ ἐλλεί[π]οντα, [κ]αινίσαντες ὑπὲρ τῆς πόλεος [κ]αὶ τῆς ἑαυτῶν ὑγείας. — Vs. 1. « Supplementum quod est Λητοῦς υἱὲ magnæ esse dubitationi obnoxium fateor : nona enim a fine littera videtur potius fuisse Η; sed quid magis conveniret, neque ipse vidi, neque vir poetici Græcorum sermonis longe peritissimus A. Nauck... » — Vs. 31. « Idem ἐν ὄχλοισι proposuit dubitanter pro simplici ὄχλοισι, quod ipse conjeceram. » Σηκοὶ de uno templo pluraliter dictum vid. infr. in epigr. 283 B, vs. 9, ubi pro Διὸς ἱερὸς ἥκων legitur Διὸς, ἱερὰ σηκῶν. — Ad ætatem tituli constituendam cf. n. 21. ejusdem sylloges, in quo occurrunt nomina eadem : ἐπὶ ἀρχόντων τῶν περὶ Ὀμφάλακον Εὐρησιβίου, κτλ., qui secundi post Chr. sæculi esse creditur, ut in n. 63 Εὔπλους Καλανδίωνος et in n. 50, Νουμήνιος Ῥαδαμψῶντος nomina.

Cap. 1, CCXXIV *c.* In Xenoph. *Ephesiac.* I, XII.

Cap. 1, CCXLII *b. Epidauri.* Edidit Cabbadias Ἐφημερ. ἀρχαιολογ. period. III, 1883, in-4 Athenis, 1884, col. 151. — Κατ' ὄναρ. Cf. ejusdem collect. n. 37 : Ἀπόλλωνι ἑκατηβελέτῃ ὁ ἱεροφάντης Διογένης κατ' ὄναρ; n. 43 : Ἐλέου βωμὸν Ἱεροκλῆς κατ' ὄναρ; n. 62. etc.

Cap. 1, CCXLIX *b. Athenis,* in Arce. Hujus distichi sensum difficilem sic explanavit V. d. Semitelus (Ἀρχαιολ. Ἐφημερίς, III period. 1883; IV. 1884, col. 36, 3), quod memorat *ibid.* V. doct. Mylonas. : Φίλων ὁ θαυματοποιὸς ἐν ἀγῶνι θαυμάτων νικήσας Ἰσόπολιν (pro quo scripsit metri causa Ἴσπολιν poeta) τὸν υἱὸν τοῦ Ἀρεσίου ἀνέθηκε τῇ Ἀθηνᾷ τὸν τριποδίσκον.

Cap. 1, CCLIII *b. In insula Delo,* ad rivulum Inopum. Edidit Sal. Reinach. *Bullet. de Corresp. hellén.* t. VII, ann. 1883, p. 330 sq., n. 1. Ἄσπασις viri nom. pr. pro Ἀσπάσιος, breviore desinentia, ut sæpe fit in nominibus in ιος. Litteræ ΠΑΙΣ.

Cap. 1, CCLXVI. *Eleusine.* Ἐφημερ. ἀρχαιολ. 1883, coll. 141-142, n. 15 (134), edit. a Philio qui notat honoratæ mystæ Clementianæ nomen non esse in Papæ Lexico.

Cap. 1, CCLXVI *c. Eleusine.* Ἐφημερ. ἀρχαιολογ. period. III, 1883, Athen. 1884, in-4, coll. 145-146 sq. n. 19 (32), edente Philio. — Vs. 3. Ἀρήιος Ἕδρη idem est ac Ἄρειος Πάγος = ἡ ἐξ Ἀρείου Πάγου βουλή. — Vs. 4. ἐς γέρας = honoris causa. — Vss. 5-6 νύκτες — λαμπόμεναι. Cf. infr. n. 115 *b* epigr. ibid. repertum : Ὦ μύσται, τότε κτλ. vs. 2.

Cap. 1, CCLXXXVII *b. Eski-Zaghra,* in Hæmi montis regione, repertum jam ediderat ann. 1868 in *Pandora,* p. 457, V. doct. G. G. Pappadopulus; ex meliore apogr. cujusdam Americani evangelii præconis, nomine Bond., rursus edidit A. Dumont in *Bullet. de Corresp. hellén.* 1878, p. 401, unde G. Kaibelius in *Mus. Rhen.* 34, 212, qui supplevit τὸν in vs. 1, quanquam in lapide nullum sit lacunæ indicium. Nihil etiam ejusdem vs. initio mutilatum significatur. — Dumont, Τήρης Παιων?..... In Bondi apogr. lapis ΤΙ-ΙΡΙ-Ι, ΕΠΑΜΝΙ, ubi sigma quadratum Ϲ habitum fuit pro Ε. Exempli causa Ἀν]τήρης supplevi.

Cap. 1, CCXCII *b.* Asiæ Minoris ineditæ inscriptiones. Hæc *Tarsi* in Cilicia reperta est et data *Deltio,* i. e. *Bullet. de Corresp. hellén.* a V. doct. W. M. Ramsay, t. VII, ann. 1883, p. 325 sqq., n. 54. Subter scriptum est : ἐπὶ γραμματέων τῶν περὶ Νέωνα τὸ β' καὶ Λούκιον τὸ β' καὶ Ἀλέξανδρον τὸ β' καὶ Μυραγένην τὸ β'. Οἱ αὐτοὶ γραμματεῖς τὴν στατιῶνα ἐκ τῶν ἰδίων [τ]ῷ ἱερῷ συνεργίῳ. Erecta est inscriptio in honorem Tarsensis civis non nominati, qui evectus fuerat ad consulatum et cujus filius senator romanus factus fuerat. Σύγκλητος βουλὴ romanus senatus differt a βουλὴ vs. 7, Tarsensi senatu. Imperatores, βασιλῆες, fortasse sunt Septimius et Caracalla. Litterarum enim forma (ΣΤΕΦΑΝΟΥΣ ΕΞΗΣ) melior esse quam pro ætate recentiori videtur. — Vs. 5. Tres coronæ

tria sunt Demiurgi, Cilicarchæ et Gymnasiarchæ officia. — Vs. 6. Lapis habet ΠΑΠΕΙΝ, quod lapicidæ errore factum videtur pro ΠΑΤΕΕΙΝ, cum sensu, *ut incedat superbus. Ramsay.*

Cap. 1, CCC *b*. Repertum *Ergissa*, hodie *Eski-Zaghra*, primum cum nonnullis erroribus editum est in *Deltio*, i. e. *Bullet. de Corresp. hellén.* t. V, p. 130, deinde rectius in iisdem *tabellis*, t. VI, p. 180; inde repetitum est in *Monatsbericht der kœniglich preussischer Academie Wissenschaften zu Berlin*, mai 1881, p. 441. — Litteræ ΝΕΙΚΙΟΥ ΠΑΤΡΟΣ. — Vs. 1. *Delt.* V. legebatur [Π]είου *Pii*. — Vs. 4. *ib.* μέ[τρ]ων; lapis ΜΕΙΜΩΝ.

Cap. 1, CCCXIX *b*. Edidit Comparettus in *Museo italiano*, fascicul. II, p. 221 sqq. — Vs. 2. Στώλιος, ἐθνικὸν Στώλου. Στῶλος, πόλις μία τῶν ἐν Θράκῃ βαρβαρικῶν, ἃς μετήνεγκαν ἐκ τῶν Ἠδωνῶν οἱ Χαλκιδεῖς εἰς τὰς αὐτῶν πόλεις. Steph. Byz.

Cap. 1, CCCXXIX *b*. *In insula Chio*. Edidit B. Haussoullier. *Bullet. de corresp. hellén.* t. III, ann. 1879, p. 326. — Vs. 1. De voce ναὸν sepulcrale monumentum significante cf. editor G. Kaibelii *Epigr. græc. e lapid. conl.* 109, 7, non sine tamen dubitationis signo. Εὔγραπτον lexicis et *Thesauro* etiam deest. Confert idem eumdem Kaibel. 97, 2. (in hac nostra syllog. II, 436) Εἰκόνα μὲν γραπτάν... — Vs. 2. στοργᾶς ἀντιτίνουσα, cf. editor aliud epigramma quod et ipse dedit, *ibid.* p. 316, n. 4, nos autem retulimus supr. *Epigr. sepulcr.* II, n. 125, de alia Aspasia, ὀργῆς δ' ἀντ' ἀγαθῆς...

Cap. 1, CCCXXXI *b*. *Olympiæ*. Edidit ex Purgoldi apographo W. Dittenberger. *Archæol. Zeitung*. 1880. p. 54, qui titulum hunc esse II part. tertii p. Chr. sæculi arbitratur. — Vs. 2. Confert editor epigr. *C. I. Att.* III, 776: Πλούταρχον, σταθερῆς ἕρμα σαοφροσύνης. — Vs. 3. Ἕλληνες i. e. τὸ κοινὸν τῶν Ἀχαιῶν.

Cap. 1, CCCXLVII. Editum in *Bulletin de Correspond. hellén.* VI. Jun. 1884, p. 380. — Vs. 3. Supplevi [ἐπήρ]ατα, *valde-amabilia*, id est facta propter quæ amari debuit. Ῥώμης δ' ἐνικάθ..... significari vult titulus Hermolaum in senatum romanum admissum fuisse.

Cap. 2, XXXIX et Annot. pp. 98 sq. et 228 col. 1. Hoc epigr. quod inter dedicatoria jam dedimus, hic inter sepulcralia reponere visum est utpote quod ad utrumque genus referri posset, et cui nonnihil de scripturæ varietate adjici deberet.

Cap. 2, LIII *b*. Exhibebat Ariæthus Tegeates historicus, cujus hunc locum servaverunt Schol. Venet. *Iliad.* Δ' 319, et Schol. Victor. l. l.: « Pylii et Arcades de ditionis finibus belligerabant circa Ancæum montem. Nestor ad singulare certamen Ereuthalionem, Hippomedontis vel, ut nonnulli dicunt, Aphidantis filium, provocavit eumque occidit, et præ gaudio locum quem pro certaminis arena circumscripserant, transgressus est. Tum vero Arcades, palpitante adhuc Ereuthalione, irruentes in Pylios, manumque conserentes, victoria potiti sunt. Deinde sepelierunt Ereuthalionem amici, tumuloque inscripserunt hæc: Ἐνθάδ' Ἐρευθαλ. » — Vs. 1. Schol. Ven. Ἐρευθαλίωνι φίλοις τ' ἐπὶ... — Vs. 2. id. βασιλῆς... Ἱππομέδοντος. Cod. Lips. Ἱπποδάμαντος. — Vid. Carl. Müller. *Hist. græc. Fragm.* t. IV, p. 318.

Cap. 2, LIII *c*. *Pheris* (*Velestino*) Thessaliæ. Paul. Monceaux, *Bullet. de corresp. hellén.* t. VII, ann. 1883, p. 61, n. 15. Litteræ ΣΩΙΞΩΝ. In verbo primo, ut videre est, ι adscriptum est.

Cap. 2, CXXI *b*. *Athenis*. Reperit Anastasius Bulgaris; edidit E. Potier. in *Bullet. de Corresp. hellén.* t. IV, ann. 1880, p. 131. Stela quadrata, in qua inscriptio est, habet etiam anaglyphum quod hydriam repræsentat; in hydria legitur Νικόμαχος Πε(ι)ρ[α]ιεύς. Ex Demosthenis loco (*In Leochar.* 18 et 30) conjici potest hydriam positam fuisse in cælibum sepulcris. Esse videtur epigramma medii sæculi IV ante J.-C. — Vocabulum φιλοπρόβατος non alibi usque adhuc quam apud Christianos auctores et sensu quidem sacro inventum est. *E. P.*

Cap. 2, n. CXXX. Annot. p. 232. Epigrammatis in Σαρδανάπαλλον tres sunt apud Clementem Alex., sic dispositi versus 4, 5, 3. Ab Clemente videtur eos sumpsisse Theodoretus *De cur. aff. Gr.* XII, p. 179, 14, περὶ πρακτικῆς ἀρετῆς. Var. Vs. 4. μετ' ἔρωτος. — Vs. 3. βασιλεύσας. — Tzetzes, Chil. III, Hist. 95, quinque primos versus, i. e., ut videtur, totum epigr. ex Diodoro Sicul. retulit.

Cap. 2, CXXXI *b*. *Salamine* (hod. *Kolouri*). Edidit *Bullet. de Corresp. hellén.* ann. 1882, tom. VI p. 534 sq., Paul. Monceaux, qui ex litterarum (ΛΟΓΧΙΣ) forma existimat hanc inscriptionem esse quarti ante Chr. sæculi. — Vs. 4. Λογχίς adhuc ignotum nomen.

Cap. 2, n. XLIV. Annot. p. 462. Idem epigramma exstat in exeges. in Iliada p. 24, ubi vs. 2. est ὀξυκόμοιο, ap. Tzetzem autem ὑψικόμοιο, qui vs. 3. pro ἄγκειμαι exhibuit ἄγκειται.

Cap. 2, CLXXIII. *Elateæ*. Edidit P. Paris in *Deltio*, s. *Bullet. de Corresp. hellén.* X ann. p. 382 sq. Supra scriptum est Ἐπὶ Δαμοτίμῳ. — Litteræ ΣΤΕΝΑΞΟΥΣΑ.

Cap. 2, CLXXIII *c*. *Elateæ*, hod. *Drakhmani*. Editum in *Deltio* s. *Bull. de Corresp. hellén.* ann. 1881, t. V, p. 450 sq. a Mondry-Beaudouin. Supra scriptum est Ἐπὶ Φίλᾳ. — Ἐπὶ Διονυσίῳ. — Vs. 2. Fortasse supplendum ἐκεῖ. — Vs. 3. [Παρ]όντα. — Vs. 4. Supplementum γλυκύτατος quod succurrit, rejiciendum, quum prima sit correpta syllaba, nisi quantitatis mendam admiseris.

CLXXXI *b*. Rhodi. *Bullet. de Corresp. hellén.* IX (1885), p. 117.

CLXXXII *b*. In Naxo insula repertum, sed a Paro, ut ex vs. 12 apparet, allatum, edidit J. Martha in *Deltio* s. *Bullet. de Corresp. hellén.* t. VI, 1882, p. 245 sqq. Ex litteris (ΜΥΛΑΣΕΕΣΣΙ) ditione romana prius est monumentum. — Vs. 1. suppl. V. d. Weilius Πατ[ρὶς γαῖα μ' ἐ]πεμψε. — Vs. 4. Μυλασέες, Χρυσέοις, etc. ionice, et βιοτάν, ἐμᾶς ἀρετᾶς etc. dorice, mixtis, ut sæpe, dialectis. — Vs. 5. Martha ἀμφὶ πῦρ, correxit Egger. — Vs. 7. Martha σὺν ὁμόπλοος, melius legit idem. — Vs. 8. τά[ξιν], proponebat Egger. τά[ξει], ut πόλεῖ quod postulat metrum, pro πόλει. — Vs. 10. Ejusdem est ἐκ]δέδεκτο pro ἐν]δέδεκτο quod exhibuit editor. — Vs. 11. Martha τέφρ' ἀνεκόμιζε, « quod recipi non potest ob tres syllabas breves ἄνεκό... » *Egger*. Proponebat Weilius

πατρὰν, poet. pro εἰς πατρ., ἐκόμιζε. — Vs. 13-14. a στοργαὶ pendet ἀντέλαβον.

CXCVIII *b*. *Neapoli de viis* (Νεαπόλει τῶν βοιῶν) in Peloponneso. F. Durrbach. *Bullet. de Corresp. hellén.* t. IX, p. 518 sq., cujus sunt supplementa. Miscentur dialecti, adsunt nonnullæ doricæ formæ, ut vss. 10. Ἀρτέμιτος, 13. Τώρα, μοτὸν pro μογόν. Cf. Hesych. μοτῆσαι, κακοπαθῆσαι, — pro μογῆσαι.

CXCVIII *c*. Hecce fragmentum epitaphii quod, ut satis apparet, distichis conscriptum fuit, repertum est in Peloponneso, loco dicto *Piali*, et editum a F. Durrbach. *Bull. de Corresp. hell.* t. IX, p. 512.

CXCVIII *d*. *Symæ*. Edidit Aristarches, *ibid*. p. 79, et supplevit, adjuvante Mordtmanno. —Vs. 2. Confert epigr. Pholegandri *C. Insc. gr.* 2445 : Χαίρειν τὸν κατὰ γᾶς εἴπας κτλ. — Vs. 3. Restitutum est ex inscriptione Delia : Δὶς δέκα καὶ δισσοὺς πλήσας ζωῆς λυκάβαντας. Ex litterarum forma, præsertim Ξ, titulum esse conjicit V. d. Aristarches primi ant. Christ. n. sæculi. — Vs. 5. ἐρίδοντας rarum et dubium; ab ἐρίζειν an ἐρείδειν, incertum.

CXCVIII *e*. In campo Atheniensi, loco dicto *Peristeri*. A. Hauvette-Besnault, *Bullet. de Corresp. hellén.* 1884, p. 470. — Subscriptum est ὁ συντραφείς μοι προνόησέ μου. — Litteræ ΑΜΦΩΠΑΤΡΗΣ.

CCXLII *b*. *Arcesinæ*, in Amorgo insula. Edidit B. Haussoullier. *Bull. de corresp. hellén.* ann. 1884, p. 448 sq. — Vs. 2. Cf. *Anthol. lat.* III, 102 :

Crispe, meæ vires, lassarumque *ancora* rerum.

— Vs. 3. Conjicit editor juniorem Philostorgum subito quodam terrore abreptum fuisse. — Vs. 6. Novum inauditumque adhuc vocabulum ἀκρεσπέριος.

CCXLVII *b*. *In insula Naxo*, in urbe hodie dicta *Naxia*. Edidit J. Martha, *Bull. de Corresp. hell.* II, t. IX, p. 502 sq. — Vs. 5. Cf. hujusce volum. II, n. 241, vs. 7.

CCLIV *b*. *Panticapæi*. Edidit I. Mordtmannus in Appendice tom. XIII Syllogi Constantinop. a. 1881, p. 17. Notat editor jam nota esse Gastei et Choregionis nomina ap. Bœckh. *C. I. Gr.*, 2130 et 2131; notat etiam ea quæ jam edita sunt Panticapæi epigrammata nihil conferre ad supplendas nostri tituli lacunas. Itaque dubia esse videntur supplementa. — Vs. 2. Animadvertendum συμβίῳ duabus syllabis, per συναίρεσιν. — Vs. 5. Libentius crediderim πάτρας barbarica quadam syncope esse pro πατέρας, parentes, i. e. patrem ac matrem.

CCLV *b*. *Sevri-Hissar*. *Bullet. de Corresp. hell.* t. IV, ann. 1880, p. 179 sq. Supra scriptum est. . . . . : . . . χρησ]τὴ χαῖρε. Ὁ δῆμος [Τ]ηί[ων]. Ὁ δῆμος ὁ Λεβεδίων. Οἱ ν[έ]οι. Ὁ δῆμος Κλαζομενίων. Οἱ Ῥωμαῖοι. « Ex his adolescentibus (νέοις) qui hîc cum Lebedi et Clazomenarum incolis adsunt, ἐφήβων collegio simile constabat collegium. Ῥωμαῖοι sine dubio sunt romani negotiatores in Teo commorantes ut alii qui Erythris et multis aliis urbibus græcis domicilium sedemque habebant (*E. Pot.*, *Hauv. Besn.*), nonnunquam vocabulo πραγματευόμενοι designati.

CCLV *c*. *Eumeniæ* (Emeldjik) Phrygiæ. Edidit P. Paris cum nonnullis aliis a se collectis in *Deltio* seu *Bullet. de Corresp. hellèniq.* 1884, p. 238 sqq. Litteræ ΖΩΟϹ ΕΤΕΥΞ. — Editoris sunt supplementa, præter θνητοὶ (vs. 11), quod. v. c. tentavi.

CCLVII *b*. *Athenis*. In *Delt.* s. *Bullet. de Corr. hell.* X ann. mens. februar. 1886, p. 162 sq. edidit M. H. — Supra scriptum est Γῆρυς ἰσοτελής. — Νικὼ Γήρυος γυνή, Θεόφιλος ἰσοτελής. Unde apparet titulum esse peregrini qui iisdem legibus cum civibus vivebat, ejusque uxoris et filii esse epitaphium. Versus, 1, 3, 5 et 6 præsertim, sunt incompti.

CCLVII *c*. *Athenis*. Editum a M. Beaudouin. in *Deltio* s. *Bullet. de Corresp. hellèn.* t. VI, 1882, p. 185. —Vs. 2. Notat editor εἴσχυσα « cum augmento », qui non vidit εἴσχυσα hîc esse pro ἴσχυσα sicut supra in eodem titulo Μειλήσιος pro Μιλήσιος, ut scribi solet in inscriptionibus ει pro ι longo. Idem sibi videre finxit « tres hexametros versus », ubi duo tantummodo sunt et pentameter, de quo confert Kaibel. *Epigr. gr. I*, *Attic.* n. 156, ubi exhibetur recta forma pentameter versus, dum hîc habeas (vs. 3) imperfectum hexametrum, uno pede carentem.

CCLXXXIII. Annot. p. 245, col. 2. Rursus editum est a G. Cousin. in *Deltio*, ann. X, mense martio 1886, p. 178 sq. — Vs. 4. Lapis habet ΑΣΤΟΡΓΟΥ. — Vs. 8. « Nomen φέροπλος adjunctum indicare Epirum tunc temporis sui fuisse juris videtur. Haud deterioris igitur ætatis foret titulus, cui opinioni non obstat litterarum forma : » ΑΤΕΡΜΩΝ. — Supra scriptum est Δαμοκράτης Διονυσίου ἔτων ια, χαῖρε.

CCCXX *b*. « *Aquileiæ*, nunc Venetiæ, sub protome infantis monstrosi. Ex Letronnii apographo, Welckerus, *Syllog.* 91 *, » inde G. Kaibel. n. 706. sub disticho legitur ἐν ἔτει ΞΠ. . . . . . . ΙΕ. — Vs. 1. κύδωνος, non Κύδωνος scribendum puto, eodem sensu quo ap. Nicandrum, *Alex.* 234, βλοσυροῖο κύδωνος, id est Cydonii aut Cotonei mali. Unde quæ verisimilis est sententiam elicio : « formam Cydonii mali propinquam. » Nota etiam apud Nicandr. βλοσυροῖο epitheton, quocum satis conveniunt nostri epigr. verba θάμβος ἐοῦσαν ἡμῖν. Nihil enim turpius odiosiusque Græcis figuræ concinnæ studiosis videri potuit quam incondita suique dispar istius mali forma : cujus et color ipse in malam partem cessit nobis : *jaune comme un coing*.

CCCLXI *b*. A. B. *Cyzici*. Edidit S. Aristarchus in Appendice t. XIII Syllogi Constantinop. ann. 1881 p. 20 et s., cum notis. Litteræ ΑΣ. Ad Hadriani tempora titulos hos refert editor. Quos inter exsculpta sunt anaglypha duo, aspicientis sinistra, corona laurea cum vittis; dextra autem, eques imberbis, chlamydatus. Sequitur puer ferens tunicam utrinque manicatam.

A. Vs. 1. Ποσιδώνιον, sic, metri causa; cf. seq. epigr. Ποσειδώνιε. — Posidonii Menander, Menandri filius, erat pater, mater Moschion. — Duo hæc epigrammata libenter credam inscripta fuisse in sacello in Posidonii juvenis honorem a parentibus præsertimque a matre ædificato, quod genus dicebatur ἡρῷον, qualia fuere Regillæ, Herodis Attici uxoris, Pomptillæ, Cassii Philippi, Casalibus Sardiniæ, pueri Q. Sulpicii Maximi sepulcra, etc., de quibus adi supra cap. I, 263-4; II, 236, 258, et notas. Non confundendum enim cum tumulo *heroum* est, quod magnificis tantum sepulturis adstrui sive superstrui

solitum est (*Herodot.* V, 47 : ἐπὶ τοῦ τάφου αὐτοῦ ἡρώϊον ἱδρυσάμενοι), ac pro fano coli, ubi Manes pro diis haberi cœperunt, et mortuus quisque homo suorum heros dictus est.

B. Vs. 6. Traditur τέφρῃ, correxi. — Vs. 7. παναλγὴς lexicis abest.

CCCLXVII *b*. Juxta *Cyzicum*. Edidit in Appendice Syllog. Constantinop. 1881, p. 18 sqq. S. Aristarches ex apographo quod miserat G. I. Kutzus, notasque addidit. Ex versuum textu formaque litterarum ΡΣ conjicit titulum esse secundi p. Chr. nat. sæculi.

CCCLXXI *b*. Apud Xenoph. *Ephesiac*. III, II.

CCCLXXII *b*. In ruderibus prope *Mangaliam*. Misit, postquam ediderat in Diario quodam Smyrnæ, Aristot. Fontrier. ad *Deltion* (*Bull. de Corresp. hellen.*), ubi iterum exhibitum est, minusculis litteris, sine commentario, ann. 1882, p. 442. — Supra scriptum est Νικία.

CCCLXXII *c*. Asiæ Minoris inscriptt. Allatum ex *Aidin*, edidit Ramsay in *Deltio*, *Bullet. de Corresp. hellén*. t. VII, ann. 1883, p. 277 sq. n. 21. — Vss. 3-5, anapæstici, sex lineis constant, inter quas parvæ sunt litteræ quæ quid velint se non intelligere fatetur editor, sic dispositæ : C Z̄ KIZ Ī

ΟΣΟΝΖΗΣ ΦΑΙΝΟΥ
K̄ I Z IK O
ΜΗΔΕΝΟΛΩΣΣΥ
C̄ ΟΦ C KZ
ΛΥΗΟΥΗΡΟΣΟΑΙ
I KI K C̄ ΟΦ
ΓΟΝΕΣΤΓΤΟΖΗΝ
C K O I Z
ΤΟΤΕΛΟΣΟΧΡΟ
K C C̄ CX]
ΝΟΣΑΗΑΙΤΕΙ

Sub toto titulo scriptum ΣΕΙΚΙΛΟΣ ΕΥΤΕΡ[ ]ΖΗ, Σείκιλος Εὐτερ[πὴς] ζῇ, Sicilus Euterpes vivit. Euterpes videtur esse non patris nomen, non Sicili cognomen, sed epitheton quo significatur Sicilum ad delectationem vivere ; etenim tres sententiæ. Quas insculpi, ni fallor, voluit in monumento quod vivens sibi erigi jussit, indicio sunt quantum Epicureis præceptis confideret.

CCCLXXIX *b*. *In monte Pago* Asiæ Minoris, ex apographo et impressione ab Aristot. Fontrier. communicatis edidit M. C. in *Deltio*, s. *Bullet. de Corresp. hellén*. t. VII, ann. 1883, p. 278 sq. Subter scriptum est Ποσειδώνιον Διονυσίου τοῦ Ποσειδωνίου. — Ὁ δῆμος, ut supra, in corona. — Vs. 3. Lapis habere videtur ΠΟΛΕΙΟΣ, ubi forsan scriptum fuit ΠΟΛΗΟΣ. — Litteræ ΕΞ ΠΟΣΕΙΔΩΝ.

CDXXIV *b*. *In insula Naxo,* in vico dicto *Khalki,* edidit J. Martha, *Bull. de corresp. hellén*. t. IX, p. 501 sq. Præter tres versus fere integros quos damus supersunt nonnulla aliorum vestigia. Supra ὁμοῖον οὔνομα... ἐσορᾷς τύμβον... ἀνθῶν οὐδέν..; infra autem ἄλγει....... στρος ἑῆς ἀλόχ[οῦ]..... νηπ[ια]χῆς φιλάγαθος ὁρμῆ[ς]..... στήλην ἀνέθηκεν· σῆμα παρερχό[μενος]..... Litteræ ϹΩΦΡΟϹΥΝΗ.

CDXLVII *b*. *In Imbro insula*, non procul ab antiqua urbe. Edidit Nicephorus Imbrius in Appendice tomi IV Syllogi philol. Constantinopol., 1881, p. 7, epigr. η'. — Dubia editori videntur nonnulla sua supplementa. —Vs. 1. Fortasse scribendum Ἐπαινός. — Vs. 5. Scriberem libenter ἀθροὰ, *summatim*. — Vs. 9 sq. ἀλλὰ πεσόντος κτλ. Non satis perspicua sententia est. — Habes totius familiæ epitaphium.

CDLXII *b*. In vico dicto *Gurbeti* in Bulgaria repertum exhibet *Monatsbericht*, etc. p. 448. — Vs. 1. γαστρὸς, probabile est; traditur ΕΓΚΕΛΟϹ. —Vs. 2. Traditur ΔΙΑΡΟΝ, legi δ' ἱερὸν. —Vs. 3. Initio superesse videtur ενοον, ubi et conjici potest ὀψίνοον pro ὀψένοον.

DXXXIX *b*. Repertum in loco Angliæ hodie dicto *Brough*, ubi erat Romanorum tempore militaris statio cui nomen erat *Verteræ*, editumque est ab. A. H. Sayce in *The Academy*, august. mens. 2, 1884. Unde repetierunt multi, inter quos Demitsas in Ὥρα, 17 aug. 1884. — Vs. 1. Lapis habet τῃς. — Vs. 3. Angl. apogr. Πάρθ[λ]ου, unde Angl. versio : « Farewell, thou child of Parth(l)os ». — Vs. 4. Κιμμερίων et ἔπτῃς verba a Nicholsono restituta sunt, quorum hoc editori græco dubium videtur. —Vs. 5. Sententiam Sayce desperatam credit, cujus tamen partem supplere tentavit κου ψευσει α[ιν]ο[ν] γαρ ο παις Ερμης ανα sic vertens : « And thou, [traveller], wilt not speak falsely, for the lad Hermes... » Idem subjicit Cimmeriorum terram esse, ut solet, Caledoniam.

DCXXXIII. Annot. p. 274, col. 1. Λασκεπτὸν melius scriberetur, quod magis litteris traditis conveniret, ΛΑΣΚΕΠΟΝ, Π et Τ colligatis et probabilius etymon præberet ΛΑ-ΣΚΕΠΤΟΝ, *valde-spectatus*. Σκεπτὸς nomen viri est in inscript. attica ap. Bœckhium, n. 272, et Sceptus (C. Julius) Augusti libertus in inscriptione ap. Kellerm. *Disputat. de accentu lat*. p. 137.

DCXLI *b*. *Smyrnæ,* in præfecturæ ædibus (ἐν τῷ νομαρχείῳ τῆς πόλεως) repertum edidit, quod jam per Aristot. Fontrier. in lucem venerat in quodam urbis ejusdem diario, in *Bullet. de Corresp. hellén*. ann. 1882, p. 443, V. doct. S. R. Sub tetrasticho legitur, Ποντιανὸν ἐτῶν ί, Ποντιανὴν ἐτῶν ϛ'. Χρ[ηστ]όδωρος καὶ Μαρίνα τὰ ἀείμνηστα τέκνα. Pontianus et Pontiana liberorum, Chrestodorus et Marina parentum nomina sunt.

DCXLI *c*. *Smyrnæ*. Editum in Diario quodam scholæ Evangelicæ nomine ab Aristot. Fontrier., ab eodem missum est ad *Deltion* ubi est ann. 1883, t. VII, p. 503, sine ullis notis. — Vs. 2. Meliori forma foret δακτυλιοκοιλογλύφος, sed non recipi a pentametro posset. Verum quidquid id est, non ad hoc epitaphium ipsum hoc vocabulum fictum fuisse credideris, quo designatur non peculiare opificium, sed cælaturæ opus annulis ad usum sigillorum adhibitæ. — Litteræ ΖΗΣΑΣ.

DCLXXI *b*. *In Cataonia*. In *Deltio* s. *Bull. de Corresp. hellén*. t. VII, ann. 1883. W. H. Waddington. ex apographo Caroli Wilson. a Ramsay edito, *Journal of Philology*, XI, p. 150. — Litteræ ΠΡΩΤΟϹ ΓΕΝ.

DCLXXI *b*. *In Cataonia* (*Gouksun*), in cœmeterio. *Deltion*, s. *Bullet. de Corresp. hellén*. t. VII, ann. 1883, p. 147, n. 36, ex apographo Claytoni, W. H.

Waddington, sine ullo commentario. — Litteræ ΔΥϹⲘΟΡΟϹ.

DCLXXI *c*. *Cadyandæ* in Lycia, in vico *Usumlii* hod. dicto, inscriptionem hancce repertam ediderunt V. d. G. Cousin. et Car. Diehl. *Delt.* (*Bullet. de corresp. hellén.* X ann. jan. 1886, p. 65) qui notaverunt formas ω et Ω esse in titulo. — Vs. 4. De sententia cf. Lebas. et Waddington. *Inscript. d'Asie Mineure*, 1270.

DCLXXX *b*. In *Ægypto*, in vico dicto *El-Haçayah*. E. Miller. *Bullet. de Corresp. hellén.* t. IX, 1885, p. 144 sq. — Vs. 1. Lapis ΡΙΝΑΙΟΝЄΙ. — Vs. 2. Lapis ωΚΑΛΛΟΥΣΤωΙ. — Vs. 4. Lapis ΥΠΟΠΗΔωΝ, πήδων pro παίδων. Obstat sensus quominus legatur ὑπ' ὀπήδων. — Vs. 5. κατίναι pro κατιέναι fortasse ortum est ex confusione formæ epicæ κατίμεν cum usitata forma κατιέναι. — Vs. 6. Post χάριτας habet lapis τοῖς.

DCCIV *b*. *Chalcedone*. Edidit A. Leval. in *Bullet. de Corresp. hellén.* t. VII, ann. 1883, p. 517, majusculis litteris, ΕΞⲘΟΝΑΔΑϹ ΕΤΕωΝ. Crucis figura non indicatur christiani esse titulum.

DCCV *b*. In *Excerptis de Sentent.* Constant. Porphyr. p. 270-271, inter Eunapii relliquias edidit C. Müller, *Fragm. historic. græc.* vol. IV, p. 33. — Musonius hic philosophus sub imp. Joviano vixit. — De quo Suidas v. Μουσώνιος : Quæcunque verò optima exstiterunt, si quis cum Musonii gravitate et actuosa profunditate contulisset, parva videbantur, etc. Prohæresii in Sophistica discipulus fuit et successor ejus designatus Athenis.

DCCXII *b*. *Eleusine*. Mutilatum, relicta peritioribus sanandi cura, edidit Philius in 'Εφημερ. ἀρχαιολ. 1883 (1884), coll. 141 sqq. n. 16 (127). Litterarum forma, inquit, (ΤωⲘЄΝλΠ) ultima Romana indicantur tempora.

DCCVIII (Annot., p. 282, col. 2). Post priorem D. Pitræ editionem, Dubnerus in Schneidewini *Philologo* VI, 1851, p. 589 repetierat. Interim editum fuerat hoc carmen ab Edm. Thoma, *Hist. de l'antique cité d'Autun*, 1846, in-4. Tertii sæcul. p. Chr. credebat esse marmor Ed. Leblant. *Inscriptt. chrét. de la Gaule*, I, n. 4, 1856. — Dedit et Pohl. hanc inscriptionem, *Das Ichthys, monument von Autun*. Berlin, 1880. — Afferre quoque libet quod nemo, opinor, invitus accipiet, elegantissimam V. doct. Ern. Renani versionem (*Marc-Aurèle et la fin du monde antique*, p. 297 sq.) : « O race divine de l'ΙΧΘΥΣ céleste, reçois avec un cœur plein de respect la vie immortelle parmi les mortels; rajeunis ton âme, mon très cher, dans les eaux divines, par les flots éternels de la sophie qui donne les trésors. Reçois l'aliment doux comme le miel du sauveur des saints; mange à ta faim et bois à ta soif; tu tiens l'ΙΧΘΥΣ dans les paumes de tes mains. »

Cap. III. LXVI *b*. Apud Ttetzen, *Hist.* VII, 670. Cf. Sotion. c. 30, qui Σίλλαν λίμνην περὶ Γέλαν dicit, et Paul. Silent. in hujusce syllog. c. IV, 75, v. 129 sqq. de quo adi notas. — Vs. 1. (edit. Kiessling.) λέλειπται. — Vs. 2. λίμνῃ, καὶ εἰ οὐκ ὀλίγῃ. — Vs. 3 depravatus sic exhibetur : ἔχερον δίνῃς τῆσιν. « Haud incommoda hæc mihi visa est mutandi ratio :

Χαίρει μὲν δίνῃσιν ὁ πρὶν ποσὶ πᾶυρα τινάξας. » *Kiessl.* — Vs. 4. Ed. Kiessl. ἢ δ' ἰδίως ξηρὴν.

LXXXI *b*. « In domus Pompeianæ cubiculo parieti inscripta quatuor epigrammata quibus singulæ illustrantur picturæ. » G. Kaib. 1103, ex C. Dilthey. qui ex apographo suo ediderat. 1876. *Progr. Turic.* Denuo hoc exhibitum est Neapoli 1879, *Memorie e Notizie* quæ ad Pompeios et subterraneam Vesuvii regionem pertinent, t. II, p. 40, in-4. Tria alia epigr. quorum unum Leonidæ Tarentini Οἱ τρισσοί τοι ταῦτα κτλ. pæne deletum, et tertium ab Eveno scriptum Κἂν με φάγῃς... in *Anthol. palat.* VI, 13, IX, 75, leguntur. Secundum autem, "Οσσ' ἔλομεν λ]ιπόμεσθα... in *Hesiodi et Homeri certamine* est. Ed. Did. p. 75.

CIII *b*. *Olbiæ*, titulus in ruderibus repertus, Petropoli servatur in museo quod vocatur *Ermitage ;* a B. Latyschev. editus est in *Inscriptt. antiq. oræ septent. Ponti Euxini*, vol. I, 4. Petropoli MDCCCLXXXV, p. 132. Epigrammati præscriptum est [Κλεόμβροτος Πανταχλέους ἀνέθ]ηκε τὸν πύργον Ἡ[ρ]α[κλε]ῖ [καὶ] τῷ δήμ[ῳ]. Supplementa sunt V. Jernstedtii, A. Nauckii et P. Nikitis. Lapidis ornamenta priore sæculi primi ante Chr. parte non sunt recentiora, et ad eamdem ætatem epigrammatis litteratura ea est quæ facile referri possit.

CXV *b*. *Eleusine*. *Ephemer. archæol.* 1883 (1884), in-4, coll. 79-80, n. 7 (53); edidit Philius. Litteræ λΡΙΣΤ. Nullum subter exstat versiculi vestigium.

CXV *c*. *Eleusine*. Editum est a D. Philio, 'Εφημερ. ἀρχαιολογ. 1883 (1884), in-4, coll. 75 sq., n. 5 (44). — Vs. 3. Μελιτεὺς ab Athenarum demo, cui nomen est Μελίτη. — V. 5. προμύστης, quasi *præinitiator*, lexicis, etiam *Thesauro* deest. — Vs. 6. Ordo est : κοσμεῖ με χορὸς παίδων, οἳ τὸ στέμμα, τῶν πρ. ἔθεσαν κόμαισιν ἄλλων ἐν τελεταῖς, sive κοσμεῖ με χορὸς παίδων οἳ τὸ στέμμα τῶν μυστῶν προὔθεσαν κόμαισιν ἐν τελεταῖς ἄλλων; quoquo modo, liberi mei jam sunt mysteriorum magistri. — Litteræ λ ΑΞΣ.

CXXXVIII *b*. *Eleusine*. *Ephemer. archæol.* 1883 (1884), coll. 81-82, n. 8 (54). — Edidit Philius. Litterarum forma arguitur III post Christ. sæculum. ΠΡΟϹλΘ; semel figuratur Σ. — Vs. 1. Memorat Lenormant, *Rech. archéol.* pp. 141 et s. Glaucum quemdam hierophantam, sed eum nihil arguit eumdem esse atque nostræ inscriptionis mystam.

CCLVI *b*. In Callisthenis edit. a Carolo Mullero data (post Arrianum, etc. A. F. Did. p. 151), ad calcem cod. C. Biblioth. patr. Parisin. supplem. n. 113. — Vs. 3. Meminit ignotus poeta nonnullos S. Scripturæ locos ab Ecclesiæ Patribus oratoribusque laudari solitos, præsertim Isaiæ sententiam XL, 6, 7. a Div. Basilio magno (*Hexam.* Homil. V, II) et Div. Joan. Chrysostomo (*In Eutrop.*, V.) appositam : Πᾶσα σὰρξ ὡς χόρτος, καὶ πᾶσα δόξα ἀνθρώπου ὡς ἄνθος χόρτου, καὶ ὁ χόρτος ἐξεράνθη καὶ τὸ ἄνθος ἐξέπεσεν, quæ eadem fere apud Davidem (*Psalm.* XXXVI, 2, CI, 12, CII, 15) legitur : ὡσεὶ χόρτος ταχὺ ἀποξηρανθήσονται, καὶ ὥσει κάπνος αἱ ἡμέραι αὐτοῦ. — Cf. ejusdem J. Chrysost. *In Eutrop.* I. : νὺξ ἦν πάντα ἐκεῖνα καὶ ὄναρ· καὶ ἡμέρας γενομένης, ἠφανίσθη· ἄνθη ἦν ἐιαρινά... σκία ἦν, καὶ παρέδραμε κτλ.; sed ante omnia div. Gregor. theologi (quanto

at intervallo poeta Byzantinus noster!) carmen, *De vita* : Ἤθελον ἠὲ πέλεια τανύπτερος κτλ.

Οὗτος κάλλιμος ἦεν, ἑωσφόρος, ὄμματα πάντων
ἕλκων, εἴαρος ἄνθος ἐν ἀνδράσιν...
Ἀπήνθησεν γὰρ ἅπαντα,
γῆρας ἔδη, τὸ δὲ κάλλος ἀπέπτατο...

CCLVI c. Apud Pseudo-Callisth. I, xx, a Carol. Müller. editum (post Arriani *Anabas.* et *Indic.* et script. de Rebus Alexandr. M.), p. 20. (Bibl. gr. Ambr. Firm. Didot.) ex cod. n. 113 supplementi Biblioth. patr. Parisinæ, quem editor notat C. Hos versus ab ipso, quisquis sit, fabulosæ historiæ auctore confictos fuisse vix animadvertere necessarium est, ne credas eos ad ipsum Alexandri tempus pertinere posse. Quibus præscripta est hæc narratio : νικηφόρος (ex Olympico equestri certamine) ἀνεστρέφετο (ὁ Ἀλέξανδρος) πρὸς τὴν Μακεδονίαν μετὰ πλήθους λαοῦ... οἱ δὲ λαοὶ θαυμάζοντες ἐπὶ τῇ συνέσει καὶ τῇ ἀνδρείᾳ τοῦ Ἀλεξάνδρου ὕμνον αὐτῷ πλέκουσιν ἔχοντα οὕτως· Αὔχει κτλ. — Vs. 1. Cod. et edit. αὔχη. — Vs. 4. στεφανώμενον, olympicam coronam gerebat Alexander. Ὑπαντάω rarum est cum accusativo. — Vs. 6. ἀνατείλας, soli similis.

CCLVI *d*. In eadem pagina cod. C. (Vid. præced. epigramma). — Pessimum quidem carmen et vix dignum quod in hac sylloge locum haberet.

CCLVI *e*. Ptolemæus, Lagi f., haberi potuit, ut videtur, auctor fabulosæ Alexandri M. historiæ quæ vulgo Callistheni adscribitur, ut notavit primus istius libri editor Carol. Müller. (*Script. gr. Biblioth.* Ambr. Firm. Didot. vol. XXVI), cujus hæc sunt verba : « Ptolemæi nomen, si indolem nostræ historiæ spectes, omnium aptissimum erat quod præfigeretur. Nimirum in cod. A (Bibl. patr. Paris. n. 1711) folium quod initium historiæ præcessit, nunc excisum est. Exhibuisse autem videtur regis Ptolemæi imaginem, quam illustrabant versus qui in antecedente pagina adscripti (non tamen ejus manu qui codicem exaravit) leguntur hi : Οὗτος βασιλεὺς κτλ. Quæ probabiliter præfixa propterea sunt, quod Ptolemæus auctor habebatur Historiæ Alexandri *fabulosæ et in fraudem hominum confictæ*. Quamquam dici etiam possit versus profectos esse ab Judæo aliquo vel Christiano, qui Ptolemæum suum novit e Chronicis ubi rex iste hisce introduci solet his verbis : Πτολεμαῖος ὁ Λάγου δόλῳ παραλαβὼν τὴν Ἱερουσαλὴμ, καὶ ἀπάτῃ πολλοὺς ἐκ τῆς Ἰουδαίας μετῴκισεν εἰς Αἴγυπτον. (Syncell. p. 271 C, ex Eusebio)...»

CCLVI *f*. Ap. Callisthenem (Pseudo-Callisthenem) a Carol. Müllero editum (Script. gr. Biblioth. Ambr. F. Didot.) p. 150, lib. III, cap. 33 : Καὶ μέλλων ἐκπνέειν ὁ Ἀλέξανδρος τόνδε τὸν λόγον ἔφη· Στίχοι κτλ.

CCLXXVII. Annot. p. 381. — Iterum edidit ad se missum (a quo non dixit) Margarites G. Dimitzas, *Bull. de Corresp. hellén.* t. IV, 1880, p. 109. — Vs. 2. Dimitz. λύτρωσιν εὗρε; Διόνη Κωνστ., quod sensu destitutum sic emendare tentabam :

.... δῖον ὦ Κωνσταντίνου
πύργωμα τεῦχε. ....

Vss. 3 et 4 enim sic tradidit Dimitzas :

πύργωμα τεῦχε κατέναντι βαρβάρων
μάχας πρὸς αὐτῶν ἀπτοήτων καθάπαξ.

Id est :

... Divinum ô Constantini
munimentum, para adversus barbaros
pugnas ab ipsis impavidis omnino.

Quæ si vs. 4 vera scriptura est, intelligendum : Unde pugnes nobiscum ipsis impavidis καθάπαξ, gallice *une bonne fois*.

Cap. IV, n. 38 : Οἶνος τοι πυρὶ ἴσον... Nescio quo errore factum est in distribuendis hujusce nostræ Appendicis partibus ut inter *Exhortatoria*, ubi nullus ei erat locus, irrepserit hoc Eratosthenis de Vino epigramma, quod jam, ut decuit, inter Ἐπιδεικτικὰ (III, 68) positum erat.

LXII *b*. Prope *Adadam* Pisidiæ. *Corp. I. gr.* 4379 *o*, ex titulo præcedenti restituere tentavit G. Kaibelius, *Epigr. gr. etc.* 1040. — Vss. 6, 7, 9, 13, 17, 18, 19, 25, 26, 27 iidem sunt quos sub n. 62 dedimus. — Vs. 6 idem est exordium. Franzii conjectura κἀκτελεῖς ποτ' εὐτυχῶς. — Vs. 10. ἐγῷδα Franzii est. — Vs. 12. Supplevit Kaibel. Restituebat Franz. ἤδη προαιροῦ τοὖργον ἐκτελέσαι καλῶς. — Vs. 16. Sic finem reficiebat Franz. : προσπελάσας θεοῦ μυχοῖς. — Vs. 17. Inter sententias μονοστίχους quas nobis tradidere veteres sub lemmate Εἰς φιλοπονίαν occurrit versus hicce Μοχθεῖν ἀνάγκη τοὺς θέλοντας εὐτυχεῖν. — Vs. 22. Suppl. Franz. Ῥόδοις πάρεσταί σοι κάρα στέψαι τάχα, « nec apte nec pulcre, » ait Kaibelius.

Cap. V, n. 6 *b*. Ex Aristid. schol. narrante : Λέγουσιν ὅτι ἐκωμῴδουν ὀνομαστὶ τοὺς μέχρις Εὐπόλιδος. Περιεῖλε δὲ τοῦτο Ἀλκιβιάδης ὁ στρατηγὸς καὶ ῥήτωρ· κωμῳδηθεὶς γὰρ παρὰ Εὐπόλιδος, ἔρριψεν αὐτὸν ἐν τῇ θαλάττῃ, ἐν Σικελίᾳ συστρατευόμενον, εἰπών. Βάπτες μ' ἐν... — Dubitat Cicero (*ad Attic.* VI, 18) an etiam pœnas a comico tantas exegerit Alcibiades, nedum irrisorio hoc carmine eum carpserit. « Quis, ait, non dixit Εὔπολιν τὸν τῆς ἀρχαίας ab Alcibiade, navigante in Siciliam, dejectum esse in mare? Redarguit Eratosthenes : affert enim, quas ille post id tempus fabulas docuerit. Num idcirco Duris Samius, homo in historia diligens, quod cum multis erravit, irridetur? » — Cf. Cramer. *Anecd. Oxon.* I, p. 7, 11.

LXXV, vs. 57. Annot. p. 436. — De quo adi Lancelot. *De Sept. miraculis Delphinat.* dissertationem, *Mémoires de l'Acad. des Inscriptions*, etc., t. IX, in-12, p. 577 sq. — Dicitur vinosus hic fons de Saint-Pierre d'Argenton.

Cap. V, *b*. Apud Diog. Laert. II, xi, 118, et Hesych. Miles. *Fragm. Hist. græc.* Car. Mülleri (Bibl. A. F. Didot.), vol. IV, p. 175. Hesych. : « Erat revera (Stilpon) festivus, simplex, simulationis nescius. » Fere eadem Diogenes, qui addit : « Quum vidisset hieme Cratetem frigore adustum, O Crates, inquit, videris mihi indigere pallio novo (καινοῦ, id est καὶ νοῦ, pallio et mente). Pupugit hoc istum, unde illum tali parodia lusit : Καὶ μὴν Στίλπωνα...» — Vs. 2. Τυφωέος. Allusione ad typhum philosophicum. *Menag.* — Vs. 4. Vulg. παράγραμμα, παρὰ γράμμα editt. Steph. et Basil., probante Menagio. — διώκοντος, edit. Basil. quam lectionem ap. Hesychium Hadr. Junius, apud Laertium Sambucus reponebat.

XIX *b*. Diog. Laert. II, x, 111. — Schol. in Dionysium Thracem, p. 791. V. Diog. Laert. epigr. in hacce nostra Sylloge, VII, 14 : Κρόνε Διόδωρε...

XXIV *b*. Diodor. Sicul. Excerpt. Vatic. p. 1-3, A. F. Didot. edit. XIV, t. I, p. 316. Ante hocce oraculum a Pythia Lycurgo datum, citat Diodorus illud quod incipit hoc versu :

Ἥκεις, ὦ Λυκοῦργε, ἐμὸν ποτὶ πίονα νηόν,

quodque in *Anthol. palat.* XIV, 69 insertum est, exceptis duobus ultimis versibus quos unus habet Diodorus. Ὅτι ὁ αὐτὸς (Λυκοῦργος) ἠρώτησε τὴν Πυθίαν ποῖα νόμιμα καταστήσας μάλιστ' ἂν ὠφελήσαι τοὺς Σπαρτιάτας. Τῆς δὲ εἰπούσης ἐὰν τοὺς μὲν καλῶς ἡγεῖσθαι, τοὺς δὲ πειθαρχεῖν νομοθετήσῃ, πάλιν ἠρώτησε τί ποιοῦντες καλῶς ἡγήσονται καὶ τί πειθαρχήσουσιν· ἡ δὲ ἀνεῖλε τοῦτον τὸν χρησμόν.

XXX *b*. Ex Euphorione Clementis Alexandrini *ad Protrepticum* scholiasta (p. 14, lib. I, ed. G. Dindorf.), qui hæc refert : Καρανῷ τῷ Ποιάνθους υἱῷ ἐξ Ἄργους μέλλοντι ἀποικίαν στέλλειν ἐπὶ Μακεδονίαν εἰς Δελφοὺς ἐλθόντι ἔχρησεν ὁ Ἀπόλλων.... Ταῦτα Εὐφορίων ἱστορεῖ ἐν τῇ Ἱστίᾳ καὶ τῷ Ἰνάχῳ. — Cf. Justin. VII, I, 7-12.

CIV *b*. *Aïdin*, 1880. Editum in *Bullet. de Corresp. hellén.* t. V, 1881, p. 340 sqq. ex priore editione in ultimo *Musei Scholæ evangelic. Smyrn.* fasciculo, 1880, p. 181, non sine emendationibus. — Vs. 1. Mus. evang. Χηλί[ει]ι ἐς. — Id. νήμειμα. — Vs. 4. Id. χρὴ δὲ. — Vss. 7. Id. ε[ὐ]θ[ύ], mutatum in ἶφι (εἶφι). — Vs. 8. Id. ἀμφεπένεσθε. — Vs. 9. Id. ε[ἰ] pro εὖ, — Σεισίχθον[α φ]αι[δ]ρά, mutatum in Σεισίχθονα καὶ Δία. — Quid sit μῖλαξ aut μεῖλαξ non video : fortasse μίγδα. — Fieri potuit ut carmen quod a poetis postulat oraculum, in postica columnæ facie inscriptum fuisset, quæ periit. Apparent enim in eodem lapide, prope inscriptionem, ad lævam, linearum decem et novem inæqualium finem, quas pauciores litterarum reliquiæ non sinunt pro certo dicere fuisse versus. Ex litterarum forma non apte affirmari potest qua ætate sit titulus, qui tamen non antiquior primo ant. J.-C. sæculo esse videtur.

CVII *b*. Schol. Aristid. Prolegom. Incensum Apollinis Delphici μαντεῖον, majus et splendidius restituerat Nero Cæsar; sed cum tunc temporis ad summam lasciviam pervenisset, idem templum ipse diruit. Scilicet Λέγεται ὅτι εἰσελθόντος εἰς Δελφοὺς εὐτελοῦς τινος καὶ λαβόντος χρησμὸν, Νέρων οὐκ ἔλαβε ζητῶν καὶ αὐτὸς πυθέσθαι περί τινος· εἶτα ἤρετο ἀνθ' ὅτου. Ἡ δὲ Πυθία ἀπεκρίθη· Εὔαδέ μοι κτλ. Τοῦτο δὲ ἐσήμαινεν ὅτι πλεῖόν μοι ἀρέσκει ὁ ἑρμηνεὺς θύων εὐτελές τι ὢν εὐσεβὴς ἢ Νέρων πολλὰ θύων. Ἦν γὰρ πάνυ ἀσελγὴς οὗτος ὁ Νέρων.

Cap. VI, n. 168. Annot. p. 542, n. CLXVIII. Jam dedimus sub n. 11, Annot. p. 534, col. 2, n. XI, idem hoc oraculum. Sed cum non satis appareret num Apollinis Pythii esset, inter Apollinis incerti responsa, cum integro scholiastæ commentario et multa scripturæ varietate reponere visum est; qua, utcunque id accidit, omissa, textus prior repetitus est, pro quo sic legendum :

Κούρα μὲν γαμβροῖν ζεῦξον κάπρῳ ἠδὲ λέοντι,
οὕς κεν ἴδοις προθύροισι τεοῦ δόμου ἐξ ἱεροῖο
ἡμετέρου στείχων· μηδὲ φρεσὶ σῇσι πλανηθῇς.

Puellas sane generis junge apro atque leoni,
quos videris in vestibulo tuæ domus ex templo
nostro veniens; neque mente tua aberraveris.

Cap. VII, X, 5 *b*. Annot. p. 581. Est etiam ap. Athenæum, *ib.* p. 450 ex Eubuli *Sphingocarione.* Significari instrumentum sortiendi ipse indicat Athenæus, qui subjiciat : Ταῦτα δ' ὅτι κληρωτικὸν σημαίνει, ὑμεῖς διακρίνατε. — Vs. 2. Pro vulg. τίκτον et τίκτειν quod in nonnullis libris legitur, Schweigh. τίκτει emendavit. — Vs. 5. « Pessime libri αὐτὸ δ' ἕκαστος ἔχων αὐτὸν, καλεῶ δὲ φυλάττειν. Emperius κόλπῳ δὲ φυλάττειν. Αὐδῶ est apud Æschylum *Sept. ad. Theb.* 966 et seq. Simile notum illud proverbiale Τὴν κατὰ σαυτὸν ἔλα. » *E. M.*

INDICES

I. EPIGRAMMATUM EXORDIA

Numerus romanus indicat caput Appendicis, arabicus numerum epigrammatum

B

Γ

Δ

E

Z

Λ

Μ

N

Π

Ρ

Σ

Ψ

Ω

II. POETARUM NOMINA

Numerus romanus indicat caput Appendicis, arabicus numerum epigrammatum

